

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ

ΑΠΑΝΤΑ.

LVCIANI SAMOSATENSIS

OPERA.

TOMVS II.

EX VERSIONE

IOANNIS BENEDICTI.

Cum NOTIS integris

Ioannis Bourdelotii, Iacobi Palmerii a Grentemesnil,
Tanaquilli Fabri, Aegidii Menagii, Francisci Guieti,
Ioannis Georgii Graevii, Iacobi Gronovii, Lam-
berti Barlaei, Iacobi Tollii, & selectis aliorum.

Accedunt inedita Scholia in Lucianum, ex Bibliotheca

ISAACI VOSSII.

AMSTELODAMI,

Ex Typographia P. & I. BLAEV,

Prostant apud WOLFGANG, IANSSONIO-WAESBER-
GIOS, BOOM, à SOMEREN, & GOETHALS.

M DC LXXXVII.

John S Lawrence Estate

gt

6-1-1925

Index eorum que secundo Tomo continentur.

I magines.	pag. 1
Pro Imaginibus.	16
Toraris, live Amicitia.	31
Locius, live Asinus.	76
Iupiter Confutatus.	117
Iupiter Tragedus.	127
Somnium, seu Gallus.	157
Icaromenippus, live Hypemephelus.	186
Bis Accusatus, seu Fora.	211
De Parasito, live quod Ars sit Parasitica.	238
Anacharsis, seu de Gymnasiis.	269
De Luctu.	299
Rhetorum praeceptor.	308
Philopseudes, live Incredulus.	326
Hippus, seu Balneum.	354
Priatio, seu Bacchus.	359
Priatio, seu Hercules Gallicus.	365
De Electro, seu Cygnis.	369
Mix Encomium.	371
Aderus indectum, & multos libros eminentem.	378
De non temere credendo Calumniar.	395
Peculogista, seu de Apophrade.	431
De Domo.	450
Mazobii.	465
Patri encomium.	476
De Opladibus.	481
Dissertio cum Hesiodo.	486
Navigam, seu Vota.	490

Dialogi Meretricii.

Glycera & Thais.	515
Myrtium, Pamphilus, & Doris.	517
Mater, & Philinna.	519
Melissa, & Bacchis.	522
	Clo.

Clonarium, & Leæna.	525
Crobyle, & Corinna.	528
Mater, & Musarium.	531
Ampelis, & Chrysis.	534
Dorcas, Pannychis, Philostratus, Polemon.	536
Chelidonium, & Drofe.	539
Tryphæna, & Charmides.	542
Ioëssa, Pythias, & Lysias.	545
Leontichus, Chenidas, & Hymnis.	549
Cochlis, & Parthenis,	556
De morte Peregrini.	558
Fugitivi.	591
Saturnalia.	606
Cronosolon.	613
Epistolæ Saturnales.	623
Symposium, vel Lapithæ.	633
De Syria Dea.	655
Demosthenis encomium.	685
Deorum concilium.	708
Cynicus.	717
Pseudosophista, seu Solœcista.	728
Philopatris, seu Qui docetur.	763
Charidemus, seu de Pulchritudine.	780
Nero, sive de Fossione Isthmi.	798
Tragopodagra.	804
Ocypus.	822
Epigrammata.	834

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ

ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

L V C I A N I

SAMOSATENSI

DIALOGI.

EIKONES. | I M A G I N E S.

A R G V M E N T V M.

Hic Lucianus formosa & pudica mulieris absolutissimam imaginem tradit. Quam cum non ab uno archetypo perficere possit: ab Euphranore comam, à Polygnoto supercilia, ruborem malarum, & amictum, ab Actione labia, ab Apelle reliquum corpus mutuatur. Adit quoque ea quæ diversis excellentissimatribuit Homerus, & citationibus exemplorum tum historicorum, tum poeticorum remissas. Interim Pantheam quandam forma & ingenio præstantissimam laudibus extollit.

ΑΥΚΙΝΟΣ.

| L V C I A N V S.

Aλλ' ἡ τοιαῦτη πᾶρα
ἵπκατοι οἱ τῶν Γοργῶ
ἰδόντες, οἷοι ἰσχυροτάτους
καὶ ἵπκατοι αὖ Πολύ-
στρατι, πανγὰλλω π-
ρὸ τοῦτον ἴδον. αὐτὸ γὰρ ἔμυθεν
ἐκείν, μικρὸν δὲ οὐκ ἐξ ἀνθρώπου
οὐκ ἔστιν, πεπηγὸς ὑπὸ τοῦ θεοῦ.
Πο. Ἡ ἑστέλης, ὑπερ-
φύει πρὸς ἡμᾶς φησὶ, καὶ δεινὸς
βίαιος. ἦ καὶ Ἀνίκητος ἐξέπληξε
γυναικὶς. οὐ γὰρ ὑπὸ τοῦ μειροεικοῦ

At profecto tale quip-
piam conspecta Gor-
gone accidebat spe-
ctantibus, quale mihi
nuper, Polystrate, vi-
sa muliere summè formosa, ac-
cidit. Nam quod ea fertur fabula,
parum absuit, quin ex homine
saxum factus sim, & spectaculi
admiratione diriguerim. Pol.
Mirum, hercle, admodumque
violentum dicis spectaculum, si-
quidem etiam Lucianum mulier in stuporem induxit. Tu enim ado-
lescen-

1 Dialogi in duo, in quibus Pantheam Abradatæ uxorem describit, doctissi-
mi sunt. Bonitatem.

Tom. I. L.

I. A.

καὶ πάντοτε διὰ τὸ πᾶσι. ὥστε
 γὰρ πῶς ἂν τις ὅλον Σίπυλον μετακινή-
 σαι, ἢ σὲ τὸ κελεύει ἀπάγει, μὴ
 ἔχει παρεστῆσιν αὐτοῖς κτεχνήσας,
 καὶ ἐπιδεκρύνοντά γε πολλὰς, ὥστε
 στείλῃ αὐτὴν πλὴν τῆς Τανταλίδας.
 ἀλλὰ εἰπέ μοι, τίς ἡ λίσθησις αὐτῇ
 Μένδοσσι ἡμῖν ἐστίν, καὶ πόθεν, ὥς καὶ
 ἡμεῖς ἰδοίμεθα. ἐγὼ οἶμαι φρονήσεις
 ἡμῖν τὸ θῆσας; εἰδὲ ζηλοτυπήσεις, εἰ
 μέλλοιμεν πολλοῖσι παρὰ αὐτῇ τῷ
 ἀπὸ τῆς στείλῃ στείδοντες. *Λυ.* καὶ μὴ
 εἰδέναι χάρις, ὥς καὶ ἐν τῇ
 πῶς μόνοι ἀπὸ τῆς εἰς αὐτὴν, ἀρ-
 χήν σε, καὶ τὸ ἀνδραγαθὸν ἀκίνητο πρὸς
 δόξαν. καί τι τὸ τοιοῦτον, εἰ-
 ρηνικώτερον ἐστίν. καὶ τὸ τῆς αὐτῆς,
 ἡτῶν καί ποτε, εἰ αὐτὸς ἰδὼς. εἰ δὲ
 καὶ αὐτὴν ἀποστέλλῃ σε, τίς ἐστὶ
 μηχανὴ δόξης αὐτῆς ἀπὸ τῆς χά-
 ρος ἀναδοχῆς ἡμῖν ὅτι αὐτῇ, ὅτι
 ἐν τῇ λίσθῃ ἡ ἡρακλεία δρᾷ τὸ σιδη-
 ρον. *Πο.* πῶς ὁ Λυκίος, προστίθω
 τῇ χάριτι ἀναπαύσας. ἀλλὰ εἰπέ μοι
 τίς ἡ γυνὴ ἐστίν. *Λυ.* οἷός γε με
 ὑπερβαλίσθαι πρὸ λόγου. ὅς δὲ δὴ καὶ
 σοι ἰδὼν, ἀδελφὴς τις ἐπαίνεσθαι δέξω.
 τῷ δὲ τῷ ἀκίαν φανήσας;
 πλὴν, ἀλλὰ ἡ τις μὲν, ὅτι αὐτῇ
 πῶς ἔχοιμι. ἡρακλεία τὴν πολλήν, καὶ
 ἄλλη αὐτῇ τῷ δὲ τῷ λαμ-
 πρῇ, καὶ ὁ δὲ τῷ πρὸς τῷ, καὶ
 ἀρεταῖς πῶς πολλὰ, ἐὼς, με-
 ζόν γε, ἢ καὶ ἰδιωτικῶς τῷ ἰδὼν
 τὸ πρὸς τῷ εἶναι. *Πο.* εἰδὲ τῷ
 ἐπὶ τῷ σύ γε, ἢ τις καλοῖς; *Λυ.* ἔδα-
 μῶς. ἡ τῷ μόνον, τὸ ἰωνίαι ἐστίν. τὸ
 ἡρακλῶν γε τις ἀπὸ τῶν εἰς τὸν πολλόν,
 fortuna, ampliora. *Pol.* Ergo ne nomen quidem es sciscitatus, quo
 modo vocaretur. *Luc.* Nequaquam. Hoc solum scio illam esse
 ex Ionia oriundam. Nam quidam ex spectatoribus, proximum

lescentum forma fecillimè affice-
 ris: ita ut Sipyllum totum loco
 citius moverit quispiam, quam te
 à formolis dimoverit, ne hianti
 ore illis astes, & saepe illachry-
 meris, ut illam Tantalii filiam
 Nioben perhibent. At dic mihi
 quænam est saxifica illa Medusa,
 & cuias? ut & nos illam videam-
 mus. Non enim spectaculum
 illud nobis invidetis, neque zelo-
 typia laborabis, si futurum est ut
 ea visa prope te dirigeamus. *Luc.*
 Atqui probè scias oportet, fore ut
 etiam si solum è specula illam in-
 tuearis, mutum te, & statuis
 immobiliorem reddat. Et hoc
 fortè magis ad pacem facit, mi-
 nusque lethale erit vulnus si con-
 spicias ipse. Sed si te illa conspe-
 xerit, qua ratione ab illa abse-
 des: siquidem te vinctum abduc-
 cet quocunque volet, quemad-
 modum lapis heracleus ferrum?
Pol. Desine Luciane, prodigio-
 sam pulchritudinem effingere:
 sed mihi dicito quænam sit illa
 mulier. *Luc.* An me rem verbis
 auxisse putas, qui vereor, ne quum
 eam videris, ingenii culpa non si-
 tis laudasse videar: tantò appare-
 bit excellentior? Verùm, quæ-
 nam illa sit, dicere non possim.
 Magnus circa illam cultus, &
 splendidus apparatus, eunuchor-
 um multitudo, ancillæ permul-
 tæ cernebantur, denique omnia
 videbantur, quam pro vulgari
 in-

1 Λιδῶν ἡ Ἑρακλεία | *Phin. Aristot.* Sic apud *Pisid. Cosmurg.*

Πάντας ὑφίλακον οἷα μαγνῆς λιδῶν,

ἢ μάλλον εἰπεῖν Ἑρακλείαν τὴν λιδόν,

θύσιν γὰρ αὐτῇ ἐλκεκώτεται ἔχθρ. *Bourd.*

πισιν ἤκαστος εἰ ἐπιχέουσι πρὸς αὐ-
τῆς, ὡς ἐρεομένη τις ἢ ἀργαλμυγῶ.
καὶ λαθὼν ὑπολαίφῃ τις ἐν ἱερῷ,
συγγένειός τις διωκῶν ἀγάλματι. εὖ ἔ-
ργον σοὶ ἄλλως ἰσχυρεῖσθαι. σὺ δ', αὐ-
τὴν γὰρ ὡς φῆς εἶδες, ἴθι μοι, καὶ
τόδε ἀπικραταί, εἰ ἐκ τῆς ἐν κήποις
Ἀθήνης, τῇ Ἀλκαμῆν τοῖς ἰσχυραῖς.
Πο. ἡ πάντων γὰρ ὡς Ἀνκίης οὐρανὸν
μετὰ τῶν ἡν, εἰ τὸ κράλλιστον τῶν Ἀλ-
καμῆν πλάσσειν παριῶν. Λυ. οὐκ οἶσθαι μὲν γὰρ Πολύστρατον, σὺν ἐξ-
ρήσυσθαι σε, εἰ πολλὰ κίς ἐς τῶν
ἀκρόπολιν ἀνελθῶν, καὶ τῇ Κάλ-
αμίδι Σωσάνδρῳ περὶ αὐτοῦ. Πο. εἶ-
δες καὶ κείνῳ πολλὰ κίς. Λυ. ἀλλὰ
καὶ τῶν αὐτῶν, ἰσχυρῶς. τῶν δ' Φειδίας
ἔργον, τί μέγιστα ἐπήνευσε; Πο. τί
δ' ἄλλο, ἢ τῇ λημνίᾳ, ἢ ἐκ ἰπ-
ποκράτου τῶν ἰσχυρῶν οὐρανὸν ἔχουσιν;
καὶ τῇ Δία τῇ ἀμαζονίᾳ, τῇ ἰπ-
πειδὲ μὲν τῶν δεινῶν. Λυ. τί καλ-
λίστα αἰετῶν. ὥστε αἰετὶ ἄλλαν πε-
χυντῶν δεινῶν. φέρε δὲ ἢ ἐξ ἀπειτῶν
ἡδὴ τῶν, ὡς οἷον περὶ αὐτοῦ, μίνο
σοὶ εἰκόνα ἐπιδιδῶν, τὸ ἐξ αἰ-
ρεῖσθαι παρ' ἐκείνης ἔχουσιν. Πο. καὶ
πᾶσι αἰετῶν τῶν γένει; Λυ. ἢ
καλὴν πᾶσι Πολύστρατον, εἰ παρὰ τοῦ
πρὸς ἀδελφῶν τῶν εἰκόνας τῶν λόγων,
ἰπποκράτου αὐτῶν μετὰ αὐτοῦ,
καὶ σιωπῆσαι, καὶ ἀρμόζειν, ὡς αἰ-
ρεῖσθαι τῶν διωκῶν, φυλάττειν
ἀπὸ τοῦ συμμιγῆς αὐτοῦ, καὶ ποι-
κίλον. Πο. δὲ λέγεις. καὶ δὲ πρὸς ἀ-

genæ, audivisti, ut quidam hanc
statuam amavit, & clam in tem-
plo relictus, statuam quoad po-
tuit, compressit. Sed hoc alias
à te commemoretur. Age verò,
liquidem, ut ais hanc vidisti,
Dic mihi num illam Alcamenis
Hortensem Athenis videris. Pol.
Omnium sanè hominum, Lu-
ciane essem inertissimus, si pul-
cherrimum Alcamenis figmen-
tum contemplissem. Luc. Illud
te non interrogabo Polystrate,
num in arcem sæpe ascendens,
Calamidis Solandram contempla-
tus sis. Pol. Illam etiam sæpe vi-
di. Luc. Hæc quidem sufficiunt.
Quodnam verò Phidiae operum in-
primis laudasti? Pol. Quodnam
aliud, quam Lemniam, cui
etiam suum nomen inscribere est
dignatus? Quinetiam per Iovem,
Amazonem illam quæ hastæ in-
nititur. Luc. Pulcherrima sunt
ista, ô amice. Itaque non am-
plius aliis artificibus indigebis.
Age verò jam ex omnibus his,
quoad ejus fieri poterit, unicam
imaginem compositam tibi osten-
dam, quæ quod in quaque est
eximium, habeat. Pol. Sed quid
hoc fieri potest? Luc. Haud dif-
ficile, Polystrate, si hinc ima-
ginibus orationi traditis, illi
permiserimus ut ornatum trans-
ferat, & quam maximè concinne componat, & aptet, observa-
ta simul commixturâ, & varietate. Pol. Rectè dicis. proinde as-
sum-

1 Quæ in hortis] De Venere hortensi vel potius in hortis posita (Græcis enim
ἐν κήποις Ἀφροδίτη) Lucianus in Dial. Meretr. cogn.

2 Lemniam] Lemniam omnibus Phidiae operibus anteponit, cui & nomen
suum, ad eam scripsisse Phidiam refert, ab his qui eam dicarunt nomen sortitam
credit in Atticis Pausan. nonnulli à loco qui est in arce Atheniensium λίμνην
cūpatο, unde & Dionys. Λιμναῖα. Idem.

3 Ἐξ ἀπασῶν ἡδὴ τῶν] Sic Homerus ex omnibus Diis Agamemnonem effor-
mavit, Achil. Tat. lib. 2. Boud.

ἔπει, καὶ ἑλίοιοι πᾶσι πικρὰ ἔχουσιν
ἀγάλλονται, ἔπει πᾶσι ἐς τὸ αὐτὸ
συμπεφορηκώς; Λυ. τὸ το μικρὸν ἔστι
ὡ φιλότις, εἰ μή σοι δὲ ὁλίγα σὺς
ὡ μὲρ φῖαν συνπλεῖν, χροῖα; ἔπει ἐκ-
σω πρὶς πον. ὡς μέλας αὖ ἐναι ἀκρε-
βῶς, ὅποια μέλας αὖ. λούσθ' ὅ, ὅσα
σι αὐτὰ χροῖ. καὶ τὰ ἐρύθημα ἐπανθῆν.
καὶ πῶ τοιαῦτα κινδυνούσ' ἔπει μέγιστον
ἔμιν σὺς δὲ ἔν. ποῖν οὐδ' ἐπὶ τῶν πο-
ταμῶν αὐτῶν, ἢ ὡς ἔχουσιν αὐτῶν δη-
λασθῆναι χροῖας, καὶ μέγιστον ὅπο-
σοι αὐτῶν ἄριστοι ἐγγύον, κερφαλαχ
πρὸ χροῖας, καὶ ὡς πᾶσι ποιῶν
σὺν ἐπιβολῇ αὐτῶν; καὶ δὴ ὡς ἔ-
κκλησθαι Πολύγνωτον, καὶ Εὐφρά-
νωρ ἐκείνους, καὶ Ἀπίλλης, καὶ Ἀ-
πίαν, ἔπει ὅτι δειλόμενοι τὸ ἔργον, ὅ-
μως Εὐφρανὼρ, χροῖας τῶν κό-
μην, οἷαν ἔλκεα ἐχραψεν. ὁ Πο-
λύγνωτος ὅ φέρων τὸ ἐπιστρεπὶς,
καὶ παρειῶν τὸ σκερδύτης, οἷαν τῶν
Κασσάνδραν ἐν τῇ λίχῃ ἐποίησε τοῖς
Δελφοῖς. καὶ ἐοικῆται ὅ ἔστι ποιη-
σάτω, ἐς τὸ λεπτότατον ἐξεργασμέ-
νῳ, ὡς σπινθῆρας αὐτῶν ὅσα χροῖ,
διπνεῖσθαι ὅ τὰ πᾶσι. τὸ ὅ ἄλλο σὺ-
μα, ὁ Ἀπίλλης δεξάτο, καὶ τῇ
Πακχέτῳ, μέγιστον καὶ ἀγαν λούσθ',
ἀλλὰ ἐναι μὲν ἀπῶς. τὰ χροῖα ὅ,
οἷα Γαζάνης, ὁ Ἀπίαν ποιησάτω.
μέγιστον ὅ, τὰ ἄριστον ἔχουσιν Ὀμη-
ρον, παρὸν ὅ Εὐφρανὼρ, καὶ
Ἀπίλλης, διδόνεμα. οἷον γὰρ π
τοῖς Μενελάου μερῶς τὸ χροῖμα ἐκεί-
νῳ ἐπίσταλλον, ἐλέφαντος εἰσέχου
ἡρέμα πεφοινῖ μῆλον, πειόνδ' ἔστι τὸ
πᾶν. ὁ δ' αὐτὸς ἔστι, καὶ τὸς ὁφ-
θαλμοῖς χροῖα πᾶσι, βρώπιν πᾶσι
ποιησάτω αὐτῶν. σπινθῆρας ὅ ἔ-
ργα αὐτῶν ὅ ἔστι ποιητῆς, ὡς
τὸ βλεφάρων ἐξεργασσάτω. καὶ φιλο-
μείδῃ Ὀμηρον ποιησάτω, καὶ λούσθ'-
λενον, καὶ ῥοδόδωκταλοι. καὶ ὅλως,
ille poeta, ut palpebram elaboret. Illam verò faciat Homerus rufus
amantem, candidis lacertis, & roseis digitis decoram. Denique
multo

aliquam formam omisisti extrā
statuam, quum sic omnia in u-
num contulisti. Luc. Hoc mini-
mum est, amice, nisi pauca tibi
videbuntur ad formæ decus con-
ferre, videlicet color, & cujus-
que partis decorum: ut nigra sint
exquisite, quæ nigra: alba, quæ
hujusmodi esse oportet: atque
rubor efflorescat. Ac jam de his
periclitamur, quum adhuc quod
maximum est, desideramus. Vn-
de igitur nobis hæc parabimus?
an accersemus videlicet pictores,
in primis verò eos qui fuerunt
præstantissimi miscendis, & ac-
commodandis coloribus? Accer-
satur sanè Polygnotus, & Eu-
phranor ille, & Apelles, & Aë-
tion, qui diviso opere, pin-
gant. Euphranor colorem co-
mæ illinat qualem Iunonis. Po-
lygnotus superciliorum decus,
genarum ruborem inducat, qua-
lem Delphis in coenaculo Cas-
sandræ fecit. Idem quoque
vestem referat tenuissimè elabo-
ratam, ut quæ par est succin-
gantur, multa verò ventis dif-
fundantur. Porro corpus reli-
quum exprimat Apelles secun-
dum suam Pacaten, ne nimium
albedinis habeat, sed modicè
rubescat. Labia faciat, qualia
Roxanæ Aëtion. Quin potius
præstantissimum pictorum Ho-
merum, præsentē Euphranore,
& Apelle suscipimus. Nam cu-
jusmodi colorem Menelai femo-
ribus ille vit, assimilatis ebori le-
niter purpura intincto: ejusmodi
sit totum corpus. Hic ipse oculos
pingat, amplitudine decoras.
Partem operis suscipiat Thebanus
multo

τῇ τῆς μοῦ; Πο. πάνυ ἐ τῆτο γλαφυροῦ ὧ Λυκίῃ, καὶ ἐπύραστοι. ὁ μόνος γὰρ ἐστὶ τῇ δ' Ἀβραδάτε ἐκείνῃ τῇ καλλῇ. οἶδα πολλάκις ἀκρόας Ξενοφῶντος ἐπαίνου τινὰ σὺ φρονεῖς, καὶ καλλῶ γυναικα; Λυ. τῇ Δία ἐ ὥσπερ γὰρ ὁρῶν αὐτὴν ἔτω δ' ἐπίθῃς, ὁ πόταν κατ' ἐκείνῃ πᾶ ἀναγνώσκων ῥήσιν, καὶ μόνον γὰρ ἐ ἀκρόα λεγούσης αὐτῆς, ἃ πεποίηται λέγουσα, καὶ ὡς ἀπλῆς τ' ἀνδρα, καὶ οἷον ὡς ἀπὸ πύργου αὐτὸν ἐπὶ τῷ κρηνῇ. Πο. ἀλλ' ὧ ἄριστε, σὺ μὲν ὥσπερ τινὰ ἀσραπὴν παρὰ δραμῶν ἀπαξ εἶδες αὐτῇ, καὶ οἷον τὰ ἀσραπὴς ταῦτα, λέγω ἢ τὸ σῶμα, καὶ τῷ μορφῇ ἐκείνῃ. ἢ ἢ τὸ ψυχῆς ἀγαθόν, ἀξία; Λυ. εἰ. εἰς οἶδα ὅσον τὸ καλλὸν ἐκείνῳ ἐστὶ αὐτῆς, μακροῦται ἄμεινον, καὶ θεοειδέστερον δ' σῶμα; Λυ. ἐγὼ ἢ, συνηθῆς γὰρ εἰμι, καὶ λόγων ἐκοιμήθησα πολλάκις, ὁμοειδὴς ἄν. καὶ γὰρ ὡς εἶδα ἐ αὐτὸς, τὸ ἡμέτερον, καὶ φιλόνητον, καὶ τὸ μέγα λόφον, καὶ σφροσύνην, καὶ παιδείαν, καὶ δ' ἑτέρας ἐκείνῳ. ἀξία γὰρ πᾶσι κίρις ταῦτα δ' σῶμα; Λυ. ἐπεὶ ἀλογοῖ ἄνθρωπος, καὶ γελῶν, ὥσπερ εἰ τις τῷ ἐοικῆς ἀπὸ σῶμα; Λυ. θεομορφῶι. τὸ δ' ἐπὶ τῇ καλλῇ οἷον τῶν ἐστὶν, ὁ πόταν ἐς τὸ αὐτὸ συνδράμη ψυχῆς ἔρετι, καὶ ἀμορφία σῶμα; Λυ. ἀμέλῃ πολλὰς ἄν σοι δείξωμι, μορφῆς μὲν, ὅτι καὶ σῶμα, τὰ δ' ἄλλα ἀγαθὰ, τὸ καλλὸν, ὅς καὶ μόνον φηγέμενοι, ἀπὸ τῆς αὐτῆς, καὶ ἀπὸ τῆς αὐτῆς, ἐλεῖ γὰρ μὲν τε, ἐ ἀχρημένον, καὶ παρ' ἀλλήλων συνόν, πονηρὰ τινε δεσποίνῃ τῇ ψυχῇ. καὶ γὰρ αἰ τοιαῦτα, ὁμοίᾳ μὲν δοκεῖ τοῖς ἀγαθῶσι ἐρεοῖς. καὶ ἐγὼ, αὐτὸς μὲν ὁ νεῶς, καλλίπρος τε, καὶ μέγας, λέγοις τῶς πολυτε-

nomen? Pol. Planè elegans, Luciane, & amabile. Etenim cognominis est formosæ illi Abradatæ conjugii: quam sæpe audito Xenophonte nosti, qui modestam & formosam quandam mulierem laudat. Luc. Per Iovem afficior, perinde ac si viderem ipsam, quoties Xenophontis locum lego: ac loquentem propemodum audio, quæ fecit dicendo, & ut maritum armabat, & qualis erat quum ipsum ad pugnam deducebat. Pol. At optime vir, ipsam ceu prætercurrens fulgur semel vidisti, & vulgaria illa, corpus, & formam dico, laudare videris. Sed animi dotes cernere non potes: neque nosti quanta sit illa ejus pulchritudo longè quàm forma corporis præstantior & divinior. At ego novi, qui ejus sum familiaris, ac popularis, atque adeò cum ea sermonis commercium habui. Vt enim probè scis ipse, mansuetudinem, humanitatem, magnanimitatem, modestiam, eruditionem formæ antepone re solco: siquidem digna sunt quæ corporis dotibus præferantur. Siquidem absurdum & ridiculum foret, ut si quis vestem præ corpore admiraretur. Porro absoluta mihi videtur esse hæc pulchritudo, quanto & animæ virtus, & corporis venustas in idem concurrunt. Nimirum multas tibi possum ostendere, forma quidem præstantes, cæterum pulchritudinem foedantes: adeò ut illis tantum loquentibus ea moriatur,

τοι ἐνδιατερίδην, καὶ ὡς ἐδοκίμασεν πα-
 ῖναι, κρηδίασθαι ἔχον τινὰ δὲ ῥαπτοῖαν
 τὴν ἀκρόασιν, καὶ ἵχνη τῶ λόγων
 μελιχρῆς ἄσπιδος, καὶ παρὰ τοῖς μετέπειτα
 ὁ ψυχῆς ἀπολιμπανέσθαι. ὁ πότεν
 ἦ ἐπὶ τὸ κελὸν κατέειπε ἄδην, καὶ μέ-
 λισθε ὡς τὴν κιθάραν, τότε δὴ τί
 ποτε, ὡς μὴ σιωπᾷ τῶν ἀλκυό-
 νων, καὶ τί τίξει, καὶ τοῖς κύκνοις.
 ἄμυστα γὰρ ὡς ὡς κατέειπε ἀπαντα.
 καὶ τὴν Πανδίωνος εἴπης, ἰδιώτης
 κατέκρινε, καὶ ἀπηνόητος, εἰ ἐπὶ
 λυγρὰ τὴν φωνὴν ἀφήσιν. Ὁρφεὺς
 ἦ, καὶ Ἀμφίον, οἵ τε ἰπταρχοῦται
 τοῖς ἱγμοῖν τῶ ἀκροατῶν, ὡς ἐπὶ
 ὡψυχὰς ἰπταρχοῦται ὡς τὸ μέλῳ,
 αὐτοὶ δὲ οἱ μὲν εἴρη ἤκαστον, καὶ ἁλι-
 πότμος αἰ τὰς κιθάρας, περισηκέ-
 στω σιωπῇ, ἀκροῦντο. τοῦ γὰρ τῶ
 ἀρμονίας τὸ ἀκριβέστερον ἀφ' οὐλά-
 τιν, ὡς μὴ δὲ καὶ αἰσθάνεται πᾶς ῥυθμῷ,
 ἀλλὰ ὡς αἰσθάνεται τῇ ἀρσὶ, καὶ γὰρ
 ἀφ' οὐ μείρηται τὸ ἄσμεν, καὶ σιω-
 πῇ εἴναι τὴν κιθάραν, καὶ ὁμο-
 χροῖν τῇ γλώττῃ τοὺς πολλοὺς, καὶ
 τὸ ἀσφίς τῶ διακτύλῃ, καὶ τὸ ὁ-
 κληπὶς τῶ μελῶν, πᾶν αἰ τῶν
 ὑποῖν καὶ τῶ ἱθακί κατέειπε, καὶ τῶ ἀνὰ
 τῶ Κιθαρῶνα μετὰ βυβλάσιν, καὶ
 κιθαρίζον μελετῶν; ὡς μὴ ποτε
 ὡς Λυκίῃ, καὶ ἀδύσσης αὐτῆς ἀκρό-
 ασις, τὸ τῶ Γοργῶντος μόνον ἴση πι-
 πτοῖς, λίθος ἐξ ἀνθρώπου γινώσκον,
 ἀλλὰ ἐπὶ τῶ σερπίνων εἴση. ὁ ποῖον
 πᾶσι. παρὰ τῆς γὰρ οὐ οἶδ' ὅτι, κρη-
 λεῖν, περὶ δὲ, καὶ οἰκείων
 ἐπιλαθομένων. καὶ μὴ κρη-
 λεῖν, περὶ δὲ, καὶ οἰκείων

quæ immorentur reliquiæ, quæ
 aures circumsonent, auscultationem
 echus instar producen-
 do, mellitaque verborum vestigia,
 ac persuasionis plena in
 animis relinquendo. Quum
 verò eximium illud canet, in
 primis ad citharam, tunc utique
 tacendum halcyonibus,
 cicadis, & oloribus. Præ illa
 enim hæc omnia cantus sunt
 rudia. Quinetiam si lusciniam
 Pandione natam dicas, rudis
 etiam illa & imperita, quan-
 quam vocem multifonam emit-
 tit. Orpheus quoque & Amphion
 qui ad demulcendos audito-
 res fuerunt usque adeò accom-
 modati, ut ad melos res inani-
 mas invitarent, illi me iudice si
 hanc audissent, taciti derelictis
 citharis, ad auscultandum asti-
 tissent. Etenim harmoniæ rationes
 accuratissimas observare, ut
 nequid peccet rhythmus, sed
 ablatione & positione tempesti-
 va modulorum mensuræ serven-
 tur, & cithara consonet, eodemque
 tempore lingua exerceatur,
 & plectrum, & decens digito-
 rum tactus, & agilis membro-
 rum motus, undenam hæc sup-
 petissent Thraci illi, & huic in
 Cithærone boves pascenti, & ci-
 tharæ pulsationem curanti? Ita-
 que Luciane, si quando canentem
 illam audieris non amplius ut

Gorgonum visu solum obstupefces, ex homine in lapidem conversus, sed etiam quàm esset efficax Sirenium modulatio, cognosces. Astabis enim, sat scio, delinitus, patriæ & domesticorum oblitus. Quinetiam

au-

1 Pandionis natam] Philomelam intelligit, respicitque ad fabulam de Procne & Philomela Pandionis filiabus de quibus Ovid. in Metam. Cogn.

2 Orpheus quoque & Amphion] De Orpheo dictum antea, de Amphione, Mercurii & Antiopes filio, Horat. in art. poet. extatque illius simulacrum apud Plin. lib. 36. c. 5. Idem.

μῦθοι, καὶ πολὺμερῶν, ὥς μὴ ᾗ
 ἔχ' τὸτο δ' ἀπολιπείμεθα τ' οἷς πλεονε-
 κῆς. καὶ δὴ μαζάφῃ πάσι συλ-
 λήθῃσι περὶ τῶν Ἑλικῶν ἀγαθῶν
 ἔχουσιν, ὅχ' ὡς περὶ Κλειῶ, καὶ τῇ
 Πολύμνια, καὶ τῇ Καλλιόπῃ, καὶ αἱ
 ἄλλαι, ἐν πικρῇ ἐπιστάμῃ, ἀλλὰ
 πασῶν. καὶ αὖτε, τὰ Ἑρμῆ, καὶ
 Ἀπόλλωνος. ὅπου γὰρ ἡ ποιητῶν
 μέγιστος ἀφροσύνη, ἐξενέ-
 χασιν; ἡ συλφεῖς ἰσθῆται, ἡ
 φιλόσοφοι παρήκασιν, πᾶσι τῶν
 ἡ εἰκὼν κεκοσμηθῶ. οἷον ἄλλοι
 ἐπικεχρῶς μένον, ἀλλ' ἐς βάθος
 δόξασιν οἷς περὶ φαρμάκων ἐς κέρ-
 ρα βαθεῖται. καὶ συγνῶμη, εἰ μὴ
 δὴν δ' ἐχέτωσαν ἐπιδείξαι ταύτης
 δυναμὶν τ' ἡραφῆς. ὅ γὰρ ἐδ' ὅτι
 τοῖσιν ἐν ταῖς πάσαι, παιδείας
 πῶς μνημονεύεται. πᾶσι ἀλλὰ ἐγ-
 δεκτὴ ἀνακείδω ἐστί. ὅ μὲν γὰρ
 γὰρ, ὥς ἐμοὶ φαίνεται. Λυ. καλ-
 λίστη μὲν ὡς Πολύστρετος, καὶ πάσαις
 ταῖς γραμματικῇ ἀπικελευμένη. Πο-
 λυτὴ ταύτης, ἡ τ' οὐσίας, καὶ σπου-
 δῆς εἰκὼν ἡραφῆς. διησὶ τῇ μὲν ἐ-
 ταύτην ποικίλῃ τ' ἀφροσύνης
 ἡραφῆς τ' πλεονεκῆς, ἐνὸς μὲν ἐστί
 ἰωνικῆς. ἡραφῆς ἡ, καὶ δημοκρα-
 τικῆς. Αἰζῆς, Σωκράτους ἐταί-
 ρος, καὶ αὐτὸς Σωκράτης, μιμηλό-
 ῳ περὶ τῶν ἀπάντων, ὅπως ἐμὲ
 ἔρωτο ἡραφῆς. τῇ δ' ἐκ τ' Μιλήτης
 ἐκείνῃ Ἀσπασίᾳ, ἡ ἐκ τ' Ολύμπου
 θαυμαστῶς ἐστί, αὐτὸς, σπουδῇ, ὅ
 φαῖται σπουδῆς παρὰ δειμῶν αὖ-
 τῶν, ὅπου ἐμπεριείας πρᾶξι-
 των, καὶ ἐξυπῆς ἐς τὰ πολικῆ, ἐ
 ἀλγεινῆς, καὶ δολιχῆς ἐκείνῃ
 αὖτε, τὸτο πᾶν ἐπὶ τῇ ἡμετέραν
 εἰρήνῃ μετὰ γὰρ ἀκριβῆ τῇ παθ-
 μῇ. πᾶσι ὅσιν ἐκείνῃ μὲν ἐν μικρῇ

ignobile prudentiæ exemplum proponentes quanta rerum pe-
 ritia, quanto in administranda repub. acumine, solertia &
 prudentia polleret, hoc omnē ad nostram hanc imaginem ac-
 curata amulsi transferamus: præter quàm quòd illa, quamvis

tiformem, ne & hac in parte tu-
 fingendi arte simus inferiores. Et
 sanè pingatur, quæ omnia simul
 Heliconis bona possideat, non ut
 Clio, & Polymnia, & Calliope,
 atque aliæ, quarum unaquæque
 unicam scientiam callet, sed om-
 nium scientia muniatur: præ-
 terea Mercurii, & Apollinis do-
 tibus sit prædita. Quæcunque e-
 nim poëtæ versibus exornata pro-
 diderunt, aut historici scriptis
 mandarunt, aut philosophi mo-
 querunt, hisce omnibus Imago
 exornetur: ita ut non leviter co-
 lor illinatur, sed indelebilibus pi-
 gmentis in imum usque ad fatie-
 tatem imbuatur. Et ignoscendum
 est si nullum hujus picturæ archet-
 typum queam ostendere. Neque
 enim uspiam in veteribus de hu-
 jusmodi absoluta disciplinarum
 cognitione fit mentio. Verum-
 tamen si tibi videtur, ista repo-
 natur, non enim uti mihi vide-
 tur, est mala. Luc. Elegantissima
 profectò, Polystrate, & linea-
 mentis omnibus absoluta. Pol.
 Porro post istam Sapientiæ, & In-
 telligentis imago est depingenda:
 ad quam multis nobis opus erit
 exemplaribus, maxima parte ve-
 teribus, atque uno quidem, & Io-
 nico illo. Cæterum ejus pictores
 & artifices erunt Æschines Socra-
 tis socius, & ipse Socrates, imitan-
 di dexteritate omnium artificum
 præstantissimi, quatenus cum a-
 more pingebant. Porro Milesiam
 illam Aspasiā, cū qua Olym-
 pius, ipse quoque maximè ad-
 mirandus conversabatur, non

πῶν. Πο. ὅχ' ἅπαντων. ἴτι γὰρ τὰ μέγιστα τ' ἐπαύουν ἀφελείπτται. λίγαι δὲ τὸ ἐν τηλικέτω ὄγκῳ γρηγορῶν αὐτῇ, μὴτε τόφον ἐπὶ τῇ ἀπραξίᾳ ἀφελείπται, μὴτε ὑπερ τὸ ἀνθρώπων μίσθον ἐπαρῆνται, πισύσονται τῇ τύχῃ. φυλάττει δὲ ἐπὶ τ' ἰσχυρίσιν αὐτῶν μηδὲν ἐπιρροῦλον, ἢ φορῶν φρονέον, καὶ τοῖς προσέχοντι δημολογῶς τε, καὶ ὡς ὁμοῖα προσφείραται, καὶ δεξιότητι, καὶ φιλοφροσύνης φιλοφρονέειται. τοσούτοις τοῖς προσεμειλῶσι, ὅσα καὶ ὧδ' αὖ μείζονος ὁμοῖα γρηγορῶν, ἔδδ' ἐπαρῶν ἐμπαίνοισιν, ὡς ὁπότε τῷ μέγα διώσται μὴ ὡς ὑπερβῆται, ἀλλὰ καὶ ὡς ἀποῖται, ἐξέσται τε, ἔτοι καὶ ἀξιοῖ μέγιστα τ' ὧδ' αὖ τῆς διδόνται ἀγαθῶν ἀφροσύνη. καὶ μάλιστα αὐτοὶ δικαίως τὸ ἐπιφθονοῦν ἀφροσύνην. ὅστις γὰρ ἂν φθονήσει τῷ ὑπερέχοντι, ἢ μεταλάζοντι ἐπὶ τοῖς ἀτυχήμασι αὐτὸν ὅρα, καὶ μὴ πῦ τῶν ὁμῶν αὐτῶν οὐκ ἐπὶ ἀνδρῶν κρείσσει βίβησιν, καὶ τὸ ὑποδίστασθαι πατωμῶν. ὅπερ οἱ ταπεινοὶ τὰς γνώμης, πάχυνον ἀπειροκαλίαν τ' τύχης, ἐπειδὴ αὐτὰς ἢ τύχη μηδὲν τοῖσιν ἐλπίσαντας, ἄφρον ἀναβίβασιν εἰς πλῆθον τι, καὶ μετέρπον ὄχημα, ἢ μῦθον ἐπὶ τ' ὑπερέχοντων, ἢ δ' ἀφορᾶσι κῆτον, ἀλλ' αἰσθῶς τὸ ἀνάντες βιάζον. τοιγαρὶν ὡς αὖ οἱ κρείττους, τακύνουσιν αὐτοῖς τάχιστα δὲ κρήν, καὶ τ' πλεῶν ἀφελείπται, γάλαξιν ἐφλισκάνουσιν ἐπὶ κεφαλῶν εἰς πλάγην, καὶ κλύδωνα ἐμπύπτοντες. ὅσοι δὲ πῦ τ' Δαίδαλον ἐξέχουσιν τοῖς πλεῶσι, καὶ μὴ πάντες ἐπαρῶν, εἰδὲ πῶς ὅτι ὡς κρήν ἢ

tur, neque nimium efferuntur

Pol. Non omnem. Nam maximæ laudis caput reliquum est. Dico verò cum in tantam rerum magnitudinem provecta sit, ut neque factum in secundis induat, neque supra fortis humanæ modum efferatur, fortunæ confidens. Sed se in plano contineat animo non insolenti; nec arrogantem molesta: & populariter erga eos se gerat cum quibus commercium habebit, & salutet, & comiter excipiat. Quæ eo sunt colloquentibus jucundiora, quo cum à majore procedant, nihil tragicæ granditatis præ se ferunt, ut qui magnitudine potentie non ad superbiam, sed ad beneficentiam utantur. Atque hi bonis à fortuna datis maximè digni visi sunt: soli etiam effugere invdiam queant. Nemo enim præstanti inviderit quem prosperis rebus moderatè utentem videat: nec instar illius Homericæ Ates super hominum capita incedentem & inferiora calcantem. Quod iis accidere solet qui abjecto sunt animo, cum fortuna nesciant uti: postquam fortuna nihil tale sperantes, repente in volucrem & sublimem currum evexit, intra præsentis facultates non manent, neque deorsum despiciunt, sed in arduum semper nituntur. Quare quemadmodum Icarus, liquefacta ipsis quàm celerrimè cera, & defluentibus alis, præcipites in mare, & fluctus devoluti deridentur. Sed qui Dædali in morem alis utuntur, sed

[Aten Homericam] Ate dea fingitur ab Homero Iliad. 9. quam interpretantur noxam: de qua Erasim. in proverb. ita omnium tardissimè senescit. Bud. lib. 5. de Affe. Cogit.

ἡ ἀντιθέσις ἀποδείκνυται, ἀλλὰ πῶς
τοῦτο μόνον ἐπινοήσας εἰκασται,
ὅτις ἀπεδείκται εἰκὼν ὅμοιός ἐστιν,
ὡς μὲν καὶ καὶ καὶ ψυχῆς ὁμοί-
οι ἄμφω ἐμφανίζονται.

sed suggesto à Musis commentum
expressa est, quæ cum corporis
pulchritudinem, & animæ virtu-
tes una commonstret, absolutissi-
ma Imago futura est.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ. | PRO IMAGINIBVS.

ARGVMENTVM.

Panthea superiori Dialogo laudata Lucianum accusat, primum immodica laudis: Deinde quod ab eo Diis fuerit comparata. Quas laudum hyperbolas pra modestia & pietate agnoscere non vult: cum sint assentatoris potius quam laudatoris. Ad qua respondet Lucianus, primum se non satis illam laudasse, nedum nimium. Idque se ex libertate laudatorum fecisse, quos exemplis ostendit ab adulatoribus differre. Deinde se illam non cum Deabus, sed cum earum Imaginibus comparasse. Quod etsi fecisset, id se rectè facturum fuisse exemplis probat.

Εγώ σοι ὦ Λυκίε φησὶν ἡ
γυνὴ, πῶς μὴ ἄλλα, πολ-
λὴν εὐεχόν τὴν δύναμιν
πρὸς ἐμέ, καὶ τιμῶν ἐν
τῇ συγχράμμῳ. ὃ γὰρ
ἐν ὕμῳ ὑπερεκπνέ τις, εἰ μὴ καὶ
μετ' ὁμοίας συνιστάται. τὸ δ' ἐμὸν
ὡς ἂν εἰδῆς, τοιοῦτό ἐστιν. ὃ δὲ ἄλλως
μὴ χαίρω. πῶς ἡλακτικῶς τ' ἐγὼ ποῦ,
ἀλλὰ μοι δοκῶσιν οἱ τοιοῦτοι, γῆρας
εἶναι, & ἡκιστα ἐλπίσιν ἐπὶ τῇ φύσει.
ὅτι τῶς ἐπαίνους μέγιστος, ὅταν τις
ἐπαινῇ με φοβημένος, καὶ ὑπερμέ-
της ποιεῖ μὲν πῶς ὑπερβολῶς,
ἐρυθρῶται, καὶ ὀλίγα εἰνὶ ἐπιφράτ-
τῳ μὲν τὰ ἅπαντα. καὶ τὸ πρῶτον χλόη
μέγιστος, ἡ ἐπαίνω εἰκονισμὸς μοι δοκεῖ.
μή μοι γὰρ τὰδε, οἱ ἐπαινοὶ ἀνεκτοί
εἰσιν, εἰς ὅσους ἂν ἐπαίνω μὲν γυν-
εῖν ἐκαστὴν τῶν λεγόμενων πρὸς τὸν
ἐαυτῶν. τὸ δ' ὑπὲρ τούτου, ἀλλότῳ ἐστιν ἔδω,

Ego Luciane, inquit
mulier, alias quidem
magnam erga me
perspexi tuam bene-
volentiam, & hono-
rem ex libro à te
conscripto. Non enim me tantis
laudibus eveheres, nisi cum be-
volentia hoc scriberes. Ego ve-
rò, ne non scias, hoc sum ani-
mo. Non temerè assentatoribus
delector, atqui sunt hujusmodi,
mihi videntur esse præstigiatores,
& minimè libero ingenio. Cæte-
rùm inter laudes, maximè quan-
do quis molestis, & immoderatis
amplificationibus me extollit,
erubescō, & ferè aures obtuto:
idque subsannationi potius, quàm
laudi simile existimo. Nam to-
lerabiles eatenus sunt laudes,
quatenus is qui laudatur, singula
quæ dicuntur, inesse sibi co-
gnoscit. Sed quicquid præter hoc
additur, alienum est.

τοῖς κλυ ποιεῖται τὴν Σελούκην γυναι-
κα. τοῖς γὰρ ποιηταῖς ἀγῶνα πα-
δοῦναι αὐτῶν πρὸς πλεονεξίαν, ὅς τις
ἀν ἀμείνων ἐπαινέσῃ αὐτῆς τὴν κή-
μεν. καίτοι φαλακρὰ ἐτύχαιεν ὄσπερ,
καὶ εἰδὲ ὅσους ἐλίχας τὰς ἑαυτῆς τρι-
χας ἔχουσα. καὶ ὅμως ὕψω διακε-
μένη τῶν κεφαλῶν, ἀπάντων εἰδ-
όντων ὅτι ἐκ νόσου μεκράς τῷτο ἐπι-
πύησι, ἤκει δὲ καὶ κατὰ τὴν ποιητῶν
ἐπαινίδιαν τὰς τριχάς αὐτῆς ληθόν-
των, καὶ ἄλλας τινὰς τοιοτέρας ἀνα-
παύσαντων, καὶ σιλίνοις τὰς μὴ ὅλων
δόντας εἰκάζοντων. ἀπάντων οὖν τῶν
ποιητῶν κατὰ τὴν, τῶν παρεχόντων
αὐτῆς τῶν κηλίδων. καὶ παρὰ τὴν
ἵππην μὴ ἐν ἐπαύνοισι μένον, ἀλλὰ ἐ-
ν χειρὶ τοῦ τοῦ ὄρου ποιοῦ καὶ κη-
λίδων, καὶ ἐξαπατῶν τὴν ἑλ-
σι. χαίρεισι γὰρ ἔφη τῶν χειρῶν
ἐκείνοις κηλίδων, οἳ ἀνὰ τὸν δό-
μοφότερον αὐτὰς εἰκάζουσιν. εἶναι
δὲ πιναι, οἳ ἐκ παλαιότητος τοῖς πε-
χύναις, καὶ ἀφίλει πρὸς ἴσους, καὶ
μελάντερον γράψαντες τὰ ὄμματα,
καὶ ὅ, πρὸς ἄλλο ἐπισημῶσιν, αὐ-
τοῖς παρὰ τὴν. εἶναι λαοφάνειν αὐ-
τὰς ἀλλοτρίαις εἰκόσιν παρὰ τὴν,
καὶ εἰδὲ αὐτοῖς εἰκόσιν. καὶ ὅ, ἐ-
τὰ τοιαῦτα ἔλεγε, τὰ μὲν ἄλλα
ἐπαινέσας τὴν συγγραμμάτω, ἐν τῇ
τῇ ἡ φέρουσα, ὅτι καὶ αὐτῇ, Ἡρα,
καὶ Ἀφροδίτῃ εἰκόσιν. ὑπὲρ ἐμὲ
γὰρ φησι, καὶ ὅ, ὑπὲρ ἑταίρων
ἀνθρώπων φύσιν τὰ τοιαῦτα. ἐγὼ
δὲ σε εἰ δὲ ἐκείνην ἡξίωμι, τοῖς
ἑταίροις παρὰ τὴν με, Πηνελό-
πη, καὶ Ἀρήτη, καὶ Θεανό, καὶ
ὅπως ἦσαν τοῖς ἀείροις. καὶ γὰρ αὐ-
τὴ ἐπὶ πάντων ἔφη. τὰ παρὰ τὴν
τῆς, δεῖσθαι μέντοι, καὶ φοβερῶς
ἔχει. δεῖσθαι πῶς καὶ τὴν Κασσιό-
πειαν εἶναι δεῖσθαι, τὴν τοῖς ἐπαινοῖς
παρὰ τὴν. καίτοι θηρείσιν ἐκείνην

Seleuci uxorem, assimile quid-
dam, sed longè magis ridiculum
fecisse. Eam poëtis pro talento
certamen proposuisse, quicumque
suam comam melius laudaret,
quanquam calva erat, & ne pau-
cos quidem crines habebat. Atta-
men sic affecto capite, cui ex longo
morbo id accidisse omnes norant,
execrandos illos poëtas audiebat,
qui capillos ejus Hyacinthinos
dicebant, & crispas quosdam
cincinnos necitebant, & aplo,
quamvis nulli prorsus essent,
comparabant. Tales igitur o-
mnes deridebant, qui se assenta-
toribus traderent. Addebat et-
iam non solum in laudibus, sed
etiam in picturis plerosque as-
sentationem captare, & decipi
velle: qui illis potissimum, in-
quit, pictoribus gaudent, à qui-
bus formosiores effingantur. Esse
quoque nonnullos qui artificibus
injungunt, ut aliquid nari detra-
hant, aut nigriores oculos pin-
gant, aut aliquid aliud, quod
inesse sibi cupiverint. Deinde
eos nescire se alienas imagines
coronare, & sibi nullatenus si-
miles. Hæc & ejusmodi dice-
bat, alia quidem quæ tuo libro
mandaras collaudans, sed hoc u-
num non ferens quod eam cum
Deabus Iunone & Venere com-
paraveris. Nam hæc me, in-
quit, imò humanam omnem na-
turam superant. Cæterum ne
illud quidem optavi, ut Heroi-
nis illis, Penelope, Arete, &
Theanoni, nedum præstantissi-
mis Deabus comparares. Etenim
Deos metuo vehementer &
expavescō. Quare vercor ne
ut Cassiopea laudem illam ex-
petivisse videar: quanquam illa
cum Nereidibus contende-
bat, in-

petivisse videar: quanquam illa

in-

τὸ μὲν πλάσμεν σε ἰκάνειν, καὶ τὴν
ἐπιποιᾶν τῆς εἰκόνας, καὶ γνωρίζειν ἢ
τὴν ὁμοιότητα. καὶ ἥδη εἶναι τῆς τηλι-
κῆτος ἀξίας, μηδὲ ἔγχεαι, ὅτι καὶ
δὲ ἄλλῳ τινὶ γυναικὶ καὶ δοῖται.
ὥστε ἀφ' ἰσὶ σοι ταῦτ' ἐν τῇ τιμῇ, καὶ
περὶ σκευῇ σε τὰ δὲ χρύσινα ὡς χρυ-
δαίμνα. σὺ ἢ, τὰ ἀνθρώπινα ταῦ-
τα ἰκαίνας αὐτῶν, καὶ ἢ ὑπὲρ τὴν πόδα
ἔστω τὸ ὑποδήμα, καὶ καὶ ἐπιστάμην
μέφην ἐμπειραζόμενον αὐτῶν. καὶ
ἐκείνο δὲ σοι εἰπεῖν ἀνείλεται. ἀκούω
ἔφη πολλῶν λεγόντων. εἰδὲ ἀληθεῖς
ὁμοίους οἱ ἀνδρες εἶτε, καὶ δὲ Ὀλυμπια-
σιν ἔξαινα τοῖς νικῶσι μέγας τῆς συ-
μμετρίας ἀνίσταται τὰς ἀνδραγαθίας, ἀλλ'
ἐπιμελέσθαι τῆς Ἑλλανοδικίας, ὅπως
μηδὲ εἰς ὑπερτάληττον τὴν ἀλήθειαν,
καὶ τὴν ἔξαινα τῆς ἀνδραγαθίας ἀκρι-
βεστέρων γένεσθαι τῆς ἀθλητῶν ἐγ-
χειρίστας. ὥστε ὅρα ἔφη καὶ αἰτίαν λά-
βωμεν ψάδεσθαι ἐν τῇ μέτρῳ. καὶ ἔ-
φη μὴ ἀναστρέψωσιν οἱ Ἑλλανοδικαί
τὴν εἰκόνα. ταῦτα μὲν εἰς τὴν εἰκόνα.
σὺ ἢ σκόπει ὦ Λυκίε, ὅπως μετ-
εχρησμένης τὸ βιβλίον, καὶ ἀφαιρη-
σης τὰ τοιαῦτα, καὶ δὲ σφαλῆς περὶ
τὸ ἥϊον, ὡς ἐκείνη πάντα καὶ αὐτὴ
ἐδυχεσθαι, καὶ ὑπὲρ τῆς μετὰ
ἀναγκαστικῶν, καὶ παρηγορητῶν
ἡμῶν ἰλαίως εἶναι αὐτῇ. καὶ συγγνω-
μῇ, εἰ γυναικῶν πᾶσι παρῇ. καίτοι
εἰ καὶ τὰ ληθῆς εἰπεῖν, καὶ αὐτῇ
ἡμῶν τοιούτων εἰπεῖν ἔδωκε. τὸ μὲν
ἥδη περὶ τὴν ἀκρότητα, ἔδωκεν ἐπὶ λημέ-
λησιν, ἐνορῶν τοῖς μετὰ μύθοις.
ἐπεὶ ἢ ἐκείνη ἐπιστημὴ καὶ, καὶ αὐ-
τὴς ἀρχομένη τὰ ὅμοια γινώσκουσα
αὐτῶν. καὶ ὡς ἀπληστοῖν πᾶσι
δοῖν, οἷς ἐπὶ τῇ ὁραμένην πάχυνον.
ὡς μὲν πάντα ἐγγόνη σκοπῶμεν τι,
ὅρα καὶ τὸν ὀφθαλμῶν αὐτῶν, ἔδωκε
ἀκριβῆς ἀναγκαστικῶν. ὡς ἢ ἀπο-
στῆναι, καὶ ὡς συμμέτρως ἀναγκασ-
τικῶν.

sub oculis constitutum contemplerur, id nequaquam exqui-
sitè dignoscimus. At si iusto intervallo distantes intueamur,

laudare, & Imaginum commen-
tum: sed similitudinem non
agnoscere: non enim tantis ac
talibus esse dignam, ne propè
quidem: ac neque mulierem ul-
lam, quamecunque tandem aliam.
Itaque tibi honorem hunc remit-
tit, tuoque archetypa adorat.
Tu verò, humanis laudibus ipsam
decora: nec pede major sit cal-
ceus, ne illo, inquit, mihi in-
ambulanti os obturet. Illud etiam
tibi dicendum dedit in mandatis.
Multos, inquit, dicentes audio:
quod verum ne sit vos viri scitis,
Ne Olympicis quidem victoribus
licere statuas corporibus majores
erigere, sed Hellanodicis curæ
esse, ut ne unus quidem verita-
tem excedat, & statuarum exa-
men, athletarum admisione fie-
ri accuratius. Itaque vide, ne
ementitæ mensuræ acculemur:
ac deinde nostram imaginem sub-
vertant Hellanodicæ. Hac qui-
dem illa dicebat. Tu verò per-
spice Luciane, quomodo librum
hunc transformes, atque talia de-
mas, nec in numen pecces, velut
illa gravissimè hæc ferebat,
interque legendum subhorresce-
bat, ac Deas ut sibi essent propi-
tiæ, rogabat. At certè illi igno-
scendum, quòd animo fuit mu-
liebri. Atqui, ut verum dicam,
etiam mihi ipsi tale quid dicere
viis est. Ac primùm quidem au-
diens, dum scripta intueor, de-
lictum non animadverti: sed post-
quam illa mihi indicavit, ipse
etiam similia de iis sentire cœ-
pi. Ac mihi simile quid acci-
dit, quòd in iis quæ intuemur
usavenit. Siquid proxime
omnia

ἦν αὐτὸς καὶ ὁ πρῶτος τῶν ἡρώων, ὁ ποτε τοῦ Ὀδυσσοῦ ἀναπείσεις ἐπιδεικνύει τὴν ἔρσην, ἐπακύνει τῶν αἰσθημάτων, ἢ ἐπακουάτων. ἡ πᾶσι δὲ, ὁ μὲν, τὴν βίαν, ὡς παλαιά. ὁ δὲ, ὡς ἐπιμηκύνει τὸ ὄψιν. οὐδὲ ἀλλοῦ, ἀλλὰ π. οἷς ἐπιδὲ ἀπληρώρηται οἱ θεῶτες αὐτοῦ τὸ Φειδίας ἐγκαλεῖται μὲν ἑαυτὸν, ἐπαυροῦν, καὶ βυθίζει τὸ ἀγαλμα ὥστε τὸ πῶς πλείους δοκοῦν. ἢ γὰρ ἡ γὰρ μικρὰν εἶναι συμβαλὴν δὴ μὲν τοσούτου, ἀλλὰ αἱ ἀναγκαστοὶ ὑπὸ χρεὶν τῆς πολλῆς ἀπειτίας ὁρᾶν τὸν ἱεὺς, καὶ Φειδίας μὲν. ταῦτα οἱ ἀπ' ἀκρίτου κακίῳ, καὶ αὐτὸς τὸν δόξαν, ἐταίρος τε, καὶ ὄντας αὐτ. Λυ. Πολύστρατε, οἷόν ἐστιν ἡμεῖς ἐλεγχέμεθα, ῥῆτι γὰρ ἔγωγε μικρὰν, καὶ κατηγέλιαν τοσαύτην ἐξενήνορας καὶ συγχρόμωτον, ὥστε μηδὲ ἰλπίδων μὲν ἀπλοχίας ἐπὶ καὶ ἀλοῖ πταξ. πάλιν ἀλλ' ἐμὲν οἱ καὶ δικαστοὶ ὁποῖσάν τε, καὶ μέγιστος σὺ, ἐρημῶν καὶ ἀδαιτησας τὸ βιβλίον, καὶ παρὲν αὐτῶν τὸ σωτηριώδ. ῥᾶτι τὸ οἶμα τὸ ἐστὶν, καὶ τὴν παρὲν μίαν, μόνον ἵστας κρατῖν. ὥστε οὐδὲν γινώσκον, εἰ ἢ ἡμεῖς ἐαλωμένοι, ὥτε ὑδαίον ἡμῶν καὶ γένον, ὥτε ἀπλοχίας ἀποδοῦναι. μέλλον δὲ τὸ καὶ πᾶσι ἀπαπᾶν, οἱ αὐτοὶ καὶ ἡρώων, καὶ δικαστῶν. πότις ἐστὶ αὐτῶν ἐπὶ τῆς ἀραπῆς τοῖς ἐγκωμίοις ἡ συγχρᾶς ἄρα, ἢ καὶ τὸ ἱμερῶν ποιητῶν, παλιν ὁδὸν πᾶσι συγχρᾶς; ἢ δὲ οἱ μὲν ἱμερῶν πᾶσι γένον τὴν δίκην; Πα. τὴν δὲ ἡμῶν ἔχον τι δικαίον εἶπεν. ἢ γὰρ ἀνδρῶν ὡς σὺ φῆς, ἀλλ' ἐν φιλαίας ποιεῖται τὴν ἀπλοχίαν. ἐγὼ δὲ, καὶ σιωπῶν ἐξέσται οἱ ἐπομῶν ἐπὶ

Stabat enim ille post fores, ubi primum opus expansum offendit, unde eos qui vel reprehenderent, vel laudarent quippiam exaudiebat. Cæterum alius nasum, utpote crassiorē, alius faciem, utpote longiorē, alius aliud reprehendebat. Deinde cum discessissent spectatores, intus inclusus Phidias denuo effigiem corripiebat, & ad vulgi sententiam accommodabat: siquidem populi tam numerosi consilium non leve ceniebat, imò necesse esse ut plus viderent multi quam unus, etsi Phidias foret. Hæc ab illa tibi affero, eademque ipse te moneo, qui tui amicus sum & studiosus, Luc. Hactenus Polystrate te tantum rhetorem esse ignoraveram. Itaque orationem ita prolixam, accusationem ita gravem adversus meum libellum protulisti, ut mihi nulla spes defensionis amplius supersit. Verumenimvero non ex judicio more fecisti, in primis verò tu, quum indicta causa librum condemnasti, cui deerat patronus. Facillimum autem illud est, ut opinor, juxta parcemiam, Solum currentem vincere. Itaque nihil mirum, si victi fuimus, neque effusa nobis aqua, neque respondendi facultas concessa. Quin potius illud est omnium absurdissimum, quod ipsi & accusatores, & judices eratis. Vtrum ergo vis, fileam decretis acquiescens, an juxta Himerzum illum poetam, retrastationem conscribam? aut mihi copiam facietis provocandi ad aliud judicium? Pol. Sanè

per Iovem, siquid justī habes quod dicas. Non enim contra adversarios, ut dicis, sed apud amicos defensionem suscipies. Ego verò in hac causa tuis & partibus stare sum paratus,

Luc.

ἐν μεγάλῳ πηιδύμῳ. ἔτι δὲ
 ἀπαιτῶ τὸς μείζον, ὡς εἴρηκα
 αὐτῷ σὺ. καὶ συγγνώμη, εἰ μὴ ἐ
 ταύτῃ σοι αἰσθησάμενος πλὴν εἰκό
 να, ὑπ' ἀγνοίας με ἀφλαδύσαν.
 εἰ γὰρ ἂν ἄλλω πρὸ αὐτοῦ ἐρεσά
 μην. ὥστε ταύτῃ γὰρ ἔχ' ὅπως ὑπε
 βάλλεται τὸς ἐπαινοὺς, ἀλλὰ πολὺ
 καὶ ἀδύνατον μοι δοκῶ τ' ἀξίας εἰ
 ρηκεῖναι. σκόπη γὰρ ἡλίκοι τῶς
 παρίλιποι, ὡς παμμέγιστος εἰς ἐπί
 δεῖν τῶς ἁπλῆς, καὶ γνώμης
 ὁρῆς, ὡς ὅσοι τὸ ἥτιον μὴ ἐν πα
 ρέρῳ αἰῶσι, ὅσοι ἐπὶ πρὸς ἀν
 ῥώπας ἀρῶσι ἂν εἴν. ὥστε εἰ πᾶν
 τως μετρησμένης δόξαι τὸ λόγον,
 καὶ τὸ ἀγαθὸν ἐπαινεῖται, ἀρετῶν
 μὲν οὐκ ἂν π. π. π. π. π. π. π. π. π. π.
 αὐτῶν, ἀντιθέτως ἢ ἐπὶ τῶς, ὡς πᾶς
 κεφαλῶν τὸ πάντων ἔργον, καὶ κορυ
 φῶν. ἐπὶ οὐκ ἔστιν ἄλλοι ἐπὶ πᾶν
 πολλῶν σοι εἰσέναι τὴν χάριν οὐκ
 λογῶ. εὐθὺς γὰρ ἐπαινεῖται τὸ μέ
 γιστον τὸ σὺ τῶς, καὶ ὅτι μὴ εἴ
 ναι περὶ πᾶς, καὶ ἢ τὴν μέντοι ἐν
 ποιήσῃ σοι ὁ παρὼν ὅχι τὸ πρῶτον
 μέγιστον, σὺ τὰ τοιαῦτα ἐπαινεῖ
 μῃ τὸ λόγον, ἐπιπῶν τὸ ἐπαινε
 τὴν ἀλήθειαν. τὸ γὰρ μὴ ἀπὸ
 πᾶν τὸ τοιαῦτα τὸ ἐγκωμίων,
 ἀλλ' αἰδέσθαι ἐπὶ αὐτοῖς, καὶ μείζον
 ἢ καὶ σὺ εἶναι λέγειν, μετρίως ἐ
 δημοτικῆς πρὸς ἀγαθούς διδύμῃ.
 πολλῶν ἀλλ' ὅσον τῶν ἂν πρὸς τὸ
 ἐπαινεῖται αὐτὸ ἔγωγε ἀφαιρεμένη
 πυγχαίνης, τοσαύτην ἀξιοπρέπειαν ὑπερ
 παίνει τὸ ἀποφάνεις σωτῆρ. καὶ
 ἔτι δὲ τὸ Διογένης λόγον αὐτοῦ
 λέγει σοι τὸ πρῶτον. ὅς ἐστι μὲν
 πῶς ὅπως ἂν πρὸς ἐνδὲς ἡρώοι, εἰ
 δὲ πρὸς ἐφ' ἑαυτοῦ. φαίνο γὰρ
 ἂν ἐ αὐτοῖς, εἰ πρὸς ἐξ ἑαυτοῦ, πῶς
 εἰς μέγιστον ἐπαινεῖται ἀξιοί, ὅσοι
 ἐπαινεῖται μὴ γένοιτο. ἀλλὰ ταῦτα

gni facis. Istud enim, omni
 quæ de te dixi, ferme est ma
 ximum. Ac veniam deprecor, quod
 etiam hanc imaginem tibi non
 ascripsi, quæ me per ignorantiam
 latebat: non enim aliam ante
 ipsam delineassẽm. Itaque ista ra
 tione quidem, nedum laudando
 nimius fui, sed longè inferiora
 quàm pro dignitate dixisse mihi
 vidcor. Igitur considera quan
 tum sit illud quod præternatũ,
 quàm insigniter magnum ad de
 monstrationem bonorum mo
 rum, & recti iudicii: quodd qui
 cunque numen non persunctorie
 colunt, etiam humanis in rebus o
 ptimi sint. Quocirca si omnis o
 ratio esset retexenda, & cimen
 dandum simulachrum, ex ea ni
 hil auferre auderem, imò & hoc
 adderem tanquam totius operis
 caput & verticem. Quo nomine
 me tibi magnam gratiam de bere
 confiteor. Cum enim animi i tui
 moderationem laudarem, & quod
 nihil sublime, nihil fastu ple num
 tibi indidit præfens rerum amplitu
 tudo, tu his in oratione mea re
 prehensis, laudum veritati fidem
 attulisti. Nam quod laudes i atius
 modi non præripis, sed eam te
 pudet, majoreque dicis quàm ut
 tibi conveniant, modesti & popu
 laris animi est argumentum. At
 quanto magis ergi laudes ita
 affecto es animo, tantò summis
 laudibus digniorem te reddis. Ea
 que res in Diogenis sententiam
 ferme tibi cecidit. Qui inter
 rogante quopiam quo pacto quis
 gloriam consequi posset: si glo
 riam inquit contempserit. Ipsæ
 etiam dicerem, siquis me inter
 rogaret, quanam potissimum lau

de digni sint, quicunque laudari volunt. At hæc aliena fortè
 sunt.

ἴδιον ὃ ἱκανῶς ἀποτελείται; ἢ ὁ κύων τῷ λέοντι ἰοικείται λέγεται & μέγαλόν, & ἀλκὴν. ὥς τ' Ὀρίωνος κυῶα ἱκανῶν ἔφη ποιητῆς, λειοβόδωσαν αὐτὸν. ἔτι γὰρ δι' κυῶος ἐντελής ἱκανός. καὶ πάλιν εἰ περ Μίλωνας τ' ἐκ Κροτωνόν, ἢ Γλαύκων τ' ἐκ Καρύστην, ἢ Πολυδάμαντα ἱκανίστου ἦσαν, ἱκανῶς λίγροι ἰσχυρότεροι ἔκαστοι αὐτῶν γυναικὸς ἦνται, σὺν ἂν οἱδ' ἡλασθῆναι αὐτοὶ ἐπὶ τῇ αἰσία ὃ ἱκανῶς, ὅπως εἰ ἐνός ἀνδρός ἔλεγον ἀμείνω εἶναι αὐτὸν, εἰ δὲ τὸτο ἀπέχρηστον ἂν σφὸς ἱκανοί. ἀλλὰ πῶς ἐπῆρσε ποιητῆς ὁδύκευον τ' Γλαύκων; εἰδὲ Πολυδάμαντα βίαν φήσας ἀνατείνας αὐτὸν ἐναντίας τὰς χεῖρας. εἰδὲ σιδάρεον Ἀλκμήνας περὶ. ὅρας ὁποίους αὐτὸν ἦτοίς εἶχε; ἢ μάλλον ὃ ἐ αὐτῶν ἐκείνου ἀπίφνει. καὶ ἔτι αὐτὸς ὁ Γλαύκων ἠρανεκτεσι τοῖς ἰσφορεῖς τ' ἀθλητῶν ἦτοίς ἀντεπαυμένον, ἔτι ἐκείνοι ἢ μωῦντο ἢ τ' Γλαύκων, ἢ τ' ποιητῶν, ὡς ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ τ' ἱκανοί. ἀλλὰ ὁδύκευον ἄμφω, καὶ ἐπῆντο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων. ὁ μὲν ἐπὶ τῇ ἀλκῇ ὁ Γλαύκων. ὁ δ' ὃ ποιητῆς, ἐπὶ τι τοῖς ἄλλοις, καὶ ἐπ' αὐτῷ τῷ τῷ μέγιστον τῷ ἄσμεν. μὴ δὲ θαυμάσιος εἰ ἐ αὐτὸς εἰσέσται βολόμενον ὅπως ἢ τῷ ἱκανῶν ἀναγκάσιον, ὑψηλοτέρων ἐχρησάμενον τῷ ὁδύκευον, τὸτο ὑποκαλόντ' ὃ λόγος. ἐπεὶ δ' ἐ κλακείας ἐπιμήδους, ὅτι μὲν ἐ σὺ μιστὶς τῆς κλακείας, ἱκανῶν μὲν σε, καὶ σὺ ἐχρησθῇ ἄλλως. ἵστα δὲ σοὶ διακρίνω, καὶ ὁρίσσω τό, τι ὃ ἱκανῶν τ' ἔργον, καὶ τῷ ὃ κλακείων

dem quod laudis est propriū absolvitur? Si canis dicatur magnitudine & robore, leoni esse similis, ut Orionis canem laudans poeta, leonis dominatorem appellat. Nam hæc utique canis perfecta laus est. Rursum si quis Milonem Grotoniaten, aut Glaucum Carystium, aut Polydaman-tem laudare volens, eorum unumquemque muliere robustiorem esse diceret, nonne deridendum putares ob insulsam laudationem, siquidem etiam cum viro aliquo præstantiorem dixisset, neque hoc ad laudem suffecisset? At quomodo celebris poeta Glaucum laudavit? non dixit Pollucem manus adversarias cum ipso consensuisse: neque ferreum Alcmænz filium. Vides qualibus Diis ipsum assimilarit? quin potius ipsis imaginibus expressit. Et neque Glaucus indignatus est quod cum inspectoribus athletarum Diis colatus laudaretur, neque illi ultri sunt vel Glaucum, vel poetam, prout in laude impium: sed ambo celebres, & in honore apud Græcos fuerunt: ille roboris nomine Glaucus: poeta verò & rerum aliarum, in primis verò carminis hujus ratione. Ne & verò mireris, si & ipse cum effigiem fingere vellem: altiori, quod laudanti erat necessarium, usus exemplari, ratione id subiciente. Quandoquidem autem adulationis mentionem fecisti, quod assentatores odisti, laudate, nec aliter fieri conveniebat. Sed enim volo tibi lauda-

Ita-

toris opus, & adulatoris nimietatem discernere, & definire.

[Μαλλον δὲ καὶ αὐτῷ ἐκείνου] Μαλλον δὲ καὶ πλείονα αὐτῷ ἐκείνου. Marc.

1 Τὸν

τέρει αὐτῶν γνώσεσθαι ἐπὶ, τὸ τῆς
 μὴ κλάσκειν οὐκ ὀκνεῖν, καὶ ψά-
 σασθαι ὅτε χαλεπότερα ἐνεκαυτοῖς ἐπαι-
 νημένοις, ἐξαίρειν ὅτι τῆς ἐπαινή-
 τας τὴν ὑπερβολὴν περὶ αὐτῶν, ἀλλὰ
 κακύνειν ἢ σμικρὰ διαλλάττειν.
 ὅτι οἱ μὴ κόλακας, ἐφ' ὅσον οἷον τε
 αὐτοῖς, χρῶνται τοῖς ὑπερβολαῖς.
 οἱ ἐπαινῶντες ὅτι, καὶ ἐν αὐτοῖς ταύ-
 ταις σωφροῦσι, καὶ ἐν τοῖς ὅροις
 μένουσι. ταῦτά σοι διὰ πολλῶν ὀλί-
 γα κλασκείας, καὶ ἐπαινῶν ἀλη-
 θεινῶν δεικνύται, ὥς μὴ πάντας ὑπο-
 κείσῃς τῆς ἐπαινήσεως, ἀλλὰ δι-
 κρίνῃς, καὶ ὡς ἀμετρεῖς τὴν οἰκείαν
 μέτρον ἐκείνου. φέρ' οὖν εἰ δεκά,
 πρόσθε τοῖς ὑπὲρ ἐμῶν εἰρημνοῖς,
 τῆς κατόπιν ἀμφοτέρων, ὥς κα-
 θοῖς εἰ περὶ τῶν εἰρημνῶν οἰκείων
 εἴη. ἐγὼ γὰρ εἰ μὴ πᾶσι ἀμφοτέρων εἶ-
 ῶν τῶν ἐν Κνίδω ἀγάλματι ὁμοίαν
 γῆρας αἶ, καὶ ὅτι Κνωσίδος κλασκι-
 κώτερον οὐτως νομίζοιμην. εἰ δὲ
 τοιαῦτά τιν' ὑπερβύσῃς, οἷον πάντες
 ἴσασιν, ἢ πάντων ἐκ πολλῶν ἀφελή-
 ματι. ὡς τὸ τέλει. τάχα ὁ
 νῦν φαίης, μῶλλον ὅτι εἰρημνῶν,
 ἐπαινεῖν μὴ σοῖς τὸ κλαστικὸν ἐφεί-
 δω. ἀνεπίφθονοι μὲν οὖν ποιήσασθαι
 ὅτι ἐπαινοῖ ἐχρῶν, ἀλλὰ μὴ θεῶν
 ἀπεικάζειν ἀνθρώπων εἶναι. ἐγὼ γὰρ,
 ἥδη γὰρ με ἀπεκρίσται τῶν ἀληθῶν εἰ-
 πέν, ἢ θεῶν γὰρ ὡς βελτίστη εἰχρά,
 περὶ τῶν δὲ ἀνθρώπων δημιουργήματα,
 λίθων, καὶ χαλκῶν, ἢ ἐλεφαντίνων
 πεποιημένοις. τὰ γὰρ ὑπὲρ ἀνθρώπων
 γαργυρημένα, ὅσα ἀσπίς οἶμα ἀν-
 θρώποις εἰκάζειν. ἐκ τῶν εἰ μὴ σὺ
 τῶν εἶναι τῶν Ἀθηνῶν ὑπέστης,
 τὸ ὑπὸ Φειδῆ πεπωλασμένοι, ἢ
 τῶν τῶν ἑβραίων Ἀφροδίτῃ, ὁ
 ἐποίησε Πραξιτέλης ἐν Κνίδω,
 ἢ πάντων πολλῶν ἑτῶν. ἀλλ' ὅρα μὴ
 ἄσπις ἢ, τὰ τοιαῦτα ὅτι τῶν θεῶν
 ἀφελήσῃ. ὡς τὰς περὶ ἀληθείας εἰκόνας

autem hac nota à se invicem di-
 scernuntur ambo, quod non du-
 bitent assentatores mentiri in co-
 rum qui laudantur, gratiam. Lau-
 datores verò dotes quæ insunt, ex-
 tollere conantur. Sed hac re etiam
 non exigua à se invicem differunt,
 quod assentatores, quoad fieri po-
 test, Hyperbolis utuntur: lauda-
 tores in iis sibi temperant, & in-
 tra terminos manent. En tibi ex
 multis pauca assentationis, & ve-
 ræ laudis indicia: ne laudatores
 omnes suspiceris, sed utrumque
 discernas, & propria mensura me-
 tiaris. Age itaque si videtur, ea
 quæ à me dicta sunt ad utriusque
 canonem expende, ut intelligas
 huic-ne an illi sint similia. Nam si
 deformem aliquam Cnidio simu-
 lachro similem dixissem, revera
 præstigiator, & Cynatho adulan-
 tior existimarer. Sed si dixi eam,
 quæ talis est, qualem norunt om-
 nes, non admodum longo inter-
 vallo distabat ausum. At dices
 fortasse, aut potius jam dixisti:
 pulchritudinem quidem laudare
 tibi liceat. Sed enim immutabilem
 ab invidia laudem tribuere con-
 veniebat: non autem Deabus ho-
 minem me comparare. Ego verò,
 jam enim adducar ut verum elo-
 quar, te ὁ præstantissima, nequa-
 quam cum Deabus comparavi,
 sed cum eximiorum artificum
 operibus, ex lapide, ære, aut
 ebore confectis. At quæ ab homi-
 nibus sunt facta, cum hominibus
 comparare non puto impium,
 nisi Minervam illud esse existima-
 sti, quod Phidias effinxit, aut
 coelestem Venerem illud, quod
 non multis abhinc annis Praxi-
 teles Cnidi fecit. At vide ne in-
 decorum sit talia de Diis sentire: quorum imagines veras nulla hu-
 mana

καὶ αὐτὸν πάλιν, βροτολογεῖ Ἀρεί-
φοντι ἰμμοι εἶναι. καὶ ἄλλοι ἄλλω.
Ἰσοειδὴ τ' Φρύγα τ' Ὀ Πελαίμω.
Ἰσοκίελοι, πελάκις τ' Πηλείας.
ἄλλα ἱπάνιμι αὐτὸς ἐπὶ τὰ γυναι-
κεῖα τ' Ὀφραδίμωτον. ἀκούεις γὰρ
δὴ πρὸς αὐτὸν λίγην; Ἀρτίμιδι δὲ
λῆ, ἥ ἐχρησθῇ Ἀφροδίτῃ. καὶ οἷον
δ' Ἀρτίμις εἶσι καὶ ἄρτι. καὶ μέ-
νοι δ' τὸς ἀνθρώπους αὐτὴς Ἰοίς
ἀπικαζέ, ἀλλὰ ἐ τὴν Εὐφροβίαν
κλέων, πῶς χάρισι ἀπικαζέ. καὶ
ταῦτα, αἰμώλη διδούρῳ. καὶ
ὅλως τοσαῦτα ἐπὶ τὰ πιαῦτα, ὥς
μηδὲν εἶναι τ' ποιήσας μέγας, ὁ
μὴ πῶς Ἰοίς εἴησι Διφκισήσμη-
ται. ὥστε ἡ κακία ἐξαληλίδω,
ἡ ἐ ἡμῖν τὰ ὄρμα πολυμῆ ἐφείδω.
ἔγω δ' τὸ καὶ πῶς εἰκόνας, καὶ πῶς
ὁμοιωσις, ἀνδρῶν ἐστιν, ὥστε Ὀ-
μηρὸν καὶ πῶς Ἰοίς αὐτὴς οὐκ ἄκη-
σι λῶν τ' ἐλαττοῖσι ἱππασί. τὸς
γὰρ τ' Ἡῶας ὀφθαλμούς, τὸς τ'
βοῶν εἴησι. ἱππὸν δὲ πῶς ἰοδλί-
φαρον τὴν Ἀφροδίτῃ ἴφη. τὴν
καὶ γὰρ ῥοδιδάκτυλοι πῶς ἀγνοεῖ, τὴν
καὶ ἐπὶ ἐλάχρην τῇ Ὀμῆος ποιήσῃ
ὁμιληκότων, καὶ τοὶ τὰ καὶ τ' ὁμο-
φῆς, ἐπὶ μετρίω περ, ἡ πῶς δὲ αὐ-
τοκίεμα λίγην. ἀλλὰ τὰς ἀποση-
ρῆας αὐτὰς, πῶς ἐμμήσαντες τὰς
τ' δὲ αὐτῶν, Διόνυσοι, καὶ Ἡφαιστί-
ωνες, καὶ Ζήναιες, καὶ Ποσειδωνιοί,
καὶ Ἑρμῆοι ἀποσηρῶν ὁμοίωται. Ἀη-
τῶ δ', γυνὴ πῶς ἐχρῆτο Εὐκλῆρα ὁ
Κυπρίαν βασιλείας. καὶ ὁμοῦ οὐκ
ὁμοιωτήσιν ἡ δὲ εἶς, ὁμοιωτὴν λί-
γον αὐτῶν ὥστε τὴν Νισίαν ἀπερ-
γάσκα. ἐγὼ γὰρ τὸς Ἀργεῖους,
οἱ καὶ ἐ δεισιδαιμονιστοὶ εἰσι πάν-
τες, ὁμοῦ πῶς δειοὶς ὁμοιωται, εἰς
πῶς ἐπὶ γυνῶν. καὶ δὲν γὰρ τὰ
ὁμοιωται αὐτοῖς, ἐξ ὁμοῦ ἐστιν. ὥστε
ὁ ὥστε πῶς τὸ πῶς, ψεφο-

caelo illis desumpta sunt. Quare nihil est quod ob laudem

Rursus hunc homicidæ Marti si-
mitem esse ait, & alium alii.
Deiformem Phrygem illum Pri-
ami filium, Deo similem sepe
Achillem. At rursus ad muliebria
exemplare deo. Ipsum enim au-
dis dicentem, Dianæ similis, vel
aureæ Veneri, Item, qualis Dian-
a it per montem. Nec solum
homines Diis assimilat, sed etiam
Euphorbi comam Gratiis assimi-
lavit, idque sanguine imbutam.
Denique tam multa sunt id ge-
nus, ut nulla poëteos ejus pars
non sit divinis Imaginibus exor-
nata. Quocirca aut illa delean-
tur, aut similia audere nobis li-
ceat. Aded verò liberum est
quod Imaginibus, & similitudi-
nibus illustratur, ut Dearum et-
iam laudes à rebus interioribus
promere Homerus non dubitavit.
Itaque Iunonis oculos bovini-
as assimilavit: alius quisiat Vene-
neris palpebras violis simili es di-
xit. Equis, etiam eorum qui
in Homericæ poësi minimum
sunt veritati, roseis digitis Auro-
ram ignorat? Atqui mediocritas
sunt quæ ad formam pertinent,
siquis Deo similis dicatur. Ve-
rum quo sunt numero, qui Deo-
rum appellationes imitati sunt,
Dionysii, Hephestiones, Zeno-
nes, Polidonii, Hermæi agno-
minati. Latona quoque fuit
quædam Euagoræ Cypriorum
regis uxor. Nec tamen indigna-
ta est Dea, quæ non secus ac
Nioben, poterat eam in la-
convertere. Omitto Argæi
qui quamvis mortalium or-
sunt superstitionisissimi: divi-
men nominibus ad faties
utuntur. Itaque penè o

διὸς ἀφ' ἧς αὐτὸς τὸ ἴππευον. εἰ
 γὰρ πῶς τὸ ἐν ἡμετέροις πεπληρω-
 μέληται ἰς τὸ θεῖον, οὐ μὲν ἀνδ-
 ριστοῦ αὐτὸς, οὐδὲς εἰμὶ τινος τομῆ-
 ζης ἀνταποδοξύνωμαι. ἐμὲ
 δ' ἀποτίμησι θεοὶ, ἐπειδὴν αὐτὸς
 ἐμὲ τ' ὀνειδίζῃ, καὶ τὰς ἄλλας ποιη-
 τὰς ἀποτίμησι. ἀλλ' οὐδέ ποτε, εἰδὲ τ' ἀρι-
 στοι φιλοπόνησιν ἐμαυτὸν, εἰκόνα
 δὲ τ' ἀνέμωσι εἰπὼν εἶναι. πολ-
 λα ἔτι μοι αὐτὸς εἰπέτω, Πολυ-
 στράτης, τὰς περὶ σέθεν, ἵνα καὶ
 λαμπροδυναμὴ διωκθῇ τὰ εἰρημέ-
 ια. Πρ. οὐκ οἶδ' αἰ μοι τὴν τοιαύτην
 πρὸς τὸν Διόνυσον. μακρὰ γὰρ εἴρη-
 ναι εἰς τὰς, καὶ ὑπὲρ τὸ ὕδωρ
 τὸ κατὰ τὸν ποταμὸν. περὶ σέθεν δ' ὅμως
 ἰσχυρὸς αὐτῶν. καὶ ὡς ὁρᾷς,
 εἰς ἀποτίμησιν παρ' αὐτῶν, ἐπὶ
 αὐτῶν ταῦτα, ὡς μὲν τι πε-
 ραπτοῖ αὐτὸς συγχῆν τὴν τάξιν
 αὐτῶν, εἰς μοι συστάσθαι συμμῶν
 αὐτῶν θεῶν. Δι. αὐτῶν οὐ
 μόνον οὐ πολὺν χρόνον, ὅπως ἀρίστη
 ἔσται ἡ γὰρ δ' ἰκέτωρ ἀπὸ
 τοῦ πρὸς τὸν ποταμὸν, καὶ μὲν
 οὐ τὴν ἀποτίμησιν. οὐδὲν γὰρ
 ταῦτα ἰδὼς ἀνακηρυττοῖ τῶν κρι-
 τῶν, καὶ γὰρ ἐκ αὐτῶν παρίστανται,
 εἰς αὐτῶν ἰπποῖν τι τὸ τέλει δ' ἔ-
 σται ἡ γὰρ δ' ἰκέτωρ.

pertimescas. Nam siquid in Deum
 hoc libello est peccatum, à culpa
 es immunis, nisi & in audiendo
 culpam esse putes. At me ulci-
 scentur Dii, quandoquidem Ho-
 merum, aliosque poetas ante me
 ulsi sunt. At Philosophorum præ-
 stantissimum, qui hominem Dei
 imaginem esse dixit, necdum
 puniverunt. Quanquam autem
 multa adhuc habeo tibi dicenda,
 hujus tamen Polystrati gratia fi-
 nem faciam, ut dicta recordari
 possit. Pol. Haud scio, Luciane,
 num id adhuc possim. Nam longa
 fuit tua oratio, & effusam aquam
 prætergressa. Eorum tamen co-
 nabor meminisse. Et ut vides, hæc
 ad ipsam obturatis auribus jam
 deferre propero, nequid interla-
 batur quod eorum ordinem con-
 fundat, deinde mihi à spectatori-
 bus exhibari contingat. Luc. I-
 stud sanè tibi curæ erit Polystrate,
 ut personam optime agas. Cæte-
 rum ego quandoquidem fabulam
 tibi semel tradidi, nunc è medio
 discedam. Postea verò pronuncia-
 tis judicum suffragiis, iterum ad-
 ero, visurus quem finem hoc cer-
 tamen habiturum sit.

ΤΟΧΑΡΙΣ, Η ΦΙΛΙΑ.

TOXARIS, SIVE
AMICITIA.

ARGUMENTVM.

Videtur in dialogo Lucianus, amicitia dignitatem, atque effectum
 commendare voluisse, dum Toxarim & Mnesticum introducit.
 alterum Sytharum, alterum Græcorum, in amicitiiis colendis
 fidem, præstantem, utrumque autem pro patria sua, contem-
 nem, commemoratis aliquos sua ætatis hominum exemplis, qui
 τῆς πατρίδος

mutua inter se amicitia devincti, extrema etiam pericula idcirco
 aliis pro aliis obiere. Occasio contentionis à solemnī sacrificio &
 cultu Pyladis & Orestis, quibus illos Scythæ venerantur, sum-
 pta est, altero videlicet mirante, & causam sciscitante, ob quam
 homines externos, & etiam hostes suos, divinis honoribus Scythæ
 prosequerentur, altero autem, fidem & amicitiam illorum ex-
 ponente, ob quam tantos honores prosequuntur essent. Neque enim
 quicquam sanctius, aut religiosius à Scythis observari, & custo-
 diri, quam amicitiam, eaque magis illos jactare sese, quam ullis
 aliis operibus ac rebus. Interim tamen & illa memorabilia sunt,
 quæ de ritu jungendi fœderis & amicitia, cujus etiam Herodotus
 ineminit in Melpomene, & de consuetudine contrahendi auxilia
 atque exercitus obier addis.

ΜΝΗΣΙΠΠΟΣ.

Τίφες ὦ Τόξαρι, ἴσ-
 τε Οἰρίην, καὶ Πυλά-
 δην ὑμῖς οἱ Σκύθαι,
 καὶ τίς ἐναι πεπι-
 σκόμεται αὐτοῖς; Το.
 Ἰσοῦν ὦ Μνησίππε,
 Ἰσοῦν, ἢ μὲν τίς γε οἰόμενοι εἴ-
 ναι, ἀλλὰ ἀνδρας ἀγαθοῖς. Μνη.
 νόμος ὃ ὑμῖν ἔ ἀνδράσιν ἀγαθοῖς
 ἀποθανῆσι ἴσεν, ὡς περ ἡτοῖς; Το.
 ἢ μόνον, ἀλλὰ ἔ ἰορταῖς, καὶ πα-
 νηγυρεσι πικρῶν αὐτῶν. Μνη. τί
 ἡρώμενοι παρ' αὐτῶν; ἢ γὰρ δὴ ἔσ-
 λμεινεία ἴσπε αὐτοῖς, νεκροῖς γε
 ἔσπν. Το. ἢ χαῖρον μὲν ἴσως, εἰ ἔ
 οἱ νεκροὶ ἡμῖν λμεινείας εἶν. ἢ μὲν
 ἀλλὰ καὶ αὐτοῖς τῶς ζῶντας ἀμεινον
 οἰόμεθα πρῶτον, μεμνημένοι τ' ἀρί-
 στων. καὶ πικρῶν ἀποθανόντων. ἢ γὰρ
 μετὰ γὰρ ἔσπας ἀν ἡμῖν πολλὰς
 θμυκίας αὐτοῖς ἐβέλθηται χρίσται.
 Μνη. ἀλλὰ ταῦτα μ' ὀφείτως γινώσκε-
 πν. Οἰρίην δ', καὶ Πυλάδην, πῶ-
 νθ' ἔμελλιστα θανούσωντες, ἰσοῦν
 hac ratione futurum arbitramur, ut multi apud nos illorū
 les evadere cupiant. Mne. Hæc quidem rectè judicatis. At Or
 & Pyladem quo nomine potissimum suspexitis, ut Diis co

MNESIPPVS.

Quid ais Toxari? sa-
 crificatis Orestæ, &
 Pyladi: vos Scy-
 thæ, Deosque esse
 illos creditis? Tox.
 Sacrificamus Mnesippe, sacrificamus
 inquam: haud tamen esse
 Deos arbitrati, sed viros bonos.
 Mne. An verò mos apud vos,
 etiam bonis viris vita functi, sacra
 facere perinde ac Diis? Tox. Non
 ituc modò, verum illos festis die-
 bus & celebritatibus honoramus.
 Mne. Quid ab illis captantes? non
 enim illis, mortui cum sint, ad
 captandam benevolentiam sacra
 facitis. Tox. Nihil obest forte,
 si mortuos quoque benevolos ha-
 beamus. Quinetiam existimamus
 nos rem iis, quæ in vita sunt,
 magis conducibilem esse facturos,
 si præstantium virorum memo-
 riam celebremus. Et defunctos
 honore prosequimur: sic

[Vos Scythæ.] Qui oram inter Tansim & Phasim accolunt, nunc Ce-
 sti, eos nonnulli Ziecos esse volunt. Cegn.

τῇ ἐπὶ τῇ ὁρῆς ἐς τὴν Καλχίδα
 ἡρατοδυσίντων, μὴ καὶ πλεονέχους,
 μήτε τὰς μύθους τὰς ἐν αὐτῷ, μήτε
 τὴν ἀσθησιμότητα καὶ ἀδίστατον,
 ὅτι αὖτε ἐκκαλεῖται, οἷα οἱ μὲν ἀγρίαν
 ἐθῶν ἀπεικάζοντες, καὶ ἐπιπὶ ἐπὶ
 λαοῦ, ὅπως ἀνδρείως χρῆσται τὴν
 πρᾶγμα, καὶ μὴ ἀπαρηγόρησι
 ἀφελόμενον μόνον, ἀλλὰ πρὸς
 ῥητορικούς τῇ βασιλείᾳ τῇ ὕδατος,
 καὶ τὴν Ἀρπυιᾶν ἀναλαβόντας,
 δῶκε δὲ, πῶς ταῦτα ἔχει μὲν
 τῇ, καὶ θείας πρὸς τιμῆς ἀξίας
 ὡς δὲ πᾶν, ὅπως ἀρετῇ ἐπι-
 νῶσι, ἀπὸ τῇ ταῦτα ἡμεῖς Ὀρέστη,
 καὶ Πυλάδῃ ἐνιδόντες, ἥρως αὐ-
 τοῖς χρῶμεθα. Μη. λίγους ἀνδρῶν
 ὅ, πινυμένων, καὶ θείων ἀλλο ἐξεί-
 ρασται. ἐπὶ ὅσων ἐν τῇ πόλει, καὶ
 τῇ δαδῆμῃ, πολεμῶν ἐν σὺ θει-
 τέρους ἐκείνων ἀποδείξωμι τὰς ἐμ-
 πόρους. καὶ μέγιστα τὰς Φοίνικας αὐ-
 τῶν. οὐκ ἐς τὸ πέντον, ἔδωκε ἄλλοι
 Μαυρίαν, καὶ τῇ Βοσπόρου μόνον
 ἐσπείοντες, ἀλλὰ πανταχῇ τῇ Ἐλ-
 ληνικῇ, καὶ βάρεθρῃς θαλάττης
 ἰαυπλορῆμους. ἀπαρῶν ἢ ἔτι ἀκ-
 τῶν, καὶ πᾶσι αἰμαλὸν ὡς εἰπὴν,
 διερρησάμενοι καὶ ἔκαστον ἐπὶ,
 ὅψις τῇ μεθόρου, εἰς τὴν αὐτῶν
 ἐπαιέσιν. ἔς τῇ τῇ αὐτῶν λόγον,
 θείας νόμιζι. καὶ ταῦτα, καὶ πᾶσι,
 καὶ περὶ πᾶσι, εἰ τῇ, τὰς
 πολεμῶν αὐτῶν οὐκ. Το. ἀπὸ δὲ
 ὡς ταῦτα, καὶ σπῆν, καὶ ὅσων
 ἡμεῖς οἱ βάρεθροι; ἀγνωμοσύ-
 νῃ οὐκ ἐπὶ τῇ ἀγαθῇ ἀνδρῶν ἐλ-
 νορῇ, εἴη ἐν Ἀργεῖ, καὶ Μυ-
 κηνῇ, εἰδὲ πᾶσιν ἐνδὲν ἐπὶ ἰδίῃ
 Ὀρέστῃ, ἢ Πυλάδῃ. καὶ ἡμῶν,
 καὶ νῦν ἀποδείκνυται αὐτοῖς ἀμφο-
 τεροῖς, ὡς περὶ εἰς τὴν ἐπὶ
 τοῖς γὰρ ἐπὶ. καὶ τῇ αὐτῇ ἀσπῇ,

solis his qui Argo in Colchidem
 trajecerunt exercitum: nihil ex-
 paverunt, neque fabulas quæ de
 illo feruntur, neque appellatio-
 nem veriti, quod in hoc ipso vo-
 caretur, videlicet, opinor, quod
 ferre undique gentes accolerent:
 deinde cum jam capti essent, ad-
 dedo strenuè se gesserint, nec fat
 habuerint, si tantum incolumes
 evaderent: nisi & à rege contu-
 meliam acceptam ulti, & Diana
 sublata abnavigassent. Quid? an-
 non hæc admiranda, & digna quæ
 divino quodam honore excipian-
 tur in omnibus qui virtutem lau-
 dant? Sed nos hæc in Oreste &
 Pylade non spectantes, pro He-
 roibus illos habemus. Mne. Dici-
 to jam quidnam aliud splendidum
 ac divinum patrarint. Nam quan-
 tum ad navigationem, & pere-
 grinationem attinet, multo istis
 diviniore ostendero negotiatores:
 atque inter hos potissimum Phœ-
 nices, qui non in Pontum, neque
 ad Mæotidem usque, aut Bosporum
 tantum enavigant, verum
 quaqua versus, Græcum ac Bar-
 barum mare permetiuntur. Hi si-
 quidem omnem oram, & omne
 littus, ut ita dixerim, quotannis
 scrutati, extremo tandem autu-
 mmo in suam patriam revertun-
 tur: quos ad eandem rationem
 pro Diis habeto, idque quanquam
 illorum multi fortè sunt caupo-
 nes, & falsamentarii. Tox. Audi
 nunc, & considera, vir admodum
 de, quanto nos qui barbari
 rectius vobis de bonis viri-
 mus. Siquidem in Argo, &
 nis, ne sepulchrum quicquam
 lum insigne videre est O-

Pyladis: apud nos verò & templum ostenditur simul utri-
 crum, ita ut par erat amicis, & hostiæ offeruntur, reliqua

λως ἐπιλαμβάνοντα Ἐσκάφης ἤδη
 παλέοντο, ἐκπρεμενύμενοι τῇ πη-
 δαλίᾳ, καὶ ἱπαναξάνειν περιώ-
 μενοι. εἴτ' ἔδεν ἀνυσσάντες. οἱ μὲν
 αὐτῶν, τρωμακταί. οἱ δὲ, καὶ δὲ
 τῶν, ἀποπήχοντα πρὸς τὴν γῆν,
 εἴη δὲ ἡ μάστιξ ἰδοὶ πῶς ἂν ὁπό-
 σον ὑπὲρ ἀλλήλων ὁλοῖαν ἐπιδύ-
 κνωθὲν ἐπὶ τοῦ τοῦ Σκυθῆς συμ-
 πολοῦ. πεποιήκει γὰρ ὁ γράφους
 ἐκείνου, ἀμειλίχῃ μὲν τῇ κατ' ἐκ-
 τὸν πολέμιον, ἀμυνόμενον δὲ τῆς ἐπι-
 τρεφόμενης διαπύρῃ, καὶ αὖτε ἐκείνου
 ἀπαυγῶν, πειράζοντος τοῦ τοῦ
 μακρῶν, καὶ παρ' ἔδεν πῆγμενοι, εἰ
 διαφανείτω, σύσας τῇ φίλοι, καὶ
 τὴν ἐπ' ἐκείνου φοροφύλῃ πολλῇ
 αὐτοῦ πρὸς αὐτὸν σύμαχον. τὴν
 δὲ ποσὺν τὴν ὁλοῖαν αὐτῶν, καὶ τὴν
 ἐν τοῖς δεινοῖς κριταῖς, καὶ τὸ πῶς
 τοῖς, καὶ φιλεταίῃ, καὶ τὸ ἀληθές,
 καὶ βέβαιον ἔστω ἀλλήλων ἔρωτο,
 ὅσα ἀνθρώπων ταῦτα ὠνήθηται εἶναι,
 ἀλλὰ πῶς γνώμης βέλτερον, ἢ
 αὖτ' ὅτι πολλὰς τῆς ἀνθρώπων.
 οἱ μὲν γὰρ κατ' ἔρωτον ὁ πᾶς εἴη,
 τοῖς φίλοις ἀγαπήσιν, εἰμὴ ἐπι-
 σης κριταῖς αὐτῶν ἦσαν. εἰ δὲ π
 ἔμικρον ἀντιπύρῃ αὐτοῖς, οἰ-
 λονταί, μόνος τοῖς κινδύνοις ἀπολι-
 πόντες, καὶ γὰρ οὐδὲν ἐπὶ τοῦ ὅπως
 εἰδῆς, ἔδεν Σκυθῶν φίλας μετίζον
 οἶονταί εἶναι. ἔδεν ἐστὶν ὅταν ἀντι-
 σκυθῆς μάλλον σμενύατο, ἢ ἐπὶ τῇ
 συμπενήσῃ φίλων ἀνδρῶν, καὶ κρι-
 τανήσῃ τῇ δεινῶν, ὅσοις ἔδεν ὅταν
 δὲ μετίζον παρ' ἡμῶν, ἔστω δὲ
 τὴν φίλας μαχόμενος δεκτὴν. ἀλλὰ
 ταῦτα ὀρίστη, καὶ Πυλάδην πρῶ-
 μόν, ἀρίστους ἡρωδῆς πρὸ Σκυθῶν
 ἀγαθῶν, καὶ ἐν φίλῃ διενεγκνύσας.
 ὁ αὖτε πρὸς ἡμέας ἀπέντων διαμεί-
 ζομεν. καὶ τὸν μακρὸν ἐπὶ τῶν αὐ-
 τῶν ἐγμέτα, κορυφαῖς καλῆται.

amicitia præcellentes: quod nos primum omnium admiramur. Ap-
 pellationem quoque ex his illorum factis imposuimus, ut Coraci vo-
 cep-

adoriuntur jam navigantem, hæ-
 rentes gubernaculis ac conscende-
 re conâtes. Deinde re nequicquam
 tentata, alii quidem ex iis saucii,
 alii verò ejus rei metu compulsi,
 natatu semet in solum recipiunt,
 ubi vel maximè liceat perspicere;
 quantam in conflictu cum Scy-
 this alter in alterum benevolen-
 tiam præstiterit. Fecit enim pi-
 ctor utrumque de suis hostibus
 securum, sed propellentem eos
 qui in alterum feruntur, & ante
 illum jaculis occurrere conantem,
 ac pro nihilo ducentem si intereat
 ipse, modò amicum servet, vel
 suo ipsius corpore in illum inten-
 tos ictus præripiens. Iam verò
 tantam illorum benevolentiam,
 atque in rebus tristibus commu-
 nionem, fidem, humanitatem,
 veritatem: denique alterius in
 alterum amoris constantiam, hæc
 haudquaquam humana putavi-
 mus esse, verum animi cujus-
 dam præstantioris, quàm pro ho-
 minum vulgo: qui donec secun-
 dis ventis navigatur, amicis in-
 dignantur, nisi ex æquo partici-
 pes fiant rerum latarum: quod si
 vel paululum iis reflare venti cœ-
 perint, aufugiunt solos in pericu-
 lis deferentes. Enimvero & illud
 noveris, nihil amicitia melius ar-
 bitrantur Scythæ, nec ulla re ma-
 gis gloriatur Scythæ, quàm adju-
 vandis amicis, & communican-
 dis rebus acerbis: quemadmodum
 neque probum apud nos
 majus ullum, quàm amicitia
 proditorem videri. Has ob res O-
 restem & Pyladem veneramur,
 quod præstantissimi extiterint in
 Scytharum virtutibus, atque in

centur. Quod quidem nostra in lingua perinde sonat, ac si quis dicat, Dii amicitiae praesides. *Mne.* Profecto Toxicari, non arcu modo valuerunt Scythae, bellicisque in rebus ceteris antecelluerunt: sed etiam ad dicendum & persuadendum aptissimi omnium fuerunt unde mihi cum dudum secus videretur, nunc eidem merito fecisse videmini, qui sic Orestem ac Pyladem in Deorum numerum retuleritis. Nesciebam & illud, vir optime, quod pictor quoque bonus esses: qui admodum evidenter ostendisti nobis, quae sunt in Orestis templo, picturas, pugnamque virorum, alterique pro altero suscepta vulnera. Atqui non putabam olim apud Scythas, tanto studio cultam fuisse amicitiam: sed ipsos ut pote peregrinos, agrestes, odio perpetuo, ira, & exandescencia committi, amicitiam vero ne in familiarissimos quidem exercere, idque conjiciens, cum ex aliis quae de illis audivimus, tum ex hoc quod patres vita functos devorant. *Tox.* An nos Graecis cum aliis in rebus, tum in cultu parentum justiores & sanctiores simus, in praesentiarum haudquaquam contenderim tecum. Verum amicos nostrates Graecis amicis longè esse fideles, & majorem apud nos, quam apud vos amicitiae rationem haberi, facile fuerit docere. Ac per Deos Graecorum, ne tibi sit molestum audire, si quae perpexi, dixerò, multum jam temporis apud vos versatus. Vos enim mihi videmini praeclearis, etiam de a-

centur. Quod quidem nostra in lingua perinde sonat, ac si quis dicat, Dii amicitiae praesides. *Mne.* Profecto Toxicari, non arcu modo valuerunt Scythae, bellicisque in rebus ceteris antecelluerunt: sed etiam ad dicendum & persuadendum aptissimi omnium fuerunt unde mihi cum dudum secus videretur, nunc eidem merito fecisse videmini, qui sic Orestem ac Pyladem in Deorum numerum retuleritis. Nesciebam & illud, vir optime, quod pictor quoque bonus esses: qui admodum evidenter ostendisti nobis, quae sunt in Orestis templo, picturas, pugnamque virorum, alterique pro altero suscepta vulnera. Atqui non putabam olim apud Scythas, tanto studio cultam fuisse amicitiam: sed ipsos ut pote peregrinos, agrestes, odio perpetuo, ira, & exandescencia committi, amicitiam vero ne in familiarissimos quidem exercere, idque conjiciens, cum ex aliis quae de illis audivimus, tum ex hoc quod patres vita functos devorant. *Tox.* An nos Graecis cum aliis in rebus, tum in cultu parentum justiores & sanctiores simus, in praesentiarum haudquaquam contenderim tecum. Verum amicos nostrates Graecis amicis longe esse fideles, & majorem apud nos, quam apud vos amicitiae rationem haberi, facile fuerit docere. Ac per Deos Graecorum, ne tibi sit molestum audire, si quae perpexi, dixerò, multum jam temporis apud vos versatus. Vos enim mihi videmini praeclearis, etiam de a-

εὖ οἱ δ' ὅπως ἐκ μέσων τ' ἔργων.
 καὶ ὁποῦν ὑμῖν οἱ τραγωδοὶ τὰς
 ποιῶναις φιλίας ἐπὶ τῶν σκηνῶν
 ἀναβιβάζουσιν, δεικνύουσιν, ἐπεισεί-
 τι, καὶ ἐπιπροπίπτει. καὶ κινδυνώσας
 αὐτοὺς ὑπὲρ ἀλλήλων οἱ πολλοί, καὶ
 ἐπιδακρύουσι. αὐτοὶ δ', εἰδὲν ἄξιον
 ἐπαινοῦ ὑπὲρ τ' φίλων παρ' ἑαυτῶν
 τολμήει. ἀλλ' ὡς περ φίλων δει-
 γνῆς τίχη, αὐτίκα μέλα, ὥσπερ
 τὰ ἐνὶ στήθεσσι οἰχόμενα ὑμῖν ἐκποδὼν
 δακτυλίανται αἱ πολλὰ καὶ σκηνῶν τρα-
 γωδῶν, τοῖς κειοῖς τῶν τοῖς, καὶ πα-
 φοῖς ὡς συμπερίοις οἰκνύουσιν ὑμῶς δα-
 κτυλίανται. ἀ δὲ διηρημέναι τὸ σῶμα, καὶ
 παμμέγιστοι κεχρησμένα, εἰδὲ τὸ σμι-
 κροτάτον φέρεται ἡμεῖς δ' ἔμπαι-
 λιν, ὅσων γὰρ δὴ λειπομένῃ ἐν τοῖς
 ὅσοις φιλίας λόγους, ποσὺν ἐν τοῖς
 ἔργοις αὐτοῖς πλοιοεχόμενα. εἴ γ'
 οὐκ ἴδμεν, ὅπως νῦν ποιοῦμεν. τὰς
 μὲν παλαιὰς φιλίας, ἀλλοτρίων ἐά-
 σμεν, εἰ τις αἱ ἡμεῖς, ἢ ὑμεῖς τ'
 πάλιν καὶ ἐλθόμεν ἔχμεν. ἐπὶ κα-
 τὰ γὰρ τὸ πᾶν, πλοιοεχόμενα, πολ-
 λὰς, καὶ ἀξιοπύτους μάρτυρας τὰς
 ποιῶναις παρ' ἑαυτοῖς, τῶν Ἀχιλ-
 λείων, καὶ Πατρόκλη φιλίας, καὶ τῶν
 Θησέων, καὶ Πεισείδων, καὶ τῶν Ἀλ-
 λων ἐπαιρέων, ἐν καλλίστοις ἔπαισι,
 καὶ μέτεσι βαλφωδωδωσιν. ὁλίγους δὲ
 τινὰς ὡς χειροσάμειοι τ' καὶ ἡμῶς
 αὐτῶν, καὶ τὰ ἔργα αὐτῶν διηγεσά-
 μενοι. ἔγω γάρ, τὰ σκυνδύα. σὺ δ',
 τὰ ἑλλωδύα. καὶ ὁποῦν περ αὖ ἐν
 τῶν τοῖς κρατῇ, καὶ ἀμείνους παρο-
 χηται τὰς φιλίας, αὐτοὺς περ νικη-
 τὰς ἔσται, καὶ τῶν αὐτῶν ἀνακηρύξει,
 καλλίστην ἀγῶνα, καὶ σμυνόμενον ἀγῶ-
 νισαμένον. ὡς ἔγωγε πολὺ ἥδιον ἂν
 μοι δοκῶ μνησθῆναι ἡνιότητις, δα-
 κτυλίαν τῶν δεξιῶν, ὥσπερ δ' σκυν-
 δικῆς ἐπιπρόμιον εἶναι, ἢ χεῖρα ἑλ-
 λει καὶ φιλίας κεκέραιον. καὶ πᾶν,

sermonibus, nescio quomodo ἐ
 medio opere aufugitis. Cæterum
 quum Tragedi in scenam pro-
 gressi, istiusmodi amicitias vobis
 repræsentant, approbatis, applau-
 ditis, illisque pro se mutuo peric-
 litantibus illachrymamini pleri-
 que: ipsi verò nihil dignum lau-
 de pro amicis præstare audetis.
 Quin si eget amicus re aliqua
 protinus ut infomnia, procul avo-
 lantes evanescent multæ illæ tra-
 gœdiæ, vosque similes relinquunt
 inanibus istis, ac mutis personis,
 quæ diducto rictu, atque imma-
 ne hiantes, ne minimum quidem
 loquuntur. At nos è diverso, quo
 sumus in dicendo de amicitia po-
 sterior, hoc in ea præstanda
 præcedimus. Itaque si videtur,
 nunc ita faciamus: priscos illos
 amicos silentio prætereamus, si-
 quos vel nos, vel vos, ex his qui
 olim fuerunt, recensere valemus,
 postquam ista quidem parte su-
 peraveritis, compluribus, ac gra-
 vibus adductis testibus, nempe
 poetis qui Achillis, & Patrochi
 amicitiam, tum Theſei, Piri-
 thoique, neque non aliorum ne-
 cessitudinem, pulcherrimis ver-
 sibus, carminibusque cecinerunt.
 Quin paucos quosdam in medium
 afferamus ex his qui nostra me-
 moria fuerunt, eorumque res ge-
 gestas exponamus: ego quidem
 Scythicas, tu verò Græcancas.
 Et in his uter superarit, melio-
 resque amicos produxerit, is &
 victoreſto, & suam ipsius victo-
 riam promulgato, tanquam qui
 pulcherrimum atque honestissi-
 mum certamen decertarit: adeo
 ut ego quidem malim mihi devi-
 cto in singulari certamine, dextram amputari (quæ apud Scythas
 victo est poena) quàm in amicitia quoque inferior judicari, præ-

jurando quæ esse censes. *Mns.* At quis tibi è Diis nostratibus? num idonæus Jupiter Philius? *Tox.* Maximè. Ego quoque nostratæ meapte in lingua juro. *Mns.* Testis igitur, esto Jupiter Philius.

praesertim Græco, ipse Scythæ cum sim. *Mne.* Equidem haud mediocris est negotii, cum viro, ut tu es, bellatore, singulari certamine congredi, singularis solertiae & acuminis orationibus instructo. Haud tamen usque adeo ignaviter, tam citò universam decierens Græciam, tibi cesserò. Etenim hoc esset gravissimum, ut à duobus illis tot Scythæ victi fuissent, quot fabulæ declarant, & vetustæ picturæ vestræ, quas paulò antè scitè admodum repræsentasti: Græci verò, tot gentes, tot civitates, nullo detendente abs te vincerentur. Nam istud si fiat, non vestro more dextram, sed linguam excarci conveniat. Vtrum verò nobis definiendus est numerus rerum ab amicis actarum, an quanto quis piures dicendas habuerit, tanto ad victoriam consequendam locupletior videbitur. *Tox.* Nequaquam. Imò non multitudine vis harum definiatur, sed præstantia, ut si tux meis acutiores appareant, quamvis numero sint pares, magis lethalia vulnera mihi infligant, quarum ictibus memet ocyus dabo. *Mne.* Probè loqueris. Statuamus ergo quot erunt satis. *Tox.* Quinque utrique fore satis mihi videntur. *Mne.* Itidem mihi videtur. At prior dicito: verum juratus te vera dicturum: alioqui fingere ejusmodi, non admodum fuerit difficile: nec palam refelli queant. Porro si juraris, nefas sit non habere fidem. *Tox.* Jurabimus. siquid etiam iur-

ἢ μὴ οὐκ ἂν λίαν παρὲς σὲ, ἢ αὐτὸς εἰδώς, ἢ ὡς ἄλλοι, ὁπότε οἱ οὖν πρὸς τὸν δὲ ἀκρεβείας ἐκπιπυθάνομεν ἐρεῖν, μηδὲν παρ' ἡμῶν τὰ ἐπισημασθέντα. καὶ παρ' αὐτῶν φησὶ τὴν Ἀγαθοκλέας, καὶ Δηνίαν φίλιαν διηγήσασθαι, αἰοῖδ' ἰδμεν ἐν τοῖς Ἰωνοῖσι γηνομένοις. Ἀγαθοκλῆς γὰρ ἦτο' ὁ σάμιος, καὶ πρὸ πολλῶν ἐτῶν, ἄλλος δὲ μὲν εἰς φίλιαν ὡς ἐδειξε, τὰλλα δὲ, ἐδὲν ἀμείνων Σαμίων τ' ἁλλῶν, ἤτε εἰς τὸ γένος, ἤτε τὴν αἰῶνα περὶ αὐτοῦ. Δηνία δὲ τῆς Λυσίωνος ἐφ' ἑσέως, φίλος ἐκ παλαιῶν ἡν. ὁ δὲ Δηνίας, ἐκλυπτεῖ ἄρ' εἰς ὑπερβολήν. καὶ ὡς παρ' εἰκός, νεόπλυντον ὄντα, πολλὰς δὲ ἄλλας εἶχε παρ' αὐτὸν, ἡγευίας μὲν συμπίειν, καὶ πρὸς ἡδονὴν σπένδειν, φίλιαι δὲ, πλεῖστον ὅσον ἀπεδείκνυται. πῶς μὲν οὖν ἐν ταῖς, καὶ ὁ Ἀγαθοκλῆς ἐξηλάττει, καὶ σπένδει, καὶ σπένδει αὐτοῖς, ἢ πρὸν χαίρει τῇ τοιαύτῃ ἀφ' ἑσέως. καὶ ὁ Δηνίας, ἐδὲν αὐτὸν ἐν πρὸς τὸν εἶχε τ' ἡγευίας. πλεῖστον δὲ, καὶ παρ' αὐτοῖς, τὰ πολλὰ ἐπὶ μὲν. καὶ φορτικῶς ἐδὲν, ὑπομνηστικῶν δὲ τ' ἀποδείκνυται, καὶ φυλάττειν ὡς ἀγγέλλων, ἢ μὲν πολλὰν ἡμετέραν ὁ πατὴρ αὐτῆς κτησάμενος, καὶ ἐπὶ αὐτῇ ἀφ' αὐτῶν, ἐδὲν ἐπὶ τὸς κώμους ἐπὶ γὰρ ἐπ' αὐτὸν, ἀλλὰ μὲν μετ' ἐκείνων ἐκείνη, λαμβάνειν πρὸς αὐτὸν τ' Ἀγαθοκλέας. καὶ δὴ ποτε ὑπὸ τ' ἡγευίας ἐκείνων ὁ ἀβελιὸς ἀνακρίτεται, ὡς ἐρῶν αὐτῇ Χαρίκλεια Δημόνακτος γυνή, ἀνδρὸς ἐπιφανῆς, καὶ παρ' αὐτῇ ἑφ' ἑσέως τὰ πολιτικὰ. καὶ χαρμυζομένη εἰς αὐτὴν ὡς τ' ἡγευίας αὐ-

quæcunque tibi sum dicturus, vel quæ viderim ipse, vel quæ ab aliis quoad fieri potuit, diligentissime perceperim, narraturum, nihil ex me ipso exaggerantem. Ac primo quidem loco, Agathoclis & Dinia amicitiam tibi referam, quæ celebris est apud Ionas. Nam Samius hic Agathocles, non ita pridem vixit, vir in amicitia præstantissimus, ut re declaravit. Cæterum reliquis in rebus vulgo Samiorum nihilo præstantior, neque genere, neque opibus aliis. Huic cum Dinia Ephesio, Lylionis filio, amicitia à puero intercesserat. Porro Dinias supra modum ditatus est, utque solent ii qui nuper opesacti iunt, complures & alios secum habebat, idoneos illos ad computationem, & ad voluptariam consuetudinem: ab amicitia verò longè alienissimos. Atque inter hos interim habebatur Agathocles, cumque illis versabatur, & computabat, non admodum approbans eam convivendæ rationem. Ac Dinias hunc nihilo majori in pretio habebat quàm adulatores. Tandem etiam offendere cœpit, crebrius objurgans: molestusque videbatur, quippe qui majores ipsi commemoraret, præciperetque ut servaret, quæ multo labore parta, pater illi reliquisset: adeò ut ob hæc ne ad commestrationes quidem deinceps adhiberetur, sed solus cum illis commestaretur, celare cupiens Agathoclem. Demum ab assentatoribus illi misero persuasum est, quodd

amaretur à Chariclea Demonaëtis uxore, viri illustris atque inter Ephesios in honoribus civilibus primarii. Iam & literulæ à muliere ad

illum

1. [Chariclea] Claudia nimirum quadrangaria Cicconis in Plur. & apud Cicero M. Cælio. C. 9.

cum jam omnino teneret, tum ipsa à captura est perdita, tum, infelici Dintz sexcentorum malorum fuit causa. Nam primum

C 5

qui-

γδ ὁρῶντι δὴν, ὡς αἶψα ἐπ' αὐτὸν
 κηδιδὶ τὰ χροακμάπα. καὶ συνειχῶς
 πιμπόρην τὴν ἄσπον, ὡς ἰδακρυσι,
 καὶ ἐπὶ γόγγυσι. καὶ πάλιν, ὡς ἀπαγ-
 γῆ αὐτῶν ἡ ἀθλία ὑπὸ τῆ ἔρωτος,
 ἴως δὴ ὁ μακρότερος ἐπείσθη καλὸς
 εἶναι, ὃ παῖς Εὐφροσύνην καὶ ἑτα-
 ῖον. καὶ περὶ συνειχῆς πολλὰ
 ἐκείνου. καὶ τὸ ἐπὶ ὧν τὴν
 βῆσιν, ὡς τὸ εἶδος ἀλώσεσθαι ἐμελ-
 λει ὑπὸ γυναικὸς καλῆς, ὃ πρὸς
 ἡδονὴν περὶ ὁμιλῶσιν ἐπισταθῆναι, ὃ
 ἐκ κηρύσσει, καὶ μεταξὺ τῶ
 λόγου, ἐλπίσιν ὑποτασσάμεναι. καὶ
 ἀπὸ τῆ ἡδονῆς, λαβὼν. καὶ εἰσελ-
 θὼν, ὡς οὐδὲν ἀρίστη. καὶ
 περὶ αὐτῶν; καὶ κηρύσσει. οἷς ἀπα-
 γῆ τῆ Δευνίας ἐκείνης. ὃ ἐπὶ
 ἡδονῆς ποιήσας ἔχοντα, καὶ ἀφ-
 ὅρου ἡδὴ τῶν ἐρωτικῶν, καὶ παρὰ γο-
 γγυμῶν, ἄλλο ἐπὶ ταῖς ἐπιστά-
 σιν τῶν ἀπώλων. οὗτοι περὶ γδ
 ἐξ αὐτῶν ἐκείνων. ἰκάνοντες ὃ τῶ-
 τε, βλάψαντες ὡς οὐκ ἐπὶ αὐτῶν.
 καὶ οὐκ αἶψα πρὸς αὐτὸν, φυ-
 λᾶσθαι ὑπὸ τῶ ἀνδρὸς λίγους, πε-
 πυσμένον τῶ ἔρωτι. ὃ δὲ οὐκ αἶψα οἷος
 περὶ φέρει τὸ πρῶτον, ὡς ἡνεί-
 χητο μὴ ἐρῶν αὐτῶν, ἀλλὰ ἰδα-
 κρυσι, καὶ τὰς ἐκείνας ἐπισταθῆναι,
 ὃ τῶν καὶ Χαρικλείας ἐπεβοῶ-
 το. καὶ τὴν ἐκείνην ὡς οὐκ αἶψα
 τῶν, ἐπὶ τῶν ἡδονῶν ἡδὴ λυγρῶν, ὡς
 οὐκ αἶψα, καὶ πάλιν, καὶ λυγρῶν
 ὡς ἀκριβῆς τὸ πρῶτον. τὰ μὲν γδ
 οὐκ αἶψα, καὶ τῶ μῆλα, ὃ τῶ φάνος
 αὐτῶν, ἀλλὰ συνειχῆς ὡς αἶψα,
 καὶ ἀρετοί, ὃ τῶ πᾶσι, ὃ ἐπὶ ἡ-
 τῶν ἀνδρῶν, ὃ τῶν οὐκ αἶψα ἡ-
 λήσσει. καὶ τὴν γδ, ὡς οὐκ αἶψα ὃ
 Λυσιανῶν οὐκ αἶψα ἐπὶ τῶν ὡς
 ἰωνία γυναικῶν, ἐκείνην ἡδὴ, ὃ

quidem statim literulas illas ad
 eum dat, ancillam subinde mis-
 sando quibus renuntiaret, ut fle-
 ret, ut vigilaret, utque tandem
 misera se ipsam prae amore esset
 strangulatura: donec jam beatus
 ille persuasius, sibi formosus esse
 videretur, & Ephesiorum uxori-
 bus amabilis. At tandem multum
 exoratus in congressum est adduc-
 tus. Et ex eo tempore facilis erat
 conjectura fore ut caperetur à mu-
 liere formosa, ad voluptatem
 congressi docta, & in occasione
 flere, & inter loquendum mi-
 serabiliter suspirare, & jam ab-
 euntem amplecti, & adeunti oc-
 currere, & formam, ut quam
 maximè placeret, colere, inter-
 dum vel voce, vel cithara canere:
 quibus omnibus in Diniam
 usa est. Postquam verò sensit ex-
 cruciari, jamque amore illa-
 queatum, & colliquatum esse,
 adhuc aliud excogitat, quo mi-
 serum perdat. Gravidam se ex eo
 simulat (& hoc quoque est efficax
 ad magis inflammandum stultum
 amantem) neque postea illum adi-
 bat, affirmans à viro sese obser-
 vari, qui hunc amorem persens-
 sisset. Hic verò rem amplius fer-
 re non poterat, nec durare quum
 illam non videret: sed fiebat,
 adulatores accersibat, Charicleæ
 nomen inclamabat, imaginem-
 que illius amplexus (albo autem
 lapide facta erat) ejulabat. De-
 mum in solum sese projiciens,
 volutabatur, idque perfecta ra-
 bies erat. Siquidem mulieri red-
 dita sunt dona, non pro pomo-
 rum aut fertorum pretio: sed
 solidæ domus, agri, famulæ,
 vestes floridæ, auri quantum optaret.
 Quid multa? brevi Lysio-
 nis domus, antea inter Iones nobilissima
 exhausta est atque exinanita.

ἐκείλῳ, καὶ συλλαμβάνει τὸ Δεινίαν, πῦρ, καὶ μέγας ἀπὸ τῶν καὶ ξίφος ὡς ἐπὶ μυχὸν ἀσπίδος. ὁ δὲ, συνιδὼν τὴν κελὶν ἦν, μυχλὸν τινὰ πλησίον κείμων ἀροπαίς, αὐτὸν τε ἀποκτείνει τὸ Δημόμαχος, παύσας εἰς τὸ κρεῖσθαι, ἐπὶ τῷ Χαρίκλειον, ὃ μὲν πληγῇ τούτῳ, ἀλλὰ ἐπὶ μυχλὸν ποταμὸν, καὶ τὸ ξίφος τὸ Δημόμαχον ὕπνῳ. οἱ δὲ οἰκίται, τίνας μὲν ἐπὶ κεινὸν ἄφαστοι τὸν ὄψιν δόξω τὸ πρῶτον καὶ ἀπὸ πληγῶν. εἰτα πειρώμενοι συλλαμβάνει, ὡς ἐπὶ αὐτοῖς ἐπὶ τὸ ξίφος, ἀκίνοι μὲν ὑπὸ φάσματι. ὁ Δεινίας δὲ, ὑπερέχεται, τηλικαύτην ἔργον ἐργασάμενος. καὶ τὸ μέγεθος τὸ ἐπὶ τῷ Ἀγαθόκλει διτταῖς, ἀναλογισάμενοι τὰ πειρώμενα, καὶ ὅτι τὸ μέγεθος, ὃ, πὲρ ἀπεβήσεται σκοποῦντες. ἔστιν ὃ εἰρησυχίᾳ παρήσαν. ἥδη γὰρ τὸ πρῶτον διεβόησεν. καὶ συλλαμβάνει τὸ Δεινίαν, ὃς αὐτὸν ἔλαυνον ὅτι μὴ ἐπὶ πειρώμενα, ἀπὸ γὰρ τῶν ἀρμεσῶν, ὃς ἡμεῖς τὸν Ἀσίαν τὸ π. ὁ δὲ βασιλεὺς τὸν μέγαλον ἀνακίμει αὐτόν. καὶ μετὰ πολὺν κατεπίμφοι τὸ Δεινίαν εἰς Γύαρον ἦσαν τὸ Κυκλάδων, ἐν τούτῳ φάσματι εἰς αἰὶ πᾶν γένος ὑπὸ τὸ βασιλείας. ὁ δὲ Ἀγαθόκλης, ἐπὶ τὰ λα μὲν συνῆν, καὶ συνωπῆρην εἰς τὸν Ἰταλίαν, ἐπὶ αὐτοῖς ἦν εἰς τὸν διηγήσειον μόνον τὸ φίλον. καὶ ὅτις ἔστιν ἐνδεῶς, ἐπὶ τὸ ἦδη ἐφύγῃ ὁ Δεινίας, ὅτι τότε ἀπὸ τῆς ἐπὶ ταύτης. καὶ ἀδικοῦσας τὸ αὐτὸν ἐαυ-

& Diniam comprehendi jubet, ignem & flagra minitans, & ensem prout in mœchum educens. Hic verò cognoscens ubi malorum esset, veste, qui propè jacebat, arrepto, & Demonactem ipsum in tempora percussum & Charicleam occidit, non uno quidem ictu hanc, verum & veste sapius, postremò Demonactis gladio. At famuli interea muti stabant rei novitate attoniti, deinde comprehendere conati, cùm in hos quoque ferro insiliret, ipsi aufugerunt. At Dinias clam sese subduxit tanto facinore perpetrato. Et ad auro-ram usque apud Agathoclem est commoratus, ubi quæ facta essent reputabant, & quid in posterum esset eventurum, dispiciebant. Ut autem diluxit, milites ad-erant (jam enim res erat divul-gata) illi comprehensum Diniam, nec insipientem homicidium, adducunt ad præfectum qui tunc Asiam moderabatur. Hic verò ad Persarum regem eum remittit. Nec ita multo post relegatus est Dinias in Gyarum Insulam ex Cycladibus unam, damnatus à rege ut ibi in perpetuum exularet. Agathocles autem cùm reliquis in rebus nunquam abfuerat, tum pariter solvit in Italiam, & amicorum solus, una in judicium est comita-tus, neque usquam defuit officio.

Porro ubi jam in exilium profectus est Dinias, ne tum quidem desertus est ab amico: sed ipse sua sponte

1 Βασιλεὺς τῶν μεγάλων.] Erasmus ad Persarum Regem. verte ad Imperatorem. Solebant enim præfides Provinciarum, ubi in honestos homines pœna statienda erat, principem consulere l. Divi fratres §. 1. & 2. ff. de pœnis. At mentio Gyari Erasimum saltem admonuisset, loci Romanis exiliis frequentis. Hoc monebat idem Senator, & Vincentius Obsopœus argumento εἰκότως. Bourd.

τεταρτάτης πωας, καὶ σφοδρίαις, καὶ
 χαλάζας, καὶ ἄλλα, ὅσα χαίμα-
 νος κρηρ. ἐπεί ᾗ ἤδη σφᾶς καὶ τὴν
 Ζάκυνθον εἶναι καὶ ψαλῆς τ' κεραιάς
 πλείους, ἣν ἐσπεύοντες τινες ἐπι-
 συρρῦμιν, ὡς τὸ ρόδιον ἐπιδέχραδ
 τ' ἐμῆς, παρὲς μέσας νύκτας, οἷον
 ἐν τοσούτοις πάλιν ταυμάσια τ' Δά-
 μονα, ἐμὴν ἐγκεκυφότητα εἰς τὴν
 θαλάσσαν. ὅττι οἱ μὲν τ' ἰὼς βιασά-
 σθαι εἰς τὸ κεκύφθ' ἕως ἐπικλι-
 θέσης, καὶ τ' κόμῳτος συναπό-
 σπας, ἐκπιοῖν αὐτὸν ἐπὶ τὴν κε-
 φαλήν εἰς τὸ πύλαρος, ἔδ' ἔρμιν
 τ' ἄθλιον, ὡς ἂν ἐρᾶν διώσκει
 ἰὼν. ὁ δὲ οὐκ ἔβαν πνιγμῶν,
 ἐμῶς ἰαυτὸν ὑπερέχοντα τ' κλύ-
 δους. τ' ᾗ Εὐθύδικον, ὡς ἔκαστος,
 πρὸς τ' ἔρμιν ἐν τῇ ἀντὶ ὄντα,
 ῥίψαι ἰαυτὸν εἰς τὴν θαλάσσαν.
 καὶ χαλασθῶντα τ' Δάμονα ἤδη
 ἀπυρρῶνόντα, φαίνεται ᾗ ἐπιτο-
 λῶν τωόντα, τ' σελήνης χαλασάμεν-
 τος, συμπαρεσφῆσαι, καὶ συγκε-
 φίζειν. σφᾶς ᾗ, ἐπιγυμνῶν ἂν αὐ-
 τοῖς βοηθεῖν, καὶ εἰς τὴν συμφο-
 ρὴν τ' ἀνδρῶν. μὴ δυνάμεν ᾗ, με-
 γάλῳ τῷ πόντῳ ἐλευνομένοις.
 πάλιν ἐκείνῳ γε ποιῶσαι. φελλὺς
 τε γὰρ πολλὰς ἀφείναι αὐτοῖς, ἐ
 τ' κρητῶν τινος, ὡς ἐπὶ τῶν ἀποτή-
 ξανθῶ, εἴ τι αὐτῶν περιστρίχειν.
 καὶ τίλος, καὶ τὴν ἀποσάβου αὐ-
 τῶν, ἢ μικρὰν ὄσαν. ἐνόησεν τοί-
 νυν σφῶς θεῶν, ἣν τινὰ ἂν τις ἄλλῳ
 ἐπιδείξει ἐπιδείξανθ' ἰαυτοῖς βεβαιό-
 τερον πρὸς ἄνδρα φίλον, ἐν νύκτι
 ἐκπιοῖν εἰς πύλαρος ὅπως ἔχρει-
 μένοι, ἢ κρηνησῶν τ' ἰαυτῶν. καὶ
 μοι ἐπ' ὀφθαλμῶν λάβει τὴν ἐπα-
 νάστασιν τ' κρημνῶν. τ' ἣν τ' ὕδα-
 τος ἐπικλωμένη. τ' ἀφ' ὧν παρῆντα
 τὴν νύκτα, καὶ τὴν ἀπογνώσιν.
 εἴτε ἀποπνιγμῶν ἐκείνων, ἐμῶς

nimirum immanes procellas ac fi-
 nuosas, grandines, & siquæ alia
 tempestatis mala. Cum autem
 jam essent juxta Zacynthum, nu-
 da navigantes antenna, præterea
 funes quosdam trahentes, quo ni-
 mirum fluctus impetum excipe-
 rent, circiter noctem mediam,
 Damonem qui in tanta jactatione
 nauicaret in mare propendentem
 vomuisse. Deinde, ut conjicio,
 nave vehementius in eam partem
 in quam ille propendebat, incli-
 nata, simulque propellente fluctu,
 eum prono capite in pelagus exci-
 disse, neque nudum tamen, ut
 misero vel commodè natare lice-
 ret, mox exclamasse cum præto-
 caretur, vixque sese ab undis ex-
 tolleret. Quod simul atque Eu-
 thydicus audivisset, cum nudus
 in strato jaceret, eum semet in
 mare abjecisse, arreptoque Da-
 mone qui jam deficiebat (nam hæc
 refulgente Luna diutius cerni po-
 terant) illi adnasse, ac sublevasse.
 Ac voluisse quidem illis opitula-
 ri sese miseratos virorum cala-
 mitatem, verum nequissè, cum
 vento prævalido agitantur. Il-
 lud tamen fecisse, subera com-
 plura illis immisisse, & contos
 aliquos, quibus innixi enatarent,
 siquos ex illis nanciscerentur: po-
 stremo scanforia quoque tabulata,
 eaque non exigua. Ergo per Deos
 perpende, quod aliud gravius be-
 nevolentiae documentum quispi-
 am edere queat in hominem a-
 micum, qui in mare usque adeo
 sæviens, noctu decidisset, quàm
 communicata morte? Iamque
 mihi ante oculos pone surgentes
 procellas, fragorem aquæ sese

frangentis, spumam undique effervescentem, noctem ac despe-
 rationem. Ad hæc illum præfocari incipientem, vixque undis
 ex-

ζάτρειον ἄρσεν ἤδη γάμου. ὡς δὲ π
 ἀπερχομαι αὐτῶν ἐν τοσούτῳ πάθῃ, καὶ
 τὴν ἐκείνου μερίδα φησὶν ἰχθύος ο
 ἵππευ. τὴν αὐτὴν ἀναγνωσάμενος τὸ δια
 γνηκῶν, οἱ τὴν πείραν μὲν εἰδότες ἔ
 Εὐδαμίδα, τὴν φίλιον δὲ, ἣ ὥς
 τὰς ἀνδρας ὡς αὐτὴν ἀγνοοῦντες, ἐν
 παιδίῳ τὸ πρῶτον γὰρ ἐποιουῶν. καὶ
 ὡς οὖν ὅτις ἐν μετὰ ἀπὸ ἀλλήλων. οἷον
 Ἀρισταίῳ, ὃς Χαρίξενον οἱ ὡ
 δαίμονες, κληρονομήσαντες, λί
 γοντες, εἰς τὴν ἀποτίσκειν Εὐδαμίδα,
 καὶ τῶν αὐτῶν κληρονομήσαντες
 ὑπὸ τῶν νεκρῶν. οἱ κληρονομοὶ δὲ, οἱ
 παῖδες κατελείποντο, ὡς ἡκούσαν,
 ἦσαν οὖν Ἀφροδίτης τὰς ἐν τῶν
 Ἀφροδίτης. ὁ μὲν οὖν Χαρίξενον,
 πέντε μῆνας ἡμέρας ἐπιβίβας, ἀπέ
 θανεν. οἱ δὲ Ἀρισταίῳ, ἄριστος κλη
 ρονόμος γυνόμηνον, τὴν τε ἐκείνου,
 καὶ τὴν αὐτῆς μερίδα ἐξῆλθεν,
 πρὶν τὴν Εὐδαμίδα τὴν μητέ
 ρα, καὶ τὴν θυγατέρα ἐν πρὸ πολλ
 ῶν ἐκδιδόναι, ἀπὸ τελευτῆς πίν
 τε, ὡς εἶχε. δύο μὲν τῇ αὐτῇ θυγα
 τρῇ, δύο δὲ τῇ Εὐφίλῃ ἐπιδόσας. καὶ
 τὴν γάμον καὶ αὐτῶν ἐπὶ μῆνας ἡμέρας
 ἠξίωσε γένεσθαι. τί σοι δοκεῖ τὸ Τόξαρι
 ὃ Ἀρισταίῳ ἔσθῃ; ἄρα φαῦλοι
 παρὰ δὲ φίλους παρεχόμενοι,
 τοιαῦτα κληρονομήσαντες, καὶ μηδὲν
 οὐδὲ τὰς Ἀφροδίτης Εὐφίλῃ; ἢ πῶ
 ῖον ὃ τῶν ἐν ταῖς τελείαις ψή
 φοις, μίαν τὴν πέντε εἶναι; Το. καὶ
 ἔσθῃ μὲν καλός. ἐγὼ δὲ, τὴν Εὐδα
 μίδα πολὺ μᾶλλον ἐπαύμασα ἔ
 παρσας, ὃ εἶχε πρὶν τὰς φιλίας.
 ἐδὴλιν γὰρ ὡς ὃ αὐτὸς ἂν τὰ ὅμοια
 ἐπαρξεν ἐπὶ αὐτοῖς, εἰ μὴ ἐν δια
 γνηκῶν παῖδες ἐν γάμον, ἀλλὰ
 πρὶν τὴν ἄλλαν ἦκεν ἂν ἄχαρτον κλη
 ρονόμος τὴν τοιαύτην. Μνη. ὡς λέγεις
 τίταρθον δὲ σοι διηγήσομαι, Ζηνό
 θημι τὴν Χαρίξενον Μασσαλίην,

nuptiis jam maturā. Siquid au
 tem interim acciderit alterutri,
 hujus quoque partem, inquit,
 habeto alter. Hujusmodi lecto te
 stamento, qui tenuitatem qui
 dem Eudamidæ noverant: at a
 micitiam quæ illi cum hisce viris
 intercesserat, ignorabant, rem
 pro joco ducebant: & nemo non
 ridens discedebat, dicendo, cu
 jusmodi hæreditatem Aretæus, &
 Charixenus sunt accepturi, fœli
 ces videlicet, siquidem persolvent
 Eudamidæ, superstitis etiam ipsi
 hæreditatem tradent mortuo. At
 hæredes quibus ista erant legata,
 ut audierunt, illicò venerunt,
 agnoscentes ea quæ testamento
 erant mandata. Itaque Charixe
 nus, quinque duntaxat dies super
 stes, diem obiit. Aretæus verò fa
 ctus hæredum optimus, tum illius,
 tum sua ipsius suscepta parte, &
 Eudamidæ matrem alit, & filiam
 non ita pridem datis quinque ta
 lentis, quæ habebat, elocavit,
 duobus quidem propriæ filix,
 duobus in amici filix dotem: ac
 nuptias ambarum eodem die fieri
 voluit. Quid tibi Toxari, Are
 tæus iste videtur? num leve ami
 citiæ argumentum exhibuisse,
 adita hujusmodi hæreditate, ne
 que deserto amici sui testamento?
 An hunc quoque perfectis in cal
 culis ponemus, ut è quinque sit
 unus? Tox. Et iste quidem e
 gregius: quanquam equidem
 Eudamidam multò magis ob fi
 duciam, qua fuit erga amicos,
 admiratus sum. Declaravit e
 nim se eadem facturum fuisse
 erga illos, tametsi ea non essent
 in testamento scripta: verùm an
 te alios venturum, talium hæredem non scriptum. Mne. Probè dicis, Sed
 quantum tibi jam narrabo, Zenothemim Massiliensem Charmolcei
 filium,

μαθὲς πρὸς αὐτόν. καὶ διῆπον ὡς πα-
 ραδομένην καλῶσαι, εἰς αὐτὸς πρὸς
 φίλους, καὶ τὸ Μενεκράτην, ὡς δὴ πᾶσι
 ἱπταῖον πεπεικὸς ὑποσηναί τ' ἔχου-
 τ' ἄμην. ἐπὶ ἧ ἰδεδέκνητο αὐτοῖς, ἔ-
 ἴσπερ αὐτοῖς θεοῖς, ἐνταῦθα δὴ μετ' ἑ-
 αὐτῶν τὴν φιλικὴν ἀντιπαράστα-
 σιν ὁ Μενεκράτης ὡς αὐτὸς ἄμην
 φιλοσηναί. ἀπομαρτύνει τὴν μετ' ἑ-
 αὐτῶν ἡγομένην Κυδιμάχην. τὴν
 παλαιὰν ἡ παλαιὰ εἰληφά, πάλαι
 πίνετο, καὶ εἴχοτο. ὅς τ' ἄμην ἀ-
 γνοῖτο, μὴ σύμμετρον ἔλκεται, μὴ
 ἔτι μετρίως, ὡς ἀντιπαρῆναι σε, νείον
 ἔκαστον ὄντα, ἔχουσι αἰρεῖν, καὶ λε-
 λωσμένον συγκαταλέγουσιν. ὁ
 δὲ, τὴν δὲ διέχοντα, δρᾶν
 τὴν ὑμῶν, ἀπὸ τῆς ἡγεμονίας.
 καὶ μετ' ὀλίγον ἀνέστη, ἀφ' ἧς
 αὐτῶν. καὶ ταπεινὰ συνίστην
 ὑποσηναί, καὶ πάντες ὡς ὁρᾷ
 ἀντιπαρῆναι αὐτῶν. καὶ εἰς ὅπως
 ὅτι αἰχμῶνται τὴν γάμον, ἀλλὰ ἔ-
 σμεν ὑμῶν εἰσὶν, ἐπιδεικνύμενοι,
 ὡς ἀντιπαρῆναι μὴ τῶν ἐν σώματι
 καλῶν, ἢ αἰρεῖν, καὶ πλάττει, καὶ
 διέχουσι. ἀφορὰ δὲ εἰς τὸ φίλον, καὶ τὸ
 Μενεκράτην. ὅς δὲ οἶται χεῖρα πρὸς
 φιλικὴν ὑπὸ τῆς ψυχῆς τῆς ἡγεμονίας
 μετρίως. πάλαι ἡδὴ μετρίως ὡς
 αὐτῶν ἡμεῖς αὐτὸς ἡ τύχη. παῖδον
 ὅς παῖδαλον ἐν τῇ αἰχμῇ αὐτῶν
 ταύτης ἡγεμονίας. καὶ ἀντιπαρῆναι
 ἐπὶ δρᾶν αὐτὸ εἰσέχουσι ὁ
 πατήρ εἰς τὸ βαλάντιον, γὰρ
 ἐσμεν μὴ, καὶ μέλας ἀμπερ-
 νον, ὡς ἐλεεινότερον φανείη ὑπὲρ
 παῖδα, τὸ μὴ βρέφους, ἀντιπαρῆναι
 πρὸς τὴν βαλάντιον, καὶ σιω-
 κούσθαι τὴν χεῖρα. ἡ βαλάντιον ἡ ἐπικλα-
 ρύσσει πρὸς αὐτόν, ἀφ' ἧς τὸ Μενε-
 κράτης τὴν καλῶν. καὶ ἡδὴ ἐπὶ
 ἡγεμονίας, ἡγεμονίας, ἡγεμονίας, ἡγεμονίας
 αὐτῶν πρὸς τὸ συνιδεῖν. τοιαῦτα

ipso est partitus, & convivio quod
 apparari jussit, amicos excep-
 pit, & in his Menecratem, quasi
 cuiusdam e necessariis jam persua-
 sisset, ut puellam in matrimo-
 nium acciperet. Posteaquam au-
 tem coenassent, libassentque Diis,
 tum porrecto illi pleno poculo,
 accipe, inquit, Menecrates, a ge-
 nero amicitiae poculum: nam ho-
 die ducturus sum ego filiam tuam
 Cydimacham: dotem autem jam
 olim accepi, talenta quinque &
 viginti. Cui cum responderet, a-
 page, ne feceris o Zenothemis,
 neve ipse usque adeo infaniam ut
 te juvenem & formosum cum de-
 formi & mutilata puella conjuga-
 tum conspiciam. Hæc illo lo-
 quente, hic sponsam tollens, in
 thalamum abiit, & paulo post ea
 devirginata prodiit, cum qua ex
 eo tempore consuevit, eam sum-
 mopere amans, & quemadmo-
 dum vides, circumferens. Nec
 solum non pudet matrimonii,
 sed etiam perinde atque de eo glo-
 rians, ostentat, ut contemnit
 corporis formam, aut heredita-
 tem, & divitias, & gloriam: sed
 amici tantum Menecratis ratio-
 nem habet, neque arbitratur eum
 sexcentorum virorum sententia
 deteriore ad amicitiam factum.
 Verum pro his jam illi gratiam
 sic retulit fortuna. Puerulus e-
 nim formosissimus ex illa defor-
 missima susceptus est. Quem
 cum pridie pater in curiam in-
 tulisset, oleagina fronde coro-
 natum, ac pulla veste amictum,
 quod plus commiserationis avo
 conciliaret, infans iudicibus ar-
 ridebat, & manus complodebat:
 ad quem commota curia, Menecrati multam remittit. Iamque hic
 isto apud iudices patrono usus, rei famæque restitutus est. Hæc affir-
 mabat

ὁ μεταλιότης ἔλεγε τὸ Ζηνοθέμιν
 ἡρώδης τοῖς ὅσις, ὡς ὅρας,
 ὁ μικρὸς, οὐκ ὑπο πολλῶν ἀντικυ-
 λων χροῖα, οὐκ καὶ τὰς παλ-
 λων ἀνθρώπων πρὸς καθήκοντα ἐκλί-
 νουσι λήπτει. λοιπὸς ἦμιν ὁ πέμ-
 πτος. καὶ ἡμεῖς οὐκ ἀποτρέψιν,
 Δημήτριος δὲ συνήκων ἐπιλαβόμε-
 νος. ἀπεπλάσας τὸν ἐκ τῆς Αἴ-
 γυπτου Δημήτριον Ἀντιφίλου τὸν
 Ἀλωπεκίην, ἰταίῳ ἐκ παίδων
 οὐκ, καὶ συνειφίδω, σπουδῇ, καὶ
 συνεπιδίδω. αὐτὸς μὲν, τῶν
 παλαιῶν ἀποκρίνεται μὲν ὑπὸ τῶν
 ῥοδίων ἐκείνων σφισσῇ. οὐδὲ Ἀντιφί-
 λος, ἀπολαύει ἑαυτοῦ ἐμμελῆ. καὶ
 διὰ περὶ τὸν Δημήτριον, ἐτοχέως
 τὸν Αἰγύπτου ἀποκρίνεται καὶ ἴσαν τῶν
 τ. παλαιῶν, καὶ δὲ Μένωνος. ἡ καὶ
 ἡ παλαιὰ τῶν ἡρώδης, καὶ παρὰ
 καὶ αὐτῶν. τὸ δὲ Μένωνος, βοᾷν
 ἐκ τῶν παλαιῶν τὸν ἥλιον, τῶν
 οὐρανίων Δημήτριον, ἵνα μὲν
 τὸν παλαιόν, ἀκρόασις δὲ δὲ Μέν-
 ωνος. ἀπεπλάσας τὸν Νεῖλον
 ἀπὸ τοῦ καὶ, ἐκείνου πρὸς τῶν
 οὐκ, καὶ ἡ παλαιὰ, ἀπολαύει τὸν
 Αἰγύπτου. οὐκ, ἐκ τῶν παλαιῶν συμ-
 φωνῶν, μέλας ἡλικία πρὸς
 τοῖς οὐρανίοις. οὐκ, καὶ τὸν αὐ-
 τὸν καὶ τὸν παλαιόν, καὶ τῶν
 παλαιῶν, παλαιῶν πρὸς τὸν παλαιόν
 οὐκ, καὶ τὸν αὐτὸν ἐκ τῶν Αἰγύ-
 πτω, καὶ ἐκ τῶν παλαιῶν τὸν ἥλιον,
 καὶ τὸν αὐτὸν ἐκ τῶν καὶ τῶν παλαιῶν
 καὶ τὸν αὐτὸν ἐκ τῶν καὶ τῶν παλαιῶν
 καὶ τὸν αὐτὸν ἐκ τῶν καὶ τῶν παλαιῶν

mabat Massiliensis Zenothemim
 amici gratia fecisse, haud exigua;
 sicuti vides, neque qualia passim
 Scythæ factitant, qui formosissi-
 mas pellices diligenter eligere
 dicuntur. Restat nobis quintus.
 Neque verò mihi videor alium
 quempiam debere dicere, omisso
 Demetrio Suniensis. Navigarat
 in Ægyptum Demetrius, unā
 cum Antiphilo Alopecensi, quī
 cum illo jam inde à teneris annis
 amicitiam contraxerat, & ephe-
 bus ephebo convivebat, & erudie-
 batur, alter quidem Cynicam di-
 scipulinam ex Rhodio sophista di-
 scens, alter nimirum Antiphilus
 medicinæ operam dans. Aliquan-
 do etiam Demetrius in Ægyptum
 est profectus, ut Pyramidas, &
 Memnonem videret: siquidem
 audiverat, eas quanquam excelsæ
 erant, umbram non præbere;
 Memnonem autem oriente solē
 clamare. Harum igitur rerum cu-
 piditate adductus Demetrius,
 cum ut Pyramidas videret, tum ut
 Memnonem audiret: sextum jam
 mensem adverso Nilo navigabat,
 relicto Antiphilo, quòd is itinere,
 atque æstu fatisceret. Hic verò
 interea in calamitatem incidit;
 quæ generoso quopiam amico in-
 digeret. Etenim famulus ejus no-
 mine & patria Syrus, inita so-
 cietate cum sacrilegis quibusdam,
 unā cum illis in Anubis tem-
 plum intravit: sublatoque Deo, aureisque phialis duabus, aureoque
 caduceo, & cynocephalis argenteis, atque id genus aliis, omnia
 apud

1 Pyramis, 6 Memnonem] Pyramides structura sunt ex saxis aut lateribus; ab imo amplius, usque in aliam molem evectæ, ad nihil quam ad effundendum constructæ. Memnonis autem hujus cineres in aves transmutati fuerunt, quæ pagis gregibus & diversis locis, singulis annis ad sepulcrum Memnonis convolat: atque ibi primum querulas voces edere, deinde inter se dimicare dicuntur. Ord. hb. 13. Met. Lucianus in Philoph. Cogn.

9ειθε πάντα ὡς τὸ τῷ Σύρῳ. εἴ' ἐμ-
πισόντες, ἐάλωσαν γάρ τι ἀπεμπο-
λῶντες, ἀπαντα δόξης ἔλιπον σρε-
βλῆμμοι ἐπὶ τῷ προχθ. καὶ ἀγέ-
μμοι, ἤτοι ἐπὶ τῷ οἰκίῳ τῷ Ἀντι-
φίλῳ. καὶ τὰ φάσμα ἐξέφερον ὑπὸ
κλῆνῃ, ἐν σκοτεινῷ κείμμενα. ὅ-
τε οὖν Σύρῳ ἰδὲ δὲ δόξης, καὶ ὁ
διασώτης αὐτῷ Ἀντιφίλος. ὅτος μὲν
ἐμὲ αὐτὸν ἀκροάμμεν τῷ διδασκά-
λῳ, ἀπαπαλαίς, ἐσθλῶς ἡδύς,
ἀλλὰ ἐοικώς τῷ πατρί, ἀπεσπεί-
φονθ' ὡς τὸ Ἀντιφίλον στυλῆκα.
καὶ ἀσέβημα αὐτῶν ἡρώδης εἶναι, εἰ
συνέκρινον ποτε, ἢ συνεισάψουσιν
αὐτῷ. καὶ οἱ λοιποὶ ἢ τῷ οἰκίῳ,
δύο ὄντες, ἀπαντα ἐκ τῷ οἰκίῳ συ-
σπασσάμμοι, ὡς τὸ φάσμα.
ἰδὲ δὲ οὖν ὁ ἀθλῖος Ἀντιφίλος πο-
λὺν ἤδη χρόνον, ἀπάντων, ὅσοι ἦσαν
κακῶς ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ, μι-
κρότατος εἶναι δοκῶν. καὶ ὁ ἐπὶ τῶν
δεσμῶν αἰγύπτιος δεσποτάμμος Ἀν-
θρῶπος, ὡς τὸ χαλεπῶς, καὶ πτω-
χῶν τῷ ἡμέρῳ, βαρὺς τῷ Ἀντιφίλῳ
ἐφεισός. εἰ δ' ἀπολογιστὸς ποτε λεί-
γων, ὡς ἔδεν τοῖς τοῖς ἐργασίῳ, ἀνά-
χωντος ἰδὲ καὶ, καὶ πολὺ πλέον ἐπὶ
τῷ ἡμέρῳ. ὑπὸ τῷ τοῖς ἐργασίῳ
ἡδὲ, καὶ ποιήσας εἶχεν, οἷον εἰς
καὶ κατὰ δόξαν ἐκ τῷ νυκτός, ἔδεν
ἀποτείνειν τὰ σκέλη δεσμῶν, ἐν
τῷ ἔλῳ κατακλεισμένα. τῷ μὲν
γὰρ ἡμέρῳ, ὁ κλοιὸς ἦρχεν, καὶ ἡ
ἐπὶ τῷ χειρὶ πεπεδημένη. εἰς δ' ἡμέ-
ρας, ἔδεν ὅλον καταδεδεσμένον. καὶ
μὲν ἐκ τῷ οἰκῆματος ἢ δυσσομία,
καὶ τὸ πῆγος, ἐν τῷ πῶν δε-
κλῳ. Nam per diem ¹ catasta stringebatur, altera manu vin-
cta ferro: ac noctu totus esse in vinculis cogebatur. Quin-
etiam domicilii pædor & præfocatio, multis ibidem vinctis,

apud Syrum deposuerant. I
de fortè comprehensi (capti
fuerant divendentes nescio c
rem omnem in rota districti
tinus confessi sunt, & in ædes An-
tiphili adducti venerunt. Hic fur-
ta sub lectulo, in obscuro loco po-
sita promebant. Syrus itaque ille
vinctus est, herusque ejus Anti-
philus, atque is quidem interea
dum præceptorem audit, avul-
sus. Nec opitulabatur quisquam:
quin magis hi qui fuerant haec
enim amici, averabantur homi-
nem, tanquam qui templum Anu-
bis sacrilegio compilasset: seque
impie fecisse putabant, siquando
cum ipso bibissent vel edissent.
Tum reliqui duo famuli, conva-
latis iis, quæ domi erant, aufu-
gerunt. Ergo miser Antiphilus
jamdiu in vinculis detinebatur, &
omnium qui erant in carcere son-
tium scelestissimus esse putabatur.
Porro præfectus carceris Ægy-
ptius homo superstitiosus, ratus se-
se rem gratam facere Deo, atque
illius ulcisci vices, gravis Anti-
philo imminebat. Quod si quan-
do culpam à se amoveret, affir-
mans se nihil ejusmodi patrasse,
impudens habebatur, atque hoc
nomine multo magis erat invi-
sus. Itaque jam subægrotabat,
& malè se habebat: nec mirum:
quippe qui humi cubaret, id-
que etiam noctu, neque crura
protendere sineretur, ligno in-
clusa. & in

¹ Catasta stringebatur] Hæc instrumenta intellexisse arbitror Prudent. in hymn. 1. & 5. πῶν τῶν. Catasta autem inter alia, machinam significat longæ & magnæ compedis formæ, qua servi vincti tenebantur, qualis à Prudentio describitur in Vincent. Cogit.

ἑαυτὸν ποῖς ἐν τῷ λιμνῇ ἐμπόροις,
 ἔωθον εἰς μέσην ἡμέραν, ὅσην ὀλίγον
 ἀπὶ φέρειν ἀχθοφόρων. εἴτ' ἐπαυελ-
 θὼν ἐν τῷ ἔργῳ, μέρον μὲν τῷ μιᾷ
 τῷ δεσμοφύλακι καὶ ὁδοῦσαν, πῆσ-
 σον αὐτῷ, καὶ εἰρήνην ἀπειρά-
 ζειν αὐτόν. τὸ λοιπὸν δ' εἰς πλὴν τῷ
 φίλῳ προσκίαν ἰκνῶν αὐτῷ διήρ-
 κει. καὶ τὰς μὲν ἡμέρας, συνῆν τῷ
 Ἀντιφίλῳ, ὡς ἀμυνόμενον. ἐπεί
 δ' οὐκ ἠγάπατο, ὀλίγον πρὸς τὸ θύ-
 ρον τῷ δεσμοφύλῳ, ὁδοῦσαν πῶς ποιη-
 σάμενον, καὶ φύλακα ὑποδακί-
 μενον, ἀνεπαύει. χρόνον μὲν οὖν
 πᾶσι ἔτι διήγον. εἰσὶν μὲν ὁ Δημή-
 τριον ἀκωλύτως, ῥᾶον δ' ἐξέρχον
 πλὴν συμφορὰν ὁ Ἀντιφίλος, ὅτε
 ὅσον δ' ἀποθανόντων ἐν τῷ δεσμοφύ-
 λῳ ληστὴν πῶς παρὰ φαρμάκων,
 ὡς ἐδόκει, φυλακὴν τε ἀκράτῃς ἐχέ-
 ρει, καὶ οὐκ ἐπὶ παρῇ πρὸς ἐς τὸ οἰκη-
 μα τὸ λευκόν. ἐφ' οἷς ἀπερῶν,
 καὶ ἀντιφίλος, ὅσην ἔχον ἀλλοῖς πα-
 ρείας τῷ ἑταίρῳ, ὡς οὐκ ἐγγί-
 σσονται, ὡς ἐλθόντων τῷ συμπεριμένῳ,
 ὡς εἴη κεκοινωνηκὸς τῷ ἐπὶ τῷ Ἀντιφί-
 λῳ ὄντι. ὡς δ' ἔτι ἐπὶ, ἀπὸ γὰρ
 οὗτος εἰς τὸ δεσμοφύλειον. καὶ ἀχ-
 ρίς τῷ Ἀντιφίλῳ, τὸ πρὸς γοῦν
 μέλις πολλὰ ἰκτείνοντας τῷ δεσμο-
 φύλῳ, ἐξιστοῦσαν τῷ αὐτῷ
 πολλοῖς τῷ Ἀντιφίλῳ, καὶ ὑπὸ τῷ
 αὐτῷ κλοιῷ δεδῆσθαι. ἐνταῦθα δὲ καὶ
 μέλις ἐξείκει πλὴν ὄνομα, ἐν ἑκά-
 στῳ αὐτῶν, ἀμελῶν μὲν τῶν καὶ
 ἑαυτὸν δεινῶν, καὶ οἱ ἐνίστησι ἐαυ-
 τὸς. ἐπιμελόμενον δ' ὅπως ἐκείνος
 μέλις ἐκ καὶ δὲ δῆσθαι, καὶ ἥτιον
 ἀνίσταται. ὡς ῥᾶον ἔφερον μετ'
 ἀλλήλων καὶ περὶ δουλοῦς. χρόνον δ'
 ἐποίησεν πᾶσι ὡς ὡς, ἐπαύει
 ἐπιπλεόν αὐτῶν δυσχερῶν. εἰς γὰρ
 τῷ δεδεδῆσθαι, ὅσην οἱ δ' ὅσον ῥίτης
 ὡς περὶ, καὶ οὐκ οὐκ πολλὰς

cans mercatoribus, qui versabantur
 in portu à mane ad meridiem,
 oneribus gestandis non parum lu-
 cri faciebat. Tum ab opere re-
 versus, mercedis partem carce-
 ris custodi impertiendo, mansue-
 faciebat & pacabat illum: at reli-
 quum ipsi in amici curam suffi-
 ciebat. Atque interdiu quidem
 aderat Antiphilo, quòd illum con-
 solaretur. Vbi verò nox illum oc-
 cupasset, pro carceris foribus factò
 ex herbis torulo, substratisque
 frondibus quiescebat. Quem in
 modum aliquandiu vixerunt, ut
 nullo prohibente Demetrius ingre-
 deretur, & calamitatem faciliùs
 ferret Antiphilus: donec extin-
 cto in carcere latrone quopiam,
 idque ut putabatur, veneno, fa-
 cta est sedulò custodia, nec am-
 pliùs ex liberis quisquam in car-
 cerem ingrediebat. Quas ob
 res dubius atque anxius, cum
 nulla alia via amico adesse posset,
 adito præfecti collega, se ipsùm
 defert tanquam cum aliis in tem-
 plum Anubis irrupisset. Quod
 ut confessus est, protinus in car-
 cerem est adductus, & ductus
 ad Antiphilum. Nam hoc mul-
 tis precibus à custode carceris
 vix obtinuerat, ut proximè An-
 tiphilo, eademque in trabe vin-
 ciretur. Hic igitur vel maxi-
 mè declaravit, quanto in illum
 fuerit amore, cum sua ipsius
 incommoda negligeret: cum &
 ipse interim agrotaret, id cu-
 rans quo pacto ille & plurimum
 dormiret, & minus angeretur.
 Itaque calamitatem inter se feren-
 tes faciliùs tolerabant, donec tale
 quippiam accidit, quod ferme

que

τῶν διοικῶνι ἀποσταλόν, ἀπο-
 πρέψαντες αὐτοὺς, ἥ ἰδέσθαι ἐξῆς.
 τῶν κλητῶν αὐτῶν διεσπασμένων.
 καὶ ἀποσταλῶν ἀπὸ τῶν. οἱ δὲ, ἀπο-
 κτήσαντες ἑαυτοὺς ὀλίγους ὄντας τὰς
 ἐκκλησίας, ἐκπέδωσαν ἀγροί. ἐκεῖνοι
 μὲν οὖν παρεστῶτες ἵστα ἰδυῶσθε ἐκα-
 στες ἀλλήλους. ὕστερον συνελή-
 φθησαν οἱ πατέρες. ὁ Δημήτριος δὲ,
 καὶ οἱ Ἀντίοχοι, καὶ ἡ κλῆσις ἡμε-
 ρῶν, καὶ ὁ Σύρος λαὸς ὁμοῦ καὶ ἡ
 ἀπὸ τῶν. ἐπὶ δὲ ἡ μέρις ἐγγυῶσθε,
 καὶ οἱ τῶν Αἰγυπτίων ἐπιπύσαντα
 ἐπὶ τὸν συμεῖοντες, ἰσχυρῶς ἐκείνους
 καὶ ἐπὶ τὰς διοικήσεις. μετὰ
 ταῦτα δὲ τῶν ἀμφὶ τὸν Δημή-
 τριον, ἀπὸ τῶν διοικῶν, ἐκπα-
 νιστὰς ἐκ μετῶν οὐκ ἀπιδρασαν, ἀλλὰ
 οὐκ ἐκείνους καὶ ἀπὸ τῶν, ὥστε ἀφί-
 στες. ἵστα δὲ ὁ Δημήτριος, καὶ
 οἱ οὐκ ἐπὶ ἀδικίᾳ σφῶν καὶ συμ-
 μετῶν, οὐκ ἐπὶ κακῶς ὅτις,
 ἐπὶ τῶν καὶ μὴ λαβερῶν
 αὐτῶν ἐπὶ τῶν, ὡς ἀγχοῦσθε τὸ
 εὐσεβεῖς τὸ πρῶτον ἐξέπε-
 σκεν, καὶ ἐπὶ ἐκείνῳ οὐκ ἀδικῶ-
 σιν ἐπὶ ταῖς αὐτῶν, τὸν Δημή-
 τριον ἐπὶ τῶν κακῶν, ἀφίσκει,
 ἐπὶ τῶν καὶ ἐπὶ τῇ κυλασίᾳ,
 ὡς οὐκ ἐπὶ οὐκ ἐπὶ, καὶ
 ἀπὸ τῶν κακῶν, παρὰ αὐτῶν
 διακρίνεται καὶ τὸν Αἰγυπτίων.
 οἱ οὖν πατέρες δὲ τὸν Δημήτριον. ὁ μὲν
 οὖν Αἰγυπτίων, ἐπὶ τῶν ἐπὶ τῶν Αἰ-
 γυπτίων, οἱ οὖν Δημήτριος, καὶ
 οἱ οὖν καὶ τῶν κακῶν ἐκείνῳ κακῶ-
 λισται, καὶ οὖν ἐπὶ τῶν Ἰνδι-
 καί, καὶ οὖν τῶν βασιλέων, το-
 σὺν ἐπὶ τῶν κακῶν τὸν Αἰγυπτίων, ὡς
 συζητοῦσιν αὐτοὺς νομίζουσιν, ἥδη
 ἀπὸ τῶν κακῶν. ἐπὶ τῶν αὐτῶν δι-
 σταντὶ τὸν κακῶν, ἵσται αὐτῶν δὲ,
 ἐπὶ τῶν κακῶν, ὀλίγοις διδά-
 μιν, ἐπὶ τῶν ἐπὶ τῶν φίλων

pus fore pecunia, quandiu esse pergeret, qui erat, videlicet
qui posset pauci esse contentus: neque amplius illi amico esse opus,
D 4 quippe

que catenam infecult; qua ordine astringebantur, cyphonibus in hanc insertis, solvitque omnes, qui facile trucidatis custodibus quippe paucis, simul exiliunt. Atqui hi quidem ilico quod quisque poterat, dissipati, postea plerique sunt comprehensi. Porro Demetrius, & Antiphilus inibi remanserunt. Syro quoque retento, qui jam aufugere parabat. Ut autem diluxisset, Ægypti præses cognito quod acciderat, emisit quidem qui illos infsequerentur. Accerlitum verò Demetrium, ejusque socios à vinculis liberavit, laudatos quòd soli non aufugissent. At his haud sat erat, quòd sic dimitterentur. Sed clamabat Demetrius, sibi que non mediocrem injuriam fieri contendebat, si pro maleficis habiti, viderentur per commiserationem, vel ob id laudis, quòd non aufugissent, dimitti. Tandem compulère judicem, ut rem diligenter excuteret: qui cognita illorum innocentia, ipsos laudatos dimisit, & Demetrium miratus super pœna quam præter jus in vincula coniecti tulerant, est consolatus: quinetiam utrumque munere cohonestavit, de suo datis Antiphilo drachmarum decem millibus, duplo autem Demetrio. Atque etiamnum in Ægypto est Antiphilus. Demetrius autem sua quoque viginti millia relinquens amico, concessit in Indiam profectus ad Brachmanas, tantum hoc loquutus Antiphilo, meritò sibi jam ignoscendum videri, quòd tum ab eo discederet. Neque enim sibi o-

ὁμοφρεῖν αὐτῷ τῶν περὶ αὐτὸν γε-
 γνημένων. τοῖσι δὲ Τόξαρι, οἱ
 Ἑλλήνεις φίλοι. εἰδὲ μὴ ἀποδιδε-
 δλήκεις ἡμᾶς, ὥς ἐπὶ ῥήμασι μέγα
 φρονοῦντας, καὶ αὐτὸς ἂν σοι τὰς λό-
 γους διεξέληται πολλὰς, καὶ ἀγαθὰς
 οἶσθε, ὥς ὁ Δημήτριος εἶπεν ἐν τῷ
 δικαστηρίῳ, ὑποφ' αὐτῷ μὲν εἰδὲν ἀπο-
 λογούμενον, ὑποφ' τῷ Ἀντιφίλῳ δὲ,
 καὶ θαυρῶν ἀποδοῦναι, καὶ ἰκετεύον,
 καὶ τὸ πᾶν ἐφ' ἑαυτὸν ἀναδιδόμενον,
 ἀλλ' οὐ μακρογυμῶν ὁ Σύρος, ἀμφο-
 στήνας ἀφίστησι αὐτῶς. ἐγὼ μὲν οὖν τῶν
 ἐλπίδων ἀπὸ πλείονος, ὥς περὶ τῆς ἡ-
 μνήμης ἐπέβαλε διηρησάμεν σοι, ἀγα-
 θὰς, καὶ βελούχας φίλους. καὶ τοὺς λοιποὺς
 ἔδωκα καὶ ἀπὸς τῶν λόγων, σοὶ τῶν ῥή-
 ματι δὲ διαδιδόμεναι. σὺ δὲ ὅπως μὴ χεί-
 ρους ἐρεῖς τὰς Σκυθίας, ἀλλὰ πολλὰ
 εὐδωπὶ ἀμείνεις, αὐτῷ σοι μελήσῃ, εἰ
 πῦρ δὲ διεξίῃς περὶ ῥήματι, ὥς μὴ
 ἀποτμηθείης αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ καὶ
 ἄνδρα ἀγαθὸν εἶναι. ἐπὶ δὲ γαλοῖαι
 ἂν πάντες, Ὀρέστω μὲν, καὶ Πυ-
 λάδῳ πᾶν σφοδρῶς ἐπαίνους.
 ὑποφ' δὲ τῷ Σκυθίᾳ, φαῦλῳ ῥήματι
 φαινόμενον. Το. ὦ Μνήσπι-
 πε, ὅτι ἐπαροτρύνεις με πρὸς τὸ
 λόγοι, ὥστερ' ἂν πᾶν σοι μέλοι,
 εἰ ἀποτμηθείης τῶν γλωττίων, κρα-
 τητῆς ἐν τοῖς λόγοις. πολλὰ ἀξιο-
 μάται ἡδὲ, μηδὲν ὥστερ' σὺ καλ-
 λολογησάμενον. εἰ γὰρ ἀνδρὶ τῷ
 σο. καὶ μάλιστα ἐπειδὴν τὰ ἔργα
 ὑποφ' ὁρῶνται τὰς λόγους. ἀποδο-
 κῆσις δὲ μηδὲν τοῖσι παρ' ἡμῶν,
 οἷα σὺ διεξέλελυδας ἐπαίνων, εἰ
 τις ἀποδοκῆς ἐγὼ μὲν ἀχράντους γυναι-
 κας, εἰ τις δὲ χεῖρας ἐπέδωκε γα-
 μετῶν ἰσχυρῶν, φίλων ἀνδρῶν, δύο
 πάλαι. καὶ τῷ Διὶ εἰ τις παρέχει
 ἑαυτὸν διδασκόμενος, ἐπὶ ἀποδοκῆς
 μικρῶν ὑπεροὶ λυσιτελεῖ. πᾶν γὰρ
 ὥπιον ταῦτα, καὶ μεγαλοῦ ἐν

quippe cui res jam commodè se-
 ic haberent. Huiusmodi sunt To-
 xaris amici Græci. Quod ni ini-
 tio notasses nos, tanquam qui ver-
 bis superbiremus, ego multas or-
 rationes tibi recitassem, easque
 egregias, quas in iudicio Deme-
 trius habuit, cum interim pro-
 priam causam non ageret: sed
 pro Antiphilo fieret, & supplica-
 ret: totamque culpam in se reci-
 peret, donec Syrus flagris cæsus,
 ambos eos liberavit. Hos igitur
 paucos è plurimis, quos mihi pri-
 mum memoria suggessit, præ-
 claros, firmosque amicos tibi
 narravi. Quod reliquum, jam ab
 oratione decedens, dicendi par-
 tetes tibi trado. Porro tibi ipsi cu-
 rare fuerit uti non deteriores, sed
 his longè præstantiores Scythas re-
 feras, siquid de dextra sollicitus
 es, ne ea tibi præcidatur. Ve-
 rum oportet strenuum te præstes
 virum, etenim ridiculus fueris,
 si cum Orestem ac Pyladem ad-
 modum sophisticè laudaris, pro
 Scythia dicens, ignavus orator
 appareas. Tox. Rectè quidem
 Mnesippe, qui me ad dicen-
 dum hortaris, ac si non cures,
 tibi in narrationibus victo lingua
 præcidatur. Sed jam exordiar,
 nullis perinde ac tu verborum
 phaleris utens (neque enim is
 Scytharum mos) præsertim cum
 res ipsæ altiùs loquantur quàm
 verba. Nihil autem ejusmodi
 expectaveris à nobis, cujusmo-
 di laudando differuisti, puta si-
 quis sine dote deformem uxorem
 duxerit: aut si quis amici filix
 nubenti pecuniam dederit, talen-
 ta duo: aut per Iovem, si quis in
 vincula sponte iverit, cum certò sciret se paulo post esse solvendum:
 Admodum enim levia ista, quibus nihil inest, vel magni negotii, vel

[illegible]

vel fortitudinis. Verum ego tibi referam multas cædes, bellaque & mortes amicorum causa susceptas, ut intelligas vestra ista lulum esse, si cum Scythicis conferantur. Neque tamen istud sine causa facitis, sed merito parva ista laudatis: propterea quod non sunt vobis graves admodum declarandæ amicitiz occasiones, quippe in alta pace viventibus: quemadmodum nec in tranquillitate queas scire, bonus sit gubernator nec-ne. Vt enim hoc dignoscas tibi opus fuerit tempestate. At apud nos bella perpetua, & aut invadimus alios, aut cedimus invadentibus, aut concurrentes, pro præda & pascuis pugnamus. Hic potissimum opus est bonis amicis, eoque quam firmissimè constituimus amicitias, sola hæc arma invicta, & inexpugnabilia esse judicantes. Priùs autem volo tibi commemorare quo pacto amicos faciamus, non ex poculis quemadmodum vos, neque si quis æqualis sit, aut vicinus: verum ubi strenuum quempiam virum conspexerimus, quique res magnas præstare possit, in hunc omnes studio incumbimus. Quodque vos in conjugiiis, id nos in ambiendis amicis facere non gravamur, diu quasi procos agentes, nihilque non facientes, ne amicitia frustremur, ne-ve rejecti videamur. At ubi jam delectus quispiam in amicitiam venerit, exinde sese obstringunt, se unà victuros, aliorum appetiturum. Atque ita fatitis sanguinem in calicem destillaverimus:

1 *Inscis bene:* Scytharum amicitia ut concilietur, morem tradit, cui conformis est iuramentum Catilinae de quo Sallust. & Flor. Cogn.

μιν τὸ αἶμα εἰς κύλικα, καὶ τὰ ἐξί-
 φη ἀκροβάψαντες, ἄμα ἀμφό-
 τεροι ἱπάρχοντες, πίωμεν, οὐκ ἔστι
 ὃ, τι τὸ μὲν τῷ ἡμῶς ἀφελύσειεν
 ἂν. καὶ ἐφείτω δὲ τὸ μέγιστον ἄχρη-
 στεῶν εἰς τὰς συνήθους εἰσέναι, ὡς
 ὅπως ἂν πολυφίλω ἦ, ὁμοῖοι ἡμῖν
 δοκεῖ ταῖς κριταῖς ταῦταις, καὶ μοι-
 χολομῆαις γυναιξί. καὶ οἰόμεθα
 ὅτι ὁμοίως ἰχυροῦν τῷ φιλίᾳ
 αὐτῶν εἶναι, πρὸς πολλὰς λύπας
 ἀφαιρεθῆσαν. ἄρξομαι ὃ δὲ τὸ Δαν-
 δαμίδος πατρὶν ἡρώμενον. ὁ γὰρ Δαν-
 δαμῖς, ἐν τῇ πρὸς Σαυρομάτας συμ-
 πλοκῇ, ἀπαχθέντος αἰχμηλάτου
 Ἀμιζώκας ὃ φίλος αὐτῷ, μῶλλον
 ὢν ὡς πρὸς ὁμῶς σοι τὸ ἡμέτερον
 ὄρεον, ἰππὶς ἔτι τοῦ ἐν δόχῃ διω-
 μελογησάμεν, ὃ καὶ γὰρ τὸ ἄνεμον,
 καὶ τὸ ἀκινάκῳ, ἔδεν πρὸς σὲ ὁ Μνη-
 σιππεῖ, ψυῆδες ἐρῶ παρὶ τὸ φίλων
 τὸ Σκυθικῶν. Μνη. ἰσὺ μὲν πάντων
 σε ὁμνούντο ἰδούμεν. σὺ γὰρ ὁμοῦ
 δὲ ποίων, ἔδυνα θεῶν ἐπαμύνασθαι. Το-
 τί σου λέγεις; ἔσσι δακρύσαν, ὁ ἄνε-
 μος, καὶ ὁ ἀκινάκης, θεοὶ εἶναι;
 ἔτως ἄρα ἡγνόησας, ὅτι ἀνθρώποις
 μεῖζον ἔδεν ἐπὶ ζωῆς τε, καὶ θανά-
 τος; ὅποτε οὖν τὸ ἄνεμον, καὶ τὸν
 ἀκινάκῳ ὁμνύομεν, ταῦτα ὁμνύο-
 μεν. ὡς τὸ μὲν ἄνεμον, ζωῆς αἵ-
 τιοι ὄντες. τὸ ἀκινάκῳ γὰρ, ὅτι ἀπο-
 θνήσκον ποιεῖ. Μνη. καὶ μὴ εἰ ἀφ-
 ῆ τὸ, καὶ ἄλλως ἂν ἔχοιτε πολ-

rimus: summisque intinctis gla-
 diis, ambo pariter admoventes
 biberimus, non est quicquam
 quod deinde queat nos dirimere.
 Licet autem tres ad summum ad
 hujusmodi foedera admittere.
 Nam qui multis sit amicus, eo-
 dem loco apud nos habetur, quo
 communes istæ, atque adulteræ
 uxores, ejusque amicitiam, cum
 multas in partes disiecta sit, non
 æquè firmam esse arbitramur. Ex-
 ordiatur autem ab his quæ nuper
 Dandamis fecit. Dandamis enim
 hic in conflictu cum Sauromatis,
 cum abductus esset captivus ami-
 cus ejus Amizocas. Quin potius
 antè tibi jurabo nostrum jusjuran-
 dum, siquidem istud initio tibi
 sum pollicitus. Non enim per
 Ventum & Acinacem, quicquam
 mentiturus sum de Scythicis ami-
 cis. Mne. Mihi equidem non
 admodum opus erat tuo juramen-
 to: rectè tamen fecisti, quòd
 nullum Deorum juraris. Tox.
 Quid tu dicis? Annon tibi viden-
 tur esse Dii, Ventus & Acinacis?
 Ita-ne ignoras nihil hominibus
 vita & morte esse majus? Per
 hæc utique juramus, quoties
 per Ventum & Acinacem jura-
 mus: videlicet per Ventum,
 tanquam qui sit vitæ causâ per
 Acinacem verò, ut qui sit mortis author. Mne. Atqui si ista
 est causâ: profectò multos alios quoque estis habituri tales
 Deos,

1 Nam qui multis] Πολυφίλος apud Scythas non aliter infamis fuit, quàm apud alias gentes unius mulieris cum pluribus viris consuetudo. Sed diversa sentit Cic. lib. de Amicit. & Plut. παρὶ πολυφιλίας. Cogn.

2 Per ventum & Acinacem] Iusjurandum Scytharum τὴν τὴν Ἀκινάκην ὃ τὴν τὴν Ἀνέμον. tamen Acinaces vocabulum sit Persicum ensis significans ut tradit Herod. in Polymnia. Græci tamen etiam pro gladio Scythico usurpare solent, quem sicut Deum quandam gens illa observaret & coleret. Clem. Alex. Σκυθῶν δὲ οἱ Στρατηγὸς μὲν τὰς αἰσῶν ἰκάνιστο ἐν τῷ παρὶ μυστήριον, Ἀκινάκην σέβουσιν. Ammia. lib. 13. Lucianus in Tragedo. Idem.

λὺς θεὸς, ὡς ὁ ἀκινάκης ἐστὶ. τὸ
 εἶναι, καὶ τὴν λόγχην, καὶ κώνιον,
 καὶ βρόχι, καὶ τὰ πιαύτα. ποικί-
 λῃ ὅς τις ὁ θεὸς ὁ θνήσκων, καὶ
 ἀπὸ τῆς περὶ ἱαντὸν περιέχεται
 ἀγύτης εἶναι. Το. ὁραὲς, τὸτο
 ὡς ἐραστὴ ποιῆς, καὶ διηρηγὸν,
 ὑπεκινῶμαι, καὶ ἀφ' ὧν ἔρπον
 με τὸ λῆθ. ἐγὼ δ', ἡσυχίαν ἔχον,
 εὖ λέγομαι. Μνη. ἀλλ' οὐκ αὖ-
 ρις με ὁ Τέλαρα, ποιήσω τὸτο.
 πάντ' ἔρως ἐπιτίμησας. ὥς
 θνήσκῃ, π' με ἐπὶ τῷ τῷ λέγει, ὡς
 με δ' παρ' ἑμὲ τοῖς λόγους,
 ἐν παντοιοῦσι. Το. πᾶσι
 ἐν τῷ ἐκείνῳ τῷ φιλίας Δανδαμι-
 οῖ, καὶ Ἀμιζώκῃ, ἀφ' ὧν τὸ ἀλλή-
 λων αὐτῶν συνειπνέουσιν. ἦν δ'
 ἐν τῷ τῷ χίρῳ Σαυρομάτῃ,
 μετὰ δ' ἑκπένον. οἱ περὶ οἱ δ',
 τῇ περὶ ἐπιληλυθέναι ἐλάνθῃ.
 οἱ δ' ὁ ἀνδρῶν τοῖς τῷ ἔφοδον
 αὐτῶν, ἐπιπρόντες, ἀπαντὰς μὲν
 αἵματι, πολλὰς δ' ἑμὲ μὲν κτεί-
 νου. τῇ δ', ἐξ ὧν, ἀπάνυσι,
 τῷ δ' ἐπὶ τῷ ἀφ' ὧν ἀφ' ὧν εἰς
 τὸ πᾶν ὁ πᾶν, ἔνθα ἡμῖν τὸ
 ἡμῖν ὁ παρ' ὧν, καὶ μέγας τὸ
 αὐτῶν δ'. ἔνθα ὅς ἐκλυώσασθαι
 πᾶν, πᾶν δ', π' δὲ τῶν τοῖς
 ἀρχαῖς ἡμῶν, ἐπ' ἀμφοτέρους
 τὰς ἡμέρας τῶν Τανταίδων. ὅς τις δ'
 ἔπ' ὧν ἀνελάνθητο, καὶ τὰ
 αἵματι ἀνελάνθητο, καὶ τὰς σκη-
 νὰς ἐπὶ τῶν, καὶ τὰς ἀμφοτέρους
 ἀνελάνθητο, αὐτῶν τὰς
 πᾶν ἀνελάνθητο, καὶ τὸ ὄφθαλ-
 μὸς ἐπὶ τῶν ὡς τῶν πᾶν
 αἵματι, καὶ τὰς γυναικας. ἡμῖν
 δ', ἡμῖν τὸ πᾶν. ὅς τις
 Ἀμιζώκῃ, ἐκλυώσῃ, ἡμῖν
 ἔσθ' ὅς τῶν πᾶν, καὶ ὡς δ'
 δὲ μὲν. καὶ ὑπεκινῶμαι τὸ
 λῆθ, καὶ ὁ ἀμφοτέρους. ὡς ἀνελάνθητο

clamavit, & sanguinis calicisque

Deos, qualis est Acinacis, puta
 jaculum, lanceam, cicutam, la-
 queum, & similia. Nam hic in-
 teritus varius est Deus, & vias a-
 perit innumerabiles, quibus ad
 illum sit aditus. Τοx. Vides quàm
 contentiosè & litigiosè istud fa-
 cis, dum me interpellas, meam-
 que orationem interturbas: at
 ego te loquente tacui. Μνη. At
 istud, Toxari, denuo non faciam,
 nam rectè obijurgasti. Quare
 quod superest, dicito confidenter,
 ac sit te loquente absim, adeò ti-
 bi filebo. Τοx. Quartus igitur a-
 gebatur dies Dandamidi & Ami-
 zocæ, ex quo amicitiam inie-
 rant cùm sanguinem mutuū
 bibissent. Venerant interea in
 regionem nostram Sauromatæ,
 cum equitum decem millibus:
 peditum verò triplum advenis-
 se ferebatur. Ii cùm in nos
 ex improvise irruissent, omnes
 quidem in fugam convertunt,
 plerique autem pugnantes oc-
 cidunt: nonnullos quoque vi-
 vos abducunt, nisi si quis in
 fluminis ripam ulteriorem tra-
 narat, ubi nobis dimidium co-
 piarum, & pars curruum e-
 rat. Sic enim id temporis castra
 fueramus metati, haud scio quo
 consilio Archiplanorum ducum
 nostrorum, ad utramque Tanai-
 dis ripam. Protinus itaque &
 prædas abigebant, & captiva abdu-
 cebant, & tentoria diripiebant,
 & curribus potiebantur, captis
 simul cum viris, nostrosque ob
 oculos pellices, uxoresque no-
 stras constuprabant. Quam rem
 ægrè ferebamus. Sed cùm ca-
 ptus Amizocas duceretur, mise-
 rè vinctus amicum nominatim in-
 commonefecit. Quibus auditis

Dan-

ὁ Δάνδαμις, ἔδιν ἔπ μελήσας, ἀπάντων ὁρώτων, ἀφ᾽ ἡχεται εἰς τὰς πολέμους. καὶ οἱ μὲν Σαυρομάται, διηρμῆτοι τὰς ἀκροῖας, ἄρμενοι ἐπ' αὐτῶν, ὡς χαλκιντήσονται. οὐδὲ, εἶδον τὸ Ζίριον. τὸτο δὲ ἡ πρὸς αὐτῶν, οὐκ ἐπὶ φονεύσιν αὐτῶν, ἀλλὰ δέχονται, ὡς ἐπὶ λύττοις ἡγνῶ. καὶ δὴ ἀπαχθεὶς πρὸς τὸ ἄρχειν αὐτῶν, ἀπῆλθε τὸ φίλον. ὁ δὲ, λύττω ἦτο, καὶ γὰρ ἀφ᾽ ἡσυχίας, εἰ μὴ μεζάλα ὑπὲρ αὐτῶν λάβῃ. ὁ Δάνδαμις δὲ, ὁ μὲν εἶχον φησι, ἀπάντων διηρμῆται ὑφ' ὑμῶν. εἰ δὲ πτωχὸς γυνὸς ἀποπελίσσῃ, ἐποικῶν ὑποσημαίῃ. καὶ ἀφ᾽ αὐτῶν ὁ, πῶς ἡλῆς. εἰ βάλῃ δὲ, ἐμὲ ἀντὶ τῆς λαβῆς, κατὰ χρῆσιν πρὸς ὁ, πῶς σοι φίλον. ὁ δὲ Σαυρομάτης, ἔδιν ἔφη δαὶ ὅλως κατέχεται σε, καὶ ταῦτα, Ζίριον ἡγνῶ. συ δὲ, ἀντὶς μέρῳ κατέβαλον, ὡς τὸ φίλον. ἡρῶ ὁ Δάνδαμις ὁ, πῶς βάλεται λαβῆς. οὐδὲ, τὸς ὀφθαλμούς ἤτησι. ὁ δὲ, αὐτῶν παρέχιν ἐκχρῶσιν αὐτῶν. καπιδὴ ἐξέκριντο, καὶ ἤδη τὰ λύττω εἶχον οἱ Σαυρομάται, ἀφ᾽ ἡλῆς τὸ Ἀμιζώκην, ἐπατήρ, ἐφ᾽ ἡδύμῳ αὐτῶν, καὶ ἄμφω ἀφ᾽ ἡσυχίας, ἀπῶσθησαν πρὸς ἡμῶν. τὸτο γυνὸς, παρεμυθῆσαι ἀπαντὰς Σκύθας, καὶ οὐκ ἐπὶ ἡτῶν ἐνόμιζον, ὁρῶντες ὅτι τὸ μέγιστον ἡμῶν τῶν ἀγαθῶν, οὐκ ἀπῆλθον οἱ πολέμιοι, ἀλλ' ὅτι ἡ παρ' ἡμῶν ἡ ἀγαθὴ γνώμη, καὶ ἡ πρὸς τὸς φίλους πίστις. καὶ τὸς Σαυρομάτας δὲ, τὸ αὐτὸ ὑμετέρως ἐφῶντο, λογιζομένους πρὸς οἷς ἀνδράς ἐν τῷ ἀφ᾽ ἡσυχίας μεχῶνται, εἰ ἐν τῷ ἀφ᾽ ἡσυχίας τῶν ὑπὲρ ἡμῶν. ὡς τὸς ἐπὶ γυνὸς, ἀπολείποντες τὰ πλεῖστα τῶν βοσκομένων, καὶ τὸς ἀμύξας, ἐμπε-

perassent. Proinde sub noctem

Dandamis, nihil cunctatus, spectantibus omnibus tranavit ad hostes. Tum Sauromatae densatis telis irruerunt in ipsum, jam confixuri nisi succlamasset Zirim. Quod ubi quis dixerit, eum non occidunt : sed tanquam cum redemptionis pretio venientem accipiunt. Mox ad illorum duccem adductus, reposebat amicum : Ille verò redemptionis pretium postulabat : quod nisi magnum accepisset, dimissurum sese negabat. Tum Dandamis : quæ possidebam, inquit, ea omnia direpta sunt à vobis. Si quid autem nudus possim facere, id sum paratus polliceri vobis : ac quicquid voles imperato. Et si ita vis, ejus in locum accipe me, & ad quid vis abutere. Ad hæc Sauromata, nihil, inquit, omnino est opus retinere te : idque quum temet dedideris. Quin tu parte eorum quæ possides tradita, amicum abducito. Rogat ilico Dandamis quidnam vellet accipere. Ille oculos postulat, atque hic protinus exhibuit eruendos. Quibus erutis, & periculo Sauromatis pretio, recepto Amizoca reversus est, innitens illi : unaque tranantes, ad nos redierunt incolumes. Hoc factum Scythiis omnibus fuit solatio : neque jam victos esse rebantur sese, cum viderent, quod apud nos bonorum esset maximum, ab hostibus non esse abductum, verum superesse egregiam mentem, & in amicos fidem. Atque id ipsum Sauromatas non mediocriter terruit, reputantes cum quibus viris essent pugnaturi, si se præparassent : et si tum ex improviso surrelieta pecoris parte maxima, cur-

πὲ αὐτὰ χαίροντες, ἔμγονι, ἐπὶ-
 πεν ὁ Λογχάτης, ἀλλὰ ἔ'ἔκαστος
 ἡμῶν ὁλθ' ὕψιστα, ὅποτε σὺ τοιαῦτα
 ἔπαυες. πῶς δὲ ὁ Μακέντης ἔφη
 χρῆσθαι πῶς παρῆσι; διελώ-
 μεθα ἔφη ὁ Λογχάτης τὸ ἔργον.
 καὶ ἐγὼ μὲν ὑποσχόμεθα Ἀρσάκο-
 μα τῶν κεφαλῶν κρημίν τῶν Λευ-
 κανόρων. σὶ δὲ χρῆ τῶν ὑμῶν ἐπα-
 νίσθαι αὐτὰ. ἔγω γινώσκω ἔφη. σὺ
 δὲ ὡς Ἀρσάκομα, ὡς ποσῶται, εἰ-
 κὸς γὰρ ἔ'ἔρατιας, καὶ πολέμου τὸ
 μὲν τῷτο δέησις ἡμῶν, αὐτὸ δὲ
 μῦθος, σωάγει, καὶ ὡς ἀσπιδόμας
 ὁπλᾶ, καὶ ἵππους ἔ'ἔ τῶν ἄλλων
 δυνάμει ὡς πωλείσθαι. ἔγω δὲ ἂν
 πολλὰς ἀσπιδόμας αὐτὸς τε ἀνα-
 θὲς ἂν, καὶ ἡμῖν σὺν ὀλίγων ὄντων
 εἰκείων. μέλιστα δὲ εἰ καὶ θέλω
 ἐπὶ τῷ βύρῳ ἔ'ἔ βόδι. ἰδέξαι τὰ ἔ'
 καὶ ὁ μὲν, ἐχούσας, ὡς εἶχον ὀδύς
 ἐπὶ τῷ Βοσπόρῳ ὁ Λογχάτης. ὁ Μα-
 κέντης δὲ, ἐπὶ τὰς Μαχλυσας. ἵπ-
 πότης ἐκείνους. ὁ δὲ Ἀρσάκομας,
 οἰκοῖ μῦθος, τοῖς τε ἡλικιωταῖς δι-
 λέγας, καὶ ὡπλίζει δυνάμει ὡς
 τῷ οἰκείῳ. τίλθ' ὅ, καὶ ἐπὶ τῷ βύρ-
 ρῳ ἐκείνους. τὸ δὲ ἔ'ἔς ἡμῖν τὸ
 πῶς τῶν βύρρων, ὅπως ἔ'ἔ. ἐπι-
 δύν' ἀδικητὴς πρὸς ὡς ἐπέρω, ἀμύ-
 νασθαι βυλόμενοι, ἴδῃ καὶ ἑαυτὸν
 σὺν ἀξιώματι ὡς, βῶν ἱερδύσας,
 πρὸ μὲν πρὸς καὶ ὡς, ἡψήσιν.
 αὐτὸς δὲ, ἐκπύσας χαμῶ τῶν
 βύρρων, καὶ ἡται ἐπ' αὐτῆς, εἰς τὸ
 πῶς ὡς ἀγαθὸν τὸν χεῖρε, ὡς ὡς
 οἱ ἐκ τῶν ἀγκάτων διότρυμοι. καὶ
 τῷτο εἰσι ἡμῖν ἡ μετρίστη ἐκτελέα.
 ὡς ἀκκείμενοι δὲ τῷ πρὸν ἔ'ἔ βόδι,

rum qui à cubitis vincti sunt. Et hoc quidem apud nos ma-
 ximum est supplicandi genus.

demque gaudentes. Imò, in-
 quit Lonchates, unusquilibet è
 nobis injuria afficiebatur tum
 quum in te ista fierent. Quomo-
 do igitur, inquit Macentes, hac
 in re nos geremus? Per Partes,
 inquit, Lonchates negociamini
 scipiamus. Atque ego quid
 Aríacomæ promitto me caput
 Leucanoris allaturum. Tu verò
 sponsam ipsi adducas oportet. Ita
 fiat, inquit. At tu, Aríacoma
 interim, Nam his peractis veri-
 simile est exercitu ac bello fore o-
 pus, hic mane quò contrahas, &
 appares arma, equos aliarumque
 rerum vim quam maximam. Fa-
 cillimè autem plurimos adjunxe-
 ris: partim quòd ipse strenuus,
 partim quòd nobis non pauci sint
 familiares: maximè verò si dese-
 deris in tergore bovis. His decre-
 tis, Lonchates quidem quantum
 potuit, rectà in Bosporum con-
 tendit: Macentes verò ad Ma-
 chlyenses, in equo uterque. At
 Aríacomas domi manens, & cum
 æqualibus contulit, & ex fami-
 liaribus vim hominum armavit:
 demum & in tergore bovis dese-
 dit. Consuetudo autem dese-
 dendi in tergore bubulo apud nos
 est istiusmodi. Vbi quis ab alio
 læsus est, cupitque ulcisci, ne-
 que par esse pugne videtur:
 tum bove immolato, carnes fru-
 stulatim concisas, igni torret.
 Deinde ipse porrecto humi co-
 rio, sedet in eo, in tergum
 reductis manibus, more eo-
 rum qui à cubitis vincti sunt.

[In tergore bovis] Id est, supplex implorat auxilia: natum adagium à consuetudi-
 ne sedendi in tergore bubulo: Scythæ enim dissecto in minimas partes bove, fœdus
 jungebant. Morem hunc etiam Homolottis fuisse testatur Zenodotus. *scg.*

ἤκουσεν ἔφη ὁ Λευκανὸς ὅτι αὐτὸς ἀφροίξειας διώσμεν δὲ τοῦ βύρσης. ὅπ
 οἱ ἐφ' ἡμῶς συνίσταται, καὶ ὅτι Ἀρσινόμαχος ὁ ἰλαῦντος ἐστίν, ἡγρόν.
 ἀλλ' ἐπὶ σέ ἐφη ὁ Λοχαγὸς ἡ ἀνδρα-
 σκευή. ἐμοὶ δ' ἐχθρὸς ὁ Ἀρσινό-
 μαχος ἐστίν. καὶ ἀρχήται διότι περὶ μω-
 νῆ αὐτῷ ὑπὸ τῷ γιοαίτρων, καὶ
 ἀμείναι τὰ πάντα δοκῶ εἶναι. εἰ δέ
 μοι ὑπόχοιο τῷ ἱππῶν σε θυμ-
 πος Βαρεχίτη, ὅτε τὰ ἄλλα ἀνα-
 ξίω ὑμῶν ὄντα, σὺν εἰς μακρὰν σοὶ
 ἔξω, τῷ κεφαλῷ αὐτῷ κηκίζω.
 ὑποχρῶμεν ἔφη ὁ βασιλεὺς, μέ-
 λα περὶ δὲ τῆς γιοαίτρων. ἔγνω γὰρ τῇ
 αἰτίᾳ τῷ ὀργῆς τῷ Ἀρσινόμαχο, τῷ
 ἐπὶ τῷ γαμῶ. καὶ ἄλλως, ὑπὲρ
 πῶσεν αἰετὸς Σκυθας. ὁ δὲ Λογ-
 χαγὸς, ὁμοῦ ἔφη, καὶ μὴ φυλά-
 ξαι τὰς συνθήκας, μὴ δὲ ἀπαονή-
 σασθαι. τότε ἡδὴ τῶν γιοαίτρων,
 καὶ ἐπεὶ ἀνατείνας εἰς τὸ ἔργον,
 ἤπλεν ὁμνῶν, μὴ σὺ γὰρ οὐκ αὐτῷ
 εἶπε, μὴ καὶ περὶ πύδῃται τῷ ὀρῶν-
 τῶν ἐφ' ὅτω ὀργαυτῆρ, ἀλλ' εἰς
 τὸ ἔργον δ' Ἀρετῶν τελέσεισθαι,
 ἐπικλεσάμενοι τὰς θύρας, ὁμνῶ-
 ντες. ἀκούσας δὲ κηδεῖς. εἰ γὰρ π
 τῶν πύθαι Ἀρσινόμαχος, οὐδὲ
 καὶ περὶ ὑστέρας με τῶ πολέμου, γί-
 νῃ εἰ μικρὰν ἔδη περὶ δὲ τῶν γιοαί-
 τρων ἔφη ὁ βασιλεὺς. ὑμεῖς δέ,
 ἀπείσητε ὅτι περὶ τῶν γιοαίτρων. κηδεῖς δέ
 παρέστη εἰς τὴν ἰάν, ὄντα μὴ ἐγὼ
 κηδεῖται. ἐπὶ δὲ οἱ γοῖ, εἰσῆλθον.
 οἱ δὲ αὐτοὶ δὲ ἀπείσησαν, ἀπασά-
 μενον τὸ ἀκινάκην ἐπὶ τῶν, τῇ ἑτέρᾳ
 τῷ γοῖ, ὡς μὴ βοήσῃ, πείσ-
 τῶν τῷ γοῖ. εἶπε δὲ περὶ τῶν
 κεφαλῶν τῶν τῶν γοῖ ἐκείνῃ,
 μετὰ τῶν ἀφελείων δὲ ὅθεν αὐτῶν.
 καὶ ἀφελείων ἔξω λήγῃ, ὡς ὅτι
 ἐπὶ π περὶ τῶν γοῖ ἐκείνῃ. καὶ

Audiui, inquit Leucanor, & ipse
 cogi copias in tergo bovis, sed
 eas adversus nos contrahi, i & que
 duce Arsiacoma, nesciebam. At-
 qui in te, inquit Lonchates, hic
 apparatus constituitur. Mihi i au-
 tem inimicus est Arsiacomas, gra-
 viterque fert quod ipsi præst-
 erant nati majoribus: & quod in o-
 mnibus videar illo esse præstan-
 tior. Quod si mihi spoponderis
 alteram filiam tuam Barchem,
 alioqui nec indigno vestra affini-
 tate, brevi reversus tibi caput
 ejus afferam. Spondeo, inquit
 rex, metu valde percussus, si-
 quidem norat quam ob causam
 iratus esset Arsiacomas, nempe
 ob nuptias, cum alioqui Scythas
 etiam formidaret. At Lonchates,
 jurato, inquit, te præstiturum
 pacta, neque inficiaturum. Id
 cum fieret, manusque ad cælum
 tendens jurare vellet: Absit, in-
 quit, ut hic: ne quis spectan-
 tium conjiciat qua gratia jure-
 mus. Quin potius hoc Martis tem-
 plum ingressi, foribus oclusis
 juramentum concipiamus: ac ne-
 mo nos exaudiat. Nam siquid ho-
 rum inaudierit Arsiacomas, ve-
 reor ne me ante bellum immolet,
 manu jam nunc non parva cin-
 ctus. Ingrediamur, inquit rex,
 vos autem absistite quam longissi-
 me: neque quisquam ad tem-
 plum veniat, quem non accer-
 sivero. Posteaquam igitur in-
 gressi sunt isti, & procul abstire-
 re satellites, stricto gladio, alte-
 raque manu ore occluso, ne vo-
 ciferaretur, ictum in pectus ad-
 egit. Deinde caput defectum
 sub chlamyde tenens prodibat,
 ita

quasi confabulans interim cum illo, brevique sese dicens affu-
 turum, quasi ab ipso ad negotii quippiam mitteretur. Atque

ὅπως ἐπὶ τὴν πόλιν ἀφικόμενοι, ἔν-
θα διδόντων πρὸς αὐτοὺς τὴν πόλιν,
ὡς αὖτε, ἀποπνεύοντες εἰς τὴν Σκυ-
θίαν. αὐτοὶ δὲ οὐκ ἐγινώσκον αὐτὸν,
ἐπιπλεονεργεῖν τὸν χρόνον τῆς
Βοσπορίας. καὶ ὅτε ἐγινώσκον ὑπὲρ
τῆς βασιλείας ἐκπαύζοντο. πρῶτον
μὲν ὁ Λονχάτης ἐστράτευε, καὶ τὴν
ὑπερῆσαν ἐκτελέσας, τὸν Ἀρσα-
κόμα πατέρα τὴν πεφάσμεν Ἐλευ-
κανοῦ. Μακέντης δὲ, πρὸς ὃν δὲν
αὐτοὺς τε ὁ Βοσπορὸς ἡγούμενος,
ἐκείνους Μαχλυσας. καὶ αὐτῶν
ἀρχὴν αὐτοὺς τὸ φόνον τῆς βασι-
λείας, ἡ πόλις δὲ ἔφη, ὅτι Ἀδύρ-
μαχ, ἡ γαμβρὸς οὖσα, ἐπὶ τὴν
βασιλείαν ἐλθεῖ. ὡς δὲ, σὺ μὲν παρ-
λυσας, ἀνελκύσας τὴν πόλιν,
παρλυσας τοὺς ἀσπίδας ἐπιφα-
νὸς ἐστὶν ὅτι, καὶ οὕτως ἐπὶ τῇ
ἐκείνῃ ἐστὶν. ἔπειτα δὲ ἔτι αὐτῶν
παρλυσας τοὺς πολλὰς,
ἔπειτα τὸν Ἀδύρμαχον ἡγούμενον.
ἔπειτα αὖτε ἐστὶν, καὶ τῇ παι-
δίᾳ τὴν ὡς ἔστιν μητρός. παρ-
λυσας τὸν τὸν Μάστερον, ἔπει-
τα αὖτε. καὶ πρῶτον οὕτως ἔπει-
τα τὸν Μάστερον ἀδελφόν, τὸν οὖν
Ἀλάνον, ἀνελκύσας ἐπὶ τὴν πόλιν,
καὶ οὕτως ἐπὶ τὴν Βοσπορίαν, καὶ
μὲν οὕτως εἰς Εὐβιότον ἀνελκύ-
σας τὴν πόλιν. ὅς ἀδελφὸς ἄν-
δρ' ἑλκυσας, Σκυθίας μὲν,
ἀνδρ' οὕτως. Ἀλάνοις δὲ, ἀνέ-
χετο. πρῶτον δὲ ἐλκεῖν ὁ Μακέν-
της, ὁ πατὴρ, καὶ ὁ μὲν ἄλλος
τὸν Ἀλάνοις ὡν. καὶ οὕτως πρῶ-
τον Ἀλάνοις, καὶ Σκυθίας. πρῶτον ὅτι
καὶ πρῶτον οὕτως οἱ Ἀλάνοι, ὡς οὕτως
οἱ Σκυθαί. ἀλλὰ ὁ Μακέντης, καὶ
τὸν ἑλκεῖν οὕτως, καὶ ἀνελκύ-
σας τὸν οὕτως, ἐπὶ τὴν πόλιν ἐλκε-
τον καὶ τὸν Ἀλάνον ὅτι οὕτως. ὡς

ita eò reversus, ubi vinctum e-
quum reliquerat, quo conscenso
in Scythiam se proripuit. Cùm
autem rem gestam diu ignoras-
sent Bosporani, eaque cognita,
factiosè de regno decertarent,
nemo est eum insequutus. Hæc
itaque gessit Lonchates, promif-
sumque præstitit, Arfacomæ da-
to Leucanoris capite. Porro
Macentes de his in via certior
factus, quæ in Bosporo accide-
rant, pervenit ad Machlyenses,
primulque illis nuntium attu-
lit de rege trucidato. At po-
pulus, inquit, te Adyrmache,
gener cùm sis, ad regnum vo-
cat. Proinde fac ut ipse prior
occupans, imperium arripias,
in rebus perturbatis obortus:
puella verò te sequatur à tergo
in curribus. Nam ita facilius
populum Bosporanum tibi con-
ciliaveris, ubi Leucanoris fi-
liam conspexerint. Porro & sum
Alanus ego, & tuæ sponsæ co-
gnatus maternus: siquidem no-
stra è gente Masteram Leucanor
ascivit uxorem. Et nunc tibi
adsum missus à Masteræ fratri-
bus qui sunt in Alania, denun-
tiantibus ut quàm ocysimè in
Bosporum venias, neque patia-
ris ut imperium ad Eubiotum
deveniat, qui tamen frater no-
thus est Leucanoris, tamen à
Scythis amatur, & Alanis est in-
vilius. Hæc quidem dicebat Ma-
centes, eodem cultu, eademque
cum Alanis lingua. Hæc enim
communia sunt Alanis & Scy-
this: nisi quòd quemadmodum
Scythæ, comati non sunt Ala-
ni. At Macentes in hoc quo-

que illis erat assimilis, videlicet detonsa coma: quatenus conve-
niebat Alanum minùs esse comatum quàm Scytham. Itaque ob

ἰπιδάειτο Δῖς παῖδα, καὶ ἰδὼν Μα-
στράας, καὶ Μαζαίας συγγενὴς εἶναι.
καὶ νῦν ἔφη ὁ Ἀδύρμαχος, ἰλαύ-
νεν ἔτοιμος ἄμω σοὶ ἐπὶ τῷ Βόσπο-
ρῳ, ἢ ἰθέλης, μῖνεν τε εἰ δοίῃ,
καὶ τὴν παῖδα ἄγειν. τότε ἔφη ὁ
μακρόν ὁ Ἀδύρμαχος ἰθελήσαιμι
ἂν ἂφ' αἰμάτος ὅσα σε, Μαζαίαν
ἄγειν. ἢ μὲν γὰρ ἄμω εὖ μιν ἦς ἐπὶ τῷ
Βόσπορῳ, ἰπκίειν πλείους ἂν ῥηθί-
μετα. εἰ δὲ μοι τὴν γυναῖκα ἄγῃς,
ἀπὶ πολλῶν ἂν γένοιτο. ταῦτα ἰγί-
νεν. καὶ ὁ μὲν ἀπήλαυνε, ὡδραδὲς τῇ
Μακέντῃ ἄγειν τὴν Μαζαίαν, παρ-
θήσειν ἔπ' ὅσων. ὁ δὲ, ἡμέρας μὲν ἐπὶ
τῷ ἄμωξῃ, ἤρην αὐτῷ. ἐπεὶ δὲ ἰὺξ
κατέλαβεν, ἀναβήμεν ἐπὶ τῷ ἰπ-
ποῖ, ἐπετρεπόμενος δὲ ἄλλον ἵνα
σφίσις ἰπκία ἰπκίῃ; ἀνατηδύσας ὁ
αὐτὸς, ὥσπερ ὡδρα τὴν Μακέντην
ἤλαυνεν. ἀλλ' ἀποτρεπόμενος εἰς
τὴν μεσόγειον, ἐν δὲ ξυλάτων
τὰ Μιτράσια ὄρη, Δαναπαύων με-
ταξὺ τῶν παίδων, τρεπόμενος ἐπέ-
λεσεν ἐν Μαχλύων εἰς Σκύθας. καὶ
ὁ μὲν ἵππος αὐτῷ, ἐπιδὲ ἰπαύσα-
το τῷ ὁρόμῳ, μικρὸν ἰπιστῶς, ἀπο-
θήσας. ὁ δὲ Μακέντης, ἰγχειρί-
σας τὴν Μαζαίαν τῷ Ἀρσάκῳ,
διδέξο εἶπε ὁ παρ' ἑμὲ τὴν ὑπό-
χρισιν. τῷ δὲ, ὥσπερ τὸ ἀνέλπιστον τῷ
ἡγάμετος κατέπληγίτος, καὶ χάριν
ὁμολογῆντες, ταῦτε ἔφη ὁ Μακέν-
της, ἄλλοι με ποίων σταντῶ. τὸ γὰρ
χάριν ἑμοὶ ὁμολογῶν ἰφ' οἷς ἰπτα-
ξα τάτοις, τοῖονδ' εἰσι, ὥσπερ ἂν
ἡ ἀριστερὴ μὲν χάριν εἰδὲν τῇ δε-
ξιᾷ. διότι τρωθήσεται ποτὶ αὐτῷ,
ἰπρεπόμενος, καὶ φιλοφρόνως ἰπι-
μελήθη, καμύσας. μελοῖα τοῖσιν
ὁ ἡμῖς ἂν ποιοῖμεν, εἰ πάλας
ἀναμιχθέντες, καὶ ὡς οἷον τε ἦν,
εἰς ἵνα σωελθόντες, ἔπ' ἡμῶν νομί-

hæc ei fides habebatur, & Mastre-
æ & Mazææ cognatus esse puta-
batur. Et nunc, inquit, ὁ Adyr-
mache ad utrumque sum paratus:
vel proficisci tecum in Bosporum
si velis, vel manere, si sit opus,
& sponsam adducere. Istud equi-
dem, inquit Adyrmachus, longè
malim, quandoquidem cognatus
es, te puellam adducere. Nam si
nobiscum unà proficiscaris in Bo-
sorum, unum duntaxat equitem
numero addideris. Quod si mihi
uxorem advexeris, multorum in-
itar fueris. Atque ita factum est.
Et hic quidem iter ingressus est,
Macentæ tradens ducendam Ma-
zæam, quæ virgo etiamdum erat.
At ille per diem quidem illam in
curru ducebat, verum cum nox
occupasset, equo imposita (cura-
rat autem ut alius quidam eques
sefe sequeretur) tum insiliens, &
ipse non amplius ad Mæotin ten-
debat. Sed deflebens ad mediter-
raneam, relictis ad dextram Mi-
træorum montibus, virginem in-
terea quiete recreando, tertio die
à Machlyensibus ad Scythas iter
confecit: statimque ejus equus,
ubi destitisset à cursu, paulumque
constitisset, extinctus est. Porro
Macentas Arsacomæ Mazæam in
manus tradens, Accipe, inquit, à
me quoque quod promissi. Tum
illo ad insperatum spectaculum
stupefacto, gratiasque agente,
Decline, inquit, Macentas, mea-
lium à te ipso facere. Nam quod
mihi gratias agis pro his quæ feci,
perinde est ac si sinistra mea dex-
træ gratias agat, quod vulnerata
remedium adhibuit, & ægro-
tantem benignè curavit. Ergo

ridicula fecerimus etiam nos, si jamdudum commixti, & qua-
tenus licet in unum conflati, magnum adhuc esse credamus,
si qua

[illegible]

liqua pars nostri aliquid in totius corporis utilitatem fecerit. Etenim pro se ipso fecit, cum sit pars totius beneficio adjuti. Atque ad hunc quidem modum Arsíacomæ gratias agenti, Macentas respondit. Cæterum Adyrmachus auditis insidiis, non perrexit ire in Bosphorum. Iam enim Eubiotus rerum potiebatur, accersitus à Sauromatis apud quos versabatur. Is in patriam reversus, contractis ingentibus copiis, per montuosa in Scythiam irrupit: pauloque post irruit & Eubiotus, Græcos undecunque poterat secum ducens, Alanos quoque & Sauromatas, accersitos utrinque vicies millenos. Conjunctis autem copiis Eubiotus atque Adyrmachus nonaginta millia confecerunt: quorum tertia pars erant equites sagittarii. Nos autem (nam & ipse ad hanc expeditionem contuleram, addens iis qui ad terga convenerant, equites ad plenum instructos centum) contractis haud multò minùs triginta millibus unà cum equitibus operiebamur insultum, duce Arsíacoma. Ut autem adventantes illos conspeximus, contra duximus agmen, præmissis in hostem equitibus. Atque ubi jam diu acriter esset pugnatum, nostri jam terga dabant, & perrumpebatur phalanx: ac tandem totum agmen Scythicum ducis in partes est dissectum: quarum altera non omnino palam victa se subduxit: sed hæc fuga refugium videbatur. Neque enim Alani diu insequi audebant. Partem autem alteram, eamque minorem, cinctam A-

lini & Machlyentis, undequaque cædebant, jaculis ac sagittis con-
ferentim emissis: ita nostri obfessi vehementer laborarent, & plerique

ἤδη ἀφείνθ' οἱ πολλοὶ τὰ ὅπλα. ὧ
 τήτοις δ', ὁ Λογχάτης, καὶ ὁ Μα-
 κέντης, ἔτυχον ὅτις, καὶ ἐπίτρεψεν
 ἤδη, ἀποκινδυνεύοντες. ὁ μὲν, πυ-
 ρακτωθεὶς τ' ἡμεῖς, ὁ Λογχάτης.
 ὁ Μακέντης δ', πελὶς εἰς τὴν κε-
 φαλήν. καὶ κρητὸν εἰς τ' ὤμους. ὅπως
 αἰσθόμενος ὁ Ἀρσάκομας, ἐν ἡμῖν
 τοῖς ἄλλοις ὄν, δεινὸν ἡγησάμενος,
 εἰ ἅπαντες καὶ ἁλίων τὰς φίλας,
 αὐτοῦ τὰς μύσας τὴν ἰσχυρὰν,
 ἐμβόησας, ἤλαυνε διὰ τ' πολε-
 μίαν, κρητὸν δὲ διοκίαν. ὥστε τὰς
 Μάχλους μὴ δ' ὑποσώσας τὸ ρόδιον
 δ' ἡμῶν, ἀλλὰ ἀφαιρήντες, ἔδω-
 κεν αὐτῷ διεξελθῆναι. ὁ δὲ, ἀνακτη-
 σάμενος τὴν φίλαν, καὶ τὰς ἄλλας
 ἅπαντας ἀφελόμενος, ὤρμησεν ἐπὶ
 τ' Ἀδύρμαχον. καὶ παύσας τὴν κρη-
 τὴν ἀφ' ἧς αὐχένα, μίχρη τ' ὤ-
 της διέτμη. πιστῶν δ' ἐκείνους,
 διελθὼν τὸ μαχλυϊκὸν ἅπαν, καὶ τὸ
 ἀλαινικὸν ὅ μὲν ἔσθ' ὅ πολὺ. καὶ οἱ Ἑλ-
 λῆνες ἐπὶ τήτοις. ὥστε ἐκρητῶμεν
 ἐξ ὑπαρχῆς ἡμεῖς, καὶ ἐπεξήλθο-
 μεν αὖ ἐπιπολὺ κτείνοντες, εἰ μὴ
 εὐξ τὸ ἔργον ἀφείλετο. εἰς δ' ἡμῶν
 τοῖς, ἐκείναις ἀφ' ὧν τῶν πολε-
 μίαν ἡγοντες, ἔδωκεν φίλιαν ποιῆ-
 σθαι. Βοιωτοὶ μὲν, ὑποπλέουσιν
 διπλῶπον τ' ὁπλίσαντες ὑπὸν ἡμῶν,
 Μάχλους δ', ὁμήρους δὲσιν ἔφα-
 σαν. οἱ Ἀλάνοι δ', ἀπὸ τ' ἐφόδου
 ἐκείνης, Σινδιανὸς ἡμῖν χειρώσα-
 σθαι ὑπέσταντο, ἐν πολλῇ διεσπῶ-
 ρας. ἐπὶ τήτοις ἐπείσθημεν, δοξῶν
 πολὺν ἀφ' ὧν Ἀρσάκομας, καὶ Λογ-
 χάτη. καὶ ἡμεῖς ὁ ἑρμῶν, ἐκείνων
 πρὸν ὄντων ἐκείναις τοιαῦτα
 ὑπὸ τ' φίλων. Μνη. πάντων τῶν
 καὶ ὁ Τόξαρος, καὶ μύθοις ὄντας. καὶ
 ἰλεως μὲν ὁ ἀκινάκης, καὶ ὁ ἀνεμῶς

que arma abjicerent. Inter quos
 tortè erant Lonchates & Macen-
 tes, jamque vulnus acceperant,
 dum ante alios sese periculis obji-
 ciunt: hic quidem nimirum Lon-
 chates adusto femore: porrò Ma-
 centes securi sauciato capite, &
 conto in humerum impacto.
 Quodd simul atque sensit Arsa-
 comas, cum in altero agmine esset
 nobiscum, turpe ratus si relictis
 amicis abiret, subditis equo cal-
 caribus cum clamore per hostes
 equitabat, sublato gladio: adeò
 ut Machlyenses animi impetum
 non sustinuerint, sed ducta ac-
 cie, transfundi copiam ipsi fecerint.
 At ille receptis amicis,
 & excitatis omnibus aliis, im-
 petum fecit in Adyrmachum,
 impactoque in cervicem gladio,
 ad zonam usque dissecuit: quo
 fuso dissipata est omnis Machlyen-
 sium, nec multò post, Alano-
 rum acies: præter eos etiam Græ-
 ci. Atque ita redintegrato præ-
 lio superiores fuimus, diuque
 trucidantes insequuti fuissimus,
 nisi nox operi finem imposuisset.
 Postero die ab hostibus ve-
 nerunt legati, qui supplices am-
 icitiam orarent. Boioporani
 duplicatum tributum pensuros
 sese pollicebantur: Machlyenies
 datum iri à se obsides confirma-
 bant. Alani eam invasionem ita
 compensaturos sese spondebant,
 cum nimirum Sindianos, quibus
 cum jamdiu nobis erat simul-
 tas, nobis subigerent. His con-
 ditionibus adducti sumus, cum
 ita multò prius Arsacomæ, &
 Lonchatæ visum esset: quibus

singula moderantibus pax inita est. Talia Mneippe, audent Scythæ amicorum gratia facere. *Mne.* Omnino tragica, Toxari, fabulique similia. Et propitius sit Acinacis & Ventus, per quos

[illegible]

dixissemus nobis ab aliquò sublatos esse Daricos quadringentos, multasque vestes, & stragula quædam, atque alia quæcunque habebamus. Quare consultabamus quid in præsentia esset facto opus,

jurasti : si quis ista non credat , non admodum reprehendendus videatur. *Tax.* At vide , vir egregie , ne incredulitas ista , ab invidia vestra proficiatur. Quamquam me non deterrebis fidem non habendo , quominus & alia his consimilia referam , quæ non verim à Scythiis esse gesta. *Mne.* Tantum ne longum facias , vir optime , neque adeò solutis utare sermonibus , ut nunc sursum ac deorsum Scythiam , & Machlyanam percurrens , deinde in Bosporum discedens : postremò rediens , silentio meo prorsus abusus es. *Tax.* Parendum tibi & hanc præscribenti legem , dicendumque paucis , ne audiendo fatigeris nobiscum circumiens. Quin potiùs audi quæ mihi Sisinnus nomine , amicus præstiterit. Cùm enim domo Athenas proficisceretur , idque cupiditate literarum Græcarum , in Amastrin Ponticam appuli : quæ urbs non procul à Carambe distita , iis est obvia qui à Scythia navigant. Comitabatur Sisinnus à puero amicus. Nos igitur ubi res quasdam importatas in portu spectassemus , in eumque è navi subduxissemus , emimus nihil suspicantes mali. Interea fures quidam effracta sera , effecerunt omnia , ita ut non reliquerint quod vel in eum diem sufficeret. Cùm igitur domum reversi , id quod acciderat cognovissemus , non visum est in jus vocare , vel vicinos qui plures erant : vel hospitem , veriti ne vulgo sycophantæ videremur , si

τ' ὁδυῆς. νύκτωρ ὃ κατ' ὀδύοντων, ἔτυχε γὰρ ἐν ὑπέρῳ πνὶ καίκεντες. πυρκαϊὰ μεγάλη ἐξανίσταται, καὶ πάντα περιεκαίει, καὶ περιέλαυν ἡ φλόξ ἀπανέχεσθαι τῷ οἴκῳ. καταῦται δὲ ἀνερχόμενος ὁ Ἀβαύχας, κατὰ λῖπὸν τὰ παῖδια κλαυθμυρίζοντα, καὶ τῷ γυναικίᾳ κρημαρμένῳ ἀποσιναίμενος, καὶ σφίξει αὐτῷ ὤδα κλάσσειν, δρᾷμενος τ' ἐπὶ ὄρεσιν, κατὰ ἡλ. καὶ ἔφη διεκπαίσεις, κατὰ μηδέπω πελῶς ἀπεκίχοντο ὑπὸ τῷ πυρός. ἡ γυνὴ δ', φέρουσα τὸ βρέφος, εἶπε, ὦ, κερλῶν κελύσσεται ἡ τῷ κέρῳ. ἡ δὲ, ἡμίφλεκτος ἀφείσα τὸ παιδίον ἐκ τ' ἀγκάλης, μέγας διεκπῆδησε τῷ φλόγα. καὶ ἡ παῖς συν αὐτῇ, ὤδα μικρὸν ἐλθῶσα κακίην ἀπαιτεῖν. καὶ ἐπειδὴ ἀνείδισις ὑπὲρ τῷ Ἀβαύχῳ, δίοσι παρὰ τὰ τέκνα, καὶ τῷ γυναικίᾳ, ὃ δ', Γυνδάνῳ ἐξέχρησιν, ἀλλὰ παῖδας μὲν ἔφη ἡ αὐτῆς ποιήσασθαι μοι ῥάδιον, καὶ ἀδελφὸν εἰ ἀγαθὸν εἶσονται αὐτοί. φίλον δ', ὅσον ἂν εὐργίῃ ἄλλον ἐν πολεμῇ χροῖται τοῖσιν, οἷον Γυνδάνης ἐστὶ, πᾶσι μοι πολεμῇ τ' ὀνοίας παροχρησθῇ. εἴρηκα ὦ Μνησιππε, ἀπὸ πολλῶν πέντε τετάρτης ἀποχρισσόμενος. ἤδη δ' ἡμεῖς εἰς κεκράδ' ὀπίπετον ἡμῶν ἡ τῷ γλῶττι, ἡ τῷ δεξιῷ ἀπὸ πῆμας δίοι. τίς ἂν ὁ δικέσων ἐστίν; Μνη. ἡδὲ εἰς. καὶ γὰρ ἐκδοσάμεν πᾶσι δικαστῇ τῷ λόγῳ. ἀλλ' οἶδα ὁ δρᾷσμεν; ἐπειδὴ νῦν ἄσκοπα περὶ δέχομεν, αὐτῆς ἐλόμενοι ἀφαιρητῶν, ἀλλὰς ἐπὶ ἐκείνῳ εἵπουμεν φίλους. εἶπε ὅς ἂν ἤτων χλῆται, ἀπὸ πῆμας τότε, ἡ ἐγὼ τῷ γλῶττι, ἡ σὺ τῷ δεξιῷ. ἡ τῷ μὲν ἀρσενον. ἐπεὶ δ' ἐν σὺ φίλῳ ἐπαινεῖν ἡ ἐδοξας, ἐγὼ δὲ ἔδην ἄλλο

quidem posset. Noctu autem dormientibus illis (nam in coenaculo quodam diversabantur) ingens ortum est incendium, omniaque circumclulit, jamque flamma undique domum circumdedit. Tum experget factus Abauchas, relictis liberis plorantibus, uxore quæ inhærebat, repulsa, iussaque ut ipsa se servaret, amico in humeros sublato descendit, ac perumpens evasit, ita ut nequam incendio læderetur. Secuta est uxor, infantem gestans, & puellam iubens ut sequeretur. Ea verò semiulsa, abjecto ex ulnis infante, vix exiit è flamma: cum qua veniens puella, penè & ipsa extincta est. Post hæc cum exprobraretur Abauchæ, quòd desertis liberis, & uxore, Gyndanen extulisset, Liberos quidem, inquit, facile mihi fuerit denuo procreare, qui incertum est sint-ne futuri boni: at amicum multo tempore talem non invenerim, qualis est Gyndanes, qui multis in rebus suam erga me benevolentiam probavit. Dixi Mnesippe, è pluribus his quinque propositis. Iam tempus est pronuntiare, utri nostrum, aut lingua, aut manus sit amputanda. Quis igitur futurus est iudex? Mne. Nemo: non enim narrationis arbitrum quenquam constituiamus. Sed scis quid agemus? Quandoquidem in presentia, nullo proposito scopo jaculati sumus, electo arbitro, alios denuo amicos apud ipsum referamus. Tum ei qui succubuerit, mihi quidem lingua, tibi verò

ho-

ἡ γὰρ ἡμεῖς ἀνθρώποις ἴσην τὴν κατὰ
 μέρος ἀμεῖνοι, ἢ ὑπερβαλόντες, πᾶσι δὲ
 ἡμεῖς συνήμενοι ὡς ἡμεῖς αὐ-
 τὰς, οἷοι πᾶσι τοῖς ἰσχυροῖς, καὶ
 εἰσὶν ἰσχυροὶ ἡμεῖς, ἡμεῖς νι-
 κησόμενοι, καὶ μέγιστον ἀθλόν ὡς οὐλο-
 βήσας, ἀπὸ μίας γλώττης, καὶ μίας
 δεξιᾶς, δύο ἰσχυροὶ ἐπικτησά-
 μενοι. καὶ προσέειπε, καὶ ὁφθαλμοὺς
 πέντας, καὶ πόδας τέσσαρας. καὶ
 ὅλους, ἵστα πέντε. τοιοῦτον πᾶσι ἐστὶ
 συνήμενοι δύο, ἢ τρεῖς φίλοι, ὅποῖον
 τὸ Γερύωνος χάρις ἐνδείκνυσται,
 ἀνθρώπων ἐξ ἑαυτοῦ, καὶ τρεῖς φίλοι.
 εἰς ἡ δὲ καὶ, τρεῖς οὐκ ἴσους ἦσαν,
 αὐτὸς ἀπέναντι πάντων, ὡς πρὸς
 οἷον εἷλες καὶ οἷον. Το. δὲ καὶ
 λέγεις. καὶ ὅτι ποιῶμεν. Μη.
 ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ Τόξαρος,
 καὶ ἀπέναντι δώδεκα, τῶν φίλων
 ἡμῶν βίβαντες. ὁ γὰρ λόγος ὁ
 παλαιός, καὶ τὸ τῶν ὀφθαλμῶν ὅριμα-
 ῖς, πολὺ πιστότερον τῆς κλίμα-
 κας, ἢ πίνετε. ἐπὶ πᾶσι τοῖς
 οἷον ἀνθρώποις, ἀλλὰ γυναικὸς
 δώδεκα καὶ δεκά. Το. ἰκανῶς πᾶ-
 ρα. καὶ ὅτι ἄνθρωποι φίλοι, καὶ ἑ-
 νοῖ, ἡμεῖς μὲν οὐ συνώμεθα ἐπὶ τῷ Ἐλ-
 λάδι, ἡμεῖς δὲ σοί, ἢ πρὸς ἐς τὴν
 Σκυθίαν ἀφίκοιτο. Μη. καὶ μὴν δὲ
 ἴσθι, ὅτι ἂν ὀκνήσαιμι εἴ τι πο-
 ρώτερον ἐλθῇ, εἰ μέλλω τοῖς τοῖς
 φίλοις συνάξειν, οἷον οὐδὲ Τόξα-
 ρος, οὐδὲ οὐδὲ μὴν ἀπὸ τῷ λόγῳ.

hominibus esse possessionem ista
 præstantiorem ac pulchriorem,
 quin ipsi quoque ex compacto
 hinc & in posterum amici futu-
 ri, nos invicem amplectimur,
 ambo victores, maximis præmiis
 potiti: pro unica lingua, unica-
 que dextera, binas uterque ha-
 bituri? præterea quatuor oculos,
 quatuor pedes, denique dupla
 omnia. Ejusmodi enim quid-
 dam est, quum duo, tresve co-
 pulantur amici, qualem ¹ Ger-
 ryonem scriptores depingunt, se-
 nis manibus, ternisque capitibus
 hominem. Nam illi meo judi-
 cio, treserant, qui simul omnia
 gererent, ut amicos decet. Tox.
 Probe dicis, atque ita facia-
 mus. Mne. Verum neque san-
 guine opus est, Toxari, neque
 Acinace, qui nobis amicitiam
 confirmet. Nam hæc confabu-
 latio, & quod eadem expeti-
 mus, longè sunt certiora illo
 calice quem bibitis: quoniam
 talia non obligationem, sed ani-
 mum postulare mihi videntur.
 Tox. Placent ista. Quare jam
 amici, & hospites simus: tu
 mihi hic in Græcia: ego tibi si-
 quando in Scythiam veneris.
 Mne. Atqui scire te velim, non
 grave futurum mihi, vel longius

etiam proficisci, si tales amicos nancisci liceat, qualem ex oratione
 Toxari, te esse constat.

¹ Geryonem] Geryon Erithæz insulæ in Gaditano mari rex tricornis fuisse fin-
 gitur, ob administrationem regni cum duobus fratribus concordissimam, sunt
 qui triam Hispanicarum insularum regem faciunt, Balearidum scilicet duarum
 & Ebusi. Gerg.

ΛΟΥΚΙΟΣ, Η
ΟΝΟΣLVCIVS, SIVE
ASINVS.

A R G V M E N T V M.

Iocosa quadam & ficta narratio est, quo pacto videlicet in Thessaliam profectus studio discenda artis Magica, ibi à puella quadam, dum in avem converti, eoque periculum artis facere cupit, in asinum mutatur, ac deinde varia fortuna, atque locorum vicissitudine, rusticis, urbanis, sacris, profanis divenditus, ad postremum cum in theatrum quoque, spectaculi de se prabendi causa, introductus esset, devoratis, quas ibi tum fortè conspexerat, rosis in pristinam hominis figuram iterum redierit. Præcipuè autem admiratione digna est, mira casuum atque periculorum varietas, quibus sursum atque deorsum jactatum sese, interim etiam bene acceptum fingit. Ut non immeritò prorsus putarint quidam, voluisse Lucianum, totius humana vita speciem atque imaginem quandam sub hoc lusu proponere, videlicet quàm varii casus, quàm fallax, & inconstans fortuna, quàm incerti consiliorum, etiam bene ac sapienter captorum, exitus, quamque insperati quandoque earum rerum, quas nunquam cogitaris, eventus esse soleant, asini hujus exemplo, qui corporis quidem permutatione facta, ex homine transformatus fuerit, animum tamen & mentem hominis retinuerit, adumbrando. Hanc fabulam Apuleius undecim libris imitatus est, affictis etiam aliis compluribus ad idem argumentum, quorum quadam mythologicè Fulgentius interpretatus est, is qui in ceteras quoque poetarum fabulas, mythologias scripsit.

Απὴν ποτὶ ἐς Θεσσαλίαν, ἣν δὲ μοι πατέρα τινι συμβόλαιον οὐκ εἶ, ὡς ἀνθρώπων ἐπιχέρον. ἔπειθ' δὲ με κατήγαγε πῖσος ὕλη, καὶ ἡρώπων ἡκολαθεῖς. ἐπορεύομην ἐν τῷ ὡκεϊνῷ ὁδῷ. καὶ πως ἵτυχον ἔαλλον ἀπίοντες ἐς ὕπνυ-

CUm in Thessaliam, ubi quoddam mihi paternum erat negocium cum ejus gentis viro, proficiscerer: equus autem me, measque sarcinas vectaret, unusque famulus sequeretur, & susceptam viam irem, atque Hypatenses alii essent, qui Hypatam Thes-

[Thessaliam] Græciæ regionem cujus montes sunt 24. nobilissimi, flumina quoque insigniora aliquot, & inter celebres urbes, Hypata, Patara, ubi Apollo dabat responsa hyemalibus mensibus, & Larissa à qua Achilles Larissæus dictus. Cogn.

τα, πόλιν δ' Θεσσαλίας, ἀνέστη
 ὄψες. καὶ ἀπὸ κοινοῦ ἔρχομαι. καὶ
 ὅπως ἀνέλθω τῷ δρομῶντι ὁδὸν
 αὐτοῦ, πλείονα ἔδη δ' πόλιν
 ἔρχομαι. καὶ γὰρ ἔρχομαι τῷ Θεσσαλῶν,
 ἐπεὶ ἐπιστάτη ἀνδρῶν οἰκῶντα εἰς τὰ
 ὕψη, ἱππάρχου τῆς πόλεως. χαί-
 ρω δ' αὖτ' ἐκκρίνον οἰκῶντι, ὥστ'
 οὐκ ἐστὶ παρ' αὐτῶν. οἶδ' εἰδέναι τ'
 ἱππάρχου τῆς πόλεως, ἐπεὶ οἱ δ' ἱπ-
 πόλιν αὐτῶν, καὶ ὅτι δρομῶντι ἔχ-
 οντι ἔχει, καὶ ὅτι μίσην ἡρώπαιαν
 τρέφει, καὶ τῷ αὐτῷ χαίρειν,
 μέγας. ἐπὶ γὰρ φιλαργυρίᾳ τῷ
 δούλῳ. ἐπὶ δ' ἀλλοτρίῳ δ' πόλιν
 ἔρχομαι, καὶ πρὸς τις ἔδωκεν, καὶ
 οἰκιστὴς ἐστίν, ἐν τῇ δ' ἱππάρχου
 ὥστ'. εἰ μὲν οὖν ἀπασσάν μοι,
 ὅστις. ἐπὶ δ' ἀπὸ κοινοῦ ὡς οὐκ ἔστι
 τῷ δούλῳ. καὶ μέγας μ', καὶ βρα-
 χύς, ἀπὸ κοινοῦ δ' ἐπὶ τῇ γῇ. εἰπε-
 ῖς δ' ὡς οὐκ ἔστι. ἐγὼ μ', ἔρχομαι εἰ
 ἔδωκεν δ' ἱππάρχου. ἔδωκεν ἔφη.
 ἐπὶ δ' πρὸς, καὶ πρὸς ἀπὸ κοινοῦ, πρὸς
 δούλῳ: χαίρειν εἰπον καὶ ἔχον αὐ-
 τῷ δούλῳ Δεκρίανου δ' πατρὸς
 σφιδῶ. μὴν μοι ἔφη αὐτῶν. καὶ
 τῷ δούλῳ συγκαλίσσασθαι, ὥστε εἰ-
 σὺ παλιν. καὶ ποτὶ ἐξελθῶντα,
 καλῶς ἔμελλε εἰσελθῆναι. καὶ γὰρ δ'
 παρὲν αὐτῷ, ἀπασσάν μοι αὐτῶν,
 καὶ τὰ χαίρειντα ἐπιδόω. ἐπὶ καὶ δ'
 ὡς δ' ἔφη αὐτῶν. καὶ κατέκειτο
 ἐπὶ κλισίᾳ σπῆ. γυνὴ δ' αὐτῷ
 κατὰ τὴν πόλιν, καὶ τῷ πρὸς μὴ-
 δον ἔχοντα παρὲν. οἶδ', ἐπιδὼ
 τῶν χαίρειντα αὐτῶν, ἀλλ' ὅ μ'
 φίλῳ δ' ἐμοι ἔφη, καὶ τῷ Ἑλλήνῳ
 ἐξοχῶντα Δεκρίανου, δ' ποιεῖ,
 καὶ δούλῳ πικρῇ παρ' ἐμοι τῶν ἐπὶ
 τῶν τῶν αὐτῶν. τῷ οἰκίῳ τῷ ἐμοι
 ὅστις δ' ἔστι, ὡς ἐπὶ μικρῷ μ',
 ἀλλὰ εὐγυνῇ δ' οἰκῶντα αὐτῶν.
 ποιήσεις δ' αὐτῷ ἐν μεγάλῳ οἰκίᾳ,
 αὐτῶν οἰκῶντα. καὶ καλῶς τῷ

Thessaliam urbem repetebant, quo-
 rum utebar convictu. Sic viam
 illam difficilem emensi, jam ur-
 bi appropinquabamus, quum
 Thessalos illos interrogavi num
 virum quendam Hipparchum no-
 mine, Hypatz incolas possent:
 ad quem literas domo ferebam,
 ut ipsius hospitio exciperer. Illi
 verò responderunt sibi notum
 esse hunc Hipparchum, & quo
 urbis in loco habitaret. Illum esse
 pecuniosum, unicam tamen an-
 cillam, & uxorem domi alere,
 quod esset summopere avarus.
 Ac postquam propius accessimus
 ad urbem, intus hortus erat, &
 domuncula commoda in qua ha-
 bitabat Hipparchus. Tum illi
 data salute abierunt. Atego per-
 gens ostium pulsavi. Ægrè qui-
 dem & cunctanter, tandem ta-
 men responsavit uxor: deinde
 me est adorta: quam rogavi esset-
 ne domi Hipparchus: est, in-
 quit: tu verò quisnam es, aut
 quid volens, sciscitaris? Literas,
 inquam, à Decriano sophista Pa-
 taræo ipsi affero. Expecta me,
 inquit, ibi. Tum cœclusis fori-
 bus, intrò se recepit, pauloque
 post rediens, jubet nos introire.
 Ingressus hominem saluto, li-
 terasque trado. Incipiebat ille
 cœnare, & in angusto lectulo,
 affidente uxore, vacuæ mensæ
 accumbebat. Lectis literis, ami-
 cissimus mihi, inquit, & Græ-
 corum excellentissimus Decria-
 nus, rectè quidem & fidenter
 suos amicos ad me mittit. Vides
 autem Luci, meam hanc do-
 munculam, quàm sit parva, sed
 ei qui inhabitat ferendo, æqua.
 Verum reddes tua præsentia do-
 mum, si æquo animo tuleris, amplio-
 rem. Vocata deinde an-
 cilla,

ἐρεῖς, καὶ ἐπὶ τῷ θρασυπαίῳ τῷ
Παλαίστρῳ ἤδη ἀποδύει. τῷ γυναι-
κὸς ἔξινε, καὶ φίλος, πόρρω ἴσπασε.
καὶ πὶ ταύτης κυλιόμην, ἔρμινος ὀ-
μνέω, ἔρμινος σὺλπλεσθῆρην, ὅ-
τι οὕτως ἰσχυρὸς γνώση. Δὲλοι γὰρ πᾶσι
διαποταίνεσθαι) ἔκαλόν, καὶ αἰχρὰ.
ταῦτα λέγειν ὡς ἐμυνοῖτο, εἰσην-
οῖκαδ'. τὸ ἐν μὲν ἵππαρχον, ἔκα-
πλάβοι ἐν τῇ οἰκίᾳ, εἰδὲ τῷ ἐκεί-
νῳ γυναικί. ἡ δὲ Παλαίστρα, τῇ
ἐστὶ παρήδρα, δέπνοι ἡμῶν ὠτρε-
πίζουσι. καὶ γὰρ ὡς ἐνθὺν δῖον ἄ-
μυν, ὡς δῖον ἔφω ὁ καλὴ
Παλαίστρα, τῷ πυγῇ τῇ χύτρε
ὁμῶ συμπεριφέρεις, καὶ κλίνει.
ἡ δὲ ὁσὺς ἡμῖν, ὕχως ἐπικινεῖ).
μακάρεσσι οἷσι ἐν ταῦτα οὐκ ἐ-
ψατ'. ἡ δὲ, σφόδρα γὰρ ἡνιπμὸν,
καὶ χαίρων μετὸν τὸ κρεῖσσον, φά-
ρις ἂν εἶπεν ὁ νεανίσκος, εἴγε γὰρ
ἔχεις, καὶ ζῆν ἔτιλοις, ὡς πολλὰ
πυγῆς, καὶ κνίσσης μετώ. ἡν γὰρ
αὐτὴ μόνον ἄψῃ, τοσούτῳ ἔχον πυ-
ρίκαυθον, αὐτὴ μοι παρὶδράει.
Προκρίσσει δὲ σὺ εἰδὲς ἄλλῳ, εἰδὲ
θὸς ἰατροῦ. ἀλλὰ καὶ καυώσασθαι σὺ
μόνη ἐγώ, καὶ τὸ πᾶσι δεξιοτάτην, ἐγὼ
μὲν σὺ ποιῆσαι πολλοὶ ποιεῖν. καὶ τὸ πᾶσι
Προκρίσσει ὁδωὴς ἀρδόμενῳ. αἰ-
νέξῃ. καὶ εἰδὲ λίθοις βαλόμενῳ τῷ
γλυκεῖαν ὁδωὴν φάξῃ. τί μελῶς.
ἀπερὶ βλίπεις ἀνθρωπομάχου. ἔ-
ρμινος μόνον ταῦτα φαῖλα ἐδιδίμεν κα-
τασκάλλω, ἀλλ' ἤδη τὸ μέγα τῷτο, ἔ-
καλόν, τὸ ἀνθρωποὶ οἶδον ἐγὼ καὶ σφά-
ττειν, καὶ δέρεν, ἔκατ' ἀκρότην. ἡδιστα

rebus optatis potière. Iamque
Palæstram ancillam illam aggre-
dere: ab uxore autem hospitibus &
amici abstineto. Ac probè scias,
te si in illa voluteris, exercearis,
& congregiaris, rem facilè cogni-
turum. Nam omnia dominorum
honestà, ac turpia, ¹ servis nota
esse consueverunt. Hæc mecum
loquens domum ingredior: ubi
neque Hipparchum, neque uxo-
rem offendo, sed ² Palæstra penes
focum sedebat, cœnam nobis pa-
rans. Protinus ego hinc exorsus,
quàm venustè, inquam, ὁ pul-
chra Palæstra, nates unà cum olla
circumfers, & deprimis. Tum
illa, lumbi mei agiliter moven-
tur, beatus qui se in eos immerfit.
Illa impudens, & vultu grata puel-
la, Fugeris, inquit, adolescens,
si sapias, & vivere cupis, hæc lo-
ca igni & nidore referta. Nam
si me tantum tetigeris, accepto
vulnere ambusto, mihi affidebis:
nec te medicus quisquam, non
Deus curaverit. Sed ego sola te
urens, quod fidem omnem su-
peret, te dolore magis afficiam,
cujus curationem haud facilè su-
stinebis, neque lapidibus pulsa-
tus dulcem vitabis dolorem.
Quid rides? cernis diligentem
hominum coquum. Non enim
solos hosce viles cibos apparo:
sed magnum etiam & præcla-
rum istud novi, videlicet ho-
minem ipso-

¹ Servis nota] Quibus in domibus, aut paterf. aut materf. nequiter libidino-
seque vivit, in eis servos non esse servos, neque communi conditione servitutis
visi, sed liberius & licentius vivere, quotidiana docet experientia, Cic. pro Clœl.
Cogn.

² Palæstra] Iocosè inditum ancillæ nomen ut apud Plant. in Cistell. eandem
Gymnasium. Idem.

οὐ γίνους ἐν τοῖς ἐφήβοις γυμνῶς ; καὶ παλαιόμαχα πολεῖ ἔμφρως πο-
 τι. ἀλλ' ὅτε ἀνιδδεις, ἤφην, φεύγει-
 τά με τ' εἰλεῖται τέτυται. ὥστε ἀπ-
 δυνται. καὶ ἤδη παλαίωμι. ἡ δὲ,
 ὥπως ἔφη, ὡς ἐγὼ θέλω, παρε-
 χε μοι τιμὴν ἐπιδίδειν. ἐγὼ μὲν, νό-
 μου διδασκάλω, καὶ ἐπιστάτη τὰ νό-
 ματα τῶν παλαιόμαχων, ὧν ἐθέλω
 εἰρῆσαι, ἐρῶ. σὺ δὲ, ἔτοιμ' ὄν-
 γης ἐς τὸ ὑπακύναι, καὶ ποιεῖν
 πᾶν τὸ κελεύμενον. ἀλλ' ἐπίπυτι
 ἔφλω, καὶ σκοπῇ, ὅπως ὀχυρώς,
 καὶ ὀχυρῶς τὰ παλαιόμαχα, καὶ
 δυνάμεις ἔσται. ἡ δὲ, λαδυνουμένη
 τιμὴν εἰσάγει, καὶ ταῦτα ὅλη γυμνῇ,
 ἔσται ἡρῶς ἐπιστάτης. ὦ μετρώ-
 κιον, ἐκδυναι. καὶ ἀλοιψάμεν' ἐν-
 γαν ἐν τῷ μύρῳ, συμπλέκω τῷ
 ἀνταγωνιστῇ. δύο μνηστῶν ἀνάσσει,
 κλίνειν ὑπὸ ἴαν. ἔπειτα ἀνώτερον
 ὑποδάλλει ἀφ' ἑκράων, καὶ ἀφ' ἐπί-
 λας, αἰσρῇ, καὶ τιμῇ ἀνὰ τὰ σκέλη.
 καὶ χαλάσας, καὶ σπῆρας, καὶ ὡς αὐτῷ. καὶ
 παρρησιάζειν, βάλει. καὶ τρώσας,
 νόσας ἤδη πανταχῶς, ἔως ποιεῖται.
 καὶ ἡ ὁσφύς ἐκνέτω. εἴτα ἐξελκύ-
 σαι καὶ πλάττει ἀφ' ἐκράων, δῆ-
 ξον. καὶ πάλιν συνάγει εἰς τὸ πύχρον.
 εἴτα τύπτει. ἐπειδὴ τὸ χαλάσας
 ἔσται, τότε ἡδὲ ἐπιδάσ, ἡμεῖς καὶ
 ἐξυμῶν δῆσας, συνάγει, καὶ περὶ
 μὴ ἀσπίδων. ἀλλ' ὀλίγον ἀφ' ἐκρά-
 ων, συνάγει καὶ ἡδὲ ἀπὸ λείωνται.
 καὶ ὡς ἐπειδὴ ῥαδίως πάντες ὑπὸ ἴαν-
 σαι, καὶ εἰς τὴν ἡμῶν ἡλῆξει τὰ
 παλαιόμαχα, καὶ λίαν ὥς τιμὴν
 Παλαίστραν ἡμεῖς ἐπιμαλάσας, ὡς δι-
 δασκαλεῖ, ὁρᾷ ὅπως ὀχυρῶς, καὶ
 δυνάμεις πεπαλασμένῳ μοι, σκοπῇ
 ὅ, μὴ ὅτε ἐν κῆρυγι τὰ παλαι-
 όμαχα ὑποδάλλω. ἀλλὰ ὅτι ἐξ ἄλ-
 λων ἐπιστάτης. ἡ δὲ, ἐπὶ κῆρυγι
 πηλῆσά με, ὡς φλύαρον ἔφη πα-
 ρέλασθαι τὸ μαθητὴν. σκοπῇ ὅτι μὴ

scentes agilis, multasque luctas
 didiceris. Ego verò, haud me
 videas, inquam, horum proba-
 tionem fugientem. Itaque nu-
 deris, & jam luctemur. Tum
 illa, prout volo, inquit, ede
 mihi specimen: ego doctoris &
 præsidis more, certaminum no-
 mina, quæ volo, tibi præscri-
 bam: tu paratus esto ad obtem-
 perandum, & quicquid jussero,
 præstandum. Manda, inquam,
 & adverte ut nostra certamina
 promptè, agilter, & acriter fiant.
 Illa exuta veste, & stans nuda,
 hinc mandata dare cœpit. Exue
 te, adolescens, & illitus un-
 guento, congregere cum anta-
 gonista, & tracto utroque fe-
 more, resupinam me prosterne,
 deinde superior femoribus sub-
 sternens, divisa crura erige, &
 in altum tende. Postea demis-
 sis, & firmatis iis, ipsi adhære,
 & insinuat, feri, & inflicto
 vulnere quaquaversus jam percu-
 te, quoad fueris defessus. Et va-
 leant lumbi: deinde quum edu-
 xeris telum, rursus per inguen
 fodica, & in parietem impelle:
 postea verbera. Posteaquam la-
 xari videris, jam tum inscen-
 dens, & ad ilia alligans constri-
 nge, & da operam ne festines,
 quum verò paulum expectaveris,
 concurre. Iam es liberatus. Ac
 postquam ego faciliè omnia au-
 divi, & finis factus est nostris
 certaminibus, ridens Palæstram
 alloquor. Vides magistra, ut
 facile & promptè luctatus sum:
 at dispice ne non rectè luctas
 hæc mihi imposueris: alias e-
 nim ex aliis injungis. Illa me
 in faciem percutens, quem nu-
 gatore[m] discipulum accepi? inquit. vides ne plures accipias
 pla-

μεταβάλλουσιν, ἢ μεταμορφοῦνται
τὴν διαποιῶσι. πάλαι γὰρ τὸ πα-
ραδεδῆκται τούτης θείας ἐπιθυμίας. μέ-
λοι εἰ πὺ οἶδας, αὐτὴ μεταβά-
λλουσι, ὥστε φανῶμαι μοι ἀλλῶ ἐξ
ἄλλης ὄψιν. οἶμαι ὅτι σὺ οὐκ ἀπί-
σως τῆς δὲ τῆς τέχνης ἔχεις. τὸτο
ἦν παρ' ἐτέρῃ μέρει, ἀλλὰ τὸ
ἦν ἐμαυτῇ ψυχῇ λαβῶν, οἶδα.
ἐπὶ με τὸ πάλαι ἀδαμάντινον, ὡς
ἔλεγον αἱ γυναῖκες, ἐς μεδμήαν
γυναῖκα τὰ ὀμμάτω ταῦτα ἐρωτικῶς
ποτε σκίπτουσα, συλλαβῶσα τῇ τέ-
χνῃ ταύτῃ, αἰχμηλάων ἔχεις, ἐρω-
τικὰ πολέμῳ ψυχῶν γινώσκουσα. ἢ ὅ
Παλαίστρα, παῦσα φησι ἀσπαί-
ζουσι. τίς γὰρ ὡδὴ δυνάται μεγα-
σαι τὸ ἔρωτα, ὅτα τὴν τέχνην κυρεῖ;
ἐγὼ δ' ὡ φίλτατε, τῶν μὲν οἶδα
ἂν μετὰ τὴν κεφαλὴν τὴν σὴν, καὶ
τὴν δὲ τὴν μετὰ τὴν σὴν. ἂν
γὰρ γράμματά ἐμαυτοῦ. καὶ ἢ δὲ
σπασίαν βόσκοντα δὲ τυγχάνει εἰς
τὴν αὐτῆς τέχνην. εἰ δὲ καὶ
ἐπιτέλει, περὶ σπασίαν τὴν
σὴν εἰδὼν μετὰ τὴν σὴν τὴν
κεκτημένην. καὶ τότε μὲν ἐπὶ ταῖς
ἐκδομασίαις. ἡμέρας ὅτι ὑστερον
πολλὰς, ἀγγέλλει ὡς μετὰ ἢ Πα-
λαίστρα, ὡς ἢ δὲ σπασίαν αὐτῆς μέ-
λοι ὅρις γινώσκουσα, πίπτει ὡς τὸ
ἐρωτικῶν. καὶ γὰρ τὴν ὡς ὡς
ὡ Παλαίστρα, τῆς εἰς ἐμὴν γυναικαί,
ἢ τὴν ὡς, τὸ σπασίαν ἐκτὸς ἀνα-
παύσαι πολλοὺς χρόνους ἐπιθυμίας. γὰρ
ῥα ἔφη. καὶ περὶ τὴν ὡς, ἀλλὰ
μετὰ τὴν ὡς τὴν ὡς τὴν ὡς
τὴν, ἐνταῦθα οἱ ἐκτὸς ὡς.
καὶ κελεύει με ἀσπασίαν ὅτι πᾶσι
τὴν ὡς λεπτῇ, καὶ ἀποκοπῇ τὴν
γινώσκουσα. ὡς ὡς τὴν μὲν γυναικαί,
ἀποδομένην. εἰς γυναικαί τὴν
ἀσπασίαν, καὶ γυναικαί ὡς
λαβῶσα, τὴν μὲν λαβῶσα, τὴν
ὡς γυναικαί ἐπὶ τῇ. καὶ τὴν, πολ-

bus granis, thus igni lucernam

fuis præstigiis se transformantem.
Iamdudum enim aliquod hujus-
modi mirandum spectaculum vi-
dere exopto : sed tu præcipuè,
siquid noiti, ipsa præstigieris, ut
alia ex alia vilio mihi appareat :
nam puto te hujus artis minimè
ignaram. Illud autem non ab
alio acceptum : sed à mea ipsius
anima perceptum novi : post-
quam me, quem mulieres ap-
pellabant adamantinum, quodd
in nullam mulierem hos oculos
amoris causâ unquam conjecis-
sem, hac arte prehensum, &
amatorio bello delinitum, ser-
vum effecisti. Tum Palæstra,
desine joculari, inquit. Quis e-
nim hujus artis magistrum A-
morem carmine incantare po-
test? Ego dilectissime, per tuum
caput, perque beatum hunc le-
ctum testor, me cum sim lite-
rarum expertus, horum nihil nos-
se. Sed hera mea fascinandi ar-
tem caller : quam si occasio da-
bitur, dabo operam, ut videre
queas in aliam formam transi-
mutatam. His dictis dormivi-
mus. Paucis autem post diebus
nuntiat mihi Palæstra dominam
in avem conversam, ad suum
amatorem esse devoluturam.
Nunc, inquam tempus est Pa-
læstra, pro tuo erga me studio,
ut diutino nostro desiderio, pro-
ut supplicavi, satisfacias. Bono
sis animo, inquit. Et cum ad-
vesperasset, me prehensum du-
cit ad domus ostium, in qua illi
dormiebant : mæque jubet ut ad
rimulam ostii accedam, & quæ
fierent animadvertam. Video
nudam mulierem, ad lucernam
accedentem, quæ acceptis duo-

gestant

cernam est locuta. Tum reserata
majuscula arca, quæ pyxides
multas continebat, unam hinc
effert: in qua quid contineretur,
nescio: sed quantum oculi conjici-
cere poterant, oleo plena videba-
tur. Ex hoc fumens, tota inun-
gitur, ab imis unguibus in-
choans: statimque ipsi enascun-
tur alæ, nasus corneus & adun-
cus, omnesque avis notas, quot-
quot sunt, habebat, nihilque
aliud erat nisi nocturnus corvus.
Vt verò se alatum vidit, edito
gravi crocitu surrexit, perque
januam foras avolavit. At ego
ratus me id per insomnium vi-
dere, palpebras meas digitis tan-
go, propriis oculis non fideus,
tanquam nec cernerent, nec vi-
gilarent. Verùm postquam vix &
tardè credidi me non dormire:
tunc Palæstram rogavi ut mihi
alas accommodaret, eoque illi-
tum unguento volare me sine-
ret. Cupiebam enim experi-
mento discere, an ex homine
transformatus anima quoque avis
essem. Illa aperto domus ostio,
pyxidem affert. Iamque prope-
rans, depositis vestibibus totum
me ungo: & avis quidem non
sio miser. Sed mihi retro exi-
vit cauda: digitique iverunt ne-
scio quò: habebamque ungues
quatuor tantum, qui nihil al-
liud erant quam ungulæ. Quin-
etiam meæ manus, pedesque
in jumentis pedes evasere:
longæ factæ sunt aures, ma-
gnæ facies, quæ circumspectis
asinum esse me vidi. Vox

homi-

1 *Afractu esse*] Vita quidem non tam corpus, quàm animam, verùm hominem immutant. Sunt etiam via animarum veneficia, quibus avari & raptores in har-
pas, libidinosi in Saryros, obsecrni in porcos, afinos five jumenta, tyranni in

ἦν δ' ἀνθρώπου εἰς τὸ μέμψασθαι τὴν
 Παλαίστραν, οὕτως εἶχεν. τὸ δ' χαί-
 λου ἐκπίπτει κέρας, καὶ αὐτὴ δὴ τὴν
 χήμαν ὡς ὄντος ὑποβλέπων, ἡπά-
 μιν αὐτῷ, ὅση δυνάμεις, ὄν-
 τιν ὄρεϊσθαι ἡνρόμενον. ἡ δὲ ἀμ-
 φοτέρωσι ταῖς χερσὶ τυφάμενη τὸ
 πρῶτον, τάλαντα εἶπεν ἰσθί, μέ-
 γα ἐργασίην κέκην. πρῶτον γὰρ
 ἡμῶν ἐν τῇ ὁμοιότητι τῆς πυξί-
 δος. καὶ ἄλλω ἴλαστον ἔχον τὴν πε-
 πλεγμένη φύσιν. ἀλλὰ παρὰ μοι ὁ
 φίλος, εἴαν γὰρ ἡ τέχνη περὶ πεί-
 ρον γὰρ μέγιστον εἰ φάγῃς, ἀποδύσῃ
 μὲ αὐτὴν τὸ κτεῖνον, τὸ δ' ἐργασί-
 μοι τὸ ἐμὸν αὐτὸς ἀποδύσῃς. ἀλλὰ
 μοι φίλος, μίαν νύκτα ταύτην
 ὑπόμενοι ἐν τῷ ὄντι. ὄρεται δ' ὁρα-
 μέναι, οἷον σοὶ ῥόδα. καὶ φανόν,
 εὐχόμεναι. ταῦτα εἶπε, καὶ ἔκτισεν
 με τὰ ὦτα, καὶ τὸ λοιπὸν ὄρεται,
 ἰσθί δ', πᾶσι μὲν ἄλλα, ὄντος ἡμῶν.
 πᾶσι δ' ὁρέται, καὶ τὸ ἴδιον, ἀνθρω-
 πῶν ἐκείνῳ ὁ Λύκιος, διὰ τὴν
 φωνήν. πολλὰ δ' ἐν κατ' ἐμῶν τὸν μεμ-
 ψάμενον τὴν Παλαίστραν ἐπὶ τῇ
 ἀμφοτέρω, δακνὸν τὸ χαίλον, ἀπῆεν,
 ἵνα ἡπιστάμενον ἴσῃται τὸ ἐμῶν ἔκ-
 πον, καὶ ἄλλοι ἀληθῶς ὄντι δ' ἰπ-
 πάρχῃ. οἱ δὲ αἰδοῦντο με εἶσω
 περὶ τὸν δέοντες μὴ δ' ὅρεται
 αὐτοῖς κρινάσθαι ἐπιστρέφον, τὰ ὦτα
 καὶ κλινάσθαι, ἵνα μοι ἦσαν τοῖς πο-
 σὶν ἀμύμῃ τῇ γαστρί, καὶ ὡς σῶν,
 πόρρωτόν ποί τ' φάτης ὑποχωρή-
 σαι, ἵσως, ἰσθί. ὁ δὲ μοι γέ-
 λως, ὄγκυθρος ἔστω. ταῦτα γὰρ εὐ-
 νόησιν ὡς ἐμῶν. ὡς τὸ ἀνέγειρε
 ταύτης ἐξερρασίας. τί δ' εἰ λυκ-
 οῦ περιεσέλθοι, ἢ ἄλλο τι θηρὶον; κιν-
 ῆσι λύπος ingrederetur, aut alia

hominis defecerat, ut de Palæstra
 conquereret. Labia verò demit-
 tens, eademque specie qua asinus
 despiciens, culpabam ipsam quo-
 ad poteram, quòd non avis, sed
 asinus factus essem. Illa faciem
 manibus ambabus percutiens: me
 miseram, inquit, magnum per-
 petravi malum. Nam properan-
 do in similitudine pyxidum er-
 ravi: aliamque accepi, non eam
 quæ producit alas. At tu dilectis-
 sime, bono sis animo. Nam fa-
 cilis erit hujusce mali curatio.
 Nam si rosas comedes, illico ju-
 menti formam exues, meumque
 amatorem mihi reddes. At una
 nocte asini formam æquo feras a-
 nimo: ego diluculo currens, tibi
 rosas afferam, quibus esis, sana-
 beris. Hæc dixit, aures mihi, re-
 liquamque cutim demulcendo.
 Ego autem, cætera quidem eram
 alinus: mente verò & sensu ho-
 mo ille Lucius, excepta voce.
 Multum itaque de errore Palæ-
 stræ conquestus, labia mordens,
 abii ubi sciebam equum meum,
 aliumque verum Hipparchi asi-
 num esse. Qui ut me ingressum
 conspexere, veriti ne fœni sui
 particeps futurus accederem, de-
 missis auribus, parati erant ad-
 versus me calcibus pro ventre pu-
 gnare. Quòd cùm intellerem,
 procul à præsepe recessi, ubi
 stans, ridebam. Sed mihi risus,
 erat rugitus. Nam hæc apud
 me cogitabam. O intempestivam
 hanc curiositatem! Quid autem
 quæpiam belua? periculum est
 ne

lupos & alias bestias transfigurantur. August. de Civit. Dei. lib. 18. c. 17. & seq. Cogn.

1 Veriti ne fani] Non solum zelotypia equi laborant, sed etiam invidia & ex-
 pulatione. Aul. lib. 2. Rhet. Idem.

ῥῆμοι, τὴν οὖν ἐς τὸ ἄρσεν ἀναλί-
 σκοιμῶ. ὡς τε ἔστι τό τε, καὶ ἔμε-
 να ὄν. ἐπὶ δὲ ἡ αὐτὸ τὸ μέ-
 σον τῆς ἡμέρας, καὶ αὐτοῦ εἰς πᾶ-
 ῖς παύλιν σωθήσονται ἐκείνοις ἀποθνήσκοντες,
 ὅσων ἦν ἐκ τῆς γυναικὸς οὐκ ἔστι.
 καὶ γὰρ φιλήμενοι ἡσυχάζοντες ἀλλή-
 λους, καὶ καὶ αὐτοὶ ἐκείλους αὐτὸς
 ἐπὶ τῇ ἐπαύλει. καὶ περιέστησαν ἄρ-
 σεν, καὶ τοῖς κτήνεσι ἡμῶν, περι-
 βαλον κραθίδια. καὶ οἱ μὲν, ἡρέσαν,
 ἡμῶν δ', ἐπείνοιο κακῶς. ἀλλ' ἔπει-
 δι ἔπει ποτε κραθὶς ὡς καὶ ἡρέ-
 σεν, ἰσχυρῶς μὲν ὅ, πᾶσι καὶ φά-
 ρμασι. ὅρῳ δὲ καὶ πᾶσι αὐτῶν ὅτι
 τῶν αὐτῶν, ἔστι λαχναία πολλὰ,
 καὶ καλὰ, καὶ ῥόδα ὑπὲρ αὐτῶν
 ἰφαινεῖται. καὶ λαθὼν πάντας τὰς
 ἔδων, ἀρχομένους τὰς τὸ ἄρσεν,
 ἔρχομαι ἐπὶ τῇ καὶ πᾶσι, τὰ μὲν, ὡ-
 μῶν λαχναία ἐμπληρώσονται,
 τὰ δὲ καὶ, τῶν ῥόδων ἐνέουσι. ἰσχυ-
 ρῶς γὰρ ὅτι δὴ φαρμάκων τῶν ἀνθρώπων,
 πᾶσι ἀνθρώπων ἰσχυρῶς. εἴπα ἡ-
 μῶν εἰς τῇ καὶ πᾶσι, ἡριδύμενοι μὲν, καὶ
 ῥαφανίδια, καὶ σιλίνων, ὅσων ὡς
 ἐπὶ ἀνθρώπων, ἐμπληρώσονται. τὰ δὲ
 ῥόδα ἐκείνα, ὡς ἦν ῥόδα ἀληθινά.
 τὰ δὲ ἦν ἐκ τῶν ἀνθρώπων δόξης φύ-
 ρμα ῥόδα ἐκείνα. δόξιν αὐτῶν
 καλῶς ἀνθρώπων, καὶ καὶ ἄρσεν ὡς
 τὰ πᾶσι, ἔστι πᾶσι. φασὶ γὰρ τῇ
 φαρμάκων λαθὼν αὐτῶν. ἐπὶ
 τῶν ὅτι καὶ πᾶσι αὐτῶν, καὶ ἐ-
 λον ἀρσενους, ἐπὶ τῶν εἰς τῇ καὶ
 πᾶσι, καὶ τῇ πολέμιοι ὄντων, καὶ πᾶσι
 λαχναία τῇ ὅτι φαρμάκων, ὡς πᾶσι
 δύναμις μισοπόνητος, καὶ πᾶσι λα-
 θὼν, ὡς πᾶσι σωθήσονται ἐξ ὧν, μὲν
 πᾶσι φαρμάκων, καὶ πᾶσι, μὲν
 καὶ μὲν ἔστι τὰ ὡς πᾶσι καὶ
 πᾶσι, καὶ τὸ ὡς πᾶσι σωθήσονται
 πᾶσι. ἐπὶ δὲ, ὡς πᾶσι ἀνθρώπων,
 λαθὼν αὐτῶν ἀρσενους, καὶ καὶ
 φαρμάκων ὑπὲρ ἐπὶ τῇ λαχναία,

rum impatiens, cum ambobus calcibus resupinum super olera stra-
 vissena,

ne pascendo viam in prandium
 absumeremus. Itaque tunc ste-
 ti, asinusque mansi. Meridie di-
 vertimus in villam hominum illis
 familiarium, quantum ex iis quæ
 fiebant, perspicere erat. Nam
 se invicem osculis salutabant,
 eosque in villa divertere jube-
 bant. Tum prandium apposue-
 runt: nobisque jumentis hor-
 deum objecerunt. Illi prande-
 bant: at ego malè esuriebam.
 Verum quandoquidem hordeo
 vesci non poteram, dispiciebam
 quid comederem: retro stabu-
 lum conspicio hortum, qui o-
 lera multa & bona habebat, su-
 per quibus apparebant rosæ: ego
 nemine eorum qui intus pran-
 dio erant intenti, animadver-
 tente, in hortum ingredior:
 tum ut cruda olera comederem,
 tum propter rosas: quoniam a-
 pud me reputabam, fore ut esis
 hisce floribus, rursus homo fie-
 rem. Hortum ingressus, lactu-
 cis, raphanis, & apio quæ ab
 homine cruda comeduntur, ven-
 trem implevi. Sed rosæ illæ
 non erant veræ rosæ: sed quæ
 ex lauro sylvestri nascuntur:
 Laurum ipsam vocant homines:
 qui malus est cibis asino omni
 & equo: nam eum qui ex eo
 comederit, è vestigio emori di-
 cunt. Interim re cognita hor-
 tulanus, arreptoque baculo in
 hortum ingressus, tanquam ma-
 lorum osor dominus, me quæ-
 ridit hostem, olerumque exi-
 tium, furemqueprehendit, ita
 fuisse contudit, ut neque lateri-
 bus, neque cruribus pepercerit:
 quinetiam aures torisit, faciem-
 que contrivit. Ego jam verbe-

ἔφασκεν ἄνω εἰς τὸ ὄρος. οὐδὲ, ἰκνή-
 δη εἶδε δρίμην ἀπὸ τοῦ, ἀνέκραγε
 λῦσά τὰς κύνάς ἐπ' ἐμέ. οἰδὲ κύ-
 νες, πολλοὶ π' ἦσαν, καὶ μεγά-
 λοι, καὶ ἀκραις μέγαλ' ἰκνῆσι,
 ἔγνωσαν ὅτι ἀλεπούσινται με ἄποι
 λαβόντες. καὶ ἐλίσσει ἐκπεριελθὼν,
 ἔκραγε τῷ π' ἐπὶ τὸ τῷ λόγῳ, πε-
 λισθεύσασθαι πολλόν, ἢ πρὸς ὅρας
 μὲν. ἐπὶ αὐτὸν ἄπ' ἡνι. καὶ εἰσιμι
 αὐτῷ εἰς τὴν ἑκπύλην. οἰδὲ, τὰς
 μὲν κύνάς ἀνέκραγε ἰκνῆσι, οἰδὲ
 ξαυτὸν, ἔκρηξεν αὐτὸν. ἐμὶ δὲ παύσ-
 ης, ἢ ἐπὶ τῷ ἄφῳ, σφῆν δὲ
 ἔκρηξεν ἰκνῆσι. καὶ μὴν ὅτε οὐδὲ
 πορὴν ὄρα ἦν, τὰ βαρύνοντα τῷ
 κλυμασθῶν, καὶ τὰ πλῆθη, ἐμὶ
 ἐπὶ τῷ. καὶ ἐκρῆξεν τῷ ἄφῳ ἐξ-
 λαμπρῶν. ἐπεὶ δὲ ἀπηγρόδοι ἦδη,
 παύσας τε, καὶ τὸ φορτίον ἀχρῶ-
 μεν, καὶ τὰς ὁπλὰς ἐκ τ' οὐδὲ
 ἐκπύλην, ἔγνωσαν αὐτὸν καὶ ἄ-
 π' ἡνι, καὶ μὴν ἂν ἀποσφάτω-
 σι με πῶς πληγαῖς, ἀπεσθῆναι πο-
 τι. τῷ ἰλπίσας μέγα μὲν ὄφελος
 εἶσθαι καὶ βυλόμεν, ὡς δὲ
 γὰρ ἐπὶ τῷ πῶς ἡτῶμενοι, τὰ μὲν
 ἐμὲ καὶ ἀνέμωσι τὰ π' ἰκνῆσι,
 ἔκρηξεν αὐτὸν, ἐμὶ δὲ αὐτὸν ἰκνῆσι
 καὶ ὅρα πῶς λόγους, ἀλλὰ πῶς δαί-
 μον ἐκπύλην, οὐκ εἰς τῷ ἰκνῆσι
 βυλόμεν, εἰς τῷ πῶς ἡτῶμενοι
 πῶς. ὁ γὰρ ἐπὶ τῷ ὄφῳ, ἰκνῆσι
 ἐμὲ καὶ αὐτὸν ἰκνῆσι, πῶς τῷ
 οὐδὲ. αὐτὸν, περὶ τῷ, ἐμὲ
 καὶ πῶς. καὶ πῶς τ' ἀθλοὶ οὐκ εἰς
 ὡς δὲ αὐτὸν πῶς πληγαῖς,
 λαβόντες αὐτὸν, οἰδὲ, τῷ ὄφῳ,
 οἰδὲ, τ' ὄφῳ, ἀνέκραγε ἰκνῆσι
 τῷ. ὡς δὲ αὐτὸν, ἐκρῆξεν αὐτὸν
 λέγων ὅτι τῷ ἰκνῆσι ἀπηγρόδοις, λο-
 γισμένοισι ὅτι ἀλλήλους ὅτι δὲ κα-
 τῶν πῶς, ἔκρηξεν αὐτὸν ὄφῳ

vissim, aufugi ad montem. Ille
 ubi vidit me cursim abeuntem,
 clamavit ut adversum me sol-
 verent canes, qui multi magni-
 que erant, & ad pugnandum cum
 ursis idonei. Cognovi me ab his
 dilaniatum iri, si caperer. Qua-
 re cum me paulum huc illuc
 circumtulissim, decrevi quod
 vulgò dicitur, recurrere potius
 quàm malè currere. Itaque re-
 legi vestigia, & in stabulum de-
 nuo sum ingressus. Hi verò
 currentes canes exceperunt &
 vinxerunt. Me verò non priùs
 destiterunt percutere, quàm præ
 dolore olera comesta egererem.
 Et cum abeundi tempus jam
 advenisset, gravissimam & maxi-
 mam furti partem mihi impo-
 suerunt: indeque hunc in mo-
 dum discedimus. Postquam au-
 tem ictibus, & oneris gravita-
 te, & ungularum ex via attritu
 fatiscerem, decrevi ibi cadere,
 neque quamvis verberibus me
 necarent, unquam surgere, spe-
 rans me multum emolumenti
 ex hoc consilio percepturum,
 nempe illos necessitate compul-
 sos, sarcinam qua pressus eram,
 inter equum mulumque parti-
 turos, meque lupis ibi relictu-
 ros. Sed nescio quis dæmon
 invidus mea consilia in contra-
 rium vertit. Nam alter asinus
 forsan iisdem mihi excogitatis
 in via cadit. Quem hi quidem
 primùm fuisse demulcentes, mi-
 serum surgere jubebant: quem
 plagis non parentem, alii auri-
 bus, alii cauda prehensum, eri-
 gere conabantur. Verùm ut ni-
 hil proficiebant, & lapidis in-
 star, animo concidens in via jace-

bat, hi reputantes inter se, sese frustra laborare, & fugiendi tem-

ἀπαλίσκησιν, ὅταν νεκρῶ παρεδρόοντες, τὰ μὲν σκόλη πάντῃ, ὅσπερ ἐκόμενίζον ἐκείνῳ, ἀλφειμένῳσι ἐμὸί πε, καὶ τῷ ἱππῳ. ἃ ἂν ἄλλοιον κρητὸν ἔσῃ αἰχμαλωσίαι, καὶ ἃ ἄχθοφορείας, λαβόντες, τῷ ξίφει ὑποπίμηνσιν ἐκ τῶ σκελῶν. καὶ σπαίροντα ἔπι, ὠδῶσιν ἐς τὴ κρήνην. ὁ δὲ, ἀπὸ τῆς κρήνης, τὴ θύλακιν ἐρχόμενῳ. ἐγὼ δὲ ὅραν ἐν τῷ στυοδιπορῶ τῶν ἐμῶν βυλιδυμῶν τὸ τίλῳ, ἔγνωσφίρειν ὁρῶντας τὰ ἐν ποσὶ, καὶ ὡς θύμῳς ἀειπατῆν, ἐλπίδας ἔχων πάντως ποτὶ ἐμπεισίῳς ἐς τὰ ῥόδια. καὶ τέτῳ, ἐς ἐμῶν τὸν ἀνασπῆσῳ. καὶ τῷ λητῶν δὲ ἔκβον, ὡς οὐκ εἴη ἐπὶ πολὺ τῷ ὅδῳ, ἔσπερ καλαβόησιν. λοιπὸν, ἔνθα καλαβύμηνσιν. ὥστε πάντῃ ταύτῃ δρόμῳ ἐκόμενίζον, ἔσπερ τῷ ἐσπείρας ἡλθόντες ἐς τὰ οἰκίαι. ῥεῶς δὲ γυνὴ ἐνδοὺ κρητῶ, καὶ πῦρ πολὺ ἐκείτω, οἶδῃ, πάντῃ ἐκείνη, ὡς ἐπὶ τὴν χαύνομεν ἡμῖς ἐκόμενίζοντες, εἴσω κατέστησιν. εἴτα ἡρῶν τῷ ῥεῶν ἀλφει ἐκείτω κατέστη, καὶ ὁ ὡς σκεδῶν ἐς ἀέροι. ἀλλὰ πάντῃ ἐπὶ τῷ ῥεῶς ἀπὸ τῆς πῆλῃ, ἄρτοι πολλοί, οἶνον παλαιῶν πῆλῃ. καὶ τὰ κρέα δὲ ὑμῖν τὰ ἄρτια σκεδῶσιν ἐκείτω. οἶδῃ, τῷ ῥεῶν ἐκόμενίζοντες, ἀποδυσάμενοι, ἡλέφοντες πρὸς τὸ πῦρ. καὶ λέοντες ἐνδοὺ ὕδωρ θερμὸν ἔχοντες, ἀρυσάμενοι ἔνθεν, ἔσπερ καλαβύμηνσιν, αὐτοχρῆσιν τῷ λυτῶν ἐκόμενίζοντες. εἴτα ὁλίζον ὕπνον ἡρῶν νεανίσκῳ πολλοί, ἐκόμενίζοντες σκόλη πῆλῃ, ὅσπερ ῥεῶς, ἔσπερ ὡς, καὶ ἐμῶν, καὶ ἡσυχῶν γυναικῶν, ἔσπερ ἀνδρῶν πολλῶν. ἐκόμενίζοντες δὲ ἐπὶ ἀλλήλοις. ἔσπερ ἐκείτω τῶν ἐνδοὺ κατέστησιν, ὁμοίως ἐλπίδας ἔσπερ. λοιπὸν μὲν τέτῳ, ἢ ἄρτια δαψιλῆς, καὶ λόγῳ πολλὸς ἐν τῷ συμποσίῳ τῷ ἀνδρῶν ὡς ἡ ῥεῶς,

pus absumere, asino demortuo adstantes, sarcinas omnes quas ille gestabat, inter me equumque partiti sunt. Miserum verò asellum captivitatis, & oneris ferendi socium, ex cruribus succidunt ensem, & spiritum adhuc efflantem, è loco præcipiti deiciunt. Ille verò infra delabebatur moriendo subsultans. Ego videns in comite meorum consiliorum exitum, statui æquo animo ferre præsentem fortunam, & promptè iter conficere, sperans rosis tandem repertis me pristinam formam recuperaturum. Atque ex latronibus accipiebam, parum itineris superesse ad diverforium in quo habitant. Itaque omnia hæc cursim ferebamus: domumque ante vesperam venimus. Intus ad luculentum ignem sedebat anus. Hic illi ea omnia deposuerunt, quæ afferrebamus. Postea vetulam rogant quorsum ita sederet, nec prandium pararet. At omnia, inquit anus, parata sunt vobis, panes multi, dolia veteris vini: habeo quoque sylvestres carnes quas ego vobis paravi. Collaudata vetula, vestibulque depositis, ad ignem se ungebant. Intus erat lebes aquæ calidæ, qua hausta & in labrum effusa, extemporaliter balneo sunt usi. Paulò post venerunt adolescentes multi plurimam suppellectilem portantes, auream, & argenteam, vestes, & muliebrem ornatum, virilemque multum, communem omnibus prædam: quibus rebus intus depositis, similiter & hi laverunt. Cæterum postea, lautum erat prandium, & sermo multus in homicidarum convivio. Anus verò mihi & equo

ἴδῃα ὁ ξένος παρελάσσει ἡμεῖς ,
 συμπίστοντες οἱ λεησῆ τοῖς ὀχήμασιν ,
 αὐτὸν τι , καὶ τὰς ἐκείνης θύρας πο-
 τίς ἀπέκτανον . καὶ ὅσα ἦν τιμωτέα
 ἐξελοῦντες , τὰ ἱππῶν . καὶ μοι ἐπι-
 θῆκαν . τὰ δὲ ἔπειτα τῶν σκώων , αὐ-
 τῷ ἐν τῇ ὕλῃ ἐκρυψάμεν . ἔπειτα ἡ λαο-
 νοὶ ἡμῶς ὥπως ὅπισθεν . καὶ γὰρ ἐπι-
 γράμηντο , καὶ τῷ ξύλῳ τυπτόμενοι ,
 κρῖον τὴν ὀπλήν αὐτῶν πίτσαν ὀξείαν .
 καὶ μοι δὲ τῶν πλεονῶν , γίνετο
 τρυφή αἰχμαλίων . καὶ χαλδῶν , ἐν-
 θῆν τοῖς λοιποῖς τῶν ὀδῶν ἐβάλλον . οἱ δὲ
 πρὸς ἀλλήλους ἔλεγον , πῶς ἡμῖν
 δοκεῖ τρεῖς φεῖν τῶν ὄνων τῶν , πάντες
 παραπύκνους ; ῥέψωμεν αὐτὸν δὲ
 ὅτι κρημνῶν , οἰκόντων ὅσα ἀγαθῶν . καὶ
 φασὶν ῥέψωμεν αὐτὸν , καὶ κρημνῶν
 ὅτι φασὶν ἰσορροπῶν . καὶ οἱ μὲν , σιω-
 πῆντες ἐπὶ ἐμῇ . ἐγὼ δὲ ἀκούων ταῦ-
 τε , τῷ τρυφῶν τοῖς λοιποῖς ὡς ἄλλο-
 τέρῳ , ἐπίσταντο . ὁ δὲ ὅτι θανάτου
 με φόβος , ἀναισθητοὶ τῶν ὀδυμῶν
 ἔθηκαν . ἐπεὶ δὲ ἡ λησὶν εἶσω , ἔθῃ
 κατὰ λυμῶν , τὰ μὲν σκώων τῶν ἡμετέ-
 ρων ὄμων ἀφελόντες , ὅτι κατέθη-
 κον . αὐτοὶ δὲ ἀπαπιστοῦντες , ἐδί-
 κων . καὶ ἐπειδὴ νύξ ἦν , ἀπήσαν ,
 ὡς τὰ λοιπὰ τῶν σκώων ἀνασῶνται .
 τῶν δὲ ἄθλιον τῶν ὄνων ἔθῃ τις αὐ-
 τῶν , πῶς ἐκείνους ἀχρηστοὺς ἐκ τῆς
 ὀπλῆς ; τῶν δὲ σκώων , αὐτῶν , ἡμεῖς
 οἴσμεν . αὐτῶν δὲ , καὶ ὁ ἱππῶν . καὶ
 ἀπήσαν , τῶν ὀπλῶν ἀχρηστοί . νύξ δὲ
 ἦν λαμπεράτη ἐκ τῆς σελήνης . καὶ γὰρ
 τότε πρὸς ἐμᾶς ἐπὶ ἔπον . ἄθλιε ,
 πῶς ἔπῃ μὲν ἐκ τῶν ταῦτα ; γὰρ πῶς σε ,
 καὶ γὰρ πῶν τέκνα διεπύκνουν . ὅσα
 ἀκρίβεις οἶα ὅτι σε ἐβλάδιοντο ;
 ἡμεῖς τῶν κρημνῶν ὀρεπτοῖν ; νύξ
 μὲν αὖτε , καὶ σελήνη πολλή . οἱ δὲ
 ἀχρηστοὶ ἀπὸ πόντου . φωνὴ δὲ σῶ-
 νοι δὲ διαποτῶν ἀνδροφόνων . ταῦ-
 τε πρὸς ἐμᾶς ἐπὶ ὄντων , ὁρῶ ὅτι

rus erat peregrinus, irruentes in
 vehicula latrones, ipsum ejusque
 famulos occiderunt. Hi delectis
 rebus pretiosissimis, eas mihi,
 equoque imposuerunt: ibi verò in
 sylva reliquam suppellectilem ab-
 conderunt. Postea nos à tergo
 impellebant: atque ego dum ur-
 geor, & fuste verberor, ungula
 in lapidem acutum offendo: ex
 offensione fit acerbum vulnus:
 quo factum est, ut reliquum viæ
 claudicando confecerim. Tum
 inter se dicebant illi, Quid opus
 est hunc asinum sæpe cæspitan-
 tem nutrire? præcipitem eum
 demus inominatum: imò in-
 quiunt, ipsum nostri exercitus
 futuram expiationem projicia-
 mus: & adversus me sese instrue-
 bant. Quæ cum audirem, quod
 itineris supererat, ut alieno vul-
 neri insistens, peregi. Fecit enim
 mortis metus, ut dolorem non
 sentirem. Vt verò ad diverforium
 perventum est, sublatam ex hu-
 meris nostris suppellectilem,
 composuerunt, & discumbentes
 cœnarunt. Per noctem verò re-
 liquas sarcinas petium iverunt.
 Sed miserum hunc asinum, ex
 illis quidam inquit, quid propter
 ungulæ vulnus inutilem deduci-
 mus? Sarcinas autem partim nos
 feremus, partim equus. Tunc
 deducentes equum, abiverunt.
 Nocte autem clarissima Lunæ
 splendore, apud me dicebam,
 Quid amplius hic expectas mi-
 ser: esca vulturibus & vultu-
 rum pullis es futurus? Non
 audis quidnam isti de te sta-
 tuerint? vis-ne ex præcipiti
 dejici? Nox Luna refulget,
 tum,

ἵππε ἀποδιδράσκων ἐάλησθαι; ἀλλ' ὅτι φάσκει ἰδέσθαι σοι, ὑγαιῖνον, ἱππεὺς ἀκύπερ, καὶ πῶλον ἡδαι. τοῖς δὲ λόγους ταῖς τοῖς τὸ ξύλον εἶπε. καὶ ἡδὴ ἔλκετο τὸ μηρὸν αἶνον, νεφελώμενον. ἐπεὶ δὲ εἶσεν πάλιν ἀνιέρψατο, τὴν μὲν χειρὶν, εὐρεθρὸν ἐκ τῆς πίστεως κρεμασμένον ἐκ κελευθίου, δίδωσεν γὰρ οἷον εἰς τὴν δεξιάν, ἐπὶ τῇ δὲ παρθενίᾳ φυγῇ, κρεμασμένην, σφίγγεσσι ἐκ τῆς τραχύτης. οἰδὲ, τὴν χειρὶν ἡμυρῶνταις τῶν δὲ γυναικῶν, τὴν μὲν, ἀπολύσας, ἐς τὴν κρημνὸν κέτω ἀφῆκεν ὡς ἦν ἐν τῇ δεξιᾷ. τὴν δὲ παρθενίαν, ἰδὼν κραδίησεν. εἶπε ἰδὲ πῶς. καὶ πότος ἦν μεκρὸς. καὶ τῇ τῇ ἡδὴ πῶς τῆς κρήνης διελίγειτο πρὸς ἀλλήλους. τί ποιεῖμεν ἔφη τις αὐτῶν τὴν δ' ἀραπίν; τί δὲ ἄλλο εἶπεν ἔπειτα, ἢ τῇ χειρὶ ταύτῃ κέτω ἐπὶ τῇ φωνῇ αὐτῇ, ἀφιλομένῳ μὲν ἡ κῆρυξ χεῖρ' ἔχει πολλὰ, ὅσον ἐπ' αὐτῇ, καὶ περὶ δὲ αὐτῇ ὅλοι τοὶ ἱρραστῆρες. οὐκ ἔστι γὰρ ὁ φίλος, ὅτι αὐτῇ εἰς τὸ οἶκον ἰδράξας, εὐδὲ εἰς αὐτὴν ἡμῶν ζῶν ὑπελείπει. πάντες γὰρ ἂν ἐάλωμεν, τῇ ἰχθυῶν ἐκ τῆς οὐκ οὐκ ἡμῶν ἐπιπέσονται. ὥστε ἀμυνόμεθα μὲν τὴν πολέμιαν. ἀλλὰ μὴ ἔτω βαλὼν ἀποθνήσκῃ, περὶ ὅσον ἐπὶ τῇ λείᾳ. ταῖς δὲ αὐτῇ τῇ ἀλγαιότητι, καὶ μεκρὸς τῶν ἐξ ἄνω μὲν. καὶ ὅπως αὐτῇ χειρὶν, καὶ βασάνων, φυλάξας, ὥστε ἀπολεί. εἶπε ἐξήταν ταῖς ταῖς. καὶ τις εἶπεν, οἶδα ὅτι ἐπαίνισσας τὸ ἀρχιεπὶ τῇ. τῇ οἷον δὲ ἀπολείσας, ὁ κρημνὸν οἶον, νῦν δὲ ἐκ χειρὸν εἶναι ψυδρῶν, καὶ μὲν ἐκ τῆς φυγῆς τῆς παρθενίης χυόμενον ὑπερίσταν, καὶ ἀλγαιότητι. ταῖς ἂν ἐπὶ αὐτῇ ἀποσφάξεσθαι, ἀνατίμενον ἐκ τῆς χειρὸς, καὶ τὰ μὲν ἔγκαστα πάντα ἐξωβάλλωμεν, τὴν μὲν δὲ ἀραπὴν ταύτῃ

bant, claudus es quum aufugiendo captus es? Verum quando tibi visum est fugere, sanus, equo velocior, & volucer eras. Quæ verba sequebantur verbera, & dum increpabar, vulnus in crure jam habebam. Domum regressi, vetulam invenimus laqueo è petra suspensam, quæ ut verisimile est, dominos ob virginis fugam verita, constricto collo se suspenderat. Illi bonam vetulæ fidem admirari, solutam ut erat in laqueo, præcipitem in imum dedere. Intus vineta virgine coenarunt, & potum produxerunt, dum interim de virgine colloquerentur. Quid, ait ex iis quispiam hac fugitiva faciemus? Quid aliud, alter inquit, nisi eodem illam loco, quo vetulam nostram præcipitem agamus? Nam & pecuniam multam nobis, quantum in ipsa fuit, abstulit, nostramque tabernam prodidit. Atque ut probè scitis, amici, si hæc domum suam aufugisset, ne unus quidem nostrum in vivis relinqueretur. Etenim inimicis in nos ex composito irruentibus, omnes caperemur. Quare adversariam hanc ulciscamur: sed non ita ut in saxum projecta percat facile: imò acerbissimam & longissimam mortem comminiscamur: quæ ipsam temporì, & cruciatui servatam, postera die perimat. Deinde genus mortis quæfiverunt. Tum dixit aliquis. Teneo commentum quod probabit. Interimendus est tardus hic asinus, qui se claudicare mentitur, quanquam virginis hujus fugæ assecuta fuit, & minister. Itaque hunc diluculo jugulatum, abscisso ventre aperiamus: & intestinis abjectis præclaram

παρτίον, τὸ ὅν ἐγκαταλείψωμεν,
τὴν μὲν κεφαλὴν, ἐξ ὧν οὐκ ἐσ-
χαιοί, ὡς καὶ μὴ ὄψιν ἀποπνιγίη.
τὸ δ' ἄλλο σῆμα πάν, ἵδου κρυ-
πτομένοι, ὡς καὶ αὐτῶν κρυπτο-
μένη διὰ μέγα συρράψαστες, μὴ φανε-
ρῶν αὐτῶν ταῦτα τοῖς γυφί κενῶν
τὸ τοῖς ἐκδοκασμένοι ἀρεστον. σκοπεῖ-
τε δ' ὦ φίλοι, τὴ βασιλῆα τὸ δεινόν.
ὡς περ μὲν, τὸ, νεκρῶν ὄνα, σιωποι-
εῖν. εἶπε, τὸ, θύρας ὄρα θε-
μιστοῦ ἡλίου σὺ κτελεῖς καὶ θεῖν-
ῶν, καὶ λιμὲν ἀεὶ κτείνοντι ἀπο-
θήκη, καὶ μὴ σὺ ἐαυτῶν ἀποπνι-
γίη. καὶ μὲν γὰρ ἄλλ', ὅσα πεί-
σται, ἀπομύνη δ' ὅσα τῇ πεισμῇ,
καὶ τοῖς παλαιοῖς πεφυρμένη, ἐν λέγειν.
τὸ δ' ἐν γὰρ τοῖς δια δ' οὐκ ἀποπνιγί-
ησιν, ἐκ ταῦτων ὡς ἐκ τῶν ἰσως,
καὶ ζῶντων, ἀποπνιγίη. πάντες
ἀποπνιγίη, ὡς ἐπὶ ἀγαθῶν μεγάλων τῶν
πρὸς τὰς τῶν ἀρετῶν. ἐγὼ δ', ἀνέ-
στις αὐτῶν, ὡς ἐν ἀποπνιγίησιν
ἐσθ', καὶ καὶ δ' νεκρῶν ἀποπνιγίη
ἐσθ', ἀλλὰ παρτίον ἐν ἡλίου
ἐπὶ ἐξ ἐσθ', καὶ θύκη, ἐδὲν ἀδι-
κῶν τῶν, ἐσθ' ἐσθ'. ὅσον δ' ὅ
ἐσθ'. καὶ ἐξ ἐσθ' ἐφ' ἑσθ' πᾶσι
θῶν παρτίον, ἐπὶ τῶν μακρῶν τῶν
τῶν ἀρετῶν. καὶ δ' ὡς πάντες
ἐδὲν σιν, καὶ ἐπὶ τὴν χεῖρα ἡγε-
μῶν ἐσθ'. ἐπὶ καὶ δ' ὅ τῶν κό-
ρων μεμνημένοι, σιν αὐτοῖς
ἐσθ'. αὐτοῖς γὰρ ὅ ἐσθ' τὸ κρυπτο-
μεν τῶν ἀρετῶν. ὡς ἀρετῶν
ἐν τῶν παρτίον, καὶ κρυπτοῖς ἐπὶ
ἐμὲ, ὡς καὶ ἡν οἰκῶν. οἱ δ' κα-
μῶν, ὡς ἐδὲν ἡμῶν ἐπὶ πόρῶν
θῶν; ἐγὼ καὶ ἀποπνιγίη, ἀποπνι-
γίη αὐτοῖς ἐμὲ ἀποπνιγίησιν.
καὶ ἀποπνιγίησιν, καὶ ἀρετῶν, καὶ
ἐσθ' ἐσθ'. καὶ δ' παρτίον, πολλοὺς
λέγειν ἐσθ' ἐμὲ ἀρετῶν ποιῶν,
δ' συναρχαίον, συναρχαίον
πῶν, καὶ τὴν κρυπτοῖς αὐτῇ γί-
νεται, idque merito, cum captivitatis, & fugæ socius fuisset, una-

que
ram hanc virginem, intus asinum
includamus: ita ut solum super-
extet caput, ne è vestigio suffo-
cetur: reliquum verò corpusto-
tum in ventre occulratum lateat,
ut in eo confuto bene repositam
cum altero projiciamus vulturi-
bus, novo more præparatum ci-
bum. Considerate autem amici
hujus tormenti sævitiam. Pri-
mum, quodd asino cohærebit:
deinde verno tempore, sole fer-
vidissimo in jumento decoquetur,
& fame semper necante peribit,
neque quo se suffocet, habebit.
Cætera verò quæcunque patie-
tur, putrefacti asini odore, &
scaturientibus vermibus, præter-
mitto. Denique vultures in ven-
trem asini penetrantes, hanc cum
illo pariter, adhuc viventem dilaniabunt. Vociferati sunt om-
nes, tanquam prodigiosum hoc
commentum comprobantes. Ego
me ipsum deplorabam tanquam
jam moriturus, nec foelici morte
occubiturus, sed miseram virgi-
nem suscepturus, & virginis in-
fontis sepulchrum futurus. Di-
luculo statim adventat militum
manus in scelestos illos latrones:
eosque repente omnes vinciunt:
& ad regionis præsidem ducunt.
Cum illis etiam venerat virgi-
nis procus. Ipse enim latronum
diversorium indicarat. Hic virgi-
nem assumptam, mihique imposi-
tam, hoc modo domum deduxit.
Vicini ut nos è longinquo vi-
derunt, rem prosperè gestam ag-
noverunt: me rugitu bonum
ipsis nuntium significante: & ac-
currentes salutarunt eam, do-
mumque deduxerunt. Virgo au-
tem magnam mei rationem habe-

νατον συγκαίνωδίσαντες. καὶ μοι
τοῖς πενημένοις, ἄριστον παρέκειθε
μέδιμνον κελῶν, καὶ ῥέοντος, ὅσος
ἐ καμῆλων ἱκανός. ἐγὼ δὲ τότε μάλισ-
τα κατηρώμην τὴν Παλαίστραν,
ὡς ὄνοι με, καὶ ὃ κυῖα τῇ τέχνῃ
μεῖζον ἦσαν. εἶδον γὰρ τὸς κυῖας εἰς
τὴν Πανθεῖον παρεσιόντας, καὶ λα-
φύσοσιν πολλὰ, καὶ ὅσα ἐν γά-
μοις πλεόντων νυμφῶν. ἡμέρας δὲ
ὑπερὶ μῆνός τ' ἔμενον ὃ πολλαῖς,
ἐπεὶ καὶ γάμον μοι ἔφη ἡ δέσποινῃς
ἔχειν ὡς τὸ πατρὸς, καὶ ἀμεί-
ψασθαι με ἀμειβῆναι τῇ δικαίᾳ θέ-
λει, ὃ πατὴρ ἐκέλευεν ἐλδύρεον
ἀφίστασθαι ὑπαίθεον, καὶ οὐ τοῖς
ἀγλαίαις ἵπποις ἵμεναι. καὶ γὰρ
ὡς ἐλδύρεον ἔφη, ζήσεται ἐν ἡδονῇ,
ἐ τοῖς ἵπποις ἐπιβήσεται. καὶ αὐ-
τῇ δικαιοσύνῃ ἀμειβῆναι ἰδὼν τότε,
εἰ ἦν τὰ πράγματα ἐν οὐκ ἀδικίᾳ.
καλίστως ἐν τῷ ἵπποφορῶντι πᾶσι,
τέτρω με ὡς διδύσκον. ἐγὼ δὲ ἔχαι-
ρον, ὡς οὐκ ἐπὶ ἀχθοφορήσων. ἐπεὶ
δὲ ἤκημεν εἰς τὸ ἀγρόν, τοῖς ἵπποις
με ὁ νομὸς συνίμειξε, ἐπὶ ἡν ἡμέρας
τὴν ἀγρόν, εἰς νομόν. ἔρχον δὲ
ἄρα καὶ ταῦτα, ὥσπερ Κανδαυλὴν,
καὶ μοι ἡμέρας. ὃ γὰρ ἐπιστάτης τῶν
ἵππων, τῇ αὐτῇ γυναικὶ Μεγα-
πόλῃ ἐνδοῖ με κατέλιπεν. ἡ δὲ, τῇ
μύλῃ με ὑπεξεύχοντο, ὥστε ἀλεῖν
αὐτῇ ἐπὶ πυρὸς, ἐ κελῶν ὅλας. καὶ
τὸ τοῦ μὲν κίτροι κακὸν εὐχάριστον
ὄναι ἀλεῖν τοῖς αὐτοῖς ἐπιστάταις. ἡ
δὲ βελτίστη, καὶ ὡς τὸ ἄλλων τῶν
ἐν ἐκείνοις τοῖς ἀγροῖς, πολλοὶ δὲ
πάντες ἦσαν, ἄλλοι δὲ τὸ μῖθον αἰτῶ-
σαι, ἐξέμενον τὸ μὲν ἄβλιον τῶν
ἄλλων. καὶ τὰς μὲν κελῶν, τὸ μὲν
ἄριστον φρύγανον, καὶ μοι ὥστε ἀλεῖν
ἐπιτάλλουσαι, μάλιστας ὅλας ποιεῖσαι,
κατέπιπεν. ἐμοὶ δὲ, πίπτου ἄριστον

que in mortis periculum venis-
sem. Et mihi, dominorum jussu,
hordei medimnus in prandium
apponebatur, fœnumque quan-
tum sufficeret camelo. Ego tunc,
potissimum Palæstram execrabar,
ut quæ me in asinum, non in ca-
nem arte transmutasset. Videbam
enim canes in culinam introeun-
tes, multaque vorantes, quàm
multa in divitum nuptiis. Paucis
autem post nuptias diebus, quo-
niam hera gratiam apud patrem
promiserat, & justam beneficii
penfationem reddere volebat, jus-
sit ejus pater me liberum dimitti,
ut sub dio agerem, & cum ar-
mentariis equabus pascerer. Nam
ut libertate fruens, inquit, cum
voluptate viveret, & equas inscen-
det. Atque hæc retributio justissi-
ma mihi tum videbatur, si penes
asinum esset judicandi provincia.
Quare accersito equorum pastore,
ei me tradit: ego autem gaude-
bam, ut qui futurus essem à fe-
rendis oneribus in posterum im-
munis. Postquam ad agrum per-
venimus, equabus permiscuit
me pastor, simulque ad pascen-
dum duxit. Oportebat autem ut
hic, idem mihi ac Candauli
accideret. Nam equorum præ-
fectus, uxori suæ Megalopolæ
intus me reliquit: quæ me
molæ illigatum sibi frumentum,
& hordeum totum molere coge-
bat. Mediocris hic erat labor,
grato præsertim asino molere do-
minis. Atque optima hæc mulier,
etiam farina in mercedem petita
à rusticis aliis, qui erant multi,
miserum meum collum mercede
locabat. Insuper hordeum cibum

meum torrefaciens, mihi que ut molerem, imponens, integras
quas faciebat, mazas devorabat: ego in prandium fursur ha-
bebam.

εἰ δὲ ποτε οἷα κέραιαι, καὶ ἀχθο-
φορῶν, καὶ ἀπίσιμι, τιτι δὴ τὸ
δινὸν ἀφόρητον ἦν. εἰ γὰρ ἦν καὶ ἄλλος
ἢ χεῖρα μοι ἐπιβάλλει, καὶ μὲν χα-
μῶν ἐπιγίρειν, καὶ τὸ φορῶν
ἀφελῆν, ἂν ποτε εἴδοι. οὐδὲ, ἔτι
πρὸς τῇ λήν, ἔτι χεῖρα ἂν ποτε ἐπι-
βάλλει, ἀλλ' ἀνῶντι δάπνι τὸ κεφα-
λῆς, καὶ τὸ ἄπὸν δὲ ξύλον, συ-
νιγχεῖ με τὸ ξύλον, ὥς ἐπιγίρειν
οἱ με αἱ πηλὴν. καὶ μὲν εἰ ἄλλο
καὶ ἄλλος εἰς ἐμὲ ἀφόρητον ἐπαίξει. συ-
νιγχεῖν ἀκρωτῶν ἐξυβρίων φορῶν,
καὶ τῷ δεινῷ ἀπὸ τῆς φρίδας, ἀπὸ
πρὸς ἐμὲ ὅπως ἐκ τῆς φρίδας. αἰδῶ,
οἷος εἴητος ἦν, ἀπὸ τῆς τῶν οὐδὲν,
δύναμις μέλαινα, ἀπὸ τῆς πύξης μοι,
καὶ πάντες μοι τὰ ὅπως ἐν τῇ πύξῃ,
ἐπὶ τῷ πύξῃ. καὶ ἦν μοι τὸ ἀμύνειν
ἀπὸ τῆς πύξης, τῶν πύξῃ ἀπὸ τῆς πύξης
ἐπὶ τῷ πύξῃ, καὶ μὲν ἡρτημένη. εἰ μὲν
γὰρ ἀπὸ τῆς πύξης ἀπὸ τῆς πύξης, ἀπὸ
τῆς πύξης τῶν ἀπὸ τῆς πύξης, ἀπὸ
τῆς πύξης ἀπὸ τῆς πύξης. εἰ γὰρ φρίδα
τὸ ξύλον, τὸ γὰρ τὸ δινὸν ὅπως ἐν
ὁδῷ ἀπὸ τῆς πύξης. καὶ ὅπως ἔργον ἦν
τὸ ὁηλάτῃ τὸ ἐμὲ ἀπὸ τῆς πύξης με.
ἐπὶ δὲ ποτε ἀπὸ τῆς πύξης πύξῃ
πύξῃ, ὅπως ἐπὶ φρίδα, ὅπως αὐ-
τὸν λατρεῖ ἀνῶντι, εἰ γὰρ αὐτὸ τὸ
λατρεῖ ἐν μνήμῃ. καὶ ποτε κελεύει
συμπῆκτον ἐκ ἐτέρῃ χερσὶ εἰς ἐπὶ
χερσὶν μετὰ πύξῃ. καὶ μὲν εἰς με,
καὶ τὸ συμπῆκτον τὸ πολὺ συνεγ-
κύν, καὶ τῇ πύξῃ ἐπὶ ἐμὲ. καὶ δεινῷ
δύναμις ἐν μέλαινα ἀπὸ τῆς πύξης με
τὸ φρίδα, καὶ ἄλλος ἐμὲ μέλαινα πύξῃ.
ἐπὶ γὰρ ἀπὸ τῆς πύξης λοιπὸν ἔδωκεν
ἐμὲ, καὶ ἄλλος ἀπὸ τῆς πύξης, ἐπὶ
ἐμὲ, ἐπὶ τῇ πύξῃ τὸ αὐτῆς ἐλθόντι,
τὸ δὲ αὐτῆς ἐλθόντι εἰς τὸ συμπῆκτον.
τὸ γὰρ, πὶ γὰρ ἄλλο ἐδωκεν, ὅπως
ἀνῶντι. καὶ λοιπὸν ἔδωκεν ἔφρη
ἄλλο, καὶ πύξῃ ἀπὸ τῆς πύξης. καὶ ἔνθα
(quid enim aliud poterat?) protinus flammam concipit: atque
ego nihil aliud quam multum ignem ferebam. Sed cum me

bat. Quinetiam si quando tan-
quam fessus, oneri succumbe-
rem, tunc intolerabilis erat ejus
molestia: nunquam enim descen-
debat ut manum mihi porrige-
ret, atque humo excitaret, &
onus allevaret, si quando esset
opus, sed à summo capite, au-
ribusque incipiens, fuste me tun-
debat, dum me excitarent pla-
gæ. Alio quoque intolerabili
malo me lacebatur. Etenim a-
cutissimarum spinarum fascem,
vinculo circumligatum à cauda
ponè suspendebat. Quibus, ut
parerat, cum in via progred-
er, pendentibus & illudentibus,
totamque posteriorem partem
lancinantibus, vulnerabar: ne-
que eas arcere poteram, siqui-
dem vulnerando me semper se-
quebantur, & à me pendebant.
Etenim si lento gradu procede-
rem ut spinarum ictus evita-
rem, baculo conficiebar: si ba-
culum devitarem, tunc acutum
illud malum à tergo mihi in-
cumberebat. Denique erat aga-
foni meo istud opus, ut me oc-
cideret. Sed postquam tandem
aliquando malorum impatiens
calces in eum movi: calces
illos memoria semper tenebat.
Iussus aliquando stupam de una
regione in aliam transferre:
allatam illam dorso meo alli-
gavit, & me arcto admodum
vinculo cum onere vinxit, ma-
gnum mihi moliens malum.
Nam cum esset prodeundum
domo: surreptum ex igne tor-
rem adhuc fervidum, ubi pro-
cul à stabulo processissemus,
intus stupam abscondit. Quæ
in

[illegible]

in via protinus altatum iri sentirem, profundum stagnum natus, in partem ejus humidissimam me injeci: deinde stupam hinc volavi, & me simul volando, versando, calidum, acerbumque illud onus luto extinxi: eoque pacto reliquum iter minori cum discrimine confeci. Non amplius enim poterat puer stupam humido luto subactam incendere. At scelestus ille puer domum reversus, falsò me accusavit, asserens me in ignem sponte insiliisse, & præter spem stupis subduxisse. Verùm alteram deteriorem in me accusatiõnem puer ille scelestus excogitavit. Nam cum me ad montem deduxisset, grandi lignorum imposito onere, illud agricolæ vicino vendidit: me verò nudum, & ligno vacuum ad ædes rediit: & apud dominum rei atrocis accusavit. Hunc asinum domine cur nutriamus nescio, impense pigrum ac tardum. Atqui alius rei ipsi est cusa. Si mulierem, aut virginem formosam, jamque viro maturam, puerum-ve conspicit, calcibus lasciviens, cursu in ipsos fertur, ut masculus homo quispiam amator ad mulierem dilectam permotus: ac specie osculi mordet, & congregi nititur. Atque hinc tibi lites & negotia facesset, dum omnes contumeliose pulsât, omnes humi fundit. Nunc enim cum ligna ferret, visa muliere in agrum proficiscente, ligna humi projecta dispersit, & mulierem in via subversam comprimere voluit, donec aliis aliunde accurrentibus, mulierem à formosi

hujus amatoris laceratione vindicavi mus. His auditis herus, quan-

ἵστα ὁ ξένος παρὼν ἱμεῖς, συμπίοντες οἱ λεητὴ τοῖς ὀρήμασι, αὐτὸν τι, καὶ τὰς ἐκείνους θεράποντας ἀπέκτειναν. καὶ ὅσα ἦν πρὸς αὐτὸν ἐξελόντες, τὰ ἱππῶν. καὶ μοι ἐπίσηκον. τὰ δ' ἔπειτα τ' σκιδῶν, αὐτὸς ἐν τῇ ὕλῃ ἐκρυψαν. ἐπειδὴ ἤλαυνον ἡμέρας ὅπως ὀπίσω. καὶ γὰρ ἐπιγόμενος, καὶ τὸ ξύλον τυπτόμενος, κρῖον τὸν ὀπλὴν ὡς πρὸς πρὸς ἐξείας. καὶ μοι δὲ πρὸς τὴν πληγὴν, γίγνεται τὴν αὐτὴν ἀλγαιόν. καὶ χαλδῶσι, ὅταν τὸ λοιπὸν τ' ὁδὸν ἐκείνην. οἱ δὲ, πρὸς ἀλλήλους ἔλεγον, πῶς ἡμῖν δοκεῖ περὶ τὸν οἶον τῶν, πάντας παραπλῆναι; ῥίψωμεν αὐτὸν δὲ πρὸς κρημνῶν, οἷον οὐκ ἀγρόν. καὶ φασὶ ῥίψωμεν αὐτὸν, κατὰ τοῦτον τὸν φραγμὸν ἐσόμενοι. καὶ οἱ μὲν, σωπίοντες ἐπ' ἐμὲ. ἐγὼ δ' ἀκούσας ταῦτα, τὸν πρὸς αὐτοὺς λοιπὸν ὡς ἀλλοτρίῳ, ἐπέβαινον. οἱ δὲ πρὸς θανάτῳ με φέροντες, ἀναιδῶν τ' ὁδῶν ἐσηκον. ἐπεὶ δ' ἤλθον εἰς, ἵστα κατὰ τοῦτον, τὰ μὲν σκιδῶν τ' ἡμῖν ὄναι ἀφελόντες, ὅτι κατὰ τὴν κατὰ. αὐτοὶ δ' ἀνακρίνοντες, ἐδίπνον. καὶ ἐπειδὴ νύξ ἦν, ἀπήσαν, ὡς τὰ λοιπὰ τ' σκιδῶν ἀναστῶσι. τ' δ' ἄλλοι τῶν οἶον ἔφη τις αὐτῶν, πῶς ἐπάρθμιν ἀρχῶν ἐκ τῆς ὀπλῆς; τ' δ' σκιδῶν, ὅ μὲν, ἡμεῖς οἴσμεν. ὅ δ' ἔπειτα. καὶ ἀπήσαν, τ' ἱπποὶ ἀγροί. νύξ δὲ ἦν λαμπρότατη ἐκ τῆς σελήνης. καὶ γὰρ τότε πρὸς ἡμῶν εἶπον. ἄλλοι, πῶς ἂν μὲν οὐκ ἐπάρθμιν; γύμναι σε, καὶ γυμνὸν τέκνα διεκρίσασιν. οὐκ ἀκούεις οἷα περὶ σὲ ἔχουσιν; θέλεις τὴν κρημνὰν ἀνακρίναι; νύξ μὲν αὐτῇ, καὶ σελήνῃ πολλῇ. οἱ δὲ, ἀλγαιὸν ἀπὸντες. φυγὴν οὕτως αὐτὸν δὲ διαποτῶν ἀνδροφόνον. ταῦτα πρὸς ἡμῶν ἐπὶ οὐκ ἐμῶν, ὅρα ὅτι

rus erat peregrinus, irruentes in vehicula latrones, ipsum ejusque famulos occiderunt. Hi delectis rebus pretiosissimis, eas mihi, equoque imposuerunt: ibi verò in sylva reliquam suppellectilem absconderunt. Postea nos à tergo impellebant: atque ego dum urgeor, & fuste verberor, ungula in lapidem acutum offendo: ex offensione fit acerbum vulnus: quo factum est, ut reliquum viæ claudicando confecerim. Tum inter se dicebant illi, Quid opus est hunc asinum sæpe cæspitantem nutrire? præcipitem eum demus inominatum: imò inquirunt, ipsum nostri exercitus futuram expiationem projiciamus: & adversus me sese instruebant. Quæ cum audirem, quod itineris supererat, ut alieno vulnere insitens, peregi. Fecit enim mortis metus, ut dolorem non sentirem. Ut verò ad diversorium perventum est, sublatam ex humeris nostris suppellectilem, composuerunt, & discumbentes cœnarunt. Per noctem verò reliquas sarcinas petitum iverunt. Sed miserum hunc asinum, ex illis quidam inquit, quid propter ungulæ vulnus inutilem deducimus? Sarcinas autem partim nos feremus, partim equus. Tunc deducentes equum, abiverunt. Nocte autem clarissima Lunæ splendore, apud me dicebam, Quid amplius hic expectas miser: esca vulturibus & vulturum pullis es futurus? Non audis quidnam isti de te statuerint? vis-ne ex præcipiti dejici? Nox Luna refulget, atque isti abeunt: tuæ salutis fuga ab homicidis hisce dominis consule. Hæc apud me cogitans, quod video me solum,

ὑδὶ αὐτοπαθίμῳ ὑδὶ, ἀλλὰ με
 ὁ σύρω ἐν τοῖς ὁδῶς ἐμφὶς παρι-
 κρέματ'. τὸ τὸ με ἐ παρῶξαιεν ὡς
 μέλιντα πρὸς τὴν φυγὴν. καὶ ὁρ-
 μῶ ἐξῶν, ἀπῆεν. ἡ ὃ χραῦς ἐπὶ
 εἶδιν ἀπειδάρκατος ἵππου, λαμ-
 βάσεται μὲν ἐν τῷ ὄφει, καὶ εἰχρ'.
 ἐγὼ ὃ ἀξιοὶ κυρμῶ, καὶ ἡναιαται
 ἀλλαν εἶπον ἦσαν τὸ ὑπὸ χραῖας
 ἀλλαν, ἵππου αὐτῶν. ὑδὶ, μέλ-
 ῖντα ἐκ τῆς ἰσθμῆς τὴν παρῆναι τὴν
 αἰχμηλῶν. ἡ ἐ αὐτοπαθίμῳ, καὶ
 ἰσθμῶ χραῦ, δίκλιν κέρμα ἐξ οὗ
 ἡκμῶν, πολμῶ τὸ λημμῶ χραῦ, καὶ
 ἀξιοὶ ἀπινεοημῶς τιασίσκ. ἀπα-
 τῶα ἡ εἰς ἐμέ. καὶ ἵππου διου-
 σα με, ἐλαμῶ. καὶ γὰρ τὴν πῆ-
 π τὸ ὄφει ἐ τῇ τὸ κέρμα αὐτῶν,
 ἵππου ἵππου ὁρμῶ. ἡ ὃ χραῦς,
 ἐπὶ ἀπῆλινετ'. ἡ ὃ παρῆναι,
 τοῖς ἡ τοῖς πῆχῶ, εὐσση αὐτῶν
 τὸ φυγῆς ἀπὸς ὃ ἐμέ, ἡν με εἶ-
 φη ἡμῶς πρὸς τὸ πατήρ ὡ καλῶ
 σι, ἐλῶσιν ἡμῶς ἐν κατὰς ἔργα
 ἀφῆτα, καὶ γὰρ ὃ μέδιναι ἵππου
 ἐφ' ἡμῶς ἡμῶς τὸ ἀφῆτα. ἐγὼ
 ὃ, καὶ τοῖς φονεῖς τὸς ἡμῶς φῶ-
 ξῶματ', καὶ παλῶν ἵππου ἐλῶ,
 καὶ ἡμῶς ἐν τῷ ἀνασπῆσις ἐμῶ
 κέρμα ἐλῶν, ἔθειον, ὃ τραχύμα-
 τ' ἀμῆλιν. ἐπὶ ὃ ἡμῶς ἵππου
 ἐλῶ ἐλῶ ἐλῶ, οἱ πολέμοιοι
 ἡμῶς ἡμῶς ἀφῆτα, ἀνασπῆσι-
 πς, καὶ πῆχῶν ὡς πρὸς τὴν
 σπῆλῶν ἡμῶς τὸς δυσηχῆς αἰ-
 χμηλῶν. καὶ αὐτοπαθίμῳ,
 λαμῶσεται μὲν, καὶ λῆγαν, ὡ
 καλῶ, καὶ γὰρ ἐν παρῆναι, πῆ-
 βαδίξιν ἀφῆτα πῆχῶν; ὑδὶ
 καὶ ἀφῆτα εἰδῆται; ἀλλὰ δὴ
 ἔθῃ πρὸς ἡμῶς. ἡμῶς ἐν τοῖς οἰ-
 κείοις ἀφῆτα, καὶ ἡμῶς ἡμῶς,
 ἐλῶσιν. καὶ ἀφῆτα, καὶ ἡμῶς
 ἐλῶσιν ἐλῶσιν. καὶ ὡς ὃ πῆχῶς,
 καὶ ὃ τραχύματ' ἀφῆτα, ἐλῶ-
 λῶσιν. εἰδῶ, καὶ ἡμῶς ἡμῶς

tum, & lorum quo trahebar in
via pendens, hoc me ad fugam
capessendam maximè incitat:
ac cursim egressus abeo. Vbi
me ad fugam paratum conspe-
xit anus, cauda prehensum re-
tinebat. Ego rem dignam præ-
cipitio, & alia quavis morte
putans, si à vetula retinerer,
mulierem trahebam, quæ ca-
ptivæ virginis opem implorabat.
Virgo cum prodiisset, & cons-
pexisset anum instar caudæ ex
asino pendentem, nobile, & ves-
tano adolescente dignum faci-
nus est ausa. Nam in me in-
filit, insidensque abigit. Ego
tum fugiendi studio, tum puel-
læ gratia, equi cursu fugi, a-
nicula post nos relicta. Virgo
pro salute orabat Deos: ac mi-
hi dicebat: si me, ô egregie,
ad patrem vectaveris, ab omni
utique opere te liberum faci-
am: tibi que quotidie medi-
cnum hordei in prandium præ-
bebo. Tum ego meos interfe-
ctores fugiens, magnamque o-
pem, curamque ex servata puel-
la mihi sperans, neglecto vul-
nere currebam. Vbi verò ad
bivium quoddam pervenimus,
hostes nostros redeuntes offen-
dimus, qui è longinquo protin-
us ad lunam infelices capti-
vos cognoverunt, ac me corri-
piunt accurrentes, dicuntque,
O formosa virgo & bona, quo-
nam is nocte intempesta, mise-
ra? nonne dæmones pertime-
scis? At huc ad nos veni: te
tuis reddemus. Quod Sardo-
nio cum risu dicebant: meque
aversum retrahebant: ego verò
pedis, vulnerisque recordatus
claudicabam. Illi verò dice-
bant.

ὅτε ἀποδιδράσκων ἐάλησας; ἀλλ'
 ὅτε φέρον ἐδύκῃ σοι, ὕψαινον,
 ἔπαυε ὠκύπερ, καὶ πῶλυνος ἦεν α.
 τοῖς ἢ λόγους τούτοις τὸ ξύλον εἶπε-
 το. καὶ ἤδη ἔλκετο τὸ μηρὸν εἶχον,
 νυθιτερόμενον. ἔπειθ' εἶσα παλιν ἀνι-
 στρέψαμην, τὴν μὲν ῥαυὴν, εὐρομένην
 ἐκ τῆς πέτρας κρεμαμένην ἐκ καλω-
 δίου, δίστασα γὰρ οἷον εἰς τὰς δε-
 σωτάς ἐπὶ τῇ τῇ παρθένῃ φυγῇ,
 κρεμᾶται τὴν σφίγγασα ἐκ τῆς τεφ-
 χήλου. οἶδεν, τὴν ῥαυὴν ἡγεμονίαν
 πρὸς ἀγνωμοσύνης, τὴν μὲν, ἀπο-
 λύσαντες, ἐς τὴν κρημνὸν καὶ πῶλυν
 αἶψα ὡς ἦν ἐκ τῆς δεσμῆς. τὴν ἢ παρ-
 θένοι, εἰδὼν κρατέδουσαν. εἴτα ἰδὲ
 πῶλυν. καὶ πότος ἦν μεκρός. καὶ
 τῶν ἡδὴ πρὸς τὴν κρήνης διελθόντων
 πρὸς ἀκλήλους. τί ποῦ μὲν ἔφη τις
 αὐτῶν τὴν δραπέτην; τί ἢ ἄλλο
 εἶπεν ἔπειτα, ἢ τῇ ῥαυί τῇ αὐτῇ κα-
 τὰ ἐπὶ ῥέψαμην αὐτῇ, ἀφιλομέ-
 νῃ μὲν ἡμᾶς ῥαυί καὶ πολλὰ, ὅσον
 ἐπὶ αὐτῇ. καὶ πρὸς οὐρανὸν ἡμᾶν ὅλον
 τὸ ἔργον ἔλαον. οἶσιν ῥαυὴν ὡς φίλοι,
 αὐτῇ εἰ τῇ οἶκον ἰδράξατο, οἶδεν
 αὐτῇ ἡμᾶν ζῶν ὑπελείπει. πάντες
 γὰρ αὐτῇ ἐκλωμένη, τῇ ἰχθυῶν ἐκ τῆς
 σκοτεινῆς ἡμῶν ἐπιπλεόντων. ὥστε ἀμυ-
 νάμεθα μὲν τὴν πολέμιαν. ἀλλὰ
 μή ἔτι βαλὼν ἀποθνήσκω, πε-
 σσῶσα ἐπὶ τῇ λίθῃ. θάνατον δὲ αὐ-
 τῇ τὴν ἀλγαιότητα, καὶ μεκρότατον
 ἐξ ὅρων μὲν. καὶ ὅστις αὐτῇ ῥαυί,
 καὶ βασάνῃ, φυλάσας, ὥστε ἀπο-
 λεί. εἴτα ἐξήτειν θάνατον. καὶ τις
 εἶπεν, οἶδεν ὅτι ἐπαινέσθω τὸ ἀρ-
 χιτεκτόνημα. τὸ οἷον δὲ ἀπολίσσας,
 ἐκνηρὸν ὄντα, νῦν ἢ ἐκ χυλὸν εἶναι
 ψαλιδιόμοιον, καὶ μὲν ἐκ τῆς φυγῆς
 τῇ παρθένῃ ἡγεμονίαν ὑπερίσταν, καὶ
 ἀλγαιότητα. τῶν ἐν ἑωδῇ ἀπο-
 σφάξασθαι, ἀνατίμωμῃ ἐκ τῆς ῥα-
 υρῆς, καὶ τῇ μὲν ἔγκαστα πάντα ἐξ
 βάλαμην, τὴν μὲν ἢ ἀγασθῇ τῇ αὐτῇ

bant, claudus es quum aufugien-
 do captus es? Verum quando tibi
 visum est fugere, sanus, equo
 velocior, & volucer eras. Quæ
 verba sequebantur verbera, &
 dum increpabar, vulnus in crure
 jam habebam. Domum regres-
 si, vetulam invenimus laqueo è
 petra suspensam, quæ ut verifi-
 mile est, dominos ob virginis fu-
 gam verita, constricto collo se
 suspenderat. Illi bonam vetulæ fi-
 dem admirati, solutam ut erat in
 laqueo, præcipitem in imum de-
 dère. Intus vincta virgine cœna-
 runt, & potum produxerunt,
 dum interim de virgine colloque-
 rentur. Quid, ait ex iis quispiam
 hac fugitiva faciemus? Quid al-
 liud, alter inquit, nisi eodem il-
 lam loco, quo vetulam nostram
 præcipitem agamus? Nam & pe-
 cuniam multam nobis, quan-
 tum in ipsa fuit, abstulit, no-
 stramque tabernam prodidit. At-
 que ut probè scitis, amici, si hæc
 domum suam aufugisset, ne unus
 quidem nostrum in vivis relin-
 queretur. Etenim inimicis in
 nos ex composito irruentibus,
 omnes caperemur. Quare ad-
 versariam hanc ulciscamur: sed
 non ita ut in saxum projecta per-
 eat facilè: imò acerbissimam &
 longissimam mortem commini-
 scamur: quæ ipsam temporì, &
 cruciatui servatam, postera die
 perimat. Deinde genus mortis
 quæstiverunt. Tum dixit aliquis,
 Teneo commentum quod proba-
 bitis. Interimendus est tardus
 hic asinus, qui se claudicare
 mentitur, quanquam virginis hu-
 jus fugæ afflecla fuit, & mini-
 ster. Itaque hunc diluculo ju-
 gulum

πατον συγκαίνωδίσαντος. καὶ μοι
τοῖς κεκτημένοις, ἄριστον παρέκειθε
μείδιμνον κελῶν, καὶ χόρτος, ὅσος
ἔκαστῳ ἱκανός. ἐγὼ δὲ τότε μέ-
λιστα κατηρώμην τῷ Παλαίστρῳ,
ὡς ὄνοι με, καὶ ἔκωα τῇ τέχῃ
μεῖζοντες. ἴωρον γὰρ τοὺς κωῖας εἰς
τὴν πλανεῖον παρεισιόντας, καὶ λα-
φύσαντας πολλὰ, καὶ ὅσα ἐν γά-
μοις πλάσων νυμφίων. ἡμέρας δὲ
ὑπερον μὲν τὸ γάμον ἔκ πολλῶν,
ἐπειδὴ γάρον μοι ἔφη ἡ δασαίνα
ἔχειν ὡς τὰ πατρὶ, καὶ ἀμεί-
ψασθαι με ἀμυβῇ τῇ δικαίᾳ θέ-
λειν, ὁ πατὴρ ἐκείδοντι ἐλάττερον
ἀφείναι ὑπαίθερον, καὶ σὺ τοῖς
ἀγλαίαις ἵπποις νέμεσθ. καὶ γὰρ
ὡς ἐλάττερον ἔφη, ζήσεται ἐν ἡδονῇ.
ἔκ τῶν ἵπποις ἐπιδοῖται. καὶ αὐ-
τῇ δικαιοσύνῃ ἀμυβῇ ἐδόκη τότε,
εἰ ἢ τὰ πρᾶγμα ἐν ὧν δικασθῇ.
καί τις ἐπὶ ἵπποφορῶν πα-
τήρ μοι ὡς δίδωσι. ἐγὼ δὲ ἔχαι-
ρον, ὡς ὅτε ἐπὶ ἀχθοφορήσων. ἐπεὶ
δὲ ἤκημεν εἰς τὸ ἀγρὸν, ταῖς ἵπποις
με ὁ νομὸς συνέμιξε, ἔκ γῆν ἡμᾶς
τῷ ἀγρῷ, εἰς νομόν. ἐξ ἧν δὲ
ἄρα κἀνταῦθα, ὡς περ Κανδαυλῆ,
καὶ μοι γυνεῶν. ὁ γὰρ ἐπιστάτης τῶν
ἵππων, τῇ αὐτῇ γυναικὶ Μεγα-
πόλῃ ἐνδόν μοι κατέλιπεν. ἡ δὲ, τῇ
μύλῃ μοι ὑπεξεύγνυνεν, ὥς αἰεὶ
αὐτῇ ἐπερῆς, ἔκ κελῶν ὅλας. καὶ
τῷτο μὲν ἐμίττειν κακὸν εὐχαρίστω
ὄν αἰεὶ τοῖς ἐαυτῷ ἐπιστάταις. ἡ
δὲ βελπίη, καὶ ὡς τῶν ἄλλων τῶν
ἐν ἐκείνοις τοῖς ἀγροῖς, πολλοὶ δὲ
πάντες ἦσαν, ἀλλότῃ τὸ μισθὸν αὐτῶ-
ν, ἐξ ἐμὶν τὸ ἐμὸν ἀθλιον πρᾶ-
χλον. καὶ τὰς μὲν κελῶν, τῶν
ἄρα φεύγαντες, καὶ μοι ὥς αἰεὶ
ἐπιβάλλαντες, μάλας ὅλας ποιοῦσαν,
κατέπιπεν. ἐμοὶ δὲ, πίτυρα ἄρα

que in mortis periculum venis-
sem. Et mihi, dominorum jussu,
hordei medimnus in prandium
apponebatur, fœnumque quan-
tum sufficeret camelo. Ego tunc,
potissimum Palæstram excecra-
bam, ut quæ me in asinum, non in ca-
nem arte transmutasset. Videbam
enim canes in culinam introēun-
tes, multaque vorantes, quàm
multa in divitum nuptiis. Paucis
autem post nuptias diebus, quo-
niam hera gratiam apud patrem
promiserat, & justam beneficii
pensationem reddere volebat, jussit
ejus pater me liberum dimitti,
ut sub dio agerem, & cum ar-
mentariis equabus pascerer. Nam
ut libertate fruens, inquit, cum
voluptate vivet, & equas inscen-
det. Atque hæc retributio justissi-
ma mihi tum videbatur, si penes
asinum esset judicandi provincia.
Quare accersito equorum pastore,
ei me tradit: ego autem gaude-
bam, ut qui futurus essem à fe-
rendis oneribus in posterum im-
munis. Postquam ad agrum per-
venimus, equabus permiscuit
me pastor, simulque ad pascen-
dum duxit. Oportebat autem ut
hic, idem mihi ac Candauli
accideret. Nam equorum præ-
fectus, uxori suæ Megalopolæ
intus me reliquit: quæ me
molæ illigatum sibi frumentum,
& hordeum totum molere coge-
bat. Mediocris hic erat labor,
grato præsertim asino molere do-
minis. Atque optima hæc mulier,
etiam farina in mercedem petita
à rusticis aliis, qui erant multi,
miserum meum collum mercede
locabat. Insuper hordeum cibum
molerem, imponens, integras
quas faciebat, mazas devorabat: ego in prandium fufur ha-
bebam.

meum torrefaciens, mihi que ut
quas faciebat, mazas devorabat:

ego in prandium fufur ha-
bebam.

ἦ. εἰ δὲ ποτε ἐ συνιλάττει με παῖς
 ἰσπανίος ὁ νομὸς. παιδιόμορος π, καὶ
 δακτύλοισιν αὐτοῦ τὸ δάσιναι, ἀπολ-
 λυμένω. αἱ γὰρ με μοιχρῶν ἰσπα-
 νίωνες ἐπὶ τοῖς ἰσπανοῖς τῶν αὐτῶν
 γυναικῶν, ἰσπανοῖς, ἀμφοτέρωθεν εἰς
 ἐμὴ ἀπαικιστοῖς. ὥστε φέρονται ἐπὶ
 ἡδυνάμην ἡλοτοπίαν ἰσπανικήν. λε-
 πῶς ἐσ, καὶ ἀμφοτέρωθεν ἐσ ποταμὸν
 χορὸν ἰσπανίαν, ἐπὶ ἐνδοξοῦ φρε-
 σιόμορος ἐπὶ τῇ μύλῃ, ὥστε ἰσπανί-
 οισιν ἰσπανίαν, ἰσπανοῖς τῶν συνιλάττει
 ποταμῶν. καὶ μεν ἐπὶ τὰ πολ-
 λα εἰς πῆγας αὐτῶν ἐπιπτόμεν, καὶ
 ἐξ ὧν τὰς ἀμφοτέρωθεν ἐκκρίνον. τὰτο ὅ
 καὶ πῆλαιον τῶν ἐμῶν κερῶν.
 ὥστε πῆ, ἐν πῆλῳ ὅρος ἀναβαί-
 νει ἐπὶ, ἐπὶ δὲ αὐτῶν ὁδόν. εἴτα ἐ
 συνιλάττει, ἐπὶ ἐπὶ λίσιν. καὶ μοι
 συνιλάττει ἰσπανίαν, παιδιόμορος
 ἀμφοτέρωθεν. τὰτο με κερῶν ἐκκρίνον
 ἀμφοτέρωθεν. ὥστε πῆ, ἐπὶ αὐτῶν με, καὶ
 τῇ ἐκκρίνον, ἐξ ὧν ἀμφοτέρωθεν; ἀλ-
 λα τὰ ἐκ τῶν πυκνῶν ἐκκρίνον, καὶ ἐξ ὧν.
 καὶ ἐπὶ πῆλῳ τὸ αὐτὸ ὅ μὴ ἐσ.
 ὥστε αὐτῶν μοι καὶ τῶν ἐκκρίνον ὁ μὴ ἐσ
 τῇ ἐκκρίνον. ὁ δὲ, αὐτῶν τῇ ἐκκρίνον
 ἐπικρίνον. αὐτῶν μοι ἐπικρίνον φερέον,
 ὥστε καλῶς ἐπικρίνον ἐπὶ ἐκκρίνον ἐκκρί-
 νον. καὶ αὐτῶν ὁ καὶ ἐκκρίνον ἐκκρί-
 νον. ὁ δὲ, καὶ ἐκκρίνον ἐπικρίνον. εἰ
 δὲ μοι ἐκκρίνον ἐπικρίνον τὸ φερέον,
 καὶ εἰς πῆλῳ ἐπικρίνον, δὲ ἐπὶ τῇ
 ἐκκρίνον ἐκκρίνον, ἐπὶ τῇ ἐκκρίνον
 ὥστε ἐκκρίνον, καὶ τὸ ἐπὶ πῆλῳ, τὰ-
 το μὲν, ἐπὶ ἐπὶ ἐκκρίνον. λίσιν
 ὅ μὴ ἐκκρίνον ἐπὶ ὅρος ἀμφοτέρωθεν,
 εἰς τὸ ἐκκρίνον, καὶ αὐτῶν ἐπὶ
 φερέον ἐπικρίνον, καὶ ἐκκρίνον ἐκκρί-
 νον ἐκκρίνον, οὐκ ἐπὶ λίσιν ἐκκρίνον
 ἐκκρίνον. καὶ ἐκκρίνον ἐπὶ αὐτῶν
 ἐπὶ τῇ ἐκκρίνον. ὁ δὲ, τῇ ἐκκρίνον
 φερέον, ἐπὶ τῇ ἐκκρίνον ἐπὶ
 ἐκκρίνον ἐκκρίνον, ἐπὶ τῇ ἐκκρίνον
 ἐκκρίνον, ἐπὶ τῇ ἐκκρίνον.

bebam. Quòd si quando me cum
 equabus abigeret pastor, ictibus
 & morsibus à maribus perimebar :
 qui me cum sceminis suis mœcha-
 ri suspicabantur, ideoque utro-
 que pede calcitrantes, me in-
 sequebantur. Quare zelotypiam e-
 quorum ferre non poteram. Quo
 factum est ut macilentus ac defor-
 mis brevi evaserim : cum neque
 domi ad molam exhilararer, ne-
 que sub dio pascerer, consortium
 bello oppressus. Quinetiam in
 montem sæpe mittebar, & ligna
 vectabam humeris. Quod erat
 malorum meorum caput. Pri-
 mum quidem ascendendus erat
 mons excelsus via graviter ardua :
 deinde soleis carebam in saxoso
 monte. Mecumque mittebatur
 agaso, nefarius puerulus, qui me
 nova ratione quavis à parte perde-
 bat : ac primum quidem me etiam
 intensius currentem percutiebat,
 non simplici fuste, sed nodis cre-
 bris, acutisque scatente : can-
 demque femoris partem semper
 petebat, aded ut ea ex parte fe-
 mur verberibus apertum fuerit :
 nec tamen vulneratum ferire de-
 stitit. Deinde onus imponebat,
 quantum vix etiam elephas tulis-
 set. Ac quanquam acutus erat de-
 scensus, hic tamen verberabar.
 Quòd si videret mihi incumbens
 onus in alterum latus inclinare :
 quanquam graviore detrahenda
 erant ligna : & leviori adjicienda,
 ut paria fierent : nunquam ta-
 men istud fecit. Imò lapides
 magnos ex monte acceptos, le-
 viori seque attolenti oneri ad-
 debat : ego verò descendebar
 lapides inutiles cum lignis circun-
 ferendo. Porro in via erat peren-

nis fluvius, quem ut calceis parceret, post ligna mihi insidens trajicie-
 bat.

ἢ δὲ ποτε οἷα κρύμναι, καὶ ἀχθο-
 φορῶν, καὶ ἀπίσιμι, τοτε δὴ τὸ
 δεινὸν ἀφορήθην ἦν. ἢ γὰρ ἦν καὶ ἄλλος
 ὃ χεῖρ μου ἐπέδωκεν, καὶ μετὰ χα-
 μῶν ἐπιγίρειν, καὶ τὸ φορῶν
 ἀφιλεῖν, ἂν ποτε εἴδω. οὐδὲ, ἔπει-
 κατῆλθην, ἔπει χεῖρ ἂν ποτε ἐπι-
 δώκειν, ἀλλ' ἄνωγει δάτι τὸ κίφα-
 λῆς, καὶ τὸ ἄνωγ' ὀρεξάμεν, συ-
 νιγχεῖται μετὰ ξύλων, ἵως ἐπιγίρω-
 σί με αἱ πληγαί. καὶ μετὰ εἰς ἄλλο
 κακὸν εἰς ἐμὲ ἀφορήθην ἐπαίξει. συ-
 νιγχεῖται ἀκρωτῶν ὀξυῶν φορτίον,
 καὶ τὸ δισμῶς ἀετφίγξας, ἀπε-
 κρίμμεν ὅπως ἐκ τῆς ἔρως. αἰδὲ,
 οἷον εἰκὸς ἦν, ἀπὸνθες πλὴν οὐδὲν,
 ἀπικρεμῶμεν, ἀποσπικθῶν μου,
 καὶ πᾶντα μου τὰ ὅπως ἐνύπνου,
 ἐπίτρωσκον. καὶ ἦν μου τὸ ἀμυῶν
 ἀδωῶν, τῶν πτανοσκόπων αἰετῶν
 ἐπομῶν, καὶ μετὰ ἥρτημῶν. εἰ μὲν
 γὰρ ἀπὸνθες ἀποδοίμι φυλαττόμεν
 τὸ ἀκρωτῶν πλὴν ἀποσκόλην, καὶ τὸ
 ξύλον ἀπὸ ἀμυῶν. εἰ δὲ φάσκει
 τὸ ξύλον, τὸ γὰρ ἦν τὸ δεινὸν ὅπως
 ὀξυ ἀποσπικθῶν. καὶ ὅπως ἔρως ἦν
 τὸ ὀνηλάτη τὸ ἐμὲ ἀπικρεμῶν με.
 ἐπὶ δὲ ποτε ἀπὸνθες καὶ πᾶν
 πᾶν, ὅπως ἐπὶ φέρων, ὅπως αἰ-
 τὸν λαὸς αἰνέσας, εἰχεν αἰετὸν τὸ
 λαὸς ἐν μνήμῃ. καὶ ποτε κελύει
 συππῶν ἐξ ἐτέρου χαλῶν εἰς ἑπὶ
 χαλῶν μεττιγχεῖν. κρημῶν ἐν με,
 καὶ τὸ συππῶν τὸ πολὺ συνιγ-
 κῶν, κατὰ δὲ ἐπὶ ἐμὲ. καὶ δισμῶς
 ὀρεξάμεν εἰς μέλα ἀποσπικθῶν μετὰ
 φορτίου, κακὸν ἐμὲ μέλα τυρῶν.
 ἐπὶ δὲ ἀποσπικθῶν λοιπὸν ἔδω ἐκ τῆς
 ἐσθῆς, κλέψας δαλὸν ἐπὶ φέρων,
 ἐπὶ δὲ πᾶν τὸ αἰλῆς ἐλθόμεν,
 τὸ δαλὸν αἰετῶν εἰς τὸ συππῶν.
 τὸ δὲ, τί γὰρ ἄλλο ἐδωῶν, αἰετῶν
 ἀνάπτεται. καὶ λοιπὸν εἰδὲν ἔφερον
 ἄλλο, ἢ πῦρ ἀπὸνθῶν. μετὰ ἐν ὧς

bat. Quinetiam si quando tan-
 quam fessus, oneri succumbe-
 rem, tunc intolerabilis erat ejus
 molestia : nunquam enim descen-
 debat ut manum mihi porrige-
 ret, atque humo excitaret, &
 onus allevaret, si quando esset
 opus, sed à summo capite, au-
 ribusque incipiens, fuste me tun-
 debat, dum me excitarent pla-
 gae. Alio quoque intolerabili
 malo me lacescebat. Etenim a-
 cutissimarum spinarum fascem,
 vinculo circumligatum à cauda
 ponè suspendebat. Quibus, ut
 parerat, cùm in via progred-
 rer, pendentibus & illudentibus,
 totamque posteriorem partem
 lancinantibus, vulnerabar : ne-
 que eas arcere poteram, siqui-
 dem vulnerando me semper se-
 quebantur, & à me pende-
 bant. Etenim si lento gradu proce-
 derem ut spinarum ictus evita-
 rem, baculo conficiebar : si ba-
 culum devitarem, tunc acutum
 illud malum à tergo mihi in-
 cumbebat. Denique erat aga-
 soni meo istud opus, ut me oc-
 cideret. Sed postquam tandem
 aliquando malorum impatiens
 calces in eum movi : calces
 illos memoria semper tenebat.
 Iussus aliquando stupam de una
 regione in aliam transferre :
 allatam illam dorso meo alli-
 gavit, & me arcto admodum
 vinculo cum onere vinxit, ma-
 gnum mihi moliens malum.
 Nam cùm esset prodeundum
 domo : surreptum ex igne tor-
 rem adhuc fervidum, ubi pro-
 cul à stabulo processissemus,
 intus stupam abscondit. Quæ
 (quid enim aliud poterat?) protinus flammam concipit : atque
 ego nihil aliud quàm multum ignem ferebam. Sed cùm me
 in

hujus amatoris laceratione vindicavi mus.

in via protinus altissimum iri sentie-
rem, profundum stagnum na-
ctus, in partem ejus humidissi-
mam me injeci: deinde stupam
hic volutavi, & me simul vol-
vendo, versando, calidum, a-
cerbumque illud onus luto extin-
xi: eoque pacto reliquum iter
minor cum discrimine confeci.
Non amplius enim poterat puer
stupam humido luto subactam
incendere. At scelestus ille puer
domum reversus, falsò me ac-
cusavit, asserens me in ignem
sponte insiliisse, & præter spem
stupis subduxisse. Verùm alte-
ram deteriorem in me accusatio-
nem puer ille scelestus excogi-
tavit. Nam cum me ad montem
deduxisset, grandi lignorum im-
posito onere, illud agricolæ vi-
cino vendidit: me verò nudum,
& ligno vacuum ad ædes redu-
xit: & apud dominum rei atrocis
accusavit. Hunc asinum do-
mine cur nutriam nescio, im-
penitens pigrum ac tardum. At-
qui alius rei ipsi est cura. Si
mulierem, aut virginem formo-
sam, jamque viro maturam,
puerum-ve conspicit, calcibus
lasciviens, cursu in ipsos fertur,
ut masculus homo quispiam ama-
tor ad mulierem dilectam per-
motus: ac specie oculi mordet,
& congregi nititur. Atque hinc
tibi lites & negotia faciescit, dum
omnes contumeliose pulsât, o-
mnes humi fundit. Nunc enim
cum ligna ferret, visa muliere in
agrum proficiscente, ligna hu-
mi projecta dispersit, & mulie-
rem in via subversam comprime-
re voluit, donec aliis aliunde ac-
currentibus, mulierem à formosi

ὅτι μέγαν κίνδυνον αὐτὸς ὑπέστη.
 ἥ φίλον γὰρ τις τῷ διαπότη τῶν
 ἄρχων ἐπιμύσει δόξῃ, οἷα ἄρχῃ
 μέγῃ. τῷ τὸ ὁ μὲν γὰρ σκιδάσκει
 λαβὼν, ῥαθυμῶς ἀπώλει, κινῶν
 πολλῶν λαθραίων εἰσω παρελθόντων.
 ὅς διδῶν πολλὰς πλάγας, ἔ βα-
 σπανοὶ ἐκ τῆ ἀπώλειας ὁ μὲν, ἔγνω
 κρινέσθαι αὐτοὺς ἐκ τῆς πλάγης. ἡ
 ἡ γυνὴ ἡ τῶν, καὶ ἡ ἐξ αἰσίου
 ἐμὴν, ἀλλὰ μήτις δαίνεσθαι εἴπει ὁ
 φίλος, μήτις ἀγρία τοιαύτη δὴς
 σταίῃ. πιδόμῃ γὰρ μὲν, πρῶ-
 τος ἐν πάντι. ἥ κινῶν τὸν λα-
 βὼν ἐξ εἰς ἐκ μὲν χεῖρας, καὶ πει-
 τῶν σφάξας αὐτοὺς. τὸ μέγας μὲν
 ἐκείνῳ, τὸ μὲν δαίνεσθαι, κρινέ-
 σθαι. καὶ σκιδάσκει, τῷ διαπότη
 δαίνεσθαι. καὶ τὸ ἄλλο ὅτι, καὶ τῷ
 πᾶσι ἐκ τῆς κοινῆς ἀφῆς, δὲ δὲ γὰρ
 ἀποδράς, οἱ γὰρ αἱ ποί, καὶ εἰς
 ἀποδράς. ὅρας ἡ ὡς ἐν εὐπρεπῶς,
 ἔ ὁ ἄρχῃ ἐκείνῳ πάντι ἀμείνων;
 ὁ ἡ μὲν γὰρ, τὸ γυναικὸς ἐκείνῳ
 πᾶσι βέλδῳ, ἀεὶ ἐκ εἴης ὡς
 γυνῆς, τῶν. καὶ τῶν μὲν τῷ
 ἔγνω πᾶσι μὲν γὰρ φυλαίνεσθαι. καὶ
 εἴ τὸ μὲν ἔδη πιδόμῃται, ὁ μὲν
 αὐτοὺς ἔτῳ ἔμῳ μὲν γὰρ, ἐκ
 πολλῶν ἐκ τῆς γυναικὸς τῶν
 σκιδάσκει. ἐκ τῆς, τὸ μέγας
 ἔδη σκιδάσκει, καὶ πᾶσι ἔγνω
 τὸ σκιδάσκει ἐκ τῆς πιδόμῃ. καὶ
 ἔτῳ τῆς μὲν γὰρ, ὁ δὲ γὰρ, ἔ
 ἀνασκιρτήσας, ἐκ τῆς δόξης εἰσω,
 ἐκ τῆς ἐκ τῆς οἱ κινῶν τῶν τῷ δι-
 πότη ἡ ἄρχῃ. ἐκ τῶν εἰσδρα-
 μῶν, ἀνασκιρτήσας τῶν σκιδά-
 σκει, ἐκ τῆς, ἐκ τῆς. καὶ
 τὸ μὲν γὰρ καὶ τῶν πᾶσι ὡς
 σκιδάσκει ἐκ τῆς δόξης, ἔ τὸ δι-
 πότη τῶν ἄρχῃ κρινέσθαι ἐκ τῆς ὡς
 ἄρχῃ ὡς ἐκ τῆς κρινέσθαι
 φυλαίνεσθαι ἐκ τῆς. ἀλλὰ μετὰ
 τὸ καμῶν, ἐκ τῆς ἔτῳ κρινέσθαι.

servaretur. Verum illud me in

magno periculo versari. Nam
 quidam ex amicis, donum ruris
 domino miserat, agrestis asini
 femur: quod cum coquus con-
 diendum cepisset, negligentia a-
 misit, clam ingressis canibus mul-
 tis. Qui plagas multas, & femo-
 ris illius amissi poenam veritus,
 ex collo sese suspendere statuit.
 Sed ejus uxor, ingens mihi ma-
 lum. At nolito mori, inquit,
 o dilectissime: neque te dedas
 hujusmodi animi consternatio-
 ni. Nam si mihi credideris, om-
 nia recte geres. Cinædorum
 illorum asinum in desertum lo-
 cum deducito: deinde eo jugu-
 lato, partem illam, nempe fe-
 mur, recisam huc affer, quam
 paratam domino apponas, reli-
 quum verò corpus in præcipi-
 tium alicubi detrudito. Nam
 aliquid aufugisse, & latere vide-
 bitur: vides autem quàm sit
 obesus, illoque sylvestri per om-
 nia melior? Coquus appro-
 bato uxoris consilio, hæc opti-
 mè, inquit, consulisti uxor: hoc-
 que solo facto plagas vitare
 possum: jamque hoc faciam.
 Itaque nefarius iste meus co-
 quus, mihi astans, hoc cum u-
 xore consilium inibat. At ego,
 quod futurum erat prævidens,
 optimum factu duxi, si eade
 illa me liberarem. Itaque fra-
 cto quo ducebar, loro, profi-
 liens feror intus cursu, ubi cum
 ruris domino cinædi cœnabant:
 quò cursim ingressus, saliendo
 lumen & mensas subverto. Quod
 inventum elegans mihi fore sa-
 luti arbitrabar, rurisque domi-
 num illico jussurum ut petulans
 hic asinus tuto in loco conclusus
 extremum adduxit periculum.

Nam

δε μέλαι κίνδυνον αὐτὸς ὑπεστάς.
 ἥ φίλοι γάρ πε τῷ διαπότη τῶν
 ἀρξῶν ἐπέμψε δῶρον, οὐκ ἀρχίῃ
 μηρῶν. τῷ τὸν ὁ μάγειρος σκιάσας
 λαβὼν, ῥαθυμῶς ἀπώλεισε, κυνῶν
 πολλῶν λαθραῖως εἰσω παρελθόντων.
 εἰς διδῶς πολλὰς ποδάς, ἐ βό-
 στανον ἐκ τ' ἀπώλειας ἔμηνε, ἔγνω
 κρεμῶσαι ἑαυτὸν ἐκ τ' ἀρχίλῃ. ἡ
 ὅ γυνὴ ἡ τέττω, καὶ ἐξαίσιον
 ἐμὸν, ἀλλὰ μήτε δαΐδιησκε εἶπτι ὦ
 φίλτατε, μήτε ἀγρυμῶ τῷ αὐτῇ δῶς
 σταυθῇ. πινόμεν γάρ μοι, πρῶ-
 ξεις εὖ πάντα. ἥ κιναιδὴν τ' ἔνοι λα-
 βὼν ἔξω εἰς ἔρημον χωρίον, καπι-
 ται σφάξας αὐτὸν. τὸ μέρος μὲν
 ἐκείνο, τὸ μηρὸν δαΐτημον, κόμιζε
 δῖορος. καὶ σκιάσας, τῷ διαπότη
 δαΐδῳ. καὶ τὸ ἄλλα ἔπειτα, καὶ τῷ
 περὶ ἐς τὸ κρημνὸν ἄφεις, δόξεν γὰρ
 ἀποδράς, αἰχμαδί ποί, καὶ εἶτα
 ἀφανῆς. ὅρας ἥ ὡς ἐστὶν εὐπαρκος,
 ἐπὶ ἔρχεται ἐκείνη πάντα ἀμείναν;
 ὁ ὅ μάγειρος, τὸ γυμναστήριον ἐπαί-
 νει τὸ βέλδωμα, ἄεστε ἐφ' οἷον αὐ-
 γυμνῶ, ταῦτα. καὶ τέττω μόνῃ τῷ
 ἔρχω πᾶς μάστιγας φυλάξω, καὶ
 πᾶσι μοι ἡδὴ πεπραγέται. ὁ μὲν ἐν
 ἀνσίῳ ἔτ' ἔμμεν μάγειρον, ἐμὲ
 πολλοὶν εἰς τῇ γυναικὶ ταῦτα
 σκευάζουσιν. ἐγὼ ὅ, τὸ μέλλον
 ἡδὴ σποράν μὲν, καὶ πρὸς ἔγνω τὸ
 σῶζεν ἐμῶν τὸν ἐκ τ' κιναιδῶν. καὶ
 ἔμμεν τὸ ἔμμεν, ὡς διηγήμεν, ἐ
 ἀνασκιρτήσας, ἔμμεν δρομῶν εἰσω,
 ἐνταῦθα οἱ κιναιδοὶ σὺν τῷ δι-
 παότη ἥ ἀρξῶν. ἐνταῦθα εἰσδρα-
 μῶν, ἀνατρεπὺ πάντα τῷ σκιρτή-
 ματι, ἐ λυχνίαν, ἐ τραπίζας. κα-
 τὰ μὲν ὡμῶν καμψὸν πὲρ τῷ πρὸς
 σπηλαίῳ ἐμῶν ὄρηκιναν, ἐ τὸ δι-
 παότην ἥ ἀρξῶν κελύμεν ἐστὶν ὡς
 ἀγρόωρον ὅτι ἐμὲ καὶ κελύμεν
 φυλάττω ἀσφαλῶς. ἀλλὰ μετὰ τὸ
 τὸ καμψὸν, εἰς ἔχαστον ἡγεῖται κινδύνον.

ferretur. Verum illud me in

magno periculo versari. Nam
 quidam ex amicis, donum ruris
 domino miserat, agrestis asini
 femur: quod cum coquus con-
 diendum cepisset, negligentia a-
 misit, clam ingressis canibus mul-
 tis. Qui plagas multas, & femo-
 ris illius amissi poenam veritus,
 ex collo sese suspendere statuit.
 Sed ejus uxor, ingens mihi ma-
 lum. At nolito mori, inquit,
 o dilectissime: neque te dedas
 hujusmodi animi consternatio-
 ni. Nam si mihi credideris, o-
 mnia recte geres. Cinædorum
 illorum asinum in desertum lo-
 cum deducito: deinde eo jugu-
 lato, partem illam, nempe fe-
 mur, recisam huc affer, quam
 paratam domino apponas, reli-
 quum verò corpus in præcipiti-
 um alicubi detrudito. Nam
 aliquid aufugisse, & latere vide-
 bitur: vides autem quàm sit
 obesus, illoque sylvestri per o-
 mnia melior? Coquus appro-
 bato uxoris consilio, hæc opti-
 mè, inquit, consulisti uxor:
 hocque solo facto plagas vitare
 possum: jamque hoc faciam.
 Itaque nefarius iste meus co-
 quus, mihi astans, hoc cum u-
 xore consilium inibat. At ego,
 quod futurum erat prævidens,
 optimum factu duxi, si cæde
 illa me liberarem. Itaque fra-
 cto quo ducebar, loro, profi-
 liens feror intus cursu, ubi cum
 ruris domino cinædi cœnabant:
 quò cursim ingressus, saliendo
 lumen & mensas subverto. Quod
 inventum elegans mihi fore sa-
 luti arbitrabar, rurisque domi-
 num illico jussurum ut petulans
 hic asinus tuto in loco conclusus
 extremum adduxit periculum.
 Nam

reddiderunt. Postea die, & sarcinas, & me vendere decre-

G 5

σπείη, καὶ με πωρᾶσκουσιν δίδου-
σιν. καὶ ἀπιδιδῶ με ξίνοι ἀνθρώπων,
τῶν πολλοῖν καὶ μὲν οἰκῶν, τί-
χιν ἔχοντες ἀργυρᾶ πώλῃσι. ἅπας με
πορᾶλαβόν, ἐ πυρὸν μεθιμνὺς δι-
κῶ ἀνηστέμηνον, ἐπιδείξ μοι τὸ πυ-
ρῶν, ὡς ἐαυτὸν ἤλαυνεν ὁδὸν δὲ ρα-
λίαν. ὡς ὅτε ἤκαμον, εἰσάγα με εἰς
τὸ μυλῶνα. καὶ ὁρῶ πολὺ πλῆθος
ἰδὼν ἐμὸν δῶλον κτείνων. καὶ μύλας
πολλὰς ἦσαν. καὶ πᾶσαι τῶν τοῖς ἐρί-
φοντο. καὶ πᾶν ἑκάστη μετὰ τῷ
ἀλδάρῳ. καὶ τότε μὲν με, οἷα ξίνοι
δῶλον, ἐ φορέον βαρύντασιν δὲ ρά-
μεινοι, ἐ ὁδὸν δὲ ραλίαν ἀφινγόμενοι,
ἐκπαύσασθαι ἰδὼν ἀφῆκασι. τῇ ὕστε-
ραί, ὁδοῦ τοῖς ὁμῶς ἐπιπταί-
σαντες, ἰσχυρῶς μοι τῇ κόπῃ
τὸ μύλας. εἴτα ἤλαυνον. ἐγὼ δὲ ἡπι-
στάμην ὅπως χρὴ αἰεὶν, πορᾶν
μετὰ. ἀποσιπυμὲν δὲ ἀγνοῖν.
ἀλλὰ μετὰ ἤλαυσεν. λαβόντες γὰρ
πολλοὶ τὸ ἰδὼν βακτηρίας, ἀει-
κίζοντάς με. καὶ μὴ ἀποδοκῆσαντα
ὡς ἐχθρῶν, παύσιν ἀγρόα τῇ
χαίρῃ, ὥστε με ὑπὸ τῷ πλῆθους,
ὡς περ ἐρόμενοι ἐξαπίνης ἐρίφου.
καὶ πείρα ἔμαθον, ὡς χρὴ τὸ δῶλον
εἰς τὸ πᾶν δίδωαι ποιεῖν, μὴ ἀει-
κλῆν τῶν χαίρων τοῦ δισπότου. λι-
πὸς ἐν πᾶν γίνουσα, καὶ ἀδινῆς
τῷ σώματι, ὥστε ἔγω με ὁ δισπό-
της πώλῃσι. καὶ ἀποδιδυμὲν με ἀν-
θρώπων κηρυττῶν τῶν τέχνων. ἔτι
γὰρ εἶχε κῆπον, λαβὼν γαργαῖον. καὶ
τῷτο εἶχοντες ἔργον. ὁ δισπότης ἐν
ἑωθεν ἐπιδείξ μοι τὰ λάχανα, ἐχ-
μίζοντες εἰς τῶν ἀγροῶν. καὶ περ-
δὲς τοῖς ταῦτα πωρᾶσκουσιν, καὶ
με πάλιν εἰς τὸ κῆπον. εἴτα ἐκεί-
νον μὲν ἐσκεπτε, καὶ ἐφύττει,
καὶ τὸ ὕδωρ τοῖς φυτοῖς ἐπήλυ-
ον δὲ, ἐν ταῦτα εἰσέκειν ἀργῶς. ἐγὼ
δὲ μοι δεινῶς ἀλγιστὸς ὁ τότε βίον.
ἀποτοῦ μὲν, ἐπὶ χαίρων ἤδη τῷ.

Ita erat mihi temporis illius vita : quia jam vige-
bat hyems, nec

verunt : & me pistori, peregrino homini, vicinum pagum incolenti vendiderunt. Qui decem frumenti modis quos emerat, dorso meo impositis, per viam asperam ad suas aedes ducebat : quod quum advenimus, in pistrinum me introducit : ubi magnam conservorum jumentorum copiam cerno, ubi & multae erant molae, quae omnes a jumentis hisce verlabantur : quae omnia farinis erant plena. Tunc quidem me, ut pote novum servum, & qui gravissimum onus tulit, iterque difficile confecit, intus quiescere siverunt. Postridie, oculis linteo velatis, mola jugo meo alligant. Tum incitabant : sed noram quomodo esset molendum, id usu edoctus, me tamen non nosse simulabam : at mea spes fuit inanis. Nam multi ex domesticis, muniti baculis me circumstant, ac de improvviso, me nihil tale expectantem tota manu percutiunt : adeo ut plaga compulsus, molam turbinis instar volverem. Ex quo edoctus sum experientia, servum non debere domini manum expectare, ut ea praestet quae sui sunt officii. Interim macresco, & corpore fio debili, ita ut statuat herus me vendere. Vendidit igitur olitori, qui colendum hortum acceperat : idque negotii habebamus. Itaque dominus olera mihi imponebat, quae in forum ferebam : & posteaquam ea venditoribus tradidisset, me rursus in hortum ducebat : ubi dum fodiebat, dum plantabat, dum aqua plantas irrigabat, ego interim otia-
bar : sed admodum mole-

[illegible]

cum vix, ut aiebant, surrexisset, capite plagis gravato in urbem

ὁρῶντες ἄλλοι ἄπτοιν. εἴτα ὃ τῶν
 ὀμυθῶντες ἐκάλω ἐπὶ τῷ ἰμῶν
 ἦσαν. καὶ γέλωτος πολλοῦ ἦν. ὅτε
 ὁ δισπότης αὐτῶν ἤκουσεν ὅτι γέλω-
 τῶ, θυρόθεν ἔστην, καὶ ἤρι-
 πτό πια εἰς τὸ πρῶτον οἱ ἔξω γέλω-
 σιν. ἐπὶ ὃ ἤκουσεν, καὶ ἐξαίφνης
 ὅτι συμποσίῃ, καὶ ἀφ' ἑκείνης ἦσαν,
 ὅρα μὲ σὺς ἀγροῖα μετρίως καὶ
 πίοντα, καὶ μάλα ὅτι γέλωτι ἀνα-
 βόησας, εἰς τριχὺ εἶπον. καὶ γὰρ σφό-
 δρα ἡχθόμενοι ἐπὶ τῷ δισπότῃ, κλί-
 πῃ τῆς ἄρας, καὶ λίχῃ ἰσχυρῶς.
 ὁ δὲ, πολλὴν εἶχεν ἐπὶ ἑμῶν γέλωτα
 καὶ τιμωροῦντα, κελύφῃ μὲ ἦσαν
 ἀγροῖα εἰς τὸ ἐκείνη συμποσίῃ.
 ἔπειτα, τρέφειν μὲν ὅτι δὲ τρέφειν
 εἶπεν, καὶ εἶπεν ἐπὶ αὐτῇ πολλὰ ὅτι
 ὅσα μὴ δυνατὸν ἄλλοι εἶναι κατὰ φε-
 ρῶν, κρία, βοτάνας, ζῴων, ἰχθύς.
 τῶν μὲ γάρων, ὅτι ἰσχυρῶς καὶ
 τῶν ὅτι, ἀπὸ τῆς ἰσχυρῶς. καὶ γὰρ τῷ
 τῶν ὅτι ὅτι ἰσχυρῶς. καὶ γὰρ τῷ
 διδῶν, καὶ μὲν ὅτι μὲν τῶν μὲν
 πάλιν οἱ ἀνασπῶν, καὶ τοὶ ὅτι ἰσχυ-
 ρῶν, ὅμως ἡρίων, ὅτι τρέφειν
 ὅτι δὲ τρέφειν. τὸ ὅτι συμποσίῃ
 ἐκάλω. καὶ πρὸς εἶπεν, ὅτι πρὸς
 εἶπεν ὁ εἶπεν, ὅτι πρὸς αὐτῇ ἰσχυ-
 ρῶν ἐπὶ δὲ. καὶ ὁ δισπότης
 ἐκάλω. καὶ γὰρ τὸ ὅτι πρὸς
 εἶπεν. ὁ ὅτι οἱ εἶπεν, ὅρα μὲ
 καὶ πρὸς δεξοῖς, τῷ πρὸς τῷ
 ἑμῶν κελύφῃ ὅτι διοικητῶν πρὸς
 βαλεῖν, τῷ ἑμῶν ὅτι πρὸς, καὶ ἄλ-
 λο τῶν. ἑμῶν ὅτι πρὸς πρὸς
 λῶν πρὸς τῶν ἑαυτῶν ἰσχυρῶν,
 καὶ εἶπεν κατὰ τῶν, ὅτι πρὸς
 λῶν, ὅτι πρὸς τῶν αὐτῶν δυνα-
 τῶν. τῷ δὲ γὰρ ὅτι πρὸς ὅτι πρὸς.
 ὅτι πρὸς ὅτι πρὸς, εἰς ἑαυτῶν δι-
 δασκόμεν. καὶ πρὸς τῶν μὲν κατὰ
 κλίνας μὲ ἐπὶ κλίνῃς, ὅτι πρὸς
 ἄνθρωποι ἐπὶ ἀγροῖα ἐποίησαν. εἶτα
 ὅτι πρὸς πρὸς αὐτῶν, καὶ μὲν ὅτι

ciscor. Illi primo ridere inci-
 piunt, conspicati novum asini ci-
 bum: deinde conservis ad idem
 spectaculum vocatis denuo mul-
 tum rident: ita ut risum ipso-
 rum herus audiret, tumultu for-
 ris excitato, & interrogaret quor-
 sum foris adeò riderent. Audi-
 ta risus causa, surgit à convi-
 via, & introspicens, videt me
 apri frustum devorantem, ma-
 gnoque cum risu exclamans, in-
 trò se corripit. Ego ægerrimè
 tuli me in furto & gula fuisse
 deprehensum apud herum: qui
 multo risu me excipiebat. At-
 que is primùm jubet me in con-
 vivium deduci: deinde mensam
 mihi apponi cum ferculis adeò
 multis, ut nullus asinus tot pos-
 set comedere, carnes, patinas,
 jura esculenta, pisces, partim
 garo & oleo conditos, partim
 sinapi insperfos. Equidem ego
 fortunam videns mihi molliter
 arridentem, & sentiens fore ut
 hic jocus saluti me redderet:
 etsi jam essem refertus, nihilo-
 minus mensæ accumbens, pran-
 debam: convivium autem risu
 movebatur. Et dixit aliquis,
 bibit vinum hic asinus, siquis
 infusum ipsi præbeat. Tum jus-
 su heri oblatum bibi. Qui, ut
 verisimile est, me admirabilem
 videns possessionem, unum ex
 ministris jubet ut duplum mei
 pretium emptori numeret. Quo
 facto tradidit me cuidam adole-
 scent, suo liberto, à quo discerem
 quæcunque ipsum delectare pos-
 sent. Cui facile fuit me docere,
 cum ipsi statim parerem in omni-
 bus. Primùm in cubitum reclina-
 ri supra lectum tanquam homi-
 nem docuit, deinde secum colluctari, & in duos pedes erectum sal-

λῶν πᾶντο δραχμῶν. καὶ τακτεῖσαι, γὰρ με ἔνδον, ἐχρήστωται. καὶ τοῖς βυλομήτοις ἰδοὺν ἐμὲ, ἔταμψα παρὰ δόξα ἔργα, μισθὸν τῶν ὑποσχεθέντων. οἱ δ' εἰσκήρυξον, ἀλλ' ἄλλο τι ἔδωκεναι. μελίστα τὸ ἐχθρὸν εἶναι οὐκ ἔστιν ἀδελφῶν ἡ, ἡδύοι. ὥστε ὀλίγον ἡμερῶν τῷ διασώτῃ, καὶ τοῖς ἐν τῇ πόλει συναρῶν, μέγας πᾶσι, καὶ πᾶσι δεινῶς ἡδὴ ἐμαρτυροῖται. καὶ πᾶσι γυνὴ ξένη, ἡ μέγιστος κεκτημένη, τῶν ὧν ἵππη, παρελθούσα εἶναι ἰδοὺν ἐμὲ δροῖνται; εἰς ἑρμῆ με θέρων ἐμπέτῃ, τὸ τοῦ, τοῦ καλλῶ ἰδοῦσα ἔστιν οὐκ ἔστιν ἡ, τῷ ὡς δὲ ἔστιν ἡ ἐμὴν ἐπιτηδωμάτων, εἰς ἐπιθυμίαν συνουσίας ὡσεὶ λήθουσα. καὶ ἀφελήσεται πρὸς τὴν ἐπιστάτην τὴν ἐμὴν, ἡ μισθὸν ἀδελφῶν αὐτῇ ὑποχρεῖται, εἰ συγχωρεῖται αὐτῇ, πᾶσι ἐμὴν τῶν ὑποσχεθέντων ἀπαυσιάζει καὶ αὐτῇ ὡς δὲ φροντιστικῆς, εἶπε ἡ αὐτῇ πᾶσι ἐμὴν ἐμὴν, εἶπε ἡ με, λαμβάνει τὸν μισθόν. καὶ πρὸς ἡμῶν ἐστὶν ἡδὴ ἡ, καὶ ἡ συμποσίῃς ἀφῆκεν ἡμῶς ὁ δεσπότης, ἀνατρέφομεν ἡμῶν ἐκαστὸν δὲ με. καὶ τῶν γυναικῶν ὑποσχετῶν πάλαι ἀφῆκεν ἐμὴν ἐμὴν ἐμὴν ἐμὴν. ἐκαστὸν ἡ αὐτῇ ὡσεὶ ἐφάλασκα μελαγχρῆ, καὶ τῶν ὡς δὲ εἶναι ὡς δὲ ἡ, ἡ χαλκῶν ἐμὴν ὡσεὶ πρὸς ἡ. εἶπε οἱ με τὴν γυναικῶν θέρωνται, αὐτῇ πᾶσι πᾶσι ὡς δὲ ὡσεὶ ἐμὴν ἐμὴν. ἡ ἡ, λύχνοι ἔνδον ἡμῶν μέγαν, τῷ πρὸς λαμπρόμενον. ἡ πρὸς δὲ πρὸς ἐμὴν, πρὸς τῷ λύχνῳ γυνὴ ὅλη. καὶ μύρον ἐκ τῶν ὡσεὶ ὡσεὶ πρὸς ἐμὴν, τῷ πρὸς ἀλείφεται. καὶ με ἡ μελίστα. ἐν δὲ μελίστα τῶν πρὸς με μύρον ἐνέσπασται. εἶπε με κατεφίλησε. καὶ οἱ ὡσεὶ αὐτῇ ἐμὴν, ἡ ἡμῶν, διελήσεται. καὶ με ἐκ τῶν φροντιστικῶν ἐμὴν, ἐπὶ τῷ χαλκῶν εἶπε. καὶ ἡ ὡσεὶ τῷ ὡσεὶ ἐμὴν, εἰς τὸ τοῦ

marum quæstum ex me fecit. Nam me intus inclusum, stantem tenebat, & iis qui me meosque ludos aspicere volebant, januam accepta mercede aperiebat. Quorum alii aliud esculentum afferebant, idque in primis quod asini ventri videtur inimicum: illudque comedebam: adeo ut intra paucos dies, cum hero, aliisque civibus epulando, crassus ac pinguis evaderem. Tandem peregrina mulier, opulenta, facie impudenti, ingressa ut me prandentem videret, ē vestigio mei amore exarsit: partim asini specie adducta, partim ludorum meorum novitate impulsā, in mei congressus cupiditatem illapsa, eum alloquitur qui mihi erat præfectus, & mercedem amplam pollicetur, si concederet ut in noctem mecum quiesceret. Qui non curans, sive aliquid, sive nihil ex me faceret, mercedem accipit. Cum jam advesperasset à domino dimissi ex convivio, revertimur ubi dormire solebamus: & mulierem invenimus lectum meum ingressam, cui pulvinaria mollia importata erant, & stragula intus deposita, stratumque decens humi positum habebamus. Mulieris servi in propinquo vestibulo cubabant. Magnam lucernam igne lucentem intus accenderat, ad quam depositis vestibus nuda stabat. Tum ex alabastro quodam unguentum profundens, eo sese ungit: deinde me, measque potissimum nares implet. Postea me osculata, prout amatum hominem alloquitur, & me capistro in stratum trahit. Ego ad id tertii hortatoris nequaquam indigus vino veteri multo

multo prolutus, & unguenti o-
dore incitatus, puellæ quoque
formam conspiciatus, decumbo.
Sed quo pacto mulierem inſcen-
derem, dubiuseram. Etenim ex
quo in aſinum fueram converſus,
coitus etiam aſinis conſueti ex-
pers vixeram, neque cum aſina
conſuetudinem habueram. Ita-
que haud parvus timor inceſſebat
ne congreſſui impar mulier à me
dilaceraretur : ac poſtmodum
tanquam homicida meritam ſub-
ire poenam. At neſciebam ni-
hil opus eſſe ut timerem. Mu-
lier autem multis amatoriis oſcu-
lis me provocans, ut vidit non
occupantem amplexu, ipſa me,
tanquam homini adjacens, am-
plectitur, meque intrò tractum,
totum excepit. Verùm meticu-
loſus ego, adhuc metuebam, &
ſenſim retro cedebam : ſed mu-
lier ita meos amplectebatur lum-
bos, ut elabi non poſſem : & fu-
gientem ſequebatur. Poſtquam
autem plenè perſuaſus ſum, ad-
huc mihi aliquid deeſſe ad mulie-
ris plenam voluptatem & delecta-
tionem, citra metum poſtea e-
jus libidini ſervivi, cogitans me
nihilò Paſiphaës adultero eſſe
deteriorem. Porro erat mulier
ad rem veneream adeò prom-
pta, & voluptate coitus inex-
plebilis, ut in mei amplexibus
totam noctem inſumpſerit. Si-
mul atque illuxit dies : mulier
ſurrexit, meumque cuſtodem
convenit, aliamque noctem eo-
dem pretio redimit. Ille ditior
meo opere factus, & re nova do-
mino indicata, cum muliere
me includit, quæ multum me
abufa eſt. Meus ille præſe-

ducit

αὐτὸν ἰσπεύρας ἤδη, ἔνθῃ ἐκαθάρ-
 δειμυ. καὶ διὰ τὸ οὐκ ἔστιν ἡμεῖς
 δεικνύσιν με, ἐνδὸν τῇ μέτρῃ συν-
 ναζόμενοι. οὐδὲ, ἡδὲ τῇ τῇ θείᾳ, καὶ
 δημοσίᾳ με δεῖξαι ταῦτα ποιῶντα
 ἐπιθυμῶσι. καὶ κελεύει αὐτὸς μη-
 δὲνα ἐξω τῶτο εἶπιν, ἵνα ἔφη ἐν τῇ
 ἡμέρᾳ τῇ θείᾳ ὡς ἀγαθὸν τῶτον
 εἰς τὸ θεῖον σὺν πᾶσι τῷ κατὰ δι-
 καιοῦ γυναικῶν, καὶ πάντων
 ἐφ' ἡμεῖς ἐπὶ τῷ γυναικῶν ἀνα-
 θέσται. καὶ πᾶσι τῶν γυναικῶν,
 ἡπὶ κατὰ κελεύει θεοῖς ἀπαιτεῖν,
 ἄγχι ἐνδὸν παρ' ἐμῇ. καὶ αὐτοῖς
 τε κελεύει, καὶ ψάλλει ἐμῇ. εἶτα
 τὸ τελευτῶν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνης ἐν-
 σταίης, ἐν ᾗ τὰς φιλομίας ἡμεῖς
 ἐμὸς διασώτης, εἰσάγει ἐγὼ
 με εἰς τὸ θεῖον. καὶ εἰσὶν ἄλλοι.
 κλίνῃ ὡς μετὰ, ἀπὸ χαλῶντος ἰν-
 δικῆς πεποιημένη, χρυσῷ ἐσφω-
 μένῃ. ἐπὶ ταύτης με ἀνακλίνουσι.
 καὶ ἐμὸς τῷ γυναικῶν ὡς ἀγαθὸν
 κλίναν. εἶτα ἄλλοι ἡμεῖς ἐπιθήκον
 ἐπὶ τῷ μηχανήματι. καὶ εἰσὼ
 εἰς τὸ θεῖον παρενέχοντες, κα-
 τέθηκον ἐν τῷ μέσῳ. καὶ οἱ ἄνθρω-
 ποι μέγα ἀνέδοσαν. καὶ κατὰ
 πείσης χείρως ἐξήλαθ' ἐπ' ἐμῇ. καὶ
 τράπεζα ἡμῖν παρέκειτο. καὶ πολ-
 λα ἰσχυρὰ ἐν αὐτῇ ἐκείνῃ,
 ὅσα τρυφῶντες ἄνθρωποι ἐν δειπνῷ
 ἔχουσιν. καὶ παῖδες ἡμῖν παρειστήκει-
 σιν οἰνοχοοὶ καὶ οἱ οἶνον ἡμῖν χρυ-
 σῷ διὰ χρυσῶν. οὐ μὲν ἐπιστάτης
 ἐπὶ οἰνοχοῖ, ἐκείνῃ με δόξουν.
 ἐγὼ δ', ἄμα μὲν ἡδύμην ἐν τῷ θεῖ-
 τῷ κατὰ κελεύει, ἄμα δ' ἐδεδίδεν
 μὴ πᾶσι ἀρκέως, ἢ λέον ἀναπληροῦ-
 σται. ἐν τῷ τῷ δὲ τῷ αἷθ' ἐφ' ἡμεῖς
 τῷ, παρὰ δόξουν, ἐν πᾶσι ἄλ-
 λοις ἀνέστην, ὅρῳ ἐν ῥόδῳ χλωρῶν
 φύλλα. καὶ μηδὲν ἐπὶ ὀκνῶν, ἀνα-
 πηρῶν ἐν λέχῳ, ἐκπύκνω. καὶ
 οἱ μὲν, ὡς ἐν τῷ ἀνίσταται ὁρῶντες.
 ἐγὼ δ', ἐν ἐξ ἐνδὸς ἐπιτρέχων, καὶ ἀπαι-
 διζόμενος ἀπ' αὐτῶν τῷ ἀνέστην τῷ ῥόδῳ,

ducit ad cubiculum, & per ostii
 foramen, me cum puella con-
 cumbentem ostendit. Spectacu-
 lo delectatus herus, optavit me
 in publicum producere, & hæc
 facientem ostendere, remque
 non effieri jubet, ut ludorum,
 inquit, tempore, hunc cum ali-
 qua damnatarum mulierum in
 theatrum adducamus, inque om-
 nium conspectu mulierem in-
 icendat. Tum aliquam ex iis quæ
 ad bestias erant damnatæ ad me
 introducunt: & accedere meque
 demulcere jubent. Tandem cum
 ille dies instaret, quo suas res do-
 minus ostentabat, decreverunt
 me in theatrum deducere. In
 quod ita sum ingressus. Lectus e-
 rat magnus ex Indica factus testu-
 dine, auroque infertus, in quo
 me reclinant, mihi que mulierem
 admovent. Deinde lectum ma-
 chinæ impositum ferunt, in thea-
 trum medium, magna cum ac-
 clamazione, plausuque populi.
 Et apposita nobis erat mensa mul-
 tis cum ferculis quæ homines de-
 liciis in cibo indulgentes habent.
 Adstabant nobis formosi pueri
 pincernæ, vinum nobis in auro
 ministrantes. Custos meus à ter-
 go stans jubet me prandere. At
 me pudebat in theatro jacere,
 simulque metuebam ne ursus,
 leo-ve aliquis in me profileret.
 Interea nescio quem qui flores
 ferebat, transeuntem animad-
 verto, inter quos rosas recen-
 tes observo: nec mora, à le-
 cto profilio. Arbitrabantur illi
 me ad saltandum surrexisse. Sed
 ego sigillatim omnes percurrens,
 decerptas ab ipsis rotas devoro.

Tum

κατέπεισοι. τῷ δ', ἐπ' ἡμετέρῳ
 τῷ ἐπ' ἐμοί, ἀπὸ πᾶσι γ' ἐξ ἐμῶν κεί-
 νῃ ἢ ὅτι πῆλιν ὄψιν, καὶ ἀπὸ μνηστῆ-
 ρα ἀφ' αὐτοῦ ἐκείνῳ ὁ πάλαι
 οὖν. ὁ δ' Ἀχιλλεύς αὐτὸς, ἰδὼν μοι
 γυμνὸς ἱστάς. τῷ δ' ἀνδρὶ δόξω πᾶ-
 ρα, καὶ μετὰ πᾶσι ἰλπίσθ' ἐσθλὰ
 πάντας ἀπαυλῆσθαι, δεινὸν ἐπι-
 θοροῦσθαι. καὶ τὸ θεῖον εἰς δύο
 γυνεὺς ἰξίγ'· οἱ μὲν γὰρ ὡς περ
 φάσμασ' ἐπαίπιστα μύθον, ἐκ χειρὸς
 τοῦ πάλαιον, ἐξίστην ὀφθαλμοῖς
 πύρρον καὶ λυγρὸν. οἱ δὲ, ἰδὲ
 μέλαινα ἐκείνῳ λόγους ἔλεγον
 οἷον, ἐσθ' ὅπως ἀφ' ἡμετέρῳ, εἴθ'
 ἔστιν ὅπως φησὶ τῶν. καὶ γὰρ φρα-
 μὴν αὖτις ἐχρῆτο τὸ ἰππευτικόν,
 ἐπὶ χεῖρ' ἢ καὶ πᾶσι τῇ παρῶν, ἔλε-
 γον ἡρώδῃ ἐπ' ἡμετέρῳ ἡπάλῃ,
 γυναικὶς ἡπάλῃς δόξα, χρίσμεν
 μενεγέσθαι ἰππευτικῶν, ὅσον
 ποταμῶν. καὶ ἰκέσθαι αὐτὸν λα-
 οῦσ' ἵχθη καὶ ὁ φρεσὶν, ἐς αὐτῶν
 τὸ πᾶν, ὡς ἔκαστος ψόδοσθαι
 ἔστιν ἡμετέρῳ. καὶ ὁ ἄρχων, λέγε
 φησὶ τῷ ἡμετέρῳ τῷ, καὶ γὰρ
 εἴσθαι τῷ, ἐστὶν ἡμετέρῳ, εἰ πᾶς
 φησὶ ἡμετέρῳ ὡς ὁ ἡμετέρῳ, καὶ
 πολλοί. καὶ, πατὴρ μὲν ἔφην ἐπὶ
 μοι Ἀχιλλεύς. τῷ δὲ ἀδελφεῷ τῷ
 ἐμῷ, Γαῖῳ. αὐτῷ δ', τῷ λοιπῷ
 δύο ὅπως ἡμετέρῳ. καὶ γὰρ μὲν,
 ἰστέον, καὶ ἄλλοι ἐμὲ συζη-
 τοῦσι. ἰδὲ, ποιητὴς ἡμετέρῳ ἐπὶ,
 ἐκείνῳ ἡμετέρῳ. πατέρες δ' ἡμῶν,
 Πάτρις τὸ ἡμετέρῳ. οὐδὲ δικαστὴς,
 ἐπὶ πᾶσι ἡμετέρῳ, φιλέων ἐμὸν
 ἔφη λίαν ὡς ὅτι ἡμετέρῳ ἐξίστην. οἰ-
 κία τὴν μενεγέσθαι, καὶ δῶ-
 ρος τιμαρτῶν. καὶ ἰστέον ὅτι
 ἡμετέρῳ ἡμετέρῳ, καὶ ἡμετέρῳ ὡς
 ὁ ἡμετέρῳ. καὶ γὰρ μὲν ἐκείνῳ
 ἡμετέρῳ ὡς ἡμετέρῳ. ὁ ἡμετέρῳ δ' ὡς

Tum singulis rem admirantibus, excidit mihi jumentum illa facies: qua sublata non ampliùs apparet vetus ille asinus: sed Lucius ipse stat nudus. Quo insperato spectaculo, atque inopinato, stupefacti omnes tumultum concitarunt: duasque in sententias scissum est theatrum. Etenim alii me veluti veneficiorum peritissimum, malumque quoddam multiforme, æquum censabant, ut igni perirem protinus: alii dicebant expectandum dum loquerer, priusque causam cognoscendam, deinde ferendam de his sententiam. Tum ego ad provinciæ præfectum curro, intererat autem huic spectaculo, & dixi me à Thessalâ Thessalæ matronæ ancilla, ab inferiori parte magico unguento perunctum, factum fuisse asinum: supplèxque rogavi ut me in custodia detineret, donec certiorum ipsum facerem, me vera loqui. Dic, inquit, Præses, tuum, tuorum parentum, & cognatorum, si quos habes, & civitatis nomen. Patrem esse mihi Lucium respondi, fratrem, Caium: ambo autem alia duo nomina habemus communia: me historiarum aliarumque rerum scriptorem, illum poetam elegiacum, & vatem bonum: patriam nostram, Patras Achaïæ urbem. His auditis Iudex, Dilectissimorum mihi, inquit, & hospitem virorum es filius, qui domo me exceperunt, & donis prosequuti sunt: scio te talibus parentibus natum nihil mentiri. Tum de sella desiliens me complexus multum osculatur, propriam-

que domum deducit. Interim advenit meus frater pecunias

ἀδελφός ὁ ἐμὸς ἀφίκετο, δ' ἄρ-
 ρου, καὶ ἄλλα μοι πολλὰ χρηρίζον.
 καὶ τότε με ὁ ἄρχων δημοσία πάν-
 των ἀκρόντων, ἀπολύει. καὶ ἐλθόν-
 τις ἐπὶ τῷ λατῆρι, ναυῷ ἐσπεψά-
 μεθα, καὶ τὴν ἀποσκευὴν ἐνεθί-
 μεθα. ἐγὼ δ', ὡς περ εἶναι ἔγνων
 ἐλθεῖν ἄρα τὴν γυναῖκα τὴν ἐρα-
 σθεϊσάν με ὅτι ὄντα, καλῶν αὐτῇ
 φανείσθαι λέγων, ναυῷ δὲ ἀνθρώπων ὄν-
 τῃ δὲ μὴ ἀσπίδι τε ἐσθ' ἐξ ἑαυτοῦ πᾶ-
 ραδόξῳ οἰμῳ ὅτι πρᾶγμα ἐπιπε-
 πορῆμι. καὶ δεικνύναι αὐτῇ, καὶ
 καθύδην ἐκείνῃ. καὶ γὰρ ἐκείνῳ μὲν
 νεκρίστως ἄξιον εἶναι νομίζον τ' ὄντι
 ἀγαπητῆρα, ναυῷ γ' ἄνθρωποι ἀνθρώ-
 πων, ὑπερτροφῆναι, καὶ τὴν ἐρασθεϊ-
 σιν ὑπερτροφῆναι. καὶ δεικνύναι αὐ-
 τῇ, ὅτι ὅτι μὲν αἰείφρονα, ὅτι
 σιφανῶντα τὸ φιλότιμον ἐς ἀνθρώ-
 πους με ἀνασώσωσι ῥόδῳ. ἐπεὶ δ'
 λυτὸς ἐστὶν βαθεῖα, ἥδη δὲ καθύδην
 ἔσθ' ἐκείνῃ. καὶ γὰρ ἐκείνῃ, καὶ
 ὡς περ εἶναι μὲν πᾶσι τοῖσι ἀγαθόν,
 ἀποδύομαι, καὶ ἵσταμαι γυμνὸς ὡς
 δῆθεν ἐπὶ μῦθῳ ἀρίστην, ὅτι τ' ὡς
 τ' ὄντι συγκρίσις. καὶ δ', ἐπεὶ δὲ
 εἶδ' ἐμὲ παῖντα ἀνθρώπων ἔχοντα,
 ὡς σπύσσω μοι, ὅτι φέρη ὑπ'
 ἐμῷ ἔφῃ, καὶ τ' ἐμῆς οἰκίας, καὶ
 μετὰ πᾶσι ἀπὸ τῶν, κοινήσῃ;
 ἐμῷ δ' ἐργαζόμεν, πᾶσι δὲ ἡ μετὰ πᾶ-
 σιν μοι τοῖσι. ἐγὼ δ' ἔφῃ με Δία
 ἔχοντα, ἀλλὰ ὅτι ὄντα ἔρωσα τό-
 τε, ἐκείνῃ, καὶ ἔχοντα σὺν συνεκείνῳ
 δόν. καὶ ὡς μὲν σὺν ἐμῷ καὶ ἐκείνῳ
 καὶ μοι τὸ μὲν ὅτι ὄντα σύμβολον
 ἀφαιρῶν, καὶ σύρειν. σὺ δὲ μοι
 ἐλθόντας ἐξ ἐκείνῃ ὅτι καλῶς ἔσθ'
 σίμῃς ζῶν ἐς πᾶσι μοι μετὰ πᾶσι
 καὶ καλῶς ἔσθ' ὡς τῶν οἰκί-
 ας, καὶ καλῶς με τῶν νότων με-
 τὰ πᾶσι μοι μετὰ πᾶσι ἔξω τ' οἰκίας.
 καὶ ἐξωθεν ὡς ὅτι δὲ μετὰ πᾶσι
 γυμνός, καλός, ἐστὶν αὐτῷ,

afferens, aliaque multa, quum
 publicè omnibus audientibus sol-
 vit me Præses. Tum ad mare pro-
 gressi, navim animadvertimus,
 cui sarcinas imposuimus. Ego au-
 tem optimum factu duxi, si mu-
 lierem illam convenirem quæ me
 amavit, cum essem asinus, dicens
 me ipsi nunc humana forma re-
 dintegrata visum iri pulchriorem.
 Illa, opinor, rei novitate delectata
 me lubenter excepit, supplexque
 rogavit ut secum coenarem & dor-
 mirem. Cui equidem morem
 gessi: reprehensione dignum ra-
 tus, si qui sub asini forma fueram
 amatus, nunc humanæ speciei
 redditus, efferrem me, & eam
 quæ me amarat, contemnerem.
 Cum ip̃a coenatus, unguento un-
 gor, & rosâ mihi dilectissima,
 quæque me inter homines denuo
 retulisset, coronor. Cum jam al-
 ta nox esset & concubia, exur-
 go, utque boni quippiam factu-
 rus, veltes exuo, & sto nudus,
 ut qui magis essem placiturus,
 quàm illa cum asino commixtione.
 At illa ut me aspexit omni-
 bus humanis partibus instructum,
 me conspuens, Non à me, in-
 quit, malam in rem facescēs, &
 procul à meis adibus digressus cu-
 babis? Cum interrogarem, quid-
 nam hujusmodi peccassem. E-
 go, inquit, per Iovem non te,
 sed asinum amavi, quocum non
 tecum concubui. Equidem pu-
 tabam te etiam nunc solum il-
 lud asini insigne magnum ser-
 vasse. Verùm tu ad me veni-
 sti ex pulchro illo, utilique ani-
 manti in simiam transformatus.
 Tum protinus famulos vocat,
 & me dorso sublatum efferri
 & un-

καὶ μεμυρημένῳ τῷ γλῶσσο
 μὴ ἀφελᾶσαι, τούτῳ σκεῖται
 δὲ. ἄμφω ὃ τὸ ἔθρονον γυμνὸς ὢν,
 ἔχον ἐπὶ τοῦ, καὶ λέγων αὐτῷ ὅτι
 ἀδελφόν, τῷ ἑαυτοῦ ἐν γέλωτι
 συμφορᾷ. ἐπεὶ ἐκ τῆς πόλεως δι-
 ξίω πρὸς τοὺς ἀνέμους, παλαιοὶ δὲ ἔν-
 θεν. καὶ ὁλίγαις ἡμέραις ἔρχομαι εἰς
 τὴν ἑμὴν πατρίδα. σὺ τῶν
 θεῶν σὺν ἐμῇ, καὶ ἀναθήματα
 ἔθης. καὶ διὰ τὴν ἐκ κοινῆς ἀφελ-
 πῶ, τὰ δὲ τὸ τὸ λόγῳ, ἀλλ'
 ἐξ οὗ ἀφελᾶσαι καὶ μὴ πᾶν, καὶ ὅτι ὃ μάλιστα, οἷον ἀνασπᾶσαι.

& unctus in nudo solo cubui. Di-
 luculo nudus ad navim curro,
 meumque infortunium non sine
 risu fratri narro. Postea secundo
 vento spirante, ab urbe discedi-
 mus, paucisque diebus in patriam
 venio, ubi Diis sospitalibus sacra
 feci, & donaria suspendi: per Io-
 vem, non ex canis podice (ut a-
 junct) sed ex asini anxietate, serd,
 ac vix tandem in patriam incolu-
 mis reversus.

ΖΕΥΣ ΕΛΕΓΧΟΜΕΝΟΣ.

IUPITER CON-
FUTATVS.

A R G V M E N T V M.

Summa Dialogi hujus est. Quando fato ac necessitate quadam omnia in hoc mundo geruntur, eique etiam Dii obnoxii sunt, superacaciam esse omnem religionem, ac cultum divinum. Ideoque neque Diis sacrificandum esse, neque ab illis quicquam spectandum. Immo ipsos illos non meliores, aut etiam feliciores hominibus esse, sed solum fati, ac necessitudinis istius sempiterna minister, qui per se neque prodesse nobis, neque nocere possint. Nam si nulla illorum providentia, aut rerum humanarum administratio foret, neque malos ac sceleratos inultos manere, & pios bonosque beneficiis ac munere illorum provehi deberet. Nam quae de supplicis inferorum ac poenis nocentum feruntur, ea, si quae sint, eiusmodi certo esse, ut immerito & injuste illis eveniant, qui ea patiuntur, cum nemo sua voluntate, sed ex praedestinato, fasque impellente peccet.

ΚΥΝΙΣΚΟΣ.

CYNISCVS.

Εἰ μὴ ὁ Ζεὺς, καὶ μὴ
 τιμῶν, οὐκ ὀνοχλή-
 σαι σι, πλεον, ἢ χρυ-
 σόν, ἢ βασιλείαν αὐτῶν,
 ἵπτερ ἁπλῆς πῶς πολλοῖς.

Quidem ego Iupiter,
 tibi non ero molestus,
 in rebus hujusmodi pe-
 tendis, divitiis, auro, re-
 gno-ve, quae vulgo sunt in votis,
 nec

σοὶ δὲ ἔπεινυράδια ὠδῶσθε. ὁρῶ
 γὰρ σε τὰ πολλὰ ὠδῶσθαι, δι-
 χαμένῳ αὐτῶν. ἔ, ὅτε τὸ ῥᾶτον
 ἐβυλόμην ὠδῶσθαι σοὶ γυνέομαι.
 Ζ. πὶ τὸ τό ἐστιν ὦ Κωϊσσε. ἔ γὰρ
 ἀτυχήσεις, καὶ μάλιστ' αὖ μετρίαν ὡς
 ἔφης δόξωμαι. Κυ. ἀπὸ κείνου δὲ
 μοι πῶς πᾶσι ἔχει καὶ πᾶσι ἐρώτησιν.
 Ζ. μικρὸν γὰρ ὡς ἀληθῆς ἢ διχῶς,
 καὶ ἀσχετοῦ. ὥστε ἐρώτῃς ὅποσα
 ἀν' ἐθέλῃς. Κυ. ἰδὲ ταῦτα ὦ Ζεῦ.
 ἀνέγνως γὰρ δηλοῖσθαι ὅτι τὰ Ὀμή-
 ρου, καὶ Ἡσιόδου ποιήματα. εἰπὲν ἔν
 μοι εἰ ἀληθῆ ἐστιν ἢ ὥστε ὅτι εἰμυ-
 μένης καὶ τῶν μοιρῶν ἐκείνοι ἐρραψω-
 δήκασιν, ἀφ' οὗ καὶ εἶναι, ὅποσα ἀν
 αὐτῶν ἐπιτήσονται γινόμεναι ἐκείνων.
 Ζ. καὶ πᾶν ἀληθῆ ταῦτα. εἰδὲν
 γὰρ ἐστὶν ὅ, τι καὶ αἱ μοῖραι ἀφ-
 ῥήτῃσιν. ἀλλὰ πάντα ὅποσα γίνοι-
 ται ὑπὸ τῶν τῶν ἀτάκτω σφερό-
 μεθα, οὗτος ἐξ ἀρχῆς ἐκείνων ἐπι-
 κεικλωμένῳ ἐχρὶ τῶν ἀπὸ βασιλῆος,
 καὶ ἔτι ἱεμὶς ἄλλως γυνάσθαι. Κυ.
 σὺ γὰρ ὅποσα ὁ αὐτὸς Ὀμηροῦ
 ἐν ἑτέρῳ μέρει ὅτι ποιήσας λέγει,
 μὴ καὶ ὑπὲρ μοῖραν δόμῳ αἰδῶ
 εἰσαφίκαμαι, καὶ τὰ τοιαῦτα, ληρῆν
 δηλαδὴ φήσας μὴ τότε αὐτόν; Ζ. καὶ
 μάλα. εἰδὲν γὰρ ἔγωγε γυνάσθαι, ἔξω
 ἔξω νόμῳ ὅτι μοιρῶν, εἰδὲν ὑπὲρ τὸ
 λῆνον. οἱ ποιεῖται δὲ, ὅποσα μὲν
 ἐκ τῶν μετῶν κατεχόμενοι ἄδουσιν,
 ἀληθῆ ταῦτά ἐστιν. ὅποσα ὅτι ἀφ' ὧ-
 ν αὐτῶν αἱ εἶναι, καὶ καθ' αὐ-
 τῶν ποιεῖται, τότε δὲ καὶ σφάλλου-
 νται, καὶ ὑπερβαίνει τοῖς ἀσχετοῖς
 διεξέρχονται. καὶ συγνώμη, εἰ ἀν-
 δρωποὶ οἷντες, ἀγνοοῦσι τὰ ληρῆς,
 ἐπελθόντες ἐκείνῃ, ὅτι πῶς παρὸν,
 ἐρραψώδεις δὲ αὐτῶν. Κυ. ἀλλὰ
 τὸ μὲν ἔγωγε φήσας. ἔπ' ὅτι καὶ κείνο
 μοι ἀπὸ κείνου. ἔ τρεῖς αἱ μοῖραι
 εἰσι, κλωῇ, λάχῃσι οἰκῇ, καὶ

nec tu facile præbere potes, unde
 video te ipsorum precibus au-
 rem non præbere. Atqui ego vel-
 lem hoc unum à te facillimum
 impetrare. *Ιερ.* Quid hoc est Cy-
 nisce? non enim nihil impetra-
 bis, præsertim cùm modica pe-
 tas. *Cyn.* At responde mihi ad
 quæstionem non difficilem. *Ιερ.*
 Exigua revera, facilitique pre-
 catio. Quare quicquid voles inter-
 roga. *Cyn.* En ista Iupiter. Le-
 gisti enim aliquando Homeri, &
 Hesiodi poemata. Dic ergo mihi
 num vera sint ea quæ illi de fato
 & Parcis cecinerunt: Inevitabilia
 nimirum esse quæcunque cuique
 nascenti neverint. *Ιερ.* Et sanè
 vera hæc sunt: nihil enim est
 quod Parcæ non ordinent: sed
 quæcunque ab illarum fuso ver-
 santur, statim ab initio singula
 destinatum habent eventum, ne-
 que aliter fieri fas est. *Cyn.* Nun-
 quid quum ipse Homerus in al-
 tera parte poëseos dicit, *Ἰνφερῶν*
Parcis invitis regna subinsret,
 & id genus alia, ipsum videlicet
 tum nugari dicemus? *Ιερ.* Ma-
 ximè. Nihil enim extra Par-
 carum legem, nihil præter li-
 num fieri queat. Cæterum poë-
 tæ quæcunque Musarum afflatu
 cecinerint, vera sunt: sed quum
 ab hisce Deabus deseruntur, ac
 per se carmina componunt,
 tunc utique errant, & cum prio-
 ribus pugnantia differunt. Id-
 que venia dignum, si homines
 cùm sint, Veritatem ignorant,
 quando numen illud abiit, quod
 quum præsens erat, per ipsos
 carmina componebat. *Cyn.* At
 hoc quidem ita se habere di-
 cemus. Illud præterea mihi re-

sponde. Nonne tres sunt Parcæ? nempe Clotho, Lachesis, &

Atro-

ἐν ἀλλαγῇ τ' ἄπαξ δεξάντων αὐ-
ταῖς, πίνῃ ἐνεκα ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι
θύομαι, καὶ ἐκθύμβας αὐταγώνῃ,
δύχθυμοι χυδαῖς ἡμῖν παρ' ὑμῶν
παῖ ἀγαθαί; ἔχ' οὐδ' γὰρ ὅ, πᾶν
ἀπὸ λαύσαιμ' ἔπιμελείας ταύτης,
εἰ μὲν τῶν φάυλων ἀπὸ τροπαῖς δι-
ρίδ' δυνατὸν ἡμῖν ἐκ τ' ὀρχῶν,
μήτε ἀγαθὴ πίνῃ θεοσδότ' ἐπιτυ-
χεῖν. Ζ. οἶδα ὅτι σοι παῖ καμψὰ
ταῦτα ἐρωτήματα ἐστὶν, ὡς δ' ἔτι κα-
ταφύτων σοφιστῶν. οἱ μὲν γὰρ αὐτοῖς
ἡμῶς τ' ἀνθρώπων φασι. οὐκ οἶμαι
γὰρ παῖ τοιαῦτα ἐρωτῶντες ἵνα ἀσε-
βείας, ἀπὸ τῆς πίστεως ἐκ τῆς ἄλλης
θύειν, καὶ εὐχεσθαι, ὡς εἰκαῖον ὄν.
ἡμῶς γὰρ, ὅτε ἐπιμελείας τ' πρὸς αὐ-
τῶν παρ' ὑμῖν, ὅθ' ὅλως πὶ δύ-
νασθ' αὐτοῖς τὰ ἐν τῇ γῇ προσέμεναι.
πολλὴν δὲ χαιρήσασθαι, τὰ τοιαῦ-
τα διεξιόντες. Κυ. ἔμεν τ' ἔτι κλω-
θῶς ἀποκρίν' ὅτι Ζεὺς ἔχ' ἵνα οὐκ
ἴσῃ ἀναπιδεῖς, ταῦτα σὺ ἐρώτησας.
ὅτι λόγῳ αὐτοῖς, ὅσα οἱ δὲ ὅπως εἰ-
πὼν αὐτοῖς ἡμῖν, εἰς τὸ τοῦ ἀπίστου.
ἀπειρίας εἶναι τὰς θυσίας φησὶν.
αὐτοῖς δὲ εἰ δεικνύει, ἀλλὰ βραχίον
ἐρῶσμεν σὺ. σὺ γὰρ, μὴ ὀκνήσῃς ἀπο-
κρίνασθαι, καὶ ὅπως ἀσφαλέστερον
ἀποκρίνη. Ζ. ἐρώτα, εἰ σοι χολή
τὰ τοιαῦτα ληρεῖν. Κυ. πάντως φησὶ
ἐκ τ' μοιρῶν γίνεσθαι. Ζ. φημί
γάρ. Κυ. ὑμῖν γὰρ δυνατὸν ἀπαγγεῖν
ταῦτα, καὶ ἀνακλῶμεν; Ζ. ἔδοξα-
μαι. Κυ. βέλτε γὰρ ἐπαγγεῖν ἐκ
τῶ μὲν τῶτο, καὶ ὁ δὲ ἄλλος καὶ μὴ εἰπε-
αὐτό; Ζ. ὁ δὲ ἄλλος μὲν. οἱ δὲ γὰρ θυσι-
ας, καὶ τ' χρείας ἐνεκα θυσιῶν, ἀν-
τιδοῦν δὲ πᾶσι ποιῶμεν, καὶ ὡς αὐτοῖς
ὡνέμενοι τὰ ἀγαθὰ παρ' ἡμῶν, καὶ
πικρῶντες ἄλλως τὸ βέλτερον. Κυ.
ἰκανὸν ἐστὶ τῶτο, εἰ ἐκ αὐτοῦ φησὶ ἐπὶ μη-

immutari potest, eorum quæ se-
mel decreverunt, quorsum vo-
bis nos homines sacrificamus, &
hecatombas offerimus, à vobis
bonorum largitionem precantes?
Non enim video, quem ex hac
cura fructum percipiamus, si ne-
que malorum averfiones precibus
obtinere possumus, neque divi-
nitus boni quicquam consequi.
Imp. Novi unde tibi suppetant ar-
gutæ istæ interrogationes, nem-
pe ab execrandis illis sophistis,
qui nos rebus humanis providere
negant. Itaque illi quæstiones
hujusmodi, præ impietate pro-
ponunt: alios homines à sacrifi-
cando, & votis nuncupandis aver-
tentes, quasi inane sit illud:
quandoquidem neque curamus ea
quæ facitis, neque in his quic-
quam possumus quæ in terra ge-
runtur. Verumtamen hæc di-
xisse dolebunt. *Cyn.* Non per-
colum Parcarum, Iupiter, ab
illis persuasus, hæc te interroga-
vi. Disputatio verò nostra, ne-
scio quomodo eò progressa in hoc
ipsum incidit, ac supervacanea
hominum sacrificia esse confir-
mat. Rursus verò, si videtur,
pauciste interrogabo: tu verò ne
graveris respondere, ac vide ut
quàm cautissimè respondeas. *Imp.*
Interroga, si tibi vacat talia nu-
gari. *Cyn.* Ais-ne omnia fieri nu-
tu Parcarum? *Imp.* Aio. *Cyn.* Vos
verò posse hæc mutare, & revol-
vere? *Imp.* Nequaquam. *Cyn.*
Vis ergo, ut quod sequitur, in-
ducam? sive planum, sive secus
illud dixero. *Imp.* Planum uti-
que est. Nam qui Diis sacra fa-

ciunt, necessitatis causa non faciunt, sed beneficium compensant,
& veluti bona mercantur à nobis, aut alioqui, quod est præstantius,
honore prosequuntur. *Cyn.* Hoc satis est, si etiam dicis nullius utili-

litatis

διὰ χρησίων ἡγίασ' τὰς θυσίας,
 χρηστὴν δὲ ποι, τ' ἀνθρώπων πι-
 μόντων τὸ βίβλην. καὶ τοὶ εἰς πρὶ τ'
 σφιδανὸν κήνην παρῶν, ἤρεθ' ἄν σι
 κηθ' ὅτι βέλους φησ' τὰς θύας, καὶ
 ταύτην, ὁ κορυβαὶ τ' ἀνθρώπων ὄν-
 τας, καὶ ὑπὸ πῶς ἀνταίς διασπείναις
 πῶς μάλιστα πτόμεναις. ὁ γὰρ ἀπο-
 χρηστὸν ἀνταίς τὸ ἀθανάτους εἶναι, ὡς
 οἱ αὐτοὶ αὐτὸς δικεῖν. ἐπὶ τῷ
 καὶ μάλιστα χυθίον, εἰς τὰς μ,
 εἰ μὴ αἰετὶ, ἡγεῖται ὡς καὶ εἰς ἐλ-
 ἡρεῖται ἐκείνη. ὁ μὲν γ, εἰς ἀπι-
 ροῖς ἐπὶ τὸ πρῶτον, καὶ ἀπὸ
 ἡ οὐλὰν ἡγίασ', ὑπὸ μακρὰν τὴν
 λῶν σφιδαν. Ζ. ἀλλ' ὁ Κυνί-
 σαι, ἡ αὐτὴν τῷ, καὶ ἀπὸ
 εὐδαιμονίᾳ ἐστίν, καὶ ὡς ἀπὸ
 ἀγῶνι καὶ βίβλην. Κυ. ὅχι ἄ-
 πῶς; οὐ γάρ, ἀλλὰ διὰ τὴν
 πῶς τὴν πρῶτον, καὶ πολλὰ
 ἐστίν. οὐ μὲν γὰρ ἀδύνατον,
 βασιλῆς, καὶ καὶ διώσκει αἰα-
 σται τὴν γῆν, καὶ τὴν ἡγεῖται,
 αὐτὸς αὐτὸς πρῶτος. ὁ γὰρ ἡ
 σφιδαν, καὶ ἐστίν, βίβλην πρὶς
 ἐπὶ τὴν πρῶτον. ὁ Προμηθεὺς
 γ, καὶ αὐτὸς αὐτὸς πρὶς. τ' γὰρ
 πατὴρ ἐν τῇ ἀνθρώπων πρὶς τὴν
 ἐπὶ τὴν πρῶτον; καὶ ἐστίν
 διὰ τὴν πρῶτον, καὶ ἀνθρώπων,
 αὐτὸς αὐτὸς πρὶς τὴν ἀνθρώπων,
 ἐστίν τὴν ἀνθρώπων, καὶ ἀνθρώπων
 ἐστίν τὴν ἀνθρώπων. ταύτην δὲ μοι
 πῶς οὐκ αἰετὶ εἶναι δικεῖ, ἀλλ'
 εὐδαιμονίᾳ ἐστίν ἐπὶ τὴν πρῶτον,
 καὶ ἀνθρώπων εἶναι. οἶδ' ἐμ-
 πῶς. ἐστίν τὴν ἀνθρώπων ἐστίν τὴν ἀνθρώπων,

litatis gratia sacra fieri: verum
 bonitate quadam hominum quod
 præstantius est, colentium. At si-
 quis ex Sophistis illis adesset, ex
 te quæreret quo nomine Deos
 præstantiores esse dicas, cum sint
 hominum confervi, earundemque
 dominarum, Parcarum scilicet
 imperio obnoxii. Non enim suf-
 ficiet ipsis ut sint immortales,
 quod videantur meliores. Siqui-
 dem hoc multo est deterius:
 quoniam hos quidem, si nihil
 aliud, mors saltem in libertatem
 asserit. At res vobis in immen-
 sum exit, æternaque est vestra
 servitus, dum longo filo volvi-
 tur. *Iup.* At ὁ Cynisce, hæc
 temporis perpetuitas, & immensitas,
 feliciter nobis cedit, ac vi-
 tam bonis omnibus affluentem a-
 gimus. *Cyn.* Non omnes, Iu-
 piter. Nam discrimen inter vos
 extat, multaque inest perturba-
 tio. Nam tu beatus es: regnas
 enim, & terram ac mare potes
 tanquam demisso fune attolere.
 Vulcanus autem, est claudus,
 mechanicus, & ignipotens. O-
 lim verò cruci affixus est Pro-
 metheus. Quid patrem tuum
 commemorem, quem adhuc in
 tartaro vincum esse constat.
 Quinetiam vos amare, vulne-
 rari, interdum apud homines
 servire dicunt, quemadmodum
 fratrem tuum apud Laome-
 dontem, & apud Admetum,
 Apollinem. Hæc quidem non
 plena mihi videtur felicitas:

sed vestrum alii videntur fortunati & felices, alii contrā.

Omit.

1 *Admetum*] Apollo inter pastorum numina numeratur, nam & ipse greges
 Admeti Thebæsi capisse dicitur. Virg.

Et se memorande canemus

Refert ab Amphiryo. Cogn.

H 3

I 21

Sic illæ sunt quæ provident, vos veluti illorum fabrilia instrumenta estis. *Imp.* Quid dicis? *Cyn.* Nempe ceu ascia fabro lignario, & terebrum ad perficiendam artem est adminiculo, nemo dixerit hæc esse artificem: neque navim esse asciae, aut terebri, sed naupagi opus. Pari ratione Fatum est quod omnia facit: vos terebra, & asciae Parcarum estis. Atque ut par est, homines qui sacra facere Fato, ab eoque bona petere debent, vos supplicationibus, & honoribus venerantur. Ac neque si Fatum sacrificiis & votis colerent, id rectè facerent. Non enim puto Parcas ampliùs mutare & vertere posse quicquam eorum quæ de quovis ab initio decreta sunt. Proinde æquo animo non tulerit Atropos, siquis Clothius laborem dissolvens, fufum torqueat in contrarium. *Imp.* Tu jam Cynisce, neque Parcas ab hominibus colendas esse censes, sed videris malle omnia confundere. Nos verò, etsi nullam aliam ob causam, saltem quia divina-mus, & quæcunque à fato sancita sunt, præmonemus, merito colamur. *Cyn.* Omnino inutile est, Iupiter, futura præscire, iis qui neutiquam ea devitare possunt, nisi contra dicas, eum qui præsciverit se ferrea cus-pide interemptum iri, mortem se includendo vitare posse. At fieri non potest, nam ad venationem educit illum Parca, & hastæ ob-jiciet. Ac Adrastus emissâ in suam cuspidem, ab eo quidem aber-rabit.

2 *Adraßu*] Arginorum rex, unus ex septem ducibus qui profecti sunt Thebas, ut restituerent in regnum Polynicem. Cogn.

ται, φοιδύσῃ ᾗ τ' Κροίσου παῖδα,
ὡς ἂν δὸν ἰχυρὰ πρὸς αἵματι τῶν
μοιρῶν φρεσὶ μὲν ἔ' ἀκοῖν ἐπὶ τ'
ναιάσκοι. τὸ μὲν γὰρ Λαίῳ ἔ' γελῶν,
τὸ, Μὴ σῶερε τέκνον ἄλοχα, δει-
μῶν βία. εἰ γὰρ πενήσις φησὶ
παῖδα, ἀπαιτῆσθαι σε οὐ φέρε. ὡς
τῇ γὰρ οἶμα ἡ πρὸς αἵματι πρὸς τῇ
πάντως ἔπαισιν ἡγομένη. τριζέ-
τοι μὲν γὰρ χρῆσθαι, καὶ ἰσχυρῶς,
καὶ οὐ φέρε, ἀπαιτῆσθαι αὐτόν. ὡς
ἔχ' ὅρα ἀνθ' ὅτι ἀπαιτῆσθαι τὸ
μὲν ἐπὶ τῇ μαντικῇ. ἡ γὰρ λέγει
ὡς λῶν, καὶ ἐπαμφοτέρωθεν τοῖς
πολλοῖς χρῆσθαι, ἡ πάντων ἀπαι-
σιν, εἰ οὐ τ' Ἀλίου ἀφ' ἑαυτοῦ,
τῷ αὐτῷ χρῆσθαι καὶ αὐτῷ, ἡ τῷ
ἔ' Κύρῳ. ἀμὲν γὰρ δυνάμει οὐ χρῆ-
σθαι. Ζ. ἡ γὰρ πρὸς Κροίσου, τὸ
Ἀπόλλωνι ὀργῇ αἰτία καὶ ἔ' Κροί-
σῳ, διότι ἐπαισιν ἐκείνῳ αὐτῷ
ἄρνητα κρία, καὶ γὰρ ἡ γὰρ ἐπὶ τῷ
τῷ ἔ' ψα. Κυ. ἡ γὰρ μὲν γὰρ ὀρ-
γῇ, ἡ γὰρ ὀν. πᾶσι ἄλλῃ τὸ
ἐξαπατηθῆναι τὸ λυθῆναι τὸ ἔ'
χρησθαι, ἐπὶ τῷ οἶμα. καὶ ἄλ-
λως, τὸ μὲν σφῶς ἀπαισιν τῷ μίλ-
λῳ, ἡ ἐμφοτέρωθεν ἐπικλῶσθαι. ὡς
ἔ' ἡ μαντικῇ ὑμῶν, ἐκείνης μέρε
ἐπὶ. Ζ. ἡ μὲν γὰρ, ἡ γὰρ ἀπαισιν,
ἀλλὰ μὲν τῷ γὰρ ἔ' σφῶ, ὡς πρὸς
νοῖαν πᾶσι ἐσφῶσθαι εἰς τὰ πρῶ-
τα, ἔ' τ' ἡ γὰρ ἔ' σφῶ, καὶ ἔ'
πρὸς πᾶσι ὡς ἀλλῶς, ἡ σφῶσθαι
καὶ καὶ μὲν δεκτικῶς ἐκείνης με κα-
ταφρονεῖν, ὅτι πρὸς ὡς ὅρα
διεκυληθῆναι, ἀνέχεται σφῶσθαι
καθ' ἡμῶν διεκρίον. Κυ. βία καὶ
Ζεῦ, εἰ μὲν πρὸς πᾶσι τῷ γὰρ

rabit, Cræsi verò filium necabit,
quasi violento quodam Parcarum
decreto feratur in juvenem. Quin-
etiam ridiculum est istud quod
Laio dixerunt, Cave diis nolenti-
bus prolem feras. Nam sobole sus-
cepta occidet te filius. Etenim
supervacaneam esse puto earum
rerum admonitionem, quæ non
possunt non fieri. Atqui accepto
responso & prolem suscepit, & à
filio interemptus est. Quare non
video quam ob rem & mercedem
exigatis propter vaticinium. Ut
interim silentio præteream, quòd
obliqua, quæque in utramque
partem referri possunt, vul-
go respondere soletis, non admo-
dum clarè explicant, num ille
trajecto 'Hale suum ipsius impe-
rium eversurus esset, an Cyri, u-
trumque enim potest oraculum.
Ιμρ. Erat δ Cynisce, quædam A-
pollini in Cræsum iræ causa: quia
illum tentaverat, carnes ovillas
ac testitudinem unà elixando.
Cyn. Atqui Deo conveniebat non
irasci. Attamen ut puto, in fa-
tis erat ut Lydus ille ab oraculo
deciperetur. Atque alias, ne
futura perspicuè audiret, fatum
præstituerat. Itaque & vestra
divinatio, pars est illius. *Ιμρ.*
At nobis nihil relinquis: verum
frustra Dii sumus, qui neque
providentiam in res humanas in-
ferimus, neque sacrificiis digni
sumus, haud aliter revera quam
terebræ, aut ascizæ. Ac sanè vi-
deris meritò me contemnere,

quòd cùm fulmine armatus sim, sustineo te talia in nos dis-
ferentem. Cyn. Feri δ Iupiter, si mihi fatale est fulmine feriri.

Nec-

1 Hale] Halys Paphlagoniz fluvius maximus, ex Tauri montis radicibus pro-
fluens per Cappadociam, & à Meridie Syros & Paphlagonas interficiens. Luc. lib.
3. Ovid. 4. de Pont. Cogn.

1 Δευτ.

ἰμμερται. καὶ π ἔδιν ἀλκάσμεν
 ἢ πληγῆς, ἀλλὰ τὴν κλυδὺν, τὴν
 ἄλφ σὺ παύσασθαι. ἔδιν γὰρ ἢ κε-
 ραυνοῖν αὐτοὶ θανάτῳ αὐτῶν μοι
 ἤμμερται ἢ σπασμῶδες. πάλιν ἐνέ-
 νος με υμῶς ἰμμερται, καὶ σὺ, καὶ τὴν
 εἰμμερταίῳ. σὺ δὲ μοι εἰ ὑπερ-
 σπασμῶδες ἀπερταί. ἀπὸ μνησας γὰρ
 με, ἀπὸ λασας. πὶ δὴ ποτε τὴς ἐι-
 ρουσίας, καὶ λασας ἀφόντις, καὶ
 ποσῶδες ὀφείας, καὶ βιαιῶς, καὶ
 ἐπὶ ὀφείας, ἰσὺ πᾶς πολλάκις κε-
 ραυνοῖν, ἢ λίγῃ, ἢ νείας ἰσὺοι,
 αὐτοὶ αὐτοῖς; αἰσὶν ἢ, ἤσῃν π-
 να, καὶ καὶ ἐδὴ πόρῃ; πὶ σπασμῶ-
 δος Ζεῦ, καὶ ἐδὴ ἢ τὸ με ἡμῶς ἐι-
 δῶς; Ζ. ἢ γὰρ ἢ Κωϊστικ. σὺ ἢ
 πολυτῶς καὶ πᾶς εἰ, καὶ σπασμῶ-
 δος πᾶς καὶ πᾶς μοι συμπεφορηκῶς.
 Κ. ὡς αὐτῶς ἢ αἰσὶν ὀφείας ἐρ-
 μεν, π. π. καὶ τὴν ὀφείας, καὶ
 τὴν ὀφείας, πὶ δὴ ποτε Φω-
 κίων μὲ ἡμῶς, σὺ ποσῶδες π-
 νείας, καὶ σπασμῶδες ἀναγκασίῳ, ἀπ-
 ὄσῃ, καὶ Αἰσὶν ὀφείας αὐτῶς Καλ-
 λίας ἢ, καὶ Αἰσὶν ὀφείας, ἀγκασμῶ-
 μερταί, πᾶς πᾶς, καὶ Με-
 ὄσας ὀφείας, καὶ Χάρῃ ὀφείας αἰ-
 νήτης, καὶ σπασμῶδες ἀντηρταί, τὴν
 μερταίῳ καὶ ἀπὸ ὀφείας. καὶ πᾶ-
 λιν, Σπασμῶδες μὲ, παρὶδῆναι τοῖς
 ἐν δῶς, Μιαντῶ ἢ, ἢ παρὶδῆναι
 καὶ Σαρδανάπαλῳ μὲ, ἐκασίλῳσι,
 ἡλῶς σπ. Πᾶς ἢ ποσῶδες καὶ ὀφείας,
 καὶ σπασμῶδες ὀφείας, ἀπὸ σπασμῶ-
 δος αὐτῶς, ἀπὸ μὲ κρίσῃ τοῖς
 καὶ σπασμῶδες. πᾶς ἢ ὀφείας καὶ τὰ νῦν
 λείῳ καὶ ἰσὺοι ἐπὶ ὀφείας, τὴς μὲ
 πᾶς ὀφείας, ἀπὸ μνηστας, καὶ τὴς
 πᾶς ὀφείας, ἀπὸ μνηστας ἢ, καὶ Φε-
 ρῶς τὴς καὶ τὴς, σὺ πᾶς, καὶ
 ὀφείας, καὶ μνηστας καὶ πᾶς ὀφείας.
 Ζ. ἢ γὰρ ὀφείας ἢ Κωϊστικ, ἢ λείῳ

Neque te ictus accusabo, sed
 Clothonem tua opera vulnus in-
 fligentem. Neque enim fulmen
 ipsum dicam mihi vulneris cau-
 sam extitisse. Verum illud vos
 interrogabo, te & Fatum: tu ve-
 rò mihi ipsius nomine responde.
 Etenim hoc minis tuis in memo-
 riam revocasti: quī fit tandem,
 ut omīssis tot sacrilegis, latroni-
 bus, flagitiosis, violentis, per-
 juris, quercum aliquam plerum-
 que, aut lapidem, aut navis in-
 ſontis velum fulmine petatis? In-
 terdum etiam frugi & sanctum
 viatorem. Quid taces Iupiter,
 aut fortasse ne hoc quidem me
 nosse fas est? *Imp.* Nefas est Cy-
 nisce. Tu verò curiosus es, ne-
 que scio unde his mihi compor-
 tatis venias. *Cyn.* Proinde ne-
 que illud vos rogem, te nimirum,
 & Providentiam, & Fatum, cur
 Phocion ille bonus, in tanta pau-
 pertate, & rerum necessariorum
 penuria diem obierit: & ante
 ipsum Aristides: Callias verò &
 Alcibiades juvenes intemperantes,
 ditissimi fuerint, & iceleratus
 Midias, & Charops Ægineta,
 homo cinxus, qui matrem fame
 peremit. Contrā Socrates undecim
 viris traditus est, Meletus
 verò non item: & Sardanapalus
 effœminatus regnavit, Persarum
 verò tot viri præclari ab ipso cru-
 cifixi sunt, quia factis ipsius non
 delectabantur. At ne vobis sigilla-
 tim edisseram quæ nunc geruntur,
 ut pravi & facinorosi foelices sunt:
 boni verò rapiuntur & feruntur,
 paupertate, morbis, & malis
 sexcentis pressi. *Imp.* Nescis e-
 nim, Cynisce, quanta supplicia
 post

μὴ τὸ βίον οἱ πονηροὶ τὰς καλὰς
 ὑπομνήσιν, ἢ ἐν ὅσῃ οἱ χρεστοὶ δὲ-
 δαιμονίᾳ ἀφαιρέσονται. *Κυ.* ἄδελ-
 φοί λίγαις, καὶ πτωχῶν, καὶ πένθ-
 λους. ἐγὼ δὲ, εἰ μὴ πᾶσι τοῖς τούτοις,
 εἴσωμαι τὸ σάφες ἐπιδὼν ἀποθά-
 νω. τοῖς γὰρ ἔχον, ἐκτελέμην τὸ πο-
 σσὶν τούτοις χροῖον δὲ τιμῶν ἀφαι-
 ρώσας, ὑποεκκείδω γὰρ κεί-
 ρεσθαι τὸ ἥπαρ ἀποθανόν, ἀλλὰ μὴ
 ὡς ταῦτα διψήσας, ὥσπερ ὁ Τάντα-
 λος; ἐν μακρόν τι νῆσις πίνειν μὴ τῷ
 ἥρῳ, ἐν πᾶσι ἡ λυσίῳ λειμῶνι κα-
 κεῖσθαι. *Ζ.* τί φῆς; ἀπιστῆς εἶναι τι-
 νὰς καλὰς, καὶ τιμὰς, καὶ διατήρας,
 εἶναι δὲ ἐξ ἐξέζευκται ὁ κῆρ βίος;
Κυ. ἀκῶν πρὸς Μίνω κρῆτα διακρίνει
 κῆρ τὰ ποιῶντα. καὶ μὴ δὲ πρὸς αἰνῶ-
 νι ἐν τῷ κρείνῳ. σὺ γὰρ ὑὸς εἶναι
 λέγεται. *Ζ.* τί δὲ δι' αὐτὸν ἐρω-
 τᾶς ὦ Κωϊσκέ; *Κυ.* τίνας καλὰς
 καὶ τιμὰς. *Ζ.* τὴν πονηρὰν δηλαδὴ,
 οἷον ἀνδροφόνεα, καὶ ἱεροσύλους. *Κυ.*
 τίνας δὲ τῶν ἡρώων ἀποπέμψῃ.
Ζ. τὴν ἀγαθὴν περὶ καὶ ὁσίαν, καὶ
 κατ' ἀρετὴν βεβιωκυῖαν. *Κυ.* πῶ-
 ντος ἐν τῷ Ζεῦ; *Ζ.* διότι οἱ μὲν,
 τιμῆς, οἱ δὲ, καλὰς αἰτίας. *Κυ.*
 εἰ δὲ τις ἀκῶν τὴν δεινὴν ἐργάσαι-
 το, καλὰς ἐσθλὰς ἐστὶν ἀδικαίᾳ; *Ζ.*
 εὐδαμῶς. *Κυ.* εἰ δὲ ἀρετὴν εἰς τίς ἀκῶν
 τὴν ἀγαθὴν ἔδρασαν, οἱ δὲ τῷ τὸν τι-
 μᾶν ἀξιώσεται; *Ζ.* εἰ γὰρ ἔν. *Κυ.*
 εὐδὲνα ποιεῖσθαι ὦ Ζεῦ, ἔπειτα τιμᾶν,
 ἔπειτα καλὰς αὐτῷ προσήκας. *Ζ.* πῶς
 εὐδὲνα; *Κυ.* ὅτι εὐδὲν ἐκόντες οἱ ἀν-
 ἥρωες ποιεῖσθαι, ἀλλὰ τινὶ ἀνάγκῃ
 ἀφύκτω κεκλυσμένοι, εἴ γε ἀλη-
 θῆς ἐκείνῃ ἐστὶ τὰ ἔμμενα εἰς ἀμλο-
 γημῆα, ἃς ἡ μοῖρα πάντων αἰ-
 νῶν. καὶ μὴ φονεὺς τις, ἐκείνη

post hanc vitam ferant scelesti;
 aut in quanta felicitate versentur
 boni. *Cyn.* Inferos mihi dicis,
 Tityos, & Tantalos. Ego verò
 siquid est istiusmodi, perspicue co-
 gnoscā ubi vita defunctus fuero.
 Quantum ad præsens attinet, ve-
 lim ut quantumcunque hoc tem-
 poris in vivis exigendum est, beatè
 exigam, & à sedecim vulturibus
 hepar meum à morte depascatur:
 sed non in hac vita siti laborans,
 ut Tantalus, in beatorum insulis
 cum Heroibus, in Elysio campo
 constitutus bibam. *Iup.* Quid
 ais? Annon credis esse supplicia,
 honores, & forum judiciale ubi
 uniuscujusque vita examinatur?
Cyn. Audio Minoem quendam
 Cretensem infra talibus rebus
 cognoscendis operam dare: de
 quo mihi aliquid responde num
 tuus sit filius, ut ajunt. *Iup.*
 Quamobrem verò ista de illo quæ-
 ris Cynisce? *Cyn.* Quos potissi-
 mum afficit supplicio? *Iup.* Pra-
 vos nimirum, veluti homicidas,
 & sacrilegos. *Cyn.* Quosnam ve-
 rò ad heroas mittit? *Iup.* Nempe
 bonos, sanctos, quique se-
 cundum virtutem vixerunt. *Cyn.*
 Quorsum Iupiter? *Iup.* Quoniam
 alii honore, alii supplicio sunt
 digni. *Cyn.* Quòd si quis invitus
 mali quidpiam commiserit, num
 & hunc supplicio affici justum
 censet? *Iup.* Nequaquam. *Cyn.*
 Proinde, neque si quis invitus bo-
 ni aliquid fecerit, cum honore
 dignabitur? *Iup.* Nequaquam.
Cyn. Itaque haud convenit illi

δ Iupiter ullum neque honore ornare, neque supplicio afficere.
Iup. Quomodo nullum? *Cyn.* Quoniam nihil nos homines spon-
 te facimus, sed necessitate quadam inevitabili compulsi: siqui-
 dem vera sunt illa quæ antè confessus es, nempe Parcā esse re-
 rum omnium causā. Iam si quis alterum interemerit, Parca in culpa
 est.

esse, nedum providentia sua mundum gubernare, fortuitoque ac temerè omnia geri contendit. Deinde & ipsa tractatio in plures personas spargitur ac tota dramatica est.

ΕΡΜΗΣ.

| MERCVRIVS.

Ω Ζεῦ, πῶς οὐκ ἔστι καὶ
μῶνας σαυτῷ λαλῆς, ὡς ἔσθ' ὅς
ἐσθ' ἀπατῶν, φιλοσόφῳ τὸ
χρῶμα ἔχον, ἐμὲ δὲ σαυτῷ λαλῆς. λέ-
γει μὲ σύμβουλον πόνοι. μὴ καὶ
φρογῆς οἰκίτη φλυαρίας. Ἀθῆ.
καὶ πᾶσι ἡμίτρε κορινθίῳ, ὕπατε
κρινόντων. γυνὴ μὲν σὲ θεὰ γλαυ-
κῶπις, περὶ θύρας, ἐξαυδα, μὴ
κεῖθε νόω, ἵνα εἰδομένη ἦδη, τίς μὴ-
τις δακνῇ σὲ καὶ φρίσσει, καὶ καὶ
μὲν. ἢ τί βαρὺ σπύλαις. ὡς ἔστι
τί σὲ εἰλε παρείας. Ζ. σὺ ἐστὶν
ὡδὲν δεινὸν ὡς εἰπὼν ἔπειθ', ὡδὲ
παύσθ', ὡδὲ συμφορὰ πρᾶγωδική,
ἣς σὺ ἀν' ἄλλοιτ' ἀχθῇ ἢ ἡμῶν φύ-
σις. Ἀθῆ. Ἀπολλῶν, οἷος φρο-
γῆς ἀρχὴ λόγων. Ζ. ὡς παρὲς
καὶ, χθονία γῆς παρὲς καὶ, σὺ
ὡς Προμηθεῦ, οἷα μὲν ἐργασίᾳ κα-
κῇ. Ἀθῆ. τί δ' ἐστὶ; αὐτὸς χρῶν γὰρ
οἰκίαν ἐρεῖς. Ζ. ὡς μεγαλοσφ-
ραγῶν σφραγῶν ροῖζήμα, τί μοι ῥέ-
ξεις; Ἀθῆ. καί μοι σὺ ὄρναν, εἰ μὴ
καμωδῶν ὡς πρὶν ὅτι δυνάμεθα,
μὴ ὅτι Εὐεργιστὶς ὅλον καὶ ἀπὸ
καρμῶν, ὡς σὲ ὑποδραματουργεῖν.
Ἡρῶ. ἀγνοεῖν ἡμῶν νομίζεις πῶς αἰ-
τίαν τὴν λύπης, ἥτις ἐστὶ σὲ; Ζ. σὺ
οἶδ', ἐπὶ τοῖς καὶ ὁκνῶντες μέγα.
Ἡ. οἶδ' αὖ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ, ὡς
παρὲς, ὅτι ἐρωτῶν ἐστὶν. ὡς μὲν
καὶ σὺ γὰρ, ὑπὸ ἔδρας ἥδη πολλαίς
ὡς ἐλεῖται ὑπὸ σὲ πᾶσι τοιαῦτα.

Iupiter, quid cogita-
bundus, & solus apud
te loqueris, pallidus
ambulans, & Philoso-
phi colorem præ te
ferens? Id mihi communica, &
accipe me tuis in molestiis consi-
liarium Ne tui famuli nugas con-
temnas. *Min.* Sanè ita magne pa-
rens hominum rex, atque Deo-
rum, Te precor en glaucis oculis
Tritonia Pallas, Fare age, ne ce-
les, quò sint hæc cognita nobis,
Quod te consilium dubio sub pe-
ctore versat? Cur gemis? & taci-
to pallor subsurgit in ore? *Iup.*
Nunquam gravis res ulla sic dici
potest, Non passio, non ulla tra-
gica calamitas Natura divum cu-
jus haud onus ferat. *Min.* O Phœ-
be qualibus incipit procemiis. *Iup.*
O pessimum genus mortalium,
Tuque ô Prometheu, me quibus
affixti malis. *Min.* Quid est?
nec enim celabis hæc domesticos.
Iup. O murmur ingens fulminis
magnicrepi, quid mihi facies?
Min. Compesce iram, si non co-
micè loqui quemadmodum hi
possumus, neque totum Euripi-
dem devoravimus, ita ut drama-
ticè tecum loquamur. *Iuno.* An
nescire nos putas causam mæro-
ris, quænam sit? *Iup.* Tu nescis
nam ejulares magnoperè. *Iun.*

Novi dolorum tuorum summam, te nimirum amore percelli. Nec tamen ejulo, ut quæ sim assuefacta crebris hujusmodi contumeliis à te peti.

1 O Iupiter] Exordium ab attentione & rei magnitudine. Cogn.

1 Pe-

[illegible]

Timocles nostras partes omni studio tuebatur. Deinde cum afflueret multa turba, nullum finem sortita est disputatio. Etenim

peti. Igitur verisimile est te vel Danaen aliquam, vel Semelen, vel Europam natum, amore angere. Deinde statuere assumpta forma vel tauri, vel satyri, vel auri, per tectum in amatæ sinum influere. Etenim hæc signa sunt, suspiria, lachrymæ, & pallor, non alius rei, quàm amoris. *Imp.* O beata, quæ negotia nostra in amore, talibusque ludicris sita esse putas. *Iun.* Ecquid aliud, nisi hoc sollicitat te, Jupiter cum sis? *Imp.* Deorum res, ô Iuno, in extremo discrimine versantur: & quod ajunt, in acie novaculæ constitutæ sunt: utrum adhuc firmius colendi, & quæ in terris offeruntur dona habituri: an verò prorsus negligendi, & pro nihilo ducendi. *Iun.* Num Gigantes aliquos terra produxit? aut Titanes disruptis vinculis, devictæque custodia rursus in nos arma parant? *Imp.* Confide, nam res inferæ bene Diis habent. *Iun.* Quid ergo aliud acerbum esse possit? Neque enim video, quando talia nihil te conturbant, quam ob rem nobis Æolus, aut Aristodemus pro Iove apparueris. *Imp.* Timocles ille Stoicus, ô Iuno, & Damis Epicureus, heri nescio unde ducto orationis initio de Providentia disputabant in magna probatorum hominum frequentia: quod potissimum animum meum perturbavit. Ac Damis quidem affirmabat, neque Deos esse, neque ea quæ geruntur observare, aut digerere. Verùm optimus ille dios tuebatur. Deinde cum afflueret disputatio. Etenim disces-

3 *Polus*, aut *Arifolius*] Sunt histriionum nomina, ut infra. Cogn.

2 *De Providentia*] Res & cardo totius negotii. *Idem.*

δης, ἰπισκέψασθαι τὰ λοιπὰ σωτή-
 ρηοί, καὶ νῦν μετῴρωσι πάντες εἰς
 πρὸς τὴν ἀκρόασιν, ὁπότερ' ἔρε-
 τίσθαι, καὶ ἀληθέστερα δέξθαι λέγειν.
 ὁρᾷτε τὸ κίνδυνον, ὡς ἐν τινὶ παν-
 κείῃ πασι τὰ ἡμέτερα, ἐν ἧν ἀνδρὶ
 κινδυνολόγημα· καὶ δυοῖν ἡμέτεροι,
 ἢ περιωρῶν ἀνάγκη τὰ ἡμέτερα,
 οἰόμεθα μῦθοι εἶναι δόξαν, ἢ τι-
 μῶν ὥστερ' ὄντων, ὡς ὁ Τιμο-
 κλῆς ἐπείραξεν λέγων. *Ηρα.* διό-
 ταί ὡς ἀληθῆς, καὶ ἔμελλεν ὁ
 Ζεὺς ἐπιτερωφῆναι αὐτοῖς. *Ζ.* σὺ δ',
 ὅς ἐστι Δαναῶν τινός, ἢ Ἀντιόπης, εἶ-
 ναι μοι λόγον ἐν παρόχω τοσούτω.
 τί δ' ἐν ὧ Ἔρμῃ, καὶ Ἡρᾷ, καὶ
 Ἀθηνᾷ, πρῶτοι μὲν ἄν; σωδὲ-
 σκεται γὰρ ὁ αὐτοῖς τὸ μῆτρον. *Ερ.*
 ἐγὼ μὲν ἐπὶ τὸ κρινόν φημι δεῖν τὴν
 ἐπισκεψῆναι ἐκταραχῶν, ἐκκλησίαν
 συναγαγόντα. *Ηρα.* καὶ μοι ταῦτα
 σωδοκεῖ, ὥστε ὁ τῆτος. *Αθη.* ἀλλ'
 ἐμοὶ τὰ νομίζα δοκεῖ ὡς πάτερ. καὶ
 μὴ συνταράξῃ τὸ ἔρανον, μηδὲ
 ἄλλοι εἶναι σὶ θορυβημένοι τῷ πρῶ-
 τῷ, πρῶτον δ' ἰδὲ ταῦτα, ἐξ
 ὧν κρατήσθαι μὲν ὁ Τιμοκλῆς λέγων,
 ὁ Δάμιος δ' ἡφαλαδοῖς, ἀπὸ τοῦ ἐν
 τῷ συνήσει. *Ερ.* ἀλλ' ἔτι ἀγνοή-
 σται πάντα ὁ Ζεὺς, ἐν φανερῷ
 ἐστέρῃ τ' ἐλδοῦ τοῖς φιλοσόφοις,
 καὶ σὺ δέ τις τυραννικός εἶναι, μὴ
 κρινέμεν ὥστε τὸ ἔτι μετὰ λατῶν,
 καὶ κρινῶν ἅπαντι. *Ζ.* σὺ κενὴν ἡδὲ κή-
 ρυτῆν, καὶ παρέστωσαν ἅπαντες. *Ερ.*
 ὁρᾷς γὰρ λέγεις. ἰδὲ δὴ εἰς ἐκ-
 κλησίαν συνέλθετε οἱ θεοί. μὴ μέλ-
 λετε, ξυνέλθετε πάντες. ἔχετε.
 ὥστε μετὰ λατῶν ἐκκλησιάζομεν. *Ζ.*
 ἔτι ψαλαῖ ὁ Ἔρμῃ, καὶ ἀποδοῖκα,
 καὶ πρὸς κινύτεις, καὶ ταῦτα, ἐπὶ
 τοῖς μεγίστοις συγκαλῶν; *Ερ.* ἀλλὰ

ferunt hoc pacti ut cætera denue
 dispicerentur. Et nunc omnes
 suspensio sunt ad audiendum ani-
 mo, uter vincet, & veriora di-
 cere videbitur. Videtis periculum
 ut res nostræ in uno periclitantes,
 ad angustias omnino sunt redactæ?
 Et ex duobus alterum evenire ne-
 cessè est, ut aut nostræ res flocci-
 fiant, & inania nomina videamur:
 aut quemadmodum antea, cola-
 mur, si Timocles dicendo super-
 averit. *Iup.* Gravissima profectò
 sunt illa, nec temerè Iupiter in
 hos tragicis verbis invehere.
Iup. Tu verò putabas me vel Da-
 naës, vel Antiopes habere ratio-
 nem, in tanta perturbatione.
 Quid igitur ὁ Mercuri, & Iuno,
 & Minerva nobis faciendum est?
 Quin vos consilii partem commi-
 nitimini. *Merc.* Equidem ego
 in communem utilitatem coacto
 concilio, dico rem adducendam
 in deliberationem. *Iup.* Ego
 idem cum hoc sentio. *Min.* Mihi
 verò aliter videtur, Pater, ut ne-
 que cælum conturbes, neque pa-
 lam fiat te hanc ob rem tumultua-
 ri: sed privato consilio facias ut
 Timocles disputatione vincat:
 Damis verò ex congressu, derisus
 abeat. *Merc.* Atqui ista non igno-
 rabuntur, Iupiter, cum Philoso-
 phis in propatulo futura sit disce-
 ptatio. At tu quidem tyrannum
 agere videberis, si de tantis rebus
 & ad omnes communiter perti-
 nentibus, cum reliquis non com-
 municaveris. *Iup.* Ergo jam pro-
 clama, & præstò sint omnes. *Merc.*
 Rectè dicis. En vos Dei in con-
 cionem venite, ne cunctemini: convenite omnes: venite: ma-
 gnis de rebus consilium inibimus. *Iup.* Ita nudis, ὁ Mercuri,
 simplicibusque verbis, ac pedestribus pronuncias, præsertim cum
 maximis de rebus Deos convoces? *Merc.* At quomodo vis faciam
 Iu-

ἢ Εὐφρανόρου, ἢ τῶν ὁμοίων τεχνι-
τῶν, ἀσπλημῆδων. οἱ συρφετώ-
δεις ὅσοι, καὶ ἄτεχνοι, πόρρω πα-
σαιωθέντες, καθεδόνται σιωπῇ,
ἀσπλημῆδεις μόνον τῶν ἐκκλησίων.
Ερ. ἔσται ταῦτα. καὶ καθεδόνται,
ὡς ἀσπῆκιν. ἀλλ' ἐκείνο ἔσται χει-
ρὸν εἶδεναι, ὡς τις αὐτῶν χρυσὸς
μὲν, καὶ πολυτέλειος ἢ τῶν ὀλ-
κῆν, σὺν ἀκρίβει ὅτι τῶν ἐργασίων,
ἀλλὰ καὶ ἰδιωτικῆς, καὶ ἀσύμμε-
τρου, ὡς τῶν χαλκῶν τῶν Μύρωνος,
καὶ Πολυκλείδου, καὶ τῶν Φειδίας, καὶ
Ἀλκαμῆος τῶν λιθίων, καθεδόνται.
ἢ ἀσπλημῆδεις χρῆνομιζόντων τῶν
τεχνιτῶν. Ζ. ἐπεὶ ὡς μὲν ἔστιν. ἀλλ'
ὁ χρυσὸς ὁμοῦς ἀσπλημῆδους. Ερ.
μνηστῆρ, ὅτι Πλατύνδῳ κελύεις,
ἀλλὰ μὴ Ἀρεινίδῳ καθεδόνται, καὶ
δὲ πημεύων. ἤκειτι ἔνι εἰς τῶν
ἀσπλημῆδων ὅμοις οἱ χρυσοί. εἰσὶν
οἱ ἔνι τῷ Ζεῦ, οἱ βαρβαρικοί,
ἀσπλημῆδεις μόνον. ὡς τὰς γὰρ Ἑλ-
λῶνας ὁρᾷς ὅποιοι εἰσι. χαλεπὸν
μὲν, καὶ ὀπίσσωποι, καὶ καὶ τε-
χνιτῶν ἐργασίμων. λίθιοι ὅτι, ἢ
χαλκοὶ ὁμοῦς ἀπαντες. ἢ οἱ γὰρ πο-
λυτελείων αὐτῶν, ἐλεφάντιοι, ὀλί-
γων ὅσοι χρυσοὶ ἐπιστάται ἐχόν-
τες, ὡς ἐπικεχρῶν, καὶ ἐπισυζά-
δων μόνον. περὶ ὅτι ἐνδοῖν, ὑπερβολοί,
καὶ ὅσοι μὲν ἀγέλας ὅλας ἐμπολι-
τεύοντες ἀκούοντες. ἢ Βενδῆς ὅτι αὐ-
τῶν, καὶ ὁ Ἀνθῆς ἐκείνοισι, καὶ παρ'
αὐτῶν, ὁ Ἀττίς, καὶ ὁ Μίθρης. καὶ
μὲν ὅλοι ὁλόχρυσαι, καὶ βαρεῖς,
καὶ πολυτελείων ὡς ἀληθῶς. Πο.
καὶ πᾶσι ταῖς ὁ Ἐρμῇ δίκαιοι, τῶν
κρυπτόσων τῶν ἀσπλημῆδων μὲν
τῶν αἰγυπίων, καὶ ταῦτα, Ποσειδῶνος
ὄντος. Ερ. ναί. ἀλλὰ σὲ μὲν ὁ ὀνο-
μάσαι, χαλκῶν ὁ Λύσιππος, καὶ
πᾶσι ἐποίησιν σὺν ἐχόντων τῶν
Κορινθίων χρυσῶν. ὅτι ὅτι, ὅλοις

aut Euphranor, similes-ve arti-
fices effinxerunt. Cæterum hi
vulgares, nulla arte nobiles,
procul amori sedant cum silen-
tio, in solum concionis comple-
mentum. *Merc.* Hæc fient, &
ordine sedebunt. At non facile
est scire, an eorum aliquis sit
aureus, multisque talentis præ-
ponderet, nec accurato, sed
vulgari admodum, & inconcin-
no opere comparatus, ante æ-
neos illos Myronis, & lapideos
Polycleti, Phidias & Alcame-
nis, sedebit: an existimandum
artem esse præferendam. *Iur.* Ita
quidem fieri oportebat: attamen
aurum est anteponendum. *Merc.*
Intelligo: rationem divitiarum,
non præstantiæ, & census haberi
jubes in dandis sedibus. Venite
igitur occupatum primas sedes,
vos aurei. Videntur autem,
Iupiter, soli barbari primas oc-
cupaturi: nam Græcos vides
quales sint: venusti quidem, &
pulchri, & secundum artem
compositi: lapidei tamen, aut ænei
omnes, vel, qui omnium sum-
ptuosissimi sunt, eburnei, pau-
culo auro renidentes, ut qui eo
tantum intincti, refulgeant. Cæ-
terum intus lignei in quibus ma-
nentes muscarum toti greges
conteguntur. Bendis autem hæc,
& Anubis ille, & prope ipsum
Attis, & Mithres ex solido au-
ro sunt conflati, graves & ma-
gni revera pretii. *Nept.* Ec-
quid iustum est Mercuri, pri-
mum collocare hunc canina fa-
cie Ægyptium, me qui sum
Neptunus, priorem? *Merc.* Ma-
ximè. At te quidem ὁ Neptune
Lysippus æneum & pauperem uni-

cit, cum tunc auro careret Corinthii. Hic autem metallis uni-
ver-

μεγάλους πλησιέστερος ἐστίν. ἀπὸ χα-
 ράδα ἐν χρίτι περιωρῶμεν, καὶ μὴ
 ἀνασπακτῶν, ἥ τις ἴσται τηλικαύτων
 χρευσθῆναι ἵκται. ὡς ἡμεῖς ποιεῖται
 ΑΦΘ. ὡς αὖ ἐν Εἰρήμῃ, καὶ μετὰ λα-
 βῆναι, ἐν τοῖς ἀποδείκναι πρὸς καὶ ἡ-
 χροῦται πρὸς ἡμῶν. Εἰρ. ὅτι ὅσα καὶ
 ὡς ΑΦΘῳ καὶ μετὰ ὅσων. ἀλλ' εἰ μὴ
 πάντες λείπει, λείπει δὲ λαοὺς πεντή-
 ληται ὡς ἡμεῖς λιθοτομηθεῖσιν. εἰπε δὲ
 ξανὸν ὡς Πρεβιτίλδ, ΑΦροδίτη γα-
 νορῶν ἰσχυρὸς περιδῶν. ΑΦρο.
 καὶ μὴ ἀναπνεῖται σοὶ μέγιστος τὸ
 Ὁμαρτα περιέχουσα, ἀπὸ ἐν ἡρώτων τῶ
 βαλῶνται χρευσθῆναι μετὰ ΑΦροδί-
 τῳ εἰς ἡρώτων. Εἰρ. καὶ γὰρ ἐν τῷ
 Αἰτίῳ ἐν ὧν τὸς πολὺ χρευσθῆναι ἴσται
 ἴσται, καὶ πάντες. ἀλλὰ νῦν ὅψω
 κακίαν ἐν τοῖς ζώοντι πρὸς πρὸς καὶ
 ἡρώτων, εἰπε φασματῶν καὶ ὑπὸ τῷ
 λητῶν, καὶ τὸς ἀγῶνας τὸς κηρύττει
 ὡς ἡμεῖς ποιεῖται. ὡς ἀναπνεῖται ἐν
 μετὰ πρὸς ἐν τῷ ἡρώτων σκελετοσπῶ-
 ζουσα. ἰσχυρὸς. ἰσχυρὸς ἵσται ἀνελεί-
 σται πλάσσειν, ἡλίου πρὸς ὅντα, καὶ
 τηλικαῦτα τὸ μέγιστον; εἰ δὲ ἐν ἡρώτων
 ὑπὸ ἡρώτων, καὶ δὲ ὑπὸς μετὰ οἱ ῥο-
 διοὶ καὶ ἡρώτων καὶ μετὰ ἡρώτων, ἀπὸ
 δὲ ἴσται πρὸς ἡρώτων, ἡρώτων ἡρώτων
 χρευσθῆναι ἡρώτων. ὡς ἀναπνεῖται
 πρὸς πλάσσειν πρὸς ἀνελείσται. ἡρώτων
 ὡς ἡρώτων ἐν τῷ ἡρώτων, καὶ τὸ ἡρώτων
 σπῶν τὸ ἀναπνεῖται τὸ μέγιστον πρὸς
 τῶν. Εἰ. πρὸς ὡς Ζεῦ, καὶ ποιεῖται;
 ἀναπνεῖται γὰρ ἡρώτων γὰρ ἐν τῷ πρὸς. εἰ
 μὴ γὰρ ἐν τῷ ὡς ἀναπνεῖται, καὶ ἡρώτων
 ἡρώτων ἡρώτων. εἰ δὲ ἡρώτων ἡρώτων
 ἀπὸ πρὸς πλάσσειν πρὸς ἀναπνεῖται, ὑπὸ
 τῶν πρὸς πλάσσειν πρὸς, καὶ τῷ πρὸς
 πλάσσειν ἐν τῷ. Ζ. πρὸς ὡς ἡρώτων
 πρὸς ἐν τῷ πρὸς πλάσσειν πρὸς τῷ τῷ ἀλ-

verſis eſt ditior. Quare te remo-
veri patiaris oportet, neque indi-
gneris ſi naſo iſte aureus tibi an-
teponetur. *Ven.* Ergo Mercuri,
accipe me, & in primis confeſſi-
bus colloca: nam ſum aurea.
Merc. Minimè Venus, quantum
ego video. Sed niſi hallucinor,
ex albo lapide ex monte Penteli
excifo, ut Praxiteli placuit, facta
Venus, Gnidiis tradita eſt. *Ven.*
Atqui fide dignum teſtem tibi pro-
ducam Homerum, qui ſurſum ac
deorſum ſuis in rhapsodiis, au-
ream me eſſe dicit. *Merc.* Sed e-
nim ille ipſe auri multi, & opum
poſſeſſorem Apollinem dixit:
quem tamen in extremis ſeden-
tem videbis, direpta ipſi à latro-
nibus corona, & ſurreptis citharæ
verticillis. Quare contenta eſto
cùm ſervili planè in loco non col-
locata concioni interſis. *Coloſſus.*
Quis verò contendere mecum au-
ſit Sol cùm ſim, tantæque magni-
tudinis? Et niſi me immenſum &
immodicum ſtruere voluiſſent
Rhodii, ex paribus ſumptibus, ſe-
decim Deos aureos feciſſent: ad
quorum proportionem ſumptuo-
ſior exiſtimarer. Præter tam in-
gentem magnitudinem iacēt et-
iam ars, & opificii exquiſita ratio.
Merc. Quid factò opus Iupiter?
Nam hoc judicare difficile eſt.
Nam ſi materiam reſpexero, æ-
neus eſt. Verùm ſi ſupputem
quot in eo fabricando impenſa
fuerint talenta, plures quàm quin-
gentos modios, & cenſum eque-
ſtrem inveniam. *Iup.* Quid opus
erat, ut hic etiam intereſſet, qui
alio

1 *Θνητός*] Infanz classis locus apud Athenienses. Nam totam civitatem in quatuor classes Solon diviserat in πρῶτος, δεύτερος, τρίτος, τέταρτος. *Scholiaz.* Aristophan. ad Equit. tres tantum facit ordines. *Bond.* I Sav.

λαὸν μικροτέρα, καὶ οὐλοχλήσιναι τῇ
καθίδρα; πάλιν ἀλλ' ὃ Ροδίω·
ῥεῖται, εἰ ἔστι μάλιστα προήκη-
σι· εἰ τ' χρυσῶν πῶς ἐν ἔσσει-
δράοις, εἰ μὴ διὰ τὴν ἀναστῆναι πάν-
τας, ὡς μόνον καθίζοι, τὴν πύ-
κα ὅλιν ἡμέραν τ' πυγῶν ἐπιλα-
βάν. ὡς' ἀμεινον ποιήσεις ὁρῶν-
διν ἐκκλησιάζον, ἐπικεινφῶς τῷ
συνιδρίω. Ερ. ἰδὲ πάλιν ἄλλο δὴ
συνεῖν ἔστι τῷ. χαλκῶ μ' αἶμα
φοτῆρ' ἐστὶν ἔστι τῆς αὐτῆς,
Λυσιππῶν ἐκείνοι τὸ ἔργον, καὶ τὸ
μήκρον, ὁμοίωμα τὰ ἐς ἡλίου, ἔστι
δὴ πᾶσις ὅστις Διὸς, ὁ Διόνυσος
ἔστι, καὶ Ἡρακλῆς. πόποι· ὅτι
αὐτῶν προκαθιδύται; φιλονεικῶσι
καὶ ὡς ὁρᾷ, Ζ. ἀφ' ἑαυτοῦ ὅτι
ἔρμῃ, πάλιν δὲ ἐκκλησιάζον.
ὡς τὴν μὴ ἀναμῆξ καθίζοντων, ἔν-
θα ἂν ἔκαστος ἔξει. εἰσαυδῶς ὃ
ἀποδοθῆσιναι αὐτὴν τῇ ἐκκλησίᾳ.
καὶ ὡς εἰσὶναι τῇ ἢ πᾶσι καὶ πᾶσι
σπᾶσι τὴν τῇ ἐν αὐτοῖς. Ερ.
ἀλλ' Ἡρακλῆς, ὡς ἡμεῖς τὰ
κρίνα, καὶ τὰ καὶ ἡμεῖς τῶν
βοῶντις ἀφ' ἑαυτοῦ. πᾶσι τὸ νίκτωρ,
καὶ ἡ ἀμβροσία ἐπίλειπτε; πᾶσι
ἐκκαλεῖσθαι; κρίνας τὰς θυσίας. Ζ.
κατασπῶνται αὐτὰς ὃ ἔρμῃ, ὡς
μῆτρῃ ὅτι ἐνικα ξυμπίπτου,
τὰς λήρας τῆς ἀφ' ἑαυτοῦ. Ερ. ἔχ-
ῃ πᾶσις ὃ Ζεῦ, τὴν Ἑλληνῶν
συνεῖν. ἔγωγε, ὃ πολὺ γλωσσός ἐ-
μι, ὡς ἔστι Σκυθῆς, καὶ Πέρσης,
καὶ Θραξῆς, καὶ Κελτικῆς συνεῖν
ῥύττειν. ἀμεινον ὅτι οἱ μὴ τῇ χρεῖ
σημαίνειν, καὶ ὡς ἐκκαλεῖσθαι
πᾶν. Ζ. ἔγωγε. Ερ. εὐγε. ἀ-
φανίστηναι γινώσκωσιν σὺ τ' σφί-
σιν. ὡς ὅρα δημηγορεῖν. ὁρᾷς,
πάλιν πρὸς σὺ ἀποβλέπεις, ὡς
μῆτρῃς ὃ, π ἔστι. Ζ. ἀλλ'

aliorum parvitatem argueret, &
fessionem obstatet? Verumenim-
vero Rhodiorum optime, si quam
maximè aureis es præferendus,
quomodo prima subsellia tenere
possis, nisi omnibus sit surgendum,
ut solus sed eas, omni Pnycis spa-
cio alteris natibus occupato? Quo-
circa rectius facies, si prono in
concilium capite, rectus concio-
ni inter sis. *Merc.* Ecce rursus al-
ius hic est modus. *Ænei* enim
ambo estis, & ejusdem artificii,
utrumque Lysippi opus: & quod
maximum est, generis nobilitate
pares, ut qui sunt Iovis filii, Bac-
chus iste, & Hercules. Vter ergo
illorum primas tenebit? conten-
dunt enim ut vides. *Imp.* Tem-
pusterimus Mercuri, cum jam-
dudum habenda esset concio.
Quare nunc promiscuè sedeant,
ubi quisque voluerit. Deinceps
verò hisce de rebus cogetur de in-
tegro concilium: tuncque sciam
quis hac in re ordo sit constituen-
dus. *Merc.* At Hercules, ut ty-
multuantur, communem & quo-
tidianam istam distributionem
clamantes, ubi est nectar? ubi
relicta ambrosia? ubi Hecatombæ?
communia sacrificia. *Imp.* Illis
imponere silentium Mercuri,
ut nugis hisce relictis intelligant
cujus rei gratia coacti sint in con-
cilium. *Merc.* Non omnes, Iu-
piter, Græcam linguam capiunt.
At ego multas linguas non calleo,
ut Scythiis, Persis, Thracibus,
& Celtis, quæ intelligant, pro-
nunciem. Satiùs itaque puto ma-
nu significare & imperare silen-
tium. *Imp.* Ita fac. *Merc.* Eu-
ge, Pythagoricis taciturniores

facti sunt: ita ut concionandi sit
tempus. Vides, ut jamdudum
conjectis in te oculis, expectant quid sis dicturus. *Imp.* At quod
mihi

ἵγι πίπειν δ' Ἐρμῇ, σὺν ἀνδρα-
 σιμῇ σφός σ' εἰπὴν ἡνέοντα. οἶδ' αὖ
 ὅπως θαλάσῃ αὖ, καὶ μεγάλῃ-
 γυρῷ σὺ ταῖς ἐκαλοῦσαις ἦ; Ἐρ.
 οἶδ' αὖ. καὶ εἰδὼς γὰρ ἀκέραια σε δι-
 μαρτυροῦμαι. καὶ μέλλεται ὁ πόταν
 ἐπείλῃς ἀπαύσειν ἐκ βάθρου τῶν
 γλῶν, καὶ τὸ πάλαι αὐτοῖς ἦ-
 οἰς, τὸν ποῖον ἐαίνων τῶν χρυ-
 σῶν πρῶτος. Ζ. ἀλλὰ νῦν ὃ πικρὸν,
 σὺν αἰετῇ π' ἐπὶ μέγας τῇ
 ἐφ' ἑσπερίῃ, εἴτε ἐπὶ πλάτης
 τῇ παρθῇ, πλυθῆναι γὰρ ὡς
 ὄρεα ἰωλυσία, ἀφ' ἑσπερίῃ
 τῶν γλῶν, καὶ ὑποπρόμος εἰμι,
 καὶ ἡ γλῶττα μοι πεποδημένη ἔοι-
 κε. π' ἔσπερ' ἐπὶ ἀπάντων, ἐπι-
 λίσσεται π' ὁσσοί μοι ἀπάντων τῇ
 λόγῳ, ἐπικραδασομένη, ὡς ὁ-
 σσομένη μοι ἡ δὲ χεὶρ ἡροῖός πο-
 αῖς. Ἐρ. ἀλλὰ λῆγες ὁ Ζεὺς πάν-
 τ' αἶψ' ὑπερβύσει τῶν σιωπῇ,
 καὶ τ' ἐκμεγαλυνῇ ἀκέραια
 ὁσσοῖς, ἐφ' ὅτ' αὖ σὺ ἀφ' ἐλ-
 λης. Ζ. ἀλλὰ γὰρ ὃ Ἐρμῇ, τὸ
 ὁμμεν αὐτὸς ὁσσοί μοι ἀνάρ-
 ψαίης τις αὐτῆς; Ἐρ. π' ποῖος;
 Ζ. κτελέει καὶ πάντες π' ἦτοι,
 πάντ' αἶψ' ὑπερβύσει. Ἐρ. ἀπαρ-
 ἵστα ἔστις ἡμῶς πεπαρμένηται
 σὺ π' ὁσσοῖς. πᾶσι τοῖς εἰ δὲ
 τὸ μ' ἔσπερ' ἐπὶ μέγας, ἄφες. σὺ
 γ' αὖ τ' ἀνδρασίους δημαγωγῶν τῇ
 κτ' ὀφείλεις, ἡλιστα αἶψ' ἐλπίς,
 σιωπῇ, εἰς τὴν σκαδᾶνται. σὺ
 γὰρ αἶψ' αὖ τῶν ῥήτορες ποιῶσι.
 Ζ. εὖ λέγεις, σιωπῇ π' αἶψ' ῥητο-
 ρείας, καὶ ἰαδὴν τῶν τῶν εὐ-
 κλειῶν π' ἀνδρασίους. Ἐρ. ἀρξο-
 μεν δ' ὅπως. Αἰὶ ποδῶν αὖ αἶ-
 φρες ἦτοι χρῆσται, ὅπως ἐλπίς
 νομίζω, ἡ φαιερὴ ἡροῖός ὑμῖν, ὃ
 τι δὴ ποῖος αὖ τῶν τῶν, ἐφ' ὅτ' αὖ
 τῶν σιωπῇ, ὅτι πῶν τῶν
 οὕτως ἔχ' αὖ, ὁσσοῖς προθύμως

tum accersiti estis. Quod cum ita sit, convenit ut me dicentem ala-

mibi accidit, Mercuri, tibi cum
 sis meus filius, dicere non pige-
 bit. Scis quàm confidenti animo,
 & ore grandiloquo fuerim in con-
 cionibus? *Merc.* Scio: & te con-
 cionantem audiens timui: ac præ-
 cipuè quando minabaris te demis-
 sa catena illa aurea, terram à fun-
 damentis, & mare cum ipsi Diis
 sursum tracturum. *Iup.* At nunc
 ὁ fili, nescio utrum impenden-
 tium malorum magnitudine, καὶ
 verò præsentium multitudine
 (nam hic Deorum conventus est
 frequentissimus ut vides) animo
 conturbor, & intremisco, & vin-
 cta mihi lingua videtur. Quod-
 que omnium est absurdissimum,
 excidit mihi totius orationis pro-
 cœmum, quod præparaveram,
 ut bellissimo apud ipsos exordio
 uterer. *Merc.* Perdidisti omnia
 Iupiter. His suspectum est tuum
 silentium, & prægrande aliquod
 malum sese audituros expectant,
 quia tu cunctaris. *Iup.* Vis igitur
 Mercuri, Homericum illud
 procœmum ipsis occinam? *Merc.*
 Qualenam? *Iup.* Diique Deaque
 omnes dicenti advertite mentes.
Merc. Apage. Nam satis in prin-
 cipio adversus noses debacchatus.
 Verùm si videtur, molestos illos
 versus omittito: & quam volue-
 ris ex orationibus Demosthenis
 contra Philippum, paucis immu-
 tatis declamato: quod multi ora-
 tores nunc faciunt. *Iup.* Rectè
 dicis compendiosam hanc orandi
 rationem, & astutiam opportu-
 nam hæsitantibus. Tandem igitur
 incipiam. Multis pecuniis, ὁ
 viri Dii vos ante posituros puto, si
 vobis innotescat, quid tandem sit
 illud, cujus gratia hunc in cœ-

riter

ἀκροῦσθαι μὲν λέγουσι. ὁ δὲ ἐν
παρὸν χρόνῳ ὡς τοῖς, μνησθὲν λέ-
γει Φαίλῳ ἀφίεις, ὅτι τὸ παρὸν
ταῖς ἐργασίαις ἀνέληπτον ἡμῖν ἐστιν,
ἡμεῖς δὲ, πάντες ὁλιγάρως ἔχοντες
μὲν πρὸς αὐτὰ. βούλομαι δὲ ἤδη, καὶ
γὰρ ἐπιλείπει ὁ Δημοσθένης, αὐτῶν
ὑμῖν δηλώσει σαφέως, ἐφ' οἷς ἀφ-
ῶρα χρεῖς, σωτήρια τῶν ἐκκλη-
σιῶν. χρεὶς γὰρ ὡς ἴσθι, Μνησίθευ
ἔναυκλῆρος θυγατρὸς τὰ σωτήρια
ἐπὶ τῇ νηὶ ὀλίγῃ διὲν ἀπολαβὴν παρὰ
τῇ Καφηρεῖα, εἰσπόμεθα ἐν Πειραιεῖ,
ὅπου καὶ ἡμῶν ὁ Μνησίθευ ἐπὶ τῶν
θυσιῶν ἐκάλισται. εἴπω μὲν τὰς ἀπο-
δοῖς, ὑμεῖς δὲ, ἀλλὰ ἄλλῳ ἐπε-
πιθεῖτε, ὡς ἐκείνῳ ἔδοξεν. ἐγὼ δὲ,
εἰδὲ πῶς γὰρ πάντες ὅψι ἐν, ἀνέλθοντες
εἰς τὸ ἄστυ, ὡς περὶ πατήσασιν τὸ
δουλοῦν ἐν κερκαμεικῇ, ἐννοῶν ἄμφω
τὸ Μνησίθευ τῶν μικρολογῶν, ὅς
ἐκκαίδεκα γυναικὶς ἴσθαι, ἀλεκτηρίνα
μνησθὲν κατέβησε, γέροντα καὶ κύναιον,
ἤδη δὲ κερκυζῶν. καὶ λιβαυρὸς γυναι-
κὸς τίτταρας, εὐμβάλα δὲ ῥωμῶν-
τος, ὡς αὐτῇ ἀποδοῖσθαι τὴν ἄν-
θρωπον, μὴ δὲ ὅσον ἄλλῃ τῇ ῥωμῶν
ὅτι φραίνεσθαι τὸ κατὰ τὸν νόμον.
καὶ ταῦτα, ἐκκαίδεκα ὅλας ὑπο-
χόρμους, ὅποτε ἡ ναὺς ἤδη πρὸς
Φίρειον τὸ σκοπήλῳ, καὶ ἐν τῷ ἦν
τὸ ἱερμάτων. ἐπὶ δὲ ταῦτα ἐννοῶν,
γίγνωμαι καὶ τῶν Ποικίλων, ὅρῳ
πλήθει ἀνθρώπων πᾶσι πολλοῖς συμ-
μετρῶς. οὐκ ἔστι δὲ, ἐνδοῖς ἐν αὐτῇ τῇ
στοᾷ. πολλοὺς δὲ, καὶ ἐν τῇ ὑπαί-
θρῳ. καὶ τινὰς βοῶντας, καὶ ἀφ-
πινόμενους, ἐπὶ τῇ θύκῃ κατὰ μέ-
τρας. εἰκότως δὲ ὅτι ἦν, φιλοσό-
φος ἐν τῇ ἐρατικῇ τέτῳ. ἐβ-
λήθη ἐπὶ τῆς, ἀκούσας αὐτῶν ὅ, τι
δὲ λέγουσι. καὶ ἐπὶ τὴν γὰρ φιλόλῳ
τὸ παλαιὸν ἀφαιρούμενον, κα-
μαίους ἐμμενόντες ἐν τῇ ἐκείνῃ τῷ
παι, καὶ τὸ πᾶσι πᾶσι πᾶσι.

me involvi, assumpto illorum habitu, & attracta proluxa barba, valdè

criter audiat. Præsens utique
tempus, ὁ Διὶ, emissâ prope-
modum voce dicit, nobis forti-
ter suscipiendam rerum præsen-
tium curam, quas tamen negli-
gere videmur. Iam autem volo
deficiente mihi Demosthene, ea
vobis apertè declarare, quibus
perturbatus concionem convoca-
vi. Heri enim, ut scitis, cùm
Mnesitheus nauclerus observatam
ex undis navem, quæ ad Capharei
scopulos illisa ferme periit, nos in
Piræo epulis excepisset, quotquot
nostrum ad sacrificium vocave-
rat: peractis libationibus, vos
quidem alii alia via discessistis,
ut cuique visum est. Ego verò,
quia nondum erat vespera, in ur-
bem redivi, ut tempore pomeri-
diano in Ceramico deambulem,
animo volvens Mnesitheï sordes,
qui sedecim Diis epulum præbens,
gallum unicum immolavit, eum-
que senem, & gravedine jam la-
borantem: præterea quatuor thu-
ris grana, carie obsita, ita ut pru-
nis extinguerentur, neque sum-
mis tantillum naribus odorem
præberet fumus: idque cùm so-
lidas hecatombas promississet,
tum quum navis in scopulum im-
pellebatur, eratque inter saxa.
Postquam hæc mente agitans, ad
Poecilum venio, congestam homi-
num multitudinem inusitatam vi-
deo: nonnullos in ipsa quidem
Stoa: plerosque verò sub dio:
quosdam etiam vociferantes, qui
in concione sedentes, obnixè con-
tendebant. Igitur conjectura asse-
quutus quod erat, Philosophos esse
ex contentiosis illis, volvi ad-
moto gressu, audire quid dice-
rent. Etenim nube crassissima

τὸ μέλας ἰφάνει φιλοσόφῳ. καὶ δὲ
 ὁ γὰρ γυμνασίου πρόθυτος πολλὰς εἰ-
 σέρχεται ἀγνοίας, ὡς εἶλεν. ὁ-
 ρέσκω δὲ τὸ ἐπιχέριον Δάμιον, τὸ
 ἐπίτριπτον, καὶ Τιμοκλέα τὸ πῶ-
 κτον, ὡς οὐκ βίβληται, ἐκθύμως πά-
 νου ἐρίζοντες, ὃ γὰρ Τιμοκλῆς, καὶ
 ἰδὼν, καὶ τὴν φωνὴν ἥδη ἐξέφθε-
 γοντο ὡς ἔβαλε. ὁ Δάμιος δὲ, τὸ
 σπερδαίνοντι πηλῶν, ἐπὶ μέλλον πα-
 ρώσκει τὸ Τιμοκλέα. καὶ δὲ ἄρα π-
 ρεῖται ἡμῶν πᾶς λόγος αὐτοῖς. ὁ μὲν
 γὰρ ἀνείχετο Δάμιος, ὅτε ὡς οὐκ
 ἡμῶς ἵσταται τὸ ἀνθρώπου, ὅτε ἐπι-
 σκοπεῖ καὶ μηχανήματα παρ' αὐτοῖς,
 ὡς οὐκ αἶν, ὃ καὶ δὲ ὅλων ἡμῶς εἶναι
 λέγει. τὸν γὰρ αὐτὸν δηλαδὴ ὁ λό-
 γος ἱσταται. καὶ ἡσθε πῖες, οἱ
 ἐπὶ τῷ πῶν. ὁ δὲ ἱππεύς, τὴν ἡμέ-
 ραν τὸ Τιμοκλῆς ὁ φρονεῖ ἐν ὑπερι-
 κῶν. καὶ ἡσθε πῖες, καὶ πάντες
 τῶν περὶ αὐτοὺς, τὴν ἐπιμεί-
 λειαν ἡμῶν ἐκπύουσι, καὶ διεξίον,
 ὡς οὐκ ἔστιν, καὶ πᾶσι τῇ ὡς οὐ-
 κῶν ἐκπύουσι, καὶ ἀφ' αὐτῶν
 ὁ γὰρ ἱππεύς καὶ ἡμῶν πῖες ἐν αὐ-
 τοῖς τῶν ἐκπύουσι. πᾶσι οὐκ ἐκ-
 πύουσι γὰρ, καὶ πᾶσι ἱππεύς, καὶ
 τὸ πᾶσι ἱππεύς ὡς τὸ Δάμιον ἀπὸ βλε-
 πῶν δὲ τὸν τὸ κινδυνολόγους, τὴν
 τῶν αὐτῶν αὐτῶν αὐτῶν, ἀφ' αὐ-
 τῶν τὴν αὐτῶν. ἀπὸ τῶν ἐν,
 εἰς τὴν ὑπερίαν αὐτῶν ἱππεύς εἰς τὴν
 λῶν ἐπιμείλονται τὸ σῆμα. καὶ
 γὰρ παρ' αὐτοῖς τῶν πολλοῖς, ἐπὶ
 πᾶσι μὲν ἀπὸ τῶν οὐκ αὐτῶν
 αὐτῶν, ἐκπύουσι τὸ δὲ Δάμιος,
 καὶ ἡμῶν πᾶσι αὐτῶν πᾶσι
 ἐκπύουσι. ἡμῶν δὲ εἰς οἱ μὴ ἀξιοῦντες
 ὡς οὐκ ἐκπύουσι τὸ αὐτῶν, ἀλλὰ
 αὐτῶν, εἰ πᾶσι τὸ Τιμοκλῆς αὐ-

valdè similis eram Philosopho.
 Tum multos cubito protrudens
 ignotus ingredior: & verbero-
 nem illum Damin Epicureum
 nanciscor, & omnium hominum
 optimum Timoclem Stoicum a-
 cerrimè contendentes. Vnde jam
 sudabat Timocles, eique vox in-
 tercipiebatur præ clamore. Da-
 mis verò sardonium ridens Ti-
 moclem magis exasperabat: erat-
 que omnis illorum de nobis dispu-
 tatio. Etenim execrandus ille Da-
 mis affirmabat nos neque rebus
 humanis providere, neque ea quæ
 fiunt apud ipsos speculari: nihil
 aliud quàm nos non esse dicens.
 Nam hæc vis erat ejus orationis,
 quam nonnulli probabant. Alter
 verò, nempe Timocles stabat à
 nostris partibus, & pro nobis pu-
 gnabat, indignabaturque & mo-
 dis omnibus defendebat, diligen-
 tiam nostram laudans, & narrans
 ut recta ratione & ordine singula
 moderamur, & digerimus: at-
 que ipse etiam laudatores habe-
 bat. Verum jam fessus erat, & a-
 grè loquebatur: turba autem o-
 culos ad Damin convertebat.
 Tum ego cognito rei periculo,
 jussi noctem circumsufam dissol-
 vere conventum. Quare abierunt
 ex composito, ut die postero di-
 sceptionem ad finem deduce-
 rent. Ego verò vulgo comitem
 me præbens, interim dum do-
 mum repeteabant, audiebam Da-
 midis orationem probantes, ejus-
 que sententiam præoptantes. E-
 rant verò qui censebant contra-

damnamdam, sed expectandum an Timocles cras aliquid di-
 cturus

[Sardonium] Ridere risum Sardonium dicuntur, qui risum rident & ὅτι ὁ δὲ
 ὅτι ὡς ἡμῶν. Σαρδόνιον γὰρ οὗτος ἵππευτος. i. Sardonici ridentes ajebant. Cogn.
 1 Δ.

ελον ἱρεῖ. ταῦτ' ἐστὶν ἐφ' οἷς ὑμεῖς
 πτωικησάμεθα. ὃ μικρὸν ὧ θεοὶ εἰ λο-
 γισάσθαι ὡς ἡ πάντα μὲν ὑμῖν πρὸς
 καὶ δόξα, καὶ ἀσέσθητον, οἱ ἄνθρω-
 ποὶ εἰσιν. εἰ δ' ἔστιν περὶ αὐτῶν ἡ μὴ
 δι' ὅλων θέναι εἶναι, ἡ ὄντας, ἀσέ-
 νοήτους εἶναι σφῶν αὐτῶν, ἄνθρω-
 πῳ ἀνάσσειν, καὶ ἄνθρωπον ἡμῖν ἔσθαι
 καὶ ἐκ γῆς, καὶ κατὰ τὸν αὐτὸν νόμον
 κερδεύμεθα, λιμὸν ἐχόμενοι, ἐρε-
 τῶν ἐκείνων, καὶ πανουργίαν, καὶ
 ἀνώνυμον, καὶ θυσιῶν, καὶ πανουργί-
 ᾶν, καὶ πομπῶν περιέμενοι. ὡς ἐν
 ὑπὲρ τηλικούτων φημι δύναιτο ἀπαντᾶν
 ἐπιποθεῖν πρὸς τῶν τοῖς παρῶν, καὶ
 ἐφ' ὅτι κερδοφόρῳ μὲν ὁ Τιμοκλῆς, καὶ
 ἐν δὲ ἀληθεστέρῳ λίσσιν, ὁ Δάμις, καὶ
 κερδοφόροισι καὶ ἀσέσθητον ὡς ἐν
 τῶν. ὡς ἔγωγε ἐπὶ πάντων τῶν Τιμοκλῆ
 πίποισκα, ὡς κερδοφόρος καὶ ἑαυτῶν,
 μὴ μὲν ἐπὶ τῶν παρῶν ἡμῶν αὐτῶν ἀσέ-
 νοήτων. κήρυττε ὦ Ἐρμῆ τὸ κή-
 ρυλμα τὸ ἐκ τῆς γῆς, ὡς ἀνίστα-
 μένοι, συμβυλάσεις. Εἰ. ἄκουε.
 σῖμα. μὴ πέρεσθαι. τίς ἀναρᾷ
 βέλτεται τῷ πλεόντι θέναι, οἷς ἔξει-
 τι; πῶς τοι, ὅδῳ ἀνίσταται, ἀλλ'
 ἡσυχάζει, ὡς τὸ μέγα ἐπὶ τῶν
 ἡγελημένων ἐκπεπληγμένοι. Μω.
 ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ἀπαντες, ὕδαρ, καὶ
 γαῖα γένουσι. ἐγὼ δ', εἰς μέγα μὲν
 παρρησίας λίσσιν δὲ τίς, πολλὰ ἂν
 ὦ Ζεῦ, ἔχοιμι εἰπεῖν. Ζ. λίσσε ὦ
 Μῶμι, πάντων παρῶν. δὴλ. ὅτι
 εἰ ἐπὶ τὸ συμφέρον παρρησιαζό-
 μεθα. Μω. σέθεν ἀκούετε ὦ θεοὶ
 πάντες, τὰ γὰρ ἀπὸ κερδοῦς φαι-
 σίν. ἐγὼ γὰρ ἐπὶ πάντων ἀσέσθητον εἰς
 τὸ δι' ἀμνηστίας ἀνίστασθαι τὰ ἡμέ-
 τερα ἐπὶ πολλὰς τοιαύτας ἀναφυήσι-
 σθαι ἡμῖν σφιστὶς, παρ' ἡμῶν αὐ-

aturus esset. Hæc sunt ob quæ vos
 convocavi, non exigua ὁ Dii, si
 perpenderitis omnem nobis hono-
 rem, gloriam & proventum ab
 hominibus esse petendum. Qui si
 crediderint nullos omnino esse
 Deos, aut si sint, res tamen hu-
 manas nulla eorum providentia
 gubernari, nec sacra, nec dona,
 nec honores ex terra sunt expe-
 ctanda: & frustra in cælo sedebi-
 mus, fame laborantes, festis illis
 diebus, celebritatibus, certami-
 nibus, sacrificiis, nocturnis lu-
 dis, pompisque privati. Super
 tantis itaque rebus, aio oportere
 nos omnes consilium comminisci,
 quo à præsentibus periculis libere-
 mur, & Timocles veriora dicere
 visus, vincat: at Damis ab audi-
 toribus derideatur. Non enim
 prorsus confido fore ut vincat per
 se Timocles, nisi à nobis illi sub-
 sidium accedat. Pronuncia Mer-
 curi præconium illud, quod lex
 edicit, ut surgentes consultant.
Merc. Audi, tace, ne turbes.
 Quis summorum Deorum, quibus
 licet, verba vult facere? Quid rei
 est? nemo surgit: sed cuncti quie-
 scitis rerum propositarum magni-
 tudine obstupefacti? *Mom.* At
 vos sic muti tellus fiatis & un-
 da. Verum ego si mihi verba
 facere cum libertate concedere-
 tur, multa Iupiter, haberem di-
 cenda. *Iup.* Confidenter dic ὁ
 Mome. Nam aliquid in com-
 munem utilitatem videris pro-
 positurus. *Mom.* Proinde au-
 dite, Dii omnes, ex animo,
 quod ajunt. Ego enim omnino
 expectabam res nostras in eam
 difficultatem delapsuras, multosque hujusmodi Sophistas nobis sup-
 pul-

1 Α' Μ' ὑμεῖς μὲν ὦ θεοὶ πάντες. *Marcell.*

2 Α' πὸ κερδοῦς] Proverbium de quo dixi ad Petron. *Bomd.*

[illegible]

pullularuros, à nobis ipsis suæ au-
dacizæ causam sumpturos. Nec
sanè per æquitatem, æquum est
irasce Epicuro, nec ejus disci-
pulis, & disciplinz successori-
bus, si talia de nobis senserunt.
Quid enim de nobis sentire ipsos
quispiam putet, quum tantam in
vita perturbationem cernunt?
Bonos quidem, negligi, in pau-
pertate, morbis, & servitute
consumi: verum homines omni
scelere contaminatos, honore &
& divitiis priores esse, & melio-
ribus imperare: sacrilegos au-
tem non puniri, sed delitescere:
Insontes autem interdum cruci
affigi, & fustibus cædi. Quæ
cum videant, jure de nobis ita
sentiunt, ac si nihil omnino si-
mus. In primis verò quum ora-
culorum effata audierint, Vt ma-
gnum imperium trajecto de-
struet Hæc, quibus non decla-
ratur sit-ne hoc ipsius, an ho-
stium. Rursus, Vxorum Sala-
mis charissima pignora perdet.
Nam Persæ puto, & Græci, u-
xorum proles erant. Rursus
quum ex poetis audiunt nos ama-
re vulnerari, servire, vinculis
obstringi, seditionibus turbari,
innumeris molestiis implicari,
præsertim cum beati & immorta-
les esse contendamus: quid aliud
quam nos jure deriderent, &
flocci facerent? Porro nos
indignè ferimus, siqui ho-
mines non prorsus væcordes
hæc arguunt: nostramque pro-
videntiam rejiciunt, cum po-
tius nos contentos esse opor-

ut si qui adhuc sacra faciunt nobis hunc in modum errantibus.

Hic

ἢ Τυμπαρίζομεν:] Quod damnati ducerentur cum tintinabulo ad supplicium, ceteri alibi. *Boyard.*

и Пол.

καὶ μοι ἐσταῦθα ὦ Ζεῦ, μένοι γὰρ
 ἱσθρὸν, ἔ ἐδὴς ἀνθρώπων πάρε-
 σιν ἐν τῇ συλλόγῃ ἔξω Ἡρακλῆες,
 ἔ Διονύσῃ, ἔ Γανυμήδεσ, καὶ Ἀσκλη-
 πιδ, τῶν παρεχόμενων τούτων, ἀπὸ
 κριναί μοι μετ' ἀληθείας, ἐν ποτί
 σοι ἐμέλῃσιν ἐς ποσὺν τ' ἐν τῇ γῇ,
 ὡς ἐξεῖσται οἱ πῖες αὐτῶν οἱ φάυ-
 λαι, ἢ οἱ τινες οἱ χρεστέες εἰσιν. ἀλλ'
 οὐκ αἶν εἰποῖς. εἰ γὰρ μὴ ὁ Θησεύς
 ἐκ Τροϊζῆνος εἰς Ἀθήνας ἰόν, ὁδῷ
 πᾶρερρον ἐξέκρηψε τὰς κακὰς,
 ὅσαι ἐπὶ σοι, ἔ τῇ σῇ προνοίᾳ,
 ἐδὴν αἶν ἐκάλυψε ζῆν ἐν τρυφῇ
 παῖς τ' ὁδῷ βαδίζονταν σφαραῖς,
 τ' Σκυρία καὶ τ' Πιτυοκάμπην, καὶ
 Κερκύονα, καὶ τὰς ἄλλας. ἢ εἴ γε
 μὴ ὁ Εὐρυπύδης, ἀπὸρ δίκαιος, καὶ
 σεβαστός, ὑπὸ φιλανθρωπίας ἀνα-
 πτωχιστὸν τὰ παρ' ἐκείνους,
 ἐξέπεμπε τούτῳ τ' οἰκίτῳ αὐτοῦ, ἐρ-
 γασταῖν ἀνθρώπων, καὶ σὺν ἡμῖν εἰς
 τὰς πόλεις, ὦ Ζεῦ, σὺ ὀλίγον
 ἐφελύσσας αἶν τ' ὕδρας, ἔ τῶν ἐν
 Στυμφάλῃ ὀρέων, καὶ ἱππῶν τῶν
 θρακικῶν, καὶ τ' κενταύρων ὕδρας,
 ἔ παροισίας. ἀλλ' εἰ χρεὶ τάλαντῳ
 λίσσῃ, κατὰ μέτρον, τὸ το μῖνον ἐπι-
 τρεῖται, εἰ περὶ γὰρ, ἔ κινῶν ἐπὶ
 τὰς βωμῆς. τὰ δ' ἄλλα, καὶ ὅτι
 φέρεται, ὡς αἶν τούτῳ ἐκείνῳ ὡδὴ
 συρροῦμαι. ποιεῖν, εἰκότι τῷ
 πάχοντι, ἔ ἐπὶ πιστόμεναι. ἐπι-
 δὴν κατ' ὀλίγον οἱ ἀνθρώποι ἀνακύ-
 πτοντες, ὡς ὁκνεῖν ἐδὴν ὀφείλῃ
 αὐτοῖς οἱ, εἰ ὅτιν ἡμῖν, ἔ τὰς
 σπονδὰς πίμπροιν. εἴτ' ἐνδοῦ καὶ
 ὅτι κατὰ γέλωτος μὲν τὰς Ἐπικυ-
 ρους, ἔ Μητροδώρους, ἔ Δαμίδας,
 κροταμένους, καὶ ἀποσφαττομέ-
 νους ὑπὸ αὐτῶν, τὰς ἡμέτερας συ-
 νηγῆρας. ὥστε ἡμέτεροι ἀνείη παύειν,
 ἔ ἰσθρὸν τὰ τοιαῦτα, τ' ἔ ἐς τὸ δι

Hic verò mihi Iupiter, soli enim
 sumus, nec homo quisquam in
 coetu adest, præter Herculem,
 Bacchum, Ganymedem, Æscu-
 lapium, ascriptitios istos, cum
 veritate responde, Num aliquan-
 do tantam hominum curam su-
 sceperisti, ut expenderis quinam
 illorum mali, qui boni sint?
 hoc non ausis dicere. Ergo nisi
 Theseus Troæzene Athenas pro-
 fectus, maleficos in itinere ex-
 cidisset, quantum ad te, tuam-
 que providentiam attinet, nihil
 obstaret quominus viverent via-
 torum cædibus insolescentes Sci-
 ron, Pityocampes, Cercyon,
 aliique innumeri. Aut nisi Eu-
 rystheus homo cum iustus, tum
 providus, singulari humanitate
 impulsus, singulis apud quosque
 diligenter exploratis, hunc fa-
 mulum suum emisisset, homi-
 nem manu promptum, factis-
 que strenuum, & ad labores ob-
 eundos alacrem, ὁ Iupiter, tu
 Hydram, Stympthalidas aves,
 Thracios equos, & Centauro-
 rum contumeliam, ac petulan-
 tiam parum curasses. At si vera
 profiteri oportet, sedemus, hoc
 tantum observantes, an aliquis
 sacrificet, & aras adoleat. Porro
 res cæteræ secundo flumine fer-
 runtur, ut unaquæque fortuito
 distrahitur. Itaque meriti hæc
 patimur, & patiemur amplius:
 quum homines paulatim emer-
 gentes, animadverterint sibi ni-
 hil prodesse quòd sacra offerant,
 & libamina nobis mittant. Dein-
 de brevi videbis irridentes Epicu-
 ros, Metrodoros, & Damidas:
 victosque & jugulatos ab ipsis pa-
 tronos hosce nostros.

Quare nostrarum esset partium talia cœ-
 pta compescere, & medicari, cum ea isti in tantum provexe-
 rint.

κτῆν, λελυπημένοι τῷ πρῶτῳ, καὶ διδόναι τὰς ψυχὰς ὅτι Δάμιδο λόγους, καὶ δὲ αὐτὸ λαοκρατορεῖσθαι, τὸ ἄνδρα ὃ πεινέμενοι ἀντιζητοῦντες αὐτὸν τῷ Τιμοκλεῖ. ὥστε πῶς ἄλλο, ἢ ἐξ ἐρήμης καρπὸν ἔστω δόξου; Πο. καὶ μὲν οὐκ ἐστὶν παλαιὸν ὅμως ἐπὶ νίκῃ. Ζ. ἄπαγε, Ἰωνῶδες τὸ ἐνυμνεῖν ὃ Πόσιδον, καὶ κρημίδην παχὺ, σφαιραειρήσει τὸ ἀνταγωνιστῆν, ὡς ἀποδείξῃ ἀντιπρῶτος, ἀμφότεροι ἔτι, καὶ ἀδιάκλειστον κατακλιπὼν τὸ λόγον. Πο. οὐκ ἔστιν ἄμεινον πῶς ἐπὶ νίκῃ, οἱ τὰ μὲν ἔστω ὅμως ἀποπειρήσει. Ἀπολ. εἰ ἐπὶ νίκῃ, ἔτι ἐν ἀγῶσι, ἡμῶν ἐφείτο ὅτι νόμος δημοκρατῆν, ἵσως αὖ ἐπὶ πῶς συμφορῇ εἰς τὴν ἀφαιρέσειν. Μω. ἡ μὲν οὖν οὐκ ἔστιν ὅτι πολλοί, ἔστω τὰ μὲν μεγάλα, ὥστε μὴ κατ' ἡλικίαν, ἀλλὰ κατὰ ἀπαιτήσεις ὅτι λόγον. κατεῖναι γὰρ εἰ ἐπὶ τῷ ἰσχυρῶν κινδυνώοντες, τὰς τὸ ἐν νίκῃ νίκῃς ἐξουσίας συμπεριλαμβάνει. σὺ δ' ἐπὶ νίκῃ ἡδονοῖς ἐπὶ δημοκρατῆν, σφαιραειρήσει μὲν ἐξ ἐρήμης καρπὸν, ἐξ ἐρήμης καρπὸν δ' ἐπὶ τῷ νόμῳ λαμβάνειν. καὶ ὁλίγους δὲ, τὸ ἐπὶ Κρόνῳ βωλῆς ἂν. ὥστε μὴ μετὰ κλειστόν ὡς ἡμῶν, ἀλλὰ λίγους ἰσχυρῶν ἡδονοῖς. μὴ αἰδέσθεις, εἰ ἀγῶνι ἂν, δημοκρατῆν. καὶ ταῦτα. βαθυπύγωνα, καὶ ὁ γὰρ οὐκ ἔστω ὡς ἡμῶν τὸ Ἀσκληπίον. ἄλλως τι, καὶ σφαιροῖν ἂν εἴη σφαιρῶν μάλιστα ἐκφαίνειν τὴν σοφίαν, οἱ μὲν κατὰ τὴν ἡλικίαν καὶ ἡλικίαν, πῶς μάλιστα συμπεριλαμβάνειν. Ἀπολ. ἀλλ' ὅτι ὁ Μῶμι, καὶ τὰ πᾶσι ἐφείτο, τὸ Δία δὲ. καὶ μὲν ἔτι πελάσσει, τὰς αὖ πῶς ἄμεινον εἰποιμι,

dignari videbimur hoc factoper-
turbati, & Damidis pertimescere
sermones, eamque ob rem homi-
nem summovere, non expectata
ejus cum Timocle disputatione.
Itaque quid aliud quam indicta
causa vincere sic videbimur? Nep.
Atqui vix compendium ad paran-
dam victoriam ego à me excogi-
tatum arbitrabar. Iup. Apage in-
eptum hoc consilium, Neptune,
& magnopere crassum, ut adver-
sarium ante pugnam tollamus,
quod invictus moriatur, relicta in
ambiguo disputatione. Nep. Pro-
inde aliud præstantius excogitate,
si mea consilia sic repudiatis. Apol.
Si nobis quoque juvenibus atque
adhuc imberbibus per legem lice-
ret concionari, forsân aliquid ad
hanc consultationem utile dice-
rem. Mom. Certè Apollo, de re-
bus aded magnis instituitur con-
sultatio, ut in ea non ætatis, sed
communis omnibus boni ratio
proponatur. Lepidum enim esset,
si in extremum periculum addu-
cti, de legum potestate anxie dis-
putaremus. Cæterum tu jam o-
mnino legitimus es concionator,
cùm jam olim ex ephebis sis e-
gressus, & in duodecim Deorum
tabulam relatus, & ferè Saturni
tempore in consilio fueris. Quare
noli te erga nos juveniliter gere-
re: sed tum sententiam animo
confidenti pronuntia. Neque te
pudeat quod imberbis conciona-
bere: præsertim cùm filium ha-
beas Æsculapium tam promissa
barba insignem. Quinetiam te de-
cebit, nunc maximè, quod inte-
est sapientiæ exhibere, nisi fru-
stra cum Musis philosophando in

Helicone sedes. Apol. At δὲ Momē, tuum non est, sed Iovis hæc
mandata dare. Qui si jussit, fortè aliquid eloquar non ineruditum, sed
sed

ἀλλὰ τὸ ἐν τῇ Ἑλικῶνι μελέτης
ἄξιον. Ζ. λέγῃ ὁ πικρὸς. ἐφίημι
χαρῆ. Ἀπολ. ὁ Τίμοκλῆς ὅτι,
τοιαύτη ἡρώς ὦν, καὶ φιλόφρων,
καὶ τὰς λέγους πᾶσι περὶ ἑαυτῆς τὰς
Στωϊκῆς. ἐπὶ ἑστέον ἐπὶ φιλο-
σοφίᾳ ποικίλῃ τῇ ἰσῇ, καὶ μετὰ
τοῦ ὁλίγου ἐπὶ τῇ καλῇ, σφό-
δρα πικρὸς ὢν, ὅπου ἰδίᾳ τῆς
μετὰ τὴν ἀφελείαν. ἐν πολλῇ τῇ
εἰρήνῃ, ἐπὶ μετὰ τῆς ἰσῆς, καὶ τῇ
φρονεῖ ἰσῆς, καὶ μετὰ τῆς ἰσῆς,
ὡς τὸ μὲν φιλανθρωπία, τὸ δὲ τὸ ἐν
ταῖς σπουδαῖς, ὅς σπουδαῖον, ἀλλὰ
βαταρῆς, καὶ παρὰ τὸν ἑαυτῆς. καὶ
μετὰ τὴν ἰσῆς ἔχει, καὶ καλ-
λιόμηναι ἐπὶ δὲ τὴν βύλη-
ται, πᾶσι μὲν γὰρ ἐς ὑπερβολὴν
ὅξιν ἐσθλὴ, καὶ λιποψύχῃ, ὡς φα-
σιν οἱ ἄνθρωποι τὰ τῇ Στωϊκῶν εἰδότες.
λέγει, καὶ ἰσῆς, ὡς ἀδρι-
νῆς ἀφελείᾳ αὐτῆς, καὶ συλ-
τοῦ ἀποκαθάρσιν, καὶ βύληται. ἀλλὰ
αὐτῇ μετὰ ἰσῆς ἀποκαθάρσιν, καὶ
πᾶσι μὲν πᾶσι ἀποκαθάρσιν ἀφελείᾳ
ταῖς ἰσῆς ἀποκαθάρσιν. οἱ-
δὲ, ὅς σπουδαῖον, καὶ μετὰ τὴν αὐ-
τῆς. ἐν τῇ αὐτῇ σπουδῇ λέγει, καὶ
τὰ τῇ μετὰ τὴν ἀφελείαν πολλῇ τῇ
ἀφελείᾳ, ὡς σπουδαῖον οἱ ἀφελεί-
τες. Μετὰ τὴν μὲν ὅξιν ἔλεξας ὁ
Ἀπολλών, ἐπὶ τὴν τῆς σπουδῆς
λέγει, ὅς ἐν τῇ πᾶσι πᾶσι σὺ
τῇ ἐν τῇ ἰσῇ, λοξὸς ὢν,
καὶ χιφθαῖς, καὶ ἐς τὸ μετὰ τὴν
ἀφελείαν ἀποκαθάρσιν τῇ πολλῇ,
ὡς τῆς ἀφελείας, ἀλλὰ δὲ τῇ Πυ-
θίᾳ ἀφελείᾳ τῇ αὐτῇ. ἀπὸ
τῇ τῇ ἐπὶ τῇ συμβολῇ; πᾶσι
ἰσῆς ποικίλῃ τῇ Τίμοκλῆς ἀφελείᾳ
καρμίας ἐν τῇ λέγει; Ἀπολ. σπου-
δαῖον ὁ Μῶμῃ, ὅς πᾶσι δὲ τῇ
αὐτῇ ἀφελείᾳ ἄλλοι τῇ δεινῇ τῇ

sed quod cum mea in Helicone
exercitatione conveniat. *Imp.* Dic
ὁ fili, nam injungo. *Apol.* Ti-
mocles ille, vir bonus, & pius vi-
detur, & Stoicorum doctrinam
exquisitè callet: quod fit ut ad do-
cendam philosophiam cum juve-
nibus converteretur, nec mercedem
exiguam inde colligat, aded est
disertus quum privatim apud di-
scipulos disserit. Cæterum quum
apud multitudinem dicendum est
timidissimum animum, vulga-
rem, barbaramque linguam pro-
fert, unde in cœtibus irridetur,
cum non eloquatur, sed balbutiat,
& perturbetur. Quo modo se ha-
bet, in primis quando specimen
facundiae edere gestit. Etenim est
intellectu acutissimo, & subtilis-
simo ingenio, ut ajunt qui Stoi-
corum doctrinam melius callent.
Quæ autem dicit & exponit, ea
præ imbecillitate corrumpit, &
confundit, quid sibi velit non de-
clarans, sed ænigmatibus similia
proponens, rursus etiam multò
obscuriora ad interrogationes re-
spondens. Porro auditores cum
non intelligant, eum irrident.
Dicendum autem est perspicuè,
& hoc in primis providendum di-
ligenter, ut auditores dicta intel-
ligant. *Mom.* Rectè quidem hoc
dixisti Apollo, quod eos laudasti
qui perspicuè loquuntur: quan-
quam id non admodum in oracu-
lis tuis observare soles, quæ tu
obliqua & intricata reddis, & in
mediam intercapedinem tuto
projicis plerumque, ut ad eorum
expositionem auditores alio e-
geant Pythio. Sed quid ad hoc
affers consilii? quo remedio Ti-

moctis in dicendo impotentiae succurrendum? *Apol.* Si posse-
mus, ὁ Momε, patronum aliquem alium præbere, ex iis qui pro
ire

των ἐρῶν καὶ ἄξιον, ἅψ' ἂν
ἐκείνῳ ἐδομηθεὶς ὑποβάλλῃ. Μω.
ἐχθροὶ τοῦτο ὡς ἀληθῆς εἰρηκας,
ἐπὶ παιδαγωγῷ πιθ' δειδόμενοι, συ-
νήθρου ἐν σπουδαίᾳ φιλοσοφῶν πα-
ραστήσας, ἐρμηνεύσαντα πρὸς τὰς
παράντας, ἅψ' ἂν δοκῇ Τιμοκλεί.
καὶ τ' μὲν Δάμνι, αὐτοπρόσωπον, καὶ
δὲ αὐτὸ λέγει. τ' ὅ, ὑποκρυπ-
τὸς ἀνδρῶν, ἰδίᾳ πρὸς τὸ ὡς ἐκεί-
νῳ ὑποβάλλειν τὰ δοκῶντα, τ' ὑπο-
κρυπτῶν, ἐθροδύνει, εἰδ' αὐτὸν
ἴσους συνιέντα, πᾶσι τοῖς. ταῦτα πῶς
εἰ γέλως ἂν εἴη τῷ πλήθει, ἀλλὰ
τὸτο μὲν, ἀλλὰς ἐπινοήσας. οὐ γὰρ
θυμῶσι, φησὶ γὰρ ἐμῶντες εἶναι, καὶ
μυῖα δὲ σὺν ὀλίγῃς ἐπὶ τῷ τοιούτῳ ἐξέ-
λιξας, ἄχρει τῷ ἐπὶ λίνθῃς χρυσῶς
ποτε εἰληφέναι, τί σὺ ἐπὶ πείδῃ ἡμῶν
καὶ χειρὶ τῷ τέχνῳ, πρᾶσσιν ὁπώ-
περ' ὅτι σφίσι καὶ κερτῇ λέγων;
οἶδ' ὅτι γὰρ πᾶσι τὸ ἀποδοσόμενον,
μᾶλ' ἂν. Ἀπολ. πῶς ὁ Μῶμι,
διωκτὸν ποιεῖ ταῦτα, μή τι τρέπο-
δ' ἡμῶν παρὶν; μή τι θυμια-
μάται, ἢ πηγῆς μακίνας, οἷα ἢ
Κασταλία εἶναι; Μω. ὅρα; ἀποδι-
δάσκεις τ' ἰλεγχῶν, ἐν τῷ σπῆϊ ἐχ-
μῶν. Ζ. ὅμως ὁ τέκνῳ, εἰπὶ,
καὶ μὴ παρὰ χεὶρ τῷ συκφάντη τέ-
τῳ ἀφορμῆς, ἀφ' ἧς ἀλλῶν, καὶ
χλωρῶν τὰ σῶν, ὡς ἐπὶ τρέπο-
δῳ, καὶ ὑδατῇ, καὶ λιβατωτῇ κεί-
μενα, ὡς εἰμὴ ἔχοις πῦτα, σπρη-
σόμενον σε τ' τέχνης. Ἀπολ. ἀμει-
νον μὲν ὡς πᾶσι, ἐν Δελφοῖς, ἢ
Κολοφῶνι, τὰ τοιαῦτα ποιεῖν, ἀπάν-
των μὲν τῶν χρησίων παρὶν, ὡς
ἔστι. ὅμως ὅ, καὶ ἔτι θυμῶν
ἐκείνῳ, καὶ ἀποδ' ἀπὸ πειρασμοῦ
ἀποκρίνῃ ὁποῖον τὸ κερτ' ἔστι.
ἀπαδείξει γὰρ, εἰ μὴ ἔμμετρα λέ-
γῃμι. Μω. λέγα, μόνον σαφῆ γὰρ
ὁ Ἀπολῶν, καὶ μὴ σιωπῶν ἐαυτῶν,

rei dignitate dicendi facultatem
habent, & exprimere possunt quæ
apud se meditatus suggesserit.
Mom. Hoc dictum est, revera
imberbis juvenis, cui sit adhuc
prædago opus, patronum in con-
ventu Philosophorum sistere, præ-
sentibus interpretaturum, quæ
Timocli visa fuerint. Damin au-
tem præsentem, & per se loqui.
Hunc verò actore utentem, in au-
rem illi privatim susurrare quæ
placet: actorem verò perorare,
qui quod audit, fortasse non intel-
ligat. Quomodo hæc non viderentur
ridicula multitudini? At
hoc aliter constituamus. Tu verò
admirande (Nam te vatem quo-
que ais esse nec mediocrem mer-
cedem hac arte collegisti, quin-
etiam lateres aureos olim accepi-
sti) cur non in tempore nobis spe-
cimen edis tuæ artis, prædicens ut-
ter philosophorum disputatione
vincet? Nam tu qui vateses, e-
ventum nosti. *Apol.* Quæ hæc fa-
cere possim, ὁ Μῶμι, cum nec
tripodem in præsentia habeam,
nec thymiamata, aut divinum
fontem, qualis est Castalius? *Mom.*
Vides-ne? refutationem aufugis
quum jam in angusto constringe-
ris. *Iup.* Dictamen ὁ fili, nec sy-
cophantæ huic ansas præbeas calu-
mniandi, resque tuas subsannandi,
tanquam in tripode, aqua, & thu-
re sitas, quas nisi habeas, arte pri-
veris. *Apol.* Satiuserat, ὁ pater
hæc Delphis, & Colophone face-
re, ubi omnia pro more sunt pa-
rata, quæ ad vaticinandum sunt
commoda. Attamen illis desti-
tutus instrumentis conabor prædi-
cere utrius futura sit victoria.

Quod caperetis, nisi carmine re-
sponsum darem. *Adom.* Dic, sed perspicua tantum Apollo, quæ neque
pa-

καὶ ἐρμηνεύεις διόρθω, καὶ ὅς σὺν
 ἀρεσκείᾳ κρίνῃ, ἡ μάλιστα τῶν ἐν Ἀν-
 δριᾷ ἔψεται. ἀλλὰ εἰδὼς ὅτι ὅτι
 ἡ σκέψας. Ζ. τί ποτε ἐρεῖς ὁ τί-
 κτος; ὡς πῶς σὺ τὸ χρυσίδι,
 ταῦτα εἶναι θύεισθαι. ἡ χρῶσα, πι-
 τταμμένη ἢ ὀφθαλμοῖς, ἀεὶ φε-
 ρεῖς. καὶ, ἀναστεινόμενη, κίεμα,
 χρυσοποιεῖς. καὶ ὅλως, καὶ ὅχι-
 ρος παῖτα, καὶ βρακίον, καὶ μυσι-
 κα. Ἀπλ.

Κέλνυς κρηπίδας τούδε θίσφαιον
 Ἀπαιετ.

Ἀμφιγύστου, τὴν ἀνέρεα

Οξυδία, κήποι χρυσόμυροι πυ-
κινες.

¹ Ποῦ γὰρ ἦν ἔτι μὲν ἐπι-
σκέπτεσθαι.

Τα ριζώματα έχουν καὶ πλῆθος
φυτρίλλων.

Ἀλλ' ἐπεὶ ἀγχιὸς καμψάνυχου
ἐστὶν ἡ μάχη.

Δὲ τί π' λείπει μετ' ὅσον φέροι κλέγ-
ξεν παῖδά μιν.

Νίκη δ' ἐκίστην. ὁ δὲ οἶϑ, ἰὼν τέ-
κνα παῖδας.

Ζ. ἡ τῶν ἀντιγράφων ὁ Μῶμι.
καὶ μὴ ὁ κλοῖα τὴν ἐν ποσὶ. παύ-

σας κερύσσει. ἀπειλήσῃ ὑπὸ τῆς
μέλει. Μὴ, καὶ πῶς δυνάτῃς ὅ

Ζεῦ, ἰσχυρα φεῖ, καὶ ἀποδείλων τῶν
 γενησας; Ζ. ἔκπλητόν ἐστι μὴ ἰσχυρ-

οὐκ ἔστιν ἡμεῖς, π' ἔλεγμα. Μω.
καὶ τὸν σὺν ἡμῖν. ὅτι ἔστιν ἡμεῖς Θεο-

μισοκλήεις ἐκεί. Φησὶ γὰρ τὸ λό-
γος ὅτι οὐκ ἐστὶν ἀλλοτρίον, γένηται μὲν

[illegible]

αὐτοῖς, καὶ ἵσται αἱ ἀκρίδες τῶ
το ἔχοντες. Ἡ βασιλεῖς. ἐπὶ τῷ πύ-

ο, εἰ ἐμπίστευς ἡμεῖς, οὐκ ἀνέ-
i credamus ipsi non tantum h

Ex. Herc. Ego verò pater, qua

patrono, neque interprete indigeant. Etenim non ovillæ carnes, aut testudo in Lydia coquitur: verum scis qua de re sit consultatio.

Imp. Quid tandem dices, fili?
Nam hæc præcedunt oraculum, &

jam sunt formidanda, color est
immutatus, oculi mobiles, cri-

spata coma, motus corporis furibundus. Denique numinis affla-

tu, terriculo, & mysteriis plena
sunt omnia. *Apol.*

*Percipe faticani gens divûm orac-
la Phœbi,*

*Lite super dura, quam constituē-
re Sophista*

*Clamori, solidis tui sermonibus
ambo.*

*Hinc atque hinc multa alterno cla-
more tumultus,*

*Summa quidem spissa terrent a plu-
stria stiva,*

Locustam at curvo vultus quum
prenderit ungue,

Imbrifera clangens cornices ultima: vincent

Muli: asinus feriet velocia pigno-
ra cornu.

Imp. Cur hoc, Mome, excepisti
cachinno: atqui ridicula non sunt

quæ nobis impendent. Define in-
foelix: risu suffocaberis. *Mom.*

Qui non moveat mihi risum, Iu-
piter, tam clarum & apertum o-

raculum? *Imp.* Quin igitur & nobis interpretaris, quidnam sibi ve-

lit. *Mom.* Adeò liquida hæc sunt,
ita ut nihil nobis Themistocle fit

opus. Siquidem adeò perspicue
dicit hoc oraculum, hunc qui-

dem esse præstigiatores: Nos
verò clitellarios alinos & mulos

habentes prudentiæ, quantum locu-
quam sum inquilinus, non tamen

mean

ⲁ ⲡⲟⲗⲗⲁ ⲓⲃ' ⲉⲓⲃⲱ ⲙⲉⲓⲃⲱ] ⲡⲟⲗⲗⲁ ⲓⲃ' ⲉⲓⲃⲱⲉ ⲉⲓⲃⲱ ⲙⲉⲓⲃⲱ. Marcil.
Tonn. 44. K

κ

101-

σου ὅμως πῶς δακνέσθαι μοι εἰπῆν. ὁ
 πότις γὰρ ἤδη στυγερὸντις ἀφλέγων-
 ται, τλῆνκαῦθα, ὡς μὲν ὁ Τιμοκλῆς
 ὑπέρβη, ἐάσω μὲν ἀσχετῶν τῶν
 στυγερῶν ὑπὲρ ἡμῶν. ὡς δὲ πῶς
 ἔστιν ἀπείραστον, τότε ἤδη τῶν πάντων
 αὐτῶν ἔγωγε εἰ δακνέσθαι, ἀφλέσθαι,
 ἐμβαλεῖν πρὸς Δαμίδι, ὥς μὴ κτε-
 ρεσθῶ ἂν, ὑπερέβην ἐς ἡμέρας. Μω.
 Ἡρόκλεις. ἰὼ Ἡρόκλεις. ἀσχετὸν
 τὸ ἐπὶ ἐρηκτός, καὶ δεινὸς βοιωτῶν,
 ξυμφορὰς ἐπὶ πονηρῶν τοσούτους.
 καὶ ἀσχετὸν τῶν πάντων, αὐτῶν Μα-
 ραθῶνι, καὶ Μιλτιάδῃ, καὶ Κυναιγί-
 ρῳ. καὶ πῶς ἂν τέτις συμπίσυν-
 ταν, οἱ ῥητορες ἢ ῥητοροῦσι, τῶν
 μετρίων εἰς τὰς λόγους ὑπὸ
 ἀφρημῶν; ἄλλως τε, ζῶντι
 μὲν σοι, διωκτὸν ὡς πρᾶξαι τοιοῦ-
 το. ἀφ' ὃς ὁ πρὸς μετρίων, μετρί-
 ον οἰκῶ ὡς αἱ μετρίαι μέναι τῶν
 τοιοῦτων διωκτῶν. ἡμῖς δὲ, αὐ-
 τῶν ἀμειβομένων ἐσμὲν. Ἡρα. οὐκ ἔστι
 ὁ πότις τὸ λέοντα, ἢ τῶν ὑδρῶν ἐφό-
 ρον, αἱ μετρίαι δὲ ἐμὲ ὅσοντα
 ἐπεσπῆτον; Ζ. καὶ μέγα. Ἡρα. καὶ
 νῦν ὡς περ ὑπερέβην εἰς ἐμὲ, ἢ ἀσ-
 χετῶν μετ' ἐγὼν, ἢ ἀνατρεῖται τὸ
 ἀσχετὸν, εἰ μὴ ταῖς μετρίαις πε-
 λαγὸν διδογμῶν ἢ, ὅσα ἐπιείψω
 αὐτόν; Ζ. ὁδομῶς. Ἡρα. οὐκ ἔστι
 ἀσχετὸν ὡς Ζεῦ μὲν παρρησίας. ἐγὼ
 γὰρ ὡς ὁ καμικὸς ἐφ' ἡ, ἀσχετὸς ἐ-
 μοι, τῶν σκάφῶν, σκάφῳ λίγῳ. εἰ
 τοιοῦτά ἐστι τὰ ὑμέτερα, μετρίαι
 χαίρειν φράσσας ταῖς ἀνταῖα π-
 μεῖς, καὶ κνίσαν, καὶ ἱερείων αἰμα-
 π, καὶ περὶ εἰς τὸ ἄδῳ, ὅπως με-
 γαλὸν ἔχοντα τὸ τῶν, καὶ τὰ ἐ-
 δῶλα φρονησίσται τὸ ὑπὲρ ἐμὲ π-
 φονδύμων θηρίων. Ζ. εὖ γε. οἰκρῶν

meam sententiam exponere ve-
 rebor. Cum jam ad disputan-
 dum convenerint, tunc si superet
 Timocles, disputationem pro-
 cedere sinamus. Sin res secus ces-
 serit, tunc ego si videtur con-
 cussam porticum in Damidem im-
 mittam, ne homo execrandus in
 nos inflorescat. Mom. Hercules,
 cheu Hercules! quàm immane
 & Boeoticum consilium proposui-
 sti, ut tot boni cum malo per-
 cant: præterea porticus cum Ma-
 rathone, Miltiade & Cynægiro!
 Et quomodo tot collaplis rheto-
 res amplius declamarent, maxi-
 mo ad orationes argumento pri-
 vati? Præterea quum vivebas
 tale quid facere poteras. Sed
 ex quo factus es Deus, puto te
 didicisse, res hujusmodi dunta-
 xat in potestate Parcarum esse
 sitas: earum esse nos expertes.
 Herc. Nunquid quum Leonem,
 aut Hydram interfeci, Parcae il-
 lud per me fecerunt? Iup. Ma-
 xime. Herc. Et nunc si quis in-
 juriam mihi inferat, aut tem-
 plum meum compilando, aut
 statuum subvertendo, nisi id o-
 lim decreverint Parcae, ipsum non
 comminuum? Iup. Nequaquam.
 Herc. Ergo me cum libertate quæ
 sentio, dicentem audi Iupiter.
 Ego enim, ut ait Comicus, ru-
 sticus sum qui ligonem, ligo-
 nem voco. Si res vestrae sic se
 habent: honoribus, nidore, &
 sacrificiorum sanguine longum
 valere jullis, in orcum delcen-
 dam, ubi me nudum arcum ha-
 bentem: saltem mortuorum um-
 bras pertimescent, propter feras à me trucidatas. Iup. Euge, testem,
 quod

Ἰ Οἶκος δὲν ὁ μὲν γὰρ Τεττὶς domesticus. Dixi de hoc proverbio alibi, cætera hujus
 Dialogi sunt centones Homericæ & Euripidei. Bond.

[illegible]

quod ajunt, domo adductum. Conservasti igitur ista Damidi ad dicendum subjiciens. Sed quisnam est iste qui tam propere accedit, æneus, pulchris literis ornatus, scitè circumscriptus, cui prisco more religata est coma? Tuus potius frater est Mercuri. Agoræus ille qui stat ad Pœcilen. Proinde pice refertus est, cum à statuariis quotidie refingatur. Quid, ô puer, cursu ad nos contendisti? num aliquid novi è terris renuntias? *Hermagoras*. Ingens quiddam, ô Iupiter, & quod summam requirit diligentiam. *Imp*. Dicito jam si quid aliud ortum sit quod nesciamus. *Herm*. Cum ad porticum jam fabricarer æneus, Ac perque dorsum, perque pectus ungerer, Factusque ineptè corpori thorax meo Adpenderet, nec arte dispari foret, Ex ære totus additus mihi baltheus, Turbam video tumultuantem accurrere, Quacum duo sophistici certaminis Ibant periti fronte tristi ac pallida Pugiles, Damis &. *Imp*. Desine, Hermagora optime, tragicis versibus loqui. Novi enim quos dicis. Sed mihi dic, an jam diu contentionem commiserint. *Herm*. Nondum, Nam in velitatione adhuc versabantur, funda jaculantes & eminus sese mutuis convitiis impetentes. *Imp*. Quid ergo nobis faciendum restat, ô Dii? annon inclinato in ipsos capite auscultandum? Itaque horæ pessulum jam adimant, & abactis nubibus cœli portas aperiant. Hercle quanta multitudo ad audiendum contendit! At non valdè mihi placet quòd Timocles iste trepidat & tur-

batur. **Omnia hodie perdet : & manifestum est ipsum ut cum Damide pugnaret non surrecturum.** Sed quod nobis est facillimum, vota tacite

ὑπὲρ αὐτῆς σιγῇ, ἵφ' ἡμείων ἵνα
 μὴ Δάμις γε πύθῃται. *Τιμοκ.* τί
 φῆς ὦ ἱερόσυλε Δάμι, θεὸς μὴ εἶ-
 ναι, μὴ ᾧ ὠθεῖσθαι τῷ ἀνθρώπῳ;
 Δα. ἔκ. ἀλλὰ σὺ ὠθεῖς περὶ δόξαν
 ναί μοι, ὃ πνι λόγῳ ἐπιβώτης εἶναι
 αὐτὸς. *Τιμοκ.* ἔμμεν, ἀλλὰ σὺ ὦ
 μιὰρὲ δόξαναι. Δα. ἔμμεν, ἀλ-
 λά σὺ. *Ζ.* ταυτὶ μὲ παραπολὺ ὁ
 ἐμίπερ, ἀμεινον, καὶ ὁ φανόπε-
 ρον τσαχυνώτα. εὐχαῖς Τιμοκλείς,
 ἐπὶ χεῖρ' ἔβλασφημιῶν. ἐν γὰρ τῷ
 σοι, τὸ κράτ' ὦ. ὡς τὰ μ' ἄλλα,
 ἰχθυῶ σι δόξαναι, ἐπιστοιμίζων.
Τιμοκ. ἀλλὰ μὲ τὴν Ἀθηνῶν, σὺ
 ἂν δόξαναι μὲν σοι ὠθεῖς.
 Δα. σὺ δὲν ὦ Τιμοκλείς, ἐρωτά.
 ἐκρήσθης γὰρ τὸ πνι, ὁμωρμωκός.
 ἀλλ' ἀνδρῶν βλασφημιῶν, εἰ δό-
 ξαι. *Τιμοκ.* εὐ λέγεις. εἴπερ ἐν μοι,
 εἰ δὲ σὺ σοι ὦ κράτ' ὦ, ὠθεῖσθαι
 οἱ θεοί; Δα. ἰδομένως. *Τιμοκ.* τί
 φῆς; ἀποδοῦναι ἐν ταῦτα πάντα;
 Δα. ναί. *Τιμοκ.* ἔσθ' ὑπὸ πνι ἐν
 θεῷ τάπτεται ἢ τῷ ὅλῳ ἐπιμέλεια;
 Δα. ἔ. *Τιμοκ.* πάντα ᾧ εἰκὴ φέρε-
 ται ἀλόγῳ τῇ φροῶ; Δα. ναί. *Τιμοκ.*
 εἴτ' ἀνθρώποι ταῦτα ἀκούοντες, ἀνέ-
 χροδε, καὶ ἔκκαλόν σ' ἐλπίθ-
 ελον; Δα. τί τις ἀνθρώπος ἐπ'
 ἐμὲ παροξυνέας ὦ Τιμοκλείς, ἢ
 τίς ὢν, ἀθανάτεις ὑπὲρ τῶν θεῶν,
 καὶ ταῦτα, ἐκείνων αὐτῶν σὺ ἀθα-
 νακτέωντων; οἱ μ' ἔδεν δεινὸν λῆπ-
 τήσ' ἐπὶ με πύλας ἀκούοντες, εἰ μ'
 ἀκούουσι. *Τιμοκ.* ἀκούουσι γὰρ ὦ Δάμι,
 ἀκούουσι. καὶ σ' ἐμὲ πῶς ποτε χρο-
 νοῦ ὕστερον. Δα. καὶ πῶς ἂν ἐκείνοι χρο-
 λῶ ἀγάρ; ἐπ' ἐμὲ τοσαῦτα ὡς
 φῆς σ' ἐμὲ ἔχοντες, καὶ τὰ ἐν
 τῷ χρόνῳ ὑπερβαίνει τὸ πᾶν ὅτι
 οἰκονομεῖται; ὡς εἰς σὶ πνι ἡμῶν
 ναί ὢν ἐπιδοκίμας αἰεὶ. καὶ τῷ ἄλ-
 λων, ἵνα μὴ βλασφημῇς ἐν αὐτοῖς

pro ipso faciamus nobiscum, ne
 Damis inaudiat. *Timocl.* Quid ais
 Dami sacrilege, Deos non esse,
 nec hominibus providere? *Dam.*
 Minimè. Verum dic mihi prius
 qua ratione ipso esse persuasus es.
Tim. Non dicam. Sed tu scelera-
 te responde. *Dam.* Non: sed
 tu. *Ιερ.* Hoc multò melius a-
 git noster, quòd vocalius ex-
 asperatur. Euge Timocles ob-
 strepe convitiis. Nam in hoc
 sita est victoria. Nam alioqui
 obturato ore te piscem reddet.
Tim. At per Minervam, non
 respondebo tibi prior. *Dam.*
 Ergo Timocles interroga. Hoc
 enim saltem obtinuisti, cum ju-
 raveris: sed sine convitiis, si
 placet. *Tim.* Rectè dicis. Er-
 go dic mihi. Annon ò scelera-
 te, Dii tibi videntur providere?
Dam. Nequaquam. *Tim.* Quid
 ais? Hæc igitur omnia nulla
 providentia reguntur? *Dam.*
 Nulla. *Tim.* Neque Vniversi-
 tatis cura penes ullum Deum est?
Dam. Non. *Tim.* Cuncta igitur
 impetu fortuito feruntur?
Dam. Maximè. *Tim.* Hæcne
 fertis auditores, & scelestum
 hunc lapidibus non obruitis?
Dam. Cur homines in me inci-
 tas Timocles? aut quises, ut pro
 Diis indigneris, idque cum
 non indignentur ipsi? qui olim
 audientes, saltem si audiunt,
 nullo malo me affecerunt. *Tim.*
 Audiunt, Dami, audiunt: & te
 aliquando postea ulciscuntur.
Dam. Ecquando ipsis contra me
 vacaret, cum tot, ut ais, susti-
 neant negotia, & rerum quæ
 sunt in mundo infinitam mul-
 titudinem regant? Itaque nec

te, quòd semper peieras, punierunt. Nec propter alia: ne præter
 pa-

δ' ἐν ἱρῷ. ἀπὸ κραναῆς γάρ μοι. Ὀ-
 μηρός σοι δοκεῖ ἀεὶ πεινῆς
 θύειας; Δα. καὶ μέλα. Τι. σὺ δ' ἐν
 ἐκείνῳ ἐπὶ τῷ, τῷ αἰθέριον ὅ
 θεῶν ἐμφανίζοντα. Δα. ἀλλ' ὅθ' οὐ-
 μῶσι, ποιητῶν μὲν ἀγαθὸν Ὀμη-
 ρὸν θύειας, πάντες σοι συνομολο-
 γήσουσι. μεῖοτερά γ' ἀληθῆ περὶ τ'
 πύτων, ὅτ' ἐκείνον, ὅτε ἄλλον
 ποιητῶν κέλεται. ὅτε γ' ἀληθείας
 μέλειν αὐτῷ οἶμαι, ἀλλὰ τ' κη-
 λῶν τὰς ἀκρόατας. καὶ διὰ τὸ
 μέγιστος περὶ κτερόμενος. καὶ μύθοις κα-
 τηχῆται. καὶ ὅπως, ἀπαντὰ ὑπὲρ
 τ' περὶ μηχανῶνται. ἀτὰρ ἡδὲ
 ἂν ἀκούοιμι, οἷς ποτὶ μέγιστα ἐπι-
 ὄνης τ' Ὀμήρου. ἔρχοις περὶ τ'
 Διὸς λέγει, ὡς ἐπεὶ ἔλθον συνοδῶσαι αὐ-
 τὸν ἢ θυγάτηρ, καὶ ὁ ἀδελφός, καὶ
 ἢ γυνή; καὶ εἴγε μὴ τ' Βερέειαν
 ἢ Θιδίαν ἐκάλειν, ἐλέησεσθαι τὸ γ-
 γνόμενον, ἐπιπιδῶν ἂν ἡμῖν ὁ βελ-
 ῆς Ζεύς, συμπεπαθεῖς. ἀνθ'
 ὅν ἐ δόπομνημονόσιον τῇ Θεπιδίῳ
 Διργασίαν, ἐξαπατᾷ τ' Ἀγαμέ-
 μνονα, ἀνέρον παρὰ δὲ ἐπιπύ-
 ψας, ὡς πολλοὶ τ' Ἀχαιῶν ἀπα-
 γνοιοιεν. ὁρᾷς; ἀδυνάτω γ' ὡς αὐ-
 τῷ κερκυτὸν ἐμβαλόντα, καὶ φλέγει
 τ' Ἀγαμέμνονα αὐτὸν, ἀνθ' ὅτ' ἀπα-
 πῶνα ἐναι δοκεῖν. ἢ ἐκείνῳ σε μέ-
 λιστα εἰς τὴν πύριν ἐπισπασσάτω ἀκρόα-
 τας, ὡς Διομήδης μὲν, ἔτρωσε τῷ
 Ἀφροδίτῳ, εἴτα τ' Ἄρῳ αὐτὸν,
 Ἀθῶνᾶς παρὰ κελύσσει. μὲν μικρόν
 γ', αὐτοὶ συμπεσόντες οἱ θεοί, ἰμο-
 νομάχων ἀναμύζ' ἀρρένες τε, καὶ θή-
 λεια. καὶ Ἀθῶνᾶ μὲν, Ἄρῳ καὶ
 γυνίκεται, ὅτε ἐπιπονηγὰ οἶμαι
 εἰς τ' τραγύμεται, ὅτ' ὡς τ' Διο-
 μῆδος εἰληφθῇ. Ἀπὸ τοῦ δ' ἀντίση
 σὺν ἐλάνθῃ Ἐρμῆς. ἢ τὰ περὶ

nere infirmiore superat. Contra Latonam stabat Cyllenia proles. An
 quæ

dicam, ac responde. Homerus
 videtur tibi fuisse poeta præstan-
 tissimus? *Dam.* Maximè. *Tim.*
 Proinde ipsi credidi, Deorum
 providentiam declaranti. *Dam.*
 Certè vir admirande, Homerum
 bonum quidem fuisse poetam om-
 nes tibi confitebuntur: sed ve-
 racem rerum hujusmodi testem,
 neque illum, neque alium ullum
 poetam concedent. Neque en-
 nim veritatem ut puto, curant:
 sed demulcere auditores inten-
 dunt. Propterea versibus occi-
 nunt, fabulis personant, omnia
 denique delectandi causa moluntur.
 Libenter autem ex te audi-
 rem, quibusnam Homeri dictis
 potissimum ad hoc credendum sis
 adductus. Num iis quæ dicit de
 Iove, ut per insidias ipsum vinci-
 re voluerint filia, & frater, &
 uxorejus? Ac nisi Briareum ac-
 cessivisset Thetis, facinus mise-
 rata, nobis correptus ille Iupiter
 optimus fuisset vinculis obstrictus.
 Pro quibus, beneficii memor,
 ludit Agamemnonem immisso
 fallaci somnio, quòd multi mo-
 rerentur Græci. Vides-ne? Non
 enim poterat immisso fulmine
 Agamemnonem ipsum combu-
 rere, nisi deceptor videretur. An
 illa te potissimum adduxerunt
 ut crederes, quum audiebas à
 Diomede vulneratam Venerem,
 deinde Minervæ jussu Martem.
 Aliquanto verò post congressi
 Dii singulari certamine promif-
 cæ cum masculi, tum fœminæ
 pugnarunt: in quo Pallas Mar-
 tem, ut accepto à Diomede vul-
 nere

ἔ' Ἀρτίμιδός σοι πικρὰ ἰδέξῃ, ὡς
 ἐκείνη μεμψικρίζουσα, ἡρακλή-
 σιν, ἢ κλέπτουσι ἰσάσῃ ὑπὸ τῷ
 Οἰνέως. καὶ λήσῃ, σὺ ποταμὸν
 φῦα, καὶ ἀνυπέρβῃ τῷ ἀλκίῳ
 ἱπάρχειν ἐπὶ τῷ χέρσιν αὐτῷ.
 ἄρα ἔν τε πικρὰ λίσσῃ σὺ Ὀμη-
 ρῷ πίπῃ; Ζ. βαδῶ. ἡλίκῃ δ'
 ἦτοι αἰετοῖα τὸ πλῆθος, ἱπαιῶν-
 τες τὸ δαμα. ὁ δ' ἡμίτερος, λπ-
 ρῶν ὡς. εἰδὲ γὰρ, καὶ ὑπο-
 τρεῖα, καὶ ἡλός ἐστι ἀμυρρίψαν
 τῷ αἰετοῖ. καὶ ἡδὲ ἀετοῖα οἱ
 παρὰ τοῖς, ἀετοῖα τῷ Τιμῷ οὐδ'
 Εὐελπίης ἀρα σοι δοκῇ λίσσῃ π
 ὅμις, ἱπτασὶ αὐτοῖς ἀναδίσσασ-
 μῶς τὰς ἡδὲ ἐπὶ τῷ σκλῶν,
 εἰδικτὴ ἐξ ὧς μὲν τὸς ἡρῶν
 ἡρώων, τὰς ποικίλους, καὶ τῷ
 αἰετοῖα, σὺ, ἱπτασὶ τοῖς; Δα.
 αἰδὲ ἢ χρυσίον φιλοσόφῳ Τι-
 μόκλῃ, ἢ ταῦτα ποικίλῃ οἱ τρα-
 γῶν πικρῶς σὺ, ἀνάγκη δυοῖν
 ἡμίτερος, καὶ Πῶλον, καὶ Ἀρσά-
 δημον, καὶ Σάτυρον, ἡγίωσας σὺ
 ἡρώων ἐνῆπῃ, ἢ τὰς ποικίλους
 ἡρώων αὐτοῖς, καὶ τὸς ἡμῶν, καὶ
 τὸς ποικίλους, καὶ ἡλός, καὶ χλα-
 μύδας, καὶ χιτῶνας, καὶ περὶ
 σπείρια, καὶ ἐμῶν, καὶ τὰλλ',
 οἷς ἐκείνῃ πικρῶς τῷ τραγω-
 δίῳ, ἡδὲ ἢ γιλοῖστας οἱ μῶν.
 ἔπειτα καὶ αὐτοῖς ὁπῶν ὁ Εὐελ-
 πίδης, καὶ ἐκείνῃ τὸς ἡρώων,
 τὸς δραματῶν τὰς ἡρώων οἱ λίσσῃ αὐ-
 τῷ ποικίλους, καὶ ἡμῶν,

Ὅρας τὸ ὅτι πικρὸν ἀπὸ τοῦ αἰ-
 ἡρώων,

quæ de Diana dicuntur visa tibi
 sunt fide digna? ut cum querimo-
 nia indignata est, quoddam ad convi-
 vium Oenei non fuisset vocata :
 quam ob causam aprum ingen-
 tem, & invicti roboris in regio-
 nem ipsius immisit. Nunquid Ho-
 merus hæc dicendo tibi persuasit?
Imp. Papæ! quanta ὁ Dii turba
 Damin collaudans exclamavit!
 Noster verò manet hæsitabundus.
 Quare metuit, & subtrepidat,
 & manifestum est fore ut scutu-
 m abjiciat. Iamque circumspici-
 cit qua elapsus aufugiat. *Tim.*
 Num neque Euripides tibi vide-
 tur sani quicquam dicere, quum
 introductis in scenam Diis, indi-
 cat bonos heroas ab ipsis servari,
 malos verò propter impietatem,
 qualis tu es, puniri? *Dam.* At ὁ
 generosissime philosophorum Ti-
 mocles, si tibi hæc persuaserunt
 Tragicæ poetæ: necessum est ex
 his duobus alterum consequi, ut
 aut Polum & Aristodemum, &
 Satyrum tunc putes esse Deos,
 aut Deorum personas ipsas, & co-
 thurnos, & vestes ad pedes usque
 demissas, chlamydes, manicas,
 ventralia, corpuscula, aliaque
 quibus illi tragediam exornant :
 quod ego maximè ridiculum ar-
 bitror. Nam quum per se, nulla
 necessitate adactus, suam in fa-
 bulis sententiam dicit, liberè lo-
 quentem audies:

*Vides supernum, simul & immen-
 sum æthera,*

Ter-

1 Scutum abjiciat] Clypeum abjicere dixit pro eo quod est causæ diffidere &
 contentionem relinquere. Desperat enim quisquis in bello arma abjicit, & aut
 fugam spectat, aut montem expectat. Græci simplici vocabulo *ῥιψάκωντας* vo-
 cant timidos, id cognominis Demosthenes in prælio quondam emeruit. Cleony-
 mus apud Aristophanem in suc. *ἀκιδναποσλῆς* appellatur. Plat. lib. de leg. 12. decla-
 rat *ῥιψάκωντας* nomen multo probrosum esse. *Cogn.*

καὶ γὰρ πείρει ἔχοντ' ὕδαϊς ἐν
ἀγκύλαις.

Τῆτον νόμιζε Ζῶα. τίσι δ' ἡγῶ
θεόν.

καὶ πάλιν.

Ζεὺς, ὅστις ἐστὶν ὁ Ζεὺς. ἃ γὰρ οἶδα,
πᾶσι λόγῳ κλύων. καὶ τὰ τοιαῦ-
τα. Τιμῶ. σὺ κ' ἐν ἅπασιν ἀνθρώ-
ποι, καὶ τὰ ἔθνη, ἐξηπάτλωται,
θεὸς νομίζοντες, καὶ πανηγυρίζον-
τες. Δα. εὖ γε ὦ Τιμόκλεις, ὅτι
με ὑπομνήσας τ' κ' τὰ ἔθνη νομι-
ζομένην. ἀφ' ὧν μεγαλειωπιδιδίπης
ἀν', ὡς γε εἶδεν βέβαιον ὁ παρ' ἐμῶν
λόγῳ πῶς ἔχῃ. πολλὰ γὰρ ἡ περὶ
καὶ ἄλλοι. ἀλλὰ νομίζουσιν,
Σκύθαι μὲν, ἀκινάκη θύοντες, καὶ
Θράκες, Ζαμόλξιδ', δραπέτη ἀν-
θρώπων ἐκ Σάμου ὡς αὐτὰς ἤκουσιν.
Φρύγες δ', μήνη, καὶ Αἰθίοπες,
ἡμέτεροι. καὶ Κυλλήνιοι, Φάληξ. καὶ
Ἀσσύριοι, Πέρσαι, καὶ Πέρσαι,
πυρρὰ. καὶ Αἰγυπτοὶ, ὕδαϊς, καὶ τοῖς
μὲν ἅπασιν κρινόν τοῖς Αἰγυπτοῖς τὸ
ὕδωρ. ἰδίᾳ δ', Μεμφίταις μὲν, ὁ
βῆς θεός. Πηλυπιάταις δ', κροκό-
μυον. καὶ ἄλλοις, ἰβίς, ἢ κροκόδει-
λος. καὶ ἄλλοις, κυνοκέφαλος,
ἢ αἰλὺρ, ἢ πίθηκος. καὶ ἐπὶ κ' ἡ
κόμῃς, τοῖς μὲν, ὁ δειξίος ὄμμος
θεός. τοῖς δ' καὶ ἀντιπέρους οἰκίστις,
ἄπτερος. καὶ ἄλλοις, κεφαλῆς ἡμί-
θου. καὶ ἄλλοις, ποτήριον κρο-
μέων, ἢ πρύθλιον. ταῦτα πῶς ἔγ-
γως ἐστὶν ὧν καὶ Τιμόκλεις; Μω.
σὺκ' ἔλεγον ὧν θεοί, ταῦτα πάντα ἡ-
ξεν εἰς τὸ φανές, καὶ ἀκρίτως
ἐξετασθήσασθαι; Ζ. ἔλεγες ὦ Μωμε,
καὶ ἐπὶ τὴν ὁρῶν. καὶ ἐγὼ γε περὶ
συσταμὶ ἐκπενοῦσθαι αὐτὰ, ὡς τ'
ἐν ποσὶ κίνδυνον ἀφ' ὧν καὶ. Τιμῶ.
ἀλλ' ὧν θεοὶς ἔχουσι σὺ, τὰς χρη-
σμούς, καὶ ἀποκρίσεις τ' ἐσομέ-
νων, τίν' ἔρξαι ἀν' ἐμοίς, ἢ θεῶν,

*Terram humidis circumtenentem
in brachiis.*

*Illum Iovem arbitrare, necnon
hunc Deum.*

Et rursus.

*Iupiter, is qui Iupiter est: non
enim ni ex fama novi.*

Et id genus.

Tim. Proinde omnes homines
gentesque decipiuntur, quum
Deos esse putant, eorumque dies
festos celebrant. *Dam.* Bene Ti-
mocles, in memoriam mihi re-
vocasti gentium opinionem: unde
potissimum intelligi possit, nihil
habere certi ea quæ de Diis per-
hibentur. Nam multa est dissen-
sio, & alii aliud opinantur: Scy-
thæ Acinaci sacrificant, Thraces
Zamolxidi fugitivo homini, qui
Samo ad ipsos venit: Phryges
Lunæ, Æthiopes dici, Cyllenii
Phaleti, Assyrii columbæ, Per-
sæ igni, Ægyptii aquæ. Nam
omnibus Ægyptiis communis est
aqua. Privatim autem, Mem-
phitis bos est Deus, Pelusiotis ce-
pa, aliis Ibis, aut crocodilus,
aliis cynocephalus, aut felis,
aut simia. Præterea vicatim,
aliis Deus est dexter humerus,
aliis qui regionem adversam in-
colunt, sinister: aliis dimidium
caput, aliis fictile poculum,
aut catinus. Quomodo hæc, ὁ
bone Timocles non sint ridi-
cula? *Mom.* Nonne dicebam,
ὁ Διὶ, hæc omnia in propatu-
lum ventura, & fore ut accu-
ratè examinarentur? *Iup.* Di-
cebas, ὁ Μωμε, & rectè ob-
jurgabas, atque hæc corrigere
conabor, si præsens periculum e-
vitarimus. *Tim.* At tu, ὁ Deo-
rum inimice, oracula, & rerum

futurarum prædictiones, cujus opus esse dices? nonne Deorum,
eorum-

ἢ τ' αὐτοὶ αὖτ' ἐκείνῃ; Δα. σὺ
 πησὶν ὦ ἄραγε, αὖτ' ἢ χρησμῶν,
 ἐπεὶ ἐρήσμεθα, πρὸ αὐτῶν μὴ
 λίστα μεμπέχ' ἀξίως. ἀρ' ἐκείνῃ,
 ὅν τιν' αὐτῶν ὁ Πυθίου ἔχρησεν; ὅς
 ἀκρωτὶς ἀνδρὸς ἰσῶ, καὶ διπρὸς
 πρὸ, οὐκ ἔστι τ' ἐρμῶν ἐνιοί, δι-
 τῷ, καὶ ἀποπνέοντο μοῖραι, καὶ ὥς
 ὁ πύργος αἰ αὐτῶν μέρθ' ἐπιτρα-
 φήσῃ. ἢ ἢ μῦθον, ὁ Κροίσου
 Διόσκ' ἢ Ἀλίο, τίν' αὐτῷ δρ-
 χῶν, ἢ τίν' Εὐρύκ' καὶ Ἀλίο. καί-
 τοι αὖτ' ἔλεγον πελάγῃσιν ὁ παρδια-
 ρὸς ἐκείν' ὁλεθρῶν, τὸ ἀμφιδί-
 ξιοι τὰ π' ἴσας ἐπ' ἰσῶ. Μω. αὐτῶν
 πρὸ ὅτι ἀπὸ διεξέρχεται, λί-
 γων, ἢ ἢ ἰσῶν μάλιστα. πῶ
 νῶν ὁ κῆλος ἔμειν κίθαρινδης; Δα-
 λόγῃ αὐτῶν κατὰ τὴν αὐτῶν.
 Ζ. σὺ ἴσως ἐπισφάπτῃς ὦ Μῶμῃ,
 ἐπὶ σὺ γὰρ νῶν ἐπ' ἰσῶν. Τιμῶ.
 ὅρα καὶ πῶς ὦ ἀλιτῆρ' ἐλπίς,
 μόνον καὶ τὴν αὐτῶν τ' ἴσῶν ἀνα-
 τξίπῃς τὸ λίγῶν, καὶ βωμὸς αὐτῶν.
 Δα. ἢ τιν' ἴσῶν τῆς βωμὸς ὦ
 Τιμῶ. πρὸ ὅτι ἐδύνησ' ἀπ' αὐ-
 τῶν κατὰ, ἢ ἢ μῦθον, καὶ
 Διόσκ' καὶ ἴσῶν; τῆς ἢ σὺ τῶν-
 ρος τ' Ἀπιδῶ, ἢ ἴσῶν ἀν ἐπ' ἰ-
 σῶν, καὶ ἔλεγον ἐπὶ κεφαλῶν ἀνα-
 τρεπόμεναι, ἐφ' ὅτι πῶς ἢ παρ-
 θεῶν Διὸς καὶ ἴσῶν. Ζ. τὴν
 πρὸ τῶν αὐτῶν τ' αὐτῶν κατὰ ἴσῶν
 αὐτῶν ἐκείνῃ αὐτῶν αὐτῶν φεῖδεται,
 αὐτῶν ἐκ ἐκείνῃ παρρησιάζεται, καὶ
 μῦθον ἴσῶν, ὅς τ' αὐτῶν, ὅς τε
 ἐκείνῃ. Μω. καὶ μὴν ὁλίγῃς αὐτῶν ὦ
 Ζεῦ, τῆς ἀναιδὸς εὐρύς σὺ ἡμῶν.
 καὶ πρὸ τῶν αὐτῶν ὁ ἀνθρωπῶν,
 αὐτῶν ἐπὶ τ' ἴσῶν πῶς. Τι.
 ἢ ἢ βροτῶν αὐτῶν τ' Διὸς ἀκῆς
 ὦ ἴσῶν καὶ Δαμῶ; Δα. καὶ πῶς ἢ
 μέλλω εἶρεταις ἐκείνῃ ὦ Τιμῶ; ἢ ἢ
 ἢ ὦ, Ζεὺς ὁ βροτῶν ἐπὶ. σὺ αὖ

Iovem ipsum audis tonantem? *Dam.* Quomodo tonitru non
 audirem *Timocles*? Verum an tonet Iupiter, melius scire possis,

eorundemque providentiæ? *Da.*
 Nihil dicas, vir optime, de ora-
 culis, siquidem ex te quæram,
 cujusnam illorum mentionem fa-
 cere velis potissimum. Num
 illius quod Lydo Pythius reddi-
 dit? quod quidem prorsus anceps
 erat & biceps: quales sunt quæ-
 dam Mercurii imagines, dupli-
 ces, & utrinque similes, ad u-
 tramlibet illarum partem te ver-
 teris. An potius, Cræsus traje-
 cto Hale, suum quam Cyri im-
 perium evertet. Atqui non pau-
 cis talentis perditus ille Sardinus,
 ambiguum hoc dictum emit.
Mom. Hæc ipsa, ὁ Διί, vir iste
 commemorat, quæ maximè per-
 timescebam. Vbi nunc est festi-
 vus ille noster citharæodus? ad
 hæc refellenda descende. *Iur.*
 Tu nos mactas, ὁ Mome, cūm
 nunc intempestivè nos reprehēn-
 das. *Tim.* Vide quid facias scele-
 rate Dami, ipsa Deorum templa
 & aras oratione tua propemodum
 subvertis. *Dam.* Non omnes sal-
 tem aras Timocles. Quid enim
 ex ipsis mali accidit, si suffitibus,
 & suavibus odoribus sint plenæ?
 Verum Dianæ aras quæ sunt in
 Tauris, libenter viderem fundi-
 tus everfas, in quibus virgo tam
 suavibus epulis gaudet. *Iur.* Hoc
 unde nobis insuperabile malum
 obstrepat, quam nulli Deo parcit
 hic vir: sed ex plauistro liberè
 loquitur, Ordine corripiens fon-
 tem, infontemque perinde. *Mom.*
 Atqui paucos Iupiter à culpa im-
 munes inter nos invenies. Et for-
 sitan progressus ille ex supremis a-
 liquem offenderet. *Tim.* Neque,
 ὁ Deorum impugnator Dami,

ἄμεινον εἰδέναι, ἐκείνῃ πρῶτον ἐπὶ
 τῷ Ἰων ἀφικνύμεθα. ἐπεὶ οἱ μὲν ἐκ
 Κρήτης ἤγοντες, ἄλλα ἡμῖν διηγέ-
 νται, ταύτην ποῦ καὶ οὕτως δίκνυσθαι, καὶ
 στήλῃ ἐφεισπύου, δηλοῦσαι ὡς συνέπι-
 βροτήσιν ἂν ὁ Ζεὺς, περὶ τῶν πά-
 λαυ. Μω. ταῦτ' ἐγὼ ποτὶ πολλὰ
 ὑπιστάμεν ἐρῶντα τῷ ἀνθρώπῳ. τί δὲ
 ἐν ὧ Ζεῦ, ὡς χρεῖσθαι ἡμῖν, καὶ συγ-
 κροτῆς τὰς ὁδοὺς ὑπὸ τῷ τροχῷ;
 παρρησίᾳ χρὴ, καὶ τῷ ποιεῖν ἀνθρώ-
 πῳ καὶ φρονεῖν. Ζ. τί λέγεις ὦ
 Μῶμι, καὶ φρονεῖν; εἰς ὅρας ὅσοι
 ἀκούσιν ὧς συμπεπαισμένοι εἰσὶν
 ἤδη καὶ ἡμῶν, καὶ ἀπάγῃ αὐτῶς
 ἀναδυσόμεθα τῷ ὧτων ὁ Δάμις;
 Μω. ἀλλὰ σὺ ὁπόταν ὦ Ζεῦ, ἡ-
 λήσης, σείρῃ χρυσίῳ καὶ χρυσίῳ,
 ἀπαντὰς αὐτῶς αὐτῇ καὶ καίῃ ἐρύ-
 πται, αὐτῇ τε ἡλώσῃ. Τι. εἰπέ
 μοι ὦ καὶ ἄρα, πῶς ἔσθαι ἡδὴ
 ποτὶ; Δα. καὶ πολλάκις ὦ Τιμο-
 κλῆς. Τι. συνέθεν ἔφειν ὅμως τότε
 ὁ ἀνεμῶν ἐμπέπλον τῇ ὁδῇ, καὶ
 ἐμπέπλους τὰ ἀνέμια, ἢ οἱ ἐρέπον-
 τες; ἐκνέριον ἢ εἰς πρὸς ἐφεισπύου, καὶ
 ἔσθαι τῷ ναυῷ; Δα. καὶ μέγα.
 Τι. εἴτα ἡ ναὺς μὲν, συνέθεν ἔσθαι,
 μὴ κυβερνήτῃ, τὸ ἢ ὅλοι τῷ τοῦ
 ἐκνέριον οἶον, καὶ ἀνηγαμένον
 φέρεσθαι; Δα. εὖγε, σιωπῶντα ταῦτα
 ὁ Τιμοκλῆς, καὶ ἐχρῶντα πρὸς τῷ
 διόλῳ. ἀλλὰ ὦ φοβιλέστατε Τι-
 μοκλῆς, τὸ μὲν κυβερνήτῃ ἐκείνῳ
 εἰδέναι ἂν, αἰεὶ τὰ συμφέροντα ἐπι-
 νοεῖν, καὶ ποτὶ τῷ καίῳ τῷ ἀνέμῳ
 ἐφεισπύου, καὶ ποτὶ τῷ ναυ-
 τῷ. ἀλυσίπλοος ἢ, εἰδέναι ἄλλοθεν
 πρὸς ἡ ναὺς ὁ μὴ χρεῖσθαι ἢ
 αὐτοῖς. ὁ ἢ σὺς ἔσθαι κυβερνήτης,
 ὅτι τῇ μεγάλῃ ταύτῃ νηὶ ἐφεισπύου
 ἀξιοῖς, καὶ οἱ σιωπῶντα αὐτῇ,
 εἰδέναι ὁλόως, εἰδέναι τῷ ἀξίῳ
 ἀξιώσιν. ἀλλὰ ὦ μὲν ποτὶ τῷ,

cum pro Diis inde adveners.
 Nam qui ex Creta veniunt, no-
 bis alia narrant, nempe ibi sepul-
 chrum ostendi, & columnam
 stare, quæ indicet Iovem non am-
 pliùs tonare posse, cum jampride-
 m sit mortuus. Mom. Equi-
 dem hoc ego ab homine dictum
 iri jamdudum sciebam. Cur igitur
 palluisti Iupiter, & præ tre-
 more dentes concutis? Confiden-
 dum est, & contemnendi tales
 homunculi. Iur. Quid dicis,
 Mome, esse contemnendos? Non
 vides quàm multi audiant, & ut
 in sententiam contra nos adducti
 sunt, & in aures revincti à Dami-
 de abducuntur? Mom. At tu Iu-
 piter, quum volueris ipsos omnes
 demissa catena aurea ipsa cum
 terra sustolles Oceanoque. Tim.
 Dic mihi scelestè, nunquam ne
 navigasti? Dam. Imò sæpe, ὁ
 Timocles. Tim. Nunquid ven-
 tus id temporis incidens in car-
 bā, & implens navigia, vos fe-
 rebat, an verò remiges? cæte-
 rum unus ad gubernaculum se-
 dendo, navim servavit? Dam.
 Maximè. Tim. Nonne navis
 progredi non possit non guber-
 nata, & universitatem hanc sine
 gubernatore, sine duce ferri pu-
 tas? Dam. Euge Timocles, pru-
 denter & potenter exemplo hæc
 demonstrasti. At ὁ Deorum a-
 mantissime Timocles, guberna-
 torem illum vidisti, nunquam
 non utilia excogitantem, eaque
 ante tempus parantem, & navis
 imperantem. Navis autem nihil
 inutile, nec ad rem non perti-
 nens habebat, quod usui non esset
 ipsis. Hic verò tuus gubernator,
 quem magnæ huic navi præfidere vis, ejusque connautæ, nihil
 cum ratione, nihil ex dignitate ordinant. Sed fortè rudens in
 pup-

αὶ τῶν εἰς τὴν ἀρχὴν ἀποτίτα-
 νται. οἱ πόδες δ', ἐν τῷ ὡσέως
 ἀμφότεροι τῇ χροσῇ μὲν αὖ ἀγ-
 κυρταὶ ἵσται. ἡ χώνισα θ' ὅ, μολι-
 βδῆς. καὶ τὰ ῥοφάλα, καὶ ἔργα-
 φα. τὰ δ' ἐλάτα τῶν, ἀμορφα.
 καὶ αὐτῶν τ' ἰαυτῶν ἰδὲς αἰ τ' μ',
 δ' ῥῶν, ἐπερην, ἐπ' αὐτολμοι ὡς
 τὰ ἔργα, ἀκαιοῖται, ἡ τε μοι-
 ράται. τ' δ', ἐπ' ἀπολυμδῆσαι π',
 ἀκαιοί, ἐπ' ἰτι τῷ περιόρῳ ἀναπη-
 δῶσαι, ἰαίσι, καὶ εἰδῶτα τ' χρῆσι-
 μάσι ἔργα, μοισι τῶν αὐτῶν
 ὡς περὶ αὐτῶν. τὰ δ' αὐτὰ, καὶ ἐν
 τῶν ἐπ' αὐτῶν. καὶ ἰαίσι μὲν πικ-
 ρὰ ὡς αὐτῶν, ὡς τ' κυδερῶν τῷ
 καὶ ἰαίσι, καὶ ἰαίσι ἀκαιοί. καὶ
 αὐτῶν ἰαίσι, ἡ πατεργαίσι, ἡ
 ἰαίσι, ἰαίσι ἀκαιοί, καὶ τὰ
 ἀκαιοί τῶν ἰαίσι ἀκαιοί. καὶ ἰαίσι
 ὡς ἰαίσι ὡς μὲν καὶ ὡς ἀκαιοί
 ἰαίσι ἀκαιοί, καὶ ὡς ὡς
 αὐτῶν ἰαίσι ἀκαιοί. ἐν-
 νοῶσι τῶν ἰαίσι ἀκαιοί μὲν, καὶ
 Ἀκαιοί τῶν ἰαίσι, καὶ Φακίσι,
 εἰς τὰ αὐτῶν ἀκαιοί ἰαίσι,
 αὐτῶν ἀκαιοί τῶν ἀκαιοί ἀκαιοί
 ἐπ' ἰαίσι τῶν αὐτῶν ὡς τ' ὡ-
 τῶν. ἐν ἰαίσι δ' ἀκαιοί καὶ ἰαίσι,
 καὶ Μιαιῶν, καὶ Σαρδανῶν πικ-
 ρὰ τῶν, καὶ τ' ὡς αὐτῶν κα-
 ῖσι τῶν, πικρὰ ἐν τῇ ἰαίσι
 ἰαίσι τῶν ἰαίσι τῶν ἰαίσι.
 ἀκαιοί τῶν, καὶ ἰαίσι ἀκαιοί. εἰ
 δὲ πῶς ἀκαιοί ἰαίσι, ἰαίσι,
 καὶ ἰαίσι τῶν, ὡς τῶν μὲν ὡς
 αὐτῶν ἰαίσι ἰαίσι οἱ ἀκαιοί, καὶ
 οἱ πῶς οἱ ὡς τῶν ἰαίσι τῶν.
 ἰαίσι, ἰαίσι τῶν ἀκαιοί τῶν
 ὡς τῶν ἀκαιοί ἀκαιοί, ἰαίσι τῶν
 τῶν ἀκαιοί τῶν ἀκαιοί παρ' αὐ-
 τῶν αὐτῶν. τῶν τῶν δ', τοῖς χροσῶν.
 καὶ συσσίσι τῶν ἀκαιοί, καὶ
 ἐμὲ ἀκαιοί ἰαίσι τῶν. καὶ τ' ἰαίσι

puppim protenditur, & pedes ambo in proram. Interdum aureæ sunt anchoræ, cheniſcua plumbeus: & navis inferius eſt picta, ſuperius deformis. Ex ipſa etiam nautis cernere eſt hunc pigrum, inertem, & ad opera meticuloſum, dupliciariū aut tripliciariū: illum ad natandum impigrum, & ad inſiliendum in antennas facilem, ac rei cujuſque utiliſ gnarum: hunc exhauriendæ duntaxat ſentinæ deſtinatum. Eadem etiam in veſtoribus videre licet: verberonem aliquem in prima ſede ſedentem ad gubernatorem, & honoratum: & alium cinædum, aut parricidam, aut ſacrilegum ſummis honoribus potiētem, & ſumma navis occupantem: multos verò ſpectatæ gratiæ in anguſtum ſcaphæ locum in imo compreſſos, qui à revera deterioribus calcantur. Ergo cogita quomodo navigarit Socrates, Ariſtides, & Phocion, quibus non ſatis opum erat ad victum: neque ſuper nudis tabulis ad ſentinam pedes extendere poterant. Contrà quantis bonis Callias, Midias, & Sardapalus molliter uſi ſint, & ſibi ſuperiores conſpuerint. Talia in hac tua navi accidunt. Timocles ſapientiſſime. Idcirco infinita naufragia. Verùm ſiquis ei præſectus gubernator, videret & ordinaret ſingula primū quidem non ignorarent quinam ex navigantibus boni ſint, quinam mali. Deinde cuique pro meritis conveniētia diſtribueret: locum meliorem melioribus juxta ſe ſuſum, & deterioribus deteriorē deorſum. Et convivas

meliores, & consiliarios fecisset. Atque alacri quidem nautæ,
aut

ὁ μὲν ἄνθρωπος, ἡ δὲ ἄνθρωπος ἐπιμε-
λητής ἀπεδίδικτ' ἂν, ἡ τίχῃ ἀρ-
χῶν, ἡ πάντως πρὸς τὸ ἀλλῶν. ὁ δὲ
ὀκνηρός, καὶ ῥάθυμος, ἐπαίει ἂν τὸ
καλωδίον πεινάς τ' ἡμέρας τῶν
κεφαλῶν. ὥστ' οἱ ὡς θυμῶσι,
τὸ δὲ νεὸς τῆς παρὰ δειγμά, κιν-
δυνάει ἀπεπείσφῃται, καὶ δὲ κυ-
βερνήτης πετυχήσῃ. *Μω.* πυνὴ μὲν
ἤδη τ' ἔστιν ἄνθρωπος τὸ Δάμιδι,
καὶ πλοῖσις ἐπὶ τῶν νεῶν φέρε-
ται. *Ζ.* ὀρθῶς ὡς Μῶμε, εἰσάξεις.
ὁ δὲ ἔστιν ἰσχυρὸν ὁ Τιμοκλῆς ἐπι-
νοῖ, ἀλλὰ τὰ κρινὰ ταῦτα, καὶ καθ'
ἡμέραν ἄλλα ἐπ' ἄλλοις ἀνέ-
στειλε πάντ' ἰπαντλή. *Τι.* σὺ γὰρ
ἐπεὶ δὲ νεὸς τὸ παρὰ δειγμά ἢ πύ-
νυ οἱ ἰσχυρὸν ἔδοξεν εἶναι, ἀκυσεν
δὴ τῶν ἱερῶν φασιν ἀγκυραν, καὶ
τὴν ἐδεμῖα μηχανὴν ἀπορρήξας. *Ζ.*
τί ποτε ἄρα ἐῖρε; *Τι.* ἔδοξεν γὰρ
εἰ ἀγκυρῆα ταῦτα συκοφαντοῦσα,
καὶ εἰ πῇ αὐτῇ δυνάμει οἱ ἀνέ-
στειλε. εἰ γὰρ εἰσὶ βωμοὶ, εἰσὶ ἐ-
ρεῖ. ἀλλὰ μὲν εἰσὶ βωμοὶ, εἰσὶν
ἄρα ἐρεῖ. τί πρὸς ταῦτα φῆς;
Δα. ἡν προέβην γαλάσσῃ εἰς κρήν,
ἀπεκρινάμην οἱ. *Τι.* ἀλλ' ἵοικας
ἐλθεῖν παύσεσθαι γαλῶν. εἰπέ δὲ ὅμως
ὅπῃ οἱ γαλάσσιοι ἔδοξε τὸ εἰρη-
μῶν εἶναι. *Δα.* ὅπ' ὅτι αἰδάνῃ
ἀπὸ λιπῆς κρήνης ἐξαψάμηνος οὐ
τῶν ἀγκυραν, καὶ ταῦτα, ἱερῶν
ἔσαν. τὸ γὰρ εἶναι θεῶν, τὸ βω-
μὸς εἶναι σωδῆσας, ἰσχυροὶς ποιή-
σαδ' ἀπ' αὐτῶν τ' ὅρμον. ὥστ' ἐπεὶ
μηδὲν ἄλλο τέττα φῆς ἔχειν ἐπεὶ
ἱερῶτερον, ἀπίωρμ' ἤδη. *Τι.* ὁμο-
λογῶς πίνω ἡττιῶδ' ὁσπασίων;
Δα. ναὶ ὡς Τιμοκλῆς. σὺ γὰρ ὡς τῶν
οἱ ὑπὸ πῶν βιαζόμενοι, ἐπὶ τῆς
βωμῆς ἡμῖν καὶ ἀπὸ φούρας. ὥστ' ἡ
τῶν ἀγκυραν τῶν ἱερῶν, ἐξέλωσθαι
σαδ' ἤδη πρὸς σέ, ἐπ' αὐτῶν περὶ

aut curanda prora, aut muri de-
fensio demanderetur: aut omni-
no aliis praeponeretur. Ignavi au-
tem & segnis caput quotidie quin-
quies fune caderetur. Quare ὁ
admirande, tuum istud navis ex-
emplum periclitatur corruiere,
quippe quod malum gubernato-
rem nactum est. *Mom.* Res cer-
tè Damidi secundo flumine pro-
cedit, plenisque velis fertur ad
victoriam. *Inv.* Rectè ὁ Mo-
me, judicas. Nihil enim vali-
di Timocles comminiscitur: sed
communia hæc, & quotidiana
quæ omnia facilè refelluntur,
alia aliis infundit. *Tim.* Proin-
de, quoniam navis exemplum
tibi visum est non admodum
validum, audisacram, quod di-
cunt, anchoram & quam nulla
machina rumpes. *Inv.* Quid-
nam dicturus est? *Tim.* Videas
an consentanea hæc colligam,
& an ea evertere possis aliqua ra-
tione. Si sunt aræ, sunt etiam
Dii. Atqui sunt aræ, Ergo & Dii.
Quid ad hæc dicis? *Dam.* Si
prius ad satietatem risero, tibi re-
spondebo. *Tim.* At videris nun-
quam ridendi finem facturum: at-
tamen effare quo pacto ridiculum
tibi videatur quod dixi. *Dam.*
Quòd non sentias, tuam ancho-
ram quantumvis sacram à tenui
filo pendere. Nam conjunctis
his duobus, Deos esse eò quòd
sunt aræ, existimas te nodum
firmum fecisse. Itaque cùm di-
cas te nihil firmitus habere quod
proponas, jam abeamus. *Tim.*
Ergo te victum confiteris, qui
prior abis? *Dam.* Maximè Timo-
cles. Tu enim ut ii quibus vis in-
fertur, ad aras confugisti. Ita-

que per sacram illam anchoram, tecum, etiam super aris, pacifici
volo,

[illegible]

volo, nos hac de re non amplius disputaturos. *Tim.* Hæc in me cavillaris, tumulorum effossor, scelerate, execranda, verbero, flagitiose. Nescimus enim quo patre sis natus: sed ut tua mater meretricem agebat, & ut fratrem occidisti, mœcharis, & adolescentes corrumpis gulosissime & impudentissime. At ne arrepta fuga prius discedas, quam à me plagas acceperis. Nam te quovis scelere contaminatum, jam hac testa frangam. *Iup.* Alter, ô Dii ridens abit: alter sequitur affatim ingerendo convitia, Damidem deridentem non ferens, & videtur ipsi testam in caput impacturus. Verùm nos quid hoc in negotio faciemus? *Merc.* Illud mihi rectè dixisse videtur Comicus, Nihil passus es mali, si tibi non attribuas. Etenim quàm ingens est malum, si pauci homines in hanc sententiam adducti abeunt? Sunt enim multi, & plures quàm Græci, qui in contrariam eunt, vulgus, plebs, barbarique omnes. *Iup.* At, O Mercuri, præclarum est illud, quod de Zopyro dixit Dædamus, hujusmodi, qualis est Damis, tantis Babylonibus imperare.

Ο ΝΕΙΡΟΣ, Η
ΔΔΕΚΤΡΩΝ.

SOMNIVM, SEV
GALLVS.

ARGUMENTVM.

Hoc dialogo, divitiarum, atque Potentia incommoda; molestiasque persequitur, ostendens, quàm contra tranquilla res paupertas sit, si modo sit forſe ſua contenta. Facit autem hoc veluti collatione

τ' μίτρων, ἀλλὰ εἰ ἐκρηγνύειτο καὶ
 τῷ, καὶ τὰ μέλλοντα ὡς ἐγίγνωσκε,
 καὶ ἂν πᾶσι τοῖς παροῦσι δόξαι ποιεῖν,
 εἴδῃ ὁ ἄκων ἐπικυλῶν, ὥς τ' οὐ
 τ' ἀλγίζοντο, ἀποτρέψαιον ἡγέ-
 μων τὸ ἄκωσθε. καίτοι τί ἂν
 ἐπίηται, εἰ σοὶ ἢ τ' ἀργὸς τρέψας
 ἐλάλησιν, ὥς τ' οὐ ποτὶ ἡ φηγὸς ἐν
 Δωδώνῃ αὐτὸ φωνεῖ ἡμῶν δόξαι; ἢ
 εἰ βύρας εἶδες ἐρπύσας, καὶ βοῶν
 κρέα μυκώμενα, ἡμίονα, καὶ ἐφθῶ,
 ἀπειπαρμύα τοῖς ὀφθαλμοῖς; ἐγὼ
 ᾧ, Ἐρμῆ πύρεδον ὦν, λαλίστα-
 τε, καὶ λογιώτατα θεῶν ἀπάντων,
 καὶ τὰ ἄλλα ὁμοδίαίους ὑμῖν, καὶ
 σὺν τ' οὐφθῶ, καὶ χαλεπῶς ἡμελλοῖ
 ἐκμηγήσας τῷ ἀνθρωπίνῳ φω-
 νῷ. εἰ ᾧ ἡμῶν τινι ὑποχόοι μοι,
 οὐκ ἂν ὀκνήσαιμι σοὶ τῷ ἀληθεύ-
 εον αἰτίαν εἰπὴν τ' ὡς ὑμῶν ὁμο-
 φωνίας, καὶ ὅθεν ὑμῶν μοι ἔπυ-
 λαλῶν. Μι. ἀλλὰ μὴ ὄνειρος εἰ
 ταῦτά ἐστιν, ἀλεκτρυὸν ἔπυ ὡς
 ἐμὲ ἀφελγνύμεν; εἰπὶ δ' ἄνπερ
 εἰ Ἐρμῆ ὡς βέλπει, ὅ, τι εἰ ἄλλο
 σοὶ τ' φωνῆς αἶπον. ὡς ᾧ σιωπήσω-
 μεν. καὶ ὡς εἰδὼς ἐρῶ, τί σι γὰρ
 θεοδίναι; τίς γὰρ ἂν πιστεύει μοι,
 εἰ πνὶ διηγοίμεν ὡς ἀλεκτρυόν;

oratione loquens. Quinetiam va-
 ticipinabatur ille, deque futuris
 edebat oracula, & nihil incredi-
 bile facere videbatur. Neque is
 qui tum audiebat, malorum a-
 versorem, ut tu, implorabat,
 ratus se rem averfandam audivisse.
 At quid fecisses, si tibi navis ¹ Ar-
 goæ carina locuta fuisset, uti olim
 in Dodonza sylva fagus per se lo-
 quens oracula edebat? aut si ter-
 gora direpta serpere vidisses: si
 carnes boum mugire semiasfas,
 coctasque verubus transfixas? E-
 go verò cum Mercurii sim affessor
 loquacissimi, Deorumque omni-
 um facundissimi, præterea ves-
 ter contubernalis & convictor,
 non difficile mihi fuit linguam
 humanam addiscere. Quod si
 mihi pollicearis silentium, non
 pigebit me veriore tibi causam
 aperire, cur eadem qua vos lin-
 gua loquar, & unde mihi suppet-
 tat hæc loquendi facultas. *Mic.*
 Sed nunquid somnium ista sunt,
 quod me sic alloquitur Gallus?
 Sed dicito per Mercurium ὁ præ-
 clare, quænam alia tibi sit cau-
 sa cur loquaris. Nam ut ta-

ceam, neque cuiquam proferam, quid attinet te sollicitum esse?
 Quis enim fidem mihi sit habiturus, si cui narrem me Gallum hæc
 loquen-

1 *Argoæ*] Dicitur fuisse prima navis in qua Iason cum 54. Heroibus Theffalis
 navigavit Colchos ad rapiendum vellus aureum, dicta ab ejusdem nominis arti-
 fice, alii ab ἄργον quod est velox. Facta est ex arboribus Dodonz sylvæ Epyri Iovi
 sacre quibus olim oracula reddebantur: unde poetæ finxerunt hanc navem fuisse
 vocalem Apoll. lib. 4. Argon. Cogn.

2 *Εἰ βύρας εἶδες ἐρπύσας, καὶ βοῶν κρέα μυκώμενα, ἡμίονα, καὶ ἐφθῶ,*
ἀπειπαρμύα τοῖς ὀφθαλμοῖς] Nihil ad hunc locum Gilbertus Cognatus commenta-
 tor, qui tamen de Argus navis catina & Dodonz quercubus multa, quæ omni-
 bus nota sunt. Non venit illi in mentem locus Homeri, ad quem hoc loco alludit
 Lucianus Odyss. μ.

Τοῖσιν δ' αὐτῶν ἔπειτα θεοὶ τέσσα, πορεύσαντο,

ἔειπον μὲν ῥήνοι, κρέα δ' ἄμφ' ὀφθαλμοῖς ἡμῶν

Ὀπταλέα τέ καὶ ὤμα, βεῶν δ' ὡς γίνετ' ὄννη.

Id portentum nempe factum est, quando Ulyssis socii fame coacti solis boves ma-
 stavere. *Palin.*

αὐτὰ εἰπόντες ἀκηρώς; Ἀλλ' ἄκου
 τίνυν. ὁ δὲ δειξάμενος τοὺς λόγους
 οὗ οἱ δ' ὅτι λέγει ὁ Μικέλλος. ὅπως
 γὰρ ὁ νῦν σοὶ ἀλεκτρυὸν φανέμενος,
 καὶ ὅπως ποῦδ' ἀγρῶπις ἴσῃ. Μι.
 ἤκουσα πῦ πάλα τοιούτῳ ἀμείλι-
 κῶς ὄμειν, ὡς ἀλεκτρυὸν πρὸς νεοί-
 σκεσθαι, φίλον ἡρώϊον τῷ Ἀρῇ, καὶ
 συμπίνει τῷ θεῷ, καὶ συγκυμαῖται, καὶ
 κροταπίζει τῷ ἱερῷ λαῷ. ὅπως γὰρ ἀπὸ
 τοῦ τῶν Ἀφροδίτης μοιχρῶται ὁ
 Ἀρης, ἐπαγαλόμενος τῷ ἀλεκτρυόντι. καὶ
 ἐπειδὴ περὶ μάλιστα τῷ ἡλίου ὕφωτο, καὶ
 μετὰ τῶν ἡρώϊων, ἐξέειπεν πρὸς τὸν Ἡφαιστον,
 ἔξω πρὸς ταῖς θυραῖς ἀπολείπειν αἶετ' ἃς
 νεοίσκεται, μὴ μύσσειν ὅπως φαίνεται ὁ
 ἡλίου. εἶτα ποτὶ τῶν ἡρώϊων ἡρώϊον
 τῷ ἀλεκτρυόντι, καὶ ὅπως ὁ ἡλίου τῶν
 φρυγῶν ἀγρῶπις. τὸ γὰρ ἡλίου λαθόν-
 τας, ἐπὶ τῇ τῷ Ἀφροδίτης, καὶ τῷ
 Ἀρῇ ἀφροδίτῃ ἀναπνεύμενος, ἀφ-
 ῖτο πρὸς τὸν ἀλεκτρυόντα μύσσειν
 αἶετ', εἰ πρὸς ἐπὶ τοῖς. καὶ ὅπως τὸν Ἡφαι-
 στον παρ' ἡλίου μύσσειν, συλλαβὴν
 αὐτῶν, ὡς ἀπὸ τῶν, καὶ συγκυμα-
 τῶν τοῖς εἰσπράττει, καὶ πάλα μί-
 κηται ἐπὶ αὐτῶν. ἀφροδίτη γὰρ,
 ὡς ἀφροδίτη, τὸν Ἀρη ἀναπνεύμενος
 καὶ τῷ ἀλεκτρυόντι, καὶ μεταβα-
 λῶν αὐτὸν εἰς τὸν ὅριον αὐτοῖς
 ὅπως, ὡς αἶετ' ὅπως, τὸ λό-
 γον εἶχεν ἐπὶ τῇ κεφαλῇ. ἀφροδίτη
 ὅπως ἀπολογούμενος τῷ Ἀρῇ ὅτι
 αἶετ' ὅπως. ἐπειδὴ αἰσθητοῦ ἀνα-
 τῆται τῷ ἡλίου, πρὸς ποῦδ' ὅπως,
 ἐπὶ τῇ μύσσειν τῶν ἀναπνεύμενος
 αὐτῶν. Ἀλλ' ὅπως πῦ τῶν τῶν Μί-
 κέλλος. πῦ γὰρ, ἐπὶ τῶν πρὸς ἡρώ-
 ιον, καὶ πρὸς ἡρώϊον εἰς ἀλεκτρυ-
 ονα σοὶ μεταβέβηκε. Μι. πῶς;
 ἐγὼ γὰρ τῶν μύσσειν εἰδέναι.

loquentem audivisse? Gal. Audi igitur Micylle, rem tibi sat scio incredibilem dicturum. Hic enim qui tibi gallus nunc videor, non ita pridem fui homo. Mic. Profecto & olim nescio quid de vobis inaudieram, Adolescentulum quendam fuisse Gallum Marti adamatam, atque hunc Deo compositasse, collusitasseque, & in voluptatibus gessisse morem. Itaque cum Venerem adiret Mars cum ea concubiturus, hunc quoque gallum unā secum adduxisse. Quoniam autem solem potissimum metueret, ne si id ē sublimi conspexisset, Vulcano se proderet, foris ad ostium adolescentem relinquere solitum, qui solis ortum indicaret: deinde Gallum aliquando somno correptum, excubias deseruisse nescientem: solemque nullo presentiente, imminuisse Veneri & Marti securē dormienti, propterea quod confideret Gallum, si quis interveniret, indicaturum. Itaque Vulcanum à Sole edoctum, eos comprehendisse, implicitos & irretitos vinculis, quæ jam olim in illos fuerat fabricatus. Porro Martem simul atque dimissus est, indignatum adversus Gallum fuisse, eumque in avem hanc mutasse, iisdem armis, ut in capite pro galea cristam haberet. Ideo ut Marti vos purgetis, quum jam nihil opus, simul atque solem exorientem sensistis, multo antè vociferari, atque illius exortum prænunciare. Gal. Hæc quidem aiunt, Micylle: verum meci diversa est ratio, atque adeo nuperrime in avem transivi.

Mic. Quonam modo? Nam isthuc maximopere cupio cognoscere.

Gal.

1 Παραδεδόταται τοι λόγοι ὅτι λέγει In Flor. Cod. deest λόγος. Sed similibus originationibus gaudet Lucianum supra monui. Board.

Tom. II.

L

1 Mne-

Αλ. οἶδα ἄρα τὴν Πυθαγόραν Μνησαρχίδην Σάμιον; Μι. τὴν σοφιστὴν λέγεις; τὰ ἀλαζύναι; ὅς σου μνηστὴρ μὴτε κρεῶν γούρην, μὴτε κυάμους ἐδίειν, ἢ δίστον ἔμειν γὰρ ὄψον, σὺ τὰς περὶ αὐτὸν ἀποφάνων. ἐπὶ δὲ πείθων τὰς ἀνθρώπους εἰς πέντε ἔτη μὴ ἀγαλέμεσθαι. Αλ. ἰδοὶ δὴ τὰ καί κείνο, ὡς πρὸς τὴν Πυθαγόραν, Εὐφωρὸς ἔφη. Μι. ῥῆμα φασί, καὶ περὶ τὴν γῆν τὴν ἀνθρώπων ὡς ἀλεκτρονίων. Αλ. ἐκείνου αὐτὸς ἐγὼ σοὶ εἶμι ὁ Πυθαγόρας. ὥστε πᾶν ὡς ἀγαθὸν, λοιδορῆσθαι μὲν μοι. καὶ ταῦτα, ὅσα εἰδώς οἷός τις ἦν τὴν τρέπον. Μι. τὰ αὐτὴν μακρὰ κείνη περὶ πέντε, ἀλεκτρονίων φιλοσοφῶν; εἰπὶ δὲ ὅμως ὡς Μνησαρχὸς παῖς, ὅπως ἡμῖν, ἀντί μὲ ἀνθρώπων, ὅστις, ἀντί δὲ σαρμῆς, περὶ τὴν αἰσθητικὴν αἰσθητικὴν. καὶ πᾶν τὰ ταῦτα, εἰδὲ πᾶν πᾶν πᾶν ῥάδια. ἐπὶ δὲ δύο ἡδὲ μοι περὶ τὴν αἰσθητικὴν δεκά πᾶν ἀλλότρετα ἐν σοὶ τὴν Πυθαγόραν. Αλ. τὰ πᾶν; Μι. ἐν μὲν, ὅτι λάλῃ εἶ, καὶ κρεῶν κῆρος. ὁ δὲ, σαρμῆς ἐν πέντε ὅλα ἔτη οἷμα παρῆν. ἑτέρον δὲ, καὶ παιτιπλῶς παρῆν, καὶ γὰρ ἐχὼν ὅ, τι σοὶ ὡς ἀγαθὸν μοι, κυάμους χθῆς ὡς οἶδα ἐχὼν, ἢ καὶ. καὶ σὺ εἰδὲν μελέησας, ἀνέλεξας αὐτὸς. ὥστε ἡ

Gal. Audistin' de Pythagora quodam ¹ Mnesarchida Samio. *Mic.* Sophistam illum dicis? superbum? ² qui instituit nequis vel ³ carnes gustaret, vel fabas ederet, suavissimum mihi edulium, salubre & & parabile à mensa submovens. Præterea qui mortalibus suavit, ne per quinquennium loquerentur. *Gal.* Id scias etiam, hunc priusquam Pythagoras esset, ⁴ Euphorbum fuisse. *Mic.* Præstigiatores & prodigiorum artificem hominem aiunt fuisse ὁ Galle. *Gal.* Ille ipse ego sum, Pythagoras. Quare desine quæso mihi convitari, præsertim cum ignores quibus sim moribus. *Mic.* At hoc rursum, multo quàm illud portentosius, Gallus philosophus? Attamen expone Mnesarchi gnate, qui factum sit ut ex homine avis, ex Samio ⁷ Tanagraus repente nobis apparueris. Neque enim ista verisimilia, neque omnino creditu facilia: quandoquidem duas quasdam res jam in te mihi videor animadvertisse, à Pythagora prorsus alienas. *Gal.* Quas? *Mic.* Alteram, quòd garrulus es, & clamoriferus, cum ille filere in quinque annos integros, puto præceperit. Alteram, quæ cum ejus legibus planè pugnat. Equidem cum non haberem, quod tibi objicerem, fabas heri, ut scis, tibi attuli, quas tu nihil cunctatus collegisti. Quo fit

ne-

1 *Mnesarchida*] Samii Mnesarchii annulorum sculptoris, de quo Laert. *Cogn.*

2 *Qui instituit*] De disciplina Pythagorica Gell. lib. 1. c. 9. lib. 4. c. 11. Ovid. lib. 15. Met. *Idem.*

3 *Carnes gustaret*] Senec. Epist. 19. *Idem.*

4 *Euphorbum*] Nobilis Trojanus Iliaco in bello, à Menelao occisus, cujus animus Pythagoras in se immigrasse affirmabat. Ovid. lib. 15. Met. *Idem.*

5 *Εκείνου αὐτὸς*] Paraphrasis est hujus versus:

Εκείνου αὐτὸς εἰμι λοιδορεῖ δὲ μὲν. Bourd.

6 *Τὸ αὐτὸ μ. 1. περὶ πέντε*] In Flor. Cod. ταῦτα μ. 1. περὶ πέντε. *Idem.*

7 *Tanagraus*] A Tanagra Boeotiz mediterraneæ urbe de qua Ptolom. lib. 3. c. 5. Plin. lib. 10. c. 2. *Cogn.*

ἰψευδάς σοι αἰάγῃ ἐ ἄλλο εἶναι, ἢ Πυθαγόρῃ ὅτι παραινόμενάς, καὶ τὸ ἴσον ἡπιότητάς, κυάμης φαρμάκῳ, ὡς αἰ, εἰ τὴν κεφαλὴν ὧ πατρὸς ἰαλίας. Αἰ. ἢ γὰρ οἶδα ὃ Μικυλλε, ἥτις αἰῶνα τέτυκται, καὶ τὰ πρόσφορα ἐφῆσαι βίῳ. ἐγὼ δὲ, τὸ πᾶν ὅσα ἡδίστοι ἔκ κυάμων. ἐφίλοσόν γὰρ. καὶ δὲ, φάρισμι αἶν. ἐπιτίθει γὰρ, καὶ ὅσα ἀπόρρητος ἡμῶν ἢ τροφή. ἀλλ' εἰ σοι φίλοι, αἶν, πῶς ἐκ Πυθαγόρῃ τῶν τῶν τῶν, καὶ ἐκ ὅσοις πρόσφορον ἐκίσταται βίῳ, καὶ ἅπαντα ἢ μεταβολῆς ἀπολαύσας ἐφῆσαι. Μι. λέγεις αἰ, ὡς ἐμοίγε ὑπερήδιστοι αἰ τὸ αἶμας ἡμῶν. ὡς εἰ τις αἰρίσιν ὡς αἶν, πόπεροι μᾶλλον ἐπὶ τῶν ἐκ αἶμας τὰ τοιαῦτα διεξιόντες, ἢ τὸ παρὰ δαίμονα ὄνειρον ἐκείνῳ αὐτῶν ὅρα, τὸ μικρόν ἐμαυτοῦ, ὅσα οἰκῶ ὁπότεροι αἰ ἰλοίμην. ὅπως ἀλλοθι ἡ γὰρ τὰ πᾶσι τῶν ἡδίστοις φαίνεται. καὶ ἐκ ἴση πᾶσι ὅμοις αἶν, εἰ τε, καὶ τὸ πολὺ μᾶλλον ἐκείνῳ. Αἰ. ἢ γὰρ σὺ ἀναπνεύσας τὸ ὄνειρον, ὅπως ποτὶ ὁ φανείας σοι καὶ, καὶ πᾶσι ἰσάμεθα μόρια ἀφροσύνης, κενὴ, καὶ ὡς ἐκ ποιεῖς λόγον, ἀμύλην πᾶσι δαίμονας τῇ κινήσει μετὰ δῶκται; Μι. ἀλλ' ὅτι ἐπιλήσυσθα ποτὶ ὃ ἀλεπτύν, πᾶσι ἰδίῳ ὅπως ἐκείνῳ. ὅπως γὰρ πολὺ τὸ μέλι ἐκ τῶν ἐφῆσαι ὁ ὄνειρον καὶ αἶν, ὅπως, ὡς μόρις αἰοίγῃ πᾶσι βλεφάρῳ ὡς αἶν, εἰς ὅποιον αἶν ἐκείνῳ. οἰον ὡς ἐκ τῶν ὡς τὰ πᾶσι ἐκείνῳ ἐκείνῳ, πᾶσι γὰρ γὰρ παρὲς ὅπως γὰρ τὰ ὄνειρον. Αἰ. ἢ γὰρ κενὴ, δεῖναι τινὰ φῆς τὸ ἴσως ὡς ἐκείνῳ,

necessario, vel ut mentiaris & alius sis, vel si sis Pythagoras, legem violaveris, & æque impiè te gesseris, comedendo fabas, ac si patris caput comedisses. *Gal.* Nescis Micylle quænam sit huiusce rei causa: neque quæ ad unumquodque vitæ genus conducant. Ego tum quidem non esitabam fabas, quum eram philosophus. At nunc edo: avienim convenit, neque prohibitum est nobis hoc edulium. Verum nisi molestum est, audi quemadmodum in hoc quod nunc sum, ex Pythagora transivi, quamque multis in vitæ generibus vixerim: & quid ex unaquaque transformatione sim consecutus. *Mic.* Narra quæso: nam id mihi fuerit auditu jucundissimum. Adeo ut si quis mihi deferat optionem, utrum te ista narrantem audire malim, an scælicissimum illud somnium, quod paulò ante vidi, denuo videre, haud sciam utrum electurus sim, usque adeo cognata germanaque puto esse ista tua cum suavissimis illis visis, & ex æquo vos æstimo, te pariter & pretiosum illud insomnium. *Gal.* Etiamnum tu somnium illud, quod dudum tibi visum est, in animum revocas, & inania quædam observans simulachra, atque (uti loquuntur poëtæ) evanidam quandam sceleratam memoriam confectaris? *Mic.* Imò illud scias Galle, me illius visi nusquam obliturum: tantum mellis in oculis somnium aufugiens mihi reliquit, unde vix queam palpebras attollere, rursus in som-

num coeuntes. Itaque qualem voluptatem movent pennæ in auribus versatæ, talem titillationem mihi præbent ea quæ vidi. *Gal.* Novum hercle mihi narras insomni amoris,

ἔγω πῶλός εἰμι, ὡς φασί, καὶ ὅρῳ ἔχειν τὴν πῶλόν τινος ὑπὸ τοῖς ἰσκαμνύμασι ἤδη πηδᾶ, καὶ ἐνδοκίμοις ἀνεωγῶσι τοῖς ὀφθαλμοῖς, μελιχρὸς ἔστω, καὶ ἐσπερῆς φανόμην. ἔγελω γὰρ ἀκούσας οἷός τις ἐστίν, ἔγω σοι ἀειπώμενός εἰμι. *Mi.* ἐπιμυθεύεις λέγεις. ἦδὲ γὰρ τὸ μεμνηδαι, καὶ διεξίναμι πρὸς αὐτὸ. σὺ δὲ πηλὴ καὶ Πυθαγόρα, διηγήσῃ περὶ αὐτῶν τῶν μεμνηδαι; *Αλε.* ἐπειδὴν σὺ καὶ Μικυλλεῖ, πύσση ὀνειρώτῃ, καὶ ἀπὸ ψήσῃ ἀπὸ τῆς βλιφάρων τὸ μέλι. τὸ νῦν δὲ, ὡς περὶ εἶπες, ὡς μετὰ εἶπες ἀφ' ὧν ἐλεφαντίνων πυλῶν, εἶπε ἀφ' ὧν κερατίνων σοι ὁ ὄνειρος ἦκε πύμην. *Mi.* εἰδὲ δὲ ἐπὶ τῶν τῶν καὶ Πυθαγόρα. *Αλε.* καὶ μὲν Ὀμηρὸς δύο ταύτας μόνους λέγει. *Mi.* ἔα χαίρειν τῇ λήρῃ ἐκείνῃ ποιητῶν, εἰδὲν εἰδὲτα ὀνείρων πρὸς. οἱ πίνητες ἴσως ὄνειροι, ἀφ' ὧν τοῖς τῶν ἐκφορῶσιν, οἷος ἐκείνῃ ἐώρε, εἰδὲ πάντων σαφῶς, τυφλὸς αὐτὸς εἶναι. ἐμοὶ δὲ ἀφ' ὧν χρυσῶν πᾶν πυλῶν ὁ ἥδιος ἀφίκετο, χρυσὸς ἐκ αὐτοῦ, καὶ χρυσῶν πάντων πρὸς ἐβλημῶν, καὶ πολλὸν ἐπαγνῶμην χρυσοῖν. *Αλε.* πῶς καὶ Μίδα βέλυσται, χρυσολογῶν. ἀπὸ χινῶς γὰρ ἐκ τῆς ἐκείνης σοι εὐχῆς τὸ ἐνύπνιον. καὶ μίπα καὶ ὅλα χρυσὸν κεκομίσθῃ μοι δοκεῖς. *Mi.* πολλὸν καὶ Πυθαγόρα, χρυσὸν εἶδεν, πολλὸν πῶς οἶδ', καλόν, οἷον τὴν αὐγὴν ἀπαράπτῳ. τί ποτε ὁ Πίνδαρος

fiquidem alatum cum sit, ut ajunt, metasque volandi præscriptas habeat somnium, jam septa transiit, in apertis etiam oculis obversans, adeo mellitum & evidens apparet. Quare pervelim audire cujusmodi sit istud, quod te supra modum delectat. *Mic.* Gestio narrare: nam dulce est hoc ipsum narrare, & commemorare de illo quippiam. Tu vero Pythagora quando narrabis tuas transformationes? *Gal.* Vbi tu Micylle desieris somniare, melque illud ab oculis absterferis. Interim prior dicito, ut intelligam, utrum per portam eburneam, an per corneam tibi somnium advolarit. *Mic.* Per neutram Pythagora. *Gal.* Atqui has duas tantum nominat Homerus. *Mic.* Valere finas nugatorem illum poetam, qui nihil de somniis intellexit. Inopia forsan somnia per istas commendant portas, qualia videbat ille, neque id admodum perspicue quippe qui captus oculis. Mihi vero per aureas quasdam portas jucundissimum hoc advenit insomnium, & ipsum aureum, & aureis undique circumamictum, aurique multum adducens. *Gal.* Desine Mida optime de auro fabulari. Nam procul dubio, ex illius voto, istud tibi accidit insomnium, & solidas auri venas mihi videris adduxisse. *Mic.* Multam auri vim vidi Pythagora, multam, quam putas pulchri? quo fulgore coruscantis? Quid tandem Pindarus in illius

1 Εἶγω πῶλός εἰμι | Τ' προσλοκον, ut etiam mox illa μελιχρὸς ἔστω καὶ ἐσπερῆς φανόμην, &c. Neque dixeris hæc referri ad vocem ἔρωτα, disconvenit enim. Plane hoc Luciani festinantis, & de re ipsa magis quam de dictione cogitantis, παρορμα. *Marcel.*

2 Atqui has duas | Homer. Odys. v.

Δοιαὶ γάρ τε πύλαι ἀνύπνιον εἰσὶν ὀνείρων.

Virg. 6. *Æn.* Sunt gemina somni porta, &c. Cogn.

φῆσι τοῦ αὐτοῦ ἱππαιῶν, ἀνάμνη-
 σιν γάρ με, εἴ ποτε οἶδά οἱ πῶ ὕδωρ
 ἄρατον εἶπαι, εἴπε το χρυσοῖοι θυ-
 μοῖζι, ἐν ποίῳ ἐστὶν χρῆμα ὄψιν
 ἔχοντες τὸ ἀμύμονος. Ἀλε.
 μὲν ἐκείνῳ ζῆτις. Ἄρατον μὲ ὕδωρ,
 ὃ δὲ χρυσοῖς, αἰθέρῳ πυρρῷ ἔπε-
 ρετο. ἔπειτα τοῦτο, μέγαρον ἔχοντα
 πλάττω; Μι. ἢ Δία αὐτὸ τῆτο.
 ὡς περ γὰρ τῶν ἐν οὐρανῷ ἰδὼν ὁ
 Πίνδαρος, ὅπως ἱππαιῶν τὸ χρυ-
 σοῖοι. ὡς δὲ ἡδὲ μοῖσος οἶον πῆ, ἢ
 ἄρατον ὁ ἐσθλὸς ἀλεκτρῶν. ὅτι
 μὲν οὐκ ἀποστρέφει ἢ χθὺς, οἶδα.
 Εὐκράτης γάρ με ὁ πλοῦσις ἐστὶν
 ἔχοντα ἐστὶν, λυσιτελοῦν ἔχει ἐκί-
 λω τῶν ἄλλων ἐπὶ τὸ δειπνόν.
 Ἀλε. οἶδα πᾶν τῆτο, πεινάσας
 παρ' ὅλων τῶν ἡμέραν, ἄρατοι
 βασιλεῖς ἐν ἰσοτέρας ἔχεις ὑποβί-
 βουλον. τὸς πῖναι ἐκείνης ἐκί-
 λω ἐκίλω, ὡς πᾶν δαψιλὲς τὸ
 δειπνόν ἀλεκτρῶν ἀθλητῶν πο-
 τῶν ἡμερῶν, καὶ ὁλύμπια οὐκ ἄρα-
 τος ἀμύμονος. Μι. ἐπὶ δὲ δει-
 πνήσας ἱππῶν, ἐκείνους δὲ
 οὐκ, τὸς ἐκίλω σοι παρεβαλόν.
 εἴπε μοι τὸ Ὀμηροῦ, ἀμβρο-
 σίῳ χρῆμα ἦν πῶ πῶ ὡς ἀλ-
 γῶς οἶον ἐπὶ πῶ. Ἀλε. πῶ δὲ
 τῶ Εὐκράτῳ ἐστὶν ὁ Μικυλλί,
 διέτρεψεν, καὶ τὸ δειπνόν, οἶον ἐκί-
 λω, καὶ πῶ πῶ συμποσίῳ πᾶσι.
 καλὸν γὰρ ὅτι αὐτοῖς σὶ δειπνῶν,
 ὡς περ οἶον πᾶσι δὲ δειπνῶν ἐκείνῳ
 ἐστὶν ἔχοντα, καὶ ἀμύμονος τῇ
 μετῴχῃ τὰ βίοντα. Μι. ὡς
 ἐστὶν ἔχοντα, καὶ τῶν διηγεμένων.
 ἐπὶ δὲ οὐκ ἐστὶν, καὶ δὲ λέγω. ὡς

illius laudem dicit? Nam in me-
 moriam redige, siquidem memi-
 nisti, quum aquam præstantissi-
 mam dicens, aurum deinde ad-
 miratur, idque jure statim ab ini-
 tio carminis omnium bellissimi.
Gal. Num illud quæris? Aqua est
 illa quidem optima, Cæterum
 aurum, uti candens ignis, ita eni-
 tens, noctibus eminet eximiæ u-
 num, Cæteras supra opes: quæ
 Gloriam ac decus addunt. *Mic.*
 Per Iovem isthuc ipsum. Etenim
 Findarus aurum perinde laudat ac
 si meum insomnium vidisset. Sed
 ut tandem cognoscas quale fuerit,
 ausculta jam sapientissime Galle.
 Scis ut heri nullum domicubum
 acceperim: siquidem dives ille
 Eucrates in foro mihi factus ob-
 viam, lotum me in tempore ad
 cœnam venire jusserat. *Gal.* Hoc
 probè scio. Nam totum esurie-
 bam diem, donec profunda tan-
 dem vespéra domum reversus,
 subuvidus vinoque madens, quin-
 que illas fabas proferres, non ad-
 modum opiparam cœnam Gallo,
 qui quondam fuerit atleta, qui-
 que Olympia non segniter olim
 desertarit. *Mic.* Ast ubi reversus à
 cœna fabas tibi objecissem, obdor-
 mi vi protinus. Tum mihi, juxta
 Homerum, ambrosia sub nocte
 divinum haud dubiè somnium su-
 perveniens. *Gal.* Sed prius quæ ti-
 bi apud Eucratem acciderint, nar-
 ra: & cujuscmodi fuerit cœna quæ-
 que in cœna acta sunt omnia. Ni-
 hil enim prohibet quominus de-

quo cœnes, si veluti cœnæ illius somnium reducas, & quæ tum ederis,
 rursus commemoratione quasi rumines. *Mic.* Putabam molestum me
 futurum, si hæc quoque retulissem: Verum quia tu desideras, en id
 quoque narrabo. Cum nunquam antehac in vita cœnasssem apud ullum di-

νιὰς κραιῶς ἡ, παρῶν μὲ δ' ἄ-
μφοι, ἀνέστησαν τὸ θεομόπολιν, σὺν
ἀπ' ἀμφοῖν νῆ Δία. πάντα οἱ μὲν
νιανίσκοι δ' αἰμαζέταις, ὑπὸν χένια
παρ' αὐτοῖς αὐτὸ πάνθ' ἔστιν, ὡς δια-
μφοι ἐν τῷ χήματι, καὶ ἐπιπολὺ
καρτερῶν δύναται. εἶπε μηδὲν ὡς
χρῆμα πηλοῖσι καὶ ἀκείῳ αὐτῷ,
εἰ καὶ κακλίπῃσι φέροντες, ὡς ὁ μὲν
τῶν ἀπὸ τοῦ Πυθαγόρου, πολυπόνοι,
καὶ ποικίλοι δῖποι, ἐπὶ χρυσῷ
πολλῷ, καὶ δ' ἄλλοι. καὶ ἐκπύμαθα
ἡ χρυσῶν, καὶ ἀφ' αὐτοῖν ὡραῖοι, καὶ
ὅλως, ἡ δὲ πᾶς ἡ καὶ ἀφ' αὐτῶν.
πολλὴν ἀλλὰ ἐν με ἐλύπη, ὅ με-
τρίως, ὁ θεομόπολις ἐσχελῶν,
καὶ ἀρετῶν πᾶσι καὶ με διεξίω, καὶ
διδάσκων, ὡς αἱ δύο ἀποφά-
σις, μίαν καὶ φασὶν ἀποπελῶσι. καὶ
ὡς ἐπὶ ἡμέρᾳ ἐστὶ, νύξ σὺν ἐστὶν, ἐν-
τε ὅ, καὶ κέρφα ἐφασκεν εἶναι μὲν.
καὶ ποικίλῃ ποικίλῃ, ἐπὶ διομῶν
καὶ φιλοσοφῶν συνήρῃ, καὶ ἐπι-
τίμῃ τῶν ἀφ' αὐτοῖν, σὺν ἐστὶν
ἀκείνῃ τὸ κίτῃ ἐξόντων, ἡ ἀδόντων.
τὸ μὲν οἱ ὡς ἀλεκτρῶν, τὸ δὲ
πονοι. Αἰε. ἐχ' ἡδὲν ὡς Μίκυλλε.
καὶ μάλιστα ἐπὶ συνεκλήρωσις τῶν
λήρῃ ἐκείνῃ γέροντι. Μι. ἀκείνῃ δὲ
ἐπὶ τὸ σύντονον. ὡς μὲν γὰρ τὸ Εὐ-
κρατίῃ αὐτὸν ἀπαίδα ὄντα, σὺν
οἱ δὲ ὅπως ἀποδίδουσι, εἶπε κα-
κλίπῃσι με, καὶ ἀφ' αὐτοῖν θε-
μῶν, ἐν αἷς κληρονομῶν ἢ ἀπάν-
των ἐστὶν, μικρὸν ἐπιχόνη, ἀποδ-
νῆν. ἐμαυτὸν ὅ παρελθόντα εἰς τῶν
ἐστὶν, τὸ μὲν χρυσῶν, καὶ τὸ ἀργ-
εῖον, ἐξ αὐτῶν, σκάφαις ποτὶ με-
γάλας, ἀέναντι ἐπὶ πολλὴ ἐπὶ
ρεῖν. πᾶσι δὲ ἀλλὰ, τῶν ἐστὶν, καὶ
ἐκπύμαθα, καὶ ἐκπύμαθα, καὶ δια-
κρίνας, πᾶσι δὲ καὶ ὡς τὸ ἐκείνῃ εἶναι.

haurire perpetuò scaturiens, & affatim affluens. Cætera verò nempe vestes, mensas, pocula, ministròs, omnia mea, ut par erat, esse.

Vnde

benditempus, primùm tollentes
Thesmopolin composuerunt, sa-
nè non sine negotio, quinque uti-
que proceri juvenes, cervicalia
illi supponentes undiquaque, quò
nimirum in eodem habitu perma-
nere, diuque durare posset. De-
inde cùm nemo sustineret ei ac-
cumbere, me adductum reclinant,
ut eadem in mensa essemus. De-
inceps cœnabamus, ὁ Pythagora,
opiparam, variamque cœnam,
multo in auro, multoque in ar-
gento. Pocula erant aurea, for-
mosi ministri, cantores, scurræ:
denique jucundissimus quidam er-
rat convivarum congressus. Nisi
quod unum quiddam me molestia
afficiebat vehementer, Thesmo-
polis obturbans, mihi virtutem
nescio quam commemorans, do-
censque duas negationes efficere
unicam affirmationem: & si dies
sit, noctem non esse. Nonnun-
quam etiam cornua mihi esse di-
cētabat, atque id genus multa
continuato sermone apud me, cui
nihil opuserat, philosophabatur,
ac succidebat voluptatem, cùm
sineret eos exaudiri, qui cithara,
& voce canebant. Habes Galle de
cœna. Gal. Non admodum ju-
cunda, Micylle, maximè quia
cùm illo deliro sene accubitus
fortituseras. Mic. Audi nunc in-
somnia. Putabam Eucratem
ipsum liberis orbem nescio que-
modo è vita decedere. Dehinc ubi
me accersisset, ac testamentum
condidisset, quo me in solidum
hæredem omnium scripserat, pau-
lùm superstitem obiisse. Me verò,
cùm adiiissem facultates, aurum
& argentum ingentibus scaphis

ἀπὲ ἐξήλασται ἐπὶ λαοῦ ζόγους,
 ἐξυπνιάζων, ἀείδει πρὸ ἅπασιν
 τοῖς ὄρωσι ἐκίθησαν. καὶ ἀντί-
 θεον πολεοί, καὶ περιπατοῦν; καὶ
 εἰπονὶ πλείους. ἰὼν δ', τὴν ἰδὴ-
 ται τὴν αὐτὴν ἔχον, καὶ δακτυ-
 λίας βαρεῖς, ὅσας ἀκακίδαια ἐξημ-
 μύνας τῷ δακτύλῳ, ἐκείλους ἐπεί-
 σιν τὴν λαμπρὰν ὀψέπιδον εἰς
 ὑποδάχνην τῷ φίλῳ. οἶδ' ὅτι, ὡς ἐν
 ὁμίῳ κίχης, τὴν παρῆσαν. καὶ τὸ
 δῖπτον αὐτὸ συνεκομιζέσθαι, καὶ ὁ
 πότῳ συνεκροτῆται. ἐν τῷτ' ὅντα
 με, καὶ φιλοφροσύνης ἀποκρίνεται ἐν
 χερσὶν αἰσάλας ἐκείνῳ τῷ παρῳλῳ,
 ἡδὴ δ' ἀπακτινὸς ἐσσημιζομένη, ἀνα-
 ῥοήσας ἀκρίως, συνιέρεσθαι μὴ μὴ
 τὸ συμπόσιον, ἀντίθετον τῷ τῷ
 πρὸς. τῷ πρὸς τὴν ἐκείνῳ ἀφ' ἀπεί-
 σης, ὅπως μὴ φέρει παρῳλῳ
 σης. ἀρῶσι ἀλόγως ἀνακτινῶν καὶ
 σὺ δὲ, ὡς τρέφονται ἂν ἡδὴ
 ἐπὶ ἰδίῳ τῷ ὀκνηρῷ καὶ ἡρόδω;
 Ἀλλ' ὅπως φιλόχρυσος, καὶ φιλό-
 πλοῦς ὁ Μίκαδαι, καὶ μὴ τὸ
 ἐξ ἀπείσας παρῳλῳ, καὶ ἡγῆσθαι
 μὴ ἰσχυρὰ πολὺ κεκτινῶν χρυσίον;
 Μι. ὡς ἰὼν μόνῳ ὁ Πυθαγόρας
 τῷτ', ἀλλὰ ἐν αὐτῷ, ὅποτε
 Εὐφροῦς ἡδὴ, χρυσὸν ἐν ἄρ-
 ρον ἐκείνῳ τῷ βορῶν, ἐξήκει
 πολέμῳ τοῖς Ἀχαιοῖς. καὶ ἐν τῷ
 πολέμῳ ἔτι σιδεροφορεῖν μῶλον ἢ
 χρυσοφορεῖν αἰνῶν ἦν. σὺ δ' ἐν τῷ
 πρὸς χρυσὸν ἀφ' ἀπείσας τῷ
 πολέμῳ ἔχον, ἀφ' ἀπείσας τῷ
 καὶ μὴ δὲ ὁ ὀκνηρῷ ἀφ' τῷ
 παρῳλῳ ὁμείας ἐπὶ σὺ τῷ
 μῶν, ὅπως χρυσὸν τε, καὶ ἡρόδω

Vnde postea bigis albis vectarer
 resupinus, cunctis qui intuebantur
 conspiciendus & admiran-
 dus: accurrent multi, & cir-
 cumequitarent, plures sequerentur.
 Me interim illius veste ami-
 ctum, annulósque graves, circi-
 ter sexdecim digitis insertos, ge-
 rentem, jubere splendidum ador-
 nari epulum, quo amicos excipe-
 rem. Qui jam, ut par erat in so-
 mnio, aderant, quibus epulæ
 jam erant comportatæ, jam po-
 tus ex animi sententia ministrat-
 us. In his cum versarer, & au-
 reis phialis præbiberem omnibus
 qui aderant amicis, cum jam af-
 ferrentur bellaria, intempestivo
 tuo clamore perturbasti nobis con-
 vivium, mensasque subvertisti:
 ac divitias illas ita dissipasti, ut in
 auras evanuerint. Num tibi vi-
 deor injuria in te stomachatus,
 qui obortum illud mihi somnium,
 vel tres noctes perpetuas libenter
 viderem? *Gal.* Adeo-ne es auri
 cupidus, & opum avidus, Micyl-
 le: idque ex omnibus unum ad-
 miraris, unamque fœlicitatem
 esse judicas, si plurimum possideas
 auri? *Mic.* Equidem haud solus
 ita cogito Pythagora: quin ipse
 quoque tum cum Euphorbus esses,
 auro atque argento comis intexto,
 prodibas pugnaturus cum Achiv-
 is, idque in bello, ubi ferrum
 quàm aurum gestare satius erat.
 At tu etiam tum intertextis capil-
 lis in periculum descendere volui-
 sti. Eamque, ut opinor, ob causam,

Homerus comas tuas Gratiis similes dixit: quòd auro argentòque re-
 vin-

1 Δακτυλίας βαρεῖς, ὅσας ἀκακίδαια ἐξημύνας τῷ δακτύλῳ] Videtur de du-
 plicato annulorum numero dicere. Anuli enim plerumque octo in digitis, ut in-
 ferius Icaromenippo. *Marsil.*

2 Ὁ πότῳ συνεκροτῆται] Vt in Nigra. *Bowd.*

ἰσφύχοντο. μακρὰ γὰρ αἰεὶναις
 δηλαδὴ, καὶ ἱρασμιώτεράν ἐφαίνον-
 το, συνασπαπλιγδύαυ τῷ χρυ-
 σίῳ, καὶ συναπολάμπυσαι μετ' αὐ-
 τῆς. καίτοι πᾶς μὲν οὗτος ὁ χρυσοκόμη
 μέτερι, εἰ Πάνθη υἱὸς ἂν, ἐπὶ μὲν
 τῷ χρυσίῳ. ὃ δ' ὅτι πάντων θεῶν πα-
 τὴρ, καὶ ἀνδρῶν, ὁ Κρόνος, καὶ Ρέας,
 ὅς ποτε ἠγάθη τὸ δρυαλικῆς ἐκεί-
 νης μέτερος, σὺν ἔχων εἰς ὃ, π
 ἱρασμιώτεροι αὐτὸν μεταβάλοι, εἰδὲ
 ὅπως ἂν ἀφ' ὧν εἴρεται Ἐκρυσία
 τὴν φρεσίν, ἀκρεῖς ἤδη περ ὡς
 χρυσίῳ ἐγγύς, καὶ οὐκ ἔστιν ἀφ' ὧν
 πύγας, σὺν τῇ ἀγαπητῇ. ὥστε
 πᾶς αὖ σοι τὸ ἐπὶ τῶν ἐτι λείπονται;
 ὅπως μὲν χρεῖας παρέχεται ὁ χρυ-
 σός. ὡς δ' οἷς ἂν παρῇ, καὶ π
 αὐτὸς, καὶ σοφὸς, καὶ ἰχυρὸς;
 ἀπὸ γὰρ ἐστὶν, τιμὴν δὲ δέξαν σὺ
 πῶν. καὶ ἐξ ἀφ' ὧν, καὶ ἀνδρῶν,
 εἰς οὗτοι ἀνδρῶν, καὶ αἰοδῶν
 εἰς βραχὺ τῇσι. τὸ γὰρ πάντα γὰρ
 μοι τὸ ἐμπέχον οἶδα τὸ Σίμωνι,
 καὶ πᾶσι διπνήσαντα παρ' ἐμοί,
 ὅτι τὸ ἐπὶ τῷ ἡψυ τῶν Κρονοῖς,
 δύο τόμους ἔχει ἀλλήλων ἐκβαλόν.
 Αλε. οἶδα, τὸ σίμων, τὸ βραχὺ,
 ὅς τὸ ἱερὰ μὲν τρύβλιον ὑφελίμε-
 νον, ἀλλὰ ὑπὸ μύτης ἔχων μὲν τὸ
 δέπνον, ὃ μόνον ἡμῖν ὑπὸν ἔχει. εἰ-
 δὲν γὰρ αὐτὸς ὁ Μικυλλε. Μι. σὺ δὲ
 ἐκείνῳ αὐτὸ κλίψας, εἴπε ἱππο-
 μόνειοι θεὸς ποσειδῶν. ἀλλὰ τί σὺν
 ἐμὲ οὐκ, καὶ ἐβόας τότε ὁ ἀλεκ-
 τρυῶν, ληίζοντες ἡμᾶς ὁρῶν;
 Αλε. ἐγκυκλῶν, ὃ μόνον μοι τότε
 δυνάμεν. τί δὲ ἂν ὁ Σίμων; ἐφί-
 κεις γὰρ πᾶσι αὐτῶν ἱερῶν. Μι.
 ἀνέψους ἦν αὐτῶν, πλεῖστον εἰς ὑπερ-

vincirentur. Longè enim melio-
 res scilicet & amabiliores vide-
 bantur, quòd essent auro religa-
 tæ, unaque cum eo relucere. Verùm Auricome moderatè te ge-
 rebas, qui cùm Panthi esses filius,
 aurum in pretio habebas. Quin &
 ipse Deorum omnium, homi-
 nūmq̃ue pater ille, Saturno Rheá-
 que progenitus, quum Argoli-
 cam illam puellam adamaret, ni-
 hilque haberet amabilius in quod
 sese transformaret neque quo A-
 crissi custodias corrumpere, au-
 disti ut aurum sit factus, & per re-
 gulas illapsus, potitus est ea quam
 deperibat. Iam verò quid tibi præ-
 terea commemorem? Quàm mul-
 tos usus præbeat aurum: & ut eos
 quibus adfuerit, formosos, &
 sapientes, & potentes reddat,
 decus & gloriam illis concilians,
 utque nonnunquam ex obicuriis
 & ingloriis, claros & celebres re-
 pentè efficiat. Nam mihi vici-
 num, ejusdemque artis Simonem
 nosti, qui paucis antè diebus apud
 me cœnavit, quum injectis duo-
 bus extorum frustis, legumen co-
 querem Saturnalibus. Gal. Novi
 simum illum & brevem: qui fi-
 ctilem ollulam quæ nobis erat u-
 nica, suffuratus, peracta cœna
 abiit sub alagestans. Nam ipse vi-
 di Micylle. Mic. At quanvis su-
 flisset, tam multos Deos jura-
 bat. Sed cur non prodebas, ac
 vociferabare tum, ὁ Galle, cùm
 nos furto spoliari conspiceres?
 Gal. Coccyzabam, quod solum
 poteram id temporis. Verùm quid Simon ille? Nam videbare aliquid
 de illo dicturus. Mic. Eὶ consobrinus erat vir admodum dives,
 no-

1 Κρομμῶν τρύβλιον] Generaliter pro quolibet fictili. Sumitur tamen pro fa-
 ctis fictilibus qualia Numæ fictilia, & ita videtur interpretari τρύβλιον, Helych-
 ποτήριον μυστηρίον. Bourd.

βολὴν, Δερμόλῳ τῶνομα. ὅπως
ζῶν μ', εἰδὲ ἐβολὴν ἰδούκῃ τῇ Σί-
μωνι. πῶς γὰρ, ὅς ἐδὲ αὐτὸς ἡγί-
στο ᾧ χρεώμεται; ἵππῃ δ' ἀπίθῃσι
σφῶλιν, ἀπαιτῶ ἐκείνη κ' τὰς νό-
μας. Σίμων ὁ πῶς ῥά κ' ἐκείνη, ὅ-
τε τὸ τρυβλίον ἀνελείχῃ, ἄσμεν-
δι ἐξελαυνόν, ἀλυσγῇ, καὶ ὁστροφέα-
φῃ ἀμπιχρῶν, οἰκίῳ, καὶ ζώ-
γῃ. καὶ χρεώσῃ ἐκπύμασθαι, καὶ ἐλε-
φαστοπέδας τρεπίζας ἔχον, ὅφ'
ἀπάντηται ὁστροφέα μύθῳ, εἰδὲ ὁσ-
βλέπῃ ἐν ἡμέρῃ. ἵνα γὰρ γὰρ ἰγὼ
μ' ἰδὼν ὁστροφέα, χαίρει ἔφην ὁ Σί-
μων. ὁ δ', ἀναπαύσας, ἔπειτα
ἔφην τῷ πῶσι, μὴ χαῖσθαι κρύ-
πτον μὲν τῶνομα, ὃ γὰρ Σίμων, ἀλλὰ
Σιμωνίδης ἐπομάζομαι. τὸ δ' ἐμεί-
νει, ὅτι ἐρῶσιν αὐτῷ ἐπὶ γυναι-
κας. ὁ δ', ἡρώδῃ τῇ ἐπὶ τῶν
καὶ ὁστροφέα. καὶ πῶς μ', ὁσ-
σίτῃ, καὶ ἰλεῶς ἔστι. αἰδὲ, ἀπι-
λεῖν ἀνελείν αὐτὴς, ἀνελείναι.
ὁρᾷς ὅσον ἀγαθὸν ὁ χρεώσας αὐ-
τῷ, ἔμε ἐμὲ ποιῶν τὰς ἀμφο-
φοτίδας, καὶ ἰσοσμίνας ἀνελείναι-
ται, ὅπως ὁ ποιητὴς ἐκείνῳ κε-
ρῶς. ἀκούεις δ' ἐπὶ ποιητῶν λεγόν-
των, ὅτι χρεώσας διέξωμα καὶ ἰσοσ-
μίνας. καὶ, χρεώσας γὰρ ἔστι, ὅς
βροτῶν ἰγὼ κρῶται. ἀλλὰ τί μὲν
ἰγὼ ἀνελείν αὐτὴς; Ἀλλ'. ὅτι
ὁ μὲν πῶς ποῶσις ἐξῆπαίτοσιν ὅτι
τῷ πλυσίον. οἱ δ' ἰγὼ ἰδὼν πολὺ
ἀνελείναι ὅσον τῷ βίον βίον. λέ-
γει δ' ἐπὶ, καὶ πῶς, καὶ πλυσίον
ποῶσις γὰρ μύθῳ, καὶ ἀπαιτῶς
βίον πλυσίον. μὴ μικρὸν δ' ἐπὶ
αὐτὸς ἔστι ἰσοσμίνας. Μι. ἡ Δίε,
καὶ ὅς γὰρ ἔστι ὅτι ἐπὶ ὅπως ἔλ-

nomine Drimylus. Is dum vive-
bat, ne obolum quidem Simoni
donaverat, nam qui dedisset, cum
ne ipse quidem pecunias attinge-
ret? Postquam verò pridie mor-
tuus fuisset, omnes illas pecunias
juxta leges, Simon ille gaudens
effert, purpurea, hysginóque tin-
cta veste indutus, famulosque &
currus, aurea pocula, meniasque
pedibus eburneis innixas possidet,
ab omnibus adoratur, jamque nos
ne aspicit quidem. Etenim nuper
cum illum procedentem conspe-
xissem, Salve, inquam, Simon.
At ille indignatus, edicite, inquit,
illi mendico, ne meum nomen
diminuat: neque enim Simon,
sed Simonides appellor. Porro,
quòd maximum est: mulieres et-
iam illius amore capiuntur: quas
is quidem ludos facit, ac fastidit:
& has admittit, comèque sese
præbet, illæ verò quæ negligun-
tur, necem sibi illaturas mini-
tantur. Vides quantas commo-
ditates pariat aurum, siquidem
deformissimos transfigurat, red-
ditque amabiles, non secus at-
que cestus ille poeticus. Audis
insuper & à poetis dictum,
O aurum res auspicata, & pos-
sessio pulcherrima. Item, Au-
rum est quod opibus imperat mor-
talium. Sed quid interim risisti
Galle? Gal. Quia præ inscitia si-
mili modo cum vulgo, tua te fal-
lit opinio de divitibus. At velim
te scire, eos vitam vivere longè
quam vos ærumnosiores. Quod
dico, qui & ipse pauper, & dives
aliquando fuerim, atque omne vi-

te genus sim expertus. Porro paulò post & ipse omnia scies. Mic.
Per Iovem tempestivum jam est, ut & tu referas quomodo sis transfor-
matus:

λάγης, καὶ ὁ σπύοιδα τῷ βίῳ
 ἰκνέω. *Αλι.* ἄκχι. ποσὸν γὰρ
 σπύοις, μηδὲν με σὺ δύδαιμ-
 νίστερον βιῶντα ἰωρακίαν. *Μι.* ἰμῷ
 ὁ ἀλεκτρών, ἔγω σσι γῆλοι. *σπύοις*
 σπύοις γὰρ με λοιδορεῖσθαι σσι.
 ἀλλὰ εἰπὶ δὲ Εὐφώρῳ ἀρξάμενος,
 ὅπως εἰς Πυθαγόραν μετεβλήθης.
 εἶπα ἐξῆς ἄχει ἔ ἀλεκτρών. *σπύοις*
 εἰκὸς γὰρ σι ποικίλα εἰδῶν, καὶ
 παρῆν, οὐ πολυκίδος τοῖς βίοις.
Αλι. ὅς μ' ἐξ Ἀπώλλωνος τὸ σπύ-
 ον ἢ ψυχῇ μοι κατέκταμην εἰς
 τὴν γλῶσσαν εἰς ἀνθρώπου σῶμα,
 ὡς πᾶσι τὴν κατὰ δίκην ἐκπλῆσσε,
 μακρὸν ἂν εἴη λέγειν. ἄλλως τε,
 ἔπε ὅσοι ἔτι ἰμοὶ εἰπεῖν, ἔπε σσι
 ἀκύνειν τὴν ποίαντα. εἰπὶ δ' Εὐφώ-
 ρος ἐγλυόμεν. *Μι.* ἰγὼ δ' πρὸ γὰρ
 τῶν ὁ γαυμάσει, τίς ὡς τῷ τοι
 πρότερον εἰπὲ, εἰ καὶ ποτὶ ἡλλά-
 γῳ ὥσπερ σὺ. *Αλι.* καὶ μέλα.
Μι. τίς ἔην, ἔπε ἔχεις εἰπεῖν;
 ἔγλω γδ τῷ εἰδῶν. *Αλι.* σὺ
 μύρμηξ ἰδιότης, τὸ χρυσόσι ἀνο-
 ρυπτόντων. *Μι.* εἶπα ὅκχι ὁ κα-
 κῶταί μοι ὀλίγον τὸ ψήμωτιν ἤκειν
 εἰς τὸ βίον, ἐξ ἐκείνου ἰπιστοσάμενος;
 ἀλλὰ εἰ τί μ' ἐξ τῶν ἐσθμῶν εἰπέ.
 εἰκὸς γδ εἰδῶν σι. εἰ γὰρ π ἄρα-
 ρὸν εἴη, ἀπαύξομαι ἡδὴ ἀναστῆς
 δὲ τῷ πατρίῳ, ἐφ' ὃ σὺ ἔσηκας.
Αλι. οὐκ ἂν μέθοις τῷ εὐδελῷ
 μηχανῇ. πλὴν ἀλλὰ ἐπιπρὸς Εὐ-
 φώρῳ ἐγλυόμεν, ἐπαίειμι γὰρ ἐπ'
 ἐκείνῳ, ἰμαχομένῳ ἐν Ἰλίῳ. καὶ
 δῶπαίνων ὑπὸ Μενελάῳ χρόνῳ ὕπε-
 ρον εἰς Πυθαγόραν ἦκον. τίως δ' πι-
 ρεῖσθαι αἰκὸς ἐπὶ, ἄχει δὲ ὁ
 Μηστήρχος ἐξερζάσθαι μοι τὸ εἶκον.
Μι. ὥσπερ ὦν ὁ τῶν, καὶ ἄποτος;
Αλι. καὶ μέλα. εἰδὲ γὰρ εἰδὲ τῷ

matus: & quid in unoquoque vi-
 tx genere perspexeris. *Gal.* Au-
 sculta, hoc tantum præmonitus,
 me neminem fœliciores in vita,
 quàm tu sis, unquam vidiſſe.
Mic. Quàm ego ſim ὁ Galle? hanc
 fœlicitatem tibi ipſi impre-
 cor, qui me ad tibi convitiand-
 um impellis. Verùm age, nar-
 ra exordiens ab Euphorbo, quo
 pacto fueris in Pythagoram trans-
 formatus: deinceps ordine ad Gal-
 lum uſque: conſentaneum enim
 eſt te varias res tum vidiſſe, tum
 tuſiſſe, nimirum in tam diverſis
 vitæ formis. *Gal.* Quemadmo-
 dum initio ab Apolline profecta
 anima in terram devolarit, & cor-
 pus humanum induerit, quam
 pœnam dependens, longum dictu
 foret: præterea neque mihi refer-
 re, neque tibi talia audire fas eſt.
 Verùm ubi Euphorbus factus fuiſ-
 ſem. *Mic.* Sed ego priuſquam
 eſſem iſ qui nunc ſum, ὁ precla-
 re, quiſnam eram? Hoc mihi
 priuſ dicito, nunquid & ego ver-
 ſus fuerim itidem ut tu. *Gal.* Ma-
 ximè. *Mic.* Quis igitur eram?
 ſiquo modo potes dicere, perve-
 lim enim iſthuc cognoscere. *Gal.*
 Tu formica eras Indica, ex illis
 quæ aurum effodiunt. *Mic.* Ita-
 ne neglexi infœlix vel paucula
 fruſta in vitam importare, cùm
 illo eſſem alitus? Sed age, quid
 poſt hæc futurus ſim dicito, nam
 conſentaneum eſt id ſcire te. Ete-
 nim ſiquid bonæ eſſet rei, me
 jam ab hac pertica, in qua nunc
 ſtas, ſuſpenderem. *Gal.* Idarte
 nulla ſcire poſſis. Cæterùm cùm
 Euphorbus eſſem (nam ad illa redeo) in Troia pugnabam: atque
 à Menelao necatus, in Pythagoram poſtea veni, ac tandiu ſine
 tecto perduravi, donec Mneſarchus domum mihi ædificafſet. *Mic.*
 Num quaſo ſine cibo, potuque? *Gal.* Maximè. Nihil enim his
 rebus

των, ἢ μόνον τῇ σώματι. *Mi.* συνέστι
 τὰ ἐν Ἰλίου ὄσπρηι μοι εἰπέ.
 τοιαῦτα ἔω οἷα φησι Σμηρῆς ἡμι-
 ὄσῳ αὐτά; *Αλι.* πόθεν ἐκείνου
 ἐπίστατο ὁ Μίκυλλος; ὅς γε γυνοῦραν
 ἐκείνου, καὶ ἐλθὼς ἐν Βακτρῆσι ἦν.
 ἐγὼ δὲ ποτὶ σὺ φημι ὑπερφύεις
 μηδὲ ἡμιῶν ποτε, μήτε τὴν Αἴαν-
 τος ἔστω μίαν, μήτε τὴν Ἐλίνην
 αὐτῆν ἔστω καλὴν, ὥς οἰοῦνται εἰ-
 δέν, ὅτι λάρκεν μὲν πάνα, καὶ ἐπιμή-
 κη τὴν τοῦ ἥλκον, ὥς εἰσέζειν κύκον
 θυγατρίσιν. τὰλλα δὲ, παῖν
 πρὸς ἐπὶ, ἐλκιδὸν περὶ χεῖρὶ τὴν Ἐρ-
 κλῆς. ἡ γὰρ Ἰφιδόνας ὄσπρηι ἀρπύ-
 στας, ἐν Ἀφιδόνας εἶχε, καὶ τὴν Ἡ-
 ῤερκλῆα ἡμιῶν. ὁ δὲ Ἡῤερκλῆς,
 ὄσπρηι ἡμιῶν Τροίαν καὶ τῆς πατρί-
 ρας ἡμῶν, τῆς ποτὶ μάλιστα. διη-
 γείτο γὰρ μοι ὁ Πάνθους ταῦτα, κα-
 μέδῃ μνησκίον ἦν, ἰωρακίαν λέγον
 τὴν Ἡῤερκλῆα. *Mi.* τί δὲ, ὁ Ἀχιλ-
 λῆς ποτὶ τὴν ἄλυσιν τὰ παῖνα,
 ἢ μὴ πρὸς ἄλλως ἐκ ταῦτα; *Αλι.*
 ἐκείνου μὲν οὐδὲ σκευὴν ἔχον ὁ Μί-
 κυλλος. οὐδὲ ἂν ἔχον μὲν σκευὴν ἀκρά-
 βως τὰ ὄσπρηι τῆς Ἀχαιοῖς λέγον.
 πόθεν γὰρ, πολίμῳ ἦν; τὸ μὲν τοι
 ἐπαῖον αὐτὸ τὸ Πάτροκλον, ὃ κα-
 λείτο ἀπείτεια, διελάσας τὴν δι-
 ῥαμ. *Mi.* ἵτα σὶ ὁ Μενέλαος με-
 πρὸς ὀχρεῖται. ἀλλὰ ταῦτα μὲν,
 ἡμεῖς τα Πυρρῶν δὲ, ἡδὴ λέγε.
Αλι. τί μὲν οὖν ὁ Μίκυλλος, σφί-
 σης αἰδῶντος ἦν. ἡ γὰρ οἰμὴ
 τὰ λάρκεν λέγον. ἄλλως δὲ, ὅταν ἀ-
 παῖδός, οὐδὲ ἀμελίσθης τὴν καλ-
 λῆται μετῃ μάλιστα. ἀπιδήμῃ δὲ εἰς
 Αἴγυπτον, ὥς συγχοῦμαι τοῖς ὄσπρηι
 φηταις ἐπὶ σέβει. καὶ εἰς τὰ αὐτὰ
 κατελθόν, ἐξέμαρτον τὰς βίβλους τὰς
 Ὀρίων, καὶ Ἰσίδος. καὶ αὐτὸς εἰς
 Ἰταλίαν ἐκπαλίσας, ὅταν διήμῃ

rebus opus, nisi corpori duntaxat.
Mic. Illud igitur prius mihi dici-
 to, num res ad Troiam gesta,
 fuerunt quales Homerus fuisse di-
 xit? *Gal.* Vnde is rescivisset Mi-
 cylie? qui quidem dum ista gere-
 bantur, erat in Bactris camelus.
 At ego tibi affirmo nihil tam exi-
 mium tunc factum fuisse: neque
 Ajacem usque adeo magnum, ne-
 que adeo formosam, ut putant,
 Helenam: siquidem vidi quan-
 dam candida & procera cervice,
 ut cycno progeneratam illam hinc
 conjicerent: ceterum animum, He-
 cubæ propemodum æquævam.
 Quam in Aphidnis, primum ra-
 ptam possedit Theus, qui Her-
 culis ætate vixit. Porro Hercules
 prius Troiam ceperat, patrum no-
 strorum memoria, qui per id tem-
 poris maximè florebat. Nam
 hæc mihi Panthus narravit, se
 cum esset adolefcentulus, vidisse
 Herculem. *Mic.* Quid autem Achil-
 les? Num talis erat, nempe
 quavis in re præstantissimus? an
 & ista sunt fabulosa? *Gal.* Cum
 illo quidem non sum congressus,
 neque res quæ apud Achivos ge-
 stæ sunt, ita accuratè possem re-
 ferre. Etenim quid scire potui,
 cum hostis essem? Certè Patro-
 clum illius socium, non magno
 negotio hasta transverberatum
 peremi. *Gal.* Deinde te Menelaus
 multo minore negotio. Verum
 istis de rebus satis. Nunc res Py-
 thagoricas refer. In summa Mi-
 cylie, sophista eram (oportet e-
 nim verum fateri) alioqui non
 imperitus, nec in disciplinis præ-
 clavis inexercitatus. Profectus
 sum autem in Egyptum, quod
 cum prophetis congregarer de
 sapientia communicaturus. Ibi adyta ingressus, Ori & Isis li-
 bros perdidici. Et cum in Italiam rursus vela fecissem, coasse-

τὴς καὶ ἐκείνα Ἑλλήνας, ὥς
 θεὸν ἰδὼν με. *Mic.* ἤκουσα ταῦτα ἔ
 ὡς δόξιας ἀναβιβασκέναι λήθαι, καὶ
 ὡς χρυσὸν τὸ μνηστὴρ ἐπιδείξαι
 ποτε αὐτοῖς. ἐκείνο δὲ μοι εἰπὶ, τί
 σοι ἐπῆλθε νόμος ποιήσεσθαι μήτε
 κρεῖων, μήτε κυάμων ἐδώκεν; *Alc.*
 μὴ ἀνάγκη ταῖς τοιαῦτα ὁ Μίκυλλε.
Mic. Διὰ τί ὁ ἀλεκτρυών; *Alc.*
 ὅτι αἰχμώομαι λίγην πρὸς σὲ τῶν
 ἀλλήλων ὑπὲρ αὐτῶν. *Mic.* καὶ μὴν
 εἰδὼν ὅκνεις ἰδεῖν λέγειν πρὸς ἀνδρά
 συνόισιν, καὶ φίλοι. διαπτόμεθα γάρ
 ἐκ ἂν εἰπομὲν. *Alc.* εἰδὼν ὅτις,
 εἰδὼν σὸν ἦν. ἀλλ' ἰώρων ὅτι εἰ μὴ
 τὰ σωτηρία, καὶ ταῦτα τοῖς πολ-
 λοῖς νομίζομαι, ἡκιστα ἐπιστάσμεθα
 τῶν ἀνθρώπων ἐς τὸ θαῦμα. ὅσον ἢ
 ἂν ἐκίχομαι, τοσούτων κακίοντερόν
 ὦμαι αὐτοῖς ἴστα. Διὰ τί τοιοῦτον
 ποιεῖν ἐβόλμην, ἀπορρήθην ποιη-
 σάμεθα τῶν αἰτίων. ὡς εἰκάζον-
 τες ἄλλοι ἄλλως, ἅπαντες ἐκπλήτ-
 τονται, καὶ ὁμοῦ ἐν τοῖς ἀσπερίσι τὸ
 χρυσόν. *Mic.* ὁρᾷς; καὶ ἀγγελᾷς
 με ἔσθ' οὐ ἐν τῷ μέρει τοσούτων, ὅσον
 Κροτωνιάτων ἔστι Μεταπόντιον, καὶ
 Ταραντίνων, καὶ τὴν ἄλλαν ἀφάνισαι σοι
 ἐπομῆν, καὶ ὁμοῦ ἐκπλήττονται ἡ
 σὺ πατρὶς ἀπολιμπάνεις. λήθ-
 ονσάμεθα τὸ Πυθαγόραν τίνα με-
 τημφιάτω μετ' αὐτῶν; *Alc.* Ἀσπα-
 σίαν τῶν ἐκ Μιλήτης ἰταῖραν. *Mic.*
 φεῦ τὰ λόγια. καὶ γυνὴ γὰρ ἐλθέ-
 το ἐν τοῖς ἄλλοις, ὁ Πυθαγόρας;
 καὶ ἦν ποτε χρεὼν, ὅτε ἔσθ' οὐ νό-
 ῳκεις ὁ ἀλεκτρυώνιστος γῆναϊότατε,
 καὶ σωτὴρ Περικλῆς, Ἀσπασία
 ἔσθ' ἡ ἐκείνη ἀπ' αὐτῶν, καὶ ἔσθ' ἡ
 ἑλπίς, καὶ κορυφαία κατήγες, καὶ

et tu Græcos ejus temporis imbui;
 ut me Deum prædicarent. *Mic.*
 Equidem hæc inaudivi, utque
 creditus est post mortem revixisse:
 aureumque ipsis femur ali-
 quando monstrasse. Verum illud
 mihi dicite: quid tibi venit in
 mentem ut legem statueres, ne
 carnibus, neque fabis vescerentur
 homines? *Gal.* Ne perquiras
 ista Micylle. *Mic.* Quam ob rem
 ô Galle? *Gal.* Nam pudet hisce
 de rebus verum apud te fateri.
Mic. Atqui nihil verendum est
 dicere viro contubernali & amico.
 Nam herum posthac absit ut di-
 xerim. *Gal.* Nihil sani, neque
 præclari erat. Verum animadverte-
 bam, si consuetæ, atque eadem
 quæ vulgò traduntur, præcepis-
 sem, mortales in admirationem
 minimè pertracturum: sed quo
 peregriniora proposuissem, futu-
 rum ut hoc magis novus atque ad-
 mirandus viderer. Proinde nova
 comminisci statueram: eorum-
 que causam silentio comprimere:
 quò videlicet aliis aliud conjectan-
 tibus, omnes attoniti redderentur
 ut in obscuris oraculis solet u-
 suvenire. *Mic.* Viden? irrides
 me tu quoque non minùs atque
 Crotoniatas, Metapontinos, &
 Tarentinos, cæterisque qui te
 muti sequuntur, & quæ calcata
 reliquisti vestigia adorant. Ve-
 rum exuto Pythagora, quemnam
 induisti? *Gal.* Aspasiam mere-
 tricem illam Milesiam. *Mic.* Pa-
 pæ quid dicis? Etiam inter alia,

ἰ ὅτι θεὸν ἰδὼν με] Lego ὅτι ὡς θεὸν ἰδὼν με. Palm.

ἰ Ἀλκυ

ἰγῶνακιζῇς ἐς τὸ ἱππεῖον; Ἀλ. πῶς ταῦτα ἐπίειπες. ἢ μὲν οὐ, ἀλλὰ ἐ Τερρεσίως αὐτὸ ἐμῷ, καὶ ὁ Ἐλάτης παῖς ὁ Καπῶς. ὅστις ἐπὶ ποταμῷ ἀποκώψης εἰς ἐμὴν, καὶ εἰς ἐκείνης ἀποκαψάσῃ. Μι. πῶς, πότμος ὁ βίβλῃ ἡδίστη σοι ὡς, ὅτι ἀνὴρ ἦς, ἢ ἐπὶ σὺ ὁ Περικλῆς ὤπνεις; Ἀ. οἷός εἰσι τὸ τοῦ πρώτου, καὶ τὴ Τερρεσίᾳ συνειρηγῆσθαι τῶν ἀνέκων; Μι. ἀλλὰ καὶ σὺ μὴ ἔπης, ἰσχυρῶς ὁ Εὐελπίδης διέκρινε τι πύστιν, εἰπὼν, ὡς τρεῖς ἂν γίλοι παρ' ἀνδράσιν ἦται, ἢ ἅπαξ τεκῇ. Ἀλ. καὶ μὴ ἀτακνήσω σὺ ὦ Μικυλλε, ὥς εἰς μεροῖν ὠδύνηται. ἔσθ' γὰρ ποτιγῶν ἔσθ' σὺ ἐν πολλῇ τῇ περὶ πόλεως πολλάκις. Μι. ὥς ἀπαγῇ ὦ ἀλεκτρυόν, ἔπνυζας οἰομένης Μιλασίους, ἢ Σαμίους εἶναι; σὺ δὲ φασί, καὶ Πυθαγόρην οἶναι τῶν ὄντων λαμβάνειν πολλάκις, Ἀσπασίᾳ ἡρώδ' τῇ νεώτερῃ. τίς δὲ μὲν τῶν Ἀσπασίᾳ ἀνὴρ, ἢ γυνὴ αὐτῆς ἀνδρῆς; Ἀλ. ὁ κυνικὸς Κρατῆς. Μι. ὦ Διοσκῶρον τ' αἰομοιοῦντες. ἐξ ἐπίσης, Φιλόσοφος; Ἀλ. ἦτα βασιλῆς. ἦτα πῖνυς. καὶ μετ' ὀλίγῃ, αὐτοκτόνης. ἦτα ἔσπας, καὶ κελῆρας, καὶ βάτραχος, καὶ ἄλλα μυρία. μικρὸν δ' ἂν γῆνοίς καὶ εὐθυμῶσθαί ἐκατα. τὰ τελευτᾷς ἢ, ἀλεκτρυόν πολλάκις. ἦ ἔστιν ἡ γὰρ τῇ βίῃ, καὶ ὧς πολλοῖς ἄλλοις ἐκλόσας βασιλεύσι, καὶ πίνουσι, καὶ πλεῖστοις. τὰ τελευτᾷς, καὶ σὺ νῦν σπῶναι, καὶ ἀγγεῶν ὀσημέρας σὲ ποτιμύψας, καὶ οἰμαζόντας ἐπὶ τῇ πνείᾳ, καὶ τοῖς πλεῖστοις γανυμᾶζοντες ὑπ' ἀγῶνις τ' ἐκείνοις αὐτοστέτυν γαυῶν. εἰ γὰρ ἡδεις τὰς φρονιμὰς αὐτῶν, ἃς ἔχουσιν, ἐμάλας

rem te componebas. *Gal.* Ista quidem omnia feci, tametsi non ego solus, verum & ante me, tum Tiresias, tum Elati proles Cæneus. Proinde quicquid in me convitii dixeris, id ipsum & in illos dixeris. *Mic.* Age igitur, utra tibi vita erat suavior, quum viveras, an quum Pericles tecum habebat consuetudinem? *Gal.* Vides cujusmodi sit istud quod percontaris: cui ne Tiresiæ quidem expedierit respondere? *Mic.* Atqui si minùs fateare: tamen istud Euripides sat explicuit, quum ait, se malle ter sub clypeo consistere, quàm parere semel. *Gal.* Imò præmonco te paulò pòst puerperam fore: siquidem & tu mulier es olim futurus, idque sæpius longo sæculorum orbe & recurso. *Mic.* Non tu pendebis, ô Galle, qui putas omnes homines esse Milesios, aut Samios? Nam ajunt te etiam tum quum Pythagoras esses, venusta forma decorum, sæpius Aspasiæ fuisse tyranno. Verum age post Aspasiæ in quem virum aut mulierem denuo renatus es? *Gal.* In Cratem Cynicum. *Mic.* O Castor! ô Pollux! quam dissimile! ex scorto Philosophus? *Gal.* Deinde rex: deinde pauper: paulò pòst satrapes: dehinc equus, græculus, rana, aliaque innumera-bilia: quæ sigillatim recensere longum esset. Postremò Gallus plerumque: quo vitæ genere delectatus sum & servivi apud multos alios & reges, & pauperes, divitesque: postremò nunc tecum in video te paupertatis tædio com-
viturum admirantem fortunas, pro-
s adsit malorum. Alioqui si curas
e ipsum profectò riseris, qui antea
cre-

ἥμας ὦν, ἀπατάς εἰς ἐκκλησίαν,
 προσηύεις τῷ πλυσίῳ. οἶδ', φρίτ-
 ται, καὶ ὑπεκρίσασαι, καὶ ἀφνο-
 μῶς ἐλάσσονται π. ἁγῶς μὲ γὰρ
 ὡς ἔχουσ, καὶ ἁγίας, καὶ θεάματα,
 καὶ πολλὰ ἀφαιεῖ, ἀπειρία οὐκ οἶ-
 ποῖται. οὐ γὰρ ἐξέτασις ἐ δεικνύσας
 πικρὸς ὡς περ δεικνύσας. εἰδὲ λό-
 γον μετὰ τοῦ ἐπίου. καὶ σοὶ δεῖται,
 καὶ χαλεπὸς αὐτῶν ἀφθύνει τὸς
 λίθους, ἢ τὸς ὑπὸ αὐτῶν ἐνδύ-
 στας. ἐπὶ οὐρανῶν δίδως αὐ-
 τὸς, ἐπὶ γῆν, καὶ ὑφ' ἐλπίται τὸ
 χρυσοῖσι, ὑπερβαίνει τὸ θρησκείαν,
 ἢ ὁρῶντας τὸ πῦρ. ὡς πρὸς ἀγῶμα
 ἔχουσ λογισμῶν, ἢ ἀπειτῶν, ἢ
 τοῖς καὶ αὐτοῖς οἰκονομοῖς ἀφνο-
 τῶν, καὶ πρὸς τοῖς φροῦδῶν λογ-
 ισμῶν. ἀλλὰ καὶ κρηπίδα συντη-
 λισας, ἐστὶ πάλαι τὸ μετὰ τῶν
 ἐπικρατῶν, οἱ δὲ ἐν τῷ ὄψῳ λαοῦ
 ἔχουσ, ἐπὶ δεῖται, σκεπτόμενοι πᾶσι,
 ἢ μετὰ τοῖς, ἢ προμύσας κεφαλίδας
 ὁλίγας πρὸς τῶν, ὡς φροῦντας σκε-
 πτοῖ, αὐτὰ τὰ πολλὰ, καὶ τῇ βελ-
 ῖστῃ πᾶσι εὐσεβήσαντες. ὡς
 ἀφ' ταῦτα, οὐκ αἰνέεις πᾶσι, καὶ ἔρ-
 ρωσαι τὸ πῦρ, καὶ ἀφνοπρῶς
 πρὸς τὸ πρῶτον. οἱ πῖνοι γὰρ οἱ πρῶ-
 τος ἡγῶνται, ὡς ὁ πρῶτος φροῦνται
 ἀνταγωνιστῶν ἀφαιεῖται ὡς τὰ δει-
 κνύσας τοῖς ἄλλοις ἀφνο καὶ εἰσα. ὡς
 εἰδὲν σοὶ τῷ χαλεπῶν τῶν ἰσχυρῶ-
 ν ἐπικρατῶν. ἀλλ' ἢ ποτε κῶ-
 φον πρῶτος ἐπικρατῶν, πρὸς ὁλί-
 γων ὑπερτίσας αὐτῶν, ἀνταγωνιστῶν
 ὄντων, ἀποποιεῖται τῇ αἰστίᾳ.
 οἶδ', φῶς αὐτοῖς φροῦνται πᾶσι,
 ψυχρῶν τὸ ὄρα ἐν φροῦνται, καὶ
 μετὰ τοῖς οἰμαῖται λήγεται ταῖς ἰσ-
 χυρῶν ἀφαιεῖται. οἶδ', ὡς ἀφ-
 σίας ἀθλοῖσι, πᾶσι τῷ καὶ ἔχουσ

tu plebeius in concionem ingres-
sus, tyrannidem in divites obti-
nes. Illi verò trepidant, pavi-
tantque, & largitionibus te pla-
cant. Etenim ut balnea, ludi,
spectacula, aliæque omnia tibi
abunde suppetant, illi operam
dant. At tu censor, & acerbus
expensor, tanquam dominus, ne
iniquo quidem interdum digna-
ris illos. Quòd si lubet, frequen-
tibus faxis in illos degrandinas,
aut ipsorum bona proscribis. Ipse
neque calumniatorem metuis, ne-
que latronem, ne consensu æ-
dium fastigio, vel pariete per-
fosso, tollat aurum: neque sup-
putandis, aut repetendis pecuniis
occuparis, neque cum sceleratis
dispensatoribus confictaris, ne-
que curis distraheris. Verùm si-
mul atque crepidam unam perfe-
ceris, mercedemque retuleris,
septem obolos, sero surgis cre-
pusculo: & si libuerit, lavar-
is: tum empto vel saperda, vel mœ-
nide, vel paucis ceparum capitulis,
temet ipse oblectas, canens
plerumque, optimaque cum pau-
pertate philosophans: adeò ut eas
ob res salubris sis, valentique cor-
pore, & contra frigus obdurueris.
Nam labores qui te exacuunt, cer-
tatorem non contemnendum red-
dunt adversum eas res, quæ com-
pluribus inexpugnabiles videntur.
Atque hinc fit ut nullus ex gra-
vioribus hisce morbis insidias tibi
moliatur. Quin si quando levis fe-
bricula invaserit, paulo negotio
eam medicatus, & inedia excu-
tiens, protinus exilis. Illa por-
rò fugit ilico, metuens te

quem videat frigido victu impleri, & medicorum illis recur-
sibus longum plorare renuntiantem. At illi ex adverso pro-
pter intemperantiam, quid tandem mali non habent infelices?

ποδάγρας, καὶ φθόας, καὶ ἀσπερινό-
 μυϊας, καὶ ὑδῆρας; ταῦτα γὰρ ἔ-
 πολυτελεῖν ἐκείνων δειπνῶν ἀπύρνα.
 τοιγαρὶν οἱ μὲν αὐτῶν, ὡς περὶ οἱ ἰκα-
 ρος, ἐπιπολὺ ἄρσεντες αὐτοῖς, καὶ
 πλευσάμεντες τῇ ἡλίῳ, σὺν εἰδότες
 ὅτι κηρὶ ἤρμεστο αὐτοῖς ἢ πλῆρωσις,
 μέγαν εὖσιπτε τὴν πᾶντα ἐποίησαν,
 ἐπὶ κεφαλῶν εἰς πύλας ἐμπισύ-
 ντες. ὅσοι δὲ καὶ τὸ Δαίδαλον μὴ πᾶ-
 νυ μετέωρα, μὴ δὲ ὑψηλὰ ἐφώγη-
 σαι, ἀλλὰ ὡς ὅρνια, ὡς νομίζεσθαι
 εὖσιπτε τῇ ἄλμῃ τὴν κηρὸν, ὡς το-
 λὺ ἔτι ἀσφαλῶς διεπλήσαν. *Μι.*
 ἐπιμελῆς τις, καὶ σωτὴρ λήγας.
Αλ. τῶν μὲν τιμὰ ἄλλω ὢ Μίκυλ-
 λε, τὰς ναυαγίας πᾶν αἰχρὸς
 ἰδὼς ἂν, ὅταν ὁ Κροῖστος ὤκτιν ἡλ-
 μὲν τὰ πλεονέχματα παρέχῃ
 Πέρσας, ἀναβαίνει ἐπὶ τὴν πυρᾶν,
 ἢ Διονύσιον κηρύττει τὴν τυραννί-
 δος, ἐν Κορίνθῳ γράμματα διδά-
 σκει, μὲν πλησύνει δόχῳ, παι-
 δία συλλαβίζει ἀναγκάζων. *Μι.*
 εἰπέ μοι ὦ ἀλεκτρυὼν, σὺ δὲ ὅποτε
 βασιλεύς ἦσθα, φῆς γὰρ ἐβασιλεύ-
 σαι, ποῖς πρὸς ἐπιτοχῆς ἐκείνης ἔ-
 βίβη; ἦ περ πανδύδαμον ἦσθα, το-
 κεφάλαιοι ὅ, τι πῆρ ἐστὶ τῶν ἀγαθῶν
 ἀπάντων ἔχων. *Αλ.* μὴ δὲ ἀνα-
 μνήσῃς με ὦ Μίκυλλε, ἔγωγε τε-
 σπῆθι. *Μι.* τίς μὲ ἔγωγε πᾶ-
 σιν, ὅπως ἔφησθα, πανδύδαμον
 εἶναι δοκῶν. ἔνδοι δὲ, μυρίαίαι ἀνίας
 σκωῶν. *Μι.* τίσι πάντοις; παρε-
 δόξα γὰρ, καὶ ἡ πᾶν πιστὴ φῆς. *Αλ.*
 ἦρχοι μὲ σὺν ὀλίγῃς χείρας ὦ Μί-
 κυλλε, παμφόροι πρὸς, καὶ πλε-
 ροὶ ἀνθρώπων, καὶ κηρὶ τῶν πόλεων
 ἐν ταῖς μέγισταις θαυμαζέσθαι ἀξίας,
 ποταμοῖς τε ναυστοχίαις κηρὶ οἰ-
 μύης, καὶ θαλάττῃ δόξομαι χρο-
 μύης. καὶ στρατὸν ἡ πόλις, καὶ
 ἡ πόλις συγκροτημένη, καὶ δευ-

podagras, tabes, pulmonis in-
 flammationes, aquas intercutēs.
 Hæc enim à sumptuosis illis cœnis
 nascuntur. Proinde quicunque
 ex his Icari in morem, sese attol-
 lunt, propiusque soli admovent,
 nescii alas sibi esse cera adglutina-
 tas, ingentem nonnunquam stre-
 pitum movent, prono capite in
 mare delapsi. Sed qui Dædali ex-
 emplo, non admodum sublimia,
 neque excelsa sapiunt, sed humi-
 lia terræque vicina, aded ut cera
 nonnunquam salis aspergine ma-
 descat, ii tuto plerumque trans-
 volant. *Mic.* Moderatos istos,
 & prudentes narras. *Gal.* Verum
 aliorum Micylle, naufragia fœ-
 dissima conspicias: nempe quan-
 do Cræsus revulsis alis risum ex-
 hibet Persis, consensu rogo: aut
 quum Dionysius tyrannide abdi-
 catus, Corinthi literas docet,
 post tantum imperium pueros syl-
 labas connectere cogens. *Mic.*
 Dic mihi Galle, tu quum rex esses
 (nam ais etiam regem te fuisse)
 cujusmodi expertus es illud vitæ
 genus? Sanè tum fœlix eras, si-
 quidem id quod est bonorum om-
 nium caput possidebas. *Gal.*
 Ne mihi in memoriam regeras,
 ὦ Micylle: usque aded miserrim-
 mus, tunc eram, & quanquam
 quoad res externas planè fœlix vi-
 debar, ut dixisti: tamen intus,
 innumeris curis distringebar. *Mic.*
 Quibus curis? Nam absurda pro-
 fus & incredibilia narras. *Gal.*
 Equidem Micylle, imperabam
 regioni non exiguæ, quarumvis
 rerum feraci, cùm incolarum
 multitudine, tum urbium pul-
 chritudine cum primis admiran-

dæ: præterea fluviis navigabilibus, ac mari portuoso commodæ.

Ad hæc exercitus ingens, equitatus instructus, satellitium non

φορεθῶν σὺν ὀλίγῳ, καὶ τελευτήσει,
 καὶ ληψύται πάλιν ἀνὰ ἑαυτὸν,
 καὶ χρυσὸς ὁ τοῦ αὐτοῦ πᾶμπλουτος, καὶ
 ἡ ἀλλὰ τὸ δόξης παγκοσμία πᾶσα,
 εἰς ὑπερβολὴν ἐξαγκλωρῆται. ὥστε ὁ πό-
 τι αἰσίσμι, αἰμὴρ πολλὰ, αἰσ-
 κωμένων, καὶ ἦτοι πᾶ ὁρᾷ ὧν τ'. καὶ
 ἄλλοι ἐπ' ἄλλοις σπυρίθου ὁ φόρμῳ
 με. αἱ δὲ, καὶ ἐπὶ πᾶ τῶν ἁπάντων,
 εἰς μεγάλῳ ἐκείνῳ ἀκροβῶς ἐνερ-
 κίαν τὴν ζεύγῳ. τὴν φειδεῖται.
 τὸν ἀξίωσθαι. τὸν αἰσίσμι.
 τὸν ἐπιδόξου. ἰσὺν δὲ εἰδὺς ὁ πόσι
 με ἡμία εἰ ἐρεφει, ἐκείνους μὲν τὸ
 ἀγνοίας σπυρίθωσται, ἰκφυτὴν δὲ
 ἡλίου, ὁμοῖον ὅτι τοῖς μεγάλῳις
 ἐκείνους Κολοσσῶς, οὐκ ἡ Φειδίας,
 ἡ Μυρση, ἡ Προξίτης εἰσπίσται.
 ἐκείνους γὰρ ἔκαστ' οὐ ἐκείνους ὁ μὲν,
 Ποσιδῶν, ἡ Ζῶς εἰς πᾶ γκαλῳ,
 χρυσῷ, καὶ ἐλὶ φανῶς ἐκκυρτα-
 σμῶν, ἐκκυρτων, ἡ ἀσπικη, ἡ
 τείαςται ἔχου τῇ διέξῳ. ἡ δὲ ὑπο-
 κυψᾶς ἰσὺς τὰ ἐνδοξῶν, ὅψῳ με-
 χλῶς πᾶς εἰ γόμεφας, καὶ ἡλῶς
 ἀξικμαξὶ πιπρησθῶς, καὶ κερ-
 μῶς εἰ σφῆας, καὶ πίπας ὑποπ-
 λῶν, καὶ πᾶσῶν πᾶς πολλὴν ἀμω-
 φῶς ὑποκυρτωται. ὡς λέγειν 'μῆναι
 πλῆθης, ἡ μυρμῶν ἐμπολιτοδύ-
 ρῶν αὐτοῖς ἰσὺσι. πᾶσῶν π εἰ
 βασιλεία εἰσι. Μι. εἰδῶν ἴφῳδα
 τὴν πλῆθ, καὶ τὰς γόμεφας, καὶ με-
 χλῶς, ὡς πᾶς εἰσι τὸ δόξῳ, εἰδῶν
 τὴν ἀμωφῶς ἐκείνῳ τῶν πολ-
 λῶν, ἡ εἰσι. ὡς τῶν ἐξελῶνται
 ἀπὸ βλῆπῶν, καὶ πᾶσῶν ἀρχο-
 νται, καὶ αἰσίσμι ἐκκυρτωται,
 εἰσὶν ὅτις Κολοσσῶς παρὰ δει-

exiguum, triremes, vis pecu-
niz innumerabilis, vasorum au-
reorum plurima copia, reliqua-
que omnis tragoedia principatus,
supra quam credi queat, ingens.
Itaque cum prodirem, plerique
adorabant, Deum quempiam in-
tueri sese rati: aliique alios tru-
dentes concurrebant, quod me
conspicerent: nonnulli, conscen-
sis testis, magni aestimabant, si
plene contemplari licuisset qua-
drigam, pallium, diadema, an-
teambulones, & à tergo comi-
tantes. Ego inter hæc mihi con-
scius quantæ me res discruciant,
versarentque, illis quidem pro-
pter inscitiam ignoscebam, at
mei ipsius miserecebat, quodd si-
milis essem magnis illis Colossis,
quos aut Phidias, aut Myron,
aut Praxiteles fecit. Quorum
quisque extrinsecus est Neptunus,
aut Iupiter, omnibus partibus de-
corus, auro & ebore compactus,
& aut fulmen, aut fulgur, aut
tridentem dextra tenens. At si
immissio capite, quæ sunt intus
inspicias, videbis vestes, paxil-
los, & clavos, per universum in-
fixos, stipitesque & cuneos, pi-
cæmque sublitam: item aliam id
genus deformitatem intus inhabi-
tantem. Omitto dicere musca-
rum, mustelarumque vim, quæ
nonnunquam in iis mansitant.
Hujusmodi videtur esse regia di-
gnitas. *Mic.* Nondum explicui-
sti lutum, & clavos, & vestes
imperii, quinam sint, neque

magnam illam deformitatem quænam sit. Nam cum admiratione ve-
tari, & tam multis imperare, numinisque instar adorari, cum Colossi
exem-

1 Μυῶν σελῖθ' ἡ μυράλων] Lego μυῶν σελῖθ' ἡ μυράλων, id est, *fovearum & puerorum araneorum* *seria*. Nam *foveae & mures aranei* melius conveniunt quam *myfex*. *Pal/m.*

γμῶν. ἡσπίσιν γάρ π' ἐστὶν. σὺ
 ὃ καὶ τὰ ἰδὼν ἤδη τῷ Κολοσσῷ λέγει.
 Αἰε. τί ὡς τοι εἶπες σοὶ ὦ Μίκυλλε,
 τὸς φόβους, καὶ τὰ δόγματα, καὶ
 ὑποψίας, καὶ μίσους τὸ ὡς τὸ
 σιωπῶνται, καὶ ἐπιβουλὰς. καὶ ἄλ-
 ταῦτα, ὕπνοι περὶ ἐλπίσιν, ἐπιπόλαιον
 κῆκεῖνον, καὶ παραχρῆς μετὰ ἐνεί-
 ραξ, καὶ ἐνοίας πολυπλόκους, καὶ
 ἐλπίδας αἰεὶ πονηρὰς, ἢ τὴν ἀχο-
 λίαν, καὶ χρηματισμούς, καὶ δίνας
 καὶ ἐκτρατείας, καὶ ὡς τῶν ματα,
 καὶ σωτήρια, καὶ λοισμούς; ὅφ'
 ὦν ἔδιδ' ὅτι ἀπλάωσά περ ἡδὲ
 ἐγγίγνεται, ἀλλὰ ἀνάγκη ὑπερ-
 ἀπάτων, μόνον ἄσφοκοπῖν, καὶ
 μυρία ἔχειν πρᾶγμα. ἔδιδ' ὡς
 ἀπείδω Ἀγαμέμνονα ὕπνῳ ἔχε
 γλυκερὸς, πολλὰ φρεσὶν ὀρμαί-
 νοντα. καὶ ταῦτα, βεγχόντων Ἀχαιῶν
 ἀπάτων. λυπὶ ὃ τ' ἔμ' λυδὸν, ἔως
 κωφὸς ὦν. τ' Πέρσιν ὃ, Κλέαρχος,
 Κύρω ξενολογῶν. ἄλλοι ὃ, Δίον,
 ὡς ὅς ποί τ' Συρακουσίων κρινολο-
 γῶν, καὶ ἄλλοι Παρμῶνι ἐπαί-
 νῶν. καὶ Περδικκῶν Πτολεμαῖος,
 καὶ Πτολεμαῖον Σέλευκος. ἀλλὰ
 καὶ κείνα λυπὶ ὅ ἱρώμην, ὡς
 ἀνάγκη ξυῶν, καὶ παλλακίς ἄλ-
 λω χαίρουσα. καὶ ἀποσησιδά περ
 λεγόμενοι, καὶ οὗ, ἢ τέτταρες τ'
 δρεφύραν ὡς ἀλλήλους ἄλψι-
 θυερίζοντες. τὸ ὃ μέγιστον. ὅφ' ὅς
 δὲ τὸς φιλέτας μέγισται, καὶ
 αἰεὶ ἐν αἰεὶ π' δεινὸν ἦξεν ἐλ-
 πίσειν. ὅ μ' ἔστιν, ὑπὸ τῷ παιδὶ
 ἀπείτανει ἐκ φαρμάκων. ὅ ὃ, καὶ
 αὐτὸς ὑπὸ τῷ ἱρώμην. τ' ὃ ἄλλον,
 ἴσως ὁ μεγίστος περὶ ἡμέρας κατέλα-
 βεν. Μι. ἀπαγα. δεινὰ ταῦτα φησ

exemplo quadrat: siquidem hoc
 divinum quiddam est. Nunc au-
 tem quæ sunt intra Colossus ex-
 ponito. *Gal.* Quid primum tibi
 referam Micylle? utrum metus,
 curas mordaces, suspiciones, fa-
 miliarium odium, & inlidias:
 easque ob res, somnum rarum,
 cumque levem, ac plena tumultus
 infomnia, cogitationes per-
 plexas, spes semper improbas:
 an verò otii penuriam, postula-
 tiones, judicia, expeditiones,
 edicta, fœdera, consultationes?
 Quibus rebus sit, ut ne per so-
 mnium quidem, aliqua re jucun-
 da frui liceat: verum ut omnibus
 de rebus solus dispiciat necesse est,
 milleque negotia sustineat. Quip-
 pe nec Atridem Agamemnona
 dulcis habebat, Somnus, multi-
 genas versantem pectore curas.
 Idque cum reliqui omnes Achivi
 sternerent. Adde quòd Lydum
 illum discriuat filius mutus:
 Persam Clearchus Cyro milites
 peregrinos conscribens: alium
 Dion cum Syracusanis nonnullis
 ad aurem communicans: alium
 Parmenion collaudatus. Item
 Perdiccam Ptolemæus, Ptole-
 mæum Seleucus. Quin illa quo-
 que molestiam afferunt, amasius
 non sponte consuescens, concu-
 bina alio gaudens: tum siqui de-
 fectionem parare dicantur: aut
 duo quatuorve satellites inter sese
 susurrantes. Quòdque gravissi-
 mum est, amicissimi quique vel
 maximè suspecti sunt habendi,
 semperque metuendum, nequid

magni mali ab illis oriatur. Nam alium filius, alium amasius veneno
 necavit: alium similis mors forsitan eripuit. *Mic.* Apagēsis, atrocias sunt
 Gal-

1 Τὸς κωφὸς ὦν] Dixi ad ὑμᾶς ὅτι εἰκάτω, sive apologiam pro imaginibus.
 Manil.

ὁ Ἀλεκτρούς. ἐμοὶ γὰρ πολὺ ἀ-
σφαλέστερον συντηθῆναι ἐπικυφό-
τα, ἢ πίνειν λυγρὸν χρυσὸς φιάλης,
κωνίφου, καὶ ἀσπίδος σισυμβρα-
χέως φιλοτησίας. ὁ δὲ κινδυνεύων,
ἐμοὶ μὲν, οἱ παρολιθοῖσι τὸ σμιλίων,
καὶ ἀμφοῖν τὸ τομῆς τὸ ἐπὶ ὄντι,
ὁλίγον τι ἀμφοῖν δὲ διακτύλῃς ἐν-
τεμνόμενος. οἱ δὲ, ὡς φῆς, θανάσι-
μος ἀσχετῆς, καὶ ταύτης, μυ-
ερίοις ἑσθῆς σπυρίτης. εἴτ' ἐπιδὼν
πίσωσι, ὅμοιοι μέγιστα φαίνονται
τοῖς τεκταῖς ὑποπερταῖς, οἱ πολ-
λὰς ἐκείνῃ, πῶς μὲν, Κέκροπος
δὴν οἶος, ἢ Σισύφους, ἢ Τηλέ-
φους, ἀδελφεῖς ἔχοντες, καὶ ἔτι φη
ἐλικοβόσκοντα, καὶ ἐπίσεισι ἡ-
μῶν, καὶ χλαμύδα χρυσόπασσι.
ὡς δὲ, ὡς πολλὰ μνηστικῶς ὅσ-
κωσται πρὸς αὐτῶν, ἐν μέσῃ τῇ
οὐκ ἔστιν ἐκείνη, γὰρ δὲ δηλαδὴ
παρὲρ πῆς ἡμετέρας δὲ ὡσπερ
μὲν σπυρίτης αὐτῶν ἀδελφεῖς,
ἡμετέρας δὲ τὸ ἀληθὲς κεφαλῆς δὲ
ὑποπερταῖς, καὶ τὸ σμιλίων ἐπικυφό-
τα, ὡς τὸ πρὸς ὁδὸν τὰ ἐν-
δον φαίνονται, ῥάκας, δὲ ἡμετέρας
τα, καὶ τὸ ἐκείνῃ τῇ ὑποδόντι
ἀμφοῖν ἐκείνῃ, καὶ ὡς ἔτι λόγον
δὲ ποδὶς. ὅρως ἔπος μὲν ἐκεί-
νῃ ἐκείνῃς ἢ δὲ ὁ βέλτερος ἀλε-
κτρούς; ἀλλὰ ταρακῆς μὲν, τοῖσιν π
ὡφθη ὑποπερταῖς δὲ, ἢ κύων, ἢ ἰχθύς,
ἢ βάτραχος ἐκείνῃ ῥάκας, πῶς ἔφι-
ρες ἐκείνῃ τῇ ἀφελείῃ; Ἀλε-
κτροῦ τοῖσιν ἐκείνῃς τὸ λόγον,

Galle, hæc quæ narras. Quare
mihi tutius fuerit cerdonicæ ope-
ræ pronum incumbere, quàm ex
aurea phiala propinatum pocu-
lum haurire cicuta & aconito
temperatum. Nam mihi quidem
hoc unum est periculi, ut si pau-
lum aberret smilion, deflectat-
que à recta incisione, summum
secantis digitum exiguò tingat
sanguine. At hi, ut ais, lethife-
ra agunt convivia, idque innu-
meris in malis constituti: qui ubi
conciderint, persimiles esse vi-
dentur tragicis histrionibus. Nam
multi ut videre est, quoad Ce-
cropes sunt, aut Sisyphi, aut Te-
lephi, diademata gestant, ebur-
neisque capulis gladios, comam-
que ventilatam, & chlamydem
auro intertextam. Quòd si quis,
qualia plerumque accidunt, ipso-
rum aliquis impingens, media
in scena cadat, risum profectò
mouet spectatoribus: videlicet
persona unà cum ipso diademate
contrita, vero autem actoris ca-
pite cruentato, cruribusque ma-
gna ex parte renudatis, ut jam in-
terioris amictus panni quàm sint
miseri fiat perspicuum: ac co-
thurnorum quos pedibus induxe-
runt appareat deformitas, cum
pedis modo non respondeant. Vi-
des ut me jam similitudines con-
ferre docueris optime Galle? Cæ-
terùm tyrannis, talis quædam res

esse tibi visa est. Sed cum equus esses, aut canis, aut piscis, aut rana,
quomodo cam vitæ rationem ferebas? Gal. Quem nunc moves sermo-
nem

1 Χίμαιρα δὲ τῆς πύλης] Heliod. lib. 2. Bond.

2 Πάλλα δὲ τῆς πύλης] Tangit scenicas vestes servorum. Duplex vestis in scena, li-
betorum & servorum, ut pater apud I. Polluc. c. 13. l. 7. Eorum qui servos sin-
gebant vestes centuculi ex parvulis pannis. Sic in Epist. Saturn. αἱ τραγικὰ ὁδῶν-
τος ἐν ῥάκῃς πῶν ὁπλῶν συγκαταμειναι. Hinc centuculum mimi, apud Apul.
Apol. 1. Hinc jocus ille Plautinus. Consutus tunica hinc advenio non dolis. Idem.

καὶ ὁ ἔ παρὸντος καίρι. πάλιν
τόγα κεφάλαιον, ἡδείς ὅτις σὺν
ἀπράξιμον ἐστὶν τῷ βίῳ ἔδδξέ μοι
ἔ ἀνθρωπεία, μόναις ταῖς φυσικαῖς
ἐπιθυμίαις, καὶ χρειῶν ἐμμεμε-
τηρημένων. πάλιν ὅ ἵπποι, ἡ συ-
κροφαντῶν βάτραχον, ἡ σφιστῶν κη-
λοῖον, ἡ ὀψοποιῶν κύνων, ἡ κί-
ναιδων ἀλεκτρυόνα, καὶ τὰλλα, ὅσα
ὁμοῖς ἐπιποδίζετε, σὺν ἡ ἰδίαις σὺ
κύνεισι. Μι. ἀληθῆ ταῦτα ἴσως ὦ
ἀλεκτρυόν. ἐγὼ ὅ ὅρα πίπτοντα,
σὺν αἰχμυῶσιν ὡς σὺ λέγεις. ἔδδ-
πω διώσασθαι ἀπομνηστῶν ἐπιθυ-
μίαν, ὡς σὺ παῖδων εἶχον πλάσιος
ῥητοῦ. ἀλλὰ μοι ἔ τούτων ἐπὶ
αὐτῶν τῶ ὀφθαλμῶν ἔστηκεν, ἐπιδει-
κνύμενον τὸ χρυσίου. καὶ μέγιστα
ἐπὶ τῷ κελευστικῷ Σίμωνι ἀποπύ-
ρρουν, τρυφῶντι σὺ ἀγαθῶν ποσῶ-
ν. Αἰ. ἐγὼ σὺ ἰσχυρῶς ὦ Μί-
κυλλε, καὶ ἐπείθεσθαι ἐπὶ νύξιν, ἐξα-
ναστίς, ἔπα μοι. ἀπαξὼ γὰρ σὺ
αὐτῶν ἐκείνοι τῷ Σίμονα, καὶ
εἰς τὰς τῶ ἄλλων πλεονασίας οἰκίας, ὡς
ἰδίαις οἷα τὰ παρ' αὐτοῖς ἐστ. Μι.
πῶς τῶτο; κελευστικῶν τῶ θυμῶν,
καὶ μὴν τοιχαρυχεῖν με συνάσασθαι
καταίτις; Αἰ. ἀδύνατον. ἀλλ' ὁ ἔρ-
μης, ὁ ἔρμης ἐγὼ εἰμι, ἐξαίρετον
ἔδωκέ μοι τῶτο, ὡς πᾶσι τῶν ἄλλων
πλεονασίαν τὸ μήκιστον, ὁ δὲ ἀπαλόγη-
ται ἐπὶ καμπτῶν ἐστ. Μι. δύο δὲ ἐστ
οἱ τοιαῦτα. Αἰ. τὸ δεξιὸν τοί-
νυν, ὅτῳ ὦν ἐγὼ ἀποπλάσας παρῶ-
ν ἔχειν, ἐς ὅσον ὦν βέβαιον,
ἀνοιγῶν τι ὁ τοιαῦτος πᾶσι θυμῶν
διώσεται, καὶ ὁρᾶν πᾶσι πάντας, ὡς
ὁρᾶν ὦν αὐτός. Μι. ἐλεήθεις με
ὦ ἀλεκτρυόν, καὶ σὺ γῆρας ὦν. ἐμοὶ
δὲ ὦν ὡς τῶτο ἀπαξὼ παρῶντος,

nem & longior sit, neque hujus
temporis. Illud autem unum in
genere dixerim, nullam ex omni-
bus vitam mihi non visam tran-
quilliozem humana, naturalibus
duntaxat cupiditatibus, & usibus
circumscripam. Si quidem aut pu-
blicanum equum, aut sycophan-
tam ranam, aut sophistam gra-
culum, aut cupidarium culicem,
aut cinxum gallum atque id ge-
nus alia quæ studio prosequimini,
inter illos non videas. *Mic.* Hæc
quæ dicis Galle vera fortè sunt.
Verum non pudebit me tibi fateri
id quod mihi accidit. Nondum
dediscere possum cupiditatem il-
lam à pucro mihi insitam, vide-
licet ut dives evadam. Quin nunc
quoque somnium illud ob oculos
versatur, aurum ostentans: po-
tissimum autem scelestus ille Si-
mon excruciat, qui tantas inter-
opes delicietur. *Gal.* Ego te hoc
morbo levabo Micylle. Et si qui-
dem etiamdum nox est, surge &
sequere me: siquidem te ad Si-
monem ipsum adducam, & in a-
liorum divitum ædes, ut videas
quomodo res habeant apud illos.
Mic. Istud quo pacto? Num mo-
clausis foribus parietes effodere
compelles? *Gal.* Nequaquam;
verum Mercurius cui sum sacer,
eximium hoc mihi concessit, si-
quis longissimam caudæ plumam
avulserit, quæ ob mollitiem in-
flexit. *Mic.* Atqui duas hæ-
bes ejusmodi. *Gal.* At dextram
cuiusque avulsam dedito ge-
standam, is quoad vovero, po-
terit fores omnes aperire, & cun-

ctà videre, ipse invisibilis. *Mic.* Equidem ignorabam Galle te præsti-
giarum quoque peritum esse. Itaque si plumam hanc mihi semel præ-
bueris,

καὶ μὴν τοιχαρυχεῖν] καὶ μὴν τοιχαρυχεῖν. *Μιχαῖλ.*

ἰψὲ τῷ Σίμωνι πάντα τὰ βραχὺ διῶσθαι μετακλιθεῖσθαι. μεθίσθαι γὰρ αὐτὰ περιελθόν. ὁ δὲ, αὐθις ἀνελθὼν τρώξεσθαι, ἀποπίνειν τὴν κατ' ἰκμήν. Αἰ. ἢ τίς ἔστιν ἡ αἰτία τούτου. παρήγγειλε γὰρ ὁ Ἐρμῆς τῷ τοιαύτῳ πειρασθῆναι ὅτι ἔχει τὴν πλῆρην ἀναδοχὴν μετὰ τοῦ, καὶ φερόμενον αὐτόν. Μι. ἀπὸ τῆς ἀγίας. κλέπτω τὴν Ἐρμῆος αὐτὸν ὄντα, τοῖς ἄλλοις φησὶν τῷ τοιαύτῳ. ἀπὸ μὲν δὲ ἑμῶς. ἀφ' ἑμοῦ γὰρ τὸ χρυσίον, ἢ διώμα. Αἰ. ἀπὸ πλοῦν ὁ Μίκυλλος ὡς περὶ τὸ πῦλον. τί τούτῳ ἄμφο ἀπὸ πλοῦν; Μι. ἀσφαλτέρον ἔστιν ὡς ἀλεκτρυόν, καὶ σὺ ἐπὶ τῷ ἄμφορῳ τὸ ἀσφάλτεον ἀνέειν, ὡς καὶ χαλκοῖς ἀσφάλτεον τὸ ἑρῶς μέρος. Αἰ. ἴπ. ἔπειτα τὸ Σίμωνα ὡς περὶ τὸ ἀπὸ πλοῦν, ἢ περὶ ἄλλοις τῶν πλοῦν; Μι. ἔρμην, ἀλλὰ ἐπὶ τῷ Σίμωνα. ὅς ἐστι διουλάβου, πηρασύλλαβος ἤδη πλεονέκτης ἵσταται ἀξιοῖ. καὶ διὰ τὰς ἑρμῆος ἐπὶ τὰς ἑρμῆος. τί ἐν πλοῦν τῷ τούτῳ; Αἰ. ἔπειτα τὸ πηρασύλλαν ἐπὶ τὸ καλῶν. Μι. ἰδὲ δὲ, ὡς ἑρμῆος, ἀνακρίπτεται ὡς περὶ κλειδί ἢ ἑρμῆος. Αἰ. ἦ γὰρ ἐς τὸ ὡς περὶ. ὅρα αὐτὸν ἀχρησθέντα, καὶ λογιζόμενον. Μι. ὅρα τὴν Δία, ὡς ἀμφοτέρωθεν ἐ διψῶσαν τὴν θρυαλλίδα. καὶ ὡς περὶ τῷ ἐπὶ. σὺ οἶδ' ὅτι περὶ ὡς ἀλεκτρυόν. καὶ κατὰ πλοῦν ὅλα ἐκπληκτὴς ὑπὸ φερόμενον δηλαδὴ. ἢ γὰρ τοῦτον ἄλλως εἰλέγει. Αἰ. ἀκούει ἢ φησιν. εἶπεν γὰρ ὅτι ἔστιν ἔχθρ. Σι. σὺ γὰρ τὴν λαοῦ μὲν ἐπὶ δὲ μὲν ἐπὶ αὐτῶν, πάντων ἀσφαλῶς ὑπὸ τῇ κλίνῃ κατεβύβηται, καὶ

bueris, videbis ilico Simonis universas opes huc deportatas: etenim eas huc rediens transferam. At ille rursus coria calceis assuenda obrodet, ebibetque. *Gal.* Atqui nefas sit istud facere. Nam mandavit Mercurius, ut si, qui pennam habueris istiusmodi quippiam patret, vociferando furem prodam. *Mic.* Rem narras neutiquam verisimilem, nempe Mercurium cum ipse sit fur, non finire alios, ut idem faciant. Abeamus tamen: nam à capiendo auro mihi, si possum, temperabo. *Gal.* Pennam prius revellito. Quid hoc rei est? ambas revulsiisti. *Mic.* Hoc tutius, minusque tibi deforme futurum est, ne altera caudæ parte mutilatus claudices. *Gal.* Esto. Sed utrum Simonem primum adibimus, an alium quempiam divitum. *Mic.* Non alium: sed Simonem, qui pro dissyllabo tetrasyllabus esse affectat posteaquam dives evasit. Iamque ad foras accessimus. Quid igitur faciam deinceps? *Gal.* Pennam seorsum admove. *Mic.* En Dii boni, ostium perinde atque clave patefactum est. *Gal.* Præcedens in adversum progredere. Vides illum vigilantem ac supputantem? *Mic.* Video per Iovem, & quidem ad obscuram, fiticulosamque lucernam. Præterea pallet, haud scio unde, Galle, totumque exaruit, & est extenuatus, nimirum à curis. Nam alioqui malè habere non dicebatur. *Gal.* Ausculta quid dicat. Intelliges enim unde ita se habeat. *Simon.* Nimirum septuaginta illa talenta tutò admodum sub lectica defossa sunt, & nemo

1 E'πὶ τὸ Σίμωνα] Floren. σελ. τὸ Σ. De hac mutatione nominum eleganter Clarissimus Casaubonus ad Athen. c. 14. lib. 5. Mercet. ad Arist. pag. 241. Bentl.

ὥδεις ὅλως εἶδε. τί δ' ἐκκαίδεκα, εἶδε Σωσύλῳ ὁ ἰπποκράτης ὑπὸ τῇ φάτῃ κατακρύπτουσαί με. ὅλως γὰρ ὡς τ' ἰππυνία ἐστὶν ὃ πάντι ἐπιμελής. ἄλλως τ' ἔδδ' ἐφίλοποιον ἄν. εἰς δ' ὁ δὴρ πᾶσι ποτὶ πλείων τῶν. ἢ ποῖον γὰρ ὁ Τίβιος πέραιον αὐτῷ ἔπει μείζον ἀψώνηκεν ἐχθρὸς; εἰς γὰρ τῇ γυναικὶ ἐκδοῖον ἐπισηδῶν πίνει δραχμῶν. ὅλως τὰ μὲν ἔπει παρῶσι δ' ἐκκαίδεκα. ἀλλ' ἔδδ' τὰ ἐκκαίδεκα ἐν ἀσφαλεῖ μοι ἀπικεῖται, ποσαῦτα ὄντα. δέδια γὰρ μή τις ὑπερύξας τ' τοιγὰρ, ὑφίληται ταῦτα, πολλοὶ φθύνουσι, καὶ ἐπιεβλάσσει μοι. καὶ μέλισσα ὁ γένει Μικυλλῷ. Μι, τῇ Δία. σὺ γὰρ ὅμοιον ἰσὺς ἐπὶ τῇ τρύβλῃ ὑπὸ μέλης ἔχου. Ἀλε. σάπησιν ὦ Μικυλλε, μὴ καταφωρόση παρῶν ἡμεῖς. Σι. ἄρσεν γὰρ ἄρσενος αὐτὸν φυλάττειν. ἀπασαν παρῶν Διαναστῆς ἐν κύκλῳ τῶν οἰκίαν. τίς ἔστι; ὅρα σὺ γὰρ ὦ τοιγὰρ καὶ Μι. ἐπὶ κίονων τυφλῶν, εὐ ἔχῃ. ἀριθμῶν αὐτῶν ἀνυρῶν τὸ χρυσίον, μή τι με παρῶν διλάθῃ. ἰδὲ πάλιν ἐφ' ὅρκου τίς ἐπ' ἐμὶ, δηλαδὴ πολιορκῶμαι, καὶ ἐπιεβλάσσει ὡς ἀπῆλπον. πᾶ μοι τὸ ἐφίλοποιον; ἂν λάτῃ τινα. γὰρ πᾶν αὐτῶν τὸ χρυσίον. Ἀλε. τοιαῦτα μὲν σὺ Μικυλλε τὰ Σίμωνος, ἀπῶν δ' ἐπ' ἄλλον τινα, ἔως ἔπει ὀλίγον τ' ὑπὸ τοῖς λοιποῖς ἐστίν. Μι. ὁ ἐκκαίδεκα, οἷον βίον τ' βίον. ἐχθρὸς ἔπει πᾶσι τῶν οἰκίαν. καὶ ἔπει γὰρ παρῶν αὐτῶν, ἀπῶν βέλομαι. Σι. τίς ἐπ' ἐμὲ; καὶ λησῶμαι ὁ δουρὴς. Μι. οἷμας, καὶ ἄρσενος, καὶ ὅμοιον γὰρ τὸ χρῶμα τῷ χρυσῷ παρῶν ὡς αὐτῷ. ἡμεῖς δ', εἰ δευτέρῃ,

nemo prorsus vidit. At sedecim illa Sosylus equivo vidit me sub praesepi occultantem. Itaque de curando stabulo non est admodum sollicitus, praesertim cum laboris non sit amans. Ac verisimile est illum his multo plura sustulisse. Nam unde Tibius heri tam ingens salsamentum ipsi opsonasset? Ajunt etiam illum monile uxori emisse drachmis quinque. Hei mihi misero, hi omnia dissipabunt bona. At neque pocula, quae tot mihi sunt, in tuto loco sunt posita: quae vereor, nequis suffosso pariete mihi tollat. Complures mihi invident, atque insidias moliuntur: ac in primis vicinus Micyllus. *Mic.* Ita per Iovem: nam tibi sum similis: ac patellas sub ala gesto. *Gal.* Tace Micylle, ne nos praesentes prodas in furto. *Sim.* Optimum igitur fuerit ut ipse insomnis ser-
vem. Omnem obibo domum in orbem obambulans. Quis iste? to video per Iovem, ὁ parietum perfossor. Bene se res habet, siquidem es columna. Refossum aurum numerabo rursus, nunquid pridie me latuerit. En iterum aliquis me pulsavit: obfideor nimirum, & ab omnibus insidiis appetor. Vbi mihi gladius? si quemquam deprehendero. Rursum aurum defodiamus. *Gal.* Hujusmodi Micylle, sunt res Simonis. Sed abeamus ad alium quempiam, donec noctis adhuc aliquantulum superest. *Mic.* O miser cujusmodi vivit vitam! hostibus eveniat esse ad hunc modum divitibus. Ita-
que pugno illi in maxillam illiso, volo discedere. *Sim.* Quis me percussit? latrocinio dispolior miser. *Mic.* Plora, ac vigila, nuroque attabescens illi fias colore similis. Nos autem, si videtur,
Gai.

Γνίφωνα τ' δαιτυνὸν ἰδὼν. ἔμε-
 κρεν ὅ ἐστις οἰκεί. ἀνίσταται αὐ-
 τῇ ἡμῖν ἡ θύρα. *Αλε.* ὅρως ἐπι-
 χειρῶντα ἔστιν ἐπὶ φρεσὶν ἰδὼν,
 ἀναλογιζόμενοι τὰς τέχας, καὶ τὰς
 διακτύλους κατακλυσθῆναι, ὃν δὲ σφ
 μετ' ὀλίγον πῶτα τυφῶ λιπὼντα,
 σιλφῶν, ἡμπίδα, ἡ μήσω γαίαν;
Μι. ὅρως κατακλυσθῆναι, καὶ ἀνέ-
 σταν ἄνθρωπον, καὶ δὲ νῦν πολλὸν τ' σιλ-
 φος, ἡ ἡμπίδα ἀμενοὶ βιώντα. ὡς
 ὅ ἐστις κατακτείνει ὅλον ἄνθρωπον
 λογισμῶν, ἐπ' αὐτὸν ἀπὸ ἡμῶν. *Αλε.*
 ὅρως τ' σὺν Εὐκράτει, εἰ δεκεί.
 καὶ ἰδὼν γὰρ ἀνίσταται ἔστιν ἡ θύ-
 ρα. ὅτι ἐστὶν ἡμῶν. *Μι.* ἀπὸ τῆς
 τυφῶν μικρῶν ἐμῶν ὀδῶν ἐκείνῳ.
Αλε. ἐπὶ γὰρ σὺ ὀνειροπολεῖς τὸ πλῆ-
 ρος; ὅρως γὰρ τ' Εὐκράτει αὐτὸν
 μὲν ἄνθρωπον περὶ σφύρας ἀν-
 ἥρως. *Μι.* ὅρως τὴν Δία κατακ-
 λυσθῆναι πᾶσι, καὶ περὶ τῶν σφύ-
 ρων, καὶ ἀνίσταται αὐτὸν ἄνθρωπον.
 ἡμῶν τὴν ἰσχυρίαν καὶ τὴν μετὰ
 μετὰ τὴν ἰσχυρίαν ἔστιν αὐτῶν. *Αλε.* τί
 σὺ ἐπὶ τοῖς ἀνδράσι κληρονομεῖς
 ὃ Μικυλλε, καὶ πᾶσι ἔχεις τὴν
 Εὐκράτει; *Μι.* μηδαμῶς ὃ ἀλε-
 κτρῶν. ἀλλὰ σφύρας ἀνδράσι μὲν,
 ἡ πᾶσι τὴν πᾶσι μὲν. καὶ ἰσχυρίαν
 καὶ σφύρας, καὶ πᾶσι δὲ πᾶσι. δύο ὀβ-
 ολί ἐμῶν πᾶσι ἐστὶν μετὰ, ἡ
 τοῖς μετὰ σφύρας τὴν οἰκίαν. *Αλε.*
 ἀλλὰ νῦν, ἡμῶν γὰρ ἡδὴ ἀμφὶ τὴν
 λυκαυγίαν αὐτῶν, ἀπὸ τῶν οἰκίαν
 παρ' ἡμῶν. καὶ λυκαυγίαν, ἡ σφύρας
 ὅτι ὃ Μικυλλε.

repetamus. Reliqua, Micylle,

Gniphonem foeneratorem visa-
 mus. Neque hic procul habi-
 tat, ostium nobis sponte patuit.
Gal. Vides hunc etiam curis in-
 vigilantem, digitis contortis u-
 furas supputantem, cui propedi-
 em relictis hisce omnibus, sit
 in silpham aut culicem, aut mu-
 scam abundum? *Mic.* Video
 miserum & vecordem hominem,
 neque nunc silpha, aut culice me-
 lius viventem. Vt verò etiam
 iste totus rationibus intabuit! Ad
 alium eamus. *Gal.* Ad tuum,
 si videtur Eucratem. En tibi fo-
 res per se patuere. Itaque in-
 trocamus. *Mic.* Paulò antè hæc
 omnia mea erant. *Gal.* At etiam
 nunc tu divitias somnias? Vides
 Eucratem ipsum à famulo, natu
 grandem. *Mic.* Video per Io-
 vem obscœnitatem quandam,
 & lasciviam non virilem. Quin-
 etiam altera ex parte ipsius u-
 xorem à coquo constuprari. *Gal.*
 Quid ergo? num optaris Micyl-
 le, horum hæres esse, cuncta-
 que possidere quæ sunt Eucra-
 tis? *Mic.* Nequaquam Galle.
 Fame prius peream, quàm mi-
 hi accidat huiusmodi quippiam.
 Valeat aurum & convivium. Duo
 oboli mihi sunt divitiæ potio-
 res, quàm si à domesticis mihi
 domus perfodiatur. *Gal.* Sed
 jam nunc quandoquidem dies
 ferme diluxit, domum nostram

ΙΚΑΡΟΜΕΝΙΠΠΟΣ,
Η ΥΠΕΡΝΕΦΕΛΟΣ.

ICAROMENIPPVS, SIVE
HYPERNEPHELVS.

ARGVMENTVM.

Quod supra in specie, idem hic in genere tractat. Reprehendit enim in uniuersum omnium hominum tum privatorum, etiam regum ac principum, omnia facta ac studia: siue ea privata sint, siue etiam ad cultum, ac religionem deorum pertineant, praeipue autem philosophos, ut semper alias, insectatur, quos indicat non modo circa res humanas incerta ac stulta docere, verum etiam de rebus sublimibus, de mundo, de Deo, de providentia diuina, & id genus aliis, absurda, atque impia quadam tradere, quae neque viderant ipsi, neque aliunde cognouerint. Atque haec omnia sub Menippi nomine, quem alias quoque, ut philosophis insectum atque inimicum exhibet.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ.

MENIPPVS.

ὁ κτὸν τερχίλοι μὲ ἦσαν
ἀπὸ γῆς σάδιαι μέγας
σὺς τὴν σελῶν, ὁ
σὺς τὴν ἡμῶν σὺς.
τὴν σὺς, ἐπὶ τῇ ἡλίου

ἀνα παραστάσας πρὸς πικρὰς τοίς.
τὸ δὲ ἀπὸ τῶν, ἐς αὐτὸν ἤδη τὸ ἔρα-
νον, καὶ τὴν ἀκρόπολιν τὴν δὲ Διὸς
ἀνοδοῖν, καὶ ταῦτα γνῶντες ἀζώντες
ἀετὸς μίαν ἡμέραν. Ἔται. πὶ ταῦ-
τα σὺς χαίρειν ὦ Μένιππε ἀσπο-
νομεῖς, καὶ ἡ σὺς πρὸς ἀναμετρεῖς.
πάλαι γὰρ ἐπακροῦμαι σε παρὰ
παραλῶν, ἡλὺς ἐ σελῶν, ἐπὶ δὲ
πὶ φορὸν ταῦτα σὺς πρὸς
καὶ παραστάσας ἀποζητιζοίς. Με-
μὴ γινώσκεις ὦ ἰταῖρε, εἰ μετῴ-
ρα, καὶ ἀφίερα δὲ σὺς λέγειν.
τὸ κεφάλαιον γὰρ δὴ σὺς ἐμμετὸν
λογίζομαι τὸ ἵνα σὺς ἀποδημῶν.
Ἔται. εἶπε ὦ γὰρ, καὶ σὺς οἱ
Φοίνικες, ἀπὸς ἐπαμείβω τὴν

er mille igitur erant
stadia à terra usque ad
lunam, ubi prima no-
bis fuit mansio. Hinc
sursum ad solem para-

sangæ ferme quingentæ : à quo
rursum ad cœlum ipsum arcem-
que Iovis arduam, tantum ferè
spatii fuerit, quantum aquila pos-
sit uno die expedite conficere.

Amicus. Dic mihi per Gratias
Menippe, quænam ista sint quæ
de astris apud te loqueris, ac taci-
tus tecum metiris. Etenim jam-
dudum te affectans, audio soles
& lunas, quinetiam fastuosas &
peregrinas istas voces, stadia, &
parafangas commemorantem.

Men. Ne mireris amice, si sub-
limia aëriaque tibi videor lo-
qui : nam apud me summam
reputo nuper actæ peregrinatio-
nis.

Amic. Num ò bone ; Phœnicum in morem, viam stellis no-
tabas ?

ὁδὸν; Με. ὦ καὶ Δία, ἀλλ' οὐ
 αὐτοῖς ἄλλοις ἐπιτέμνω τὴν ἀποδη-
 μίαν. Ἐταί. Ἡ ῥα χλεις, μεμνη-
 γα τ' ὄνειρον λίγαις, ἔγχεσθ' ἴλα-
 ρες καὶ ἀκρομήεις παρὰ σπῆϊός ὅλας.
 Με. ὄνειρον γὰρ ὃ παῖ δακῶ σοι λί-
 γαι, ὅς τ' ἔλκεις ἀφ' ὅγμω παρὰ τ'
 Διός; Ἐταί. πῶς ἰφθαδα. Μενίπ-
 π' ἡμῶ διοπται, πέριεν ἐξ ὄρε-
 τῶ; Με. ἐγὼ μὲν ἰγὼ σοι παρ' αὐ-
 τῷ σκίειν τ' πάτο Διὸς ἤκω τήμι-
 ρον, θαυμάσια, καὶ ἀκύναι, καὶ
 ἰδών. εἰ δ' ἀπιστῆς, καὶ αὐτὸ τὺτο
 ὑπερδυσχεύομαι, τὸ πρὸς πίστεως
 εἶτο χεῖν. Ἐταί. καὶ πῶς ἔγωγα ὃ
 θεῶσι σοι, καὶ λόμπαι Μένιππι γη-
 νῆθ' αὐτῆς, καὶ ἐκίμαι' ὅτ', ἀπι-
 στὲν διωκίμῳ ὑπεριφείλῳ ἀνδρὶ.
 καὶ ἴνα καὶ Ὀμηροῦ ἔπος, τ' ὕφαι-
 νον εἴη. ἀλλ' αὐτοῖς αἶψα φερέσθαι, εἰ
 δεκτὴ, τίνα πρὶν περὶ ἥρης αἶω, καὶ
 ὅ ποθεν περὶ σὺ κλίμακα τηλικού-
 τῳ τὸ μέγας. πᾶ μ' γὰρ ἀμφι-
 τλώ ὄψαι, καὶ πάτο ἵστας αὐτοῖς τὰ
 φερέν, ὅτε καὶ ἡμῶς ἐκφύσῃ καὶ σὶ
 οἶνο χησέσθαι πα, ἀνάρπασαι χερσὶ
 ναι' ὡς τ' αὐτῷ. Με. σὺ μ' πύ-
 λαυ σκώπῃσι δῆλ' εἰ. καὶ θαυμά-
 ρον εἶδεν, εἴ σοι τὸ περὶ δόξαι τ'
 λόγῳ, μὲν γὰρ δεκτὴ ὡς φερέεις.
 ἀπὲρ εἶδεν ἰδεῖσθαι μοι ὡς τῷ ἀπο-
 δοῖν, ὅτε τ' κλίμακα, ὅτε παιδι-
 κα γηναῖ' εἰ αὐτῷ. οἰκῆα γὰρ ἦ μοι
 πᾶ πλεον. Ἐταί. τὺτο μ' ἦδη εἰ
 ὑπὲρ αὐτὸν Δαίδαλλοι ἰφθαδα, ἔγχε
 πρὸς πῶς ἄλλοις, ἐλελήθεις ἡμῶς
 ἰέρσθαι περ, καὶ χλοῖος ἐξ ἀνθρώπων
 γηρόρμῳ. Με. ὀρθῶς ὡς ἵπαιρε,
 καὶ σὺν ἀπὸ σποπῶ ἐκχέουσι. τὸ
 Δαίδαλλοι γὰρ αὐτοῖς σφίσιμα τ'
 πλεοναῖν εἰ αὐτοῖς ἰμνηχαισάμην.
 Ἐταί. ὅτε καὶ παλαρῶνται πάντων,

ficium ipse etiam sum molitus.

tabas ? *Men.* Non per Iovem : sed in ipsis astris peregrinabar. *Amic.* Papæ ! longum profectò refers somnium : siquidem totas parasangas nescius dormivisti. *Men.* An somnium tibi videor referre : ego qui à love modò reversus adsum. *Amic.* Quid dixisti ? Ita-ne Menippus nobis à love adeft è cœlo delapsus ? *Men.* Ita sanè : ego tibi à summo illo love hodie venio, apud quem mira audiivi, & vidi. Quòd si non credis : equidem hoc ipso nomine supra modum gaudeo, quòd supra fidem sum forlìx. *Amic.* Et quo pacto, ego divine & Olympie Menippe, mortalis cum sim ac terrestris, queam non credere viro qui nubes superarit, quique, ut Homericis dicam verbis, jam sit coelitus unus ? At illud, si videtur, mihi dico, quo modo sursum subvectus fueris, atque unde scalas tanta magnitudine tibi paraveris. Nam quantum ad faciem attinet, non es admodum similis illi Phrygio, ut conjiciamus te quoque ab aquila raptum fuisse, quòd pocillatoris alicubi munere fungereris. *Men.* Iamdudum apertè cavillaris. Nec mirum si narrationis novitas fabulæ videtur adsimilis. Cæterùm ad consensum nihil mihi fuit opus scalis, neque ut pullas aquilæ fierem, cùm proprias alas haberem. *Amic.* Hoc quod dicis vel ipsum Dædali factum superat : siquidem præter alia, nobis nesciis milvius, aut graculus ex homine factus es. *Men.* Rectè amice : neque procul à scopo coniecisti. Nam & illud Dædali alarum arti-
Amic. At omnium audacissime,
non

ⲁ ⲟⲩⲉϥⲓⲛ ϣⲟ ⲙⲓ ⲛⲁⲓ ⲃⲟⲕⲱⲥⲓ ⲕⲓⲛⲓⲛ] Ⲃⲟⲕⲱⲥⲓ ⲕⲓⲛⲓⲛ. *Matth.*

100-

ὅσα ἐἰδοίμην μὴ εἶναι πρὸς τὴν
 λύσιν καὶ ἀποπύον, μὲν πρὸς τὴν
 πύλαριν ἡμῶν ὥστε τὸ Ἰκάρου
 ἀποδείξῃς ἐπὶ τῷ σταυρῷ ὀνόματι;
 Μεν. ὡς μὲν. ὁ μὲν γὰρ Ἰκάρου,
 ἅπερ κηρὶ τῶν πτέρων ἡμεροσμί-
 νου, ἐπιπὶ τὰς πτέρους πρὸς τὴν ἡλίον
 ἐκείνου ἐτάκη, πτερορρύσας, ἐ-
 κέχθης κατέπεσεν. ἡμῶν δὲ, ἀκέραια
 πρὸς τὰ ἀκέραια. Εἴται. πῶς λέ-
 γεις; ἡδὲ γὰρ ὅσα οἶδ' ὅπως πρέμω
 με ὡςταίγεις πρὸς τὴν ἀλήθειαν
 τὴν διήγησιν. Μεν. ὡςταίγεις. ἀεὶ τὴν
 ἀμεινότητα συλλογίζων, ἐπὶ δὲ γῆρας
 πρὸς τὴν ἀμεινότητα, ἀποπύον αὐτῶν ὡςταίγεις
 τὰ πτέρω, μὲν πρὸς τὴν πύλαριν ἐκέρ-
 χης τῶν ἐκέρχων, ἐπὶ σοὶ ὡςταίγεις,
 εἴμην. Εἴται. πάντες μὲν, ὡς ἐγὼ
 σοὶ μετῴχως εἴμην ὑπὸ τῷ λόγῳ,
 καὶ πρὸς τὸ τέλος ἡδὲ κέρχων τὴν
 ἀμεινότητα. μὲν πρὸς φίλον με
 ὡςταίγεις, ἅπερ πρὸς τὴν διήγησιν ὅσα
 τὴν αὐτῶν ἀμεινότητα. Μεν. ἀμει-
 νότητα. ἐπὶ δὲ ἀμεινότητα γὰρ τὸ γένος,
 κέρχων φίλοι, ἐκέρχων πύλαριν. καὶ
 ταῦτα, ὡς σὺ φῆς ὅσα τὴν αὐτῶν
 ἀμεινότητα. ἐγὼ γὰρ ἐπιπὶ τὰς πτέρους
 ἐκέρχων τὰς πτέρους τὴν βίον, γέλοια,
 καὶ ταπεινά, καὶ ἀδύνατα τὰ ἀν-
 θρώπινα πάντα εὐέλκων, πύλαριν
 λέγω, καὶ δόχας, καὶ διωκτάς, κα-
 τὰ φρονήσας αὐτῶν, καὶ τῶν ὡςταίγεις
 ταῦτα ἀμεινότητα, ἀμεινότητα τὴν ἀλήθειαν
 ἀμεινότητα ὑπολαβὼν, ἀνακύπτειν
 περὶ, καὶ πρὸς τὸ πᾶν ἀνακύπτειν
 ἐπιπύλαριν. καὶ μὲν πρὸς ταῦτα, πολ-
 λὴν πᾶσα παρὲς τῶν ἀμεινότητα,
 ὡςταίγεις μὲν αὐτὸς ὅςταίγεις ὁ ὑπὸ τῷ
 φῶν κατέρχων ὡςταίγεις. ἐπὶ δὲ ἐ-
 γὼν ὡςταίγεις ὅςταίγεις ἐκέρχων, ἐπὶ τῇ
 ἀμεινότητα, ἐπὶ δόχων, ἐπὶ δὲ, πρὸς
 τὸ τέλος εἶναι αὐτῶν. ἐπιπύλαριν δὲ καὶ μὲν

non veritus es ne tu quoque alicu-
 bi in mare delapsus, Menippeum
 aliquod pelagus tibi cognomine
 redderes, quemadmodum ille
 Icarium? Men. Nequaquam: si-
 quidem Icarus cum alas haberet
 cera adglutinatās, eaque ad so-
 lem ocyssimè esset liquefacta, di-
 lapsis alis, non mirum si decidit.
 At nobis celeres erant sine cera
 pennarum. Amic. Istud quì fieri po-
 tuit? Iam enim haud scio quo pa-
 cto paulatim me adducis, ut vera
 videantur quæ narras. Men. Ad
 hunc ferme modum. Aquilam e-
 gregiè magnam, præterea vali-
 dum vulturem arripui. His cum
 alas unà cum ipsis brachiis præse-
 cuissem. Quin potius, si vacat,
 totius commentationem ordine
 tibi percensebo. Amic. Mihi qui-
 dem vel maximè vacat: aded sub-
 limis à sermone tuo pendeo: jam-
 que ad narrationis finem inhio. Ne
 verò per Iovem amicitiae præsi-
 dem me negligas, auribus in aère
 suspensum, ob tuam narrationem.
 Men. Ausculta igitur, Neque e-
 nim urbanum fuerit, si spectem
 amicum ore hiantē relictum, præ-
 fertim, ab auribus ut ais, suspen-
 sum. Ego igitur, cum expendens
 ea quæ sunt in vita mortalium,
 protinus omnes res humanas com-
 perissem ridiculas, humiles, &
 instabiles: nempe opes; impe-
 ria, magistratus: contemptis his,
 atque horum studio: adiectoque
 animo ad ea quæ sunt verè bona,
 hinc emicare, & ad universi na-
 turam suspicere sum conatus.
 Atque hic multam mihi hæsitati-
 onem attulit, primum hic ipse

qui à sapientibus appellatur mundus. Neque enim invenire po-
 teram, neque quo pacto, neque quo opifice factus fuisset, ne-
 que quod esset illius vel initium, vel finis. Deinde cum particula-
 tim

ἐπισκοπῶν, πολὺ μᾶλλον ἀπο-
ρεῖν ἡσυχάζοντι. τὴς τε γὰρ ἀ-
τέρας εὐροπῆς ἐποχῆς ὕμνῳ διε-
ξιμῶντες, καὶ τ' ἥλιον αὐτοῦ τί ποτε
ἦν ἄρα ἐποτρύνειν εἶδεναι. μέγιστα δ'
τὰ καὶ τῶν πλάνων ἀποπεί μοι,
καὶ παντὶ πρὸς πρὸς ἡμετέρας κατεφαί-
νετο. καὶ τὸ πολυειδὲς αὐτῆς τ' ἡγε-
μότατον ἀπείρητον πᾶσι τῶν αἰτίων
ἔχειν ἰσοκρίσεις. ὃ μὴν ἀλλὰ ἐ-
στραπὴν ἀφείχετο, καὶ βροτῇ κα-
τὰ φύσιν, καὶ ὕψος, καὶ χροῖ, καὶ
δαλαζα κατὰ φύσιν, καὶ ταῦτα
δυστήρητα πᾶσι ἐστίμενα ἔν.
ὅσοι δὲ ἐκείνῃ ἔσαν δικαίως,
ἀεὶ ἐπὶ ἐκείνῃ ἐπελάμβαντο ὡς τ' ἡ
φιλοσοφία τῶν ταῦτα ἔχοντων ἐκ-
μαρτύνει. οὐλοῦν γὰρ ἐκείνους πᾶσιν
γε ἔχοντες εἰπεῖν τῶν ἀληθειῶν.
ἔτι δὲ τὴς ἀτέρας ἐπιλιξάμενοι
αὐτῶν, ὡς οὐκ ἐκμήρατο ὡς οὐκ ἐ-
πεσχυρῶν, καὶ ἡρόατο ὡς οὐκ ἐ-
πὶ, καὶ ἡρόατο βαρύνον, μέγα
γὰρ ὡς οὐκ ἐπὶ, καὶ ὡς οὐκ ἐπὶ
μυῖνες οἱ αὐτοὶ αὐτῶν μοι κατε-
φάνησαν, ταῖς ἐν χερσίν ἐκεί-
νῃ, καὶ οὐκ ἐπὶ, τὸ μὲν,
αὐτόν τε καὶ κατὰ φύσιν, τὸ δ'
ἐπὶ αὐτοῖς ἀποδοῦναι ἐπὶ κατὰ φύσιν
σοφίας διανοησάμενοι, ἔξιστον
μετὰ φύσιν τε διδασκῶν, καὶ
τῶν τ' ὅλων διαφύσιν, καὶ
ἔξιστον οἱ δὲ, τοσούτῃ ἄρα ἰδέσθαι με
τ' παλαιῶν ἐκείνης ἀγνοίας ἀπαλ-
λάσσειν, ὡς ἐπὶ μείζους ἀπορίας
φύροντες εἰσβάλαι δόξας πᾶσι, καὶ
τέλει, καὶ ἀτόμῳ, καὶ κενῷ, καὶ
ὕλῃ, καὶ ἰδέσθαι, καὶ ταῖς αὐτῶν ὁση-
μέρας καὶ κατὰ φύσιν. ὃ δὲ πάντων
ἔμοιγε ὡς ἰσοκρίσεις χαλκίοντα, ὅτι
μηδὲν ἀπείρητον γὰρ λίγνῃς ἀκό-
λαστον, ἀλλὰ κατὰ φύσιν πᾶσι, καὶ

tim contemplarer, multò etiam
magis ambigere sum coactus:
quippe qui viderem stellas temerè
per cælum disiectas. Tum Solem
ipsum, quid tandem esset, scire
gestiebam. Maximè verò, ea quæ
lunæ accidunt, mihi videbantur
absurda, ac planè mira: puta-
bamque inexplicabilem esse cau-
sam, cur illa subinde formam
mutaret. Quinetiam fulgur emi-
cans, tonitru crumpens, tum
pluvia, nix, grando è sublimi
demissa: videbantur hæc quoque
conjectu difficilia omnia, quæque
nullis notis deprehendi possent.
Itaque cùm ad eum modum essem
affectus, optimum factu ratus
sum, ut horum unumquodque à
philosophis istis perdiscerem: quos
veritatem omnem dicere posse ex-
istimabam. Quare cum ex illis
præstantissimos delegissem, quan-
tum mihi conjectare licebat, è
vultus austeritate, è coloris pal-
lore, ac barbæ profunditate (nam
hi protinus visi mihi sunt sublimi-
loqui, rerumque cœlestium pe-
riti) his ubi memet docendum tra-
didissem magna pecunia, quam
partim è vestigio præsentem nu-
meravi, partim tum me persolu-
turum promisi, quum ad philoso-
phicæ summam esset perventum,
volui ea quæ de cœlestibus rebus
nugantur doceri, & Vniuersi dis-
positionem discere. At illi tan-
tum aberat ut me pristina libera-
rent incititia: ut in maiores etiam
dubitationes conjecerint: princi-
pia nescio quæ, ac fines, infeca-
bilia, inania, materias, ideas,
& id genus alia mihi quotidie of-

fundentes. Verùm illud mihi omnium utique videbatur esse gra-
vissimum, quòd cùm nihil inter illos conveniret: verùm pugnan-
tia, diversaque inter se omnia loquerentur: tamen postulabant

ut

ὑπερβολῆς, ὅμως πειθισαί τί με
 εἴκειν, καὶ πρὸς τὸ αὐτῷ λόγον ἔχα-
 ρεῖν ὑπαγεῖν ἐπιτρέψω. *Εται.* ἄτο-
 πον λέγεις, εἰ σοφοὶ ὄντες οἱ ἄν-
 θρῳποι, ἐκαστάζουσι πρὸς αὐτῆς πρὸς τὸ
 ὄντων, καὶ ἂν τὰ αὐτὰ πρὸς τὸ αὐ-
 τῶν ἰδοῦσιν. *Με.* καὶ μὴ ὡς ἐταί-
 ρε, γελοῖον ἀκούσας τίνος περὶ ἀλα-
 ζουσίας αὐτῶν, καὶ τίνος ἐν τοῖς λό-
 γοις περὶ ἀτοπίαν. οἷον πρὸς τὰ μὴ
 ἐπὶ γῆς βιβηκότες, καὶ μηδὲν τὸ χα-
 μῶν ἐρημιῶν ἡμῶν ὑπερίσχυοντες,
 ἀλλ' ὅτι οὐκ ἐπὶ πρὸς τὸ πλεονεξίαν διδο-
 κότες, οἷον ἢ ὑπὸ γῆρας, ἢ ὑπὸ γῆρας
 ἀμελεῖσθαι, ὅμως ἔρανον περὶ
 ῥατὰ δουρῶν ἔφασκον, καὶ τὸ ἥλιον
 ἀφαιμέμεν, καὶ τοῖς ὑπὲρ τὴν σελή-
 νην ἐπιβάτας. καὶ ὡς περὶ ἐκ
 τῶν ἀστέρων κατὰ πείρους, μετὰ τὴν πε-
 ρὴν, καὶ ἡμέτερον διεξήσαν. καὶ
 πολλάκις εἰ τύχοι, καὶ ἢ ὅποσοι
 σπῆδοι μακρότερον ἀδύναται εἶναι ἀ-
 κελεύει ἐπιστάται, τὸ μετὰ τὸ
 σελήνης, καὶ ἢ ἡλίου χειρότερον ὅπο-
 σον εἴη πηχὺν τὸ μέγεθος, ἐβλ-
 λαν λέγειν. αἶρεται περὶ ὑψὺς, καὶ θα-
 λάτῃς βάθος, καὶ γῆς ἀερόδου ἀνα-
 μετῶντες. ἐπὶ ἢ κύκλος κατὰ γῆ-
 ροντες, καὶ τείνοντες, ἐπὶ τετρα-
 γώνοις ἀφ' ἑκατέρωθεν. καὶ σφαί-
 ρας πῶς ποικίλας, τὸ ἔρανον δὴ τὴν
 αὐτὴν ἐπιμετρήσεις. ἔπειτα ἢ κα-
 κέτω πῶς οὐκ ἄγνωστον αὐτῶν, καὶ
 παντὸς τετυφωμένον, τὸ πρὸς τὸ
 ἔταως ἀδύνατον λέγοντες, μηδὲν ὡς ἐ-
 κείνου ἀποφαινοῦς, ἀλλ' ὑπερ-
 διατείνουσαι τε, καὶ μηδεμίαν τοῖς
 ἄλλοις ὑπερβολὴν ἀπολιμπάνειν,
 μονομερὴ διονυμίας, μύθον μὲν εἶ-
 ναι τὸ ἥλιον, κατὰ τὴν εἰρήνην ἢ τὴν σελή-
 νην, ὑδατοποιεῖν ἢ τῆς ἀστέρων,
 καὶ ἢ ἡλίου κατὰ τὸ ἰονοῦν τινὶ τὴν
 ἐκείνου ἐκ τῆς θαλάσσης ἀναπαύειν,

ut sibi fidem haberem : ac ad
 suam quisque rationem me co-
 nabatur adducere. *Amic.* Rem
 absurdam narras : si viri cū es-
 sent sapientes , inter se de re-
 bus factiosè dissiderent , nec de
 iisdem eadem sentirent. *Men.*
 Atqui riseris , amice , si audieris
 illorum arrogantiam , & in
 differendo prodigiosam confiden-
 tiam : qui quidem quanquam in
 terra gradiuntur , nihilòque præ-
 stantiores sunt nobis , qui humi
 ambulamus : nec cernunt acutius
 quàm quisvis alius astans , imò
 nonnulli præ senio & inertia ex-
 cutiunt : tamen & cœli termi-
 nos perspicere sese profitentur ,
 & solem metiuntur , & ea quæ
 supra lunam sunt , aggrediuntur.
 Ac perinde quasi delapsi s̄ stellis ,
 ipsarum & magnitudinem , &
 figuram exponunt. Ac sæpenu-
 mero cū fortè neque illud cer-
 tō sciant : quot stadiis à Megarâ
 distent Athenæ , tamen spatium
 quod interest inter lunam & so-
 lem , quot sit cubitorum audent
 pronuntiare : aëris altitudinem ,
 maris profunditatem , terræ am-
 bitum dimetientes : ad hæc cir-
 culos depingentes , ac triangu-
 lorum figuras super quadrangu-
 los inducentes , & varias quas-
 dam sphæras , cœlum scilicet
 ipsum metientes. Iam verò an-
 non illud insulsum , & insignis
 arrogantix : quod cū de rebus
 usque adedò incertis loquantur ,
 nihil tamen ita proponunt ,
 quasi conjecturis ducantur : ve-
 rùm supra modum contendunt ,
 neque ullum vincendi locum a-
 mari

καὶ ἀποκτενὼν αὐτοὺς τὸ ποτὶν ἐξῆς
 ἀφ' ἐμῶν. τὴν μὲν ἡ σοφολύτεια,
 ὁ πόσις τὸ λόγιον, ῥᾶδιον καὶ ἁμάρτυρον.
 καὶ σφόδρ' αὖτις Δίος εἰς ἐν μαί-
 νων εἰς τὰ δόγματα, καὶ μὴ πάντων πο-
 λὺ δισηχόμενον ὅσοντα μὲν ἡδ' αὐτοῖς
 ἢ αὖτις ὁ ἑρμῆς γένετα ἀφ' ὁμοῦ,
 εἴ γε τοῖς μὲν ἀφ' ἑστέας περ, καὶ ἀν-
 λεγέτω εἴηαι δοκεῖ. οἱ δὲ, καὶ τὸ
 δημοκρεῖον αὐτῶν, καὶ τὸ καὶ σφαιρῶν
 τὸ τροπικόν, ἐπὶ τοῖς ἐπολέμοις. ὅς ἐ
 μέγα λιν ἐπ' ἁμάρτυρον, ἡδ' ὅτι πῶς
 περὶ τὴν τὸ ὅλον ἐφιστάμενος, ὅς αὖτις
 ἐπὶ τῶν ὅτι ὅτι ἔστιν ἡ καὶ, ὅτι ὅτι
 ἐπὶ τῶν, ἐπὶ τῶν ἐπὶ τῶν. καὶ αὖτις
 αὖτις γὰρ τὸ ὅτι πῶς ἡ καὶ, ὅτι
 αὖτις ἐπὶ τῶν, καὶ τὸ πῶς ἐπὶ τῶν.
 ἔτσι. μέγα πῶς ὁ Μένιππος, πολ-
 μεῖας, καὶ ἡ καὶ τῶν ἀνδρῶν λί-
 γους. Μὲν. πὶ δὲ εἰς ἀνέστης ὁ
 ἡ καὶ, αὖτις πὶ ἰδὲν, καὶ αὖτις
 αὖτις, ὅτι διέξερχονται, ἡ τῶν αὖτις
 ὅτι ἡ καὶ, καὶ ἀπὸ τῶν λόγων;
 καὶ γὰρ αὖτις αὖτις ἡ καὶ αὖτις
 ἡ καὶ. πῶς μὲν, τίλφ τὸ πῶς πε-
 ρὶ τῶν. πῶς μὲν, πῶς μὲν, ἀπὸ τῶν
 εἰναι ὑπολαμβάνουσιν. ὅτι μὲν ἀλλὰ
 ἐπὶ τῶν πῶς εἰναι τῶν ἡ καὶ
 ἀπὸ τῶν, καὶ τὸ ὅτι αὖτις ἐπὶ
 αὖτις ἀφ' ὁμοῦ καὶ τῶν ἡ καὶ.
 ἔτσι δὲ πῶς αὖτις ἐπὶ τῶν αὖτις,
 πόλις τῶν ὅτι πῶς εἰναι ἐπὶ
 ἔτσι. αὖτις μὲν γὰρ τὸ ἡ καὶ, πῶς
 ἐπὶ τῶν, ὅτι πῶς μὲν, ὅτι τῶν
 πῶς ὁ ἡ καὶ. οἱ δὲ, καὶ πῶς, καὶ
 ἡ καὶ, καὶ τῶν αὖτις ἐπὶ τῶν.
 καὶ οἱ μὲν, τῶν αὖτις ἀπὸ τῶν
 ἀπὸ τῶν, ἐπὶ τῶν πῶς τὸ ὅτι
 ὅτι ἀπὸ τῶν. ὅτι ἡ καὶ ἐπὶ τῶν
 ἀπὸ τῶν, πῶς πῶς αὖτις ἀπὸ
 φαντοῖ. καὶ διελόμενοι, τὸ μὲν πῶς,

mari attrahente, atque illis omni-
 bus ordine potum distribuyente.
 Nam quanta fit in dictis pugnan-
 tia, cognitu facile est. Ac per Io-
 vem quæciv confidera, num illo-
 rum decreta sint contermina, nec
 longo à se invicem intervallo dis-
 stent. Primum enim varia est de
 mundo sententia: siquidem aliis
 non genitus, nec interiturus esse
 videtur: alii & ejus opificem, &
 fabricandi modum ausi sunt dice-
 re. Quos equidem cum primis
 admirabar: quod cum Deum
 quendam rerum omnium opifi-
 cem constituissent: non etiam
 illud adderent, vel unde is esset
 profectus, neque ubi consisteret,
 cum singula fabricaretur. Nam
 ante Vniversi ortum, non possis
 vel tempus, vel locum imaginari.
Amic. Valdè audaces, Menippe,
 & prodigiorum authores homines
 mihi narras. *Men.* Quid si jam au-
 dias ὁ præclare: quæ differunt, &
 de ideis, & de incorporeis, tum quæ
 de finito & infinito loquuntur?
 Nam & his de rebus acriter inter
 se digladiantur: dum alii fine cir-
 cumscribunt Vniversum: alii con-
 trà infinitum rentur. Quinetiam
 ex his complures esse mundos de-
 monstrabant, eos damnantes, qui
 de hoc veluti uno quopiam dispu-
 tarent. Rursus quidam alius,
 pacis nequaquam amans, bellum
 rerum omnium parens esse cense-
 bat. Nam de Diis, quid jam at-
 tinet loqui? Cum his Deus esset
 numerus: illi rursus per canes,
 anseres, platanósque dejerarent.
 Alii reliquis omnibus Diis expul-
 sis, uni soli rerum omnium im-
 perium tribuebant: ita ut grave

mihi esset auditu, tantam esse Deorum inopiam. Ediverso alii li-
 beraliores, multos Deos faciebant: quibus divisus, hunc quidem pri-

ὡς ποτὶ θεὸν ἐπικαλῶν. τοῖς δ', τὰ
 δόματα, καὶ τελεῖται ἔνεμον τ' ἡι-
 ούς. ἔκ δ', οἱ μὲν, ἀσώματοι π,
 καὶ ἄμορφοι ἡγνῶν εἶναι τὸ θεῖον.
 οἱ δὲ, ὡς περὶ σώματος αὐτῶν δι-
 νοῦντο. εἴτα ἔπειτα οὕτως τ' ἡ-
 μῶς περὶ αἰμάτων ἢ πύσιν ἰδοῦν οἱ
 θεοὶ, ἀλλ' ἡσάν πινες, οἱ δ' συμ-
 πάσης ἐπιμιθείας αὐτῶς ἀφίεντες,
 ὡς περὶ ἡμεῖς εἰώθαμεν ἀπελύνειν τ'
 λειτεργῶν τὴν παρηγορίαν. ἔδδ' ὅτι
 γὰρ ὅτι μὴ τοῖς κομικοῖς δορυφο-
 ρήματα. εἰκοῦς αὐτῶς εἰσαγγισιν.
 εἰσι δ', ταῦτα πάντα ὑπερδάντες,
 ἔδδ' τὴν δόξαν εἶναι θεῶς τινὰς ἐπι-
 σόων, ἀλλ' ἀδύνατον, καὶ ἀνηγι-
 μόνων φέρονται τ' ἡσμον ἀπειλί-
 πται. τοιγάρτοι ταῦτα ἀκάν,
 ἀπιστὶν μὲν ὅσα ἐτόλμα ὑψόφρε-
 νες τε. καὶ ὑψηλοῖς ἀνδράσι καὶ μὴ
 εἰχόν γε ὅπῃ τ' λόγῳ τερατοῦ,
 ἀνεπίληπτον τι αὐτῶν εὐρημαί, καὶ
 ὑπὸ θαλίῳ μηδὲ μὴ περὶ τριπύ-
 ρμων. ὥς δὲ τὸ Ὀμηρεὺς ἐκείνο
 ἀτεχνῶς ἐπαχον. πολλάκις μὲν γὰρ
 ἀνέζησα πινόμεν τινὲς αὐτῶν ἔτερος
 δὲ με θυμὸς ἔρκεν. ἐφ' οἷς ἀπα-
 σιν ἀμχανῶν ἐπὶ γῆς μὲν, ἀκύνειται
 τι περὶ τῶν ἀληθῶν, ἀπειρίων

primum Deum nuncupabant :
 illis secundas aut tertias divinita-
 tis partes tribuebant. Ad hæc alii
 incorporeum quiddam atque in-
 forme putabant esse numen. Alii
 corpus esse imaginabantur. Dein-
 de non omnes existimabant, res
 mortalium curæ Diis esse : verum
 erant nonnulli, qui ip̄os omni
 cura liberantes (ut nos senio con-
 fectos à ministeriis dimittere con-
 suevimus) nihilo aliufmodi eos
 inducerent, quàm cujusmodi sa-
 tellitia in comœdiis induci solent.
 Alii verò hæc omnia prætergressi,
 ne esse quidem ullos omnino
 Deos credebant : sed mundum
 nullo domino, nulloque duce te-
 merè ferri finebant. Quæ cum
 audirem, non audebam fidem
 non habere altifremis istis, &
 probè barbatis viris : neque tamen
 ineniebam ad cujus verba me
 verterem, ut aliquam illorum
 sententiam nanciscerer irrepre-
 hensam, ac nequaquam ab alio
 subversam. Quare Homericum
 illud mihi revera usu veniebat.
 Nam sæpenumero animus in-
 citabat, ut alicui illorum cre-

derem : sed me mens diversa vetabat. Ob hæc omnia consilii
 inops, in terra quidem de his veri quippiam audire despera-
 bam :

Ἰ Οὐδὲν γὰρ ὅτι μὴ τοῖς κομικοῖς δορυφορήματα εἰκότας αὐτῶς εἰσαγγισιν] Sic
 etiam infra : πῶς δὲ ἰσορῶν συγχεῖν. μή δ' ὡς περ κομικὸν δορυφόρμα σιωπῇ
 παρεφθέρηκεν. In quo genere loquendi durum mihi videtur, quod κομικὸν dixe-
 rit, non vero τερατικόν. Nam δορυφόροι sunt Regum, Dynastarum & Tyranno-
 rum, qui in scenam tragicam semper inducuntur, numquam vero in comicam.
 Nam comœdia circa communem vitam civilem versatur, & cives Athenienses,
 aut aliunde mediocriis fortunæ viros liberos, servos, mulierculas inducit loquen-
 tes, & ideo Plautus in Amphitryone Mercurium inducit sic dicentem in prologo :

Nam me perpetuo facere, ut sit comœdia

Reges quo veniant & Dii, non par arbitror.

Quid igitur? quoniam hic servos quoque partes habes

Faciám ut commista sit tragicomœdia.

Vtitur igitur vel potius abutitur comœdix nomine, & illud καταιχυστικῶς Latine
 sumit etiam pro tragœdia, in qua sæpe inducebatur Satellitium regis vel Tyranni
 mutum solo rege loquente. Sic etiam nos vernacule dicimus *je viens de la comédie*,
 licet tragœdia fuerit in scenam inducta. *Palm,*

πον. μέλω δ' ὅτ' συμπέσεις ἀπορίως
 ἀπαλμαρην ὀμπέστα, εἰ αὐτὸς πλο-
 ραίης πως, ἀίλῃσιμῃ εἰς τ' ἄρσόν.
 τῆτε δὲ μοι παρῖχε τὴν ἱλπίδα,
 μάστιξ μ' ἔῃ ἱπθυμία, καὶ ὁ λο-
 γητοὺς Αἰπυπῶ, αἰτοῖς, καὶ κρη-
 θήροις εἰότε, καὶ καμήλοισι βάσι-
 μοι ἀποφαίνοι τ' ἄρσόν. αὐτὸν μ'
 εἰ πλεονεχῆσαι ποτε ἔδραμ' ἡ μη-
 χανὴ δμοσθίῃ ἐπὶ μοι κατεφαίνετο.
 εἰ δὲ γούης, ὃ αἰτῶ ἀεὶ ἡμῶν
 πῆρεα, πῶτε γὰρ μόνα ἀφ' ἐκεί-
 νου πρὸς μέγιστος ἀνθρώπων σωμα-
 τος, πῶτε μοι τὴν πῆρεα ὤ-
 χηρῆσαι. καὶ δὲ συλαβῶν τὴν ὄ-
 νεια, ἡπῖον μ' τὴν δεξιάν πῆρε-
 γα. δ' γούης δ', τὴν ἱπέρην ἀπύ-
 πτοις ἐν μέλα. εἴπα ἀφ' ὁδοῦς, ἔ
 καὶ τὸς ὄμους τελαμῶσι κρηθροῖς
 ἀρμυρῶν, καὶ πρὸς ἄρσιν τοῖς
 ὀκτυπῶν λαβῶν πως ταῖς χερσὶ
 ὀκτυπῶν, ἐπιρῶν μ' ἐμφορῶ
 τὸ ὤρσιν ἀνταρῶν, καὶ ταῖς χερ-
 σὶν ὑπὸ τῶν, καὶ ὤρσιν οἱ χλῶν
 ἐπὶ χαμῖνι τῶν ἐπὶ ὀκτυπῶν, καὶ
 ἀποδοτῶν ἀμφοῖν μ' ὅτ' πῆρεας.
 ἐπὶ δ' ὑπὸ μοι τὸ πρῶτον,
 τελαμῶν πρὸς ἡδὴ τ' πῆρεας ἡπύ-
 μων. καὶ αἰλῶν ἐπὶ τὴν ἀκροπο-
 λι, ἀφ' ἧς ἐμφορῶν καὶ δ' κρημῶν,
 φέρων εἰς αὐτὸ τὸ γίαντον. ὡς δ'
 ἀκινδύνως κατεπτόμεν, ὕψηλα ἡδὴ,
 καὶ μετῶν ἡφ' ὅν. καὶ ἄρσιν δ' αὖ
 Πάριος, εἰ δ' αὖ Ἰμῶν, μίχρη
 Γερανίας ἐπὶ ὀκτυπῶν. εἴτ' ὀκτυπῶν,
 ἐπὶ τ' Ἀκροκρημῶν αὖ. εἴπα ὑπὸ
 Φολοῦς, καὶ Ἐρυμῶν, μίχρη
 πρὸς τ' Ἀκροκρημῶν. ἡδὴ δ' αὖ μοι δ'
 τελαμῶν μ' μεμεινῶν, πύ-
 λαιός τε, καὶ ὕψηλας ἡφ' ὅν,
 ὅσην ἐπὶ τὴν νεοτῶν ἡφ' ὅν, ἀλλ' ἐπὶ
 τ' ὀκτυπῶν ἀνταρῶν, καὶ ὡς ἐμῶν μῶ-
 λιστος καὶ φῶς ἐπὶ ὀκτυπῶν, τὸ λοι-

bam : sed unica via , me universa
 dubitatione liberari posse arbitra-
 bar , si ipse alis aliqua ratione ad-
 ditis , in cœlum ascenderem . Hu-
 jus rei conficiendæ spem mihi
 præbuit , primùm ipsa cupiditas ,
 deinde scriptor fabularum Ἀίσο-
 pus : qui aquilis interdum & ἰσκα-
 rabeis , camelisque accessum cœ-
 lum demonstrat . Verùm ut mi-
 hi unquam provenirent alæ , id
 nulla ratione fieri posse videba-
 tur : si autem vulvris aut aquil-
 æ alis me cinxissem (quæ solæ ad
 corporis humani modum suffice-
 rent) futurum forsitan ut mihi
 succederet experientia . Itaque
 correptis avibus , alteri dextram
 alam , vulturi sinistram scitè am-
 putavi . Quas quum obligassem ,
 humerisque valida lora accom-
 modassem , summisque pennis
 ansas inferendas manibus addidis-
 sem , mei ipsius periculum facie-
 bam , primùm subsiliendo , & ma-
 nibus serviendo , anserumque in
 morem adhuc humili ad terram
 volatu me sustollendo , summis-
 que pedibus inter volandum in-
 grediendo . Postea cùm res ex
 animi sententia mihi succederet ,
 jam audacius etiam experimen-
 tum aggrediebar : conscensaque
 arce demisi me ipsum per præ-
 ceptis in theatrum ipsum . Quòd
 cùm absque periculo devolas-
 sem , sublimia jam & ardua co-
 gitare cœpi , meque tollens à
 Πάρνηθε , vel Ἰμῶν , Γερανίαν
 usque volabam : inde ve-
 rò sursum ad Ἀκροκρήνην :
 deinde supra Φολοῦν , & Ἐρυμάν-
 θιον , ad Ταγῆτον usque . Cum

πῶς ἵπποι δὲν ἔ' ἔργον. τὸ μὲν
 ὡσπύ, ἰλιχίαν ὑπὸ ἔ' βέβηκε.
 ῥῶ ὅ, ἔφειρον ἔ' τὸτο δὲμαρῶς.
 ἐπὶ ὅ καὶ αὐτῶν ἡδὴ τῶν σπλάγχνων
 ἐγγεγονῆναι, πᾶν πολὺν ἔ' τοῦτον ἀπο-
 πᾶσαι, ἡδὲ οὐκ ἔ' κῆμοις ἐκρυ-
 τῶ. καὶ μέγιστον ἔ' τῶν ὑπερῶν
 πῆλυσμα τῶν γυνήτων. ὡσπύλασας
 ἔ'ν, καὶ κατ' ἐξ ὁρμῶν ἐπ' αὐτῆς,
 ἀφ' ἐκπυόμην, ἔς τῶν γῆν ἄνωγεν
 ἀποβλίπην. καὶ ὡσπύ οὐ τὸ Οὐκ ἔ'ν
 Ζεὺς ἐκείνῳ, ἔστι μὲν, 'τῶν τῶν
 ἐκπυόλων ὁρμηκῶν καὶ ὁρμῶν,
 ἔ'ν, τῶν Μουσῶν. μετ' ὁλίγον ὅ,
 εἰ δὲ εἰς μοι, τῶν Ἑλλάδα, τῶν
 Πέρσας ἔ' τῶν Ἰνδικῶν. ἐξ ὧν ἀπάν-
 τῶν ποικίλης τινὸς ἡδονῆς ἀνιπ-
 πλάμην. ἔπει. ὡσπύ ἔ' ταῦτα λί-
 γυς ἂν ὡ Μένιππε, ἵνα μὴ ὅ καὶ
 ἐν ἀπαιτῶμεθα ἔ' ἀποδημίας. ἀλλ'
 εἰ τι σοι ἔ' ὁδὸν περὶ ῥογῶν ἰσότητων,
 καὶ τὸτο ἰδῶμεν. ὡς ἔγωγε ὡσπύ
 ὁλίγα ὡσπύκα ἀκούσας, χῆμοις
 ὡσπύ γῆς τι, καὶ ἔ' ἐπ' αὐτῆς
 ἀπάντων, οἷά σοι ἄνωγεν ἐπισκο-
 πῶν καὶ περὶ αἵματι. Με. καὶ ὁρῶς
 γὰρ ὡ ταῖς εἰκάζεις. διοσπύ ὡς
 οἷον τι ἀναβᾶς ἐπὶ τῶν σπλάγχνων,
 τῶ λόγῳ στυαποδήμῳ τι, καὶ συ-
 νεπισκοπῇ τῶν ὄλων. ἔ' ἐπὶ γῆς ἀφ-
 ῥισιν. καὶ ὡσπύ τὸν γέ μοι πάντων μι-
 κροῖν δὲ καὶ τῶν γῆν ὁρῶν, πολὺ
 λέγω ἔ' σιλήνης βραχυτέρων. ὡσπύ
 ἐγὼ ἄφ' ὧν καὶ ἀκούσας, ἐπὶ πολὺ
 ἠπόρην, πᾶς εἴη τὰ πλεονῶντα ὅρη,
 καὶ ἡ τοσαύτη θαλάσση. καὶ εἴγε μὴ
 ἔ' Ροδίων Κολοσσὸν ἰθαασαμένη, καὶ
 ἔ' ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργον, εὐὶ ὡδὶ πᾶν-
 τῶν ἂν με ἡ γῆ διέλαττε. νῦν ὅ,
 ταῦτα ὑψηλὰ ὄντα, καὶ ὑπεραιεση-
 κῶτα, καὶ ὁ Ωκεανὸς ὑπὲρ πᾶσιν

tendere coepi: initio quidem ob-
 orta oculorum caligine ob pro-
 funditatem: sed hoc postea faci-
 le ferebam. Verum ubi jam ipsi
 lunæ vicinus essem, plurimum
 nubium emensus, sentiebam me
 defatigatum, ala maximè sini-
 stra, nempe vulturina. Huc igitur
 diverti, eique insidens re-
 quievi, è sublimi terram inspe-
 ctans: non secus ac Homericus
 ille Iupiter, nunc equitum Thra-
 cum, nunc Myſorum regionem
 despectans: mox etiam, si libe-
 ret, Græciam, Persidem, In-
 diamque: ex quibus omnibus va-
 ria quadam voluptate perfunde-
 bar. *Amic.* Ergo ista quoque nar-
 res velim Menippe, ne ulla prorsus
 peregrinationis parte fraudemur:
 quinetiam siquid in itinere cogno-
 visti, fac ut hoc quoque sciamus.
 Nam non pauca sanè à me audi-
 tum iri expecto, cùm de terra,
 tum de omnibus quæ in ea sunt,
 cujuscumque tibi visa sunt ex alto
 contemplanti. *Men.* At tu quidem
 rectè conjectas, Amice. Quam-
 obrem quatenus licet, concisenſa
 luna inter narrandum peregrinan-
 ti comes esto, simulque mecum
 contemplare totam terræ spe-
 ciem, habitumque: ac primum
 quidem pusillam terram cernere
 puta, luna, inquam, multo mi-
 norem: ita ut repenti cùm despi-
 cerem, diu dubitarem ubinam
 essent tanti illi montes, ac tantum
 mare. Quod ni Rhodiorum Co-
 lossium, tum Phariam turrin vi-
 dissem, sine dubio ubinam esset
 terra, prorsus nescivissem. Verum

ista quòd sint sublimia, præque cæteris eminentia, & Oceanus paulum
 ad

1 Τὴν ἑ' ἱπποπόλυτον] Hic Dialogus est Homericus cento. τῶν ἑ' ἱπποπόλων.
 Ex Iliad. v. Board.

1 Ο' πό-

τ' ἄλλων ἀποκλῦσαι, ἀνέστηντο μοι
 γῆν εἶναι τὸ ὄραμα. ἐπεὶ δ' ἄπαξ
 πῶς ὅψαι εἰς τὸ σπῆναι ἀπηρεσώμεν,
 ἄπαρ ὁ τ' ἀνθρώπων βίη, ἥδη μοι
 κρατερφαίνεται. ἔκ' ἴδον μύθον, καὶ
 πάλιν, ἀλλὰ ἐσὶ αὐτοὶ σαρφῆς οἱ
 πηλόντες. οἱ πολέμῳντες. οἱ γεωρ-
 γῶντες. οἱ δὲν ζῶντες. πᾶσι γὰρ αἰ-
 τῶν. καὶ πᾶσι ἀνθρώπων, ὅτι
 τῆς γῆς ἐκείνης ἀνθρώπων. ἔστι.
 πάντες αὖτε ἀνθρώπων φῆς ταύτης, καὶ
 αὐτοὶ ἀνθρώπων. ὅς γάρ ἀνθρώπων ὁ
 Μένιππος πῶς γῆν ἐκείνην ἔχει
 μεταξὺ ἀνθρώπων εἰς βραχὺ συ-
 νταλῶν. καὶ οἷον καὶ ὁ Κολοσ-
 σὸς ἐμῶν ἐσὶ, τὰ γὰρ ἂν ἀλλό τι
 φῆς ὅρα, πῶς νῦν κρατερῶς Λυγ-
 κὸς τις ἀφ' ὧν ὄραμα, ἀνθρώπων
 ἀνθρώπων τὰ ἐπὶ γῆς. τὸς αἰ-
 θρώπων. τὰ θηρία. μικρὰ δὲν,
 τὰς τ' ἐμῶν νοτίων. Με. εἴ με
 ὑπὸ μύθον. ὁ γὰρ μάλιστα ἐκείν
 εἰπὼν, τότε ὅρα οἶδ' ὅπως παρ-
 ἔστι. ἐπὶ γὰρ αὐτῶν μ' ἔγνων
 πῶς γῆν ἴδον, τὰ δ' ἄλλα ὅρα
 οἷος πᾶσι κρατερῶν ὑπὸ δ' βράχυν,
 αἶτις τ' ὅπως καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων,
 πᾶσι μ' αἶμα τὸ κρατερῶν, καὶ πολλὰ
 παρὲν πῶς ἀποκλῦσαι. κρατερῶν
 ὅτι μοι, καὶ ὅλας δὲν διδωκν-
 ῶν, ἐπὶ μύθον κρατερῶν ὁ σαρφῆς
 Ἐμπεδοκλῆς, ἀνθρώπων τὸς ἴδον,
 πῶς αὐτῶν πάλιν, καὶ κρατερῶν
 μύθον. καὶ μ' ὡς εἶδος, ἐπὶ μύθον
 γὰρ, ὑπὸ μύθον, καὶ τὸς σι-
 ληταῖος ἀνθρώπων φῆς ὅρα. ὁ δὲ,
 γὰρ φῆς ὅρα ὁ Μένιππος, ὅτις τοι
 θῆς εἰμι. πᾶσι ἀνθρώπων ἔστις.
 ὁ φῆς ὅρα εἰμι Ἐμπεδοκλῆς.
 ἐπεὶ γὰρ εἰς τὸς κρατερῶν ἐμῶν
 φέρω ἐπὶ μύθον, ὁ κατὰς με
 με immortalibus æquas? Sum
 nim ubi me præcipitem in

ad solem resplendescat, indica-
 bant terram esse id quod videbam.
 Mox ubi fixius intenderem oculos,
 jam mihi omnis mortalium
 vita patuit: non solum singulas
 nationes atque urbes videbam:
 sed & planè navigantes, bellan-
 tes, agricolantes, ligigantes, mu-
 lieres, feras: & ut summatim di-
 cam, quicquid tellus educat alma.
Amic. Hæc quæ dicis incredibilia
 sunt, & inter se pugnantia. Ete-
 nim cùm paulò antè Menippe, ter-
 ram quærerēs, propter ingens in
 medio intervallum, in arctum
 contractam: adeò ut nisi Colos-
 sustibi fecisset indicium, forsitan
 aliud quiddam videre te credidif-
 ses: qui repente factus lynceus,
 cuncta quæ sunt in terra digno-
 scis: homines, feras, ac prope-
 modum etiam culicum nidos.
Men. Rectè me admones: nam
 quod maximè dictum oportuit,
 id nescio quomodo præterii.
 Postquam enim conspectam à me
 terram agnovi, nec poteram alia
 propter altitudinem perspicere,
 quia non pertingebat oculorum
 acies, graviter ea res me crucia-
 bat: ac vehementer perplexum
 habebat. Mœsto mihi, ac prope-
 modum lachrymanti, supervenit
 sapiens ille Empedocles, carbona-
 rio similis: cinere oppletus, at-
 que exustus. Quo viso, dicen-
 dum enim est, fui paulum turba-
 tus, ratus lunarem aliquem dæ-
 monem à me videri. At ille, bo-
 no, inquit, es animo Menippe,
 Nullum ego sum numen, quid
 Empedocles ille physicus. Ete-
 crateras iniecissem, fumus ab

Ætna

1 Ο' τὸς τῆς γῆς. ἀν. Passim Homerus. Bond.

2 Ο' τῆς] Homerus. Odyss. π. Idem.

δ' αὖτ' Αἴτιης ἀναρπάσσας, δι' ὧν
 ἀνήγαγε, καὶ νῦν σὸ τῆ σελήνης κα-
 τοικῶ ἀεροβατῶν πᾶσι πολλὰ, καὶ σι-
 τεύουσι δρόσον. ἤκω ποίωσι σὶ δ' ἀπ-
 λύσων τ' πυρήσας ἀπείρας. αἰὲν
 γὰρ σὶ οἶσθι, καὶ ἐρίφῃ, τὸ μὴ σα-
 φῶς πᾶσι ἐπὶ γῆς ὄραν. εὖ γὰρ ἐποίη-
 σαις ὡς δ' ἐγὼ βέλυσαι Ἐμπεδοκλείης.
 καὶ πιδῶν πᾶσι καὶ πᾶσι πᾶσι πᾶσι
 λιν εἰς τὴν Ἑλλάδα, μεμνησμένος
 ἀνείδειν τί σοι ἐπὶ τ' ἀπὸ δέχης.
 καὶ πᾶσι νομίζουσιν ὡς τὴν σελή-
 νην πᾶσι ἐγγαίαν ὡσεὶ δέχουσα. ἀλ-
 λά μὲν τ' Ἐνδυμίωνα ἡδ' ὅς, καὶ τ'
 μισθὸν χάριτι ἀφίγμαι. πᾶσι γὰρ δὲ
 πᾶσι ψυχῇ, ἰδὼν σὶ λευπη-
 μέν. αἰεὶ οἶδα ὅ, πᾶσι δέχης,
 ὅσον δέχης ἡλίου; καὶ δι' ὡς δ'
 ἐγὼ μὴ σὶ μοι τὴν ἀχλὺν πᾶσι
 ἀφίλης δ' αὖτ' ὅσον δέχης. νῦν γὰρ δὲ
 λημῶν καὶ μετρίως δοκῶ, καὶ μὴ
 εἶδεν γὰρ ἡδ' ὅς, ἐμὲ δέχης. τὸ γὰρ
 ὅσον δέχης, αἰεὶ ὡς δὲ γῆν ἡκεῖ
 ἔχων. τί ἐν τῷ τῷ ἐστι; καὶ γὰρ οἶδα
 ὅσον δέχης. ὡς οἶδα ἡδ' ὅς αἰεὶ τὴν
 πᾶσι πᾶσι δέχης πᾶσι πᾶσι πᾶσι;
 καὶ μάλιστα ὡς δ' ἐγὼ. τί ἐν πᾶσι
 γὰρ ὅσον δέχης καὶ ὅσον δέχης; ὅσον δ'
 ὅς, ὡς πολλὸν τ' ἀλλὰ ζῶν αἰεὶ
 ἐστι ὅσον δέχης, ὡς μὴ πᾶσι
 δέδοκε τῷ ἡλίῳ. καὶ τῷ τῷ ἐστι ὅ
 βασιλεύς, καὶ γνησιῶν αἰεὶς, ἢ
 ἀσκαρδομυκτὶ ὡς τῷ πᾶσι ἀπὸ πᾶσι
 βλίπῃ. φασὶ τῷ τῷ ἢ δ' ἐγὼ. καὶ
 μοι ἡδὲ μετρίως, ὅσον δέχης ἀνίων,
 καὶ τῷ ὅσον δέχης αἰεὶς ἐν τῷ
 τῷ; ἐμὲς ἐξελών. ὡς νῦν γὰρ ἡμι-
 λῆς ἀφίγμαι, καὶ καὶ πᾶσι βασι-
 λικῶς ἐκαστὸν μὲν. ἀλλ' εἰκοι-
 πῆς τόδε καὶ οἰκίαις, καὶ ἀποκηρυ-

Ætna raptum huc subvenxit. Ita-
 que nunc lunam incelo, æriva-
 gus plerumque, ac rore victito.
 Adsum autem hac dubitatione te
 liberaturus. Id enim te cruciat,
 & torquet, ni fallor, quodd non
 liceat tibi terram perspicuè cerne-
 re. Bene abs te factum, optime
 Empedocles: atque ubi primùm
 rurius in Græciam devolaro, tui
 memor tibi in fumario libabo,
 terque noviluniis ad lunam in-
 hians vota faciam. At per Endy-
 mionem, inquit ille, non acces-
 si prxmii gratia, sed animum
 meum affecit, quod te vidi mœ-
 stum. Verùm scis quid facies,
 quod perspicax fias? Non per Io-
 vem, inquam, nisi tu mihi for-
 sitan caliginem amoveas ab ocu-
 lis: nam in præsentia non medio-
 criter lippire videor. Atqui me,
 inquit ille, nihil erit opus. Nam
 visus acumen ipse jam è terra alla-
 tum habes. Quid igitur hoc rei
 est? Non novi inquam. Nescis,
 inquit ille, te dextra aquilæ ala
 esse instructum? Maximè, in-
 quam ego. Sed quid alæ cum ocu-
 lo commune? Aquila inquit ille,
 inter animantia cætera visus est
 acutissimi: unde sola solem ad-
 versum obtuetur: atque ita de-
 mum est rex, & ingenua aquila,
 si non conniventibus oculis radios
 aspiciat. Ita quidem ajunt, in-
 quam. Quare jam me pœni-
 tet, qui non erutis oculis meis
 aquilinos inseruerim cùm huc
 ascenderem. Nam nunc sanè
 dimidiatus advenio, nec per o-

mnia regaliter instructus: at nothis istis & abdicatis videor similis.

Atta-

1 Α' πολύων τ' παρέσθαι Σπορίας] Sic in Hercule Gallico. Bond.

2 Τὴν ἀχλὺν] Ser. ad finem 2 Æneid. de hac nebula Æschylus Sept. ad Theb. p. 80. Apul. lib. 1. Flor. Idem.

κῆρις. καὶ μὴν εὖ οὐδ' ἐστὶν ὁ αὐ-
 τὸς μάλα τ' ἵπποις ὀφθαλμοῖς ἔχει
 βασιλικόν. ἢ γὰρ ἰσχυρὸς, μικρὸν
 ἀναστὰς, ἐκίχον δ' ὅπως τὸ πῶ-
 ρον, ἵππερα μὲν περὶ ἑαυτοῦ,
 εὖ λόγον δ' ἵππων, τ' ὀφθαλμοῖς
 ὀφθαλμοῖς ἐξυδερκίᾳ ἴσῃ. τ' ὅτι ἵπ-
 ποι, ἀδύναται κερῶν μὴ σὺν ἀμ-
 βλύπῃ διδρῦναι, τ' μετὰ δὲ
 ὄντα τ' χείρας. ἄλλος ἢ ἡ ἰσχύς,
 εἰς ὃ ἐξέως μὲν αὐτῶν βλί-
 πει. εἰ δὲ γὰρ αὐτὸν ἔλαττον γῆσι.
 ἐπὶ δὲ τὸν πῆχυν πολλὰ κίς ἐσ-
 ραίνῃ μοι δακῶ, ἵππερα τῶν
 ὀφθαλμῶν, ἀμεινὸν ὅτις τὸν κα-
 νόνος ἀπὸ ἑαυτοῦ τὰ ζύλα. Ταῦτα
 εἰπὼν, ἵππων ἄμα τὰ ὑπὸ δ' Εὐ-
 πιδόκλειος παρεχέμεθα. ὁ δὲ,
 κατ' ὁλόν τινα πῶν, ἐς κερῶν
 κερῶν διελύτ. κατὰ δὲ τὰς
 ἵππων ἐκίχον, αὐτῶν με φῶς πᾶν
 μετὰ πᾶσι λα-
 γῶν καὶ πᾶσι δειφάνει. κατὰ δὲ
 γὰρ ἐς τὸν γῆν, ἵπποι σαρῶν τὰς πό-
 λεις, τὸν ἀνθρώπων, τὸν γένος.
 καὶ εἰς τὸν ὑπὸ ἵππων, μὲν οὐ, ἀλλὰ
 ὁ πᾶσι οἰκίς ἐκίχον, οἰοῦντο λα-
 γῶν. Ππλεονεχὸν μὲν, σαρῶν τῇ
 ἀσθενείᾳ. Λοσιμῶν δὲ, τ' ὅτι ἐπὶ
 βαλόντα. τ' Σελεύκου δ' Ἀντίοχου.
 Στρατονίᾳ Ἀντίοχου λαγῶν τῇ
 μετὰ τῇ. τ' ὅτι πᾶσι Ἀντίοχου,
 ὑπὸ τ' ὑποκίς ἀναρῶν.
 Ἀντίοχου, μετὰ δὲ τῇ
 re ē medio tolli : Antigonus filii uxorem adulterio vitiantem.

Attamen in te est, inquit, ut al-
 terum oculum protinus regalem
 habeas. Si enim paulum assur-
 gens, velis cohibita vulturis ala,
 solam alteram movere, juxta
 proportionem alæ, dextro oculo
 acutè cernes: nulla enim arte po-
 test alter non hebetiùs cernere,
 quidd ad partem pertineat dete-
 riorem. Mihi, inquam, satis est,
 si solus dexter aquilina cernat ac-
 cie. Nihilo enim fuerit deterius:
 siquidem etiam fabros vidissè mi-
 hi videor, oculo altero ligna me-
 liùs ad regulam exæquantem.
 Hæc loquutus, simul ea faciebam
 quæ præceperat Empedocles: quĩ
 interim sese paulatim subducens,
 sensim in fumum evanuit. Et si-
 mul atque movissem alas, ingens
 lumen mihi circumfulsit, aded
 ut conspicua fierent cuncta, quæ
 hætenus latuerant. Defixis igitur
 in terram oculis, clarè vide-
 bam urbes, homines, & quæ
 siebant: nec solùm ea quæ sub
 dio, sed etiam quæ domi,
 latere se rati, faciebant. Pro-
 lemxum vidi cum sorore rem
 habentem: Lyfimacho struen-
 tem insidias filium: Antiochum
 Seleuci filium, novercæ Stra-
 tonicæ clanculum innuentem:
 Thessalum Alexandrum ab uxo-

At-

1 Τὸ ἐκείνου ἀπὸ δούροντος] Verbum est translaturum à τεκτονικῇ ad scholam
 Stoicorum. De hoc verbo vir Clariss. Theod. Marcell. ad Persi. *Forw.*

2 Τὸ μῦθος] In multis Codd. τῷ μῦθῳ. mendose: historia narratur in
 Dial. de Syria Dec. & de imaginib. & de conscrib. hist. Galen. lib. de præcognit.
 Plur. Julia. Imper. Val. Max. similem refert Aristenec. Epist. 13. lib. 1. *Idem.*

3 Καὶ Ἀντίοχον μετὰ δὲ τῇ γυναικὶ καὶ Ἀντίοχου τὸν ἑαυτοῦ ἑαυτοῦ τὸ
 φέρει] Vellem nos docuisset Lucianus, quis fuerit ille Antigonus, qui nu-
 tum suam adulterio polluit, & Attalus ille à filio veneno sublatus. Nam cum fue-
 rint plures Antigoni & plures Attali, dubium est, de quibus loquatur noster au-
 ctor. Nullus enim quod sciam eorum, qui extant historicorum, ea facinora no-
 tavit. De Antigono certe Coclite egregia inter patrem & filium usque ad mortem

tionem canunt. Verùm in vario ipso & multiformi theatro ridicula

qualia refert Homerus in clypeo, ubi erant convivia & nuptiæ, altera ex parte judicia, & conciones: rursus alia ex parte sacrificabat quispiam. In vicinia verò lugens aliquis conspiciebatur. Porro cum in Geticam respicerem, belligerantes videbam Getas. Dein cum ad Scythas transirem, cernebam in plaustris errantes. Paulum autem inclinato in alteram partem oculo, spectabam agricolantes Ægyptios: Phoenix mercaturam exercebat, Cilix latrocinabatur, Lacon loris cadebatur, Atheniensis causas agebat. Quæ omnia cum eodem tempore gererentur, cogita nunc cujusmodi rerum confusio cerneretur. Non aliter, quam si quis producat multos saltatores, vel potius multas choreas: deinde præcipiat ut omisso quisque concentu propriam canat cantionem: actum unusquisque certatim canat, & peculiarem cantum absolvat, vocisque magnitudine vicinum superare contendat: cogita tecum per Iovem, cujusmodi futurus sit ejusmodi cantus. *Amic.* Modis omnibus, Menippe, ridiculus, & turbatus. *Men.* Atqui, Amice, hoc genus sunt omnes qui in terris choreas agunt: omnisque mortalium vita ex hujusmodi constat discrepantia: quippe qui non modò sonent absona, verum & ornati sint dissimili, diversaque moveant, neque quicquam idem cogitent, donec choragus omnes à scena exigat, negans amplius ipsis esse opus. Hinc autem similes sunt omnes, quum jam tacet, nec amplius confusam illam & incompositam can-

πάντα μὲν γελοῖα δὴ παρὲν ἦν τὰ γυνώμενα. μέγιστα δ' ἐπ' ὁσίοις ἐπὶ μοι γέλοιον, τοῖς περὶ γῆς ὄρων ἐοικέναι, καὶ τοῖς μέγα φρονέον, ἐπὶ τῷ τὸ Σικυώνιον πεδὶον γεωργεῖν, ἢ Μαραθῶνι ἔχειν τὰ περὶ τῷ Οἰνόῳ, ἢ Ἀχαρνῆσι πλῆθρα κεκτημένη χίλια. τ' γὰρ Ἑλλάδ' ὅλης, ὡς τότε μοι ἔφαίνετο, θακτύλων ἔσσης τὸ μέγεθος πεπάρων, καὶ λόγοι οἶμαι ἡ Ἀπικῇ πολλοσημύριοι. ὥστε συνέον ἐφ' ὅπως τοῖς πηλοσίοις τοῖς μέγα φρονέον κατελείπετο. ἤρδεν γὰρ ὁ πολυπλήθρηται αὐτῶν, μίαν δ' ἐπικυρεῖαν ἀτόμων ἰδέσθαι μοι γεωργεῖν. ἀποβλέψας δ' ὅθ' ἐς τὴν Πελοπόννησον, εἶπε τῷ Κνωσσεῖαν γῆν ἰδὼν, ἀνεμνήσθην ἀειδῶσα χωρία κατ' ἑδὲν φακῶν αἰγυπῶν πλάτυτρα, τοσῶτοι ἔπυσαν Ἀργείων, καὶ Λακεδαιμονίων μίαν ἡμέραν. καὶ μὴν ἂν πᾶσι ἴδοιμι ἐπὶ χρυσῇ μέγα φρονεῖν, ὅπ' θακτύλις περὶ ἔχει ἔκτω, καὶ Φιάλας πέπλους, πᾶν δ' ἐπὶ τῷ αὐτῷ ἔχον. τὸ γὰρ Πάχαιον ὅλον, αὐτοῖς μετέλλοις γεωργεῖσθαι ἦν τὸ μέγεθος. Εταί. ὦ μακάρι Μένιππε, τ' παραδόξως. αἱ δ' ὅθ' πόλεις πρὸς Δίῳ, καὶ οἱ ἄνδρες αὐτοῖ, πηλίκος διεφαίνοντο ἄνθρωποι; Με. οἶμά σε πολλὰ καὶ ἡ μυρμύκων ἀγορῶν ἰσοκρίαια. τῆς μὲν, εἰλημένης, οἷος δ' ἐξιστόντος. ἐπὶ τῆς δ', ἐπασιόντος αὐτοῖς

erant quæ gerebantur omnia. Præcipue vero mihi risum movebant ii, qui de agrorum finibus contendebant, quique sibi placebant hoc nomine, quod Sicyonium agrum colerent: aut quod eam Marathonis partem haberent, quæ est juxta Oenoën, aut in Acharnania mille jugera possiderent. Cum universa Græcia, ut mihi tum è sublimi despectanti videbatur, quatuor digitorum haberet spatium, Attica, ni fallor, proportionem minima pars erat. Itaque cogitabam quid esset reliquum, quod divitibus istis animos tolleret. Etenim is qui inter hos agri plurima jugera possidebat, vix unam ex Epicureis atomis colere mihi videbatur. Cæterum ubi ad Peloponnesum flexissem oculos, deinde terram Cynosuræ subiectam conspexissem, veniebat in mentem, pro quantula regione, quæ nihilo esset latior lente Ægyptia, tot Argivi & Lacedæmonii uno die cecidissent. Quinetiam si quem viderem auro superbientem, quod & octo haberet annulos, & quatuor phialas, hunc magnopere irridebam. Totum enim Pangæum, unâ cum ipsis metallis, vix erat milii magnitudine. *Amic.* O! te facilem, Menippe, qui tam novum

Ἴ Εἶπε τῷ Κνωσσεῖαν γῆν ἰδὼν, ἀνεμνήσθην ἀειδῶσα χωρία * τοσῶτοι ἔπυσαν Ἀργείων & Λακεδαιμονίων] Prima verba interpretatur Erasmus lupine & aliud agens, vel ut jam dixi, adhuc juvenis & nondum ad culmen eruditionis evehctus, ad quod postea pervenit. Nam in proclivi erat emendare, & legere Κνωσσεῖαν, quæ fuit regio inter Argivos & Laconas semper controversa. Thucyd. lib. 5. καὶ τὸ μὲν πρῶτον οἱ Ἀργεῖοι ἰξίον διέκασ ὅππότες τῷ τρισὶ γῆν ἴσθαι ἢ ἰς πῶλον πᾶσι ἢ ἰς ἰδὼν τῷ περὶ τ' Κυκερεα γῆς, ἢς αἱ περὶ διαρίεσθαι μετρώας ἔσσης. De ea pugna, in qua tantus Argivorum numerus & Laconum cecidit, historia nota est ex Strabone lib. 8. ex Herodoto lib. 1. Plutarcho in parallelis & alijs. *Palms.* ἰ δὲ-

ἵνα μὲν ἔτε βοῶσι, ἔτ' ἀνδρῶν φαι-
 νῶ ἔργα. μετ' ὀλίγοι γὰρ ἔτι πα-
 λινὴ βροχὴά μοι κατάρσεται, καὶ
 τίν' γῆν ἡδὴ ἀπικρατεῖ. λαβὼν δ'
 τ' ἥλιοι συνέξια, λῆθ' ἤ ἀπύρην
 πιστόμην, τραπεζῶν ἐπαλειψάσθαι
 τῇ ἕρπυϊ. καὶ τὸ μὲν ὄφρα τοι, ἰδὼ-
 κοι μοι ὡς ἐχιδνῶν, ἔσσι περὶ εἶ-
 ναί. βαδὺς γὰρ ὤμῳ διαλαΐην,
 ὅτε ἐξ ἡμίνας πρὶ ἀέθρῳ. τ' δ' αἰ-
 τὸν ἐπιστάμην ἐκ παλαιῇ συνήθει τῇ
 Διὶ. ὕσθρι δ' ἰλοχασάμην ὡς παῖ-
 στα καὶ φωνήσασθαι με, γυγὺς γὰρ
 ἐπύρην πῖνοντα ἀελλέμηνον. ἄρα
 τοι γὰρ εἰσὶν ἐκ τῶν περὶ κεινὸν
 ὄντων, ἐκπύει ὥσπερ ἄλγιν τίν' ἡ-
 ραν. ὑπαέουσας δ' ὁ Ἑρμῆς, καὶ
 τῷτομα ἐκτυγμόμην, ἀπὴρ ἔ-
 σσασθην φρεσὶν τῇ Διὶ. καὶ μετ' ὀλί-
 γοι ἐπιστάμην πᾶν διδούς, καὶ
 τέξιμα. κατέλαμβάνην τι πάντως
 ἄμφορ στυγαίμινας, εὐδὲ αὐτὰς ἄ-
 φρογίδας. ὑπαέσθην γὰρ ἡσυχῇ
 τὰ παραδίδόν με τ' ἐπιδημίας, καὶ
 ὅσσοι εὐδύν πάντως ἀνθρώπων ἀφι-
 ξεαὶ ὥσπερ ἰκάνη, τ' αὐτὸν τρέπον
 ἐπ' ἑρμῆας. ὁ δ' Ζεὺς, μέγα φε-
 βερῶς ὀνέος τι ἐπαισίδας εἰς
 ἐμὲ ἀπιδύω, φησι, τίς, πῶς ποῖς
 ἀνδρῶν, πῶς τοι πόλιν, ἡδὲ το-
 κῆς; ἐγὼ δ', ὡς τῶτ' ἤκουσα, μι-
 κρὸν μὲν ἐξήκουον ὑπὸ θ' ὄντα. εἰρή-
 πειν δ' ὅμως ἀχαιῆς, ἐπὶ τ' με-
 γαλοφροσύνης ἐκδιδούσσημί. χρὸ-

hominum-ve, bonum-ve labores. Etenim paulò pòst ipsa etiam Luna mihi pusilla videbatur: jamque terram obtegebat. Porro relicto ad dextram sole per ipsas volans stellas, tertio die ad cœlum perveni. Ac primùm mihi ut habebam, ilico videbar ingressurus: nam rebar fore ut fallerem, quòd essem dimidia parte aquila. Porro sciebam aquilam jam olim esse Iovi familiarem. Postea apud me perpendebam illos quamprimum deprehensuros esse me, altera vulturis ala cinctum. Quapropter optimum ratus, non temerè venire in periculum, fores pulsavi. At Mercurius postquam responsasset, & nomen sciscitatus esset, festinato abiit, Iovi renuntiaturus. Nec multo pòst intrò sum accessit, magnopere pavitus ac tremens. Offenditque Deos pariter confidentes, non sine sollicitudine. Nonnihil enim ipsos turbabat, novus & inopinatus adventus meus: & quod nunquam futurum expectabant, ut omnes homines, ad eundem modum alati advenirent. Tum Iupiter admodum terribili vultu, torvo & Titanico me obtuens, inquit, Quisnam es, & unde venis? ubinam urbs tibi, quive parentes? Quod cùm audissem

metu propemodum sum exanimatus. Confitti tamen obstupefactus, praeque vocis magnitudine ¹attonitus. Aliquanto post ad me

et *Vulturn*] Titanicum torvum vocant ac tetricum, ac cujusmodi feruntur fuisse veteres illi Titanes. Id. in *Timo. Cogn.*

2 *Attonitus*] Ἐμβρόντητος, καὶ ἰμβρόντητοις à Græcis *verberis* appellantur, quorum *mens* aut idu fulminis, aut incredibili ejus *pavoris* obitus percipit, utrumque vocabulum per metaphoram ad alia transfertur. Stupidum atque animi impotentem plerumque significat. *Molcor* καὶ ὁ ἰμβρόντηταις ὁ ἔξω φρενῶν. *Demost.* de *Coron.* ἰμβρόντηταις, ἔτα πῶ λίγαις. Hos *Laini* *attonitos* dicunt, *Celsi* *attonitos* quoque raro videmus, quorum & corpus & mens stupet.

πάντων θεῶν. πῶς τις ἔχει ἴσθι. τοῦ δὲ φιλονεικεῖν αὐτοῖς, ἀπερῶς οἶδα, καὶ μὴ λίγης. ὡς γὰρ ποτε ἔχοντο, ὅτι ἔμελλε ἰδέναι αὐτοῖς, καὶ ἰατρῆς, καὶ πάντες ὅλοι ἐν ἰγῶ. μετὰ δὲ Διὶ πᾶσι μάλιστα, πᾶσι δὲ ἀνθρώποις ἀνθρώποις. καὶ ἡ Δωδώνη τε, ἡ Πίσυα, λαλαῶσα, καὶ Ὀδυσσεύς τε πᾶσι δέσποιναι. ὑπὸ δὲ τῶν πατρῶν τῶν θεῶν, οὐδὲ ἀπερῶς πεῖν μοι ἔσται. ἐξ ὧν δὲ ἐν Διελφοῖς μὲν Ἀπόλλων τοῖς χρηστέονσι κατηχησέναι, ἐν Πιερίᾳ δὲ τοῖς ἰατρείῳ ὁ Ἀσκληπιός, καὶ τὸ Βενδιδίον ἐν Βιθίᾳ ἐν Θυακίᾳ, καὶ τὸ Ἀνθεσίδιον ἐν Αἰγυπτῷ, καὶ τὸ Ἀρπυμῖον ἐν Ἐφίῳ, ἐπὶ πᾶσι μὲν ἀπαντες θεοὶ, καὶ παντὸς ἀνθρώπου, καὶ ἰατρῶν καὶ περὶ πάντων. ἐκ δὲ, ὥστε περὶ πάντων καὶ περὶ πάντων νομίζουσιν, ἐν Αἴθρᾳ πῖναι ὅλον ἵππον θυσιῶν ἐν ἰουμπία. πειρατῶν ψυχῶν περὶ τὰς βαρυὶς ἰδίας τῶν Πλατωνίων καὶ τῶν Χρυσιππῶν συλλογισμῶν. πᾶσι δὲ ἅπῃ διεξιόντες, ἀδικούμενοι ἐς τὸ χρεῖον, ὅντι ἐν αὐτοῖς καὶ ζῆλον, διακύνουσι τὸ δόξαι. φοβέσθαι δὲ ἵππον ἐξ ἡς τοῖς πᾶσι τῶν φοβέσθαι ἰουμπίας, πᾶσι μὲν ἔχουσιν. καὶ περὶ ἰατρῶν ἵππων ἐκείνους χρεῖους. καὶ οὕτως ἐν αὐτοῖς ἐπὶ τῶν ὁδῶν ὁ Διὶς, καὶ ἀφελὼν τὸ πᾶν, παρὲς τοῖς ἀνθρώποις ἰατρῶν. ὡς γὰρ δὲ πανταχόθεν τῶν γῆς ἀφ' ὧν, καὶ ποιήλα. συμπρακύνει γὰρ ἐν αὐτοῖς, ἐπὶ πάντων τῶν δόξαι. ἵππον δὲ τοιαύτην. ὡς Ζεὺς, βασιλεύσας μοι γῆσι. ὡς Ζεὺς, τακτὸν μοι φῶς, καὶ τὰ σκόρδα. ὡς Ζεὺς, τὸ πᾶν μοι ταχέως ἀπαιτῆναι. ὁ δὲ τις ἀνθρώπων, εἴτε κληρονομήσῃ τὸ γυναικός. εἴτε λατρεῖ ἐπὶ δουλείᾳ τῶν ἀδελφῶν. γινώσκω μοι νικῆσθαι moriatur. Alius quoque dicit: Vtinam sim hæres uxoris. Vtinam nemo sciat me struxisse fratri insidias. Contingat mihi litem

omnium Deorum, regem esse te. Ludis tu, inquit. Cæterum illorum contentionem probè novi, etsi nihil dicas. Fuit enim ætemus quum & vates videbar ipsis, & medicus: denique unus eram omnia. Tum Iovis plenæ erant & viæ omnes, omnesque hominum conciones. Dodona etiam & Pifia splendide erant & celebres. Nec præ fumo sacrorum oculos mihi licebat attollere. Verùm posteaquam Apollo Delphis oraculum constituit, Æsculapius medicinæ officinam Pergami, & Bendidium in Thracia est exortum, Anubis templum in Ægypto, Dianæ apud Ephesios, ad ista concurrunt omnes, solennes conventus celebrant, hecatombas offerunt. Mihi verò tanquam ætate confecto, abundè magnam honorem habuisse se putant, si solido quinquennio sacrificarint in Olympia. Proinde aras meas frigidiores videas, quàm sint vel Platonis leges, vel Chrysippi syllogismi. Talia confabulando, pervenimus cum in locum, ubi ad audienda vota erat confessus. Erant autem ordine fenestræ, cujuscumodi sunt ora puteorum, habentes opercula. Iuxta unamquamque posita erat sella aurea: quarum in prima sedens Iupiter, detracto operculo, præbebat sese precantibus. Precabantur autem ex omni undique terra, diversa variaque: quæ ipse etiam audiebam auribus pariter admotis. Eaque hujuscumodi erant. O Iupiter contingat mihi regnum. O Iupiter, mihi producantur allia & cepæ. O Iupiter, utinam pater mihi brevi moriatur. Vtinam sim hæres uxoris. Vtinam nemo sciat me struxisse fratri insidias. Contingat mihi litem

τὴν δίκην. παρῆται γὰρ ὁλύμπια.
 ἢ ἀλλότῳ ᾧ, ὁ μὲν βορέας ἡνυχῶ
 ἐπιπυῖσται. ὁ δὲ νότος. ὁ δὲ ζευ-
 γὴς, ἢ τῶν υἱῶν. ὁ δὲ κροφῶς,
 ἡλιος. ἐπιπύεται δὲ ὁ Ζεὺς, καὶ τὴν
 δόξαν ἰσχυρῶς ἀκροῶν ἐξιστάται, ὡς
 πᾶσι ὑπερχεῖται. ἀλλ' ἔπειθ' ὁ
 Ἰδμεὺς πατήρ, ἔπειθ' ὁ ἀνιδόσιος.
 τὰς μὲν γὰρ δίκας ἢ δόξαν, ἀπο-
 σίστο ἄνω λαβὼν τὰς κούρας, καὶ ἐπὶ τὰ
 δεξιὰ κατεκλίνει φέρον. τὰς δὲ ἀπο-
 σίσας, ἀπεκύντας αὐτὰς ἀπικυμπεῖ
 λαφύσων ἡρώτων, ἵνα μὴ ᾧ πολλοῖσι
 γυμνῶσι τὸ ἔργον. ἐπὶ μίᾳς δὲ παρ-
 ὄχῃς, καὶ ἀπορῶν αὐτὸν ἰστασί-
 μῳ. δύο γὰρ ἀνδρῶν τὰναιλία δόξα-
 ρῶν, καὶ τὰς ἴσας θυσίας ὑπε-
 ρχονδρῶν, οὐκ εἶχον ποτίσθαι μετὰ
 λαὸν ἐπισύσσειν αὐτῶν. ὥς δὲ τὸ
 ἀκαθάρτου ἐκείνο ἐπιπύσθη, καὶ
 εἶδεν πᾶσι ἀποφύμαζ' ὀνείδους. ἀλλ'
 ὥσπερ ὁ Πύρρων ἐπύχον ἐπὶ τῇ δι-
 σκρίσει. ἐπὶ δὲ ἰσχυρῶς ἐξημέ-
 πται τῶν δόξαις, ἐπὶ τῇ ἐξῆς με-
 ταβάς θρόνον, καὶ τὴν δόξαν θυ-
 εῖδα, καὶ ἀκούσας τῶν ὀρεῶν ἐχέ-
 λαζε ἐπὶ τοῖς ὀκνύουσι. χρηματίας
 δὲ ἐτῆρας, καὶ τῇ ἐπικύσειν Ἐρμῶ-
 δωρον ἐπιτείνων, μετὰ τῇ ἐξῆς ἐπὶ
 τῇ ἐξῆς θρόνον, κληῖδοι, καὶ φήμας,
 καὶ οἰατοῖς ἀποσίσταν. εἰς δὲ ἐκείνῃ
 ἐπὶ τὴν ἢ θυσιῶν θυεῖδα μετῆλθε,
 δι' ἧς ὁ κροφῶς ἀνιῶν, ἀπὸ τῆς
 Διὸς θυσιῶν ἰσχυρῶς τὸ νομό. ἀπο-
 σίσας δὲ τῶν, ἀποσίσας τοῖς ἀνι-
 μῶν, καὶ τῶν ὀρεῶν, ἀπὸ τῆς
 τῆμερον ἀπὸ τῆς Σκυθίας, ὡς πᾶσι.
 παρ' Ἀλκυον, ἀπὸ τῆς. παρ' Ἐλ-
 λησι, ὡς πᾶσι. οὐ δὲ ὁ βορέας,
 πύσσειν ὡς Λυδία. οὐ δὲ ὁ νότος,
 ἡσυχίαν ἔχει. ὁ δὲ ζεφύρος, πύ-

vincere, Olympia coronati. Por-
 rō navigantium hic optabat ut
 flaret boreas, ille ut notus. A-
 gricola pluviam, fullo solem pe-
 tebat. At iupiter audiens, &
 singula vota diligenter expen-
 dens, non pollicebatur omnia.
 Verūm hoc concessit Saturnius,
 abnuī illud. Nam iusta vota
 per os fenestraz sursum admitte-
 bat, admissa ad dextram colloca-
 bat. Verūm iniqua flatu deor-
 sum irrita disjiciebat, ne ad cœ-
 lum accedere possent. At super
 uno voto ambigentem vidi. Ete-
 nim duobus diversa petentibus,
 paresque victimas pollicentibus,
 nesciebat utri eorum potius an-
 nueret. Tum itaque Academicum
 illud ei accidebat, ut nihil
 statuere posset. Verūm Pyrrho-
 nis in morem suspensus hze-
 rebat, & considerabat amplius.
 Porro ubi precantibus satis respon-
 disse, ad proximam digressus
 sellam, & ad secundam fene-
 stram, iuramentis & jurantibus
 audiendis vacabat. Quibus cū
 respondisset, & Epicureum Her-
 modorum contrivisset, ad pro-
 ximam sellam sese transtulit,
 divinationibus, rumoribus, &
 auguriis attentionem adhibiturus.
 Hinc ad sacrificiorum fenestram
 transiit, per quam fumus ascen-
 dens, denuntiabat Iovi nomen
 uniuscuiusque qui rem divi-
 nam faceret. His relictis, ven-
 tis & horis mandabat quæ fa-
 cere deberent. Hodie apud
 Scythas pluito, apud Libyes
 fulgurato, apud Græcos nin-

1 Pyrrhonis] Gell. lib. 11. c. 5. De Pyrrhoniis loquens scribit: Nihil decernunt, nihil constituant. De his Cic. in Lucull. coga.

[illegible]

habebat, potu satis uvidi.

in Adria tempestatem concitavit: mille grandinis modii super Capadocia dispergantur. Tandem omnibus ferme ordinatis, cum in locum ivimus ubi compotant Dii, quia cœnandi jam erat tempus. Me arreptum Mercurius jussit accumbere juxta Panem Corybantas, Attin, & Sabazium, inquilinos istos & ancipites Deos. Interea panem exhibebat Ceres, Bacchus vinum, Hercules carnes, myrtum Venus, Neptunus mœnidas: simul etiam ambrosiam & nectar furtim degustabam. Nam optimus ille Ganymedes, quæ ejuserat humanitas, siquando Iovem oculos aliquò convertentem conspexisset, nectaris cyathum unum, aliquando duos mihi infundebat. Dii autem, ut alicubi Homerus dicit, quinetiam ego, ut qui illud ibi sim conspicatus, neque frumentum edunt, neque nigrantia vina potant, sed ambrosiam apponunt, & nectare inebriantur. Præcipue verò gaudent vesci sacrificiorum fumo cum ipso nidore subvecto: & sanguine victimarum, quem sacrificantes aris infundunt. Cæterum inter cœnandum Apollo cithara canebat, Silenus cordacem saltabat, stantes Musæ & Hesiodi Theogonias, & primam hymnorum Pindari odam nobis canebant. Deinde satiri requievimus, ita ut se quisque reliqui noctem, divique hominefque

1 *Panem*] Ceres Opis & Saturni filia Dea frugum fingitur, plerumque pro pane, aut cibo accipi solet, secundum illud Terentii, *sine Cerere & Baccho frigus Venus*. Car autem ab antiquis Dea iudicata sit, quæve prima reperitur, scribit Plin. lib. 7. c. 16. *Cogn.*

2 Καὶ μύστα Ἀ' φροδῖτε] Καὶ μύρα Ἀ' φροδῖτε. *Ματθ.*

que per omnem Dormirè, unum me non sopor altus habebat. Nam animo versabam cùm alia permulta, tum illa præcipuè: quæ fiat ut tanto tempore barba non nascatur Apollini, aut quæ sit nox in cœlo, cùm sol semper adsit, & unà convivium agitet. Actum quidem obdormivi paululum. Mane verò excitatus Jupiter, jussit indici concionem. Et cùm omnes convenissent, sic fieri cœpit. Vti vos convocarem, in causâ fuit hospes hic, qui heri advenit. Verùm cùm alioqui jam olim mihi fuerit animus vobiscum communicandi de philophis. Maximè verò à luna, hisque de quibus illa conqueritur commotus, statui haud diutius consultationem prorogare. Est enim hominum genus, quod non ita pridem in vita extare cœpit, iners, contentiosum, gloriæ avidum, iracundum, gulosum, stultum, fastuosum, contumeliosum: & ut Homeri verbis dicam, Telluris inutile pondus. Isti igitur in sectas divisi, ac variis rationum labyrinthis excogitatis alii sese Stoicos appellant, alii Academicos, alii Epicureos, alii Peripateticos, aliis item vocabulis, his multò magis ridiculis. Deinde cùm illud virtutis nomen venerandum induerint, tum adductis in altum superciliis, promissaque barba, fucato habitu obambulant, detestandos mores secum circumferentes actoribus: quibus si personas, extraxeris, reliquum est ridiculum.

2 Πολλὰ γλοιότ.] Flor. αολλὰ. *Idem.*

γιλοῖον, ἀνθρώποις ἐπὶ δὲ θεῶν
 ἐς τὸ ἀρῶνα μιμιδωμένοι. τοῖς τοῖς
 ὅντες, ἀνθρώποις μὲν ἀπάντων κα-
 ῖα φρονησὶ. αὐτὸς γὰρ ὁ, ἀλλόκοτα
 διεξέρχονται. καὶ συναρτῶντες δει-
 ξαπύτῃα μερομήναι, τὴν τε πολυ-
 ῥύλλητον ἀρετὴν τραγωδεῖσι, καὶ
 τίς τῶ λόγῳ λαρείας ἐκδιδάσκουσιν.
 καὶ αὐτὸς μὲν τὰς μετῆρας, κατε-
 κρίνω αἰεὶ, καὶ σαφροσύνην ἐπι-
 νύσσει. καὶ πάλιν, καὶ ἡδονῆς καὶ ἀ-
 πύχουσι. μέντοι ὅς ἐκαστὸς αὐτὸς ἡρό-
 δομοί, πᾶσι λέγει πρὸς, ὅσα μὲν εἰδὶ-
 σιν, ὅσα δὲ, ἀφροδισιάζουσιν, ὅπως
 ὅς ἀεὶ λέχεται τὸ ὄβολον τὸ ῥυπνόν.
 τὸ δὲ πάντα δινοῦσιν, ὅτι μηδὲν
 αὐτοῖς μήτε κτηνόν, μήτε ἰδίον ἐπι-
 λῶντες, ἀλλὰ ἀρχεῖοι, ἐπεὶ τοῖς
 κρητῶντες, ἔτι ποτὶς οὐ πλείων
 ἐνερθεῖται, ἔτι οὐ βυλῇ, ὅμως τὸ
 ἄλλαν κτηνῶν. καὶ λόγους πᾶς
 πικρὸς συμφορήσαντες, ἐλοιδο-
 κρίας πᾶς ἐκμεμελετηκῶς, ἐπι-
 ημῶσι, ἐλοιδορῶσι τοῖς πλησίον.
 καὶ ἔτι αὐτῶν τὰ κατὰ πρὸς φρίδα
 δεκτέ, ὅς ἀνὴρ μεγαλοφρονότητος πρὸς
 ἐκαστὸν, ἐπεὶ αὐτὸς πᾶς βλα-
 σφημίας δρασύνεται. καὶ τοῖς τὸ δια-
 πόνημον αὐτῶν, καὶ βοῶντα, καὶ
 κτηνῶντα τὸ ἄλλαν, ἡ ἔρη. οὐ
 γὰρ δὲ πρὸς πᾶσι τυχεῖναι; ἢ πρὸς
 φῶν αὐτὸς θεῶν πᾶς αὐτὸς τὸ βίον
 σιωπεῖν; φασὶν αὖ, εἰ τὰ δίκαια,
 ἐπὶ αὐτῇ θέλει λίσσιν. ὅτι πλείον μὲν,
 ἢ χαρῶν, ἢ φραδέειν, ἢ πᾶσι
 πᾶσι μετῶν, αὐτῶν εἶναι μοι
 δεκτέ. κίκομα δὲ, ἐπὶ αὐτῶν, καὶ
 ψυχρολῶν, καὶ ἀνυπόδητον ὅς χι-
 μῶντα ἀεὶ κρύουσι. καὶ ὡς περὶ ὁ
 Μῶμος, πᾶσι τὸ ἄλλαν γιγνό-
 μενα, συσφρατῶν. καὶ εἰ μὲν πρὸς
 ὡψάνηκε τὸ πλεονάζει πολυπλῶς,
 ἢ ἐπὶ αὐτῇ ἔρη, τὸτο πολυπλε-
 ρῶν, ἐπὶ αὐτῇ. εἰ δὲ τὸ φίλον
 πρὸς, ἢ ἐπὶ αὐτῇ καὶ ἐκείνῃ νοσῶν ἐπι-

& indignor. Quod si amicorum, aut sodalium quispiam morbo de-

lum, nempe homunculus septem
 denariis ad agonem conductus.
 Atqui huiusmodi cum sint, om-
 nes quidem homines aspernan-
 tur: de Diis verò absurda prædi-
 cant: coactisque adolescentulis
 deceptu facilibus, nobilem illam
 virtutem ostentant, & verborum
 ambiguitates docent: atque apud
 discipulos temperantiam semper
 ac modestiam laudant, opes &
 voluptatem reipūunt. Caterum
 quum soli apud se sunt, quid at-
 tinet dicere, quantum comedant,
 quantum Veneri indulgeant, ut
 sordes obolorum oblingant: Et
 hoc omnium est gravissimum,
 quod cum ipsi nihil agant, neque
 publicum, neque privatum, sed
 inutiles & iupervacanci desideant,
 nusquam in consiliis nusquam nu-
 merentur in armis, alios tamen
 accusant? congestisque dictis a-
 marulentis, & excogitatis con-
 vitiis, objurgant, & proximis
 convitiantur. Et hic inter eos
 primas partes ferre videtur, qui
 fit clamosissimus, impudentissi-
 mus, & ad maledicendum auda-
 cissimus. Quod si hunc vehe-
 menter clamantem, aliosque in-
 cusantem roges: Tu verò quid fa-
 cis? aut quid per Deos dicemus
 te ad vitam conferre? Responde-
 bit, si modò recta, veraque fa-
 teri volet: Navigare, aut agros
 colere, aut militare, aut artem
 aliquam aggredi, supervacaneum
 mihi videtur. Verum clamo,
 squalco, frigida lavo, & sine so-
 leis hyeme obambulo: ac veluti
 Momusille, quæ ab aliis gerun-
 tur, calumnior. Aut si quis di-
 vitum sumptuosius obsonarit,
 aut amicam habeat, id exquiro,

κελεύεις τι, καὶ θεοποιίας δόμῳ, ἀγνοῶ. τοιαῦτα γὰρ ἐστὶν ἡμῖν ὅ θεοὶ ταῦτα τὰ θρέμματα. οἱ δὲ ἐπικύριοι αὐτῶν λίγυδροι, καὶ αὖ ἐὺθελαὶ εἰσι, καὶ ἐμετρίως ἡμῶν κηραποιοῦται, μητεῖς ἐπιμελεῖσθαι ἢ ἀνθρώποισι λίγυδρες τὰς θεάς, μήτε ὅλως τὰ γυγνόμενα ἐπισκοπεῖν. ὥστε ὅρα ὑμῖν λογίζεσθαι. διότι καὶ ἅπαντες οἱ περὶ τὴν βίαν διωκῶσιν, ἐμετρίως πενήστε. τίς γὰρ ἂν ἐπιγυστεῖν ὑμῖν, πλείους δὲ διέξεν ὡς δοκῶν; ἢ γὰρ ἡ σλήνη αἰπῶται, πῶντες ἐκείνου ἐξέινε χεῖρας διηγνημένους. ὥς ταῦτα, βαλόντες, ἢ ἐπὶ τοῖς ἀνθρώποις ἡροῖ; ἂν ὠφελιμώτατα, καὶ ὑμῖν ἀσφαλίστατα. εἰπόντες ταῦτα δὲ Διὸς, ἡ ὀκλήσια διετεδρεύθη πο. καὶ ὡς ἐοῶν ἅπαντες, κεραυνώσιν, καὶ φλέγον, ἐπιτρέψον, ἐς τὸ βάραθρον, ἐς τὸ τάρταρον, ὡς τὰς γίγαντας. ἡ συχίαν δὲ ὁ Ζεὺς αὖτις ὡς ἀφείλας, ἐστὶν ταῦτα ὡς βάλοντες ἔφη. καὶ πάντες ἐπιτρέψοντες αὐτῇ ἀλεγεινῇ. πλὴν τὸ γε νῦν εἶναι, ἢ ἡμῖς κελευσθέναι πιν. ἐρομένηα γὰρ ἐστὶν ὡς ἐστὶ, κλυῶν ταῖς τετάρταις. καὶ ἡ δὲ τῶν χειρῶν ἐπὶ χειρῶν ἐπὶ χειρῶν. ἐς νῦν ἐν δὲ χερσὶν ἔρῃ, καὶ κακῶς ἀπολύνεται τὸ σμερδαλέον κεραυνῶν. ἢ, καὶ κυανέον ἐπὶ ὀφρύσι νῦν Κρονίαν. ὥς δὲ Μενίππῃ, ταῦτα ἔφη μοι δοκεῖ. πελαρεθέντα αὐτὸν τὰ πλεον, ἵνα μὴ ἐαυτὸς ἔλθῃ ποτὶ, ὑπὸ δὲ Ἑρμῆ ἐς τὴν γῆν κατενεχθῆναι τήμερον. καὶ ὁ μὲν, ταῦτα εἰπὼν, διέλυσε τὸ σῶμα. ἐμὲ δὲ ὁ Κυλλήνιος δὲ δεξιῶς αὐτὸς ἀποκρεμάσας, ὥς ἐπὶ ἔραον χεῖρας κατέθηκε φέρον ἐς τὴν Κεραμεικὴν. Ἄπαντες ἀκήκτας, ἅπαντα ὡς αὐτῶν, τὰ ἐξ ἑραῶν. ἅπαντες τοίνυν ἐπὶ τοῖς ἐν τῇ Ποικίλῃ ὥς πατῶν τὴν Φιλοσόφον, αὐτὰ ταῦτα ὡς ἀφείλας.

amice, quæ è cælo mecum adfero. Quocirca jam ab eo eadem hæc renuntiaturus philosophis in Pœcilia inambulantibus.

cumbat, curaquæ & obsequio egeat, id ignoro. Hujusmodi alumnos habemus ὁ Διί. Iam verò qui ex his vocantur Epicurei, sunt & valdè contumeliosi, & nos non mediocriter lædunt, affirmantes neque curæ Diis esse res mortaliū, neque omnino quæ agantur, considerari. Quapropter tempus est ut de his consulemus. Nam si semel hoc persuasierint iis qui sunt in vivis, non mediocriter esuriētis. Quis enim posthac vobis rem divinam faciat, cū nihil inde expectet emolumentum? Nam de quibus hos accuset Luna, omnes audistis heri narrantem hospitem. Super his consultate, quæ sint hominibus utilissima, vobisque tutissima. Cū hæc dixisset Iupiter, frequens adfremebat concio: mox clamarunt omnes, effulmina, exure, commine: in barathrum, in tartarum, ut gigantes. At Iupiter rursus indicto silentio, sicut ista, inquit, ut vultis. Omnes ipsa cum dialectica comminuentur, Quamquam in præsentia fas non est punire quemquam. Est enim Hieromenia, sicuti nostis, quatuor hos mentes: jamque inducias promulgavi. Quare proximo anno, ineunte vere mali malè perdentur formidando fulmine. Sic ait, atque superciliis pater annuit atris. Cæterum de Menippo, hæc mihi videntur, inquit: ut adeptis illi alis, nequando de novo redeat, à Mercurio deferatur hodie in terram. Hæc locutus dimisit cætum. Me verò Cyllenius dextra aure suspensum, heri sub vesperam in Ceramicò deposuit. Audivisti omnia, omnia inquam

ΔΙΣ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥ-
ΜΕΝΟΣ, Η ΔΙΚΑ-
ΣΤΗΡΙΑ.

BIS ACCVSATVS,
SEV FORA.

ARGVMENTVM.

Hic Dialogus contra Philosophos nominatim institutus Fora vocatur. Etenim introducitur Ebrietas litem Academia intendens ob dimotum à se Polemonem. Stoa Voluptati, quod Dionysius Heraclienſis à se ad Epicureos transfuſiſſet. Virtus Molitiei, quod Ariſtippus neglecta Socratis doctrina quam hauſerat, à se ad Voluptatem, quam finem bonorum aſſerebat, transvolaeſſet. Menſaria Diogeni Cynico, quod ſe relicta philoſophari coepiſſet. Piſtoria Pyrrhoni, eadem de cauſa. Denique Rhetorica & Dialogus Luciano: illa, quod ad Dialogum ſe à qua multum nobilitatus fuerat, deſerta tranſiuiſſet. At hic, quod relicto veteri ſuo charactere, jocofa argumenta contra Platonis exemplum tractaret. Ceterum videtur author duo oſtendere voluiſſe. Vnum, quàm malis à principiis plerique ad profeſſionem Philoſophia proſilierint, cum Polem n ex ebriſo Academicus. Diogenes ex impoſtore Cynicus euaserit: quàm viles etiam homines ad philoſophandum ſe conſulerint. Alterum ſuorum ſtudiorum & inſtituti rationem: quod & in Promotheo fecit.

Α' ἐπιτελεῖν ὁποῖοι τ' φιλοσόφου ὡς μόνος τῷ δόξαι μόνος φασὶν εἶναι τῆς τοῖς. εἰ γὰρ ἡδύτατος ὁποῖοι τ' ἀνθρώπων ἔστιν, πᾶσι χορὴν, ὥς ἂν ἡμῶς ἔνι καὶ τοῖς, ἢ τ' ἀμβροσίαις ἐμπαρῶν. Οὐ μὲν περὶ τούτοις ἀνδρὶ τοφλῶ, καὶ γὰρ, μετὰ τοῖς καλῶν ἡμῶς, καὶ τὰ ἐν ἐν αὐτῷ διηγαμῶν, ὅς ἐστι τὰ ἐν τῇ γῇ καὶ τοῖς ἰδύσασιν. αὐτῶν γὰρ τοῖς ὅ μ' ἔστιν ὡς τοῖς ἰδύσασιν τὸ ἀρμόν, παρὰ τοῖς τ' ἀρμόνι περιπολεῖ, πῶς ἐν δὲ τῇ, καὶ τ' ἀνθρώπων ἀν-
diem cœlum circumvagatur, indutus igne, & radiis resplendens, ne

t malè pereant quicunque philosophorum apud solos Deos felicitatem esse dicunt. Nam si nossent, quàm multa nos hominum causa patiamur, haudquam nos ob nectar, aut ambrosiam beatos prædicarent, Homero videlicet credentes homini cæco & præstigiatori, beatos vocitanti nos, & ea quæ in cœlis geruntur, exponenti: cum ipse ne illa quidem quæ in terris fiunt, aspicere potuerit. Primum quidem Sol hic juncto curru, totam

1 Cæco] Homerum à cæcitare sic dictum scribunt. Herod. & Plutarch. Ο' μανὸν enim cæcum appellant Cumani. Cogn.

εἰλῶν, ἡδὲ ὅσων ἱκνήσασθαι τὸ ἕρ-
 παπ, πολλὴν ἄρσιν. καὶ γὰρ π καὶ
 ὀλίγον ἐκίραθ' ὑμῶν λάβη, ἀφ-
 νιάτωντες οἱ ἴπποι, καὶ τὸ ὄδον πα-
 ρατρεσπόμμοι, κατέφληξαν τὰ πάντα.
 ἡ σελήνη δ', ἄχρυσον ἔχει αὐτῇ ἀει-
 ραται, φάινουσα τοῖς κομμάσιν, καὶ
 τοῖς ἀστροῖς διὰ τὸ διαπλανεῖσθαι.
 ὁ Ἀπόλλων τε αὖ, πολυπράγμονα τὴν
 τέχνην ἐκινελομήσας, ὀλίγον δὲ τὰ
 ὅλα ἐκκεκρωται, ὥστε τὸ εὖ-
 χλόντων καὶ χρῆμα τὸ μαυρικῆς.
 καὶ ἄρ' ἔμ, αὐτὸς δὲ διαλοῖς ἀναγ-
 κῆτοι εἶναι. μετ' ὀλίγον δ', εἰς Κο-
 λοφῶνα ἦεν. καὶ κεῖθεν, εἰς Ξάνθον
 ἵτατο αὖτε. καὶ ὁρομυθὺς αὐτὸς εἰς
 τὴν Κλάρον. ἔπειτα εἰς Δῆλον, καὶ
 εἰς Βραγχίδας. καὶ ὅλως, ἔστι αὖ
 ἡ αὐτομάτης πῖστις τὸ ἱερὸν νόμας,
 καὶ μαρτυρεῖται τὸ δάφνης, καὶ τὸ τρι-
 ποδα Δασισταμῶν, κίλσῃ πα-
 ρεῖται, ἀσκιον χρῆσθαι αὐτῇ μάλα
 παρέρται συνείροντα τῆς χρῆ-
 σμης, ἢ οἱ χρῶντες οἱ τὴν δόξαν τὴν
 τέχνης. ἡ γὰρ λέγειν ὅπου ἐπὶ
 πύρρα τὸ μαυρικῆς ἐπιτεχνῶνται αὐ-
 τῷ ἄρσιν κρία, καὶ χαλῶνα εἰς τὸ
 αὐτὸ ἵψοντες. ὥστε εἰ μὴ τὴν ῥίνα
 ὄξυς ἦν, καὶ ἀπῆλθεν αὐτῷ ὁ λυδὸς
 καὶ χαλῶν. ὁ μὲν γὰρ Ἀσκληπίος,
 καὶ τὸ νοσήτων εὐοχλῆμμοι, ὅρῃ
 τε δεινὰ, διχῶν τε ἀνδῶν, ἐπ'
 ἄλλοις τοῖς τε συμφοραῖς, ἰδίας
 κακοῦται λύπας. τί γὰρ αὖ, εἰ τῆς
 ἀνέμης φουερῶντος λέγειμι, καὶ
 ἀπῆμμοι τὰ πολλοῖα, καὶ τοῖς
 λιχωῶσι ἐπιπνέοντες; ἢ τὸ ὑπνοῖν
 ἐπὶ πάντας περὶ μῶν; ἢ τὸ ὄνει-
 ρον μὲν ὅτι ὑπὸν Δακτυλοπύκνοντα,
 cuf-

ne tantum quidem otii habens,
 quantum ad scalpendam aurem,
 ceu dici solet, sufficiat. Nam si
 vel paululum cessaret imprudens,
 contumaces equi, à via deflesten-
 tes, omnia incenderent. Luna au-
 tem infornis & ipsa circumit, lu-
 men exhibens iis qui comessatio-
 nibus indulgent, quique præter
 tempus à coenis domum redeunt.
 Quinetiam Apollo negotiosam ar-
 tem exercens, parum abest quin
 obsurdescat auribus, adeò im-
 portuni sunt qui oracula efflagi-
 tant. Ac nunc quidem illi in Del-
 phis esse necesse est: paulò post
 Colophonem cursu petit: inde
 & Xanthum transit: postea Cla-
 rum currendo contendit: deinde
 Delum: aut Branchidas. Deni-
 que quocunque vates sacrum lati-
 cem pota, commanducata lauro,
 & tripode concusso, venire ju-
 bet, impigrum protinus assistere
 oportet, oracula connectentem,
 aut alioqui artis gloria ipsi inter-
 cederet. Omitto dicere quàm
 multa experiendæ artis & vatici-
 niorum causa machinentur ipsi,
 quum agninas carnes, testudines-
 que in eodem vase coquunt: ad-
 ed ut nisi acri odoratu valeret, co-
 derisò Lydus ille abiisset. Nam
 & Æsculapius cum ab ægrotanti-
 bus vexetur, & tuetur grave, &
 tractat injucunda, alienisque ex
 malis proprias sibi contrahit mo-
 lestias. Quid si ventos dicam,
 qui plantas foveat, navigia dedu-
 cunt, & frumenta ventilantibus affiant? Aut somnum qui ad
 omnes devolat; aut infornium quod cum somno pernoctat,

1 Κνήσασθαι τὸ ἕρ] Parcermia. Bourd.

2 Aut somnum. Qualis Deus sit Somnus & somnium vid. 2. Iliad. & Virg. 6. Æn. De ratione somniorum vide Luciani Somnium sive Gall. Homer. in Odyss. 19. Cogn.

καὶ ὡς φησὶ δὸν αὐτῷ; πάντα γὰρ
 ταῦτα ὡς φιλανθρωπίας οἱ θεοὶ
 ποιοῦσι, καὶ ὅς τ' ἐπὶ τῇ γῆς βίον
 ἐκείνοις συντελεῖσι. καίτοι τὰ μὲν τῷ
 ἄλλῳ, μέγα. ἐγὼ δ' αὐτὸς ὁ πάν-
 των βασιλεὺς, καὶ πατήρ, ὅσας μὲν
 ἀνδρίας ἀνέχεται, ὅσας δ' ἀσάγγατος
 ἔχω ὅς ποσὺς φροντίδας διη-
 ρεῖται; ἢ ὅσας μὲν τὰ τῷ ἄλλῳ
 γένοιτο ἔργα ἐπισκοπεῖ ἀναγκάσιον,
 ὅ ποσὶ π' ἐμὴ συνδιαπέτεται τῇ
 δὲ γῆς, ὥς καὶ βλακύνονται ἐπ' αὐ-
 τοῖς. ἵπται δ' ἐπὶ αὐτῷ μυρία ἄττα
 ἀστέρων, καὶ χεῖρον ἀνέφικτα ὑπὸ
 λαπτομένης. ἢ γὰρ μέντοι τὰ κεφάλαια
 ταῦτα τῇ διοικήσεως, ὑμέας,
 καὶ χελαζας, καὶ πόδας, καὶ
 ἀστράπας αὐτοῖς οὐκ οὐκ οὐκ οὐκ οὐκ,
 καὶ ἀστράπας, πτερυγῶν τ' ἐπὶ
 μέγας φρονέον ἀπηνάλαβον,
 αἰδᾷ με δὲ ἐπὶ ταῦτα μὲν ποιεῖν,
 ἀποδίδωμι δ' ἐπὶ αὐτοῖς χρονοῖς
 ἀπαιτῶν, καὶ πάντα ἐπισκοπεῖν,
 ὥστε τὸ τῇ Νευίᾳ βυθῶνι,
 τὰς κλίμακας, τὰς ἐπισκοπὰς,
 τὰς ἡμέρας. εἰ τις ἴσταισι. πόθεν
 ἢ κίεσα, καὶ ὁ κερπὶς ἀνέχεται.
 τίς τοῦτον, ἢ πλείων ἐκείνους. καὶ τὸ
 πάντα ἐπισκοπεῖν, ὥς ἵνα κρι-
 ρθῇ ἐν πύλῳ τῇ ἐκείνῃ πε-
 ρεῖται, καὶ ὁ Βαβυλωνίους πολί-
 μεντας ἐπισκοπεῖν, καὶ ὁ Γίγας χα-
 λαζάν, καὶ ὁ Αἰθίοψιν δὲ καὶ
 ὅς. τὸ δ' ἐμὴ μοῖροι, ὅς ὅτι
 ἀσφύρῳ ἐκείνους, ἀλλὰ πολλὰ
 κίε, οἱ μὲν αὖτοι θεοὶ π', καὶ ἀνί-
 ρες ἐπισκοπεῖν, ὅς ὅτι πάν-
 τες. τὸ δὲ δὲ ἐμὴ, ὅς ὅτι τῇ
 μὲν ὅτι. εἰ γὰρ πᾶς ἐμὴ μὲν
 ἐπισκοπεῖν, ἀλλὰ ὅς ὅτι ὁ Ε-
 πίκοπος, ἀπὸ τῶν αὐτῶν ἀπο-
 φαίνονται τῇ ἐπὶ γῆς πρᾶγματι, καὶ
 ὁ κίεσα ὅς ὅτι ἐκείνους, εἰ

ejusque velut interpretem sege-
 rit? Omnia enim hæc, quæ ipso-
 rum est humanitas, operantur
 Dii, & ad vitam in terris agen-
 dam unicuique contribuant. At
 mediocria quidem sunt cætero-
 rum negotia. Ego verò ipse, om-
 nium ille rex, ac pater, quàm
 multas molestias sustineo? quàm
 multa negotia habeo, tot tantis-
 que curis distractus? Cui primùm
 quidem necesse est, cæterorum
 Deorum opera inspicere, quicun-
 que aliquid in administrando im-
 perio nobiscum agunt, ne ad res
 obcundas torrescant: deinde innu-
 merabilia mihi sunt agenda, quæ
 vix præ tenuitate assequi queam.
 Non enim solum generalibus illis
 meæ administrationis, pluvis vi-
 delicet, grandinibus, ventis, &
 fulguribus administratis, ceu cu-
 rarum parte sublevato, quiescere
 mihi licet: sed oportet me & hæc
 facere, & eodem tempore undi-
 que aspicere, omniaque contem-
 plari: non secus ac illum in Ne-
 mea bubulcum, furantes, peje-
 rantes, sacrificantes, siquis li-
 bavit, unde nidor ac fumus ascen-
 dat: quis ægrotans, aut navigans
 invocarit. Quoddque omnium est
 operosissimum, uno eodemque
 tempore in Olympia hecatombæ
 interesse, in Babylone belligeran-
 tes intueri, apud Getas grandin-
 are, apud Æthiops convivari.
 At ne sic quidem querelas evitare
 facile est: sed sepenumero, cæ-
 terique Dii, & homines galeati,
 totam noctem dormiunt: me ve-
 rò Iovem placidus sopor haud te-
 net usquam. Si enim vel pau-
 lulum niſtaverimus, verax illico

Epicurus iste est, qui nulla providentia, quæ in terris geruntur,
 prospicere nos affirmat. Atque hoc periculum haudquaquam con-

παύται οἱ ἄνθρωποι πιστεύουσιν αὐ-
τῷ. ἀλλ' ἐστὶ φάνηται μὴ ἡμῖν οἰνοῖ
ἔσονται, ἀκνίσσασθαι δ' αἰ ἄγχα,
ἀπονοῖ δ' οἱ κορυφαί, ψυχροὶ δ'
οἱ βαυροὶ. καὶ ὁ λῆξας πολὺς.
τοιγαροῦν, ὡς οἱ κυβερνήται,
ὕψηλός μιν ἐπὶ τῇ πρύμνῃ ἔστη,
τὸ πηδάλιον ἔχων ἐν ταῖς χερσίν. καὶ οἱ
μὲν ἄλλοι ἐπιβάται, μεθύουσι. καὶ εἰ τῷ
χρῇ, ἐγκυβδουλοῦν. ἐγὼ δ', ἄχρυνθω,
ἐπεὶ αὖτε ὑπὲρ πάντων μεμεράζω
καὶ φρεῖνα, καὶ καὶ θυμὸν, μὴ ὡς δι-
ασώτης εἶναι δοκῶν τιμωμῶν.
ὥς τῇδε αὖ ἐροῖμην τὴν φιλοσό-
φου, οἱ μὲν τὴν τῆς θεῶν εὐδαιμονί-
αν, καὶ τῇ ἀφροσύνῃ νομίζουσι,
μετρία ὅσα ἔχουσιν πρᾶγμα. ἰδὲ
γὰρ ὑπὸ ἀχολίας, ποσά τις ἰώλης
δικῆς φυλάττωρ ἀποκείμηναι, ὑπὸ
εὐδωτῶν ἤδη, καὶ δαχύνων διεφθα-
ρμῶν. καὶ μεγάλως ὁ πόσων ταῖς
ἐπιτήμῃς, ἐπὶ τῇ κατὰ φύσιν ἀν-
θρώπου πνύας σωεῖσθαι, πάντων πα-
λαιῶν ἰνίας αὐτῶν. οἱ δὲ, κε-
κορῶσιν ἀπανταχοῦ, καὶ ἀνακ-
τῶν, ἐπὶ τῷ δικῷ ἐπιδοῶνται,
καὶ μὴ τῇ βροδυντῇ αἰπῶνται,
ἀγνοοῦντες ὡς σὺ ὀλιγωρεῖς τὰς κεί-
νους ὑπερημέρας σωεῖσθαι χρῆσθαι,
ἀλλὰ ὑπὸ τῇ εὐδαιμονίᾳ, ἡ σωεῖ-
ναι ἡμῶς ὑπολαμβάνουσι. τὸ τοῦτο γὰρ
τῷ ἀχολίᾳ καλῆστι. Εἰ. καὶ
τὸς ὦ Ζεῦ, πολλὰ τοιαῦτα ἄνθρωποι
δυσχεραίνοντες, λέγουσι ὡς σὺ σὺ
ἐπὶ τὸν λαόν. ἐπὶ δὲ σὺ τῶν τῶν
τῶν λόγων εὐθεῖας, ἐπὶ δὲ λέγω.
πάντων ἀνακτῶν ὦ πάτερ, καὶ
χειλιάσας, καὶ ἐς τὸ φανερόν μ' ἔ-
πολιώσας λέγουσι, ὑπερβυρῶσας δ'
συσκευασίαι, αἰπῶνται τῇ χεῖρῃ.
ὡς ἐπὶ πάλιν τὰ κατὰ αὐτὴν εἰδὲ-

temnendum, si homines hæc di-
centi credant. Sed templa coro-
nis carebunt, sine nidore erunt
plateæ, sine libamentis crateres,
frigidæque passim aræ, denique
sine sacrificiis, ac victimis omnia,
multaque fames futura. Proinde
veluti navium gubernatores, sub-
limis solus in puppi stare soleo,
clavum præ manibus habens: ve-
ctores autem alii inebriantur, &
si fors ita ferat, indormiunt. Ego
verò infomnis ac jejunos pro o-
mnibus animo & mente sum soli-
citus, eo nomine tantum hono-
ratus, quòd videor esse dominus.
Quare lubenter philosophos istos
interrogavi, qui solos Deos bea-
tos prædicant: quando tandem &
nectari vacare nos, & ambrosiæ
putarent, adedò innumeris impli-
catis negotiis. Ecce enim præ
continuis occupationibus tot con-
troversias intus repositas jam olim
servamus, situ, araneisque jam
propè corruptas: præcipuè eas,
quas scientiæ atque artes adversus
quosdam homines habent admo-
dum antiquas illarum nonnullas.
Illi verò vociferantur undique &
indignantur, ac justitiam incla-
mant, meque tarditatis accusant:
nescii non negligentia differri ul-
tra diem legitimum hæc judicia,
sed ob felicitatem illam in qua
nos versari putant. Hoc enim
nomine perpetuas occupationes
vocat. *Mercurius.* Ipse etiam
Iupiter, multa huiusmodi gra-
viter ferentes audiens, dicere
tibi non audebam: at siquidem
de his mentionem fecisti, eloquar
sanè. Valde indignantur, pa-
ter, & animo ferunt iniquo, nec palam
audent profiteri, sed
apud se submurmurant inclinati,
tempus accusantes: quos ta-
men conveniebat jam olim propriis
viribus cognitis, rebus ju-
dicatis

ἔς, τέρπειν ἔχουσιν τοῖς διδικασμοῖς. Ζ. πῶς ὦ Ἐρμῆ δικάς; ἀσπύγερός αὐτοῖς ἐγρεῖν δικάων, ἢ θέλεις εἰς νότον περιτριλέμεν; Ερ. ἔμενον. ἀλλὰ ἤδη ἀσπύμεν. Ζ. ἔγωγε πῶς. σὺ μὲ κήρυττε καταπλάμεν, ὅτι ἀγροῦ δικάων ἐπὶ αὐτῷ τάδε. πάντες ὅποσοι τὰς γραφὰς ἀπὸ λώχουσι, ἤκεν τήμερον εἰς Ἄρην παρῆναι. ἐκτὶ δὲ τῷ μὲ δίκην ἀποκλήρῃ σφίσι τὰ δικαστήρια τῷ τῷ λώχῳ τῷ πημεύσαντι ἐξ ἀπάντων Ἀθηνάων. εἰ δὲ πρὸς ἀδίκῳ οἷός τις γένηται, τῷ κέρει, ἐξήναι ἰφίμῳ ἐπὶ ἐμὲ, δικάζεσθαι ἐξυπαρχῆς, ὅς ἐστι μὴδὲ τὸ παρόπαν ἰσοῦσθαι. σὺ δὲ ὦ θυγατερ; κατὰ ζοφὴν ἀνά τὰς σιμένας θεάς, ἀποκλήρῃ τὰς δίκας, καὶ ἐπισκόπῃ τὰς δικαζέμενας. Δι. αὐτὴς ἐς τῷ γῆ, ἢ ἐξελαυνόμενῃ ἀπὸ αὐτῶν ἡεπιόω πάλιν ἐκ τῆ βίης, τῷ ἀδικῶντι ἐπιμαύσω ὃ φέρουσι; Ζ. ἡεπιόω ἐλπίζειν γὰρ δεῖ. πάντως γὰρ καὶ ἐπιμαύσει αὐτὰς οἱ φιλόσφοι εἰ τὸ ἀδικῶν ἀσπύμεν, καὶ μέγιστα ὃ δὲ Συφρονίσκου τὸ δίκαιον ὑπερπαύσας, καὶ ἀγροῦ τὸ μέγεθος ἀπὸ φησιν. Δι. πάντες γὰρ ὅτι φησὶ αὐτοῖς αἰετὸν ὦναι οἱ ἀδικοῦντες. ἐς δὲ ἀλλοθὲς τοῖς ἱδρῶσι, καὶ εἰς τὸ δισκοπήσειν ἐμπύων, ἔπειν ἀλλοθὲς τῷ κωνίῳ, μὴ δὲ τὸ

dicatis acquiescere. *Imp.* Quid igitur tibi videtur Mercuri? statim-ne illis forum constituemus? an mavis ut in proximum annum illis diem dicamus? *Merc.* Nequaquam sed jam agendi copiam faciamus. *Imp.* Ita fac. Tu quidem devolans proclama, quod judiciale forum hoc pacto constituetur. Quotquot diem dixerunt, hodie in Arcopagum veniant: ibi iustitia sorte distribuet juris actiones pro ratione classium ex omnibus Athenienlibus. Quod si quis iniquum iudicium crediderit esse latum, licebit ad me provocanti denuo iudicium experiri perinde ac si sententia prorsum lata non fuisset. Tu vero filia Deabus venerandis assidens, actiones sorte distribue, & inspicere judicantes. *Iustitia.* Iterumne in terram, ut ejecta ab illis, denuo fugitiva è vita abeam, ubi iniustitiam irridentem ferre non potero? *Imp.* Bene sperandum. Iam enim omnino persuaserunt ipsis Philosophi, ut te iniustitiæ anteponan: præsertim filius ille Sophronisci, qui quod iustum est summopere laudavit, idque bonorum maximum declaravit. *Iust.* Scilicet ei quem dicis, valdè profuerunt habitus de me sermones, qui undecim viris traditus, & in carcerem conjectus, cicutam miser biberit, ne gallo

1 *Tu vero filia*] Phurnutus Iovem Iustitiæ patrem creditum ait, ea ratione, quod sit princeps & imperator universorum, quodque quæcunque reges facerent, sit iusta & æqua putarentur. Eadem ratione Anaxarchus Sophista in quarto Historiarum Arriani antiquos ait Iovi assistentem iustitiam fecisse, quam interpretationem Arrian. non satis probat. Cogn.

2 *Deabus venerandis assidens*] Harpocraton scribit Athenienses vocare Erinnyes σιμένας θεάς quasi dicas, Deas castas & incorruptas. Pausan. in Corinthiac. ait Semnas ac Sicyoniis, Eumenides dici ab Atticis: in Attica tamen etiam Deas Semnas vocari. Has vocat Hesiod. in Teogo. Erinnyes. Semnis Diis oves prægnantes immolabant & melicratum. *Idem.*

ἀλεκτηρόν τε τῷ Ἀσκληπιδί ληιδ-
 δυνάς. ὧς δὲ πᾶσι τοῖς ὑπερέχον οἱ
 κατήγροι ταῖαντία πρὸς τὴν ἀδικίαν
 φιλοσοφῶντες. Ζ. ξίνα ἢ τοῖς
 πολλοῖς τὰ τὴν φιλοσοφίαν ἦν τότε.
 καὶ ὁλίγοι ἦσαν οἱ φιλοσοφῶντες.
 ὥστε εἰς τὴν εἰς τὸν Ἀντωνίον ἔ-
 μνησεν τὰ δικαστήρια. τὸ δὲ νῦν
 εἶναι ἔχον ὅσους ὅσοι τράδωντες, καὶ
 βακτηρία, καὶ πῆρας, καὶ ἀπαν-
 ταχῆ πῶρον βαθύν, καὶ βιβλίον ἐν τῇ
 δεξιτέρᾳ, καὶ πάντες ὑπὲρ σὺ φι-
 λοσοφῶντες, μετὰ δὲ οἱ πείπατοι καὶ
 ἱλας, καὶ φάλαγγας, ἀλλήλοισι
 ἀπαντῶνται. καὶ εὐδὲς ὅστις ἂν πρὸς
 φιμῶν τὴν δρετὴν εἶναι δοκεῖν βέλ-
 τετα. πολλοὶ γὰρ τὰς τέχνας ἀφεί-
 ντες, ἃς εἶχον πῆρας, ἐπὶ τῷ πῆ-
 ραν αἰξάντες, καὶ τὸ τράδωνται,
 καὶ τὸ σῶμα ὡς ἡλιον εἰς τὸ αἰ-
 εδίστην ἐπιγρᾶνται, αὐτομάτως
 φιλόσοφοι ἐκ σκυτοτόμου, ἢ πε-
 τῶν ὑπερίστανται, σὶ δὲ τῷ σῶ-
 δρετῷ ἐπαινῶντες. ὥστε καὶ τῷ
 παροισμῶν, ἡγεῖται ἂν τις ἐν πλοῖον
 περὶ τῶν ἀφαιρέσει ξύλων, ἢ ἐν τῇ ἂν
 ἀπὸ τῆς ὁ φθάλμους, ἀπὸ τῆς φιλο-
 σόφας. Δι. καὶ μὴν ἔπει με ὡς Ζεῦ
 ἐπιδείκνυται, ὡς ἀλλήλους ἐλ-
 λόντες, καὶ ἀγνοοῦντες ἐν αὐτοῖς,
 οἷς πρὸς ἐμὴν διεξέρχονται. φασὶ δὲ
 ὅτι τὴν πλείους αὐτῶν, ἐν μὲν τοῖς
 λόγοις, ὡς ποιεῖσθαι με. ἐπὶ δὲ
 τῇ πράγματι, καὶ τὸ παρῶν
 εἰς τῷ οἴκῳ τῶν ἀδελφῶν, ἀλλὰ
 ὅλας εἶναι ἀποκλείοντες, ἢ ἀφί-
 κνυσθαι ποτε αὐτοῖς ἐπὶ τὰς ἡμέρας.
 πάλαι γὰρ τῷ ἀδικίαν ὡς ἐπὶ ἐξ-
 νῶν αὐτοῖς. Ζ. ἢ πάντες ὡς ἡ-

gallo quidem Æsculapio perso-
 luto: tantum prævaluerunt ac-
 cusatores, contraria de justitia
 philosophantes. *Imp.* Nova ad-
 huc plerisque tunc erat philo-
 sophia, paucique etiamdum
 philosophabantur. Quare non
 abs re ad Anytum & Melitum
 iudices tum inclinabant. At
 nunc an non vides quantum
 ubique palliorum, baculo-
 rum, perarum? ut ubique pro-
 missa barba, libellus in sinistra,
 omnesque pro te philosophantur?
 Plena autem & ambulacra turma-
 tim atque gregatim mutuo sibi
 obviam euntium: nemoque pro-
 sum est qui non virtutis alumnus
 videri cupiat. Nam multi relictis
 artibus, quas antè exercebant, ad
 peram prosilientes, & pallium,
 corpusque ad solem Æthiopico
 colore inficientes, philosophi ex-
 temporales, ex coriariis vel fabris
 prodeuntes obambulant, teque
 ac tuam virtutem collaudant, ut
 juxta proverbium, Citiùs aliquis
 in navi cadens ligno destituatur,
 quàm quocunque aspexerit oculus,
 philosophum desideret. *Iust.*
 At verò, Iupiter, hi me terri-
 tant, dum inter se altercantur,
 & improbè se gerunt in iis ipsis
 quæ de me commemorant. A-
 iunt & plurimos eorum, sermo-
 nibus quidem simulare me: at re
 ipsa ne in ades quidem admitte-
 re, sed præ se ferre quod exclu-
 suri me sint, si unquam ad fores
 ipsorum accessero, à quibus in-

justitia olim hospitio est excepta. *Imp.* Non omnes, filia, sunt fla-

1 Gallo quidem Æsculapio] Cum dracone etiam gallum attributum legimus propter vigilantiam, de quo ipsi res sacra fiebat. Quin & Socrates apud Platonem moriturus, sumpto veneno, cum puer illi detexisset, quod illi jam frigerent præcordia, gallum debemus & Crito. *Cogn.*

κατερ μαχθησὶ εἶσι. ἱκανοὶ δὲ καὶ
ἐνίοις ποιεῖ χρηστὴς ἐπὶ χηρῶν. ἀλλ'
ἔπειτα ἤδη, ὡς καὶ ἐλθὼν τῆμερον
ἐκδικησάτω. Εἰ. ἁπλοῦς ὁ Δί-
κη δὲ τὸν ὅσον Σύνι, μικρὸν ἔτι τὸ
Ἰμπερίον ἐπὶ τὰ λαοὶ τὸ Πάριον,
ἔτι καὶ αὐτὸς ἐκείνου ἀκούει. σὺ γὰρ
ἔοικας ἐκείνῳ πάλαι τὴν ὁδὸν.
ἀλλὰ τί θαρρῆς, καὶ χετλιώεις;
μὴ δὲ δῖθι. ἐπεὶ εἴς ὅμως τὰ ἐν
τῇ βίῳ. πρὶν αὖτε ἐκείνοι πάντες οἱ
σκιόεντες, καὶ πτοκράμματα, καὶ
βυσιρίδες, καὶ φαλάραδες, ὡς ἐδ-
δίδες τι. καὶ δὲ, σοφία, καὶ ἀρε-
θμία, καὶ τὰ, καὶ τὰ καὶ πάντα,
καὶ πᾶσι καὶ ζῆτι, καὶ πᾶσι
καὶ ἀφελήσας, καὶ τὰ καὶ ὡς
καὶ ἐς αὐτὸς καὶ πάλιν. Δι.
σὺ γὰρ μοι πάλαι εἰς Ἐρμῆ ἂν
εἴπεις καὶ, ὅτι σπουδὴ αὐτοῖς τὰ
πολλὰ, ἐπεὶ διατρίβουσιν, ἢ τι γυ-
μνασίοις, καὶ ἐπὶ τῇ ἀγορᾷ. καὶ ἀγο-
ραῖς καὶ ἐπὶ, καὶ ἐπὶ τῇ ἐκκλη-
σίᾳ καὶ ἐπὶ, ὅπως καὶ καὶ καὶ
καὶ ἐπὶ δυνάμει μοι καὶ παρ' αὐτοῖς ἡ
μῶν. Εἰ. τὴν Δίαν ἀδικίαν γὰρ ἂν
καὶ ἀδικίαν σὺ καὶ καὶ λέγῃς.
ἐπεὶ ἐλθὼν γὰρ καὶ τὸ φιλοσοφίας
καὶ ἐλθὼν οἱ πολλοὶ αὐτῶν. καὶ
γὰρ ἐπὶ καὶ ἄλλο, αὐτὸ γὰρ καὶ καὶ
καὶ, μετὰ τὸν ἀφελήσας.
πολλὰ ἀλλὰ ἐπὶ μαχθησὶ ποιεῖ ἐν-
τὸν αὐτῶν, καὶ γὰρ οἱ καὶ καὶ
καὶ λέγῃς, οἷοις δὲ ἡμισυφοῖς, καὶ
ἡμισυφοῖς. ἐπὶ γὰρ αὐτὸς μετὰ
καὶ τὸν καὶ φιλοσοφίας καὶ καὶ καὶ καὶ,

flagitiosi. Satisque est si paucos
nanciscare probos. Verum abite
jam, ut vel paucæ aliquæ actio-
nes hodie finiantur. *Merc.* Ab-
eamus Iustitia, rectâ versus Su-
nium, paululum sub Hymetto
ad sinistram Parnethis deflecten-
tes, ubi duo illi vertexes. Tu e-
nim videris jam olim esse oblita
vix istius. Sed quid fles, & la-
mentaris? ne metuas. Non am-
plius ita se habent res humanæ:
mortui sunt omnes illi Scirones,
Pityocampæ, Busirides, & Pha-
larides, quos tunc pertimesce-
bas. Nunc Sapientia, Acade-
mia, Stoaque tenent omnia, &
ubique te quærunt, & de te dispu-
tant, hiantes & expectantes sic-
unde ad ipsos iterum devoles.
Iust. Proinde, Mercuri, tu solus
verum mihi possis dicere, (ut
pote qui cum ipsis degas plerum-
que & converferis cum in gymna-
siis, tum in concione. Nam tu
es forensis, & in concionibus præ-
conem agis) quales sint: & num
apud ipsos commemorari queam.
Merc. Agerem injustè per Iovem
ni tibi quæ mea es soror, dice-
rem. Ipsorum enim plerique non
parum utilitatis ex philosophia
perceperunt. Etenim si nihil al-
liud, habitus saltem verecundia,
minus delinquant. Attamen &
in flagitiosos aliquos incidet
(decet enim, opinor, verum

fateri) & in semidoctos nonnullos, & semimalos. Etenim post-
quam acceptos eos alio colore inficiebat Philosophia: illi qui-
dem

τὸ ἁπλοῦς, ὅσον, ὅσον τὸ Σύνι, μικρὸν ἔτι τὸ Ἰμπερίον, ὅτι τὰ λαοὶ τὸ
Πάριον, ὅσον αὐτὸς ἐκείνου ἀκούει] Athenarum hoc loco περιγράφει
& tanquam ab oriente veniens primum occurrit Sunio, & Athenas ad sinistra Parnethis
ponit, duz vero illz summities, de quibus loquitur, fuerunt Acropolis,
ubi erat Minervæ colossus à Phidia elaboratus, & Arcopagus, fuerunt enim Athe-
næ bicipites, ut Pausanias. *Palm.*

ὁποῖαι μὲν εἰς κρήνην ἵπποι τὴν βαρύνει, ἡρῆσι ἀκροῶν ἀπιπελιδήσαντες, αἰμαίνεσσι ἵππων χρωμάτῃ. καὶ αὐτοὶ τῷ σὴν ὑπεδὲχον, ἔτοιμοι ἵππομαχοῖσι. ὅσοι δὲ ὑπὸ τῷ πάλαϊ ῥύπη μὴ εἰς βάθος παρεδίδεσθαι ὁποῖοι δόλοιοι δὲ φαρμάκῃ, τὴν ἄλλαν ἀμύνει. ἀπὸ τῆς δὲ ὁμοῦ, καὶ μεξόλουσι, καὶ καπνογυμνοῖσι, καὶ παραδωλοῖσι τῷ χροῶσι. εἰσι δὲ οἱ ἐμῶν ψαυμάτων, ἐκ τοῦ δὲ λείοντος ἄκρω τοῦ δακτύλου, καὶ ἵπποισι μὲν τὴν ἀσπίδα, ἱκανῶς οἰονταὶ δὲ ἵππο μετὰ βέλῳ. οἱ μὲν τοῖσι δὲ ὅτι μὲν τῶν ἀρίστων ἡ ἀφ᾽ ἑστέρας ἔστιν. ἀλλὰ μετὰ λόγων, ἡλὴ πωλησιάζομεν τῇ Ἀπικῇ. ὥστε τὸ μὲν Σύνιον, ἐν δὲ ἐξ᾽ ἀκροῦ πωλησιν, εἰς δὲ τῷ ἀκρόπολι ἀπὸ δούλων ἔσθῃ. καὶ ἐπὶ τῷ ἀκροῦ πωλησιν, αὐτὴ μὲν ἐν ταῦτα πᾶσι ἐπὶ τῷ πάλαϊ καὶ τῷ πύκῃ ὁρῶσι, καὶ αὐτοῖσι μὲν ἐν τῷ κρηνῇ περὶ τῷ Διός. ἐν δὲ εἰς τῷ ἀκρόπολι ἀναβάς, ῥᾶσι ἔτις ἀπὸ τῶν ἐν τῷ ἀκροῦ αὐτοκαλίσσεται. Δι. καὶ αὐτοῖσι ἀπὸ τῆς ὡς ἔμεν, πρὶν εἶπαι ὅτις ἔστιν ὁ αὐτοῖσι ἐστίν. ὁ κεκοσμοῦται. ὁ τῷ σύμφω. ὁ λάσσειν ἐκ τοῖσι σκελοῖσι. Ερ. πρὸς, ἀγνοεῖς τὴν Πάνα, τὴν Διονύσου ἱεροποιῖν τὴν βακχικῶτατι; ἔστιν ὡς μὲν τὸ πρὸς εἰς ἀνὰ τὸ Παρθένιον. ὑπὸ δὲ τὴν Δάμῳ ἐπὶ πᾶσι, καὶ τῷ Μαρκῶνι τὴν βαρύνει ἀπὸ τῶν, ἡκεῖν ἀκροῦ τοῖσι Ἀθῆναισι σύμ-

dem quotquot ad satietatem tincturam imbibebunt, accuratè probi effecti sunt, nullo alieno colore permixti: & ad suscipiendam te, hi sunt paratissimi. Quotquot autem præ veteri illuvie, tinctorii veneni vim integram in intimas partes non receperunt, aliis quidem sunt meliores, sed tamen imperfecti, & semialbi: maculosi, & colore pardalium. Sunt autem qui cum foris tantum attigerint lebetem summo digito, & sibi fuliginis nonnihil illeverint, abundè putent sibi mutatum colorem. Planum sanè est fore, ut cum optimis converseris. Sed inter loquendum, Atticæ jam appropinquamus. Quare Sunium quidem ad dextram relinquamus: ad arcem autem jam hinc declinemus. Ac postquam descendimus, ipsa quidem hic alicubi super campo sedè, ad Pnycem respiciens, & exspectans donec proclamavero, ea quæ sunt à Iove imperata. Ego verò arce conscensa, sic facilius ex loco unde exaudiri possim omnes advocabo. *Ιυσβ.* Ne prius abieris. Mercuri, quam dicas quisnam iste sit, qui huc accedit, corniger fistulam habens, & cruribus hirsutus. *Merc.* Quid ais? non nosti Pana illum ex Bacchi ministris omnium maximè bacchicum? Hic antea habitabat in monte Parthe-

nio: tempore autem quo Datis classe est advectus, & Barbari in Marathonem egressi, venit non vocatus opem ferens Atheniensibus.

Ab

[I Αὐτὰ μετὰ λόγων] Lucas Holstenius in notis ad Stephan. de urbibus in APEIOΣ ΠΑΓΟΣ hoc modo interpretandum inquit: Sed dum sic loquimur Atticæ jam appropinquamus. Quare, Sunio ad dextram relicto, ad Acropolin jam hinc declinamus. Ac postquam descendimus, ipsa quidem alicubi hic in rupe confide, Pnycem versus prospiciens expectansque donec ea, quæ sunt à Iove mandata, proclamavero. Sic enim ὅτι τῇ πάλῃ vertendum, non ut male interpretes super vicum aut super campo. Alm.

πόθιν γὰρ ἐν Ἀρκαδίᾳ σοφιστῆς,
 ἢ φιλόσοφος; μέγρι δὲ πλαγίᾳ
 καλᾶμεν, καὶ τὸ σύραγμα, ἐγὼ σο-
 φός. τὰ δὲ ἄλλα, αἰπόλος, καὶ
 χορδῆς, καὶ πολεμικὸς ἢ διη-
 πλὴν ἀλλ' ἄκων γε αὐτῶν αἰεὶ κε-
 κοσμημένοι, καὶ δριττὴν πια, καὶ
 ἰδίαις, καὶ φύσιν, καὶ ἀσώματ' αἰ-
 ζιόντων, ἀγνοῦσι ἐμοί, καὶ ξένα ἐνό-
 ματα. καὶ τὰ κοῦφα μὲν, εἰρῶνι-
 κῶς ἐσάρεχται τὸ πρὸς ἀλλήλους
 λόγῳ. κοῦφότης δὲ τὸ πνεύματος, ἐπι-
 πίνουσι τὸ φθέρμα μέχρι πρὸς τὸ
 ἔρδιον. ὥστε παρδιαπινόμενοι, καὶ
 μεγάλα λίαν ἱελόντων, τὸ, τι
 προσώποι ἐρυθρία, καὶ ὁ τράχηλος
 οἰδίῃ, καὶ αἱ φλέβες ἐξανίστανται,
 ὥσπερ τὸ αὐλητῶν, ὁπόταν εἰς τε-
 νόν τ' αὐλὸν ἐμπνέῃ βιάζωνται. δια-
 τεράξαντες γὰρ ἐν ταῖς λόγους, καὶ
 τὸ ἐξ ἀρχῆς ἐπισκοπήμενοι συγχαί-
 νουσιν, ἀπίσται λοιδορησάμενοι ἄλλή-
 λους οἱ πολλοί, τὸ ἰδρῶτα ἐκ δὲ
 μετώπων ἀγκύλω τῷ δακτύλῳ ἀπι-
 ξισμένοι. καὶ ἔτι κοσμεῖν ἰδδξεν,
 ὅς ἂν μεγαλοφρόνους αὐτῶν, ἢ
 θρασυπρό. πλὴν ἄλλ' ὅρα λίως
 ὁ πολὺς, τεθήπασιν αὐτῶν. καὶ
 μέγιστε ὁπόσους μηδὲν τὸ ἀναγκασι-
 στέρα ἀπειραχολίῃ. καὶ παριστάσι,
 πρὸς τὸ θράσος ἔτι βόην κε-
 κλημένοι. ἐμοί μὲν ἂν ἀλαζόνες πρὸς
 ἰδδξεν δὲ τῶν, καὶ ἡνιωμένῳ ἐπι-
 πνέει δὲ πύρρον οὐκ ὀκνητοῖ. εἰ δὲ γὰρ
 δημοφιλὲς πρὸς τῇ βοῇ αὐτῶν,
 καὶ πρὸς τοῖς ἐκ τῶν ῥημάτων σκεῖ-
 ναι ἀνεφύει αὐτοῖς, οὐκ ἂν εἰπεῖν
 ἔχοιμι. πλὴν ἀλλ' εἴγε δὲ μηδὲν
 ὑποσιλάμενον, ταλῆτης διηγήσα-
 σθαι, οἷά μιν γὰρ ἐπὶ σκοπῆς, ὡς
 ὁρᾷς, πολλὰς αὐτῶν πολλὰς καὶ ἡδὴ
 ἱεμισάμενον παρὶ δέλλων ὀφθαλμῶν. Δι-
 ἐπίχες ὦ Πάν. ἔχ' ὁ Ἐρμῆς σοὶ
 κερύτειν ἰδδξεν; Π. πάντ' ἔχ'.

unde in Arcadia sophista vel phi-
 losophus foret? Ad obliquum us-
 que calamum, & fistulam doctus
 ego sum: cæterum pastor, sal-
 tator, & si sit opus, bellator.
 Audio tamen illos assiduò vocife-
 rantes, ac virtutem nescio quam
 & ideas, & naturam, & incor-
 porca quedam commemorantes,
 ignota mihi ac peregrina nomina.
 Ac primum quidem sermones in-
 ter se pacificè ordiuntur: sed pro-
 cedente disputatione, intendunt
 vocem ad orthium usque: ita ut
 cùm nimium distendantur, ma-
 gnaque eloqui contendant, illis
 facies rubescat, collum intume-
 scat, & venæ sint extantiores,
 quales tibicinum, quando tibia
 angustam inflare vult quadam co-
 guntur. Conturbatis igitur ser-
 monibus, eoque confuso quod
 principio instituerant, plerique
 sese mutuis convitiis incessentes,
 sudorem ex fronte, incurvo di-
 gito abstergentes, abeunt. At-
 que hic demum vincere visus est,
 qui clamorior & confidentior ef-
 fect. Sed tum vulgus admiratur
 eos, in primis verò quibus nihil
 rerum necessarium curæ est, &
 astant confidentia & clamore illo-
 rum excitati. Hinc fiebat ut mi-
 hi viderentur arrogantes, & bar-
 bæ similitudinem agrè ferrem.
 Num autem ipsorum clamoriali-
 quid inesset quod reipubl. con-
 duceret, & boni aliquid ex
 verbis illis, nasceretur ipsis, di-
 cere non possum. Quanquam si
 verum dicere convenit, nihil præ
 metu reticendo (etenim in specu-
 la, ut vides, habito) multos ipso-
 rum sæpenumero jam conspiciat
 sum sub obscuram vesperam. *Imf.*

Tace Pan, annon Mercurius tibi jam visus est proclamare? *Pan.* Maxi-
 mè.

ταῖς τοιαύταις, ὁ πόσις τί χιαις, ἢ βίαις,
ἢ ἐπισήμωις, πρὸς ἀνδρας εἰσὶν ἐπηγ-
γελημένοι. καὶ μοι ταύταις ἀνάδω-
ξ' ἡραφῶν. Ερ. μήτηρ κ' ὁ ἀκα-
δημίας ὑπὸ Πολέμουτο ἀνδραπο-
δισμῷ. Δι. ἐπὶ τὰ κληρώσαν. Ερ.
ἢ τὰ κ' ὁ ἡδονῆς, ἀδικίας, ὅτι τ'
ἐρωτῇ αὐτῆς Διοῦσιον ἀποκλέλη-
σι. Δι. πίντι ἱκανοί. Ερ. πρὶ
Ἀρεσίππυ πρυφῇ πρὸς δριτλῷ. Δι.
πίντι ἐ τὺτοις δικαστέωσι. Ερ.
δρῶντομοῖσι, δρασμῷ Διογῆδι.
Δι. πρὶς ἀποκλήρω μόναις. Ερ. ἡ
ἡραφικὴ κ' Πύρρωντο λεποταξίω.
Δι. σὺνία κλητέωσι. Ερ. βέλγ
ἐ ταύταις ἀποκληρώμεν ὡς δίκη,
ταῖς δύο, ταῖς πρυφῶν, ταῖς ἀπο-
κλήρωμας πρὸς τὸ ῥήτορας; Δι.
ταῖς παλαιαῖς πρὸς τὸν ἀφελύσω-
μεν. αὐτῶν δὲ, εἰς ὅσους διδι-
καστέωσι. Ερ. καὶ μὴ ὁμοῖαι
γι ἐ αὐτῶν. καὶ τὸ ἑκκλησία, εἰ
ἐ νεαροῖν, ἀλλὰ ὡς ἀπλήσοι τοῖς
ἀποκλήρωμας. ὡς ἐ τὰ
ταῖς δικαστέωσι ἀξιοι. Δι. τοῖς
ὡς Ἐρμῇ, ἡραφικῶν τῶν δέσιν.
ἀποκληρώμεν ὡς ὁμοῖαι εἰδέναι.
πρὶς ἀλλὰ ταύταις μόναις, ἱκανοί
γὰρ αἱ ἀποκληρώμεν, δὲς ταῖς
ἡραφῶν. Ερ. ῥήτορας, κακώσας
τὸ Σύρω. ἀφελός, τὸ αὐτὸ ὡς
βρύας. Δι. πρὶς ὅτις ἐσιν; Ερ. γὰρ
ἑγγύχρηται τῶντα. Ερ. ὡς
ἀποκλήρω τὸ ῥήτορας τὸ Σύρω,
πρὸς τὸ γὰρ εἰδέν ἐ αὐτὸ ὡς ὁμοῖαι
τοῦ. Δι. ἰδὲ ἐ τὰς ἀποκλήρωμας
ἡδὲ Ἀθήνησιν ἐ Ἀρείω πύγῃ ἀπο-
κληρώσμεν, ὡς ὑπὲρ τὸ Εὐφράτην
πρὸς εἰς διδικαστέωσι. πρὶς ἀπο-
κλήρω ἐνέσας τὰς αὐτῶν ἱκανοί
τὸ δικαστέωσι. Ερ. ὡς ὡς δίκη, φεί-
δῃ, μὴ πολὺ ἀνακρίσει τὸ δικα-

cas tantum fortiamur, quæcun-
que ab artibus, aut vitis, aut
scientiis, contra homines pro-
mulgatæ sunt. Ac mihi has pro-
fer actiones. *Merc.* Ebrietas con-
tra Academiam, pro Polemone,
plagii. *Iust.* Sortire septem. *Merc.*
Stoa contra Voluptatem, injuria-
rum, quod amatorem ipsius Dio-
nysium abduxerit. *Iust.* Quin-
que sufficient. *Merc.* Pro Ari-
stippo, Mollities contra Virtu-
tem. *Iust.* Quinque etiam jus
hiscæ dicant. *Merc.* Menfaria con-
tra Diogenem, fugæ. *Iust.* Tres
tantum fortire. *Merc.* Pictoria
contra Pyrrhonem, ut deserto-
rem. *Iust.* Novem cognoscant.
Merc. Vis-ne & has fortiamur,
Iustitia, duas videlicet istas, pau-
lo antè nosti contra Rhetorem in-
stitutas? *Iust.* Antiquiores illas
prius dirimamus. Hæ autem po-
stea judicabuntur. *Merc.* Atqui
similes etiam istæ superioribus
sunt, quodque intenditur, quan-
quam recens, affine tamen est il-
lis, de quibus modò sortiti su-
mus: quare æquum est ut inter
ea disceptetur. *Iust.* Videris Mer-
curi, indulgere petitioni. Sed
tamen fortiamur, si tibi videtur,
verum solas hasce duas: sufficiunt
enim hæc quas sortiti sumus. Cedo
ipsas actiones. *Merc.* Rhetorica
contra Syrum, malæ tractationis.
Dialogus contra eundem, contu-
melix. *Iust.* Quis iste, cujus nomen
adscriptum non est? *Merc.* Ita sor-
tire contra Rhetorem Syrum: ni-
hil enim verabit, etiam absque
nomine proprio. *Iust.* Ecce jam

αὐτόν. Δι. αἱ ἀρεταὶ ἐν ἡδονῇ
τῇ ἀκαδημείᾳ, καὶ τῇ μέτῃ. σὺ δ',
τὸ ὕδωρ ἐγγύς. ὥσπερ δ' σὺ λίγος
ἢ μέγας. τί σιγᾷς, καὶ ἀφαιδῇ;
μὴ γὰρ ὡς Ἐρμῆς ὁμιλεῖν. Ερ. ὡς
διωκόμενος φησὶ τὸ ἀγῶνα ἐκτείνω ὑπὸ
τῷ ἀπερὶ τὴν γλῶτταν πεπιδη-
μῶν, μὴ ἐμὴν ὄρωλον ἐν τῷ δι-
καστηρίῳ. μοῦνος δ' ἐστὶν ἀπὸ ὁρᾶς.
Δι. σὺ δὲ παρρησίᾳ ἀναβιβασαίνου
τῷ δεινῷ τῷ τῷ πᾶσι. ποῖός γ' εἶ,
οἱ πάντες ἐπὶ τῷ ὁδοῦ ἀφ' ἑσθ' ἡμῶν
ἔτοιμοι. Ερ. ἀλλ' ὅδε ἐστὶν ἐλπίσι
γε τῷ φανερῷ σπουδάζοντι μέτῃ.
πᾶν δὲ γινώσκω γὰρ ταῦτα εἰσὶν
ἀξίον. Δι. τὰ πῶς; Ερ. ἡ ἀκα-
δημία αἰετὶς ἀμφοτέρους παρι-
στέλλει τὰ λόγους, καὶ τὰ ἀσκή-
ταια καλῶς διωσάτω λίγος.
αὐτὴ πῶς φησὶ ὑπὲρ ἐμῶν ὥσπερ
ἐκείνου. ἐπεὶ ὑπερὸν ὑπὲρ ἰου-
στῆς ἐρεῖ. Δι. κατὰ μὲν ταῦτα. ἐπὶ
πῶς δ' ὅμως ὡς ἀκαδημίας τὸ λόγον
ἐκείνου, ἐπὶ σοὶ φαδῶν. Ακα. ἀκούει.
ὡς ἀνδρὲς δικαστῆς πρότερον
τὰ ὑπὲρ τῆς μέτῃς. οὐκ ἔστιν γὰρ τὸ
γε ὑπὸ ἰσῶν. ἡδίκηται δ' ἡ ἀθλία
τὰ μέγιστα ὑπὸ τῇ ἀκαδημίας ἐμῇ.
αἰδοῦμαι δὲ μόνον εἶχαι ἑαυτὸν, καὶ
πιστὸν αὐτῇ, μηδὲν ἀλλοτρίῳ ὡς ὥσπερ
στῆκεν οἰκῶν, ἀφαιρηθῆκεν, τὸ
Πολέμωνος ἐκείνου. ὅς μιν ἡμέραν
ἐκώμαζε ἀφ' ὅτου μίσος,
ψάλτρειον ἔχον, καὶ καὶ ἀδύρῳ,
ἡ ἑαυτὸν εἰς ἑαυτὸν μεθύων αἰετὶς,
καὶ περικαλῶν, καὶ τῷ κεφαλῇ τοῖς
σφύροις διωκόμενος. καὶ ταῦτα
ὅτι ἀληθῆ, μαρτυρεῖ Ἀθηναῖοι
ἀπαντες, οἱ, μὴ δ' ἀποποιήσονται
Πολέμωνα εἰδόντες. ἐπεὶ δ' ὡς κακοδαί-

pendatur pecunia. *Inst.* Primi
confidento Academiz & Ebrieta-
ti jus dicturi. Tu vero aquam in-
funde: & tu Ebrietas dic prior.
Quid taces & nutas? Accede Mer-
curi, ut audias. *Merc.* Non pos-
sum, inquit, litem hanc perora-
re, quia mero mihi vineta est lin-
gua, ne me in foro deridendam
propinem. *Ægrè* autem ut vides
constiti. *Inst.* Proinde patronum
adducat, ex vehementibus istis
aliquem. Sunt enim multi, qui
vel trioboli gratia disrumpi parati
sunt. *Merc.* At nemo certè ve-
lit Ebrietati palam patrocinari.
Verùm hæc æqua utique videtur
postulare. *Inst.* Quænam? *Merc.*
Academia hæc semper in utram-
que orationem est parata: in eo-
que se exercet, ut contraria rectè
possit dicere. Ea igitur, inquit,
pro me prior dicat: atque ita de-
inceps pro se ipsa verba faciat.
Inst. Nova quidem hæc. Sed dic
tamen Academia, orationem u-
tramque, quandoquidem hoc tibi
facile est. *Acad.* Audite, viri
judices, primum quæ pro Ebrie-
tate dicam. Illius enim quæ nunc
fuit oratio, Injuria est affecta
misera illa, à me Academia:
mancipio, quodd solum habebat
benevolum ac fidele, quodque
nihil turpe putabat, eorum quæ
ipsa imperasset, privata, Pole-
mone illo, qui per medium fo-
rum interdum petulanter se gere-
bat, psalteriam secum habens, &
cantu perstrepens, à summo ma-

ne ad vesperam usque ebrius semper, & crapulæ indulgens, caputque
corollis florum implicatum gerens. Quæ quodd vera sint, testes sunt u-
niversi Athenienses, qui Polemonem nunquam sobrium viderunt. In-
foelix

1 Εὐδοκίμῳ ἐκ τῶν ἐμῶν] Sic in Deonum consilio ἀναγίγνεται ἡ ἀποκρίσις.
Bentl.

μὴ ἐπὶ τὰς τ' ἀκαδημίας θύρας ἐκώ-
 μωσσι, ὡς περ ἐπὶ πάντας εἰσάγει,
 ἀνδραποδιστὰς μὲν αὐτῶν, καὶ διὰ τ'
 χειρῶν τ' μήτης ἀρπάσσει μὲν βίβας,
 καὶ ὥς αὐτῶν ἀναγῶσαι, ὑδροπο-
 τῶν τε κατ' ἡμέρας, καὶ νήφειν με-
 τιδίδωκε, καὶ τὸς τε φάνους περιέ-
 σσασσι. καὶ δῖον πίνειν καὶ ἀκείμει-
 τον, ῥημέτια σκολιὰ, καὶ δύσηνα, καὶ
 ποικῆς φρονίδος ἀνάμειτα ἐπαίδου-
 σιν. ὥς ἀνὴρ ἔπας ἐπανδύοντα
 αὐτῷ ἐρυθημαῖς, ὡς ἄρ' ὁ, ἄθλιος,
 καὶ βικνὸς τὸ σῶμα γλῆχεται. καὶ
 τὰς ὠδὸς ἀπείσας ἀπομαρῶν, ἄσι-
 τος εἶσι τοι ἐδυσχάλιος εἰς μέσην
 ἰσπίδα καὶ ἡται ληρῶν, ὅποι' αὖ ποικί-
 ῃ ἀκαδημία ἐξὼ ληρεῖν διδάσκω.
 τὸ δ' ἐμίσχον, ὅτι ἐλοιδορεῖται τῇ
 μέσῃ πρὸς ἐμὴν ἐπαρτίαν, ἐμὴν κα-
 καὶ διέξεισι περὶ αὐτῆς. ἔρηται χεῖρ
 τῇ ὑπὲρ τ' μήτης. ἤδη ἔπαιρ' ἐμὴν
 τὰς ἱρῶν. καὶ τὸ διὰ τῆς, ἐμὴν ἐδύσα-
 τιν. Δίκην, τί ἄρα πρὸς ταῦτα εἶμι; πολλὴν
 αἰδ' ἔγχε' τοῖσιν ἐν τῷ μέσῳ. Ἀλλ' ἔ-
 γωσι μὲν ἀκῶσαι πάντιν εὐλογαῖαν ἄνδρες
 δικαστῶν, ἡ σωτήριον εἰρηκεῖν ὑπὲρ
 τ' μήτης. εἰ δ' ἐκ μὲν μετ' ὀνοίας
 ἀκῶσται, εἰσὶ δὲ ὡς ἐδὲν αὐτῶν ἡδι-
 κηται τ' γὰρ Πολέμονα τῶτον, ὃν
 φησιν ἑαυτῆς οἰκίτῳ εἶναι, πεφυ-
 κῆται δ' ἀφ' αὐτῆς, ἐδὲ καὶ τῶν μέ-
 δων, αἰδ' οἰκείῃσι μοῖσι, καὶ τῶν φύ-
 σιν ὁμοίων, ὡς ἀρ' ἀπείσας νείσι ἐπὶ
 ἀπυλὸν ὄντα, σωμασπορῶν τῆς
 ἡδονῆς, ἥτοι αὐτῇ τὰ ποικίλα ξυνο-
 πωρεῖ, διέφθειρεν ἄθλιον, τοῖς κά-
 μοις, καὶ πῶς ἐπαίρειας ὡς ἀρ' ὁ
 ἐκδύπον, ὡς μὲν δ' ἐμικρὸν αὐτῷ τ'
 αἰδὲς ὑπολείπει. καὶ ἄγε ὑπὲρ
 ἑαυτῆς λίγιστον μικρὸν ἔμαρθεῖν
 ὦτο, ὑπὲρ ἐμὴν εἰρήσιν νομίσαι.
 περὶ δ' ὅτι γὰρ ὡς οἱ ἄθλιοι ἐπεφάνη

rumque unā subservit, corrumpit miserum comestationibus, & meretricibus in deditionem traditum: ita ut ne paululum quidem ver-
 cundiae in eo remaneret. Et quae illa pro se paulò antea dici putabat,
 pro me dicta putate. Circumibat enim miser ille à primo statim

foelix ille, cùm ad Academiæ
 quoque fores, ut apud omnes so-
 lebat, petulantem ageret, illum
 sibi mancipatum, atque è mani-
 bus Ebrietatis vi ereptum, & ad
 se adductum, aquam bibere, &
 sobrium esse docuit, & corollas
 detraxit. Et quo tempore erat
 opportunum ad potationem ac-
 cumbere, vocabula perplexa,
 misera, multaque sollicitudine
 plena, illum docuit. Quare pro
 eo colore qui in ipso ante efflo-
 scebat, pallidus, miser, & in-
 curvus factus est: illisque omni-
 bus oblivioni traditis, impastus
 interdum, & sitibundus ad me-
 diam usque vesperam sedet, nu-
 gando, qualia multa ego Acade-
 mia nugari doceo. Quod autem
 maximum est, etiam Ebrietati
 convitiatur à me inductus, & de
 ipsa innumera mala commemo-
 rat. Dicta ferme sunt quae pro Eb-
 rietate dici possunt. Iam verò &
 pro me ipsa verba faciam. Exinde
 peroratum à me esto. *Iust.* Quid
 verò ad hæc respondebit? Verum
 & huic aquae tantundem infunde
 vicissim. *Acad.* Hoc pacto ratio-
 ni consentanea, Viri iudices, pa-
 trona pro Ebrietate dixit. Quòd
 si attentionem cum diligentia mi-
 hi præbeatis, intelligetis sanè ut
 nulla injuria ipsam affeci. Nam
 Polemonem hunc quem servum
 illa suum esse ait, non malè na-
 tum, neque ita ut Ebrietatem re-
 ferret: sed mihi familiarem, &
 indole similem præceptum cùm
 esset adhuc adolescens tenellus,
 adjuvante Voluptate, quæ illi ple-

μὲν, παραπλήν, ἀφ' ἧς ἀγο-
 ρῆς μέσος καταυλόμενος, εἰδὶ πο-
 τε νήφωσι, καμφοῖται ἐπὶ πάντας.
 ὕβρις δ' αὖτις, καὶ ἡ πόσις
 ὅλης, καὶ γίλων τοῖς ξένοις. ἐπὶ
 μὲν περὶ ἐμὲ ἦν, ἐγὼ δ' ἔτυ-
 χον ὡς περὶ εἰς ποιεῖν, ἀνακτιπα-
 λόμενος τῷ θυμῷ, πρὸς τὰς παροῦσας
 τῷ ἑταίρῳ λόγους πᾶς περὶ ἀρετῆς,
 καὶ σωφροσύνης διεξῆστο. ὁ δ' ἦ,
 μὲν δ' αὖτε, καὶ τῷ τε φέροντι πρὸς
 πᾶσι μὲν ὅσοι παρ' ἐστὶν, καὶ συγχέει
 ἡμῶν ἐπιτρέπον, τὴν συνουσίαν ἐπι-
 τεραῖας τῇ βῆτι. ἐπὶ δ' ἔδην ἡμῶν
 ἐπεφρονησάμενος αὐτῶν, κατ' ὁλίγον,
 εἰ γὰρ πλεονεξία ἀφ' ὧν τῇ μίθῃ,
 αἰσινθεῖ πρὸς τὰς λόγους, καὶ ἀφ' ὧν
 τὸ τὰς πρὸς αὐτοὺς, καὶ τὴν αὐλητικὴν
 κατεσπύατο, καὶ ἐπὶ τῇ πορφύρεϊ δι-
 κρυμνίστο. καὶ ὡς περὶ ἐξ ὧν βαλὼν
 ἀνελκόμενος, ἐαυτῷ περὶ ὧν ὅπως
 διεκείτο, καὶ δ' ἐπὶ πάλαι βίαν κατεγί-
 γναστο. καὶ τὸ μὲν ἐρύθηκα τὸ ἐν τῷ
 μέθῃ, ἀπὸ τῆς, καὶ ἡ φασίγει. ἤρυ-
 θρία δ' καὶ αὐτῷ τῷ θρωπύων. καὶ
 πύλας, λατρεῖς ὡς περὶ ἦσαν, ἡ-
 τε μέλας παρ' ἐμὲ, ἡ τε ἐπὶ πάλαι
 παρὲς ἔτε βίαν παρὲς, ὡς αὐτῇ
 φασίγει. καὶ ἐπὶ αὐτὸς ἀμείνω
 ταῦτα εἶναι ὑπολαμβάνων. καὶ μὲν
 ἔδην κατὰ αὐτὸν, ὅπως καὶ ἀμείνω
 ἐν τῷ περὶ ἀφ' ὧν τῷ ὅσοι ἐμὲ. τῷ
 περὶ αὐτὸς διηγεῖται, ὡς καὶ λατρεῖται
 γαλοῖς ἔχοντα, καὶ μητι φασίγει
 ἀφ' ὧν, καὶ ἐπὶ ἔσται ὑπὸ δ' ἀκρό-
 τας διαμύρον, ὑπὲρ πάλαι, καὶ ἀνέ-
 ρηψα, καὶ ὡς περὶ ἀνδραπέδων, ἡ δ' αὖτε
 αἰδρα, καὶ σφροσύνη, καὶ πολλὰ
 αἰσιν τοῖς ἑταίροις ἀπὸ διεξῆς. καὶ μὲν
 αὐτὸς περὶ γὰρ αὐτὸν οἶδεν ἐπὶ τῷ τοῖς,
 καὶ οἱ ὡς περὶ ἡμῶν ὑπὲρ αὐτῶν. ἡ δ' αὖτε
 καὶ. ἡμῶν δ' ἡ δ' αὖτε σκοπιῖται ποτιρεῖ
 ἡμῶν ἀμείνω ὑπὸ αὐτῶν συνεῖναι.

mane coronatus per medium fo-
 rum circumsonantibus tibiis, nuf-
 quam sobrius, in omnes petu-
 lans: dedecus majorum, totius-
 que civitatis, & peregrinorum
 ludibrium. Posteaquam autem ad
 me venit, ego quidem ut facere
 consuevi, patentibus foribus, a-
 pud amicos præsentes de virtutē
 & temperantia fortē verba facie-
 bam. Ille verò cum tibia, & co-
 ronis astans, principio quidem
 vociferabatur, ac perturbare nos
 tentabar, conventum clamore in-
 terturbando. Postquam verò illius
 nullam rationem habebamus,
 paulatim (neque enim ebrietate
 prorsus erat perfusus) cœpit ad
 sermones resipiscere, coronas de-
 mere, & tibicinam compescere,
 & ob purpuram erubescere. Ac
 veluti è profundo somno exper-
 rectus, cum se aspiciebat quo pa-
 cto esset affectus, tum vitam an-
 teaactam damnabat. Et rubor ille
 ex temulentia contractus deflo-
 rescebat, evanescebatque: ipse
 autem præ pudore eorum quæ fe-
 cerat, erubescere: postremo au-
 fugiens, ut erat, ad me transit,
 neque vocatus neque coactus,
 perinde ut illa de me dicit, sed
 ultroneus, hæc nostra meliora
 esse ratus. Iamque huc ipsum voca-
 ti, ut cognoscatis quomodo à
 me sit immutatus, & affectus.
 Hunc δ' Iudices, à me receptum,
 cum esset ridiculus, nec vocem
 emittere, nec præ mero consiste-
 re posset, converti, sobriumque
 reddidi, & ex mancipio, virum
 modestum, ac temperantem, &
 magni faciendum Græcis effeci.
 Et nunc ipse mihi gratiam pro ea

re habet, & propinqui ejus pro ipso. Dixi. Vos autem jam di-
 spicite iudices, cum utra nostrum illi satius fuerit conversari.

Ερ. ἄγε δὴ μὴ μέλειτι. ψηφοφοροῦσιν. ἀνάστητι. καὶ ἄλλους χρηθίζουσιν. Δι. πάντας ἢ ἀκαδημία κερσέει, πᾶσι μιᾷς. Ερ. παρεδξον ἔδδιν εἶναι πῆμα ἐτὴ μίθῃ πῆμειον. κερσίσαι οἱ τῇ τῶα πρὸς τῶν ἑδδινῶν λαχόντες, πῶα δ' ἑρσῆς δικάζουσιν. ἐγκέχρηται, τὸ ὕδωρ. ἢ κερσίζουσιν ἢ πᾶσι ποικίλα, οὐ ἤδη λέγει. Στοά. σὺν ἀγνοῶν μὲν ἄνδρες δικαστῆς, ὡς πρὸς ἀκέραιον μὲν γινώσκοντες ὁ λόγος ἐστίν, ἀλλὰ ἐν ὑμῶν τὰς ποικίλας ὁρᾶν, πρὸς μὲν ἐκείνῳ ἀποβλέποντες, καὶ μετὰ τὸν πρὸς αὐτῶν, ἐμὲ δ' ἀκαδημαίους, ὅτι ἐν χρηθίσει κέραια, καὶ ἀρρενωπὸν βλέπω, καὶ σκυθρωπὸν δὲκῶ. ὅμως δ', ἐν ἐπὶ τῇ ἀκέραιᾳ μελετήσας, παρὰ πολὺ δικαιοτέρα ταύτης εἶναι. τῷτο γὰρ τοῖς ἐν τῇ πύρρῳ ἐγκλημασιν ἐστίν, ὅτι ὅπως ἐπαιρηκῶς ἐκδικασμένη τῇ ἐπαγωγῇ τὸ ὕψος, ἐρσῆς ἐμὲν ἄνδρα τότε σὺφρονα τὸ Διονύσιον φεικίπασαι, πρὸς ἐαυτῶν πῶα πᾶσι. καὶ ἦν γὰρ οἱ πρὸ ἡμῶν δίκη ἐδικασμένη τῇ ἀκαδημίᾳ, καὶ τῇ μίθῃ, ἀδελφὴ δ' ἐπαιρηκῶς δίκης ἐστίν. ἐξεύρεται γὰρ ἐν τῇ πύρρῳ, πότρεα, χρίαν δίκην νινδύου καὶ τῇ ἡδονῇ δὲ ζῆν, μετὰ μὲν μεγαλόφρονι ἐπιοδῶν, ἢ ἐν δούτρω δ' ἀκαλῶς ἐχόντες ἡγήσαντες τὸν τερπνόν, ἐλδύτρεως ἐλδύτρεως φιλοσοφῆν, μήτε τὸ ἀλλοτρίον ὡς ἀμαχὸν διδόντες, μήτε τὸ ἡδὺ ἀνδραποδῶς ἀποαιρηκῶς, καὶ τῶν εἰδαιμονίαν ζητῶντων ἐν τῇ μέλει, καὶ ταῖς ἰσχάσι. τοιαῦτα γὰρ αὐτῇ διλέαται τοῖς ἀνοήτοις ἀποτίνεσαι, καὶ μετὰ τὴν ἐπὶ τῇ πόρῳ, ἀποστέλλεται αὐτῶν τὰς ποικίλας. ἐν οἷς ἐν τῇ δέλῳ ἐκείνῳ ἀφωλύσας

Merc. Agite igitur, ne cunctemini, ferte sententiam, surgite: etiam alios oportet judicare. *Iust.* Omnibus calculis superat Academia, excepto uno. *Merc.* Nihil mirum si quis sit qui pro Ebrietate ferat. Sedete vos qui Stoa contra Voluptatem fortitò electi estis, ad iudicium de amatore ferendum, infusa est aqua. Heuspicaturata & varia, jam dicito. *Stoa.* Haud equidem ignoro iudices, mihi contra formosam adversariam dicendum: etiam plerosque vestrum video conversis ad illam oculis ipsi arridentes, me autem contemnentes, quia sum ad cutim tonsa, viriliter intueor, & tetrica videor. Attamen si me dicentem audire volueritis, confido multo iustiora quàm hæc, dicturam me esse. Nam hujus illam criminis in præsentia ream ago, quòd ita meretricio modo exornata, aspectus illecebris, amorem meum, virum tunc modestum, Dionysium videlicet fraude circumventum, ad se pertraxit. Et quam præcedentes illi causam judicaverunt inter Academiam & Ebrietatem, quasi quædam soror præsentis causæ est. Examinabitur enim in præsentia, utrum porcorum more in terram pronos vivere nos deceat, voluptati indulgentes, neque quicquam generosum molientes: an verò postposito honestati jucundo, liberos liberè philosophari: neque dolorem ut ineluctabile quidpiam pertimescentes, neque jucundum mancipiorum more sectantes, felicitatemque in melle

& caricis querentes. Hæc enim huiusmodi escas stultis præcedens, & labore, tanquam larva territans, plerosque ipsorum ad se adducit. Inter quos & misero illi quem ægrotantem observavit, ut frænos nostros

ἡμῶν πεποιθεῖ, ἡσυχῇ τηρήσασθαι.
 ἢ ᾧ ἂν ὕψαισι ποτὶ αὐτὴν καὶ
 τῆς αὐτῆς λόγους. καὶ τοὶ τί
 ἂν ἐγὼ ἀναπαύωμαι κατ' αὐτῆς,
 ὅπως μὲν ἔσται φησὶν αὐτῇ, ἀλλὰ
 τῶν ἐπιμέλειαν αὐτῶν ἀφ' ἑαυτοῦ
 ὥστε εἰ σωθροῦται, καὶ ἀσθενῆσαι
 δίκην λαβεῖται παρ' αὐτῆς. ἡμῶν
 ἔγωγε ὡς εἰς αὐτὴν παρεκκλίνου-
 σαι ποικίλας τῆς λόγους, ἀλλὰ
 τὸ Ἐπίκουρον ἀπαυθίσταται συναγ-
 ρώσονται. ὅπως εὐφραδὲς τὸ δικα-
 σθῆναι. πάλιν ἀλλὰ ἐκείνῳ γε αὐ-
 τῶν ἐρωτᾷτε, οἷός τις ἂν οἴεται ἡρί-
 σθαι τὸν Ἡρακλῆα, καὶ τὸν ἡμέτερον
 Θησέα. ἢ αὐθροῦντες τῇ ἡδονῇ,
 ἔφουζον τῆς πείνης. εἰδὲν ᾧ ἂν ἐκώ-
 λυε μισθὸν ἀδικίας ἐπὶ αὐτῶν γῆν,
 ἐκείνῳ μὲν ποικίλονται. ταῦτα εἴ-
 πον, ἢ πάλιν τοῖς μενεαῖς τὸ λό-
 γον χαίρουσι. εἰ δὲ γιγνέσθαι ἐξ
 μικροῦ ἀποκρίνασθαι μοι συνειρω-
 ται, πᾶσι γὰρ ἂν γνωσθῇ τὸ μη-
 δεῖν ὅσον. πάλιν ἀλλὰ ὑμῖν γε ἔ-
 ὅσον μακροδυσχεῖς, ὑψηλῶς
 ἢ ἢ πᾶσι νοῦν. μὴ πισδύσασθαι
 Ἐπίκουρον λέγοντα μὴδὲν ἐπισκοπεῖν
 τὸ παρ' ἑαυτοῦ γινόμενον τῆς ψυχῆς.
 Ερ. μὴ ἀρετῇ. ὁ Ἐπίκουρος, ὑπὲρ
 τῆς ἡδονῆς λέγει. Ἐπίκουρος. ἢ με-
 νος ὁ πᾶσι δικαστὴς πρὸς ὑμᾶς
 ἔρω. οὐ γὰρ εἰς πολλῶν μὴ τὸ λό-
 γον. ἀλλὰ εἰ μὴ ἐπὶ αὐτοῖς ποῖν, ὃ
 φασκεῖν, ὅτι φασὶν ἐρωτῆσαι αὐτῆς
 ἢ τὰ τὸν Διονύσιον κατὰ νόμον, ταῦ-
 τας μὲν ἐπὶ αὐτῶν, πρὸς αὐτῶν ἢ
 βλέπειν ἡδονῇ, φαρμακίαις ἂν εἰ-
 κῆτος εἴη, καὶ ἀδικίαν ἐκείνῳ
 ἐπὶ τῆς ἀλλοτρίης ἐρωτῆς μαχα-
 ρύσασθαι. εἰ δὲ πρὸς ἐλπίσιν αὐτοῦ
 ἐλπίσας τῇ πολλῇ, μὴ ἀπαυθίστα-
 ται τὸ νόμον, τῶν αὐτῆς

stros detrectaret, author fuit.
 Neque enim si sanus fuisset, ser-
 mones illius admisset. Quan-
 quam quid ego contra illam indi-
 gnarer, quando ne ipsis quidem
 Diis parcat: sed illorum curam
 calumniatur? Quare si sapitis:
 etiam impietatis poenas de ipsa su-
 metis. Porro audiui ut neque hæc
 parata est ad orationem habendam:
 sed adductura Epicurum in
 patrocinium: ita illudit iudicio.
 Verumtamen illud ab ipsa queri-
 rite, quales putet fuisse nostrum
 Herculem, & Theseum, num
 voluptati indulgentes, evitarent
 labores. Nihil enim prohiberet,
 quominus plena iniustitiæ terra
 foret, si laborem illi non susti-
 nuissent. Hæc dixi, ut quæ longi
 orationibus non gaudeam.
 Quod si utique voluerit & pau-
 lum mihi respondere interrogata,
 eam nihil esse, celerrimè cognos-
 ceretur. At vos juramenti me-
 mores, quæ iusta sunt jam decer-
 nite, nequaquam Epicuro fidem
 habentes, qui Deos, nihil eorum
 quæ apud nos geruntur, observa-
 re dicit. Merc. Discede. Heus
 tu Epicure, pro Voluptate dici-
 to. Epicurus. Non longa, ju-
 dices, oratione causam apud vos
 dicam. Neque enim multis ver-
 bis est mihi opus. Sed si incanta-
 tionibus aut venenis, Voluptas
 cum quem Stoa suum amato-
 rem ait, Dionysium coëgit, ab
 hac quidem abstinere, ad se ipsam
 autem respicere, venefica meri-
 to visa fuisset, & illatæ injuriæ
 rea, quod alienos amatores præ-
 stigiis caperet. At si quis liber in

civitate libera, legibus non vetantibus, acerbiter quæ ab hac pro-

fici-

πίπτουσιν, χαλεπὸν ἐμπόλεμόν τις ἔ-
 ἤδ' ἔστι. εἰ γὰρ πρὸς αὐτοῖς τὸ ἔστι Γύ-
 γναι δακτυλίον ἰδούκην ὡς τοῦτο μέ-
 νους μὴ ὀρεσθῆναι, ἢ τὴν ἑαῖδ' ἐκ-
 τάλειν, ἐν αἷδι ὅτι μετὰ χαίρειν
 τοῖς πόντοις φρεσίν, ἐπὶ τὴν
 ἡδονὴν ὡς αἷδι ἐν, καὶ ἐμμενέει ἄ-
 παντες τὸ Διόνυσον. ὅς μὲν ἔτι
 νόσος, ἡλπίζει ἀφελῆσθαι πρὸς αὐτὸν
 τὴν ἀρετὴν καὶ κατὰ λόγους, ἐπι-
 δαῖν ἢ ἡλπίσει, καὶ αἰσθήσει, καὶ ὁ
 πόντος ἀληθῆς ἐστὶν αὐτῷ κατὰ μέ-
 ἰδον τὸ σῶμα τὸ ἰσχυρὸν ἀντιφίλοσ-
 φον τῇ σῶμα, καὶ τὴν αἰσθή-
 ζον, αὐτῷ μετὰ, ἢ τῇ τοῖς ἐπι-
 σῶμα, καὶ ἰσχυρὸν ἀντιφίλοσ
 ἀντιφίλοσ αὐτῷ ἔστι. καὶ διετί-
 σον ὅς ὡς ἀντιφίλοσ αὐτῷ χρώματι,
 εἰδὼς ἐπὶ ὅς ἐν ἄλλως λέγει, καὶ ἡδ-
 νῆς κατὰ λόγους, λόγοισι χαίρει, τὸ ἢ
 ἐν αἰσθήσει ἔστι. εἰσπῶ. οὐκ οἶ-
 ἐπὶ τῇ τοῖς ψυχοφροσίν. Στω.
 μετὰ αὐτῷ. καὶ ὁλίγα μετὰ σωμα-
 τῶσι πρὸς ψυχήν. Εἰσπῶ. ἐρωτῶ-
 σον. ἀποκρίσθαι γὰρ. Στω. κατὰ
 πρὸς τὸ πόντος. Εἰσπῶ. καὶ τὴν
 ἡδονὴν ἢ ἀρετῆς; Εἰσπῶ. πάντως
 ἐν. Στω. πρὸς, οἶδα ὅς, πρὸς φ-
 ρον, καὶ ἀντιφίλοσ, καὶ ἀντιφίλοσ,
 καὶ ἀντιφίλοσ; Εἰσπῶ. μετὰ.
 Εἰσπῶ. καὶ φασὶν ὡς σῶμα σωματῶσι οἱ δι-
 κατὰ τὰ διόνυσον αὐτῷ ἰσχυρ-
 μετὰ. ὡς ἰσχυρὸν ἀντιφίλοσ.
 φρεσίν γὰρ. Στω. καὶ μετὰ σωμα-
 τῶσι ἐν, ἐπὶ σωματῶσι ἐν τῇ τεί-
 τω τὸ ἀντιφίλοσ κατὰ μέ-
 πρὸς σωματῶσι; Εἰσπῶ. πάντως ἢ ἡδονῇ.
 Στω. ἐρωτῶ ἐπὶ τὸ Δία. Δι. τῇ
 κατὰ τῇ ἀρετῇ. σὺ ἢ, ἄλλως κατὰ.
 Εἰσπῶ. καὶ ἀντιφίλοσ ἀρετῇ, καὶ
 σωματῶσι. καὶ ἀντιφίλοσ ἢ αὐτῷ

vicissim sanè, si interrogassem in tertia figura, eorum videlicet; quæ demonstrari non possunt. *Iust.* Quis superavit? *Merc.* Voluptas calculis omnibus. *Stoa.* Provoco ad Iovem. *Iust.* Bonis avi-
 bus. Tu verò alios accersis. *Merc.* De Aristippo concen-
 dentes, Virtus & Mollities; atque Aristippus iste, adeo.

posse confidunt, hiantibus fauci-
 bus Voluptatem ingurgitantes.
 Proinde si quis ipsis annulum Gy-
 gis daret, ut eo inducto conspici
 non possent: aut etiam Orci ga-
 leam: laboribus, sat scio, lon-
 gum valere jussis, ad Voluptatem
 profilirent, & cuncti Dionysium
 imitarentur. Qui quidem antea,
 quam morbo correptus esset, spe-
 rabat illos de tolerantia sermones,
 multum sibi esse profuturos. At
 postquam dolere, atque ægrotare
 cœpit, ac labor ipsum re ipsa in-
 vasit, animadvertens corpus
 suum diversam à Stoa philoso-
 phiam sequi, & contraria statue-
 re, illi potius, quàm istis credi-
 dit, cognovitque & se hominem
 esse, & humanum corpus habe-
 re: vixitque eo non ut statua u-
 tens, sed hoc sciens, quòd qui-
 cunque aliter dicit, ac Volupta-
 tem accusat, verbis quidem de-
 lectetur, animo autem illuc sit
 converso. Dixi. Vos autem de
 his sententiam ferte. *Stoa.* Ne-
 quaquam: sed ut pauca interro-
 gem, mihi permittite. *Epic.* In-
 terroga: respondebo enim. *Stoa.*
 Malum-ne putas laborem? *Epic.*
 Etiam. *Stoa.* Voluptatem au-
 tem bonum? *Epic.* Maximè.
Stoa. Quid autem? scis-ne quid
 sit differens, & indifferens, quid
 promotum, vel rejectum. *Epic.*
 Scio. *Merc.* Ajunt judices, ὁ
 Stoa, se non intelligere disylla-
 bas istas interrogationes: quare
 silentium præbere. Iam enim
 sententiam ferent. *Stoa.* Atqui

παρίτω. Ἀρετή. ὡς πέρων ἐμὲ χρὴ
 λίσσιν τῷ δριτῷ. ἐμός γάρ ἐστιν
 Ἀρείππῳ ὡς δηλοῦσι οἱ λόγοι,
 καὶ τὰ ἔργα. Τρυφῇ. ἤμην, ἀλλ'
 ἐμὲ τῷ τρυφῇ. ἐμὲ γὰρ ὁ ἀνὴρ,
 ὡς ἐστὶν ὁρᾶν διὰ τὸ στεφανῶσαι, καὶ τὸ
 πορφυρεῖν, καὶ τὸ μύρον. Δι.
 μὴ φιλονεικῇτε. ὑπερκαίεσται γὰρ
 ἡ αὐτῇ δίκη ἐς ἂν ὁ Ζεὺς δικάσῃ
 περὶ τῆς Διονυσίας. Ὁδύπλοισιν γὰρ
 πᾶσι τὸ τοιοῦτον εἶναι. ὥστε ἂν μὴ
 ἡ ἡδὴ κατὰ τὴν, καὶ τὴν Ἀρείπ-
 πῳ ἐξ ἧς τρυφῇ. πικρὸς γὰρ αὐτῷ
 τοῦτο, καὶ εἴτῃ ἐστὶ τὸ δριττὸς πε-
 κελευσθῆναι. ὥστε ἄλλοι παρίτωσαν.
 τὸ δὲ καὶ μῦθον μὴ λαμβανέτωσαν
 ἡμεῖς, τὸ δικαστικόν. ἀδικεῖ γὰρ
 ἡ δίκη μεμψικὴν αὐτοῖς. Ερ. κα-
 τὰ τὴν ἡ ἀνελυθότις ὡς μεροῖς
 ἀνδρῶν ἡμεῖς καὶ τῷ ἀναστάσει.
 Δι. ἔσθον, εἰ τριτὴ μέρος λάβοιεν.
 ἄπειτε, μὴ ἀνακατεῖτε. αὐτὸς δικα-
 σαι. Ερ. Διογενὴ σινοπίαν παρίτω
 καί τις. καὶ σὺ τοῖσι καὶ ἀργυρομυθικῇ
 λίσσιν. Διογ. καὶ μὴ ἀνὰ τὴν παύση-
 ται ἐνὸς χρόνου ὡς δίκη, ὅσα ἐπὶ φροσύ-
 νῃ δικασταὶ καὶ, ἀλλὰ πολλοὶ, καὶ
 βασιλεὺς τσαυμάτων. ἐγὼ γὰρ αὐτὸς
 μετὰ τὸ παρῆναι τῷ ἔργῳ. Δι. πῶς
 τὸ τοιοῦτον ἀπὸ φροσύνης ἢ ἀργυρομυθικῆς.
 ὁ δὲ, δῶκεν, ἐπικρίνει τὸ βέλ-
 τερον. καὶ μετρίον πᾶσι καὶ ἡ ἀθλία
 εἶναι λήψια. τὸ Πύρρον καὶ κήρυττε.
 Ερ. ἀλλ' ἡ μὴ γραφικὴ πύρεται ὡς
 δίκη. ὁ Πύρρον γὰρ, καὶ τὸ τῷ δριτῷ
 ἀνελυθῇ, καὶ ἐκ τῶν τῶν πᾶσι.
 Δι. τίς τίς ὁ Ερμῆς; Ερ. ὅτι ὡς
 ἡ γὰρ κατὰ τὸν ἀνδρῶν εἶναι, Δι.
 τοιοῦτον ἐν ἡμέλῃ αὐτῷ καὶ ἀδινε-
 τῶσαι, τὸ λογιζέσθαι ὅτι καὶ τὸ Σύ-

Virtus. Me quæ sum Virtus, prio-
 rem dicere convenit. Mous enim
 est Aristippus, ut sermones & o-
 pera indicant. *Mollis.* Minimè:
 sed me quæ sum Mollities. Meus
 enim est homo ille, ut videre est
 ex coronis, purpura, & unguen-
 tis. *Iust.* Ne contendite. Diffe-
 retur enim & hæc causa eò usque
 dum Iupiter, de Dionysio sen-
 tentiam feret. Hoc enim illi vi-
 detur assimile; adeò ut si Volu-
 ptas vicerit, Aristippum quoque
 Mollities habitura sit: si contra
 Stoa, hic Virtuti adjudicetur.
 Proinde alii adsunt. Istud au-
 tem, ne accipiant hi, puta judi-
 ciale præmium. Nam causa hæc
 ipsis manet indiscussa. *Merc.* Fru-
 stra igitur per adeò longam, &
 acclinem viam ascenderint hi fe-
 nes. *Iust.* Sate est si tertiam par-
 tem acceperint. Abite, ne indi-
 gnemini, alias judicabitis. *Merc.*
 Diogenem Sinopensem adesse
 tempus est. Dic itaque tu Men-
 saria. *Diog.* At verò nisi desinat
 molesta esse, Iustitia, non am-
 plius de fuga mecum apud judi-
 cem ager, sed de multis altisque
 vulneribus. Ego enim quamprimum
 ipsam fuisse percutiam. *Iust.*
 Quid hoc rei est? profugit Men-
 saria, ille autem sublato baculo
 insequitur. Nec mediocrem ma-
 lum misera illa videtur acceptura
 esse. Pyrrhonem proclama. *Merc.*
 Pictoria quidem jamdudum ad-
 est, Iustitia. Pyrro autem ipse,
 ne principio quidem huc ascendit:
 & videbatur hoc facturus. *Iust.*

Quorsum Mercuri? *Merc.* Quia nullum putat iudicium esse verum.

Iust. Indicta igitur causa ipsum condemnent. Iam accersere illum

[*Syrus*] Intellige Lucianum Rhetorem ex Samota Syriz civitate natum. Sy-
 ria autem majoris Aliz regio est, juxta Iudæam, quæ hodie Syria vocatur, de qua
 Strab. lib. 6. Plin. lib. 5. cap. 21 & 22. Pompo. Mel. lib. 1. Cogn.

ουν. καὶ τοὶ ἄνθρωποι ἀπηνέχθησαν
 κατ' αὐτὴν αἱ χεῖρες, καὶ ἐδὲν ἄπτι-
 ζον ἡδὴ πικρὰς. πολλοὶ δὲ ἐπὶ
 ἰσοῶξε, ἀσπείρουσι εἰσπερὶ τὸ ῥέθυρα-
 κῆς τῶν δίκλων. βαθεῖαι, ὅσπερ σω-
 λυτῶσι ἐπὶ τῶν ἀκροάτων. Εἰ-
 σήκωται ὁ οἶκος. τὸ, πρὸς μὴ ἰω-
 λον εἶναι τῶν κρείων, ἀλλὰ κρητὴν,
 καὶ ξένων, χεῖς ὡς περὶ φρεσὶ ἐπηγε-
 μείνων, καὶ τὸ ἐλπίζειν ἀκρεῖας, ῥη-
 θεῖα καὶ μ, καὶ ἀφελόγη, ἐν τῷ μέ-
 ρει κρητοροῦται, ἀπολομένην ὃ
 πρὸς ἀκροτέρους ὁ Σύρος, τῶν
 πολλὰς ἐπὶ καὶ τῷ δικαστηρίῳ.
 πολλὰ ἄλλα ἔρχεται ποτὶ τὸ ῥέθυρα καὶ
 τὸ λόγον. Εἰ. ὡς ποτὶ μὲν ἄνδρες
 Ἀἰθιοπῶν, τοῖς ἵπποις εὐχόμεναι πᾶ-
 σι, καὶ πάσι, ὅσπερ εὐνοῖαν ἔχουσιν
 ἀφελόμεναι τῇ πρὸς, καὶ πᾶσι νομί-
 ποσὺν τῶν ἀκροτέρων μὲν παρ' ὁμῶν
 εἰς τὸν τὸ ἀκροῦ. εἰς ὅτι ἐστὶ μὴ-
 λιστε δικαστοί, τῶν δικαστῶν τὸν
 θεῖον ὁμῶν. ἐπὶ μὲν ἀνέκον, σιωπῶν
 κελύων. ἐπὶ ὃ, ὡς ἀσπείρουσι,
 καὶ βιβλίσματα, τῶν κρητοροῦσαν
 εἰσπερὶ πειστέας. ὡς ταῦτα δὲ μὲν
 παρὲς ταῦτα μνηστέον, ὅταν πρὸς
 αὐτὸν πειστέον ἀποδείξω, καὶ ὅταν εἰς
 τὸν λόγον, ὡς ἀκροῦ. τὸν μὲν γὰρ
 λόγον, ὡς ὁμοιοῦται τὸν ἐμῶν,
 εἰς τὸν πρὸς ὁμῶν. καὶ ὃ παρὰ
 μὲν, εἰς τὸν ἀσπείρουσι εἰσπερὶ
 ὡς τῶν μὲν καὶ καὶ πρὸς πειστέον
 πρὸς αὐτὸ, σιωπῶν δὲ. ἀλλὰ
 γὰρ, ἵνα μὲν καὶ ἀσπείρουσι εἰσπερὶ
 μὲν, ὡς ὁμοῖον πᾶσι εἰς ὁμοῖον,
 ὡς ὁμοῖον τὸ κρητοροῦσαν. ἐπὶ γὰρ
 ὡς ἀνέκον δικαστῶν, τῶν κρητορῶν
 μετὰ καὶ οἷον, βιβλίσματα ἐπὶ τῶν
 φωνῶν, καὶ μνηστέον καὶ πρὸς ὁμοῖον
 πρὸς εἰς τὸ ἀσπείρουσι πρὸς, ὡς
 τῶν ἱστίων ἀκροῦσαν πρὸς ὁμοῖον
 καὶ ὅτι καὶ καὶ οἷον εἰς εἰς,

illum profæ scriptorem. Quanquam nuper ipsi dicta est dies: nihilque urget ut lis jam dirimatur. Verumtamen quia ita visum est, priorem introducere Rhetorices causam. Papæ quàm multi ad audiendum convenère! *Merc.* Merito Iustitia. Nam hoc ipsum, quod actio hæc minimè vetus, aut obsoleta est, sed nova atque insolens, heri (quemadmodum ais) primùm intentata: quodque sperant se audituros Rhetoricam, & Dialogum vicissim accusantes: illisque Syrum respondentem, multitudinem tantam ad iudicium contraxit. Verùm incipe tandem Rhetorica causam dicere. *Rhet.* Primùm quidem, viri Athenienses, Deos Deisque precor omnes, ut quanta ipse benevolentia affectus sum erga hanc civitatem, vosque omnes, tantam à vobis ad præfens certamen consequi possim. Deinde, quod est iustissimum, id vobis suggerant Dii: ut adversarium tacere jubeatis: me verò quemadmodum constitui, mecumque deliberavi, accusationem proponere sinatis. Cæterùm haudquaquam venit in mentem eadem statuere, quoties ea quæ mihi acciderunt, aspicio: & quoties verba, quæ audio. Nam verba quidem quàm simillima meis, iste ad vos faciet. Res autem eò jam processisse videbitis, ad eò ut spectandum mihi sit, ne pejus quidpiam ab ipso mihi accidat. At enim ut ne longiore procemio utar, aqua jamdudum frustra effluente, accusationem incipiam. Ego iudices hunc, & barbarè loqueretur, ac tantum induisset, circa Ioniam in- & quid de se ipso statueret, nescien-

παλαβῶσα, ἐπαιδύσασα. καὶ ἐπι-
 δη ἰδοὺ μοι ὁμοφῆς εἶναι, καὶ
 ἀπῆες ὁρᾶν εἰς ἐμὴν, ὑπὲρ ἡρώ-
 τας ἔπ' ὅτι, καὶ ἡγερέσκει, καὶ
 μέγαν ἡγούμενον, ἀπελιπῆσα τῆς
 ἄλλης, ὅπου ἐμῆς δόξας με πλε-
 οῖ, καὶ καλοὶ, καὶ λαμπροὶ τῶ
 προγονικῶ, τῶ ἀρχαίῳ τῷ ἐ-
 μμουτῶ ἐνέχοντα πίνην, καὶ ἀφα-
 νεί, καὶ νῶ, προῖκα δ' ἡ μικρὰν ἐπι-
 σκευαμένη πολλὰς δ' ἡγεμονίας
 λόγους. εἴτα ἡγαγῶσα αὐτοὺς τῆς
 φυλῆς τῆς ἐμῆς, παρὲν ἡρώτα,
 καὶ αὐτὸν ἀπέρχεται. ὥστε τῆς ἀφ-
 μαροτύας τ' ἐγγύης, ἀποπύμας.
 διῆλθον δ' αὐτῶν ὁμοιοτῶν ἐπιδειξο-
 μένων δ' ἡρώτα τῶν ἀπορίας, ὅδ' ὁ
 ὅτι πᾶσι λείπειται. ἀλλὰ παντα-
 χῶ ἐπομένη, ὡς δ' ἡρώτα πᾶσι
 μέγαν, καὶ κλεινὸν αὐτὸν, καὶ αἰ-
 διμον ἐπομένη, καὶ ἡρώτα πᾶσι
 πᾶσι πᾶσι. καὶ τῶ μ' ἐπὶ τ' Ἑλ-
 λάδῳ. καὶ τ' ἰωνίας, μέγαν. ἐς
 δ' τῶν ἰωνίων ἀποδημῶν ἡγε-
 σάντα αὐτῶν, τ' ἰωνίων συνδιδάσκου-
 σιν. καὶ τῶν τελεσθῶν, μέγαν τ'
 Κελικῶν συναπέρχεται, ἀποπύμας
 ἐπομένη. καὶ μέγαν μ' πολλὰ, πᾶσι
 καὶ ἐπὶ τῶ, καὶ σὺν μοι, καὶ
 ἡ μίαν ὑπὲρ ἀπῆρας ἡγεμονίας,
 παρὲν ἡρώτα. ἐπὶ δ' ἡρώτα ἐπὶ τῶ
 σάντα, καὶ τῶν πᾶσι τῶν ἀπορίας
 εἰ ἡρώτα αὐτῶν ὑπὲρ ἡρώτα, τῶν ὁφρῶς
 ἐπὶ τῶ, καὶ μεγαλοφρονίας, ἐμῶ
 μ' ἡρώτα, μέγαν δ' ἡρώτα ἐπὶ τῶ
 σιν. αὐτὸν δ' τ' ἡγεμονίας ἐπὶ τῶ,
 τ' ἀπὸ τ' ἡρώτα τ' ἀφ' ὅλων,
 φιλοσοφίας ὅτι εἶναι λεγόμενοι,
 ὑπὲρ ἡρώτα μέγαν ἡρώτα
 πᾶσι πᾶσι αὐτῶν ὅτι, τῶν πᾶσι
 σιν. καὶ ὅτι αἰχρῶνται, τῶν μ'
 ἡρώτα, καὶ τῶ ἀνέβη τ' ὅτι ἐμῶ

nescientem recepi & educavi. Et
 quia mihi videbatur ingenio do-
 cili, fixisque oculis me intueri
 (nam & me tum adhuc vereba-
 tur, & colebat, & mirabatur so-
 lam) relictis cæteris quotquot me
 ambibant, divites & formosi, &
 à majoribus clari, ingrato huic
 pauperi, & obscuro, & juveni
 me ipsam despondi, allata dote
 non exigua, scilicet multis, &
 admiratione dignis orationibus.
 Postea cum ad contribules meos
 adductum in tabulas retuli, ci-
 vemque feci: aded ut qui meo
 connubio exciderunt, enecen-
 tur. Porro cum ipsi visum esset
 terrarum orbem circumvagari,
 felicitatemque conjugii ostentare,
 ne tum quidem relicta sum. Sed
 quoquoeversum sequens, sursum
 ac deorsum circumducebar, cla-
 rumque & celebrem faciebam
 ipsum, ornando pariter & com-
 ponendo. Atque ea quidem quæ
 in Græcia, & Ionia acciderunt,
 mediocria sunt. Cum autem in
 Italia proficisci statuisset, Ionium
 mare cum ipso trajeci. Postremò
 in Galliam usque unà progressa,
 feci ut ditesceret. Ac diu quidem
 mihi per omnia obtemperavit,
 necumque consuevit, ne unam
 quidem noctem extra lectum à
 nobis divertens. Sed postquam
 satis viatici sibi comparavit,
 quantumque ad famam attinet,
 eam bono esse loco credidit, ad-
 ductis superciliis, elatoque ani-
 mo me neglexit, imò prorsus
 missam fecit. Barbatum vero il-
 lum, ex habitu conspicuum Dia-
 logum, quem Philosophiæ filium

esse perhibent, vehementer diligendo, valdeque amatoricè prose-
 quendo, natus, quam ipse est, grandiore, cum eo nunc consuetu-
 dinem habet. Neque pudet ipsum hanc orationis meæ libertatem, so-
 lutam-

luramque licentiam concidere, atque in parvas, unoque commato constantes quæstiones sese concludere. Ac pro eo quod licebat magna voce eloqui, quicquid libuisset, breves quasdam sententias texere, perque syllabas numerare, unde sanè conferta laus, multusque applausus ipsi non obvenit, sed auditorum irrisio, manusque intra terminos concussus, & longa capitis nutatio, & in dicta gemitus. Talia generosus ille, me contempta, amavit. Aiunt autem ipsum neque cum hoc amasio suo pacem colere, sed in eum contumeliose se gerere. Quomodo igitur hic non ingratus, legibusque de vexatione sancitis obnoxius censeatur? qui legitimam conjugem, à qua res tantas accepit, & per quam est celebris, ita ignominiose dereliquit, resque novas appetivit: idque nunc, quando solam me cuncti mirantur, sui que velut præsidem scriptis testantur. At ego repugno, tot procis ambientibus me: atque ipsis ostium pullantibus, nomenque magna voce inclamantibus, nec aperire, nec respondere volo. Video enim ipsos nihil præter clamorem asferre. Ille verò, etiam ne sic quidem ad me revertitur, sed ad amasium illum suum respicit. Ecquid tandem boni ô Dii ab eo se accepturum sperans? quem præter pallium nihil habere videt. Dixi iudices. Vos autem si meo iste orationis modo, respondere voluerit, ne permittite. Iniquum enim foret meam contra me macharam acui. Sed si potest, ad Dialogi à se amati modum respondeat. *Marc.* Hoc non

χρῆται ὅπ' αὐτῷ. παῖς ἐστίν, ἀ-
 γῶ τὴν ῥητορικὴν μεγάλην ἡδίκη-
 σα. καί τοι εἰ ἐ μὴδὲν αὐτῇ τοῦτο
 ἐπίπρακτο, πῶς εἰχέ μοι ἀνδρὶ
 ἡδὴ πεπαισχυμένῳ ἐπὶ χιρδὶ γαργόπ,
 θορύβῳ μ' ἐκείνῳ, ἐ δὲ πῶν, ἀπλη-
 λὰ χόρῳ, καὶ τὴν ἀνδρῶν τὴν δικαστικὴν
 ἀτρεμεῖν ἐῶν, καὶ τὴν τοῦτο κατη-
 γορίας, καὶ τοῖσι ἐπὶ πῶν ἐκφυ-
 γῶν. ἐς ὃ τὴν ἀκαδημίαν, ἢ ἐς τὸ
 λυκεῖον ἐλθόντα, τὸ βελγίστω τέττω
 ἀφ' ὧν συμπεριπατῶν, ἡρέμα
 σπουδαλιζώμενοι. πολλὰ ἔχον ἐ-
 πέν, ἡδὴ παύσασθαι. ὁμῶς ὃ, ἔνθε-
 ρον τὴν ψῆφον εἰσέθεσι. Δι. πῶς
 κρατῇ; Ερ. πῶσις ὁ Σύρῳ,
 πλὴν μῆς. Δι. ῥήτωρ πῶς ἔσκεν
 εἶναι ὁ τὴν ἐκείνου ἡμέρῳ. ὁ
 ἀφ' ὧν ἐπὶ τῷ αὐτῶν, λίγῃ. ὁ-
 μῶς ὃ, ἀναιμῶν, διπλοῦνται
 ἀποσιμῶν τῷ μισθῷ ἐπ' ἀμφοτέ-
 ρων τῶν δικῶν. Διάλογῳ. ἐγὼ ὃ
 αὐτοῖς δικαστῇ, μακρὺς μ' ἀπο-
 τῶν τὸν λόγον σου αἰ ἐκλόμῳ
 πῶς ὄφρα, ἀλλὰ καὶ μικρὸν ὡς
 εἶωθ. ὁμῶς ὃ ὡς νόμῳ ἐπὶ τοῖς
 δικαστηρίοις, ἔτω ποτὶσθαι τὴν
 κατηγόριαν, ἰδιώτης παλαιῶν ἐ-
 ἄτεχιν ὃ τῷ τοῦτον ἄν. καὶ μοι τῷ-
 το ἔτω πῶς ὁμῶς τὸ ἀποσιμῶν. ἢ ὃ
 ἡδίκησθαι, καὶ ἀναιμῶν πῶς
 τῶν, πῶς ἐστίν. ὅπ' με σμύνη
 τῶν ὅπ' καὶ πῶν τι πῶν, ἐ φῶ-
 σῶς, καὶ τῷ ὅλῳ πῶν ὅσῳ
 πῶν, ὅπ' πῶν αἰω πῶν τῷ
 ἀναιμῶν, ὅπ' ὁ μῆρας ἐπὶ ὅσῳ
 Ζῶν πῶν ἀναιμῶν ἐλατῶν φέρεται,
 καὶ ἀναιμῶν αὐτοῖς πῶν καὶ τὴν
 πῶν ὅσῳ, καὶ ἀναιμῶν ὅπ' ὅσῳ
 πῶν ὅσῳ, καὶ τῷ πῶν σμύνη
 ψῶς, ἰσθμῶν τοῖς πολλοῖς ἐπὶ ὅσῳ.
 καὶ τὸ μ' τῶν πῶν ὅσῳ, καὶ σμύ-
 νῳ πῶν ὅσῳ, ἀφ' ὧν μῶν.

adivi, utque me reciperet, ro-
 gavi. Hæc est magna illa injuria
 quam Rhetoricæ intuli. Quan-
 quam etiam si nihil tale ab illa
 commissum esset: tamen puto,
 deceret me virum jam propè qua-
 draginta annos natum, à tumultu-
 tibus istis, & causis agendis desi-
 stere, ac pati judices quiescere;
 cum Tyrannorum, accusationi-
 bus, tum optimatum laudibus e-
 vitatis. Ingressum verò in Aca-
 demiam aut Lyceum, cum opti-
 mo isto Dialogo deambulare,
 cum eo placidè disputando.
 Quancquam multa dicenda habeo,
 jam tamen finem facio. Vos san-
 ctam sententiam ferte. *Inst.* Vter
 vicit? *Merc.* Omnibus calculis Sy-
 rus excepto uno. *Inst.* Videtur
 orator aliquis esse, qui contra-
 rium tulit. Heus Dialogue, sub
 iisdem judicibus dic tu quoque.
 Vos interim exspectate, dupli-
 cem pro utraque lite mercedem
 accepturi. *Dial.* Ego judices,
 longiorem ad vos orationem ha-
 bere non statueram, sed paucis,
 ac consuevi, rem expedire. Ve-
 rum tamen, ut mos est in judi-
 ciis, ita peragam accusationem:
 quancquam planè rudis, & rerum
 istiusmodi imperitus. Et hoc mi-
 hi ad vos esto exordium. Illata
 verò mihi ab illo injuria & contu-
 melia hæc est. Me qui antea gra-
 vis eram, & de Diis, de natura,
 de Vniversi ambitu pleraque con-
 siderabam, supra nubes sublimis,
 per aërem incedens: ubi magnus
 ille in cælo Iupiter alatum cur-
 rum agere fertur: abstractum in-
 de ipse, cum jam ad fornicem
 volarem, & ad summum cælum

ascenderem, confractis alis cum multitudine promiscua conditionis
 ejusdem fecit: ac tragicam illam, modestamque faciem mihi abstulit:
 comi-

πρωκινὸν ἤαθε, ἔσπευραγὸν, ἐπί-
 θνέ μοι. καὶ μικρὸ δῖον, γελῶν.
 εἶπέν μοι εἰς τὸ αὐτὸ φέρον, συγκα-
 θῆρξέν μοι τὸ σκώμμα, καὶ τὸν ἱαμ-
 βον, ἔκκωισμόν, ἔτ' Εὐπολιν,
 ἔτ' Ἀριστοφάνην, διπλὸς ἄνδρας
 ἐκπεριτομήσαντες καὶ σμιλῶν, καὶ
 χλωάσαντες τὰ κελῶς ἔχοντα.
 πελάγειον δ', ἔμινεπκόν τινα τ'
 παλαιῶν κυνῶν μέγα ὀλακτικὸν ὡς
 δοκεῖ, καὶ κέρχεσθαι ἀπορύξας, καὶ
 εὐτὶν ἐπιστήζοντά μοι φεδερὸν τινα
 ὡς ἀληθῶς κυνῶν. καὶ τὸ δῆγμα λα-
 γραῖον, ὅσῳ ἔμελλεν ἄμυν ἰδυκτεῖ.
 πῶς ἂν ἔμελλεν ὕβρισμα, μηκέτι
 ἐπὶ τῷ οἰκίῳ χέμεσθαι. ἀφαιρέσει-
 ται, ἀλλὰ κωμῶδον, ἔμελλεν γελοιο-
 ποιῶν, καὶ ὑποθέσεις ἀποκρίσεις ὑπο-
 κεινόμεναι αὐτῷ; τὸ γὰρ πάντων
 λαμπρύνει, κερδοῖν τινα παρὰ δό-
 ξιν κέρχεσθαι. καὶ εὐτὶ πρὸς εἰμι,
 εὐτὶ ἐπὶ τῷ μετιώρῳ βίβηται. ἀλλὰ
 ἐκπονεταῖον δοκεῖ, σὺν ἡθῶν τι,
 ἔστιν οὖν φάσμα τοῖς ἀκύνεσι δοκεῖ.
 Εἰ. πῶς ἔστιν ταῦτα ἐρεῖς ὦ Σύρε;
 Σὺ. ἀπεροδίκητον ὦ ἄνδρες διχαστῶν
 τὸ ἀγῶνα εὐτὶν ἀγωνίζομαι παρ'
 ὑμῖν. πάντες γὰρ μέλλοι ἂν ἡλπίσας
 τὸ ἀφελόν, ἢ ποιεῖντα ἐρεῖν ἄρτι
 ἐμῷ. οἱ δὲ λαβὼν ἐγὼ, σκυθρω-
 πὸν ἔπα τοῖς πολλοῖς δοκῶντα, καὶ
 ὑπὸ τῷ σωματικῷ ἐρωτήσας κριτικῶς
 ἤκουε, καὶ ταύτῃ αἰδέσθαι μὴ εἶναι
 δοκῶντα, ἔπειτα δὲ ἡδυν, ἔδωκε τοῖς
 πλεῖστοις κερχασμένοι, ὡς τὸν
 μὴ αὐτὸν ἐπὶ γῆς βαίνειν εἰς τὸ ἀν-
 θρώπινον εἶδεντα εὐτὶν ὅσον. μὲν

comicam verò aliam, & satyri-
 cam, ac fermè ridiculam adhi-
 buit. Deinde in locum eundem
 adductum conclusit Diæterium,
 Iambum, Cynismum: præterea
 Eupolim & Aristophanem, vehе-
 mentes viros ad res graves exagi-
 tandum, & ad præclaras irriden-
 dum. Postremò etiam Menippo
 ex antiquis illis canibus latratore
 molesto, ut videtur, & aspero
 reffosso, hunc quoque ad me in-
 troduxit, terribilem revera ca-
 nem, morsu latenter invadentem,
 quatenus mordet arridens. Pro-
 inde quomodo non videar gravi
 contumelia affectus, qui non am-
 plius habitu proprio conspicior:
 sed comœdias agendo, risum mo-
 vendo, argumenta absurda tra-
 ctando ipsi histrionem me gero.
 Nam quod est omnium absurdissi-
 mum, nova quadam mixtione
 sum temperatus: & neque pede-
 stris, neque sublimis incedo: sed
 hippocentauri instar, composi-
 tum quiddam, novumque spe-
 ctrum auditoribus videor. Merc.
 Quid igitur ad hæc dices Syre?
 Syr. Inexpectatum apud vos, ju-
 dices, hoc certamen sustineo.
 Quidvis enim potius quam hæc
 pro me dicturum esse Dialogum
 putabam: quem ego susceptum,
 cùm adhuc tetricus vulgo videre-
 tur, & continuis interrogationi-
 bus præfractus, eoque nomine
 venerandus censeretur, non ta-

men omnino suavis, neque multitudini gratus: primùm quidem
 hunc hominum in modum per terram incedere assuefeci: postea

1 Τὸ δῆγμα λαγρῶν] Invehitur in malignos sublesta lingua, qui ut ait Plautus,
 Palam blandimur, clam si occasio usquam est,
 Aquam frigidam subdole suffundunt.

De quibus vide Casaub. ad Characteres Theoph. ἀπὸ εἰρωνείας. Pifid Cosinurg.

Ποιεῖ δὲ τὴν εἰρωνείαν ἀθλίως κύνας

Σαλῶν δοκῶντας ἔμελλεν ἡπιγάρμους. Bourd.

ἢ τὸ αὐχμὸν τὸ πολὺν, ἀποπλάνας,
 ἔμειδιαι καὶ ἀναίμακτοι, ἡδὺν τοῖς
 ὀρώσι παρεσκεύασα. ἐπὶ πᾶσι ἢ,
 τίμω καμνομένη αὐτὴ περιζέδξα.
 καὶ εἴ τ' ἐτότο, πολλὰ οἱ μηχανώμενος
 τίμω τυοιοιαν ὀδῶν τ' ἀκρονται. οἱ
 τίμω πᾶς ἀκρίβης τὰς ἐν αὐτῇ δι-
 οτίοις, ὡσπερ τ' ἰχθυοῖ. λαβὼν αὐ-
 τὸν εἰς τὰς χεῖρας ἐφυλάττειν. ἀλλ'
 ἔγωγε οἱ οἱ ὅτι καλίστη λαπὴ αὐτὸν, ὅτι
 μὴ τὰ ἰχθὺα ἐκίνα, ἐλεπθε καὶ ἡμῶς
 αὐτὸς αὐτῇ συμπελογοῦμαι, καὶ ἡ
 ἰαματὶς ἢ ψυχῇ, ἔπεισας κατ' ἐ-
 λας ὁ ἦτος, ὅτι πᾶσι τὸ κρῖνον ἐργά-
 σαστο, τ' ἀμύβης, ἔπειτ' αὐτὰ
 ἰχθὺς ὑπὸς ἐίχαι εἰς τὸ κρῖνον
 ἔρα, ἐν ᾧ πᾶσι ἀκρονται, καὶ
 εἰ ἰστορεῖται πολὺν καὶ μὲν εἰδω-
 λον, καλαρίας τὸ τίμαρον. καί-
 ρει ἡδὺν οἱ οἱ ὅτι τὰ τοιαῦτα
 λειπτολοῦν, καὶ ἡμῶς οἱ τὴν ψά-
 ριν ἡδὺν καὶ ἡμῶς. καὶ τὸ φερό-
 ποντος εἶναι αὐτὸ δεικνύει. καὶ μὲν
 φερεῖ, καὶ λειπτοῦ ὡς ἢ πᾶσι
 ἀκρονται, ἐν συνιδεῖν αὐτῇ τ' ἰδῶν
 ὁξυδερκέα. τῷ πᾶσι δηλαδὴ ἔπειτ'
 ἔμει ἀκρονται, καὶ τὰ πᾶσι ὡς
 ζῆται, καὶ ἀκρονται, τὰ αὐτὸ τοῖς
 πᾶσι ὡς οἱ οἱ. ἐπὶ τῷ γὰρ ἄλλαν
 ἐνεργεῖ, ἐν αὐτῇ οἱ μὲν μέμψασθαι
 ὡς ἡμῶς τὸ τὸ ἰδῶν καὶ πε-
 ραπασίας αὐτῇ, βαρβαρικὸν με-
 τείδουσα. καὶ πᾶσι, βαρβαρικὸν
 αὐτὸς ἔστιν ὁξυδερκέα. ἡδὺν ἡδὺν
 τὰ τοιαῦτα εἰς αὐτὸν ὀδῶν καὶ
 ἔπειτ' αὐτὸν εἰς αὐτὸν ὀδῶν καὶ
 ἀπολερομένη ὡς δυνάσθαι ἔμει. ὡ-
 μεῖς ἢ, ὡς οἱ οἱ τὴν πᾶσι τὴν ψά-
 ριν ἐν ἡμῶς. Εἰ. βαρβαρικὸν, δεικνύει
 ὁξυδερκέα. ὁ ἡδὺν αὐτὸς ἐκίνα
 ὁ πᾶσι, ὡς οἱ οἱ ὡς οἱ οἱ. ἡμῶς
 ἀμείλῃ τὸ τὸ ἦτος ἐν, ἔπειτ' αὐτὸν
 παρ': totis decem vincis. Nam ipse ille prior, ne nunc quidem
 eadem cum cæteris sentit. Nempe hic mos est illius, atque per-
 fora-

autem multo squalore absterfo,
 eoque ridere coacto, suaviorem
 aspicientibus exhibui. In primis
 verò Comcediam cum ipso con-
 junxi, ac per hoc multam illi apud
 auditores benevolentiam concilia-
 vi: qui antea spinas quæ ei insunt,
 metuentes perinde ut echinum,
 manibus excipere cavebant. Sed
 novi ego quid illum maximè dis-
 cruciet: nempe quod tenuia illa
 & exilia cum ipso sedens argutari
 non soleo: nempe sit-ne immor-
 talis anima: & quot heminas Deus,
 quando mundum fabricavit, syn-
 ceræ, eodemque modo se haben-
 tis substantiæ infuderit in crate-
 rem illum, in quo universa mis-
 cendo temperabat: & num Rhetorica
 sit politicæ particulæ imago,
 adulationis pars quarta. Delecta-
 tur enim nescio quo pacto, istius-
 modi argutias disputando, ut qui-
 bus psoram fricari est jucundum.
 Atque hæc ipsi videtur suavis co-
 gitatio, ac sese effert, si dicatur
 non cujusvis esse hominis ca intel-
 ligere quæ de ideis subtiliter spe-
 culatur. Hæc videlicet etiam à
 me poscit, & alas illas quærit,
 sursumque aspicit, cum tamen,
 quæ sunt ante pedes, non videat.
 Nam cæterorum certè causa puto
 me non accusaverit, quod detra-
 cto Græco hoc pallio, barbaricum
 ejus loco reposui, idque cum bar-
 barus ipse videat. Injuriam enim
 fecissem, si contra leges, talia in
 eum commissem & patrio vesti-
 tu spoliaissem. Respondi judices,
 pro virili. Vos verò sententiam
 priori similem ferte. Merc. Pa-
 fora-

τετραπηλίῳ ἅτ' ὀφείλ', & μὴ
παύσαιτο φρονῶν τοῖς ἀρείοις. ἀλλ'
ὑμεῖς μὲν, ἀπίτε ἀγαθῇ τύχῃ. αὐ-
τοὶ δ', τὰς λοιπὰς δικαιοσύνας.

foratum omnibus calculum ferre
solet, nec facile defierit optimis
quibusque invidere. Sed vos abi-
te prospera cum fortuna. Die cra-
stino reliquas judicabimus.

liaft. Aristophan. & Florent. Christian. ad Vesp. Bowd. Ἀλλὰ τέτ' ἴδους ἴσθ',
καὶ πᾶσι τῷ τετραπηλίῳ ἅτ' ὀφείλ', καὶ μὴ παύσαιτο φρονῶν τοῖς ἀρείοις] Ἀλλ'
λοι τῷτ' ἴδους ἴσθ' καὶ πᾶσι, τῷ τετραπηλίῳ ἅτ' ὀφείν, καὶ μὴ παύσαιτο φρονῶν
τοῖς ἀρείοις. Calculi autem pertusi sive φῆροι τετραπηλίῳ in judiciis condemna-
torii. Æschines contra Timarchum, & planè pleneque Scholiastes Demosthenis
Vlpianus in orationem ejus contra Timocratem. Marcul.

ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΣΙΤΟΥ, DE PARASITO, SIVE
ΗΤΟΙ ΟΤΙ ΤΕΧΝΗ QVOD ARS SIT PA-
Η ΠΑΡΑΣΙΤΙΚΗ. RASITICA.

ARGVMENTVM.

*Didascalici generis Dialogus, in quo contendit ac docet Parasiti-
cam artem esse, eamque omnium aliarum præstantissimam. Dis-
positio & series orationis plana est. Nam artem esse, principio
ex definitione artis ostendit, singulis ejus partibus cum Parasiti-
ca comparatis, videlicet, quoniam & sua, ac certa principia
habeat, exercitationeque & usu constet, & ob finem vitam utilem,
nec per voluptatem, exercentur. Quod autem voluptas utilis
vita finis sit, autoritate ac testimonio Homeri defendit. Et quod
hic finis Parasitica magis proprius quàm Epicureorum philosophia
sit, comparatione studiorum, ac vita utrorumque probat. De-
inde verò hanc omnium aliarum artium præstantissimam esse,
primum in genere docet, collatis omnibus accidentibus, effectibus
& causis aliarum artium, cum iis, qua huic arti accidunt.
Postea seorsim etiam Philosophia & Rhetorica, ut pote artium
caterarum summis, & maxime laudatis, antepōnit. Primum
quia illa incerta, aliis aliter de illis sentientibus atque tradenti-
bus. Parasitica autem ubique eadem, ac certa sit. Deinde quia
nusquam reperiantur parasiti affectasse philosophiam, aut rhetori-
cam: contra autem parasiticam rhetores, ac Philosophi plurimi.
Postremò ab usu eorum, qui artes has sectantur, & profitentur,
duplici videlicet, altero in bellis, altero in pace. Vbi ad utrum-
que tempus philosophos, & rhetores inutiles, & ineptos esse, mul-
tis exemplis & rationibus docet: contra autem parasitos idoneos
ac paratos maximè, idque ex Homero, item ex historiis probat.*

ad-

addita etiam hypotyposis, qua parasitum ad pralium parantem & expedientem sese describit. Præterea & privatam, atque domesticam utroqueque vitam inter se comparat, multò meliores, atque etiam beatiores esse parasitos ostendens, quàm vel rethoras, vel philosophos. Sub finem ipsam artem ex locis finalibus commendat quoque, & ipsius nominis honestatem etymologia, & analogia defendit.

Τί ποτε ἄρα ὦ Σίμων, οἱ μὲν ἄλλοι ἀνθρώποι, ἔ' ἰδοίης, καὶ δούλοι, τίχινωτοίς πᾶσι ἐπίστανται, δι' ἧς ἑαυτοῖς τι εἰσι, ἔ' ἄλλω χρησιμῶσι. σὺ δ', ὡς εἰσιν, ἔργον ἔδιδι χεῖρας, δι' ἃ πᾶσι αὐτοῖς λήπαιο, ἢ ἄλλω μετέδιδας; Παρσ. πῶς τῆτο ἐρωτᾷς ὦ Τυχιάδῃ, ἔδιδου οἶδα. περὶ δὲ σαφέστερον ἐρωτᾷς. Τυχ. ἔστιν ὧ πᾶσι τυχάνεις ἐπιστάμενος τίχινω, οἷον μουσική; Πα. μὴ Δία. Τυ. πῶς, ἰατρική; Πα. ἔδιδου πάντων. Τυ. ἀλλὰ γινώσκεις; Πα. ἔδοκίμας. Τυ. πῶς, ῥητορικὴ; φιλοσοφίας μὲν ᾗ τοσούτοι ἀπείχης, ὅση ἔ' ἡ κακία. Πα. ἐγὼ μὲν εἰ οἷόν τι εἶναι, καὶ παλαιοί. ὥστε μὴ δόξαι τὸτο κατὰ τὸ ἀγαθὸν εἶναι δίδου. Φημι ᾗ κακὸς εἶναι, καὶ χαίρειν, ἢ τὸ δοκῆς. Τυ. ναί. ἀλλὰ πάντες μὲν ἴσως ταῖς τέχαις σὺν ἐξέμαχτις ἀφ' ἐμύχου αὐτῶν, καὶ δυσκολίᾳ. ᾗ δὲ δημοτικῶν πᾶσι, τεκτονικῇ, καὶ σκετολογικῇ; καὶ γὰρ εἰδὲ τέλλα ἔχουσιν, ὡς μὴ ἔ

Quid tandem in causa est Simo, quòd cùm alii homines sive servi sint, sive ingenui, quisque artem aliquam calleat, quàm cùm sibi ipsis, tum aliis sunt utiles: tu verò, quantum ego perspicio, nihil negotii habes, unde aut fructum capere ipse, aut alteri impartire possis? *Para.* Quid hæc tua sibi velit interrogatio Tychiade, nondum capio: proinde planius interrogato. *Tych.* Est-ne ars aliqua quam noris, veluti ¹ Musica? *Para.* Non per Iovem. *Tych.* Num medicina? *Para.* Neque istam novi. *Tych.* At geometria. *Para.* Nequaquam. *Tych.* Quid verò num Rhetorica? Nam à Philosophia tantum abhorres quantum ab ea vitium. *Para.* Imò plus etiam, si possem. Proinde ne putes hoc te mihi ignorantiam exprobrare. Nam me & malum, & quàm sentias, peiorem esse fateor. *Tych.* Ita sanè. Sed has fortè artes ob ipsarum

cùm magnitudinem, tum difficultatem non didicisti. At ex popularibus illis quam tenes, num fabilem aut sutrinam? Neque enim ea est rerum tuarum conditio, ut non talis alicujus artis egeas ad-

¹ *Tantum aliis sunt utiles*] Plat. in epist. ad Arch. Tarent. ἀλλὰ κακίον δέ σ' ἐν-
δομῆσαι, ὅτι ἴκασθ' ἑμῶν, καὶ αὐτὸς μόνον γέροντι, ἀλλὰ τῷ γένεσις ἑμῶν. τὸ
πατερεῖ μερέειδ', τὸ δὲ ποὶ ἡφ' ἡμῶν, τὸ δὲ π' οἱ λοιποὶ φίλοι. Cogn.

² *Musica*] Antiquitus nihil eruditum habebatur sine musica, unde apud Comicos, qui litteras se didicisse negant, ajunt se non didicisse musicam. Musica & Arithmetica primum instituebantur juvenes Athenis. Lucianus in Gymnas. *Idem.*

¹ Πα.

τοιαύτης ἀν δειγνύει τέχνης. Πα. ἔρθ' ὡς λέγεις ὦ Τυχιάδῃ. ἔδδ' ἄρ' ἔτι πῶς ἔδειξαι ἐπιστημον εἶμι. Τυ. πίνῃ ἔν' ἐπέρας; Πα. πίνῃ; ὡς ἐγὼ οἶμαι, ἡγοαίαις. ἢ εἰ μέθαις, καὶ σὶ ἐπαίνεσιν οἶομαι. ἔργον μὲν ἔν' ἡγορᾷ φημι ἤδη, εἰ ἔσσι λόγον ὅτε ἔχω εἰπεῖν. Τυ. τίνα παύτην; Πα. ἔγω μοι δοκῶ τὸς ἀπὸ παύτης ἐκμεμελητικίαν λόγους. ὥστε ἔπ' τέχνῳ μὲν πᾶσι ἐπίσταμαι, ὑπάρχει ἤδη σοι μηχανάσκεν, καὶ μὴ ἀλλ' ἔτι χαλεπὸς μοι ἔστιν. ἢ πῶς ἔσθι, αὐδὴς ἀκρότη. Τυ. ἀλλ' ὅτε ἀνέχομαι. Πα. τί γὰρ τ' τέχνης, παραδίδον ἴσως φανήσῃ σοι ἀκρότη. Τυ. καὶ μὴν ἀλλ' ἔτι τὸ πᾶν δαίμων μοι. Πα. εἰσπύθεις ὦ Τυχιάδῃ. Τυ. μηδαμῶς, ἀλλ' ἤδη λέγει, εἰ μὴ ὅτι ἀρ' αἰχμῇ. Πα. ἢ ὁδωσικῇ. Τυ. καὶ τὴν εἰ μὴ μνησθῆναι ὡς Σίμων, τέχνῳ πῶς τῶν φαινῶν; Πα. ἔγωγε. εἰ δέ σοι καί ποτε δοκῶ ἔμ' μὴ ἔμ' μίαν ἀλλὰ ἐπιστάδ' τέχνῳ, αὐτῷ αἰτίαν εἶναι μοι τῷ μνησθῆναι δόξαν, καὶ μετ' ἐγκλημάτων ἤδη ἀφίξ. φανὶ γὰρ τῷ δαίμονα πῶς τῶν, τὰ μὲν ἄλλα, χαλεπὴν εἶναι τοῖς ἔχουσιν, ὁδωσικῇ δ' ἔμ' ἀμφοτερόντων αὐτῶν, ὡς πρὸς διδάσκαλον, ἢ παιδαγωγόν, τῶν ἀναδεχόμενων εἰς αὐτῶν τὰς αἰτίας. Τυ. ὅτε ἔστι ὡς Σίμων, ἢ ὁδωσικῇ τέχνῃ ἐστὶ; Πα. τέχνῃ γὰρ. καὶ τῷ παύτης δημιουργῆς. Τυ. καὶ οὐκ ἄρα παρῆσθι; Πα. πᾶν ἀνείδιστος ὦ Τυχιάδῃ. Τυ. ἀλλ' ὅτε ἐρυθρῆς, παρῆσθι στυγερῶν; Πα. ἔδαμῶς. αἰχμωοίμην

adminiculo. *Para.* Rectè dicis Tychiade, neque enim ullam illarum calleo. *Tych.* Quam igitur aliam? *Para.* Quam? ut puto generosam, quam & te, si pernoveris, laudaturum existimo. Eam quidem re ipsa præclare obire posse me dico, tametsi oratione explicare non valeo. *Tych.* Quænam hæc est? *Para.* Nondum mihi videor rationes quæ ad hanc artem pertinent didicisse. Quare me alicujus artis peritum esse, tuum est jam cognoscere, neque hoc nomine mihi succensere: quam autem calleam, alias audies. *Tych.* At moræ sum impatiens. *Para.* Fortasse si audires, nova ars tibi videretur. *Tych.* Atqui propter hoc ipsum discendi studio teneor. *Para.* Aliàs Tychiade. *Tych.* Nequaquam, sed jam dicito, nisi te pudeat. *Para.* Illa est Parasitica. *Tych.* Ecquis nisi infans ὁ Simon, artem hanc appeller? *Para.* Ego. Si verò ob hoc ipsum, quòd aliam artem non teneam, tibi videor insanire, hujus ipsius causam mihi putato fuisse infaniam, & jam define me criminari. Aiunt enim hanc Deam cum aliàs difficilem esse habentibus, tum delinquentes erratorum excusare, instar magistrī, & pædagogi translata in se omni culpa. *Tych.* Ergo Simo, Parasitica ars est? *Para.* Sanè ars, cujus author ego sum. *Tych.* Et tu parasituses? *Para.* Probro me affecisti Tychiade. *Tych.* At non erubescis, quum te ipse vocas parasitum? *Para.* Nequaquam, nam me

1 Πα. τί γὰρ τ' τέχνης, παραδίδον] Πα. τί γὰρ τ' τέχνης ὄνομα, παραδίδον. Marcil.

2 Αὐτῷ αἰτίαν ἵδ' μοι τῷ μνησθῆναι δοκῶ] Αὐτῷ αἰτίαν ἵδ' μοι τ' μνησθῆναι δοκῶ, &c. Parec illo statim sequente, ἀναδεχόμενων εἰς αὐτῶν τὰς αἰτίας. Idem.

1 Τυ.

τοίνυν ἄνευ λέγειν αὐτὴν, εἴ ποτ' οἶδα.
 Πα. τέχνη ἐστὶν ὡς ἐγὼ διαμνημο-
 νόω σφῶ πνῶ ἀκούς, σύστημα
 ἰγναλὴ ψέει ἰχθυομασμάται,
 πῶς π τέλῳ εὐχρηστὶ τ' ὁ πνῶ
 βίω. Τυ. ὅπως σκέιναι με εἰπόν-
 τος, ὅπως ἀπνημονόσας. Πα. εἰ
 ὅ μετέχει τέτων ἀπάντων ἡ ψα-
 σική, π' αὖ ἄλλο ἢ ἐ αὐτῇ τέχνῃ
 εἴη; Τυ. τέχνη γὰρ, εἴ ποτ' ὅπως
 ἔχει. Πα. φέρε δὴ καὶ ἔχουσι τοῖς
 τ' τέχνης εἰδέναι ἰφαρμύζοντες τῶν
 ψαπνῶν, εἰ συνάδῃ σκοπῶν ἐ
 ὁ πνῶ αὐτῆς λόγῳ, ἀλλὰ μὴ κα-
 τὰ τὸ αἰ ποιηταὶ χυτῶν διακρο-
 μάται, ἢ μὴ σαφὲς διφρηγίται.
 δὲ τῶν εἶναι ἐ ταύτῳ ὡς περ ἐ
 πᾶσαν τέχνῃ, σύστημα ἐκ καλῶ-
 ψειν. ὡς ποτ' ἔ, τὸ δοκιμάζειν,
 καὶ διακρίνει ὅπως αὖ ἐπιτήδει-
 γνοῖς τρέφει αὐτόν. καὶ ὅπως πα-
 ραστῆν δρεμάται, ὅπως αὖ με-
 γνῶν. ἢ τ' ἔ μ' ὁρμηγνῶν τεί-
 χνῳ πᾶς φήσομαι ἔχει, ἢ εἴ ποτ'
 ἐπίσταίς διαγνῶσκειν τὰ τε κίβδη-
 λα τ' ὁμοιόμαται, καὶ πᾶς μὴ. τῶ-
 τον ὅ αὖ τῆς τέχνης διακρίνει τὰς
 τε κίβδηλας τ' ἀνθρώπων, καὶ τὰς

igitur pigeat te dicere, siquidem
 scis. *Para.* Ars, ut ex viro sa-
 piente memini me audire, est
 quæ constat ex perceptionibus
 consentientibus, & coexercitiis
 ad finem vitæ utilem. *Tych.* Re-
 ctè sanè verba ejus qui dixit,
 commemorasti. *Para.* Iam si ho-
 rum omnium particeps est Parasiti-
 ca, quid aliud sit, quàm ars?
Tych. Ars certè, si res ita se ha-
 bet. *Para.* Age verò sigillatim
 omnibus artis speciebus Parasiti-
 cam accommodantes, dispicia-
 mus an quod de ipsa dicitur, con-
 sonet: sed non uti malæ ollæ
 quum pulsantur, an resonet put-
 ridum. Oportet igitur ut hæc,
 quemadmodum & ars omnis,
 perceptionibus constet. Primùm
 quidem probet, & dijudicet, quis
 ad se alendum sit idoneus: quò
 parasitandi orsus initio, pœni-
 tentia non ducatur. Aut num-
 mularium dicemus artem ali-
 quam callere, qua nummos adul-
 terinos à prebis dignoscat: hunc
 autem sine arte adulterinos ho-
 mines à bonis non discernere,
 præ-

1 Ἐγκαταλίψαν] Quidam ἐκ καταλίψαν. ut postea. *Bourd.*

2 Mala olla] Ut zrea vasa tinnitu dignoscuntur. Ita homines ex sermone, huc
 alludit *Perf. Sat. 3.*

sonat vitium percussa malignè,

Respondet viridi non cotta fidelis limo.

Et rursus in Satyr. 5.

pulsu dignoscere cantus

Qui solidum crepet & picta telluria lingua. *Cogn.*

3 Μὰ σαφὲς] Calaubon. ad illud *Perf.* sonat vetium, legi vult σαφὲς. *Bourd.*

4 Nummularium] Ἀρχυροπέπῳ vulgo mensor & mensarius à Græcis κολλυγί-
 σης nummularius & trapezita. *Idem.*

5 Εἰ ποτ' ὅπως το διαγνῶσκων] ἡ περ σ. δ. *Marcil.*

6 Adulterinos homines] Quod simplex non est neque sincerum id vulgato verbo
 Græci κίβδηλον vocant, hinc ducto vocabulo, quòd aliud præ se ferant, aliud te-
 gant, παρὰ τὸ καθεῖναι τὸ δῆλον, vel quòd Athenienses ob summum in Chios
 odium, si cui male vellent, hujus nomen nomifinati solent inscribere, addita
 littera iisque in terram abjectis dira imprecari. παρὰ τὸ τῶν χείρ, βδελύσσων. Sed
 propriè nummum subæratum κίβδηλον appellant, & κίβδηλα corruptelam. *Cogn.*
 1 Καὶ

ἀμαθὺς. ἡ καὶ πᾶσι, ὡς περ τῷ νο-
μισμῶντων, καὶ τῷ ἀφροσύνῃ μὴ φα-
νερῶν ἀφροσύνην. αὐτὴ δὲ ταύ-
τα εἰς τοὺς Εὐριπίδης καὶ ἀντι-
φῶν λέγει,
Αἰδοῦναι δὲ ὅταν ἡδὴ τὸ κακὸν διει-
δύται.

Οὐδὲν γὰρ κατὰ ἐμπύρκει συν-
κῆ.

ὅτι δὲ ἐμείζων ἢ τῷ εὐφροσύνῃ τί-
χῃ πίπτει, ἢ εἰς τὴν αὐτὴν ἀδη-
λα, καὶ ἀφροσύνη, μᾶλλον τὸ μνηστικὸς
γνωρίζει, καὶ οἶδεν. τὸ δὲ γὰρ
ἐπισφαλὲς λόγος λέγει ἐπιτηδεύεις,
καὶ πᾶσι μὲν ἀπᾶσι, δι' αὐτὴν οἰ-
κονομῶν, καὶ ἀντιφῶντα ἰαυτὸν τὸ
πείθεται ἀπὸ τοῦ, ἀρ' ἂν σωίστως,
καὶ ἀφροσύνης ἐξωμώτης εἶναι σοι
δοκεῖ; Τυ. καὶ μάλιστά. Πα. τὸ δὲ
γὰρ εἰς τοὺς ἐπιστάται αὐταῖς, ὅπως
πᾶσι ἀπὸ τοῦ πλείονος ἔχον, καὶ πα-
ρὰ τοῖς κακοῖς τὰς μὴ τὴν αὐτὴν αὐ-
τῷ ἐκτελεῖται τέχνη, ἀνδρὶ πρὸς
λόγους, καὶ σοφίας πᾶσι πᾶσι οἶεν;
Τυ. βέλους. Πα. τίς, τὸ ἐπί-
στατος πρὸς τοὺς, καὶ κακίας τῷ
δύσκει, καὶ τῷ σὺν πολυπραγμο-
σύνῃ ἀπὸ τοῦ πρὸς εἶναι σοι δοκεῖ;
καὶ πᾶσι, τῷ ἀφροσύνῃ Πλάτων
εἰς τὴν λέγει, τῷ μάλιστα
ἐπιστάτος, μὴ κατὰ τὴν αὐτὴν
σπουδαζομένης ἡδονῆς, ἀφροσύνης ἢ
πρὸς τοῦ. ὅπως μὲν οὐκ ἐν ἀφρο-
σύνῃ μάλιστα, ἀλλὰ συζητησιασμέ-
νης ἐστὶ ἢ εὐφροσύνη, καὶ τοῖς ἀν-
τιφῶντα ἰαυτὸν. αἱ μὲν γὰρ τῷ ἄλ-
λων πρὸς ἀφροσύνης, καὶ ἡμέ-

præsertim cum statim appareat
cujusmodi sint homines, quem-
admodum nummi. Eadem hæc
& sapiens reprehendit Euripides,
dicens,

*Nullus character corpori mortali-
um,*

*Inheret ex quo tu malum digno-
veris.*

Qua re major est Parasiti ars, qui
res ita obscuras & abditas, magis
quàm ars vaticinandi perspicit &
cognoscit. Nosse verò sermo-
nes proferre accommodos, eaq-
ue facere per quæ in familiari-
tatem veniat, seque benevolen-
tissimum suo altori ostendat, an-
non intelligentiæ & perceptionis
validæ putas illud esse? *Tych. Ma-
ximè. Para.* Vt verò in convi-
viis ipsis, plus quovis habens
abeat, alioque gloria superet,
qui eam artem sibi non parave-
runt, an hoc citra rationem, & sa-
pientiam comminisci putas? *Tych.*
Nequaquam. *Para.* Ecquid, nosse
opinionum, ciborumque virtute-
tes, & vitia, cujuspiam indocti
curiositatem esse existimas? Id-
que cum dicat generosissimus Pla-
to, [†] Qui convivas epulis acce-
pturus est, nec rei coquinarie
sit peritus, ejus in adornando
convivio incertum est judicium.
Parasiticam autem non solum
perceptione, sed etiam exerci-
tatione constare, hinc facile
no-

† Καὶ ταῦτα, ὡς περ τῷ νομισμῶντων] Καὶ ταῦτα ἐξ ὁμοίας τ. γ. Πάτερ οὐ-
κυλο Euripidis sequente, & post illa, verbis Luciani p. sequente. *Marcell.*

2 Μὴ φανερῶν] Ex Anglic. Cod. negationem, quæ ubique aberat, addidit.
Bonst.

3 Πλάτωνα] In quibusd. ἀφροσύνης. Idem.

4 Qui convivium] Hæc Platonis sententia extat in dialogo, qui inscribitur Gorgias, sive Rhetor. 1. 2. 3.

ῥας, καὶ νύκτας, καὶ μῶνας, καὶ
 οὐρανὸς πολλὰς ἀσυγγίμιας
 μύθους. καὶ ὅμως οὐκ ἀπώλυνται
 οὐδ' αὖ τις κεκτημένοι αἱ τέχναι.
 αἱ δ' ὅς τ' ὄντως καὶ ἀληθεῖς, εἰ
 μὴ καὶ ἡμέραν εἴη ἐν γυμνασίῳ,
 ἀπώλυνται ἢ μόνον οἶμα πῶς τέ-
 χνῳ, ἀλλὰ ἐκ αὐτῶν τ' ἐκτείνω.
 πῶς μὲν αὖτε π' ἐλθ' εὐχρηστον
 τῷ βίῳ, μὴ ἐκ μῆρας εἴη ζητεῖν,
 ἐγὼ γὰρ ὅφρα εἴη ἐπὶ πῶς εἶναι
 εὐχρηστον δέξασθαι ἐν τῷ βίῳ
 οἷον, εἰδὲ τί γ' ἐστὶν αὐτῷ τῷ βίῳ;
 Τυ. πάντως μὲν οὐκ. Πα. καὶ μὴν οὐδὲ ποῖ-
 οἷον π' εἴη ἡ ἀφαιρέσις, ὅπως τὸ
 καλὸν, καὶ ἡ ἰσχύς. ὥστε τέχνῳ
 μὴ μὴ δέξαι αὐτῷ, δυνάμει δὲ
 πῶς ποῖαί τινι. Τυ. ἀληθῆς λέγεις.
 Πα. ἀλλὰ μὴτοι εἰδὲ ἀπείχια εἴναι.
 ἡ γὰρ ἀπείχια, εἰδὲ ποῖα εἶναι κα-
 τεργῶν τῷ κεκτημένῳ. φέρε γὰρ εἰ
 ἐπιτρέψας σὺ σπαντὶ ναυῷ ἐν θα-
 λάτῃ, καὶ χιμῶνι, καὶ ἐπιστάμῳ
 κυβερνῶν, σωθῆναι αὐτόν; Τυ. οὐκ
 ἔστι. Πα. τί δὲ ποῖα, ἡ τῷ μὴ
 ἔχειν τέχνῳ, δι' ἧς οὐκ ὀφείτῃ σω-
 ζεῖν ἑαυτὸν; Τυ. καὶ μάλα. Πα.
 οὐκ ἔστι ἐκ παλαιῶν ὡς τ' ὄντως
 σιλικῆς, εἰδὲ ἡ ἀπείχια, οὐκ αὖ
 ἐστὶν ἔτι; Τυ. ναί. Πα. οὐκ ἔστι τέ-
 χνη σωζέται. ἀπείχια δ' ὅς; Τυ.
 πάντως μὲν οὐκ. Πα. τέχνη ἄρα εἴναι
 ἡ ἀφαιρέσις. Τυ. τέχνη ὡς εἰσὶν.
 Πα. καὶ μὴν κυβερνήτης μὴ ἀγα-
 θὸς, καὶ ἡνίοχος πηλὸς οὐκ ὀφεί-
 τῃ τ' οἰσθῆναι οἶδ' ἐγὼ πολλὰς.
 καὶ τὰς μὲν, ξυμπεριμένους. τὰς δ',
 καὶ πᾶσι πάντας ἀφαιρέσεις. ἀφαι-
 ρεῖται δ' ἡ ναυαγία, ὅς δ' εἰς ἔχει ποῖ-
 οἷον εἴπιν. οὐκ ἔστι εἰ μὴ π' ἀπείχια
 εἴναι ἡ ἀφαιρέσις, μὴ π' δυνάμεις,
 σύστημα δὲ π', καὶ οὐ καὶ ἀληθῆς
 γεφυρωσμένων, τέχνη δηλοῖται δια-
 μορφότητι ἡμῖν σήμερον. Τυ. οὐκ

noctes, & menses, & annos ple-
 rumque manent inexercitatz,
 nec tamen possidentibus depe-
 reunt artes. At Parasiti perceptio-
 nes, nisi quotidie exerceantur,
 non artem solūm, opinor, sed
 etiam artificem perdunt. Neque
 foret insanix quærere ad quem fi-
 nem vitæ utilem tendat. Non enim
 puto utilius quicquam in vi-
 ta esse quàm edere & bibere, sine
 quibus neque licet vivere. *Tych.*
 Maximè. *Para.* Atqui ne ejus-
 modi quidem res est Parasitica,
 cujusmodi est pulchritudo aut
 fortitudo, ut ars nulla esse videa-
 tur, sed quædam vis & potentia.
Tych. Veracis. *Para.* At ne-
 que nulla est ars. Nam quod ars
 non est, nunquam quicquam ha-
 bentī præstat præclari. Age enim
 si tibi ipsi navim in mari ac pro-
 cellis, gubernandi imperito com-
 missis, an incolumis evaderes?
Tych. Minimè gentium. *Para.*
 Quid tandem, an quod arte ca-
 reat, cuius ope seipsum servare
 possit? *Tych.* Maximè. *Para.*
 Num ergo Parasitus à Parasitica,
 si ars non esset, servari non pos-
 set? *Tych.* Imò. *Para.* Nun-
 quid igitur arte servamur, non
 item imperitia? *Tych.* Maximè.
Para. Ergo Parasitica est ars.
Tych. Ars ut apparet. *Para.* At-
 qui gubernatores quidem præcla-
 ros, & aurigas eximios de curru
 plerumque delapsos comperi:
 contritos quidem alios, alios in-
 teremptos. At Parasiti naufragium
 nullus est qui possit produ-
 cere. Proinde si neque nulla ars
 est Parasitica, neque potentia,
 sed comprehensio exercitatarum
 perceptionum, hodie inter nos

convenit, eam esse artem. *Tych.* Quantum quidem hinc con-
 jicio.

οὐα τῆς, εἰσάξω. ἀλλ' ἔκτιστο, ὅ-
 πως εἰ ἔργον καὶ παρ' ἡγομένων ἀπι-
 δῶς τ' ἀποπικῆς. Πα. ἐρῶς σύ-
 με λέγων. ἀλλ' ἔγωγε ἰὼν καὶ ἔτι
 μέγιστα διμερῶς, παρεστὴν ἐπὶ
 τῇ τῇ ποσὶ, καὶ βρωπῇ, ἵστα
 τ' ἀπὸ τῆς τῆς λειπῆς. τέλει ὅ
 αὐτῆς, πῶς. Τυ. ὑπερῶς μοι
 δοκῆς οὐραπῶς τῶν σαυτῆς τῆς.
 ἀλλ' ἔστιν ὁμοίη, καὶ πρὸς οὐδὲν
 τ' φιλοπονεῖται μᾶλλον σοὶ πᾶσι τῆ-
 λος ἢ. Πα. καὶ μὴ ἀποχρησ-
 τίς, καὶ ἐπὶ τῇ αὐτῇ τέλει ὁμοίη-
 νίας, καὶ παραπικῆς. φανερῶς ὅ
 ἔστι. ὁ γὰρ σοφὸς ὁμοίῳ τ'
 ὅ παρῶς βίον διαμερῶς, ὡς
 ἀπὸ μᾶλλον, καὶ ζῆλον ἐπὶ
 μοι. ὁ γὰρ ἐπὶ πᾶσι τέλει
 χαλεπῶς ἵκναι, ἢ ὅταν ὁ-
 φοῦνται ἢ ἔχῃ καὶ ἀπὸ πᾶσι,
 ὡς ὅτι πᾶσι τῆς τῆς οὐ-
 καὶ καὶ. μετὰ ὅ κατῆρ-
 σεν οὐραπῶς φανερῶς, καὶ ἐν τῇ
 διαπικῇ. καὶ ὡς ἔχῃ ἵκναι ταύ-
 τῃ ἵκναι, μᾶλλον τῶν αὐτῶν
 γὰρ πᾶσι φανερῶς, ἢ λέ-
 γον. Τὰ πᾶσι καὶ πᾶσι οὐ φε-
 ρὴν εἶδεν. ἔστιν ὅτι ἐπὶ τῇ
 αὐτῇ, ὅτι τῇ παρῶς ἵκναι
 μοι ἵκναι. καὶ μὴ ὅτι τῇ
 ὅτι αὐτῇ ὅτι ἵκναι τῆς
 λόγος, ἀλλὰ τῇ σφῶνται ὅτι
 ἔστιν. καὶ τῇ ἵκναι ἵκναι
 ὅτι τῇ τῇ Στωικῆς ἵκναι
 καὶ τέλει, ἵκναι ταύτῃ λέγειν,
 ὅτι τῇ φιλοπικῇ ἀπὸ τῇ
 λέγειν, ὅτι τῇ ἵκναι ἵκναι,
 ὅτι τῇ ἵκναι ἵκναι καὶ
 ἵκναι, ὅτι ἵκναι ἵκναι, ἵκναι

jicio. Sed in id incumbere ut eximiam Parasiticæ definitionem nobis reddas. *Para.* Rectè dicis profectò. Sic igitur potissimum mihi videtur definienda. Parasitica est ars eorum quæ bibenda sunt & comedenda, & ad hæc consequendum, dicenda: cujus finis est voluptas. *Tych.* Videris mihi tuam artem quàm optimè definivisse. Illud tamen considera, ne adversus philosophos aliquos de fine oriatur tibi contentio. *Para.* Atqui sufficit ut idem sit felicitatis & Parasitices finis. Quod sic apparebit: siquidem Homerus ille sapiens, Parasiti vitam admirans, tanquam solam beatam & felicem, ita inquit. Gravior haud finis, populum quàm quando per omnem, Lætantur, mensæque cibis & pane replentur, Et cratera merum in pateras pincerna refundit. Utque hæc non satis admiratus, sententiam suam facit planiorem, rectè dicens, Hic finis nobis pulcherrimus esse videtur. Non aliud ex iis quæ dicit, quàm parasitari beatum existimans. Neque cuilibet è vulgo hæc verba attribuit, verùm omnium sapientissimo. Ac sanè si voluisset Vlysses Stoicorum finem laudare, hæc dicere potuisset, quando Philocteten è Lemno eduxit, quando Ilium subvertit, quando Græcos fugam capeffentes detinuit, quando Troiam ingressus est, à se ipso flagris

· · · καὶ τοῦ διὰ πάντων λεκτίον] Λεκτίον. Marcif.

2 Οὐ γὰρ ἴσχυε π.] Versus Homerici erant corruptissimi. *Boord.*

3 Τὸν Ἰ. ἀλυσίαν } In aliis Codd. ἡ δὲ ἐλυσίαν. Idem.

4 *Philocteten*] Est apud Philostratum in Heroic. & Homer. in Catal. navium.

Cogn.

5 Græco: fugam.] Homer. II. α. 7. ἡ ἀγνοῖς ἐπίστανται τὸν ὄνον καὶ παρὰ τῆς. Idem.

τὸν μεταγνώσας, καὶ κακὰ, καὶ τὰ κα-
κὰ ῥάκη ἐνδύς. ἀλλὰ τότε οὐκ ἐ-
πι τὸ τοῦ τέλους χαλεπὸν. ἀλλὰ
μὴν ἐν τῷ τῷ Ἐπικουρείῳ βίῳ
ἡρόδοτος αὐτὸς ἀπὸ τῆς Καλυ-
πτοῦ, ὅτι αὐτὸς ὑπάρχον ἐν δόξῃ τε
βιοῦσιν, καὶ πρὸς τὴν, καὶ βινεῖν
τὴν Ἄτλαντος θυγατέρα, καὶ κι-
νεῖν πάσας τὰς λείας κινήσεις, ὅ-
δε ποτε εἶπε τὸ τοῦ τέλους χαλε-
πὸν, ἀλλὰ τὸ τῷ παρασίτῳ βίῳ.
ἐκκαλῶν ὃ δαιτυμόνες οἱ παρασί-
τοι τότε. πῶς ἐν λέξει; πάλιν γὰρ
ἀξιὸν ἀναμνησθῆναι τῷ ἔκπῳ. εἰδὲ γὰρ
οἷον τι ἀκέραιον αὐτῶν, μὴ πολλάκις
λεγεινῶς. δαιτυμόνες κατὰ μῦθον
ἐξείης. καὶ, παραπλήρῳσι τρεφε-
σαι σίτῃ, καὶ κρεῶν. ὅρα μὴ Ἐπι-
κουρὸς σφόδρα ἀναγκάστῃς ὑπελό-
γησθαι τὸ τῷ παρασίτῳ τέλει τῷ
κατ' αὐτὸν διδαιμονίᾳ, τέλει αὐ-
τῷ ποιεῖ. καὶ ὅτι κλοπῇ τὸ πρᾶγ-
μα εἶσι, καὶ εἰδὲν Ἐπικουρὸν μέλει τὸ
ἔδῳ, ἀλλὰ τὸ παρασίτῳ, ἔτῳ
μέλει αὐτοῖς. ἔγωγε ἡγάγησα τὸ ἔδῳ
πρὸς τὸν μὴ τῷ σαρκοῦ, ἀόχλητον.
ἔπειτα, τὸ μὴ θορυβῆ, καὶ παραχρῆς
τὴν ψυχὴν ἐμπεπλησθῆ. τῶν τοί-
νων ὁ μὴ παρασίτῳ, ἐκατέρῳ τυ-
χεῖν. ὁ ὃ Ἐπικουρεὺς, εἰδὲ θάλασσαν.
ὁ γὰρ ζητῶν περὶ χάριτος καὶ
καὶ ἡσυχίας ἀπειρίας, καὶ μεγ-
θὺς ἡλίκ, καὶ δασημάτων, καὶ
πρὸς τὸν τοῦ χάριτος, καὶ περὶ θεῶν,
εἴτε εἰσὶν, εἴτε οὐκ εἰσὶ, καὶ περὶ
αὐτῶν τῶν τέλους αἰὶ πολεμῶν, καὶ
ἀφαιρομένων περὶ πᾶς, εἰ μὲν οἱ
ἐν ἀνθρώποις, ἀλλὰ ἐν οὐ κα-
μικαῖς εἰσι ὀχλήσειν. ὁ ὃ παρα-
σίτῳ, πᾶσι καλῶς ἔχειν οἰόμενος,
καὶ περὶ δὲ μὴ ἀλλὰς πεῦπε
ἔχειν ἄμεινον, ἢ ἔχει, μὴ πολλὰς
ἐλπίδας, καὶ γαλήνης, εἰδὲ αὐτὸν
τις τε περὶ τοῦ καλοῦ ἐσθίει, καὶ

flagris cæsus, malisque & Stoicis
pannis amictus. At tunc jucun-
diorem hunc esse finem non di-
xit, Quinctiam cum in Epicu-
reorum vita apud Calypsonem
versaretur, & liceret in otio, &
molliter vivere, & filiaë Atlantis
lectum conscendere, omnemque
expeditæ libidinis speciem agita-
re, nunquam jucundioris hujus
finis meminit, sed cum apud
Phæacas ageret parasitum. Tunc
Temporis autem Parasiti voca-
bantur Dætymones. Quomodo
igitur dicit? Digni enim sunt
versus, quorum denuo memine-
rimus: quos nisi sæpe referantur,
audire non possumus. Dætymo-
nes ordine sedentes, Item, men-
sæ carnibus, & pane impleantur.
Porro Epicurus nimium impu-
denter hunc finem detractum Pa-
rasiticæ, ad fœlicitatem suam de-
torfit. Atque hoc esse fraudulen-
tum, neque Epicurum Volupta-
tis studio vacare, sed Parasitum,
hinc licet colligere. Ego Volu-
ptatem existimo, primum qui-
dem tranquillum corporis statum:
deinde animæ ab omni tumultu,
& perturbatione immunitatem.
Horum utrumque Parasitus asse-
quitur: neutrum Epicurus. Ecce-
nim quum quærit de figura terræ,
de mundi infinitate, de magni-
tudine solis, de distantiiis, pri-
misque elementis, & de Diis an
sint nec-ne, quumque de Ipso fi-
ne contendit, & dissidet cum ali-
quibus: non humanis solum, sed &
mundanis perturbationibus im-
plicatur. At Parasitus omnia be-
ne se habere ratus, credensque
hæc non meliori quàm sint loco
esse posse, multa cum securitate,

& tranquillitate, nulla re istiusmodi molestiam inferente, com-

καί μιν ὅτι πῶς, ἀφ' ἑαυτοῦ τὸ πῶς
 οὐκ, καὶ τὰς χεῖρας, ὡς αὖτε Ὀδυσ-
 σέως ἐπὶ τῇ χειρὶ ἀποπλοῦσθαι οἴκε-
 δι. καὶ μὴν ἔχ' αὖτε τῶν μόνον
 ἔδ' ἐν αὐτῇ τῇ ἰδίᾳ τῇ Ἐπικύρῳ,
 ἀλλὰ ἐκ τῆς αἰτίας. ὁ γὰρ Ἐπικύ-
 ρος ἔστι, οἷος περὶ ἐστὶν ὁ σφῶς,
 ἥτοι φαίνεται ἔχ', ἢ ἔ. εἰ μὲν οὐκ
 ἔχ', ἔχ' ὅπως ἔδ' αὖτε ἢ ζήσεται,
 ἀλλὰ ἔδ' ζήσεται εἰ ἢ ἔχ', εἴπε-
 ραρ' ἰαυτῷ, εἴπερ ἄλλω. εἰ μὲν
 οὐκ παρ' ἄλλω τὸ φαίνεται ἔχ', πα-
 ρέσθ' ἐστὶν ἐπ', καὶ ἔχ' ὡς λέγει. εἰ
 ἢ παρ' ἰαυτῷ, ἔχ' ἔδ' αὖτε ζήσεται.
 Τυ. πῶς ἔχ' ἔδ' αὖτε; Πα. εἰ γὰρ
 ἔχ' το φαίνεται παρ' ἰαυτῷ, πολλὰ
 τοῖς ὅτι Τυχαῖα τῇ τοιούτῳ βίῳ πα-
 ρεχόμεθα ἀνάγκη. καὶ ἄρ' ἔστι.
 οὐδ' ἢ μέλλοις βιώσασθαι καὶ ἔδ'
 νῦν, πῶς ἔχ' ὅπως ὀρέξεις ἀπα-
 σῆς ἀναπλεῖν. ἢ τί φησ; Τυ. καί-
 μοι δικά. Πα. οὐκ αὖτε τῇ μὲν συχρῶς
 πεπλημένῳ, ὅπως τῷ περὶ ἔχ'. τῇ
 ἢ ὀλίγῳ, καὶ μηδὲν, οὐκ ἔστι. ὡς
 πῶς οὐκ αὖτε σφῶς ἔχ' ὅπως, ἔδ'
 ἐφικνέται ὅτι πῶς. λέγει ἔδ' ἔδ' αὖτε.
 ἀλλ' ἢ ἔχ' μὲν ὁ πῶς, ὁ γὰρ
 ἔχ' ὅπως ἀφ' ἑαυτοῦ τῶς ἐπιθυμίας ἔχ'
 ῥησιν, διησεται τῷ ἐφικνέται. πῶς
 δὴ ποτε, ὅτι πῶς ἀνάγκη τῇ ἀναλί-
 σκονταί τῇ ἰαυτῷ, πολλὰς ἀνα-
 λίσκει ἀνάγκη. τῷ μὲν, τῇ με-
 γέλει καὶ οὐκ οὐκ ἀνάγκη τὸ ὅπως
 μετὰ μὲν, ἢ εἰ μὲν μετὰ, φαύ-
 λα ὡς τῷ ἰδίῳ τῇ ὅπως, καὶ ἔ
 ἔδ' ὅπως οὐκ αὖτε τῷ ἔχ', τῇ οἰκονομῇ
 τῇ ἔχ' τῇ αἰτίας, εἰ μὲν καλῶς οἰκονο-
 μοῖται μετὰ μὲν; ἢ ἔχ' ὅπως; Τυ.
 νῦν Δία καί μοι δικά. Πα. τῇ μὲν
 Ἐπικύρῳ, πῶς ζυμώσεται εἰς.
 ὡς ἔδ' ὅπως τῷ ἔχ' ἔχ' ἔχ' ἔχ' ἔχ'.

comedit, & supinus dormit,
 porrectis pedibus, manibusque,
 quemadmodum Vlysses in rate ad
 patriam navigans. Atqui non hoc
 solum, sed illo etiam modo,
 Voluptas convenit Epicuro. Quip-
 pe Epicurus, quisquis est ille Sa-
 piens, aut habet quod edat, aut non.
 Si non habet, neutiquam jucundè
 vivet, imò non viveret. Si autem ha-
 bet, aut à se, aut ab alio habet. Si ab
 alio habet quod edat, est Parasitus,
 ac non ut dicit. Sin à se
 ipso, non jucundè vivet. *Tych.*
 Quomodo non jucundè? *Para.*
 Si enim habeat à se ipso quod
 comedat, multa necesse est vitam
 huiusmodi comitentur. Ac vide
 quænam. Oportet ut qui secun-
 dum Voluptatem vitam est actur-
 us, omnibus quæ innascuntur,
 cupiditatibus indulgeat. Aut quid
 tu ais? *Tych.* Idem sentio. *Para.*
 Proinde ei qui multa possidet,
 hoc fortasse præbet: ei verò qui
 pauca, nihil amplius. Itaque pau-
 per neque sapiens esse, neque fi-
 nem consequi possit: dico autem
 Voluptatis. At neque dives, qui
 de re sua cupiditatibus abundè
 sumptus suppeditat, hunc per-
 tingere queat. Quid tandem,
 quòd omnino necesse est ei qui de
 suo sumptus facit, in multa fasti-
 dia incidere: nunc quidem cum
 coquo, qui cibum malè præpara-
 vit, rixando, aut nisi rixetur,
 insuaves cibos comedendo, &
 Voluptate carendo: nunc autem
 cum œconomo, ni rectè rem fa-
 miliarem administrarit, contenden-
 do? An non ita se res habet?

Tych. Per Iovem ita sentio. *Para.* Hæc omnia Epicuro accidere veri-
 simile est. Itaque nunquam Voluptatis finem miser ille potietur.

At

τῇ τῷ τῷ] Non attendis ad hanc vocem Interpres. Sic in Deorum Dia-

τὸ ὃ δ' ἄσπετον, ἔτι μάγειρός ἐστιν, φ' χαλεπήνη, ἔτι ἀγρός, ἔτι οἶκός μου, ἔτι δ' ἐργεῖα, ὑπὲρ ὧν ἀπλογόμεσθαι, ἀχθεομένη, καὶ πάντα ἔχει, ὥστε ἐφάργει, καὶ πίοι μόνον ἔτι ὑπὸ μηδέος, ὧν ἐκείνη, ἀνάγκη συσχεσθαι. ἀλλ' ὅτι μὲ τέχνη ἐστὶν ἡ ἀσπιτική, καὶ τούτων, καὶ τῶν ἄλλων ἡμεῶς διδασκόμεθα. λοιπὸν ὅτι ἐδείξη, δείκναι. καὶ τούτο εὐχάπλως, ἀλλὰ ὥσπερ μὲν, ὅτι κρινῇ πασῶν ἀφ' ὧν τῶν τεχνῶν. εἶπα ὅτι ἐῖδ' ἐκείνης. κρινῇ μὲν ἂν ἀπασῶν ἔσω ἀφ' ὧν πύσης γὰρ τέχνης ἀνάγκη ὥσπερ γενεῖν μάχηται, ποιοῦν, φέρον, πλεονάζειν, ὥσπερ οὐκ ἐστὶν οὐκ ἂν ἀπώδεται. πύσης ὃ τὴν τέχνῃ ὡς ἴσκει, μέντοι ἔστι μάχην ἀνὰ πόλιν. τίς γὰρ δὲ πῶς ποιεῖ ἀπὸ τῆς καλῆς, ὥσπερ τινὰς ἐκ τῶν διδασκάλων ὁρῶμεν; τίς δ' ἐπὶ δειπνοῦ ἀπὸν, ὥσπερ σκυθρωπός, ὥσπερ οἱ εἰς διδασκαλαῖα φοιτῶντες; καὶ μὴ ὁ μὲν παρὰ τῶν, ἐκὼν αὐτὸς ἐπὶ δειπνῶν ἐρχεται, μέλιται ἐπιθυμῶν τῇ τέχνῃ. οἱ δ' αὖτε ἄλλας τέχνας μεθυμένοι, μισθὸν αὐτῶν. ὥστε ἵνοι δ' αὐτῶν ἀποδιδράσκουσιν. τίς δ' ἂν κακὸν ἐκείνῳ σὺ δαῖ, ὅτι ἐκείνῳ ἐκείναις ταῖς τέχναις ἀσπάζονται, οἱ πικτέρες ἐκείναις ταῖς τιμῶν μάχαις, οἱ καὶ ἡμέραν ἐκείνην παρὰ σίτον; καλῶς γὰρ Δία ἔγραψεν. ὁ παῖς λέγωντες, ὅτι αὐτῶν φαγῆναι εὐχάπλως ὁρῶντες, μὴ δὲ πῶς. ἔπειτα πρὸς τὴν ἐντιμὴν, καὶ ἐν τῇ

At verò parasito, neque coquus est ullus, cui irascatur, neque fundus, neque œconomus, neque pecuniæ, pro quibus causam dicere gravetur, & tamen habet omnia, ita ut bibere, & edere possit hic solus nulla re, earum quibus ille, necessariò turbatus. Iam quòd ars sit Parasitica, ex his, atque aliis abundè est demonstratum. Superest ut optimam esse ostendam: atque hoc non simpliciter. Sed primùm quia communiter omnibus artibus præstat: deinde privatim singulis. Communiter ad hunc modum præstat omnibus. Nam cuius arti necesse est ut disciplinam adducat, laborem, timorem, & verbera, quæ nemo non deprecetur. Hanc verò artem, ut videtur, citra laborem licet solam discere. Quis enim unquam à convivio flens discessit, ut aliquos à præceptoribus videmus? Quis ad convivium proficiscens vilis est tristis, ut qui scholas frequentant? Verùm Parasitus sponte ad cœnam it, artis cupidissimus. Alii verò quas addiscunt artes, oderunt: ob easque nonnulli aufugiunt. Quid verò? nonne etiam illud tibi considerandum, quòd eos qui illis in artibus proficiunt, his rebus parentes, quibus quotidie parasitum, maximè cohonestant. Rectè scripsit puer dicentes, date illi quod edat malè

scripsit, ne date. Sic negotium & honore & pœna videtur magnum.

logos. συμφανία τῶν ἔργων ἐκ τῶν τέλες. Constituebat enim Epicurus philosophiæ suæ summam ἐκ τῶν τέλες. Sic Petron. Satyr.

Ipsæ pater veri doctus Epicurus in arte

Iussit, & hoc vitam dixit habere teles.

Quo loci mendosè faciunt qui in secundo verbum reponunt *iussit* pro *iussit*, ut moneo ad emendationem huius epigrammatis. *Bourd.*

τη, ὥς ἐ ὑπάρχει μηδὲν ἔχον· ὁ-
πλοι, ῥητὰς αὐτῇ. καὶ ὡς ἰοικε,
τὰς ἄλλας τέχνας μνηστέρων, μι-
σθὸν δίδοντες. ταύτην δὲ, λαμβά-
νοντας. ἔπ' ἤ μ' ἄλλων τέχνων, εἰ-
σὶ διδάσκαλοι τινές. τὸ δὲ ῥησι-
μῆς, εἰδείς. ἀλλ' ὥσπερ ἡ ποιη-
τικὴ καὶ Σωκράτει, καὶ αὐτῇ πῶς
μῆρα παραγίνεται. κακῆτι ὅσκι-
πῃ, ὅπ' τὰς μ' ἄλλας τέχνας ὁ-
δοῦντες, ἢ πλείοντες, εἰ δυνάμεθα
ἀφ' ἑαυτῶν. ταύτην δὲ ἐπ' ῥητὰς
ἐν ὁδοῖ, καὶ πλείοντι. Τυ. πᾶ-
ν μ' ἐν. Πα. καὶ ῥῆτοι ὦ Τυχά-
δῃ, αἱ μ' ἄλλας τέχνας, δοκῶσι
μὲ ταύτης ἐπιθυμεῖν. αὐτῇ δὲ, εἰ-
διμῶς εἰτίας. Τυ. πῶς εἰς τὰ
ἄλλοτρια λαμβάνοντες, ἀδικεῖν σοι
δοκῇ; Πα. πῶς γὰρ ἔ; Τυ. πῶς
ἐν ὁ παράσιθις τὰ ἄλλοτρια λαμ-
βάνων, ὅσα ἀδικεῖ μόνον; Πα. ὅσα
ἔχω λέγειν. καὶ μὴ τ' ἄλλων τε-
χνῶν αἱ δόλαι φαῖναι τινες, καὶ
δύλεις εἰσι. τὸ δὲ παρασίθις ἡ
δὲ καὶ, πάντων ἡγεμονία τις. τὸ γὰρ
ἡγεμονίαν τῶν φιλικῶν οἰονομῶ,
καὶ ἄλλο τι εὐργίς, ἢ δὲ καὶ παρα-
σίθις. Τυ. πῶς λέγεις; Πα. ὅτι
εἰδείς ἔχοντες, ἢ ἀγνοῦντες ἄνθρωποι,
αἱ εἰς σιωπῇ μετεώρως, ἐπὶ δει-
κνύοντες. ἀλλὰ δὲ ὥσπερ οἱ
μὲ τῶν ἡγεμονίαν φίλοι, ἵνα κρινω-
νται ἀποδῶν, καὶ τραπεζῆς, καὶ τ'
τὸ τέχνης ταύτης μυστηρίων. ἐγὼ
γὰρ πολλὰς ἡγεμονίας τῶν λεγόν-
των, ποσὸς δὲ ἔστις ὁ φίλος,
ὅπως εἰ βέλτερον, εἰδὲ πίπτει μεθ'
ἡμῶν, ὡς δηλονότι τὸ συμπόσιον,
καὶ σιωπῶντες, μόνον πρὸς ἡγε-
μονίαν φίλοι. ὅτι γεμὴν ἡ βασιλει-

ut ea uti possit etiam qui caret in-
strumentis. Et ut videmus, a-
lias artes data, hanc accepta mer-
cede discimus. Præterea alia-
rum artium sunt magistri: sed
Parasitices, nullus est. Sed quem-
admodum authore Socrate, Poë-
tica: sic etiam hæc fato quodam
accedit. Quinetiam illud ex-
pendito, nos non posse alias artes
iter faciendo, aut navigando ex-
ercere: sed hac licere uti tum
iter facienti, tum naviganti.
Tych. Omnino ita est. *Para.* A-
liæ quoque artes hanc optare vi-
dentur, hæc nullam aliam. *Tych.*
Ecquid? nonne qui aliena capi-
piunt, injuriam facere videntur
tibi? *Para.* Quidni? *Tych.* Qui
fit igitur ut solus parasitus aliena
accipiendo non faciat injuriam?
Para. Dicere non possum. Por-
rò aliarum artium vilia & simpli-
cia sunt initia: Parasitices contrà
principium est generosum. Nam
celebratum hoc Amicitie nomen,
non aliud quàm Parasitices esse
principium invenias. *Tych.* Quid
ais? *Para.* Quoniam nemo ini-
micum, aut ignotum hominem,
sed ne mediocriter quidem fa-
miliarem ad epulas invitât. Sed
oportet utique ut hic priùs ami-
citiam contraxerit, ut libatio-
num, mensæ, & artis hujus my-
steriorum fiat particeps. Nam
aliquos plerumque dicentes audi-
vi, cujusmodi est hic amicus,
qui nec edit, nec bibit nobis-
cum! videlicet quasi eum quo
comptore & convictore uti-

mur, solum putent fidum amicum. Quodd autem hæc ars omnium
sit

[τὸ ἄλλοτρια] Athen. lib. 1. In quo multa sunt hujus Dialogi. *Bourd.*

[καὶ μὲν] Ante hæc verba, incipit loqui parasitus. Aliud tamen sequutus est
Interpres. *Idem.*

καὶ τὴν τῶν περὶ αὐτὴν ἀνὰ μέρους
 αὐτῶν ἐν ταῖς ὕψι καὶ ταῖς ὑπο-
 λοιπαῖς τέχναις, ὅς μόνον καὶ πα-
 ράσιτες, καὶ ἰδρυτοί, ἀλλὰ καὶ διὰ
 καὶ ἰδρυτοί, καὶ ἰδρυτοί ἐργάζονται,
 ὡς ἐν ἀμείλῃ δὲλοι τῶν περὶ αὐτὴν. ὁ δὲ
 παρὰσιτες, μὴ χιρίσεται τὴν
 αὐτῶν τέχνην, ὡς βασιλῶς καὶ
 κείρεται. καὶ τὰ μὲν γὰρ πῶς δὲ λέγει
 τῶν δὲ δίδωμι αὐτῶν, ὅτι δὴ μόνος
 καὶ τῶν σφῶν Ομηροῦ ἐπὶ φυλῶν γὰρ
 φυλῶν, ὅτι δὲλοι, ἀλλὰ τὰ αὐτὰ καὶ
 τὰ ἀνθρώπων πάντα ἵμεται. καὶ μὴ ῥη-
 τῶν τε, καὶ γεωμετρῶν, καὶ χαλκῶν,
 εἰδὶ καὶ τὴν αὐτῶν τέχνην ἐρ-
 γάζονται, ἰσὺ τε ποιητῶν, ἰσὺ τε ἐμ-
 ποῦν. παρὰσιτες δὲ, ὅτι δὲλοι αὐτῶν ἢ
 μωροὺς αὐτῶν, ἢ ποιητῶν. Τυ. παπαῖ. οἷον
 χρῆμα ἀποφαίνει τὴν παρὰσιτικὴν.
 ὅτι ἐν αὐτῶν ἡδὴ βύλας δοκῶν μὲν
 παρὰσιτες ἐπὶ αὐτῶν τῶν, ὅς εἰμι.
 Πα. ὅς μὲν τῶν ποιητῶν πάντων
 ἀφ' ὧν, διδύχαί μὲν δοκῶν.
 φέρε δὴ ὡς ἐν καὶ ἰδῶν ἐκείνης δια-
 φέρε, σκοπῶν. τὸ μὲν δὲ τῶν
 βασιλῶν τέχναις παρὰβάλλει
 αὐτῶν, ἀνὸς ἐν ἰσὺ. καὶ μὴ ἄλλαν
 πως καὶ παρὰσιτες τὸ ἀξίωμα τῶν τέ-
 χνης. ὅτι γὰρ μὴ τῶν μετὰ ἐκεί-
 λων περὶ αὐτῶν ἀφ' ὧν, διδύχαί μὲν
 ἀμολόγηται γὰρ δὴ αὐτῶν πάντων,
 τῶν πρὸς ἑαυτῶν, καὶ τῶν φιλο-
 σοφῶν, ὡς ἀφ' ἡλικιότητος, καὶ ἐπι-
 στήμας ἀποφαίνονται τῶν. ἐπὶ αὐτῶν
 γὰρ ἐν τῶν ἀποδιδῶμι τῶν πα-
 ρὰσιτικῶν πολὺ κρατῶν, καὶ οὐ
 δηλονότι τῶν ἄλλων περὶ αὐτῶν δόξει αὐτῶν.
 φέρεται, καὶ τῶν ἡ Ναυσιγῶν τῶν
 θεραπειῶν, καὶ μὲν αὐτῶν ἀμφοῖν

fit maximè regalis: hinc non mi-
 nus possis cognoscere. Nam re-
 liquas artes non modo graviter la-
 borantes, & sudantes, sed per-
 lozem, sedentes, & stantes ex-
 ercent, nimirum ut artium ser-
 vi. At parasitus artem suam ag-
 greditur, tanquam rex accum-
 bens. Quid enim attinet ea di-
 cere quæ ad ejus fœlicitatem per-
 tinent, quòd solus juxta sapien-
 tem Homerum, neque plantam
 manibus plantat, neque arat,
 sed citra arationem & sementem
 omnia consequitur? Quinimo ni-
 hil rhetorem, geometram, æra-
 rium fabrum impedit, quom-
 inus suam artem exerceat, sive sit
 pravus, sive stultus. Nemo au-
 tem, qui sit stultus, aut pravus,
 potest parasitari. Tych. Papæ!
 cujusmodi rem ostendisti Parasiti-
 cam esse! Itaque velim, pro eo
 qui jam sum, parasitus esse.
 Pat. Igitur quantum communiter
 præstet omnibus, videor mihi
 demonstrasse. Age jam quantum
 privatim singulis præstet, confi-
 deremus. Certè eam cum me-
 chanicis artibus comparare, im-
 pectum esset: aut potius ejus qui
 hujus artis dignitatem tollere vel-
 let. Sed ostendendum est hanc
 maximas, & pulcherrimas artes
 præstantia superare. Apud omnes
 in confesso est, cum Rhetoricam,
 tum Philosophiam esse maximas
 & pulcherrimas, quas propter no-
 bilitatem, nonnulli etiam scien-
 tias faciunt. Proinde posteaquam
 ostendero, & his longè potio-
 rem esse Parasiticam, satis nimirum
 constabit eandem & aliis artibus esse
 præstantiorem, quemadmodum Nausicaæ
 præstet famulis. Commu-
 niter

τὴν τῶν ποιητῶν καὶ τὴν φιλοσοφίαν, ἀς διὰ ἡλικιότητος τὴν τῶν ποιητῶν καὶ
 τὴν φιλοσοφίαν μεγίστας τῶν καλίστας, ἀς διὰ γ. Sic paulo ante ὅτι γὰρ μὲν τῶν
 μεγίστων καὶ καλίστων περὶ αὐτῶν διαφέρει, δε. Marcell.

ἀφ' ὧν, καὶ τ' ἐνθεωκῆς, καὶ τ' φι-
 λοσοφίας, ὡς ἔστιν καὶ τῶν ὑποτά-
 σιν. ἡ μὲν γὰρ ὑφίσταται. αἰδὲ, ὅ-
 ὅτι γὰρ ἐ τῶν ἐνθεωκῆς ἐν τι, καὶ
 τὸ αὐτὸ νομίζομεν. ἀλλ' οἱ μὲν,
 τέχνην. οἱ δὲ, τέχνην, ἀτεχνίαν.
 ἀλλοὶ δ', ἡγεμονίαν. ἀλλοὶ δ', ἀλ-
 λό π. ὁμοίως δ' ἐ τῶν φιλοσοφίας
 καὶ τῶν αὐτῶν, καὶ ἀσπύτως ἔχουσιν.
 ἰστέως μ' γὰρ Ἐπικύρου δικαίαι
 πρὸς ἡμᾶς ἔχουσιν. ἰστέως δ', τοῖς ἀπὸ
 τ' πρῶτος. ἰστέως δ', τοῖς ἀπὸ τ' ἀνα-
 δημίας. ἰστέως δ', τοῖς ἀπὸ τ' πρῶ-
 τῶν. καὶ ἀπὸ τῶν, ἀλλ' ἄλλω
 ἀλλοὶ τῶν φιλοσοφίας εἶναι. καὶ μί-
 ας γὰρ τῶν, ὅτι οἱ αὐτοὶ γὰρ αἱ
 φασὶν, ὅτι αὐτῶν ἡ τέχνη μία
 φαίνεται. ἐξ ὧν δηλονότι περὶ αἱρε-
 σις καὶ ἀλλοίπυται. δὲ γὰρ φη-
 μεν καὶ εἶναι τέχνην, ἥς ὅσα ἐστὶν
 ὑποτάσεις. ἐπὶ τῇ δὲ ὅποτε δριμυτή-
 κη μ', μία ἐστὶ ἐν αὐτῇ, καὶ δις
 δύο παρὰ γὰρ ἡμῶν, καὶ ὡς Πέρ-
 σαις, περὶ αἱ εἰσι, καὶ συμφωνεῖ
 τῶν ἐν ὡς ἔχουσιν, καὶ βαρ-
 βάρους. φιλοσοφίας δ', πολλὰς ἐ
 ἀφ' ὧν ὁρῶμεν. καὶ ὅτι τὰς δὲ
 καὶ, ὅτι τὰ πᾶσι συμφωνοῦναι πε-
 ρὶ. Τυ. ἀλλ' ἡ λέγεις. μίαν μ'
 γὰρ τῶν φιλοσοφίας εἶναι λέγουσιν.
 αὐτοὶ δ', αὐτὰς ποιεῖσι πολλὰς.
 Πα. καὶ μὲν τὰς μ' ἄλλας τέχνας,
 εἰ καὶ π' καὶ ταύτας ἀσύμφωνον εἶναι,
 καὶ παρέλθοι τις ἀντιθέτης ἀξιώ-
 σης, ἐπὶ μίαν τε δεχέσθαι, καὶ αἱ
 καὶ ἀλλοίπυται αὐτῶν ὅσα εἰσὶν ἀμει-
 πῶτοι, ὡς δὲ καὶ εἶναι. φι-
 λοσοφίας δὲ πρὸς αἱ ἀναγκαῖαν, ἀνα-
 γκαῖον μὴ μίαν εἶναι, καὶ μὴ δ' συμ-
 φωνοῦν αὐτῶν ταύτην πολλὰν τ' ὁρ-
 γάνων. μία μ' ὅσα ἐπὶ φιλοσοφία,
 ἐπειδὴ ὁρῶ ἐν ἀπειρῶν ὅσων, πολλὰν
 δ' ἐν δυνάμει εἶναι, ἐπειδὴ καὶ ἡ
 φιλοσοφία μία. ὁμοίως δ' ἐν ὡς

multæ tamen esse possunt, siquidem una est Philosophia. Similia etiam

niter igitur Rhetoricam & Philo-
 sophiam antecellit. Primum quan-
 tum attinet ad artis substantiam.
 Hæc enim subsistit: illæ verò mi-
 nimè. Neque enim de Rhetorica
 unum idemque sentimus: sed
 alii artem: alii contrà, non ar-
 tem: alii malam artem: alii aliud
 esse dicunt. Neque Philosophiam
 simili ratione, eodemque modo
 se habere putamus. Aliter enim
 Epicuro res videntur se habere:
 aliter Stoicis: aliter Academicis:
 aliter Peripateticis, Quid multa?
 alius aliam Philosophiam esse
 contendit. Et hætenus neque
 iidem sententia potiuntur, neque
 eorum ars una esse videtur. Ex
 quibus reliquum est ut argumenta
 ducam. Principio artem esse ne-
 go, cujus nulla est substantia.
 Nam & Arithmetica una eadem-
 que est, & bis duo apud nos &
 Persas, sunt quatuor, & hac de
 re convenit inter Græcos & Barba-
 ros. Sed Philosophias multas &
 diversas videmus, quarum om-
 nium neque principia, neque
 fines inter se consentiunt. Tych.
 Vera dicis. Vnam enim Philoso-
 phiam omnes esse dicunt: attam-
 en ipsi multarum sunt authores.
 Pat. Certè in reliquis artibus,
 quanquam earum ratione nonni-
 hil discreparet, & postulata venia
 quispiam præteriret: siquidem
 medicæ videntur, earumque per-
 ceptiones non sunt immutabiles,
 admittendus tamen esset. Philo-
 sophiam autem aliquis tanquam
 necessariam, sustineret non unam
 esse, nec secum magis conveni-
 re, quam instrumenta. Vna qui-
 dem non est Philosophia, siqui-
 dem innumeras esse video. Nec
 una est Philosophia. Similia etiam
 dicat

† ὑπερτάτως † ῥητορικῆς ταύτης
 φαίη τις εἶναι. τὸ γὰρ εἶναι τοῦ
 κειμένου ταύτῃ μὴ λίαν ἀπάντως,
 ἀλλὰ μάχῃ εἶναι φησὶ ἀνιδόξῃ,
 ἀνιδόξῃς μὲν ἔστι μὴ ὅτι τὴν δό-
 ξῇ εἶναι τὴν, ἢ μία καὶ ἀληθὴς
 ἐκ εἶναι. τὸ γὰρ ἔστιν το, πᾶσι
 αὐτῶν εἶναι, καὶ τὸ μὴ εἶναι το
 γὰρ αὐτῶν εἶναι, τὴν αὐτῶν αὐ-
 ρεῖ ἔστι ζητημὸς τῇ εἰσῶ. ἡ μὲν
 τοῦ ὑπερτάτως ἔστιν ἔστι, ἀλλὰ
 ἐν ἑλλασσῇ, ἐν βραχέσι μία εἶναι, καὶ
 καὶ ταύτῃ, καὶ ἀπάντως, καὶ ἐκ αὐτῶν
 τις ἀλλῶς μὴ τὸς δὲ, εἰς τὴν ὅτι
 παρασιτῶν. εἰς εἶναι ὡς εἰσῶ ἐν
 παρασιτῶν, οἰσῶν, ἡ ἐπι-
 κερτοί, δὲ μάχῃ ἔστιν ἀφ' ὅσων
 ἀλλὰ πᾶσι εἶναι ἀπάντως ὁμοιο-
 τῆς εἶναι, καὶ συμφωνία τῶν ἔργων, καὶ
 ἔστι τέλει. ὅτι μὲν γὰρ δεῖ ἡ παρα-
 σιτικὴ ἐκδοῦναι καὶ γὰρ τὴν, καὶ
 σοφία εἶναι. Τυ. πᾶν μὲν δεῖ
 ἐκδοῦναι πᾶν ἐκδοῦναι. ὡς ὅτι
 ἀλλὰ χίρῃ εἶναι ἡ φιλοσοφία τῇ
 σῆς τέλει, πᾶς ἀποδοῦναι; Πα.
 ἐκδοῦναι ἀφ' ὅσων εἶναι, ἐπὶ φι-
 λοσοφίας μὴ εἰς τὴν ἑκδοῦναι παρ-
 σιτικῇ, παρασιτικῇ, πᾶσι πολ-
 λοι ἐκδοῦναι μὲν μὲν δεῖναι φι-
 λόσοφοι, καὶ μὲν γὰρ γὰρ ἐκδοῦναι.
 Τυ. καὶ πᾶς εἶναι ἐκδοῦναι φιλο-
 σοφίας, παρασιτικῇ ἀποδοῦναι;
 Πα. εἰς πᾶς μὲν τῇ Τυχᾷ ἐν
 ἐκδοῦναι, ἐκδοῦναι ἀποδοῦναι κα-
 με, ὡς καὶ πᾶς αὐτῶν ἀποδοῦναι
 ἐκδοῦναι μὲν γὰρ, καὶ πᾶς.
 Τυ. ἡ μάχῃ τῇ ὡς Σίμων. ἀλλὰ
 ἐκδοῦναι ἀποδοῦναι εἰς πᾶς ἐν
 εἰσῶ. Πα. ὡς χίρῃ, ἐκδοῦναι
 καὶ ἀποδοῦναι εἶναι ἐκδοῦναι ἀποδοῦναι
 τῇς ἐκδοῦναι εἶναι, ἐκδοῦναι
 εἰς ἐκδοῦναι εἶναι ἀποδοῦναι.

dicat aliquis de Rhetoricæ sub-
 stantia. Nam quodd de una quæ-
 stione non eadem dicunt omnes,
 sed diversis inter se pugnant sen-
 tentiis, certissimum est docu-
 mentum, ne hoc quidem esse
 principium, cujus una perceptio
 non est. Nam quærere quid po-
 tissimum ex illis sit Rhetorica,
 nec fateri unam esse, hoc ipsam,
 ejus quod quæritur, essentiam
 tollit. Porro Parasitica non ita se
 habet: sed & apud Græcos, &
 apud Barbaros secundum eadem,
 eodemque modo una est: neque
 dicat quisquam aliter hos, al-
 liter illos parasitari. Ne-
 que sunt inter Parasitos, ut li-
 quet, quales Stoici, aut Epicu-
 rei, diversorum præceptorum au-
 thores: sed omnibus apud omnes
 una est professio, & operum, fi-
 nisque concentus. Itaque parum
 abesse videtur quin Parasitica, ex
 his quæ adduxi, etiam sit Sapien-
 tia. Tych. Hæc mihi videris sa-
 tis superque dixisse. Sed quomo-
 do demonstras Philosophiam esse
 tua arte deteriorem? Para. Er-
 go necesse est ut primum dicam,
 philosophiæ amatorem parasitum
 nunquam fuisse: & memoriæ pro-
 ditum esse complures philosophos
 Parasiticæ desiderio aruisse, quam
 ad hoc etiam usque tempus a-
 mant. Tych. Et quosnam Philo-
 sophos nominare possis, qui Pa-
 rasilicæ operam dederint? Para.
 Quos δὲ Tychiade, tu cū noris,
 non nosse simulas, & me, ac si ex
 ea re dedecus non honor ad ipsos
 redundet. Tych. Non simulo per-
 Iovem ὁ Simon. Imò nescio quos
 nominandos invenire possis.

Para. O generose mihi videris eos ignorare à quibus illorum
 vitæ conscripæ sunt: alioqui quos dico prorsus nosse posses.

Tych.

Τυ. καὶ μὲν τοὶ ἡτ' Ἡρακλῆα πο-
 θῶ δὴ ἀκέναι τίνας εἶσιν. Πα. ἐγώ
 σοι δείξω, καὶ κατέλιξω αὐτὸς οὐκ
 ἔχ' τὸς Φαῦλους, ἀλλ' ὅν ἐγὼ δεκά-
 τας ἀείρους, καὶ ὅς ἤκειτο οἷον. Αἰ-
 σχίνης μὲν τοὶ ὁ Σωκρατικὸς ἄτος, ὁ
 τὸς μακρὰς ἐστὶν ἀφ' ὧν λόγους χρά-
 νται, ἥκιστα ποτε εἰς Σικελίαν κομι-
 ζοι αὐτὸς, ὅπως εἰ δύναται δι' αὐ-
 τῶν γνωσθῶναι Διονυσίῳ τῷ τυράν-
 νῳ. καὶ τὸ Μιλτιάδην ἀναγνῆς, καὶ
 δεῖξαι δὲ δικιμηκίαν, λοιπὸν ἐκ-
 ῆντο εἰς Σικελίαν παρασιτῶν Διονυ-
 σίῳ, καὶ ταῖς Σωκρατικαῖς ἀφ' ὧν
 εἰρήνῃ φράσας. τί ἔστι, καὶ Ἀείσι-
 πῳ ὁ κυρτωτὴς ἔχ' τὸ δέκλινον
 φαίνεται σοι φιλοσόφῳ; Τυ. καὶ
 πάντῃ. Πα. καὶ ἔστι μὲν τοὶ καὶ
 τὸ αὐτὸν χρόνον διέτριβεν εἰς Συρα-
 κῆσιν παρασιτῶν Διονυσίῳ. πάν-
 τῃ γὰρ ἐμίλῃ τὸ παρασίτῳ αὐτὸς
 δὲ δέκλινον παρ' αὐτῷ ἔγ' ὡς πλεόν
 τι τὸ ἄλλοι πᾶσι τῷ τέχνῳ δι-
 φνῆς. ὥστε τὸς ἐφ' ὧν οἷος ἐστὶν
 ἐπιμνησθῆναι τῶν τοῦ Διονυσίου,
 ὡς παρ' αὐτῷ μαθησομένης. ἔστι
 μὲν τοὶ δεκά ἐκ τῶν τεχνῶν τῷ τέχνῳ
 αἰνῶς. ὁ ἔστι Πλάτωνος ὁ Ἰωνά-
 ρου, καὶ αὐτὸς μὲν ἦκεν εἰς Σικε-
 λίαν ἐπὶ τῷ. καὶ ὀλίγας παρα-
 σιτῆσας ἡμέρας τῷ τυράννῳ, ὃ πα-
 ρασιτεῖν ἀπὸ ἀφύιας ἐξέπεισε. καὶ
 πάλιν Ἀθήνας ἐφ' ὧν μὲν, καὶ
 φιλοπνέσας, καὶ παρασκευάσας
 ἑαυτὸν, αὐτὸς δὲ δέξινον ὅλῳ ἐπὶ
 πλεόντι τῇ Σικελίᾳ. καὶ δειπνήσας
 πάλιν ὀλίγας ἡμέρας, ἀπὸ ἀμφο-

Tych. At certè per Herculem
 quinam sint illi audire exopto.
Para. Ostendam tibi & recense-
 bo illos, non levis momenti vi-
 ros, sed quos judico præstantissi-
 mos: quoque minime putes. So-
 craticus ille Æschines qui longos
 illos, urbanosque dialogos con-
 scripsit, eos in Siciliam aliquan-
 do detulit, per quos, si posset,
 Dionysio tyranno innotesceret.
 Ex quibus cum Miltiadem legis-
 set, & placuisse visus esset, reli-
 quum tempus in Sicilia confedit
 parasitis Dionysio, & Socraticis
 disputationibus vale dixit. Quid
 autem? nonne & Aristippus
 ille Cyrenæus tibi ex præstantibus
 Philosophis videtur fuisse? *Tych.*
 Maxime. *Para.* Et ille per id
 ætatis Syracusis versatus est, pa-
 rasitando apud Dionysium apud
 quem parasitorum omnium ma-
 xime probabatur, ut qui ad hanc
 artem præ cæteris singulari præ-
 ditus esset industria: adeo ut quo-
 tidie coquos ad eum mitteret Dio-
 nysius, ut ex ipso discerent. Hic
 videtur artis dignitatem excoluisse.
 Vester quoque generosissimus
 ille Plato, in Siciliam hac de cau-
 sa venit: Vbi cum paucos dies apud
 regem esset parasitatus, à para-
 sitatione, quia ad eam erat inha-
 bilis, excidit. Rursum repetitis
 Athenis postquam vehemens stu-
 dium adhibuisset, seque ador-
 nasset, secunda navigatione Sici-

liam petivit: ubi paucos dies cœnatus, iterum præ imperitia excidit.

Et

1 Νῆτ' Ἡρακλῆα] De hoc Parasitico sacramento vir Clarissimus Io. Meursius
 jurabant etiam Parasiti καὶ εὖ ἀλας Liban. *Paras. Bourd.*

2 *Aristippus*] Genere Cyrenæicus maxime voluptarius fuit, canis regius à Dio-
 gene nominatus, quod assentaretur Dionysio, ad hunc Stratonem, vel ut alii
 Platonem dixisse tradunt. Tibi soli & chlamydem & vestem rejiculam ferre datum
 est leg. Diog. Laert. lib. 2. Horat. epist. lib. 1. *Cogn.*

ἵασι ἐξέπεισι. καὶ αὐτὴ ἡ συμφορὰ
Πλάτωνι ἀπὸ Σικελίας, ὁμοίαν δο-
κεῖ ἡμεῖς τῇ Νικίᾳ. Τοῦ καὶ τίς
ὁ Σίμων, ἀπὸ τούτου λέγει; Πα.
πολλοὶ μὲν ἐσσι. Αἰετῶντι
ὁ μουσικός, πολλὰ λόγους ἔχει,
ἐκ αὐτῶν δὲ παρὰ τὴν Νηλεὺς λῶν.
Εὐρυπιδὴς μὲν γὰρ ὅτι Ἀρχελάου μί-
χης ὁ θάνατος παρὶστίς, καὶ Ἀνά-
ξαρχος Ἀλιζάνδρῳ, πᾶσις ἐπίστα-
ται. καὶ Αἰετῶντις δὲ ὁ παρασι-
τικῆς ἡρξάμενος, ὥστε ἐν ἑλ-
λασι τεχίον. Ὁ φιλοσόφος μὲν ἂν
ὥστε λῶν, παρασιτικὰ ἀνδραγα-
θῆς, ἰδίᾳ. παρασιτῶν δὲ ἑδύς ἐστι
φράσας, φιλοσοφῶν ἐπὶ τῇ λήσῃ. καὶ
μὲν οὗτοι εἰσὶν ἐν δαίμονι τὸ μὴ πε-
νήν, καὶ δὲ διψῆν. καὶ ἵριγεν, ταῦ-
τα ἑδύς ἄλλῃ ὑπάρχει, ἢ παρα-
σίτω. ὥς φιλοσόφος μὲν ἂν τις
πολλὰς ἐρίωντας, καὶ πενήτων
εὖροι. παρασιτῶν δὲ, ὅς ἢ ἔκ ἑνὲν
παρὰ σίτω, ἀλλὰ δυστοχῆς τις, ἢ
πλῶχος ἀνθρώπου, ἢ φιλοσόφου

Et hæc Platonis fortuna Nicæ for-
tunæ similis videtur. *Tych.* Ec-
quis Simo ea de Platone dicit? *Para.*
Complures etiam alii. Por-
rò Aristoxenus Musicus, pluri-
mi æstimandus, Nelei fuit para-
situs. Quòd autem Euripides ap-
ud Archelaum ad mortem us-
que, Anaxarchus apud Alexan-
dram egit parasitum, planè com-
pertum habes. Cæterum Aristote-
les Parasiticam orsus est solum, ut
reliquis artes. Philosophos quem-
admodum Parasiticæ operam de-
derint, ostendi. Nemo autem Para-
situm producat, qui philosophari
voluerit. Ac sanè si neque esuri-
re, neque sitire, neque algere bea-
tum est, hæc alii nulli quàm pa-
rasito suppetunt. Itaque Philoso-
phos multos invenias qui frigore,
& fame capiantur: Parasitum au-
tem, nullum: alioqui Parasitus
non esset, sed infelix quispiam,
aut mendicus, aut Philosopho si-
milis.

1 *Aristoxenus*] Musicus dictus fuit à patre, musicæ præcipuo magistro, au-
thore Suid. Stephanus de urbibus, in dictione Tarentum, scribit hunc fuisse pa-
tria Tarentinum. de hoc Cic. & Gellius. *Cogn.* Αἰετῶντις δὲ ὁ μουσικός
πολλὰ λόγους ἔχει ἐκ αὐτῶν γὰρ παρὰ τὴν Νηλεὺς λῶν] Quis fuerit ille Ne-
leus, qui parasitum habuit Aristoxenum, discimus ex Strabone lib. 13. ὁ τῷ
Κορίνθῳ ὡς Νηλεὺς ἀπὸ Αἰετῶντις ἀπεραμῖντις ἐστὶν ὁ θεὸς ὁ αὐτῶν ὅν
Ἰσχυρὸν συναγαγὼν βιβλία, καὶ διδάσας αὐτὸν ἐν Αἰγύπτῳ βασιλέως βιβλιοθή-
κης συντάξεν. Non est mirum, si παρὰ τὴν Νηλεὺς λῶν habuerit Aristoxenum. Nam viri
divitis fuit bibliothecam adunare, & Aristoxenus eandem cum Neleo Philoso-
phicæ sectam proficerebat. Aristotelis enim fuerat etiam auditor. De eo sic Suidas:
Αἰετῶντις ὡς Μουσικῆς τῷ ἐστὶν ὁ Σπινδαρι μουσικῆς, ὑπὸ Τάραντι δὲ Ἰταλίας, δια-
τρίψας δὲ ἐν Μαγνίᾳ, φιλοσοφῶν γέροντι, καὶ μουσικῇ ὁπιδεμῶντι ἡ ἐσθλῇ ἀνα-
γωγῇ τῷ τε πατρὶ, καὶ Λέμπερι τῷ Εὐρυπιδῇ, ἔτα ἔπειτα ἐν Πυθαγορίᾳ, καὶ
τέλῃ Αἰετῶντις. Multa deinde de eo subiungit, quæ videbis, & tandem addit
συντάξας τὸν μουσικῆς τῷ ἐστὶν φιλοσοφῶν: ex his patet eundem esse, de quo hic Lucia-
nus. *Palæ.*

2 *Nelei*] De hoc Athen. lib. 1. *Cogn.*

3 *Parasitus Euripid.*] Hoc abundè Suid. & Gell. lib. 15. *Idem.*

4 *Anaxarchus*] Legend. Laërt. *Idem.*

5 *Φιλοσόφος μὲν ἂν ὥστε πενήτων, παρασιτικὰ ἀνδραγαθῆς*] Fortèan φιλοσόφος μὲν
ἂν ὥστε πενήτων ὡς πενήτων, παρασιτικὰ ἀνδραγαθῆς. Nisi accipi Lucianus voluit,
ὥστε πενήτων, ut est, pro, ut est, sive ὥστε πενήτων, sive, ut res se habet. *Marfil.*

ἄριστον. Τυ. ἰσχυρῶς ταῦτά γε. ὅτι
 ὃ ἐστὶ πολλὰ ληφέντα φιλοσο-
 φίας, καὶ ῥητορικῆς ἢ παρασιτι-
 κῆς, πῶς ἐπιδεικνύεις; Πα. εἰσὶν ὧ
 βέλτε, καὶ ὅτι ἄνθρωποι βίον.
 ὁ μὲν τις, εἰρήνης οἰκίαν. ὁ δ' αὖ,
 πόλεμον, ἐν δὴ ταῖς, πᾶσαι
 ἀνάγκη φανεραὶ γίνεσθαι τὰς τέχνας,
 καὶ τὰς ἐχθρὰς πύλας ὁποῖοι τινὲς
 εἰσι. πρῶτοι ὃ εἰ δοκίμῃ, σκοπι-
 μετα ὃ πολέμῳ καὶ ὅτι, καὶ τινὲς
 ἂν εἰν μάχῃς χρησιμώτεροι, ἰδὲ
 τὴν ἐκείνου αὐτῶν, καὶ κοινῇ τῇ πό-
 λει. Τυ. ὡς ἂν μίτεροι ἀγῶνα κερ-
 γάλλης ὃ ἀνδρῶν. καὶ ἐργῶν πᾶ-
 λα γέλωτα ἑμαυτὸν, σπουδῶν ποῖος
 ἂν εἴη συμβαλλομένη. παρασίτου
 φιλόσοφου. Πα. ἴνα τοίνυν μὴ
 πάντῃ θαυμάζης, μὴ ὃ τὸ πᾶν γμα-
 σὶ δοκῇ χάρις ἄξιον, φέρεται
 πτωχὸν μὲν παρὲν αὐτοῖς. ἡγ-
 γάλλαι μὲν αἰφνίδιον εἰς τὴν χύραν
 ἐμβεβληκέντων πολεμίων, εἰναὶ ὃ
 ἀνάγκη ἐπιτείναν, καὶ μὴ πρῶ-
 τῶν ἔξω δεικνύμεν τὴν γῆν. ὅτε
 πρῶτον ὃ παραχέλλαν ἀπάντα εἰς τὴν
 κἀλόγοι τὰς ἐν ἡλικίᾳ, ἐδὴ χυ-
 ροῖν τὰς ἄλλας. ἐν δὲ ταῖς,
 φιλοσόφους τινὰς, καὶ ῥητορας, ἐ
 παρασίτους. πρῶτοι τοίνυν ἀπο-
 δύνανται αὐτοῖς. ἀνάγκη γὰρ τὰς μέλ-
 λους ἐπὶ τὴν ἀνάγκη, γυμνάζει
 ὡς τε. ὅτε δὲ τὰς ἀνδρας ὧ χυναῖ
 πρὸ ἑαυτῶν, καὶ δοκίμαζι τὰ σώ-
 ματα. τὰς μὲν τοίνυν αὐτῶν, ὑπο-
 σφιδίας ἰδοὺς ἂν λεπτεῖς, ἐ ὡς
 πεφραγμένους, ὡς τε ἡδὴ πρᾶγμα-
 τας παραινέας. ἀγῶνα μὲν γὰρ, ἐ
 μάχην σταδία, ἐ ὡς τῶν, ἐ
 κύνων, ἐ πρᾶγμα, μὴ γελοῖον ἢ
 λῆγειν, δύνασθαι φέρεται ἀνθρώπων
 ὡς τε σκάνειν τινος δεομένης ἀνα-
 λήψεως; ἢ ὅτι πᾶσι μετὰ τὰς, τ
 παρὰ τὴν ὁποῖος τις φαίνεται.

milis. *Tych.* Hæc sufficiunt. Sed
 Parasiticam Philosophia & Rhe-
 torica esse potiorē, quomodo
 comprobabis? *Para.* Vitæ hu-
 manæ sunt tempora, vir optime,
 alterum pacis, alterum belli, in
 quibus utique omnino est necessa-
 rium artes patefieri, & cujusmo-
 di sint ii à quibus exercentur.
 Prius autem, si tibi videtur, con-
 sideremus belli tempus, quānam
 potissimum utilissimi esse possint,
 cum privatim quisque sibi, tum
 in genere reip. *Tych.* Quā non
 mediocre virorum certamen de-
 nuntias: ac jamdudum apud me
 rideo, cogitans qualis esse possit
 Philosophus cum Parasito compa-
 ratus. *Para.* Ergo ut non mire-
 ris nimium, neque hoc substan-
 natione dignum putes, age typis
 expressis ob oculos nostros ponā-
 mus. Annuntiatum est hostes in
 regionem ex improvviso irrupisse,
 necesse autem esse in eos irruere,
 neque permittendum ut agros po-
 pulentur. Esse etiam operæ pre-
 tium ut belli dux conscribat exer-
 citum ex juvenibus, & alii disce-
 dant. Inter hos esse Philosophos
 aliquos, Rhetores, & Parasitos.
 Primum igitur eis vestimenta de-
 trahamus: necesse enim est ut
 prius denudentur, qui arma sunt
 induturi. Tum ὁ generose viros
 illos sigillatim contemplare, &
 corpora explora. Certè alios præ
 indigentia tenues, & horrore
 pallidos videbis, tanquam vul-
 neribus confectos. Annon ridi-
 culum esset dicere ejusmodi
 homines, qui curatione aliqua
 sunt refocillandi, statariam pu-
 gnam, & confectum, & pul-
 verem, & vulnera ferre posse?

Iterum ab iis ad Parasitum transiens, aspice qualis appareat.

Non.

ἄρ' ἔχ' ὁ μὲν τὸ σῶμα ὡς τοῖσι πα-
 λος, καὶ τὸ χροῖμα ἔνδον, ὃ μέλει
 ῥ', ἔδδ' ἄλκυς; τὸ μὲν, ῥ' γυναι-
 κί, τὸ δ', ὅδ' αὖ ὡς τοῖσι πα-
 τα θυγατρὶς, διπλὴν βλίπται, ὅπῃ
 ἡμεῖς μέγα, καὶ ὕψαιμοι. ἢ ῥ' κα-
 λὸν διδύκται ἐν ἡλικίᾳ ὁφθαλμοῖς
 εἰς πολλοὺς φέρει. ἄρ' ἔχ' ὁ ποι-
 ὅς καλὸς μὲν ἡσίοις αὖ, καὶ ζῶν ὁ παλ-
 ῖος, καλὸς δ' ἐν ἡλικίᾳ καλὸς;
 ἀλλὰ πᾶσι τούτοις ἐκείνῃ, ἡ καλὴ
 αὐτῶν ἀφ' αὐτῶν; ἀλλὰ ῥ' ὅτι
 εἰπὼν, ὅτι παλὸς μὲν πᾶσι ποτὶ ῥητί-
 ρων, ἡ φιλοσοφῶν, οἱ μὲν, ἔδδ'
 ὅλως ὑπὸ τῶν αὐτῶν πείχουσιν ὡς ἐλ-
 ῖν. οἱ δὲ πᾶσι ἐν ἀφ' αὐτῶν παρ-
 ἔχουσιν, οἱ μὲν τῶν λιψάνων τῶν
 παλῶν, ὑπὸ τῶν. Τοῦ αὖ ἡγε-
 μῶν παλῶν, καὶ ἔδδ' ὑπὸ τῶν μέ-
 τῶν. Πα. λέγω δ' ὅμως. ῥ' μὲν
 τοῖσι μὲν ἔχουσιν, ἡ σκερῶν δ' ὅπως
 εἰς πολλοὺς ἐξελθὼν ποτὶ, ἀλλ' ὅτι
 ἐπὶ διακρίσει αὐτῶν ἀφ' ἡλικίας.
 οἱ μὲν ὅτι ἔδδ' τῶν παλῶν ἀφ' τῶν
 παλῶν. πᾶσι, ἔχ' ἡλικίᾳ μὲν, καὶ
 Αἰχμῶν, καὶ φιλοσοφῶν ὑπὸ δι-
 κῶν τῶν καλῶν ἀφ' ἡλικίας. Φιλίππου
 πολέμου, τῶν παλῶν παλῶν, καὶ
 σφῶν αὐτῶν τῶν Φιλίππου, καὶ δι-
 κρίσει αὐτῶν αὐτῶν τῶν παλῶν πα-
 λῶν αὐτῶν. ὅτι εἰς πᾶσι ἐν ἀλλῶ
 αὐτῶν, καὶ αὐτῶν ἐπὶ τῶν, καὶ
 αὐτῶν αὐτῶν τῶν παλῶν. ὅτι πᾶσι
 εἰς πᾶσι, καὶ ἀμφοτέρω, καὶ Λυ-
 κυργῶν, οἱ μὲν αὐτῶν ἀνδρείου, καὶ
 πᾶσι τῶν ἀμφοτέρω αὐτῶν ἀνδρείου,
 καὶ λοιδορῶν τῶν Φιλίππου, πᾶσι
 ποτὶ ἀπὸ τῶν αὐτῶν ῥητῶν αὐτῶν
 queretur, cum in amicitiam
 asciscabant. Hyperides quoque,
 & Demosthenes, & Lycurgus qui videbantur animosiores, & in con-
 cionibus tumultuabantur, & Philippo convitiabantur, quid præclari
 in

Nonne hic primùm corpore est
 magno, colore jucundo, non ni-
 gro quidem, sed neque peralbo;
 nam hic mulieri, ille servo con-
 venit. Deinde animosus, hor-
 rendum obtuens: magnis quem-
 admodum nos, & cruentis ocu-
 lis. Bonum enim non est meticu-
 losum & fœmineum oculum in
 aciem asferre. Annon qui sic
 istiusmodi, egregius fiat, si ve
 quum vivit armatus, si ve quum
 honestè est mortuus? Sed quor-
 um istis collationibus utimur, si-
 quidem eorum exempla habea-
 mus? Vt uno verbo dicam, Rhetor-
 um, aut Philosophorum prio-
 rum nullus unquam ausus est belli
 tempore extra mœnia prodire.
 Quòd si quis coactus id suscepit,
 hunc deserta acie abscessisse dico.
Tych. Quam admiranda omnia,
 quamque nihil exiguum pollice-
 ris! *Papa.* Dicam tamen. Equi-
 dem ex Rhetoribus¹ Isocrates tan-
 tùm abest ut aliquando in bellum
 prodierit, cùm ne in judiciali
 quidem foro præ timiditate fug-
 gestum unquam conscenderit.
 Opinor & hoc ipsum, illi vo-
 cem defuisse. Præterea nonne
 Demades, Æschines, & Philo-
 crates timore statim consternati,
 Philippo bellum indicente, civita-
 tem & se ipsos prodiderunt, &
 Philippi res Athenis semper gesse-
 runt? Quorum bellandi ratio-
 nem si quis alius Atheniensium se-
 asciscabant. Hyperides quoque,
 in

1 Οὗ δὲ λαοῦ; τὸ μὲν, ῥ' γυναικί] Vide Isaacum Casaubonum ad hæc verba
 Theocriti Idyll. 16. ὃ ἐν ἡλικίᾳ ἀπὸ χειρὸς Κύνου ἔγνα. Bourd.

2 [Isocrates] Et alii, quos postea nominat zrate eadem vivebant Athen. leg. Cic.
 de clar. orat. Quintil. lib. 1. Flux. in Phocion. Cogn.

αὐτὸν πολέμου; καὶ ὕπερβος, καὶ ἐξήλων. ἀλλ' ὡς ὅπως ἐπολεμήσαντο μικροὶ ἐξωπα-
ρευόμενοι τῷ πολέμῳ. ἀλλ' οὐκ ἐχθροὶ
ἐπ' αὐτοῖς ἤδη πολιορ-
κεῖσθαι, γυναικῶν, καὶ παρθενῶν
καὶ παιδῶν. ὁ δὲ δὴ κερυ-
ραῖον αὐτῶν, ὁ ταυτὴν λέγων ἐν ταῖς
ἐκκλησίαις συνερχόμενος. Φίλιππος γὰρ
ὁ Μακεδόνι ὀλεῖσθαι, ὅθεν εἰδὲ ἀν-
δραπῆν πρὸς αὐτὸν πῶς ποτε, πολυμή-
σας περὶ αὐτὴν εἰς τὴν Βοιωτίαν πρὶν
ἐξυμνεῖν τὰ στρατεύματα, καὶ ἐυμ-
βαλεῖν εἰς χάριτας, εἰς τὴν αὐτῆς
ἐκκλησίαν. ἡ δὲ αὖτε ταῦτα περὶ
διήκοντας εὐδαιμόνων, πάντων γυναι-
κεῶν ὄντων, ὥς ὅπως Ἀθηναίοις,
ἀλλὰ ὅπως, καὶ Σκύθαις, ὅθεν
ἐκείνο τὸ κῆρυγμα. Τυ. ἐπι-
σημῶν ταῦτα. ἀλλ' ὅτοι μὲν ῥήτορες,
καὶ λόγους λέγουσιν ἡσυχῶς. ἀρε-
τὴν δὲ, ὅς τις ἦν φιλοσόφῳ
λέγουσιν; ὡς δὲ δὴ ταῦτα ἀπασιν ἐκεί-
νους ἰσχυρῶς ἀπαῶσθαι. Πα. ὅτοι πάλιν
ὡς Τυχαῖα, οἱ αὖτε τὸ ἀνδρείας ὀση-
μίζουσι. ἀλλ' ὅπως ὁνομαζόμενοι, καὶ
κατατελείουσι τὸ τῆς ἀρετῆς ὄνομα, πολλὰ
μᾶλλον τῆς ῥήσεως φανερὸν δειλότερον,
καὶ μελαγχρόνιον. ἀκούει δὲ ἔτι. ἀπὸ
τοῦ μὲν, ὅς τις ἐπὶ ὅς τις ἐπὶ τῶν ἰσχυ-
ρότερον ἐν πολέμῳ πεπαισθημένος.
ἦτοι γὰρ ὅς τις ὅπως ἐπαινεῖται, ἡ
ἐπὶ τῶν ἐπαινεῖται, πάντες ἐφύζον.
Ἀντιθέτης μὲν ἐν, καὶ Διογένης, καὶ
Κράτης, καὶ Ζήνων, καὶ Πλάτων,
καὶ Αἰσχίνης, καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ πᾶς
ὁ τοῦ ὁμοῦ, ὅς τις ἐπὶ τῶν περὶ τα-

Equidem Antisthenes, Diogenes, Crates, Zeno, Plato, Æschines, Aristoteles, & illa Philosophorum universa turba nunquam viderunt aciem.

in bello adversus eum gestopræ-
stiterunt? Equidem Hyperides &
Lycurgus nunquam egressi sunt,
sed neque vel modicum exerto è
portis capite ausi sunt prospicere.
Verum intra mœnia sedebant, ap-
ud se ipsos obsessi, sententiotas &
senatusconsulta componentes.
Sed enim coryphæus illorum De-
mosthenes, qui hæc subinde in con-
cionibus dicebat: Pestifer ille Phi-
lippus Macedo, unde ne manci-
pium quidem quisquam emeret,
ausus in Bœotiam venire prius-
quam commixti exercitus ad ma-
nus venirent, abjecto clypeo au-
fugit. Aut hæc prius nondum ex
quoquam audivisti, quæ innotue-
runt non Atheniensibus modò,
sed Thracibus & Scythis, unde
erat scelerestus ille. *Tych.* Hæc
scio. Sed hi sunt Rhetores oratio-
nibus habendis, non virtute bel-
lica exercitati. Quid autem de
Philosophis dicis? Non enim hos
quemadmodum illos accusare po-
tesignavix. *Papa.* Hi equidem
Tychiade, qui quotidie de forti-
tudine disputant, & virtutis no-
men in ore habent, multò igna-
viores & molliores Rhetoribus ap-
parebunt. Ad hunc verò modum
rem considera. Primum nemo
dicere possit Philosophum in bel-
lo mortem oppetivisse. Aut enim
non omnino militaverunt, aut si
militaverunt, omnes terga dederunt.

1 Abjecto clypeo] Demosthenes clypeo suo litteris aureis scripserat ἀναθῆναι τὴν
attamen cum ad pugnam ventum esset, abjecto clypeo aufugit, quod cum illi
probrio daretur, elusit hoc versiculo:

Ἀνὴρ δὲ φέρον ἐπὶ παλιν μαχόμενος.]

Cætera hujus dialogi desumpta sunt ex Iliad. & Odyss. Cogn.

2 Κατατελείουσι τὸ τῆς ἀρετῆς ὄνομα] Sic apud Diog. Laert. in Stilpo. *Burd.*

ἐν. ὁ μὲν δὲ παλαίμας ἐξελθὼν
 εἰς τὴν αὐτὴν πόλιν μάχην ὁ σοφὸς
 αὐτῶν Σωκράτης, φέρων ἐπιθεῖν
 δότι τὸ Πάριος, εἰς τὴν Ταυρίαν
 παλαίστραν ἐκείνην. πολὺ γὰρ αὐτῷ
 ἀσπιότρον εἰδὲ καὶ τὸ κεραικὸν,
 καὶ τὸ γόμφον, ὡρεῖται, καὶ σφισσάρεα
 σφισσάρεα πῆς σπυγαίνουσι, ἢ ἀν-
 θρι σφαλεῖα μάχης. Τὸ ὅ γὰρ
 ναίε, τὸ πᾶν μὲν ἐπὶ παρ' ἄλλαν
 ἐκυσμῶν, ἢ καὶ διὰ σκώπην αὐ-
 τῆς, καὶ οὐκ ἐξ ἐπιβόλου. ὡς
 εἰδὼν πᾶσι δόκειν καὶ ἐξ ὧν αὐτῷ
 σταυρὸς τε καὶ καὶ σφισσάρεα τὸ ἀν-
 θρι. καὶ εἰ δὲ καὶ, ἢ φέρεται ἐπὶ
 τὸ παρὰ αὐτὸν ὁπλῆς τίς ἐστιν ἐν πο-
 λέμῳ, καὶ λίμῳ. καὶ εἰ ὅλως λίμ-
 νων παρὰ αὐτὸς πῆς γῆρας τὸ πα-
 λαίμα. Πα. καὶ μὲν ὁ φιλότιμος,
 ὁ δὲ αὐτῶν ὁ μὲν, ὁ δὲ ἀντιπα-
 νων ἰδιότης τῆς, ὅτις ἐκείνῳ
 παρ' αὐτῷ τὸς ἀρεῖας τὸ ἥρως

aciem. Solus autem ex illorum
 numero sapiens Socrates, in bel-
 lum quod civitati fuit adversus
 Lacedæmonios, exire ausus, ar-
 repta inde fuga, ex Parnerthe in
 Taurci palæstram divertit. Ipse
 enim multo urbanius esse videba-
 tur: cum adolescentulis sedendo,
 sese ornare, & secum versantibus
 captiunculas proponere, quàm
 cum Spartano viro pugnare. *Tych.*
 Hæc ego, ὁ generosus, ab aliis
 jam accepi, quibus per Iovem
 non erat cavillandi, & convitiandi
 animus. Itaque parum gratiæ
 artituz conciliare videris, contra
 viros hosce mentiendo. At si vi-
 detur, age jam dic mihi cujus-
 modi sit in bello Parasitus: & num
 omnino veterum aliquis parasitus
 fuisse dicatur. *Para.* Atqui ὁ α-
 μις, nemini usque aded inauditus
 est Homerus, nemo tam idiota, ut nesciat præstantissimos he-
 roas

1 Μὲν δὲ παλαίμας ἐξελθὼν εἰς τὴν αὐτὴν πόλιν μάχην ὁ σοφὸς αὐτῶν Σωκρά-
 τες, φέρων ἐπιθεῖν δότι τὸ Πάριος, εἰς τὴν Ταυρίαν παλαίστραν. Mirum est ne-
 que interpretem neque commentatorem hunc locum emendasse, at mendum fore
 dum est, & manifestum: emendatio vero in proclivi. Quid enim est τὴν αὐτὴν
 πόλιν μάχην? quænam fuit ea pugna in urbe facta, in qua Socrates affuit? &
 quis deorum Paræthen montem à Bæotiz finibus in Athenas ipsas transportave-
 rat? Lege, lege meo periculo, τὴν δὲ Ἀθῆναι μάχην. Ea fuit, in qua Socrates
 ἐρίσων. Sed mira est hoc loco interpretis confidentia simul & ignorantia, qui de
 suo addidit adversus Lacedæmonios. At ea pugna contra Bæotos facta fuit, & quod
 dicit inferius εἰδὲ Στραπάτη, ad eam pugnam non debet referri. Plures de ea
 pugna & Socratis in ea strenuitate loquuti sunt, sufficere ad emendationis nostræ
 confirmationem Plurarchus in Alcibiade: ἦν δὲ τὸ δὲ Ἀθῆναι μάχης γυμνῶν ἐν ἐν-
 γότῳ Ἀθῆναιον ἵκον Ἰππὸν Ἀλκιβιάδης, καὶ δὲ Σωκράτης πρὸς μὲν ὁλῶν δότι-
 σμῶν τὸ ἐπιβόλον ἰδόν, &c. Vide & Lærtium in Socrate. Cæterum ex hoc
 loco credo Onelius in suo lexico imaginatus est urbem in Attica vel pagum nomine
 Ταυρίαν Παλαίστρα. Fuit enim in ipsa urbe Athenis is locus, & ipse Tauræ is
 fuit, cui Alcibiades colaphum inflixit, de choragio contra eum immodestius con-
 tendenti, ut ait idem Plurarchus in Alcibiade. Palæstræ erant loca in urbibus,
 ubi juvenes exercebantur sub quodam exercitationum magistro. Sic apud Theo-
 critum Idyll. 2. Simætha Delphin Myndium suum amasium accessit ἐπὶ παλῆστρᾳ Τι-
 μαγεί :

— ἀντιπαλοῖσα

Τὸν περὶ τοῦ τῶν Τιμαγέτους παλαίστρας.

Τὴν δὲ φέρεται, τὴν δὲ ἰδὼν καὶ αὐτῶν. Palm.

2 Οὐδὲ αὐτῶν ὁ μὲν. Οὐδὲ αὐτῶν ὁ μὲν. Marcil.

ὡς ἄνθρωπος οὐκ ἔστιν. ὁ, πὶ γὰρ Νέστωρ
 ἐκείνῳ, ἃ λὰ πρὸ γλώττης ὡς περ
 μέλι οὐ λόγος ἀπὸρρέει, αὐτὸς δὲ βα-
 σιλέως παρὰσιτῶν ἦν. καὶ ἔπει τ'
 Ἀχιλλεῖα, ὡς περ ἰδὼν τὸ, καὶ
 ἦν τὸ σῶμα θνητοτάτου, καὶ δικαιο-
 τάτου, ἔπει τ' Διομήδην, ἔπει τ'
 Αἴαντα ὁ Ἀγαμέμνων ὅπως ἐπαινεί
 τε, καὶ θυμολέγει, ὡς περ τ' Νέστο-
 ρος. οὐδὲ γὰρ δέκα Αἰακίδας εὐχὴ γα-
 νείσθαι αὐτῷ, ἔπει δέκα Ἀχιλλεῖας. πᾶ-
 λιν οἱ ἂν ἰαλόνειον τῷ Τροίαν,
 εἰ τοιούτους ἐπείθῃ ἦν ἄτος ὁ παρὰ-
 σιτος, καὶ πρὸς γέρας ὦν, τραχέως
 εἶχε δέχεσθαι. καὶ τ' Ἰδωμνέα τ' δὲ
 Δίος ἔχοντος, παρὰσιτον Ἀγαμέμνο-
 νος οὐκ οἶσιν λέγει. Τυ. ταῦτα μὲν
 αὐτὸς ἐπίσταμαι. ἔπει γὰρ μὴ δοκῶ
 μοι γινώσκειν πῶς δὴ πῶς ἀνδρὶ, τῷ
 Ἀγαμέμνονι παρὰσιτον ἦσαν. Πα.
 ἀσπεκτῶν δὲ ὡς γὰρ αἱ ἐπὶ ὧν ἐκεί-
 νων, ὡς περ αὐτὸς ὁ Ἀγαμέμνων πρὸς
 τ' Ἰδωμνέα λέγει. Τυ. ποῖον; Πα.
 Σὺν ᾧ πᾶσι δέπας αἰὶς ἐστὶν ὡς περ
 ἐμοὶ πίνειν, ὅτε θυμὸς ἀνέγξει. ὁ-
 ταῦτα γὰρ τὸ αἰὶς πᾶσι δέπας εἴ-
 ρηκεν, ἔχ' ὅππῃ τὸ ποτήριον ἀφ-
 πανθὲς πᾶσι ἐστὶν τῷ Ἰδωμνέῃ,
 ἔμελλεν, καὶ καὶ ὁ δὲ, ἔχ' ὅππῃ
 αὐτῷ δόλον δὲ βίβω μόνω συνδιπνέειν
 ὡς περ τῷ βασιλεῖ. ἀλλ' ἔχ' ὡς περ
 τοῖς λοιποῖς τραχέως πρὸς ἡμέ-
 ρας πᾶσι ἀσπεκτῶν. τ' μὲν γὰρ
 Αἴαντα, ἐπὶ καλῶς ἐμοιμαχέσθαι τῷ
 Ἑκτορι, εἰς Ἀγαμέμνονα δὲ ὡς ἀγωνί-
 σται, καὶ πᾶσι ἀξιοφάνεια ὅψι δὲ
 ὡς περ τῷ βασιλεῖ δέπας. οὐδὲ Ἰδο-
 μνέως, καὶ ὁ Νέστωρ, ὅσην ἔρα
 συνδιπνέει τῷ βασιλεῖ, ὡς αὐτὸς
 φησι. Νέστωρ δὲ παρὰσιτος μοι δο-
 κεῖ τ' βασιλέων μακίστη τεχνίτης,
 καὶ ἀγαθὸς γυναικῶν. ἃ γὰρ ἐπὶ δὲ

roas apud ipsum esse parasitos.
 Nam Nestor ille, à cujus lingua
 perinde ut mel fluebat oratio, re-
 gis fuit parasitus. Et neque Achil-
 lem, qui & videbatur, & erat
 forma corporis præstantissimus,
 & justissimus, neque Diomedem,
 neque Aiace Agamemnon tan-
 tis laudibus extulit, & admiratus
 est, quantum Nestorem. Neque
 enim decem Aiaces, neque decem
 Achilles sibi esse optat. Quippe
 jam olim Troiam cepisset, si
 tales, qualis erat hic parasitus,
 quamvis senex, decem milites ha-
 buisset. Quinetiam Idomeneum
 Iovis filium, similiter Agame-
 mnonis parasitum esse dicit. *Tych.*
 Hæc quoque scio. Nondum ta-
 men mihi videor intelligere, quo-
 modo hi duo viri fuerint Agame-
 mnonis parasiti. *Para.* Memen-
 to illorum Homeri versuum, qui-
 bus Idomeneum alloquitur Aga-
 memnon. *Tych.* Quosnam dicis?
Para. Semper tibi plenior ut mi
 Stat cyathus, quum fert animus
 potare benignè. Hoc loco semper
 plenum dixit cyathum: non quodd
 poculum perpetuò plenum adsta-
 ret Idomeneo tum pugnanti, tum
 dormienti: sed quia ipsi soli,
 quandiu vixit, cum rege convi-
 vari obtigit: siquidem certis die-
 bus: ut cæteri milites, non in-
 vitabatur. Etenim Aiace, post-
 quam in singulari certamine cum
 Hectore, strenuè se gessisset, ad
 divinum Agamemnonem du-
 ctum fuisse ait, & vesperi apud
 regem honoris causa cœnatum.
 At verò Idomeneus & Nestor,
 apud

Ἀγαμέμνον· ἄρξαδ' ἢ τέχνης,
 ἀλλὰ ἀνῶν ἐπὶ Καπίῳ, καὶ Ἐξα-
 δίου. δοκεῖ δ' ὑδὲ ἀναπαύσασθαι πα-
 ροιστῶν, εἰ μὴ ἔστιν Ἀγαμέμνον ἀπί-
 στος. Τυ. ὅποι μὲν ἡσυχία· ὁ
 παρὰ σῶς. εἰ δ' ἔστιν ἄλλος πῶς οἴ-
 οθα, πῶς λαγν. Πα. τί δὲ ἂν
 Τυχιάδῃ, ὅχι ἔστι Πάτροκλος· ὃ
 ἀχλὺς παρὰ σῶς· ἔστι, ἐπὶ τῷ
 αἰὲτος τ' ἄλλων Ἑλλήνων φανότι-
 ρος, ὅτι τῷ ψυχῇ, ὅτι τὸ σῶ-
 μα, καί τις αἰ; ἐγὼ γὰρ εὐδ' αὐτῷ
 μοι δοκῶ ὃ Ἀχλὺς τῆς καί σῶς
 πῶς ἐργαῖς αὐτῷ χεῖρ' ἔσται· τὴν τι
 γὰρ Ἑκτορα ῥέξαντα πῶς πύλας,
 καὶ ὅσα πῶς ταυτὶν εἶσιν μαχί-
 ροι, ὅτι ἐξίστη, καὶ τῷ Πρω-
 τεϊλῶν καὶ ὅσα κρησὶν, ἔσται-
 σι. καίτοι ἐπὶ σῶς αὐτῇ ὅχι οἱ
 φανότι· ἀλλ' οἱ ὃ Τηλεμάχης,
 Αἴας τε, καὶ Τυκρὸς. ὁ μὲν
 ὁ πῶς ἀγῶν· ὁ δὲ, τῶς. καὶ
 πῶς μὲν ἀπὶ τῶς τ' βαρύνει.
 ὅτι δὲ τῶς, καὶ Σαρπηδὼν τ' ὃ
 Δίος υἱός, ὁ παρὰ σῶς ὃ Ἀχλ-
 λῶς. καὶ ἀπὶ τῶς ὅχι πῶς ἄλ-
 λους ὁ μὲν, ἀλλ' αὐτῷ μὲν ἔκτο-
 ρα, Ἀχλὺς· ἀπὶ τῶς, εἰς, ἔσται.
 καὶ αὐτῷ Ἀχλὺς, Πάρος. τ' ὃ
 παρὰ σῶς, ἦος, καὶ δύο ἀνθρώποι.
 καὶ πῶς τῷ, φανότι· ὅχι οἱ
 οἱ ὁ ἡσυχία· ἔκτορ, ὅτι
 ἀπὶ τῶς τ' Ἀχλὺς, καὶ καί τις
 ὅπως ὁ πῶς αὐτῷ πῶς αἰετός
 λῶς, ἀλλ' οἱ αἰετός ἀπὶ τῶς
 παρὰ σῶς. πῶς δὲ τῶς; πῶς
 εἰς εἰς καὶ καί τις ἀντιβόλη-
 σαι, πῶς καὶ τῶς ὅλοις, ἔσται
 ἔσται δὲ καὶ πῶς. Τυ. πῶς
 μὲν ἔσται. ὅτι δὲ μὴ φίλος, ἀλλὰ
 παρὰ σῶς· ὅτι ὁ Πάτροκλος· ὃ Ἀ-
 χλὺς. πῶς λαγν. Πα. αὐ-
 τῷ ὃ Τυχιάδῃ τ' Πάτροκλος ὅτι
 παρὰ σῶς· ὅτι, λέγοντα σοὶ παρὰ
 σῶς. Τυ. ἡσυχία λῶς. Πα.
 ἀλλὰ τῶς αὐτῷ τ' ἐπὶ. Μὴ ἔσται

apud Agamemnonem, sed prius
 apud Cæneum & Exadium artem
 hanc inchoavit. Nec parasitandi
 finem prius videtur fecisse, quàm
 diem obiit Agamemnon. *Tych.*
 Equidem præclarus hic fuit parasit-
 us. At si quos alios nosti, conare
 dicere. *Para.* Quid igitur Tychia-
 de, nonne & Patroclus Achillis fuit
 parasitus, idque cùm nullo alio
 Græcorum fuerit deterior, neque
 animi, neque corporis dotibus, cū
 erat juvenis? Mihi equidem nulla
 in re ipso Achille videtur fuisse de-
 terior, ex ejus factis conjecturam
 facienti. Etenim Hectorem ru-
 ptis portis, ac intra munitionem
 juxta naves pugnantem expulit:
 & Protefilai navim incensam, ex-
 tinxit: quanquam in ea milita-
 bant, non ignavissimi, verum
 Ajax & Teucer Telamone nati,
 cataphractus alter, alter sagitta-
 rius. Quinetiam multos ex bar-
 baris neci dedit Achilles ille para-
 situs, atque inter hos Sarpedo-
 nem Iovis filium. Necut alii oc-
 cubuit: sed Hectorem Achilles,
 unus unum, Achillem Paris oc-
 cidit: hunc parasitum Deus, duo-
 que homines. Et moriens voces
 emisit, non quales Hector ille ge-
 nerosissimus, Achillem supplici-
 ter precatus, ut cadaver suis red-
 deret: sed quales parasitum emit-
 tere par est. Quenam autem sunt?
 Si mihi viginti duro in certamine
 tales Ante occurrissent, stravisse
 cuspide cunctos. *Tych.* Suf-
 ficiunt ista. Cæterum Patroclum
 non amicum: sed parasitum Achil-
 lis fuisse, proba. *Para.* Ipsum
 δ Tychiade Patroclum se para-
 situm dicentem exhibebo. *Tych.*
 Miranda dicis. *Para.* Audi igitur
 ipsos versus. Ne mea Pelide

σὺν ἀπάνδρῃ πηγήμῃ ὅστ' Ἀχιλλεύς, ἀπ' οὗ ὡς ἐτραφὴν ὡς οὐκ ἐπὶ δόμοισι. καὶ πάλιν ἀποβὰς, καὶ νῦν με δεξιὰ μὲν φησιν, ὁ Πηλεὺς ἐτρέφει ἐν δόμῳ, καὶ σὺν θεραπεῖν ὀνόμηνε. ταῖσι παρὰ σίτον εἶχεν. εἰ μὲν τοίνυν φίλον ἐβόλετο τὸ Πάτροκλον λέγειν, σὺ καὶ αὐτὸν αὐτομαζεῖς θεραπεύει. ἐλὼν ἔρχεσθ' ὡς ὁ Πάτροκλος. τίνας τοίνυν λέγει θεραπεύει, εἰ μήτε τῶν δούλων, μήτε τῶν φίλων; τῶν παρὰ σίτον δηλοῖται, καὶ τὸ Μηριόνην καὶ Ἰδομένην ἐ αὐτὸν θεραπεύει ὀνομαζέσθ'. ὅπως οἱ μὲν χαλκὸν τότε τὸ παρατίθων. σκέψῃ ὅτι ἐ σὺ τῶν καὶ τὸ μὲν Ἰδομένην, Διὸς υἱὸς ἦν, σὺν ἀξίῳ λέγειν ἀπάλαστον Ἀσπί, Μηριόνην καὶ τὸ παρατίθων αὐτῶν. τίς ὅ, καὶ ἐ Ἀετὸν γένειον δηλοῖται ὡς, καὶ πίνης, ὡς οὐ Θυκυδίδης φησὶ, παρὰ σίτον καὶ Ἀετὸν; τίς ὅ, καὶ ἐ ἱερῆς; ἐπικικῶς καὶ οἱ παρατίθων ἐ ἱερῆς τὸ τριφόντων εἶπιν. καὶ τὸν πάλιν ἐ παρατίθων τὴν Ἀθηναιῶν πόλιν πυρρὸν μὲν, εἰς ἐλὼν ἔρχεται ἀφ' ἑλίου. καὶ νῦν ἔσκει χαλκὸς ἐν τῇ ἀργαῇ καὶ τὸ παιδικῶν. ὅτοι μὲν δὴ τοιοῦτοι ὅστις μέλα ἀργαῖα, παρατίθων ἦσαν. σὺ ὅ δὴ ποῖον πικρὸν καὶ ζῆς ἐν πολέμῳ τὸ παρατίθων; καὶ πρῶτον μὲν ἐ τοῖσι δὲ δὲσιν ποιησάμεν ἔξισιν ἐπὶ τῷ παρατίθων, καὶ τὰ καὶ ἐ Ὀδυσσεὺς ἀξίῳ; καὶ γὰρ, ἀλλ' ὅν ἐν πολέμῳ καὶ καὶ αὐτὸς φησιν ἐστὶν, καὶ ὅστις ἀμὰ ἐν μάχῃ δόει. καὶ ὅν ἄλλοι στρατῶται ζέοντες ὑπὸ δέσῃ. ὁ μὲν, τις ἀετὸς ἀργαῖα τὸ κράν. ὅδε, θωράκιον ἐνδύεται. ὅδε, αὐτὸ τὸ δεινὸν ὑποπλήθειν ἐ πολέμῳ, τρέμει. ὅτοις ὅ, ἐστὶν τίς μέλα φαιδρὰ τῇ ἀετῶν, καὶ καὶ τῷ ἔσοδον ὅστις ἐν πρῶτοις ἀδελφῶν ἐστίν. ὅς τ' ἐφ' αὐτὸν, ὅπῃ ἐν πρῶ-

tu condas ossa scorsim, Sed simul, ut tecto nutriti viximus uno. Et rursum eodem in loco. Nam me susceptum Peleus studiosus alebat: Nomine meque tuum noto Theraponta vocavit. Hoc est, parasitum esse voluit. Etenim si Patroclum appellare voluisset amicum, haud illum theraponta nominasset. Liber enim erat Patroclus. Quos igitur dicit esse therapontas, si neque servos, neque amicos intelligit? parasitos nimirum. Quo nomine & Merionem Idomenei theraponta compellat. Sic puto vocabantur tunc parasiti. Considera etiam cum non dignari Idomeneum Iovis filium Marti æqualem dicere: sed ejus parasitum Merionem. Quid? nonne & Arillogiton vir popularis, & pauper, ut inquit Thucydides, parasitus fuit Armodii? nonne & amator? Parasiti enim admodum amantes eorum sunt à quibus aluntur. Rursum hic parasitus Atheniensium temp. tyrannide laborantem, in libertatem vindicavit, & nunc in foro stat æneus cum amasio. Illi itaque cum tales essent virtute clari, parasiti tamen fuerunt. Tu verò qualem in bello parasitum esse putas? Nonne hic primum pranius prodit in aciem: quemadmodum & Vlysses vult? Enimvero cui statim sub auroræ exortum pugnandum erit, ille cibum sumet. Et quo tempore alii milites præ metu, hic galeam diligenter adornat, ille thoracem induit, alius belli sævitiam suspiciens trepidat: tunc parasitus vultu valde hilari comedit: mox in aciem progressus inter primos dimicat. Qui verò alit ipsum, ordine post sequi-

τίπτεται τῷ ὀφθαλμῷ. καί τις αὐ-
 τὸν ὥσπερ ὁ Αἴας τὸ Τεῦκρον ὑπὸ
 τοῦ σκέπης καλύπτει. καὶ τὸ βελῶν
 ἀφιεῖται, γυμνάς τις αὐτὸν, τῷ
 τοῦ σκέπης. βέλτεται γὰρ οὐκ ἔστι μὲν
 λον σῶζειν, ἢ αὐτῷ. εἰδὲν δὲ ἐ-
 πίσει παρεστῶ. ἐν πολέμῳ. οὐκ
 αὖ ἐκ αὐτῷ δέπῃ ἢ τι λοχαγὸς,
 ἢ τι στρατιώτης ἀγχωρήσει, μεγάλῃ
 τε ὅτι περὶ. καὶ ὥσπερ ἐν συμ-
 ποσίῳ καλῶ καθεκείμενα. ὡς ἀξίον
 γὰ φιλοσόφῳ περὶ εἶδεν τὰτα πε-
 ρεκείμενα, ξεῖρον, ῥυπάνῳ, μα-
 κροῖ παρῳοῖς ἔχειν, ἀσπετηνῆς
 καὶ τὸ μαχίς, ἀφ' ἐνὶ ἀνθρώπων, πῶς
 οὐκ ἐν περὶ φρονήσει τούτης τὸ πό-
 λεις, τὴν ὑπερσφίς αὐτῆς ἢ τι
 κρηδομένης ὄραν; πῶς ὅτι οὐκ ἐν
 εἰρησῇ χλωρὸς ἐκρήγῃς ὄραν ἀν-
 θρωπίνης κειμένης, τὴν πόλιν ἀπο-
 ρῆται συμμάχων, τὴν ἐν τῇ εἰρηκῇ
 κρηδομένης ἐπιδόσῃ τῷ πολέμῳ;
 τοῖσιν μὲν ἐν πολέμῳ ὥς ἐν ῥήτο-
 ρας ἐκ φιλοσόφῳ εἰσὶν οἱ παρεσ-
 τοι. ἐν εἰρήνῃ ὅ, τοῦτο μὲν μοι δο-
 κεῖ ἐκ ἀφ' ἑρῆς παρεστῆκεν φιλο-
 σοφίας, ἐπὶ αὐτῇ ἢ εἰρήνῃ πολί-
 μῳ. καὶ ὥσπερ εἰδὲν, σκοπῶν
 τὰ τὸ εἰρήνης χρεῖα. Τυ. ἢ πῶς
 ξυνημι ὅτι τῷ πῶς βέλτεται. πε-
 πῶν μὲν ὅμως. Πα. οὐκ ἐν ἀγροῖν,
 καὶ δικαστήριον, καὶ παλαίστρας, καὶ
 γυμνάσια, καὶ κωπηλεία, καὶ συμ-
 πόσια ἔργῳ φαίνομαι, πῶς χρε-
 εῖα; Τυ. πᾶν μὲν ἐν. Πα. ὁ τοί-
 νον παρεστῶ, εἰς ἀγροῖν μὲν, καὶ
 δικαστήριον ἢ πᾶσι, ὅτι αἱ μὲν
 τοῖς συκοφανταῖς πᾶσι τὰ χρεῖα
 ταῦτα μάλιστα ὥσπερ, καὶ ὅτι
 εἰδὲν μέτερον ἐκ τῶν ἐν ταῖς γυμ-
 νασίαις. πῶς ὅτι παλαίστρας, καὶ τὰ
 γυμνάσια, καὶ τὰ συμπόσια, δι-
 κῆ, καὶ κρηδομένης μὲν ἢ τῷ. ἐπὶ
 πῶς ἐν παλαίστρῃ φιλόσοφῳ, ἢ
 ῥήτορ ἀποδίδει, ἀξίον συγκεισθῆναι

sequitur parasitum, illumque hic,
 ut Ajax Teucrum sub clypeo, te-
 git: relictisque telis, iecque nu-
 dato, defendit. Eum enim ma-
 vult incolumem tueri quam se
 ipsum. Quod si parasitus in bello
 ceciderit, neque praefectum agmi-
 nis, neque militum quenquam
 ejus pudebit, cujus magnum sit
 cadaver, eoque decore jacens quo
 in convivio. Aded ut indignum
 esset philosophi cadaver huic ad-
 jacens conspici, aridum, sordid-
 um, promissa barba, ante pu-
 gniam mortuum, imbellem ho-
 minem. Quis eam civitatem
 non contemplerit, qui tam mis-
 eros ejus propugnatores videat?
 Imò quis pallidos illos, & coma-
 tos homunciones conspiciatus ja-
 centes, non conjecerit, huic ci-
 vitati auxiliatores desse, aded
 ut scelestos qui detinebantur in
 carcere, ad bellum vinculis sol-
 verint? Tales in bello sunt Para-
 sitici, cum Rhetoribus & Philoso-
 phis comparati. Ceterum in pa-
 ce tantum praecellit Philosophiam
 Parasitica, quantum ipsa pax bel-
 lo praestat. Ac primum si tibi vi-
 detur, consideremus pacis loca.
Tych. Quid hoc sibi velit non in-
 telligo. Consideremus tamen.
Para. Nunquid forum, judicia,
 palæstras, gymnasia, venation-
 es, convivia, ego dicere possim
 civitatis loca? *Tych.* Rectè sanè.
Para. Parasitus autem ad forum,
 & causas agendas non se confert,
 puto quia sycophantis omnia hæc
 loca potius conveniunt: & quia
 nihil moderatè in his geritur.
 Verum palæstras, gymnasia, &
 convivia sectatur, ornatque hic
 solus. Quis enim Philosophus aut
 Rhetor nudatus, corpore cum

παροιστε τῷ σώματι; ἢ τίς ἐν γυμνασίῳ τέτων ὁστίς, ὅσα αἰχμῶν ὃ χροεῖα μάλλον ἐστὶ, καὶ μὴ ἐν ἐρημίᾳ τέτων εἰδὲς ἐν ὑποσταίῃ θηρίον ὁμοίᾳ ἰόν, ὃ ὃ παράττει, αὐτὰ τε ἐπὶ οὐκ ἐμείναι, καὶ δὲ χατὰ ῥαδίως, μεμελετηκώς αὐτῶν ἐν τοῖς δειπνοῖς καὶ φρογνῖν. καὶ ἔτ' ἔλθοις, ὅτε σὺς αὐτὸν ἐκπληττει πεφρακώς. ἀλλὰ καὶ ἐπ' αὐτὸν ὁ σὺς τ' ὁδοῖται θήρη, καὶ ὁ παρὰ σίτος ἐπὶ τ' οὐκ ἀντιπύρη. τὸς μὲν γὰρ λαγῶς, διόκει μάλλον ἢ κυνῶν. ἐν ὃ δὲ συμποσίῳ, τίς ἐν ἐκμιλλήσσει παρὰ σίτῳ, ἔτοι πείζοντι, ἢ ἐδίοιτι; τίς δ' ἐν μάλλον ἐκφραγῆς τὸς συμποσίῳ; πότερὴν ποτε ἤτος ἄδων ἐκώπλων, ἢ ἀνθρώπος, μὴ γελῶν, ἐν τελευτήῳ κήρυκος, εἰς γῆν ὁρῶν, ὡς περὶ ἐπὶ πύργος καὶ συμποσίῳ ἤκω. καὶ ἔμοιγε δοκεῖ, ἐν συμποσίῳ φιλάστροφος τοῖσιν ἐσθλῶν, εἰς ἐν βαλάντιον κύμα. φέρε δὲ ταῦτα ἀφόντες, ἐπ' αὐτὸν ἤδη βαδίζοντες τ' εἰς τὸν ὁδοῦν, σκοπῶντες ἄλγος, καὶ ὁδοῦν ἀλλοτρίως ἐκείνου. ὁδοῦν τοῖσιν ἰδοὺ τίς ἐν τ' μὲν παρὰ σίτῳ, ἀπὸ δόξης καὶ φρογνῖν, καὶ εἰδὲν μέλλον αὐτῶν, ἐν οἱ ἀνθρώποι οἰονταί. ὡς ῥήτορες ὃ, καὶ φιλαστροφος εὐρεῖ περὶ αὐτῶν, καὶ πῶς, ἀλλὰ πῶς, ὑπὸ τύφῃ, καὶ δόξης τελευτῶν. καὶ ὃ δόξης μόνον, ἀλλὰ ἐν τῇ αἰχμῇ ἐστι, ὑπὸ ῥυμῇ. καὶ ὃ μὴ παρὰ σίτος, ὅπως ἐστὶν αὐτῶν δόξης, ὡς ἐκ αὐτῶν εἰδὲν πῶς ἐν τοῖς αἰχμῶν ψηφίδας ἀμελῶς ἐστὶ. καὶ εἰδὲν αὐτῶν δεκεῖ ἀφρονῆς τὸ χεῖροισι τ' πυρῶς. οἷγε μὴ ῥήτορες, καὶ ὃ δεινότερον ἐστὶ, καὶ οἱ φιλοσοφῶν φάσκοντες, ὡς αὐτὰ ἔτι ἀφρονῶν

absurdus est, etiam illi qui se philosophari profitentur, ita miserè sunt

Parasito dignè comparetur? aut quis eorum in gymnasio conspectus, loci non sit potius dedecus? Atqui ne in deserto quidem illorum quispiam cum bellua congruere sustineret. At Parasitus eas irruentes expectat, & facile excipit, quas in conviviis contemnere didicit. Sed neque cervus, neque aper setis inhorrescens ipsum deterret. Imò si aper dentem adversus ipsum acuat, Parasitus vicissim in aprum acuit. Lepores autem magis insectatur quàm canis. Porro in convivio quis cum Parasito aut ludente, aut comedente certet? Ecquis convivas magis exhilaret? Vtrum hic qui canit, & cavillatur, an homo qui non ridet, in lacerna jacet, in terram intuetur, ut pote ad luctum non ad convivium veniens? Ac ut mihi videtur, hujusmodi est Philosophus in convivio cujusmodi canis in balneo. Age verò his missis, ad ipsam Parasiti vitam nos conferamus, quam simul consideremus, & comparemus. Primum igitur videat quisvis, Parasitum quidem semper gloriam contemnere, neque quid sentiant homines, curare. Rhetores autem & Philosophos non aliquos sed omnes comperiat, fastu, & studio gloriæ detritos: nec gloriæ modò, sed quod est hac re rursus, etiam pecuniæ. Contrà Parasitus animo erga pecuniam sic est affecto, ut nemo lapillos qui sunt in littoribus magis negligat. Nec putat aurum esse igni præstantius. Rhetores autem, & quod sunt

1. Περὶ τῶν ἐν τοῖς αἰχμῶν ἐκφραγῆς. Sic tom. 1. pagin. 164. ἔστιν ἡ πρώτη ἐκ τῶν ἐν τοῖς αἰχμῶν ἐκφραγῆς. Tangit finem hujus dissertationis Long. lib. 4. οὐ μὴν. Labau. Paraf. Bourd.

[illegible]

funt erga hæc affecti, quasi hac ratione potissimum laudem & gloriam sibi compararent. Quid verò de Rhetoribus dicam? hic causam agens, largitionibus est corruptus: ille dicendi artem profitens, à discipulis mercedem exigit: alius pro sua opera mercedem à rege pariter flagitat, nec pudore suffunditur. Præterea vir senex ob id peregrè proficiscitur, & quæstum facit, non aliter atque Indus, aut Scythia captivus, Nec cum pudet nominis, quòd sit merces id quod accipit. Nec solum his vitiis, sed etiam aliis animi perturbationibus obnoxios eos invenies, puta mœrori, iræ, invidiæ omnisque generis cupiditati. Sed Parasitus omnibus his affectibus vacat. Neque enim irascitur ob malorum tolerantiam, & quia non habet quod irascatur. Quòd si quando indignetur: nihil molesti & tetrici designat ejus ira: sed risum potius: estque conversantibus oblectamento: atque omnium minimè tristitia capitur, præbente hoc & largiente ipsi arte, ut nihil suppetat cujus causâ tristitiam contrahat. Caret enim pecuniis, domo, famulo, uxore, liberis, quibus pereuntibus omnino necesse est ut mœrore afficiatur qui ipsa possidebat. At neque gloriam, neque pecunias, neque formosum quenquam expetit. *Tych.* At ô Simo, contentaneum est illum ob victus inopiam mœstum reddi. *Para.* Ignoras ô Tychiade, statim ab initio, hunc qui victu indiget, non esse parasitum. Non enim

R 5

ГС-

ὁρῶντες ζητῶν ὄντες, ὅχι μὴ ὄντων.
 εἰ δὲ μὴ ὁ ἀνδρεῖται ἄλλως, ἢ πα-
 ρουσία ἀνδρείοτης, καὶ ὁ φρονιμος,
 παρρησία φρονήσεως, καὶ ὁ παρσί-
 τος, παρρησία τῆ παρρησιῶν,
 παρρησιῶν ἴση. ὥς οὖν γε τῶτο
 μὴ ὑπαρξήσῃ αὐτῷ, ὥς ἄλλω πινος,
 καὶ ὅχι ἀφροσύνης ζητήσῃ. Τυ.
 οὐκ ἔστιν ἐδὲ ποτε ἀπορήσῃ παρρησιῶν
 πρὸ φθός. Πα. εἰσιν. ὥς ἔτ' ἐπὶ
 τῷ, ἔτ' ἐπ' ἄλλω ἴσιν, ὅτε λυ-
 πηθεῖν αὐ. καὶ μὲν ἔστι πάντες ὁμοῦ
 φιλόσοφοι, καὶ ῥήτορες, φοβῶνται
 μάλιστα. τὴν γὰρ τοιωτέων αὐτῶν,
 εὐροί τις ἐν μὲν ξύλῳ περὶ οὐρανῶν.
 εὐροί ἐν δὲ πῃ εἰμὴ ἐφοβῶντο ἀπλη-
 στήριον, καὶ τὰς θύρας τῆ μάλα ἐρ-
 ρυμῶν ἀποκλείοντες, μὴ τις ἄρ-
 νύκτωρ ἐπιβλάσσειν αὐτοῖς διδίο-
 τις. ὅδ' ἐν τῷ θύρῳ τῆ δουρικῆς
 περὶ ἵππων, εἰκὴ ἔστι, ὥς μὴ
 ὑπὸ αἰμῶ ἀποκλείει. ἡγορῶν τῆ
 ψόφῃ νύκτωρ, ἐδὲν τι μᾶλλον θο-
 ρυβίται, ἢ μὴ γινώσκον. καὶ δὲ ἐρη-
 μίας τῆ ἀπὸν, αἰὲν ξίφος ἐδὲν.
 φοβεῖται τῆ ἐδὲν ἐδὲν. φιλοσό-
 φος τῆ πολλὰς εἶδον ἐν, ἐδὲν
 ὄντων διπλῶν, τὰς αἰσιν ἀποκλείοντες.
 ξύλα μὲν τῆ ἔχοντες, καὶ εἰς βαλ-
 νειὸν ἀπὸντες, καὶ ἐπ' ἀρσεν. πα-
 ρουσία μὲντοι ἐδὲν ἔχει κρη-
 ρήσιν μοιχείαν, ἢ βίαν, ἢ ἀρπα-
 γήν, ἢ ἄλλο τι ἀδικήμα ἀπλῶς.
 ἐπὶ οὖν τοῖς, ὥς ἐν εἰη παρ-
 σίτος, ἀλλ' ἐαυτὸν οὐκ εἶναι ἀδικεῖ.
 ὥς ἐν μοιχάσας τῶν, ἄρκα τῆ
 ἀδικήματι ἔστιν ἀδικήματι.
 ὥς ἐν τῶν ἀδικήματι. ὥς ἐν τῶν
 ἐν τῶν ἀδικήματι, ἀλλὰ φανῶν ἐν
 λαμβάνει, ὥς οἱμοῦ ὁ παρσίτος
 ἐν τῶν ἀδικήματι. αὐτὸ μὲν τῶν, ὅτι
 ἐν, ἀποκλείει, ἀναλαμβάνει τῶν
 ἀδικήματι. ἀδικήματι τῶν τοιαύτων ῥητό-
 ρων ἔστι φιλοσόφον ἀφροσύνη, ὅς μόνον

quod est, abjicit, & assumit quod delinquit. Ceterum
 istiusmodi flagitia permulta, non solum nostra ætate ab iis per-
 pe-

revera est Parasitus. Quod si
 fortis non aliter quàm fortitudine,
 prudens non aliter quàm pruden-
 tia præsente: sic neque Parasitus
 nisi parasitandi præsenti facultate
 parasitus erit. Nam si hoc illi non
 suppetit, de aliquo alio, non de
 parasito erit questio. Ty. b. Pro-
 inde parasitus nunquam alimenti
 laborabit inopia. Para. Sic sanè.
 Itaque neque hujus, neque alius
 rei gratia dolere possit. Verùm
 omnes Philosophi simul & Rhetor-
 es maximè timent: quorum plu-
 rimos cum baculo prodeuntes in-
 venias: quod non facerent nisi ar-
 matos metuerent: præterea vali-
 dè claudentes januas, veriti ne no-
 ctu perantur insidiis. At Parasitus
 ostium suæ domunculæ negligenter
 admovet, ne videlicet à ven-
 to aperiat. Noctu autem orto
 strepitu, non magis quam non
 orto, turbatur. Præterea per sola
 loca iter faciens, sine gladio am-
 bulat, nihil enim prorsus uspiam
 gentium metuit. At ego sæpe vi-
 di Philosophos, cùm nihil adver-
 si esset, arcus adparantes. Nam
 quando & ad balneum, & ad pran-
 dium se conferunt, baculos ha-
 bent. Nemo autem Parasitum
 adulterii, aut violentiæ, aut rap-
 inæ, aut alterius sceleris accu-
 sare possit. Nam qui esset hujus-
 modi, Parasitus non foret am-
 plius, sed in seipsum injuriosus.
 Adeò ut si mæcharetur, simul
 atque scelus committeret, sce-
 leris nomen acciperet. Et quem-
 admodum improbus non boni
 sed mali appellationem sumit:
 sic utique Parasitus si quid ma-
 li perpetrarit. Nam hoc ipsum

petrata scimus: sed scelorum quæ admiserunt relicta in libris monumenta habemus. Extat apologia Socratis, extat Æschinis, & Hyperidæ, neque non Demosthenis, rhetorumque & philosophorum complurium. Sed nulla extat Parasiti apologia: nec possit quisquam dicere Parasitum fuisse in jus vocatum. *Tych.* At per Iovem melior est Parasiti vita, quàm Rhetorum aut Philosophorum: mors verò deterior. *Para.* Imò contrà longè foelicior. Nam Philosophos omnes, aut quamplurimos malos malè diem obiisse scimus: alios veneno de maximis criminibus damnatos: alios toto corpore crematos: alios urinæ difficultate consumptos: alios in exilio mortuos. At nemo possit dicere Parasitum hujusmodi morte sublatum: sed foelicissima, ut pote bibentis, & comedentis. Quòd siquis violenta morte defunctus videtur, non cœto cibo periit. *Tych.* Hæc satis superque tibi pro Parasito contra Philosophos decertata sunt. Superest ut & illud explices, num honesta sit & utilis alenti hæc possessio. Mihi namque videntur divites, tanquam beneficium & gratiam conferentes, Parasitos alere, atque hoc ei qui alitur esse dedecori. *Para.* Quàm stolidi hæc sunt, nisi possis intelligere, locupletem virum, tametiù Gygis aurum habeat, esse pauperem, si solus edit: & mendicum videri, si solus sine parasito prodit. Et quemadmodum milles sine armis, vestis sine purpura, & equus sine phaleris minoris est pretii: sic dives sine parasito, humilis vilisque videtur. Quintetiam dives à parasito non parum

τῷ. τὸ δὲ παράσιτον, πλάσιον ἔδιδ-
 ποτι χρηματῶν. ἄλλως τε, ὡς δὲ οὐκ ἔστι
 αὐτὸ ἐπὶ ὧς οὐ φησὶ, τὸ παρασιτικὸν
 ἐκείνου δαλόντι, ὡς κρείττονι χεί-
 ρονα. ὅπως γὰρ μὴ τὴν πλεονέκτη-
 τὴν λισιτιλῆς ἐστὶν, τὸ πείσσειν τὸ πα-
 ράσιτον, ὅτι γὰρ μὴ τὸ χρηματῶν ὑπὸ
 αὐτῷ, καὶ ἀσφάλεια πολλὴ ἐκ τῆς
 τῆς δουλοφιλίας ὑπάρχει. ὅτι γὰρ
 μὴ καὶ ἐκείνου ὡς τις ἐπιχειρήσει τὴν
 πλεονέκτησιν, τῷτοι ὁρῶν παρῖστα,
 ἀλλ' ὡς δὲ ἀποδείξει φαρμάκον ὑ-
 δρίαις, ἔχον παράσιτον. τίς γὰρ ἂν
 πολυμήσειν ἐπιβλεψάμενος τῷ, τῶν
 σωτηρίων, καὶ σωτηρίων; ὡς
 ὁ πλάσιον ἔχει χρηματῶν μόνον,
 ἀλλὰ ἐκ τῆς μεγάλῃς κινδύνου ὑπὸ
 τῆς παρασίτου σωζέται. ὅτι γὰρ μὴ ὁ
 παρασίτος ἀφ' ἐκείνου φιλότητος, πάν-
 τος κινδύνου ὑπομνήσκει. καὶ οὐκ ἂν
 παραχρησάμενος τὴν πλεονέκτησιν φάγῃ
 μόνον, ἀλλὰ ἐκ ἀποδείξει αἰρεῖται
 συμφάγειν. Τυ. πάντα μοι δεκτὰ
 ὡς Σίμων διελεῖται, ὑπερήσας ἔδει
 τὸ σαυτῷ τήχης. ὅχι ὡς αὐτὸς
 ἔφασκες ἀμελήσειν ὡς, ἀλλ' ὡς
 αὐτὸς ἂν τις ὑπὸ τῆς μεγάλῃς γυ-
 μνασμοῦ. λοιπὸν, εἰ μὴ αἰχίον
 αὐτὸ τὸ ὀνομάζει τὸ παρασιτικόν,
 ἔχει μὴ καὶ. Πα. ὅρα δὴ τὴν ἀ-
 πόκρισιν, ἵνα σοι ἱκανῶς λίγιστον
 δοκῇ, καὶ περὶ πάλιν αὐτὸς ἀπο-
 κρινάμενος ὡς τὸ ἐρωτώμενος ἡ ἀε-
 ρα οἶς. Φέρε γὰρ, τὸ οἶτον οἱ πα-
 λαίοι τί καλεῖται; Τυ. τροφὴν. Πα.
 τί δὲ, τὸ σιτιστικόν, ἔχει τὸ ἰδίον;
 Τυ. ταῖς. Πα. οὐκ ἔστι καὶ μετὰ λόγον
 τὸ παρασιτικόν ὅτι οὐκ ἄλλο ἐστὶ.
 Τυ. ταῖς γὰρ ὡς Σίμων ἐστὶν, ὁ αἰ-
 χερόν φαίνεται. Πα. Φέρε δὴ πάλιν
 ἀποκρινάμενος μοι, πόποτε σοι δοκεῖ
 ἀφ' ἐκείνου, καὶ σωτηρίων ἀμφοῖν,
 ποτερον αἱ αὐτῶς ἴσοις, ἢ γὰρ γὰρ τὸ
 πλεόν, ἢ τὸ παραπλεόν; Τυ. τὸ
 παραπλεόν ἴσως. Πα. τί δὲ,
 τὸ πλεόν, ἢ τὸ παραπλεόν;

capit ornamenti: parasitum nun-
 quam ornat dives. Præterea ne-
 que probum est ipsi, ut parasitetur
 illi, tanquam meliori deterior.
 Quinimo diviti hoc utile est,
 quod parasitum alit, à quo non
 solum ornatur, sed ex cujus sa-
 tellitio securitatem magnam con-
 sequitur. Neque enim facile quis-
 quam pugna divitem aggredietur
 quem videat ab hoc stiparum: imò
 neque veneno tollitur, qui
 parasitum habebit. Quis enim
 hoc prægustante, & præbente
 quenquam ausit insidiis petere?
 Itaque dives non tantum à parasito
 ornatur, sed etiam à maximis pe-
 riculis servatur. Ita tantus est pa-
 rasiti amor, ut omne periculum
 perferat. Nec diviti tantum con-
 cedit cibum sumere, sed una
 comedendo commori exoptet.
Tych. Omnia, Simo, mihi vi-
 deris disseruisse, ut cui nihil in
 arte tua desit: non ut aiebas,
 tanquam inexercitatus, sed tan-
 quam à maximis institutus.
 Quod reliquum est, scire velim
 num turpe sit Parasitices nomen.
Para. Vide meum responsum: an
 tibi de his sat dictum videatur. Tu
 verò ad questionem responde quod
 quàm optimum censies. Age e-
 nim, quid veteres vocant σίτον?
Tych. Alimentum. *Para.* Quid
 autem σιτιστικόν, nonne comedere?
Tych. Maximè. *Para.* Proinde
 hoc in confessio est Parasitari aliud
 nihil esse. *Tych.* At illud est,
 Simo, quod videtur turpe. *Para.*
 Age, iterum mihi responde, ut-
 rum præstare tibi videtur, &
 proposito utroque utrum elige-
 res, Navigare, an Adnavigare?
Tych. Adnavigare. *Para.* Quid
 verò, Currere, an Adcurrere?
Tych.

Τυ. τὸ παρατρέχειν. Πα. ἢ ὃ, τὸ
ἰππεύειν, ἢ τὸ περιπιδεῖν; Τυ. τὸ
περιπιδεῖν. Πα. ἢ ὃ, τὸ ἀκροά-
ζεσθαι, ἢ τὸ παρατηρεῖν; Τυ. τὸ πα-
ρατηρεῖν. Πα. ὅτι οὐ μόνον τὸ ἔλκειν
ἐστὶν ἰατρικὴ μάλλον τὸ παρασιτεῖν.
Τυ. ὁ μολογὴν ἀνάγκη καὶ σοὶ λοιπὸν
ἄσπεροι παῖδες, ἀφίσταμαι ἐς ἰώος,
καὶ μετ' ἄλλων, μαθησόμεθα τῷ
πικρῷ. σὺ δέ με αὐτῷ διδά-
σκου ἀφ' ἡμέρας, ἵππῃ ἐσθλῶς
μαθητὴς σοὶ γίνομαι. Ὁσοὶ ὃ καὶ
πῶς μητρεὺς μᾶλλον τὸ εὖ φέ-
ρειν ἢ πικρῶν.

Tych. Adcurrere. *Para.* Quid
verò, Equitare? an Adequitate? *Tych.*
Adequitate. *Para.* Quid,
Iaculari, an Adiaculari? *Tych.*
Adiaculari. *Para.* Proinde ma-
lis pariter parasitari quàm edere.
Tych. Fateri cogor. Cæterùm
mane & à prandio ut pueri, arti-
tux operam daturus, te adibo.
Æquum autem est ut eam me do-
ceas citra invidiam, siquidem
primustibi sis discipulus. Perhi-
bent autem primos liberos à ma-
tribus diligi impensius.

1 Φασι δὲ] Hoc accipiendum est cum distinctione. Nam verum illud est in
matre quæ non convolat ad secundas nuptias. Alias falsum, ut testantur politissi-
mi Homerici versus quos ex Odyss. profert Stobæ. scem 192. vide D. Ambros. 6.
Hexamet. Bourd.

ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ, ἢ ΠΕΡΙ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ. | ANACHARSIS, SEU DE GYMNASIIIS.

ARGUMENTUM.

*Anacharsis & Solon introducuntur inter se disputantes de Gymna-
sitis, quorum vanitatem ille barbarus perstringit, hic verò Gra-
ecus utilitatem & usum defendit. Eadem etiam opera occasio-
nem arripit dicendi quibus disciplinis, quibusque exemplis ani-
mos juvenum Athenienses instituere, & quibus corporum exer-
citiis quemque in finem informare soliti fuerint. Nimirum ut
Juventus animis & corporibus bene comparata temp. augere &
tueri posset.*

Τ αὐτὰ ὃ ὁ μὲν ὦ Σόλων, πῶς
ἐνέγκω οἱ νέοι ποιεῖν;
οἱ μὲν, αὐτῶν περικλεέ-
ς μοι, ἀλλήλους ὑποσκε-
λίτῃσιν. οἱ δὲ, ἀγχασι, καὶ λυ-
γίσσιν, καὶ ἐν τῇ πληρῇ σωματικῇ

hec verò, Solon, cur
faciunt, vestri juve-
nes? quorum alii sese
mutuò supplantant am-
plexi: alii alios præfocant &
verberant, seque cœno immil-
cent,

1 Ταῦτα] Hanc paginam interpretor ad lib. 10. Heliodor. Bourd.

1 Κα]

ροταῖα καλινδάρμοι, ὥσπερ σύες.
καίτοι καὶ ἀρχαῖς εὐθὺς ἀποδυά-
ρμοι, ἰάροι γάρ, λίπα τε ἡλί-
ψαυθ, καὶ καλίστηι μάλα εἰρμή-
κως ἄπερθ· τῷ ἑπείρου ἐν τῷ μέρ-
μῳ ὅ, ἐκ οἷοι ὅ, τι παθόντες, ὡ-
δῶσι τε ἀλλήλους συνενδύκτες, καὶ
τὰ μέτωπα συναρύττουν, ὥσπερ
οἰκεῖοι. ¹ καὶ ὡς ἰδὲ δρᾶρμθ· ἐκεί-
νοσι τῷ ἑτεροῦ ἐκ τῶν οὐρανοῦ, ἀρῇ-
κην εἰς τὸ ἰδᾶρθ· εἴτ᾽ ἐπικρατέ-
σων, ἀνακύπτεν ἐκ τῶ, συναρῶν κα-
τω εἰς τὸ πηλόν. τίλθ· ὅ ἡδὴ τῶ-
πλίξας αὐτῷ τὰ οὐκίη καὶ τῶν γα-
στῆρα, τῷ πῆχυν ὑποδαλὼν τῷ λαι-
μῷ, ἄγχι ἄβλιον. ὁ δὲ, παρα-
κρατέει εἰς τὸ ἄμην, ἐκτεδύσει οἶκον
ὡς μὴ τέλει ἀποπνιγείη. καὶ εὐδὲ
ἔῃ ἰλαίη ἐνεκα φείδοντα, μὴ μο-
λωσεῖθ. ἀλλ' ἀφαισίουτες τὸ χεῖ-
σμα, καὶ ἔῃ βορβόρον ἀναπληρόντες,
ἐν ἰδρῶν ἄμην πολλὰ γέλασεν ἐμ-
βρι γῶν παρέχουσιν, ὥσπερ οἰσὺ χέλυες
ἐκ τῷ χερῶν διαλιθεύουσιν. ἑτεροῖ
ὅ ἐν τῷ αἰδρῶν τῷ αὐλῆς τὸ αὐτὸ
τῷ τῷ δρῶσιν. ἐκ ἐν πηλῷ οὐτοί γε,
ἀλλὰ ψάμμου πῶν τῶν βαθίων
ὑποδαλόμενοι ἐν τῷ ὀρύγγῳ, πα-
ρᾶπτοι τε ἀλλήλων, καὶ αὐτοὶ ἐκ-
τες πατήσιν τῶν κῆν ἀλεκτρυόνων
δίχην, ὡς ἀφουκῶτεροι εἶεν ἐν ταῖς
συμπλοκαῖς οἶκον, τῷ ψάμμου τῷ ὀλ-
δοι ἀφαιρέσης, καὶ βεβαιότερον
ἐν ξηρῷ παρεχούσης τῶν ἀνέκλιναν.
οἱ δὲ, ὀρδοσάδην κενονδάρμοι, καὶ
αὐτοὶ παίξουν ἀλλήλους ὡς παλαιόν-
τες, καὶ λακνίζουσιν. οὐτοσὶ γῶν
ἐ τῆς ὀδονίας ἵοικεν ἀποπνιγείη ὁ
κακοδαίμων. οὕτως αἰμῶν αὐτῷ
ἐ ψάμμου ἀναπλήσων τὸ σῆμα.

cent, perindeque ac sues volu-
tantur. Nam initio statim de-
positis vestibus (quod videbam)
oleo sese unxerunt, & placide
admodum alter alterum rasitissi-
mum. Deinde nescio qua de
causa, depresso vultu alii alios
pulsant, & frontes arietum in-
star collidunt. En autem ille
sublatis cruribus alterum humi
prostravit, in eumque incum-
bens caput erigere non finit, in
cœnum deorsum adigens: tan-
dem verò ventre cruribus circum-
dato, & subiecto gutturi cubito,
miserum præfocat. Hic verò plau-
su ad humerum facto, supplicat
opinor ne penitus præfocetur. Sed
neque olei causa parcunt sibi, ne
inquinentur. Verùm deleta un-
ctione, obductoque cœno, mihi
risum pariunt quòd sudore multo
perfusi, velut anguillæ è manibus
elabuntur. Rursum alii in atrio
hoc ipsum faciunt: atque hi qui-
dem non in luto: sed profundam
arenam in fossâ subicientes, alii
alios conturbant: ipsique ultro
gallorum instar pulverem asper-
gunt, quominus ut puto, in com-
plexibus effugiant, arena dementē
lubricitatem, & firmiorem in
arido præbente comprehensio-
nem. Atque ² hi stantes erecto
corpore pulverulenti, se invicem
irruentes percutiunt, & calci-
trant. Hic igitur dentes videtur
expuere infœlix, adeò illi os to-
tum & arena & sanguine opple-
tum est, pugno ut vides in maxi-

mam

¹ καὶ ὡς ἰδὲ] καὶ νῦν ἰδὲ. Marcil.

² Hi stantes] Trita erant apud Græcos certamina, pancratium, palastra, & cursus. De pancratio, ludorumque generibus, quibus Græci antiqui & Romani usi sunt, lege Bud. annot. ad l. Athletas. De his qui norantur infam. & ad l. quæ auctione ad l. Aquiliam. Gell. lib. 13. cap. 26. Propert. lib. 3. Cogn.

πὺς ὡς ὁραῖ παρὰ χθονίῳ ἐς τὴν
 γῆν. ἀλλ' οὐδὲ ὁ ἀρχὸν οὐτοσί
 διήρησιν αὐτὸς, καὶ λυγρὸν τὴν μὲ-
 χλυν. περὶ μὲν οὖν τῇ παρὰ φουρδί
 τῇ δ' ὁρᾷ τὴν πᾶσι εἶναι. ὁ δ'
 καὶ ἐπεὶ αὐτὸς, καὶ τῇ παρὰ φουρδί
 ἐπαινεῖ. ἀλλὰ δ' ἀπαρᾷδι πάντες
 ἐγκρίσιν, καὶ ἀπαρᾷσιν; ὡς περ
 ῥοιτὶς, ἐπὶ δ' αὐτῷ μόνον. καὶ
 ἐς τὸ αὖτε συναλλοφροῖ, λακίχουσι
 τ' αἶμα. πᾶσι δ' ἐν γῆν εἰδέναι πᾶ-
 ρα ἀρᾷ δ' αὖ ἐν παρᾷ, ὡς μοι-
 με καὶ καὶ μοι εἰκέναι δοκεῖ τὸ
 περὶ γῆς, καὶ οὐκ ἔστιν ὅτις ἀνὴρ
 διὰς μὲν ἐπαινεῖ με ὡς ὁ παρὰ
 παρᾷ δ' αὖ τῶν δ' ὄντων. Σο. καὶ
 εἰς τὴν δ' Αἰάχαρος, τοιαῦτα σοί
 περὶ γῆς φανίσται, ξίνα καὶ ὄν-
 τα, καὶ περὶ πολλοῦ τῇ σκυδικῇ ἐν
 ἀπείρῳ, καὶ δ' αὖτε ὁ ὕμν πολλὰ
 εἰς εἶναι καὶ γῆς, καὶ ἐπαι-
 νᾷς εἶναι, πᾶσι δ' αὖτε ἀλλό-
 κας εἶναι διὰ γῆς αὖ, ἢ πᾶσι ὕμν
 ὡς περὶ οὐ καὶ ἐπαινεῖ αὐτῆς. πᾶσι
 ἀπὸ γῆς δ' αὖτε γῆς. ὁ δ' αὖτε καὶ
 τῇ γῆς εἶναι, ὡς ὁ δ' αὖτε ὡς
 ταῖς παρᾷ ἀλλοφροῖ, καὶ περὶ
 οὐ καὶ τῇ γῆς, ἢ ἐπαινεῖ τὴν
 γῆν, ἀλλ' ἔτι καὶ γῆς εἶναι ἀ-
 τερπὴ τὸ περὶ γῆς, καὶ ἀπὸ γῆς
 μικρὰ ἐπαινεῖ τοῖς σκυδικῇ. καὶ γὰρ
 ἐν διατρίβῃ ὡς περὶ οὐ καὶ πᾶσι
 οὐ καὶ τῇ Ἑλλάδι, ὡς εἰς μὲν αὖ
 ἐ αὐτῶς εἶναι τῇ περὶ γῆς, ἢ πε-
 ρὶ γῆς. ὡς περὶ τὸ περὶ γῆς ὡς
 τῇ αὖτε ἐν λυσιτελίῃ εἶναι διὰ
 Αἰα. ἀπὸ γῆς ὡς Σόλων. ὡς περὶ
 γῆς περὶ ὡς φιλίμ, καὶ περὶ
 εἰς ἢ ὡς περὶ τοῖς πᾶσι δ' αὖτε
 εἰσεται ὡς ὁ καὶ τῇ διελθόμεναι τῇ
 ἀκινάκῳ. ἀπὸ γῆς εἰς μὲν πᾶσι
 ὡς περὶ τοῖς γῆς, ἢ πᾶσι φῶς
 περὶ αὐτῶς. Σο. ὁ δ' αὖτε ὡς
 πᾶσι ὡς Αἰάχαρος, γῆς εἶναι ὡς

mam illiso. Sed neque hic præs-
 ipsos se jungit, & pugnam dirimit.
 (Etenim ex purpura conjicio hunc
 esse ex præsidiis quempiam) sed
 & incitat, & laudat eum qui per-
 cussit. Porro alii passim pulvere
 implentur, ac veluti currentes,
 subsiliunt eodem in loco manen-
 tes: & in altum unâ salientes,
 aërem calcibus laceffunt. Quo-
 circa scire velim cui bono hæc fa-
 ciant. Nam hæc actio mihi potius
 videtur esse insania: neque me
 quisquam ab hac sententia dimo-
 veat, hos qui ista faciunt, desin-
 pere. Solon. Nec immeritò Ana-
 charsi, quæ sunt, tibi videntur
 hujusmodi, peregrina cùm sint,
 multumque à moribus Scythiis
 abhorreant. Quemadmodum &
 vobis verisimile est esse multas
 disciplinas, & studia, quæ nobis
 Græcis aliena esse viderentur, si-
 quis nostrum, ut tu, iis superve-
 niret. Verum ὁ bone bono sis ani-
 mo. Neque enim insanix sunt
 hæc quæ fiunt: neque per contu-
 meliam hi se mutuo percutiunt,
 & in luto volutant, aut pulverem
 aspergunt. Sed hæc res quendam
 habet usum non injucundum, ne-
 que exiguum vigorem corporibus
 affert. Quare si in Græcia, quod
 te facturum puto, commoreris,
 brevi tu quoque unus ex iis eris
 qui lutum, aut pulverem colli-
 gunt: hoc usque adeo volupe &
 utile tibi videbitur. Ana. Apa-
 ge Solon. Hæc sint vobis utilia &
 jucunda. Quod ad me attinet, si-
 quis vestrum tale quid mihi pro-
 ponat, intelliget me non frustra
 acinace accinctum esse. Verum
 dic mihi quod nomen huic rei in-
 didistis, aut quid ipsos facere di-

eamus? Sol. Locus ille, Anacharsi, à nobis vocatur Gymna-
 sium,

ἡμῶν ὀνομαζέται, καὶ ἐπὶ ἱερῶν Ἀ-
πόλλωνος ὁ λυκίος. καὶ τὸ ἀγάλμα
ῥ αὐτοῦ ὅρας, τὸ ἐπὶ τῇ στήλῃ κι-
κλίμενον, τῇ δεξιερᾷ μὲν, τὸ τόξον
ἔχοντα. ἡ δεξιὰ δὲ, ὑπερὶ κεφα-
λῆς ἀνακυκλωμένη, ὥστερ ὅτι κα-
μῆται μακρῶς ἀνακαυόμενοι δίκηνσι
τὸ θεόν. τὸ γυμνασμάτιον δὲ τέτων,
τὸ μὲν ἐν τῷ πηλῷ ἐπαίον, πάλιν
κρᾶσι. οἱ δὲ ἐν τῇ κρήνῃ παλαί-
ουσι ἐ αὐτοί. τὸ δὲ παῖον ἀλλήλους
ἐρρωσθῆναι, παγκρατὶα ζεῖν λίγερμ.
καὶ ἄλλα δὲ ἡμῖν ἐν γυμναστίᾳ τοιαῦ-
τα πυγμῆς, καὶ δίσκου, καὶ ὑπερ-
ἀλλιαδ. ὅν ἀπάντων ἀγωνίας σφύ-
ζεσθαι. καὶ ὁ κρητῆρας, ἄριστος εἶ-
ναι δοκεῖ τὸ κρεῖν αὐτὸν, καὶ ἀναι-
ρεῖται τὰ ἀθλα. Ἀνα. τὰ δὲ ἀθλα
τίνα ὑμῖν ταῦτα εἰσι; Σο. ὀλυμπιά-
σι μὲν, τέφαντον ὅτι κοῦν. ἰδοῦσι
δὲ, ἐν πίτυ. ἐν νεμέᾳ δὲ, σελί-
νον παλαιγμένον. πυθαῖ δὲ, μῆλα
τὸ ἱερῶν δὲ θεῶν. παρ' ἡμῶν δὲ τοῖς

sim, & est Lucii Apollinis tem-
plum: Cujus vides simulachrum,
eum qui est super columna reclina-
tus, qui quidem manu sinistra te-
net arcum: cujus verò dextra,
super capite reflexa, Deum tan-
quam ex longo labore quiescen-
tem ostendit. Cæterum horum
exercitiorum: aliud quod illo in
luto fit, Lucta vocatur. Illi verò
in pulvere quoque luctantur.
Quod verò se invicem erecto cor-
pore percutiunt, Pancratio de-
certare dicimus. Sunt præterea &
alia nobis ejusmodi gymnasia,
pugilatus, disci, & saltus: quo-
rum omnium certamina propone-
re solemus: quorum qui palmam
adeptus fuerit, judicatur omnium
præstantissimus, & reportat præ-
mia. *Ανα.* Quænam verò sunt ista
præmia? *Σο.* In Olympiis corona
oleagina, in Isthmiis pinea, in Ne-
meis ex apio concinnata, in Pythiis poma Deo sacra. Cæterum apud
nos

τὸ πυθαῖ δὲ μῆλα τὸ ἱερῶν τῷ θεῷ. Hæc sic vertit Vincentius Orsopæus, nescio
quam bene: nam in Græco de sacerdotibus ne verbum quidem; ἱερῶν inclinatur à
recto ἱερὸς, id est, sacer, non à ἱερῶς, quod est sacerdos. Vertere igitur debebat
poma deo sacra proponerebantur. Olim suspicabar μῆλα hoc loco interpretari debere
non poma, sed oves, ut & apud Maximum Tyrium sermone 37. & in Antholo-
gia primi lib. primo epigrammate: eo quod campus Crissæus vel Cithæus, qui
erat Apollini sacer, ad oves pascendas aptus erat, non autem ad poma ferenda,
quando erat sine arboribus. Sic enim de eo Pausanias in Phocicis: τὸ δὲ πεδίον τὸ
δοτὶ τὸ Κίρρας πεδίον ἐστὶν ἀπαι καὶ φυλάσκειν ἀνδρα καὶ ἰθάλασσιν, ἢ καὶ πρὸς ἀρετὴν
ἀχρηστοὶ τῷ γῶν εἰς δένδρον τερωλὼ εἰδότες. Oves igitur, quæ pascabantur in eo
campo non arato nec arboribus confito, erant Apollini sacræ, & quibus, ut puta-
bam, quædam pro bravio dabantur cuidam athletarum generi. Sed aliter sentire
me coëgit Libanius Sophista in laudatione palmæ & pomi arboris, ubi hæc legun-
tur: φοινῆς μὲν γὰρ παντὸς ἀγῶντος γίνεσθαι στέφανον, καὶ τὸ δάμνον ἔχει νίκης ὑπό-
μνημα, μάλιστα δὲ αὐτὸς στεφανοῖ τὸ ἀγῶνα τὸ Πύθειον. Itaque hoc loco non male
μῆλα poma intelliguntur, μάλιστα tamen pomum arborem non fructum significat,
& videntur poma sola inepta ad coronam texendam. Sed ut Libanius cum Luciano
concilietur, intelligo victorem coronatum fuisse ramusculis ejus arboris suo fru-
ctu oneratis. Sed notandum est bravium mutatum fuisse à temporibus Pausaniæ:
nam à secunda Pythiade coronas pro bravio instituit ait, & quidem ex lauro. Sic
enim in Phocicis: δούτερα δὲ πυθαῖδιν καὶ θεῶν ἀθλοῖς ἐκάλεισαν ἐπὶ ἀγῶνι ζῆτα,
στεφανίστω δὲ ἀγῶνα δοτὶ τέτι κατιστήσαντο — δαίμονος δὲ στέφανον ὅτι τὸ πυθαῖον
τῇ νίκῃ κατ' ἄλλο μὲν (ἡμῶν δοκῶν) ἐστὶν ἐδόν, ὅτι δὲ τὸ δάμνον θυγατρὸς Ἀπίλλωνος
καὶ ἐρεωδωτοῦ κατιστήσαν ἢ φέμα. Aliam vero ejus rei causam refert Aelianus Var.
lib.

παταθησάμενος, τὸ ἔλασεν τὸ ἐν τῇ
 καρδίᾳ. πὶ ἐγέλασας ὁ Ἀνέχμενος;
 ἢ διότι μικρὸν ἐστὶ πάντες ἵνα δοκῇ;
 Αἰα. ἔκ' ἀλλὰ πιστοτέρως ὁ Σόλων
 κατέλειξεν τὰ ἄλλα, καὶ ἄξιον τοῖς
 τοι ἀφ' ἧσιν αὐτὸ φιλοημιόλῃ ἐπὶ
 τῇ μεγαλοδωρίᾳ, καὶ τοῖς ἀγωνισταῖς
 αὐτοῖς ὑπεριστάμενον ὡς τὴν
 ἀσπίδα πρὸ τοῦ τελευτᾶν. ὅτε μέλαιν
 ἔνευεν, καὶ σπλάνον, πεσόντων ὡς πε-
 ντὶν, καὶ χερσὶν αὐτοῦ, ἀγχορῶντας
 αὐτοῖς ἀπὸ τοῦ καὶ καὶ καὶ καὶ καὶ καὶ
 ὡς οὐκ οὐκ ἀπασφύοντας ἀπερῆσθαι
 μέλαιν ὅταν ἐπιθωμίᾳ, ἢ σπλάνον ἐστ-
 ραφῶν, ἢ πῖτοι, μήτι πληρὴ κα-
 ῶν χερσὶν αὐτοῦ τὸ ὄψωπον, μήτι
 λακκοῦνται ἐν τῷ γαστρὶ ὑπὸ τῷ
 ἀνταγωνιστῇ. Σο. ἀλλ' ὦ ἄελπε,
 εὐκ εἰς ψαλὸν καὶ διδόμεμα ἡμῖν δόσι-
 βλάπετον. πάντες μὲν γάρ ἐσι ση-
 μεῖα τ' ἡέκας, καὶ γυναισμάτω,
 οἵπποις οἱ κατ' ἡσυχίαν. ἡ δὲ περὶ
 μεγαλῶν τῶν τοι δόξα, ὅς πᾶν
 ἀξία τοῖς ἰσικηχέσιν. ὑπερὶ ἧς ἔ-
 λακκοῦνται πολλῶς ἔχοντες θηρωμέ-
 νους τῇ ὑπελασσοῦ ἐν τῷ ποταμῷ. ἔργον
 δὲ πᾶν ὡς ὁρᾷται ἐν αὐτῇ. ἀλλὰ
 γὰρ τὸ ἐργάμενον αὐτῆς, πολλὰ καὶ
 θυγατέρες αὐτῆς ἐν τῇ δόξῃ, τὸ τ'

nos in Panathenæis oleum ex oli-
va Minervæ sacra. Quid risisti A-
nacharsi? an quia hæc tibi visa
sunt exigua? *Ans.* Non: sed
omnibus modis præclara præmia
percensuisti, digna ob quæ, qui
ea instituerunt, munificentia glo-
rientur, & quibus consequendis
certatores gnaviter operam dent:
adèd ut pomorum, & apii causa
tantum laborem perferant, & pe-
riclitentur, dum alii ab aliis præ-
focantur, & distorquentur, cum
non liceat sine negotio potiri ma-
lis, si quis cupiat, aut apio coro-
nari, aut pinu, quin ipsi luto il-
lita facies, & venter calcibus ab
adversariis percussus fuerit. *Sol.*
Atqui ò optime, non ad tenuia
dona respicimus. Etenim hæc si-
gna sunt victoriæ, & indicia qui-
bus victores cognoscuntur. Cæte-
rùm quæ hæc comitatur gloria,
quavis re digna est victoribus: pro
qua iis honestum est calcibus per-
cuti, qui claritatem ex laboribus
venantur quoniam citra laborem
non obtingit: sed oportet ejus ap-
petentem, multas molestias ini-

lib. 3. cap. 1. scilicet eo, quod Apollo, postquam Pythonem occiderat, in aqua Penei fluvii in loco dicto Tempe purgatus inde laurum decerpit, & Delphos attulit. Laurea igitur corona olim præmium erat victoribus datum in Pythiis, sed tempore Luciani & Libanii vel id mutatum fuerat, vel poma data sunt pro bravio in agone quodam multum postea introducto & recepto laurea manente pro præmio cursoribus & antiquorum certaminum athletis. At ecce Heliodorus in *Æthiopis armatis* cursoribus palmæ ramum pro bravio datum fuisse dicit. Sed in omnibus sacris certaminibus alii brevius auctarii vice datum fuisse asserit Pausanias in *Arcadicis* pag. 276. & Plutarchus *Sympos.* 8. cap. 4. Heliodorus tamen nullum aliud præmium pro victoria suo Theageni adjudicat præter ramum illum palmæ arboris. Sed non est dissimulandum viri summi sententia, qui in notis ad Dionem per poma vult intelligi lauri baccas, sed sine exemplo. Ausonium etiam reprehendit enumerantem diversa bravia sic:

Serta quibus pinus, malus, oliva, apinus.

Sed cum eo consentit Libanius loco citato, qui $\mu\alpha\lambda\iota\alpha$ habet, non $\mu\tilde{\alpha}\lambda\alpha$. Tamen jure videtur arguere Ausonium, qui dum Græcum epigramma exprimit, male $\mu\tilde{\alpha}\lambda\alpha$ per *malus* vertit. Sed fateor per $\mu\tilde{\alpha}\lambda\alpha$ me non posse capere, quomodo intelligi possint poma. *Salmo.*

Тема. II.

S

2 St-

ἤδη τὸ λυσίπλις, καὶ ἡδὺ τέλει
 ἐκ τῆς καμάτων ἀειμῶν. *Ανα.* τὸ πο
 φῆς ὃ Σόλων τὸ τέλει ἡδὺ, καὶ
 λυσίπλις, ὅτι πάντες αὐτὸς ὅσον
 τὰ ἐστρατεμῶν, καὶ ἐπὶ τῇ νίκῃ
 ἐπαινέονται, πολλὸν ὡς περὶ οἰκεί
 οντες ἐπὶ ταῖς πληγαῖς. οἱ δ', ὡ
 δαιμονόμοιοι, ἀπὶ τῆς πόλεως μῆλα
 ἐ σίλιντα ἔχουσιν. *Σο.* ἄπειρ
 οὐκ ἔστιν ἡμεῖς ἐπὶ. μὲν μικρὸν δ',
 ἀλλὰ σὺ δὲξαι αὐτῶν, ἐπιδῶν
 ἐς τὰς πεινυρίας ἀπὸν, ὅρας πο
 σὺν τὸν πληθὺν ἀνθρώπων συλλογῶν
 ἐπὶ τῷ θάτῳ τῶν τοιούτων, καὶ ἵατα
 μυριάσιν συμπεληρῶν, καὶ τὰς
 ἀγωνιστὰς ἐπαινεῖς. τὸ δ' ἐνικ
 οῦν αὐτῶν, ἰσθῆνι νομιζόμενοι.
Ανα. αὐτὸ τὸτο ὃ Σόλων, καὶ τὸ
 οἰκιστὴν ἐστὶν, εἰ μὴ ἐπ' ὀλίγον ταῦτα
 πύχουσι, ἀλλὰ ἐν τοσούτοις ἵατα
 καὶ μέρουσι τῶν ὑπέρων. οἱ δὲ λαοὶ
 δίδαιμονόμοιοι αὐτὸς, αἰμαλὴν
 νομίζουσιν ὁρῶντες, ἢ ἀγχομένους ὡς
 τῶν ἀντικαλῶν. ταῦτα γὰρ τὰ δίδαι
 μονόμοιοι ὡς ἐστὶν τῇ νίκῃ αὐτῶν.
 παρ' ἡμῖν δ' τοῖς Σκύθαις, ὡς π
 ὃ Σόλων, ἢ παρὰ τὴν πόλιν
 τῶν, ἢ ἀνατρεῖσθαι ὡς παρὰ τὴν
 μάχην ἀειρήνην, μεγάλας οἱ πρὸς
 οὗται πᾶς ζημίας ἐπύχουσι, καὶ
 ἐπ' ὀλίγον τῶν μαρτύρων τὸτο πάθος
 πᾶς. ἔτι γὰρ ἐν πληκτοῖς ἵατα
 οἶα σὺ διηγῇ, τὸ ἐστὶν, καὶ τὸ ἐν
 ὀλυμπία. ἐμὲν ἀλλὰ τὰς μὲν ἀγωνιστὰς,
 οἰκτεῖναι μοι ἐπιπῶν, ὡς πύχουσι. τὸ δ'
 ἵατα, ὡς φῆς ἀπαιτῶν τὴν τῶν
 δρίκων ὡς ἀγχομένους ἐς τὰς πειν
 υρίας, καὶ πάντων ταυμάζω, εἰ τα
 ναγκῆα παρὲντες, ἀολάζουσιν ἐπὶ
 τοῖς τοιούτοις. εἰ δὲ γὰρ ἐκείνῳ πᾶσι
 ταυμάζω καὶ ἀνοήτοι, ὅτι τὸτο τερπνόν
 αὐτοῖς, ὅρας παιομένους γὰρ, καὶ
 ἀφ' ἀπληκτομένων ἀνθρώπων ἐ ὡς

tio perpeffum, utilem & jucun
 dum finem ex laboribus expecta
 re. *Ανα.* Hunc finem ais, ὁ So
 lon, utilem & jucundum, quòd
 ab omnibus coronari conspicien
 tur, atque ob victoriam lauda
 buntur, quorum nemo non antè, ob
 plagas quas accipiebant, est miser
 tus: quodque fœlicitatē perfruen
 tur, pomis & apio pro labore ac
 ceptis. *Sol.* Rerum & Grarum ad
 huc es imperitus. Nam paulò
 pòst aliter de iis senties: quum ad
 celebritates profectus, videbis
 collectam hominum tantam mul
 titudinem ad horum spectaculum,
 multisque virorum millibus thea
 tra plena: & certatores laudari:
 eumque qui vicerit, Deo parem
 existimari. *Ανα.* Hoc ipsum, ὁ
 Solon, est longè miserrimum,
 quòd non paucis præsentiibus, sed
 tanta spectantium, & testium
 contumeliæ corona hæc patiun
 tur: qui videlicet fœlices eos præ
 dicabunt, quos viderint sanguine
 conspersos, aut ab adversariis fe
 rè præfocatos. Sunt enim hæc fœ
 licissima illa, quæ victoriam ipso
 rum comitantur. Sed enim Solon,
 apud nos Scythas, si quis civem
 aut percusserit, aut impetu facto
 humi fuderit, aut vestem disci
 derit, gravem multam senes ipsi
 irrogant, quanvis id in paucorum
 testium præsentia acciderit: non
 autem in tam amplis theatris,
 qualia tu narras, in Isthmo, & O
 lympia. Enimvero certatores mi
 ferari mihi subit, eorum quæ pa
 tiuntur nomine. Spectatores au
 tem, quos dicis undiquaque præ
 stantissimos ad hosce conventus
 venire, omnino miror quòd omif

sis rebus necessariis, hisce vacant. Neque enim illud possum compre
 hendere, jucundum esse ipsis, conspiciari homines qui se mutuis ixi
 bus

ἐπὶ γὰρ δραστηρίους, καὶ συνετα-
 ρομένους ὑπὸ ἀθλήων. *Σο.* εἰ καί-
 ρος ἐν ᾧ Ἀναχάρσι Ὀλυμπιον, ἢ
 Ἰσθμίων, ἢ Παιαθηνάων; αὐτὸς ἂν
 πρὸ γυμνασίου εἰδείξει, ὡς ἔ-
 τιμ' ἐσθλὰ κερταίῃ ἐπὶ ταῖς. ἢ γὰρ
 ἄλλω λέγει ὡς πρὸς θεοῦ δόξαι σὶ τῇ
 ἡδονῇ τῇ ἐκείνῃ δρῶντος, ὡς εἰ καί-
 γε ζῶμεν αὐτοὶ ἐν μέσσις τῆς ἡε-
 ταις, βλῆπας δρῶντας ἀνδρῶν, καὶ
 κέρδη σωματικῶν, καὶ δόξας ἡυ-
 χαστάς, καὶ ἐπιχειρίας δεινὰς, καὶ
 ἰσχυρὰς ἀμφοτέρων, καὶ πόλμων, καὶ φι-
 λοκρίας, καὶ γυμνασίου ἀντιθέτης, καὶ
 ἀποδόσεως ἀλλήλων ὑπὲρ τῆς νίκης. εἰ
 γὰρ δὴ εἶδω, ὡς σὺ ἀνὴρ παύσῃ ἐπι-
 νῶν, καὶ ἐπιδοῶν; καὶ ἐπικροτῶν.
Ανα. καὶ δὲ ὁ Σόλων, καὶ ἐπιγα-
 λῶντι σὺ σὶ, καὶ ἐπὶ χλόας.
 ἔπειτα γὰρ, ὅπου καὶ ἐπὶ ἐλθόντων
 ἐκείνων, τὰς δρῶντας, καὶ τὰς δό-
 ξας, καὶ τὰ κέρδη, καὶ πόλμων,
 οὐδὲν εἶδω μετὰ τὴν ἐκείνην ἀποδο-
 λυμένην ὅμην, ὅτι πατερίδες κινδύ-
 νους, ὅτι γυμνασίου πορνεύοντες,
 ἔπειτα φίλων, καὶ οἰκίαν ὡς ὕβρις
 ἀπαρτίζονται. ὡς τοσούτων μελῶν πε-
 ρὶ αἰνῶν, ἀλλὰ καὶ ὡς φησὶ ὄντες,
 μετὰ τὴν ἡετῶν πᾶσιν, καὶ τα-
 λαιπωριοῖς, καὶ αἰχμῶντες τὰ
 κέρδη, καὶ τὰ μετὰ τῇ ψάμμῃ,
 καὶ τοῖς πᾶσι, ὡς μετὰ, καὶ
 κέρδη ἐγχεύοντες ἡετῶν νικήσαντες.
 ἡδὲ γὰρ καὶ αἱ μετὰ τῇ ἀθλῶν,
 τοῖς αἰνῶν ὄντων. ἀλλὰ εἰπὶ καὶ, πᾶ-
 ντες αὐτὰ λαμβάνουσιν οἱ ἀγωνισταί;
Σο. ἔδοκίμας, ἀλλὰ εἰς ἐξ ἀπάντων,
 ὁ πορνεύων αὐτῶν. *Ανα.* εἰτ' ὁ
 Σόλων, ἐπὶ τῇ ἀθλῶν, καὶ ἀμφι-
 βόλῳ τῇ νίκῃ, τοσούτων πενθῶν, καὶ
 πενθ' εἰδότες, ὅτι ὁ καὶ νικῶν, εἰς
 ἑστῶν πάντων, οἱ δὲ ἡττημένοι, πᾶμ-

bus cædant pugnentque, & humi-
 tudent, comminuantque. *Sol.*
 Si jam tempus esset Anacharsi,
 aut Olympiorum, aut Isthmio-
 rum, aut Quinquatrium, res ipsa
 te docuisset, quam non frustra ha-
 rum rerum studiosi sumus. Nemo
 enim oratione sic te impulerit ad
 voluptatem ex iis quæ ibi gerun-
 tur percipiendam, ut si ipse in
 mediis spectatoribus videas viro-
 rum virtutes, & corporum for-
 mas, & firmitates habitus admi-
 randas, & præclaram experien-
 tiam, & robur inexpugnabile, &
 audaciam, & æmulationem, &
 animos invictos, & indefessum
 victoriæ consequendæ studium.
 Sat enim scio, te ista spectantem,
 nullum laudandi, acclamandi, &
 applaudendi finem facturum. *Ανα.*
 Et per Iovem, ὁ Solon, etiam ri-
 dendi, & subfannandi. Nam quæ-
 cunque enumerasti, virtutes,
 corporum bonas habitudines; &
 pulchritudines, audaciam, nul-
 lius magnæ rei gratia vobis perire
 video, cum neque periclitetur pa-
 tria, neque regio devastetur, ne-
 que amici, aut domestici ad inju-
 riam rapiantur. Itaque hoc magis
 risu digni videntur, quod viri illi,
 cum sint optimi, ut ais, mala
 tanta nequicquam patiantur, &
 labores ferendo, formamque &
 proceritatem corporis arena fœ-
 dando, & fugillationibus: ut par-
 ta victoria, poma vel pinu potian-
 tur. Semper enim erit mihi ju-
 cunda talium certaminum recor-
 datio. Verum dic mihi, omnes-
 ne certatores accipiunt ea præmia?

Sol. Nequaquam: sed unus ex

omnibus, qui cæteros vicerit. *Ανα.* Ergo ne Solon pro obscura,
 & ambigua victoria tam multi laborem suscipiunt, præsertim cum
 sciant, fore ut unus ex omnibus victor declaretur, victique sint

σώματι ἀνδρίζεσθαι, καὶ ὑφίστασθαι
 τὰς πόδας, πάντα ἔτι σοι διεξιί-
 μι, ὥς μάθῃς ὅπου χάσιν τὰς
 ἀσκήσεις ταύτας ὀψιθέουσιν αὐ-
 τοῖς, καὶ ἀφαιρῶσι τὸ σῶμα καὶ ὁ-
 λωγυροῦσιν. ἢ μὴ οὖν εἴπω ἡμέ-
 ραν, ὅπως τὰ ἅλλα διώσωντο ἀπαι-
 ρεῖσθαι, ἐπὶ ταῖς μὲν ἡδὲ ὀλίγαις πίνυ
 ἐξ ἀπάντων χερῶν, ἀλλὰ μείζον π
 ἀπάντη τῇ πόλει ἀγῶνι ἐκ τούτων
 αὐτοῖς ἐκείνοις ὀψιθεύμενοι. κρι-
 νὸς γὰρ πρὸς ἀγῶνι ἅλῃ ἀπαι-
 ρεῖσθαι πολέμους ὀψιθεύει, καὶ τῷ
 φασὶ ἢ πίνω, ἢ δὲ κρήνης, ἢ σι-
 λίων, ἀλλ' οἱ ἐκ αὐτῶν συλλαβῶν
 ἔχον τὸν ἀγῶνα ὀδυνώμενοι. οἷον
 ἐλάνθῃς λέγω αὐτῷ πρὸς ἐνός
 ἰδία, καὶ κρητὴ τὴν περὶ αἰδῶς, καὶ
 πλῆθος, καὶ δόξα, καὶ ἰσχυρὸν πε-
 τελεῖσθαι ἀπαιρῶσι, καὶ οἰκίαν σπλη-
 νῶν. καὶ σπληνῶν, τὰ κρήνη, καὶ
 ὅν αὖ πρὸς ἐνός ἡμέραν οἱ δὲ
 τὴν ἡμέραν. πάντες πάντες τὸν σπληνῶν,
 ὅν φημι, σπληνῶν ἀπαιρῶσι, καὶ
 ἐκ τῶν ἀγῶνι ἐκείνους ἀπαιρῶσι.
 ἐφ' οἷς αἱ ἀσκήσεις αὐτῶν, καὶ οἱ πύ-
 νοι ἄγουν. Ἀνα. εἰπε δὲ γυμνασῶσι
 Σόλῳ, πινὼς μοι, καὶ τηλικού-
 τω ἔχον ἅλα διεξιίμαι, μήλα, καὶ
 σίλικα διγύς, καὶ παρὰ ἐλάνθῃς ἀ-
 γῶναι, καὶ πίνω; Σο. καὶ μὲν
 ὁ Ἀναχάρσις, ἐφ' ἐκείνῳ σοι ἐπὶ δι-
 ξει μικρὸν εἶναι, ὅπου αὖ λέγω κα-
 τὰ μέρους ἀπαιρῶσι τὴν γῶν-
 μαρ καὶ γῶναι, καὶ μέρη πάντες ταύ-
 τας ἐκ μικροῦ ἢ κρήνης ἐκείνους ἀ-
 γῶναι, καὶ ἢ περὶ αὐτῶν, ὅν κατὰ ἐξ
 τὴν περὶ αὐτῶν. ὁ δὲ λόγος, ὅτι
 οἱ δὲ ὅπως ὑπερῶς τὴν ταῖς,
 ἐκείνους ὀψιθεύει ἐπικυρῶν, πῶν
 ἰδὼς καὶ γῶναι, καὶ ὀλυμπῶσι,
 καὶ ἐκ Νεμέας. πλὴν ἀλλὰ νῦν, κα-
 λῶν γὰρ ἀγῶνι, καὶ οὐ ὡς φησὶ ὀ-
 λωγυρῶν ἀπαιρῶσι, ἀπαιρῶνται βραδύς

corpore roborari, & labores susti-
 nere: hæc ego jam narrabo tibi:
 ut intelligas quorsum has exerci-
 tationes ipsis proponamus, & cor-
 pora laboribus durare cogamus: ut
 præmia queant consequi, quæ
 paucis ex omnibus contingunt:
 sed quia majus quoddam bonum
 universæ reip. atque ipsis hinc
 comparamus. Siquidem aliud
 quoddam commune omnibus bo-
 nis civibus certamen est proposi-
 tum, & corona non ex pinu, non
 ex oleastro, aut apio contexta,
 sed quæ in se hominum felicita-
 tem complectitur: nimirum li-
 bertatem privatim uniuscujusque,
 patriæque communiter: præterea
 divitias, gloriam, & festorum
 patriorum fruitionem, & necessa-
 riorum salutem. Denique pul-
 cherriima quæque quæ quisvis sibi
 à Diis dari optaret. Hæc omnia
 cum corona quam dico contexun-
 tur, & ex illo certamine acce-
 dunt, ad quod istæ exercitationes,
 & labores ducunt. Ἀνα. At tu,
 Solon admirande, cùm tot tanta-
 que præmia mihi percensenda ha-
 beas, poma, apiumque comme-
 moras, ac virentem sylvestris o-
 leæ rami, & pinum. Sol. At-
 qui, ὁ Anacharsis, ne illa quidem
 tibi videbuntur exigua, ubi quæ
 dicturus sum, intellexeris. Eo-
 dem enim consilio fiunt illa, sunt-
 que planè partes quædam exiguæ
 majoris illius certaminis, atque
 coronæ per omnia fœlicis, quam
 descripsi. Nescio verò quo pacto
 nostra oratio transgressa ordinem,
 horum prius meminit, quæ in
 Isthmo, Olympia, & Nemea
 fieri consueverunt. Verumtamen

nos, siquidem vacat, & tu, ut ais, audiendū es cupidus, ad princi-
 pium

αὐτὸς τῶν δ' ἄνδρῶν, καὶ τὸ κτήν ἀγῶνα,
 δι' οἷ φημι πάντα ταῦτα ἐπιτηδύει-
 οῦ. *Ανα.* ἄμεινον ὦ Σόλων ἔγωγε.
 καὶ ὁδὸν γὰρ αὖτ' ἡμῖν ὁ λόγος μέλ-
 λον ἀποχρησθῆναι. καὶ τάχ' αὖτ' ἴσως ἀπο-
 τίθῃται πιστεύειν, μή οἱ ἐκείνων ἐπὶ
 κολαχάων, εἴ πῃ ἰδοίμι στυμνω-
 μένων κοίτων, ἢ στήνων ἐστῶσαν μί-
 νον. ἀλλ' εἰ δοκίῃ, ἐς τὸ σύσκιον
 ἐκείναι ἀπλῆντες, καὶ θέσωμεν ἐπὶ τῷ
 θαλάμῳ, ὥς μὴ ἐνοχλοῖεν ἡμῖν ἐπι-
 κειραζόντες τοῖς παλαιάσιν. ἄλλως
 τε, εἰρήσεται γὰρ, εὐδὲ τ' ἥλιος ἐπὶ
 ῥαυτοῖς ἀνέχουσι, ὅξω, καὶ φλο-
 γώδη ἐμπύρῳτα γυμνῇ τῇ κεφαλῇ.
 τὸ γὰρ πῖλον μοι ἀφελεῖν οἴκηθεν εὐδο-
 ξεῖν, ὥς μὴ μόνον ἐν ὑμῖν ξενίζοιμι
 τῷ χημῶνι. ἢ ὅπως ἔστις, ὅπ-
 πως τὸ πυρῶδες αὖτ' ἐπὶ τῷ ἀστέρῳ,
 ἐν ὑμῶς κύμα φανταί, πάντα καὶ α-
 φλέγοντες, καὶ τὸ αἶμα ἐξηγῶν, καὶ
 ἀφραγῆ πρήντες, ὅπ' ἥλιος καὶ με-
 σσημέριον ἡδὴ ὑπὲρ κεφαλῆς ἐπι-
 κείμενον, φλογμὸν τῶν τε ἔφορη-
 τὸν ἐπ' αὐτῇ τοῖς σώμασιν. ὥς καὶ
 σὺ θαυμάζῃς ὅπως γηραιὸς ἡδὴ ἀν-
 ἥρωπός, ὅπ' ἰδέης αὐτὸς τὸ πάλ-
 κος, ὥσπερ ἐγὼ, ὅπ' ὅλως ἐνο-
 χλαμῶν ἴοικας, εὐδὲ ἀετολίπεις
 συσκίον π, ἐντα ὑπερδύον, ἀλλὰ
 δέχῃ τὸ ἥλιον ὀμβρῶς. *Σο.* οἱ μά-
 ταιοι γὰρ εἰσι πόνοι ὦ Ἀνάχαρσι,
 καὶ αἱ σιωπῆς ἐν τῷ πηλῷ κυο-
 τήσιν, καὶ αἱ παθήσεις ἐν τῇ ψάμ-
 μῳ ταλαιπωρίᾳ, τὸ τοῦ ἡμῖν τὸ ἀ-
 μυντήριον παρέχον πρὸς τὰς τῷ
 ἥλιος βολάς. καὶ σὺ ἐπὶ πύλῳ δεό-
 μεθα, ὥς τῶν ἀκτῖνων κωλύσῃ καὶ δι-
 κνέσῃ τὴν κεφαλῇ. ἀπώμεν δὲ εἰ.
 καὶ ὅπως μὴ κατὰ τὸν νόμον, αὐ-

pium facile recurremus, ac com-
 mune illud certamen, cuius causa
 hæc omnia instituta esse dico.
Ανα. Ita præstat Solon. Nam o-
 ratio recta via nobis magis progre-
 dietur: & his fortè persuadebor,
 nequem posthac amplius substan-
 nem eorum quos aut oleastro se
 efferentem, aut apio coronatum
 conpexero. Sed si videtur: ad
 locum illum umbrosum profecti,
 in sedibus confideamus, ne nos
 interpellent, qui luctantibus ac-
 clamant. Quinetiam, ne quid
 dissimilem, neque solem facilè
 fero, eumque acutum & ferven-
 tem, nudo capiti imminentem.
 Etenim pileum è domo demere
 visum est, ne solus apud vos ute-
 rer habitu peregrino. Et jam an-
 ni tempus est, quo ¹ sidus illud
 ferventissimum, Canis à vobis di-
 ctum, omnia perurit, & siccum
 calidumque aërem reddit, quan-
 do sol meridie capiti impendens,
 intolerabilem ejusmodi fervorem
 corporibus inducit. Itaque demi-
 nor qui fiat ut tu homo jam anno-
 sus, ad æstum non fudes quemad-
 modum ego, neque ab eo infesta-
 ri videaris, neque locum umbro-
 sum exploras, quem fubeas, sed
 solem facilè toleras. *Sol.* Inanes
 illi labores, ὁ Anacharsi, assidue
 que in cæno volutiones, & quos
 sub dio in arena sustinemus labo-
 res: nobis hoc præstant præsidium
 adversus radios solis, neque am-
 plius egemus pileo, qui ipsos ca-
 put ferire prohibeat. Abeamus
 igitur. Noli verò iis quæ dicturus
 sum

¹ Sidus illud ferventissimum] Canis sydis quæ & canicula, ardentissimo ætatis
 tempore exoritur, sole primam partem leonis exoriente qui dies 15. ante Augusti
 Calend. est Plin. lib. 2. c. 47. lib. 18. c. 28. Ceterum...

πίξεις οἱς ἀν λόγῳ οὐκ εἰς, ὡς ἐξά-
 παύτως πιστεύειν αὐτοῖς, ἀλλ' ἔτι
 αὖ σοι μὴ ὀρθῶς π' ἀκούσθαι δεῖ,
 ἀλλ' ἀκούειν ὁρῶς, καὶ διδάσκειν τ' ὁ-
 ρῶς. δύνασθαι γὰρ ἡγεῖσθαι πάντων οὐκ
 αὖ ἀμείνοτοί μιν, ἢ οἱ βελτίους πει-
 οδωμένοι ἐκείνων ὁπόσοι αἱ ἀνελικ-
 τία εἰσιν, ἢ ἐμὲ ἀπαδιδραχθῆναι ὡς
 οὐκ ὀρθῶς μηχανοκλῶντα περὶ αὐτῶν. καὶ
 οὐ τῆς πᾶσι αὖ σοι ἡ πόλις ἡ
 Ἀθηναίων, οὐκ αὖ φθάνοι χάριν
 ὁμολογεῖσθαι. ὅσον γὰρ αὖ ἐμὲ παι-
 δεύσης, καὶ μετ' ὀπίσθας πρὸς τὸ
 βελλῆσαι, αὐτοῖσι τὰ μέγιστα ἔσθαι ὁ-
 φελήκεν. ὕδιν γὰρ αὖ ἀπεκρυνά-
 μεν αὐτοῖσι, ἀλλ' ὁρῶς εἰς τὸ μέ-
 σον κρῖναι φέρονται. καὶ κρῖναι
 εἰς τὴν πύλιν πρὸς Ἀπαιῶν, ὁ-
 ρῶς Ἀθηναίαι, ἰσὺ μὲν ὕμῶν ἔχοντα
 ταῖς νόμοις, οἷος αὖ ὅμῳ ἀφελι-
 μωθέντι ἴσασθαι τὴν πόλιν. ὁ δὲ ξέν-
 οῖσι, δείξας σὲ ὁ Ἀναχάρσις, σὺ-
 γης ῥῆσιν, σφῶς δὲ αὖ, μετ' ὀπί-
 σθας με, καὶ ἄλλα βελλῶν μηχανή-
 μενα, ἐκπαίδευμα ἰδιδάξαι.
 ὥστε δειγμάτων ὕμῶν ὁ ἀνὴρ ἀνα-
 γράφει. καὶ χαλεπὸν αὐτοῖς ἀναστῆ-
 σαι τὸ πρῶτον τῶν ἐκπαιδευμένων ἐν πόλιν
 πρῶτον τῶν Ἀθηναίων. καὶ εὖ ἴσθαι ὡς
 οὐκ αἰχμησὶν ἡ Ἀθηναίων πόλις,
 πρῶτον βαρβαρῶν, ἐξ ἱστῶν, τὰ συμ-
 φέροντα ἐκκαλεῖσθαι. Ἀνα. τῶν
 ἐκείνων μὲν ἄρα, ὁ ἰσὺ περὶ ὕμῶν
 ἤκειν τῇ Ἀθηναίων, ὡς εἴητι εἰρη-
 κὲς τῶν λόγων. ἐπὶ πόλιν αὖ ἰσὺ
 νόμοις, ἐκ πόλεως ἀναστῆναι, ἐφ'
 ἀμείνων βελτίους, ἄλλοι ἄλλω

sum tanquam legibus mentem ad-
 hibere, ut illis per omnia fidem
 habeas, sed ubicunque aliquid
 non rectè dici videbitur, statim
 contradicito, meaque verba cor-
 rigo. Etenim ab horum alteru-
 tro non prorsus aberrabimus: aut
 constanter tibi persuasero, quum
 ea quibus est contradicendum es-
 fuderis: aut ego de novo discam
 me non rectè de his statuere. Quo
 nomine omnis Atheniensium civi-
 tas, non satis magnas gratias agere
 possit. Nam quum me docueris,
 & ad meliorem sententiam tran-
 stuleris, illi maximè utilitatis au-
 thor fueris. Neque hoc eam ce-
 labo, sed statim in medium pro-
 feram: & stans in Pnyce, omni-
 bus dicam, Ego vobis, Athenien-
 ses leges conscripsi, quas civitati
 fore utilissimas putabam. Sed hos-
 pes iste, te digito commonstrans
 Anacharsi, quanquam est Scythæ,
 sapit tamen, & me aliter docuit,
 aliaque præcepta, & instituta præ-
 stantiora: ob sua in Rempubl.
 merita, civitate donetur, tradi-
 dit. Itaque *hunc de vobis esse bene-
 meritum literis prodatur*, æneam-
 que statuam illi erigite prope ci-
 vitatis proceres apud Minervam.
 Probè verò scias fore ut nequa-
 quam cives Athenienses pudeat,
 ea quæ sunt ex reip. usu, ex bar-
 baro, peregrinoque viro discere.
Ana. Hoc erat sanè quod de vobis
 Atheniensibus inaudieram, vos

esse in sermonibus irrisores. Vnde enim ego agrestis & erro, qui vi-
 tam in plaustris egi, subinde solum solo permutans, qui in nulla
 un-

1 Ob sua in Rempubl.] Εἰς τὰς πόλιν, ἡρώδης fuerunt, à quibus Atticæ tribus sua
 cognomina acceperunt, his magni honores ab Atheniensibus collati, statuzque
 in arce ejus urbis collocatz. Horum nomina si quis desideret, Pausaniam in At-
 ticiis, & Demosthenem. ἐν Ἀθηναίῳ consulat. Cogn.

γῆν ἀμείβαν, πόλιν δ' ὅτι οἰκῆσαι
 πόποι, ὅτι ἄλλοτε, ἢ νῦν ἐωρε-
 κώς, ὅτε πολιτείας διεξίοιμι, καὶ
 διδάσκοιμι αὐτοχθόνους ἄνδρας,
 πόλιν ταύτην ἀρχαιοτάτην τρι-
 τοῖς ἤδη χρόνοις ἐν διομία κατε-
 κησθῆς; ἔμελλε σὶ ὦ Σόλων,
 οἱ τῶν ὡς φασιν, ἐξ ἀρχῆς ἔμε-
 ληκε ἰγνίβ, ἐπίστασθ' ὅπως ἀνέ-
 στα πόλιν οἰκίσθ, ἔοις πα νόμοις
 χρῶμαι, δίδασκοντες. πλὴν,
 ἀλλὰ ἔτι τοῦ ὡς νομοθέτη πεισίων
 αἰ. καὶ ἀντιπρῶ ἦν π μοι δεκτὴ μὴ
 ὀρθῶς λίσσασθ, ὡς βεβαίως πρὸς μεί-
 λημι. καὶ ἰδὲ γὰρ ἤδη ἐκφυγόντες
 τ' ἄλιον, ἐν τῷ σπυριφεῖ ἰομαι. καὶ
 κατὰ μὲν μάλιστα ἡδύα, ἔτι καὶ
 ἐπὶ ψυχρῷ δ' λίσσασθ. λίσσασθ τ' λό-
 γον ἐξ ἀρχῆς, κατὰ τὴν νῦν πα-
 ρακλῶντες, ἐκ παιδῶν ὄντως ἀφ-
 ποιῆτε, ἔτι ὅπως ὑμῖν ἄρασι ἄνδρες
 ἀποδιδόντες ἐκ τ' πηλῶ, ἔτι ἀπο-
 μύτων τέτων, ἔτι ἢ καὶς, ἔτι τὰ
 κυδιστήματα, σπυριφεῖ πρὸς δριτλῶ
 αὐτοῖς. τῶν γὰρ δὴ μάλιστα ἐξα-
 ρχῆς ὄντως ἐπὶ τὴν ἀκρότητα. τὰ δ'
 ἀλλὰ, εἰς ὅτε διδάξῃ καὶ καί-
 ρον ἔχοντες ἐν τῷ μέρει. ἐκείνῳ μὲν
 τοῖς ὦ Σόλων, μέμνησέ μοι ὅτι
 τῶν ῥῆσιν, ὅτι πρὸς ἄνδρα βάρβαρον
 ῥῆσις. λίσσασθ, ὡς μὴ ὀρεπλικῆς
 μηδὲ ἀπομηκύνῃς τὴν λόγους. δέδια
 γὰρ μὴ ἐπιλαμπάτωμαι τ' πρῶτον,
 εἰ τὰ μὲν ταῦτα πολλὰ ἐπὶ ῥῆσι.
 Σο. σὺ τῶν ὦ Ἀναχάρσι, ταμιώ-
 σῃ ἄμενοι, ἵνα ἂν σὺ δεκτὴ μὴ
 πάντων σαφὲς ὁ λόγος εἶναι, ἢ παρ-
 ῶν ποὶ ἀποπλανῶν ἐκτὴ ῥῆσιν. ἐρ-
 σῇ γὰρ μεταξὺ ὧν, π ἂν ἰέλῃς, ἔτι
 ἀφ' αὐτῆς αὐτὴ τὸ μῆκος. ἢ μὲν

unquam civitate habitavi, neque
 alias ullam nisi nunc primum vidi,
 de administranda repub. verba fa-
 cerem, atque adeo indigenas ho-
 mines docerem, qui urbem hanc
 antiquissimam bonis legibus in-
 structam tanto jam tempore inco-
 luerunt? potissimum verò te, So-
 lon, cui hoc, ut perhibent, ab
 initio fuit institutum ut nosset quo
 pacto posset respub. optimè admi-
 nistrari, quibus etiam legibus u-
 tens, felicitate frueretur. Ver-
 um & in hoc tibi ut pote legum
 latori est credendum. Contradi-
 cam autem siquid minùs recte di-
 cere videberis, ut firmius addif-
 cam. Et ecce jam declinato sole
 in umbra sumus: sedesque perju-
 cunda, & opportuna super frigi-
 do lapide præsto est. Dicigitur ab
 initio exorsus, quamobrem statim
 à pueris juvenes exerceatis labori-
 bus, & quomodo viri præstantis-
 simi vobis ex cæno illo evadant,
 & his exercitationibus, & quid
 pulvis, quid saltationes in caput
 ipsis ad virtutem conferant. Nam
 hoc in primis ab initio audire cu-
 piebam. At reliqua in posterum,
 suo tempore singula me docebis.
 Hoc autem inter dicendum me-
 mineris Solon, te apud barbarum
 hominem verba facturum. Id di-
 co ne orationem implices, & pro-
 ducas. Vereor enim ne prima
 mihi excidant, si multa post hæc
 affluant. Sol. Tu hoc, Anachar-
 si, longè melius constitues, ubi-
 cunque parum peripicua tibi vide-
 bitur oratio, aut procul vagari temerè fluendo. Interim enim quic-
 quid voles, interrogabis, & prolixitatem ejus recides. Quanquam
 ubi

1 Αὐτοχθόνους ἀνδρας] Thucydides in proœm. histor. Aristid. in Panathen. Ari-
 stoph. ἰππολ. Tzet. ad Lycoph. vide virum Clarissim. Ig. Savar. ad Sidon. Apoll.
 Epistol. 6. lib. 8. Romæ.

[illegible]

centur, orationem extendere licebit. Neque enim amplius sub sole colloquemur, ut longiorem orationem gravior feras: sed & umbra est densa, & otio abundamus. *Ana.* Equa sunt quæ dicis, Solon.

ubi non erunt extra rem, nec à scopo distabunt quæ dicam, nihil obstat orationem longius progredi. Siquidem etiam Arcopagitico Senatui, qui capitales causas judicat, in more est ita facere. Quum enim in Arcopagum ascenderunt, & cædis, aut vulneris ex destinato inflicti, aut incendii causam cognitari confederunt, utrique disceptantium dicendi datur copia, & dicunt sigillatim, nempe accusator, & reus: aut ipsi per se, aut causidicos pro ipsis dicturos conducunt. Illi ergo, quandiu ea quæ ad rem attinent dixerint, à Senatu auscultante cum silentio perferuntur. Sed si quis procemio exordiat, ut Senatorum animos erga se propensiores reddat, aut miserationem, aut exaggerationem extrinsecus rei inducat, qualia permulta oratores in iudices moliuntur, prodicens præco, protinus imponit silentium, non permittens ut apud Senatum nugetur, & rem verbis involvat, quominus Arcopagitæ rem uti gesta est, nudam videant. Itaque te, Anacharsi, Arcopagitam in præfens constituo: ac juxta Senatus legem à me conditam, attende, mihi que silentium impera, si te orationis dulcedine mulceri senseris, ita ut non habeas liberum iudicium. Quandiu verò quæ ad causam attinent, dicebit. Neque enim amplius sub orationem graviter feras: sed & us. *Ana.* Equæ sunt quæ dicis, Solon.

2 *Siquis proemio*] Apud Areopagitas oratoribus haud licuisse affectus movere, ut quibus iudicum animi à veritatis luce in falsitatis caliginem saepe abducuntur, autor est Quintil. lib. 2. c. 17. Igitur Athenis interdicebat præco dicturis in concione, ne vel præfatione vel affectibus uterentur, rem modo exponerent *διὰ τὸν προμνηστὸν καὶ τὸν δῆμον*. Coga.

λατ. καὶ ἔγωγε ἤδη χάριον ἔμικρον
οἶδά σοι εἰπὶ ταῖς, ὅπ' ἀφ' ἑρῶ
ἔ' λόγῳ, καὶ πᾶσι ἐν Ἀρείῳ πάγω
μερόμενα ἰδοῦναι με. θαυμάσια
αἰς ἀληθῆς, καὶ ἀγαθῶν βαλόντων
ἔργα, ὡς ἀλήθειαν οἰσύντων τῷ
ψῆφον. ἐπὶ ταῖς ἐν ἡδὴ λέγε. καὶ
ὁ δρῶν παρ' ἡμῶν ἐστὶν, τὰτο γὰρ ἔθε
με, καὶ ἡμέτερος τὸ βαλὼν ἀκρίβει
ον. Σο. οὐκ ἔστι δὲ βροχῶν ὡς α-
κρίβειας ἀπὸ τοῦ, ἀ ἀπὸ πολέμου, καὶ
πολιτῶν ἡμῶν δοκῶν, πόλιν γὰρ ἡμεῖς
ἐπὶ τῇ οἰκδομῇ καὶ ἡγούμεθα εἶναι,
οἷον τέλει, καὶ ἱερῶν, καὶ νεωστίκων;
ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὡς περὶ σῶμα π
ἰδράν, καὶ ἀκρίβειαν ὑπερβαίνει ἐς ὑπε-
δούλῳ, καὶ ἀσφαλείαν τὴν πολιτικό-
μεν. τὸ δὲ πᾶν κύρου, ἐν ταῖς
πολίταις πημέριον. ταῦτα γὰρ εἶναι
τῆς ἀναποληρῶντος, καὶ ἀφ' ἑρῶν
τος, καὶ ἐπιτελῶντος ἔκστα, καὶ φυ-
λάττοντος οἷον π ἐν ἡμῶν ἐκείνῳ ἐστὶν
ἡ ψυχῇ. τὰτο δὲ τοῖσι καὶ ἀνοήτων-
τες, ἐπιμελόμεθα μὲν αἰς ὅρας εἰ
σῶμα τὸ πολέμου, καὶ ἀκρίβειαν
αὐτῷ, αἰς ἀλλοτρίῳ ἡμῶν εἶναι, ἰνδ-
γῆν τὴν οἰκδομῇ καὶ κατισχύοντες
νοι, καὶ ταῖς ἐκ τοῦ ἐν ταῖς ἀει-
βολαῖς, ἐς τὸ ἀσφαλιστῶν ἀειπι-
φραγμένοι. μέγιστον δὲ εἰς ἑκάστην
ταῦτα ἀνοήτων, ὅπως οἱ πολῖται
ἀγαθοὶ μὲν τῆς ψυχῆς, ἰσχυροὶ δὲ τῇ
σῶμα γίγνονται. τῆς γὰρ τοιαύτης,
σφίσι περὶ αὐτοῖς καλῶς χρῆσθαι ἐν
εἰρήνῃ συμπολιτοσύμμενος, καὶ ἐκ πο-
λέμου σώσειν τῷ πόλιν, καὶ ἐλπί-
σθαι, καὶ δούλῳ ἀφ' ἑρῶν.
τῷ μὲν δὲ ὡς τῷ ἀναποληρῶν αὐ-
τῶν, μετὰ τοῖς, καὶ πῆλαις, καὶ παι-
δαγωγῶν ἐπιτελόμενον ὡς παι-
δείας ἐλπίσθαι ἀγαθὸν περὶ, καὶ
πῆλαις αὐτῶν. ἐπιδόξῳ δὲ σωστοί
ἡ δὲ γένεσθαι τὴν καλῶς ἐχόντων, καὶ
αἰδῶς, καὶ ἐρύθημα, καὶ φο-
βῶν, καὶ ἐπιθυμία τὴν αἰσῶν ἀνα-

lon. Atque ob hæc tibi magnam
habeo gratiam, quod hac digres-
siuncula, me docueris ea quæ
fiunt in Arcopago, miranda cer-
tè, & bonorum Senatorum, ve-
ritati suffragantium recta ratio.
Iam ergo de his disere. Ego verò
quem constituisti Arcopagitam,
pro hujus consilii more, te au-
diam. Sol. Proinde paucis tibi
prius est audiendum, quid de ci-
vitate, civibusque sentiam. Nos
civitatem non ædificia putamus
esse, cujusmodi sunt muri, & fa-
na, & porticus ad mare ædificatæ;
sed tanquam firmum atque immo-
bile quoddam corpus, in quod in-
colæ urbis ad securitatem reci-
piuntur. Sed omne arbitrium in
civibus ponimus: quoniam hi sunt
qui implent, ordinant, & perfi-
ciunt singula, servantque, quali
in nobis singulis gubernandi offi-
cio anima fungitur. Quod cum
intelligamus, corpus civitatis,
ut vides, curamus, ipsum ornan-
do, ut pulcherrimum habeamus,
sitque intrinsecus ædificiis instru-
ctum, atque extrinsecus his mœ-
nibus firmissimis circumseptum.
Cum primis verò hoc providemus,
ut cives mente boni & corporibus
robusti evadant. Quoniam qui
sunt ita comparati, in conversa-
tione civili pacis tempore rectè se-
gerunt, à bello verò civitatem li-
berant, liberamque & foelicem con-
servant. Itaque primam illorum
educationem, matribus, nutri-
cibus, & prædagogis committi-
mus, ut disciplinis liberalibus
eos imbuant, atque educent.
Quum autem res præclaras in-
telligere cœperint, & pudor,
verecundia, metus, rerumque
optimarum cupiditas ipsis innata,
fue-

φύσιν αὐτοῖς, καὶ αὐτὴ ἔδη τὰ σώ-
ματ' ἀξιόχρεια διὰ τοῦ πόν-
του, περιπατοῦν γυμνάσια, καὶ πρὸς
τὸ ἰσχυρὸν περὶ σωμάτων, πλυν-
κῶν ἤδη ἀδελφάδοντες αὐτὰς δι-
δάσκοντες, ἀλλὰ μὴ τὴν ψυχῆς με-
τρίαντα ἐν γυμνασίοις αἰσθάνονται, ἀλ-
λὰς ὡς πρὸς τὰς πόδας ἐν τῷ σώμα-
τι ἐκτείνονται. καὶ γὰρ ἰκανὸν ἡμῖν ἔδει-
ξε τὸ μέγεθος τοῦ σώματος ὡς ἴσχυρος, ἡτοι-
κῶν τὴν σῶμα, καὶ τὴν τῶν ψυ-
χῶν, ἀλλὰ ἐν παιδείᾳ, καὶ με-
τρίαντα ἐν αὐτῇ δόμῳ. ἀφ' ὧν
τὰ περὶ τοῦ σώματος ἀσκήματα, βελ-
τίαν ἀδελφὰν γένοντες αὐτῶν, καὶ τὰ
σώματα ἰκανὰ μετακινῶντες πρὸς τὸ
βέλτερον. καὶ τὸ παρὰ δὲ μέγεθος ἡμῖν
ἐκτείναν τὸ γένος, οἱ τὰ φύτα μέ-
γας μὴ πρὸς τὴν, καὶ ἡνίκά ἐστι,
σκεπταί, ἐν περὶ τοῦ σώματος, ὡς μὴ
βλάπτουσι τὸ πρὸς τὸ μέγεθος. ἐπι-
δίδαν ὅτι παρὰ τὴν τὸ ἔργον, πη-
νικαῦτα ἀπεπνεύσει πρὸς τὸ πρὸς τὴν.
καὶ ἀδελφάδοντες αὐτὰ τοῖς ἀνέμοις
φονεῖ, ἐν ἀσκήματι, ἀπεπνεύσει
ἐκτείνονται. τὴν μὴ τοῖς ψυ-
χῶν, μετακινῶν τὸ πρὸς τὸν ἐν δόμῳ
πρὸς ἀνέμοις, καὶ μετρίαντα
μετρίαντα, καὶ τοῦ αὐτοῦ ἐπὶ λί-
θου διδάσκοντες. αὐτοῖς ὅτι, ὡς
σφῶν ἀδελφὰν γένοντες, ἐν γὰρ πα-
λαιά ἐν λόγῳ ἀφελόμενος ἐν μέτρῳ
καὶ ἀσκήματι, ὡς μετρίαντα με-
κινῶν, ἰσχυρὸν αὐτοῖς οἰ-
δὲ. ἐν ἀσκήματι γένοντες πρὸς, ἐν
πρὸς ἀδελφὰν, ἐκτείνονται καὶ με-
κινῶν, καὶ πρὸς μέγεθος ἐκτείνονται,
ὡς ἐν αὐτοῖς ἀδελφῶν, ἐν γυ-
μνασίοις πρὸς τὸ ἔργον, οἱ παλ-
λαὶ Ἡσίοδος πρὸς ἡμῖν, καὶ Ὁμη-
ρὸς ἐκτείνονται. ἐκτείνονται πρὸς ἀδελφὰν
πρὸς ἀδελφὰν πρὸς ἀδελφὰν πρὸς ἀδελφὰν

fuerit, ipsaque corpora laboribus
obeundis idonea visa fuerint, fir-
miora facta, & majori robore
constantia, tunc jam illos assum-
ptos docemus, propositis quidem
alijs animi documentis & exerci-
itiis, aliter autem ad labores cor-
pora assuefacientes. Neque enim
existimamus satis esse ut tantum
ita se habeat quisque prout à natu-
ra est comparatus, sive corporis,
sive animi ratione: sed etiam eru-
ditione, & præceptis ad eos infor-
mandos opus habemus: quorum
adminiculo bona indoles adaugeat-
ur, mala verò in bonam trans-
formetur. Cujus rei petendum
est ab agricolis exemplum, qui
quandiu plantæ sunt humiles &
teneræ, eas tegunt & circumscri-
piunt, ne à ventis lædantur. Post-
quam verò auctus est ramus, tum
superflua circuncidunt, easque
ventis movendas, & agitandas
permittentes, fructuosiores effi-
ciunt. Itaque mentem Musica
primum, & Arithmetica excita-
mus, literasque pingere, & eas
exactè pronuntiare docemus. De-
inde jam adultioribus, sapientum
virosum sententias, factaque pri-
scorum, utilesque sermones versi-
bus exornatos, quò tenaciùs me-
moria teneant, ipsis occinimus.
Tum illi auditis fortium virorum
factis & actionibus memorabili-
bus, paulatim istiusmodi appe-
tunt, & ad imitationem excitantur:
ut & ipsi celebrentur, & posteris
sint admirationi. Cujusmodi mul-
ta nobis ab Hesiodo & Homero
scripta sunt. Postquam verò se ad

remp.

[Musica] Inter reliquas Cyclicas disciplinas primo loco musicam discabant,
quam & Epaminondas & alii nobiles viri summa cum industria consecrati sunt,
ut admonet interpretes Aristoph in Equit. & Athen. lib. 14. Cogit.

τῶν πολιτῶν, ἢ δὴ αὐτὸς ἤδη μεταχειρίζεται τὰ κοινὰ, καίτοι ἔξω ἔ' ἄρ' ἔστιν ἰσως ταῦτα, ἢ γὰρ ὅπως τὰς ψυχὰς αὐτῶν ἀσκήσῃ, ἐκέρχῃ περὶ αὐτῶν εἰπεῖν, ἀλλὰ διὰ τοῖς τοιούτοις λόγοις καὶ ἀσκήσας αὐτὸς ἀσκήσῃ, ὥστε αὐτοὶ ἐμμελῶς σιωπᾷν ὡς οὐκ ἔστιν, ἢ ὡς μέγας τὸ κέρκος, ἢ δὲ τὸ δῶκε παρὰ τὴν σιγήν, ὅς ἐστιν αἰδὼς οἰσθ' ἀνέχῃ λαβὼν ἤδη τοσούτῃ ἔξω ἔ' παρὰ μολίῳ.

Ανα. εἰπὶ μοι ὦ Σόλων, πρὸς ᾧ δὴ τὰς τὰ ἀναγκαιοτάτα μὴ λείνῃς ἐν Ἀρείῳ πάγῳ, ἀλλὰ ἀποσινοῦνται, ἢ δὲ τῇ βουλῇ πρὸς αὐτὸν ἐπεινέονται; *Σο.* πὶ τούτῳ ἔρ' μοι. ἢ δὲ πῶ γὰρ δὴ λον. *Ανα.* ὅπ' τὰ καλλίστα, ἔ' ἐμοὶ ἀκῶσαι ἤδιστα παρὲς τὰ ὧς τὸ ψυχῆς, τὰ ἥτιον ἀναγκαστὴ λείγει ἀφροσύνη, γυμνάσια, ἔ' ἀφροσύνης τῶν σωμάτων. *Σο.* μεμνημένη γὰρ ὦ ὅσωναι τὸ ἀπ' ἀρχῆς ἀφροσύνης, ἔ' ἀποσινοῦνται ἢ βυλόμεν τὸ λόγον, καὶ οὐκ ἐπιτρέφῃ τῶν μνημῶν ἐπὶ ῥίαν. πολλὴν ἀλλὰ ἔ' ταῦτα ἐρ' ἀφροσύνην, ὡς οἶόν τε. πὶ γὰρ ἀκέραιος τὸ ὧς αὐτῶν ἀφροσύνης, ἐπὶ ῥῃ ὦν εἰν λόγῳ. ῥυθμιζόμεν ἢ τὰς νόμους αὐτῶν, νόμους τε τὰς κοινὰς ἐκδοῦσιν, οἱ δὲ νόμοι πᾶσι πρὸς κεντῇ ἀναγκαιοτάτοις μεγάλους νόμους εἰν ἄμ' ἀναγκαιοτάτοις, κελύοντες ἂν χρῆ ποιεῖν, καὶ ὦν ἀπὸ χροῦ, ἔ' ἀρχῇ ἀνδρῶν συνουσίαις, παρ' ὧν λέγειν τὰ δόντα ἐκμετρίανται, ἔ' πρὸς τὰ δίκαια, ἔ' οὐκ ἔ' ἴσ' ἀλλήλοις συμπολιτοῦσθαι, καὶ μὴ ἐφίεσθ' ἢ αἰχρῶν, ἔ' ὀρίμεσθαι τὸ καλόν. βίαιοι ἢ μηδὲν ποιεῖν. οἱ ᾧ ἀνδρὲς ἔ' τοι, σφίσι, καὶ φιλοσφοὶ πρὸς ἡμῶν ἐνο-

remp. applicarint, jamque obeunda erunt publica officia, quamquam fortè hæc sunt extra rem, non enim qua ratione illorum animos exerceamus, ab initio dicendum proposuimus: sed cur hujusmodi laboribus eos exercendos arbitremur. Itaque ipse mihi silentium impero, non expectato præcone, neque te Areopagita, qui præ verecundia, ut puto, me tanta extra rem toleras nugantem.

Ανα. Dic mihi Solon, cur in eos qui ad rem pertinentia non dicunt in Areopago, sed silentio prætereunt, nulla mûlta à Senatu est destinata? *Sol.* Cur hoc ex me quaesivisti? Nondum liquet. *Ανα.* Quia rebus pulcherrimis, & mihi auditu jucundissimis, quibus exornatur animus, ommissis, minùs necessaria, nempe exercitia, & corporis labores percensere cogitas. *Sol.* Eorum, ὁ generose, memini, quæ ab initio sum præfatus, nec à via sermonem avocare volo, ne dilabens tuam memoriam conturbet. Verùm hæc quam paucissimis perstringam: siquidem harum rerum accurata disputatio, ad alium pertinet sermonem. Ergo mentes eorum componimus, communes leges perdocendo: quæ majusculis elementis scriptæ omnibus publice legendæ proponuntur, quæ faciendæ, quæ fugiendæ, præcipientes. Tum etiam proborum virorum convictu utendum, à quibus opportunè loqui perdiscunt, tum justa facere, tum ex æquo inter se conversari, neque turpe

quicquam appetere, sed rebus honestis se addicere: nihil per vim facere. Atque hi viri probi, Sophistæ & Philosophi à nobis

appel-

1 Sophista] Cum tam crebro fiat Sophistarum Philosophorumque mentio, non

ix-

καί ζονται, καὶ ῥήτορες εἰς τὸ θιά-
 τεον συναγρόντες αὐτὰς δημοσίας παι-
 δάδας καὶ ὑπὲρ κομωδίας, ἔπει-
 γωδίας, δριφύας τε ἀνδρῶν πα-
 λαιῶν, ἔπειθ' ἡλικίας. ὡς ἔ-
 μ. ἀποτρέποντο, ἐπ' αὐτὰς ἵσταντο
 αἰδοῖν. τοῖς δὲ καὶ κομωδοῖς, καὶ
 ἀποσκώπῃ, ἔλοιδορῆσθαι ἐφεί-
 ρθη εἰς τὰς πόλεις, ὡς ἂν αἰσχρὰ,
 ἔπειθ' ἀνάξια τῇ πόλει ἐπιτηδούσας
 αἰδοῦνται αὐτῶν τε ἐκείνων χάριν,
 αἰμείνας γὰρ ὅταν γέγονται οὐκ ἐ-
 ζομένοι, ἔπειθ' πολλῶν ὡς φάρονται
 τὴν ἐπὶ τῶν οὐμίαις ἔλθον. *Ανα.*
 αἶδον ὦ Σόλων ὅς φης, τὰς τραγω-
 δίας, ἔπειθ' αἰσχρὰς, εἴ γε ἐκείνοι εἰ-
 σιν. ὑπὲρ ἡμῶν μὲν βαρία, ἔπειθ' ὑψι-
 λὰ ὑπὲρ οὐμῶν, χρυσῆς δὲ παι-
 νίας τῶν ἐσθλῶν πεποικιλμένοι,
 κρήνη δὲ ἐπικρήνη παγγέλοια,
 κηρυχότα πανμειχρῆς, αὐτοὶ δὲ ἴν-
 δοθῇ μεγάλα τε ἐκτεράσσων, καὶ
 διέζωνται ὥς οἱ δὲ ὅπως ἀσφαλὲς οὐ
 τοῖς ὑπὲρ ἡμῶν. *Διονύσιος* δὲ οἶκον
 τότε ἡ πόλις ἐσθλάζειν. οἱ δὲ κα-
 μωδοὶ, βραχυτέροι μὲν ὄντων ἔ-
 πεσθαι, καὶ ἀδρακευώτεροι, ἔπειθ' οἱ
 ἐβόων. κρήνη δὲ, πολὺ μελειότερα.
 καὶ τὸ θιάτεον γὰρ ἄπαν ἐμάλα ἐπ'
 αὐτοῖς. ἐκείνη δὲ ἔπειθ' ὑψηλὴν, στυ-
 θρωπὴν ἄπαντες ἤκεον, οἰκίστη-
 τες οἶκον αὐτῶν, πῶς τε παλαιῶν
 ἐπισυνερχόμενα. *Σο.* ὥς ἐκείνης
 ὦ κατὰ ἡμετέραν, ἀλλὰ ποιητῆς
 ἵσως δὲ χάρις πρὸς συμφορὰν ἐπιδεί-
 κνυτο τοῖς θιαταῖς, ἔπειθ' οἱ αὐτοὶ
 ἐπὶ τῇ γῇ αὐτῶν τὸ θιάτεον. ὅφ' ἂν
 εἰς δακρυὰ κατὰ τῶν αὐτῶν οἱ ἀκούοντες.

toribus representabat, & miserabiles orationes in theatro tragice
 pronunciandas tradebat, quibus ad lachrymas pertraherantur audito-
 res.

inutile fuerit discrimen eorum explicare, idque ex Platone potissimum, qui sophi-
 stam his ferè coloribus depingit, ut sit avarus, ambitiosus, vanus, & virtutis
 expertus, in nugis occupatus, ac propterea tum fugiendus, tum contemnendus.
 Contra philosophus, summum ac propè unicum virtutis & veritatis studium ha-
 bet, cætera omnia vel leviora ducit, vel contemnit, probitatis & sapientiæ magi-
 ster & exemplum. *Cozn.*

αἰχῆς δὲ τι εἴς αὐλαῖς ἰσχυρίσασθαι
 πῶς ποτε, καὶ ἄλλας συναδόντας,
 ἐν κόλφῳ συνιόντας, ἐπὶ αὐτῇ α
 Λάχρῃσι, ἀχρεῖα ἄσμενα, καὶ αὐ-
 λήματα. τούτοις δὲ ἐν ἅπασιν, καὶ
 τοῖς τοιούτοις ἀρξασθῆναι οὐκ ἔστι ψυ-
 χῆς, ἀμείνους ἡμῖν γίνονται. τὰ δὲ
 δὴ σῶμα, ὅπερ μέγιστα ἐπὶ τοῖς
 ἀνθρώποις, ὅθεν καὶ γυνάεσθαι, ἀπο-
 δύναται αὐτῷ ὡς ἐφ' ὧν, ὅσον ἂν
 παλαιά, καὶ τέλειον ἀσμπυγὴ ὄντα,
 περὶ τοῦ μὴ ἐκτείναν ἀξιοῦμαι ὡς τὸ
 αἶμα, συνωικνύμεν αὐτῇ τοῖς ὡ-
 ραῖς ἐκείναις, ὡς μήτε θάλατταν δυ-
 χερύνειν, μήτε ὡς κρύον ἀπα-
 γρῶν. ἔπειτα δὲ, χροῖον ἰλαίον,
 καὶ καὶ μελαγχρόνιον, ὡς ὁ τῶν ὡρῶν
 γίνονται. ἀποπνίγει, εἰ τὰ μὲν σῶ-
 μα ἰομίζοντι ὑπὸ τῇ ἰλαίῳ μελα-
 χροῖῳ, δυσχερύνεται, καὶ πολλὰ
 ἀσχερύνεται γίνονται, νεκρὰ γὰρ ἡδὴ
 ὄντα, τὰ δὲ ἐπὶ ζωῆς μετέχον σῶμα,
 καὶ αὐτὸ ἀμείνουν ἡγεῖσθαι ὑπὸ τῇ
 ἰλαίῳ ἀσχερύνεται. τὴν περὶ τοῦ ποι-
 κίλου τὰ γυνάεσθαι ἐπινοήσαντες, καὶ
 διδασκάλους ἐκείνους ἐπιστήσαντες, τὸ
 μὲν πᾶν, πυκνύνει, τὸ δὲ, πύ-
 κνωσιν διδασκάλους, ὡς τὰς τι-
 πόντας κρατερῶν ἐκείνους, καὶ ὁμοῦ
 χροῖον τοῖς πύκνωσιν, καὶ ὁμοῦ
 ἀσχερύνεται δὲ τὸ πᾶν αὐτῶν. τὸ
 δὲ ἡμῖν δύο τὰ ὠφελιμώτατα ἐξερ-
 γάζονται ἐν αὐτοῖς, ἡμετέροις τε
 ἀσχερύνεται ἐς τὰς κινδύνους, καὶ
 τὸ σῶμα ἀφαιδρύνει, καὶ ὡς ἐπὶ,
 ἐρρῶν, καὶ κρατερὴς εἶναι. ὅσοι δὲ
 αὐτῶν κῆρυς συνωικνύμεναι, παλαι-
 σι, καὶ ἀπὶ πᾶσι πᾶσι ἀσφαλῶς μαν-
 θάνουσι, καὶ ἀνίστασθαι ὁμοῦ,
 καὶ ὡς ἰσχυροί, καὶ ἀνέκδοτοι, καὶ
 λυγροί, καὶ ἄγχομαι διώκομαι,
 καὶ ἐς ὅσον ἀναβάσκειν τὸ ἀνέπα-
 λον. ὅσον ἀχρεῖα ἐπὶ ἅτοι ὁμοῦ
 τῶντις, ἀλλὰ ἐν μὲν τὸ περὶ τοῦ

praeferre posse, & in altum sustollere adversarium. Quae sanè
 non sunt inutilia exercitia, sed quibus unum illud primum maxi-
 mum-

res. Verisimile etiam est tetunc
 audisse tibicines aliquos, aliosque
 simul canentes, qui circumstant.
 Qui carminum, Anacharsi, & ti-
 biarum cantus non sunt inutiles:
 sed istis omnibus, atque ejusmodi
 rebus juvenum mentes exacuun-
 tur, unde illi meliores fiunt. Cæ-
 terum corpora (quod potissimum
 audire cupiebas) ad hunc modum
 exercemus, exutis, ut dixi vesti-
 mentis, quum non amplius sunt
 mollia, prorsusque imbecilla;
 primum ad aërem assuefacimus,
 ea singulis tempestatibus accom-
 modantes, ne vel æstus molestè
 ferant, vel ad frigus deficiant. Ea
 deinde oleo perungimus, & emol-
 limus, ut habiliora reddantur.
 Absurdum enim esset, si quum
 putamus emollita oleo coria ru-
 ptioni minùs esse obnoxia, & diu-
 tius duratura, quæ jam sunt emor-
 tua, corpus quod etiamnum vitæ
 est particeps, non melius olei un-
 ctione reddi, existimaremus.
 Hinc excogitatis variis exercitiis,
 & singulorum magistris constitu-
 tis, hunc pugillatu, illum pan-
 cratio certare docemus, ut labo-
 ribus tolerandis assuefiant, plagis
 que non cedant, nec metu vulne-
 rum terga dent. Atque hæc exer-
 citatio duo in ipsis utilissima præ-
 stat. Nam & animosos ipsos red-
 dit ad subeunda pericula, facit-
 que ut corporibus non parcant,
 præterea ut bene valeant & sint ro-
 busti. Quotquot autem illorum
 dejecto in terram vultu luctantur,
 & securè excidere, & promptè
 exurgere eadem opera discunt,
 præterea propellere, tenaciter
 amplecti, & contorquere, &

[illegible]

mumque citra controversiam
 comparant. Nam magis inoffen-
 sa, & robustiora sunt ipsis cor-
 pora quam laboribus durantur. Al-
 terum verò, non est exiguum :
 cum hinc peritiam coniequan-
 tur, siquando hæc præcepta in
 armis ad usum sint revocanda.
 Manifestum enim est, fore ut vis
 hujusmodi hostem complexus,
 supplantando citius dejiciat : &
 prolapsus ipse, quam facillime
 exurgere sciat. Hæc enim omnia,
 Anacharsi, ad illud certamen
 quod in armis peragitur, compa-
 ramus, nosque ita exercitatis,
 melioribus viros putamus, post-
 quam prius illorum nuda corpora
 emollita, & exercitata effecerim-
 us validiora, & robustiora,
 præterea levia, & habilia, eadem-
 que adversariis gravia. Intelligis
 enim, ni fallor quod hinc sequi-
 tur, quales eos in armis esse par-
 sit, qui nudi terrorem hostibus
 incutient, non segnem & albam
 obesitatem, aut pallidam gracili-
 tatem præ se ferentes : qualia ferè
 sunt mulierum corpora sub umbra
 tabefacta, trepidantia, statimque
 multo sudore manantia, & sub
 galea anhelantia, maxime si sol,
 sub meridiem, ut nunc, ferbeat.
 Quem enim præberent usum hi
 qui neque sitim, neque pulverem
 ferrent, quique si sanguinem vi-
 derent, statim turbarentur, prius-
 que exanimarentur, quam intra
 teli jactum, atque ad manus cum
 hostibus venissent? Sed hi nostri
 juvenes subrubri à sole nigriores
 redditi, vultu masculo, multum
 animi, coloris, virilisque vi-
 goris præ se ferentes, tamque
 bene habito corpore fruentes, ne-
 granditate graves, verum iusto
 modo

ως τε ἀφ' ἑκῆς ἐδίζοντες, καὶ ἐς τὸ
 ἐν βρεθ' ἡμῶν ἀκύναντες ἐπικυφίζοντες.
 καὶ ὁ δ' αὖθις ἄστος τὸ πῦρρον, καὶ
 ἀνέτυπον, ἀλλὰ ἐν ψάμμῳ βα-
 θεία, ἔνθα ἔπι βεβαίως ἀπερείσται
 τὴν βάσιν, ἔπι ἐπιηράξαι ῥάδιον,
 ὑποσυρῶντες πρὸς τὸ ὑπερὶ ἑπο-
 δός. ἀλλὰ ἐπὶ ὑπερβαλὼν πέφον
 αἱ δέοι, καὶ ἐπὶ ἄλλο ἐμπόδιον. καὶ
 πρὸς τὸ αὐτὸν ἡμῖν ἔπι, καὶ
 μεγάλῃς χειρὶ ὡς ἐπὶ τῶν χε-
 ρῶν ἔχοντες. εἴπε ὡς ἀνθρώπων βο-
 λῆς ἐς μέγας ἀμυδαίνονται. εἶδὲς ὃ
 ἐπὶ ἀλλότῃ ἐπὶ γυμνασίῳ χαλκῶν,
 ἀειφίρις, ἀπὸ μὲν μικρὰς εἰσὶν
 ὅχλοι ἐκ ἑκαστοῦ, ὅδε πλαμῶ-
 νας. καὶ ἐπὶ ῥά τῃς γὰρ αὐτῶν, κα-
 μῶν ἐπὶ τῶν μέσων. καὶ εἰδὲς σε βα-
 ρυ, καὶ δύσληπτον ὑπὸ λαότητι.
 ἐκείνο πῦρρον αὖτε πῦρ ἀνάρκιστον ἐς
 τὸ αἶμα, καὶ ἐς τὸ πῦρρον φιλοκλυ-
 ῶντες, ὅς ἐστιν ἐπὶ μέγας ἐξέλθῃ, καὶ
 τὰς ἀλλὰς ὑπερβαλόντες. καὶ ὁ πόρος
 ἔστι, ὅς ἐστιν αὐτῶν κρατῶν, καὶ
 τῶν πρὸς ἀκροῖς ἐκείνων. ὁ πηλὸς
 ὃ, καὶ ἡ κρῖς, ἀπὸ σε γαλιόπερα
 ἐξ ἑκαστοῦ εἰσὶν, ἀκροῖς ὡς γυμνα-
 σίῃ, ὅς ἐστιν ὑπὸ τῶν ἀκροῖς, ὅς ἐστιν
 ὡς μὲν, ὡς καὶ ἐπὶ τὸ κρατῶν ἡ
 πρὸς αὐτοῖς γίγνεται, ἀλλὰ ἐπὶ τὸ
 μελαγχρὸν ἀτὸ πῦρρον πῖπτοντες. ἐπι-
 ῥα, καὶ τὸ ὅλως ἀνάγκη πλείω γί-
 γνεται, ἔστιν αὖτε ἐπὶ πηλῶν, ὁ
 ἐπὶ ταῖς ἐκείνων εἰσὶν, ὅς ἐστιν ἀ-
 λῆς, καὶ γαλιόπερα, ἀλλὰ ἐπὶ
 τὰς ἐκείνων, καὶ τῶν πρὸς ὅλως
 σπυρτῶν, ὅς ἐστιν ὡς ἐκείνων,
 ἀλλὰ ἄλλο ἀναγκάζονται ἐκράτῃς
 ἀνὰ γυμνασίῳ, καὶ αὐτοῖς δι-
 ολιθαίνονται. αἰρῶντες πρὸς πηλῶν
 ἡρώων μετ' ἑλπίας ἐκπαισίν, καὶ
 ἀφ' ἑκῆς ἡμῶν καὶ χερσὶν ἀφ' ἑκῆς
 μικρῶν εἰσὶν ὡς ἐπὶ. καὶ ταῦτα πάντα

assuefaciendo, & ut eum quàm
 celerrimè brevi exigant, leviores
 reddendo. Nec cursus instituitur
 in solido, duroque loco, sed in
 profunda arena, ubi neque firmi-
 ter infingere, neque fulcire plan-
 tam facile est, cùm ea cedente pes
 subtus trahatur. Fossam quoque
 transilire, si opus sit, aut si quod
 aliud objicitur impedimentum:
 qua in re exercentur, plumbea
 pondera plenis manibus tenentes.
 Deinde hasta in longum projicien-
 da decertant. Vidisti quoque a-
 lium quendam globum æneum,
 & teretem, quale scutum par-
 vum, ansa carens, & loro: quem
 in medio jacentem expertus es:
 isque tibi visus est gravis, & pro-
 pter lævitatem prehensu difficilis.
 Eum in aërem sursum projiciunt,
 inque longum contententes, quis
 quàm longissimè emitat, aliof-
 que superet. Qui labor illorum
 humeros roborat, & lacertis rigi-
 ditatem indit. Cæterum lutum,
 & pulvis, quæ initio tibi perquam
 ridicula visa sunt, audi o præcla-
 re, quorsum luctantibus subster-
 nantur. Primum ne in duro loco
 labantur, sed in molli tutò ca-
 dant. Deinde sudantes sæpius in
 luto lubrico lapsu cadere cogun-
 tur, quod tu anguillis compara-
 bas. Neque id inutile est, & ridi-
 culum: sed ad robur & firmita-
 tem non parum confert, quando
 ad hunc modum luctantes, alii
 alios fortiter apprehendere cogun-
 tur, & elabentes retinere. Nam
 rapere sublimem in luto sudan-
 tem, cumque oleo excidere, &
 è manibus effluere conantem, ne
 parvi momenti esse putes. Et hæc
 omnia.

πολλὸν ἀμείνουσι αὐτοῖς χρώμεθα, ὥστε μηδὲν ἔτι ἀγχιρὺν φιλοτιμωμένοις, μηδὲ ὑπὸ δόχας ἐς ὕδριν τρεπομένοις, ἀλλὰ ὅτε τὰ τοιαῦτα διατρέχουσιν, καὶ ἀγρόλοις ὅτιν ἐν αὐτοῖς. καὶ ἔπειτα ἴσθι, τὸ κρινόν ἀγαθόν, καὶ τὴν ἀκρὰν πόλεως δίδαιμονίαν, τὰτ' ἐς λίαν, ὅπως ἐς τι εἰρήνην, καὶ ἐς πόλεμον τὰ ἄριστα παρεσκευασμένη φαίνοιτο ἡ νιότης, ὥτε τὰ κηλίστα ἢ μὴ ἀποδοῖζοντες. Ἀνα. οὐκ ἔστιν ὁ Σόλων, ἢ ποτε οὐκ ἐπίσταν οἱ πολῖται, χραισμέμενοι τὸ εὐλαῶν, καὶ ἐκρησάμενοι, πρῶτι ἐαυτοῖς, πῦξ τὰς χεῖρας ἐπ' αὐτοὺς πρὸς ἐλαμνέμενοι. καὶ κείνοι δηλαδὴ ὑποπτεύσαντι ὁμῶς, καὶ φεύγοντες διδόντες, μὴ ἔφισιν κερήνοσι, πῶσθητι τὴν ψάμμην ἐς τὸ σῆμα, ἢ ὥστε πλησύνετε, καὶ ἔντα γήνοδι, ὥστε πλείητε αὐτοῖς τὰ σκέλη ὥστε τὴν γαστέρα, καὶ ἀφ' ἧστη, ὑπὸ τὸ κρηρὶ ὑποβαλόντες τὸ πῆχυον. καὶ ἢ δι' οἰκόν, τοξόοισι δηλονότι, καὶ ἀσπιδωτοῖς. ὁμῶν δ' ὥστε ἀνδριάντων, ἢ κρηρῆται τὰ βέλη, καὶ χρυσάμην πρὸς τὸ ἥλιον, καὶ πολὺ τὸ αἷμα πεπορευμένων. ἢ γὰρ κρηλῆ καὶ ἀγέρας ὁμοῖς ἐστὶ, ὥς τὰ χεῖρας εὐοδῶναι πρὸς τὰς πληγὰς. ἀλλὰ ὅψι ποτε εἶναι, καὶ μάλιστα κρηλῆται μόνον βαθεῖσι τοῖς τραύμασιν, αἷμα ὀλίγον ὑποδείξεται. τοιαῦτα γὰρ φησὶ, ἢ μὴ πᾶν παρῆκται τὸ εὐδοκίμως. ἢ τὰς παινοπλίας ἐκείνας τίς ἀναλήψει, τὰς δ' ἐκωμῶν τι, καὶ τραγωδῶν. καὶ ἢν πρὸς τὴν ὁμῶν ἐξοδόν, ἐκείνα τὰ κρηρῆτα περιήσεται τὰ κερήνοτα, ὥς φοβερώτεροι εἴητε τοῖς συσπυροῖς, μετρητοῦσι αὐτοῖς, καὶ ὑποδείξεται τὰ ὑψηλὰ ἐκείνα δηλαδὴ. φεύγοντες τι γὰρ ὡς δὴ, καὶ φασ. καὶ ἢν διώκῃτε, ἀφυκτα τοῖς πολέμοις ἔσται, ὁμῶν ἔτι μάλιστα διαβω-

melioribus illis utimur, de nulla re turpi contendentibus, neque se præ inertia ad contumeliam inferendam convertentibus, sed circa ista versantibus, iisque perpetuò vacantibus. Et quod dixi, commune bonum, summamque civitatis felicitatem hoc est dicere quum juvenus rebus pulcherrimis studio incumbens, cum ad pacem, tum ad bellum optimè præparata videtur. *Ανα.* Proinde Solon, si quando hostes vos invadant, oleo peruncti, & pulverulenti prodite ipsi pugnis adversus eos muniti. Et illi videlicet vos pertimescunt, ac metuentes fugiunt, ne ipsis hiantibus pulverem ori inspergatis: aut circumfiliētes à tergo adorri, ipsorum crura circum ventrem implicetis, & subiecto galeæ cubito suffocetis. At per Iovem, hi sagittas, & jacula contorquebunt. At vos, quemadmodum statuas, non attingent tela, quippe ad Solem denigratos, & multo sanguine abundantes. Neque enim vos aut stipula, aut spicæ estis, ut quamprimum plagis succumbatis: sed admodum terò, vixque profundis confecti vulneribus, paululum sanguinis submonstrabitis. Talia enim dicis, nisi exemplum perperam audiui. Aut universam illam Comædorum, & Tragædorum armaturam assumetis. Et si vobis constitutum fuerit in aciem prodire, galeas illas hiantes imponeris, ut sitis formidabiliores adversariis, illos larvis territantes: altos etiam illos calceos induetis, qui si fugiendum sit, sunt leves, si contra insequamini, hostibus erunt inevitabiles. cum eos adeò magnis gressibus adeatis.

γόνταν ἐπ' αὐτῆς. ἀλλ' ὅρα μὴ ταῦ-
 τε μὴ ὑμῖν τὰ χρημὲν ἄλλῃ, καὶ
 παιδία ἄλλως, καὶ διατεταγμέναι ἀρ-
 γυῖοι, καὶ ῥαθυμεῖν ἐθέλωσι τοῖς
 νεανίσκοις. εἰ δὲ βέλτεροι πάντες
 ἐλεύθεροι, καὶ δυνάμεις εἶναι,
 ἄλλων ὑμῖν γυμνασίαν δέησιν, καὶ
 ἀσκήσεως ἀληθινῆς ἢ ἐν τοῖς ὅπλοις.
 καὶ ἡ ἀμύλλα ἔστω πρὸς ἀλλήλους με-
 τὰ παιδίας, ἀλλὰ πρὸς τῶν δυσμε-
 νῶν ἔστω, καὶ κινδύνων μελετῶσι
 τῶν δριττῶν. ὥστε ἀφέντες τὴν χέ-
 ριν, καὶ τὸ ἔλασιν, διδάσκετε αὐ-
 τῶν τοῦ λόγου, καὶ ἀκροάζεσθαι, μὴ
 καθὰ διδόντες τὰ ἀκρόαται, καὶ οἷα
 διαφέρειται πρὸς τὸ ἄσμενον, ἀλλ' ἔστω
 λόγῳ βαρεῖα, καὶ συλλογῇ ἐπιτο-
 μῇ, καὶ λίθῳ χειροπληθῇ, καὶ
 σάκεαι, καὶ χιτῶν ἐν τῇ δριττῇ.
 καὶ ἡ γυμνασία, καὶ κορυμβία. ὥστε
 νῦν ἔχετε, ἦν πινθὺν οὐ μινία σι-
 ζεσθαι μοι δεκνῆτε, οἱ μηδὲ πῶς ἀπ-
 λώλατε ὑπὸ πῶν ὀλίγων ψιλῶν ἐπι-
 πόντων. ἰδὲ γὰρ τοὶ μὴ ἀποσάμε-
 νον τὸ μικρόν τε τοῦ ξιφιδίου τὸ πα-
 ρεῖ τῶν ζώνων, μόνον, ἰκισσάμε-
 νον τοῖς ῥοῖς ὑμῶν ἅπαντας, αὐτο-
 βοῖαν ἂν ἵλοιμι τὸ γυμνάσιον, φυ-
 γόντων ἐκείνων, καὶ ἑδνὸς ἀντιβλί-
 πειν τῷ σιδήρῳ τολμῶν. ἀλλὰ
 περὶ τῆς ἀνδριάντος ἀνὴρ εἰσάμενοι,
 καὶ περὶ τῆς κίονος καὶ ἀκροπύργου
 νοῖοι, γέλωθ' αὖ μοι παραχοῖεν, δα-
 κρύοντες οἱ πολλοὶ, καὶ τρέμοντες.
 καὶ τοῖ' ἂν ἰδοῖς σὺν ἑπ' ἐρυθρῶντος
 αὐτῆς τὰ σώματα, οἱοὶ νῦν εἰσιν,
 ἀλλὰ ὥχρ' ἄπειρες αὐτῆς γίνονται
 ἂν, ὑπὸ τῷ δέξαι μεταβάλλοντας. ὅ-
 πως ὑμῶν ἡ εἰρήνη διαπύρριχται βα-
 ρύτα ἔσται, ὥς μὴ ἂν ῥαδίως ἀνα-
 γκαζῶ λόφον εἶνα καὶ πύργον πολέμῳ
 ἰδόντας. Σο. ὅτι ταῦτα ἴφραται ὡς Ἀ-
 νάχαροι, Θρακῶν τε ὅσοι μετ' Εὐ-
 μολῃ ἐφ' ἡμῶν ἐστράτευσαν, καὶ
 αἱ γυναῖκες ὑμῶν αἱ καὶ ἱππολύτης
 ἐλάσασθαι ἐπὶ τῶν πόλεων, ὥστε ἄλλοι

At vide ne ista quibus industriam
 inesse putatis, sint potius nugæ,
 & ludicrum etiam, & inertium,
 ignaviæque deditorum juvenum
 exercitia. Sed si omnino liberi &
 foelices esse vultis, aliis gymnasiis
 veraque in armis exercitatione
 vobiscrit opus. Et tunc non lu-
 dicrum alii cum aliis certamen
 inibitis, sed periculosum bellum
 adversus hostes suscipietis virtu-
 tem exercentes. Quapropter pul-
 vere & oleo relictis, docete ipsos
 sagittas, & jacula contorquere.
 Nec levia decetis jacula, quæ ventri
 flatu ferri queant: sed esto gravis
 hasta, quæ cum sibilo torqueatur,
 & lapis prægrandis, gladiusque
 & scutum in sinistra, lorica, &
 galea. Nam quales nunc estis,
 mihi videmini Dei cuiuspiam be-
 nignitate servari, qui nondum à
 paucis levis armaturæ militibus
 vos aggressis, perditis estis. Ecce
 verò si stricto gladio quo sum ac-
 cinctus, omnes in vestros juvenes
 solus irruam, ipso clamore gy-
 mnasium capiam, fugientibus il-
 lis, ac nullo ferrum obtueri au-
 dente. Sed circum statuas stantes,
 aut circum columnas latitantes,
 risum moverent mihi lachryman-
 tes, & trementes permulti. Tunc
 verò videres illos corpore non am-
 plius rubescerent, cujusmodi nunc
 sunt: sed protinus omnes palle-
 scerent, mutato præ metu colore.
 Eo vos animo profunda pax reddi-
 dit, ut non facilè, vel hostilis
 galeæ cristam intueri sustineretis.
 Sol. Non hæc dixerunt, Ana-
 charsi, Thraces, quotquot Eu-
 molpum sequuti bello nos lacerasse-
 runt: neque mulieres vestræ,
 quæ duce Hyppolyta adversus
 hanc civitatem equitarunt: neque
 alii

ὅσοι ἡμῶν ἐν ὅπλοις ἐπιτρέψονται. ἡμεῖς γὰρ ὃ μάλιστα, ὅτε ἐπιδήσει ἔτι γυμνά τὰ σώματα καταπονεύμεν τῷ ἴσῳ, ἀλλὰ τὸτο ἐς ἀνοπλὰ ἐξάγμεν ἐπὶ τῆς κινδυνεύσης. ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ αὐτὸς ἀρετῇ γήρηνται, ἀσκησάντων τὸ μὲν τὸτο ξυν τῶν ὅπλοις. καὶ πολὺ ἀμεινὸν χρῆσθαι τῷ αὐτοῖς, ὅτε ἀσκησάντων. *Ανα.* καὶ πᾶν τὸτο ὅμῳ ἐστὶ τὸ γυμνάσιον τὸ ἐν τῶν ὅπλοις; ἢ γὰρ εἶδον ἔγωγε ἐν τῇ πέλει πύργῳ ἔδδιν, ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ ἐν κύκλῳ σφαιροῦ. *Σο.* ἀλλὰ ἰδοὺς αὐτὸν Ἀνάρχου, ἐπιπλείον ἡμῖν συνδιατρέψαι, καὶ ὅπλα ἐκείνῳ μάλιστα πολλὰ, οἷς χρῶμεθα ὁπότεν ἀναγκαῖον ἢ ἐς λόφους, καὶ φάλαγγας, καὶ ἵππους, καὶ ἵππους χεῖρὸν τὸ πύργῳ τῷ πολυτῶν. τὸ μὲν τοῖς ὅπλοφορῶν ἐστὶ, καὶ ἀκινάκῳ σφαιροῦ, καὶ ἄλλῳ ἐν ἰσχυρῇ οἰόμεθα εἶναι καὶ ἀσκήσειν γ' ἐστὶν, ὅτις ἐν ἀσκήσει φοροῖν μηδὲν δέον, ἢ ὅπλα ἐξίεντες εἰς τὸ δημόσιον. ὅμως ἢ συνητοῖς, ἐν ὅπλοις ἐστὶν βίαις. πῶς γὰρ ἐν ἀσκήσει οἰκνῶν, ἐσθλὸν ἐστὶν ἐπιβυλῶν. καὶ οἱ πόλιν, μάλιστα πολλοί. καὶ ἀδελφοὶ ὁπότε πρὸς ἐπιστάς, καὶ ἡμῶν καὶ ἀσκήσειν δὲν τῷ ἀμύνης, φοροῦσιν. ἢ πᾶσι ἀλλήλους ἀπιστία αὐτοῖς, καὶ μὴ ἐν ἰσχυρῇ συμπολιτείᾳ, ἀναγκαῖον αὐτοῖς τῷ σίδηρῳ ποιεῖν, ὡς πλησίον εἶναι ἀμύνεσθαι, εἰ πρὸς βίαις. *Ανα.* εἴπερ ὁ Σόλων, σίδηρο φορεῖν μὴ ἐδδὲν ἀναγκαῖον εἶναι ἀσκήσειν ὅμῳ δοκεῖ, καὶ τῷ ὅπλῳ φείδεσθαι, ὡς μὴ ἀλλὰ χεῖρος ὅτε φέρει. ἀλλὰ φυλάττει-

alii quotquot nos armatos sunt experti. Nos autem, o beate, quanquam ita nuda juvenum corpora exercemus, non ideo etiam inermia in periculum producimus. Sed ubi in his ludicris optimi evaserint, deinceps cum armis exercentur, quibus melius utuntur ad hunc modum antè instituti. *Ανα.* Et ubi est vestrum illud, quod est in armis gymnasium? Nullum enim hujusmodi vidi in urbe, quanquam universam obambulavi. *Σο.* At videbis, Anarcharxi, ubi diutius nobiscum fueris versatus, & permulta unicuique arma, quibus utimur quum opus est, & cristas, & phaleras, & equos, & equites quartam ferme civium partem. Sed arma semper gestare, & acinace accinctum esse, id in pace supervacaneum putamus. Atque ei qui in urbe ferrum gestat, ubi nihil opus, aut arma in publicum effert, multa irrogatur. Vobis autem condonandum, quòd semper armati vivitis. Nam in loco immunito habitare, insidiis est obnoxium: multaque ibi bella vigent. Incertum etiam quando superveniens quispiam dormientem è plaustro pertractum, jugulet. Quod etiam alii aliis ultro diffidunt, nec ullis legibus obstrictam civitatem unà incolunt, facit ut ferrum semper sit necessarium, ut si quis vim inferret, ad propulsandam injuriam, præstò esset. *Ανα.* Ergo Solon, ferrum gestare nulla necessitate

adigente, supervacaneum vobis videtur esse: armisque parcendum putatis, ne manibus attrectata corrumpantur: sed repolita con-

1 Οὗτος ἐστὶν ὁ παλαιὸς νόμος. Simile jus Romanorum, vetitum enim prodire cum telo. Cic. parad. 4. Sic jure civili l. 14. ff. de re milit. Novell. 85. legend. Synes. Epistol. 107. Boeckd.

τε ἀπαικίσματα, ὡς χρησόμενοι τόπῳ,
 ὃ χρείας ἐπιστάσεις. πῶς ὅτ' οὐ μὲν
 νῖον, ἢ δίδως δεινὰ ἐπείρῃς, κα-
 ῖα ποιεῖται παῖοντες. καὶ ὑπὸ τῶν
 ἰδρώτων καὶ ἀναλίσκοντες, ἢ πε-
 μιδόμενοι πρὸς τὸ ἀναγκαῖον πᾶς
 ἀλγὺς αὐτῶν, ἀλλ' εἰκὴ ἐν τῷ πε-
 λῶ, καὶ τῇ κόνει ἐκχέοντες. Σο.
 εἰσὶν αὖ Ἀνάχαροι, τοιοῦδ' ἐπὶ δυνά-
 μεως πῶς εὐνοῖν, ὡς οἶνω, ἢ ὕδα-
 τι, ἢ ἄλλω ὅτ' ὑγρὰν οὐσίαν αὐτῶν
 ὄσων. δίδως δὲ μὴ ὥσπερ ἐξ ἀγ-
 γείας κεραμεὺς λάβη διαρρυσίαν ἐν
 τοῖς πόνοις, κατὰ ἡμῖν κενόν, καὶ
 ξηρὸν οἰχεται τὸ σῶμα καὶ ἀλιπῆται,
 ὑπο μῆδενός ἐνδοθεν ἀναπληρόμενον.
 πῶς ὅτ', ἔχ' ὅπως ἔχῃ σοι. ἀλλ' ὅσῳ
 πᾶς ἐν αὐτῶν ἐξαυτῇ τοῖς πόνοις,
 τοσοῦδε μάλλον ἐπιβρέῃ, καὶ τὸ ὅτ' ὕ-
 δρας μῦθον, εἰ πᾶς ἤκυσας, ὡς
 ἀπὸ μίᾳς κεφαλῆς τμησίσης, δὴ
 αἰεὶ ἀλλὰ ἀνεφύοντο. καὶ ὅτ' ἀγρυπ-
 νῶν ἐξ ὀρέας, καὶ ἀτονῶν ἢ, μὴ ὅτ'
 διαρκῇ τῶν ὕλκων ἔχη ὑποβέλ-
 λω, τότε ὑπὸ τῇ καμώτῳ βλάπ-
 τειται, καὶ καὶ ἀμαρτάνοις, οἷον
 ἐπὶ πυρός, καὶ λυχνίᾳ γίνεται.
 ὑπὸ γὰρ τῷ αὐτῷ φουσημαί, τὸ μὲν
 πῦρ ἀνακαύσειας ἀν, καὶ μεῖζον
 ποιήσειας ἐν βραχί, ὡς ἀπὸ τῆς
 πυρρῆς. καὶ τὸ ὅτ' λυχνίᾳ φῶς
 ἀποσβέσειας, ὅτ' ἔχον ἀπὸ τῆς
 ὕλης τῶν χρημάτων, ὡς διαρκῇ
 εἶναι πρὸς τὸ ἀνπνέον. ἢ γὰρ ἀπὸ
 ἰχυρῶς οἶμας ὃ ρίζης ἀνεφύει.
 Αἰα. πᾶς γὰρ ὡς Σόλων, ἢ πᾶν συ-
 νήμι. λεπτὴ γὰρ ἢ καὶ ἐμὲ εἰ-
 ρηκας ἀκατέως πᾶν φρονέον, καὶ
 διανοίας ὅξυ διδορκίας διόρμα.
 ἐμὲν δὲ μοι πάντως εἰπὶ, πᾶν
 εἶναι ἔχον ἐν τοῖς ἀγῶσι τοῖς
 ὀλυμπιάσι, καὶ ἰσθμίοις, καὶ πυθίοις,
 καὶ τοῖς ἄλλοις ὅποτε πολλοὶ ὡς
 φῆς συνίσκοντες ἐφόρμους τὰς νίκας ἀ-
 γωνισμάτων, ἢ ὅποτε ἐν ὅλοις

conservatis, quibus urgente ne-
 cessitate utamini. Iuvenum au-
 tem corpora, nullo urgente peri-
 culo, verberibus conficitis, ac
 sudoribus conficiendo, vires ipso-
 rum ad necessitatem non expro-
 mitis, sed temerè in coeno & pul-
 vere effunditis. Sol. Videris A-
 nacharsii, de corporis robore ita
 sentire, ac si vino, aut aquæ, aut
 alii cuiquam rei humidæ sit simile.
 Itaque vereris, ne tanquam ex
 vase fictili clanculum in laboribus
 effluat: deinde nobis corpus inane
 & aridum relinquat discedendo,
 cum nulla re intus denuo implea-
 tur. Atqui non ita res se habet:
 sed quanto plus laboribus exhau-
 seris, tanto copiosius influit, jux-
 ta Hydræ fabulam, si unquam au-
 divisti, ei pro uno capite præciso,
 alia duo semper renasci solita.
 Cæterum si ab initio inexercita-
 tum, ignavumque fuerit, nec satis
 subjectæ materiæ habuerit, tunc
 laboribus læditur, & marcescit,
 ut in igne & ligno usuve-
 nit. Etenim eodem flatu, & ignem
 accendere, & brevi majorem
 facere potes, spiritu inflam-
 mans. Ac lychni lumen extin-
 gues, cui non satis materiæ suppe-
 ditetur, quæ adverso flatui par
 esse possit. Neque enim ab altius
 acta radice productum fuerat.
 Ana. Hæc equidem, Solon, non
 planè intelligo. Argutius enim
 ista tibi dicta sunt, quam ut asse-
 qui queam quæ accurata commen-
 tatione, & perspicaci mente indi-
 gent. Porro id mihi dic omnino,
 quorsum non etiam in certamini-
 bus Olympicis, & Isthmiacis,
 & Pythiacis, aliisque, quando
 multi, ut dicis, certaturos juve-
 nes spectaturi conveniunt, in ar-
 mis

ποιῶντα τὴν ἀμιλλαν, ἀλλὰ γυμνὰς
 ἐς τὸ μέσον ὡς θραγγίτες, λακκίζομε-
 νες, & πτωρῶδες ἐπιδιδέκνυνται, καὶ νικῶ-
 σαι, μήλα, καὶ ἄλλα διδοῦσι.
 ἄξιον γὰρ εἶδέναι τὸ γὰρ. ὃ πᾶσι
 ἐνέχον τὸ τοιοῦτον. Σο. ἡ γὰρ μέγα
 γὰρ ὡς Ἀναχάρσις, τὴν ἐς τὰ γυμνα-
 σια αὐτοῦ ὅπως ἂν πλεῖον ἐχέ-
 ναι αὐτοῖς, εἰ τὰς δρεῖς ὡς οὖν ἐν
 τῷ τοιοῦτον εἶδει πτωρῶδες, καὶ ἀνα-
 κερυτοῦ ὅπως ἐν μέσσοις τῶν Ἑλλήνων.
 καὶ ἀφ' ὧν ὡς ἐς τῆς ἀποδυσ-
 μῶν, οὐκ ἔστι τι ἐπιμελόμενον, ὡς
 μὴ αἰχμαῖον γυμνασίου, καὶ ἀ-
 ξιολογούμενον ἐκείνῳ αὐτὸν ἀπὸ γά-
 ζεσθαι. καὶ πᾶσι ὡς ἑκαστὸν ἐκασ-
 τὸν εἶποι, ὃ μικρὸν, ὃ ἔπαινον ὃ
 ὡς τὸ γὰρ, & τὸ ἐπὶ σπουδαι-
 οῦν ἡμεῶν, καὶ διενεχόμενον τὸ δακ-
 τύλῳ, ἀριστὸν εἶναι τὸ καὶ ἑαυτὸν
 δακτύλῳ. τριγὰρ ποῶν τὸ γὰρ
 τῶν, οἱ καὶ ἡλικίᾳ ἐπὶ τὴν ἀσκή-
 σιν ἀπῆλθον ὃ μὲν οὖν ἐκ τῶν τοιούτων,
 δρεῖς, καὶ πᾶσι ἐκαστὸν. ὡς
 εἰ γὰρ πᾶσι ὡς Ἀναχάρσις, τὸ δὲ σκλείας
 ἔρωτα ἐκείνοι ἐκ τῶν βίᾳ, πᾶσι ἐπὶ
 ἀσκήσιν ἐκείνῳ ἡμεῶν, ἡ πᾶσι ἐπὶ
 λακκίζοντες ἐκαστὸν ἐπὶ σπουδαι-
 οῦν, ὃ ἐπὶ τῶν τοιούτων εἰσάγειν παρέχον
 ἂν σι, ὅποιοι ἐν πολέμοις ὡς
 πατρίδῳ, καὶ παίδῳ, & γυναι-
 κῶν, καὶ ἑρῶν ἡμεῶν, ὡς οὖν
 ἔχοντες, οἱ καὶ πᾶσι, καὶ μήλων
 γυμνοί, ποσὺ τὴν αὐτοῦ ἐς τὸ
 νικᾶν εἰσφερόμενοι. καὶ τοῖς πᾶσι
 τοῖς, εἰ γὰρ οὖν ἐπὶ σπουδῶν, καὶ
 ἀλεκτρυμένῳ ἀγῶνας παρ' ἡμῖν,

riam consequendam nudi feruntur. Ecquid sentires, si coturni-
 cum : & gallorum gallinaceorum certamina videres apud nos, qui-

mis certamen ineundum proponi-
 tis, sed nudos in medium produ-
 ctos, calcibus, & verberibus se
 mutuo cædentes ostenditis : & vi-
 ctoribus mala, & oleastrum da-
 tis. Æquum enim est me scire,
 cujus rei gratia id faciatis. Sol.
 Quoniam opinamur, Anacharsis,
 majorem ad exercitia alacritatem
 ita juvenum animis innasci, si eos
 qui re bene gesta excelluerint in
 iis, honorari viderint & in Græ-
 corum medio præconis voce pro-
 clamari. Ideoque tanquam in eo-
 rum conspectu vestes deposituri,
 bonam habitudinem curant, ne
 denudati pudore afficiantur : & se
 quique victoria dignissimum effi-
 cit. Ac præmia, ut antè dixi,
 exigua non sunt, nempe spectato-
 rum laudatio, & clarissimum esse,
 & ostendi digito, cum qui sit vi-
 ctus æqualium præstantissimus. Ita-
 que multi ex spectatoribus, quo-
 rum ætati convenit exercitatio,
 hinc abeunt virtutis & laborum a-
 more non mediocriter inflamma-
 ti. Etenim, Anacharsis, si quis
 gloriæ amorem è vita expelleret,
 quid boni amplius nobis obveni-
 ret? aut quid præclari facere quis-
 quam expeteret? Ex his nunc
 possis conjicere, quales in bello
 pro defensione patriæ, libero-
 rum, uxorum, & sacrorum sint
 futuri, quum arma præ manibus
 habebunt, qui pro oleastro, &
 pomis tanta alacritate ad victo-

1 Gallorum gallinaceorum] Plinius scribit Pergamis, omnibus annis spectacu-
 lum gallorum gallinaceorum certantium solenniter ac publicitus edi solitum, seu
 gladiatorum. Id & Athenis sacritati creptum est. Aliano referente, à Themisto-
 cle superatis Persis. Cogn.

καὶ παρδῶ ἐπὶ τέτοις ἡ μικρῶν;
ἢ γαλῶν δηλοῖται. καὶ μέγιστον ὡς
μεθῆς ὡς ὑπὸ νόμῳ αὐτὸ ὁρῶμεν,
καὶ ὡς ἐστὶν αὐτῶν πᾶσι τοῖς ἐν ἡλικίᾳ
παρεῖναι, καὶ ὁρᾶν τὰ ὅρτια δι-
πυκλῶντα μέγρις τὴν ἡλικίαν ἀπα-
γορεύουσιν. ἀλλ' ἔδῃ τὸ γαλῶν.
ὑποδύεται γὰρ τις ἡρέμα ταῖς ψυ-
χαῖς ὁρμῇ ἐς τὰς κινδύνους, ὡς μὴ
ἀγνοῖται, καὶ ἀτολμότερον φαί-
νοισθαι τὴν ἀλκιμότητα, μὴ δὲ ὡς αὐ-
τοπαγορεύουσιν ὑπὸ τῶν αἰσθημάτων, ἢ κα-
μῶν, ἢ τῶν ἀλλῶν δυσχερῶν. τὸ δὲ
ἐν ὁπλοῖς περιπατοῦν αὐτῶν, καὶ
ὁρᾶν περὶ σκορμῶν, ἀπαγορεύεται. ἡρι-
σθεὶς γὰρ, καὶ δεινῶς σκαῖον, καὶ ὡς οἰ-
σται μὴ ἀλυσταί, ἀποσφάττει τὰς
φρένας, καὶ οἷς ἂν τις ἀμείνων ἔσῃ
φάσθαι, καὶ τὸν δυσμῶν. ἐπὶ δὲ φῆς
ὡς Ἀνάχαρσι, ὅτι τὴν ἀλλῶν Ἑλλά-
δα ἐπιλούσειν, μέμνηται ὡς ποτὶ
ἐς Λακεδαιμόνα ἐλθῆς, μὴ κα-
ταγέλασθαι μὴ δὲ ἐκείνῳ, μὴ δὲ οἰ-
σθαι μέγιστον ποιεῖν αὐτὸς, ὅτι πᾶν
ἢ σφάιρας πῖρα ἐν τῇ ἡλικίᾳ συμ-
ποσύντες, πύκνουν ἀλλήλους, καὶ ἐς
χεῖρας ἐσθλόντες, ὑδαπὶ ὡς ἡ-
ραμῶν, ἐς φάλαγγα δισπῶντες,
πῶς πολεμῶν ἀλλήλους ἐργάζονται,
γυμνοὶ ἔσονται, ἀχρεῖς ἂν ἐκείνων
οἱ δὲ ὡς ἡραμῶν τὸ ἐπὶ προ-
σώπῳ οἱ ἐπὶ προ. τὰς καὶ Λυ-
κούργον, οἱ καὶ Ἡρακλῆα. καὶ ἐμπαλιν
συνωστῆντες ἐς τὸ ὑδὸν, τὸ γὰρ ἀπὸ τῶ-
ν. εἰρήνη λοιπὸν, καὶ ἔδῃς ἂν ἐπὶ
παίσι. μέγιστον δὲ ὡς ὁρᾶς κασι-
γυμῶν αὐτὸς ἐπὶ τῷ βωμῷ, καὶ αἰ-
ματὶ ῥεομένῳ, πατέρας δὲ, ὅτι κατὰ
παραπομπὰς, ὅτι ὅπως ἀνιῶμεν
ἐπὶ τοῖς γυμνομένοις, ἀλλὰ ἔσονται
ἀπὸ τῶν, ὡς μὴ ἀντιχρῖν ὡς πῶς
πυλῶν, καὶ ἐκείνων ἐπὶ κατὰ

quibus non mediocriter studium im-
pertimus? Rideres videlicet: ac
potissimum, si intelligeres nos le-
gis jussu id facere, omnibusque
juvenibus, ut intersint, impera-
tum esse, quò videant aves ulique
ad extremam animi defectionem
pugnantes. At neque hoc est ridi-
culum. Subit enim sensim ani-
mos incitatio ad pericula, ne gal-
lisignaviores, minusque audaces
videantur, ne-ve vulnerati, aut
fessi, aut alia molestia affecti de-
ficiant. Sed eos in armis experiri,
& videre saucios, apage. Nam fe-
rinum est illud, atque admodum
crudele, præterea inutile præstan-
tissimos jugulare, quorum opera
melius adversus hostes uteremur.
Quia verò ais, Anacharsi, te re-
liquam quoque Græciam esse per-
agraturum, memineris siquan-
do Lacedæmonem veneris, ne il-
los quoque irrideas, ne-ve putes
eos inutilibus laboribus vacare,
quum propila in theatro congres-
si, se mutuo percutiunt: aut lo-
cum ingressi aqua circumseptum,
in phalangem distributi, hostili-
ter alii in alios se gerunt, nudi &
ipsi, donec acies altera alteram
circumsepto loco expulerit, vide-
licet Lycurgi milites Herculis fo-
cii: aut contra in aquam compu-
lerit. Nam exinde pax sequitur,
nec ullus amplius ferire aufit. Ma-
ximè verò si videas ipsos flagris
cædi ad aras, & sanguine manare,
patribus matribusque præsentibus,
non ut his quæ fiunt, affligantur,
sed ut minentur, nisi verbera per-
terant, atque ut orent quàm diu-
tissi-

1 Flagris] Ad Dianæ Orthiæ aram pueri Lacedæmonii flagellabantur, ut patet apud Pausan. in Lacon. Cic. 2. Tuscul. Plut. in Lycurg. Tertul. in Apologet. Cogn.

αν ἀναγκάσειται ὡς τὸ πόσι, ἐ ἰγ-
 κρεττερῶς τοῖς δεινοῖς. πολλοὶ γὰρ
 ἐ ὡσαπίθανον τῷ ἀγῶνι, μὴ ἀξιώ-
 σωτες ἀπαρρησῶν ζῶντες ἔπ' ἐν
 ἐφ' ἡλμυῖς τ' οἰκίῃ, μὴ δ' εἰς αὐ-
 τοῖς σώματι, ὡς ἐ τῆς ἀνδρείας
 ὅψ' ἡ πικρὸν δαμόσιον, ἡ τῆς
 Σπάρτης ἀνατιζέται. ὅταν τοίνυν
 ὁρᾷς κακίαν, μὴτε κακίαν ὑπο-
 λάβῃς αὐτῆς, μὴτε εἰπῇς, ὡς ἐδ-
 μιᾶς ἐνταῖς αἰτίας ἀναγκῆς πελα-
 πύσῃ, μὴτε τυραννὸς βιάζομένης,
 μὴτε πολέμου διακρίνεται. εἴποι
 γὰρ ὡς σὺ ἐ ὑπὲρ ἐκείνου Λυκούργου
 ὁ νομοθέτης αὐτῶν, πολλὰ τὰ εὖ-
 λογα, ἐ ἡ συνιδὸν κοράζει αὐτῆς,
 ὅς ἐ ἰχθῶς ὦν, ἐδὲ ὑπὸ μίσους αὐ-
 τοῦ δῶν, ἐδὲ τῷ πολέμῳ τ' πό-
 λεως ἐκείνου διακρίνεται, ἀλλὰ κερ-
 τερακωμένης, ἡ παντὸς διανοή-
 τας ἀξίαν εἶναι τῆς πόλεως μέλλον-
 τας τῷ πατρίῳ. καίτοι καὶ μὴ ὁ
 Λυκούργος εἶπῃ, ὅσοις οἱ μὲν ἐ
 αὐτῆς, ὡς ὅς ἐν ὡς ποτε λεφθεῖς ὁ
 τοῖς ἐν ὡς πολέμῳ, ἀπορρήν π
 εἰς αὐτοῦ τ' Σπάρτης, αἰκίζομένης τ'
 ἰχθῶν. ἀλλὰ καὶ πολλοὶ αὐτῶν,
 μακρότερον αὖ, ἀμιλλώμενοι ὡς τ'
 παῖον, ὡς ὡς τῇ ἀπαρρησ-
 σι. **Λα.** ὁ Λυκούργος δ' ἐ αὐ-
 τῆς ὡς Σόλων, ἐμαρτυρεῖτο ἐφ' ἡλι-
 κίας, ἡ ὡς ὡς τῆς ὡς ἡδὲ τ'
 ὡς, ἀσφαλῶς τὰ τοιαῦτα ἐντα-
 νύσῃ; **Σο.** πρὸς τῆς ἡδὲ ὡς,
 ἐμαρτυρεῖται τῆς ὡς αὐτοῖς, Κρήτη-
 γεν ἀφ' ἡν ὡς. ἀποδείκνυται δ'
 τῆς τῆς Κρήτης, ὡς ἡν ὡς ὡς
 ὡς τῆς ὡς, Μίνω τῆς Διὸς
 ὡς τῆς ὡς αὐτοῖς. **Λα.** π
 ἐν ἐ ἐ ὡς Σόλων, ἐμμεσῶν Ἀυ-
 κούργου, ὡς μαρτυρεῖται τῆς ὡς; κα-
 λά γὰρ τῶν, ὡς ἀξία ὡς ἐστ.

nos, optimis legibus instructos audiverat. **Λα.** Cur ergo non
 etiam tu, Solon, imitatus es Lycurgum, juvenesque flagris
 ceddis? Nam hæc instituta sunt pulchra, vobisque digna.

tissimè labori tolerando sufficient, & dolorem æquo animo ferant.
 Quare multi in certamine mortui
 sunt, indecorum rati ob oculos
 necessariorum animum desponde-
 re dum vivunt, aut corporibus ce-
 dere: quos etiam statuis publicè à
 Spartanis cohonestatos videbis.
 Quum ergo hæc intueberis, ipsos
 nec putes nec dicas furere, quia
 nulla necessaria de causa malis
 conficiantur, neque opprimente
 tyranno, neque imminentibus
 hostibus. Diceret enim tibi Ly-
 curgus pro horum quæ ipse legi-
 bus præscripsit, defensione, mul-
 ta rationi consentanea, quibus
 causis impulsus eos verberibus af-
 fligat, quanquam non est inimi-
 cus, neque id per invidiam fa-
 cit, neque civitatis juventutem
 temerè consumit: sed optat for-
 tissimos, omnique malo portio-
 res esse eos qui patriam sunt de-
 fensuri. Et si verò nihil dixerit
 Lycurgus, ipse tamen animadver-
 tis, hominem hujusmodi, qui in
 bello fuerit captus, nunquam
 Sparta indignum quicquam dictu-
 rum quum ab hostibus caderetur
 flagris: sed ipsos dum caderetur,
 irrisurum, certando cum ceden-
 te: qui prior animo deficiat.
Λα. Num Lycurgus quoque,
 Solon, in juventute loris cade-
 batur? an verò jam intempesti-
 va ad hoc certamen ætate, tutò
 & confiderenter talia commentus
 est? **Σο.** Cum jam esset prove-
 ctæ ætatis, leges ipsis condidit è
 Creta reversus, cum apud Cre-
 tentes hospes vixisset, quoniam
 ipsos, quibus leges tulisset Mi-

Σο. ὅτι ἡμῖν ἱκανὰ ὦ Ἀνάχαρσι, ταῦτα τὰ γυμνάσια, οἰκεία ὄντα ζήλῳ ἢ τὰ ξενικὰ, ἢ πάνυ ἀξιοῦμαι. *Ανα.* ἔκ. ἀλλὰ σιωπῆς οἰμῶς οἶόν τι ἐστὶ μεσηγυρῶν γυμνῶν, ἀνώγει χεῖρας ἐπαίροντα, μηδενὸς ἐνεκα φιλήμεν, ἢ αὐτῷ ἐκφύω, ἢ κρινῇ τῇ πόλει. ὡς ἔγωγε ὡς ποτὶ ἐπιδημήσω τῇ Σπάρτῃ, καὶ ὃν κρεῖον ταῦτα δοῶσι, δοκῶ μοι τάχιστα καὶ εὐλοῦσθαι δὴ μοι πάρος αὐτῶν, ἐπιγελῶν ἐκφύει, ὅπου ὅρῳ τυτθόμενος κατὰ πρὸς κλέπτει, ἢ λωποδύει, ἢ τί ἄλλο τοιούτων ἐργασαμένους. ἀτεχνῶς γὰρ ἑλλείβετο δειδῶν μοι δοκεῖ ἢ πόλιν αὐτῶν, ἢ τοῦ κατὰ μάλας ὑφ' ἐαυτῆς πάσχει. Σο. μὴ ἐντὶ μὲν ὦ ἄννα, μὴ ἢ τῷ ἀνδρῶν δόξαν, μὲν αὐτὸς λέγων, οἷα κρεῖον. ἔγωγε γάρ τις ὁ ἔστι κείνων σοὶ περὶ ἐκείνων ἀντιρῶν ἐν Σπάρτῃ. πλὴν ἄλλ' ἐπὶ πρὸς ἔγωγε τὰ ἡμέτερά σοι διεξιλέλυτα, σὺ ἢ ἢ πάνυ δρεσκόμῃ ἐν ταῖς τοῖς τοῖς, ὅτε ἀδικα αἰτήσιν τοῖς τοῖς. σὺ, ὡς ἔγωγε ἐν τῷ μέρῳ διεξιλέβης πρὸς με, ὃν τρέπον ὑμεῖς οἱ Σκύθαι ἀφαιρῶντες τὰς νύκτας παρ' ὑμῖν, καὶ οἱ σοὶ γυμνασίοις ἀνατρεῖς, καὶ ὅπως ὑμῖν ἄνδρες ἀγαθὸν γίνονται. *Ανα.* δικαιοτατέ μ' ἐν ὧ Σόλων. καὶ ἔγωγε διηγήσομαι τὰ Σκυθῶν νόμιμα, ἢ σέμνα ἔσως, ἐδὲ καὶ ὑμῶς, οἷα ἐδὲ καὶ κέρους παρὰ χθῆνα πολυμήσοι μὲν αἰ μίαν πλὴν. δειλοὶ γάρ ἐσμεν. ἀλλὰ εἰρήσεται γὰρ ὁ πῶς αἰεὶ. ἐς αὐτοὺς μὲν τοῖς εἰδοκῆ, ὑπερβαλόμενα τῶν σωμασίων, ὡς ἂν, πρὸς αὐτὸς ἔφης, ἢ μὲν ὅσον ἐπισημαίω καὶ ἡσυχίαν, ἢ, πρὸς εἰπὴν, σωμαζοίμι τῇ μετῇ ἐπιπλῶν. τὸ ἢ νῦν ἔχον, ἀπὸ μὲν ἐπὶ τέχναις. ἐπεὶ γὰρ ἡδὴ.

num differemus: ut & quæ dixisti quietius apud me revolvam: & quæ sunt dicenda, memoria percurrens colligam. In præsentia verò his dictis abeamus. Iam enim advesperascit.

Sol. Quoniam nobis Anacharsii, sufficere videntur hæc gymnasia, quæ sunt domestica: neque æquum admodum sentimus æmulari peregrina. *Ana.* Nequaquam: sed intelligis opinor quidnam sit nudum flagriscadi, manus sursum attollentem, nullius aut privatæ, aut publicæ utilitatis causâ. Itaque siquando Spartam venero, quo tempore ista factitant, existimo me ab ipsis publicè lapidibus obrutum iri, quòd irridebo singulos, quos videbo verberari tanquam fures, aut grassatores, alius-ve facinoris reos. Nam certè helleboro mihi videtur indigere eorum civitas, quæ in se ipsam res agit adeò ridiculas. *Sol.* Ne indicta causâ, ὁ generosè, neque viris absentibus, te quum solus dices, superaturum putes. Neque enim deerit, qui pro illis verisimilia Spartæ respondeat. Verum enimvero siquidem ego tibi nostra recensui, quæ tibi non admodum placuisse videntur: videor mihi non iniqua postulaturus à te, ut vicissim mihi narres, quo pacto vos Scythæ vestros juvenes exercetis, quibus gymnasiis educetis, & quomodo viri fortes evadant. *Ana.* Equissima sunt, ὁ Solon, quæ postulas. Atque ego Scytharum instituta narrabo, fortè non admodum gravia, nec quæ vestris respondeant. Nos enim ne in maxillam quidem alicui plagam illidere auderemus, meticulosi cum simus. Verum qualiacunque sunt ego dicam. Quanquam si videtur, ea de re colloquium in crasti-

ΠΕΡΙ ΠΕΝΘΟΥΣ.

DE LVCTV.

ARGVMENTVM.

Sub prosopopea patris filium lugentis, & filii ad illius querelas respondentis, reprehendit eorum rerum vanitatem, quæ à superstitibus in sui solatium sunt pro defunctis: quales sunt curiosa sepultura, lamentationes inferia, ludi funebres, & cæna exequiales. Quarum rerum nulla sensus ipsorum perzingit.

ἄξιόν γε ὁμολογεῖν τὰ ὑπὸ
τῷ πατρὶ ἐν τοῖς πένθε-
σι μνησθῆναι, καὶ λιγέ-
ρην, καὶ τὰ ὑπὸ τῷ πα-
τρὶ μνησθῆναι ὁμολογεῖν αὐ-
τῆς αὐτῆς λιγέρην, καὶ ὡς ἀφόρη-
τα ἡγούμενα τὰ συμβαίνοντα σφίσι
πρὸς αὐτοῖς οἱ ὀδυρόμενοι, καὶ ἐκεί-
νοις, ὡς ὀδυρόμενοι, ὃ καὶ τῷ Πλά-
τωνι, καὶ Περσέφονι καὶ ὅδῃ ἐπι-
τάμεινοι παρῶν, ὅτι ἐὶ πονηρὰ ταῦ-
τα, καὶ λύπη ἀξία, ὅτι ἐὶ τέναν-
τοις ἡδύναι, καὶ βελῶν τοῖς παθεῖσι,
νόμῳ δὲ, καὶ σωτηρίᾳ τῷ λύπῃ
ἐπιτρέπονται. ἐπιδιδόναι τίνων ἀποθνή-
σκειν, ὅτι πρὸς αὐτοῖς. καὶ ὅτι ὡς
περὶ εἰς τὴν βέλους ἀσπίδα ὡς αὐ-
τῇ δὲ ἡνίκα δέξας ἔχουσιν. ὅτι γὰρ
ἔστι φανερὸν, ὅτι ἐν τῇ ταύτῃ
ἐστὶν ἐκείνα ἐπιτηδύουσιν. ὃ μὲν δὲ
πρὸς ὁμολογεῖν, ὡς ἰδιώται οἱ σοφοὶ
καλεῖσθαι, ὁ μὲν γὰρ πρὸς ἡσίοδῳ, ὃ
τοῖς ἄλλοις μύθοις ὡς τῶν
πειθόμενοι, καὶ ἰόντων ἡμίνοι, τῷ
ποίῃσιν αὐτῶν, τὸ πρὸς τῇ
γῇ βαθεῖν, ὅδῃ ὑπελήφασιν. μέγα

peræ pretium sanè fue-
rit observare ea, quæ in
luctu vulgo cùm dicun-
tur, tum fiunt. Item
quæ dicuntur ab iis qui
eos consolantur: & ut non feren-
da putant lugentes ea quæ sibi ipsis
acciderunt, & iis quos fient.
Cùm haud quaquam per Pluto-
nem & Proserpinam pernoverint
mala-ne sint ista, & dolenda, an
cōtrà jucundiora, melioraque
iis quibus accidunt. Sed ex more
& consuetudine dolorem accer-
sunt. Itaque cùm mortuus fuerit
aliquis, ad hunc modum faciunt.
Quin potius volo tibi narrare,
quas de morte opiniones habeant.
Sic enim palam fiet quorsum su-
pervacanea illa moliantur. Homi-
num quidem multitudo, quos sa-
pientes isti vocant idiotas, 'Ho-
mero, Hesiodo, reliquisque fa-
bularum authoribus, super his fi-
dem habentes, & illorum poësim
pro lege ducentes, locum quen-
dam sub terra profundum esse putant, quem
Tartarum vocant. Eum
existi-

1 Vocant Idiotas] Ἰδιώταις ὁ ἀπολίτῳ, καὶ ὁ ἀμύθῳ, ἢ ἀχρημάτῳ. leg. Cic. 7. Verr. Cugn.

2 Homero] De Homero fabularum patre vide Menippi & Æaci dialogum. Idem.

3 Tartarum] Tartarus Hesiodo is locus est in quo Saturnus & ejus comites con-
tinen-

ἤ, καὶ πολύχρως τῶτον ἦναι, καὶ
 ζοφερόν, καὶ ἀνήλιον, οὐκ οἶσ' ὅπως
 αὐτοῖς φωνήσας δεικνύει αὖτις το
 εἰς κρητάρην τῇ ἐνόντων ἵκασιν. βασι
 λεύειν δ' ἔβ' χάσματ' ἀδελφὸν ἔβ'
 Διὸς, Πλούτωνα κεκλημμένον, ὡς μοι
 ἔβ' πρὸ τοιαῦτα θενῶν περ ἔλεγε,
 ἀλλ' ἐπὶ τὸ πλεονεξίᾳ τοῖς νεκροῖς τῇ αὐ
 σσηγορίᾳ πειρημνόμενον. τῶτον δ' ἔβ' Πλύ
 τωνα, τῶν παρ' αὐτῷ πολιτῶν,
 καὶ τὸ κράτος βίον καὶ ἀσκήσιας τὸ ποι
 ἔβ' κληρωδῶσαι μὲν γὰρ αὐτὸν ἀρ
 χεῖν τῇ ἀποθανόντων. καὶ ἀδελφὸν
 δ' αὐτοῖς, καὶ ἀδελφὰς αὐτοῖς, καὶ
 δὲ δευροῖς ἀδελφοῖς, ἔβ' δὲ τὸ πα
 ρέειν τῇ ἀνδρῶν ὕφεικτον, πλεον
 ἐξ ἀπαντ' ἔβ' αἰὼν' ὅλινον
 ἐπὶ μεγίσταις αἰτίαις. ἀδελφῶν
 δ' τῶν χρόνῳ αὐτῷ ποτὶ μεγίστοις μεζά
 λοις περ, καὶ φοβεροῖς, καὶ οὐκ ἐν
 ναι τῇ ὀνομασίᾳ. Κωνυβίος γάρ, καὶ Πυ
 ραφλεγέροντες, καὶ πρὸ τοιαῦτα κί
 κλωται. τὸ δ' ἐμείναι, ἡ Ἀχέρων
 σία λίμνη σφραγισμένη, ὡς τῇ δε
 κτηνῇ τῶν ἀπαντῶντων, ἢ οὐκ ἐν
 ἀφ' ὧν αὐτοῖς, ἢ παρελθόν, ἂν εἴ
 πορευθείας. βραχὺ περ γὰρ περιέχει
 τοῖς ποσὶ, καὶ ἀφ' ἧς ἀφ' ὧν ποτὶ
 καὶ ὅλως, οὐκ ἂν αὐτῶν ἀφ' ἧς
 ἔβ' πρὸ νεκρῶν τῇ ὀρέων. αὖτις δ' αὐ
 τῇ τῇ κρητάρῃ, καὶ πύλῃ, οὐσιν ἀδα
 μαντικῇ, ἀδελφῶν δ' βασιλείας

existimant magnum & spatiosum
 esse, atque opacum & caligino
 sum: qui tamen istis illustrari
 nescio quomodo videtur, quò sin
 gula quæ illuc sunt, introspeciant.
 Tum regnare in hoc specu Iovis
 fratrem, cui nomen Plutoni, ut
 mihi retulit, quidam harum rerum
 peritus, eò quòd mortuorum
 copia sit dives, hoc nomine coho
 neitatum. Porro Plutonium hunc
 inferorum temp. & manium vi
 tam hunc in modum constituisse.
 Nam forte obtigisse huic, ut vita
 defunctis imperaret. Quos ubi re
 ceperit, & assumpserit, vinculis
 inenodabilibus coercet, nulli
 prorsus permittens ut ad superos
 redeat, præterquam admodum
 paucis ex universo ævo, idque
 gravissimis de causis. Circumlui
 tur autem regio illius, fluviiis &
 magnis, & horrendis, vel solo
 nomine: siquidem 'Cocyti, Py
 riphlegethontes, atque hujusmo
 di vocabulis appellantur. Quòd
 que est gravissimum, præjacet
 'Acherontica palus, quæ prima
 excipit obvios, quam non possis
 transmittere, neque transire sine
 vectore. Nam & profundior est
 quàm ut pedibus transiri possit,
 & spatiosior, quam ut tranari

queat. In summa hujusmodi est, ut nec avium manes possint eam
 transvolare. In ipso descensu, portaque quæ est adamantina,

Æa-

tinentur: superè tamen pro loco inferorum capitur. Sed eum esse aërem sub utroque
 cardine crassum, perpetuo frigidum, Crates scribit. De inferis & Campis Elysiis
 scripsit accurate Virg. ex Gubernia Mago. apud Academicum Xenocratem. Sed an
 inferi sint, & de inferorum poenis Cœl. lib. 6. c. 9. Dicitur autem Tartarus à
 τάρταρος vel à τερταρίζειν. Cogn.

1 Cocyti] Κακυτις à luctu & ejulatu nominatur; lacus autem est inferorum, qui
 ex sententia Homeri Odysil. x. ex Styge manat, de quo Senec. Hercul. fur. & Virg.
 6. Æn. Idem.

2 Acherontica] Inferorum fluvius à nomine Acheron, carminibus poetarum
 celeberris, quasi sine gaudio, Virg. 2. Georg. & 6. Æneid. Idem.

1 Æa-

ἔλκε τὴν ὁδὸν, καὶ γυναικὶ βλί-
 ποιῶσι τῷ Κερβεῖ. αἰμωναὶ δ' ἐπὶ
 ταῖσι, καὶ κακὸς γυναικῶν, καὶ
 ἄλγος πάντων, δάκρυα, καὶ
 τέρνα τυφόμενα, καὶ σπασμὸς
 τῆς κοίτης, καὶ φοινοσόμενα παρειαί.
 καὶ πρὸς ἐὶς ὁδὸς καθήκονται, καὶ
 κύνες ἐπὶ τῇ κεφαλῇ πάσας. καὶ
 οἱ ζῶντες, οἰκτροὶ ποιοῦσι νεκροῖς. οἱ
 μὲν, γὰρ χαίρουσι καλοῦσθαι πολλὰ-
 κίς, καὶ πᾶς τιφάδας δρόπῃσι πρὸς
 τὸ εὖ εἶναι. οἱ δ', ἀγχοῦνται, καὶ
 καλὸς, καὶ καθ' ὑπερβολὴν ἐσφα-
 νομένῳ, ὑψηλὸς προχέεται, καὶ
 μετένοστος, ὡς περ ἐς πομπὴν κε-
 κροταμένῳ. εἰ δ' ἡ μήτηρ, καὶ ἡ
 Δί' ὁ πατήρ, ἐκ μέσων τ' συγγενῶν
 ὡσεὶ λῶν, καὶ ὡσεὶ χυδαῖς αὐτῶν, ὡσε-
 νδεῶν γὰρ πρὸς νεκρῶν, καὶ καλὸς,
 ἵνα ἐκ μνησίων ἐπ' αὐτῶν τὸ δρᾶ-
 μα ᾗ, φωνῆς ἀποκρίτης, καὶ με-
 λῶν ἀφίξις. ὡς ἂν ὁ νεκρὸς αὐ-
 τὸς ἀποκρίσται ἂν, εἰ λάβοι φων-
 ῶν. φησὶ γὰρ ὁ πατήρ, γέροντι π
 φηγγόμενῳ, καὶ ὡσεὶ τεινοῖ ἐκα-
 στεν τ' οἰομένῳ, τίς κινῶν ἡδίστον, οἰ-
 χη μοι, καὶ τίς τεκνός, καὶ ὡς ὄρεας
 ἀνθοπαῖδας, μένοι ἐμὶ ἐπὶ τ' ἄθλιον
 καὶ ἀλγῶν, καὶ γυναικῶν, καὶ παιδο-
 ποιησάμενῳ, καὶ φραδύσασιν, καὶ
 γυναικῶν, ὡς εἰς γῆρας ἐλθόν.
 καὶ κομῶν πάλιν, ὡς ἐρωδῶν
 τέκνον; ὡς δὲ συμποσίῳ μὲν τ' ἡλι-
 κιωτῶν μνησίων. πάντες δ', καὶ
 πᾶσι τοιαῦτα φησὶ, οἰόμενῳ τ' ὅτι
 δεῖσθαι μὲν ἐπὶ ταῖσι, καὶ ἐπιθυμεῖν ἐ
 μὲν τὴν πλάττω, καὶ δυνάσθαι καὶ μετ-
 χεῖν αὐτῶν. καὶ πᾶσι ταῦτα φημι; πᾶ-
 σι γὰρ ἐπὶ πρὸς, καὶ πᾶσι κίδων,
 οἱ δὲ, καὶ οἰομένους ἐπὶ κατὰ σφᾶντα,
 καὶ ἐὶς ὁδὸν, καὶ τ' ἄλλων κρῶσις, καὶ
 in funere mactarunt, qui vestem reliquumque mundum concrema-
 runt,

per viam algeant, ne-ve à Cerbe-
 ro nudi conspiciantur. Accedunt
 ad hæc mulierum ejulatus, o-
 mniumque lachrymæ, pectorum
 planctus, comæ dilaniatio, ge-
 narum cruentatio. Alii vestem
 discerpunt, & pulverem capiti in-
 spargunt, adeo ut viventes, sint
 mortuo miserabiliores. Nam illi
 sæpenumero humi volutantur,
 capita solo allidunt: hic verò de-
 corus ac formosus, & eximie co-
 ronatus, sublimis propositus est,
 & excelsus, velut ad pompam ad-
 ornatus. Deinde mater, atque
 adeo pater, ex mediis cognatis
 progressus, & mortuo circumfus-
 us (nam finge juvenem aliquem,
 ac formosum esse propositum,
 quò magis in hunc competat actio
 fabulæ) absurdas ac stultas voces
 emittit: ad quas responderet
 mortuus, si vocem reciperet. Ait
 enim pater, flebili quadam voce
 verbum unumquodque in longum
 producens, fili jucundissime
 periisti mihi, mortuus es, & an-
 te diem præreptus, misero me re-
 licto solo. Non duxisti uxorem,
 non genuisti liberos, non milita-
 sti, non coluisti agros, ad fene-
 stram non pervenisti. Non comes-
 faberis posthac, non amabis fili,
 neque cum æqualibus in compota-
 tione inebriaberis. Hæc atque id
 genus alia dicit, rarus filium re-
 bus his etiam post obitum egere,
 ac desiderare quidem, verum po-
 tiri non posse. Sed quid hæc lo-
 quor? Quot enim sunt, qui equos
 ac concubinas, quique pincernas

1 Εἰ λάβοι φωνῶν Suspensa oratio usque in paginam sequentem ubi ait εἴποι
 δ' αὖ ἐν ὡς αὐτὸν ὁ πατήρ. Marcil.

1 Καὶ

πρίλειξαν, ἢ συγκαταρπύξαν, ὡς
 χρησόμενοι ἐκεί, καὶ ἀπολαύσαντες
 αὐτῶν χάτω; ὁ δ' ἐν πρῆσβυτης ὁ
 πνιγῶν, ἐτῶσι πάντα ταῦτα ὁπόσα
 εἶρηκε, καὶ ἐπ' ἐτέρῳ πλεῖονα, ἔτι
 ὃ παιδὸς εἵνεκα τραγωδίῃ ἰοικειν,
 οἶδε γὰρ ὅσα ἀκατάμυτοι, ὅσ' ἀνμεί-
 ζον ἰμβροση ὃ σπύλον, ἔτι μὲν
 αὐτῷ. φροσύνει γὰρ ἔτι, καὶ γινώ-
 σκειν ἱκανὸν ἦν ἐν ἄνδρ' ὃ βοῆς. εὐδαίς
 γὰρ δὴ αὖτις ἐαυτῷ δίδιται βοῶν. λοι-
 πὸν δ' ἐστὶ αὐτῶν τ' παρῶντων εἵνεκα
 ταῦτα ληθεῖν, ἔθ' ὅπ' ἐπὶ τῶν αὐτῶν
 ὁ παῖς εἰδότες, ἔθ' ὅποι' κεραιόηκε.
 μάλλον δ' ἔτι τ' βίον αὐτῷ ἐξέσπασ-
 ῶ ὁμοίως ἐστίν. ἔθ' ἂν τῶν ἐξ αὐ-
 τῷ ἐμοὶ πείσταιν ὡς π' ἔθ' δεινῶν ἐδυ-
 χήσονται. εἴποι δ' ἂν ἔτι αὖτις αὐ-
 τῶν ὁ παῖς, ὡς αἰτησάμενος τ' Αἰα-
 κὸν, καὶ τ' Αἰδωνίαν αὖτις ὀλίγον ὃ
 σμίξαι ὑπερκύψαι, καὶ τ' πατέρα
 παύσαι μετὰ τῆς αἰτίας, ὡς κεραιόημον
 ἀνθρώπου, πὶ κεραιόημον; πὶ δὲ μοι
 περὶ χάρις πρὸς μετὰ; καὶ παύσαι πᾶσι-
 μόν τῶν κέρων, καὶ τὸ αὖτις αὐτῶν
 ἐξ ἐπιπολέων ἀμύσων πὶ μοι λοιδο-
 ρῇ. καὶ ἀθλίον δακρυόητον, καὶ δυ-
 σμυρεν. πολὺ σε βελλῶν, καὶ με-
 κεραιόητον μετὰ κεραιόητον; ἢ πὶ σοι δει-
 νὸν πᾶσιν δεινῶν; ἢ δὲ πὶ σοι πει-
 ρῶν γάρων ἐξυμῶν, οἷον εἰ σὺ,
 φαλακρὸς μὲν τῶν κεφαλῶν, τῶν
 δ' ὅσων ἐξυμῶν, κυφὸς, καὶ
 πὶ γόνατα νωγῆς, καὶ ὅλων, ὑπὸ ὃ
 χρὸν σαφρὸς, πολλὰς τελακῆδας,
 καὶ ὀλυμπιάδας ἀναπλήσας, καὶ πὶ
 τελοῦσθαι δὴ ταῦτα, ὡς παῖς ἐπὶ
 τούτων μετὰ τῶν; ὡς μετὰ, πὶ
 σοι χρὸν εἶναι δεκάτῃ τ' βίον, ὃ
 μετὰ μετὰ τῶν; ἢ τὰς πόδας ἐρεῖς
 ἀγρόν, ἐτὰ δεινῶν, καὶ ἐπὶ τῶν, καὶ
 ἀφροδίτα, καὶ δεινῶν μετὰ τῶν ἐπὶ
 γόνατον, δεινῶν; ὅσα ἐπὶ τῶν
 ὃ ὅπ' τὸ μὴ διψῶν, πολὺ κέρων
 ὃ πᾶν, καὶ τὸ μὴ πεινῶν, ὃ φα-

runt, aut cum cadavere sepelie-
 runt, perinde quasi iis illic sint u-
 suri, & apud inferos fruituri? At
 senex iste luctum agens, hæc om-
 nia quæ dixit, atque his etiam
 plura, neque filii causa tragicè
 jactare videtur, ut quem sciat
 non auditurum, etiam si Stento-
 rem clamore vincat: neque rur-
 sum sua ipsius gratia, ut cui satis
 erat cogitare, & cognoscere, et-
 iam sine clamore. Nemini enim
 opus est, ut apud sese clamet.
 Superest igitur, ut hæc nugetur
 ob eos qui adsunt: cum nesciat,
 neque quid filio acciderit, neque
 quò concesserit: imò cum neque
 sua ipsius vita, cujusmodi sit,
 perpenderit. Neque enim cu-
 rem acerbam graviter ferret, il-
 lum ex ea demigrasse. Filius igitur
 ita huic responderit, exorato
 Æaco, & Plutone, quò liceat
 tantisper è specu proferre caput,
 & patrem instantem compescere.
 Homo infelix, quid clamas?
 quid mihi molestus es? desine vel-
 licare comam, & vultus lacerare
 cutem. Cur mihi convitium facis,
 & miserum appellas, & in-
 fortunatum, qui jam sum te mul-
 tum melior, tum felicior? aut
 quid acerbi mihi putas accidisse,
 An quia non sum factus senex,
 qualistu, capite calvo, facie ru-
 gosa, incurvus, genibus segnis,
 in summa totus ætate putris, mul-
 tis expletis Triacadibus, & Olym-
 piadibus: denique & istud, apud
 testes tam multos delirans? O de-
 mens, quid tibi videtur in vita
 boni, quo non posthac sumus fruituri?
 nimirum potationes, cæ-
 nas, vestem, venerea, eoque me-
 tuis ne horum penuria peream?

Non intelligis, longe bellius esse, non sitire, quàm bibere? non esurire,
 quàm

ζῆν, καὶ τὸ μὴ ἰγγῆν. Ἐ ἀμπερίτης
 ὥσπερ; φέρε πίνωμι ἐπὶ δὴ τοῖσιν
 ἀγροῖσιν, διδάσκουσι σὶ θρῆναι ἀλη-
 θῆς περὶ. καὶ δὴ ἀπαλαῶν ἐξ ὑπαρ-
 χῆς, βόσ, πέκναι ἀθλίων, σὺ κίπ δι-
 ψήσεις, σὺ κίπ πενήσεις, ἐδὲ ρι-
 γώσεις. οἱ χῆ μοι κερχόδαιμον, σὺ
 φουγῶν τὰς νόσους, ἐπυρεῖν ἐπὶ διδῶς,
 ἐπὶ πολέμιοι, ἐπὶ τυράννοι. σὺ ἔρω σὶ
 ἀνιάσῃ, ἐπὶ ὃ σὺ σὺ πᾶσι πᾶσι
 ἐδὲ ἀπαθήσεις ἐπὶ τῶν δις ἢ τρεῖς
 ἢ ἡμέρας. ὃ ἢ συμφορῶς. ἐδὲ κῆ-
 ῶ φρεσὶν ἡσυχία, γέρον γῆρῶν, ἐδὲ
 ὁ χλῆρος ἐστὶ τῶν νόσους, βλέπομε-
 νον. καὶ τῶν λίγης ὃ πᾶσι σὺ
 οἱ πολὺ ἀληθῆς, καὶ γαλοῖοι-
 ρα σὺ κίπ ἐπὶ; ἀλλὰ ὅρα μὴ το-
 δὲ σὶ ἀνιά, καὶ ἀφῶν ἢ παρ' ἡ-
 μῶν ζῶον, καὶ τὸ πολὺ σκότον. κα-
 τακλειδίς ἐστὶ τῶν μνήμων; καὶ ἢ
 σὺ τῶν κατὰ λογίαν ὅτι τὸ ἐφ' ἡλ-
 μῶν ἀφῶν, ἢ ἐπὶ τῇ Δία κείν-
 ται μετ' ἐλπίδι, ἢ καὶ κῆσας με δι-
 γνῶνται, ἐπὶ σκότον, ἐπὶ φῶς
 ὅρα διδῶν. καὶ ταῦτα μὴ ἴσως
 μετέλπει. καὶ δὲ με ὃ κῆσας ὑμῶν
 ὀνείσει, καὶ ἢ πρὸς τὸ αὐτὸν αὐτῇ
 σερποτοπία, καὶ ἢ τὸ γυναικῶν φέ-
 ρει τὸ θρῆναι ἀμπερία; πᾶσι ὃ ὑπὲρ ἢ
 τὰ φῶς λίγης ἐστὶ φανερῶν; ἢ πᾶσι
 ὑμῶν δυνάται τὸ ἀκρῶν ἐπὶ χῆν; ἢ
 νομίζετε καὶ σὺ κίπ αὐτὸν πρὸς ἡ-
 μῶς. καὶ μέλει ἢ ἄρα διδῶν;
 τὰ μὴ γὰρ ἐπὶ τὸ κῆσας, καὶ
 αὐτοὶ ὅρα πᾶσι, ὡς τὸ μὴ νομῶ-
 ῶν τὸ παρὲν ἀσπρῶν, ὃ κῆσας
 πᾶσι, αὐτὸν ἐπὶ τὸ ὑπὲρ οἱ χῆ-
 ναί, quod merum infunditis? Num putatis illud ad nos destilla-
 turum, & ad Orcum usque permeaturum? Nam de parentali-
 bus, ipsi quoque ni fallor, videtis quod ex apparatu potissimum
 ad nos redire debuerat, id fumo correptum, sursum in cœlum

quàm edere: non algere, quàm
 vestibus abundare? Age igitur,
 quandoquidem ignarus videris,
 docebo te lugere verius. Itaque
 redintegrato luctu, clama, fili
 miser, non amplius sities, non
 amplius esuries, non amplius al-
 gebis. Periiisti mihi infœlix, qui
 morbos effugeris, qui febrem
 jam non timeas, non hostem,
 non tyrannum. Non te cru-
 ciabit amor, non pervertet coitus,
 neque hujus causa bis ter-ve per
 diem rem tuam dissipabis. O ca-
 lamitatem! Neque contemnêris
 factus senex, neque molestus eris
 juvenibus, si conspiciaris. Hæc si
 dixeris pater, annon putas te mul-
 tò veriora, magisque ridicula di-
 cturum, quàm illa quæ modò?
 At vide num hoc te malè habeat,
 quum caliginem, multasque te-
 nebras quæ sunt apud nos, cogi-
 tas. An metuis ne in monumento
 suffocet inclusus? Verùm in his
 illud perpendendum est, oculis
 putrefactis, atque adeo exustis
 (siquidem me paulò pòst cremare
 decrevistis) nihil opus fore, nec
 ad tenebras, nec ad lumen aspi-
 ciendum. Atque hæc fortassis ut-
 cunque sunt ferenda. Verùm eju-
 latus ille vester, quid prodest mi-
 hi? aut quid planctus pectorum
 ad tibiarum modos? aut quid mulie-
 rum immodica lamentatio? quid-
 ve saxum coronis ornatum quod
 sepulchro imponitur? aut quid
 abire,

1 Καὶ διατῶν τὸ παρ' ἡμῶν ζῶον] Ὁ π. διατῶν τ. π. ἢ. ζ. Marcil.

2 Κατακλειδίς ἐστὶ τῶν μνήμων] Ἐν ὑψηλῶν, in superposito monumento.

ται, μηδὲν π' ἡμῶς ὀνήσας τὰς κρή-
 τας. τὸ δ' ἡμετέριον μῦθον, ἢ κήνεις,
 ἀχρεῖον, ἐκὼς εἰμὴ τίλῳ σπινθῆ-
 ῖν ἡμῶς σπινθῆρα πῖπτος δύναιτο. ἢ χύ-
 ατος ἀποροῦ, ἢ δὲ ἀναροῦ ἢ δὲ Πλὺ-
 τανῶν δόρυ, ἢ δὲ ἐπιλείλοιπιν ἡμῶς
 ὁ ἀσφόμελος, ἵνα παρ' ὑμῶν τὰ
 σίτια μετασπώμεθα. ὥστε μοι νῦν
 τίλῳ Τισιφόνῳ, πέλας δὲ ἐφ' οἷς
 ἐποιεῖτε, καὶ ἐλίσσεται, παμμέγα-
 ρος ἐπὶ ἀνακλίσσεται. διεκώλυσε
 δ' ἡ ὁδοῦ, καὶ τὰ ἐρεα, οἷς με τὰς
 σαχρῆας ἀπὸ τῆς γῆς. ὡς ἄρα μιν
 εἰπὼν, τίλῳ θανάτοιο γαλῦσε.
 πρὸς Διὸς δ' ἢ, ἀν' ἀέθρι ταῦτα ὁ νε-
 κρός ἐπισπράφει, ἀνακλίσσας αὐτὸν
 ἐπ' ἀγκῶν, ὅτε ἀν' οἰώμεθα δι-
 κησύναι ἀν' αὐτὸν εἰπὼν, ἀλλ' ὅμως
 οἱ μῦθοι εἰ βροῶσι. καὶ μετασπ-
 λῶμενοι πῖνα θηλύων σφίγην, πολ-
 λὰς συρριπνῶμεν παλαιὰς συμφο-
 ράς, τίτῳ στυγνῶντι, καὶ χορη-
 γῶν τ' ἀνοίας κατὰ χροῶνται, ὅποι
 ἀν' ἐκείνῳ ἐξέρχεται, πρὸς τὸ μέλῳ
 ἐπαισύνοντες. καὶ μετὰ τὸ θηλύων,
 ὁ αὐτὸς ἄπεισι νόμῳ τ' ἀνελθ-
 εῖας. τὸ δ' ἀπὸ τῶν. διεκώλυ-
 νοι καὶ ἔθνη τὰς περὶ, ὁ μὲν ἑλ-
 λῶν, ἔκαστον. ὁ δὲ πρὸς, ἔθνη-
 ψεν. ὁ δ' ἰνδὸς, ὑάλῳ περὶ χεῖρα.
 ὁ δ' οὐκ ἔστι, κατὰ τὴν περὶ χεῖρα δ' ὁ
 οὐκ ἔστι. ὁ δὲ μὲν, λέγω δ' ἰν-
 δῶν, ξηραίας τ' νεκρῶν, σπινθῆ-
 ρας, καὶ συμποτῶν ἐποιεῖται.
 ποσὶς δ' ὁ δεινὸς χρημάτων
 ἀνδρὶ αἰγυπῶν, ἔλυσεν τὴν ἀπορίαν,
 ἐνέχυρον ἢ ὁ ἀδελφός, ἢ ὁ πατὴρ

abire, neque quicquam juvare
 nos qui in inferis degimus. Porro
 quod superest, pulvis est inutilis,
 nisi creditis nos cinere vesci.
 Non est usque adeò sterile, &
 infrugiferum Plutonis regnum:
 neque nos destituit asphodelus,
 ut à vobis cibos huc depor-
 temus. Itaque per Tisiphonem
 juro, jamdiu mihi subibat,
 ea quæ faciebatis, & dicebatis,
 cachinno excipere: sed prohibe-
 bat lintheum ac lanæ, quibus mihi
 fauces obligastis. Atque ita pro-
 fato mors ultima lumina clausit.
 At per Iovem, si mortuus hæc di-
 cat reverius, in cubitum reclina-
 tus, annon rectissime dixisse vi-
 debitur? Attamen hi stolidi vociferantur,
 & accerlito lamento-
 rum artifice, qui multas calami-
 tates in unum congerat, hoc ad-
 jutore, & chorago amentiarum un-
 tur, ubique cœperit ille, ipsi
 ad melos ejulatu respondentes.
 Verùm quantum ad lamentatio-
 nes attinet, omnibus eadem est
 ineptiendi consuetudo. At dein-
 cept sepulture rationem in varios
 dividunt modos. Nam ¹ Græcus
 exurit, ² Persa defodit, ³ Indus
 adipe suillo oblinet, Scythia de-
 vorat, condit Ægyptius. Atque
 hic quidem (rem à me visam nar-
 ro) desiccatum cadaver, con-
 vivam & compotorem adhibet.
 Fit autem frequenter, ut Ægy-
 ptium aliquem indigentem pecunia,
 liberet egestate oppigneratus in
 tem-

1 Græcus exurit] Homer. in funere Patrocli docet Græcos cadavera combussisse. Cogn.

2 Persa defodit] Persas cera circumlitos mortuos condire solitos scribit. Cic. quod & Asiniis attribuitur Strabo etiam, sola, inquit, sepeliunt corpora Persæ cera oblinentes. Idem.

3 Indus adipe suillo] Inungebant cadavera, pollinctores & libitinarii, quæ in pyra mox cremarent. Virg. Idem.

ἡνίομην· ὡς καὶ εἶπες. ἡμέτερά μ' ἦν,
 καὶ πυροσμίδεις, καὶ ἅπαντα, καὶ ἐπι-
 γράμματα, πρὸς ὀλίγον ἀφαιρέθη-
 ναι, πῶς δ' ὤφειλε, καὶ παιδιδάας
 ἑθροισκοῦν· καὶ τοὶ ἐ ἀγῶνας ἔτι οἱ
 διαίταν, καὶ λόγους ἐπισταφίους εἴ-
 ποσι ἐπὶ τῇ μηχανῇ, ὡς περ σωμα-
 γυρίοις, καὶ μαρτυρήναι, ὅτι
 τοὺς καὶ δικαστὰς τῷ νεκρῷ. ἐπὶ
 πάνσι τέτοις, τὸ ὀφείδειν. καὶ
 πᾶσι τοῖς ἐφ' ὧς καὶ, καὶ τῆς
 γυναικὸς ἀφαιρέσθαι τὴν ἐπιελύτη-
 κότην, καὶ πείθειν γάμοισιν ὡς
 ὅσα ἀπὸς καὶ Διὶ, καὶ αὐτὰς ἀ-
 νελυγμένους, ἀλλ' ἤδη ὑπὸ λιμῇ
 τελευτῶν ἔστι ἡμερῶν ἀπυροσκόπου.
 καὶ μέγιστον πόνον ὁ ἔσται, ὁδυ-
 ρμένη, ἔστι ἀναπαύσασθαι τὰς
 καὶ μακαρίαις δαίμονας. εἰ δὲ ἐ-
 τοπαρῆται καὶ διέγνωται, αὐ-
 τῷ πόνῳ ἕνεκα καὶ μὴ λήσθαι
 εἶναι, ἵνα ἐ ἀφαιρέσθαι πρὸς τὸ
 πένθος τὸ μέγιστον. τό π' δὴ τό-
 τε πρὸς ἀπῆλτον βαλφωδῆνται δύο
 οἱ ὄμιλοι οἱ καὶ. Καὶ γὰρ τ' ἡθ-
 ἡμος Νύκτα ἐμνήσθη σὶ τε. καὶ,
 Γαστέρα δ' ἔσται ἐν νύκτι πειρη-
 σαι Ἀχαιοί. οἱ δὲ, ἀπῶνται μ',
 αἰσχυνόμενοι τὰ ὄφθαλμα, καὶ δι-
 δίοτες, εἰ φαίνεται μὴ πῶς τελευ-
 τῶν τῇ φιλαίᾳ τοὺς ἀνθρωπίνους
 παῖσι ἐμνήσθη. ταῦτα, καὶ
 πολλοὺς τῶν καλοῦσιν οἱ πρὸς πρὸς
 ἐπιτηρῶν ἐν τοῖς πένθεσι μηχανοῖται,
 ἀφ' ὧς τὸ τοῦ πολεμίου τὸ μέγιστον τῶν
 κακῶν τῇ γυναικὶ οἰκῇ.

tempore vel frater : vel pater.
Nam tumuli, pyramides, colum-
næ, tituli, ad breve tempus
duratura, an non supervacanea,
& ludicris simillima? Sunt verò
qui ludos quoque instituerunt, ac
funebres orationes ad sepulchrum
habuerunt, tanquam patrocinan-
tes, ac testimonium mortuo per-
hibentes apud iudices infernos.
Præter hæc omnia, est exequalis
cœna. Hic adsunt necessarii, qui
defuncti parentes consolantur,
suadentque uti cibum capiant,
quanquam non illibenter per Io-
vem ad id compelluntur illi,
quippe perpetuum jam triduum
enecti fame. Et quò usque quæto
flebitis? sine quiescant defuncti
manes. Quod si tibi deliberatum
est omnino flere, vel ob hoc
ipsum cibus est capiendus, quò
tanto luctui par esse possis. Tum
denique, tum ab omnibus duo
versus Homericì recitantur :
*Namque cibi meminit Niobe for-
mosa capillis.*

Item :

*Non lugere sinit defunctum venter
Archivos.*

At capiunt quidem illi, sed initio pudibundi, verentesque ne post charissimorum obitum videantur adhuc affectibus humanis obtemperare. Hæc, atque his longe magis ridicula reperiet,

quisquis observarit ea quæ sunt in luctu: propterea quòd vulgò existimant, mortem summum esse malum.

ΡΗΤΟΡΩΝ ΔΙΔΑ-
ΣΚΑΛΟΣ.RHETORVM PRÆ-
CEPTOR.

A R G V M E N T V M.

Oratio didascalica est. Duas vias ad eloquentiam adolescenti præscribit: priorem quidem asperam & prælongam, sed veram & rectam, quam etiam ad virtutem parandam ingredi opus est: alteram brevem ac facilem, sed qua ad improbitatem perducatur: quam ironica quadam epitrope obeundam adolescenti proponit. Scilicet alludit ad suorum temporum mores, quibus ut quisque indoctissimus & impudentissimus erat, ita pro præclaro habebatur. Vtrique autem via doctorem addit, & fingit.

Πρωτῆς ὡς μείζων οὐκ ὅπως ἀνρήτωρ γένω, καὶ τὸ σμηνόταί τι τοῦ, καὶ πάντη μὲν οὐνομα. σοφιστῆς αὐτὸς εἶναι δέξῃς. ἀβίωτα γὰρ εἶναι σοὶ φησὶ, εἰ μὴ τοιαύτῳ πινὰ τῷ δυνάμει πεισάλοιο ἐν τοῖς λόγοις, ὡς ἀμάρτυς εἶναι, καὶ ἀνυπόστατον, καὶ περὶ μὲν ἑαυτὸς ὡς ἀπείκων, καὶ ἀποβλέπει, πεισάλοιο ἀκρόμα τοῖς ἑλπίσι δεικνύει. καὶ δὴ πᾶς ἐπὶ τῷ ἀγέσας οὐδὲς, αἰνέας ποτὲ εἶπιν ἐξέλεις ἐκμαρτῆιν. ἀλλὰ ἑδὲς φρόνῳ ὡς παῖ. καὶ μάστιγι οὐ ποτὲ νέῳ πῆς αὐτὸς ὦν, ὁρεγόμενῳ ἢ ἀρίτων, σὺν εἰδὼς ὅθεν ἐν ταῦτα ἐκπορεύσαιο, ἰεργὴν πλεῖμα τῷ συμβαλῶ ὅσον, καὶ τὰ πρὸς νῦν σὺ τῷ αὐτοῖς πεισάλοιο. ὥστε ἀκχε τὸ γὰρ ἐμὲ. καὶ πάνυ θυμῶν, ὡς μάλιστα δεινὸς ἀνηρέση γνώμῃ πᾶσι δέοντα, καὶ ἐρεκλυδίσαι αὐτὰ, καὶ τὸ μὲν τῷ ἐξελήσῃ αὐτὸς ἐμάρτυν, οἷς ἂν ἀκρόμας πρὸς ἡμῶν, καὶ φιλοπόνως αὐτῷ

Sophisticar is adolescens, quo pacto Rhetor evadere, & venustissimum illud, vulgoque celebratum nomen, Sophista ipse censeri possis. Vitalem enim tibi vitam fore negas, ni talem quandam in dicendo vim allequaris, qua sis inexpugnabilis, & invictus, omnibusque admirandus, & suspiciendus, & celeberrimo nomine apud Græcos dignus videre. Ideo vias eò perducentes, quænam tandem sint, addiscere cupis. Quod non invideo, adolescens: in primis cum tu ætate juvenili, rerum optimarum cupidus, nescius unde has compares, consilium quæ res est sacra, petiturus me adiilli. Audi igitur quantum utique in me situm est, atque admodum bono animo, quod facultatem summam adipiscaris, & quæ sint necessaria cognoscendi, eaque eloquendi, si posthac

1 Εἰς τῆς. Scriptus videtur dialogus in Iulium Pollucem cuius exstat onomasticum. Hinc illud fere in fine huius dialogi: ἀλλ' ἢ δὴ τοῖς ἀδελφοῖς ὁ Λύσιππος, &c. Sic infra dialogus πρὸς Πολυεύκτου, in Polyeuctum Sophistam. Marcell.

μελιτζάν, καὶ αὐθύμως αὐτοὶ τὴν
 ὁδὸν, ἔς' ἂν ἀφίκησθης τὸ πέρμα.
 τὸ μὲν ἔν θήσμενος, ὃ σμικρὸν, καὶ
 ὀλίγης τ' ἀσπιδὸς διόμφοι, ἀλλὰ ἐφ'
 ἅττω ἐ ποτῶν πολλαῖ, ἐ ἀρτυ-
 πῶσαι, ἐ πᾶσι ὅπῃ ὑπομνήται ἄ-
 γιοι. σπῆτι γὰρ ὁπόσοι τῶς μηδὲν
 ὄντες, ἰδούτοι, καὶ πλεῖστοι, καὶ τῇ
 Δι' ἀσκήσει ἐδεξασθαι τὴν λήγον.
 ὅμως ὅ, καὶ διδίδι, καὶ ὅ πρὸς τὸ
 μέγαδ' τὴν ἰλπιζομένην ἀποδύσσει-
 τῆς, μελέας πῶς τῶς πῶς
 αὐτοπῆσαι οἰήσεις. ὃ γὰρ σε τρα-
 χυῖαι πῶς, καὶ ὁρῶν, καὶ ἰδῶν
 τὸν μετὰ ἡμῖς γὰρ ἀσκήσει, ὡς ἐκ
 μέσης αὐτῆς ἀναστρέψαι καμῶν.
 ἐπὶ καὶ δι' ἀσκήσει ἐκείνῃ τὴν ἀσκή-
 σιν, ὅσοι τὴν αὐτῇ ἐκείνῃ ἡγῶνται,
 καμῶν, ἐ ἀνάντη, καὶ καμῶν
 ἔστι, ἐ ὡς τὸ πολὺ ἀπηνωσθῶν.
 ἀλλὰ τίμα παρ' ἡμῶν ἐξάγειν τὴν
 συμβαλλῆς; τὸ τό ἐστι, ὅτι ἡδίστη
 τὴν ἡμῶν, ἐπὶ τῶν ἀσκήσει, ἐ ἰππῆ-
 λαοι, ἐ κατὰ τὴν αὐτῇ τῇ ἡ-
 μερῇ, καὶ τρυφῇ, ἀλλὰ λειμῶ-
 ναί, ἀσκήσει, ἐ σπῆτι ἀσκήσει,
 ἡσυχῇ, καὶ βᾶδυν ἀνάντη, ἀσκήσει
 ἐπὶ τῇ τῇ ἀσκήσει, ἐ ἀσκήσει ὃ
 καμῶν. καὶ τῇ Δι' ἀσκήσει κατὰ
 πῶν, ἐκπῆσι, ὁπόσοι τὴν
 ἐπὶ τῇ τῇ ἀσκήσει ἀσκήσει ἐπὶ
 σκοπῶν ἐ τῇ ἀσκήσει τὴν ἀσκήσει.
 ἔστι καὶ ἀσκήσει, ἐ ὀλιωτῶν τὴν
 κρημνῶν μέλις ἀσκήσει, ἀσκήσει
 ἀσκήσει ἐπὶ κεφαλῇ ἀσκήσει, καὶ
 πολλαῖ τραμῶν λαμβάνοντες τῶν
 τραχυῖαις τῶν πῶν. οὐ ὅ πρὸς
 πολλαῖ ἀσκήσει ἀσκήσει, ἀσκήσει
 καμῶν τῇ τῇ, ἀπᾶν ἐ βεβῶν

bore exercere, & alacriter viam
 capeffere, dum ad metam perve-
 neris. Cæterum rem non exi-
 guam captas, quæ non mediocri
 studio indiget, sed pro qua mul-
 tos labores, multasque vigilias
 subire, ac quidvis sustinere con-
 venit. Considera igitur quam
 multi qui antè nullius erant præ-
 tii, ob dicendi facultatem clari,
 divites, ac per Iovem nobilissimi
 visi sint. Atqui ne timeas, neque
 ob speratorum magnitudinem
 desperes, ratus infinitos labores
 tibi perferendos. Non enim te
 per asperam, neque per arduam,
 ac sudoris plenam viam ducemus,
 ut ex media festus regrediaris: si-
 quidem nihil ab aliis differemus,
 qui per consuetam illam dedu-
 cunt, longam, acclivem, labo-
 riosam, atque ut plurimum des-
 peratam. Sed nostri consilii præ-
 cipuum hoc est, ut per jucundis-
 simam pariter, & compendiosis-
 simam facilemque ac declivem
 viam, cum multa animi volu-
 ptate, deliciisque per florida præ-
 ta, exquisitamque umbram, quie-
 to, placidoque gressu conscen-
 dens, absque sudore summo in-
 sistas vertici, & veneris indefes-
 sus, ac per Iovem, epuleris dis-
 cumbens, ac illos qui per aliam
 incedunt viam in ascensus clivo
 ab edito despicias, adhuc per con-
 fragosa, & lubrica præcipitia, vix
 surreptentes, ac nonnunquam in
 caput devolutos, multaque vul-
 nera cautium asperitate accipien-
 tes. Tu verò multò antè in summo coronatus, foelicitissimus eris,
 brevi

Υ Καὶ τῇ Δι' ἀσκήσει κατὰ πῶν, ἐκπῆσι, ὁπόσοι] Καὶ τῇ Δι' ἀσκήσει κατὰ
 πῶν, ἐκπῆσι, ὁπόσοι, &c. ἐκπῆσι, ὡς ἐκπῆσι, ἐκπῆσι, &c. id
 genus alia. Sic paucis interjectis μονοτονὴ κατὰ πῶν λαβῶν. Et infra δυνάμει.
 Marcell.

ὅσα ἐστὶν ἀγαθὰ ἔχεις ὅτι ἐθέλων
 μοιταχὲ καὶ ἔδωκε λαβόν. ἡ μὲν δὲ
 ὑποχίσις, ἔγωγε μὲν ἀλλὰ πρὸς
 φίλους Διὸς καὶ ἀπηνειότης. εἰρήνη
 ἀμείβω, ἢ ἡδίστη σοι ταῦτα ἐπιβλήσειν
 φάσκει. εἰ γὰρ Ἡσιόδῳ μὲν ὀλίγα
 φύλλα ἐκ τῆς Ἑλικῶν λαβόν, αὐ-
 τὰ μάλιστ' ἀποπότης ἐκ ποιεῖν
 κατὰ, καὶ ἡδὲ θεῶν, ἢ ἡρώων
 γῆρας, πρὸ τοῦ ἐκ μετῶν γλυκο-
 μένῳ, ἢ ἡρώων, ὃ πολὺν ἔνερθε
 ποιητῆς μεγαληρότας ἐστὶν, ἐν
 βραχὺ καλῶς ἔχον ἀδυνάστον, εἰ τις
 ἐκμετρήσῃ τὴν περὶ χεῖρ' ὁδόν, ὡς ἔγω-
 γε ἔδειξατο σοὶ ἐξ ἡμεῶν Σι-
 δωνίᾳ τοὺς ἐμπόρους ἐπινοῶν, δι' ἡ-
 πείαν ἀτλή γλυκομένη, καὶ τὸ
 ἀνέπαυτον ἀνέναντον. ἢ γὰρ μὲν γὰρ ἡδὲ
 Ἀλέξανδρῳ Περσῶν, καὶ τὴν ἐν
 Ἀρβήλοισι μέγαν, Δαρτῶν καθη-
 ρακῆς. ἔδει γὰρ πανταχόθεν ὅτι
 ἀφ' ἧς τῆς γαλακτοφόρου, τὰ
 ἐπιβήματα ἔχει Ἀλεξάνδρος κομίζον-
 τας. ἐκ Περσῶν γὰρ ποτὶν ἐς Αἴγυ-
 πτον ἐρχόμενος ἢ ὁδός. ἐκπεριερίαν
 γὰρ ἔδει τὰ ὄρη. εἴπερ Ἀφ' ἧς Βα-
 βυλῶνις, εἰς τὴν Ἀραβίαν ἐλθεῖν.
 εἴπερ ἱερὸν πολλὰν ἰλάσαντας, ἀ-
 φ' ἧς ποτὶ μέγαν ἐς Αἴγυπτον,
 ἐκροπὴν μέγαν ἀνδρὶ δ' ἄνθρωπον
 μέγαν τῆς ἀφ' ἧς. ἢ γὰρ ἐν
 Ἀλέξανδρῳ ἐπὶ τῆς. διότι Αἴ-
 γυπτίως τι ἔχον ἀνέαν, ὅτι
 εἰς ἀφ' ἧς ἐκπέμπει τοῖς σα-
 τράπαις τὰ δοκῆναι οἱ περὶ αὐτῶν.
 τότε δὲ ὁ Σιδωνίῳ ἐμπορῶν, ἐγὼ
 σοὶ εἶπὼν ὅτι βασιλεὺς ὑπὸ χεῖρ' αὐ-
 τῶν ὁδόν, ὡς πολλὰν ἐκ Περσῶν εἰς
 Αἴγυπτον. εἰ γὰρ τις ὑπερβαῖν
 τὰ ὄρη ταῦτα, ὑπερβαῖν δ' ἂν
 τεταῖς, αὐτὰ καὶ ἐκ Αἴγυ-
 πτος ἄν τις, καὶ εἰς ἡμέτερον. πλὴν

brevi universa quæ à Rhetorica
 promanant bona, propemodum
 dormiendo consequutus. Hæcu-
 tique promissio est admodum ma-
 gna: verum per Iovem amicitiz
 præsidem, ne diffidas, si facilli-
 mē pariter, & jucundissimē hæc
 tibi nos demonstraturos affirma-
 mus. Si enim Hesiodus cū pau-
 cā ex Helicone folia accepisset,
 protinus ex pastore poëta evasit,
 & numine Musarum afflatus,
 Deorum & Heroum genus decan-
 tavit, an Rhetorem, qui est mul-
 to infra poëtices magniloquen-
 tiam, brevi evadere erit impossi-
 bile, ei qui compendiosissimam
 viam didicerit? Itaque ego tibi
 narrare volo Sidonii cujusdam
 mercatoris consilium, quod ob
 incredulitatem imperfectum, ac
 audienti inutile remansit. Impe-
 rabat jam Persis Alexander, cū
 pugna Arbelis commissa Darium
 profligasset: ac oportebat undi-
 que per imperium tabellarios dis-
 ponere, qui Alexandri ferrent
 edicta. Erat verò ex Persis lon-
 gissima in Ægyptum via: siqui-
 dem montes circumire oportebat,
 hinc per Babyloniam in Arabiam
 venire, tandem peragratis longis
 desertis vix tandem in Ægyptum
 pervenire. Quod viginti longis-
 simarum stativarum iter homo
 expeditus vigesimo die confecis-
 set. Id agrè ferebat Alexander,
 quoniam audiebat Ægyptios non-
 nihil tumultuari, nec habebat
 quo pacto quæ sibi agenda vide-
 rentur, Satrapis celeriter signifi-
 caret. Tum mercator Sidonius,
 Ego rex, inquit, viam haud

longam ex Persis in Ægyptum, me tibi ostensurum polliceor.
 Etenim si quis hos montes superarit, superarit autem triduo.
 confestim in Ægypto erit. Et sic se res habebat: verum

Ale-

ὅγε Ἀλέξανδρῳ, ὥς ἐπίστανται, ἀλλὰ ῥῆθ' αἶναι τ' ἱμπροσὶ ὤειπ'· ἔπειτα το παραδόξον τ' ὑποχέσταις ἀπιστον ἰδούκ' τοῖς πολλοῖς. ἀλλὰ μὴ σὺ γε παύσης τὸ αὐτό. εἴση γὰρ περὶ ῥῶμῳ ὥς ἐδίει σε καλὸς ῥήτορας δοκεῖν μῖα ἐστὶ ἡμέρας, ὑπερπείσσεια τὸ ὄρος ἐκ Περσῶν εἰς Αἴγυπτον: ἵπλυν δέ σοι ὡφείτοι ὥσπερ ὁ Κίρκης ἐκείνῳ, εἰχὺνα ῥαψάμῳ τῷ λόγῳ, ἐκπύρειν ἐπιδείξαι τῷ ὄντι. δύο γάρ ἐστι, αἱ αἷς τῷ ῥητορικῷ ἀγῶνι. ἢ ἐραὶν ἢ μετρίως μοι δοκεῖς. καὶ ὅττι, ἢ μὲν, ἢ φ' ὑψιτλὺ κατήκον, πᾶν ὑψηλὸν, καὶ ὡς ὡς σὺ τῷ, τὸ τ' Ἀμάλθειας κερσεῖ χροσὶ ἐν τῇ δειξίᾳ, παινέσις καὶ πῆξις ὑπερβύον. ἐν ἡμετέροις δέ, μοι δὲ καὶ τ' ὡς τὸν παρὲν τῷ ἐραῖν, χρυσὸν ὀλονόντα, καὶ ἐπύρειν. καὶ ἔδειξαι, καὶ ἡ ἰχὺς παρὲν τῷ, ἢ οἱ ἱπτανοὶ πᾶσι αὐτῶν, ἢ ὡς μικροῖς ἰοιχότις, πολλοὶ ἀπαντᾷ τῷ πᾶσι καὶ ὡς οὐκ ἐκείνῳ ἐκπύρειν, ἢ πᾶσι τ' Νεῖλοι ἐδίει ῥαφῇ μεμικημένον. αὐτὸν μὲν, κείμενοι ἐπὶ κροχόειλιν πῆξις, ἢ ἱπτανοῖς, οἱ οἱ πολλοὶ ῥαφῇ ἐν αὐτῷ. μικρὸν δέ τινα παιδίον παρ' αὐτῶν παύζοντα. ἢ πῆξις αὐτῶν οἱ Αἴγυπτοι καλῶσι. τοῖσι τ' ὡς τῷ ῥητορικῷ οἱ ἱπτανοὶ.

Alexander non credidit: sed deceptorem esse mercatorem existimavit. Ita quam plurimis promissiones admirandæ increduliles videntur. Sed cave idem tibi accidat. Etenim experientia cognoscens, quod nihil prohibebit te Rhetorem censerī, uno neque integro die, montem ex Persis in Ægyptum transgressum. Ceterum volo tibi, quemadmodum Cebes ille, primum imaginem fermone describere, qua viam utramque ostendat (Etenim dux sunt, quæ ad Rhetoricam perducunt) quam non mediocriter amare mihi videris. Illa itaque in eminenti folio sedet: admodum formosa, & aspectu eleganti, dextra tenens Amalthææ cornu fructibus scatens omnifariis. In altera verò puta te Divitias videre adstantes, prorsus aureas, & amabiles. Adstant etiam Gloria & Potentia: circum ipsam verò laudes permultæ, parvis amoribus similes involvantur volitantes undique instar Nili, si aliquando depictum illum vidisti, crocodilo alicui, vel equo fluviatili insidentem, sicuti in eo plerique depingunt: parvos autem puerulos, quos Ægyptii Peches vocant, quos Ægyptii Peches vocant, quos Ægyptii Peches vocant.

circum ipsum lufitantes: tales & circum Rhetoricam laudes. Tu verò

1 Cebes ille] Cebes Thebanus Philosophus fuit discipulus Socratis, quem scripsisse dialogos tres, qui inscribuntur ἰσθῆμιν, φερνυχὸν πῖναξ Autores sunt, Laert. lib. 2. & Suid. sed præter πῖναξ nihil extat. Cogn.

2 Amalthea cornu] Rhea Iovem enixa, metu patris infantem in Creta occultit, nutriendum à duabus nymphis, Adrastra & Isda Melissei filiabus, hæ nutricaverunt illum capræ cuiusdam lacte, cujus nomen fuerat Amalthea, eam capram luppiter jam adultus in sydera retulit, vocaturque à Græcis αἰὲς ὑψηλῶν, hujus altæ cornu nymphis muticibus dedit videlicet officii præmium, hanc adjiciens facultatem, ut quidquid optassent, id illis ex eo suppullularet, hinc adagium ἀμάλθειας πίναξ. Idem.

3 Πῆξις] Amores diῶσι πῆξις à statura. Philostrat. tabula Nili ὡς τ' ἡ Νεῖλον οἱ πῆξις αἰθύρεσι, παιδία ξύμματα τῷ ὀνύμει. Bourd.

πρὸς δὲ σὺ ὁ ἐρωτῆς, ἐπιθυμῶν
 δηλαδὴ ἐπιβῆσαι ἡνίοχον ἐπὶ τῇ ἀ-
 κροῖ, ὡς χρησιμὰς πρὸς αὐτὴν ἀνελ-
 θῆναι, καὶ πάντα ἐκείνη ἐχρεῖς, τὴν παλ-
 τῶν δόξαν, τὰς ἐπαύσεις. τό-
 μοι γὰρ ἀπαντὰ γίνονται τῷ γε-
 νῶντι. εἶπε ἐπιθῶν πλεθυσίας
 τῷ ὄρει, τὸ μὲν πρῶτον, διὰ γινώ-
 σκεις τὴν ἀνοδὴν, καὶ τὸ πρῶτον
 ἔμοιρόν σοι εἶναι δοκεῖ, οἷα δὲ Ἄορνός
 ἐφάνη τοῖς Μακεδόσι, διὰ ξυνο-
 τῶν ἀπαντὰ χρεῖς ἰδῶσιν; ἀπὸ γὰρ
 εἰδὼς ὁρίοις ὑπερπῆχας ῥαδίαν,
 Διοῦσκα πῶς, ἢ Ἡρακλῆος εἰ μὴ
 λοιπὴν τρεῖς ἡμέρας διελθῶν. ταῦ-
 τόν σοι δοκεῖ τὸ πρῶτον. εἶπε μετ'
 ὀλίγον, ὁρᾷς δύο πῶς ὁδοὺς, μετὰ
 λαὸν γ', ἢ μὲν, ἀτραπὸς ἐστὶ στενὴ, καὶ
 ἀκραιφνῆς, καὶ τραχιὰ, πολὺ τὸ
 δὲ ψῶν ἐμφανέστα, καὶ ἰσθμὸς. καὶ
 ἔφθην γὰρ ἡδὴ Ἡσίοδος, εὖ μάλα
 ὑποδείξας αὐτῶν. ὥστε εἰδὼς ἐμὲ
 δέησεν. ἢ ἐτέρω γ', πλατύτεα, καὶ
 ἀνιηρότερα, καὶ εὐδύωτα, τοιαύτη, οἷαν
 μικρὰ πρὸς τὴν εἶπον. ἵνα μὴ ἐπὶ
 αὐτῇ λίγων πολλάκις, ἐπὶ χροσὶ ἡδὴ
 ῥήτορα εἶναι διωάμενοι. πλὴν τό γε
 τοῦτο πρὸς τὴν μοι δοκῶ, ὅτι ἢ
 μὲν τραχιὰ ἐκείνη, καὶ ἀνιηρὴ, καὶ
 πολλὰ ἵκηται τὸ ὁδοιπορεῖν εἶχεν. εἰ
 δὲ πῶς, πάνυ παλαιά. καὶ ἔγωγε
 κατ' ἐκείνῳ ἀθλῶν ἀνῆλθον, το-
 σαύτῃ καμῶν, εἰδὼς δέον. ἢ ἐτέρω
 γ', ἅπτε ὁμαλὴ ἦτο, καὶ ἀγκύλον
 εἰδὼς ἔχουσα, πρῶτον μοι ἐφάνη,
 οἷα εἶναι, ἔχον ὁδοῦσιν αὐτῇ. καὶ γὰρ
 ἔωρον τίς ἐτι αὐτὸ βέλτιον. ἀλλὰ
 τὴν ποιεῖν ἐκείνην ἀληθινὴν ὁμῶς,
 λίγων ἐκ τῶν πόνων φύεσθαι τὰ ἀγα-
 θὰ. τό δ' ὅσα εἶχεν ἕως. ἀπὸ γὰρ
 γὰρ ὁρᾷ τὰς πολλὰς μετῴναι ἀξί-
 ας, ἀμειβόμενα τῇ αἰρέσει τῇ
 ἐνὶ τῇ

verò amator accedis, desiderans
 scilicet quàm celerrimè in sum-
 mum evadere, ut quum ascen-
 deris, eam uxorem ducas, illa-
 que omnia habeas, divitias, glo-
 riam, laudes, lege enim cuncta
 fiunt mariti. Inde quum appro-
 pinquaris monti, initio quidem
 desperabis, eaque res tibi videbi-
 tur, qualis Macedonibus apparuit
 Aornus, eam undique præruptam
 conspiciantibus, & vix avibus
 transvolatu facilem: Baccho ali-
 quo, vel Hercule si subruenda fo-
 ret, indigentem. Et ita initio
 tibi videbitur. Deinde paulò post,
 duas cernes vias. Vel potiùs, al-
 tera est semita angusta, spinosa,
 aspera, multum sitis ac sudoris
 præ se ferens: quam jam antea
 Hesiodus scitè ostendit, ita ut
 mei nihil indigeas. Altera verò
 lata est, florida, irrigua, qua-
 lem paulò ante dixi: ne eadem
 sæpius repetens, te qui jam Rhe-
 tor esse posses, detineam. Tan-
 tùm hoc addendum videtur:
 nempe asperam illam, & arduam
 non habere multa viatorum vesti-
 gia: sed si aliqua, ea valdè vetu-
 sta. Per illam ego miser ascendi,
 tantum laborans cum haud neces-
 se esset. Altera verò undique pla-
 na, nihilque habens confragosi,
 mihi non calcata, è longinquo ap-
 paruit, qualis sit. Haud enim
 cum adhuc juvenis essem, quid
 optimum foret, cernebam: sed
 poetam illum vera loqui existi-
 mabam, dicentem, Ex labori-
 bus germinare bona. Illud verò
 minimè sic se habebat. Multos

[Hesiodus] Hesiod. i. ἐργ. ait asperam esse ad virtutem viam, cacumen verò
 molle, hinc Pythagoræ littera, de qua Virg. Cogn.

λόγον, καὶ ὁδὸν. ἵππῳ δ' ἐν εἰς τὴν
 δόχην ἀφικόμενον, ἐν οἷον ὅτι
 ἀπορήσεις. καὶ εἴη ἀπορήεις ὁποῖ-
 ρον ἐ τρεπῆται. ὡς ἐν ποιήσεσιν ἔδη,
 ῥάστα ἐπὶ τὸ ἀκρότατον αἰαδῆση,
 καὶ δίδωμι μνηστῆρας, καὶ γαμήσις, καὶ
 θαυμάσιος πᾶσι δίδεις, ἐγὼ σοι
 φράσω. ἵκταιν ἥδ' ἐν οἷον ἐξαπα-
 τηθῆναι, καὶ ποιήσῃ. σοὶ δ', ἀπο-
 ρα, καὶ ἀνέροισι φράσω πᾶσι,
 καὶ τῶν ἐπὶ τῷ Κρόνῳ. αὐτὸς ἐν
 αὐτοῖσι σοι κατεργάσῃ τις ἀνὴρ,
 ὑποσπληνόμενος, ἀνδρώδης τὸ βᾶδι-
 σμα, πολλὰ δ' ἦλιν ἐπὶ τῷ σῶμα-
 τῳ εὐκταῖς, ἀρρενωπὸς τὸ βλέμ-
 μα, ἐκτετατὸς, τῷ τραχέως ἐκεί-
 νης ὁδῷ ἱμερῶν, λήρως τῶν ὁμο-
 ταιῶν οἰκίῳ, ἄσος δ' ἐπὶ τῷ οἷον
 ἀνδραγαθίᾳ, ὑποδιδίκατος τῷ
 Δημοφόνῳ ἱκταῖ, καὶ Πλάτωνῳ,
 καὶ ἄλλοι τῶν, μεγάλα μὲν, καὶ
 ὑπερ τῶν πᾶν, ἀμυνεῖς δ' ἦδη, καὶ
 ἀσπασθῆναι πολλὰ ὑπὸ τῷ χρόνῳ.
 καὶ φησὶ δίδωμι μνηστῆρας ἐπὶ τῷ οἷον,
 καὶ νόμῳ γαμήσι τὴν ῥήτορα κλέω, εἰ
 καὶ τῶν οὐδ' αἰτίας, ἅπαντες οἱ ἐπὶ
 τῷ πάλῳ βαίνοντες. εἰ δ' καὶ μι-
 κρόν τι ἀνδραγαθίης, ἢ ἔξω τῷ ὁ-
 ραίᾳ, ἢ ἐπὶ ἡμίτῳ μῶλλον κλι-
 θεῖς τῇ βᾶτῃ, ἐκπαιδευθῆναι σοὶ τῷ
 ὁρῆσιν ὁδῷ, καὶ ἀνέροισι ἐπὶ τῷ γάμῳ.
 εἰτά σοι κιλίσσῃ ζελεῖν ἐκείνης τῆς
 ἀρχαίας ἀνδρῶν, ἵωλα ἀνδραγαθί-
 ῳ μνηστῆρας τῷ λόγῳ, ὃ ῥάδιον
 μιν εἶναι, οἷον τὰ τῷ παλαιῷ ἐργα-
 σίας ἐσίν, Ἡγήσιον, καὶ τῷ ἀμφὶ
 Κρόνῳ, καὶ Νησῶν τῶν, ἀπιοφί-
 ρημα, καὶ ἰκταῖ, καὶ σπληνῶν, καὶ
 ἀκρότατος ἀππιαρῶν ταῖς γαμή-
 σιν. πῶσι δ', καὶ ἀνέροισιν, καὶ
 ὑπερ τοποσίᾳ, καὶ τὸ ἀλικάρις, ἀ-
 ναγκία ταῦτα, καὶ ἀνδραγαθίᾳ φη-
 σὶ. ἀδυνάτοι γάρ εἰναι αὐτῶν

tionum & viarum electione.
 Quum verò ad initium pervene-
 ris, probè novi te hæsitaturum.
 Iamque dubitas ad utram sit ver-
 tendum. Quid igitur jam tibi fa-
 ciendum sit ut facillimè ad sum-
 mum ascendas, fortunatus eva-
 das, uxorem ducas, & admirabilis
 omnibus videaris, ego tibi expe-
 diam. Satis enim est me ipsum
 decceptum esse, & laborasse. Tibi
 verò nec fata nec culta, tanquam
 Saturni tempore, omnia prove-
 niant. Confestim igitur accedet ad
 te, vir quidam robustus, subdurus,
 gressu virili, multum solis in cor-
 pore ostendens, aspectu masculo,
 vigilans, asperæ illius viæ dux,
 nugæ quasdam ineptus narrans,
 ut se sequaris cohortans, Demo-
 sthenis, Platonis, & aliorum
 quorundam vestigia demonstrans,
 magna quidem, ac præsentibus
 majora, sed jam obscura, & ple-
 raque tempore obliterata. Addet
 te beatum fore, ac lege nuptu-
 ram tibi Rhetoricam, si per illa
 incesseris, velut qui super funes
 gradiuntur: si verò vel tantillum
 transgrediaris, vel extra rectum
 tramitem, aut in alteram partem
 magis inclines incesu, te à recta
 via, & ad nuptias deducente ab-
 erraturum. Inde te priscos illos
 viros imitari jubebit, inutilia or-
 rationum proponens exempla,
 nec imitatu facilia, qualia vetu-
 stæ sunt constructionis, Hegesii,
 Cratetis, & Nesiotæ, constricta,
 nervosa, dura, lineisque accura-
 tè producta. Laborem autem,
 vigilias, aquæ potum, & squalo-
 rem, hæc omnia necessaria, &
 inevitabilia dicet: cum sine iis
 viam

ἀφ' οὗτοι πλὴν ὁ δὲ πάντων ἀ-
 νιερῶτατος, ὅτι σοι ἔτ' ἔρπον
 πάμπολυ ὑπογράψῃ τ' ὁδοπο-
 ρίας, ἔτη πολλά, ἔτι ἡμέρας, ἔ-
 τι τετραχέδας, ἀλλὰ καὶ ὀλυμ-
 πιάδας ὅλας διδμεῖν, ὡς ὠσαπο-
 καμῖν τ' ἀκρόναια, καὶ ἀπαρρη-
 σαι, πολλὰ χαίρειν φράσαια τῇ
 ἐπιζορμῇ καὶ τῇ δαιμονίᾳ. πρὸς
 ὃ τῆτοις, εἰ μὴ μισθὸς ὀλίγος ἀ-
 ναιπιῖν τ' τοιῆται κακῶν. ἀλλὰ
 οὐκ αὖ ἡγήσαιθ' σοι, εἰ μὴ μεζά-
 λα πρὸς τὸν λαόν. ὁ μὲν, ταῦτα
 φησὶ, ἀλαζών, καὶ δὲ χαῖθ' ὡς
 ἀληθῶς, καὶ κροναῖος ἀνθρώπος,
 νεκρὸς εἰς μίμησιν παλαιῶν ἀστυ-
 γαίς, καὶ ἀνορύπτειν ἀξίων λόγους
 πάλα κατωρυμῶν, ὡς τι μέ-
 γιστον ἀγαθόν, μαχαίροισι ἦν, καὶ
 ἄλλοις ἀπομήτειρος γραμμῶν,
 ζῆλόν ἀξίων. καὶ ταῦτα, ἐν εἰ-
 ρηνῇ μὴτε Φιλίππῳ ἐπιόντος, μὴτε
 Ἀλεξάνδρῳ ἐπικρατούντων. ὅπως τὰ
 ἐκείνων πέως ἰδοῦν χρησόμεθα, οὐκ
 ἰδὼς ὅποια νῦν κεκαينوῦμεθα,
 ταχία, καὶ ἀπράγμων, καὶ ἐς τὸ
 δύναιτο τ' ῥητορικῆς ὁδοῦς. σὺ δὲ μὴτε
 πείθεαι, μὴτε ὠσεῖν αὐτῶν, μὴ
 σε ἐκτραχηλίσῃ πῃ ἀφ' ἑλπίδων,
 ἢ τὸ τελευτῶν, ἀσχημάτως τοῖς
 πόνοις ἀφ' ἑσέως. ἀλλὰ εἰ πάν-
 τως ἐρῶς, καὶ τάχιστα ἐθέλεις τῇ ῥη-
 τορικῇ σιωπῇ, ἀκμάζων ἔτι, ὡς
 ἔσπευδ' αὖτις πρὸς αὐτῆς, ἴδι τὰ
 μὲν δαοῖν τῆτοι, καὶ πύρρον δὲ με-
 τέραι ἀνδραγαθῇ, μακρὰ χαίρειν λέ-
 γει, ἀναβαίνειν αὐτὸν, καὶ ἄλλους,
 ὁ πόσις ἀν' ἐξ ἀπαλῶν διωκταῖν ἀνά-
 γειν, καὶ ἀλιπὸν ἀντιμαίνοντα, καὶ
 πολλὰ ἰδῶν σιωπῶν. πρὸς δὲ πλὴν
 ἐπύρρον ἐλθόν, δῶρῃσι πολλὰς ἔ-
 ἄλλους. ἐν τῆτοις δὲ, καὶ πάντο-
 φόν τινα, καὶ παγκάλον ἀνδρα,
 ἀφ' ὧν ἀνδρῶν τὸ βῆδισμα, ἐπι-
 κεκλασμένον τ' αὐχίνα, γυναικεῖον

viam conficere sit impossibile. Et
 quod omnium molestissimum,
 longum peregrinationis tempus
 tibi præscribet, annos multos:
 non per dies, non per triennia,
 sed per integras Olympiades nu-
 merans: adeo ut hoc audiendo
 ante laborem defatigeris, ani-
 mumque respondeas, illa felici-
 tate sperata longum valere iussa.
 Insuper non parvam horum ma-
 lorum mercedem reposcet: sed
 neque dux esse incipiet, quin
 prius magna dona acceperit. Hic
 quidem, dicet ista, superbus, &
 revera priscus, ac ætate desipiens
 homo, mortuos veteres ad imi-
 tationem proponens, & jampri-
 dem defoliis orationes eruere di-
 gnum censens: ac si gladiarii fa-
 bri, vel intrepidi grammaticæ fi-
 lium vellet imitari: idque in pa-
 ce, neque Philippo ingruente,
 neque Alexandro imperante.
 Quo tempore illorum sermones
 vili sunt utiles, ignorans qualis
 nunc inventa sit nova, brevis,
 facilis, rectaque ad Rhetoricam
 via. Sed tu nec credas, nec at-
 tendas ipsi, ne te alicubi acce-
 ptum præcipitet, vel demum,
 priusquam tot labores exhausseris,
 in senium perducatur. Sed si omni-
 no amas, visque brevi cum Rhe-
 torica congrredi, adhuc vigen-
 s, ita ut ab ipsa redameris, aspero
 huic homini, & immodicè viri-
 li, longum valere dicas & ascen-
 dat ipse, aliosque quotquot pore-
 rit decipere sursum ducat, quos
 anhelantes, & multo sudore per-
 fusos destituat. Quum verò ad al-
 teram viam veneris, complures
 alios, atque inter hos perquam
 sapientem, & perpulchrum in-
 venies virum, molli incessu, cervice infracta, vultu effœminato,
 voce

αὐτοῖσι δ' ὀφείλμενος. ἀρροισιν γὰρ
τὸ ἀρρινωπὸν, καὶ ἔτι πρὸς ἀδρεῖν,
καὶ ἱεροσμία ῥήτορος. φήσῃ δὲ ἐν
πάνυ μετρώσει ὑπὲρ αὐτοῦ, μὴ
σε ὡς ἀραγὲ ὁ Πύθιος ἐπιμύσει ὡς
μοι, ῥητόρων τ' ἀέλσιν ὡς σιπῶν,
ὥσπερ ὅτε Χαυριφῶν ἤρεθ αὐτὸν,
ἐδείξεν αὐτῷ ὅτις μὴ ὁ σοφώτατος
ὦν τοῖς τύποι, εἰ δὲ μὴ τῷτο, ἀλλὰ
καὶ κλέει αὐτὸς ἡκεῖς ἀκύναν ἀπάν-
τασι ὑπερεκπεπληγμένοι τὰ ἡμέτι-
ρα, καὶ ὑμνήσαντες, καὶ τιμῶνται,
καὶ ὑποπεπληγότες, αὐτίκα μάλα
εἴση πρὸς οἷον τινα δαιμόνιον ἄνδρα
ἡκεῖς. ὡς δὲ καὶ οἱ δὲ μὴδὲν πει-
νῶν ὄψεται, ὅσοι τῶνδε, ἢ τῶνδε πα-
ραβλαβῶν. ἀλλ' εἰ τις ἢ Τιτύος, ἢ
Ὡτάου, ἢ Εφιάλτης, ὑπὲρ ἐκεί-
νων πάνυ φανίσταί σοι τὸ πρῶτον
ὑπερφύεις, καὶ πρόσθιον. ἐπεὶ τὸς
καὶ ἄλλους τοσούτους ὑπερφωνῶνται ὁ-
ρήσεις, ὅποσον ἢ πάλπιγξ τὸς αὐ-
λῆς, καὶ οἱ τέτιγας τὰς μελίτιδας,
καὶ οἱ χοροὶ τὸς ἐνδιδόντας. ἐπεὶ δὲ
ῥήτωρ αὐτὸς ἐξέλκεις γενέας, καὶ
τῷτο σὺν ἂν παρ' ἄλλων ῥῶσι μά-
θους, ἐπεὶ μύθοι ὡς κληῖς μέλημα
οἷς ἂν εἴπω, καὶ ζήλων πάντων. καὶ
τὸς νόμους, οἷς ἂν ἐπιβῶν χρῆσθαι,
ἀπελῶς μοι ὡς ἀφύλακτοι. μάλ-
λον δὲ ἢ ἡδὲ ὡς χύρεθ, μὴδὲν ὀκνήσεις,
μὴ δὲ πλοηγίς, εἰ μὴ ὡς τελέειδης
ἐκείνη τὰ πρὸ τ' ῥητορικῆς, ὅπως
ἢ ἄλλη ὡς παιδεία τοῖς ἀνοήτοις ὡς
μαθῶσις μὴ πολεμικῶν οὐδὲ ποιεῖ.
εἰδὲν γὰρ αὐτῶν ἐνέση. ἀλλ' ἀνί-
ποισ τοῖς ποσὶν, ἢ παροικία φροσίν,
ἐμῶναι, ἢ μείον ἔχον ἀφ' ὧν τῷτο,
εἰ δὲ ἂν τὸ κρινότατον μὴ δὲ γράρειν
τὰ γράμματα εἰδῆς. ἄλλο γὰρ τι

cis imitatus. Nam asperum est
virile robur, nec ad mollitiem &
blanditias oratoris aptum. Dicer
igitur de seipso perquam modestè
loquens. Num ὁ bone, te Pythius
ad me misit, Rhetorum præstan-
tissimum appellans, ut Chzre-
phonti olim perquirenti ostendit
quisnam ex tum viventibus esset
sapientissimus? At si id non est,
sed fama commotus venis, quo-
niam audieris omnes me summo-
pere admirari, celebrare, obstu-
pescere, & revereri, confestim
intelliges ad quam divinum vi-
rum venias. Expectabis autem te
nihil tale visurum, quod cum
hoc vel illo compares. Sed veluti
aut Tityus aliquis, aut Otus, aut
Ephialtes, res omnino supra illos
admiranda, & prodigiosa tibi vi-
debor. Siquidem invenies me
alios tantum voce antecellere,
quantum tuba tibias, & cicadz
apes, & chori eos qui remissè ca-
nunt. Postquam verò & ipse Rhe-
tor evadere cupis, idque haud
facile ab alio addiscere potes, so-
lùm ὁ gloriolæ studium, ea quæ
dico, sequere, ac omnia imita-
re: leges quoque quibus uti te
jubeo, diligenter observa. Quia
potius jam accede nihil cunctatus,
nec deterritus, si non fueris iis
initiat, quæ ante Rhetoricam
alia præexercitatio multo labore,
stultis & vanis hominibus ad viam
patefaciendam proponit. Nullius
enim eorum indigebis, Sed quod
inquit paroemia, pedibus illotis

1 Οἷον τῶνδε παραβλαβῶν] Παραβλαβῶν. Marfil.

2 Ἀνίποισ τοῖς ποσὶν] Erasmi Paroemiogr. Bourd.

3 Ἄλλο γὰρ τι πρὸ πάντων ταῦτα ὁ ῥήτωρ] Παρὰ πάντα, δεικ. Marfil.

ὅτι πάντες ταῦτα ὁ ῥήτωρ. λέξω δὲ
ὡς ἔστιν ἢ ὅπως λέγει αὐτὸν τοῖς
κοίτην ἔχοντα ἢ καὶ ἐφόδια ὡς τὴν
πορείαν, καὶ ὅπως ἐπιστρίβει, ὡς
αὐτὸν τὰ χεῖρα ἀφένοντα διωκτοῦ. ἔ-
πειτα ἐκ αὐτοῦ, ἢ ἢ ὡς οἰκὸν ἐπι-
δικνύς τῇ τῶν ὁδῶν, ἢ δὲ ἐκ πα-
ραίνων πρὸς ἄλλους ὁδῶν, ῥήτορες σι-
νῶντες τὰς παλαιὰς ἀποφαινοῦ, οἱ
αὐτοὶ εἰμι, ἀναμφιλίκτως καὶ ὡς ἔ-
στιν, ἐκ μίση, ἐκ πλεονεξίας τῇ λέ-
ξει ἐπιχειροῦντες ἔχειν. καὶ οὕτως το-
νῶν τὸ μέγεθος ἢ, τῶν ἀμαθῶν.
εἶτα, ῥήτορες ἐπὶ ταῖς. καὶ ἄλλως
δὲ, τόλμῃ, καὶ ἀναισχυρίῳ. ἀ-
δῶ δὲ, ἢ ἐκίπτεται, ἢ μεταλόγηται,
ἢ ἐρύθνηται, οἱ καὶ ἀπὸ λήπτε. ὡς ῥήτωρ
δὲ, καὶ ὑπερβολὴ τῇ πρῶτῃ.
ἀλλὰ μὲν ἐκ βοῆς ὅτι μείζων, καὶ
μέγας ἀναισχυρίῳ, καὶ βλάβῃ,
οἷον τὸ ἐμὸν. ταῦτα δὲ ἀνακρίβητα πά-
ντος, καὶ μάλιστα ὅτι ἐκ τῆς. ἢ ἐκ τῆς,
δὲ, ἢ ἐκ τῆς, καὶ ἀδύνατον, ἔργον
τῇ παρακρίσει ἐργασίας, ὡς ἀφ-
φαίνοντα τὸ σῶμα. καὶ ἢ κρηκίς ἀπ-
λῆκῃ, καὶ γυναικείᾳ τὸ πολυχιδῆς.
ἢ ἑμβας, σκυρία, πῖλοις τοῖς
λακκοῖς ἐπιπρὶσται. καὶ ἀκρόατοι
πολλοὶ, καὶ βιβλίοι αὐτοῖς. ταῦτα ἢ
αὐτὸν λέγει σωπῆν. τὰ δὲ ἄλλα,
καθ' ὅσον ἢ ὡς οἰκὸν, ὅρα, καὶ ἄλλα.
καὶ δὲ σι τὰς νόμους δίδωμι, οἷς
ῥήτορες σι, ἢ ῥήτορες γινώσκουσι,
καὶ ὡς οἰκὸν, ὡς ἀποφαινοῦ.

aliud quid est Rhetor. Primum
autem dicam, quodnam viati-
cum ad iter conficiendum, ti-
bi sit domo afferendum venien-
ti, & quomodo parandus vi-
ctus, quod possis illud quam ce-
lerrime conficere. Deinde ipse,
alia procedenti per viam osten-
dens, alia verò ante solis oc-
casum admonens, oratorem quo-
vis potiorum te efficiam, qua-
lis ipse sum, qui sine dubio,
primas medias, ultimasque par-
tes tenco eorum qui ad di-
cendum animum appellant. Er-
go quod est maximum, ignorant-
iam affer: deinde temeritatem:
præterea audaciam, & impuden-
tiam. Pudorem autem, æquita-
tem, modestiam, & verecun-
diam domi relinque. Nam sunt
inutilia, & huic negotio adver-
santur. Quinetiam clamorem al-
tissimum, ac tantum inverecun-
dum, meoque similem incof-
sum: siquidem hæc sunt per-
quam necessaria, solaque inter-
dum sufficient. Vestis autem sit
venusta, & candida, Tarentini
opificii opus, ut corpus transpa-
reat. Crepida verò Attica, &
muliebriter multifidia, solea Si-
cyonia, socculis albis decorata,
pedissequi multi, libellusque sem-
per. Hæc te conferre oportet. A-

lia per viam procedendo jam vide, & audi. Nam tibi leges enarrabo,
quibus si usus fueris, Rhetorica te cognoscet, & admittet, non

au-

1 Τὰς Ταραντίνους ἐργασίας] Sic in dial. Meretr. Matr. & Musar. commendat
Ταραντινίδιον. Est autem Ταραντινίδιον, ὅρασμα διαφανὲς καὶ λεπτὸν ὡς Ταραν-
τίνων περιτρανίστην ὑποκατασκευάζοντων. Sic ad oram Codicis Memmiani.
Board.

2 ὡς διαφανῆσαι τὸ σῶμα] Dixi de his vestibus ad illud Petronii,

Palam prostrare nudam in nebula linea? Idem.

3 Ἐμὲ γὰρ Σικυνώνας]. De hoc calceamentigenere, in dialogo Meretr. Dor. &
Myttal. Idem.

1 Lij

ἢ σκορφαίῃ, καὶ ἄντ' ἀπέλειπον πνα, καὶ καὶ σκοποῖν τ' ἀπερρήτων. ἀλλὰ χημέθους μὲν τὸ πρῶτον ἐπιμεληθῆναι χρὴ μέλιντα, καὶ ὁμόρφου τ' ἀναβολῆς. ἔπειτα πεπτεγαίδικα πα, ἢ ἔ' πολέωσα τ' εἰρησιν ἀτίγχε' ὀνόματα ἐκλεξας ποῖν, καὶ ταῦτα ἀκρεβῶς ἐκμελετήσας, πρὸ χειρα ἐπ' ἄκρας τ' γλώττης ἔχε τὸ ἅπτα, καὶ καῖτα, καὶ μῶν, ἔ' ἀμνηγήκη, ἔ' λῶπε, ἔ' καὶ τοιαῦτα. καὶ ἐν ἅπαντι λόγῳ, καὶ ἄντ' π' ἡδυσμα ἐπιπατῖ αὐτῶν. μελίτω ὃ μὲν τ' ἄλλον, ἰὼν ἀνόμωια τῶτοις, καὶ ἀσύμφυλα, ἔ' ἀπωδύ. ἢ πορεφύρα μέντοι ἔτω καλῇ, καὶ ἀσφῆς, καὶ σπύρεα τ' παχίων τὸ ἰμῶποι ἢ. μὲν ὃ, ἀπερρήτα, ἔ' ξίνα ῥήμα, ἔ' σπανιάκις ὑπὸ τ' παλὰν εἰρημῶν. καὶ ταῦτα συμφορήσας, ἀπεξέσει, ὡς χα-

autem aversabitur, odioque prosequetur, tanquam non ininitatum, & arcanorum exploratorem. Proinde primò quidem formæ potissimum & decori vestitus gerenda cura. Deinde quindecim, aut non plura quam viginti Attica quædam vocabula selecta, diligenterque exercitata, summa in lingua in promptu habe, quædam, deinde, num, quodammodo, optime, atque id genus alia. Et in omni oratione, illa ceu condimentum insperge. Nulla tibi sit aliorum cura, si sint hæc dissimilia, incongrua, & absona. Tantummodo purpura sit pulchra, ac florida, licet pallium ex crassioribus pellibus sit confutum. Deinde ubi obsoleta, & peregrina, raroque ab antiquis usitata verba collegeris, hæc in eos ejaculare, cum quibus

I Καὶ ἀσύμφυλα, καὶ ἀπαδα] Λεξικηγράφοι non ἀσύμφυλον legunt, sed ἀσφῆλον. Proferunt Homeri locum ex Iliade ix. & alterum Luciani ex libro De historia scribenda. Et quidem apud Homerum etiam Cicero ἀσφῆλον legisse videri potest Tusculana 111. in Latina interpretatione illius loci Homericæ. Sed verum si amamus, non nauci utraque vox ἀσύμφυλον & ἀσφῆλον. Neque Cicero ἀσφῆλον magis quam ἀσφύλον legisse ex illa interpretatione argui potest. Scriptura verò illa ἀσύμφυλῳ & ἀσφῆλῳ ex Criticæ gentis delirationibus orta est, quas apud Etymologistam legere licet. Oratoria vox est ἀσύμφυλῳ, & Poëtica, necessitate carminis ἀσφύλῳ, ὅ ἐξω τῷ φύλῳ αὐτῷ, ἢ ἔξω τῷ φύλῳ αὐτῷ, qui extra gentem suam, sive extraneus genti suæ, ut nunc ἀσύμφυλα καὶ ἀπαδα, quasi quæ extra gentem suam, atque extra chorum. Et verò etiam Luciani loco illo De historia scribenda, rectius fuerit ἀσφύλον καὶ ἀνάγκη, quam ut nunc est, ἀσφῆλον aut ἀσφύλον, quia ut præmonni ἀσφῆλον non nauci vox, ἀσφύλον Poëtica. Hesychius tamen, ἀσφῆλῳ, inquit, ἀδύκειμῳ, μὲν δὲ δξίῳ, ἀπμῳ. Sed ea omnia etiam recte interpretamenta vocis ἀσύμφυλῳ. Etiam illud Iliadis xxiv. ἀλλ' ἔγω σὺν ἅκιστα κακὸν ἔπῳ, ἔδ' ἀσφῆλον, rectius legis δ'δ' ἀσφύλον, quasi dicat Helena, verbum erga me quasi extraneam, aut quasi peregrinam, neque gentis ejusdem. Patecet locum ipsum inspecianti. Et illud Iliade ix. ἀσφῆλον μ' ἔριξε, melius ἀσφύλον μ' ἔριξε, insamem fecit me, nempe quasi de gente mea ejectum, aut exulem. Vetus itaque scriptura illa fateor ἀσύμφυλῳ & ἀσφῆλῳ: sed etiam Saturniæ læmæ veteres sunt. Marcell.

2 Σπύρεα] Gl. MSS. σπυρεα χιτῶν βαρβαρικῶς ἐκ δερμάτων. Rusticorum indumentum, sic Long. lib. 2. σπύρεα ἐσθύων, penula scortica ex pellibus ovillis confarcinata, de qua Calaubonus ad Apol. Apul. Iunger. ad Long. dicitur etiam σίους & σισύρα Tzet. ad Lycophron. Board.

bis conversaris: sic enim te vul-
gus intuebitur, & admirandum
putabit, tuamque supra se erudi-
tionem, si ἀποσυλογισμοῦ, τὸ ἀ-
ποξύσασθαι abradere, dicas, & πρὶ
πλήθους ἡρεσίδας, sole πρὶ εὐλητηρί-
δας, & πρὶ ἡθάρων ἐπιθυμιῶν, &
τὸ ὄρεον crenesculum ἀπεθνεφίς.
Nonnunquam etiam tu nova fin-
ge, & monstrosa vocabula: ut
interpretandi peritum εὐλεξήν: &
honestorum prudentem σοφόναν.
saltastorem autem χαιρίσθον.
Quum verò solœcismum, vel
barbarismum committes, unum
tibi sit remedium, impudentia.
Confestimque in promptu sit no-
men poëtæ vel scriptoris alicu-
jus, qui neque sit, neque un-
quam fuerit: à quo sapiente vi-
ro, & voce summa absolute cla-
ro, probetur hæc loquendi for-
mula. Proinde tu te ne prisca le-
gas, neque quæ nugator Isocra-
tes, vel gratiarum expers Demo-
sthenes, vel Plato frigidus scripta
reliquere: sed orationes eorum
qui paulò antè nos fuere, & quas
exercitationes appellant, ut tan-
quam ex penu depromens, ab iis
comineatum mutueris, quo in
tempore utaris. Quum verò o-
randum erit, & qui aderunt, ar-
gumentum aliquod, aut dicendi
occasionem tibi suggererint:
quæcunque fuerint illa, difficilia
dicantur, & vilipendantur, tan-
quam nihil prorsus his insit virile.
Quum verò elegeris argumen-
tum, nihil cures, & dicito quic-
quid in linguam venerit, eorum
nihil sollicitus, ut primum, pro-
ut est primum debito proferas
tempore: deinde secundum, po-
primum inciderit, primum di-
ca capiti, tibia galeæ adapteretur.

κέρυς. πῶλ' ἂν ἔπιγα, καὶ σύνει-
 ρι, καὶ μὴ σῶπα μόιον. καὶ ὡς
 ὅς εἰς πνῶ, ἢ μριχὺ λέγης Ἀ-
 θήνης, πᾶς ἐν Ἰνδοῖς, καὶ πᾶς ἐν Ἐ-
 βάταις λεγέτω. ἐπὶ πᾶσι ᾗ, ὁ
 Μαραθῶν, καὶ ὁ Κυναίγειρος, ὡς
 ὅς ἐν πᾶσι γήοις. καὶ αἰεὶ ὁ
 Ἀθως παλείω, ὃ ὁ Ἑλλησποντός
 πεζεύειω, καὶ ὁ ἥλιος ὑπὸ τῶν
 περσικῶν βελῶν σκεπείω, καὶ Ξέρ-
 ξης φούζω, καὶ ὁ Λεωνίδης θαυ-
 μαζέω, ὃ τὰ Οὔραν' ἀναμνηστέω.
 καὶ ἡ Σαλαμίς, καὶ τὸ Ἀρτεμίσιον, ὃ αἰ-
 Πλαπαιά, πολλὰ ταῦτα, καὶ πυκνά.
 καὶ ἐπίπασσι ἐλίγα σκῆψα ὀνόμαζα
 ἐπιπολαζέτω, ὃ ἐπαυρίτω. καὶ
 στωχεῖς τὸ ἅπτα, καὶ τὸ δῆπυζεν,
 καὶ μηδ' αὖ αὐτῶν δέη. καλὰ γάρ
 ἐστὶ ὃ εἰκὴ λεγέμενα. ὡς δὲ ποτὶ
 ὃ ἄσπερ κερὸς εἶναι δοκῇ, πάντα
 αἰδέω, ὃ μέλ' ἔχοντες. καὶ πο-
 τὶ ἀπρήσσης πρᾶξις ὡς δοκῇ, τὸς
 ἀνδρας τὸς δικαστὰς ὀνομάσας ἐμμε-
 λῶς, πεπληρωμέναις οἰς τῶν ἀρε-
 τῶν. τὸ ᾗ οἱμοῖ ἔκαστον, πολλὰ
 κίς. καὶ ὁ μηδὲς παύσασθαι, καὶ
 λαορύχιζε, ὃ ἐπιχρίμπτει τοῖς λε-
 γέμενοις, ὃ βᾶδιζε, μετὰ φέρων
 τῶν πυγῶν. καὶ ἡ μὴ σιμὴ ἐπαυ-
 ρῶσιν, ἀγανέκτ' ὃ λοιδορεῖ αὐτοῖς.
 ὡς ᾗ ὅρτοι ἐθήκωσιν, ὑπὸ τῇ αἰγύ-
 ρῃς ἢ δὲ ὡς τῶν ἔξωθεν ἔπιμοι,
 καθεζέσθαι κέλευε. ὃ ὅλως, πυ-
 ρανίς τὸ πρᾶξις. ὅπως ᾗ ὃ τὸ
 πλῆθος θαυμάζωσι τῷ λόγῳ, ἀπὸ
 τῷ Ἰλιακῶν δόξα μιν, ἢ ὃ τῇ Δία
 ἀπὸ τῇ Δευκαλίων, καὶ Πύρρῃς
 γάμων, ὡς δοκῇ, καθεζέσθαι τῷ
 λόγῳ ἐπὶ ταῖς νύκτεσσι. οἱ μὲν
 γὰρ στωιέντες, ὀλίγοι, οἱ μέλινται μὲν
 στωπῆσιντα ὑπὸ δὲ γνωμοσύνης.
 ὡς ᾗ ὃ ὡς π, ὑπὸ φθόνῳ αὐτοῖς

Præterea festina, loquere expe-
 ditè, ac tantummodo ne taceas.
 Quod si de contumelioso, aut
 mœcho quopiam Athenis verba
 facias, quæ apud Indos, & Ec-
 batanos gerantur, referas. In om-
 nibus sit Marathon & Cynægi-
 rus, sine quibus nihil fiat, sem-
 perque Athos navigetur, & Hel-
 leispontus pedibus teratur, & sol
 Persarum sagittis obumbretur,
 Xerxes fugiat, Leonidas sit ad-
 mirationi, & Otryadis literæ le-
 gantur, & Salamis, & Artemi-
 sium, & Plateæ multa sint & cre-
 bra. Pauca verò illa vocabula in-
 sperfa innatent & efflorescant: &
 continuum sit illud, quædam, &
 utique, etiamsi non sit iis opus,
 nam pulchra sunt, vel temerè
 prolata. Et siquando canendi
 tempus videtur esse, omnia ca-
 nantur, & melos fiant. Si verò
 desit canorum negotium, quum
 iudices concinnè nominaveris,
 harmoniam expleste te puta. At
 illud heu malorum! sæpius repe-
 tatur, & femur percutiatur, vo-
 cem dilata, & in dicendo screa,
 ac incedendo clunes diverte.
 Quod si te haud laudent, indi-
 gneris, eosque convitiis infecte-
 ris. Si verò surrexerint, jam præ
 pudore parati exire, sedere jube:
 sitque penitus res tyrannica. Ut
 verò multitudo quoque tuam o-
 rationem admiretur, ab Iliacis
 incipiens, vel per Iovem, si vi-
 detur, à Deucalionis & Pyrrhæ
 nuptiis ad præsentia sermonem
 devolve. Etenim qui hæc intelli-
 gant, pauci erunt, qui maximè
 propter benevolentiam tacebunt.
 Quod si quid dixerint, id ob invi-
 diam

λέγουσι δρῶν. οἱ πολλοὶ ὅ, καὶ χα-
μα, καὶ φωνή, καὶ βάδισμα,
καὶ περιπατεῖν, καὶ μέλῳ, καὶ
πρηπίδα, καὶ τὸ ἄλλο σε οὐκ εἶνο
παυμάσονται, καὶ τὸ ἰδῶντα οὐκ ἔ-
στις, καὶ τὸ ἄδμα, ἔχ' ἔχουσι ὅπως
ἀπιστήσουσι μὴ ἔχ' πείθειν πᾶσι ἐν
τοῖς λόγοις ἀγωνιστὴν εἶναι σι. ἄλλως
τε, καὶ τὸ ταχὺ τῷτο, ὃ σμικρὸν
ἔχ' τῷ λόγῳ. καὶ ἡνῶμα
ὡς πῶς πολλοῖς. ὅτε ὅρα μὴ
ποσι χάψης, ἢ σκεψάμενος πα-
ρίλθης. ἰλείχως ὅδ' σαφὲς ταῦτά
γε. οἱ φίλοι ὅδε πηδύτωσιν αἰεὶ, ὃ
μειδῶν τὸ δέξιον ἀπολείπτωσιν, ὃ
ποσι αἰσθοντὸς σι καὶ ἀποσέμνον
χαῖρος ἐρίωντες, καὶ παρήγοντες
ἀρετὴν τοῖς λιχθησέμενοι ἐν τοῖς με-
ταξὺ τὸ ἰσχυρὸν ἀφαιρέμασι. καὶ
ὅδ' αὖ καὶ τῷδε μελέτω σι τὸ ῥο-
δὸν ἔχει οἰκτεῖν, καὶ συνάδειν
ταῦτα ῥῶ σι τὰ ἐν τοῖς λόγοις.
μὴ ταῦτα ὅ, ἀσπίδι σι, δορυφο-
ρεῖται σι ἐκ κεφαλῆς αὐτὸν καὶ
πρὸς ἀν' ἑαυτοῦ μετὰ διαλαβάνον-
τα. καὶ ὡς ἐν τύχῃ, θαυμάσια
ὑπὲρ πάντων λέγει, καὶ ὑπερεπαί-
νει, καὶ ἰσχυρῶς γίγνεται αὐτῷ. ἢ
ὅδ' ὁ παιανίδης πρὸς ἐμὲ, καὶ πρὸς
ἐνὰ ἱσὺς μοι τὸ παλαιὸν ὁ ἀγὼν,
καὶ τὰ τοιαῦτα. ὃ ὅ μίγνεται, καὶ
ὡς τὸ δίδικμειν ἀναγκαιότατον,
ὁλίγω δὲ παρέρχεται. ἀπάντων κα-
ταγέλας τὸ λίσσεται. καὶ ὡς ῥῶ σι
καλῶς ἔπει, ἀλλότρια, καὶ ἔχ'

diam facere videbuntur. Sed vul-
gus, habitum, vocem, gressum,
deambulationem, cantum, cre-
pidam, & tuum illud, attā, mi-
rabitur: teque sudantem cer-
nens, & anhelantem, non pote-
rit non credere, te perquam ap-
tū esse in dicendo certatorem.
Præterea hæc celeritas, non par-
vam habet excusationem, & admi-
rationem apud vulgus. Ideo cave
ne aliquando scribas, aut medi-
tatus prodeas: siquidem illud est
manifestæ redargutionis. Amici
verò saliant semper, ac cœnarum
pretium exoluant, siquando me-
moriam telapsurum sentiant, ma-
num porrigentes, & inter laudes
tuas, ipatium præbentes, ut quod
erat dicendum, rursus invenire
possis. Etenim & hoc tibi sit cu-
ra, ut proprium, & consonan-
tem habeas chorum. Et hæc tibi
in dicendo sunt observanda. Pos-
tea te, ubi processeris, more sa-
tellitum stipent obvelatum, & de
iis quæ dixisti, interea differen-
tem. Quod si quis obviam tibi fiat,
mira de te dicas, summisque lau-
dibus te extollas, ipsique mole-
stus fias. Quid enim præ me est
Præanicensis? & mihi fortè adver-
sus aliquem ex veteribus est cer-
tandum: & alia huiusmodi. Sed
quod est maximum, maximeque
dicuntur irride: & si quis rectè
dixerit, aliena, non sua osten-
tare

1 Τί γάρ ἐστι Παιανίδης ὡς ἐμὲ] Gilbertus Cognatus commentator misere hoc
loco prodit memoriz suæ defectum, dum nescire videtur Demosthenem de-
bere intelligi. Plutarchus in vitis decem Rhetorum & in Demosthene nos docet,
Plebiscita à Demosthene promulgata semper ita cepisse. Δημοσθένος Παιανίδος
Παιανίδος τὰδ' εἶπεν, id est, Demosthenes Demosthenis filius Peanius hæc dixit.
Palm. Quid per hanc dictionem sit intelligendum nemo facile divinabit.
Est tamen qui Platonem intelligit, & fortasse rectè, quum παιανίδης tribus quæ-
dam Atheniensis fuerit. Cogn.

ἰσῶτ' ὁ δεικνύων δεικνέτω. ὡς ὅτι με-
 τρώς ἐνέχθῃ, πάντα ἔσονται ἐπιλή-
 ψιμος. καὶ ἐν ταῖς ἀκροάσεσι μὴ
 πάντας εἰσιναίῃ χρησθῇ. ἐπίσημον γάρ. καὶ
 σιωπῶντων ἀπαντῶν, ξένους παρ' ἑα-
 νοῖς ἐπιπίπῃ, τὰς ἀκροάς τῷ παρόντων
 ἐπιτρέφοντα, καὶ ἐνοχλήσονται, ὡς
 ναυτικῶν ἀπαντῶν ἐπὶ τῷ φορτικῷ τῷ
 ὀνομαζέτω, καὶ ἐπιφροσύνας τὰ ἅπαντα.
 ἐπιστάτης ὅτι μὴ πολλὰ καὶ τὴν χεῖ-
 ρα, ἀπὸ πλείους γὰρ, μήδ' ἀναστής,
 πολλὴν ἀπαξ γὰρ, ἢ οἷος τὸ πλείον.
 ὑπομενέτω ὅτι τὰ πολλὰ, καὶ ὁ δὲ λῶ-
 γος μὴ δόξασθαι μὴ τοῖς λεγού-
 ντοις. ἀμφιλαφείας ὅτι αἱ ἀφορμαὶ τῷ
 μέμψονται τοῖς συκοφαντικαῖς τὰ ἅπαντα.
 τὰ ὅτι ἅπαντα, καὶ τὰ ῥέειν. ἢ τὸ λῶ-
 γος, καὶ ἢ ἀναγκαστικά, καὶ τὸ ψευ-
 σμα, ὡς χροῖον, καὶ ὅπως ἐπ' ἁ-
 κοῖς αἰ τοῖς χίλις, καὶ φθόνον
 ὡς ἀπαντῶν, καὶ μίσος, καὶ βλα-
 σφημία, καὶ ἀφροσύνη πῶς αἰνῶ.
 ταῦτά σε αἰδέμενοι ἐν βροχῇ, καὶ
 ὡς ἐλπίσιν ἀπὸ φαντασί. πῶς αἰνῶ
 φαντασί, καὶ τὰ ἔξω. ἰδίᾳ ὅτι πάντες
 πρὸς ἅπαντας ποιεῖν σε διδόντων, κυ-
 βόλει, μὴ γινώσκων, λαγνύειν, μοι-
 χεύειν, αἰχμαίνειν, καὶ πρὸς ἀνθρώπων
 πρὸς ἀπαντῶν λέγειν, καὶ γραμμάτια
 ὑποδιδάσκων, ὑπὸ γυναικῶν δῆθεν
 γραφέντων. καλὰς γὰρ εἶναι θέλει. καὶ
 σοὶ μελέτω ὑπὸ τῷ γυναικῶν ἀπα-
 ράξας δεικνέτω. ἐς τὴν ῥητορικὴν
 γὰρ ἐστὶν ἀντίστανται οἱ πολλοί, ὡς
 ἀφ' ὧν τὸ σε ἐστὶν ἡ γυναικῶ-
 ν ἐπὶ δὲ ἀδελφικῶν. καὶ τὸ δεικνέτω
 ὅτι μὴ αἰδέσθαι, καὶ πρὸς ἀνθρώπων
 ἐπὶ τῷ ἐτέρῳ ἑαυτοῦ δοκίμης, καὶ
 ταῦτα, ῥητορικῆς, ἢ ἐν τῇ Δία φα-
 λακρῶς καὶ ἄν. ἀλλ' ἔστιν οἱ ἐπὶ
 ἐπὶ ταῦτα σιμώντες. ὡς ὅτι μὴ ὄντι,
 οἱ οἰκίται ἱκανοί. πολλὰ γὰρ ἐστὶν

beant: at si nemo alius adfuerit,

tate videatur: quod si mediocri-
 ter egerit, omnia carpantur. Præ-
 terea post cunctos in auditoria in-
 grediendum: id enim insigne
 est: omnibusque tacentibus, no-
 va laus subdenda, quæ præsen-
 tium aures avertat, & inturbet:
 adeo ut omnes fastidio vo-
 cum nauseent, & aures obstruant.
 Interim manum haud frequenter
 moveas, id enim vile: nec nisi
 semel aut bis ad summum surgas.
 Plerumque autem subianna, &
 palam ostende tibi non placere
 quæ dicuntur. Abundè autem re-
 prehensionum sycophanticis au-
 res suppeditabunt. Cæterum, con-
 fidere oportet. Etenim audacia, im-
 pudentia, mendacium promptum,
 ac semper summis in labiis jura-
 mentum, in omnes invidia & o-
 dium, & maledicentia, & probabi-
 les calumniæ, hæc omnia te brevi
 celebrem, & conspicuum reddent.
 Et hæc quidem sunt palam facien-
 da, & toris. Privatim verò res
 omnes perpetrare constituas: alea
 ludere, inebriari, scortari, mœ-
 chari, superbire, & si non facis,
 omnibusque dicere, & literas à
 mulieribus scriptas ostendere.
 Nam & pulcher esse velis, & des
 operam ut à fœminis amari videar-
 is. Vulgus enim hoc ad Rhetori-
 cam refert, ut propter hoc
 etiam, usque ad gynæceum sis
 celebris. Atque istud ne vereare,
 etiamsi à viris ob quippiam aliud
 amari videaris, idque cùm jam
 sis barbatus, atque adeo per Io-
 vem calvus. Sed adsint qui etiam
 ob id tecum consuetudinem ha-
 vel famuli sufficient. Nam hinc
 multa

ἀδόκιμον εἶναι δεῖξας, τὸ μὲν ὡς
 τοι, ἐπὶ ψιλῶ τῷ περὶ φρεσίν, συνήν
 ται κακοδαίμονι, καὶ γλίσχρῳ ἐραστῇ.
 ἐπὶ δὲ τῷ ὁδῶν παύτῳ ῥάστη ἔσαν
 κατὰ δὲν, καὶ διεκπεράσεις, ἐπὶ τῷ
 ἄκρῳ ἐχθρόμῳ, ὑπὲρ γὰρ μοι ὡ
 φίλῃ Ἀδράστει, παύτῃ καί τῃ, ἢ
 ποσειδίππῳ ἐφόδιον, τὸ ἡμέτερον, ἢ ἁ-
 μαθία, ἢ ἀναισχυντία, ἢ ὡς τῶν
 μὲν, ὅσα ἔπαινον ὀνομαζόμεθα,
 ἀλλ' ἤδη τοῖς Διὸς, καὶ Ἀιδας παι-
 σὶν ὁμάνυμεν γαλήνην. ἐπειδὴ δὲ
 γὰρ συνοικήσεις, τὸ ὡς τῶν μέγα-
 σπριζομένων ὡς αὐτῆς, ἐρῶν ὡς
 παύτῃ γυναικὸς ἐξοδηκῆν τῶν
 πῶν, πῶν γὰρ ἔπαινον ὀνομαζόμεθα
 ἐχθροῦ, χρυσῶν ἔχουσιν ἐνέδω-
 μῶν. πῶν ἀλλὰ καὶ αὐτῶν τῶν πῶν
 νῶν, ὑφίσταμεν τῷ ἄλλῳ. καὶ πῶν
 ψυχρὰ καί τῃ ὡς τῶν φιλῶν
 μῶν, ὡς τῶν δὲ μοι ἐπὶ τῶν ὡ-
 μῶν, εἴπε ὁλίγη δὲν, κληρονομίαν
 ὡς εἴπε ἀπέναντον κατὰ τῶν, εἰ μὴ
 καὶ τῶν πῶν οἰκίτης ἐκλύουσιν, ὡς
 φάρμακον εἴπε ἐπὶ αὐτῶν ἰασημέ-
 νῳ. ἐξωδὸν δὲ ἐπὶ κεφαλῇ, ὡ-
 μῶν, ὡς τῶν ὡς τῶν ὡς τῶν ὡς τῶν
 καί τῃ, ἀλλὰ ἔπαινον δὲν, καὶ
 τῶν δὲ καί τῶν ἐξέταστον, περὶ δὲ
 τῶν πολλὰ, καὶ τῶν δὲ καί τῶν
 ἀνοήτοις καὶ τῶν πῶν. καὶ ἡ τῶν
 μῶν μὲν πῶν τῶν. οἱ φοίνικες δὲ,

no illiberali esse visus, sub ini-
 tium ob victus penuriam, cum
 infœlici, suavi tamen conversa-
 bar amatore. Postquam autem
 viam hanc facillimam esse anim-
 adverti, eaque absoluta fastigium
 attigi: liquidem ὁ Adrastæ cha-
 ra mihi omnia illa quæ antè dixi,
 viatica suppetebant, temeritas,
 ignorantia, impudentia. Primum
 quidem non amplius desiderabilis
 appellor: sed jam Iovis & Leda
 filiis factus sum cognominis. Dein
 cum anu consuetiscens, primum
 ab ipsa lautè accipiebar, simulans
 me amare mulierem septuagena-
 riam, quæ dentes quatuor reli-
 quos, coisq; auro illigatos habe-
 bat: verumtamen ob paupertate-
 tem hunc laborem sustinebam:
 illaque capularis vetula oscula,
 fames reddebat mihi suavissima.
 Deinde parum abfuit, quin o-
 mnium bonorum quæ possidebat,
 hæres evaderim, nisi execrandus
 quidam famulus venenum ad il-
 lam tollendam à me emptum illi
 indicasset. Ob id in caput præ-
 ceptus eiectus, tamen neque tunc
 rebus necessariis carui: sed & o-
 rator esse videor, & in judiciis
 contendo, causam plerunque
 prodens, & iudicum gratiam fa-

tuis promittens. Vt plurimum

nus

1 Πρῶτον μὲν ἐκ τῶν ποσειδῶν ὀνομαζόμεθα, ἀλλ' ἤδη τοῖς Διὸς καὶ Ἀιδας παισὶν
 ὁμάνυμεν γαλήνην] Et ex hoc loco pater rhetorem, quem subannat Lucianus,
 primum Περσινόν (sic enim legendum, non ποσειδῶν) deinde Διοσκουρὸν vel Διο-
 σκουρίδην vocatum fuisse. Palm.

2 Οἱ φοίνικες δὲ] Advocatorum palmæ aliquando sine lemniscis & corona, ut
 apud Iuvenal. Sat. 7.

ut tibi lassō

Figantur virides, scalarum gloria, palma.

Et Martial. Epig. 27. lib. 7.

Sic fora mirentur, sic te palatia laudent,

Extolat & geminas plurima palma fores.

Palmas coronatas ut hoc loci ὅπαι τῇ θυρᾷ χλασσοῖς ἐστραμμέναις. Tangit Arrianus
 Epieteti cap. 12. lib. 3. Bourd.

ἐπὶ τῇ θύρᾳ χλαυροῖσι φανώμενοι. τούτοις γὰρ ἐπὶ τὰς δυνάμεις χρῶμαι τοῖς δακτύλοις. ἀλλὰ ἔτι μὲν τῶν αἰσάντων, καὶ ἐπιστημῶν εἰναι μελὶ, ἐπὶ τῇ μοχθηρίᾳ ἢ ἀσπίδι ἔπαλιν προσηγορίᾳ λόγων, καὶ τὸ δύνανται τὸ δυνάτω εἶναι τὸν σκεπτικὸν ἢ ἀκρόατον ἐν πάσῃ κακίᾳ λεγόμενον, ὃ μικρὸν ἔμοιγε δεδεικται. ταῦτά σοι ἀφ' ὧν, τῇ πρὸς πάντων, πολὺ ὡς προσηγορίᾳ τοῦ ἀφ' ὧν, καὶ ὁ ἀλλοτρίᾳ ἢ μικροῖσι ἐπιστὰσι μὲν. . . . ἢ μὲν χρυσόμας εἶπαι ταῦτα, πεπαιστωμένη. σὺ δ', ὡς περὶ τῶν εἰρηρμῶν, καὶ ὅτι παρὲν νόμιζοις οἷον ἐξαρχῆς ἐπεὶ εἰς ἴδμεν. καὶ ὅτι σὺ κωλύσῃ ἐπὶ μὲν τὸ νόμον ὡς περὶ τοῖς δικαστηρίοις κατὰ τὴν, καὶ ἐν τοῖς πλεῖστοις δόξαι μεν, καὶ ἐπὶ ὅσῃ εἶναι, καὶ γὰρ μεν, ὃ χρῶμαι τῶν καμικῶν, καὶ γὰρ ὃ νομοφύτης, καὶ διδασκαλῶν, ἀλλὰ καὶ λίσσῃ γυναικί, τῇ ῥητορικῇ, ὡς τὸ δ' Πλάτωνος σκεπτικὸν πρὸς ἀρχαῖς ἐλαυρόντα φέρει, οἱ μὲν καὶ περὶ τὴν αἰσάντων εἶπαι, ἢ ἐκείνῳ αἰσάντῃ Διός. ἐγὼ δ', ἀφ' ὧν γὰρ, καὶ διελίξαι εἶμι, ἐκ τῆς οὐκ ὡς τὸ ὅτι, καὶ παύσασθαι τῇ ῥητορικῇ ἐπιστολῇ, ἀσύμμελλον. ὡς αἰσάντων ταῦτα ὁμιλοῦ. μὲν δ' ἢ ἡδὴ πειπαιστωμένη. ὡς ἀφ' ὧν ἀνακρίσεις, καὶ πρὸς αἰσάντων, μέντοι τὰ τοιαῦτα μὲν, ὅτι μὴ τὰ τὰ ἡμῶν περὶ τῆς, ἀλλὰ τὰ ῥητορικῇ, καὶ ἀφ' ὧν τῶν αἰσάντων τῶν αἰσάντων.

nus viridi palma fores coronantur. Nam his erga infelices illecebris utor. Præterea ab omnibus odio haberi, & morum pravitatem, longè priùs quàm sermone esse insignem, ac digito monstrari, en ille qui cunctis flagitiis præcellere fertur: non parva res esse mihi videtur. Hæc te moneo per Venerem, quæ me ipsum multò priùs monui, nec gratiam exiguam mihi ipsi comparavi. Esto: generosus ille hæc dicere desinet. Tu verò si dictis credas, ibi te esse puta quòd pervenire ab initio desiderabas, & nihil obstat si leges has observaris, quominus in judiciis vincas, apud multitudinem clareas, & acceptus sis, & tibi nubat, non anus quæpiam Comica, quemadmodum legislatori illi & præceptori tuo, sed mulier pulcherrima, Rhetorica ipsa: ita ut cum illo Platonis curru alato veharis, magis te deceat de te ipso loqui, quàm illum de Iove. Ego verò ignavus cum sim, & timidus, è via vobis decedam, & Rhetoricæ opæ ex obscuro emergere delinam, ignarus quo pacto vestra cum illa convenient. Quin potius jam desino. Itaque sine pulvere victorès proclamemini, & admirationi sitis, hoc solum memoria tenentes, vos qui vixistis velociores, non superasse

nos celeritate, sed quia facillimam pronamque viam inivistis.

ΦΙΛΟΨΕΤΔΗΣ, Η
ΑΠΙΣΤΩΝ.PHILOPSEVDES, SI
VE INCREDVLVS, TY-
CHIADES ET PHI-
LOCLES;

A R G V M E N T V M.

Disputatio est de vi magica, de incantamentis, de spectris, & mortuorum animis: an ea videlicet super terram ambulent, seseque quibus libitum fuerit, ostendant: cujusmodi & hodie quadam superstitione atque illusionibus demonum vexari plerique credunt. Negat Lucianus hujusmodi esse phantasmata: & affirmat magicam vim, meras esse praestigias. Atque hac omnia fingit apud Philosophum Eucratem agi, & philosophorum exemplis confirmari, ut pro more illorum vanitatem persequatur.

Τ Τ Χ Ι Α Δ Η Σ.

| T Y C H I A D E S.

χης μοι ὦ Φιλόκλης εἰ-
πὴν τί ποτε ἄρα τὸ τό-
ισι, ὃ τῶς πολλὰς εἰς
ἐπιθυμίας ἔψυδεῖσθαι
θεσάγεται, ὡς αὐτὰς τε χαίρειν μη-
δὲν ὑμῖς λέγοντες. καὶ τοῖς τὰ τοιαῦ-
τα διεξίστημι μέλιστα θεοσίχαιτον; Φιλο.
πολλὰ ὦ Τυχιάδῃ εἰσιν, ἃ τῶς
ἀνθρώπους οἷους ἀναγκάζει τὴν ψυδὴν
λέγειν, εἰς τὸ χρησιμὸν ἀποβλέπον-
τας. Τυ. ἂν οὖν αὐτὸς ἔπαυται
φασίν, ἡδὲ πρὸς τέττων ἡρώμελιν,
ἐπιστοὶ τὴν χάριτας εἰσὶν ἔψυδονται.
συγγνώμης τοιχαρὸν ἐπὶ γὰρ μέλλον
ἐἰπαίνε πνίς αὐτῶν ἄξιοι, ὅπως
ἡ πολέμιος ἐξηπάτησαν, ἡ ἐπὶ σω-
τηρίᾳ τῶν ποικίλων φαρμάκων ἐχρή-
σαντο οὗ τοῖς δεινοῖς, οἷα πολλὰ ἐ
Ὀδυσσεὺς ἐποίησεν, τίω τι αὐτῶν ψυ-

otes mihi Philocles di-
cere quidnam id tan-
dem sit, quod multos
in mentiendi cupidita-
tem adducit, ut pari-
ter gaudeant, quum & ipsi nihil
sani loquuntur, & his qui talia
narrant, maximè animum inten-
dant? *Phil.* Multa sunt, Tychia-
de, quæ nonnullos mortales men-
tiri compellunt, quia in rem
vident conducere. *Tych.* Nihil
ad rem hæc, ut ajunt, neque
enim de his rogabam, qui quum
ufus postulat, mentiuntur. Venia
nimirum hi, imò laude plerique
eorum sunt digni, quicunque vel
hostes fefellerunt, vel ad salutem
tali pharmaco in periculis usi sunt:
qualia multa *Vlysses* etiam fecit,
ut

I *In rem*] Dives ille apud *Juvenal*.

Quid enim salvis infamis nummis.

Orest in elect. *Sophoclis* δεῦρ' ἄν' ἐδὲν ῥύμα σὺν κέρδει κακόν. Cogn.2 Οὐδὲν ὡς ἐπ' ὅ] *Proverb. Bourd.*

I Ho-

χοι δ' ἐνύμφοι, καὶ τὸ ἴσον τ' ἐπιεί-
ρων. ἀλλὰ τοῖς ἀνέμοις ἢ ἄρατε
φθῆμι, οἱ αὐτοὶ αἰὲς τ' ἀρεῖας τὸ
ψεῦδος τοῖς πολλοῖς τ' ἀληθείας
πείθονται, ἡδὲ μὲν τοὶ περὶ ἀνέμους, καὶ
ἐνδιατρίβοντες ἐν ὑδομίᾳ περὶ
σφ' ἀνακρίαι. τῆς δὲ ἐν ἡμέλᾳ εἰδύ-
ναι, τοῖς ἀναδύεσθαι ποιεῖται.
Φίλο. ἔπειτα πρᾶντοήκης ἡδὲ πᾶς
τοιαύτης, οἷς ἐμφυτὸς ἔρως ἄνδρ' ἐστὶ
ὡς τὸ ψεῦδος; Τυ. καὶ πολλὰ
πολλοὶ εἰσι οἱ τοιοῦτοι. Φίλο. πῶς
δὲ ἐν ἄλλοις, ὅ ἀνέμοις καὶ αἰτίαι
εἶναι αὐτοῖς φάσαιτο καὶ ἀληθῆ λέ-
γειν, ἢ μὴ τὸ χεῖρ' ἐστὶν αὐτῶν βέλ-
τερος προσηκόντων; Τυ. εὐδὲν τῶν,
ἐπεὶ πολλοὶς ἂν ἱμῶς τοὶ διέξωμι,
συνεῖτες τὰλλα, καὶ τῶν γυναικῶν
παυμάτους, ὥς αἰὲς ὅπως ἐκλυγ-
γὸς τέταρτ' ἔχει, καὶ φιλοψυχούς
ἔχει, καὶ ἀνέμοις μὲν, οἱ τοιοῦτοι
ἀνδρὶς ἀρετῇ πᾶσι, ὅμως
χαίρειν, αὐτῶν πᾶσι, καὶ τῶν ἐντογ-
χαῖνοις ἐκπατῶντες. ἀνέμους μὲν
τῶν παλαιῶν ὡς ἡμῶς οἱ καὶ
εἰδύναι, τὸ Ἡρόδοτος, καὶ Κτησίαν
τὸ κινῆσαι, καὶ ὡς τῶν, τῶν ποι-
ητῶν, καὶ τὸ Ὅμηρον αὐτοῖς, ἀνέμοις
ἀνέμοις ἐγγράφον τὸ ψεῦδος
καὶ κατὰ μῆκος, ὡς μὴ μόνον ἐκπα-
τῶν τῶν πᾶσι ἀνέμοις αὐτῶν, ἀλ-
λὰ καὶ μέγας ἡμῶν διέκινεσθαι τὸ
ψεῦδος, καὶ ἀνέμοις ἐν καλλι-
στοῖς ἐκπῆ, καὶ μέγας φυλαπόμε-
νοι. ἡμῶς γὰρ πολλοὶς ἀνέμοις
ὑπὲρ αὐτῶν ἐκπῆ, ὅπου τῶν ἐκπῆ
τομῶν, καὶ Προμηθεὺς δεικνύει δι-
κῶνται, καὶ κατὰ τῶν ἐκπῆ, καὶ
τῶν ἐκπῆ πᾶσι τραγωδίαν, καὶ
ὡς δὲ ἔγωγε ὁ Ζεὺς ταῦτος, ἢ κύ-
κλῳ ἐξοίεθαι, καὶ ὡς ἐκ γυναικῶν

ut & vitam suam & sociorum re-
ditum redimeret. Sed de illis vir
optime dico, qui nulla necessita-
te veritati mendacium antepo-
nunt, ipsa re delectati, in eaque
sine ullo prætextu idoneo veritati.
Quare scire velim cui bono isti
illud agant. *Phil.* An alicubi ta-
les aliquos jam deprehendisti,
quibus infusa sit hæc mentiendi li-
bido? *Tych.* Et complures qui-
dem sunt istiusmodi. *Phil.* Quid
aliud ergo in causa sit, quod men-
tiuntur, nisi dementia? siquidem
rem pessimam optimæ loco præ-
optant. *Tych.* Hoc nihil est,
nam ego tibi multos ostenderim
ad cætera prudentes, ac sapientia
mirabili: nescio quo pacto tamen
hoc malo captos, mendacique
studiosos, adeo ut ego certè mo-
lestè feram, quod viri tales, cæ-
teris omnibus in rebus optimi,
gaudent tamen & se, & eos in
quos inciderint, fallere. Nam
veteres illi, quod tibi notius quàm
mihi esse debet, 'Herodotus,
'Ctesiasque Cnidius, & ante hos
poetæ, & ipse Homerus viri cele-
bres, mendaciis scriptis usi sunt,
ut non solum eos fallerent, à qui-
bus tunc audiebantur, sed ad nos
etiam mendacium per manus tra-
ditum perveniret, in pulcherri-
mis versibus, metrisque serva-
tum. Me ergo sæpe illorum ver-
suum nomine subit pudor, si-
quando cæli sectionem, ac Pro-
methei vincula recensent, gigan-
tumque rebellionem, atque om-
nem illam de inferis tragœ-
diam. Et ut ob amorem Iupiter in taurum, & cygnum versus sit:
utque

1 *Herodotus*] Herodotum verius mendacium quàm historiz parentem nuncu-
paveris. Mira enim ab eo de Xerxis expeditione & transitu, id Lucianus lib. 2.
ver. hist. inter mendaces Ctesiam, Cnidium & Herodotum ponit. Cogn.

πες, ἐς ὄρειον, ἢ ἐς ἄρκτον μετέπ-
 σιν. ἐπὶ ᾗ πηγάσας, καὶ χυμώ-
 ρας, καὶ θρεγνάς ἐ κύκλωπας, καὶ
 ὅσα τοιαῦτα, πάντα ἀλλόχους, καὶ
 περὶ στα μυσθίδας, παῖδαν ψυχὰς
 κηλεῖν δυνάμει. ἐπὶ τῷ μερμῶ,
 καὶ τῷ λάμιας διδόντων. καίτοι τὰ
 μὲν τῷ ποιητῶν, ἴσως μέγιστα. τὸ
 δὲ ἐ πόλεις ἤδη ἐ ἔθνη πολλά,
 κοινῇ, καὶ δημοσίᾳ ψεύδεσσι, πῶς
 ἐγγελοῖσι; εἰ Κρήτες μὲν Διὸς πέφον
 δεικνύοντες, οὐκ αἰχμῶνται, Ἀθη-
 ναῖοι δὲ τὸν Ἐριχθόνιον ἐκ τῆς γῆς ἀνα-
 δέξαι φασί, καὶ τὸν ὡρεῖται ἀν-
 θρώπους ἐκ τῆς Ἀπικῆς ἀναφύειν,
 καὶ τὸν πάλαι λαχάνα. πολὺ σιμύ-
 πρην ἔστι τῷ Θεσσαλῶν, οἱ ἐξ ὄφιος
 ὀδόντων, σαρτῆρας πνας ἀναβέβλα-
 σκέναι διηγῶνται. ὅς δ' ἂν ἐν
 ταῦτα καὶ ἀλάσσει ὄψα, μὴ οἴηται
 ἀληθῆ εἶναι, ἀλλ' ἐμφορῶν ἀνιέ-
 ζῶν ταῦτα, Κορρίους πνας, ἢ
 Μαργίτας νομίζοι τὸ πείτῃ, ἢ
 Τριπτόλεμον ἐλάσσει Ἀφ' ὧν αἰετος
 ἐπὶ δρακόντων ὑπεπλήρει, ἢ Πανα
 ἤκειν ἐξ Ἀρκαδίας σύμμεχον ἐς
 Μαραθῶνα, ἢ Ορείθυαν ὑπὸ τῷ βο-
 ρείᾳ ἀναρπαδύειν, ἀσπίδος ἔχων
 καὶ ἀνὸς αὐτοῖς ἰδόντι, ἔπει-
 πεδῶν, καὶ ἀληθεῖσι περὶ ἁμαρτίας
 ἀπὸ τῶν. ἐς τοῦτον ἐπικρατῇ τὸ
 ψεύδου. Φίλο. ἀλλ' οἱ μὲν ποιη-
 τὰ ὡς Τυχιάδην, καὶ αἱ πόλεις δὲ,
 συγγνώμης τυγχάνοιεν ἂν. οἱ μὲν
 τὸ ἐκ τῷ μύθῳ τρεπὼν ἐπαγωγῆ-
 θαι ὅτι, ἐγκαταμιγνῶντες τῇ γῆσιν,
 ἔπειτα μάλιστα δέονται αὐτοῖς τῶν ἀ-
 πορρηχῶν. Ἀθηναῖοι δὲ, καὶ Θεβαῖοι,
 καὶ εἰ πῶς ἄλλοι, σιμωτέρως δι-
 σκεύονται.

utque mulier mutata in avem;
 vel ursam. Præterea Pegasus,
 Chimærasque, & Gorgonas, &
 Cyclopas, atque id genus omnia,
 admodum absurdas monstrosas-
 que fabulas, & quæ puerorum
 mentes afficere queant: qui lar-
 vam adhuc, lamiamque metuunt.
 Atqui poetica fortè sunt tolerabi-
 lia. Iam verò & urbes, & gentes
 multas, una voce publiceque
 mentiri, qui non sit ridiculum?
 Veluti quum Cretenses Iovis se-
 pulchrum ostendere non pudet:
 Athenienses Erichthonium edi-
 tum è terra ferunt: primosque
 illos homines in Attica olerum
 more ex terra emeruisse. Hi mul-
 to verecundiores quam Thebani,
 qui ex dentibus serpentis, fativos
 quosdam progerminasse narrant.
 Quòd si quis hæc, cum sint ridi-
 cula, non putet esse vera: sed ea
 prudenter examinans. Corcebi
 cuiuspiam, aut Margitæ existi-
 met esse, credere aut Triptole-
 mum in alatis draconibus per æ-
 rem vectum esse, aut Pana Ma-
 rathonem suppetias ex Arcadia
 venisse, vel Orithyam à Borea ra-
 ptam esse, impius nimirum hic,
 atque insanus videatur eis, quip-
 pe qui tam manifesta, veraque
 non credat, usque adeò obtinet
 mendacium. *Phil.* At poetis Ty-
 chiade urbibusque fuerit fortassis
 ignoscendum. Nam illi delecta-
 tionem illam quæ ex fabula profi-
 cisitur: ut quæ maxima sit ille-
 cebra, poematibus suis immiscent,
 qua potissimum erga auditores
 opus habent. Athenienses verò & Thebani, & si qui sunt alii, patriæ
 suæ

τ Πάρι] In Iove Tragædo. Long. lib. 3. Bourd. Pan cum Athenienses duce
 Miltiade cum Peris essent dimicaturi in campo Marathonio eo in loco Græcis
 auxilium tulit, atque repressit Persiarum ferociam, meminit Theocr. in Syring-
 ceta.

φαινόνται πρὸς πατρίδας ἐκ τῶν τοιούτων. εἰ γὰρ πρὸς ἀφίλοις τὰ μυθώδη ταῦτα ἐκ τῆς Ἑλλάδος, ὑδὲν ἄνω καλύσει λιμὲν τῆς ἀπειρηγῆς αὐτῶν Διφθορεῖται, μὴ δ' ἀμείδι τῆς ξείνης τῆς ἀλγῆς ἀκέραια ἐλεγεῖν. οἶδ' ὅτι μὴ δ' μίαν ἐνὲκ τοιαύτης αἰτίας, ὅμως χαίροντες τῷ ψεύσματι, παγρέλοιοι ἐκπρὸς διεκρίναι. Τυ. εὐ λέγεις. ἰγὼ γὰρ τῷ Εὐκράτει ἤκω σοι δ' αὖτε πολλὰ τὰ ἀπίστα, καὶ μυθώδη ἀκέραια. πολλοὶ δ' ἔμετ' ἐν λεγόμεναι, ἀπίων ἀρχαί, καὶ φέρονται πρὸς ἀμείδι τῷ ὑπερβολῇ, ἀλλὰ με ὥστερ' αἱ ἐργασίαι ἐξήλασαν, πολλὰ πρὸς αὐτῶν ἀλλότῳ διεξιόντων. Φίλο. κριτοὶ δ' ἔτι καὶ, ἡμῶν οἱ Εὐκράται. καὶ ὑδὲν ἄν ὅτι πιστεύειν, ὡς ἐκείνῳ ἔγω βαρὺν πῶγονα κατήμηνον, ἐξηκοντῆτος ἀνὴρ, ἐπὶ δ' φιλοσοφία ζῶντων τὰ πολλὰ, ὑπερβαίνειν αἱ δ' ἄλλα πρὸς ψευδομῆναι ἀκέραια παρὼν, ἔχ' ὅπως αὐτὸς π' ἐπολέσῃ τοιούτων. Τυ. καὶ γὰρ οἶδα δ' ἡμῶν οἱ αἱ εἶπιν, ὅπως δ' αὐτὰ ἐπιστάται, ὡς δ' ἐπὶ ἡμῶν τοῖς πλείστοις, τῷ ἀμείδι τῷ πρὸς αὐτὰ παιδία, ὡς με δ' ἀποελέγοντο εἰς αὐτὴν, ποικίλα ἐνοεῖν. ἀρπὶ μὲν, ὡς μεμνητοί, καὶ ἐξω εἴη δ' κατήμηνον. ἀρπὶ δ', ὡς γὰρ ἄν, ἄρα τοσούτων χρόνον ἐλελήθη με

suæ plus majestatis ex his figmentis conciliant. Quod siquis fabulas auferat e Græcia, nihil obstitit quominus earum explanatores fame intercant, cum nullus sit hospitum qui veritatem gratis audire velit. At siqui nulla tali de causa, gaudent tamen mendacio, hi omnino ridiculi meritò videantur. *Tych.* Rectè dicis: nam ego protinus ab Eucrate illo celebri venio, ubi multa incredibilia ac fabulosa cum audissem, imò verò medio in sermone discessi non ferens narrationem tam supra fidem: sed me velut furie quædam abegerunt, dum monitrosâ multa atque absurda referret. *Phil.* Atqui Tychiade, vir gravis est Eucrates: & nemo certè crediderit illum tam promissa barba virum sexagenarium: & qui præterea sit plurimum in philosophia versatus, sustinuisse ut alium quenquam audiret se præsentem mentientem, nedum ut ipse tale quicquam audeat. *Tych.* At nescis amice qualia referebat, tum ea quàm constanter assererat, præterea quàm sanctè in plerisque jurabat, admotis etiam filiis: adeò ut ego quum cum respicerem, varia mecum cogitarem:

nis

I Αἰτίαις δ' οὐκ ἐκείνῳ, καὶ ὑδὲν ἄν πιστεύειν, ὡς ἐκείνῳ ἔγω πῶγονα βαρὺν κατήμηνον.] Eucrates quidam Athenienſis olim fuit proliza barba insignis, & eo nomine traducitur ab Aristophane in Concionantibus, dum inducit mulierem barbam factitiam afferentem & dicentem: Καὶ γὰρ Εὐκράτης ἐστὶν ὁλίγον χρονίον. Ad quæ sic Scholiastes: ἔτι δ' εἰς διαούτητα καμνομένη, καὶ δὲ ῥῆτος καὶ δημογῶρος ἔτι δ' ἐπὶ πῶγονα ἔχον ὑπερβαίνειν σακετόν. Ergo si quendam Eucratem proliza & ampla barba insignem suo tempore noverat Lucianus, & in nomine & in pilositate cum antiquo illo conveniebat. Nam illum antiquum non debuit inducere, quando in eo dialogo de Peripateticorum sectis & cum Eucrate differentem Cleodemum Peripateticum inducit. At Peripateticæ sectæ auctor Aristoteles post Aristophanem & Eucratem vixit.

Psalm.

ἵππὸ τῇ λεοντῇ, χαλοῖόν τινα πίθη-
κον ἀφεισίλαον. ἔτις ἄτοπα διη-
γῆται. Φίλο. τίνα τούτων ὥς τ'
εἰσίας ὁ Τυχιάδης; ἰδέτω γὰρ εἰδέναι
ὡς πᾶσι τὴν ἀλαζονείαν ὑπὸ πηλι-
κῆτι τὸ πύρριον ἴσκειται. Τυ. εἴ-
δα μὲν ἔσθ' ὅτι ὁ Φιλόκληρος, φοι-
τῆν ὥς αὐτοῖς, ἢ ποτὶ πολλῶν
τῶν χαλῶν ἄρειται. τήμερον δ',
Λεοντίχῳ συγγυμνῶν δίδωμι, ἰ-
πῶν δὲ μοι ὡς εἶδα, ἀκούσας
τοῦτο ὁ παῖς ὡς παρ' Εὐκράτην
ἔσθ' ἂν ἀπὸ τοῦ, νοσήσει ἐπισκεψό-
μενος, ἀμφοῖν εἴκει, ὡς ἔτι
Λεοντίχῳ συγγυμνῶν, καὶ κείνῳ
ἴδωμι, ἢ γινώσκω γὰρ ὡς νοσήσει, πα-
ρὰ γινώσκω ὥς αὐτὸν, δὲ εἰσκα-
νὴ αὐτοῦ τὸ μὲν Λεοντίχῳ, ὅτι ἔτι
ἐσθ' ἂν γὰρ ὡς ἔφασκον, ὁλίγην
ᾤοντο ἐλεηλυθῆς. ἄλλος δ' ὁ συχὺς,
ὅς οἱ Κλειδάμους τι ἦν ὁ οὐκ ἔ-
φειπάτω, καὶ Δεινόμαχος ὁ πω-
κὸς ἔστι. οἷς τὸ ἐπὶ τοῖς Πλάτω-
νι λόγῳ γινώσκω, ὡς εἶδον, ὡς
μόνον ἀκρίτως καὶ ἀνιστοῦνται τῶν
γυμνῶν ὁ ἀνδρὸς, καὶ τοῖς ἄλλοις ὑπο-
φθιπύσκει δαυμάριον. ὁρᾷ οἷος ἀνδρὸς
σε φημι, πιστόφης, καὶ παναρί-
της; ἔτι τοῦτο κεφάλαιον αὐτὸ ἐξ
ἐκείνης ἀφαιρήσεις, αἰδέσμενος ἂν
παύω, καὶ μοινοῦν γὰρ φοβερὸς τῶν
ἀφαιρήσεων. ἔτι ἔστι ὁ ἰατρός Ἀντίγονος
παρὲν, καὶ χρεῖαν οἶμαι τὸ νόση
ἐπικληθεῖς, καὶ ῥᾶν ἰδέσθαι ἢ δὲ ἔχει
ὁ Εὐκράτης, καὶ τὸ νόσημα τὸ σω-
τέριον ἦν. τὸ εἶναι γὰρ, ἐς τὰς
πόδας αὐτοῦ αὐτὸ κατεπληλύθει κα-
τέχεσθαι ἂν με παρ' αὐτὸν ἐπὶ τῇ
κλίνῃ ὁ Εὐκράτης ἐκέλευεν, ἢ ῥᾶν
ἐγκλίνας τῇ φωνῇ ἐς τὸ ἀδενικόν,
ὅποτε εἶδ' αὖ. καί τοι βωβήσῃ αὐ-
τῷ, καὶ ἀφαιρῶν, τί με ἔξου

nis pelle ridiculam simiam circun-
tulisset: adeo absurda narrabat.
Phil. Quænam illa, per lares,
sunt Tychiade? Nam cupio co-
gnoscere quamnam præstigiatu-
ram sub tam longa barba occulue-
rit. *Tych.* Solebam Philocles,
& alias ipsum adire, siquando o-
tio abundarem. Hodie autem,
cum esset mihi res cum Leonti-
cho, qui ut scis, meus est ami-
cus, edoctus à puero, eum se ad
Eucratem mane contulisse, ut æ-
grotantem viseret: amborum no-
mine, nempe ut & Leontichum
convenirem, & Eucratem vide-
rem, quem ægrotare nesciebam,
ad eum pervenio. At Leonti-
chum ibi jam non invenio: nam
paulò antè, ut dicebant, exive-
rat: alios verò confertos reperio,
in quibus erat & Clodemus Peri-
pateticus, & Dinomachus Stoi-
cus, & Ion: nosti virum, qui ex
Platonis doctrina magnam sui ad-
mirationem expectat, ut qui so-
lus mentem viri deprehenderit,
quique ejus oracula aliis enarrare
possit. Vides quos tibi viros no-
mino, nimirum omni sapientia,
omnique virtute præditos: ut po-
te ipsum ex quaque secta caput,
reverendos hercle omnes, atque
aspectu propemodum terribiles.
Aderat præterea medicus Antigo-
nus, ob morbi puto necessitatem
vocatus: & melius jam habere se
videbatur Eucrates, eratque mor-
bus ex consuetis. Nam ei rursus
humor in pedes descenderat. Er-
go Eucrates me sibi in lecto affide-
re jussit, voce ob debilitatem

Tum

I Τὸ λεοντῇ] Proverb. Bona.

I Εἴνε-

ἂν ἂν εἰδὼς φροῦν ἀντίποι, μὴ
 ἔχει ἄνω ἔχει. ὁ μὲν γὰρ ἰατρὸς
 ἀντιφρονῶ, εἰδὼς μοι ἡδὲ λέγει τῇ
 ἐρωτησέ με. πάλαι γὰρ ἡμετέροις οἰ-
 κῶν, βοήθειαν ἀξίαν τῷ Εὐκράτει μὲν
 ἔπειχες, οἷα τι ὠδύναλλαν ἀ-
 πὶ χαλῶ, καὶ λάχανα σπύδα, καὶ
 ὅλως ὑφαρτεῖν ἔπειτα. ὁ γὰρ Κλει-
 δημος, ὑπομειδῶν ἄμφω, πὶ λάραις
 ἔφη ὡς Τυχαδὴ γὰρ ἄριστον εἶναι σοι
 δοκεῖ τὸ ἐκ τῶν τοιούτων γίνεσθαι τι-
 νὰς ἀφελείας ἐς τὰ νοσήματα; ἔμοι-
 γε μὲν δὲ ἰγὼ, εἰ μὴ πάντῃ τῶν
 φῶν κακοῦς μετὸς εἶμι, ὡς περὶ
 περὶ τὰ ἐγὼ, καὶ μερὲν κερωνεῖα τοῖς
 εἰδόμεν, ἐπεμειναι τὰ νοσήματα, μὲν
 ῥημῶσιν ὡς φατέ, καὶ γρηθείας τι-
 νὰς ἐνεργῶν, καὶ τῶν ἰατρῶν ἐπιπέ-
 πων ἀποσπρωγμῶν. τὰ δὲ σὺν αὐτῇ
 γρηθείᾳ, εἰ δὲ μὲν ἐς τὴν Νεμεῖον
 καὶ δὲ μετὰ ἐνδοκίῃς ἐκκαίειν ὅλως
 μυρμῶν. ἐγὼ γὰρ αὐτὸν τὸ λείον
 εἶδον πολλὰ καὶ πολλὰ καὶ τῶν ἄλ-
 γηδόνων, ἐν ὁλοκλήρῳ τῶν αὐτῶν ἐρ-
 μαῖν. πάντῃ γὰρ ἰδιώτης ἔφη ὁ Δει-
 νόμαχος εἶ, καὶ τὰ τοιαῦτα σὺν
 ἐμέλῃ σοι ἐκμαθεῖν. οἱ τίνα τῶν
 πρὸ ἀφελῆ, τοῖς νοσήμασι ἀποσπρω-
 γμῶν. καὶ μοι δοκεῖς, εἰ δὲ τὰ
 προσφανεῖσθαι ἂν ὠδύνασθαι ταῦ-
 τα, τὸ ἐκ τοιούτων πυρετῶν τὰς ἀ-
 ποπομπὰς, καὶ τὸ ἐρπετῶν τὰς
 κατὰ γελῆς, καὶ βροχῶν ἰατρῶν, καὶ
 τὰλλα, ὅποσα ἐκ αἰ γῆρας ἤδη
 ποιεῖσιν. εἰ δὲ ἐκείνα γίνεσθαι ἀπαν-
 τα, πὶ δὴ ποτὶ ἔχει ταῦτα οἴση
 γίνεσθαι τῶν τῶν ἐμοῖον; ἀπὶ γὰρ
 μὲν δὲ ἰγὼ ἐμπροσθὶν ὡς Δεινόμα-
 χος, καὶ ἔγωφον φασὶν ἐκέρχας τὸ ἡ-
 λον. εἰ δὲ γὰρ ἂν φῆς, ταῦτα δὴ λέ-
 γειν τοιαύτης διωμῆως γρηγόρῃ. μὲν

me sanè mentis contradicat, quia
 ita se habeant. At medicus Anti-
 gonus delectari mihi visus est hac
 interrogatione mea. Iamdudum
 enim negligebatur, opinor, cum
 opem Eucrati ex arte ferre vellet,
 denunciens videlicet vino ut ab-
 stineret, & oleribus vesceretur,
 denique vigorem minueret. Tum
 Cleodemus, subridens simul,
 Quid dicis, inquit, Tychiade?
 Incredible tibi videtur esse, ut
 ex rebus huiusmodi parentur quæ-
 dam adversus morbos remedia?
 Mihi certè videtur, inquam ego,
 nisi naribus adeo sim mucosis, ut
 credam ea quæ foris applicantur,
 nihilque cum his communicant,
 quæ morbos intus excitant, per
 verba tamen ut dicitis, ac præ-
 stigiaturam operari: & quum ap-
 penduntur sanitatem immittere:
 quod fieri nequaquam possit, nec
 si quis vel in Nemei leonis pelleri
 sedecim mustelas integras alliga-
 rit. Ego profectò leonem ipsum
 præ doloribus sæpe in universa sui
 pelle claudicantem vidi. Nimium
 idiota es, inquit Dinomachus.
 Neque unquam tibi curæ fuit, ut
 disceres quonam modo admota
 morbis prosint. Ac mihi videris
 ne notissima quidem ita recepisse,
 periodicarum videlicet harum
 febrium profligationes, tum
 serpentum demulSIONES, ac bu-
 bonum sanationes, & cætera quæ-
 cunque anus ipsæ jam faciunt.
 Quod si illa fiunt omnia, cur tan-
 dem non putabis hæc rebus simili-
 bus fieri? Infinita, inquam, con-
 geries Dinomache, clavumque ut ajunt, clavo extrudis: Neque
 enim constat ea quæ commemoras, ejusmodi vi fieri. Quam-
 obrem

[Eνεργῶν] Hanc vocem interpretatur vir Clarissim. Gilbert. Gaulminus ad
 Psellum. Evidet.

γὰρ μὴ πέποιθες πρότερον ἐπαγγί-
 τ' λόγον διότι φύσει ἔχει γίνεσθαι, ἔ-
 πε πυρετὲς, ἐξ οὐδ' αἰσθάνομαι διδόντες,
 ἢ ὀνομαστῶσι, ἢ ἵππων βαρβαρικῶ-
 κλων, καὶ διὰ τὸ τοιαῦτα βροχῶν
 δραπνιζόμενοι, ἐπὶ σοὶ γενομένων
 τοῖς λέγουσιν ἐστίν. σὺ μοι δοκεῖς
 ἢ οὐδ' ὅς οἱ Δινομαχὸς τοιαῦτα λέ-
 γων, ἢ δὲ θεὸς ἐναι πιστεύειν, ἔχει
 μὴ οὐδ' τὰς ἱάσεις οἶόν τι εἶναι ὑπὸ
 ἱερῶν ὀνομάτων γίνεσθαι. τί τοι μὲν
 οὐδ' ἔγω, καὶ λέγει ὃ ἄριστος. κα-
 λυφθὰς γὰρ ἔδωκε θεῶν ὄντων, ὅμως
 τὰ τοιαῦτα ψεύδῃ εἶναι. ἔγω δ' ἐ-
 θεὸς σέθεν, καὶ ἱάσεις αὐτῶν ὁρῶ, καὶ
 ἂν εὖ ποιῶσι τὴν κράτιστον, ὑπὸ
 φαρμάκων, καὶ ἱατρικῆς αἰσινάντες. ὁ
 γὰρ Ἀσκληπιοῦς αὐτὸς, καὶ οἱ παῖ-
 δες αὐτοῦ, ἢ πᾶσι φάρμακα πάσων-
 τες, ἢ ἐκπύουσι τὴν νοσήσαντα, ἢ
 λείαντας, καὶ μυρμῆκας ἀνιάκωντας.
 ἔα τὸντο ἴφην ὁ Ἴων. ἔγω δ' ὅμως
 γενομένην π' ἀναγνώσκω. ἢ μὲν ἔγω
 μετρώκειν ἐτι, ἀμφὶ τὰ τέτταρα,
 καὶ οὐκ ἔτι χεῖρ. ἢ κε δὲ τις ἀγ-
 γέλλων τῷ πατρὶ, Μίδαν τ' ἀμ-
 πιλαρχῶν ἐξαμύρον ἐς τὰ ἄλλα,
 οἰκέτιον, καὶ ἐργαλκῶν, ἀμφὶ πολή-
 θριστον ἀνδρῶν ὑπὸ ἐχθρῆς ἀχθέν-
 ται. κείθεν δὲ στήθεσσι τὸ σκέλον.
 ἀνὰ δ' ἔτι γὰρ αὐτῷ τὰ κλήμακα, καὶ
 ταῖς χάσας περιεπλέκειν, προσερ-
 πύουσι τὸ πλεόν, δακύνει δ' τὸ μέ-
 γαν δάκτυλον. καὶ τὸ μὲν, φθίσκει,
 καὶ κατὰ φύσιν αὐτὸς ἐς τὸ φλεόν.
 τὸ δ' οἰκώζειν, ἀπολλύμενον ὑπὸ ἀλ-
 γηδόνων. πάντ' ἐν ἀπηγγέλλει.
 καὶ τὸ Μίδα ἐξαμύρον αὐτὸν ἐπὶ
 σκέλεσσι τῷ ὀρθῷ ὁμοθυμῶν προ-
 σκοιμίζοντες, ὅλον ὠδονήσαντα, πε-
 λιδόνον. μυρμῆκα τὴν ἐπιφάνειαν,
 ἐλίσσον ἐπὶ ἐμπόισιν. λευπημύρων
 δὲ τῷ πατρὶ, τὸ φίλῃσι παρῶν,

mus lectica domum à conservis adportari, totum inflatum, li-
 vidum, ac superficie putrescentem, vix jam spirantem. Ergo
 patri moerenti, amicorum quispiam, qui tum fortè aderat, Bono
 ani-

obrem nisi allata ratione persuase-
 ris natura fieri posse, ut febris tu-
 morque vereatur aut nomen ali-
 quod divinum, aut dictionem a-
 liquam barbaricam, ob idque ex
 inguine fugiat, aniles adhuc fa-
 bulæ sunt quæcunque retulisti.
 Tu mihi videris, inquit Dino-
 machus, quum ista dicis, ne
 Deos quidem esse credere: siqui-
 dem putas fieri non posse, ut per
 sacra nomina remedia morbis ad-
 ferantur. Hoc, inquam ego, vir
 optime ne dixeris: nihil enim
 prohibet, etiam si Dii sint, quo-
 minus ista sint vana. Ego verò &
 Deos colo, & medelas eorum vi-
 deo, & levamenta quæ laboranti-
 bus conferunt, pharmacis videli-
 cet, atque arte medica restituen-
 tes. Itaque Æsculapius, ejusque
 posterī salutaria pharmaca admo-
 ventes medebantur morbis: non
 leones aut mustelas circumligan-
 tes. Mitte hunc, inquit Ion. E-
 go vobis mirabile quiddam narra-
 bo. Eram adhuc adolescentulus,
 annos ferme quatuordecim natus,
 quum quidam ad patrem meum
 venit nuntians ei, Midam vitis
 cultorem, servum in rebus etiam
 aliis robustum & industrium, cir-
 ca plenum forum, à vipera mor-
 sum jacere jam putrefacto crure.
 Etenim dum ligaret palmitem, ac
 vallis circumplicaret, adrepentem
 bestiolam maximum ei pedis
 momordisse digitum. Tum illam
 quidem ilico aufugisse, & sese
 rursus in latebram condidisse, il-
 lum verò doloribus pereuntem e-
 julare. Hæc ergo cum nuntiaren-
 tur, jam Midam ipsum videba-

ἡ γὰρ ἐφη, ἐγὼ γάρ σι ἀνδρα βα-
 βυλωνίον τῷ Χαλδαίῳ ὡς φασιν,
 αὐτίκα μέπιμι, ὃς ἰάσεται τὸ ἀν-
 ῥηπον. καὶ ἵνα μὴ ἀλγείτω λί-
 γον, ἤκειν ὁ βαβυλώνιος, καὶ ἀνί-
 σσει τὸ Μίδαν, ἐκωδῆται ἐξελάσας
 τὸν ἐκ τοῦ σωματός, ἔτι ἐπε-
 σσευεμένης τοῦ ποδὶ τεθνηκυίας παρ-
 ρήναι λίθου, ἀπὸ τῆς στήλης ἐκκόψας.
 καὶ τῷτο μὲν, ἴσως μέτερον. καίτοι
 ὁ Μίδας αὐτὸς δρέμεν τὸ σκίμ-
 ποδα, ἐφ' ᾧ ἐκείνημι, ὡς γὰρ ἐς
 τὸ ἀχρον ἀπών. τοῦτο γὰρ ἡ ἐκωδὴ
 ἐδωκηται, καὶ ὁ στήλης ἐκκῆν λί-
 θος. οὐδὲ, καὶ ἄλλα ἐποίησε θεωί-
 σια ὡς ἀληθῆς. ἐς γὰρ τὸ ἀχρον ἐλ-
 θών, ἰωθῆν ἐπιπών ἱερουλὰ πνα ἐκ
 βίβλου παλαιᾶς ὀνόμαζα ἐπ' αὐ-
 τῇ, καὶ δαδὶ καθεγνίσκας τὸ τό-
 πον, ὡς ἐλθὼν ἐς τρεῖς, ἐξήλασεν
 ὅσα μὲν ἐρεπῆς ἐν τῷ ὄρει. ἦκειν
 ἐν ἁπασιν ἐλκόμενοι ὡς τῷ ἐκω-
 δῷ ὅφεις πολλοί, καὶ αἰσίδες, καὶ
 ἔχιδνα, καὶ κερφάται, καὶ ἀκύναι,
 φουνοὶ πε, καὶ φύσαιοι. εἰς περὶ
 ἧς εἰς δράκοντα παλαιᾶς, ὑπὸ γήρας
 οἰκῶν ἐξερπύσκει μὴ διωκόμενους,
 ὡς ἀκύναις τῷ ὡς αἰσίδες. ὁ δὲ
 μετὰ, ὅτι ἐφη παρῆναι ἅπαντας,
 ἀλλ' ἵνα πνα τῷ ὅφειν τῷ ἐκωδῷ χρι-
 σθῆναι, περὶ ἐκωδῷ ἐπιμύειν
 ἐπὶ τῷ δράκοντι. καὶ μετὰ μικρὸν ἦκε
 κακύνειν. ἐπεὶ δὲ συνευλύθησαν,
 ἐνιφύσκει μὲν αὐτὰ ὁ βαβυλώνιος,
 πᾶσι δὲ, αὐτίκα μέλας κατεκάρη ἅ-
 παντα ὑπὸ τοῦ φύσματος. ἡμεῖς δὲ
 ἐπαυμάζομεν. εἰπὶ μὲν ὁ ἴσως μὲν
 αὐτῷ, ὁ ὅφεις ὁ περὶ ἐκωδῷ ὁ
 εἶναι, ὡς ἐκωδῷ τῷ δρά-
 κοντι ἦδη ὡς φησὶ γηροφύλας, ἡ

animo es, inquit, Ego enim vi-
 rum quendam Babylonium ex
 Chaldaeis, quos vocant, protinus
 huc adducam, qui sanabit homi-
 nem. Et ne diem narrando con-
 teram, venit Babylonius, ac Mi-
 dam restituit, fugato ex corpore
 veneno quadam incantatione, &
 ad pedem ejus appenso virginis
 defunctæ lapillo, quem è colu-
 mna exciderat. Et hoc quidem
 forsitan mediocre fuerit. Tum
 Midas ipse sublato, in quo allatus
 erat, scabello, discessit in agrum:
 tantum potuit incantatio, & co-
 lumnaris ille lapis. At idem
 ille Babylonius alia præterea
 planè divina fecit. Nempe
 in agrum profectus mane, cùm
 pronunciaisset sacra quædam ex
 vetusto codice septem nomina,
 sulfure ac face lustrato loco, in
 orbem ter obambulans, serpentes
 omnes excivit, quicunque intra
 eam regionem erant. Veniebant
 ergo tanquam ad incantationem
 tracti serpentes multi, aspidēs,
 viperæ, cerastæ, jaculi, phryni,
 phrysi. Supererat unus draco,
 annosus, qui, ut opinor, ob se-
 nectam prorere non valebat,
 nec dicto audiens fuerat. At ma-
 gus, non adsunt omnes, inquit.
 Tum unum quendam ex serpenti-
 bus, eum qui natu minimus erat
 selectum, ad draconem misit le-
 gatum, ac paulo post venit etiam
 ille. At postquam jam collecti
 constitissent, Babylonius in eds spi-
 ritum emisit: atque omnes pro-
 admirabamur. Tum ego, dic mi-
 hi, inquam, Ion: serpens ille legatus,
 juvenem illum dico, u-
 trum manu deduxit draconem,
 qui jam, ut ais, senuerat: an ille
 ba-

1 Θεία καὶ δαδὶ καθεγνίσκας] Vide C. Barthii Adversar. lib. vii. cap. 3.
 Alm.

οὐκ ἔστιν ἔχον ἐκείνην, ἐπισηροῖ-
ται. σὺ μὲν παίζεις ἔφη ὁ Κλειδάμωρ.
ἐγὼ δὲ ἐκ αὐτοῦ ἀπατηθὼς ὡς σὺ
πέλας τὰ ποταμῶν, ὥμην γὰρ εἶδε-
νι λόγῳ δυνάμει μηχανᾷ ἂν αὐτὰ
πιστεύσαι, ὅμως ὅτι τὸ πᾶσι τοῖς εἶδεν
περὶ ὁμῶν τὸ ἔστιν ἰ βάρβαρον, ἐξ
ὑπερηκόριον ἢ ἡμῶν ὡς ἴφασκεν, ἐπι-
σάσσει, καὶ σάκεν ἡμῶν, ἐπιπαλὺν ὅ-
τι καὶ. πᾶσι γὰρ ἔδωκεν, αὐτὸν
ὁρῶντα καὶ ὅτι αἰεὶς φειδόμενος,
ἡμεῖς αὖτε, καὶ ἐφ' ὑδάτος βαδι-
ζοῖτα, καὶ καὶ πλοῦς διεξιόντα,
καὶ ἡλὴ, καὶ βάρη. σὺ ταῦτα
ἦν ἢ ἡμῶν, τὸ ὑπερβαίνειν ἂν
δοκᾷ περὶ ὁμῶν, ἢ ἐπὶ ὅτι ὑδάτος βι-
βηκας, καὶ μάλα ἡμῶν ὅς ὑπερ-
βαίνειν καὶ ὑπερβαίνει, οἷα μάλα
οἰκιστοὶ ὑπερβαίνει. τὰ μὲν γὰρ σμι-
κρὰ ταῦτα, ἢ καὶ ἐλπίς, ὅτι
ἐπεδίδου, ἔρωτα ἐπιπύκνει, καὶ
θαύμας ἀνέστη, καὶ περὶ ὅτι ὡς
ἀνακαλῶν, καὶ τῶν ἐκείνῳ αὐτῶν
ἐναρξὴ περὶ, καὶ τῶν σιγῶν
καὶ ὡς. ἐγὼ γὰρ διεκρήσμεθα ὅ-
τι ἂν εἴδον ἡμῶν ὡς αὐτῶν ἐν
Γλαυκίᾳ ὅτι Ἀλεξικλῆς. ἀρὰ γὰρ
ὁ Γλαυκίᾳ ὅτι πατρὸς λαμβάνοντες,
καὶ λαμβάνοντες ὡς, ἔρωτα καὶ ἔρω-
σίδος τὸ ἀμεινέτω ἡμῶν. ἐμοὶ
δὲ διδοῦσά μοι ἐκείνῳ πρὸς τῆς
λόγῳ. καὶ ἢ καὶ μὴ ὅτι ἔρωτα ἐκείνῳ
ἀπατηλῶν αὐτῶν, ἀπὸ αὐτῶν ὡς ἡδὴ
τὰ ὅτι αὐτῶν ἡμῶν. ὅς ἐστιν ὡς
καὶ ἐκείνῳ ὡς, αὐτῶν. καὶ τῶν
φυσικῶν ἀπορῶν μετὰ ἡμῶν ἐκ
τῶν. ἀμεινέτω ὅτι ὡς τῶν ἡμῶν,
μὴ μὴ μετὰ τὸ πᾶν. ἐγὼ δὲ ὡς
ἐκείνῳ ὡς, διδοῦσά μοι ὡς τὸ ὑπερ-
βαίνειν, ἐκείνῳ μὴ, ἀρὰ γὰρ
αὐτῶν, ἐπὶ καὶ πᾶσι μὲν τὸ
καὶ ἡμῶν. ἔδωκε γὰρ ἀπατηλῶν π

baculum gestans innitebatur? Lūdis tu quidem, inquit Cleodemus. At ego qui & ipse quoque olim minūs talia credebam quā nunc tu: putabam enim nulla ratione fieri posse, ut ea crederem: tamen cū volātem primū conspicerem peregrinū illū barbarū (erat autem ex hyperboreis, ut ajebat) credidi, & victus sum, postquam diu repugnāsem. Quid enim fecissem, quū eū cernerem in aēre volātem, idque interdiū, ac super aquam ingredientem, perque medium ignem incedentem, idque lentē ac sensim? Tu-ne, inquam ego, ista videbas, nempe Hyperboreū volātem, aut super aquas ambulātem? Et maximē, inquit ille, carbatinas indutum, quo potissimū calceamenti genere illi utuntur. Nam minutula ista, quid attinet referre, quæcūque fecit, quo pacto amores immiserit, ac dæmones exegerit, mortuosque marcidos in vitam revocarit, atque Hecaten ipsam conspicendam exhibuerit, lunamque è cœlo detraxerit? Quin ego vobis referam, quæ ab eo fieri conspexi in Glaucia Alexiclis filio. Glaucias hic cū patris nuper defuncti facultates suscepisset, Chrysidem Demæneti filiam amabat: ac me quidem præceptore in disciplina utebatur: ac nisi amor ille à studio deduxisset eū, universam Peripateticorum doctrinam perdidisset: qui cū esset annos natus octodecim, analyticam tenebat, & physicam auscultatio-

Amore tamen victus, rem omnem modum par erat, quippe qui præmagnum ad eū duco, conduclio datis: quiddam enim erat ad

πρὸς τὰς θυσίας. ἐκκληθεὶς ὃ, εἰ-
πὺναι τῷ Χρυσίδῳ. ὁδὲ, αὐτομί-
νῳ πηρήσας τὴν σιλήνῳ, τότε γὰρ
ὡς ἐπιπολὺ τὰ τοιαῦτα πλειστερ-
γίται, ἡ βόθρον περὶ ὀρυξάμενῳ ἐν
ἀγρίῳ πρὶ τῷ οἰκίῳ, πρὶ μίσσας
νύκτας ἀνεκρίλεται ἡμῖν, πρὸτον μὲν,
τῷ Ἀναξικλείᾳ τῷ πατέρῳ τῷ Γλαυκίῳ,
πρὸ ἐπὶ τὰ μὲν πέντε ἔτη. ἡ γα-
πάκτῃ ὃ ὅ γένον ἐπὶ τῷ ἔρωτι, καὶ
ἀρχίζετο. τὰ τελευτήσας ὃ, ὅμως
ἐφῆκεν αὐτῷ ἔρῳ. μὲν ὃ, τὴν Ε΄-
κῆτῳ τῷ ἀνήγαγναι ἐπιγυμνῶν τῷ
Κέρειον, καὶ τὴν σιλήνῳ κατέ-
σπασε. πολυμυθὸν πρὶ θάλασσῃ, καὶ
ἄλλοι ἀλλοῖον πρὶ φαλαζόρῳ. τὸ
μὲν γὰρ πρὸτον, γυναικεῖον μορ-
φῇ ἐπεδείκνυτο. εἴτα βῆς ἐξ ἡμέ-
ρας πάλιν. εἴτα σκύλαξ ἐφαίνετο.
τέλῃ ὃ, ὅ, ὁ ὑπερβόρεος ἐκ πη-
λῆς ἔρωτον τι ἀναπλάσας, ἀπὸ
ἔφῃ, καὶ ἄγε Χρυσίδῳ. καὶ ὁ μὲν
πῆλός, ἐξέπλετο. καὶ μελαμικρὸν
ὃ, ἐπὶ τῇ κόπῃ τῇ τῷ θύρῳ ἐκεί-
νῃ. καὶ ἐισέλθοντα, πρὸ τῷ ἔρωτι.
Γλαυκίῳ, ὡς ἀνέμμενται τῷ ἔρωτι.
καὶ σιλήνῳ, ἄγε δὴ ἀλεγεύονται
ἡκιστα μὲν ἀδέντων. τότε δὲ ἡ πρὶ
σλήνῃ ἀνέπλετο ἐς τὸ ἔρῳ, ὃ ἡ Ε΄-
κῆτῃ ἔδωκεν τῷ γένῃ, ὃ τὰ ἄλλα
φάσματῃ ἡφαισθῇ, καὶ τὴν Χρυ-
σίδῳ ἐξέπλετο μὲν πρὸ αὐτοῦ πρὶ
θῆκεν τὸ λυκαυγίῳ. εἰ ταῦτα εἶδες
ὡς Τυχαίῃ, ὅσα ἂν ἔτι ἡπίστους
εἶναι πολλὰ ἐν ταῖς ἐκδοταῖς χρῆ-
σιμῃ. εὖ λέγεις ἢ ὃ, ἔρω. ἐπὶ
σώον γὰρ ἂν, εἴγε εἶδον αὐτά. νῦν ὃ
συγγνώμῃ οἶμαι, εἰ μὴ τὰ ὅμοια ὑμῖν
ὅμοια ἔχω. πλὴν ἀλλ’ οἶδα γὰρ
τὴν Χρυσίδῳ ἢ λέγεις, ἔρασην γυναικα.

quam, ego credidissem equidem, si vidissem ea: nunc verò igno-
scendum mihi puto, si qualia vos videtis, acutè perspicere non
possum. Verumtamen Chrysidem illam, quam dicis, novi, mul-
lierem

sacrificia præparandum: tum se-
decim, si Chryside potiretur. Ille
verò crescentem observans Lu-
nam (nam tunc ut plurimum hu-
jusmodi sacra peraguntur) fossam
cùm effodisset in aperto quodam
loco domus sub dio, circa me-
diam noctem evocavit nobis, pri-
mùm quidem Anaxiclem Glau-
ciæ patrem, ante septem menses
defunctum. Succensebat autem
ob amorem senex, atque indi-
gnabatur. Tandem tamen ei per-
misit, ut amaret. Postea verò
Hecaten quoque eduxit, addu-
centem unà Cerberum. Tum Lu-
nam detraxit, multiforme quod-
dam spectaculum, & quod aliàs
aliud apparebat. Primùm qui-
dem muliebrem formam refere-
bat: deinde in vaccam formosam
vertebatur: postremò verò catula
videbatur. Hyperboreus ille tan-
dem, cùm finxisset quendam è
luto Cupidinem: Abi, inquit,
atque huc perducas Chrysidem.
Tum protinus lutum evolavit:
paulò post adfuit illa pulsans o-
stium: quæ ingressa Glauciam
complexitur, ut quæ ipsum in-
sanissimè deperiret: cum quo
versata est, quoad gallos canentes
audivimus. Tum verò Luna sub-
volavit in cœlum, Hecate terram
subiit, cæteraque spectra dispa-
ruerunt: & Chrysidem ferme cir-
ca diluculum dimisimus. Hæc si
vidisses, Tychiade, non amplius
dubitasses, multa in carminibus
esse commoda. Bene dicis, in-
lierm

καὶ πρὸ χαιρῶν. ἔχ' ὁρᾷ δ' ἴν' ἐν-
 κεινὸν εἰδέναι ἐπ' αὐτῷ δ' πηλὴν
 περὶ σφύρας, καὶ μέγαν δ' ἐξ ὕ-
 περβορέων, καὶ σελήνης αὐτῆς, ἣν
 εἰκροσε δρεχμῶν ἀμαρὴν ἐς ὕπερ-
 βορέας διωκτὴν ἦν. πάντων γάρ ἐνδι-
 δωσι πρὸς ταύτην τὴν ἐκφῶδην ἡ γυ-
 νή, καὶ τὸ εὐαρεσκόν τῆς φάσμασι
 πέποιθεν. αἰσῶα μὲν γάρ ἦν ψόφοι
 ἀκρόση χαλεπῶ, ἣ σιδήρης, πείφου-
 ρα. καὶ ταῦτα γὰρ ὑμεῖς φαπ-
 αῦτῃ δ' ἂν δῶμεναι περ ψαφῆ,
 ἔρχεται πρὸς τὴν ἡν. ἄλλως π, καὶ
 θαυμάζω αὐτὴν δ' μέγαν, εἰ διωκ-
 τὴν αὐτῆς ἐκφῶδην πρὸς τὴν πηλ-
 σιαν αὐτῇ γυναικῶν, καὶ τάλαντα
 ὅλα παρ' αὐτῇ λαμβάνειν. ὁδὲ
 τατάρων μὲν πάντων σμικρολόγος
 ὢν, Γλαυκίαν ἐπύρατον ἐργάζεσθαι.
 γελοῖα ποιεῖς ἔφη ὁ Ἴων, ἀπιστῶν
 ἀπισσι. ἐγὼ γὰρ ἡδῶς ἂν ἐροίμην
 σὶ τί σὺ τέττον φης, ὅσοι τῶς
 δαιμονίων ἀπαλλάττουσι τὸ δειμό-
 των, ὅτι παρὸς ἐξάδοτες, καὶ τὰ
 φάσματ' αὐτῶν καὶ ταῦτα σὺν ἐμὲ χρῆ-
 λέγειν, ἢ ἀλλὰ πάντες ἴσασιν τὸ Σύ-
 ρον τὸ ἐκ τῆς Παλαιστίνης, τὸ ἐπὶ τέ-
 ττον σφίσι, ὅσους ἀνδραγαθῶν κα-
 τακίπτεται πρὸς τὴν σελήνῃ, ὅ-
 τὴν ὀφθαλμῶν ἀφαιρέσει, καὶ ἀ-
 φρεῖ πιμπλαμένης τὸ σῆμα, ὁμοῦς
 ἀνίστησι, ὅ ἀποκίμπτει δόλους, ἐπὶ
 μετὰ μεγάλῳ ἀπαλλάξας τὸ δει-
 νῶν. ἐκείνῃ γὰρ ἐπιστῇ κειμήλοις,
 ὅ ἔρηται ὅτι ἐισελθούσιν εἰς τὸ
 σῆμα, ὁ μὲν τοῦ αὐτοῦ, σιωπᾷ.
 ὁ δ' αἰμῶν δ', ἀποκρίνεται, ἡλλη-
 νίζων, ἢ βαρβαρίζων, ἢ ὅτι ἂν
 αὐτὸς ἦ, ὅπως τί, ὅτι ἐπὶ ἡλθεν εἰς
 vel barbarica lingua, vel patria loquens, quomodo, & unde in

liorem meretricem ac facilem.
 Nec video sanè cujus gratia ad il-
 lam luteo illo legato, magoque
 ex Hyperboreis, ipsaque luna
 egueritis, quippe quam viginti
 drachmis in Hyperboreos usque
 ducere potuissis. Mirificè enim
 huic incantationi se dedit mulier,
 & contrarium his spectris habet.
 Nam ea quidem audito æris ferri-
 ve sono fugiunt: etenim vos hæc
 dicitis: illa verò sicubi argentum
 sonuerit, ad tinnitum accurrit.
 Præterea ipsum etiam magum ad-
 miror, quòd cùm ditissimas mu-
 lieres in sui amorem possit pelli-
 cere, ab iisque solida talenta ac-
 cipere, is quatuor minarum,
 tantilli lucris avidus, Glauciam
 amoris compotem fecerit. Ridi-
 culè facis: inquit Ion, qui nihil
 credis. Ego igitur libenter te ro-
 garim quid de his respondeas, qui
 dæmoniacos liberant terroribus,
 adèd manifestè spectra illa carmi-
 nibus expellentes. Atque hæc non
 opus est me dicere, verùm omnes
 noverunt, Syrus ille ex Palæstina,
 qui harum rerum artifex est,
 quàm multos suscipiat qui ad Lu-
 nam concidunt, oculosque distor-
 quent, spumaque os opplent:
 quos tamen erigit, ac sanos re-
 mittit, magna accepta mercede,
 diris eos malis liberans. Etenim
 quum jacentibus supervenit, ro-
 gavitque unde in corpus ingressi
 sint, ægrotus quidem ipse tacet,
 sed dæmon respondet, Græca,

ἢ Ἀλλὰ πάντες ἴσασιν τὸ Σύρον τὸ ἐκ Παλαιστίνης, τὸ ἐπὶ τέττον σφίσι] Non dubito, quin per Syrum illum è Palæstina intellexerit aliquem ex Apostolorum discipulis Christianum: iis enim, ut Dominus *Christus* prædixerat, subiecta erant dæmonia, & talia miracula passim fiebant in prima illa ætate Ecclesiæ.

τ' ἄφρων. ὁδὲ, ὄρεας ἐπάγων, εἰ δὲ μὴ πεσέειν, ἐἀπειλῶν, ἐξελαιώψ' τ' δαίμονα. ἔργον ἔν' ἐῖδον ἐξόντα μέλαρα, καὶ καπνώδη τὴν χροιάν. ἔμιστα δὲ δὲ ἐγὼ τὰ τοιαῦτα σε ὁρᾶν ὧ ἴσιν, ὧ γὰρ ἐαὶ ἰδίᾳ αὐτῶν φαίνονται, ἃς ὁ πατρὸς ὑμῶν Πλάτων δίκνυσιν ἀμυνεῖν π' ἡμάδα, ὃς πρὸς ἡμᾶς τὰς ἀμεινωτάτους. μὲν γὰρ ἴδον ἐφ' ὃ Εὐκράτης τὰ τοιαῦτα εἶδεν, ἔργον δὲ ἄλλοι πολλοὶ δαίμονιν ἐπιτυχεῖσιν. οἱ μὲν, νύκταρ. οἱ δὲ, μεθ' ἡμέρας; ἐγὼ δ' ἔχ' ἄπαξ, ἀλλὰ μυελᾶκις ἤδη τὰ τοιαῦτα πεπαισμη. καὶ τὸ μὲν παρ' ὅντων, ἐπερωτίομαι πρὸς αὐτά. νῦν δὲ ὑπὸ τ' ἰδὼς, ἔδιν π' παρ' ὅντων ὁρᾶν μοι δοκῶ. καὶ νῦν μέλισσα, ἐξ ἧς μοι τ' δακτύλιοι ὁ ἄρα ψ' ἔδωκε, σιδήρεα δ' ἐκ τ' ταυρῶν πεποιημένοι, καὶ τὴν ἐπαδὼν ἰδίδου τὴν πολυνύμην, ἐκτὸς εἰ μὴ καὶ μοι ἀπισήσις ὧ Τυχιᾷ. καὶ πῶς ἂν δὲ ἐγὼ ἀπισήσομαι Εὐκράτη τὸν Δείωνον, σφαδ' ἀνδρὶ μέλισσα, καὶ ἐλῶν τεράως τὰ δοκῶντα οἱ λέρων οἴκῳ παρ' αὐτῷ μετ' ἐξουσίας; τὸ γὰρ πρὸ τ' ἀνδριάντος ἢ δὲ ὃς ὁ Εὐκράτης, ἀπασι τοῖς ἐπὶ τ' οἰκίᾳ, ὅσων νυκτὸς φαινόμενοι, καὶ παισὶ, καὶ ταῖσι, καὶ γέρονσι, τὸτο ἔπαρ' ἐμῷ μόρον ἀκυστίας ἂν, ἀλλὰ ἐπ' ὅσον τ' ἡμετέρων ἀπάνται. ποῖα ἦν δὲ ἐγὼ ἀνδριάντος; ἔχ' ἰώρεας, ἔφη εἰσὼν ἐν τῇ αὐλῇ, ἐσηκτο πᾶν γέρον ἀνδριάντα, Δημητρίῳ ἔργον δ' ἀνθρωποποιῶ; μὲν τ' διακόντα ἦν δὲ ἐγὼ φῆς, τ' ἐπικεκυρότα κτ' τὸ χῆμα τ' ἀφίσις, ἀπισταμένοι εἰς τὴν δυσκοφίαν, ἡρέμα

hominem intravit. Ille verò adjurans eum, ac nì pareat, minitans etiam, abigit dæmonem. Quin ego quoque dæmonem, nigrum, & colore fumidum exeuntem vidi. Non magnum erat, inquam ego, talia lon te cernere, cui ipsæ etiam apparent Idææ, quas vestræ familiæ parens ostendit Plato, rem spectatu tenuem, quantum ad nos homines luscios. Ita-ne solus lon, inquit Eucrates, istiusmodi vidit? annon alii etiam multi inciderunt in dæmones, alii noctu, alii interdium? Ego profectò non semel, sed milles talia jam conspexi: ad quæ primum quidem turbabar: sed nunc ita sum assuetus ut nihil prodigiosi videre mihi videar: maximeque nunc ex quo annulum mihi dedit Arabs, ex ferro de cruce sumpto, factum: carmenque docuit multis nominibus constans: nisi fortè ne mihi quidem fidem sis habiturus Tychiade. At, inquam ego, quì non crediderim Eucrati Dinonis filio, viro in primis sapienti, ac liberè quæ sibi videntur domi privatæ cum auctoritate dicenti? Illud ergo de statua, inquit Eucrates, quæ omnibus qui sunt domi, singulis noctibus apparet, tum pueris, tum adolescentibus, tum senibus: hoc non à me duntaxat audieris, verum etiam à nostris omnibus. De qua statua, inquam ego? Non vidisti, inquit, cùm ingredereis, statuam quandam in atrio collocatam, perquam pulchram, opus Demetrii, hominum fictoris?

Non illam dicis, inquam, quæ discum jacit: quæ inclinata est ad emissuri gestum, reflexa in eam quæ fert discum, altero pede

καὶ παύει δὲ ὅλης νυκτός, ὥς ἀ-
κρίν ὃ ὑδάτης ψοφῶν. ὅρα τοί-
νω ὡς εἰμι, μὴ ἔχῃ Πέλιχος ὁ
ἀνδρίας, ἀλλὰ Τάλως ὁ κῆρς ὁ δὲ
Μίνω. καὶ γὰρ ἐκείνῳ χαλκῶς
τις ὡς, τῇ Κορῆς ἀειπλῶν. εἰ
ἢ μὴ χαλκῶς ὡς Εὐκράτης, ἀλλὰ ξύ-
λων ἐπιποιήσῃ, εἶδεν αὐτὸν ἐκώλυν
ὃ Δημητρίαν ἐρῶν εἶναι, ἀλλὰ τῇ
Δαιδάλῳ μηχανήσας. δραπέτης
γὰρ ὡς φῆς διὰ τῇ βάρῃς ἐστῶ.
ὅρα ἔφη ὡς Τυχεῖα, μὴ σοι μετ-
μελήσῃ ὃ σκαμνῶν ὕπερ. οἰ-
δα ἔγωγε οἷα ἔπαυεν ὁ τῶς ὀβολῶς
ὕφελός μου, ὅς κτ' τῶν νεκρῶν
ἐκείνην πῆρῃ αὐτῇ. πάνθ' ἐναί-
αρον ὁ γὰρ ἔφη, ἐρῶσιν ἡμῶν οἱ οἶα.
ὥς ἐν αὐτὸν ἡμῶν ὡς Εὐκράτης,
ἐξέλω γὰρ ἀκῶν, εἰ δὲ ὅπ' ἐκείνῳ
ἀποτῇ Τυχεῖα ἀπὸ τῆς. πολλοὶ ἢ
ὡς ἐκείνῳ ὀβολοὶ ὡς τοῖς πο-
δῶν αὐτῇ, καὶ ἄλλα νομίματ' ἐντα
δῶν ὡς τῇ μηρῶν, καὶ κεκῶν
λημῶν, καὶ πῆρῃ ἐξ δῶν,
ἀχαιῶν, ἢ μισθὸς ἐπὶ τῇ ἰασί,
ὅπου οἱ αὐτὸν ἐπαύσαντο πυρετῶ
ἐχόμενοι. ὡς ἢ ἡμῶν λίθους πρὸς οἰ-
κῆς, καὶ ἀφ' ὧν, ἰπποκῶν. ὅς
ἐπιχείρησι νυκτός ὕφελός μου πάνθ'
ἐκείνα, καὶ ὕφελος, καὶ ἀφ' ὧν
κῶν ἢ πρὸς τῇ ἀνδρίας. ἐπεὶ
ἢ ἐπαύσαντο τῶν ἐκείνῳ ἀφ' ὧν
λημῶν ὁ Πέλιχος, ὅρα ὅπως ἡμῶν
ταῖς, καὶ κατὰ τῶν λίθων. δι'
ὅλης γὰρ τῇ νυκτός ἀφ' ὧν ἐν κύκλῳ
τῶν αὐτῶν, ἀλλοῖς ἐξελθὼν ὃ δὲ
νέμῳ, ὥστε ἐς λαδῶν ἐν ἡ-
πεσῶν. ἄλλοι δὲ κατὰ τῇ ἐκείνῳ
φῶν, ἡγομένης τῇ ἡμέρας, καὶ
τόπῳ μὲν, πολλῶν δὲ οἰκῶν ἐλα-
βὼν ἀφ' ὧν. ὃ πολλὸν ἢ ἐπὶ τῶν
κῶν, καὶ ὡς ἀφ' ὧν, καὶ
γὰρ ὡς ἐλεγε κτ' τῶν νυκτῶν

& lavat sæpe, & tota nocte lu-
dit, ut strepentem aquam au-
diamus. Vide, inquam ego,
ne fortè non Pelichus hæc statua
sit, sed Talus potius Cretensis,
qui fuit Minois. Nam erat æ-
neus ille, Cretæ circuitor. Quòd
si non ænea, sed lignea esset,
Eucrates, nihil eam prohibe-
ret, quin non Demetrii opus,
sed Dædali machina esset. Eba-
se namque, ut ais, ista fugit.
Vide, inquit, o Tychiade, ne
te posthac istius scommatis præni-
teat. Novi quidem ego quid illi
acciderit, qui obolos surripuit,
quos ei quoque novilunio pendim-
us. Prorsus atrocia, Inquit Ion,
oportebat accidere: quippe qui
sacrilegus erat. Quomodo ergo
illum ultus est, o Eucrates? Nam
audire cupio, etiamsi quàm ma-
xime Tychiades iste diffisus est.
Multi, inquit ille, ad pedes ejus
oboli jacebant: item alia numi-
smata, quædam argentea ad crus
ejus affixa cera, ac laminæ quo-
que argenteæ: vota cujusdam,
aut merces sanationis eorum qui
febre fuerant liberati ab eo. Erat
autem nobis servus quidam Liby-
cus sceleratus, equorum curator,
qui noctu aggressus est ea auferre
omnia, abtulitque digressam jam
cum observasset itatuum. At cum-
primum reversus intellexit sacri-
legio se compilatum Pelichus,
vide quo pacto sese ultus est, at-
que furti prodidit Libycum. Tota
nocte atrium in orbem miser ob-
ambulabat, exire non valens, tan-
quam in labyrinthum incidisset:
quoad orta die deprehensus est, et
tenens quæ furto abstulerat: ac

tum quidem comprehensus plagas non paucas accepit: nec diu
superstes malus malè periit, vapulans singulis noctibus, ut dice-
bat,

ἐκείνη, ὥστε ἐμώλωπες εἰς τὴν ἐπι-
 στή φάνειαι αὐτῷ ἐπὶ τῷ στήθεϊ.
 αὐτὸς ταῦτα ὡς Τυχιάδης, καὶ τὸ Πέ-
 λιχον σκέπτε, καί με, ὡς περὶ τὸ Μί-
 νωον ἡλικιωτῶν ἀφ' ἡλικίας ἤδη δό-
 κει. ἀλλ' ὡς Εὐκράτης ἢ δ' ἐγώ. εἴ-
 ᾗ οὐ χαλκός μ', χαλκός, τὸ δ' ἐρ-
 γον, Δημήτριον ὁ Αἰωπεκεῖν ἐν ἱερ-
 ρασμῷ ἢ, ὡς ἡπιόος τις, ἀλλ'
 ἀνθρωπίνως ὅτι, ὥππευ φάρμακον
 τὸ ἀνδρῶνα Περίχην, ὅτι εἰδὲ ζῶντα
 πάντων ἰδοῖσθαι, ἀπειλῶν δ' ἐμῇ, ἡπὶ
 ταῖς τοῖς, Αἰνίχτιος ὁ ἰατρός εἴπει.
 καί με ὁ Εὐκράτης, Ἰπποκράτης
 εἰς χαλκός, ὅσον πηχάος τὸ μέ-
 γεθος. εἰς μέντοι ἐπιστάν ἡ θρῆνξ
 ἀπὸ στή, αὐτῶν τὴν οἰκίαν ῥῶλον
 εἰς κύκλῳ, ψοφῶν, καὶ τὰς πυξίδας
 ἀναστῆσαι, καὶ τὰ φάρμακα ἀνίστασθαι,
 καὶ τὴν θύραν ἀνέστῃσαν, καὶ με-
 λιστα ἰκεῖν τὴν θυρίαν ὑπερβα-
 λάμεθα, ὡς καὶ τὸ ἔτος ἐκείνη αὐ-
 τῷ θυρίδι. αἰετοὶ γὰρ ἢ δ' ἐγώ καὶ
 Ἰπποκράτης ἤδη ὁ ἰατρός θύειν αὐ-
 τῷ, καὶ ἀνακτεῖν, ὡς καὶ καὶ
 κρεῖν ἀφ' ἱερῶν πλείων ἐπιστῆν, ὅτι
 εἰδὲ ἀνακτεῖν, εἰ τις ἀνακτεῖν αὐ-
 τῷ, ἡμεῖς οὐκ ἐπιπασσόμεθα, ὡς σπ-
 φανώμεθα τὴν κεφαλὴν. ἀλλ' ἐπὶ τοῖ-
 νω εἴρη ὁ Εὐκράτης, τὴν μὲν ἐπὶ
 μεσοτύρῳ, ὁ αὐτὸς ἰτῶν πέντε εἶδεν.
 εἰς ταῖς μὲν ἀμφὶ τρυφήν τὸ ἔτος
 ὅτι, ἐγώ δ' ἀμφὶ τὴν ἀργὴν μεσότης τὴν
 ἡμέρας τρυφῶντες ἀφίης τὰς ἐργα-
 ζίας, καὶ ἐκείνους εἰς τὴν ὕλῃν ἀ-
 πῆσιν, μετὰ τὸν φρονίζοντα, καὶ
 ἀνασκοπεύμεθα. ἐπεὶ δ' ἐν τῇ συ-
 νερφῇ ὡς, τὸ μὲν παλαιόν, ὑλα-
 μὲς ἐχθρὸν κυνῶν, καὶ γὰρ εἰκαζόν
 Μνάπωνα τὴν, ὡς περὶ εἰσθῆ, παί-
 ζειν, καὶ κυνηγεῖν εἰς τὸ λάσιον μὲν
 τὴν ἡλικιωτῶν παρελθόντα. τόσῃ δὲ
 εἶχεν ἔστω. ἀλλὰ μετ' ὀλίγον σι-
 σμὲν πρὸς ὀλιγοῦς, καὶ βοῆς, οἷον
 ἐκ βρογίτης, γυναικὶ ὅρα αὐτῶν

bat, adeò ut postridie apparerent
 in corpore vibices. Inunc, & post
 ista quoque Tychiades Pelichum
 ride, ac me tanquam Minoi cox-
 taneum puta delirare. At ò Eu-
 crates, inquam ego, quandiu æs
 erit æs, operisque plastes Deme-
 trius Alopecensis fuerit, non Deo-
 rum, sed hominum fìctor, Peli-
 chi statuum, nunquam timebo,
 quem neque si viveret, mihi mi-
 nantem timerem. Ad hæc medi-
 cus Antigonus, Et mihi ò Eucra-
 tes, inquit, est Hippocrates æ-
 reus, magnitudine ferme cubita-
 li, qui duntaxat extincta lucerna,
 totam domum in orbem ambit,
 strepens & pyxides evertens, &
 pharmaca commiscens, & ostium
 subvertens, in primis si sacrifi-
 cium differamus, quod ei quot-
 annis facimus. Postulat ergo, in-
 quam ego, etiam Hippocrates
 medicus jam ut sibi sacrificetur,
 indignaturque nisi in tempore ju-
 storum sacrificiorum epulis acci-
 piatur? quem boni consulere o-
 portebat, siquis ei libaret, aut
 mulsam infunderet, aut caput
 coronaret. Audi ergo, inquit Eu-
 crates, istud certè etiam testibus
 proba-vero, quod ante annos quin-
 que vidi. Cum esset ferme vin-
 demixæ tempus, ego in agrum
 circa meridiem vindemiatum di-
 missis operariis, in sylvam solus
 abibam, cogitans interim quid-
 dam ac considerans. Ac postquam
 in saltum perveni, canum primò
 latratus insonuit. Ego verò Mna-
 sona filium meum cum æqualibus
 venientem, ludere, venarique
 pro more, conjiciebam. At res
 non sic se habebat: verùm paulò
 post factò terræ motu, sonoque
 velut è tonitru, mulierem adve-

οὐ φοβερὸν, ἡμισαδαιῖον χεῖδον τὸ
 ὕψος. εἴχεν δὲ δαδα ἐν τῇ δριστη-
 ρᾷ ἐξίφος ἐν τῇ δεξιᾷ, ὅσων εἰκο-
 σάπηχυ. καὶ τὰ μὲν εἰσεῖθαι, ἐφί-
 πους ἦν. τὰ δὲ ἄνω, γοργόνι ἐμφε-
 ρής, τὸ βλέμμα φησὶ, καὶ τὸ φε-
 κῶδες τῆς ὠκυπέτης. καὶ ἀντὶ
 τῆς κήκης, τὰς δράκοντες βορο-
 χεῖδον ἀερίκνυτο, εἰλημμένους πε-
 ς αὐχίνα, καὶ ἐπὶ τῷ ὤμῳ οὐκ
 ἰσπερσμένους. ὁρᾷτε ἔφη ὅπως
 ἰφραξά ὦ φίλοι, μετὰξὺ διηγύ-
 ρητος; καὶ ἄμα λήγουσι, ἰδούκιναι ὁ
 Εὐκράτης τὰς ἐπὶ τῷ πῆχους τε-
 λείας, πᾶσι ὁρᾷς ἰσὺ τῷ φέβῳ.
 οἱ μὲν ὡς ἀμφὶ τὸ Ἴωνος, καὶ τὸ Δεινό-
 μαχου, καὶ τὸ Κλειόδημον, περὶ πότις
 ἀπίεις, ὠκυπέθου αὐτῷ χροῖσις ἄ-
 θρης, ἐλκόμενοι τὸ ῥιπὸς, ἡρῶς ὠ-
 σκυῖντες ὅπως ἀπίπτοι κλοαῶν,
 ἡμισαδαιῖον γυναικῶν, χροῖντιόν τι
 μορμολύκειον. ἐγὼ δὲ, σενῶν με-
 ξὺ οἷοι ὄντες αὐτοῖς, νείεις τι ὁμιλῶ-
 σαι ἐπὶ σοφίᾳ, καὶ ἰσὺ πάλιν ἡμι-
 μόζονται, μόνῃ τῇ παλιν, καὶ τῷ
 πάλιν Διφφείοντι τῷ βρεφῶν. πᾶ-
 ρ' ἄλλα, καὶ αὐτῶν ἐκείνων ἀ-
 ρωγῶντες ὡς τὸ ψεῦδες. ὁ γὰρ
 Δεινόμαχος, ἐπὶ μοι ἔφη ὁ Εὐκρά-
 τες, οἱ κύνες δὲ τῷ ἦτι, πηλίκου τὸ
 μέγεθος ἦσαν; ἐλεφάντων ἡ δὲ ὅς,
 ὑψηλότεροι τῷ ἰνδικῶν, καὶ μέλαινες
 ἔστωσι, καὶ λάσοι, πινναρᾷ, καὶ
 αὐχμῶντι τῇ λάχνη. ἐγὼ μὲν ἰδὼν,
 ἔστην, ἀναστρέψας ἄμα πάλιν σφρα-
 γῆδα, ἡ μοι ὁ ἄρ' ἔδωκεν εἰς τὸ
 εἶσθαι τὸ δακτύλῳ, ὃ ἔκαστη δὲ πα-
 ρέσταται τῷ δεσποτικῷ ποδὶ τῷ δα-
 φῶ ἐποίησεν χάσμεν παμμέγεθες,
 ἡλίκου, παρὲς τὸ μέγεθος. εἶπα
 ὃ ἦτορ μετ' ὀλίγον ἀπορῶν εἰς τὸ αὐ-
 τό. ἐγὼ δὲ παρῶντες, ἐπὶ κύνες,
 λαβόμενοι δίνδρα πρὸς πηλίκου πε-
 ρυκτοῦ, ὡς μὴ σποδιστάσας, ἐμ-

nientem video terribilem, pro-
 ceritate ferme dimidii stadii, quæ
 facem in sinistra, gladium viginti
 circiter cubitorum habebat in
 dextra: erat infernè pedibus ser-
 pentinis: supernè verò, Gorgoni
 similis, vultu dico, & horrore
 aspectus: pro coma draconibus,
 tanquam cæsarie circumcincta,
 aliis collum amplectentibus, aliis
 etiam per humeros sparsis. Vide-
 tis amici, inquit, quo pacto in-
 ter narrandum exhortui? & si-
 mul hæc dicens Eucrates, osten-
 dit omnibus brachii sui fetas metu
 erectas. Ion ergo, Dinomachus,
 & Cleodemus vehementer in-
 hiantes auscultabant eum viri se-
 nes, tanquam naribus traheren-
 tur; adorantes apud sese tam in-
 credibilem colossum, semista-
 dialem mulierem, giganteum
 terriculum. Interim ego conside-
 rabam, cujusmodi erant hi, qui
 cum juvenibus nomine sapientiæ
 versantur, vulgoque in admira-
 tione habentur, cum sola canitio
 & barba differant ab infantibus,
 quibus ipsis ad credenda mendacia
 sunt ductu faciliores. Tum Di-
 nomachus, dic mihi, inquit,
 Eucrates, illi Dæx canes quanta
 magnitudine erant? Elephantis,
 inquit ille, proceriores Indicis,
 nigri & ipsi, hirsutique, sordido,
 squalidoque villo. Ego igitur cum
 viderem, restiti, inverso protin-
 us in interiorē digiti partem,
 quod Arabs mihi dederat, sigillo.
 Hecate autem percusso draconicis
 pedibus solo, hiatus effecit ma-
 ximum, æquè magnum atque est
 Tartarus. Deinde in eum paulo
 post desiliit. Ego verò præsentē

πίσσιμι ἐπὶ κεφαλῶν. ἴπα ἰώραν
 πῖ ἐν ἄδῃ ἄπειτα, τ̃ Πυρϕλιζά-
 θοντα. τὴν λίμνην, τ̃ Κέρβερον,
 τὰς νεκρὰς, ὡς γινώσκουσιν οἱ
 αὐτῶν. τ̃ γὰρ πατέρη εἶδον ἀκρά-
 βως αὐτὰ ἑλθὼς ἵτι ἀμπερχόμενοι,
 ἐν οἷς αὐτοὶ κρητὰ ψαμμοί. τί ὃ
 ἔπραττον ὁ γὰρ ἔφη ὁ Εὐκράτης αἰ-
 ψυχαι; τί ἄλλο ἦδ' ὅς, ἢ κτ' Φύ-
 λα, καὶ Φρύγας μὲν τ̃ φίλων, καὶ
 συγγενῶν ἀφ' ἑλπίδων ἐπὶ τ̃ ἀσφα-
 δέλου κρητὰ ψαμμοί; ἀνελιγμένον δὲ
 ἐπ' ἦδ' ἐς ὅτι οἱ ἀμφὶ τ̃ Εὐκράτη-
 ρον τῶ ἱερῷ Πλάτῳ, καὶ τῷ πατρὶ
 ψυχῶν λόγῳ. σὺ ὃ μὲν τ̃ Σωκρά-
 τῳ αὐτοῖ, καὶ τ̃ Πλάτῳ εἶδες ἐν
 τοῖς νεκροῖς; τ̃ Σωκράτῳ ἡγογῆς ἦδ'
 ὅς, εἶδ' ἐπὶ σαφῶς, ἀλλὰ εἰκώ-
 ζων ὅτι θαλάσσης, καὶ παρὰ τῷ
 ἔν. τ̃ Πλάτῳ ὃ, σὺ ἰγνώσκεις.
 ἤρῃ γὰρ οἱ μὲν φιλῶς ἀνδρας πύ-
 λην λίγν. ἄμω γὰρ ἡγογῆς ἄπει-
 τα ἀκράβως ἰώραν. καὶ τὸ χάσμα
 σιωπῆ. καὶ τις τ̃ οἰκτιρῶν ἀνα-
 ζήτησέν με, καὶ Πυρρίας ἔτ' ἐν
 αὐτοῖς, ἰπὶ σπῆναι ἔπειτα μέν-
 κῶς τ̃ χάσματος. εἰπὶ Πυρρίας εἰ
 ἀληθῆ λέγω. ἢ δ' ἔφη ὁ Πυρρίας,
 καὶ ὑλακῆς ὃ ἡκούσε ἀφ' ὃ χάσμα-
 τος, καὶ πῶρ π' ὑπολάμπειν δαίτ' ὁ δα-
 δὲς μοι ἰδέσθαι. καὶ γὰρ ἰγνώσκεις, ἐπι-
 μετρήτως τ̃ μὲν κρητῶν τὴν ὑλα-
 κῆν, καὶ τὸ πῦρ. ὁ Κλειόδημος ὃ, ὃ
 κρητὰ εἶπεν, εἶδ' ἄλλοις ἀόρατα ταῦτα
 εἶδες, ἐπὶ τ̃ αὐτοῖς ὃ πρὸ πολλῆς νοσή-
 στας, τοῖσδε π' ἰθυσσάμενοι. ἐπεσκόπει
 δὲ με, καὶ ἰπὶ σπῆναι Ἀντίγονος ἔτος.
 ἐβδμή μ' ἡνέμεν. ὃ ὃ πυρρῶς, οἷος,
 καὶ σπῆναι σφοδρότερος. ἄπειτα δὲ
 με ἀπολιπὼν ἐπ' ἐρημίας, ἐπὶ κλει-
 σάμενοι τὰς θύρας, ἔξω παρὰ μέντοι.
 ἔτα γὰρ ἐκείλῃ οἱ Ἀντίγονοι, εἰ
 πως δυνάσκειν εἰς ὑπὸν τῆς πύλας.
 τότε δὲ ἐφίσταται μοι νεανίας ἡρῇ

in caput præceps caderem. Tum
 omnia quæ sunt in inferis, con-
 spexi, Pyriphlegethontem, la-
 cum, Cerberum, manes, aded
 ut quoddam etiam eorum agnos-
 cerem. Patrem enim apprimè
 vidi, iisdem adhuc amictum,
 quibus ipsum sepelivimus. Quid
 agebant, inquit Ion, ὁ Eucrates
 animæ? Quid aliud, inquit ille,
 quàm per tribus, familiaque cum
 amicis cognatisque versantur in
 Asphodelo collocati? Contradi-
 cant ergo etiam nunc, inquit Ion,
 Epicurei sacro Platoni, ejusque
 de anima rationibus. Tu verò
 num Socratem etiam ipsum, Pla-
 tonemque inter manes vidisti?
 Socratem, inquit, vidi: neque
 tamen evidenter, nisi quod inde
 conjeci, quoniam calvus, ac ven-
 tricosus erat: Platonem verò non
 cognovi: nam apud amicos ver-
 rum fateri oportet. Ergo simul
 atque omnia conspexi, & hiatus
 coit, & ex famulis meis quidam
 quærentes me, atque in his Pyr-
 rhias hic, supervenère hiatu non-
 dum plenè clauso. Dic Pyrrhia
 annon vera narrem. Per Iovem,
 inquit Pyrrhias, & latratum au-
 divi per hiatus, & ignis à face
 mihi suffulgere videbatur. Atque
 ego risi, teste latratum & ignem
 in cumulum addente. Tum Cleo-
 demus, haudquaquam nova ista,
 inquit, aliisque invisâ vidisti.
 Nam & ipse haud ita pridem cùm
 ægrotarem tale quiddam conspe-
 xi. Visibat me & curabat Antigo-
 nus hic: ac septima dies erat, fe-
 brisque, ὁ qualis! incendio certè
 vehementior. Omnes ergo me
 relinquentes solum, clausis fori-
 bus foris manebant: sic enim juss-
 eram Antigone, si quo pacto pos-
 sem obdormiscere. Tum igitur mihi
 vigilanti juvenis quidam

399 π, πάλκαλ, λούκνι μωύποι
 αρεβελημύ. ἔπε ἀναστήσας,
 ἄλ' ἀφ' πινθ' χάσματος εἰς τ' ἄδην,
 ὡς αὐτίκα ἐγνώρισα Τάνταλον ἰδὼν,
 καὶ Τίτυον, καὶ Σίσυφον. καὶ πάλ' ἔμ
 ἄλλα, τί ἂν ὑμῖν λίσσεται; ἐπεὶ δ' ἔκ
 τὸ δικαστὴρον ἐχθρόμην, παρὼν δ' ἔ
 ὁ Αἰακός, καὶ ὁ Χάρων, καὶ αἱ Μοῖ
 ραι; καὶ αἱ ἑραινύες, ὁ μὲν τις ὤ
 πσιρ βασιλῆος, ὁ Πλάτων μὲν δο
 κῆ καλῆτο, ἐπιλεγόμενον τ' πεθνη
 ξομένων πάλ' οἰόμεται, ὅς ἦδη ὑπε
 ρήμενος τ' ζωῆς σπυρίσκειν ἐπαι. ὁ
 δ' ἱεραύκε, ἐμὲ φέρον, παρίστη
 σι τότε, καὶ πρὸς τ' ἀγαθόν με
 ἔπει πειπληρωτά φησι τὸ νῆμα
 αὐτό. ἔπει ἀπύτω. σὺ δ' ἔδῃ, τ' χαλ
 κία Δημόλοισι ἄγα. ὑπὲρ γὰρ τ' ἄτρε
 κτον ἦδη βιοῖ. καὶ γὰρ ἄσμενον ἀνα
 δρομῶν, αὐτὸς μὲν ἦδη ἀπύρετος ἔμ,
 ἀπηγέλειοι δ' ἄπαντι, ὡς πεθνήξ
 ται Δημόλου. ἐν γαίῳ δ' ἡμῖν
 ὄκει, ἰσῶν τι ἔσται αὐτὸς ὡς ἀπηγέ
 λισθαι. καὶ μετὰ μικρὸν ἡχώμενοι οἰ
 μαγῆς ὀδυρομένων ἐπ' αὐτό. τί γὰρ
 μὲν εἶπεν ὁ Ἀντιγόνος; ἐγὼ γὰρ οἰ
 δα τινὰ μὲν εἰκοστὴν ἡμέραν ἢ ἑκάστην,
 ἀναστὰς, περὶ πόλιν, ὅς περ
 ἡμεῖς ἔσται ἐπὶ ἀνίστη, τ' ἀνθρωπίν.
 καὶ πῶς ἦν δ' ἐγὼ ἐν εἰκοστὴν ἡμέρας
 ἔπει ἐμύδησι τὸ σῶμα, ἔπει ἄλλως
 ὑπὸ λιμῆ διεφθέρη, εἰ μὴ τινὰ γὰρ
 Εὐκράτιδιν σὺν ἐμεῖς ἔπαι. ἄμα
 ταῦτα λίσσεται ἡμῶν, ἐπεισὴ λητοί
 δ' Εὐκράτης υἱὸς ἐμὲ παλαιστῆρας,
 ὁ μὲν, ἔδῃ ἐξ ἐφύδατο. ὁ δ' ἐπὶ
 ἄμφω πάλ' πειπληρωτά ἔπαι. καὶ ἄ
 πασιν μὲν ἡμῶν, ἐκείνῳ δ' ἐπὶ τ'

astitit, pulcher admodum, ve
 ste candida amictus: qui me ere
 ctum, per quendam hiatum du
 cit ad inferos, sicut ilico cognovi,
 Tantalum cum viderem ac Ti
 tyum, Sisyphumque. At cætera
 vobis quid commemorem? Post
 quam verò ad tribunal perveni,
 ubi erat Æacus, Charon, Parce,
 Erinnyes: quidam velut rex (Pluto
 certè mihi videbatur) assedit sin
 gulorum nomina percensens, qui
 morituri erant, quos diem vitæ
 præscriptum jam præteriisse con
 tingerat. Illi adductum me juvenis
 exhibuit. At Pluto tunc incan
 duit: eique qui me ducebat, non
 dum istius completum est sta
 men, inquit, Abeat ergo. Sed tu
 fabrum Demylum adduc: jam si
 quidem ultra colum vivit. Tum
 ego lætus recurrens, ipse quidem
 jam febre liber eram: omnibus
 verò denunciabam Demylum esse
 moriturum. In vicinia autem no
 stra habitabat, ipse quoque ægro
 tans, ut renuntiatum est. Ac paulò
 post eorum à quibus lugebatur,
 ejulatum audivimus. Quid miri
 est, inquit Antigonus? Ego enim
 quendam novi, post vigesimum
 diem, quam sepultus est, resur
 rexisse. Nam hominem & ante
 quam moreretur, & postquam
 resurrexit, ipse curavi. Et quo
 pacto, inquam ego, in diebus vi
 ginti neque putruit corpus, ne
 que præterea fame corruptum est,
 nisi fortè tu quempiam Epimeni
 dem curasti? Hæc cum dicere

mus, protinus ingressi sunt Eucratis filii, è palestra redeuntes:
 quorum alter jam ex ephebis excesserat, alter natus erat annos
 circiter quindecim. Tum salutatis nobis, juxta patrem in lecto
 se-

1 Οὕτω πειπληρωτά φησι τὸ νῆμα αὐτό] D. Augustinus c. xii. De cura pro
 mortuis. Cæsius Monachus Historiar. memorabil. c. xlii. l. xii. Matell.

1 Θεόδωρος

κλίτης τῶν πατρῶν. ἐμοὶ δὲ, εἰσεκκρίσθη θρόνον. καὶ ὁ Εὐκράτης ὥσπερ ἀναμνηθεὶς τοῦ ὅτι τῷ ἔτι ἦεν, ἔτις σπαιμὺν ἔφη τῶν, ἐπιβαλὼν αὐτῇ τῷ χερσὶ, ὡς ἀληθῆς ὁ Τυχιᾶδης πρὸς σὴ ἐρῶ. τῷ μετὰ ἐλπίδι μὲν γυναικὶ τῷ τῶν μητρί, πάντες ἴσασιν ὅπως ἡγάγηται, ἐδήλωσα δὲ, εἰς αὐτῶν ἔπραξα, εἰ ζῶσαν μόνον ἀλλ' ἔπειτα ἀπέθανε, τὸν τε κῆρον ἀπὸ τοῦ συγγενικοῦ, καὶ τῷ ἰδίῳ, καὶ ζῶσαν ἔχαιρε. ἐδὲ μετὰ τῷ τῶν πατρῶν ἡμέρας, ἐγὼ μὲν καταστὰς ἐπὶ τῇ κλίτης, ὥσπερ νῦν, ἐκείμην τῶν μετὰ τῶν πατρῶν. ἀνιχνύμενος γὰρ τὸ αὐτὸ ψυχῆς δὲ Πλάτωνος βιβλίον ἐφ' ἡσυχίας. ἐκνήριχται δὲ μετὰ τὸν ἡμετέριον αὐτῇ καίην, καὶ καὶ τῇ πωλησί, ὥσπερ νῦν Εὐκρατίδης ἡποιοί, δέξας τὸν ἑσπερίον τῷ ἔτι. ὁ δὲ, αὐτῇ φέρεται μάλιστα παιδικῶς. καὶ πάλιν ἡδὴ ὡς πρὸς ἡν πρὸς τῷ διαγῆται. ἐγὼ δὲ ἐπ' ὅς ὁ Εὐκράτης, ὡς εἶδον, περὶ τῶν αὐτῇ, ἐδάκρυον ἀνακκῦσας. ἡ δὲ, ὅτι εἶα βοᾷ. ὡς ἡκατέ μοι ὅτι τὰ ἄλλα παῖδες χαλεπὰ μὲν αὐτῇ, ἡπείροι τοῖς παιδίοις χρυσῇ ὄντοι, ἐκκατακκῶμι. οἷον δὲ αὐτὸ ἔφασκε, παραπρὸς τῷ τῇ κλίτης. καὶ διατῶ ἡμεῖς ἐκ δέσποτες, ἡπείροι μόνον ἐκαύσαμεν. ἐπὶ δὲ ἡμῶν ἀφελισθῶμεν, καὶ ἔσθ' ἐπὶ παιδίοις τῷ τῇ κλίτης, μελίσσιον, ἐλάττωσι. ἡ δὲ, ἡφαιόθη τοῦ τῶν αὐτῇ. τὸ μὲν τῷ παιδίοις, ἐρίῃ τῷ τῇ κλίτης, καὶ κατὰ τῇ ὕστερον. ἐπὶ ἀπὸ τῶν τῶν τῶν Τυχιᾶδης ἀξιοῖς ἐσχερῶσι ἔσι, καὶ τῷ τῷ ἡμέραν ἐκκατακκῶμι. καὶ Δι' αὐτὸ ἐγὼ, ἐπὶ παιδίοις χρυσῇ εἰς τὰς πυλῶν, ὥσπερ τῷ παι-

sederunt, ac mihi quidem sella allata est. Tum Eucrates tanquam è conspectu filiorum admonitus: sic his frui mihi contingat, inquit, simulque iis manum iniecit, ut tibi Tychiades, vera narrabo. Fœlicis memorix uxorem meam horum matrem noverunt omnes, quo pacto dilexerim. Nam declaravi his rebus quas in eam feci, & dum viveret, & postquam vita functa est. Quippe qui mundum ejus universum, vestemque qua delectabatur, dum viveret, in rogam illius injece- rim. Septima verò post mortem die, cum uti nunc, huic lecto incumberem, luctum meum comitigans: legebam enim tacitus Platonis illum de anima libellum: ingreditur interim Demænete ea ipsa, juxtaque adsidet, uti nunc Eucratides hic, minorem designans filium. Hic verò ilico tremuit admodum pueriliter, ac dum ad narrationem pallebat. Ego verò, inquit Eucrates, ut con- spexi, amplexus eam, singultim lachrymabar. Illa verò me vociferari non patiebatur, verum in- culcabat me, quod cum ei fuisset in reliquis omnibus gratificatus, è sandaliis aureis alterum non cre- maveram: idque esse dicebat, quod sub arca ceciderat: ideoque non invento illo alterum tantum cremaveramus. Nobis autem adhuc differentibus, scelestissimus quidam caniculus, qui erat mihi in deliciis, sub lecto cubans, al- latravit: tum ea ad latratum eva- nuit. At sandalium sub arca re- pertum est, posteaque à nobis in-

centum. An hæc etiam, Tychiades, recusabis credere, cum tam sint evidentiâ, quotidieque observentur? Per Iovem, inquam ego, digni fuerint, quibus aureo sandalio, puerorum more nates

δία, πείσας ἄλλοι ἂν εἶναι οἱ ἀπὸ
 εὐτυχίας, καὶ ὅπως ἀναγκαστήτης
 αὐτῶν τῶν ἀλήθειαν. ἐπὶ ταῖς, ὁ
 πυθαγορεὺς Ἀρίγνωτος εἰσῆλθαι,
 ὁ προμήτης ὁ στυγερὸς ἀπὸ τῆς αὐτοπάσης.
 αἰδῶσα τὴν αἰδιδμένην ἐπὶ τῇ σοφίᾳ, τὴν
 ἱερὴν ἐπονομαζόμενον. καὶ γὰρ μὴ ὡς
 αἰδῶσα αὐτῶν, ἀνιπνύσασθαι. τὰ τὴν αἰδῶσα
 ἔχει μοι νομίστας, πλεονεχίᾳ πρὸς τὴν
 τὴν ψυχῆς μοῖαν. ἐπιστομῇ γὰρ αὐτῆς
 ἔλπειν ὁ σφόδρα ἀνὴρ, ὅπως περὶ τῆς
 διεισδύσας. καὶ τὸ τὴν λόγον, ἵδον
 ἀπὸ μηχανῆς ἐπιστομῇ μοι τῆς
 τοῦ αἰδῶσα ἀπὸ τῆς τύχης. ὁ δὲ, ἐπὶ
 ἐκείνῃ τῇ, ὑπερβαίνει αὐτῶν τὴν
 Κλεισθῆα, αὐτῶν μὴ, αὐτῶν τὴν
 σὺν ἑρμῇ. καὶ ὡς ἔσονται ἡδὺν ἔχον
 καὶ σὺν τῇ Εὐκρατίᾳ, πῶς ἔφη
 αὐτῶν ἀλλήλων φιλοσοφεῖτε. μετὰ
 γὰρ εἰσὼν, ἐπὶ τῇ. καὶ μοι δοκεῖ
 πρὸς καλὸν ἀφαιρηθῆναι τῶν ἀφαι-
 ρηθῆναι. πῶς ἄλλο εἶπεν ὁ Εὐκρα-
 τῆς, ἡ ταπεινὴ τὴν ἀδαμαντίνον πείθο-
 ρον, δείξας ἐμὲ, ἡ γὰρ αὐτῶν δαίμονας
 πρὸς εἶναι, καὶ φανερὰς, καὶ
 νεκρῶν ψυχῶν ἀποπολεῖν ὑπερβαίνει,
 καὶ φανερὰς οἷς ἂν ἐξέλθωσιν; ἐγὼ μὴ
 ἂν ἡρυχάσασθαι, καὶ κατὰ εἶδον,
 αἰδιδμένης τὴν Ἀρίγνωτον. ὁ δὲ, ὅπως
 ἔφη ὁ Εὐκρατής, μὴ τῇ τοι φησὶ Τυ-
 χιδῆς πρὸς τὴν βίαιως ἀποθανόντων
 μοῖαν ψυχῶν ἀποπολεῖν, οἷον εἰ πρὸς
 ἀπὸ γὰρ, ἡ ἀπετμήθη τῶν κεφα-
 λῶν, ἡ ἀνεσκολοπίσθη, ἡ ἄλλω γὰρ
 τοι πρὸς πρὸς ἀπὸ τῆς αἰδῶσα
 βίᾳ, τὰς δὲ τὴν καὶ μοῖαν ἀποθανόν-
 των σκέπει; ἢ γὰρ τῇ τῇ λίγῃ, ἡ
 πᾶν ἀπὸ τῆς φησὶ. καὶ Διὶ ἔφη
 ὁ Δεινόμαχος, ἀλλ' ἔδιδ' ὅπως εἶ-
 ναι τὰ τοιαῦτα, ἔδιδ' ὅπως ὁρᾷ-

feriantur, siqui ista non credant,
 atque usque adeo impudenter ve-
 ro resistent. Interim Pythagori-
 cus intrabat Arignotus, comatus
 ille, ab aspectu venerabilis. No-
 sti illum doctrinae nomine cele-
 brem, qui cognominatur Sacer.
 Quo conspecto respiravi: hoc
 ipsum quod proverbio dici solet,
 advenisse mihi ratus: nempe se-
 curim quandam adversus menda-
 cia. Occludet, inquam, iis ora
 vir sapiens, adeo monstrosa nar-
 rantibus. Atque prorsus juxta vul-
 gatum illud adagium, repente
 Deum hunc mihi à fortuna esse
 immissum putabam. Hic postquam,
 assurgente ipsi Cleodemo, sedit:
 primum de morbo percontatus
 est, seque audisse dicebat, Eucra-
 tem jam melius se habere. At
 quidnam inquit, inter vos philo-
 phamini? Nam ingrediendo sub-
 auscultavi, mihique certè vide-
 mini de re quapiam pulchra dis-
 sertare. Quid aliud, inquit Eu-
 crates, quam ut huic adamantino
 persuadcamus, me demonstrans,
 ut credat esse aliquos daemones, &
 phantasmata, mortuorumque a-
 nimas super terram obambulare,
 & sese quibus voluerint ostendere?
 Ego Arignotum reveritus erubui,
 vultumque dejeci. At ille, vide
 inquit, ὁ Eucrates, num hoc di-
 cat Tychiades. Eorum tantum
 qui violentam mortem obierint,
 animas oberrare: veluti si quis suf-
 focatus, aut capite truncatus,
 cruci-ve suffixus fuerit, aut tali
 quopiam modo è vita discesserit:
 naturalique morte discesserint?
 absurda dixerit. Per Iovem, in-
 hujusmodi, nec praesentia cerni
 putat.

nequaquam autem eas quae fatali
 Nam si haec dicat, non uique adeo
 quit Dinomachus, ne esse quidem

1 Θεὸν ἀπὸ μηχανῆς] Proverb. Romd.

75

1 Αἰδῶ-

θαυ οἶσται. πῶς λίγος ἦσ' ὁ δ' ὁ
 Ἀρίγνωτος, δαίμων ἀπιδὼν εἰς ἐμέ.
 εἰδέν σοι τύττω χέριον δακτύλῳ, καὶ
 ταῦτα, πάντων ὡς ἐκτὶν ὀράνται;
 ἀπολελόγησθε ἢ ὅλ' ἰγὼ ὑπὲρ ἐμέ.
 εἰ μὴ τις δῶ, διαμὰ μὲν ὁρᾷ μὲν
 οὐδ' ἔτι ἄλλαν. εἰ ἴωρην ἐπιστάσαν
 αὖθις δηλαδὴ, ὡς ἐπὶ οὐραῖς. ἀλλὰ ἦσ'
 ὁ δ' ἦν ποτε εἰς Κόρινθον ἔλθας, ἐν
 ἔνθα ἐπὶ τὴν Εὐβατίδην οἰκίαν. ἐξέκ-
 δύν σοι διχτῆρ' ὅρῳ τὸ Κράνιον,
 παρελθὼν εἰς ταύτην, λίγος σὺ δ' ἔ-
 θρω τὸ δαίμονα ὁ πυθαγορεὺς Ἀρί-
 γνωτος ἀνέρεας, ἀπῆλθεν, καὶ
 σπῶς τοῖς λοιποῖς οἰκίσθαι τὴν οἰκίαν
 ἐποίησεν. ἢ ἴ τῷτο ἦ ὁ Ἀρίγνωτος;
 ἦρετο ὁ Εὐκράτης. αἰσίωνος ἦν ὅλ'
 ὁ δ' ἐκ πολεῖ ὑπὸ δεικνύων. εἰ δὲ
 τις οἰκίσται; ὡς οὐκ ἀπαλῶς, ἢ
 φάργειν διαχθίς ὑπὸ πινυ φούρῳ
 ἐπεσχεύσας φάσμασιν, σμυ-
 πτικῶν ἢ ἡδὴ, καὶ ἢ σίγη κατ' ἑρ-
 καὶ ὅλας, ὡς εἰς ἢ ὁ παρρησίαν πα-
 ραλθῆναι εἰς αὐτήν. ἰγὼ ἢ ἐπὶ ταῦ-
 τα ἤκουσας, τὰς βίβλους λαβὼν, εἰ-
 σὶ δὲ μοι αἰγυπῆας μέγα πολεῖ
 ὡς ἔτι τὸ πύττω, ἦτοι εἰς τὴν οἰκίαν
 ὡς ἔτι σφῶν ἔπει, ἀποτίρπονται
 ὁ ξένος, καὶ μοι οὐκ ἐπιδεικνύμε-
 νος, ἐπεὶ ἔμεν οἱ βαδίζοιμι, εἰς
 σπῶνται καὶ ὡς σφῶν. ἰγὼ ἢ λυ-
 χνοὺς λαβὼν, μόνον ἐπὶ σφῶν. ἢ
 ἐν τῷ μίγῃ οἰκίσθαι καὶ ὡς τὸ
 φῶς, αἰγυπῶσται ἢ σφῶν, χαμῶ
 καὶ ζεζομένη. ἐφίσταται ἢ ὁ δαίμων,
 ἐπὶ πινυ τὸ πολεῖν ἦτοι τομίζων,
 καὶ διδίδωμι καὶ ἐπὶ τὸν, ὡς ἐπὶ
 τὰς ἄλλας, ἀσχημένους, καὶ καμ-
 νους, καὶ μελάντερον ὁ ζῶν. καὶ

putat. Quid ais? inquit Arigno-
 tus me torvè intuens, nihil ho-
 rum tibi videtur fieri, præsertim
 cum omnes, ut ita dicam, vi-
 deant? Ignosces, inquam ego,
 mihi, si non credo, nam solus
 omnium non video: quod si vi-
 dissem, sicuti vos profectò credi-
 dissem. Atqui, inquit ille, si-
 quando Corinthum veneris, roga
 ubi sit Eubatidæ domus: eaque
 tibi circa Craneum indicata, in-
 gressus dic janitori Tibio, velle
 te videre, unde dæmonem effos-
 sum Pythagoricus Arignotus abe-
 gerit, ac deinceps domum habi-
 tabilem reddiderit. Quidnam hoc
 erat Arignote? rogabat Eucrates.
 Inhabitabilis erat, inquit ille, diu
 propter terricula. Quod si quis in-
 habitasset, expavescens ilico fu-
 giebat, à quodam horrendo ter-
 ribilique spectro exactus. Iamque
 concidebat, & rumpebatur te-
 ctum: denique neque quisquam
 erat omnino qui in eam ingredi
 auderet. Ego verò ubi hæc audi-
 vi, libellos sumens, sunt autem
 Ægyptii mihi de talibus rebus ad-
 modum multi, veni domum cir-
 ca primum somnum, dehortante
 hospire, ac ferme detinente, quia
 didicerat quònam irem, in ma-
 nifestum, ut putabat, exitium.
 At ego sumpta lucerna solus in-
 gredior: atque in vastissimo atrio
 collocato lumine, humi sedens,
 tacitè legebam. Supervenit ille
 dæmon, cum quopiam è vulgo se
 congressurum ratus, ac me quo-
 que quemadmodum alios per-
 tenebrisque nigrior. Atque hic ad-

territurum, squalidus, hirsutus,

ad-

τὸν Ἀρίγνωτον ὡς ἦσ' ὁ δ' ὁ πολλὸν ὑπὸ δεικνύων] C. Plinius epist. xxvii. lib. vii.
 Scriptori vitæ S. Germani Antisiodorensis episcopi c. xvii. D. Antoninus archi-
 episc. Florentin. Tomi ii. c. ix. tit. xii. paragr. iix. Marcil.

τὸν Πρῶ-

ὁ μὲν, ἰππῆας, ἐπιειχὲς τὸ μὲν πάντα
 χρεῖν παροδοῦν, εἰ ποτεν κρατή-
 σαι, καὶ ἄρτι μὲν, κύων, ἄρτι δὲ,
 παύρος γυνώμεν, ἢ λίαν. ἐγὼ δὲ
 παρχειροσάμεν τὴν φεικωδέστε-
 τὴν ἐπὶ ῥήσιν, αἰσχροπλάζων τῇ φωνῇ,
 συνηλασσὼν καλῶδον αὐτὸν εἰς
 πῖνα γυνῖαν σκοτεινὴν οἰκήμεν. ἰδὼν
 δὲ αὐτὸν οἱ κρατῖδες, τὸ λοιπὸν ἀνε-
 παύομεν. ἰωθῆν δὲ πάντων ἀπηναι-
 κήτων, καὶ νεκρὸν εὐρέσειν με οἰο-
 μένων, κατὰ τὰς ἄλλας, παρελ-
 λὼν ἀποσπένδοντες ἅπασιν, παρσιμι-
 πρὸς Εὐδοκίῃ, δαμαλίζοντες αὐ-
 τῷ, ὅτι κρατάρων αὐτῷ, καὶ ἀδεί-
 μεν ἡδὴ ἐξεί τιμὴν οἰκίαν οἰκῆν.
 καὶ παρλασσοῦν αὐτὸν πρὸς, καὶ τῶν
 ἄλλων πολλὰς, εἰπὼν γὰρ δὲ παρ-
 δοξῆς ἐνεκα, ἐκέλευσεν ἀγαθὸν ἐπὶ τῷ
 πόντῳ, καὶ κρατῖδων τὴν δαίμονα
 εὐρασκεῖν, σὺν πλεον, λατῶντας δικέ-
 λας, καὶ σκαφεῖα. καὶ ἐπὶ τῇ ἐπιή-
 σον, εὐρέθη ὡς ἐπὶ ὀργάνῳ κρατο-
 ρισμῷ πρὸς νεκρὸς ἐωλῶν, μὲνα-
 τὴν ὅσα καὶ χημερὶ σὺν κείμῳ. ἐκεί-
 νον μὲν ἐν ἱππασμῷ ἀνορύξαντες. ἢ
 οἰκίαν δὲ τὸ ἀπὸ κείνου ἐπαύσατο,
 εὐοχλαμήνῃ ὑπὸ τῷ φασμάτῳ. ὡς
 δὲ ταῦτα εἶπεν ὁ Ἀεὶγνώτης, αὐτὸς
 δαίμονι τὴν σφίαν, καὶ ἅπασιν
 αἰδέσιμους, εὐδοκίῃ ἐπὶ τῷ παρῶν-
 των, ὅς ἐστι κρατῖδων καὶ με-
 λῶν τῶν ἀνδρῶν, τοῖς τοῖς ἀπὸ
 τῶν καὶ ταῦτα, Ἀεὶγνώτης λί-
 γροντες. ἐγὼ δὲ ὅμως εὐδοκίῃ τῆς
 ὑπὲρ τῶν κήμων, ὑπὲρ τῶν δόξαν
 τῶν περὶ αὐτῶν, πῶς τῶν ἐφῶν ὡς
 Ἀεὶγνώτης, καὶ οὐ τοῖς τῶν ἰσθῶν, ἢ
 μὲν ἐλπίς τῇ ἀληθείας, κατὰ με-
 τὰς, καὶ ἰνδαλμῶν; τὸ γὰρ δὲ
 λόγῳ κείνῳ, ἀνδρακες ἡμῖν ὁ θη-
 σαυρὸς πῖφνας. σὺ δὲ ἢ ὅς ὁ
 Ἀεὶγνώτης, εἰ μήτε ἐμοὶ πιστεύεις

veritatis, fumo plenus ac simulachris? Illud ergo, quod dici so-
 let, in te nobis evenit: ut thesaurum quem speravimus, car-
 bones offenderimus. At tu, inquit Arignotus, si neque mihi cre-

adstans, undique me adfultim
 petens tentavit, siquā posset ex-
 pugnare, ac modò in canem,
 modò in taurum, modò in leo-
 nem vertebatur. At ego correpto
 in manum, quàm maxime hor-
 rendo carmine, simulque vocem
 Ægyptiam imitatus, cum incan-
 tatum in domicilii tenebroso an-
 gulum quendam compuli. Ac
 cum animadvertissem ubi se in
 terram condiderat, tum destiti.
 Mane autem desperantibus uni-
 versis, ac me quemadmodum &
 alios mortuum reperturos putan-
 tibus, præter omnium spem pro-
 grediens, Eubatidem ἰδοὶ, fræ-
 liciter illi annuntians, quodd pu-
 ram sibi ac spectris liberam do-
 mum jam liceret incolere. At-
 que illum assumens, alioque
 muleos, qui hujus inopinatæ rei
 gratia sequebantur, cum ad lo-
 cum adduxissem, ubi tondentem
 se dæmona conspexeram, jussi ut
 sumptis ligonibus, & rutris suffo-
 derent. Quo facto, inventum est
 ferè ad passum defossū cadaver
 quoddam marcidum, ossibus tan-
 tum humana specie cohererentibus:
 quod effossum sepelivimus: postea
 verò domus spectris turbari desiit.
 Hæc ubi narravit Arignotus, pro-
 digiosa vir sapientia, omnibusque
 reverendus, nemo erat ex iis qui
 aderant, qui non multam impu-
 taret mihi desipientiam; quæ talia
 non credam: narrante præsertim
 Arignoto. Ego tamen nihil veri-
 tus, neque comam, neque illam
 quam de eo habebant opinionem.
 Quid hoc, inquam, Arignote?
 Etiam tu talis eras, sola mihi spes

cre-

μεμφίτης ἀνὴρ τῷ ἱερῶν χαρμη-
 τισι, θυμῷσι τὴν σφίαια, καὶ
 τὴν παιδείαν πᾶσαν εἰδώς τὴν αἰ-
 γυπτικόν. ἐλίσχθη δὲ τέλει ἐκείνου
 ἐπὶ τὴν αὐτῶν ἀνθρώπων ἀπολαύσει
 ἀπὸ τῆς ἰσίδου. Πανκράτις ἔφη λέγαις
 ὁ Ἀλέξανδρος, ἔμην δὲ δασκαλόν,
 ἱερὸν ἀνδρα, ἐξυμῶν ἐν ὁμοίῳ,
 νοσημον, καὶ περὶ τῶν ἐκείνου,
 ἐπι-
 μενη, σμῆν, ἀπὸ χαλόν, ἀπὸ λε-
 πτοῖς τὰ σπείλη. αὐτὸν ἡδὲ ὅς ἐκεί-
 νοι τῷ Πανκράτι. καὶ τὰ μὲν ἀπὸ
 τῶν, ἡγῶν ὅς ἐστιν. ἐπὶ δὲ ἡρώων
 αὐτὸν, εἰ ποτε ἐρμίσαιμι τὸ πλοῖον,
 ἀλλὰ τι ποτὲ τεράσια ἐργαζόμενοι,
 καὶ δὴ ἐκείνῳ περὶ τοῦτον ὁχλόμε-
 νοι, καὶ συνιόντες τοῖς θεοῖς, τὰ
 δὲ, ἀπὸ τῶν ὁμοίων, καὶ σπείνεται τοῖς
 ὁμοίῳ, ἔγνων ἱερὸν τινὰ ἀνθρώπον
 ὄντα. καὶ καὶ μικρὸν φιλοφρονέ-
 μῳ, ἔλαθον ἐπιτρέψαι αὐτῷ, καὶ
 συνήτης γινώσκῳ. ὥστε πάντων
 ἐκγονῶν μοι τῷ ἀπὸ τῶν. καὶ τέ-
 λῳ, περὶ δὲ με, τὸς μὲν οἰκίαν
 ἀπαιτῶ, ἐν τῇ Μίμφιδι καὶ ἀλι-
 πείν, αὐτὸν δὲ μόνον ἀκροαθεῖν μετ'
 αὐτῷ, μὴ γὰρ ἀπορήσειν ἡμῶς τῶν
 ἀπὸ τῶν ὁμοίων. καὶ τὸ μὲν τῷτο,
 ὅτε διγύομαι. ἐπειδὴ δὲ ἔλθωμι εἰς
 τι καὶ ἡρώων, λαβὼν ἂν ὁ ἀνὴρ τῷ
 μυχλὸν τῷ θυρῶν, ἢ τὸ κρήνηρον, ἢ
 ἐκ τῶν ὁμοίων, ἀπὸ τῶν ὁμοίων,
 ἐπειπὼν τινὰ ἐκείνῳ, ἐποῖς βα-
 δίζειν, τοῖς ἄλλοις ἀπασι ἀνθρώ-
 πον εἶναι δοκῶντα. τὸ δὲ, ἀπὸ τῶν
 ὁμοίων, ὅπως τὸ ἀπὸ τῶν, καὶ ὁ ψά-
 νος, καὶ ἐκείνῳ, καὶ ἐκ τῶν πάντων
 δεξιῶν ἀπὸ τῶν, καὶ διηκονεῖτο
 ἡμῖν. εἶτα δὲ ἐπειδὴ ἄλλος ἔχει τῷ
 ἀπὸ τῶν, αὐτὸς κρήνηρον τὸ κρή-
 νηρον, ἢ ὁμοίων τὸ ὁμοίων, ἀλλὰ
 ἐκείνῳ ἐκείνῳ, ἐποῖς ἡν. τῷτο
 ἔγω πάντῳ ἀπὸ τῶν, ὅπως εἶχον

scopas denuo scopas, pistillum denuo pistillum reddebat, aliud car-
 men recitans. Hoc ego vehementer conatus, ex ipso discere non

tem fuit socius vir Memphiticus;
 quidam ex sacris illis Scribis, mi-
 rabili sapientia, & qui universam
 Ægyptiorum doctrinam callebat.
 Dicebatur autem tres ac viginti
 annos in adytis subterraneis man-
 sisse, Magiam interea doctus ab
 Ifide. Pancratem dicis, inquit
 Arignotus, præceptorem meum,
 virum sacrum, rasum, lineis indu-
 tum, doctum, pureque lingua
 Græca loquentem, procerum, si-
 mum, labiis promissis, cruribus-
 que gracilibus. Illum ipsum, in-
 quit ille, Pancratem, ac primum
 quidem quis esset ignorabam. At
 postquam vidi eum, si quando in
 portum appulsiſſemus, cum alia
 multa miracula facientem, tum
 crocodilis infidentem, & cum fe-
 ris versantem: illas verò eum re-
 verentes, caudisque adulantes,
 agnovi sacrum quempiam virum
 esse, paulatimque comitate mea
 me in ejus amicitiam & familiari-
 tatem insinuavi, aded ut omnia
 arcana communicaret. Ac tan-
 dem mihi persuadet, ut famulis
 omnibus in Memphide relictis, se
 solus sequeretur, neque enim defu-
 turos nobis ministros. Atque ex
 eo tempore sic vitam duximus.
 Cum in diversorium quodpiam
 venissemus, homo accepto janue
 veste, vel scopis, vel pistillo,
 vestibibus implicans, cum in id car-
 men dixisset, effecit ut ambula-
 ret, utque aliis omnibus homo vi-
 deretur. Illud ergo abiens, & a-
 quam hauriebat, & cœnam para-
 bat, instruebatque, atque in o-
 mnibus commodè subserviebat,
 ministrabatque nobis. Deinde
 postquam satis erat ministratum,

ὅπως ἐμψύχοιμι παρ' αὐτῷ. ἰδὲ
σκαιε γὰρ αὐτῷ, καίτοι πρὸς τὰ
ἄλλα σφαιροπῆδες ὡς μία δὲ πο-
τε ἡμέρα λαθῶν, ἐπῆκυσεν τ' ἐπω-
δῆς, ἡνὶ δὲ τερσύναντο, χεῖρ
ἐν σκοτεινῇ ὑπῆλθε. καὶ ὁ μὲν ὥχ-
ητο εἰς τὴν ἀγορὴν, ἐπιπλάμνεντο
ὑπὲρ αὐτῶν αἱ ἰδὲ ποιεῖν. ἐγὼ δὲ, εἰς τὴν
ὕστραιον ἐκείνην περὶ τὴν ἀγορὴν
παραμυθισάμενος, λαθὼν τὸ ὑπε-
ρον. χρηματίας, ὁμοίως ἐπιπλύν-
τας συλλαβὰς, ἐκείλῳ ὑδροφο-
ρεῖν. ἐπεὶ δὲ ἐμπλάμνεντο τ' ἀμ-
φορέα ἐχόμενοι, πείπασεν ἴφην, καὶ
μηκέτι ὑδροφορῶν, ἀλλ' ἰδίᾳ αὐτῆς
ὑπερεῖν. τὴν δὲ, ἐπέκειτο μοι πείθειν
ἔχεται, ἀλλ' ὑδροφορῶν αἰεὶ, ἀχρε-
ὴν εἰσπλησὶ ἡμῖν ὑδῶν τὴν οἰ-
κίαν ἐκαστῶν. ἐγὼ δὲ ἀμνηστῶν τὸ
παραμυθῶν, ἰδὲ δὲ γὰρ μὴ ὁ Παν-
κράτης ἐκαστῶν ἀγνοακῆσθαι,
ὅπερ ἐῖς ἴφην, ἀξίως λαθὼν,
ἀφῆκεν τὴν ὑπερεῖν εἰς δύο μέρη.
τὰ δὲ, ὑπερεῖν τὸ μέρος, ἀμφο-
ρέα λαθὼν, ὑδροφορῶν, καὶ αὐτῶν
αὐτῶν, δύο μοι ἐχόμενοι οἱ ἀφῆκεν.
ἐν τῇδε ὁ Πανκράτης ἐφίσηται.
καὶ σκεπὶς τὸ χυμῶδες, ἐκείνη μὲν
αὐτῆς ἐπῆκεν ξύλα, ὡς περὶ τὴν
τ' ἐπῆκεν. αὐτῶν δὲ ἀπὸ τῶν με-
λαθῶν, ἐκαστῶν ὅποι ἀφῆκεν ὥχ-
ητο ἀπῶν. καὶ ἐν ἴφην ὁ Δεινόμω-
χος οἶδα καὶ ἐκείνῳ ἀνθρώπῳ ποιεῖν
ἐκ τῶν ὑπῆλθε, καὶ δὲ ἡ δὲ ἴφην ἐξ ἡμι-
στίας γε. ἐκείνῳ γὰρ εἰς τὸν δρόμον
οἶον τέ μοι ἄγει αὐτὸν, καὶ ἀπῆκεν
χρηστικῶν ὑδροφορῶν, ἀλλὰ διήσῃ ἡ-
μῖν ἐπικληδῶν τὴν οἰκίαν ἐπαν-
ταλμῶν. καὶ παύειν καὶ δὲ ἐγὼ
τὰ περὶ τὴν ποικιλογῶντες γένους
ἀνδρες, εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ καὶ τ' με-
ρακίαν τῶν ἐν ἐνέῳ εἰς ἄλλοι κα-
ρεῖν ὑπερεῖν αἰετὶ τὰς ἀφῆκεν
ταῦτα, καὶ φοβεράς διηγήσεις, καὶ

poteram. Nam id mihi inuidebat,
quanquam in aliis erat facilis.
At quadam die in tenebroso augu-
lo clam illo delirescens, incanta-
tionem illam propius auscultavi.
Erat autem trisyllaba. Tum ille
cum pistillo mandasset quæ erant
agenda, abiit in forum. At ego
postridie illo apud forum occupa-
to, acceptum pistillum cum or-
nassem, syllabas illas simili modo
pronuntians, jussi ut aquam hau-
raret: & postquam plenam am-
phoram attulisset, desiste inquam,
neque aquam haurito amplius, sed
rursum esto pistillum. At illud
mihi jam non amplius volebat ob-
temperare, sed aquam assiduò
hauriebat, quoad hauriendo to-
tam domum nobis impleret. At
ego cum huic rei resistere non va-
lerem (timebam autem ne Pan-
crates reversus, id quod etiam
evenit, irasceretur) correpta se-
cure pistillum in duas partes disse-
co. At utraque pars amphoram
sumens hauriebat aquam: jam-
que unius loco duo mihi ministri
esse cœperunt. Interea Pancrates
supervenit: ac re intellecta, illas
rursus in ligna convertit, ut erant
ante carmen. At ipse me clancu-
lum relicto, nescio quònam pro-
fectus è meo conspectu evanuit.
At possis istud etiam nunc, inquit
Dinomachus, hominem ex pi-
stillo facere? Per Iovem, inquit
ille, dimidia ex parte scio. Nam
in priorem formam à me restitui
non potest, postquam semel aqua
fuerit: sed domus aqua refer-
ta, erit nobis claudenda. Non de-
sistetis, inquam ego, hujusmodi
monstra narrare viri senes? Alio-
qui horum saltem adolescentum

gratia, incredibiles istas, ac terribiles fabulas aliud in tempus dif-
ferte,

πως λάθωσιν ἡμῖν ἐμπληθεύοντες δει-
ματων, καὶ ἀλλοχότων μυθολογημέ-
των. φεῖδ' ὅσα ἐν χερσὶ αὐτῶν, μὴ
ᾧ τοιαῦτα ἐδίδραν ἀκύνει, ἢ λή-
παντες ὧ βίᾳ συνοχλήσῃ σιώνοντα, καὶ
ψοφοδεῖς ποιήσῃ, ποικίλης δ' δει-
σιδαιμονίας ἐμπιπλάντα. εὐγε ὑπέ-
μνησας ἡ δ' ὅς ο' Εὐκράτης, εἰπὼν
τῷ δεισιδαιμονίᾳ. τί γάρ σοι ὦ
Τυχιάδῃ, πῶς τ' τοιαύτων δοκεῖ,
λέγω δὴ χρησμῶν, καὶ θεσφάτων,
καὶ ὅσα θεοφορέμετοί τινες ἀναβοῶ-
σιν, ἢ ἐξ ἀλύτων ἀκύνεται, ἢ παρ-
θεντοῦ ἐμμετρεα φηγεσθῆναι, ὡς θε-
σπίζῃ τὰ μέλλοντα. ἢ δηλαδὴ ἐ τοῖς
τοιαῖτοις ἀπισήσεις; ἐγὼ δ' ὅτι μὴ
ἐ δακτύλιόν τινα ἐροῦνέχω, Ἀπόλ-
λαντοῦ δ' πυθῆς εἰκόνα ἐκτυπήσας
τ' σφραγίδος, καὶ ὅτ' ο' Ἀπόλ-
λαν φηγέται ὡς ἐμὲ, ἢ λέγω,
μὴ σοι ἀπιστα δέξω πῶς ἐμμετρεῖ
μεγαλαυχίαδ'. ἢ ᾧ ἐν Ἀμφιλόχῳ
πὶ ἡκιστα ἐν Μαλλῷ δ' ἦρωτο ὑπερ-
διαλεχθέντο μοι, καὶ συμβουλόσαν-
το ὑπὲρ τ' ἐμῶν, καὶ ἂ ἐῖδον αὐ-
τός, ἐῖλω ὑμῖν εἰπεῖν. εἶπα ἐξῆς
ἢ ἐν Περγάμῳ εἶδον, καὶ ἡκιστα ἐν
Παῖροις. ὁπότε γὰρ ἐξ Αἰγύπτου
ἐπανήεν οἴκαδ', ἀκύνει τὸ ἐν Μαλ-
λῷ τὸ το μαντεῖον, ἐπιφανέστατόν
τε, καὶ ἀληθέστατον εἶναι, καὶ χερσὶ
ἐναργῶς, πρὸς ἑπὶ δακρυόμενον,
οἷς ἂν ἐγράψας τις εἰς τὸ γραμ-
ματεῖον ὡς δαδὸν τῷ ἀσφῆτι, κα-
λῶς ἂν ἔχῃν ἡρησάμενον ἐν περὶ πλῶ
περιφθῆναι δ' χρησθεῖα, καὶ τι
περὶ μελλόντων συμβουλόσκαδ' τῷ
θεῷ. πῶς ἐτι δ' Εὐκράτης λέγον-
το, ἰδὼν οἱ τὸ πρᾶγμα ὡς χρη-
στὴν ἔμελλε, καὶ ὡς ἢ περὶ μικρὰς
ἐνῆρχετο τ' περὶ τὰ χρηστέα τρα-
γῳδίαι, ἢ δακύνει οἴχθεις δεινὸν μόν-
τον ἀντιλέγειν ἅπαντι, δὲ πλείων αὐτὸν ἐτι

ferre, ne clam nobis, terroribus
ac prodigiolis fabulamentis im-
pleantur. Parcendum ergo illis,
nec talibus audiendis sunt assuefa-
ciendi, quæ eos per totam vitam
comitantia perturbabunt, atque
ad omnem strepitum meticulosos
reddent, posteaquam eos omni-
gena superstitione impleverint.
Rectè admonuisti me, inquit Eu-
crates, quum superstitionem di-
xisti. Nam quid tibi Tychiade,
de rebus huiusmodi videtur? De
oraculis loquor, ac vaticiniis, &
quæcunque quidam numine afflati
proclamant, quæque ex adytis
audiuntur: aut quæ virgo nume-
ris eloquens prædicit. An videli-
cet nec talia credis? At non dico
me sacrum annulum habere, cu-
jus sigillum exprimit Apollinis
Pythii imaginem: nec mecum lo-
qui Apollinem: ne videar ad glo-
riam meam res incredibiles narra-
re. Cæterum quæ apud Amphi-
lochum audiui in Mallo, heros
mecum diu differente, deumquo
meis de rebus consulente, tum
quæ ipse vidi, volo vobis referre.
Deinde ex ordine tum quæ vidi in
Pergamo, tum quæ audiui in Pa-
taris. Cùm ex Ægypto redirem
domum, audiremque illud in
Mallo oraculum apertissimum si-
mulque esse verissimum, & sic
evidenter responsa dare, ut ad
verbum respondeat iis, quæcun-
que prophetæ quispiam in schedu-
lam inscripta tradiderit: rectè me
facturum putavi, si dum præter-
navigabam, experirer oraculum,
Deumque de futuris quidpiam
consulerem. Eucrate hæc adhuc
dicente, cùm viderem quàm lon-

gè res esset processura, eumque non brevem de oraculo incepisse
tragœdiam, ratus non expedire, uti solus contradicerem omnibus,

re-

ἀφελίοντα ἐξ Αἰγύπτῃ εἰς τὴν
Μαλλὸν, καὶ γὰρ πωλεῖν ὅτι μοι
ἄχθοντα παρῶν. καὶ γὰρ ἀντισ-
φιστὴ τὴν ψυχομῶτον, ἀλλ' ἐγὼ ἄπιμι
ἔφω Λεοντῆον ἐπιζητήσαν. δόμοι
γὰρ αὐτῶν πρυμνέων. ὑμῖς δ', ἐπεὶ
ἔχ' ἱκανὰ ἡγεῖσθαι τὰ ἀνθρώπων εἶνα,
καὶ αὐτὸς ἦν τῶν θεῶν καλῶς συνε-
πιληψομένους ὑμῖν τὴν μυθολογικὴν.
καὶ ἄμω λείπον, ἐξήεν. οἶδ', ἀσπῆροι
ἐλδύπερσιν λαΐοιμοι, εἰσὶν ὡς τὸ
εἰκὸς αὐτῶν, καὶ οὐ φοβέσθαι τὴν ψυ-
χομῶτον. πιαυτέ σι ὦ Φιλόκλης,
ὡς Εὐκράτης ἀπῶσας, ἦ καὶ νῦν τὴν
Δία, ὡς περ οἱ δὲ γλύκους πτόντες,
ἐμπεφουσὶν τὴν γαστέρα, ἐμῖται
δίοιμον. ἡδῶς δ' αἰ ποθεν ἐπὶ πολ-
λὰ ἐπ' ἡμέλῃ ληθεῖσθαι πρὸς μέγαν,
ὡς ἡμῶν, ὡς καὶ πρὸς ἐργαστήν
μοι ἡ μήτηρ αὐτῶν ἐνέκυρσεν. τί-
ρα γὰρ, καὶ δαίμονας, καὶ ἐκείνους
οὐκ ἔστι μοι δεῦν. Φιλ. καὶ αὐτὸς ὁ
Τυχάδης, πιαυτέ π' ἀπῆλυσται τὴν
διηγήσας. φασὶ γὰρ τοὶ μὴ μόνον
λατρεῖν, καὶ τὴν ὕδωρ φοβεῖσθαι ὁπότε
αἰ οἱ λατρεῖν κόντες δάκνουν, ἀλλὰ
καὶ πᾶς ὁ δαχθείς ἀνθρώπος δάκνῃ,
ἵσται τὴν καὶ δυνάμει τὸ δῆμον. καὶ
πᾶς αὐτὴν καλεῖν φοβεῖται. καὶ σὺ
τοίνυν ἴσθης αὐτὸς ὅτι Εὐκράτης
δαχθείς καὶ πολλῶν ψυχομῶτον,
μετὰ δυνάμει καὶ μοι δὲ διήμαλτον.
ἔστι δαίμονας μοι τὴν ψυχὴν ἐνέπλη-
σας. Τυχ. ἀλλὰ περὶ αὐτῶν ὦ φιλό-
της, μέγα τὴν ποῖσται ἀλγίστην φέρου-
σιν ἐργασίας τὴν ἀληθειαν, καὶ τὴν ἐπὶ
πᾶσι λόγους ἐργῶν. ὡς γὰρ ὡς ἡμῶν,
ἐδὲν ὡς καὶ περὶ τὴν καὶ ὡς ὡς καὶ
τῶν ψυχομῶτον.

sum illum communicasse; aded mihi mentem dæmonibus implevisti.
Tych. At bono animo sumus, atque, cum magnum adversus hu-
jusmodi res remedium habeamus, Veritatem, rectamque in rebus
omnibus rationem; qua si utamur, nullis hujusmodi vanis, stultisque
mendaciis turbabimur.

relinquens cum ex Ægypto adhuc
in Mallum navigantem (nam in-
telligebam molestam illis esse
meam præsentiam, ut pote qui
dissentirem, refelleremque ipio-
rum mendacia.) Atqui ego abeo,
inquam, quæsiturus Leontichum,
cum quo mihi opus est, ut collo-
quar. Vos autem, siquidem pu-
tatis res humanas non sufficere,
ipsos etiam Deos vocate, qui vo-
biscum fabulosas narrationes ca-
pessant. Atque hæc simul atque
dixi, discessi. Illi verò alacres
jam libertatem nacti, ut est veri-
simile muris epulis sese excipie-
bant, ac mendaciis ingurgita-
bant. His Philocles, apud Eucra-
tem auditis venio, per Iovem, ut
qui musto sunt poti, inflato ven-
tre, opus habens vomitu. Liben-
ter autem magno alicunde phar-
macum emerim, quod mihi ob-
livionem induceret eorum quæ
audivi, ne me nonnihil earum
rerum inhærens lædat memoria.
Nempe monstra, dæmones, &
Hecatas mihi videre videor. *Phil.*
Quin mihi quoque, ὁ Τύχιαδε,
tale quiddam ex tuo sermone per-
cepi. Aiunt enim non solum in-
rabiem verti, & aquam formidare
quoscumque rabidi canes momor-
derint: sed etiam si quem homo
morsus momorderit: eum quo-
que morsum non minus canino
valiturum: illumque eodem mo-
do formidaturum. Tu ergo videris
apud Eucratem à multis menda-
ciis morsus, mihi quoque mor-

ΙΠΠΙΑΣ, Η ΒΑΛΛΑ-
ΝΕΙΟΝ.

HIPPIAS, SEV
BALNEVM.

ARGVMENTVM.

¹ Balneum Hippia descripturus, principio ipsum artificem, à cognitione artium, atque peritia commendat. Orditur autem à loco communi, ita videlicet proponens, eos esse potissimum laudandos artifices, qui non solum verbis prolixè polliceri, aut de scientiis disputare soleant, sed qui ipso opere, hoc quod proficiuntur, praeferre possint: hunc locum exemplis aliquot illustrat, deinde ad praesens institutum accommodat. Proinde, inquiens, etiam mechanici artifices maximè laudandi illi sunt, qui non verbis tantum opera aliqua describunt, aut promittunt, sed qui re ipsa illa quàm optimè atque artificiosissimè extruunt, qualis & Hippias hic unus est, id quod opus ab eo, nempe balneum extractum, comprobatur: atque exinde ipsum balneum describit, situm, elegantiam, proportionabilitatem operis: deinde & utilitatem & oportunitatem omnium cellarum, & lavandi in eo usum commendans.

Τὼν σοφῶν ἐκείνης, μάλιστα ἔγωγε φημι δεῖν ἐπαινεῖν, ὅποσοι μὴ λόγους μόνον δεξιῶς παρέχοντο ὑπὲρ τῶν πραγμάτων ἰσχύον, ἀλλὰ & ἔργοις ὁμοίως τὰς τῶν λόγων ὑποσχέσεις ἐπιτελοῦσιν. καὶ γὰρ τῶν ἰατρῶν ὅ γε νῦν ἔχον, ὃ τὰς ἀεῖσαι ὑπὲρ τῆς τέχνης εἰπεῖν διωκόμενος μετὰ τελευτῇ τοσούτων, ἀλλὰ τὰς πράξεις π καὶ αὐτῶν μεμελετηκότες. ἀμείνων δ' & μεσοκῶς οἰμεν & ἀφαιρέσειν ῥυθμὸς, καὶ ἀρμονίας ἐπιστεμὸς, ὃ & ψάλλει, καὶ κίθαρεύει αὐτὸς διωκόμενος. τί γὰρ αἰ σοὶ τῶν στρατηγῶν λίγροι τὰς εἰρήνης δόξας κεραιέντες, ὅτι ὃ τάττειν μόνον, καὶ ἀδρανεῖν ἡσυχάζοντες, ἀλλὰ & πολεμικῶς

Ego ex sapientibus illos potissimum aio laudandos esse, qui non solum pro quibusque rebus praestantissimas orationes ediderunt, sed similibus factis ea comprobaverunt, quae verbis polliciti sunt. Nam prudens aegrotus eos medicos non accerset, qui quàm optimè de arte disserere possunt, sed qui in ejus usu se exercuerunt. Porior etiam est meo judicio, is Mulicus, qui psallendi, & citharæ puliandæ est peritus, quàm qui rhythmos, & concentus novit dijudicare. Quid enim tibi eos commorem imperatores, quos meritò praestantissimos censuerunt, quòd non solum aciem rectè instruere.

& milites oratione accendere nossent, sed etiam in prima acie pugnarent,

¹ Προσλαλεῖ, ut aliae nonnullae de quibus antè dixi. Marcil.

ἡδὲ τ' ἄλλων, καὶ χιρὸς ἔργα ἐπι-
δείκνυσθαι, οἷον τ' παλαιὰ μὲν, Ἀγα-
μέμνονα, καὶ Ἀχιλλέα, τ' ἑστέω δ',
τ' Ἀλέξανδρον, καὶ Πύρρον ἴσμεν μα-
γνότερον. ὥς δὲ πὶ ταῦτ' ἴδω; ἢ
γὰρ ἄλλως ἰστέον ἐπιδείκνυσθαι βυ-
λόμην, ἐκμητιώδην αὐτῶν, ἀλλ'
ὅτι ἐ τῶν μηχανικῶν οὐκ ἐνὶ ἀξίῳ
ᾤοντο, ὅποσοι ἐπὶ τῇ τεχνικῇ
λαμπρῶς ἡνέκοντο, καὶ μνημονεύει
ὁμοῦ τ' ἐκείνης, καὶ παλαιῶν τοῖς
μετ' αὐτὴν κατέλιπον. ἐπὶ οἷα τοῖς
λόγοις μόνον ἐγχαρμιασμένοι, σφί-
σι μὲν αἱ εἰσόδους μέλλουσι, ἢ σφὸς
καλοῖσι. τοῖσι δὲ ἀπερὸν τ' Ἀρχι-
μήδην ἡνέκοντο, καὶ τ' ἐκείνους Σώ-
κρατοι. τ' μὲν, Πτολεμαῖον χειροστέ-
μνον, καὶ τὴν Μέμφιν ἀπὸ πολιορ-
κίας, ἀπεροφῆ, καὶ Ἀφίρσιος ὁ πο-
ταμὸς. τ' δ', τὰς τ' πολέμους τελευ-
τῶν

rent, suæque strenuitatis speci-
men edere: cujusmodi prisca
illos Agamemnonem, & Achil-
lem: recentiores verò Alexan-
dram, & Pyrrhum fuisse scimus.
Quorum verò hæc dixi? Non
quod aliter historiam edere velim,
horum memini: sed quia mecha-
nicos etiam illos æquum est admi-
rari, qui artis contemplatione fa-
mam sibi compararunt, & eadem
opera suæ industriæ monumenta,
& opera posteris reliquerunt.
Quandoquidem qui se in dicen-
do duntaxat exercuerunt, Sophista-
rum potius quam Sapientum ap-
pellationem meruerunt. Talem
audimus fuisse Atchimedem, &
Cnidium Solstratum: quorum al-
ter Ptolemaum subjugavit, &
ho-

1 Καὶ τ' ἐκείνους Σώκρατοι τ' μὲν Πτολεμαῖον χειροστέμνον καὶ τὴν Μέμφιν ἀπὸ
πολιορκίας ἀπεροφῆ καὶ διαρῆς τῆς ἀποταμῆς] Solstratus ille Cnidius fuit celebra-
rissimus ille architectus, qui turrim in Pharo insula ædificavit, de quo Strabo lib. 17.
Plinius lib. 36. cap. 12. Ipse vero noster Lucianus supra, lib. quomodo hist. scrib.
Sed quod ait hoc loco Lucianus de Ptolemao & Memphi capta per Nili diversio-
nem, expecto, qui hoc me doceat: nullibi enim unquam legi eam historiam, &
quis fuit ille Ptolemæus, omnino me latet, & de ea Memphis rebellionem silent
historia. Tentabam me extricare legendum τὸν μὲν Πτολεμαῖον χειροστέμνον καὶ
Μέμφιν, id est, qui Ptolemao subiecit Memphin. Nam Ptolemæus Philadel-
phus, cujus tempore vixit ille Solstratus, & quo imperante & sumptus suppedi-
tante extruxit illam celebrem turrim in Pharo insula, inter amicos habuit illum
Solstratum Cnidium, nec unquam, quod sciam, nec ab illo nec ab alio captus
est. De Ptolemao Cerauno dicto incidit mihi quædam suspicio hæc intelligenda
esse, sed sine auctoritate. Nam Ptolemæus ille Ceraunus dictus vir præceps fuit,
& ad audacia facinora promptus, & qui cum major natu filiorum Ptolemæi 1 So-
teris dicti esset, à minore natu Philadelpho supplantatus fuerat patre communi fa-
vente Philadelpho, non dubito, quin omnia tentaverit, ut Philadelphum ex-
pelleret. Itaque suspicor eum Memphin occupasse, in qua obsessus à fratre jam
regnante fuit & captus. Sed tamen, si captus fuit, credendum est patre adhuc
vivente Ptolemao Sotere seu Lagi dicto id accidisse, scilicet jam privato & re-
gnante Philadelpho, cui regnum reliquerat. Nam si patre jam mortuo rebella-
set & captus fuisset, non est credibile Philadelphum eum vivum dimisisse, qui
post patris mortem duos fratres Leontiscum & Argæum (quorum hic ultimus ex
eadem matre Berenice natus erat) occidi curavit, non tam præcipitis audacitæ viros
nec tanta injuria affectos. Si conjecturæ credendum est, ista hæc mea non est
sine verisimilitudine. Si quis super hoc loco certiora docuerit, gratias agam lu-
bentissime. Palm.

ρης καὶ ἀφλίζαντα τῇ τέχνῃ. καὶ
Θαλῆς ὃ ὁ μιλῆσις αὐτῶν
ὑπογρόμῳ καθίστατο ἄεθρον ἀφ-
βίῳ αὐτῶν τ' ἑαυτοῖς, ἐπινοῶν καὶ ἑπι-
τ' ἑαυτοῖς μιᾷ νυκτὶ τ' Ἀλκυ-
ωνίδῃ, καὶ μηχανικῶς ἕως γε-
νόμενος, σφόδρ' ἐκίνοιστο, καὶ
συνεῖναι πειρασάμενος. τὸ μὲν γὰρ
Ἐπίε, πάντι δ' ἄνθρωποις. ὃς ἔμνηστον
πηνόσας τοῖς Ἀχαιοῖς τ' ἵπποις,
ἀλλὰ ἐστρατεύσασθαι αὐτοῖς ἐς αὐ-
τοῖς λίσσεται. ἐν δὲ ταῖς, καὶ
Ἰππίας τεταῖς καὶ ἡμέρας, μεμνη-
σθαι ἄξιον, ἀνδρὸς λόγοις μὲν, παρ-
όντι βέλῃ τ' πρὸ αὐτῶν γενομένης
στροφῆς, καὶ συνεινῆαι περὶ ὁρίων, καὶ
ἐρμηνεύσασθαι σφαιρῶν. τὰ δ' ἔργα,
πολὺ τ' λόγων ἀμείνω παρεχόμενα,
καὶ πῶς τ' τέχνης ὑποχείριον ἀπ-
ωληρῆναι, οὐκ ἐν τοιαύταις μὲν
ὑποχέριται, ἐν αἷς οἱ αὐτοὶ γε-
νέας ἡνύχθησαν, καὶ τ' γεωμετρι-
κὸν λόγον, ἐπὶ τ' δεξιότητι φασὶν
ἀνθρώπων τὸ τεύχον ἀκρίτως συ-
νιστῆναι. καὶ τοῖς τῶν γε ἄλλων ἔκ-
τος ἐν π' ἐπιστήμης ἔργον ἀπαι-
τούμενος, ἐν ἐκείνῳ ἀνδοκίμως
εἶναι περὶ ὁμοῦς ἐδέξιν. ὃ δ' μηχανι-
κῶν τε ὅντων τῶν αὐτῶν, καὶ γεωμε-
τρικῶν φαίνεται. καὶ ὁμοῦς ἔχοντες τῶ-
ν ἕως ἐν πᾶσι δέκνυνται, ὡς ἐν
αὐτῷ μόνον ἐπιστάμενος. πῶς μὲν γὰρ
περὶ ἀκρίων, ἐν ἀνακλάσει, ἐκ τῶν
ἑρῶν θεωρεῖται, ἐπὶ δ' ἐν ἀστρονομίᾳ, ἐν
τῇ παιδείᾳ τῆς πρὸ αὐτῶν ἀπὸ φησιν, οὐκ
ὀλίγον χρόνον ἀνείη ἐπαινεῖν. ἃ δ' ἐνα-
χρῆσθαι αὐτῶν τ' ἔργον κατεπλάγην,
οὐκ ὀκνήσω εἰπεῖν. καὶ μὲν γὰρ ἡ καὶ ὑπο-
θεσις, καὶ τῶν καὶ ἡμέρας βίῳ πάντι
πολλὰ, βαλάντιον καὶ ἀπὸ τῆς, πε-
ρίτοιχα δ' καὶ ἐν τῇ χρονίᾳ τῶν συν-
νοῖς γενομένη. Τότε μὲν ὡς ἐν

hostium triremes arte exussit
Thales Milesius quoque ante illos
Crete pollicitus, exercitum sic-
co pede se trajecturum, una po-
ste retro castra fluvium Alym cir-
cunduxit, tametsi non erat me-
chanicus: sed ingenii solertia, &
authoritate in congressibus maxi-
ma valebat. Nam per vetustum
est illud Epei commentum, qui
non solum Achivis equum fabri-
casse, sed etiam cum ipsis in eum
conscendisse fertur. Inter hos &
Hippias hujus cui nostra ætate vi-
xit, æquum est meminisse, viri
indicendo quantum quivis prio-
rum exercitati, ingenio acuti,
menteque exprimenda maxime
perspicui. Qui opera sermonibus
longè præstantiora exhibebat, &
quæ arte sua pollicebatur, etiam
efficiebat: neque verò in hujus-
modi promissionibus, quibus ipso
prioris ætate floruerunt: sed jux-
ta geometricam rationem, pro-
posita, quod ajunt recta linea
triangulum, exquisitè constituit.
Atque aliorum unusquisque uno
sux facultatis opere decerpto, in
quo excellere dicatur, aliquis esse
sibi videtur. Hic verò mechani-
corum, geometricorum, harmo-
nicorum, & Musicorum prima-
rius apparet. Ita perfecte tamen
horum unumquodque demon-
strat, ac si illud unum sciat. Nam
ejus de radiis, de percussioni-
bus & speculis scientiam: præ-
terea Astronomiam, in qua qui
ætate præcellerunt pueros fuisse
ostendit, laudare non esset exigui
temporis. Sed ejus opera quæ nu-
per cum admiratione vidi, refer-

re non gravabor. Est enim argumentum commune, & nostra æ-
tate per frequens, balnei constructio: sed solertia, & in hoc com-
muni argumento admirabilis est industria. Locus erat non planus.

sed

sed acclivis, & arduus: quem ex
utraque parte mirum in modum
humilem accipiens, alteri æqua-
vit, posito omni operi firmissimo
fundamento, quo superstructi æ-
dificii certitudinem confirmaret,
factisque editissimis fastigiis, sibi-
que ad firmitatem cohærentibus,
ut totum opus roboraret. Cæte-
rùm quæ superstructa sunt, loci
magnitudini congruunt, rectæ-
que compagi accommodatissima
sunt, & lucis rationem servant.
Altum est vestibulum, latos habet
gradus, supinum magis est quàm
arduum, ut sit facilis ascensus.
Ingressientem communis domus
ampla excipit, in qua pedisequi
& ministri commodè versentur:
ad lævam verò sunt ædiculæ ad
delicias comparatæ. Hæc itaque
balneo maximè sunt decora, a-
mœni multaque luce illustrati re-
cessus: deinde continua illis do-
mus, longè quidem præstantior,
quàm ut balneo conveniat: sed
necessaria ad suscipiendos opu-
lentiores. Post hanc sunt ædicu-
læ deponendis vestibus suffi-
cientes: & media domus fasti-
gio excelcissima & luce clarissi-
ma, tria aquæ frigidæ lavacra
continens, Lacedæmonio lapide
exornata. In eadem sunt marmo-
ræ imagines antiqui operis, al-
tera Sanitatis, ælæra Esculapii.
Ingressos excipit domus sensim
incalescens, calore non influvi
occurrente, oblonga, circum
orbiculata. Post hanc ad dextram,
admodum clara habitatio ad sua-
vem unctionem præbendam, ex
utraque parte aditus habet Phry-
gio lapide decoratos, & à palæstra
venientes excipit. Deinde supra
hanc alia est habitatio omnium

ἀπάντων κράλλιστος, ἤναι π, καὶ
 ἔνθα ἰεῖται ὡς ὁπότε ἴσται, καὶ ἐνδοξα-
 δωμέναι ἀνταρτίστους, καὶ ἐκτυλίττα
 ὠφελιμώταται, φρυγία ἐ αὐτὸς
 εἰς ὅσον ἴσται ἀνταρτίστους. ἐξῆς
 ἢ ὁ θερμὸς ὑποδὲ χερσὶ ἀφ' ὁρμῆς,
 ἢ νομάτι λίθῳ ἀφ' ἐκταλλήνῳ. ὅδε
 ἔνδοξος, κράλλιστος, φωτὸς τε πολ-
 λὰ ἀνάμεικτος, καὶ ὡς πορφύρεα διώ-
 σιστῆρος. πρὶς ἐ ἴσται θερμὸς πύ-
 λαις πύρεχθι. λησπύρῳ ἢ. ἐνεί-
 σοι μὴ τῶν ἀφ' ἧ αὐτῶν οἶκον αὐ-
 τὸς ἐπανίσταται, ἀλλὰ ταχίαν τῶν
 ἐπὶ τὸ ψυχρὸν, δι' ἥρμῃ θερμῷ
 οἰκνύσας. καὶ ταῦτα πάντα ὑπο-
 φάει μετὰ τῶν, καὶ πολλὰ τῇ ἔνδο-
 ξίᾳ, ὡς πρὸς τῶν ἀνάλογα,
 καὶ πλάτη τῶν μήκει σύμμετρον,
 καὶ πανταχὺ πολλὰ χαλκίς, καὶ
 ἀφ' ὁρμῆς ἐπανίσταται. καὶ γὰρ τὸ κράλλον
 Πίνδαρον, δόρυ μὲν ἔργον, πρὸς ὅ-
 σον χερσὶ θερμῷ τηλαυγές. τῶν δὲ
 αἰνέσας τὴν αὐτῆς μάστιγι, καὶ ἢ
 φέγγας, καὶ τὸ φάσμα μὲν μνηστῆ-
 μένοι. ὁ γὰρ σφόδρα ὡς ἀληθῶς ἰπ-
 πίας, τὸ μὲν ψυχρὸν οἶκον, εἰς
 βορρῇ ὡς ἐκχωρήσας ἐπείσσει, ὅσα
 ἀμύριον ὅδε ἢ μεσημβρίᾳ αἴρος.
 τὸς ἢ πολλὰ ἢ θάλασσαν δεινύσας,
 νοτῶν, καὶ εὐρῶν, καὶ ζιφύρων ὑπὲρ
 κί. πᾶσι τοῖς ἐπὶ τῶν λίθων,
 παλαιῶν, καὶ τῶν κινῶν τὸ ἴσται
 σποφυλακῆντων καὶ ἀποδῶν, ταχίαν
 τῶν ἐπὶ τῇ λατρῇ, καὶ μὴ ἀφ' ὁρ-
 μῆς τῶν ὅδον ἔχοντας, ἢ χερσὶ
 πῆ, καὶ ἀνταρτίστους. καὶ μὴ με-
 τὰ τῇ πρὸς μικρὸν ὅσον ὡς ἴσται
 νοί, κρσμεῖν τῶν λόγων ὡς ἀνταρτίστους.
 τὸ γὰρ ἐν τοῖς κινῶν, καὶ ἐπὶ ἴσται
 xavitandæ gratia? Neque suspicetur quisquam me opus exiguum
 oratione exornandum suscepisse. Nam in rebus communibus, nova

pulcherrima, & ad standum, se-
 dendumque accommodatissima,
 & ad immorandum minime no-
 xia, & ad volutandum utilissima,
 & ipsa Phrygio lapide ad sum-
 mum tectum relucens. Deinceps
 calidus fulcipit transcursus, No-
 madio lapide coagmentatus. Por-
 rò interior habitatio elegantissi-
 ma, & luce multa plena est, &
 instar purpuræ renitet: hæc tria
 thermarum labra exhibet. Cæte-
 rum tibi jam loto licet viam
 non per easdem habitationes re-
 metiri, sed celeriter ad frigidam
 per vaporarium leniter tepescens
 reverti. Et hæc omnia magna lu-
 ce, multoque dici splendore in-
 tus splendent. Præterea altitudi-
 nis inest proportio, conveniunt
 latitudines cum longitudinibus:
 & ubique multa venustas, & ele-
 gantia efflorescit. Etenim ex præ-
 clari Pindari sententia, Opus ex-
 ordientibus, eminus fulgens ap-
 ponenda facies: quæ & ipsa ele-
 gantia, & lumine ac fenestris con-
 stit. Etenim verè sapiens Hippias
 frigido balneo accommodam ha-
 bitationem, ad boream proceden-
 tem fecit, nec aëris meridiani ex-
 pertem. Eas verò quæ multo calo-
 re indigent, Noto, Euro, & Ze-
 phyro subjecit. Quid ad hæc tibi
 palæstras memorem, & vestes as-
 servantium communes habitatio-
 nes, compendiosam non proli-
 xam ad balneum viam habentes,
 tum utilitatis capiendæ, tum no-
 com-

τ Νομάτι λίθῳ διακακοκλήνῳ. Sic venit Opsopæus. De Nomade lapide in
 Latinis auctoribus nihil legi. Numidico lapide debebat credo vertere, nam Numida
 dicuntur Græce Νομάδες. Tum διακακοκλήνῳ male venit ex τινὲς, melius,
 ἢ ἡρετῆβαινι dixisset. Palm,

σαι γάλλους δειγμά, ὁ μικρὸς σφί-
 φίας ἔργα πύρεται. οἷον ἔτι δὲ τὸ
 ἔργον ὁ θεὸς αὐτὸς ἡμῶν ἰππίας ἐπι-
 δέξαι, πᾶσας ἔχει τὰς βαλανείας
 δρεῖδας, τὸ χροῖον, τὸ εὐκλειδῶν,
 τὸ Διφίλῳ, τὸ σύμμετρον, τὸ πρὸ
 τῆς πόλεως ἡρώδου, τὸ τῶν χροῖον
 ἀνφωλῶν περιχρόνον. καὶ πρὸς τῇ
 ἄλλῃ ἀντιόχῳ πεπονημένον. ἀμφόδων
 μὲν ἀντιόχῳ δυοῖσι ἀναχρηστοῖσι, ἐξό-
 δους τε πολλὰς πύρεται. ὁρῶν δὲ
 διττὰς δηλώσεις, τῶν μὲν δι' ὕδατος, καὶ
 μυκήματος, τῶν δὲ δι' ἡλίου ἐπι-
 δεικνυμένων, ταῦτα ἰδὼν μὴ δα-
 δῆναι τὸ ἀξίον ἰππίων τῶν ἔργων,
 οὐκ ἀνείχετο μοῖον, ἀλλὰ ἔειπε
 οὕτως, μᾶλλον δὲ βασκαίῃ μοι εἶναι
 ἔοικεν. ἐγὼ μὲν εἰς δώματιν ἔτι
 ἔργον, καὶ τὸ πικρὸν, καὶ δημι-
 ζῶν ἡμεῖς ἀμύνωμεν τὸ λόγον. εἰ δὲ θεὸς
 παρῇ, ἔτι λυσσαδῶν ποτι, πολ-
 λὰς οἶσα ἔτι ἄλλας ἔχει τὰς χρῆ-
 νησιν μοι τὸ ἰππίων.

comminisci pulchritudinis speci-
 mina, non exiguae sapientiae tri-
 buo: quale hoc opus admirabilis
 Hippias nobis edidit, omnes bal-
 nei præstantis partes complectens,
 utilitatem, opportunitatem, cla-
 ritatem, proportionem, quod
 loco est accommodatum, quod
 tutum usum exhibet. Præterea
 reliquo artificio exornatum, bi-
 viorum necessariorum duplicibus
 secessibus, multisque januarum
 egressibus munitum: geminisque
 indicii, uno per aquam & soni-
 tum, altero per solem horas de-
 monstrans. Quibus visis, conve-
 nientem operi laudem non tribue-
 re, non solum insipientis, sed
 etiam ingrati, imò potius invidi
 esse existimavi. Itaque ego pro
 virili cum operi, tum opifici, &
 effectori, verbis gratiam repen-
 do. Quòd si quando Deus copiam

lavandi fecerit, scio me complures alios habiturum, qui communes
 mecum ejus laudes habebunt.

ΠΡΟΣΛΑΛΙΑ, ἢ
 ΔΙΟΝΤΟΣΟΣ.

PRÆFATIO SEV
 BACCHVS.

ARGVMENTVM.

Præfatio quadam est, quales & nostri homines in enarrandis autho-
 ribus, aut aliis rebus tractandis, ipsis operibus præmittere solent.
 Monet autem Lucianus auditores suos, ne solum compositionis no-
 vitatem in scriptis suis spectent, neve ideo pro parvis aut conte-
 mnendis illa habeant, quia comica, ac satyrica quadam, sub dia-
 logi gravitate tractet, sed magis ipsam rem spectent: ne idem illis,
 quod Indis olim, accidat, dum Bacchi exercitum ut muliebrem,
 & à re militari alienum contemnunt. Deinde autem & veniam
 precatur etati, si paulò verbosior aut loquacior nonnullis fortè
 videatur, factum suum etiam hic, collatione quadam Indorum
 cohonestans.

Qπ ὁ Διόνυσος ἐπ' Ἰνδὸς
 τραπατῆλασε, καλὸν γὰρ
 εἶναι οἶμῳ ἔμῳ ὑμῖν
 διηγήσασθαι βακχικόν,
 φασὶν ἔτι καὶ ἀφροίσηται
 μὲν τὰ πρῶτα τῆς ἀνθρώπου τῆς
 ἐκεί, ὅτε καὶ ἀγαθὸν ἐπιούσης. καὶ ἄλ-
 λοι ἢ ἐλπίαν τῷ πολέμῳ, ὡς αὐτῇ-
 κα μάλιστα συμπατηησομένη ὑπὸ τῇ
 ἐλπίαντων, εἰ ἀνελθῶν. ἤκειον γὰρ
 οἶμῳ τῷ σκοπῶν ἀλλοτρίᾳ ὑπὸ τῇ τρα-
 πῆς αὐτῇ ἀγέλλονται, ὡς ἢ μὴ φά-
 λαγγε αὐτῇ, καὶ αἱ λόχοι, γυναικες
 εἶναι ἐκφρογες, καὶ μεμηνῆαι, κι-
 τὰ ἐστειμέναι, νεφέλας ἐνημέναι,
 δόρυ ἄπειρα μικρὰ ἔχουσαι, ἀσίδη-
 ρα, κίττωσιλα ἑταῦτα, καὶ πῖα
 πελῶει καὶ ἑταῖρα, βομβῶντα, εἰς
 μένον ἀσπασάμεναι. ἁπλοῖσι γὰρ εἰκα-
 ζοι ἑταῖρα τῶν παλαιῶν. ὀλίγας δὲ πῖας
 ἀρροίχας ἱκανοὺς ἐνέμεναι γυνῆς κόρ-
 φας ὀρχασμένας, ἑταῖρας ἔχοντας κε-
 ραῖτας, οἷα πῖας ἀπὸ γυναικῶν ἐλ-
 ροῖς ὑποφύονται. καὶ τῇ στρατηλά-
 τῳ αὐτῶν, ἐφ' ἑταῖρας ὀλίγας
 παρὰ τῶν παλαιῶν ἑταῖρας, ἀρροίχοι
 ἀκροῦσαι, ὅτι ἐπ' ὀλίγῳ χροῶνται
 τῷ παρῶν, κερσὸν φέρει, βοτρυοῖς
 ἐκασταμένον, μετὰ τῷ κόμῳ
 ἀναδεδεμένον ἐν πορφύρεϊ, καὶ
 χρυσῇ ἐμβλάδῃ. ὑποστρατηγῶν ἢ δύο,
 ἑταῖρα μὲν πῖα βραχὺν πρὸς οὐδὲν,
 ὑποπαχὺν, ὡς γὰρ ἔστιν, ριπῶνται,
 ὅτε μεγάλα ὄρη εἶχοντα, ὑποτρο-
 χῶν, νάρθηκι ἐπεριδύμενοι, ἐπ' ὅν
 τὰ πολλὰ ἐκπύοντα ἐν κερσῶν,
 καὶ τῶν πῶν πῖαν πῖαν πῖαν

Quo tempore Bacchus
 exercitum adversus In-
 dos duxit (nihil enim,
 ut puto, prohibet, quo-
 minus Bacchicam fabu-
 lam vobis narrem) ferunt ipsum
 ita ab illius regionis hominibus
 fuisse initio contemptum, ut ac-
 cedentem irriderent: imò temeri-
 tatem illius miserarentur, ut qui
 protinus ab elephantis conculcare-
 tur, si adversa acie occurreret.
 Audierant enim, opinor, explo-
 ratores de ipsius exercitu absurda
 renuntiantes, Nimirum phalan-
 gem ipsi & manipulos constare ex
 mulieribus infans & furentibus,
 hedera redimitis, cervina pelle
 amictis, hastas quasdam geren-
 tibus, non ferro, sed hedera con-
 fectas, tum scuta quaedam levia
 quæ resonarent: liquis tantum-
 modò attigisset: nam & tympana
 clypeis assimilabant. Esse præterea
 paucos quosdam rusticos juvenes
 audos, qui cordacem saltarent,
 caudas & cornua haberent, qua-
 lia hædis recens natis succrescunt.
 Ipsum verò exercitus ducem, cur-
 ru vehi junctis pardalibus tracto,
 penitus imberbem, neque vel
 tantillum genis pubescentem,
 cornigerum, racemis coronatum,
 mitra purpurea comam revin-
 ctum, aureis cothurnis calcea-
 tum. Secundum verò ab impera-
 tore locum obtinere duos, quo-
 rum alter brevis erat staturæ, se-

1 Ἀπλοῖσι γὰρ εἰκαζοι] Interpositio (ἀπλοῖσι γὰρ εἰκαζοι καὶ τὰ τύμπανα.)
 Marcil.

2 Οὐρας ἔχοντας κεράτας] Οὐρας ἔχοντας ἑταῖρας. Idem.

3 Οὐρας

ταρμαξέρχω αὐτῶ. ἔπειτα ἢ περὶ
 ἄνθρωποι, τῶν πῶς νέρην κοι-
 κότες, κομήτων τὰ σείλη, κίρτα
 ἔχοντα, βαθυπύργα, ὀρίλοι, καὶ
 θυμικόν. γατῖρα μὲν, σύριχα φι-
 ροντα, τῇ διεξῆς, ῥέδδον καμπύ-
 λων ἐπηρεμίων, καὶ ἀελοκίρτων
 ὄλοι το γὰρ πῶς, καὶ τὰ γυναι-
 κῶν φοβία αὐτῶν, καὶ σείειν ἐνέμω-
 μένας τὰς κόμας, ὁπότι ἀετοί, καὶ
 βοῶν ἰὺ οἱ. τὰτο δὲ εἰκάζειν κα-
 λῖα αὐτῶν τὸ διαπτόν. τὰς δὲ
 οἱ ποιμένας, διηρπάζει ἡδὺ ὑπὸ τῷ
 γυναικῶν, καὶ διαπτόντα ἔπ' ἑλόντα
 τὰ θρίμματα. ὡς φάσκει γὰρ π-
 ρας αὐτὰς εἶναι. ταῦτα οἱ Ἰνδοί,
 καὶ οἱ βασιλεῖς αὐτῶν ἀκούοντες, ἐγί-
 λων ὡς τὸ εἶδος, καὶ ὡς ἀντιπεί-
 ζαι, ἡ δὲ αὐτῶν ἐξῆν. ἀλλ' εἰ-
 σὺ ἀρετὰς γυναικῶν ἐπαφῆσαι
 αὐτοῖς ἐπὶ πλεῖστον ἤρουντο, οἷον ἢ
 ἐνικαὶ αἰχρὸς ἰδοῦν, καὶ φονεῖν
 γυναικῶν μεμνημένους, καὶ θηλύμιτρα
 ἀερόντα, καὶ μεθύνοντες μιζέοντες γ-
 ῥοντο, καὶ ἡμιστραπύων ἄλλοι, καὶ
 θυμικὸν ὀρχήσαντες, πάντες γαλοῖναι.
 ἐπεὶ ἢ ἡγελλεῖς πυρπολῶν ὁ θεὸς ἡδὺ
 πῶν γυναικῶν, καὶ πόλεις αὐτάνδρους
 κατὰφλεγον, καὶ ἀνάπτον τὰς ὕλας,
 καὶ οἱ βροχεῖ πῶς πῶν Ἰνδικῶν
 πυρρὸς ἐμπιπλῆκος, ὅπλοι γὰρ τοῖς
 διοιουσιν τὸ πῦρ κατεῖχον αὐτοῖς,
 καὶ οἱ περιεμύον. οὐκ αὖτε ἡδὺ πῶν
 ἀνελκύσαντες τὰ ὅπλα, καὶ τὰς
 ἐλέφαντας ἐπιστάσαντες, ἐῖς χαλινά-
 σαιοντες, καὶ τὰς πυρρὸς ἀναγέρουσι, ἐπὶ
 αὐτοῖς ἀντιπείζονται, καὶ φροντίζοντες μὲν
 ἐν τῇ, ἐρχόμενοι ἢ ὅμως, καὶ
 σιωτῶντες ἀντιπείζονται αὐτοῖς γὰρ
 πῶν, τὸ ἀντιπείζονται γὰρ πῶν.
 ἐπὶ ἢ πλεῖστον ἡγελλεῖς, καὶ εἰδὼν ἄλ-
 ληνας, οἱ μὲν Ἰνδοί, ἀετοῦσαντες τὰς
 ἐλέφαντας, ἐπὶ τῶν φάλαγγας. ὁ
 Διόνυσος ἢ, τὸ μίσην μὲν αὐτοῖς εἶχε.

conspēctum venerunt, Indi collocatis in acie prima elephantis
 exercitum adduxerunt. Bacchus

collegam. Alter monstrosus ho-
 mo, qui partibus inferioribus hir-
 cum referret, in cruribus crines
 haberet, cornutus, promissa bar-
 ba, iracundus, & animosus esset :
 qui læva fistulam, dextra baculum
 incurvum attollendo gereret, &
 universa castra circumfiliaret, quem
 mulieres timerent, & quum ac-
 cederet, comas vento agitas
 quaterent, & clamarent evohe :
 quo nomine earum dominum vo-
 cari conjice. Greges verò à mu-
 lieribus esse jam discerptos, & vi-
 vas adhuc pecudes dilaniatas. Nam
 esse crudivoras illas. His auditis
 Indi, eorumque rex, ridebant ut
 parerat, neque obviam instructa
 acie prodire dignabantur. Sed si
 propius accederent, mulieres in
 eos immittere statuebant: quòd
 putarent turpe sibi esse, vincere
 & neci dare mulieres furentos, &
 ducem effœminatum, & temu-
 lentum parvum senem, & semi-
 militem alium, nudosque salta-
 tores, ridiculos omnes. Sed pos-
 steaquam nuntiatum est Deum in-
 cendio regionem vastare, & ur-
 bes cum ipsis viris comburere, &
 sylvas incendere, ac brevi tempo-
 ris spatio totam Indiam igne im-
 plevisse (nam ignis telum est Bac-
 chi, à patre acceptum, & ex ful-
 mine oriundum) tum diligenter
 arma sumpserunt, instratis & fræ-
 natis elephantibus, dorsoque im-
 positis turribus in eos adverso ex-
 exercitu prodierunt, etiamdum ta-
 men contemnentes, & irati, &
 comminuere properantes ipsis
 cum castris imberbem illum im-
 peratorem. Postquam autem pro-
 prius accesserunt, & in mutuum

verò ipse medium tenebat. Sile-

Ἐ κίρας ὃ αὐτῷ, Ἐ διξίῃ μ, ὁ
 Σαίλινος. Ἐ δ' αὖτις ὃ, ὁ Πάν
 ἤγενε. λοχαγοὶ δ', καὶ παξίεροι,
 σάτοροι ἔκαστος ἑστῆκεισαν. καὶ τὸ μ
 σάδην, ἡ ἀπασι τὸ εὐ οἱ. δι-
 γης δ' τὰ τυμπανα ἐπαλαίτο, καὶ
 τὰ κυμβαλά τὸ πολεμικὸν ἐσήμα-
 νει. καὶ τ' σατύρων πρὸ λαδὼν τὸ κί-
 ρας, ἐπήλυθε τὸ ὄρεθον. καὶ ὁ Ἐ
 σαίλινος ὄνθ', ἐνυάλιον π' ὠκύνε-
 τε. καὶ αἱ κραυαὶ δὲ, σὺν ὀλοφυγῇ
 συνεπήδησαν αὐτοῖς, δράκοντος ὑπε-
 ζωσμένης, καὶ τ' θύρῳ ἀκρων ἀπο-
 γυμνῶσαι τ' σιδηροί. οἱ Ἰνδοὶ δ', καὶ
 ἐλέφαντες αὐτῶν, αὐτῶς ἐκκλίναν-
 τες, σὺν ὁδοῖσι πόσσω ἐφύζον,
 εἰς ἐνὸς βέλους θύειαν ὑπομειναι-
 τες. καὶ τέλθ', καὶ ἀκράτος ἐκλώ-
 πισαν, καὶ αἰχμὰς λαβὼν ἀπήγοντο
 ὑπὸ τ' πῶς καὶ κτελόμενοι, ἐργω
 μαθόντες ὡς σὺν ἐχθρῷ ἀπὸ τῆς
 ὡφείτης ἀποῆς καὶ ὄρονεν ξένων στρα-
 τῶν πύδων. ἀλλὰ τί ὥς τ' Διόνυσον
 ἔπος ὁ Διόνυσος, εἴποι πρὸς ἄν. ὅπ
 μοι δοκῶσι, καὶ ὥς χαίρειν μὴ με
 κρυβανθῶν, ἢ πλείως μὲν ὑπο-
 λαβῆτε, εἰ τῷ ἐκείνῳ πῶς ποῖς,
 ὅμοιον π' ἀγρῶν οἱ πολλοὶ ὥς τῆς
 κριτῆς τ' λόγων τοῖς Ἰνδοῖς κείνοις,
 οἷον ἔ' ὥς τῆς τῆς ἐμῆς. οἰστροὶ γὰρ
 σατυρικῆς; καὶ γελοῖά π' αἶ, καὶ κρ-
 μιδοὶ καμικῆς παρ' ἡμῶν ἀκρεῶς,
 τοιαῦτα πῶς δόκουν, σὺν οἷς ὅπ
 διζαν αὐτοῖς ὑπὲρ ἡμῶν. οἰστροί,
 εἰς τὴν ἀρχὴν ἀφικνῶνται, ὡς
 εἰδὲν δέον παρέχον τὰ ὅσα κάμους
 γυναικεῖς, καὶ σκιρτήμασι σατυ-
 ραῖς, καὶ ἄλλοις δὲ τ' ἐλεφάν-
 των. εἰδὲ, ὡς ἐπὶ τοῖς τοῖς π' ἡκοι-
 τες, εἰς τὴν ἑκτὴν σίδηρον ὀρέγοντες,
 εἰς ἣν ἔπος ἐπαινεῖν τολμῶσι, τὴν πα-
 ραδῶν Ἐ πρῶτον πρὸς πηρονομή-
 νοι, ἀλλὰ γὰρ ὡν ἐπαλάττωμα
 αὐτοῖς, ὅπ' ἡ καὶ νῦν ὡς ὥς π-
 ρὸς ποτὶ τὴν πλεῖστον ἐγγέλωσιν

nus cornu dextrum, Pan fini-
 strum ducebat: manipulorum du-
 ctiores, & centuriones Satyri erant
 interpoliti: signum omnibuserat
 Evohe. Statim percussa tympana
 perstrebebant, ipsaque cymbala
 classicum canebant: unusquisque ē
 Satyris accepto cornu orthium oc-
 cinebat. Tum Sileni asinus Mar-
 tium quiddam rudis: & Mænades
 cum ululatu in eos insilierunt,
 succinctæ draconibus, atque ex
 summis thyrsis ferrum denudan-
 tes. Indi autem, eorumque ele-
 phantes, ilico declinantes nullo
 ordine fugiebant, non ausi intra
 teli iactum venire. Tandem vi
 capti sunt, abductique captivi ab
 iis quos antè deridebant: re ipsa
 experti quam non oportuerit pri-
 ma statim fama adductos, pere-
 grinum exercitum contemnere.
 Sed quid ad Bacchum ille Bacchus,
 dixerit aliquis? Nam mihi vide-
 tur vulgus (ac per Gratias obsecro
 ne me insanire, aut prorsus temu-
 lentum esse suspicemini, si mea
 cum Diis comparo) eodem quo
 Indi illi modo erga novas oratio-
 nes affectum, quemadmodum &
 erga meas. Rati enim satyrica, &
 ridicula, valdeque comica ex no-
 bis audiri, istiusmodi crediderunt,
 nescio, quòd ita illis de me visum
 esset. Alii, ne principium qui-
 dem attingunt, quasi nihil sit o-
 pus aures præbere proterviæ mu-
 liebri, & saltationibus satyricis,
 ab elephantis descendendo. Alii
 verò tanquam ad tale quid venien-
 tes, invento pro hedera ferro, ne-
 que sic laudare audent, inaudita
 rei novitate perturbati. Sed con-
 fidente animo illis denuntio, quòd
 si in præsentia quoque, ut antea
 facere consueverunt, festivitatem
 ipse-

καρηδαρῶν ἔβειπαπτομένην ἰοί-
 κεν. εἶτα ἄφνω φωνή τι λαμπρὰ,
 καὶ φθέγμα τροχῶν, καὶ πνεῦμα λι-
 γροχὸν ἐγγίνεται αὐτῷ, καὶ λαλίστα-
 τος ἐξ ἀφροσύνης ἐστίν. ἐπὶ ἂν
 ἐπιστομίους, παύσεως αὐτὸν μὴ
 ἄλλ' σιωπῇ λαλῇν, καὶ ἤσεις με-
 κρὸς σωείρειν. σιωπῇ μὲντοι πάν-
 τε, καὶ ἡσυχία, καὶ κατὰ τὸν
 Ὀμήρου ἐκείνου ῥήτορα. νιφάδες τε
 γαῖρ' ἰοικύτα χριμαστέοντι διεξέρχον-
 ται. ἐπὶ δ' ἀποχρήσθ' σοι κύκνοις καὶ
 πῶν ἡλικίας εἰκίσται αὐτῆς, ἀλλὰ
 παρρηγῶδες τι πυκνόν, καὶ ἐπίτρο-
 χον σαρὰπληστον, ἄλλ' βαθείας
 ἐσπέρας. τὸν πεῦθεν ἢ ἤδη ἀφ' ἐπι-
 σης αὐτοῖς τ' μέθης, σιωπῶσι, καὶ
 αὖτε τὸ δ' ἡγεῖται ἀναπείχουσι. τὸ
 μὲντοι ὡραῖον ἐξέσθαι εὐδὲ πω εἶπον.
 ἡ γὰρ ἀπελθὼ ὁ γέροντι μετὰ κα-
 πνέλειαν ὅν διεξήλθ' ἡ λόγον, δυνά-
 τος ἡλὶς κωλυθεῖς, ἐπὶ πύργῳ αὐ-
 τὸν ἐπεξελθὼν, ἐς νύκτα πῶν, αὖ-
 τις ἐπειτα σαρὰπλη, ἀ πύργῳ λί-
 γροντι ἢ μέθῃ αὐτὸν κατέλιπε. ταῦ-
 τὰ μοι κατὰ τὸ μῶρον εἰς ἔμφυ-
 τὸν ἀπεισώφθω. καὶ μετὰ τὸ Δία
 σὺν ἂν ἐπ' ἐκπαύομαι τὸ ἐπιμύ-
 διον. ὅρα π' ἄρα ἤδη καθότι τῷ μύ-
 θῳ ἴοικα, ὥστε ἡ μὲν τι ὡραῖον αἰ-
 ρῶν, ἢ μέθῃ αἰτία. εἰ ἢ πινυῖα δό-
 ξει τα λεγόμενα, ὁ σιλωτὸς ἄρα
 ἡ ἴλιος.

milis. Quare siqua in re desipiamus, in causa est ebrietas. Sin
 prudenter dicta videntur quæ produximus, Silenus certè fuit pro-
 pitius.

helucolaborantem, aut mero pro-
 lutum refert. Deinde ex impro-
 viso clara voce & loquela vehе-
 mente, & spiritu acuto innatis
 ipsi, ex mutissimo fit loquacissi-
 mus. Sed nec obturato ore illum
 compescueris, quominus conti-
 nuè loquatur, & longos sermo-
 nes connectat: ea quidem omnia
 sapienter & ornate, & juxta Ho-
 mericum illum oratorem conte-
 xendo. Nam hybernis nivibus
 consimilia differunt. Neque verò
 sufficiet, ut illos ætatis ratione
 cum cygnis compares, cum cica-
 darum cantillationi simile quid-
 dam, densum, & volubile com-
 ponant, ad profundam usque ve-
 speram. Inde jam discussa ebrie-
 tate conticescunt, & ad antiquum
 morem redeunt. Sed quod est
 maximè admirandum, nondum
 exposui. Quòd si senex imperfe-
 ctam interim, quam habebat o-
 rationem reliquerit, solis occasu
 prohibitus eam ad finem perdu-
 cere: pota novo atheno aqua, rur-
 sus illa componit, quæ superiore
 dicentem ebrietas destituit. Istis
 ego in me ipsum cavillis Momi in
 morem lusi: neque per Iovem fa-
 bulæ sensum adducam. Videtis
 enim jam quatenus fabulæ sim si-

ΠΡΟΣΛΑΛΙΑ, Η
ΗΡΑΚΛΗΣ.

PRÆFATIO, SEV
HERCVLES GAL-
LICVS.

ARGVMENTVM.

*Præfatio est ejusdem rationis, cujus & superior, nisi quòd, quan-
tum ad argumentum attinet, rationem & causam hic reddit,
cur natu jam grandior, adhuc in eloquentia exercitatione ver-
setur, studium atque aetatem suam exemplo eo defendens, & ut
ipse ait, etiam consolans, quo apud Gallos ipsa eloquentia depin-
gitur: nimirum Herculis, ejusdemque jam senioris imagine.
Fingit autem imaginem seu typum eum, à sacerdote quodam Gal-
lorum, quales ea aetate Druida fuisse perhibentur, explicatam,
& singulorum pictura ejus membrorum rationem sibi traditam
esse, etiam Homeri atque aliorum poetarum locis, ut pote
à perito Gracarum literarum additis. De quibus in ipso ora-
tionis contextu ac serie videri satius est, quàm hic pluribus im-
morari.*

Τὸν Ἡρακλῆα οἱ Κελτοὶ ὅμοιον
ὀμνύουσιν φωνῇ τῇ ἐπιχ-
ρίῳ. τὸ δ' εἶδος δ' ἦν,
πάνυ ἀλλοτριῶν χροῶσι.
γέρων ἐστὶν αὐτοῖς ἐς τὸ ἔχθρον, ἀνα-
φαιλῆας, πολλὰς ἀκρίβους, ὅσην
λοιπὰν τ' τελεῖν. ῥυσὲς τὸ δέρμα,
καὶ ἀσκηκωμένον ἐς τὸ μελάντα-
τον, οἷοι εἴησι οἱ θαλαττιεῖς γέρον-
τες. μέλλον δ' Χάρων, ἢ Ἰαπετὸν
πῖα τ' ὑπερταρβέειν, καὶ πάντα
μέλλον, ἢ Ἡρακλῆα εἶναι ὡς εἰκώ-
σιαις. ἀλλὰ ἐπειδὴ ὦν, ἔχ' ὅμως
τὴν σκελὴν δ' Ἡρακλῆος. καὶ γὰρ
τὴν διφθέραν ἐκείνην τὴν δ' λέον-
τος, καὶ τὸ ῥιπαλέον ἔχ' ἐν τῇ δε-
ξιᾷ, καὶ τ' ἡμεῖς παρήρηται, καὶ
τὸ τόξον ἐπισημαίνον ἢ δόισι γὰρ ὡς
δείκνυσσι. καὶ ὅλως, Ἡρακλῆς ἐστὶ.
ταῦτά γε ὥμην ἐν ἐφ' ὅτε φ' τ' Ἑλ-
λῶναι πᾶσι πτωχὰ ἀποχρησθῆναι τῶν

Herculem Galli lingua
vernacula Ogmium vo-
cant: sed Deum hunc
inuisitata prorsus specie
depingunt. Decrepitus
est apud illos, recalvaster, reli-
quis capillis planè canis, cute ru-
gosa, & in aterrimum colorem
exusta, cujusmodi sunt hi nautæ
fenes. Charontem potius, aut Ia-
petum quempiam ex his qui apud
inferos versantur, & omnia potius
quàm Herculem esse conjiceret.
At quamquam est hujusmodi, ta-
men Herculis ornatum gerit, ut
qui leonis exuvio sit indutus, &
clavam dextra teneat, & phare-
tra ab humeris pendeat, & ar-
cum tensum læva prætendat. In
summa, est Hercules. Hæc equi-
dem arbitrabar in Græcanicorum
Deorum contumeliam perperam fa-

Κιλτὺς ἐς τὴν μορφὴν τὴν ἑ
 ῥακλῆος, ἀμυνομένης αὐτὴν τῇ τοι-
 αύτῃ γραφῇ, ὅτι τὴν χύσαν ποτὶ
 αὐτὴν ἐπῆλθε, λείαν ἑλάνων, ὅπο-
 τε τὰς Γηρύονες ἀγίλας ζῆτων, κα-
 τίδραμι τὰ πολλὰ τῇ ἰσπερίαν γε-
 νῶν. καίτοι τὸ πρῶτον δόξαται ὅτι
 πρὶν ἔφην τῇ εἰκόντι. ὁ γὰρ δὴ γένων
 Ἡρακλῆος ἐκείνου, ἀνθρώπων πᾶμ-
 πολὺ πὶ πολλῆτος ἑλκῆ, ἐν τῇ αὐτῇ
 ἀπαντα δειδόμενος. δεσμοὶ δὲ εἰσὶν
 οἱ, σιραι λιπταὶ χρυσοῦ, καὶ ἡλέκ-
 τριαι ῥασμοὶ, ὅρμους ἰοικύου τοῖς
 καλλίστοις. καὶ ὅμως ἀφ' ἧτος ἀνδ-
 ρῶν ἀγρόμοι, ἔτι ῥασμοὶ βαλάν-
 σι, δυνάμοι αἰνίσματα, ἔτι ὅ-
 λως ἀντιπύκνισι, ἢ τοῖς ποσὶν ἀντι-
 ρέεισι, αὐτὸς τὸ ἐκείνου τῇ ἀρωγῇ
 ἐξυπνίζοντες, ἀλλὰ φαῖροι ἵπον-
 ται, καὶ μαχητοί, καὶ τῇ ἀγνῇ
 ἵπαινοιτες ἱππασμοὶ ἀπαντες, καὶ
 τῇ φανερῇ ἱππασμῶν τῇ δεσμοῖν ἱππα-
 λῶντες, ἰοικύοντες ἀχθεσμομοῖς, εἰ
 λυθήσονται. ὁ γὰρ πάντων ἀποπύκ-
 νισι εἰνῇ μοι ἑδίδει, ἐκὼν ἐκείνου
 τῇ εἰπεῖν. ὁ γὰρ ἔστιν ὁ ζωγράφος
 ὅστις ἐξάψῃ τὰς σιραιὰς τὰς τῶν
 δεσμοῖν δόχαις, ἅτι τῇ διξίᾳ μὲν,
 ἡδὴ τὸ ῥοπαλοῖ, τῇ λαίᾳ, ἢ, τὸ
 τόξον ἐχέμενος, τρυπήσας τῇ τῇ τὴν
 γλῶττι ἀκροῖ, ἐξ ἐκείνης ἑλκόμε-
 νος αὐτὸς ἐποίησι, καὶ ἐπίγραπταί
 γε εἰς τὰς ἀγρόμοις μεθιδῶν. ταῦτ'
 ἐγὼ μὲν ἐπὶ πολὺ εἰσέκειν ὅρῳ, καὶ
 θαυμάζων, καὶ δακρύων, καὶ ἀγα-
 νάκτων. κελτὸς δὲ πρὸς περὶ τῶν
 ἐκ ἀπαίδου τὰ ἡμέτερα ὡς ἑδίδ-
 ξεν, ἀκράδως ἐκείνου φανῶν ἀφίεις,
 φιλόσοφος οἶμα τὰ ἐπιχειρεῖα, ἐγώ
 σοι ἔφη ὡς ἐνε, λύσει τῇ γενομένης τὸ αἰ-
 νίσμα. πάντῃ γὰρ παραπομπῶν ἰοικύας
 αὐτῶν αὐτῶν. τὸ λόγον ἡμεῖς οἱ κελτῶι,
 ἔχῃ ὡς περὶ ὑμεῖς οἱ ἑλλήνες ἑρμῶν

facere Gallos, quum cum huius-
 modi fingerent effigie, quod nimi-
 rum tali pictura illum ulciscerentur,
 quod olim in regionem ipso-
 rum incurfasset, prædam abigens,
 quum Geryonis armenta vesti-
 gans, Occidentalium gentium
 plerasque regiones pervastaret.
 Atqui nondum dixi, quod in ima-
 gine erat maximè admirandum.
 Senex ille Hercules hominum in-
 gentem multitudinem trahit, om-
 nes ab auribus revinctos. Vincula
 quibus id facit, tenues sunt catenæ,
 auro electroque confectæ pulcher-
 rimis monilibus affimiles. Atqui
 cum vinculis adeò invalidis du-
 cantur, neque fugam meditantur,
 quanquam commodè possent, ne-
 que prorsus reluctantur, aut pedi-
 bus obnituntur, adversus trahen-
 tem sese resupinantes: sed alacres
 sequuntur, & læti, ducentem lau-
 dantes, ultro festinantes omnes, &
 quod antevertere velint, vinculum
 laxantes, perinde quasi graviter la-
 tური, si solverentur. Neque grava-
 bor dicere, quod omnium absurdif-
 simum mihi visum est esse. Cum
 non haberet pictor, unde catenu-
 larum summas ansas neciteret, vi-
 delicet dextra jam clavam, fini-
 stra arcum tenente: perforata
 summa Dei lingua, ex hac illos
 trahi fecit: atque hic conversis ad
 eos quos ducit oculis, arridet.
 Hæc ego diu constitui intuens, ad-
 mirans, hæsitans, indignans.
 Sed Gallus quidam astans, nostra-
 tium literarum non ignarus, id
 quod declaravit, cum Græcam
 linguam apprimè proferret, gen-
 tis illius ut puto Philosophus. Ego
 tibi hospes, picturæ, inquit, istius ænigma explicabo: nam vi-
 deris ad eam vehementer turbatus. Orationem nos Galli, ne-
 quaquam arbitramur esse Mercurium, quemadmodum vos Græci:

οἰόμεθα εἶναι, ἀλλ' Ἡρακλεῖ αὐτὸν
 εἰσαζόμεν, ὅπ' αὖθις πολὺν ἔρμην
 ἰχθυόσας ἔτος. εἰ δ' ἄρα πει-
 πείηται, μὴ θυμώσῃς. μὲν γὰρ
 ἂν λῶσιν ἐν γῆρα φίλῃς ἐνταλῇ ἐπι-
 δείκνυσθαι τῶν ἀκμῶν, εἰ γὰρ ἀλη-
 θῇ ὑμῶν οἱ ποιητῆ λίγῃσιν, ὅπ' αἱ
 μὲν τ' ὁλοτέρῃσιν φέρονται, κέρεισιν.
 τὸ δ' ἄρα, ἔχῃ π' ἀλγῶν τ' ἔτι
 σφώπῃσιν. ὅπ' αὖθις ἔρμην Νέστορος
 ὑμῶν δέπῃσιν ἐν τ' γλώτῃσιν τὸ μέλι.
 καὶ οἱ ἀφ' ἑσθλῆς τ' Τρώων τῶν ὅπ' αὖθις
 τῶν λειοτάτων ἀφ' ἑσθλῆς δέπῃσιν π-
 να. λειοτάτων γὰρ καλεῖται, ἔτι γὰρ μί-
 κτωσιν, π' αὖθις. ὅπ' αὖθις ὅπ' αὖθις
 ἐκδιδόμῃσιν τῶν ἀφ' ἑσθλῆς πρὸς τῶν
 γλώτῃσιν ὁ ἄρα ἔτος Ἡρακλῆς,
 ὁ λόγος ἔλκε, μὴ δ' αὖθις θυμώ-
 σῃς, εἰδὼς τῶν τ' ὅπ' αὖθις. καὶ γλώ-
 τῃσιν συγχεῖται. εἰδὼς ὅπ' αὖθις εἰς αὐ-
 τὸν, εἰ τῶν τετραπλητῶν. μέμνη-
 μαι γὰρ ἔφαθ' ἐκ καμῖων πῶς ἰαμ-
 βῶσιν, παρ' ὑμῶν μὲν. τοῖς γὰρ
 λαλοῖς, ἔξ ἀκμῆς ἡ γλώτῃσιν πῶσιν
 ἐπὶ τετραπλητῶν. τὸ δ' ὅλῃσιν, καὶ
 αὐτὸν ἡμῖν τ' Ἡρακλῆα λόγῳ τὰ
 πᾶσι γὰρ ἡμῖν ἐξετάσας, σ-
 φῶν γὰρ ὅπ' αὖθις, καὶ πᾶσι τὰ πᾶσι
 βιάσας. καὶ τὰ βέλη αὐτῶν, οἱ
 λόγοι αἰὲν αἰμῶν, ὅπ' αὖθις, καὶ ἔσ-
 τοι, καὶ ταῖς, καὶ τὰς ψυχὰς π-
 τρώσας. πᾶσι γὰρ γὰρ τὰ ἔφαθ'
 ἐν ὑμῖν φερεῖται. πᾶσι γὰρ μὲν,
 ὁ καλῶς. ἔφαθ' ὅπ' αὖθις, ἡμῖν
 δὲ πᾶσι πᾶσι τῶν ἐκδομένων
 αὐτῶν ἔφαθ' ὅπ' αὖθις ἔφαθ'
 τηλικῶς ὅπ' αὖθις, καὶ πᾶσι τ' ἐπὶ
 δέξιν πᾶσι πᾶσι, αὐτῶν ὅπ' αὖθις
 ἔφαθ' ὅπ' αὖθις οἰδὼν πᾶσι δι-
 καλῶς, καὶ καὶ ἐπὶ πᾶσι ἀναμνη-
 σκόμεν τ' ἔφαθ'. πᾶσι γὰρ ὅπ' αὖθις
 δίδει, μὴ πᾶσι δέξιν καμῖων
 μερακιώδῃ πᾶσι ποιεῖν, καὶ παρ'
 τηλικῶς βιάσας. καὶ τὰ πᾶσι ὅπ' αὖθις

ci: verum illam Herculi tribui-
 mus, propterea quod hic Mercu-
 rio longè robustior extiterit. Nec
 mireris quod senex fingitur. Sola
 enim Oratio consuevit in senecta
 absolutum vigore ostendere, si
 modò, vestri poetæ verum di-
 cunt, *Obduci juvenum densa ca-
 ligine pectus, Contrà senectam
 posse quiddam dicere, Rudi juven-
 ta doctius.* Hinc videlicet apud
 vos & Nestoris lingua melle pro-
 fluit, & Trojanorum concionato-
 res lirioessam, scilicet floridam
 vocem emittunt. Nam liria, si
 bene memini, flores vocantur.
 Proinde quod ab auribus vinctos
 ad linguam trahit hic Hercules,
 nempe Oratio, neque hoc mire-
 ris, cum linguæ cum auribus co-
 gnationem noris. Neque ipsi per-
 tusa est in contumeliam lingua:
 memini enim, inquit, me jam-
 bos quosdam è vestris comœdiis
 discere: *Siquidem loquacibus, Ex-
 trema lingua perforata est omni-
 bus.* Denique nos etiam ipsum
 Herculem quicquid egit, id ora-
 tione confecisse, ut pote virum
 sapientem, & pleraque persuasio-
 ne sibi subegisse ducimus. Atque
 ipsius tela, acutæ sunt rationes,
 missiles, citæ, animasque vulne-
 rantes: unde vos quoque penni-
 gera dicta, nominatis. Hactenus
 Gallus. Ac mihi quidem cum hac
 me conferens mecum pendende-
 rem, num decorum jam esset, ut
 tam grandis natu, quique jampride-
 m ab his doctrinæ speciminibus
 me abdicassem, rursus me tot
 judicum calculis committerem,
 in tempore subiit animum meum
 ejus picturæ recordatio. Nam an-
 te hac verebar ne cui vestrum viderer hæc admodum pueriliter a-
 gere, qualique præter ætatem juvenari: deinde Homericus aliquis ado-

εἰς τὴν νειάτου ἐπιπληξὶς μοι ἐπι-
 πῶν τὸ, Σὴ δὲ βίη λείπτῃ, καὶ
 χαλεπὸν γῆρας κατετήληφί σε, ἡπι-
 οῦτος δὲ νῦν τοι θεράπων, βραδείας δὲ
 τοι ἵπποι, ἐς τῆς πόδας τὸτο δαπ-
 σάσωπων. ἀλλ' ὅταν ἀναμνησθῶ ἔ-
 γέρων ἐκείνῃ Ἡρακλῆος, πάντα
 ποιεῖν ὡς ἀγορεύω, ἔτι καὶ αἰδοῦμαι τοι-
 αῦτα τολμᾶν, ἡλικιωτῆς ὡς τ' εἰκότος.
 ὥστε ἰχὺς μὲν, καὶ τὰ χεῖρα, καὶ κεφάλαιον,
 ἔστιν ὅσα σύμφυτον ἀρχαῖα, χαίρειν δὲ
 ὁ ἦρας ὁ σὺς ὅτις τίς ποιεῖ, εἰσι-
 δόν με ὑποπόλιον ἧναι, χρυσό-
 φαινον ἐβύλειται περὶ ὤμων, ἢ ἀε-
 τοῖς ὡς ἀπὸ πτερόων. καὶ ὁ ἵππος κλεί-
 δης ἔφρηνε. τῷ λόγῳ δὲ, νῦν ἂν
 μέλισσα ἀνηβῶν, καὶ ἀνθή, καὶ ἀκμώ-
 ζειν καθ' ἑραν εἴη, καὶ ἑλκεν ἔ-
 ὤτων, ὅσους ἂν πλείους δωῖνται,
 καὶ τοξόων ποδάρις, ὡς ἔδεν γε
 δύναι μὴ κενώτεις λάθοι ὁ γυρὺς
 αὐτῷ. ὁρᾷς ὅπως ὡς ἀμυθῶμαι τίμῃ
 ἡλικίᾳ, καὶ τὸ γῆρας τὸ ἐμμενῶν,
 καὶ ἀφ' ὧν τὸτο ἐτόλμησα πάλαι νε-
 νεωλκήμενος τὸ ἀρχαῖον καὶ ἀπαρ-
 σπας, καὶ ἐκ τῶν ἐόντων ἐπισκιδά-
 σπας, αὐδὴς ἀφῆναι ἐς μέσον τὸ πύ-
 λαιον. εἴη δὲ ὁ θεὸς ἐκ τῶν παρ'
 ὑμῶν ἐμπνεῦσαι δεξιᾷ, ὡς νῦν γε μέλι-
 σσα πηλοσίῃς πέ, ἐἴδω δὲ, ἐκίρην
 ἀνέμῳ δόμεστα. ἵνα εἰ ἄξιοι φανοί-
 μεθα, καὶ ἐμὴ τὸ ὁμηρικὸν ἐκείνο
 ἐπιφθίγῃται τις, οἷόν μιν ἐκείνῳ ὁ
 γέρων ἐπιγυνίδα φαίνε.

dicat aliquis Homericum illud,

Quos profert senior pannis ἐ vilibus armos!

adolescens hæc verba mihi impin-
 geret. *Iam periit tua vis, gra-
 vis arripuitque senectus, Invali-
 dusque tibi famulus, tardique ca-
 balli, videlicet eo scommate pe-
 des meos notans. Verum quoties
 senex ille Hercules animo recur-
 rit, adducor ut quidvis faciam:*
neque me pudet hæc audere, cum
sim imaginì coxtaneus. Itaque
robur, celeritas, forma, & quot-
quot sunt corporis bona, valeant:
tuusque ὁ Teie vates Cupido, in-
tuitus me subcano mento, auro
rutilantibus alis, si videbitur, vel
aquilas prætervolet: neque labo-
rabit Hippoclidès. Imò nunc vel
maximè tempestivum fuerit fa-
cundia repubescere, florere, vi-
gere, & quàm licet plurimos ab
auribus ducere, ac sæpe jaculari,
cùm nihil sit metuendum, ne ipsi
in scio pharetra vacuetur. Vides
quibus modis ætatem meam, &
senectam consoler. Ideoque au-
fusus sum navim jam olim in terram
subductam, denuo revellere,
suisque instructam armis medium
in pelagus demittere. Contingant
autem à vobis ὁ Dii, afflatus secun-
di, quando nunc vel maxime,
vela implente, bono, & amico
vento nobis est opus, ut si modò
digni videbimur, in nos quoque

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΗΛΕΚ-
ΤΡΟΥ, Η ΤΩΝ
ΚΥΚΝΩΝ.

DE ELECTRO, SEV
CYGNIS.

ARGVMENTVM.

Et hac superioribus consimilis præfatio est, in qua seipsum ac scri-
pta sua extenuat, adhibita similitudine fabula ejus, quæ de Ele-
ctro ac Phaëtonte, ac cygnis Eridiani à poetis traditur, quam ut
fictam, ac falsam, præsens experientia ostendit, ita se vereriquo-
que ait, ne conceptam de se opinionem auditorum, præsentia im-
minuat, ac falsam coarguat. Commendat tamen interim eo no-
mine orationem suam, quod simplex sit, & minimè Cygnis illis
Padæis ac fabulosis, quod ad canoritatem spectet, similis, neque
etiam illorum fucatis scriptis, qui dum electrum, atque aurum,
& speciosa omnia affectant, Eridanum istum, ac cygnos poeticos,
vanitate, ac fumo longè excedant.

Ηλέκτρον πῦρ ἐν μέσῳ ἡ-
λαδὴ ὁ μῦθος πίπτειν,
αἰγίους ἐπὶ τῇ Ἡ' εὐδα-
μῇ ποταμῷ δακρύει αὐτό,
θετιόσας τὸ Φαίθοντα, καὶ
ἀδελφὰς καὶ ἰναι τὰς αἰγίους ἐκεί-
νας τὸ Φαίθοντα. εἶπα ὀδυρμένους τὸ
μεροφίον, ἀπαγγέλλειν τὰ δένδρα,
καὶ ἀπαστῆναι ἐπ' αὐτῶν δακρυοὺν δῆ-
σιν τὸ ἡλεκτρον. τοιαῦτα γὰρ ἀμείλῃ
ἐν αὐτοῖς ἀκμῇ τῇ ποιητῶν ἀδόντων,
ἡλπιζόν, ἢ ποτε γινώσκω ἐπὶ τῇ
Ἡ' εὐδαμῇ, ὑπὸ λῶν μίαν τὴν αἰγί-

Nimirum vobis persuasit
fabula de electro, po-
pulos esse ad Eridanum
fluvium, quæ lachry-
mentur ipsum, Phaëthontem lu-
gentes, easdemque populos sores
esse Phaëthontis, quæ adole-
scentem lamentantes, mutatae sunt
in arbores, suisque lachrymis ele-
ctrum stillant. Hæc utique cum
poetas audirem canentes, spera-
bam, siquando ad Eridanum ve-
nissim, unamque ex populis sub-
lissim,

1 Η' ἡλέκτρον] Præfatiuncula est orationis alicujus habitæ à Luciano in judicio,
priusquam rhetoris sive caudidici persona deposita, induisset Sophisticam. De
qua versione pallii narrat historiam ipse in Bis accusato. Propterea quæ orationem
illam ipsam supprellit, ne inter declamationes & dialogos illa existeret quasi inter
aviculas noctua, & pristina caudidicina vestigium. Dicta vero illa apud Praxidem
provinciæ causa videtur, & concilium ejus, coronamque populi circumstantis.
Atque inde in numeris personarum enarratio illa in fine præfationis, cum modò
ut multos, modo ut unum adfatur. Multos ut ὄντες, ἰσπαντες, ὅδε, &c.
unum ut ὅς τε ὅδε, & ἰλπίσας, & σαυτὸν. Iudicalem verò dictionem fuisse
etiam illud arguit, ἥδη ἂν σοι πολλόν, ἐκχέας τὸ ὕδωρ, &c. Respicit nempe ad
clepsydram. Signanter verò, non dixit ἰσχυάς, sed ἐκχέας. Marcil.

Tom. II.

A 4

1 K 2

ρον, ἐκπιῶσας τὸ σπυγλάπιον, ὑπεδέξαρχ' ἃ δακρύων ὀλίγα, ὡς ἤλεκτρον ἔχοιμι. καὶ δὴ ἔ' ὠποκῆσθαι κατ' ἄλλο μίητοι χρεῖσθαι, ἢ πρὸς ὅμῳ, εἰς τὰ χωρία σκίνα, καὶ ἰδὲ γὰρ ἀναπλεῖν κατ' ἃ Ἡελιδανόν, ἔτ' ἀγείρας εἶδον, πάνυ ποσειδοπῶν, ἔπει τὸ ἤλεκτρον, ἀλλ' ἔδδ' ἐννομεν Φαίθοντ' ἠδίστω οἱ ἐπιχρῆσαι. ἀναζητῶν γὰρ ἐμῇ, καὶ ἀφ' ἡμετέρων, πότι ἢ ἐπὶ τὰς αἰγείρας ἀφ' ὁμομῆτα, τὰς τὸ ἤλεκτρον ἐκδιδάσκας, ἐγέλασεν οἱ ναῦται, καὶ ἤξιον παρῆσθαι λέγειν ὅ, τι ἔ' θελοῖμι. καὶ γὰρ τ' μῦθον διηγῶμαι αὐτοῖς, Φαίθοντα γένεσθαι ἡλίου παῖδα, καὶ τῶτον εἰς ἡλικίαν ἐλθόντα, αἰτήσασθαι πατέρα ἢ πατέρα ἐλάσσειν τὸ ἔργον, ὡς ποιήσιν ἐς αὐτὸς μίαν ἡμέραν. τ' ἢ, ὁδοῖται. τ' ἢ, ἀπλῆσθαι, ἐκδιφραδύνειν. καὶ τὰς ἀδελφὰς αὐτῶν πεινθύντας ἐν ταῦτά περ ἐφύμπερ ὑμῖν, ἵνα περ ἔ' κατέπειν ἐπὶ τῷ Ἡελιδανῷ, αἰγείρας γένεσθαι, ἔ' δακρύειν ἐπ' αὐτῷ τὸ ἤλεκτρον. πῶς ταῦτά σοι ἔ' φασκεν διηγῶσθαι ἀπαπῶν, καὶ ψευδολόγῳ ἀνθρώπῳ; ἡμεῖς ἢ ἔπει ἡνιοχόν τινα ἐκπύπτοντα εἶδομεν, ἔπει τὰς αἰγείρας, ὡς φησὶ ἔ' χροῖον. εἰ ἢ ἢ τι τοῖσιν, οἷς φησὶς δύοσιν ὁλοοῖν ἐνεκα ἐρίπειν ἂν, ἢ ἔλκεν τὰ πλοῖα πρὸς ἐναντίον τὸ ὕδωρ, οἷς ἐξέω πλεῖν, ἀναλίσκοντες ἢ αἰγείραν τὰ δάκρυα; τῶτο λεχθῆναι, ἔ' μιστῶν με κατέκειρ. καὶ ἐστῶπασα ἀφ' ἡμετέρων, ὅτι παῖδες τινὸς ὡς ἀληθῶς ἔργον ἐπεπόνθειν, πεινθύντας τοῖς ποιηταῖς ἀπίθανα ἔ' τω ψευδῶν, ὡς μηδὲν ὕμεις δρῶσκεισθαι αὐτοῖς. μίαν μὲν δὴ ταύτης ἐλπίδος ἢ μικρῶς ἐψώμην, ὡς ἡμῶν, κατὰ τὸ ἐκ τ' χεῖρας τὸ ἤλεκτρον ἀπλωλίκως. ὅσῳ γὰρ ἡδὴ ἀπλωλίκως ὅσα ἔ' οἷα χρεῖσθαι αὐτῷ. ἐκείνο

qui jam animo concipiebam quem

iissem, me sinu extenso paucas aliquas lachrymas excepturum, quod electrum haberem. Et sanè non multò antè alterius negotii gratia, ad ea loca veni. Nam mihi adverso Eridano erat navigandum. Neque tamen cùm omnia perlustrassem, populos vidi, neque electrum: at neque Phaëthontis nomen erat incolis notum. Cum enim quærerem & sciscitarer, quando ad populos electrum de se præbentes venturi essemus, iridebant nautæ, & quid vellem, jubebant planius dicerem. Tum ego fabulam ipsis narraui, Phaëthontem fuisse solis filium, qui cùm adolevisset, à patre petiit ut per unum diem sibi currum regere liceret: quo impetrato è curru deturbatus periit: ejus autem forores hìc alicubi, apud vos, inquam, lugentes, ubi in Eridanum est delapsus, in populos fuisse transformatas, eumque flendo electrum emittere. Quisnam, inquit, hæc tibi dixit impostor & mendax? Nos verò neque aurigam ullum delapsum novimus, neque quas dicis, populos habemus. Quòd siquid hujusmodi apud nos esset, putas nos duorum obolorum gratia remigaturos, aut adverso flumine navigia tracturos, quibus lachrymas populorum colligentibus facile esset ditescere? His dictis non mediocriter sum perculsus, & pudore affectus taciui, quòd quiddam revera puerile mihi accidisset, ut crederem poetis tam absurda mentientibus, ut nihil sani placeret ipsis. Unica igitur hac spe nec illa mediocri deceptus, indolebam ac si è manibus electrum perdidissem: ego mihi præberet usum. Porro & apud

ἢ ἐ πάντῳ ἀληθῶς ἄμυν. δῖοντι
 παρ' αὐτοῖς, κύκνις πολλὰς ἀδον-
 ζας ἐπὶ ταῖς ὀχλαῖς ὃ ποταμῷ. καὶ
 αὐτὸς ἠρώτων τὰς κοῦρας, ἀνιπλίο-
 μῳ γὰρ ἔτι, ἀλλ' οἷγε κύκνιοι, ποι-
 νίκα ὑμῖν τὸ ληροῦν ἐκείνη ἀδύσσι
 ἐφεισώτερος τῷ ποταμῷ, ἔνθεν ἔει-
 ρην; φασὶ γὰρ Ἀπολλωνίου παρὶ-
 δρως αὐτὸς οἶκος, φιδικὸς ἀνθρώ-
 πους, ἐσταῶντα πρὶς τὰ ἄρεια με-
 ταπεσιῖν, καὶ ἀφ' οὗτο ἀδύσσι ἔτι,
 ὅταν ἐκλαθρομένους τ' μεσηκῆς. οἶδ' ἔ-
 στω μέλας, σὺ ἔφηναι ὃ ἀνθρώποι,
 εἰ παύσῃ τίμειον κατὰ ψυδὲρ μῶ-
 τ' χροῖας ὑμῶν, καὶ ὃ ποταμῷ;
 ἡμεῖς δ' αἰεὶ πλείοντες, ἔχειδεν ἐκ
 παλαιῶν ἐργαζομένοι ὅς τῃ Ἑλδα-
 νοῖ, ὀλίγους μὲν κύκνους οὐκ ὀρῶμεν
 ἐν τοῖς ἔλαις ὃ ποταμῷ, καὶ κρώζου-
 σιν ἔτοι πάσι ἄμυνται, καὶ ἀδύσσι,
 ὡς τὰς κόρυμβας, ἢ τὰς χροῖδας,
 σιρῶντας μὲν εἰσὶν πρὸς αὐτὰς. ἀδύ-
 σσι δ' ἔνθεν, ἔοισι σὺ φῆς, ὑδὲ ὅταν
 ἀκνηκόμεν. ὥστε θανάτοιοι πόθεν
 ταῦτα εἰς ὑμᾶς ἀφίκεται παρὶ ὑμῶν.
 πολλὰ τοιαῦτα ἐξαπατηθῶναι ἔνι,
 πρὶς οὐκ οἶσιν τοῖς πρὸς τὸ μέλινον ἐκα-
 στεῖ ἐξηγούμενοι. ὥστε καὶ γὰρ νῦν δι-
 δία ὑπὲρ ἐκκεντῶ, μὴ ὑμεῖς ἄρτι
 ἀφισμένοι, ἔτῳ παρὸν ἀκρω-
 σάμενοι ἡμῶν, ἡλεκτροῦ τινα, καὶ
 κύκνους ἐλπίσασθαι δῖοντι παρ'
 ἡμῶν, ἔπειτα μετ' ὀλίγοι ἀπέλθῃσι
 κατασελῶντες τ' ὑποχομέναι ὑμῖν,
 τοιαῦτα ποτὶ κενήλια ἐνέσται τοῖς
 λόγοις. ἀλλὰ κερτύρομαι, ὡς ἐμὲ
 τοιαῦτα μεγαλυνέμεν. παρὶ τ'
 ἐμῶν, ὅτε ὑμῶν, ὅτε αὐτῷ πρὸς ἀκ-
 κην, εἰδὲ ἀνέκτισσι ποτε. ἄλλοις μὲν
 γὰρ σὺν ὀλίγοις ἐν τῷ αἰὲν Ἑλδα-
 νοῖς τισι, ἔοισι σὺν ἡλεκτροῖς, ἀλλὰ
 χρυσὸς αὐτὸς ἀπὸ τῶν λόγων, πολὺ
 τ' κύκνιαι τ' ποιητικῶν λιγυροτέρους. τὸ
 ἢ ἐμῶν ὅρῃτε καὶ ὅποιον ἀπλοῖκον, καὶ ἄ-

apud ipsos pro certo putabam fore,
 ut cygnos invenirem complures
 in fluvii ripis canentes: ac denuo
 nautas interrogabam, cum adhuc
 navigaremus. At cygni, quando
 vobis dulce illud melos accinunt,
 hinc atque illinc fluvio incumben-
 tes? Aiunt enim eos cum essent
 Apollinis asseffores, canorique
 homines, hic alicubi in aves esse
 mutatos, ideoque etiamnum can-
 nere, musices non oblitos. Tum
 illi ridentes, tu homo, inquirunt,
 non desines falsa hodie de regione
 nostra, & de fluvio dicere? Nos
 autem qui semper navigamus, &
 ferè à pueris nauticam in Eri-
 dano exercemus, paucos quidem
 cygnos in fluvii paludibus non-
 nunquam cernimus, qui inamœ-
 na, debiliqve voce crocitant: ita
 ut corvi & graculi prae illis sint Si-
 renes. Cæterum illos dulce,
 quemadmodum dicis, canentes,
 ne in somnis quidem audivimus.
 Itaque demiramur undenam ista
 de nobis conficta ad vos venerint.
 In multis id genus facile decipiun-
 tur, qui singula plus iusto ampli-
 ficantibus credunt. Itaque ego
 equidem quod ad me attinet, ve-
 reor ne vos qui nuper advenistis,
 ac nos nunc primum audivistis,
 sperantes fore ut electrum & cy-
 gnos apud nos inveniretis, deinde
 paulò post abeat, deridentes eos
 qui meis orationibus multas opes
 inesse spondebant. At Deos testor,
 me neque à vobis, neque ab alio
 quoquam auditum esse, atque un-
 quam auditum iri mea sic magni-
 ficè iactantem. Etenim in alios
 quospiam Eridanos incidere possis,
 quorum ex sermonibus non elec-
 trum, sed aurum ipsum destillat,
 τὸ facundiores. Mea verò dicendi

θον, ὅδε τις ὡδὴ πρόστιν. ἄστ' ὅρα
μὴ τοιῦτό τι πάθῃς, μείζω περὶ
ἡμῶν ἐλπίσαις, οἷόν τι πάχουσιν οἱ
τὰ ἐν τῷ ὕδατι ὁρῶντες. οἰόμενοι γάρ
τηλικαῦται εἶναι αὐτὰ οἷα διεφαίνετο
αὐτοῖς ἀνοθιν, ἀρυνομένης τ' σκιάς
πρὸς τὴν αὐγλήν, ἐπειδὴν ἀνασπά-
σωσι, πολλὰ μικρότερα εὐρίσκον-
τες, αἰνῶνται ἤδη ἐν σοὶ ἀελλί-
ζα, ἐκ χῆας τὸ ὕδωρ, καὶ ἀποκαλύ-
ψας τὰ μὲν, μεθ' ὧν μέγα πρὸς δεκ-
σης ἀνιμίσσας, καὶ σαυτὸν αἰτιάσθαι τ'
ἐλπίδες.

te expectes, alioqui fore ut te falsæ spei accuses.

lis aliena, videtis, neque ipsi in-
sit modulatio. Itaque vide netibi
tale quid accadat, quum majora
de nobis speraveris, qualem iis qui
quæ sunt sub aquis, spectant.
Nam cum existimarent tanta esse
ea, quanta ipsis ex alto videban-
tur, umbra scilicet ad splendorem
dilatante, postquam retraxerint,
multò minoribus inventis illis,
dolent. Iam igitur effusa aqua,
meisque rebus revelatis, tibi præ-
dico, ut magni nihil hausturum

ΜΥΙΑΣ ΕΓΚΩΜΙΟΝ.

MVSCÆ ENCO-
MIVM.

ARGVMENTVM.

*Musca laudes diligenter & copiose persequitur. Principio enim quacun-
que ad corporis habitum, formam ac membra, & ad usum
item eorum pertinent, ita sigillatim persequitur quaque, ut nihil
pratermissum possis dicere. Deinde vero & ad interiora, & ad
animum transiens, prudentiam quandam & fortitudinem in illa
commendat, adhibitis etiam ad hoc testimoniis Homeri. Postremo
neque illa intacta reliquit, quæ quasi à fortuna accessisse videri po-
test, ut Reminiscenciam istam, ob quam cum Hermotimo Pytha-
gorico confert quoque illam. Deinde & victus, & diata ratio-
nem, & quod aliquando ex hominibus transmutata fuit, & e-
dem nomine etiam fœmina quadam appellata fuerunt, & alia,
quæ in contextu ac serie orationis faciè cuiusvis apparent.*

μῦα, ἐστὶ μὲν δὲ τὸ συμ-
κοστέον τῷ ὀρέον, ὅστις ἐμπύπ, καὶ κῶνω-
ψι, καὶ τοῖς ἐν λεπτέ-
ροις ἀνιμίσσας, ἀλλὰ πρὸς τὸν
ἐκείνου μετὰ πρὸς, ὅστις αὐτῇ
μελίπης ἀπολείπεται. ἐπὶ τῷ τῷ
καὶ τῷ τῷ τοῖς ἀλλοῖς, ὡς τοῖς
μὲν, ἀπὸ τῶν ἁπλῶν καὶ τῶν σῶμας,

usca est, equidem vo-
lucrum non minima, si
cum muscellis & culici-
bus, aliisque tenuiori-
bus comparetur: sed
tanto illis est major, quanto ipsa
ape minor. Est autem alata non
eo modo quo cæteræ volucres,
quarum alix pennas in toto habent
cor-

τῆς ὅ, ὠκυπτερός χρῶς, ἀλλὰ
 κ' τὰς ἀερίδας, καὶ πτίγας, καὶ
 μελίττας. ἔστι μὲν ὠκυπτερος, το-
 σῶτον ἀπυλῶπρος ἔχουσα πύλινον,
 ὅσον δ' ἰθαλωπὴς ἐσθῆτος ἡ ἰνδικὴ
 λεπτέρω, καὶ μεγαλύτερη. καὶ
 μὲν διήδηται κ' τὰς περὶ αὐτὰς, εἰ τις
 ὀπίσθους βλέπει εἰς αὐτὴν, ὁπότεν ἐκ-
 πτεροῦσθαι ὥς τ' ἥλιον, ἐκπτε-
 ρούσθαι. ἡ δ' πτίγος ἔστι κ' τὰς
 νυκτερίδας, εἰρησὶα σμικρὴ τ' ὀπί-
 ρων, ὅππ' κ' τὰς ἀερίδας μὲν πη-
 λήμασιν, ἡ δὲ ὡς οἱ σφῆκες μὲν
 ῥοιζήμασιν, ἀλλ' ὀνηκμῆς ὥς
 δ, π' αὖ μίση ὀρηκῇ ὅ ἀέρι.
 καὶ μὲν κακίον ὥσπερ αὐτῇ, τὸ
 μὴ πρὸ ἐσυχίας, ἀλλὰ μὲν ὠδὴς
 πέπλος, ὅσα ἀπὸν ὅσα κενώπων,
 καὶ ἐμπόδιον, ἡ δὲ τὸ βαρυέρομιν τ'
 μελιτῶν, ἡ τ' σφηκῶν τὸ φοβερόν,
 καὶ ἀπυλῶπρον ἐσθῆτιν ὀνήμας, ἀλ-
 λά τοσῶτον ἐπ' ἀγροτέρας, ὅσον
 σάπινον, καὶ κυμβάλοι, αὐλοὶ με-
 λιχρόπροι. τὸ δ' ἄλλο σῶμα, ἡ ῥῆμ
 κίθαρι, λεπτέρω τὸ αὐχένι συ-
 νείκει, εἰσι δὲ πελάγας, ὅσιν
 πεφυκῆ ὥσπερ ἡ τ' ἀερίδων. ὁ-
 φθαλμοὶ δ', ὥσπερ καὶ, πολὺν δ'
 κέρως ἔχοντες, τέρνοι δὲ παρὰ. καὶ
 ἐκφυγῶσι αὐτῇ οἱ πόδες, ὅ κ' τ'
 τὰς σφῆκας πάντα ἐσφιδόμενοι. ἡ
 γαστήρ δ', ὠχυρότατα ἐσθῆτι, καὶ ἰσ-
 ρακι εἰσι, ζώας πλάπινος, καὶ
 φολίδας ἔχουσα. ἀμυῖται ῥῆτοι
 ὅ κ' τὸ ἔρροπυμοι ὡς σφῆξ, καὶ
 μέλιτα, ἀλλὰ τὸ πύμα, καὶ τῇ
 ὥσπερ οὐκ ἐστὶν, ὡς κ' τὰ αὐτὰ τῆς
 ἐλίσσαν ἐσθῆτι ἔχουσα, ὥσπερ οὐκ
 τὸ, καὶ ἐπυλῶσθαι, ἐσθῆ-
 ρῶσα κατὰ, ἐσθῆτι δὲ κ' τὸ
 ἀκροὶ εἰσῆα, ἐκ δ' αὐτῆς, ὅδ' ὡς
 ὥσπερ οὐκ ἐστὶν, πίνε δ' αἰ-
 μῶν. πίνε μὲν γὰρ γάλακτι. ἡ δὲ
 ὡς ὥς τὸ αἶμα, ὅ κ' μὲν μεγάλης
 ὀδυνῆς τ' κενυμένη. ἐξάπης δ' ὅ-
 σα, τῆς μὲν τέσσαροι βασιλεῖς μέγιστοι,

corpore, aliæ pernicipibus alis utun-
 tur: sed quo locustæ, cicadæ, &
 apes. Atque ex pelliculis sunt ejus
 alæ, quæ tanto sunt molliores,
 quanto Græca veste tenuior &
 mollior est Indica. Quinetiam vari-
 is picta coloribus refulget perin-
 de ac pavones, siquis attentè in-
 spiciat ipsam, quando expansis ad
 solem alis sese verberitat. Est illi
 volatus non continuo alarum re-
 migio ut vespertilionibus: neque
 saltu, ut locustis: neque cum stridore,
 ut vespis, verum flexilis,
 ad quamcunque aëris partem se
 moveat. Adde quod non cum si-
 lentio, sed cum cantu volat: non
 læviter, ut culicum genus: ne-
 que cum gravi fremitu apum, ne-
 que terribili sono vespærum,
 minas ostendantium, sed tanto
 suavius volat musca, quanto tuba,
 cymbalisque tibæ sunt dulciores.
 Quod ad reliquum corpus attinet,
 caput quidem tenuissimum collo
 continetur, & est versatile, non
 cervici affixum, ut est locu-
 starum. Oculi verò multum cor-
 nu habentes prominent: pectus
 est bene compactum: & produ-
 cuntur pedes, non ut vespis pror-
 sus adstricti: venter ipse est mun-
 itus, similisque lorice, habens
 latas zonas, & cortices. Vlcisci-
 tur non aculeo ut vespa, & apis,
 sed ore & proboscide, quam ut
 elephantes habet, pasciturque &
 prehendit, atque inhærens reti-
 net, acetabulum in summitate
 referens: ex qua dens foras pro-
 minet, quo pungens sanguinem
 ebibit, bibit & lac. Dulcis autem
 etiam ipsi est sanguis, non magno
 cum dolore eorum qui pun-
 guntur. At cum sit sexipes, quatuor
 tantum incedit, aliisque duobus

τοῖς ἢ παρ' αὐτοῖς δυοῖ, ἔ' ὅσα χροσὶ
 χρεῖται. ἰδδὶς ἂν ἔν' αὐτῷ ἐπὶ πε-
 τέρῳ βεβηκῆκεν, ἔ' ὅταν π' ἐν ταῖς
 χροσὶν μετῴρῃν ἐδωδῆκεν ἀνθρώπων
 ὡς πᾶν, ἔ' καὶ ἡμέτεροι γίγνεται
 ἢ ὅσα δ' ὅτις τῆς αὐτῆς, ἀλλὰ σκώ-
 λης τὸ πᾶν, ἥτοι ἐξ ἀνθρώπων,
 ἢ ἀλλαν ζῶων ἀποθανόντων. εἴτε
 κατ' ὀλίγον πόδας τὴν ἐκείρῃ, καὶ
 φύς τὰ πτερά, καὶ ἐξ ἐρπετῶ ὄρ-
 νειον γίγνεται. καὶ κυφορεῖ ἢ, ' καὶ
 ἀποκτεφ σκώληκος μικροῦ τῷ μέαν
 ὕστερον, σὺν τῷ φ' ἢ ἀνθρώποις
 ὑπὸ χροσῶ, καὶ ὁμοῦ αἰσθῶ, ἔ' ὁμο-
 σφάπτει, ἀπὸ τῶν γόνυ, πλὴν
 ἰλαμν, θάνατον γὰρ αὐτῇ τῷ το
 πᾶν. καὶ ῥῆτοι ἀνέμορον ὕπερ,
 πᾶν γὰρ ἐς σῖνις ὁ βί' αὐτῆς συμ-
 μεμίσρηται, τῷ φωνῇ χαίρει μέλι-
 στα, καὶ τῶν πολιτῶν αἰ-
 κῆς ἢ, εἰρήνῃ αἰσθῶ, ἔ' ὅτι πίπτει,
 ὅτε ἄλλ', ἀλλ' ὑπὸ πτερά, καὶ ἀ-
 τρεμῆ. σύνεσις ἢ ἀ μικροῦ αὐτῆς
 εἰπὼν ἔχει, ὁποῦν τ' ἐπὶ βυλοῖς ἔ'
 πολέμοιον αὐτῇ τ' ὀρέχινῃ ἀφ' ὁ-
 ὀρέσκη. λοχῶν τε γὰρ ἐπὶ πτερά, ἔ'
 ἀνέμοι αὐτῇ ὄρε, ἐκκλίσηται τῷ ὄρ-
 μῃ, ὡς μὴ ἀλίσκοιτο σαρκοφάγῃ-
 σι, καὶ τῶν πτεροῦσιν αἰσθῶ ἢ θη-
 ρεῖα πτεροῦσιν. τῷ μ' γὰρ ἀν-
 ὄριον, καὶ τῷ ἀλκῇ αὐτῆς, ὡς
 ἡμέτεροι χρεῖται λέγειν. ' ἀλλ' ὁ μεγαλο-
 φωνότατος τ' ποιητῶν Ὁμηρος, τ'
 γὰρ ἄλλων τ' ἡρώων ἐπαίνουσι ζη-
 τῶν, ἀ λείονι, ἢ παρ' ἄλλ', ἢ οὐ τῷ

anterioribus utitur tanquam ma-
 nibus. Ipsam igitur quatuor pedi-
 bus gradientem videas, atque e-
 dulium aliquod manibus tenen-
 tem sublime, humano prorsus,
 nostroque more. Nascitur autem
 non statim talis, sed vermibus pri-
 mum, vel ex hominum, velex
 aliorum animalium cadaveribus.
 Deinde sensum & pedes emittit, &
 producit alas, fitque ex reptili vo-
 lucris. Tum verò uterum gerit,
 parvumque vermem enititur, qui
 postea est musca. Cumque homi-
 num utatur consuetudine, eorum-
 que contubernalis sit, & commen-
 salis, omnia præter oleum degu-
 stat, quod epotum ipsi est lethale.
 Ac quamquam brevis est ævi, val-
 de enim angusta data est illi vita,
 luce gaudet potissimum, per
 eamque obversatur: noctu autem
 quiescit, nec volat, nec canit,
 sed se contrahit & non movetur.
 Prudentiam ipsius dicere possum
 esse non exiguam, cum insidia-
 torem hostemque suum Araneum
 effugiat. Etenim observat insi-
 diantem, adversumque intuetur,
 declinans illius impetum, ne ca-
 piatur irretita, & in bestiolæ castes
 incidens. Nam fortitudinem &
 roburejus, non est quod dicam,
 Sed Homerus poetarum maxi-
 mus, cum quæreret quomodo he-
 roum præstantissimum laudaret, non leoni, pardo-ve, aut apro-
 com-

1 Καὶ ὑποκτεφ σκώληκος] Non satis ex fide historiz. Marfil.

2 Νυκτὶς δὲ εἰρήνῃ αἰσθῶ. καὶ ὅτι πίπτει, ὅτι ἄλλ'] Pugnat secum ipse sine
 encomii. Nam cis pauca dicturus est, eam πᾶσι τοῖς κοινωμένοις τῷ ὕπνῳ
 φθονῇ, &c. nemis quia turbet eis somnum morsu & cantu. Sed dici po-
 test, generatim accepto muscæ nomine, & muscas & culices contineri, &
 somniurbationem referri ad culices, noctis quietem ad muscas alias.
 Idem.

3 Ἀλλ' ὁ μεγαλοφωνότατος τῶν ποιητῶν Ὁμηρος] Τ' προσλόγειν. Fuisse enim
 ἄλλ' ἢ μεγαλοφωνότατον τῶν ποιητῶν Ὁμηρον τ' γὰρ, &c. Ὁ λόγος illi proprie-
 tis. Idem.

αὐτῇ εἰσάξει, ἀλλὰ τῷ θάρ-
σει τῷ μῦθῳ, ἔτι τῷ αἰτίῳ, καὶ λιπα-
ρεῖ τῷ ἐπιχειρήσει. οὐδὲ γὰρ θρά-
σος, ἀλλὰ θάρσος φησὶν αὐτῇ
κατασκευῇ. καὶ γὰρ ἐργασίῃ φη-
σὶν, ὅπως οὐκ ἀφίσταται, ἀλλ' ἐ-
φίσταται τῷ δὴ μῦθῳ. ἔτι δὲ πάλιν
ἐπαυτοῖ, ἔτι ἀπαύεται τῷ μῦθῳ,
ὥστε ἔτι ἀπαύει, οὐδ' ἐν ὀλίγοις μέ-
μνηται αὐτῆς, ἀλλὰ πολλάκις. ἔ-
τι χρῆμα τὰ ἐπὶ μνημονόδορμον.
ἄρτι μὲν, γὰρ τῷ ἀγαλλίῳ πῶσι
αὐτῆς ἐπὶ τῷ γάλα διέρχεται. ἄρτι
δὲ, τῷ Ἀθηναίῳ ἐπὶ τῷ Μινίῳ τὸ
βίβλος ἀπερρέει, ὥς καὶ ἐπὶ τῷ
κλεινῷ ἐμπόσει, εἰσάξει μνη-
τεῖ καὶ ἐπὶ τῷ κριμῶν αὐτῇ τῷ
βρίθῳ, τῷ μῦθῳ αὐτῆς ἐπιστάξει
τῷ ὡς αὐτῷ μῦθῳ. καὶ μὲν ἔτι ἐπι-
θῆται καὶ αὐτῶν ἐκδομήσιν, ἀ-
δυναστίας ἀποσκευῇ, καὶ τῷ ἀγαλλίῳ
αὐτῶν ἰδὲ καλῶν. ἔτι δὲ ἰχθυῶν
ἐστὶν, ὥς ἐν ὁπότεν τι δάκη, πρὸς
σκά, οὐκ ὡς ὅπως δάκῃ μέγιστον,
ἀλλὰ ἐν βόει, καὶ ἱππῳ. καὶ ἐν ἐ-
λευθερίᾳ λυτῇ, ἐν τῷ ὀλκῷ αὐτῇ
παρενδορμον, καὶ τῷ αὐτῆς πρὸς
νομαίᾳ, καὶ λόγον τῷ μεγάλῳ ἀ-
μύσησιν. μίξις δὲ, καὶ ἀφροδισίων,
καὶ γάμος, πομπῆς αὐτῶν ἢ ἐλ-
θεῖα. καὶ ὁ ἀγῶν καὶ τῷ ἀλε-
κτροῖς ἐπὶ τῷ ἀγῶνι ἀπικηδόν, ἀλλ'
ἐπὶ τῷ τῷ θηλείᾳ ἐπιπολὺν,
καὶ ἐπὶ τῷ τῷ νυμφίῳ, καὶ συμ-
πέτοιται τῷ ἐναερίῳ ἐκείνῳ μίξι
τῷ πῶσι καὶ ἀφροδισίων. ἀπο-
τμηθῆσαι δὲ τῷ κεφαλῇ μῦθῳ, ἐπι-
πολὺν ζῆ τῷ ἀλλῷ σώματι, καὶ ἐμ-
πνεῖς ἐστὶν. ὁ δὲ μέγιστον ἐν τῷ φύσιν
αὐτῶν ὑπάρχει, τὸ τοῦ δὴ βίβλος
εἰπεῖν. καὶ γὰρ δεῖται ὁ Πλάτων μέ-
γιστον αὐτῷ παρὲν ἐν τῷ πρὸς ψυ-
χῆς, καὶ ἀθανασίας αὐτῆς λόγῳ. ἀ-
ποθανῆσαι γὰρ μῦθῳ, πῶς ἐπὶ χυ-
θείας, ἐκίσταται, ἔτι παλιγγενεῖσαι
πρὸς αὐτῇ, καὶ βίβλος ἀλλῷ ἐκ ὑπάρ-

comparat robur illius, sed muscæ
audaciæ, intrepidoque & constan-
ti ad cœpta animo. Non enim te-
meritatem, sed fiduciam ipsi in-
esse dicit. Nam quum arcetur,
inquit, tamen non abscedit, sed
morsum appetit. Sic autem ma-
gnopere laudat muscam, & am-
plectitur, ut non semel, neque
paucis in locis, sed sæpe de ea me-
minerit: ita illius commemora-
tio exornat carmina. Nunc enim
gregarium ejus volatum ad lac ex-
ponit: nunc Minervam, matri
dormientem infantem curanti
comparans, quando telum à Me-
nelao repellit, ne in lethalia loca
incidat, muscam rursus in exem-
plum adducit. Quinetiam epi-
theto pulcherrimo ipsas ornavit,
suaves ipsas appellans, ipsarum-
que gregem gentes vocans. Adeò
autem est valida, ut aliquid mor-
dens vulneret, non hominis solum,
sed & bovis, & equi cutem. Ele-
phanti etiam est molesta, quum
ejus in rugas ingressa, sua probo-
scide, pro ratione magnitudinis
incisuram facit. Coitus, vene-
rea, nuptiæ, sunt ipsis liberrima:
nec mas, prout galli, quum in-
scenderit, statim desilit, sed diu
vehitur à femina, quæ fert ipson-
sum: convolantque, nec aërium
illum coitum volatu destruunt.
Obtruncata verò capite musca diu
reliquo corpore vivit, & spirat.
Quod autem in ipsarum natura est
maximum, tacere nolo: & hoc
unum mihi videtur omisisse Plato
libris de anima, ejusque immor-
talitate. Mortua namque musca
superfuso cinere reviviscit, & no-
va quædam generatio, atque ab
integro alia ei fit vita: ut planè

per-

ἤς γίνεται, ὡς ἀπελθὼς πεπιθᾷ
 πάντας, ὅτι κακίαν ἀθανάτος ἐστίν,
 ἢ ψυχὴ, ἢ γὰρ ἀπελθῶσα, ἐπα-
 νέρχεται πάλιν, ὃ γνωρίζει, καὶ
 ἐπαίρησι τὸ σῶμα, ὃ πίπτει τῷ
 μῦθῳ ποιεῖ. καὶ ἐπαληθεύει τὸ πρὶν
 Ἑρμούκῃς ὅτι κλαζομένη μῦθον, ὅτι
 πολλάκις ἀφίστα αὐτὸν ἢ ψυχὴ,
 ἀπεδήμει καὶ ἑαυτῇ. εἶπε ἐπα-
 νελθῶσα, ἐπὶ πόρῃ αὐτῆς τὸ σῶμα,
 καὶ αἶσα τὸ Ἑρμώκειον. δῆρ' ἔστι
 αὕτη, ὃ ἀνέστις ὄσα, τὰ ὑπὸ τῷ
 ἄλλῳ ποιούμενα κερκεῖ. καὶ πλή-
 ρους αὐτῇ παύσῃ τῆς αἰτίας. καὶ γὰρ
 αἶσας αὐτῇ αἰελοῦνται, ὃ ἡμίλιτα
 ὡς ἡκιστα μήκας ὃ ἀνθρώποις ἐργά-
 ζεται. καὶ οἱ ὅσοι ποιοὶ ταύτητα ὅσα
 ἐδωκας, καὶ βασιλείαν αὐτῶν προ-
 γαγῶν. καὶ ταῖς τραπίζαις ἐμπε-
 ραιπυῖσσαι, σιτισαῖν αὐτοῖς, ὃ
 σιτισαπολύει πάντων. νοστήσαν ἢ,
 καὶ κλίαν, ὃ ἐν τῷ κρηπτήσῃ,
 ἀλλὰ πλάνηται τῷ πῶσι καὶ τῷ
 Σκυθῇ ἐπατηρομένη. ὅτι ἐν τῇ
 ὑπὸ τῷ νυκτὸς καὶ ἀφ' ἧς, ἐκεί-
 νη ὃ ἐστίν, καὶ δύνῃ ποιεῖται, ὑπὸ
 σκότειν μῦθοι ὡς ἐφύω, ὃ δὲν ἐργά-
 ζεται, ὅτι αἰετοὶ λαοθάλασσιν πρᾶτ-
 τασα, ὃ δὲ ἡμίται πᾶσι ποιεῖν,
 ὃ ἐν φῶτι δρώμενοι αἰετοῖς αὐτῇ.
 Φησὶ ἢ ὁ μῦθος ὃ ἀνθρώποις πᾶσι
 μῦθον τὸ δῆρ' ὅτι γνῶσι πᾶσι κα-
 λῶν, λάλον μῦθοις, καὶ τρυφῇ
 καὶ ὡδὶ καὶ, ὃ ἀντιφθονίᾳ γὰρ
 τῇ σελήνῃ καὶ τὸ αὐτὸ, ἀμφότερας
 ὃ Ἐνδυμίωνος. εἶτ' ἐπείσῃ κριμα-
 μένῳ τὸ μετὰ κίον σιτισαῖν ἐπὶ γαι-
 ριν ἐρεχίλῃ, ὃ ἀδῶσα, ὃ κα-
 μέζουσα ἐπὶ αὐτῇ, τὸ μὲν, ἀγα-
 νακτεῖται. τῷ ἢ σελήνῃ ὀρμηδῶ-
 σαι, εἰς τῷ τῷ μῦθῳ μετὰ βαλῆν.
 καὶ δῆλ' ὅτι πᾶσι νῦν τοῖς κριμα-
 μένῃς αὐτῇ ὃ ὕπνῳ φθονῇ, με-
 μνημένῳ ἐπὶ ὃ Ἐνδυμίωνος, καὶ
 μέγιστον τοῖς νέοις, καὶ ἀπαλοῖς.

Endymionis memorem, in primis verò adolescentulis, & teneli-
 lis.

persuasum sit omnibus, illarum
 etiam immortalem esse animam:
 siquidem & digressa revertitur, &
 agnoscit, suscitaturque corpus,
 muscamque volare facit: illamque
 de Hermotimo Clazomenio fabu-
 lam declarat veram, nempe ani-
 mam ipso relicto sæpe per se pere-
 grè proficisci solitam, deinde re-
 veriam denuo corpus implere, &
 Hermotimum suscitare. Et quan-
 quam otiosa & remissa est musca,
 laboris alieni fructus decerpit:
 plenamque ubique mensam ha-
 bet: nam ipsi & capræ mulgen-
 tur: & apes non minùs muscis
 quàm hominibus mel elaborat.
 Huic & coci opsonia condiunt, &
 degustat antequam ipsi reges,
 cum quibus per mensas circum-
 ambulans convivatur, simulque
 vescitur omnibus. Nidum autem
 aut tugurium non uno in loco con-
 stituit: sed volatum more Scytharum
 errabundum tollens, ubi à
 nocte deprehensa fuerit, ibi &
 domum facit, & lectum. In te-
 nebris verò, ut dixi, nihil operat-
 ur, neque vult clam quicquam
 facere, neque vult quicquam à
 se fieri ducit, quod in luce fa-
 ctum, sibi sit dedecori. Ait verò
 fabula, etiam mulierem Muscam
 olim fuisse, admodum formosam,
 loquacem tamen, garrulamque
 & cantatricem, & cum Luna eo-
 dem tempore ambas in amore En-
 dymionis contendisse. Deinde
 cum dormientem adolescentem
 assidue excitaret, nugans, can-
 tans, superque ipsum lascivians,
 ægrè illum tulisse: Lunam verò
 iratam, in hoc muscam transmu-
 tasse. Et nunc propterea omnibus
 invidere somnum dormientibus,

ΠΡΟΣ ΑΠΑΙΔΕΥΤΟΝ, AD INDOCTVM, ET
 ΚΑΙ ΠΟΛΛΑ ΒΙΒΛΙΑ ΜΥΛΤΟΣ ΛΙΒΡΟΣ
 ΩΝΟΥΜΕΝΟΝ. EMENTEM.

ARGVMENTVM.

Acerbè obijurat, ex popularibus suis, quendam divitem, & multos undique libros commercantem, ceterum indoctum. Illud ostendens, quod non librorum copia, & speciosa suppellex, sed assidua ac diligens lectio, doctum faciat. Hinc orditur ut dicat, Errare illum, si quia libros multos ac preciosos habeat, propterea se putet, inter doctos ac eruditos recensendum esse. Rationes sumuntur à caussis, & qualitate persona, videlicet quoniam ipso prorsus literarum ignarus sit, & non libri, sed librorum lectio eruditos faciat, perinde ut nec arma militem, sed animus praesens, & utendi peritia. Atque hoc argumentum postea multis similibus & exemplis, per inductionem amplificat. Postea autem & factum illius in suspicionem vocat, & à caussis finalibus criminatur, quas ipsas quoque ut vanas & indignas plerasque confutat, & irrides, precipuè ultimam, qua videbatur Imperatoris, seu regis, ut ipse vocat, gratiam ambire: quam & à circumstantiis persona refellit, & stultitiam illius comparatione quadam depingit. Ad postremum graviter obijurat illum, & commonet quibus rebus, relicto hoc inutili coëmendorum librorum studio incumbere potius debeat, quo videlicet & rei consulat, ac fama ipse sua.

Καὶ μὲν εὐαλοῖον ἐστὶν ὃ
 ἐθέλεις, ὃ τῷ ποιῆς.
 οἷός μιν γὰρ ἐὼ παιδεία
 αὐτοῖς εἶναι τις δοῖεν,
 ἀπὸ δὲ συνανέμειν πῶς
 καὶ πῶς τὰ βιβλία. τί δὲ σοὶ πρὸς τὰ
 κατὰ χερεῖ, καὶ ἔλεγχος γίνεται τῇ
 ἀπαιδευσίας πως τῆτο. μέγιστον ὃ
 εἶδὲ τὰ καλλίστα ὦν, ἀλλὰ πρὸς
 εὐδαιμονίᾳ τοῖς ὧς ἐπὶ καὶ ἐπαινεῖται, καὶ
 ἐρμαῖον εἰ τὸ τὰ τοιαῦτα ἐπιψάλλει
 ῥῆμα τοῖς βιβλίοις, καὶ ἡσυχάζει ἐπὶ
 τοῖς καπνίοις αὐτῶν. ἢ πόθεν
 γὰρ σοὶ ἀφ' ὧν αὐτῶν διωκτὸν, πῶς μὲν

At sanè quod tu facis, ei
 quod voluntate inten-
 dis, adversatur. Futu-
 rum enim putas ut eru-
 ditus videre, si opti-
 mos quosque libros omni studio
 coëmeris. Verùm hoc tibi deor-
 sum recidit: tuæque inscitiae est
 quodammodo argumentum: ta-
 met si neque mercaris optimos, sed
 ut quisque laudatur, fidem habes:
 eorumque qui hæc de libris men-
 tiuntur es lucrum, illisque librorum
 cauponibus, paratus thesau-
 rus. Nam quomodo veteres, exi-
 mios-

παλαιά, καὶ πολλὰ ἄγρια, τίνα δὲ
 φαῦλα, καὶ ἄλλως σαφέα, εἰμὲν
 τοῖς ἀφ' ὧν ἐβρωθῶται, καὶ καὶ κεῖται
 φθῶτα αὐτὰ περὶ τοῦτο, καὶ συμβῶ-
 λως τὰς σῖας ἐπὶ τῶν ἐξέτασι πε-
 ραλαμύσεως; ἐπὶ δ' ἀρετῆς, ἢ
 δ' ἀσφαλῆς ἐὼ αὐτοῖς, τίς, ἢ ποῖα
 ἀφ' ὧν ὡς; ἵνα δὲ σοὶ δῶ αὐτὰ ἐκεί-
 να κεραιῶν, ὅσα οὐ καλλῶν ἐς
 καλλῶν, ἢ οὐ Λαϊδμοῦς ἀπὸ τοῦ σιω-
 πημιλίας τῇ μάσῃ γράψαντι, σοὶ
 τί ὀφείλῃ ὁ ἡγεμῶν δ' ἐκ τῆς
 τῶν, ἢ πὶ εἰδὼς τὸ καλλῶν αὐτῶν,
 ἢ τι χρῆσθαι ποτὶ εἰδὼν καλλῶν,
 ἢ τυφλὸς ἐν τῇ ἀπολαύσει καλλῶν
 παιδικῶν; οὐ δ', ἀπὸ τοῦτο ἢ τοῖς
 ὀφθαλμοῖς ὁρᾷς τὰ βιβλία, καὶ τῇ
 Δία καὶ ἄλλοις, καὶ ἀπαρνησάμενος
 εἶνα πάντων ἐπιτρέχων, φησὶν ὅτι
 ὀφθαλμοῖς τὸ σῶμα. εἰδὼς δὲ τὸ
 καλλῶν, ἢ μὴ εἰδὼς τῶν ἀρετῶν, καὶ
 καλλῶν ἡγεμῶν δ' ἐκ τῆς καλλῶν, καὶ
 σιωπῆς ὅσα μὲν οὐ καὶ σύμπτει, τίς
 δ' ἢ τὰς δ' οἰομένῃ, ὅσα τὴν αὐτῇ
 δ' ὁρᾷ καὶ τῇ συλλογῇ ἀπαρ-
 ῶνται, καὶ ὅσα κίβδηλα, καὶ ὅσα ἐ-
 πὶ καλλῶν. πὶ δὲ φησὶ, καὶ ταῦτα
 μὴ καλλῶν ἢ μὴ εἰδὼν; ποῖον,
 εἰ μὴ ποτὶ καλλῶν δ' καλλῶν καλλῶν
 δ' αὐτῇ, καλλῶν δ' οἰομένῃ ἐκείνῃ
 λαβῶν; Ἐλεγκῶν μὲν δ', ἵνα ἀφ-
 τῶν αὐτῇ καὶ λίγανται, εἰδὼν ἀκ-
 κῶν οἰομένῃ ποτὶ εἰδὼν ἀφ' ὧν
 τοιαῦτα ἡμῶν ἐὼ παισὶ ἐπαῖον. οὐ
 ἐ μὲν αὐτῇ καλλῶν ἀποστον. ἐκεί-
 νῃ δὲ τῇ ποιμῆνι μὲν οὐκ ἐν ἀκ-
 κῶν φαίνεται, καλλῶν ἀπὸ τοῦ, καὶ ἀ-
 σπῆ, καὶ πολλῶν τῇ ἡλίοι ἐπὶ τῇ σῶ-
 καλλῶν ἐμφανισθῇ. οἶον δὲ σοὶ. καὶ
 καὶ αὐτῇ δ' ἀπὸ τοῦτο, ἢ φησὶ οὐ
 τῇ παρῶν τὸ μὴ σύμπτει σπῆ.

miusque à futilibus, putridisque
 dignoscere queas, nisi inde con-
 jicias quoddam arrosi ac mutili : ti-
 neasque his dijudicandis in consi-
 lium adhibeas? Nam qui possis
 hæc liquidò ac certò pervidere?
 Et ut dem te id ipsum judicasse,
 & quæ pulcherrimè Callinus, &
 quæ celebris ille Atticus omni
 cura conscripserint : quid ex
 hac possessione, & præclare, ca-
 pis commodi, qui neque scri-
 ptorum pulchritudinem noris,
 neque unquam utaris, nihilo ma-
 gis quàm cæcus pueri venustissima
 facie fruatur? At tu apertis qui-
 dem oculis, ac per Iovem ad tri-
 dium usque libros vides, & non-
 nullos percurrendo legis, ut os
 antevertant oculi. Nondum tam-
 en hoc satis est, nisi noris vir-
 tutem & vitium orationis torius,
 & scriptorum omnium sensum in-
 telligas, quique sit vocabulorum
 ordo, & quæ ad rectam regulam
 author exegerit, quæ adulterina,
 & notha, ac subvertata. Quid igi-
 tur respondes? num hæc nosse te,
 cum nunquam didiceris? Vnde,
 nisi ut quondam ille pastor au-
 reum ramum à Musis tu quoque
 acceperis? Heliconem enim, ubi
 Musas versari aiunt, neque audi-
 visti puto unquam, neque in his
 puer cum esses, versatus es, tibi
 que Musarum meminisse nefas est.
 Etenim ipsas pastori apparere non
 piguit, aspero hirsutoque viro,
 multoque sole corpus exustum
 præ se ferenti. Sed ad te qualis es
 (ac te per Libanitidem oro, con-
 cede mihi ut non omnia in præ-

1 Οὐδὲ διατρέχεις τοιαύτας] Τὰς αὐτὰς. Sic paulo ante καὶ ταῦτα μὴ καλλῶν
 ἡμῶν εἰδέναι. Marcil.

2 Σοὶ καὶ μὴ μὴ αὐτῇ. Idem.

1 H

εἰπὼν, ἔδδ' ἐγὼς ἡλείεσθαι πᾶσι ἂν
 εὖ οἶδ' ὅτι κατηξίωσας, ἀλλ' ἀντὶ τ'
 θαύτης μυρρίνην αἶν, ἢ ἑ μαλάχης
 φύλλοις κασιγῆσαι, ἀπῆλλαξαν ἂν
 τ' τοις τῶν; ὡς μὴ μῖσθαι μὴ τι τ'
 Ὀλμεῖον, μήτε τῶν Ἑἰπυκρήνιων,
 ἔσθ' ἢ ποιμνίοις διψῶσιν, ἢ ποι-
 ρῶνι σωμασι καὶ παροῖς πτότιμα. καί-
 τοι ἔδδ' εἰ πάντων ἀνείχωνται· εἰ, καὶ
 ἀνδρείου τὰ τοιαῦτα, πολυήσσιας
 ἂν ποτὶ εἰπὼν ὡς ἐπαυδούρης, ἢ
 ἐμείλησέ σοι πῶποτι τ' ἐν χειρὶ σῶς
 τὰ βιβλία πανούσιας, ἢ ὡς διδά-
 σκαλός σοι ὁ δέσπας, ἢ τῶν δέσπαι ξυ-
 νειφίτας. ἀλλ' ἐν τῇ τῶν μόνῳ πάντων
 ἐκείνα ἀναδραμεῖσθαι νῦν ἐλπίζεις,
 σὺ κτᾶσθ' πολλὰ βιβλία. καὶ δὴ
 σπῶπε, ἔχε ξυλλαβῶν ἐκείνα τὰ ἔ
 Δημοδείους, ὅσα τῇ χειρὶ τῇ αὐτῇ ὁ
 ῥήτωρ ἔγραψεν, καὶ τὰ ἔ Θουκυδι-
 δος, ὅσα ὁ δὲ Δημοδείους, καὶ
 αὐτὰ ὁ καὶ μετὰ γραμματεῖα δέξ-
 θη καλῶς. εἰ ἅπαντα ἐκείνα κτήσῃ,
 ὅσα ὁ Σύλλας Ἀθηναίην εἰς Ἰταλίαν
 ἐξέτιμψεν, πᾶσι ἂν τῇ τῶν πλείονι εἰς
 παιδείαν κτήσῃ, καὶ ὑπερβαλλό-
 μῃ αὐτὰ ἐκινῇ δόξης, ἢ ξυγ-
 γελήσας, ἑ ὑπερβαλλομένην πει-
 νοῦς; πῆνυς γὰρ ὁ πῆνυς ἢ
 παρομιμία φησὶ, καὶ χρύστα ἔχει
 σύμβολα. καὶ σὺ τοίνυν βιβλίον μ'
 ἔχεις ἐν τῇ χειρὶ, ἑ ἀναζητήσκεις
 αἶσι. τ' ἢ ἀναζητήσκειν οἶδα ἔ-
 δδ' ἀλλ' οἱ αὐτὰς ἀκῶας, κι-
 νῶν τὰ ὅτα. ὡς εἴη τὸ κινῆσθαι
 τὰ βιβλία, καὶ πεπαυδόμενοι ἀ-
 πίφωσι τ' ἔργα, πολλὰ αἶν ὡς
 ἀληθῶς τὸ κτᾶσθαι ἢ ἄξιοι, καὶ
 μέντοι ἂν τ' πᾶσι, εἰ ἅπαντες
 ἀγροῖς ἢ πείροις, τὸς πέντε ἡμέρας
 ὑπερβαλλοῖται. τίς ἢ τοῖς ἐμπο-
 ροῖς, καὶ τοῖς βιβλιοκλήτοις ἤε-
 cret. Et quis cum mercatoribus,

sentiarum aperte dicam) noluis-
 sent unquam, sat scio, accedere:
 sed te non lauro, verum myrto;
 aut malvæ foliis cæsum, ab hujus-
 modi rebus amovissent, ne aut
 Olmeum, aut Hippocrenen in-
 quinares: quorum aquam, vel à
 gregibus sitientibus; vel puris pa-
 storum oribus potari convenit.
 Quanquam autem es valde impu-
 dens, & in rebus hujusmodi for-
 tis: non tamen ausis affirmare bo-
 nis literis te fuisse imbutum: aut
 operam dedisse unquam ut libros
 propius familiares tibi redderes:
 aut hunc præceptorem, aut hunc
 condiscipulum habuisses. Et nunc
 illa omnia hoc uno te consequutu-
 rum speras, si multos libros con-
 gesseris. Si hoc es animo; age
 conquire quæcunque Demosthe-
 nes orator propria manu scripsit:
 quinetiam Thucydidis historiam,
 quæ ab eodem Demosthene octies
 præclare exscripta reperta est. Jam
 ut tot possideas libros quot Sylla in
 Italiam Athenis advexit, quid in-
 de plus ad eruditionem habeas,
 quanvis his suppositis dormias, &
 affixos circumferas? Sicut enim
 adagio fertur, Simia est simia,
 etiam si aurea gerat insignia. Li-
 brum verò semper quidem habes
 & legis, nihilque intelligis eorum
 quæ legis: sed velut asinus micans
 auribus lyram auscultas. Quod si
 librorum copia doctum redderet
 eum qui comparasset, magni pro-
 fecto pretii res esset, vobisque di-
 vitibus tantum propria: siquidem
 veluti in foro pauperes nos inau-
 ctione superantibus, mercari li-
 cet

1 Ἡ τῶν δέσπαι ξυνειφίτας] Ἡ σὺ τῶν δέσπαι ξυνειφίτας. Marcell.

2 Πῆνυς γὰρ ὁ πῆνυς] Proverb. Sourd.

πρὸς, ὥς εἰδὼς δ', ἢ χρῆσθαι
ἐκαστῶν. ἐπιπλάσσει δ' αὖτε; πείθει
δὲ, καὶ τὸ τοῦ μοι ἐπιπλάσσει, εἰ πρὸς
ἄλλοις οὐ ἀπαίδωλον ὦν, ὡς οὗτο
πολλὰ βιβλία, ἢ σὺ μὲν αὖτε
εἰς ἀπαίδωλον καὶ ἑαυτὸν ἐκφί-
νει; τί οὐκ εἰς δ' αὖτε ἐπιπλάσσει.
ἔλαττος γὰρ οἶμαι σαφὲς αὖτε, καὶ
τὸ ὁρατὸν ἔχοντος ὡς τὸ πρὸς κα-
ρῶτατον ἐκείνο ἐπιφθίγγεται, πρὸς
τοὺς κυνὶ δ' βαλαστίῳ; Ἐκείνῳ γὰρ
πρὸς ἢ πρὸς πολλῶν δ' Ἀσία πλάσσει
αὐτῶν, ἐκ συμφορῶν ἀπομνηστῶν ἀμ-
φοτέρων τὸν πόδας, ἀπὸ κρύου οἶ-
μα ἀποσπένδεται. ἐπιδὲ πρὸς ἀφ' ἑ-
λπίων οὐδὲν πορῶται, ξυμῶν αὐτῶν,
ἔτος τοῖσιν αὖτε μὲν ἐλεεινὸν ἐπιπλῶ-
ναι, καὶ θερμαπλάσσει τὴν δυσχῆαν,
ξυλίνους πόδας πεποιήσθαι. καὶ τῶν
ὑποδήμων, ἐκαστὸν, ἐκαστὸν ἐξ-
μερῶν ἀμφοτέρων οἰκίταις. ἐκείνο δ'
καλοῖτο ἐπιδὲ. κρηπίδας γὰρ καλ-
λίστας ἰσχυρὰς νεοτμήτας αἰεὶ, καὶ
τὴν πλείστην πρὸς ἀφ' ἑλπίων πρὸς
εἶχον, ὡς καλλίστας ὑποδήματα
κεκοσμημένα εἶη αὐτῶν τὰ ξύλα, οἱ
πόδες δὲ. ἢ ταῦτα αὖτε δ' οὐ ποιεῖς,
καλῶν μὲν ἔχον, καὶ σκύνων τὴν γνῶ-
μην, ἀνέμερῶν δ' ἡ χρυσῶν ἐκαστῶν,
οἷς μέγιστον αἰ πρὸς ἀφ' ἑλπίων ἐκπε-
παλίσσει; ἐπιδὲ δ' οὐ τοῖς ἄλλοις δ'
τὸ Ὀμηρον ἐστὶν πολλάκις, ἀνα-
γνώτω αἰ πρὸς αὐτῶν λαβὼν τὴν βῆ-
τ' ἱλιάδῳ ῥαψῶδιαν, ἥς τὰ μὲν ἄλ-
λα μὴ ἐξετάζειν. ἔδεν γὰρ αὐτῶν
αὐτῶν σί. πεποιήται δὲ πρὸς αὐτῶν δη-
μητῶν, παρ' ἐλεεινῶν ἀνθρωπῶν,
ἀφ' ἑλπίων τὸ σῶμα, καὶ λελωδη-
μῶν. ἐκείνος τοῖσιν δ' ὁ θεοστίης δ'
τοῖστος, εἰλάσοι τὴν Ἀχιλλεύς πα-

tur, utroque uti nescius. Hoc-ne
annuis? Crede obsecro, & hoc
annue. Siquis quemadmodum tu
indoctus, multos libros emat,
nonne scommata in inscitiam
suam profert? Quid? te piget hoc
annuere? Nam clarum utique est
hoc argumentum, quique hoc ita
fieri cernunt, vulgatum illud pro-
tinus inclamant. Quid cani cum
balneo? Fuit non ita multò antè
in Asia vir opulentus, cui ex cala-
mitoso casu truncati sunt ambo
pedes, frigore ut puto, putrefa-
cti, quum aliquando per nivem
fortè iter fecisset. Ille igitur mi-
serabilem hanc fortunam perpes-
sus, ut infelicitatem solaretur,
ligneos pedes comparaverat, qui-
bus subligatis, simul innixus fa-
mulis, incedebat. Ridiculum et-
iam hoc faciebat, quòd pulcher-
rimas crepidas semper novas eme-
bat, plurimamque in hoc pone-
bat operam, ut speciosissimis cal-
ceis sua ligna, pedes nimirum or-
narentur. Annon hæc facis tu
quoque qui cùm mente sis clauda
& ficulna, emis tamen auratos
soccos, quibus ægrè inambularet,
etiam qui integris est pedibus?
Quoniam autem inter alios codi-
ces Homerum sæpius emisti, le-
gat tibi aliquis secundum librum
Iliados: nec alia perpendas: eo-
rum enim nihil ad te præter quàm
qui hîc introducitur concionem
habens, homo vehementer ridi-
culus, torto mutiloque corpore.
Ergo si Therſites ille huiusmodi,
Achillis arma sumeret, putasne pro-

vero intelligit, cui inusta erat nora K: talis Aristophanes Κοκρωπίας vocabat in
Nebulis, ad quem locum vide Scholiasten. *Palm.*

1 Καὶ ἐλπίστὸς πρὸς πολλῶν] Καὶ τοῖς ἐλπίστὸς πρὸς πολλῶν. *Marcil.*

2 Ficulna] Proverbium est de quo Erasmi. Adag. Ficulnus. *Cogn.*

νοηλίας, οὐδ' ὅτι αὐτὴν ἀφ' αὐτοῦ καὶ
 χαλὸς ἄνεμος, καὶ ἰχθυόεντες ἄνθρωποι, καὶ
 ὑπερπηδῶνται μὲν τὸ ποταμὸν, ἐπι-
 σταλόντες δὲ αὐτῇ τὸ ῥέον τῶν ῥοῶν
 τῷ Φρυγῶνι, λαμπρὸν δὲ τὸ ἔκτορον,
 καὶ ὑπὲρ αὐτῶν, τὸ Λυκόνιον, ἐτ' Ἀστ-
 ροπαῖον, μηδὲ φέρειν ἐπὶ τῷ ὄμματι
 τῶν μελίων δυνάμεις; σὺν ἂν εἰ-
 ποίς. ἀλλὰ ἐξ ἡλίου ἂν ἐφλασκά-
 νοι, χαλῶσι ὑπὸ τῇ ἀπιδί, καὶ
 ἐπὶ τῇ κατὰ πῦρ ὑπὸ τῷ βάρει,
 καὶ ὑπὸ τῷ κράτει, ὅπως ἀναιδύ-
 σιαι, δίκτυς τὰς ἀφ' ἑλάνης ἐκεί-
 νης αὐτῇ ἐφ' ἡλμυς, καὶ τὸ ῥέον
 ἐπαίρει τὸν ἑκαστὸν κρεττομένον,
 καὶ τὰς ἐπιμήδεις ἐπισυρῶμεν.
 καὶ ὅλως, αἰχμῶν ἀμφοτέρων, καὶ
 τὸ δεικνύον αὐτῶν, καὶ τὸ διαπτόμεν.
 τὸ αὐτὸ ἐν ἑσὶ πύχον, ἔχοντες,
 ὅπως τὸ μὲν βυβλίον, ἐν τῇ χειρὶ
 ἑχῆς παύσεται, πορφυρῶν μὲν ἔχον
 τῶν διφθέρων, χρυσοῦν δὲ ἐμφα-
 λόν. ἀναγκάσεις δὲ αὐτὸν βαρε-
 εῖσθαι, ἐκ αἰχμῶν, καὶ ἀφ' ἡλ-
 μύων. ὑπὸ μὲν τῷ πεπαιδευμένῳ
 καὶ καλῶς ἔχοντι. ὑπὸ δὲ τῷ ἐν-
 νότῳ σιγηλάτῳ, ἐκαστὸν ἑαυτοῦ.
 οἱ δὲ αὐτοὶ πρὸς ἀλλήλους ἐπιτεφρό-
 μενοι, μολῶσι τὰ πολλὰ. ὅλως δὲ
 σιδηροκόπῃ πὲρ Πυθίαν ἡνέμενον.
 Ταρραῖος, Εὐαγγελὸς τῶν ὀνόματι, τῷ
 σὺν αἰφαιῶν ἐν τῷ Τάρραϊ, ἐπει-
 μνησι νεκρῶν πύθια. τὰ μὲν ἂν τῷ
 γυμνῷ ἀνθρώπῳ, αὐτὴν ἰδὼν αὐτὸν
 ἀδυνατῶν εἶναι, μήτε πρὸς ἰχθυὸν
 μήτε πρὸς ἀνθρώπον εὐπεφυκότι.
 κίττα δὲ, καὶ ὅττι, ῥαδίως κερτή-
 σιν ἐκείνη ὑπὸ τῷ κατὰ πῦρ ἰσ-
 θύοντι, ἢς εἴχοντες αὐτοὺς, ἐκασ-
 τὸν ἑαυτοῦ. ἐβόωνται, ὅπως ἐπὶ σμι-
 κροτάτῳ ὀπίσθῳ ἀνακρίσσει. ἦκεν
 ἂν εἰς τὰς Δελφούς, τὰ πᾶν ἄλλα
 λαμπρῶς, καὶ δὴ ἐξ ἰδῆται χρυ-
 σοπαῖον ποιησάμενος, καὶ τὸ φαν

propterea formosum protinus,
 fortemque futurum, qui & flu-
 vium transfiliat, & alveum turbet
 cæde Phrygum: postea interficiat
 Hectorem, & ante ipsum Lycæ-
 nem, & Astoræum, cum ne
 hastam quidem humeris sustinere
 queat? Negabis opinor, & irri-
 debitur ille sub chypeo claudicans,
 atque in faciem præ pondere pro-
 cumbens, & sub galca, quum
 suspicit, ostendens tuos illos strabos
 oculos, & lorica gibbo dorsi
 attollens, laxasque ocreas gerens:
 denique utrumque dedecore affi-
 ciens, eorum armorum & opifi-
 cem, & dominum. Non vides
 idem accidere tibi, quum præ
 manibus habes librum pulcherri-
 mum, cujus aluta est purpurea,
 & aureus umbilicus: cumque bar-
 bara voce legis, deformas, & di-
 storques: unde viris eruditis ri-
 sum moves: & tamen te laudant
 assentatores, qui tecum versari
 solent, quanquam averſa facie se
 invicem intuentes plerumque ri-
 dent. Cæterum quiddam tibi nar-
 rare velim quod in Pythiis factum
 est. Tarentinum quendam, no-
 mine Evangelum, apud Tarenti-
 nos non obscuro loco natum, Py-
 thia vincendi invasit cupido. Is
 cum certamen quod nudî ineunt,
 suarum non esse virium statim ju-
 dicasset, quippe qui neque robo-
 re, neque velocitate esset prædi-
 tus: persuasione scelerum illor-
 um hominum, quos familiares
 habebat, laudantes, & ad exilif-
 simum quemque cantus strepitum
 applaudentes, adductus est, ut
 crederet se cithara & cantu facile
 victoriam adepturum. Itaque ve-
 nit Delphos, præter cætera orna-
 menta, etiam veste auro intertexta, & corona pulcherrima aus-

δαφνης χρυσῆς κέλλαισι, ὡς ἀντὶ
 κρεπτεῖ τ' δαφνης, σφραγίδες εἶναι
 ἰσομεγέθεις τῇ κρεπτῇ. τῶν μὲν γὰρ
 κηρύττει αὐτῶν ὑπερφύεις π χρῆ-
 μα, εἰς κέλλαιον, καὶ πολυτέλειαν,
 χρυσὸν μὲν ἀκηρέτων πῦσιν, σφρα-
 γίδας δὲ, καὶ λίθοις ποικίλοις κέλλαι-
 κρημηρίων, μεσῶν μετὰ, καὶ
 Ἀπολλωνίου, καὶ Ὀρφείως ἐντερο-
 μῶν. θαῦμα μέγα τοῖς ὀρέσιν.
 ἐπὶ δ' ἂν ποτε εἴηκεν ἡ δ' ἀγῶν
 ἡμίση, τρεῖς μὲν ἦσαν, ἑλαχὺ δὲ μέ-
 σος αὐτῶν ὁ Εὐάγγελος ἄδειν. καὶ μὲν
 Θέων τ' θαλασσὶν ὁ φάωλος ἀγχι-
 σκῆμον, εἰσέρχεται ἐν ὅλος πε-
 λαγόμορος τῇ χρυσῇ, καὶ τοῖς
 σφραγίδας, καὶ βηρύλλοις, καὶ ὑα-
 κίνθις. καὶ ἡ πορφύρα δὲ ἐνέπτε-
 πε τ' ἐοδῆτος, ἡ μετὰ μὲν χρυσὸν
 διεφαίνετο. τῷ τοῖς ἀπασιν αὐτο-
 κλήσας τὸ θιάσον, καὶ θαυμάσιος
 ἐλπίδες ἐκπλήσας τῆς θιάσεως, ἐπει-
 δή ποτε εἴσται, καὶ κηρύττει πάν-
 τως ἑοδῇ, ἀνακρίεται μὲν ἀνέμους
 π, καὶ ἀσώτακτον. ἀπέρχεται δὲ
 τρεῖς ἀμφὶ χρυσῆς, σφραγίδας δὲ
 θύοντος ἐμπιστὶν τῇ κηρύττει. ἄδειν
 δὲ ἀρχεται ἀπέρχεται π, καὶ λείπει,
 ὥστε γάλλω μὲν πάντων θύειας τ'
 θιάσων. τῆς ἀθλοθέτης δὲ ἀνακλή-
 σοντας ἐπὶ τῇ τύλμῃ, μεταγνώσας
 αὐτὸν, ἐκβαλεῖν δὲ θιάσων. ὅτε
 εἰς γαλοῖόθεν ὤφθη, ὁ ἀκρῶν ὁ
 χρυσὸς Εὐάγγελος, καὶ ὑπὸ τ' μα-
 τισφύοντος συρόμενος δὲ μέσης τ'
 σκλήνης, καὶ τὴν σκλήνην καθημε-
 μῶντος ἐκ τ' ματῶν, καὶ συλλέγων
 χαλκὸν τ' κηρύττει πῶς σφραγίδας.
 ἐξέπειπ' ὡκείσας γὰρ, ἀκείνης θυ-
 ματισμῶν αὐτῶν. μικρὸν δὲ ἐπι-
 χον μετ' αὐτὸν, Εὐμῆλος πῶς ἡλῖος
 εἰσέοχεν, κηρύττει μὲν παλαιὰν ἔχων,
 ξυλίνος δὲ κηρύττει ἐπικημήων,
 ἐοδῆ δὲ, καὶ μέγας σὺν τῇ τεφάνω

erant lignea, & vestem cum ferto

reis lauri foliis plexa, insignis,
 cui loco baccarum lauri inserti
 erant magnitudine illis pares sma-
 ragdi. Cithara quoque mirum in
 modum pulchra & magnifica,
 tota ex purissimo auro confecta,
 annulis & gemmis variis exornata,
 atque inter ea Musarum, Apolli-
 nis, & Orphei imagines insculptæ,
 magnæ spectatoribus erant admi-
 rationi. Cum itaque venisset cer-
 taminis dies, tres fuerunt certa-
 turi, obtigitque fors Euangelo ut
 secundus caneret. Ille post The-
 spin Thebanum qui non malè suas
 partes egerat, ingreditur auro,
 smaragdis, beryllis, & hyacin-
 this totus circumfulgens, ipsaque
 purpura quæ inter aurum in-
 terlucebat, vestis decus addebat.
 Quibus cum jam theatrum obstu-
 pefecisset, & incredibili quadam
 spe spectatores repleisset, cum o-
 mnino jam & citharam pulsare, &
 occinere esset necesse, præludit
 inconcinnum quiddam, & in-
 compositum. Tum gravius quàm
 par erat increpata cithara, tresli-
 mul fides rumpit, & ineptum te-
 nuemque cantum incipit: ita ut
 spectatoribus universis ortus sit ri-
 sus, & ludorum præfecti, homi-
 nis temeritate offensi, eum loris
 cæsum è theatro ejecerint. Hic
 verò jucundissimum erat specta-
 culum, aureus ille Euangelus,
 cum à lictoribus per mediam sce-
 nam traheretur, lachrymans, cru-
 ra plagis cruentus, humi colla-
 psos interim dum unà cum ipso
 vapulat, colligens citharæ annu-
 los. Post hunc exiguo spatio tem-
 poris interjecto, prodit Eumelus
 quidam Eleus, pervetustam ha-
 bens citharam, cujus verticilla
 vix decem drachmis æstimandam.

At

δὴνα δραχμῶν ἀξίω. ἀλλ' ὅπως γὰρ
 αἰσας δεξιῶς, καὶ κίθαρίσας κτ'
 τ' ὅμωον τ' τέχνης, ἐκαστῇ, καὶ
 ἀνεκρητύλλετο, καὶ ὁ Εὐάγγελος καπι-
 γάλα, μέγαν ἱμπομπόσωσεν τῇ
 κίθάρᾳ, καὶ παῖς σφραγίσιν ἐκεί-
 ναις. καὶ εἰπὼν γὰρ λέγειται ὡς αὐ-
 τὸν, ὦ Εὐάγγε, σὺ μὲν χρυσὸν
 δεξιῶν ἀεικισσῶ, πλοῦτις γάρ,
 ἐγὼ δ' ὁ πῆν, τὴν δειλφικὴν.
 πῶλόν τ' ἐπὶ γὰρ μέτρον ἄνιστο τ' οὐδὲν,
 ὅτι μήτ' ἐλίσσῃ ἐπὶ τῇ ἡττῇ ἀ-
 πέρχη, ἀλλὰ μισῶν ὡς σπ
 ἀφ' αὐτῶν ἀπὸ τῆς ταύτης, καὶ
 πᾶσι τὴν κεφαλὴν. ὡς πόδα δὲ
 σοὶ ὁ Εὐάγγελος ὅπως, παρ' ὅσων
 σοὶ γὰρ ὁ ἐλίσσῃ μέλῃ γέλασεν τ'
 θρασύ. ὡς ἀφ' ὅσων δ' αἱ γυναικες,
 καὶ λισσῶν μὲν πᾶσι διηγήσασθαι
 σοὶ, πάλιν γυναικες. ὅτι τ' Ὁρ-
 φεία διεσπασσέναι αἱ Θρασύ, φα-
 σὶ τὴν κεφαλὴν αὐτῇ σὺν τῇ λύ-
 ρῃ εἰς τ' Ἑσθῶν ἱμπούσας, ἱμβλη-
 θῆναι εἰς τ' μελασσα πόρον, καὶ ἐπι-
 πλῶν γὰρ τὴν κεφαλὴν τῇ λύρῃ,
 τὴν μὲν, ἀδύσας γυναικὸν πᾶσι ἐπὶ τῷ
 Ὁρφείᾳ ὡς λυγρῇ, τὴν λύρην δ' αὐ-
 τὴν ὑπερῆν, τ' αἰνῶν ἱμπούσας
 τῶν παῖς χρυσῶν. καὶ ὅπως μετ' ὅσων
 ὡς σπινθῆρσιν τῇ Λισσῇ. καὶ κίνας
 ἀνελομένης, τὴν μὲν κεφαλὴν κα-
 πτεγὰς, ἵνα σὺ τὴν τὸ βακχίον
 αὐτῆς εἴη. τὴν λύρην δ', ἀναθήναι
 εἰς τ' Ἀπόλλωνος τοῖον, καὶ ἐπὶ
 πολὺ γὰρ σὺ ζῆς αὐτῇ. χρυσὸν δ'
 ὕστερον Νείσῳ τ' ὁ Πιττακὸς τ' τυ-
 ραννὴν ταύτῃ ὑπὲρ τ' λύρας πειπ-
 νομένη, ὡς ἐκείνῃ μὲν ὁ θρασύ, καὶ
 φῦλα, καὶ λίθους, ἱμελῶδες δ' ὁ
 μὲν τὴν τ' Ὁρφείας συμφορῇ,
 μηδενὸς ἀπορῆναι, ὡς ἔρωτα τ'
 κτηματῶν ἱμπούσας. καὶ ἀφ' ὅσων
 ὡς τ' ἱερεῖα μεγάλοις χρυσῶν,

At ille cum eruditè cecinisset, &
 ritè sicut ars postulat citharam pul-
 fasset, victor proclamabatur, &
 Euangelum irridebat, qui nequic-
 quam cithara, aureisque annulis
 sese ostentasset. Eumque sic allo-
 cutum esse aiunt. Tu quidem
 Euange aurea lauro es redimi-
 tus, quia es dives, ego Delphica,
 quia pauper. Verùm hoc commo-
 di tibi tuus ornatus peperit, quòd
 neminem tui misereat, quòd vi-
 ctus sis: sed amplius oderint om-
 nes ob ineptas hæc, superfluas-
 que delicias. Quadrat in te hic
 Euangelus, quatenus ne tu qui-
 dem spectatorum cachinnos curas.
 Arbitror autem intempestivum
 non esse, ut veterem quandam
 fabulam Lesbiam tibi narrem.
 Quando Tresse mulieres
 Orpheum dilaniarunt, aiunt
 caput ejus in Hebrum cum lyra
 dejectum, rejectum fuisse in ni-
 grum pontum, caputque lyra in-
 natasse, illoque lugubre car-
 men in Orpheum canente, hanc
 ventis chordas increpantibus suc-
 cinisse, & sic canendo ad Lesbum
 devenisse: Lesbios autem flucti-
 bus ereptum caput sepulchro
 mandasse, ubi nunc est ipsis Bac-
 chi templum: lyram autem in
 Apollinis templo suspendisse, eam-
 que diutissimè asservasse: donec
 tandem Neanthus Pittaci tyranni
 filius, cum hæc de lyra audisset,
 eam & feras, & plantas, & saxa
 demulisset: imò etiam post Or-
 pheï calamitatem nemine pulsante
 modulatam fuisse, in amorem
 hanc habendi incidit, & sacerdoti
 magna pecuniæ vi corrupto per-
 sua-

πῶσιν ὑποθίπτει ἐπίρην ὁμοῖον λυ-
 ραν, δὴναι αὐτὸν τῶν ὅρφειος.
 λαΐονα δ', μεθ' ἡμέραν μὲν ἐν τῇ
 πόλει ῥηϊδῶ, ὥς ἀσφαλὲς οἰεῖσθαι
 εἶναι. νυκτὸς δ' ὑπὸ κρύπτον ἵσθαι,
 μόνον ἀποελθεῖν εἰς τὸ ἀσάτειον.
 καὶ ἀσχετοῖσι μὲν κρήνην, καὶ σω-
 φροσύνην πᾶσι χορδαῖς, ἀπικνοῖ, καὶ
 ἄμεστον ἰανόσκον, ἐλπίζοντα εἰς μέλη
 τινὰ θεοῖσι καὶ ὑποχρῆσιν τῶν λυ-
 ραν, ὅφ' ὅν πάντας καταγέλξον, ἐν
 κηλήσιν, καὶ μετὰ τοῖς ἱσίοις,
 κληρονομήσαντα τὸ ὄρφειος μυστικῆς,
 ἄλλοι δὲ ξυμειλόντες τὰς κυώνας τοῦ
 ὅρφειος, πολλοὶ δ' ἡσυχάζουσιν, ἀφ-
 ὤπασσάσθαι αὐτόν. ὡς τὸ γὰρ ὁμοῖον
 τῷ ὄρφει παρῆν, καὶ μόνος ἐφ'
 ἑαυτὸν ἐνυκτερίζει τὰς κυώνας, ὅτε
 τοῖς ἐσπερίαις ὀφθαλμοῖς, ὡς ἔχῃ ἡ λυ-
 ρα γέλυσσεν ἡν, ἀλλὰ ἡ τέχνη, καὶ
 ἡ ὁδὸς. ἡ μὲν ἐξείρεται τῷ ὄρφει
 ὡς τὸ μὴ τὸς ὑποχρῆσιν. ἡ λυρὰ δ',
 ἄλλως κτήματα ἡν, ὅθεν ἄμεστον τὸ
 ἄλλων βαρεῖται. καὶ πᾶσι τὸ ὄρ-
 φεία, ἡ τὸ Νέανθον λίγῳ, ὅπως ἐν
 κατ' ἡμέρας αὐτὸς ἐγγίγῃ περὶ, καὶ
 ὅτε ἐν οἴκῳ, ὅς τ' ἐπικτήτης λυ-
 ραν ὅς τοι καὶ, περιμετρεῖ ὄντα, τε-
 χνικῶν δραμῶν ἐπὶ ἱσίοις. ἡ λυρὰ δ'
 οἴκῳ καὶ ἐκείνῳ εἰς τῶν νυκτῶν ὑπὸ
 ἐκείνῳ τῷ λυχνῷ ἀνακρινόμενοι, αὐ-
 τήκαυτά μάλιστα ἐν τῶν ἐπικτήτης σφ-
 οδῶν ὅναρ ἐπισημαῖ, καὶ ὁμοῖον
 ἵσταται τῷ θανόντι ἐκείνῳ μέγιστον.
 χθὲς δ', καὶ παρῶν, ἄλλος περὶ τῆς
 Πρωτίως τὸ κυνικῶν βακτηρίαν, ἢ
 καταγέμῃ, ἤλατο εἰς τὸ πῦρ,
 παλαιὰ καὶ ἐκείνους ἐπὶ ἱσίοις. καὶ ἡ
 μὲν τὸ καμῆλαιον τῷ, καὶ δέκνυ-
 σιν, ὡς Τρυφίαν τὸ κλυδωνίῳ τὸ
 δέσμα, καὶ Θηβαῖοι τὰ ὅσα τὸ Γη-
 ρυόν, καὶ Μεμφίται τὸ Ἰσίδος πᾶσι
 πλοκάμους. αὐτὸς δ' ὅς τ' ἰανόμενος
 κτήματα δὲ παρῶν, καὶ αὐτὸν σι-
 τῇ ἀπαίδουσι καὶ βδελυρίᾳ, ὑπο-
 boni possessor, te ipsum inscitia,

suasit, ut Orphei lyram, altera
 simili supposita, ipsi daret. Quae
 accepta putavit ille sibi non esse
 tutum in urbe interdum uti: sed in
 sinu occultando per noctem ad
 suburbium sibi soli progredien-
 dum. Quò cum venisset, lyram
 pulsare coepit, ac chordas pertur-
 bat stolidus ille, artisque imperi-
 tus juvenis, qui sperabat fore, ut
 divinum aliquod carmen percussæ
 fides redderent, quo cunctos re-
 crearet, & demulceret, & hoc
 nomine fieret beatus, quòd Or-
 phei musices esset hæres: donec
 ad strepitum congregati canes,
 qui ibi erant multi, ipsum discer-
 pserunt: ita ut solis ad se canibus
 convocatis, hoc saltem cum Or-
 phæo commune habuerit. Quo
 eventu manifestissimè ostensum
 est, non esse lyram quæ demul-
 cet, sed artem & carmen: quæ
 sola eximia à matre collata habe-
 bat Orpheus: lyra nihil quibusvis
 barbitis obtinente præstantius.
 Quorsum verò Orpheum & Ne-
 anthum tibi propono? cum & no-
 stra ætate quidam fuerit, & ut
 puto adhuc sit, qui Epicteti Stoici
 lychnum fictilem ter mille drach-
 mis emit: scilicet futurum spe-
 rans, ut si noctu ad istam lucer-
 nam legeret, ilico Epicteti sa-
 pientia in somnis ad se veniret,
 similisque admirando illi seni eva-
 deret. Sed nuperrime: quidam
 alius Protei cynici baculum, quo
 deposito, in ignem infiliit, ta-
 lento emit. Quod pretiosissimum
 habet monumentum, ostentat-
 que non secus ac Tegeatæ apri Ca-
 lydonii tergus, & Thebani Ge-
 ryonis ossa, & Memphis Ididis
 capillos. At ille admirandi hujus
 & spurcitate superavit. Vides
 quàm

ρηγίζουσιν. ὁρᾷς ὅπως κρησθαίνουσιν
 ἀφ' ἑκαστου, βακτηρίας ἐς τὴν κε-
 φαλήν ὡς ἀληθῆς διόμβρο· λί-
 γεται γὰρ ἐ Διονυσιοὶ τραγοῦσαι
 ποιεῖν Φαύλας πάντ', καὶ γαλοῖας,
 ὥστε τ' Φιλόξενον ποδάκης δι' αὐτῶν
 ἐς παῖς λαθόμενος ἐμποεῖν, καὶ δυνά-
 μιδον κρατῆρι τ' γαλῶ. ὕψος πεί-
 νου πυθμῶρο· ὡς ἐχθρῶν, τὸ
 Αἰχμύλον πυξίον, εἰς δ' αὐτῶν ἔρχασι,
 στω ποδάχων δὲ καταμύμρο· αὐτὸ
 ᾧ· εἶτο ἰθὺς ἰσταῖ, καὶ κρατῆρος ἐκ
 τ' πυξίου. ἀλλ' ὅμως ἐο αὐτῶν αὐτῶν
 μετὰ γαλοῖας ἔρχασι, οἷον κα-
 κεῖτο τὸ δουραζόν, ἔκει ἡ Διονυσίου
 γυνή· καὶ πάλιν, οἶμοι, γυναι-
 κας χρυσίμους ἀπέλυσαι. καὶ τότε γὰρ
 ἐκ τ' πυξίου. καὶ τὸ, αὐτοὶς γὰρ
 ἐμπαιζουσιν οἱ μετὰ βροτῶν. τότε
 ῥιμ' αὖ ἐως οἱ μελίσσι ἀπὸ τῆς αἰ-
 εῖρημῶν ἱε, καὶ τῶ Διονυσίῳ, καὶ
 ἀφ' ἑκαστου χρυσόσση αὐτῶν ἐδ' ἐκείνο
 τὸ πυξίον. πάλιν γὰρ ἐλπίδα ἐ αὐτοῖς
 ἔχον εἰς τὰ βιβλία, καὶ ἀπειλῆς
 αἰ, καὶ ἀφ' ἑκαστου, καὶ ἀπειλῆς
 καὶ ἀλκίφους τῶ κροχῶ, καὶ τῇ κί-
 ῥῳ, καὶ διφύρας ἀπειλάδας, καὶ
 ὁμφαλῶν ἐπέθεις, ὡς δὴ πάλιν αὐ-
 τῶν αὐτῶν; πάντ' γὰρ ἡδὴ βελτίαν
 καλῶν ἀφ' ἑκαστου αὐτῶν, ὡς πιαυ-
 ται μὲν φησὶ. μετὰ δὲ ἡ ἰχθυόων
 ἀφανόπερος ἡ. βίαις δὲ, ὡς ἐδ'
 εἰπεῖν κελεύει. μῆτις δὲ ἀγρίαν φασὶ
 ἐδ' αὐτῶν ἰχθῆς ἐπὶ τῇ βελτίᾳ.
 ὡς οἱ πιαυτῶν ἀπειλάδας τὰ βι-
 βλία, φονγὴ φάσκειν ἂν ἡ πια-
 πορῶν αὐτῶν ἀπ' αὐτῶν. δυνὶ δὲ ὅ-
 τινι, ἀπὸ αὐτῶν καὶ πιαυτῶν πια-
 κτήσας, λίγιν πιαυτῶν, καὶ
 ἀπὸ αὐτῶν πιαυτῶν, ἐλπίς καὶ ἀπὸ

των, καὶ φυγῇ τ' χερσίνων, ὅταν
μήτε ἰκταῖνα, μήτε ταῦτε φαίνεται
πρὸς αὐτῶν ὠφελιμὸς, π' ἄλ-
λο, ἢ τοῖς μυσὶ λατρεῖας ὠνή;,
καὶ ταῖς πλῆθους οἰκίαις, καὶ πλε-
ραῖς ὡς ἀμειλίπαι τοῖς οἰκέταις; πῶς
ᾧ ἢ κακῆϊνο αἰχρὸν, εἰ πρὸς ἐν τῇ
χειρὶ ἔχοντα σε βιβλίον ἰδὼν, αἰ-
εὶ δὲ π' πάντως ἔχεις, ἔργον ἔπαιος, ἢ
ρήτορος, ἢ ὑπογραφέως, ἢ ποιητῆ
ἐστὶ; σὺ δ' ἐκ τ' ἐπιγραφέως ἰδὼς,
πρῶτος εἰποις τὸ γέ. εἴπα ὡς φι-
λὸν τὰ τοιαῦτα ἐν ξυνοσίᾳ παρὰ
ρεῖν ἐς μέγας λόγους, ὁ μὲν, ἐπαινοῖ
π, ἢ αἰπῶτο τ' ἐχέγραμμένον. σὺ
δ' ἀπεργίης, καὶ μηδὲν ἔχεις εἰπῶν,
οἷα εὐξῇ τότε χερσὶν σοι τὴν γῆν
καὶ σκαυτῆ, ὡς ὁ Βελιερφόντης,
παραίρων τὸ βιβλίον; Δημήτριος
δ' ὁ κυνικός ἰδὼν ἐν Κορίνθῳ ἀπαί-
δελόν τινα βιβλίον καλεῖσθαι ἀνα-
γνώσκοντα, τοῖς Βάκχας οἰκῶν τ' Εὐ-
ελπίδα, καὶ τ' ἀχέλον δ' ἢ τ' διη-
γυῖον τὰ τ' Πενθεὶς πάθη, καὶ τὸ
τ' Ἀγανῆς ἔργον, ἀρπαίνας, διέ-
σπασεν αὐτό, εἰπὼν, ἀμεινὸν ἐστὶ τὸ
Πενθεὶ ἀπαῖξ σαρκαχθῆναι ὑπὸ
ἐμῶ, ἢ ὑπὸ σῶ πολλάκις. ζητῶν
δ' αἰεὶ αὖτις ἐμαυτὸν, ἔπαυ ἔμμε-
ροι δὲ δύνουσα πρὸς ἐνεκα τὴν
σπαρὴν ταῦτ' ἐπαυδαντες ὥς τὴν
ὀνύω πῶν βιβλίαν. ὠφελείας μὲν γὰρ,
ἢ χρείας τ' ἀπ' αὐτῶν, οὐδ' ἀνοή-
θειη τις τ' ἐκ' ἐλαχίστων σε εἰδόντων.
ὁ μᾶλλον ἢ φαλακρὸς ἀνὴρ πείλαι-
το κτένιον, ἢ κατωκλήρον ὁ τυ-
φλὸς, ἢ ὁ κωφὸς αὐλητὴν, ἢ παλ-
λακὴν ὁ ἐμῶς, ἢ ὁ ὑπερώτης
κώπῃ, ἢ ὁ κυβερνήτης ἄροτρον.
ἀλλὰ μὴ ἐπίδειξιν πλεῖστα σοι τὸ
πρῶτον ἔχῃ. καὶ βλάττῃ τοι ἐμ-
φῆναι ἔπαιον, ὅπ' ἐστὶ τὰ μηδὲν
σοι χρῆσιμα, ὅμως ἐκ πολλῆς τ'
περιστάς ἀναλίσκεις; καὶ μὴ ὅσα
γε καὶ σῦρον ὄντα εἰδέναι, εἰ μὲν
σπουτὸν φέρονται ταῖς τ' γέροντος ἐκείνου

rum, & devitatione deteriorum,
quando neque illa neque ista hinc
videris consequutus, quid aliud
quàm muribus exercitationem,
tineis habitationem, & famulis,
ut pote codices non curantibus,
plagas emisti? Qui autem etiam
illud non te pudeat, si quis viso
tibi præ manibus, ut soles habe-
re, libro, cujusnam sit rhetoris,
aut historici, aut poetæ roget:
tu verò ex inscriptione doctus,
aptè respondeas: deinde, ut fit,
dum sermo familiaris progreditur
longius, ille laudet aliquid, aut
accuset scriptorum: tu verò ani-
mi pendear, habeasque nihil quod
respondeas? Nonne optes tum ut
tibi tellus dehiscat, qui tanquam
Bellerophon, librum circumfers?
Demetrius Cynicus cum Corinthi
conspexisset ineruditum quendam
pulcherrimum librum legentem,
Bacchas puto Euripidis, ubi nun-
tius Penthei mala: & Agaves fa-
ctum nuntiat, arreptum laceravit,
Sarius est, inquit, semel à me,
quàm à te sæpius lacerari Penthea.
Et quanvis apud me assiduò qua-
siverim, nondum tamen hodie
assequi potui cujus rei gratia tan-
to studio librosemeris. Nam fru-
ctus & usus causa nemo putare
queat, qui te vel mediocriter no-
vit. Non certè magis quàm si
calvus pectinem emat, aut specu-
lum cæcus, aut tibicinem surdus,
aut pellicem spado, aut remum
mediterraneus homo, aut ara-
trum gubernator. Nunquid igitur
hac re ostentas opes, omnibus-
que vis hoc palam facere, etiam
in res tibi non utiles, ex immensis
divitiis esse quod infumas? Atqui
quantum ego qui Syrus sum, ex-
ploratum habeo, nisi te locuple-
tis

ἀφ' ἧς τοῖς περιένευσας, ἀπλο-
 αῖς ἀν' ὑπὸ λιμὴν ἐδη, ἐάσθαι πρὸ-
 πηγεις τ' βιβλίαν. λογισθὲν δὲ καὶ
 το πικροσφόροι ὑπὸ τ' κολάσαν, ὡς
 εἰ μόνον κελὸς εἶ, καὶ ἐρῶσι,
 ἀλλὰ σφοδρὸς, καὶ ῥήτωρ, καὶ συλζω-
 φῶς, οἷα ἔχ' ἐπ' αὐτῷ, ἀνείλξ τὰ
 βιβλία, ὡς ἀληθῶς τις ἐπαίνους
 αὐτῶν. φασὶ δὲ σὶ εἰ λόγους ἐπιδεί-
 κνυαὶ αὐτοῖς ἐπὶ δεινῳ, καὶ ἐκείνους
 χερσαίην βατράχων δίκην διψῶ-
 ῶς, καὶ κερῶν ἡσυχία, ἢ καὶ πῖναι,
 καὶ μὴ ἀφ' ἑρῶντος βοάωντος. καὶ γὰρ
 ὡς οἱδ' ὅπως ῥῆγος εἶ, τ' ῥιπὸς
 ἐλκεῖται, καὶ πιστεύεις αὐτοῖς ἄπει-
 ρα. ὅς ποτε καὶ ἐπὶ ἐπιδείκναι, ὡς
 βασιλεῖ πῶς ἄμειψας τῶν ὄψιν,
 καὶ τὸν οὐ ψάλλει καὶ αὐτῷ, καὶ
 ψάλλει καὶ πρὸς καὶ ἐπὶ καὶ φῶς,
 καὶ ὁ καὶ τὴν αὐτῶν πρὸς ἡμῶν
 ψάλλει, καὶ εἰ περ ἀλλὰ τῶν
 ὑπὸ τὸ ψῦδος πᾶσι φῶς. καὶ πῶς
 ἴσμεν, εἰ τῶν ἐπὶ πρὸς, αἰσθη-
 τος, ἐπὶ αὐτῶν αἰσθητῶν, καὶ
 αὐτῶν ἐκείνους, καὶ μὴ μὲν
 βαδίσας, καὶ ἡμῶν καὶ βλέμματος,
 ἐκείνους, ὡς πᾶσι ἐκείνους ἡμῶν,
 ὅπως εἰ πρὸς φασὶ τ' ἡμῶν τῶν
 ἀλλὰ ἴσμεν αὐτῶν, ὡς ὑπὸ
 κολάσαν ἐπὶ τῷ ὅμοιῳ πρὸς ἀφ' ἑ-
 ρῶντος, ὡς πιστεύει ὅτι ὅμοιῳ
 καὶ Ἀλκιβιάδης ἐκείνους. καὶ τῶν
 μυστῶν τῶν, ἀφ' ἑπὶ τῶν πρὸς
 γὰρ καὶ. ἴσμεν γὰρ εἰ τῶν πρὸς
 ἐκείνους. καὶ ὅμως ἐπὶ πρὸς ἐκείνους
 καὶ Ἀλκιβιάδης τῶν μυστῶν.
 ἀλλ' ἴσμεν μὲν δὲ τῶν, ὡς ὑπὸ
 μὲν εἰς τ' πρὸς, ὅτι σὶ ἐκείνους καὶ
 τῶν αὐτῶν. τὸ γὰρ τῶν, καὶ πῶς
 σὶ πρὸς πρὸς σὶ εἰ. ἐκείνους γὰρ ὡς
 οἱδ' εἰ πρὸς, καὶ τῶν ὑπὸ
 ἐκείνους ἐπὶ πρὸς, ὡς ὑπὸ
 πρὸς, καὶ ἐκείνους αὐτῶν, ὡς
 δὲ πρὸς ἐπὶ πρὸς πρὸς ἐκείνους
 mum induxerat, nemo erat qui
 ret, donec vetula quaedam Lar

tis fenis testamento subdole in-
scriptiffes, libris jam diu venum-
daris fame periiffes. Superest igitur
ut librose mas, quò veras red-
das tuorum assentatorum laudes,
à quibus illud periuasum est, te
non modò pulchrùm esse & ama-
bilem, sed etiam sapientem, o-
ratorem & historicum nulli secun-
dum. Aiunt autem te orationes
etiam in convivio recitare, ac il-
los terrestrium ranarum instar siti-
bundos exclamare, nec potare,
nisi priùs clamore distrupiti fue-
rint. Nam nescio quo pacto facil-
limè nare traheris; illisque in om-
nibus credis: qui etiam illud
aliquando credidisti te regi curi-
dam assimilem esse, quemadmo-
dum Pseudalexander ille, & Pseu-
dophilippus fullo, & superiori-
bus annis Pseudonerò; & si quis
alius eorum qui mendacio subditi
sunt. Nec mirum te insulsum,
stolidumque hominem sic affe-
ctum fuisse, & resupinàto corpore
processisse quum gressum, habi-
tùm & vultum illius imitareris,
cum quo te comparare gaudebas:
quando aiunt etiam Pyrrhum Epi-
rotam, virum alioqui admiran-
dum, ita simili in re ab assentato-
ribus fuisse corruptum, ut se A-
lexandro illi similem crederet:
quanquam quod scelerati isti fa-
ciebant, omnibus erat manife-
stum. Nam & Pyrri imaginem
vidi: & tamen ad formam Ale-
xandri expressa credebatur. Sed
hactenus in Pyrrhum fui contu-
meliosus, quòd te in hoc cum
ipso comparavi. Sed tibi conve-
niet quod deinceps dicam. Nam
Pyrrhus postquam ita esse in ani-
mò non ipsi astipularetur & consenti-
ssima ejus hospita, id quod res

γὰρ ἀπὸ πολλῶν ἤ ὀφειλομένων. καὶ
 γὰρ κατέειπα πρὸς δύο ταῦτα δι-
 νῶς ἐπαρθεύσας, βιβλίαν τε ἢ πο-
 λυτελῶν κτησιν, ἢ μετρεσίαν τῶν
 ἐξώρων, ἢ ἤδη κρητέραν, ὤνῃ. καὶ
 τὸ πρῶτον σοι πένυ ἀποδίδεμι,
 καὶ ἡρεσέει. ἀδυνάτῃ δὲ πίνηται
 οἶα, ὥς ἀμφοδύρεται. σκόπη
 τοίνυν ὡς ἰσθὲν χρῆμα συμβαλή.
 ἂν γὰρ σὺ ἀφείμῃς ἢ μηδὲν
 ἀποσηκόντων, τὴν ἐτέρω νόσον ἡ-
 ρεπύσει, καὶ τὰς ὑπερήβας ἐκεί-
 νας, ὡν δὲ ὅμως μὴ ἐπιλειπόν-
 των σὺ οἴκησιν, μεταπύλλοιο π-
 νας ἢ ἐλδύρεται, οἷς ἐστὶ ἀκίδων
 ἀπιδύσει, ὥς μὴ λάβωσι ἀπώ-
 ἐξαρρεῦσαι τὰ πρᾶξις ὑμῖν μὴ
 ἢ ποτὶ, οἷα ἢ πρὸς αἰχίστα πρὸς
 σὺ δηγῆται ἐξελθὼν ὁ πύρεθ,
 ἢ ἐπὶ ἢ δειγμάτων ἐπιεικύν. ἀλλ'
 ἔγωγε ἢ μέγιστος ἢ πρᾶξις
 τὰς τὴν παρῶν, ὡς ἡρακλήσει,
 καὶ ὁλίγη πηλῆς ἐντεταλῶν αὐτῇ,
 χαλεπαίνων ὑπὲρ σὺ. καὶ μέγιστος
 ὅτι ἢ ἄλλοι ἐπιεικύντος μέγιστος
 ἢ ὁμῶς, καὶ ἄλλοι, ἢ ταῦτα ἢ
 λόγους δηγῶντες. πρὸς δὲ ταῦτα
 ὡς γὰρ, πεμψὺς τὰς γύρας, καὶ
 φύλαττε, ὡς οἴκη, καὶ καὶ πολ-
 λῶν ἀσφάλειαν ταῦτα ποιεῖν ἢ
 παχύνει ἔχει. ὡς μὴ γὰρ μηκί-
 ἐργάζεσθ, τίς ἢ μετρεσίαν σὺ
 ἢ οἷς γὰρ κύων ἢ παύσεται ἢ,

stant, partem saltem multorum
 debitorum reddidisse. Etenim his
 duobus præcipue dedisti operam,
 ut caros libros possideres, & ado-
 lescentes validos ac robustos mer-
 careris. Atque hæc omni studio
 aucuparis: quanquam fieri non
 potest, ut qui pauper est, utri-
 que præstando par sit. Proinde
 considera quam sit res sacra consi-
 lium. Æquum enim judico, ut
 missis iis quæ nihil ad te pertinent,
 alterum morbum cures: & pro
 ministris illis, sic tamen ut ne
 emptione res domesticæ deficiant,
 ingenuos aliquos adhibeas, qui-
 bus neque tutum sit, si abs te di-
 grediantur, nisi hoc pretio redi-
 mas, ut omnia proferant, quæ
 vos inter comessandum designatis.
 Qualia nuper pusio tuus obsecra-
 nissima de te mane domo digres-
 sus narrabat, etiam signa osten-
 dens sceleris. Ego verò testes facio,
 quotquot tum aderant, quàm
 ægre tulerim, ac fere plagas illi
 inflixerim, tui causa iratus: ma-
 ximè quum unum atque alterum
 rerum simillum testem adduce-
 ret, qui eadem verbis confirma-
 rent. In hos ergo usus reconde
 argentum, vir bone, ut domi tu-
 to ista perpetrare possis. Quis e-
 nim ab his perpetrandis te avocet?

liquidem neque canis desinat facilè corium arrodere quum semel

coe-

1 Ἀξιώ γὰρ σὺ ἀφείμῃς] Longè hic à sententia Luciani Latinus interpres. Lo-
 cus enim hic totus sic Latinus fieri debuit, *Auctor enim tibi sum, ut omissis quæ
 nihil ad te adferunt, nempe librorum emptione, alterum illum morbum tuum cu-
 res, & ministros illos, nempe libidinis tux, dimittas qui liberi sunt, cum verba
 tibi non desint, quibus si fuerint, non sit tutum, eliminata omnia quæ post epulas &
 vinum agitis vos, etsi à te nihil acceperint, &c.* Quare non tutum venis potius
 quàm liberis, aperta res. Marci.

2 Ὡς δὲ ὅμως μὴ ὀφειλόντων σὺ ἡρεσέει] Vt cis pauca, καὶ φύλαττε ὡς οἴ-
 κη. Idem.

3 Ἐπὶ καὶ δειγμάτων ἐπιεικύν] Ἐπὶ καὶ δειγμάτων ἐπιεικύν. Morficiunculas
 nempe amatorias. Idem.

4 Ταῦτα ἢ λόγους δηγῶντες] Ταῦτα ἢ λοιποῖς, &c. Idem.

1 Tl-

αυτοτελεσθῆναι μαθῆναι. τίδ' ἔπρου
 φαίδιον, τὸ μακίπ' ἀντὶ τῶν βιβλίων,
 ἡγεῖσθαι πεπαιδωμένον. ἄλλος σοὶ τὸ σο-
 φίας. μόνον ὅτι ἐπ' ἄκρην ἔχει-
 λους ἔχεις τὰ παλαιὰ παύειν. πᾶ-
 σαν μὲν ἰσχυρίαν οὐδα, πάσης δὲ λό-
 γων τίς τις, καὶ πολλὰ αὐτῶν, ἔ-
 περὶ τῆς, καὶ ἰσομενῶν χρησίων τῶν
 ἀπὸ τῶν. πάντοτε σοφόν τι χρῆμα,
 καὶ ἄκρην εἰς παιδείαν χρῆμα,
 ἀλλὰ τὸ πλεῖστον τῶν βιβλίων. καλὸν
 γὰρ ἔστι καὶ σοὶ ἐκδιαιρέσειν,
 ἐπειδὴ χαίρεις ἐκασπεύδον. ἡ-
 δέως δ' αὖ ἐργάζου σι, τὰ το-
 σούτῃ βιβλία ἔχον, τί μέλιστα ἀνα-
 γνῶσκεις αὐτῶν. τὰ Πλάτωνος;
 τὰ Ἀνδρόνους; τὰ Ἀνδρόχου; τὰ
 Ἰπποκράτους; ἡ τῶν μὲν ὑπερφρο-
 νῆς, ἡ τῶν δὲ μέλιστα σοὶ τῶν
 ἀλλὰ χαίρεις; εἰπέ μοι, καὶ Αἰσχίνου
 τὸ καὶ Τιμαρχοῦ λόγον ἀναγνῶ-
 σκεις; ἡ οὐκ ἔστι γὰρ παύειν οὐδα, ἔ-
 γινώσκεις αὐτῶν ἰσχυρίαν; τὸ δ' Ἀ-
 γαστρίων, καὶ τὸ Εὐπολίδου ὑποδιδυ-
 κῆς; αἰσχύνας ἔχεις τὰς βάπτις τὸ δρᾶ-
 μα ὅλον; εἴ τι ἔστιν οὐ τὰ καὶ καθί-
 κειτο, ἢ ἡ ἀνδρείου γινώσκεις
 αὐτῶν; τὸ γὰρ ἔστι μέλιστα ἰσχυρίαν
 αὐτῶν αὐτῶν, ἡ τῶν ἀπὸ ψυχῆς ἔχον,
 ἀπὸ τῶν βιβλίων, ὅποιος αὐτὰ χρ-
 σὶν ἀνελπίτως. πότε δὲ ἀναγνῶ-
 σκεις. μὲν ἡμέραν; ἀλλ' ἔστις ἰσ-
 ρυκεῖ ποιεῖται τὸ τοιοῦτον. ἀλλὰ νύκτωρ;
 πότερον, ἡπὶ τῶν ἡμέρῃν ἢ ἐν κέντρῳ,
 ἡ ὅτι τὸ λόγον; ἀλλὰ ἔστι ὅτι οὐ-
 τὸς; μακίπ' μὲν τοιμήσεις τοιοῦτο

coepit. Sed facile est alterum, ut li-
 bros non emas amplius: satis es eru-
 ditus, satis es doctus. Nec solum
 quicquid usque antiquitatis extat,
 summis in labiis habes: sed & histo-
 riam tenes omnem, & omne ora-
 tionis artificium, virtutem, vitia,
 dictionum Atticarum usum: plane
 doctus es, summeque eruditus
 evasisti, ob librorum multitudi-
 nem. Nihil enim vetat, me quo-
 que in te aliquandiu immorari,
 quando decipi te juvat. Libenter
 autem ego ex te quærerem, cum
 tot libros habeas, quem potissi-
 mum legas, num Platonis, num
 Antisthenis, num Antiochi, num
 Hipponactis? An speretis his Rhe-
 tores potius præ manibus habes?
 dic mihi legis-ne Aeschini oratio-
 nem contra Timarchum? an ve-
 ro jam illa omnia tenes, & nota
 sunt singula? An in Aristophane,
 & Eupolidè totus es? Legisti Ba-
 ptas, totamque fabulam percur-
 risti? Nihil-ne eorum quæ ibi di-
 cuntur, te perstrinxit: non iis
 agnitis erubuit? Hoc equidem
 miretur maximè aliquis, quem
 librum cordi habens attingas,
 qualibus manibus verses: quando
 legas: num interdum? at nemo te
 vidit unquam id facientem. At
 noctu? an quum jam illis es in-
 tentus, aut ante exercitia? sed &
 ante tenebras? Nihil Hujusmodi
 ausis

I Τίνα ὑπὸ ψυχῆς ἔχον, ἀπὸ τῶν βιβλίων, ὅποιος χρῶνται αὐτὰ ἀνελπίτως.]
 Ridiculissimè Latinus interpres, quali animo, qualibus manibus libros verses, &c.
 Non intellecta locutione Attica, ὑπὸ ψυχῆς ἔχειν, ut ὑπὸ θυμῷ ἔχειν, auersari,
 avoir à contrecoeur. Hoc dicit Lucianus, quem tu mollium tuorum auersatus, li-
 bros attingis, aut quibus eos manibus evolvis? Perinde ut si diceret, molles tui tibi
 tam προσθύμῳ, tam προσκαρδίῳ, manus tua tam rebus obscænis occupata,
 ut libris vacare nullo modo possis. Hæc intelligi non magni refert, sed neque ubi
 maximè βιωφελὲς Lucianus, interpretes Latini magnopere aliquid intellexere.
 Martell.

μηδὲν. ἄφες δ' τὰ βιβλία, καὶ
μήνα ἐργάζου τὰ σκευῆ. καί τοι
ἐχέτω μηκέτι μήδ' ἐμείνα. αἰδέ-
σθωμαι δ' τὴν δ' Εὐριπίδου Φαι-
δρου, καὶ ἵππερ' ἢ γυναικῶν ἀνα-
παύσασθαι, καὶ λείψασθαι,
Οὐδὲ σιόειν φερόμενοι τ' σκευαί-
των,

Τίριμιά τ' οἶκον μέμνηται φθολῆν
ἀφῆ.

Εἰ δ' πάντως ἐμμένειν τῇ ὁμῳα νό-
σῳ δέγνωται, ἴδι, ἀπὸ μὲν βιβλία
καὶ οἴκῳ καὶ ἀκλείαις, ἔχῃ, καὶ
κερὰ τὴν δέξω ἢ κτεμέτων.
ἰκνοῖ σι εἰ τὸτο. ἀποσέψῃ δ' μη-
δὲν, μηδὲ ἀναγνῶς, μηδὲ ὑπα-
γάγῃς τῇ γλώτῃ παλαιῶν ἀνδρῶν
λόγους, καὶ ποιήματα, μηδὲν δεινόν
σι εἰς γαστρίαν. οἶδ' ὡς μέτω
ταῦτά μοι λελήρηται, καὶ καὶ τὴν
παρομιάν, αἰδέομαι σμάχην ἐπι-
χειρῶ. σὺ γὰρ ὠήσῃ, καὶ χεῖρ' εἰς
ἐδὲν, καὶ καὶ γαλακτοῦσιν ὥς ἢ
παιπιδόμηναι, οἷς ἀποχρησθῶσι
ἀλῆα, ὅτε ἐκ δ' καὶ καὶ βι-
βλίαν, εἰδ' ἐκ τ' πολυτελείας αἰ-
τῶν, ἀλλ' ἐκ τ' φωνῆς, καὶ τ' γνά-
μης ἢ γαστρίαν. σὺ δ' οἷδ' ἡρε-
πύσιν τὴν ἀπαιδοσύαν, καὶ ἐπι-
καλύψῃ τῇ δέξῃ ταύτῃ, καὶ ἐκπλη-
ξῇ τὴν πλῆθ' ἢ βιβλίαν, ὅτε εἰ-
δὼς ὅτι εἰ οἱ ἀμφοτέρω τ' ἱατρῶν
τὸ αὐτὸ σι ποιῶσι, ἰλιφαντίους
νάστηκας, καὶ σικύας ἀργυρῆς ποιῶ-
μενοι, καὶ σμίλας χρυσοκλάτης.
ὁπότεν δ' ἐχρήσασθαι ταῖς διή-
οις, εἰδ' ὅπως χρὴ μετὰ χεῖρας
οὐκ αὐτὰ ἴσους. παρελθὼν δ' πρὸς
εἰς τὸ μέσον ἢ μεμαθηκότων, φλε-
βότοισι εἰ μέγα κτηνημῶν ἔχων,
ἰδ' τὰ καὶ μετὲν, ἀπὸ καὶ τ' ὁδῶν
τ' νοσῶν. ἴνα δ' ἐκαλοιοτέρῳ π-
νὶ τὰ σὺ εἰκόσῃ, τὴν καὶ τὴν

ausis amplius: sed missos fac li-
bros: remque tuam solum age:
quancquam hoc quoque indignum
est, debuerasque saltem Euripidis
Phædræ vereri, quæ mulieribus
his verbis succenset.

*Nullas tenebras exarvescunt con-
scias.*

*Timent. ve recta ne loquantur a-
dium.*

Quod si omnino decrevisti tuo in
morbo permanere, i, libros eme.
& domi conclusos habe, & parto-
rum bonorum gloria fruiere: hoc
tibi sufficit. Necdum tangas,
nec legas, nec lingua persequaris
priscorum virorum orationes, &
poëmata, non malè de te merita.
Scio me hæc frustra nugatum, &
quod vulgo fertur, Æthiopem
lavare. Tu enim libros emes, nec
iis uteris, & à viris eruditis irride-
beris, qui fructum non captant,
ex librorum pulchritudine, ma-
gnoque pretio, sed ex scriptorum
dictis, & sententiis. Tu verò
speras ista opinione posse tuam in-
scitiam curare & obvelare, codi-
cumque multitudine vulgus ob-
stupefacere: nescius medicos im-
peritissimos idem facere, qui e-
burneas ferulas, & cucurbitas ar-
genteas, & aurea scalpella com-
parant: quibus quum est uten-
dum, ne id quidem sciunt, quo
pacto manibus sint tractanda. Pe-
ritus verò quispiam alius in me-
dium prodians phlebotomo per-
acuto, cæterum rubigine pleno,
instructus ægrum dolore liberat.
Sed ut, quod facis, cum re ma-
gis ridicula comparem: respice

ton-

1 ἄφες δ' τὰ βιβλία] ἄφες δ' τὰ βιβλία. Marcell.

2 αἰδέομαι σμάχην ἐπιχειρῶ] Patrocinog. Bousd.

ἐπίσκεψαι. καὶ ὅψι τὰς μὲν πηλὶν
αὐτῶν, ξυροῖν, καὶ μαχαίρας,
καὶ ὑπότοκτοι σύμμιτρον ἔχοντες.
ταῖς δὲ ἀμαρτίαις, καὶ ἰδιότητι, πλῆθος
μαχαίρας ἀποκτείνοντες, καὶ ὑπό-
τοκτοι μεγάλα. ἡ μὲν λήστιν γι-
νῆσθαι ταῦτα ἔστιν εἰδέναι. ἀλλὰ τὸ
γελοιοῦσθαι αὐτοὺς πᾶσι, ὅτι
καί ποτε μὲν οἱ πολλοὶ ἀπὸ τῶν
γυμνασίων αὐτῶν. αὐτοὶ δὲ τὰς ἐκείνων
ὑπότοκτοι ἀποκτείνοντες, ταῖς ἐκείνων
ἀμαρτίαις. καὶ οὐ τοῖσι, ἀλλὰ μὲν
δυσχερῆς, χρηστίας ἀνὰ τὰ βιβλία.
Χρησάμενος δὲ αὐτὸς οὐκ ἂν δύναται.
καὶ τοὶ οὗτοι ἔχοντες ἑαυτοὺς βιβλίον
ποιεῖν, ἀλλὰ τὸ τὸ κυνὸς ποιεῖν,
τὸ ἐν τῇ φάτιγῃ καὶ ἀκατακτάτῃ.
αὐτῇ δὲ καὶ ἑαυτοὺς εἰδέναι, ὅτι τὸ
καὶ ἀκατακτάτῃ φωνῇ ἐπαγγέλλεται.
ταῦτα γὰρ οὐκ ἔστιν, ὡς ἐν μέσῃ
τῇ βιβλίᾳ παρρησιαζόμενος πρὸς σί.
ἐπὶ δὲ τῇ ἄλλῃ, ὅτι καὶ ἀκατακτάτῃ,
καὶ ἐπὶ τῇ ἀκατακτάτῃ, αὐτοὺς ἀκατακτάτῃ
ἀκούειν.

tonsores istos: & invenies eos qui
artem callent, novaculam, fon-
cipes, & mediocre speculum ha-
bere: sed ignaros, & rudes,
etiāsi multos forcipes, magna-
que specula proponant: non ta-
men latere, quod nihil calcant
artis tonforiz. Sed hoc illis risu
dignissimum accidit, quod pleri-
que apud suos vicinos tondentur,
ad eorumque specula comas com-
ponunt. Et tu quidem alii cui o-
pus esset, libros commodare pos-
ses: uti verò ipse non posses. At-
qui nulli commodasti unquam li-
brum: sed id facis quod in præse-
pe canis, qui cum hordeo non
vescatur ipse, neque equum qui
poteat, vesci finit. Hæc in præ-
sentia pro libris tantum in te libe-
re dico: quod ad cætera attinet,
quæ abominanda, & vituperanda
committis: de his posthac sæpius
audies.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΗ ΡΑΔΙΩΣ
ΠΙΣΤΕΥΕΙΝ ΔΙΑ-
ΒΟΛΗ.

DE NON TEMERE
CREDENDO CA-
LUMNIA.

ARGUMENTVM.

Argumentum, ac summam orationis, titulus indicat, videlicet quod non temere credendum sit calumnia, propterea quod multi propriis affectibus aut commodis impulsu, innocentes sæpenumero, & bonos viros, apud eos, qui facile delationibus quibusvis aures & fidem adhibent, per injuriam ac fraudem opprimant. Oratio est didactica, nisi quod circa finem etiam ad suasorium genus aliqua parte pertinere videri potest. Vbi consulit, ac monet delatores non facile admittendos atque audiendos esse, aut certe ea, quæ deferuntur, diligenter perpendenda, quod ex hujusmodi calumniis, multa ac gravia mala ferre sequantur.

Mala

ἐνόηγε ἢ ἄγνοια, καὶ πολλῶν κακῶν ἀνθρώποις αἰτία, ὡς περ ἀχλὺς πᾶσι καὶ ἡ χεῖρα τῆς ψυχῆς.

καὶ τὴν ἀλήθειαν ἀμυρδου, καὶ τὴν ἐκείνου βίον ἐπισκιάζουσι. ἐν σκοτῷ γὰρ πλανωμένοι πάντες εἰσὶ κακῶν. ἢ μᾶλλον ὅτι τοῖς ὁμοίᾳ πᾶσι κακῶν. τὸ μὲν, ἀεὶ παρῶντες ἀλόγως. τὸ δὲ, ὑπερβαίνοντες εἰδέναι θεόν. καὶ τὸ μὲν πολλοὶν, καὶ παρὰ πόδας, ἔχοντες ὁρῶντες. τὸ δὲ πόρ-

Mala res est ignorantia, & multorum malorum hominibus causa; quæ non solum rebus humanis veluti caliginem quandam obfundit, sed etiam veritatem obscurat, & privati cujuscunque vitæ umbram obducit. Quod sit, ut perinde atque qui in tenebris erant, imò haud aliter quam cæci, jam huc, jam illuc impingamus temerè: aliud, cum nihil sit opus, prætereamus: nec, quod propinquum & ante pedes est situm, videamus: quod verò est re-

1 Δεινὸν ἢ ἄγνοια] Ita ferme Platon in Philebo. Οὐκ ἔστι δ' ἄγνοια εἰς πᾶσι κακῶν αἰτία; Nonne igitur ignorantiam dicemus omnibus esse malum? & huc forsitan respiciens noster interpres vertit: mala res est ignorantia: sed vim vocis δεινὸν non satis expressit, quæ ditatem innuit. malum igitur vertere, Diræ res est ignorantia: Est enim ab illo Græco hoc Latinum vocabulum derivatum, & in r mutato: *Idem.*

2 Ὡς περ ἀχλὺς πᾶσι] Atque hæc est ratio, cur anima nostra (aut eorum saltem, qui non penitus obrutuerunt) quæ lumen est, ut Philosophi voluere, ignorantiam non secus horreat, atque corpus mortem. Sunt enim lux & tenebræ in interse oppositæ, ut altera alteram destruat, atque dissolvat. Hinc Plutarchus Græcos veteres hominem φωτῶν, id est, lumen, dixisse existimat, ὅτι τὴν γνώσκειν, ἐκ τῆς κατὰ φύσιν διὰ συλλύσεως ἱκανῆς ἰσχυρὸς ἐμπέφυκεν αἰσίνη τε καὶ ψυχὴ ἐν τῇ ἀφ' ἑαυτοῦ φασὶν ἵνα τὴν ἀσπίδα καμίζουσιν, ἀλλοις τε χροστέμοις τελευτήσας, καὶ ὅτι τὸ ὄντων μέγιστα τὸ μὴ ἄγνοια ἢ ψυχὴ δύσανα ἀποτῇ, καὶ πᾶσι τὸ ἀρετῆς ἡγεμεν, ἐπεὶ τῆς πᾶσι τοῦ σκοτεινοῦ, φεδὲς ἀποφίας ὄντα πλήρη πρὸς αὐτήν. Quod unicuique postquam ob cognitionem cum lumine actis est insitus amor cognoscendi & innotescendi. Ipsam vero animam nonnulli Philosophorum LVXEN suapte natura esse statuant, cum aliis utentis argumentis, tum quod nullam rem anima magis aversetur, quam ignorantiam, & omnia lucis expertia vitæ, tenebrisque turbetur, eas metuat, ac suspectas habeat. Familiaris est autem illa ignorantie cum tenebris & caligne comparatio. Sic Lucæti lib. 11:

O miseræ hominum mentes! ô pectora caca!

Qualibus in tenebris vita, quantisque periclis,

Degitur hoc avi quodcumque est!

Phædrus f. xi. l. vii. de Augusto:

Qui postquam tenebras dispulit calumnia.

Cicero lib. 1. Tusc. Qu. c. 28. Philosophia ab animo, tamquam ab oculis, caliginem dispulit. Idem.

3 Μᾶλλον δὲ τοῖς κακοῖς] Ita paulo ante Lucæti: ô pectora caca! sic Platon πῆς ἀγνοίας κακῶν αἰτία dixit & ἄγνοιαν, ὡς περ ἀχλὺς πᾶσι βλάπτει; teste Plutarcho in Lyandro. Id est, ignorantiam, ignorantibus haud minus esse malum, quam cecitatem non videntibus. Idem.

4 Τοῦ μὴ φαίνεσθαι] Tertullianus in Apologetico: Sed cecitatis dua species facile concurrunt, ut, qui non vident quæ sunt, videre videantur, quæ non sunt. Idem.

ῥω, καὶ πᾶμπολυ διεστης, ὡς
 εὐοχλῆν δεδιότες. καὶ ἄλλας, ἐφ' ἵστα-
 τας τὴν πρᾶτον μὲν καὶ ἀφελειομένην
 τὰ πολλὰ ὀλιγαίοντες. τοιγάρ-
 τοι μὲν ἄρα τῶν τοις τραγωδιδασκα-
 τοις ἀφορμαὶ εἰς τὰ δράματα το
 τοῖσιν παρήχεται, τὰς Λαβδα-
 κίδας, καὶ τὰς Πελοπίδας, καὶ
 τὰ τοῖς ἀπὸ τῆς Πηνελόπιδας. χιρὸν γὰρ
 τὰ πλείστα τὴν ἐν τῇ σκηνῇ ἀναβαι-
 νόντων πρᾶτον εὐροὶ πρὸς αὐτὸν τὸν
 γνοίας, καὶ τὰς τῶν τραγικῶν δαι-
 μονῶν τῶν περὶ τὴν Πηνελόπιδαν. λέγω
 δὲ ἐν ταῖς ἄλλαις μὲν ἀποδείκνυνται,
 καὶ ἡμεῖς τὴν εἰς τὰς οὐκ ἀληθεῖς καὶ
 τὴν συνῆκται ἐφ' ἑαυτὴν ἀφελειομένην. ὅφ'
 αὐτὴν ἡδὴ καὶ οἱ οἱ ἀνάστατοι γινώσκου-
 σι, ἐν πόλει ἀρδύω ἀπώλαστοι, πε-
 τέρεις πρὸς τὰ παῖδας ἐξελθόντων,
 καὶ ἀδελφοὶ καὶ τὸν ὁμογενῶν, καὶ

remotum, proculque diffitum,
 ut molestum formidemus. Deni-
 que in singulis, quæ agimus,
 nunquam non labimur. Quocir-
 ca istud jam innumera tragediarum
 scribendarum argumenta
 præbuit, Labdacidarum, & Pe-
 lopidarum fata, idque genus alia.
 Nam malorum, quæ in scenam
 ascendunt, pars ferè maxima ab
 ignorantia, ceu tragico Deo,
 comperias orta. Hoc dico ad alia
 etiam respiciens: in primis verò
 ad falsas calumnias, quibus fami-
 liares & amici petuntur: à quibus
 jam & subversæ sunt familiæ, &
 civitates funditus perditæ: pa-
 trum in liberos, fratrum in ger-
 manos, liberorum in parentes, aman-

1 Πρὸς τὰς χιρὸν δεδιότας] Lucretius l. 11. & vi:

Nam veluti pueri trepidant, atque omnia cæcis

In tenebris metuunt: sic nos in luce timemus

Interdum, nihilo quæ sunt metuenda magis, quam

Quæ pueri in tenebris pavant, finguntque futura. Tollius.

2 Τὰς Λαβδακίδας] Notissima fabula est, ἐ Mythologis & Poëtis, Oedipi
 patrem per ignorantiam interficientis, matremque ducentis uxorem: filiorum
 item ad Thebas mutuis vulneribus concidentium. Idem.

3 Τὰς Πηνελίδας] Atreæ & Thyestis, eorumque filios. Adeantur Tragici Græ-
 ci & Latini, apud quos hæc fusiùs. Idem.

4 Καὶ τὴν ἀνέστατον] Ita fere & Photius, in præstantissima illa ad Michaëlem
 Bulgariz Principem epistola; χιρὸν δὲ, inquit, καὶ τὴν ἀνέστατον, καὶ συκοφαντίας.
 ἀποδείκνυνται: καὶ τὴν ἀνέστατον καὶ τὴν ἀνέστατον, καὶ τὴν ἀνέστατον καὶ τὴν ἀνέστατον, καὶ
 βίαι ἐστὶν συκοφαντίας, καὶ συκοφαντίας ἐστὶν ἀνέστατον καὶ τὴν ἀνέστατον, καὶ τὴν ἀνέστατον
 ὅλας, καὶ τὴν ἀνέστατον, ἀνέστατον μία φωνὴ συκοφαντίας. Latia accusatoria & Sycophantica
 aspernate: nam non raro & liberos furere in parentes, & parentes in liberos adegerunt,
 vitæ vincula & connexiones disruperunt, & in se invicem consanguineos concitantes.
 Quid autem illa minora commemoro? vel unica Sycophanta vox civitates & domos inte-
 gretas subvertit saepe. Qui locus hinc desumptus esse videtur; ita omnia quadrant. Nec
 multum diversa sunt, quæ apud Themistium in orat. 111. leguntur: διαβολὰ δὲ
 χαλεπὸν ἐστὶν, inquit, ἀπανταχὲ ἐν πολιτικοῖς, ὡς ἀπαρτιστὴν, καὶ ἀπὸ
 παῖδας πατρί, καὶ ἀπὸ ἀδελφῶν ἀδελφῶν, καὶ τὸ δευτέρω ἐστὶν ἐν ἰσχυροῖς.
 Calumniam porro ubique permolesta est, rixasque ac contentiones ubique provocat, quo-
 cumque se infinuaverit: ac cum patre filium, cum fratre fratrem committit: à qua illa
 est de Hippolyto Tragedia excitata. Præclare igitur Menander: ἡ δὲ δὲ διαβολὰ τὴν
 βίον λυμναίνει. Mendacis calumniam vitam labefactat. Exemplum præter cetera
 egregium est apud Phædrum fab. 2. lib. v: ut ne quid de Philippis dicam Macedo-
 niz regibus, quorum alterius F. Alexandro exilii, alterius Demetrio necis causa
 fuit. Sed & ipse Alexander vel solus possit sufficere, ut, quantum mali mortali-
 bus adferat calumniam, ostendatur. Idem,

παῖδες καὶ τὸ γυναικῶδες, καὶ ἱρα-
 τῆ καὶ τὸ ἱραμῶδες. πολλὰ δὲ ἐ-
 φιλίας συνειρηθησάν, καὶ οἱκοι συ-
 νεχθησάν ὑπὸ τοῦ κατὰ τὰς ἀφρο-
 δαίας περιποίητου. ἵν' ἐν αἷς ηἰστέ
 ἀφ' ἐπιπλάτῃ αὐταῖς, ὑποδείξαι
 βύλοισι τὸ λόγον, ἡμετέροις ἐπι-
 πιθεῖν χαρῆς, ὁπεῖον πῖσιν ἡ ἀφρο-
 δολῇ, καὶ πόθεν ἄρχεται, καὶ ὁποῖα
 ἐξέρχεται. Μᾶλλον δὲ Ἀπellaῖς
 ὁ Εὐφίστου παλαιὰ ταύτην περὶ ἀ-
 βῆ τὴν εἰκόνα. καὶ γὰρ αὐτὸς ἐστὶ
 ἀφροδολῆς πρὸς Πτολεμαῖον, ὡς
 μετεχρηκὼς Θεοδῶτα τοῦ συνωμοσίαι
 ἐν Τύρῳ. ὁ δὲ Ἀπellaῖς, ἔχ' ἑ-
 ρκας ποτὶ τὴν Τύρον, ὅθεν τὸ Θεο-
 δῶτα ὅστις ἐν ἐργασίῃ, ἢ καὶ ὅστις
 ἔχει Πτολεμαῖον πρὸς ὑπαρχὸν εἶναι,
 τὰ κατὰ τὴν Φοινίκην ἐπιτεταμ-
 ῶδες. ἀλλ' ὅμως τὸ ἀντιχρῆσις τις,
 Ἀντιφίλου τῶος, καὶ φθόνος

amantium in amatos furor est ex-
 citatus. Præterea dissolutæ sunt
 amicitia multæ, & turbatæ fa-
 milia ob speciem calumniarum.
 Vt igitur quàm minimùm in eas
 incidamus: qualisnam sit calu-
 mnia, unde originem trahat,
 quantum ferè efficiat, hac ora-
 tione, velut in tabella, depin-
 gam. Porro quam ejus imaginem
 subjiciam, Apelli Ephesio acce-
 ptam fero: quum is apud Ptole-
 mæum regem conjurationis, quæ
 Tyri authore Theodota facta est,
 insimulatus esset. Quanquam ne-
 que Tyrum viderat unquam, ne-
 que Theodotam noverat, nisi
 quantum fama acceperat, eum
 Ptolemæi præfectum Phœnicem
 administrare. Antiphilus tamen
 ejusdem artis professor, gratia
 quam

1 Καθ' ἑπὶ πίθη χαρῆς] Velut in tabella. Sic Vellejus lib. 11. Nos memi-
 nit professionis univertsam imaginem principatus ejus oculis animisq; subjecimus. Vbi
 τὸ ἀντιχρῆσις ab aliena manu, adeoque inducendum videri possit; neque est tamen.
 ἵν' ἐν αἷς. Tollius.

2 Ἀπellaῖς ὁ Εὐφίστου] Ad distinctionem istius Apellis, qui sub Alexandro &
 Ptolemæo Lagi vixit, maximi nominis & artis, Coipatria. Hic autem patria Co-
 phonius, verum Δίος, id est adoptione, fuit Ephesius, teste Suida, Pam-
 phili Amphipolitæ discipulus. Idem.

3 Πρὸς Πτολεμαῖον] Φιλοπάτωρ, Evergetz filium, qui quartus Ptolemæo-
 rum Ægypti Rex fuit, Gallos dictus: uti ex Excerptis Chronici Casauboniani
 Scaliger in notis ad Eusebium docet. citat idem ibidem Etymologicon: ubi quum
 locus mihi videatur perum emendatus, una cum opera restituam: Γάλλος, in-
 quit, ὁ φιλοπάτωρ Πτολεμαῖος, διὰ τὸ φύλλα κατὰ χεῖρας εἶχεν, ὡς οἱ Γάλλοι
 αἰετὸς ταῖς διονυσιαχῆς τελευταῖς κατὰ ἰσχυρὰντο. Addit Scaliger: Et Gallos Ma-
 gna Matris foliis edere, & Ptolemæum quoque compunctum fuisse, hoc est, stigmata fo-
 liorum hederæ in se ipsi fuisse. Fateor me numquam tale quid de Gallis legisse: nec
 video, quomodo aliquis foliis compungi possit, aut quomodo foliorum stigmata
 alicui iniri queant: nisi peiore, quam pessimi σημάτια, conditione futuri sint.
 Lego igitur, φύλλοι κατὰ χεῖρας εἶχεν. Ex hoc liquet è sequenti voce ἰσχυρὰντο.
 Nam, si vera erit futura ratio, illic quoque ἰσχυρὰντο legendum erit. Idem.

4 Ὡς μετεχρηκὼς Θεοδῶτα τοῦ συνωμοσίαι] Quem hic vocat bis Θεοδῶτα, Poly-
 bius semper Θεοδῶτα vocat, Ætolum præcipitis audacis virum, eum vide libro 5
 historiarum. Palmæ. Theodotus Polybio vocatur, qui hanc historiam lib. v. fuisse
 narrat. Tollius.

5 Εἰς Τύρον] Quam per Panætolum Theodorus occupaverat. Idem.

6 Ἀντιφίλου] Non ignobilis pictor. Meminit ejus Plinius lib. xxv. cap. x. opo-
 τὸς ejus aliquot recensent perquam eximia. Idem.

τὸν βασιλεῖ τιμῆς, καὶ τὸ καλῶς
τὴν τέχνην ζήλοπιαι, κατέπει
αὐτῷ πρὸς τὸν Πτολεμαῖον, ὡς εἴη
περιφρονητικῶς τὸ ἔλεον, καὶ ὡς θιά-
σαις τις αὐτῷ ἐν Θεοτικῇ συνεισώ-
μῳ Θεοδότη, καὶ πᾶς ὅλοι το
δίδοντο πρὸς τὸ ἐν αὐτῷ καλολογύ-
μῳ. καὶ πάλιν, ἀπὸ τῆς τῶν Τύ-
ρου λείψανον, καὶ τῶν Πηλοσίων κα-
τέλῃσι ὡς τὸ Ἀπιδῶ συμβολῆς
γεγραμμένα ὁ δὲ Πτολεμαῖος, ὡς ἂν
πρῶτος ἐ τῶν τῶν πᾶσι φρενέτης
τις ἂν, ἀλλ' ἐν πηλοσίων διαπο-
τικῇ πηλοσίων, ὡς ἐξ ἐκείνης,
καὶ συνεισώχῃ πρὸς τὸν καλῶς
ἐν ταύτης ἀφελῆς, ὡς μὴ δὲ
τὸ εἰρησίων λογισμῶν, καὶ δὲ ὅτι
ἀντιπρῶτος ἢ ὁ ἀφελῆς, καὶ δὲ
nimium calumniatorem eandem artem profiteri, & pictorem fortuna

quam apud regem obtinebat in-
videntia, artisque æmulatione per-
motus, illum apud Ptolemaum
accusavit, ut qui factionis esset
particeps, & visus fuisset in Pho-
nicia cum Theodota convivari,
& in auriculam inter convivan-
dum secretum colloqui. Denique
declaravit Tyrum defecisse, ca-
ptamque fuisse Pelusium Apellis
consilio. Tum Ptolemaus, ut
qui præter cætera non esset admo-
dum prudens, sed in tyrannica
assentatione educatus, adeo ex-
canduit, inopinæque ista calu-
mnia conturbatus est, ut conje-
cturis, quæ causæ fidem aut facer-
ent, aut minuerent, neglectis,
esse

1 Παρ' ὅλοι το δίδοντο] Neglexit hæc interpret. verte: *toto carna tempore*. TOLLII.

2 Πρὸς τὸ ἐν αὐτῷ καλολογύμῳ] Probabile sit mendacium oportet. ergo à con-
suetudine eorum, qui, quæ alios nescire volunt secreta, in aurem dicunt, desumpta
similitudo veri, qua calumnia exornaretur. Noster in Gallo, de regum curis:
λυπῶ δὲ ἄλλοι δίδοντο πρὸς τὸν Συρρακυσίων καλολογύμῳ. Alium Dio an-
gus, cum Syracusanorum quibusdam in aurem consilia communicans. Sic Home-
rus:

Ἄγε γὰρ καὶ κεφαλῇ, ἵνα μὴ τυθοῖατε ἄλλοι.

Prope ad movens caput, ne alii audirent.

Plura collegit Erasmus in Adagis, qui respici poterit. Idem.

3 Πηλοσίων κατέλῃσι] Non Pelusii, sed Ptolemaidis: ut ex Polybio constar.
nam Pelusii castrametum Ptolemaum refert Polybius, cum adversus Antiochum
proficisceretur. Idem.

4 Οὐ ταυτοφρενής] Fatuitatem ejus, & secordiam, vitamque luxui, com-
potationibus, & infanis amoribus deditam cognosces ἐ Polybio lib. v. Historia-
rum, apud quem & aliud calumnia in Cleomenem, & stultitiae regis exemplum
invenias. Item ex Iustino lib. xxx. cap. i. nec non Plutarcho in vita Cleomenis.
Pro præter cætera, verterim alias. Idem.

5 Ἐν καλαρίᾳ διασπομένη] Quippe rex, & regis filius. Vide, quæ ad cap. vii.
notavimus. Idem.

6 Τὸς ταυτοδίδου πᾶσι διαβολῆς] Malim, *minimeque verisimili ista calumnia.*
Idem.

7 Ὡς καὶ μὴ δὲ τὸ εἰρησίων λογισμῶν] Vt nihil eorum, quæ repete æquum fuerat,
auctore petrendum, non, quod auctoris illius esset auctor calumnia; non, quod ea proditio
supra prædictis fortissimum esset: non, quod & magnis à se beneficiis, & supra ceteros artis
auctores honoribus auctum esset, &c. Idem.

7 Ὡς καὶ μὴ δὲ τὸ εἰρησίων λογισμῶν] Quoniam nihil rationis est, ubi semel asse-
ctus auctum est, jusque illi aliquid voluntate nostra datum est: teste Seneca lib. i. de
ira, cap. viii. Idem.

8 Ὡς καὶ ἀντιπρῶτος] Acrius namque unit invidia eandem artem profitentes. No-
tum illud Hesiodium:

ὅτι μικρότερον ἢ καὶ ποικύλῃ
 προσδοίαν ζῶντος, καὶ ταῦτα ἔτι
 πεπονητὸς ἐπ' αὐτῷ, καὶ παρ' ὀν-
 τινὲν τ' ὁμοτέχνῳ τιμηθῆναι,
 ἀλλ' ὅδε τοπογράφῃ, ὡς εἰ ἐξέ-
 πλάσειν Ἀπelles εἰς Τύρον, ἐξεύ-
 στας, ὅπως ἴαδεν ἡμίλειν. καὶ βοῆς
 ἐνέκρυπτα τὰ βασιλεία, τὰ ἀχα-
 εῖται κεκραγὼς, καὶ τ' ἐπίβουλον,
 καὶ σωμωχίαν. καὶ εἴη μὴ τῶν
 σωμωχῶν τις ἀνακλήσας ἐπὶ
 τῇ δ' Ἀντιφίλῃ ἀναιχολίῃ, καὶ
 τὸν ἄθλιον Ἀπelleν καταλήσας.
 ἦν μὲν οὖν αὐτοῖς κειρονομήσας τ'
 ἀνθρώποι, ἀπετίμητο δ' αὖ τῷ κεφα-
 λῷ, καὶ ὡς πολλοὶ λαοὶ τ' ἐν Τύρῳ
 πακῶν, ὅτεν αὐτὸς αὐτὸν γιγνέται.
 ὁ μὲν δὲ Πτολεμαῖος ἔστω λεγέται
 ἡ μεταγνώμη ἐπὶ τοῖς γελοίοις, ὥστε
 τ' μὲν Ἀπelleν ἐκαστὸν τελευτῶντος ἰδῶ-

esse minorem, quàm ut proditionem hujusmodi moliri potuisset: idque cum beneficiis & honoribus ab ipso plus cæteris pictoribus actus fuisset: neque omnino percontatus, an Tyrum Apelles navigasset, illico rabida ira concitus totam clamore regiam impleret, ingratum, infidiatorem, conjuratum clamans. Ac nisi ex comprehensis conjuratis quispiam, indignatus Antiphili impudentiam, & infelicem Apellem miisertus, affirmasset illum conspirationis nequaquam fuisse participem, fuisset capite truncatus, atque ipse nullius criminis reus Tyrionum malorum poenas luisset. Proinde fertur Ptolemæus ita sententiam mutasse, ut centum talentis Apellem donarit:

&

Καὶ κεραμεὺς κεραμῖ ὀδοῖδ', καὶ αἰδοῖς αἰδοῖδ'.

Et figulus figulo invidet, & cantor cantori.

Themist. Orat. III. σοφιστὰς γὰρ ἡ ὁμιότης ἔστω ἐπιδείξαι τ' αὐτῶν ἐπαίμων ἡμί-
 μα ἀνταρξάσθαι εἰς αἰώνας. Periculosa enim res est similitudo, facileque, dum ca-
 tuntem laudam amorem occulte animi inserit, ad certamen & contentionem impellit.
Tollius.

1 Ὅτι μικρότερον] Quid enim pictori cum re militari, præsertim tanti momenti, & periculi? tantam igitur caliginem hominum oculis ignorantia offundit, ut nihil plane cernant, sed velut in densissimis tenebris oberrent. *Idem.*

2 Ἐὐπετόνδε] Quippe minime erat verisimile, ipsum in regem tam bene de se meritum eam fraudem, ac tantum scelus esse machinatum. Sed hoc dispicere irato regi non licebat. *Idem.*

3 ἡμίλειν] Male hæc interpretes verterat. quare nonnulla immutavi. *Idem.*

4 Ὅπως λέγει] μεταγνώμη] **Isocrates in Orat. de Permutatione,** loquens de Atheniensibus: Οἱ μὲν δὲ ὕμνεον ἀγνοεῖν, ὅτι τῇ ἀλλ' ἀπὸ ἀλλήλων ἑαυτοὺς ἢ ἡμι-
 μάλας τ' ἀνταρξάσθαι τ' μετ' ὁρῆς, καὶ μὴ μετ' ἐλέγχου ἡμιμαρτυροῦν, ὥστε ἐπὶ αὐτῶν ἡμί-
 διαλῆσται, παρὰ δὲ τ' ἐξ ἀταπιστῶν δίκην λαβεῖν ἐπὶ ὅμοιαις τῶν δὲ διαβλη-
 δέντας ἢ ἑαυτοὺς ἀντιδιδόντες ἢ ἀποτινόντες ἀπὸ πόντου. Arbitror autem vos non igno-
 rare, nostram urbem sæpe pænitu: se juliorum, quæ per iracundiam potius, quam re
 examinata facta sunt; adeo ut puto poss. & impostores punire desideraveris, & ca-
 lumniis oppressos rebus uti secundioribus quam prius, optaveris. Longe aliter atque Piso
 apud Senecam de Ira lib. I. cap. XVI; qui non modo falsò accusatum militem, ac
 si commilitonem, qui deliderabatur, occidisset; illoque in ipso supplicii articulo
 reverterlo innoxium deprehensum, duci iussit, sed & ipsum commilitonem, ut &
 centurionem, qui primum illum à supplicio ad Pisonem reduxerat, capitali po-
 na affecit. *Idem.*

5 Μεταγνώμη] Tanta subisse regem pænitentia dicitur. *Idem.*

ρήσας, τὸ δ' Ἀντίφιλον δαδύνει
αὐτῷ ὡς δίδουκεν. ὁ δ' Ἀπelles,
ὃν παρεκινδύνουσι, μιμητὴν ἔχει,
τοιαῦτά τινα εἰκασίαν ἔχοντα τῷ
βούλῳ. Ἐν δὲ ἰσχυρῶς ἀνδρὶ καὶ
ταῖς αὐτῶν περικνηστῶν ἔχον, μικρὰ
δὲ τῶν Μίδαν ὡς τοιοῦτον, τὴν
χεῖρα ὡς τοιοῦτον πῶρρον ἐπὶ τοῖς
σὴν τῇ ἀφ' ἑαυτοῦ. αὐτὸν δ' αὖτε
δύο γυναῖκες, ἡ Ἀγνοία καὶ ἡ Δοῦσα,
καὶ ἡ Ὑπόκρισις. ἐπὶ τῶν δ' αὖτε
σέρεται ἡ Διχόλογος, γυνώσκουσα
τὴν ἐξ ἑαυτοῦ πᾶσι καλοῖ, ὡς ἔχοντα
δ' ἡ καὶ ὡς ἐκείνην ἔχον, οἷον δὲ
τῷ λούτῳ, καὶ τῷ ὡς ἐκείνην
σε. τῇ μὲν δὲ τῇ αὖτε καὶ αὐτῇ

& ei Antiphilum in servitutem
addixerit. Apelles autem pericu-
li memor, tali est imagine calu-
mnia ultus. Ad dextram sedet
quispiam praelongis auribus insi-
gnis, propemodum quales Midæ
fuerunt, manum procul acceden-
ti calumniæ protendens.
Eum circumstant duæ mulieres,
Ignorantia, ni fallor, & Suspi-
cio. Ex altera parte accedit Ca-
lumnia, mulier summopere for-
mosa, fervida & irritata, ve-
luti rabiem & iram præ se fe-
rens, faciem ardentem læva te-
nens,

1 Ὡς παρεκινδύνουσι] Adni periculi memor. Tollius.

2 Τεῖς το Μίδαν] Aures Midæ etiam adagio notatæ sunt. Persius:

Auriculas Asini Midæ rex habet.

Fabulam habes apud Ovid. in Metamorph. xi. fab. iv:

— Nec Delius aures

Humanam solidas patitur retinere figuram:

Sed trahit in spatium, villisque albenibus implet,

Instabilesque illas facit, & eas posse moveri.

Cetera sunt hominis; partem damnatur in unam:

Induiturque aures lente gradientis aselli.

Alii ad regum aures huius fabellæ referunt originem: qui per exploratores suos etiam procul audiant. Sunt autem asini acriore hoc sensu quam cetera animalia præditi. Vnde Apuleius, *quantquam graviter succensens errori Fotidis, isto tamen vel unico solatio æriumnabilis deformitatis suæ recreabatur, quod auribus grandissimæ præditiæ cupida lenitate etiam dissita facillime sentiebat; lib. ix. Miletiaeorum. Idem.*

3 Ἀγνοία] De qua in initio huius libelli plura. Idem.

4 Ὑπόκρισις] Arnobius lib. ii. adv. gentes: *quid est autem suspicio, nisi opinatio rerum incerta, & in nil expositum iaculatio mentis illata? Ergo, qui suspicatur, non tenet, nec in lumine positus cognitionis incedit.* Idem.

5 Ὑπόκρισις] Qualis iratorum solet esse vultus: quibus *flagrant & micant oculi, mulus toto ore tubet, exfluante ab imis præcordiis sanguine; ut est apud Senecam l. i. de ira, cap. i.* Nilus Monachus in Narrationibus: *τι θυμωμένοι, καὶ τὸ βλέμμα πυρρᾶτος πλαγίως ἐκκλίνοντες.* Ira accens, & micantes oculos oblique volventes. Idem.

6 Καὶ παρακινεῖσθαι] Et commota. Idem.

7 Τῷ λούτῳ] Prudentius in Psychomachia, de ira: *Sanguinea intorquens suffusa lumina felle.* Idem.

8 Τῷ ὡς ἐκείνη] Huc mihi facere videntur illa Cypriani de Zelo & Livore: *Hinc vultus minax, torvus aspectus, pallor in facie, in latissimis membris, stridor in dentibus, verba rabida, effrenata convicia, manus ad cæcis violentiam promptæ, etiamsi gladio interim vacua, odio tamen furiosa mentis armata.* Idem.

9 Ὅσα καὶ αὐτῶν] Non secus ac furæ solent. Quæ in irritandis inflammandisque credulorum aut iratorum hominum animis perquam similis est. Apuleius de Pŷches sororibus Cupidinem calumniantibus: *Tali, inquit, verborum inco-*

νῶν ἔχουσα. τῇ ἐπὶ τῇ ἡγεμονίᾳ τινὰ
 τῇ περὶ τὴν σύμφορον, τὰς χεῖρας
 ὀρέζοντα εἰς τὸ ἄσπετον, καὶ μετὰ
 ῥέμῳ τὸν τὸν θεόν. ἡγεμονίᾳ τῇ ἡγεμονίᾳ
 ὡς ἔστι, καὶ μετὰ τὸν, ὅθεν διδρα-
 κῶς, καὶ τοῖς τοῖς ἐκ τοῦ μα-
 κρῶς κατασκληρῶς. τῶν γὰρ εἶναι

nens, dextra trahens adolescentem capillis prehensum, manus ad cœlum tendentem, Deosque testantem. Anteit vir pallidus deformis, acutum intuens, eisque similis, qui longo morbo contabuerunt: quem faciliè conjicias Li-

dio flammata viscera sororis jam prorsus ardentis deferentes, ipsa &c. protinus perniciose fuga proripiunt. Phædrus l. iii: Incensus ille falso uxoris crimine. Tollius.

1 Τὴν δὲ χεῖρα σύμφορον] Apuleius lib. vi: Et audaciter in capillos ejus immissa manu, trahebat eam nequaquam renitentem; de Consuetudine Psyche ad Venerem pertrahente. Anitienus lib. ii. epist. 7: Καὶ ζήλοισιν αὐτὴ παιδισκῶν τὴν κόμην ἐξείλετο, Idem.

2 Τὰς χεῖρας ὀρέζοντα] Vti in indignatione fieri amat, ubi vis atque injuria plus, quam jus & æquum valent. Sic apud Dionys. Halicarnass. l. xi. Antiq. Rom. cum Appius Claudius Virginii filiam clienti suo addixisset, ὅσοι αὐτὴν ἦσαν ἀκούσιοι, καὶ τὰ δίκαια λεγόντων παρεκλήστοι, τὰς χεῖρας ἀραιῶς εἰς τὸ ἔρανον, αὐτὴν ἀρῶν ὁ δὲ καὶ ἐξ ἀνακτιῶντα μετὰ τὴν ἀρῶντα. Quotquot erant integris iudiciis & iusta causa advocati, sublati in cœlum manibus mixtum ploratu & indignatione clamorem susculerunt. Sic Iustinus lib. xix. cap. 3. Ipse quoque (Imilco) manus ad cœlum tendens, nunc sortem suam, nunc publicam fortunam deflet; nunc Deos accusat, qui tanta belli decora, & tot ornamenta victoriarum, quæ ipsi dederant, abstulerint. Idem.

3 Καὶ μετὰ τὸν τὸν θεόν] Sic solent homines testes Deos invocare, quum nullum adversus mendaciam in innocentia præsidium est. Idem.

4 Ἀνὴρ ὡς ἄνθρωπος ἐκ ἀμορφῆς &c.] Describitur eleganter ab Ovidio in Metamorph. sub femine habitu, quod Latinis femineo genere Invidia dicatur, uti contra Gircis masculino φθόνος; sicut & Luvor Latinis:

Pallor in ore sedet, macies in corpore toto.

Nusquam recta acies: livent rubigine dentes:

Pectore felle vident; lingua est suffusa veneno, &c.

Synesius in l de providentia, ubi de invidia Typhonis agit: ὡς ἡδὴ τὸ πρῶτον περιμῖαι εἶναι, καὶ ὁρῶντας τοὺς ἀδελφούς, μὴ τι τῷ ἀδελφῷ σε καλόν; ita & jam res in proverbium abiret, & hac familiaris esset ad pallentes interrogatio, Numquid fratris tui boni evenit? Ideo autem macies in corpore, quia

Τὴν δὲ ἐκ φθόνου ὁμοειδέα, καὶ κατὰ τὴν.

Contabescere facit invidentium & oculos, & cor.

uti est apud poetam Græcum in Anthol. lib. i. c. 83. Quid infelici viro præstat invidia, inquit Augustinus serm. 83. de Tempore, quem in secretis conscientia quibusdam ungulus livor ipse discerpit, & alienam felicitatem tormentum illius facit? quam inquam mercedem ex odio suo recipiet, nisi horribiles anima tenebrae, & confusa mentis horrorem, qui vultu semper animoque mærente voto, quo vult alii nocere, se crucias: quem saevissimis exagitatum stimulis ab omni consilio, ac mentis sobrietate deturbat? quod malum ladir parum aliquid etiam eos, in quos intenditur, gravius tamen, & perniciosius, eos prius, à quibus procedit, affligit. Sicut enim arugo ferrum, ita invidiam illam ipsam animam, in qua est, interimit & consumit. Horatius l. i. Epist. 2: Invidus alterius macrescit rebus opimis. Idem.

5 Ὅθεν διδρακῶς] Vt enim paulo post dicit Auctor, invidi πάντες ἀλλήλους ὅθεν διδρακῶς. In vicem sese acute intuentur: ut scilicet vitia aliqua in adversariis deprehendant. Themistius orat. i: ὡς ἐδὴ ἀπὸ ἀλλο χαλεπώτερον πᾶσι ψυχῇ νοσησὶ φθόνος ἐκ βασιλείας καὶ μετὰ τὸν τὸν θεόν ὅθεν διδρακῶς καὶ τὸν τὸν θεόν μὴ γὰρ

ἢ ὅσον ἂν τις εἰκόσι. καὶ μὴ
 ἔσται τινὲς δύο παρεμφετέσι,
 ὡς τρέψουσι, καὶ ὡς ἀλλήλους, καὶ
 καὶ ἀποτρεφούσιν τὴν διαβολήν. ὡς
 δὲ μοι ἔταυσε ἐμήνουν ἡ δειγ-
 νητής τ' εἰκόσι, ἡ μ', ἐπὶ βλά-
 τος ἦν, ἡ δ', Ἀλέτη. καὶ ὅτι ἡ ἐ-
 λυθὲν πᾶν πινυδὴς τις ἐπὶ δα-
 σμῆνι, μεταίμενοι, καὶ καπνα-
 ραίμενοι. ἢ Μεταίμενοι ἢ ἔσται ἐλ-
 γιτ. ἢ ἐπιτίθειτο γὰρ ἐς τὸ πᾶν

Livorem esse. Quin & alix duæ
 mulieres comitantur, hortantes,
 componentes, & ornantes Ca-
 lumniam: quarum altera sicuti
 mihi significavit imaginis inter-
 pres, Insidix, altera Fallacia
 erat. Quædam à tergo seque-
 batur lugubri habitu, pulla, la-
 ceraque veste: atque hæc Poe-
 nitentia dicebatur: quæ versa
 in tergum facie, cum lacrymis
 &

μόνον, ἔσται ἴσως, ἀλλὰ ἔσται ὅσον, ἔσται μακρὸν ἀφασίτα. Ideo nullus morbus in-
 vidia ac livore molestior gignitur: eoque magis, quo qui eo laborat, acutius pervides;
 non ea tantum, quæ juxta se, atque in proximo sita sunt; verum etiam, quæ longin-
 qua sunt, & magno à se intervallo remotæ. Plutarchus lib. de Securitate: πῶς ἄλλο-
 στρον ἀνδρῶν βασιλευσὶν κακὸν ὄψινδε καίτε, τὸ δ' ἴδιον παρελπίσεις: Quid
 alienum malum homini invidiosissimum acute intueris, tantum vero pervides? TOLLIIUS.

1 Τὸν φόβον.] Recte sane livor calumniæ comes additur, Hesiodus in O-
 perib.

Ζῆλον δ' ἀνδράποισιν ὀϊζυροῖσιν ἄπειν
 δυσχέλιαν, καὶ χαλεπὴν, ὁ μαρτυρῶς συγροῦντες.

Livor autem homines miseros omnes

Malos tumores spargens, malis gaudens, comitabitur in viso vultu. Idem.

2 Ο' περιηγητής τ' εἰκόσι.] Περιηγηταὶ proprie sunt illi, qui hospites ad per-
 lustranda urbis præcipua loca & monumenta circumducunt, iisque singula expo-
 nunt. Hinc per translationem de explanatoribus & interpretibus ea vox usurpatur.
 Familiare autem fuit istiusmodi tabellis vitam humanam describere, iisque inter-
 pretandis senem aliquem addere, aut affingere enarratorem. Vt in Tabula Cebe-
 tis factum, & in illa Herculis Prodicii fabula: quam aliquantulum immutans
 Themistius hæc aliter Simulationem, & eodem ferme comitatu suffultam sub-
 nixamque descripsit, atque hic noster Calumniam. Nam & ipsa fucati medica-
 mentis candoris & ruboris, pigmentisque aliis exornata, comæque eleganter,
 fraudem & insidias, dolum & perjurium, & emissariam adulationem secum tra-
 hit, quas tandem tristis ac demissa consequitur poenitentia. Locus est in extrema
 oratione tertia perquam elegans, lectuque dignissimus. Idem.

3 Μεταίμενοι.] Nam judicia festinata, inquit Sarisberiensis in Policratico, cap.
 xi. lib. v. poenitentiam pariunt. Vel ut in Anthologia l. i. c. 88. Lucianus:

Ἡ βραδύτης βουλῇ μὲν ἀμύνων ἢ ἢ παρὰ
 Αἰὼν ἐπὶ τοῦ μὲν μὲν μεταίμενοι ἢ χφ.

Id est,

Lento incedens pede consultatio multo præstat: Sed festinans
 Semper poenitentiam secum trahit.

P. Synus,

Ad poenitendum properas, cito qui judicas. Idem.

4 Ε'πεσπρίσσο γυν.] Quæ convertens retro vultum, fletus, & pudore suffusa, acco-
 de nescit veritatem respiciendas. Idem.

δακρύουσι, καὶ μετ' αὐτῶν πάντων
 ἡ τῶν Ἀλκήφαιαν ἀποσιῶσαν ἐπέβλε-
 πειν. Οὕτω μὲν ὁ Ἀπελλῆς τὴν ἰαν-
 τῆς κίνδυνον ἐπὶ τῇ θρασύτητι ἐμυή-
 σαρ. Φέρε δὲ ὅτι καὶ ἐμῶν, εἰ δικαί-
 ον, τῶν δὲ Ἐφεισίου ζωγράφου πέ-
 χην, διέλετο μὲν τὰ ἀποσύντα
 τῇ Διόδοτῳ, πρότερον γε ὅρω τι
 ἀντιθέσταις αὐτῇ. ἔπειτα γὰρ ἂν
 ἡμῖν ἢ εἰκὼν φησὶν κατα. Ἐστὶ τοίνυν
 Διόδοτῳ καταγραφὰ τις, ἐξ ἐρημίας
 γενομένη, τὴν καταγραφὴν ἀναγλίσκτως
 εἶπε, ὅτι μνημονεύει ἀναγλίσκτως
 εἰς τὴν δόμην. τοιαύτη μὲν ἡ ὑπόθεσις
 τοῦ λόγου. Ἐπειὶ δὲ ὅτι τῶν ἀποσύντων,

& pudore veritatem accedentem
 obtuebatur. Hac igitur imagi-
 ne Apelles periculum, in quo
 fuerat versatus, expressit. Age
 verò & nos, si videtur, E-
 phesii pictoris exemplo recen-
 seamus Calumniæ rationes,
 quum prius ipsam definitione de-
 scripserimus. Nam hæc iconis
 erit effingendæ ratio. Calu-
 mnia igitur est delatio, quæ
 fit absente & nescio reo; cui-
 que fides habetur audita una
 parte, nec delato ad refellen-
 dum admisso. Hujusmodi est
 orationis hujus argumentum.
 Et

1 Τῶν ἀλκήφαιαν ἀποσιῶσαν] Præclare hoc Apelles. Namque, utut oppressa ali-
 quamdiu, emergit tandem victrix veritas, & mendaciorum nebulas sua luce dis-
 sipat. O magna vis veritatis, (exclamat dissertissimus Romuli nepotum) quæ se
 contra hominum ingenia, calliditatem, sollicitiam, contraque fictas omnium insidias
 facile per se ipsa defendat! Ita enim leg. uberius aliquanto Polybius lib. xiii: Καί
 μοι δοκεῖ μετρίστην εἶναι τοῖς ἀνθρώποις ἡ φύσις ἀποδιῶσαι τὰ ἀλήθεια, καὶ μετρίστη αὐ-
 τῇ ἀποδιδίνασθαι δυνάμει πάντων γὰρ αὐτῶν καταγινέσθαι, ὥστε δὲ πασάν τὴν
 σπουδασιότητα μὲν τῇ φύσει ταπεινῶσαν, καὶ αὖτε ὥστε αὐτὴν δι' αὐτῆς εἰς τὰς ψυχὰς
 εἰσδύνασθαι τὸ ἀνθρώπων καὶ οὕτω μὲν παραχρησάμενοι αὐτῆς δυνάμει, οὕ-
 τε δὲ πολλὰ γένηται πλοκοπιῶσα, τὴν αὖτε δι' αὐτῆς ὑπερβαίνει, καὶ κατα-
 νίξεται τὸ ψεῦδος. Equid: exissimo Naturam mortalibus Veritatem constituisse Deam
 maximam, maximamque illi vim attribuisse. Nam hac cum ab omnibus oppugnetur,
 atque adeo omnes nonnunquam verisimiles conjectura à mendacio stent: ipsa per se nescio
 quomodo in animos hominum sese insinuat, & modo repente illam suam vim exferit:
 modo tenebris oblecta longo tempore, ad extremum suapte vi ipsa vincit, obtinetque, &
 de mendacio triumphat. Ad hoc exemplum, apud Apulejum lib. x. Milesiacor. quum
 noverat scelus privignum falso insimulantis patefactum eliet, procedit in medium
 nuda veritas, victrix scilicet intentatæ calumniæ. Tollitur.

2 Τὰ ἀποσύντα τῇ Διόδοτῳ] Clarius aliquanto vertere potuisset interpres; quæ
 in calumnia spectanda sunt: vel, quæ calumnia adfunt. Idem.

3 Τετάρτη δὲ ὄντων] Recte. Duo scilicet injuria afficientes, tertius autem, qui
 injuria afficitur, ut ait apud Herodotum lib. vii. c. 10. ad Xerxem Artabanus:
 διαβῶν δὲ γάρ εἰσι, inquit, θεῖναι τῶν ἐν τῇ δυνάμει εἰσι οἱ ἀδικούντες, εἰς δὲ οἱ ἀδι-
 κάλυτοι. ὁ μὲν γὰρ διαβῶν ἀδικεῖ ἐκ παλαιῶν καὶ ἀδικεῖ ἀναπει-
 δυνῶν. ὁ δὲ ἀπείων τῶν λόγων τὰ δὲ ἐν αὐτοῖσι ἀδικεῖται,
 διαβῶν εἰς τὸ ὑπὸ τῶν ἰσχυρῶν καὶ νομιμῶν τοῦ ἐπὶ τῶν κακῶν εἶναι. Calumnia res est
 omnium pessima: in qua duo sunt, qui injuriam faciunt; unus, cui fiat injuria. Nam
 qui calumniatur, ea de causa injurius est, quod absentem accusat: at qui calumniam
 audit, quia illi credit, priusquam rem certo cognoverit, atque exploraverit. Contra,
 qui absens accusatur, injuria afficitur, tum, quod ab altero falso accusatur, tum quod
 ab altero vir malus esse judicatur. Idem.

ἐπιζημιῶ, βᾶλλον καὶ ἄλλωτιν. τίς γὰρ σὺν ἂν ὁμοιογενεῖσι τῷ μὲν ἰσότητι ἐν ἅπασι, καὶ τὸ μὴδὲν πλείον, δικαιοσύνης ἔργα εἶναι. τὸ δ' αἰσὺν τι, καὶ πλεονεκτήον, ἀδικίας; ὁ δὲ τῇ διαβολῇ καὶ τῶν λείπεται λάθρα χρῶμεθα, πῶς ἂν πλεονέκτης εἴη, ὅλον τ' ἀκροατῶν σφριπερίζομεθα, καὶ ὡς καὶ λαμβάνει αὐτὸς τὰ ὅσα, καὶ ἀποφροσύνει, καὶ τῷ δούτῳ λόγῳ πυνυλάς ἄσφατος καὶ ἀσφάλων αὐτῶν, ὑπὸ τῇ διαβολῇ σφριμπελλισμῶν; ἰσότητος ἀδικίας τὸ τοιοῦτον, ὡς φαῖν ἂν ἐοῖ ἀρετῶν τῶν νομοθετῶν, οἷον ὁ Σόλων, καὶ ὁ Δράκων, ἡγορεῖται ποικισαμένοι τοῖς δικασταῖς τὸ

sum esse Calumniatorem facile cognoscas. Quis enim non confiteatur æqualitatem in omni re, & ut non melior sit alterius fors, esse justitiæ: at inæqualitatem, & plus habendi cupiditatem, in justitiæ? Qui vero clam absentes infectatur, qui non fit pluri avidus, quippe qui auditorem totum sibi asserit, & aures ejus preoccupat, & obstruit, ac jam calumniis refertas, facit responsum prorsus invias? Quæ sane extrema est injuria, vel optimorum legumlatorum judicio, Solonis & Draconis, qui jurejurando Senatum Atheniensem altrin-

1 Τῷ μὲν ἰσότητι] Eam initium esse justitiæ statuebat Pythagoras. Vide Iamblichum cap. 30. Cicero lib. 11. de offic. cap. 12: *Ius enim semper quaesitum est æquabile. Neque enim aliter esset jus.* Tollius.

2 Καὶ τὸ μὴδὲν πλείον] Malim, nec plura sibi appetere. Idem.

3 Το μὴδὲν πλείον] Definitor enim justitia, qua sumus cuiusque distribuit, apud Ciceronem lib. 111. de Natura Deor. cap. 15. Idem.

4 Ἐνεργον ποικισαμένοι] Demosthenes, in initio Orat. de Corona, rogat Deos, ut iudicibus eam mentem dent, ut non adversarium suum, sed leges & jusjurandum in consilium adhibeant, ἐν ᾧ πρὸς ἅπαντας τοῖς ἄλλοις δικαίως ἐπὶ το γέγραπται, τὸ ὁμοίως ἀμφοῖν ἀκροῦσθαι, in quo prater cetera, qua æqua forent, & illud adscriptum, ut utraqueque partem pari benevolentia audirent. Qui & rationem paulo post subiungit, cur à iudicibus legislator jusjurandum præstari voluerit, videns scilicet, ὅτι τὰς αἰτίας ἐπὶ τὰς διαβολάς, αἷς ἐκ τῶν πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἰσότητος, καὶ ἐν τῷ φθόρῳ περιελθῶν, οἱ μὴ τὴν δικαιοσύνην ἔκαστος ὑμῶν τὴν πρὸς τοὺς θεοὺς δυνάμει διαφυλάττειν, καὶ τὰ τῶν λέγοντων ὕστερον δίκαια δυνάμει πρὸς τοὺς θεοὺς παραχρῶν ἑαυτὸν ἴσον ἐπὶ τοὺς ἀμφοτέρους ἀκροατῶν, ὅσα τὰ δικάζοντες ποικίλουν πλείονων. Fieri non posse, ut reus criminationes & calumnias adversarii, quibus, quod prior verba faciat, pravalet, superet; nisi vestrum quisque, qui judicaturi sedetis, pietatis erga Deum memores, & rei posteriore loco dicenti rationes benivolis auribus accipiat, & se ipsum æquum, & utrique parti communem auditorem exhibens, ita tandem de tota re sententiam ferat. Senior ille è curia apud Apulejum lib. x. Milesiacor: Nec patiar falsis criminibus petito reo manifestum homicidium perpetrari: nec vos, qui iurejurando adstricti iudicati, inductis servuli mendacio pejerare. Solebant autem Iudices Athenis id jusjurandum quotannis repetere, quo sanctius judicarent. Isocrates in Orat. de permutazione: ἀλλ' ὁμνῶντες μὲν καθ' ἑκάστον τ' ἑαυτὸν, ἢ μὲν ὁμοίως ἀκροῦσθαι τὴν κατηρεμένην, καὶ τὴν ἀπολογισμένην. Quum quotannis iureiis, vos eadem aequitate audituros tam reos, quam accusatores. Unde & Plato lib. xii. de leg. Νόμος δ' ἐκείδω, δικαστὴν μὲν ὁμνῶντα δικάζειν μέλλοντα. Lex autem sit constituta, ut iudex de re quæpiam cognitus prius jusjurandum det. Nec aliter Christiani. Sarisburiensis in Policratico lib. v. cap. 12: Et quidem iudices sacramento legibus alligantur jurati quia omni modo iudicium cum veritate & legum observatione disponent. Ipso quoque iure cautum est, ut factorum Evangeliorum scriptura terribiles ante sedem iudicialia depre-

ὁμοίως ἄμφοιν ἀρεσθῶς, καὶ τὸ
τῶν αὐτοῖων ἴση τοῖς κρινομένοις
ἀπονέμεται; ἄλλοι δὲ ὁ δὲ δούτε
λόγῳ ὡς ἀπὸ τοῦ, ἡμεῖς δὲ
ἡ ἀμείνων φανῇ. ἄντι δὲ ἀντι-
τίσσει τῶν ἀπολογίῳ τῇ κατηγορίᾳ,
παντελῶς ἀσπῶν, καὶ ἀποστον ηγήσω-
το ἴσως τῶν κρινομένων. καὶ ἡ δὲ ἂν
αὐτῶς ἀνακρίσσει τὴν διὰ τὴν ἐπι-
ρῶν, ἡ δὲ τῇ μὲν κατηγορίᾳ μὴ ἀδίκως
ἡ ἡλὲν λίαν ἐπιτρέποι μὲν, ἡ ἀπο-
φασίζουσι ἡ τῇ κατηγορηματικῇ τὰ

astrinxere, ut pari benignitate,
gratiaque tam reum, quam acto-
rem, iudex audiat, usquedum
proposita rei defensione, ipsius
causa melior, aut deterior alte-
ra videatur. Scelestum enim &
iniquum fore iudicium putarunt,
priusquam cum accusatione com-
parata esset defensio. Ad hæc,
iplos etiam Deos indignari dixe-
rimus, si accusatori liberi, quæ
vult, dicendi copiam fecerimus:
at obturatis defensori auribus,
aut

deponantur, ibique ab initio litium ad finem usque permaneant, nec amoveantur nisi sen-
tentia recitata: quo totius consistorii latitudo, Dei ipsius repleta presentia, omnibus ad
sacrosanctam scripturam metum incutiat & reverentiam; & ab inquisitione veritatis omnis
iniquitas propulsetur. vide Rittershus. ad tit. Instit. de Oblig. Salvian. epist. 4. & de
illis A. Gell. lib. 14. cap. 2. Tollus.

1 Ἀμφοῖν ἀρεσθῶς] Aristophanes:

Πρὶν δὲ ἀμφοῖν μῦθον ἀκρίβως, ἢ δὲ διχάζουσι.

Priusquam utramque audieris partem, ne pronuncies.

Item Euripides:

Τίς δὲ δίκῳ κρινοῖται, ἢ γνώμῃ λόγον,

Πρὶν δὲ παρ' ἀμφοῖν μῦθον ἐκμαθεῖν σαφῶς;

Quis autem litem dijudicet, aut sermonem cognoscat,

Qui non prius utriusque partis clare perceperit verba?

Seneca Medea. v. 199.

Qui statuit aliquid parte inaudita altera,

Aequum licet statuerit, haud æquus fuit.

Vnde Magistratus apud Apulejum l. x. partim decuriones deprecari, partim popularis
compescere, ut rite & more majorum iudicio reddito, & utrimque secus allegationibus
examinatis civiliter sententia promeretur: nec ad instar barbarica feritatis, vel tyran-
nica impotentia, damnetur aliquis inauditus; & in pace placida tam ditum seculo pro-
deretur exemplum. P. Syrus:

In iudicando semper criminosa est celeritas. Idem.

2 Πρὶν δὲ ἀντιθέσθαι] Menander:

Ὁ πορκαταγινώσκων ἡ πρὶν ἀκῶσαι σαφῶς,

Αὐτὸς ποιοῦνς ἐστὶ πρὸς δίκας κακῶς.

Qui prius damnat, quam causam recte cognoverit,

Is homo improbus est, ut qui temere crediderit. Idem.

3 Εἰ τὴν αὐτῇ κατηγορίᾳ] Egregium est Iuliani Imperatoris responsum apud Am-
mianum Marcellin. lib. xviii. Numerium, inquit auctor, Narbonensis paulo ante
recesserem, accusatum ut furem, iniustato censorio rigore pro tribunali palam admissis vo-
lentibus audiebat: qui cum inficiatione defenderet objecta, nec posset in quoquam consuta-
ri, Delphidius orator acerrimus, vehementer impugnans, documentorum inopia percip-
tus, exclamavit: Ecquis, florentissime Caesar, nocens esse poterit usque, si negata
suffecerit? Circa quem Iulianus: Ecquis, ait, innocens esse poterit, si accusasse suffi-
ciet? Idem.

4 Ἀπορεξάντης δὲ τὰ ὅσα] Contra Alexander M. apud Plutarchum in ejus
vita: λόγῳ τῷ δὲ ἐν ταῖς δίκαις διακρίναι ἐν ἀρχῇ τὰς θανάτους, ἡ χεῖρα τῶν ὁπλῶν
ἐν τῇ

ἄπα, ἢ τῷ ῥήματι συμπῶντες, κα-
πεψήφισαίμεθα τῷ αὐτότερον λόγῳ
χειρωμένοι. Ὡς ἔκτ', τὸ δίκαιον,
καὶ τὸ νόμιμον, ἔτ' ὄρεται τὸ δικά-
σκειν, φαίη τις ἂν γίνεσθαι πρὸς δια-
βολάς. Ἐάν δὲ τῷ μὴ ἀξιόπιστα δο-
κῶσι οἱ νομοφύται, ὡς νομίζοντες ἔστω
δικαίας ἢ ἀμερεῖς ποιεῖσθαι πρὸς κρί-
σεις, ποιητὴν μοι δοκῶ τ' ἄριστον
ἐπαγαγεῖν τῷ λόγῳ, εὖ μέγα πι-
εῖ τῷ τῶν ἀποφνημάδων, μέλλοντι
νομοφύτῳ. Φησὶ γ', Μήτε δι-
κῶς δικάζης, πρὶν ἀμφοῖν μῦθον
ἀκούσης. ἡπίστευε γὰρ οἷμα ἔδειξεν,
ὡς πολλῶν ὄντων ἐν τῷ βίῳ ἀδικη-
μασιν, ἔδδεν ἂν τις εὖρεσι χεῖρον,
ἔδδεν ἀδικώτερον, ἢ ἀκρίτους τινας,
ἢ ἀμείρους λόγων καὶ ἀδικοφύτων,
ὅπερ ἐξ ἀπαίτησιν ὁ διαβόλος ἐπι-
χειρεῖ ποιεῖν, ἀκρίτοι ὑπάρχειν τῷ
διαβόλῳ τῇ δ' ἀκρίτει ὁρ-
γῇ, ἢ τῷ ἀπολογίᾳ τῷ λαθραίῳ
τ' κατηγορίας ὡς νομίζοντι. καὶ

aut musitant ore, cum priori
oratione subacti condemnaverim-
us. Itaque à justo, æquo, &
judicum jurejurando calumniam
abhorreredicas. Iam sicui dubiæ
fidei legum conditores videntur,
quorum decreta commonent, ju-
dicia, non studio partium judi-
care, optimum poetam citan-
dum cenico, qui præclaram sen-
tentiam, imo potius hac de re le-
gem tulit: quum dixit, *Ne li-
tem dirimas, quin primum au-
diveris ambos*. Nimirum & hic
intelligebat, nullam ex multis,
quæ apud homines vigent, dete-
riorem & iniquiorem inveniri
posse injuriam, quam indicta
causa reum damnare. Quod o-
mni ex parte calumniator moli-
tur: qui, quem accusat, audien-
tis iræ indefensum subjicit, &
accusatione clancularia defensio-
nem intervertit. Quivis enim
hu-

ἰτίῳ προσπίπτει, τῷ κατηγορεῖ λόγον, ὅπως τῷ κινδυνώοντι καὶ τὸν φυλάττει-
ται ἢ ἀδικῶντι. Iam inquit, quum judicia capitalia disceptaret, fama tenet manu
eum alteri auri, dum diceret accusator, admovent solitum, reo ut alteram integram &
intactam servaret à calumniis. A qua tamen consuetudine postea defecit. Tollius.

1 Εἰ δὲ τῷ μὴ ἀξιόπιστα] Hic non tam fide dignos, ut interpretes voluit, quam
auctoritate pollentes, quibus obtemperandum sit, τῷ ἀξιόπιστοι significat. Latini
idoneos auctores dicerent. Idem.

2 Ποιητὴν μοι δοκῶ τ' ἄριστον] Paulo ante eadem ferme hæc verba ex Aristophane
citavimus, qui ea ab Homero accepit. Idem.

3 Χεῖρον ἔδειξεν ἀδικώτερον] Cleanthes apud Stobæum Serm. XL.

Κακὸν γόττον ἔδειξεν διαβόλος ἐστὶ πῶ,

Λίοντα γὰρ ὡς τὰ ῥόσια τ' ἐπεισμένον,

Μῖσος δὲ ἀναπλήσει πρὸς τ' ἔδδεν αἰπὸν.

Nihil fere tam est malignum, quam calumnia.

Hæc enim ubi clam aliquem à se persuasum decepit,

Odium exitit adversum eum, qui nihil est commertus. Idem.

1 Ἡ ἀκρίτης πινέ! Seneca de Ira lib. II. cap. 29. De parvula summa judicatore
tibi res sine teste non probaretur; testu sine jurejurando non valeret. Vtrique parti daret
advocationem, daret tempus, ne semel audires. Magis enim veritas elucet, quo sapius
ad manum venit. Amicum condemnas de presentibus, antequam audias, antequam
interrogas? illi, antequam aconsatorem suum nosse liceat, aut crimen, irascetur? Me-
nander:

Ὁ προσκαταγινώσκων ἢ πρὶν ἀκοῦσαι σεαυτοῦ,

Αὐτὸς ποιῶν ἐστὶ πτωχὸς καὶ κῶος. Idem.

1 Ἀπὸ.

ἡδ' ἀπαρήσιντες, & διλλὸς ἔπας
 οἱ τοῦτο ἀποκρίσιν, ἔδιν ἐς τὸ
 ἐμφανὲς ἄγει, ἀλλ' ὥστε οἱ λο-
 χῶντες, ἔξ ἀφανὸς πῶτιν ἡ-
 ξίον, ὥς μὴ ὅτι ἀντιζητοῦται
 διωκτὸν εἶναι. μὴ ὅτι ἀντιγωνιστῶν,
 ἀλλ' ἐν λαοῖς, & ἀγνοίᾳ τῶ πο-
 λέμου διαφθέρειται. ὁ μάλιστα ἐστὶ
 σημεῖον, ὅτι μὴδὲν ὅχις τὰς διαβά-
 λωνας λέγειν. ἐπεὶ εἰ τις κατὰ λῆ-
 πτηρὸν ἐκ τῶν πωλεσιῶνται, ἔσθ
 σίμων & εἰς τὸ φανερόν διελέχθη,
 & διδόνει, & ἀντιζητοῦται τὴν λό-
 γον. ὥστε ἔδιν ἐν ἐν τῶ προ-
 φανὲς νικᾷ διωκτῶν, ὅτι εἶδρα
 ποτὶ, & ἀπάτη χρηστέως καὶ τῶ
 πολέμου. Ἰδὲ οἱ ἀντις τῶ τοῦ-

hujusmodi farinæ homo formido-
 losus nihil palam loqui audent:
 sed, perinde atque qui in insi-
 diis latent, alicunde ex abdito
 jaculatur: ut non sit, qui resi-
 stere, adversaque manu contende-
 re possit: at ignaro, & inficio
 unde bellum inferatur, sit per-
 eundum. Quod maximo est in-
 dicio, calumniatores nihil sancti
 dicere. Nam, qui veræ accusa-
 tionis sibi est conscius, hic utique
 palam arguit, corrigit, & judi-
 cio se sistit cum adversario: ut
 nemo, qui hostem aperta acie
 vincere posset, insidiis & dolo uti
 vellet. Cæterum id genus homi-
 nes

1 Α' ταῖς ῥήσιντες] Idem Seneca ibidem: Hic ipse, qui ad te detulit, desinet dicere,
 si probare debuerit. Non est, inquit, quod me protrahās: ego productus negabo: alio-
 qui nihil unquam tibi dicam. Eodem tempore & instigat, & ipse se certamini & pugna
 subtrahit. Qui dicere tibi nisi clam non vult, pane non dicit. Verumtamen ubi depre-
 hensis jubentur incorum accusare, ab impudentia audaciam inutuantur. Vti Apelles
 fecit, cum à Philippo delatos falso Aratos cogere tur presentes arguere. Historia est
 apud Polyb. lib. iv. Tollis.

2 Ε'ξ ἀφανὸς] Alcxus: τὸ δ' ἀφανὲς πᾶς ἰπταται δόλῳ. Obscura qui vis comitatur
 dolus. Idem.

3 Τεξέσθαι] Vt Nisus apud Virgilium lib. vii. Æn. Vnde
 Sævus atrox Volscens, nec teli conspicit usquam
 Auctorem, nec quo se ardens immittere possit. Idem.

4 Ὡς μάλιστα ἀντιζητοῦται] Verte: ut nec ex adverso consistere, nec repugnare detur.
 Idem.

5 Ὁ μάλιστα ἐστὶ σημεῖον] Ita & Cassander Alexandro nimium facili ad cre-
 dendas de patre ejus Antipatro calumnias respondit, τὸ αὐτὸ σημεῖον εἶναι τὸ συ-
 κφαντεῖν, ὅτι μακρὸν ἦκεν τῶ ἐλέγχῳ, esse id ipsum calumnia indicium, quod pro-
 cul probationibus venissent: ut est apud Plutarchum in ejus vita. Idem.

6 Εἰς τὸ φανερόν διελέχθη] Cicero pro Calio, cap. 3: Accusatio crimen deside-
 rat, rem ut definias, hominem ut nores, argumentis probes, teste confirmes. Idem.

7 Διδόνει & ἀντιζητοῦται] Porius, persequitur, seque adversarium professus rem
 iudicio committit: vel, iudicio cum eo experitur. Idem.

8 Ὡς πᾶς ἔδιν ἐν] Nobile est Alexandri M. ad Parmenionem & Polysperchontem
 responsum apud Curtium, lib. iv. cap. 13. nam cum Parmenio furto, non
 prælio opus esse censeret, assentiente præ ceteris Polysperchonte, Latrunculorum,
 inquit, & furum ista solertia est, &c. Idem.

9 Ὡς πᾶς ἔδιν ἐν] Melius, ni fallor, vertisset interpres: uti neminem tam igna-
 vi abiectione animi reperiam, qui, quam hostem aperto Marte vincere possit, dolo eum
 ac insidiis circumvenire malit. Idem.

9 Ε'ν ἰδρα ποτὶ] Q. Calaberl. iii. v. 76:

Κεῖν δὲ ἀνάλκιδος αἰὲν ἀγαυοτέρους λοχάσων.

Clanculum autem imbelles semper præstantioribus insidiantur. Idem.

τας μάλιστα ἢν τι βασιλείαν αὐ-
λαῖς, ἐπεὶ τὰς τῶν ὑψηλῶν, ἐ-
δυνατοσύνην φιλίας ἀδελφικῆς.
ἦν πολὺς μὲν ὁ φόβος, μὲναι δὲ
ὑπονοίας, πάμπολλαι δὲ καὶ ἀπο-
δοκίμασι. ὅπου γὰρ
αἱ μείζους ἐλπίδες, ἐν αὐτῇ καὶ οἱ
φόβοι χαλιπῶνται, καὶ τὰ μίση
ἐπισφαλίστατα, καὶ ἡ ζήλοτυπία κα-
κοτηχίεσσιν. πάντες ὅν ἀλλήλους
ἐξυδιδόκασι, καὶ ὡς οἱ μὲν
μολῶντες ἐπιτηρεῖσιν ἢ πᾶσι γυ-

nes in regum aulis potissimum vi-
deas versantes, & principum ac
optimatum amicitia splendentes:
ubi scilicet invidia crebra, innu-
meræ suspiciones, multæque af-
sentandi & calumniandi occasio-
nes. Nam ubi majores spes sese
semper ostentant, hic & invidiæ
seviore, odia periculiosiora, z-
mulationes callidiores vigent. O-
mnes se invicem acerbis oculis in-
tuentur, &, quemadmodum qui
singulari certamine contendunt, dili-

1 Ἐν τι βασιλείαν αὐλαῖς] Sarsberienfis in Policratico lib. vii. cap. 24. Cete-
rum detractiores & invidiosæ in curia videbis abundare, ac si in eam, quasi totius orbis
sentinam, confluerint. De adulatoribus autem Plutarchus in libello, de discrimi-
ne amici & adulatoris ita loquitur: ἐπὶ δὲ ὅσῳ ὁ Σιμωνίδης ἡ ἰσοπεροῖαν φησὶν ἡ
λακιδῶν ὁ παρὶν, ἀλλ' ἀρεταῖσι πυροφόροις, ἢ τῷ ἡ καλακαίαν ὁ φησὶν ἡ πύνησιν, ἐδὲ
ἀδελφοῖς, ἐδὲ ἀδυνάτοις ἀκαλυψῶσαν, ἀλλ' οἷον τι ἐπὶ παλαιῶν μεγάλων ὀλιγῶν
ἐν νόμῳ γονοφίλῳ, πολλὰς δὲ ἐν βασιλείᾳ ἐν ἀγαθότητι ἀνατρέψουσιν. Atque ut
Simonides ait, equos alendi studium non lecythos comitari, sed agros frugiferos: ita vi-
debamus adulatores non pauperibus se adungere, aut ingloriis & plebeis, sed magnatum
familiarum rerumque ampliarum ruinam hanc morbumque esse, qui sæpe etiam regna im-
periaque subvertat. Plato in epist. ad Dionysium: Εἴθερον γὰρ ἐν τῷ, καὶ τῷ ὅσῳ,
τὰς μεγάλας ἐστίαι, καὶ ὑπερόβους, τῷ τι ἰδιωτῶν, καὶ τῷ μοναρχῶν, ἡ δὲ ὅσῳ
τὰς μείζους αἰσὶ, τοσούτῳ πλείους ἐν μείζους ὅν διαβόλῳντας, καὶ ὅσῳ ἡδὲν μὲν αἰ-
σὶς βλάπτει ἐμμελῶντας τριφύλας, ἡ καὶ ἡδὲν μείζους ἡδὲν ἀντιπῶν τῷ ἐν τῷ ἡδὲν ἡ-
ξυσίας δυνάμεις. Videbam id temporis, & adhuc video, magnas & immensas opes tam
privatarum hominum, tam monarchiarum, quo fuerint abundantiores, eo plures majores-
que calumniatores alere, quique cum turpi damno ad gratiam loquuntur: quo nihil detri-
tus divitia, altaque potentia generant. Q. Curtius adulationem perpetuum malum
regum vocat, equos alendi studium non lecythos comitari, sed agros frugiferos: lib. viii. cap. 5.
Vnde Galenus de Dignotione & Curat. proprior. affectuum, virum veridicum ex-
plorare docens: Καὶ ὅσῳ, inquit, ἐν ἰδὲ αὐτὸν ὅτι τὰς τῷ πλείοντι τῷ ἐν ὅ-
λῳ δυναμῶν, ἡ ἐν τῷ τῷ μοναρχῶν οἰκίας ἀπὸντα σωισχῶς, γίγνεται μάλιστα
ἀκκαλοῖαι ἢ ἀνδρῶν πῶτον ἀλλοθῶν ἀπῶντα. ταῖς γὰρ τοιαύταις καλακαίαις ἐπῶ-
νται ἐν τῷ ψῶδιδῳ. Ac primum quidem, si cum videris divitis domos aut potentium,
sive etiam regum, frequentantem, certo tibi persuadeas velim, frustra tu motem illum ad
aures tuas accidisse, qui de ejus integritate in discendo verum ferebatur. Hujusmodi enim
adulationibus mentiri cognatum est. Tullius.

2 Ζηλοτυπία κακοτηχίεσσιν] Sed nulla versutior aut fraudulentior supplantan-
di, calumniandi que ratio, quam laudando. Nam & hanc inventia reperit aulico-
rum. Κανὸς γὰρ δὲ πε, inquit Polyb. iv. δὲ τῷ ὅσῳ τῷ διαβολῆς τῷ μὲν
ψῶντας, ἀλλ' ἐπῶντας λυμμελῶν τῷ ὅσῳ. ὅσῳ δὲ μάλιστα ἐν ὅσῳ
τοιαύτη κακαίεσσα, καὶ βασκανία, καὶ δὲ τῷ ἐν τῷ τῷ αὐλαῖς διατρέχει-
των, καὶ τῷ τῷ τῷ ἀλλήλους ζήλοτυπίας ἐν ἀποδοκίμασι. Novus enim vero calu-
mniandi modus hic est inventus, cum non obtrectando, sed laudando alicui nocetur. Quæ
malignitas, invidia, & fraus ab illi primo fuit excogitata, qui in auli principum vitam
degenat: ea est illorum hominum amulatio inter ipsos, ea avaritia. Quare jure Tacitus in
Agricolæ vita pestimum genus vocat inimicorum, laudantes. Idem.

3 Ἐπιτηρεῖσιν ἢ πᾶσι] Homerus de Achille cum Hectorē pugnante, ἢ. χ.
v. 319.

μενῶν μέρους ἡρώωνος ὅς σὺ μὲν
τῷ. ἡ γὰρ πρῶτος αὐτὸς ἔκαστος
εἶναι βυλόμενος, παρωρεῖται, καὶ
ἐν ἑαυτῷ κινεῖται τὸ πλεονέκτην, καὶ
ἐν αὐτῷ εἰς διώκειν, ὑπερβαίνει, καὶ
ὑπερκαλεῖται. ὅθεν ὁ μὲν χρηστὸς ἀ-
πὸ πρῶτος αὐτὸς ἀνατίσκειται, καὶ
ἐν ἑαυτῷ σιγῇ. καὶ τὸ πλεονέκτην,
ἀπὸ πρῶτος ἐξέρχεται. ὁ δὲ καλὸς ἀν-
θρώπος, καὶ ἐν αὐτῷ τὰς τιμὰς
κατακτείνει πικρῶς, καὶ ὁ δὲ

diligenter observant, num ali-
quam corporis partem nudam &
male munitam conspiciant. Et
cum quisque velit primas obti-
nere, proximum summovet, &
amolitur, & priorem, si possit,
convellit, & supplantat. Hic,
siquis est vir frugi, prorsus ilico
subvertitur, & avellitur, deni-
que ignominiose expellitur. Ve-
rum qui assentandi est peritior, &
ad hujusmodi nequitiam habilior,
pro-

ὡς αἰχμὴς ἀπὸ λαμπρῆς ὀπίσκει, ὡς δὲ Ἀχιλλεύς
Πάλλαν δειξιπρῆν, φρονίον κακὸν ἔκπερ δια,
Εἰσορῶν χερὶ καλόν, ὅππῃ εἴξει μάστιγαν, &c.
Sic ex cuspidis fulgor splendebat bene acuta, quam Achilles
Vibrabat dextera, cogitans malum Hectori divino.
Inspiciens corpus pulchrum, ubi cederet maximo.

Similiter fere Virgilius de Daret. l. v. *Æneidos*:

Ille, velut celsam oppugnat qui molibus urbem,
Aut montana sedet circum castella sub armis,
Nunc hos, nunc illos aditus, omnemque pererrat
Arte locum, & variis assultibus irritas urget. Tollius.

1 Καὶ ὁ πρῶτος αὐτὸς ἔκαστος εἶναι βυλόμενος] Seneca lib. iiii. de Ira, cap.
xxxii: Nulli ad liena respicientis sua placent. Inde diis quoque irascimur, quod aliquis
nos ante cedat, obliis quantum hominum retro sit; & paucis invidentes quantum a tergo
sequatur ingentis invidentia. Idem.

2 Ἐνθα ὁ μὲν χρηστὸς] Plutarchus de discrim. amici & adulatoris: 3^{ος} ὅς
ἀλλήλους ἀποσβέει φίλους, καὶ ὡς ἰὰ ὁλοκαίρειν. ἀντὶς μὲν διώκται, φανερώς μὲν
ὑποσάφει, καὶ περιέπει, καὶ τιθῇται, ὡς ἀμεινοίαν, λέει δὲ ὑπὸ πινυαίᾳ ἐπὶ
σπείρει διαβολὰς. περὶ τὴν ἀγνοήσαντα ἔλκεται, καὶ μὴ πανταχῶς διδύκει ἐξερ-
σιναι, τὸ τὴν Μένει φουλάττει μνησιν. ὡς ὁ Μένει τὴν πρὸς Ἀλέξανδρον χο-
ρεῖ τὴν καλὴν οἶον ἔχει, καὶ σπορίσκει κορυφαίᾳ ὅτι τὸ ἀρίστην σωτηρίαν.
ἐκείνου ἐν διαρρήντας ἀπὸ τῶν δὲ δάκνεν τὰς διαβολὰς, διδάσκον, ὅτι καὶ δι-
επαύσῃ τὸ ἔλκεται ὁ διδασκόμενος, ἢ ἢ μὲν τὴν διαβολὴν ταύταις μέντοι τὰς
ἐλατὶς, μάλλον δὲ γαστρίαντας ἐκχερνωμένας διαβροχὰς Ἀλέξανδρον ἀπώλεσεν ἐν
Καλλιόπῃ, καὶ Παρμενίῳ, καὶ Φιλότῳ, &c. Adulator autem veros amicos ar-
ceat, neque appropinquare finit: aut, si hoc non potest, palam quidem eos demulcat,
colitque, & admittatur, ut meliores: clanculum autem submittit aliquas & spargit ca-
lumnias. Vbi autem occultus sermo ulcers pruritum excitavit, si non statim rem perfe-
cit, memoria tamen tenet atque observat Medii dictum. Fuit is Medius chori adu-
latorum, qui Alexandrum cingebat, veluti princeps, & calumniarum summus, praestan-
tissimis iumentis. Inbebat autem suos audacter calumnias jacere, isque mordere alios:
docens, tametsi admodum vlcus sanaris, tamen calumnia cicatricem mansuram. His
quidem cicatricibus, ac vomitibus, aut gangranis potius & cancri corrosus Alexander
Callisthenem perdidit, & Parmenionem & Philotam, &c. Cuius quidem Philotæ
historiam ab æmulo Cratæro per calumniam subverti opere pretium est legisse
apud Curtium lib. vi. cap. 8. quæ mirum in modum hæc, & sequentia illu-
strat. Idem.

3 Ἐνδοκίμοι, καὶ ὅλοι φθόνοι καὶ τῇ] Hæc ita potius interpretaretur: *primis tenet*,

κιμειί, καὶ ὅλως φθίσεις κρατῖ.
 τὰ γὰρ ὅτι Ὁμήρου παννύχιον ἐπαλῆθ' ὁμο-
 σιν, ὅτι Ἐυωὺς ἐνυάλισθε, καὶ τὸν
 κενόνοντα κρατέειπε. τοιγαυτὶν, ὡς ἔ-
 ρει μικρῶν ὅτι ὡς ὄντος ὄντος, ποι-
 κίλας καὶ ἀπλήτων ὁδὸς ἐπινοῦσιν,
 ὡς ταχίστη ἔστι πιστοφαιδρῶν ἐστὶν ἡ
 καὶ ἀφροσύνης. τὴν μὲν δὲ γλῶσσαν, ἀπὸ
 φθόνου ἡμισυδαίμωνος λαμβάνουσα.
 οὐκ ἔστιν ὅτι, καὶ τραχὺς ἐπαγ-
 σκεται πάλιν, καὶ πολλῶν συμφορῶν
 ἀνάπλεα. Οὐ μὲντοι μικρὸν, ἐδὲ
 ἀπλῶς ἐστὶ τὸτο, ὡς ἂν τις ὑπελά-
 βοι, ἄλλα πολλῆς μὲν τέχνης, σὺν
 ὁλίγῃς ὅτι ἀφροσύνης, ἀπερὲς δὲ τι-
 νος ἐπιμελείας ἐφόδοι. καὶ γὰρ ἂν
 ποσὺντα ἔβλαπτεν ἡ ἀφροσύνη, εἰ
 μὴ πιθανόν τινα τρέπον ἰκύνει.
 ὅτι ἂν καὶ γὰρ τὴν πάντων ἰχυ-
 ρότεραι ἀλήθειαι, εἰμὴ πολὺ τὸ
 ἐπαγωγόν, καὶ πιθανόν, καὶ μυρία
 ἄλλα παρυσκόσασθαι καὶ τὴν ἀκρό-
 τω. Διαβάλλεται μὲν ἂν ὡς τὸ πολὺ
 μάστιξ ὁ ἐπινοῦντος. καὶ ἀφ-

probat, denique superat. Quibus verum Homeri carmen comprobatur: *Victorem & victum Mavors communis ademit*. Quocirca cum de rebus non exiguis instituat certamen, alii in alios varias nocendi vias comminiscuntur: quarum compendiosissima & periculosissima Calumniæ via: cuius principium ducitur ab invidia inter spem metumque fluctuante: sed quæ miserabiles, tragicos, & multis calamitatibus repletos exitus affert. Nec certe facile, simplex est hoc quadruplatoris studium, ut forte alicui videatur: sed arte multiplici, solertia non mediocri, & accurata diligentia opus habet. Non enim tam gravem noxam infligeret Calumniæ, nisi in speciem vero similia narraret: neque rerum omnium validissimam veritatem opprimeret, nisi appositis ad inducendum, & persuadendum argumentis, aliis-

que sexcentis artibus instructa auditores deciperet. Porro calumnia plerumque appetitur potissimum, qui in honore est: ob quem poste-

net, & illum denique prævult superat: quandoquidem exemplo suo huius Homericæ dictæ veritatem confirmant.

Mars dubius saepe & victorem stravit ovanem. Tollius.

1 Εὐωὺς ἐνυάλισθε } Hectoris verba sunt Iliad. Σ. v. 309. Livius lib. xxviii. cap. 19: ubi Mars communis & victum saepe erigeret, & affligeret victorem. Propert. II. 27: Cum Mavors dubias miscet utrimque manus. Ovid. I. Amor. el. 9: Mars dubius, &c. Idem.

2 Ποικίλας ὁδὸς ὅτι ἐπινοῦσιν } Vnde invidiam πολυμήχανον & πάντῃ μὲν ἐπινοῦσιν Photius vocat, epist. prima, commate v. Idem.

3 Ἀλλὰ πολλῆς μὲν τέχνης } Vere. nam, ut ait Plautus Captiv. II. 1:

Doli non doli sunt, nisi astu colas:

Sed malum maximum, si id palam provenit. Idem.

4 Οὐδὲ ἂν κατέχουσιν } Cicero pro Cluentio, cap. 65: Hoc uno modo saepe multorum improbitate depressa veritas emergit, & innocentia defenso interclusa resistit: quod aut ii, qui ad fraudem callidi sunt, non tantum audent, quantum excoquant: aut illi, quorum eminet audacia, atque projecta est, à consiliis malitia decernunt. Quod si aut confidens astutia aut callida esset audacia, vix ulla resisti modo posset. Idem.

5 Οὐκ ἔστιν ὅτι } Sarisberienfis lib. vii. Policratici, cap. 24: Vixque tamē, qui illiusmodi clarificunt meritis, acius invidia toxicato dente roduntur. Velleius Pa-

τῶντο, ἡ τοῖς ὑπολειπομένοις αὐτῶν
ἐπιφθονοῦ. ἅπαντες γὰρ τῶνδ' ἐπι-
ζήζοντες, καὶ παρὰ πινυλῶν,
καὶ ἐμπόδοις παρορμήσοι. καὶ ἔκαστος
οἶσται πρῶτον αὐτὸς ἑστῶς, ἢ τὸ
καρποφῶν ἐκείνους ἐκπολιορκήσας,
καὶ τὸ φιλικῶς διασπασαμένον. οἷον
πρὸς ἐπὶ πῆς γυμνασίᾳ ἀγῶνι ἐπὶ
τῷ δρομῶν γίγνεται. καὶ καὶ γὰρ ὁ μὴ
ἀγῶνι δρομῶν, ἢ τὸ ὑπὸ ληξίᾳ ἀ-
γῶνι καὶ ἀπώσεως, ἢ μόνον τὸ πρῶτον
ἐφίετόν, καὶ τὴν ἀφῆνοιαν ἀπο-

posterioribus est invidiosus: quo
fit ut omnium telis affectetur, ceu
obex, objectumque ipsis impe-
dimentum. Seque primum fore
quisque putat, quum sublimem
illum expugnarit, & amicitia
excusserit. Quale quiddam in gy-
mnis ludis accidit cursoribus:
ubi strenuus cursor, fractis ilico
canceribus, solum primas affe-
ctans, animumque ad metam ad-
jiciens, inque pedum velocitate
spem

Paterc. lib. II. c. 40: Numquam eminentia invidia carent. Livius lib. XLV. cap. 35.
de Paulo Macedonico, cui triumphus negabatur: Intacta invidia media sunt; ad
summa se tendit. Apollodorus Comicus:

Περὶ γὰρ τὸ λαμψὲν ὁ φθόνος βιάζεται.

Nam rebus obstat pralustribus invidia.

Cyprianus de Zelo & Livore: Quanto ille, cui invidetur, successu meliore profecerit,
tanto invidus in majus incendium sui voris ignibus inardescit. Philo πρὸς Ἰωσήφ. φθόνος
δὲ αἰετὶ ταῖς μεγαλῆς ὀψιχαρίας ἀντίπαλός. Invidia semper magna felicitatis adver-
saria est. Lucretius lib. III:

Consimilis ratione ab eodem saepe timore

Macerat invidia, ante oculos illum esse potentem,

Illum adspectari, clarus qui incedit honore:

Ipsi se in tenebris volut, cænoque queruntur.

Infinita porro sunt, quæ in hanc sententiam cum apud Græcos, tum apud Lati-
nos Scriptores belle dicta reperias. Tullius.

1. Τοῖς ἀπολειπομένοις] Nam qui invidet, minor est, ut ait Plinius lib. VI. epist.
17. Et, secundum Plautum in Captiv. Act. III. Sc. 4:

Est miserorum, ut malevolentes sint, atque invideant bonis. Idem.

2. Τοῖς ἀπολειπομένοις] Melius, dignatione inferioribus. Idem.

3. Τὸν καρποφῶν ἐκείνους] Verito, modo principem illum & in fastigio dignationis
allocaturo, expugnaverit, ac de illo amicitia gradu deturbaverit. Idem.

4. Καὶ ἐπὶ τοῖς γυμνασίοις] Pindarus Isthm. Carm. IV:

Ἐστὶν δ' ἀφαιεῖα τύχης

καὶ μεγαλύνει,

Περὶ πλὴν δὲ κερὸν ἐκίδη.

Τῶν τε γὰρ διδὼς τίλῳ,

καὶ κρείσσον' ἀνδρῶν χρείσων

Ἐσπᾶλλε τίχῃ καὶ ταμάρτασιν.

Id est,

Est tamen incertitudo fortuna etiam pugnantium, priusquam ad finem summum veniant.
Horum enim dat finem, & virorum deteriorum ars corripuens præstantiorem supplantas.
Idem.

5. Τῶν ὑπὸ ληξίᾳ ἀγῶνι καὶ ἀπώσεως] Ἰσχυρῆς five βαλῆς, item χαμῶν
Pollucis, repagula, quæ Latini Carceres vocabant, quibus apertis, non fractis, ut
interpres habet, emittebantur currus. Videtur hic extentus funis fuisse, quo vel
ut repagulo cursores continebantur; eoque remisso procurrebant. Idem.

6. Μόνον τὸ πρῶτον] Interpres vertit primas affectare, ac si τὸ πρῶτον legretur.
Τὸ πρῶτον ἐφίετόν, est: tota mente intentus in prælium, quod cursu conficiendum
cristat.

τέρας πρὸς τὸ τέρας, καὶ τοῖς
 ποσὶ τῶν ἐλπίδων τὴν νίκης ἔχων,
 τὴν πλοσίον ἐδὲν προκέρχαι, ἐδὲ τι τὴν
 καὶ τὴν ἀγωνιστὴν πολυπραγμονίῃ. ὁ δὲ
 παρὸς οὐκ εἶναι, καὶ ἀναδλῶ ἀντα-
 γωνιστὴς, ἀπογνῶς τῶν ἐν τῇ πύχῃ
 ἐλπίδων, ἐπὶ τῶν κακῶν τεχνίαν ἐπρά-
 πτω. καὶ τὴν τὸ μόνον ἐξάπαντι
 σκοπῇ, ὅπως τὴν τρέχοντα ἐπιχρῶν,
 ἢ ἐμποδίσας, ἐπισταμῇ. ὡς εἰ τὴν
 ἀφ' ἑαυτοῦ, ὅσοι αὖ ποτε νικῶσι
 διωκόμενοι. ὁμοίως δὲ τὰ τοιαῦτα καὶ
 τοῖς φιλίας τὴν δόξαι μένουν γίγναι.
 ὁ γὰρ προείχων, αὐτίκα ἐπιβλαστέ-
 ται. καὶ ἀφύλακτος ὁ ἐν μέσῳ
 ληφθεὶς τὴν δυσμῶν, ἀνηρπῶθη.
 οἱ δὲ ἀπακῶνται, καὶ φίλοι διεκ-
 σι, ἐξ ὧν ἄλλοις βλάπτειν ἔδεξαν.
 τό, τι ἀξίόπιστον τὴν ἀφ' ὁλοῦς ἐχ-
 ὡς ἐτυχεῖν ἐπινοῶσι, ἀλλ' ἐν τῷ
 τὸ πᾶν αὐτοῖς ἐπὶ ἔργῳ, διηρη-
 σι τι προσέψαι ἀπορῶν, μηδὲ ἄλ-

spem victoriæ habens, vicino
 non incommodat, neque alio-
 rum certatorum res curat. Con-
 tra ignavus ille, & imbellis ad-
 versarius, desperata celeritate,
 animum ad fraudem convertit.
 Atque hoc solum in universum
 spectat, quomodo currentem
 objecta remora, vel impedi-
 mento, reprimere possit: quæ
 ni succedant, nunquam queat
 vincere. Haud aliter in ambi-
 endis magnatum amicitias acci-
 dit: apud quos qui prominet,
 statim insidiis involvitur, & in-
 cautus ab æmulis captus discer-
 pitur. Hi deinde diligi, & ami-
 ci videri incipiunt, eo quod aliis
 incommodarint. Iam quod Ca-
 lumniæ fidem faciat, non teme-
 re excogitant: sed in coloris de-
 lectu toti occupantur, metuentes
 ne quid absoni, aut alieni atte-
 xant.

vestat, quo id absolvas. Nemo hunc locum melius interpretabitur, quam Virgilius
 lib. v. Æneidos:

— Sine quoque repente

Corripunt spatia audito, limenque relinquunt

Effusi, nimbo similes: simul ultima signant.

Quod ad verbum est, τὴν διαβολὰν δόξαίνεσι τοὺς τὸ τέρας. Tollius.

1 Καὶ ἀναδλῶ ἀνταγωνιστὴς] Cicero Philippica x. cap. 1: Declarasti enim vi-
 rum esse id, quod ego semper sensi, Neminem alterius, qui sua consideret, virtuti invi-
 dere. Idem.

2 Οὐ γὰρ προείχων] Pessime interpres exposuit, qui prominet. Repone, qui este-
 ris antistas: ut apud Catullum:

Veranni, omnibus è meis amicis

Antistans mihi nullibus trecentis. Idem.

3 Καὶ ἀφύλακτος] Cyprianus de simplicitate Prælatorum: Facilius cautio est,
 ubi manifesta formido est; & ad certamen animus ante præstruitur, quando se adver-
 sarius confisetur. Verum, ut bene Seneca, Profecta perdunt odia vindictæ locum.
 Idem.

4 Ἐν μέσῳ ληφθεὶς] Non satisfacit mihi interpres. Malim, circumventus rap-
 turus. Eleganter Aufonius in Cupidine Crucifixo locum hunc illustrat:

— Hostemque unum loca non sua natum

Facta nube premunt. Trepidantem, & casâ parantem

Influxit, in cæcum media traxere catervæ.

Eligitur mæssa, &c.

Contra apud Ciceronem pro Cluentio, c. 65: Innocentia defenso saepe multorum in-
 probitate interclusa respicit. Idem.

λότερον. ὡς γὰρ ἐπὶ πολὺ τὰ
 ἀποσύντα τῷ ἀφθάρσει, ὡς
 τὸ χεῖρον μεταβάλλοντες, ὅτι ἀπὶ
 τῆς ἀποσύντα τῆς κατὰ τὴν οἰον.
 τὸ μὲν ἰατρὸν ἀφθάρσει ὡς φαρ-
 μακία. τὸ πλεονεξίαν, ὡς τὸν μόνον.
 τὸ τὸν μόνον, ὡς ἀποδοτικόν.

xant. Sic plerunque ejus, quem
 deferunt, rationes in deterius in-
 terpretando, probabiles reddunt
 accusationes. Medicum veneficii,
 locupletem affectat tyrannidis;
 tyrannum prodicionis infimulant.
 In-

1 Τὰ ἀποσύντα] Hic sunt vel fortunæ, vel ingenii, vel quæcunque alia bona, commoda, conditio: quæ alicui adsunt, quibusve conspicuus est. *Tollius.*

2 Περὶ τοῦ χεῖρον μεταβάλλοντες] Basilus Magnus de Invidia: Δεινὸν ὅτι ταῖς εἰς τὸ χεῖρον παρατρῦσις τὸ ἐπαινετὸν διαπίπτει, καὶ ἐν γὰρ τῷ κακίᾳ ἡ ἀρετὴ διασπάζεται. Improbum autem est, in rebus despectendo quod laudabile est culpare, & a malitia vicinia virtutem etiminationi. Sarisberienfis lib. vii. Policratici, capite 24. de calumnia loquens: Es nunc quidem, inquit, bona aliena pervertit, nunc minis: mala autem fingit, quæ non sunt; aut magnificat, & extollit, si quæ sunt. Contra eam Quintilianus lib. ii. cap. 12: Est præterea quædam virtutum vitiorumque vicinia, quæ malitiam pro libero, temerarius pro forti, effusus pro copioso accipitur. Sic & in amore, & in amicitia vitia proximarum virtutum appellationibus velantur. Lucetius lib. iv:

Nigra malitiam est, immunda & fatida ætas.
 Casia παλαιοῦ, nervosa & lignea senectus, &c.

Et apud Theocritum Battus Idyll. x:

Βομβύκα χαρίτωσα, Σύρα καλὸν τὸ πέντε,
 Ἰχθὺν, ἀλιόκαυσον. ἐγὼ δὲ μόνῃ μάλιχῳ.
 O Bombyce venusta, omnes te Syram vocant,
 Tenet, sole adustam. ego vero solus flavam mellis instar.

Est item apud Aristænetum illius vitiorum in melius interpretationis amatorum exemplum, lib. i. epist. 18: Καὶ ὁ μὲν τις τῶν νῶν, ὅτι σιμός, ἐπιχάρεις παρὰ σοῦ κληθεὶς ἐπαινεῖ. τὸ δὲ τὸ χρυσοῦ βασιλικὸν ἔχει. τὸ δὲ διὰ μόνον πέντε. ἡρεῖς ἐμμε-
 τρώτατα ἰχθυὶν, μίλαρας δὲ ἀνδρικός οὐροφρεῖς, λυγρὸς δὲ θῶν παῖδας θεωρεῖς.
 μάλιχῳ δὲ οἱ τῶν πέντε πνῶν, ἢ ἀλλ' ἐπαινεῖται. Vbi nisi & in Platone ita le-
 geretur, & a Plutarcho in θεωρεῖται mutatum esset, χρῶμα pro πνῶν lege-
 rem. Neque vel ita tamen Platonis mihi locus sanus esse videtur. Μιλιχάρεις δὲ
 ἐπαινεῖται οἱ πνῶν ἀλλ' ἐπαινεῖται, ἢ ἐπαινεῖται ἐπαινεῖται τὸ δὲ χρῶμα οἱ πνῶν
 ἀνδρικός, ἢ ἐπαινεῖται. Legit, μιλιχάρεις, (sive μάλιχῳ, ut alii malunt)
 δὲ ἐπαινεῖται οἱ πνῶν ἀλλ' ἐπαινεῖται ἐπαινεῖται &c. ad plures illi sermo institutus est,
 sic ut τὸ οἱ πνῶν esse quivis facile deprehendat. Ceteræ mendæ manifestæ sunt.
 Posset autem τὸ πνῶν facies verti: nisi quis θεωρεῖται cum Plutarcho malit:
 cujus vocis vim Cicero pluribus explicat, lib. ii. de Oratore cap. xiv: ut cum in
 sole ambulem, etiam si aliam ob causam ambulem, fieri natura tamen, ut colorer. De
 Amicitia locus est eximius, sed prolixior, apud Horatium lib. i. sat. 3: ubi tan-
 dem livorem nostrum, & animi xuginem perstringit, dicens:

At nos virtutes ipsas in vestimus; atque
 sincerum cupimus vas in crustare. probus quis
 Nobiscum vivit! multum demissus homo. illi
 Tardo coe nomen pingui damus. pro bene sano,
 Ac non incauto, fictum, astutumque vocamus, &c.

Plura ad Lucet. & Horatium Lambinus concessit, quæ describere nolo, ne alie-
 nz fructum diligentiz videar velle interciperi. *Idem.*

3 Τὸν τυραννικόν] Malim, τυραννίδην, vel τυραννὶ μίμνησκον, quam τυραννον,
 venere. *Idem.*

καίτοι μὲντοι ἐὶ ὁ ἀκροῶν μὲν αὐ-
τὸς ὑπερέαλλε τῇ ἀφροσύνῃ πᾶσι δια-
φορῇ. καὶ αὖτις τὸ καίενον τρέπον
οἱ κακῶν αὐτῶν ἀρμεζόμενοι,
ἀποχῆσιν. ὡς μὲν γὰρ ζηλοτύποι αὐ-
τὸν οὕτω ἰδῶσι, δεινὸς φασὶ τῇ γυ-
ναϊκίᾳ αὐτοῦ τὸ δῖπνον. καὶ ἀπιδὼν
εἰς αὐτὴν, ἀπετίναξε. καὶ ἡ Στρα-
τονίκη πρὸς αὐτὸν ἐ μάλιστα ἀνδρῶς,
καὶ ὅλων ἱρωικῇ. καὶ πνεις ἐ μοι-
χαί πρὸς αὐτὸν αἱ διαβολαί. ὡς
τὸ πονηρὸς ἦ, καὶ ἐπὶ τῷ μέγα
φρονεῖ, καὶ δι' ἐχθρότητι σὺ Φι-
λοξένῳ τὰ ἔπη, καὶ δίδυρε, καὶ
ἀμείβεσθαι αὐτὰ, καὶ κακῶν ἦτορ.
πρὸς δὲ τὸ δῖον, καὶ φιλόστον, ἄ-
γετο, καὶ ἀνίστητο ὁ φίλος διαέταλ-
λται, καὶ αἰς τὸ θεῖον παρὰ δαί-
μον, καὶ τὴν πρὸ νοῦν ἀνδρῶν.
τὸ δὲ ἀκρόατος, δῖος μὲν πᾶσι ἀφ' ὧ
αὐτὸς τυπῆς, διακρίναται αἰς τὸ εἰ-
κὸς, καὶ ἀπὸ πρᾶκται τὸ φίλον, ἐ
ἀνδρείας τὸ ἀκρόατος ἔλεγον. ὅλως
γὰρ τὰ τοιαῦτα ἐπινοῶσι, καὶ λέγου-
σιν, ὅ μάλιστα ἴσασιν εἰς ὅσον δυν-
νάμει αὐτοῦ καλίστα αὐτῶν τὸ ἀκροῶν μὲν.

Interdum auditoris affectus sua ca-
lumnii discrimina suppeditat: ad
cujus mores hi maligni homines
sefe accommodantes, scopum at-
tingunt. Nam si zelotypum ipsum
esse perspexerint: annuit, inqui-
unt, ille uxori tuæ inter epulas,
eamque intuitus suspiravit: Stra-
tonice vicissim suave quiddam, &
amatorium: alia item, quæ ad
suspicionem adulterii faciunt. Sin
poeticæ studiosus illa arte sibi pla-
ceat: Per Iovem tua carmina Phi-
loxenus irrifit, infectatus est,
hiulca & lege soluta dixit. Apud
religiosum, & pium, impietatis,
& flagitii accusatur amicus, quasi
numen rejiciat, & providentiam
neget. Tum auditor, ceu cæstro
in aurem immisso, excandescit,
ut est consentaneum, & re non-
dum accurate cognita, amicum
aversatur. Talia fere sunt, quæ ab
impuris istis confinguntur & di-
cuntur, cum ea norint audientes
animum ad iram maxime posse pro-

1 H' Στρατονίκη] Allusit partim ad historiam Antiochi Seleuci R. filii, qui no-
verat amore flagrans ope Medici voti compos fuit factus: partim ad calumniam,
qua Combabus fuit impugnatus apud eundem Seleucum, ac si Stratonices manife-
starius adulter esset. Vtramque noster fuse exponit in libello de Dea Syria: illam
Plutarchus in vita Demetrii Poliorceta: quam breviter item noster attigit in Icaro-
Menippo: Σελούκου δὲ Ἀντίοχον ἰώσαν Στρατονίχην διανέοντα λάθρα τῇ μητρὶ.
Seleuci autem filium Antiochum videbam clam Stratonicea noverca innuentem. Ex hac hi-
storia efficiam habes narratiunculam apud Aristænetum lib. 1. epist. xlii. Re-
posui autem, ejecta uxoris voce, nomen proprium, in quo ad historiam respici-
tur, quam exposuimus. Mox legam ἀνδρῶς. Interpres non nimis bene venit.
Tollis.

2 Φιλόξενος] Nobilis poëta Lyricus, qui cum Dionysii tyranni carmina libe-
rius damnaret, ab eo in Latamias detrusus est: unde Tarentum aufugiens Diony-
sio revocanti epistolam misit una litera O, id est u, notatam. plura Suidas. Me-
minit & Plutarchus de fortuna Alexandri, orat. 11. in initio. Idem.

3 Καὶ ἀμείβεσθαι] Hiulca, interpres. Rectius, immodulata, ut Horatius in
Arte:

Non qui vis videt immodulata poemata iudex. Idem.

4 Ο' ἡ ἀκρόατος] Verbe: quo ille, sc. amicus, audito, statim velut cæstro percitis
auribus, uti pat est, inflammatur, & moram accurata inquisitionis non ferens, aver-
satur amicum, repellitque. Plane enim istiusmodi mendacia confingunt, quæ maxime
morum audientis animum ad iram posse provocari. Idem.

καὶ ἐνθα τρώεσσι ἐκαστὸν ἐπισώ-
 μεινοι, ἐπὶ οὐκ εἶπο πρὸς αὐτοὺς, καὶ ἀ-
 κροῦντες αὐτοὺς. ὅτι τῇ ἀφρο-
 νείᾳ ὁργῇ πεπεσμένοι μὴ κίπρω-
 λῶν ἄρην τῇ ἐξέτασι τὴν ἀληθείαν.
 ἀλλὰ καὶν ῥήτις πρὸς ἀπολογίαν,
 μὴ ἀπολογίαν, τῷ ἀφροδίζῳ τὴν ἀ-
 κροάσει, ὡς ἀληθεῖ ἀποκαταλημ-
 νῶσιν. Ἄντισμῶτον γὰρ ὅτι τὸ εἶ-
 δῶν τὴν διαβολήν, τὸ ἰσχυρῶς τὴν
 ἀκρόασις ἐπιθυμίας. ὅποτε πα-
 ρὰ Πτολεμαίῳ τῷ Διονύσιω ἐπικλη-
 ρήνῃ, ἰσχυρῶς πρὸς, ὡς διέταξε ἡ
 Πλατωνικὴ Δημήτριον, ὅτι ὕδωρ
 πρὸς πίνῃ, καὶ μέτῳ τῷ ἄλλῳ γυναι-
 κείᾳ οὐκ ἐνδύσεσθαι οὐ τοῖς Διону-
 σίοις. καὶ εἴγε μὴ κληθεὶς ἔωθεν
 ἔπινε πρὸς, πάντων ὁρώντων, καὶ λα-

provocare. Et qua parte quis-
 que præstat, cognoscentes, illa
 ipsum telis jaculique petunt :
 ne auditor, subita conturbatus
 ira, aliquod vero cognoscendo
 collocet otium : deinde ei, qui
 se purgare velit, non attendat,
 inopinato crimine, tanquam ve-
 ro præoccupatus. Etenim ea
 calumnizæ species est efficacis-
 sima, quæ cum auditoris cu-
 piditate conflictatur : quando
 etiam apud Ptolemaum cogno-
 mento Dionysum quispiam o-
 lim Demetrium Platonicum
 accusavit, quod in Bacha-
 nalibus aquam biberet, solus-
 que omnium mulieribus non
 fuisset indutus. Ac nisi mane

vocatus vinum bibisset omnium in conspectu, & sumta veste

Ta-

I Καὶ ἐνθα τρώεσσι] Sic Alexander Parmenionis auctoritatem moleste fe-
 rens, à Cratere in Philotam, invidiosa illius & suspiciosa commemoratione ac-
 cenditur: Curtius l. vi. cap. 8. sic Nero à Capitone Coslütiano in Thraeam in-
 flammatus, quod non adfuisset in Poppeæ Sabinæ consecratione, quam Nero
 præ ceteris dilexerat : Tacitus lib. xvi. cap. 22. Sic apud Phædrum libentus
 ille,

Adjecit id, quod sentiebat maxime
 Dolitum amanti.

Ceterum exemplorum ὅσα κίνε. Benedictus male legit ἀφροδίζῳ, pro τρώεσσι,
 vertitque ὅ qua parte præstat. nos emendavimus & contextum, & interpretatio-
 nem, vertentes, ὅ qua quisque parte maxime vulnere patet. Tollius.

2 Μὴ κίπρω λῶν ἀρην] Vetterim : indaganda, seu perscrutanda, veritati non
 modo non vacat : verum etiam si quis obiectum crimen diluere voluerit, non admittat
 defensionem, insolentia audita criminationis, tanquam veritate præoccupatus. Idem.

3 ὡς ἀληθεῖ] Nisi ἀληθεῖ hic neutro genere accipitur pro substantivo, le-
 gendum hic vel ἀληθείᾳ, quod malim; vel ἀληθεῖς, ut ad ἀκροάσεις referat-
 ur. Idem.

4 Ἀντισμῶτον γὰρ ὅτι] Atticissimus, pro, ἀντισμῶτον γὰρ ἐστίν. Sic Homerus
 Iliad. Θ. v. 306 :

Μάκων δ' ὡς ἐτέρωσσι κέρη βάλεν, ἥ τ' ἐνὶ κήπη
 Καρπὸν βελιδώμην, νοτίησι τι εἰ κερήσιν.

Pro βελιδώμην. Pro ὅτι malim, ὡς ἄσπετον. Idem.

5 Τὸν Διονύσιον ἐπικληρῆν] Qui undecimus fuit Ptolemæorum. Idem.

6 Τὸν Πλατωνικὸν Δημήτριον] Cuius & Antoninus Imp. meminit lib. vii. c.
 cap. 22. adatur Ionius in Histor. Philosophica. Idem.

7 Ἐφ' αὐτῷ ἐπινε] Quo nihil viro gravi turpius, nisi cum res poscit, aut jubet
 valetudo : antiquis autem rarum, & inusitatum, ut etiam Apostolos illud dici
 tempus ab ebrietatis potuerit suspicione vindicare. Res igitur erat extremæ luxu-
 riæ, quam & feminæ adamabant nequiores Apuleius lib. ix. Quanto me seiscior

Tom. II.

Dd

Da-

ὅταν ἑταρηνπιδίον, ὀκυμῶλισί τε, | Tarentina, cymbala pullasset,
καὶ προσωρήσειτο, ἀπολώλῃ ἄν, | & saltasset, plane periisset;
ὡς ἔχ' ἡδόμεν' τῷ βίῳ ἔ βασι- | quod

Daphne vicina, qua mero & prandio matutino saucia cum suis adulteris voluptatur. Idem eodem libro: matutino mero, & continuo super corpus emancipatas. Tollius.

1 Ταρηνπιδίον] Pollux lib. vii. cap. 17: καὶ μὲν τὸ ταρηνπιδίον διαφανές ἐστιν ἱδρυμα, ἀνουσσάμενον ἀπὸ τῶν ταρηνπιδίων χρήσεως ἐπυρρῶς. Est autem pellucida vestis, Tarentinidion, ita à Tarentinorum usu luxurique appellata. Helychius: Ταρηνπιδίον, sive, ut alii legunt, ταρηνπιδίον, ἡμῶν γυναικῶν λεπτὸν, καί τας ἔχον ἐκ τῆς ἑνὸς μέρας. Tarentinidion, vestimentum muliebri tenue, simbrina, seu villos habens ab una parte. Vtebantur eo plerumque meretrices. Lucian. in dial. meretr. Οὐ καί στή μὲν τῆς ταρηνπιδίου ἐκ ἐλλόσιον, ἔχον μόνον, ἔ ταρηνπιδίον ἔχουσα. Apud Pollucem cap. xiii. lib. vii. fragmentum est veteris poetæ, Παρδὶν' ὅ δ' εἴναυ δικάς, φορεῖται κροσσίδες, καὶ γυναικεῖαν σολῶν. Virgo esse videtur, gerens simbrinae vestes, & muliebrem solam. Muliebri autem veste Bacchus amiciebatur. Vide Senecam. Et Tragedi, omnesque Dionysiaci artifices, quorum nota *Symmasa*. Apud eundem Pollucem, Ἀυδῶν χιτῶν πε βασιλῆα, διονυσιακὸς, ἀποδύεσθαι. Et apud Helych. βασιλῆα χιτῶν πε, ἑορῶν αἱ ἀπάλια βαλῆα. Hinc & Bacchus βασιλῆα δὲ δῖος. Commentator vetus Horatii l. i. od. xviii: Bassareus dictus est liber pater à genere vestis Baccharum: unde & Baccha Bassarides dicta Pers. Bassaris & Lyncem. Bassaris enim genus vestis est, ad pedes usque demissa, dicta à Bassara, loco Lydia, ubi fit. Vbi Bassara pro Bassaris legendum videtur. Verum Etymologici auctor & in etymologia, & in ipsa nominis denotatione variat. Quamquam etiam Bassaris apud Persii Scholiasten inveni, ad Sat. i. v. 101: Bassarides, inquit, Baccha. Quibusdam videtur à genere vestis, qua Liber pater mititur, demissa ad talos, quam Thraces Bassarin. Quidam à vulpibus, quarum pellibus Baccha succingebantur. Vulpes Thraces Bassares dicunt. Idem.

2 Εκυμῶλισί τε] Cymbala namque cum saltatione jungebantur in Deorum effeminao cultu: præsertim in festis Bacchi, Herculis, & Matris Deum Cybeles. Iustinus de Ptolemæo Philopatore, lib. xxx: adduntur instrumenta luxuria, tympana & crepundia; sive, ut alii malunt, crepitacula. Vbi tamen τὸ crepundia ab interprete esse censuerim. Nam de eodem loquens Plutarchus tympani tantum nominat. Sed, uti dixi, & cymbala in ejusmodi festis solemnia fuere. Apulejus de Gallis Cybeles, lib. viii. Miles. Qui per plateas & oppida cymbalis & crotalis personantes, Deamque Syriam circumferentes mendicare compellunt. Lucretius lib. iii.

Tympana tenta tonant palmis, & cymbala circum
Concava, raucisonoque minantur cornua cantu.

Et Phrygio stimulat numero cava tibia mentis.

Erant autem ea vel ex ære, vel e buxo, quæ mutuo collisu non ingratum sonum edebant. Aulonius in Epist. ad Paulinum xxv;

Cymbala dant fistula sonitum: dant pulpita saltu

Illa pedum: tentis reboant cava tympana tergis.

Propertius lib. iii. el. xvi; ad Bacchum:

Levis odorato cervix manabit olivo,

Et series nudos veste fluente pedes.

Mollia Dirca pulsabunt tympana Theba;

Capripedes calamo Panes hiante canens.

Vertice turritigero juxta Dea magna Cybelle

Fundet ad Idæos cymbala raucha choros.

Anthol. lib. iv. de Herc. & Baccho;

λέως, ἀλλ' ἂν ἰστοφίης ἂν, καὶ
 ἀνὴρ πικρὸς ὁ Πτολεμαῖος τρυφῆς.
 ὁ δὲ ἢ Ἀλεξάνδρῳ, μέγιστον τόπον
 ἂν ὑπαστῶν διαβολῇ λέγουσιν, εἰ ἔλοι-
 ῖτο τις μὴ σέβειν, καὶ δὲ προσκυῶν
 τῇ Ἡφαιστίᾳ. ἐπὶ γὰρ ἀπύθαιεν
 Ἡφαιστίᾳ, ὑπὸ δὲ ἔρωτος Ἀλέ-
 ξανδρὸς ἐβλήθη προσεῖναι ἐ τῷ-
 το τῇ λοιπῇ μεγαλουργία, καὶ
 θεὸν χειροῦσθαι τῇ πεπλωτοκῆφ.
 ὥστε ἐν τῷς τι αἰτίσθαι αὐτὸν πό-
 λεις, καὶ πρῶτῃ κατὰ δούρεσιν, καὶ
 βωμοῖς, καὶ θυσίαις, καὶ ἱερῶν τῷ
 καὶ τῷ τῷ θεῷ ἐπιτελεῖν. καὶ
 ὁ μέγιστος ὅρκος ὡς ἅπαντες, Ἡ-
 φαιστίᾳ. εἰ δὲ τις ἡ μετὰ πρὸς
 τὰ γυμνάσια, ἢ μὴ φαίνοισιν πάν-
 τας ὡς, ἰαυαῖος ἐπὶ κείνῃ ἡ ζη-
 μία. ὑπελαμύνομεντες ὅτι οἱ κῆλακες
 πῶς μετὰ κίονα τῶν τῶν δὲ Ἀλε-
 ξάνδρῳ ἐπὶ θυμῶν, προσεῖχον ὡ-
 ρὸς, καὶ αἰζώπυρον, ὁ νέεσθαι διη-
 piditate, εἰ ignem & fomitem addere cœperunt, somnia narra-
 tes

Ἀμφὶν ὅτι ἡλαμύνομεντες εἰ καὶ δὲ ὅπλα
 Νεβρός, λειοντῇ, κύμβαλα δὲ, πλαταγῇ.
 Sudoruntque pates mota, patia arma: leonis
 Ecuvia, binucleus, cymbala cum strepitu.

Eleganter adrem Tertullian. de Pallio: Atquin alius & sericatus & crepidam aratus
 incescit, & ut digne quidem Bacchantibus indumentis aliquid subintrinret, cymbalo in-
 cessit. Tullius.

1 Ἀντιπροφίης] Exprobrator. Laëtantius lib. v. cap. 6: Et quoniam mores ac vi-
 tia regis imitari genus obsequii judicatur, abjecerunt omnes pietatem; ne exprobrare regi
 scelus videretur, si aliter viverent. Vid. Tacit. xvi. 22. Et Laëtant. l. v. cap. 9.
 p. 482. I. Oct. p. 10. Idem.

2 Παρὰ δὲ Ἀλεξάνδρῳ] Malim ira vertere: Ita & apud Alexandrum hac omnium
 maxime valebat calumnia, si quis neque colere ut Deum, neque adorare velle Hephæstio-
 nem deferebatur. Idem.

3 Καὶ δὲ τὴν χειροτονίαν] Pluribus hac Arrianus, Curtius, Plutarchus in vita
 Alex. M. Idem.

4 Καὶ ὁ μέγιστος ὅρκος] De Caligula Suetonius refert, cum inter cetera amoris
 erga Drusillam documenta nunquam deinceps nisi per nomen Drusilla decessasse.
 Idem in monte Iulii Caesaris narrat, controversias quasdam à plebe interposito per
 Caesarem iurjurando distractas: & Claudium Imp. iurjurandum sibi neque sanctius
 neque crebrius instituisse, quam per Augustum: quin & violata perjurio numina
 ista gravius vindicata, quam si quis per ipsum Iovis numen, aut maiorum gen-
 tium Deos pejeraret. Sic ut vere dixerit Tertullianus in Apologetico: Citius
 denique apud vos per omnes Deos, quam per unum genium Caesaris pejeratur.
 Idem.

5 Οὐ σέβειν] Id enim inter divinitatis signa. Vnde & ægrotantes, & futura
 D d 2

γήμενοι τῇ Ἡφαιστίων, ἐπιφα-
νίας τινάς, καὶ ἰάμεθα προσάπον-
τες αὐτῷ, καὶ μεγαλείας ἐπιφημι-
ζόντες. καὶ τέλῳ, ἔθυσον παρί-
δρῳ, καὶ Ἀλεξιάκῳ θεῷ. ὁ δὲ
Ἀλέξανδρος ἤδεῖτο περὶ αὐτὸν, καὶ
τὰ πλεονεξία ἐπίσδει, ἔμεγα
ἐφορῶν, ὡς καὶ ἐθεῖα παῖς ἂν μέ-
νοι, ἀλλὰ ἐθεῖα ποιεῖν δυνάμε-
ται. πότες τίνων οἰόμεθα τῷ Ἀ-
λεξάνδρῳ φίλον εἶναι τῷ κρείον
ἐκείνων ἀπὸ λαῶν τῇ Ἡφαιστίων
θεοῖα, διαβληθέντας, ὡς ἐτι-
μῶσι τῷ κρείον ἀπαῖον θεῖον, καὶ
ἀπὸ τῷ ἐξελθόντας, καὶ τῷ βα-
σιλείῳ ὀνοίας ἐκπεσόντας; τότε ἔ
expellerentur, & regis benevolentia exciderent? Tunc temporis

tes Hephæstionis, apparitiones
quasdam, & medelas ei attri-
buentes, ejusque oracula præ-
dicantes: denique assessori, ma-
lorumque depulsori Deo sacra
fecerunt. Alexander autem hæc
jucunde audiebat, tandem etiam
ut veris fidem habebat, & gio-
riabatur, quod non modo Dei fi-
lius esset, sed Deos etiam creare
posset. Quot igitur Alexandri a-
micos putamus illam Hephæstio-
nis divinitatem tum male ha-
buisset, quum accusarentur,
quod communem omnium
Deum non colerent: ideoque
Aga-

prænoscere cupientes, in Deum, Æsculapii præcipue, & Serapidis, nec non Apollinis, sese templa conferebant, per somnium illorum voluntatem, respondere expiscaturi. *Tollius.*

1 *Ἡφαιστίας*] Illustravit hanc vocem, locumque Luciani, Vir illustris E. Spanhemius in V. Dissertatione de re Nummaria: quod opus à me juventuti nunquam non erit commendatissimum. *Idem.*

2 *Μαντίας*] Et oracula ad auctoritatem novo Deo conciliandam efficta. Æmulatus est in Antinoo Hadrianus, quem non secus ipse, ac Hephæstionem Alexander, dilexerat. Spartianus in ejus vita: *Et Græci quidem volente Hadriano eum consecraverunt, oracula per eum dari asserentes, quæ Hadrianus ipse composuisse jacta-
tur.* *Idem.*

3 *Παρίδρῳ*] Servius in VII. Æneid. *Revera Virbius est numen conjunctum Dianæ, ut matri Deum Asij, Minerva Erichthonius, Veneri Adonis.* Id est παρίδρῳ. Παρίδρῳ etiam σωτήριον dicti, teste Helychio, quamquam viri docti cū παρίδρῳ τοῖς σωτήριον inferiores existimant, & ordine, & dignatione. quin & Gallus sese apud nostrum in dialogo sui nominis παρίδρῳ Ερμῶ jactat. *Idem.*

4 *Ἀλεξιάκῳ*] Quod Herculi, quem æmulabatur Alexander, cognomen datum in Deorum numerum cooptato. Fuit item Apollinis cognomen, de quo videndus Pausanias in Atticis, pag. vi. *Idem.*

5 *Ἐπίσδει*] Juvenalis Sat. IV:

Quid apertius? Erratamen illi

Surgebant crista. Nihil est, quod credere de se

Non possit, cum laudatur dis aqua potestas. *Idem.*

6 *Τὸν κοινὸν ἀπέων θεῖον*] Erant enim & peculiares vel populis, vel familiis, seu gentibus Dii; Aufon. in Caesaribus:

Æneadum generis qui sextus & ultimus heres,

Polliuit, & clausit Iulia sacra Nero.

In primis heroes in Deum numerum relati; ut populo Romano Quirinus. Ceterum, qui plura Deorum nomina deliderat, uni tantum culta vel cognita populo, legat cap. xxiv. Apologetici Tertulliani, & lib. IV. Augustini de Civitate Dei, cap. 8. & passim. Sermo. VII. Theodoretus ad infideles Græcos, &c. *Idem.*

Ἀγαθοκλῆς ὁ σάμιος, ἡγεταρχὴν
παρ' Ἀλεξάνδρῳ, καὶ πρῶτοις
παρ' αὐτῷ, μικρὸν δὲν συλκωθεὶς
χθρὸν λείον, διαβληθεὶς ὅτι δια-
κρύπτει παρὼν τῇ Φαισίῳ τῶ φον.
ἀλλ' ἐκείνῳ μὲν λέγεται βοηθῆσαι Περ-
δικκας, ἡπομολάμενος καὶ πάν-
των τῶ Θεῶν, καὶ καὶ τῇ Φαισίῳ
ρος, ὅτι δὲ κληρατὸν οἱ φανίῳ
ἐναρτῇ τῇ Θεῶν ἐπιστήφῃ, εἰπὲν
Ἀλεξάνδρῳ, φρίσσεται Ἀγαθοκλῆς.
ὡς γὰρ ὡς ἀπιστῶν, ὡς δὲ ὡς ἐπὶ νε-
κρῷ διακρύπτει, ἀλλὰ τὸ πάλας συ-
νηθείας μετρησίου. ἡ γὰρ κληρα-
κεία, καὶ ἡ διαβολή, τότε μέλινται
χρῶσαι ἐν αὐτῷ τὸ Ἀλεξάνδρῳ πεί-
θος συνήκῃ. καὶ γὰρ γὰρ ἐν πο-
λιορκίᾳ οὐκ ἐπὶ τὰ ὑψηλὰ, καὶ
ἀποκρήματα, καὶ ἀσφαλῆ τείχεα

Agathocles Samius, qui apud A-
lexandrum centurio in honore e-
rat, parum abfuit quin cum leone
committeretur, accusatus, quod
sepulchrum Hephæstionis præte-
riens illachrymasset. Verum illi
opem tulisse fertur Perdikkas,
Deos omnes, ipsumque Hephæ-
stiona juratus, Deum in ve-
natione sibi clare visum manda-
sse, ut Alexandro diceret, Aga-
thocli esse parcendum, qui non
ut mortuum lachrymasset, &
quod vanam Hephæstionis divini-
tatem crederet, sed quod pristi-
næ familiaritatis meminisset. Sic
igitur affecto Alexandro, locus
allentationi, & calumniæ aptissi-
mus fuit. Nam quemadmodum
hostes urbem oppugnaturi, non altam, non præcipientem, non mu-
nitam

1 Ταξιαρχῶν] Verre; Ordinum ductor, quiq; magno apud Alexandrum in ho-
nore erat. Tollius.

2 Συλκωθεὶς χθρὸν λείον] Alludit ad historiam Lyfimachi, quem Alexander Lep-
ni objecerat. Idem.

3 Ἐπομολάμενος] Eodem ferme dolo, quo Iulius Proculus usus, interfecto,
seu discerpto à Patribus Romulo, quo desiderium plebis leniret. Adi Livium lib. i.
& Florum, cap. i. Idem.

4 Οὔτι δὲ] Legebam initio, ὅτι ἰδὲ. verum τὸ ὅτι eleganter sæpe παρέρχεται.
Idem.

5 Κατά τὸ γὰρ ἐν πολιορκίᾳ] Eadem in Halicuticis similitudine usus est Oppia-
nus lib. v:

Ὡς δὲ ὅτι δυσμενέων βραχὺς λόγος ἀντιφάσις
Λάβριος ἡμετέροισι τῷ δὲ νύκτα διαβύσας,
Εὐδιντας δὲ κίχῃσι φυλακτῆρας πορὶ πυλείων
Ἀρεῖος ἐμμενέοντες, ἐπιπλήξας δὲ ἰσχυράν.
Εἰς τὴν ἐπὶ τὴν ἀκρὴν τὴν σίλιν, καὶ τύρσιν ἐπ' αὐτῷ
Θερσαλίοις ἀπὸ δεξιῶν, πυρὸς βίλος, ἄστεις ἀπὸ τῶν
Δαλίων ἐν δὲ μὲν τῶν μὲν αἰσῶν φέροντες
Ὡς τότε δεξ.

Ac veluti insidia media sub nocte propinquans
Hostibus occulto, & curis somnisque solutas
Excubias arcis nocte sub Marte quieto,
Cadunt; & sternunt custodum corpora passim:
Hinc propere evadunt summa ad vestigia muri,
Audacesque locant flammæ in arce micantes,
Urbis castra fixum, torremque ferentes,
Qui sit robustus jam prensa malleus arcis:
Sic tunc δεξ.

¶ Et Apulejus ex parte lib. v. Metam. Tunc nocte jam portis patentibus nudatum foro-

ᾠροσίαν οἱ πολέμιοι, ἀλλ' οὐ ἡ ἀφύλακτον πέρθε, ἢ σαθορὶ αἰδοῦνται, ἢ ταπεινὸν, ἐπὶ τῷ τοῦ πατρὸς διωκόμενῳ χωρῶν, ὡς ῥᾶτα παρεισδυῖναι, καὶ ἐλθὶν διωκόμενοι, ἔτι καὶ οἱ ἀφεισάλοισι, ὅ, πᾶν ἀδελφεὺς ἴδωσι τὸ ψυχῆς, καὶ ὑποσώθωσιν, καὶ ἐπιπύδωσιν, τῷ τοῦ ᾠροσίου ἑαλῶσι, καὶ ᾠροσίου γὰρ τὰς μηχανὰς, καὶ πύδωσιν, ἐκπολιορκῶσι, μηδὲν ἀντικαταστροφῶν, μηδὲ τί τι ἐφοδοῖν αἰδομένων. ἔτι ἐπιπύδωσιν ἐν τῷ ἀπαξ περὶ τῶν γίνονται, πυρπολῶσι πύδωσιν, καὶ κρύπτωσι, καὶ σφάττωσι, καὶ ἐξελάνθωσι, οἷα εἰκὸς ἀλικορμῆς ψυχῆς, καὶ ἐξελάνθωσι, ἵερα εἶναι. μηχανήματα ἢ αὐτοὺς καὶ τὸ δύνανται ἢ πᾶσι, καὶ τὸ ψεύδωσιν, ἢ ἐπιτορξία, ἢ ᾠροσίου, ἐκπύδωσιν, ἢ ἀναισθησία, καὶ ἄλλα μύερα ῥαδιερνήματα. ἢ ἢ μερίστη πασῶν, ἢ κρύπτωσιν, ἢ σφάττωσιν, καὶ ἄλλοι ἢ ἀδελφεὺς πᾶσι τὸ ἀφεισάλοισι. Οὐδεὶς γὰρ ἔτι γινώσκων ἐπὶ, ἢ ἀδελφεὺς πᾶσι τὸ ψυχῆς ᾠροσίου ἐλάνθωσιν, ὅς ἐκ ἀναισθησίας τὰς τὸ κρύπτωσιν ἀφεισάλοισι. καὶ ταῦτα, ὑποσώθωσιν, καὶ τὰς θεμελίους ὑποσώθωσιν τὸ ἀφεισάλοισι. καὶ τὰ μὲν ἐκ τῶν, ταῦτα. ἔτι καὶ ἢ, πολλὰ ᾠροσίου συναγωνίζονται, τὰς χεῖρας ὀρεγνύουσι, καὶ τὰς πύλας ἀναπέτνυσι, καὶ πᾶσι τῶν τῶν ἀλώσιν τὸ ἀκρόν τὸ συμπεσόντων.

nitam mœnium partem invadunt: sed quam non custoditam, debilem, humilemve norunt, in eam totis viribus impetum faciunt, ut qua facillime ingredi, & rerum potiri queant. Ita calumniatores, quod in auditoris animo languidum, fragile, & accessu facile viderint, illud adoriuntur, eoque suas machinas adducunt: denique nemine obistente: hostilemque impetum sentiente, expugnant: deinde intra muros, cuncta igni ferroque devastant, jugulant, expellunt: qualia verisimile est fieri animo capto, & mancipato. Artes sunt ipsis adversus absentem, fallacia, mendacium, perjurium, obsecratio, impudentia, aliarum sexcentarum astutiarum: quarum omnium maxima est assentatio, Calumnia cognata, imo soror. Nemo enim tam generoso est animo, & adamantino muro septus, qui adulationis calumniis non succumbat: idque cum calumnia suffodiat, & fundamenta subtrahat. Atque hæc quidem sunt, quæ foris adveniunt. Intus autem multæ proditioes adjuvant, manus porrigunt, portas aperiunt, omnibusque modis expugnationi auditoris una incumbunt.

Ac

ris animum facinorosa mulieres, omissis tecta machina latibulis, destrictis gladiis fraudum simplicis puella paventes cogitationes invadunt. Tullius.

1 Ὁ πᾶν ἀναισθησία] Themistius Orat. III: καὶ ὅτι ἀναισθησία αὐτῶν ἐπὶ τῶν γινώσκων, ἡμεῖς εἰσενευσάμεθα καὶ συμπερὶν ὑποσώθωσιν ἐλάνθωσιν τὸ ἀφεισάλοισι. Qua ubi ad votum succedere sibi conatus suos senserit, perblande irrepens paulatim eum subintrat, & situatur, qua parte minime munitus, ac minime valens est. Idem.

2 καὶ προσάγει τὰς μηχανὰς] Etque suas machinas admovent. Idem.

3 Περιορμῆσι] Non est obsecratio, uti reddidit interpres: sed est assiduitas in calumniando; aut si ita mavis, in assentando simul & calumniando, qua quasi obinditur ille, quem in amicum veterem volunt concitare. Idem.

4 Συστήναι] Περίδρομον ὑποκρίσεως vocat Themistius, emissariam simulationis. Idem.

κακομήδης ὅ, ἡ πλὴν ἐπιβουλῇ ἀ-
γνοῦντο. ὡς περ γὰρ ἐν τυκτὶ πόλειως
αἰχμασίης, καθύδιντες οἱ διαδολλό-
μενοι φονεύονται, καὶ τὸ πάντων οἰ-
κλήσει, ὃ μὲν οὐκ εἰδώς τὰ μηχανή-
μα, προσέρχεται τῷ φίλῳ φαιδρὸς,
ἃ περ μηδὲν φάλλον ἑαυτῷ συνεπι-
στύμειτο, καὶ τὰ συνήθη λέγει, καὶ
ποιεῖ, παντὶ πρόσωπῳ ὁ ἀδλιτο ἐνη-
δρῶμεντο. ὃ ὅ, ὡς μὲν ἔχρη π λυ-
ναίων, καὶ ἐλδύτρου, καὶ παρρησια-
στικῶν, δὴ τὸν ἐξέβριζε πλὴν ὀργὴν,
καὶ τὸ θυμὸν ἐξέχει. καὶ πλὴν,
πλὴν ἀπολογίαν προσαιδέμεντο, ἔγνω
μὲν τὴν τὸ φίλον παραζημιώσεως.
ὡς ὅ ἀγνέστερος, καὶ πεπειστέρος,
πρὸς αὐτὴν μὲν, καὶ πρὸς μετὰ τὴν
χέλιδιν ἀκροῖς, μιστὶ ὅ, καὶ λά-
θεα τῆς ὀδόντος διαπείλει. καὶ ὡς
ὁ ποιητὴς φησι, ἡ βουνοδόμενός πλὴν

vero accusatur, insidiarum est
ignarus. Nam haud aliter qui de-
feruntur, atque qui captis urbibus
pereunt, dormientes trucidantur.
Et quod est omnium maxime mi-
serabile, hic rerum actarum
nescius, amicum hilari vultu ad-
dit, ut nullius mali sibi conscius,
& consuetudine dicit, facitque, insi-
diis omnifariam miser obsessus.
Tum ille, si homo ingenuus est,
& liber, ac confidens, iram illi-
co rumpit, animumque effundit:
denique prævifa defensione, a-
gnoiscit se adversus amicum abs re
tuisse exacerbatum. Sin autem
ignaviore est, & abjectiore ani-
mo, admittit quidem, summif-
que labiis arridet: verum odit, &
clam dentibus frendet: ac, ut inquit
Poeta, iram in animo molitur.

Quo

Hic autem lubens legam; ἡ δὲ πάντες πρὸς τὰς λαθροδὴν λογιμίας, καὶ μ. ἴσ.
διαβόλους. Tollius.

1 Πλὴν ἐπιβουλῇ ἀγνοῦντο] Egregie Cicero Verrina 11. cap. 14: *Eum qui pa-
lam est adversarius, facile cavendo vitare possis: hoc vero occultum, intestinum, ac
domesticum malum non modo non existit, verum etiam opprimis, antequam perspicere
atque explorare poteris. Facete Hispani,*

*Del agua mansa me guarde Dios, que
de la brava me guardaré.*

Id est,

A summe leni ac placido me Deus tutum praestet:

A torrente facile me ipse tutabor. Idem.

2 Εἰς ἐβριζὴν τὴν ὀργὴν] Seneca de Ira l. 11. cap. 29: *Quid est iniquius, quam secreto
credere, palam irasci?* Idem.

3 Τὸς χέλιδιν ἀκροῖς] Hoc est, non ex animo. Sic summis labiis hospitem invi-
tare, dixit Hieronymus. noster autem, ἀπ' ἀκρῆς χέλιδος φιλοσοφῶν, in Apologia-
& in Dialog. Meretr. ἐπ' ἀκρῆς τῆς χέλιδος οὐ ἔργας ἔχον. plura Erasmi in Adagius.
Idem.

4 Ὡς ὁ ποιητὴς φησι] Homerus O'dυσ. β.

Εἰδὼς ἀγορεύοντες, κακὰ δὲ φρεσὶ βουνοδόμενον.

Bona aditant, mala autem in pectoribus occultabant loquentes.

& O'dυσ. θ. in adult. Martis & Ven. de Vulcano: κακὰ φρεσὶ βουνοδόμενον. Est
& apud Hesiodum, δῖον φρεσὶ βουνοδόμεον. Dolum mente occulens. Hesychius:
βουνοδόμενός, ἀνθυμείται, μηχανάται, ἀποκαρυμνίζεσθαι βεβούλευται, & ἐκ βλάβης.
Noster in Philoparidē; μύχον δὲ βουνοδόμενός, ἀνὰ ἐκ πρὸς πρὸς τῶν, κα-
ταλειπόμενός τὴν ὀργήν. Idem.

5 Βουνοδόμενός τὴν ὀργήν] Namque, ut in Medea Seneca,

Ira qua legitur, nocet

Profecta perdunt odia vindicta locum. Idem.

1 Α' δι-

ὀργήν. ἃ δὲ ἐγὼ εἶδὼν οἶμαι ἁδι-
κώτερον, εἰδὲ δαλοπρεπίτερον, ἢ ἐν-
δακύνει τὸ χεῖλος, ὑποτρέφει τὴν
χελῶν, καὶ τὸ μίσος ἐν αὐτῇ κα-
τακλείει αὐξάν, ἢ ἔπειτα μὲν κλύ-
θοντα ἐνὶ φρεσίν, ἄλλα δὲ λέγοντα.
ἢ καὶ ὑποκινῆμενος ἱλαρῶς ἔκωμι-
καί προσώπων, μάλα περὶ παρῇ π-
να, καὶ γάμοισιν τραγωδίας. Μά-
λιστα δὲ τὸ το πάχυνσι, ἢ ἐπιπύδων
πάλαι φίλος ὁ ἐνδιαβάλλων δοκῶν

Quo utique homine nihil putem
injustius, nihil servilius, qui ad-
morso labro bilem intus alit, o-
diumque intra se conceptum au-
get, dum aliud in mente occulit,
aliud in ore habet, & plenam af-
fectibus tragoediam in se commo-
vet. Tuncque potissimum hoc
faciunt, quum simile facit dela-
tor, qui delati olim amicus vide-
bitur

1 Ἀδίκω πρεπ[ι] Cecilius apud A. Gellium lib. xv. cap. 9 :

Nam is sunt inimici pessimi, fronte hilato,

Corde tristi : quos neque ut apprehendam, neque ut mittam, sciam. Tullius.

2 Ἐνδακύνει τὸ χεῖλος] More indignantium. Vide Erasmus in Adag. Mordere
Labium. Idem.

3 Ἐπειτα καὶ κλύθοντα] Achilles verba sunt apud Homerum Iliad. 1 :

Ἐχθρὸς γάρ μοι κείνός ἐμῶς ἀίδεο πόλιν ἔσται,

Ὅσ' ἔτι πρὶν ἐμὴ καὶ θεῶν φρεσίν, ἄλλο δὲ βόλῃ.

Ille mihi in visus, non sicus ac inferni porta,

Qui aliud in animo versat, aliud autem loquitur.

Hinc Phocylides :

Μηδὲ ἔπειτα καὶ θεῶν καὶ δὴ νόον, ἀλλ' ἀποβόων.

Neque aliam occultes in corde sententiam, alia proloquens.

Et tamen, ut P. Syrus ait :

Homo semper in os fert aliud, aliud cogitat. Idem.

4 Καὶ ποικιλοφύων] Non cepit hæc interpres. Repone igitur ; & hilari mimi-
coque vultu insidia & tragica consilia versat. Lege autem cum Cel. Grævio ; ὑπο-
κινῆμενος. mox lego : κακῶν γάμοισιν. Valer. Flaccus :

Fingit placidis fera pectora dictis. Idem.

5 Ἰλαρῶς δὲ κωμικῶς] Claudianus in 1. Conf. Stiliconis lib. 11. v. 34 :

Invisos odiſſe palam ; non virus in alto

Condere ; non latam speciem pratendere fraudi :

Sed certum mentique parem componere vultum. Idem.

6 Μάλιστα δὲ τὸ το πάχυνσι] Verbe : Hoc autem tum illis maxime evenit, cum hic,
qui calumniam struit, illi, qui calumnia appetitur, antehac amicus esse visus eodem
modo facit. Idem.

7 Ἐπιπύδων πάλαι φίλος] Palladas lib. 1. Anthol. cap. 42 :

Οὐχ ἔτι βλάπτει μιστὶν ὁ λόγος οὐκ ἀπαρδόν,

Ὡς περὶ τὸ κατὰρξιν ψευδοφύων φίλει.

Τὸν ἐμὴ γὰρ μιστὶντα πορεύοις ἐκ τρεπτόμιδαι.

Τὸν δὲ λέγοντα φίλει ἢ περιφλασσομένο.

Ἐχθρὸν ἐγὼ καί ποτε καί ποτε βαρύν, ὅς ποτε καὶ φη

Τὴν δὲ τὸ φίλινος φῆσιν ἔχον ἀδικαί.

Non ita nocet, qui odium suum praefert,

Atque ille, qui sinceram simulat amicitiam.

Nam inimicum praescientes evitamus.

At ab eo, qui se amicum proficitur, nobis non cavemus.

Idem ego gravem iudico inimicum, qui clanculum

Per amicitia fidem injuriam facit. Idem.

De 5

1 Ti.

ὁμοίως. ὅτι γὰρ ἐπὶ φωνῇ ἀ-
κύνει ἢ θύλῃσι τὴ διαβαλλομένην,
ἢ τὴ λυπολογούμενην, τὸ ἀξίόπιστον τὴ
κρηττοτέρως ἐκ τῆ πάσης δόξης
φιλίας προσηληφότης. ἡ δὲ τῷ το-
μίζόμενοι, ὅτι πολλὰ πολλὰς ἐν
τοῖς φιλάταις μίσους ὡς ἑπὶ πη-
σιν αἰτίας, τὰς ἄλλας λαοφάνε-
σαι. καὶ εὐλοπὴ οἷς αὐτὸς πρὸς ἑ-
χρὸς ἐστὶ, ταυτὶ φράσας κρηττοτέρως
ἐπὶ πηλσίον, ἐκφυγεῖν ἔτι περὶ-
μεινός τιν' διαβολῇ. καὶ ὅλως,
ἐχθροὶ μὲν ἡδὲς ἢ πολυμήσει δια-
βάλλειν. ἅπτερος γὰρ αὐτοῦ ἢ κρη-
ττοτέρως, πρὸς δὲ ἑχθροὺς τιν' αἰ-
τίας. τοῖς δόξαι ἢ μάλιστα φίλοις
ἐπιχειροῦσι, ἢ τιν' πρὸς τὰς ἀκύν-
τας εὐνοίας ἐμφύλως ἀνταρῆται,
ὅτι ἐπὶ τῇ ἐκείνῃ συμφέρον ἡδὲ

tur fuisse. Tunc enim ne vocem
quidem delati, tantum abest ut
defensionem audire velint: tan-
tum fidei calumniæ facit, præ-
concepta illa de veteri ipsorum
amicitia opinio: cum non repu-
tent inter amicissimos clam aliis
non raro multas simultatum cau-
sas intercedere: interdum etiam
eum, quorum ipse reus est, so-
cium insimulare, dum sic ante-
vertendo, calumniam nititur e-
vitare: denique neminem aude-
re inimico calumnias instruere.
Nam ei accusationi non habetur
fides, cujus manifesta est causa:
verum eos, qui videntur amici,
potissimum aggrediuntur, optan-
tes suam erga auditores benevo-
lentiam indicare, quod in ipsorum commoda neque familiarissi-
mis

1 Τότε γὰρ ἐπὶ φωνῇ] Seneca de Ira lib. i. cap. 7: *Commota enim semel & con-*
cussa mens ei servit, à quo impellitur. Tullius.

2 Αὐτὸς πρὸς ἑχρὸν] Sic apud Senecam in Hippolyto v. 720:

Regeramus ipsi crimen, atque ultro impiam

Venerem arguamus. Scelere vincendum est scelus.

Tuissimum est inferre, cum timeam, gradum.

Ita & Antoninus Caracalla, quum Getam fratrem obruncasset, per totam re-
giam currens, clamabat μέγαν κίνδυνον ἐκπεφύκειν, μόλις τε σωθῆναι. *Magnum*
se effugisse periculum, vixque evasisse incolumem, parricidio immanem superaddens
calumniam, ut est apud Herodianum lib. iv. cap. 4. Sic Iugurtha, cum Hiem-
psalem interfici curasset, & Atherbalem bello invasisset, scelere velabat scelus,
mentitus, Hiempsalem ob savitiam suam ab Numidu interfectum: Atherbalem ultro
bellum inferentem, postquam superatus sit, queri, quod injuriam facere nequisset; teste
Sallustio cap. xv. belli Iugurth. Idem.

3 Τιν' πρὸς τὸν ἀκύνοντα βύοντα] Themistius Oratione 111: φύονται δὲ πρὸς
ἐν ἀνθρώποις ἀλάπεις, μάλιστα ἢ ἀνθρώποις σμικρὰ τι ἐν ἀνθρώποις, τὰς ἀλά-
πεις ὅπαιον ἐκτελέμειν. οἱ δὲ αὐτῶν ὡς ἀλάπεις, ἀλλὰ δράκοντας ἢ χαλκὸν
ἀπὸ πρὸς ὑφ' ἑαυτοῦ, καὶ κρύπτειν βύοντα ἐν φιλαδελφείᾳ παρὰ πρὸς τὸν
σιν, ὅς ἀπὸ λαύειν χεῖρας ἐν ἀποσείν περὶ τῶν. *Existunt autem etiam inter homines*
Vulpecula quedam, siue homunciones potius exiguæ & illiberales, pone vulpes secum attra-
hentes: alii vero non vulpes, sed serpentes difficilis & horribilis veneni plenos, adcre-
ntes, & benevolentia & humanitatis involucri oblectos, qui longissime abigendi & ex-
pellendi sunt. Ita apud Synesium Typhonis uxor ad uxorem præfecti peregrinæ mi-
litiæ ventitans, & per calumniam Ofridi necem struens, eorum se se fingit mi-
sereri, quibus cum liberis & uxoribus certa immineret ab Ofride perniciēs; καὶ
ἀμὲν ἰδόντες αὐτὸν ὑποχρυσάμενοι τὴν παῖδά, βύοντα οὕτως ἀποσείν. *Simul-*
que ejus complexa tenellos liberos lacrimari capit, benevolentiam hac commiseratione
aspiciunt. Idem.

4 Ἐπὶ τῇ ἐκείνῃ συμφέρον] Cicero l. i. de Offic. cap. 13: *Totius autem inia-*
sum:

ὅς οἰκειοῦται ἀπίχου. εἰσι δὲ τι-
νεις, οἱ καὶ μάλιστα ὑπερὶ ἀδικίας
ἀφροδισιῶν παρ' αὐτοῖς τὰς
φίλους, ὅμως ὑπὸ αἰγῶν ὡς ἐπι-
στάντων, ἐδὲ τὰς αἰσῶν, ἐδὲ τὰς
μῶν αἰσῶν αὐτοῖς, ὡς ἐπὶ
ἐδὲ τὰς αἰσῶν, ὅτι μὴδὲν ἀδικῶν
ἐπὶ γυναικί. τοιαυτὴν ποικίλιν κερῶν
ὁ βίος ἐκλήσκει ὑπὸ τῆς αἰσῶν
ἀφροδισιῶν, καὶ ἀντιπαραστήσει
ἀφροδισιῶν. ἡ μὲν γὰρ Ἀντία, Τε-
θναίης, φησὶν, ὡς Προίτι, ἡ κα-
κῶν Βελλεροφόντι, ὅς μὲν ἔχει
φιλότιμον κτηνὴν ὡς ἐχέσκει,
αὐτὴ προίτι ἐπιχειρήσκει, καὶ
ὑπερβύσκει. καὶ μικρὸν ὁ νεανίας
ἐν τῇ αἰσῶν, χίμαιραν συμπλοκῇ
διεφθέρει, ἐπὶ μίῳ σφροσύνης
ὑποχῶν, καὶ τῇ αἰσῶν τὸ ξένον αἰδῶν,
ὑπὸ μὲν γυναικὸς ἐπιβεβλῶ-
μένῳ. ἡ δὲ Φαίδρα, κακῶν τῶν
ὄμοιων νεανίας ὅς προίτι, ἐπα-
ρατὸν ἐπὶ τῇ ἱππολύτῳ γυναικί
ὑπὸ τῇ πατρὸς, ἐδὲν ὡς τοῖς, ὅς
ἐδὲν αἰσῶν ἐγχεσμένοι. καὶ φησὶ
τις. ἀλλ' ἀξιοπύς ἐστιν οἷον ὁ δια-
βάλλει, ὡς καὶ πᾶσι δικάζει, καὶ
συνεπὶς ἐν αὐτῷ δοκῶν. καὶ ἔχει

mis parcant. Quidam autem
sunt, quibus tamen postea com-
peritur falsum apud se crimen a-
micis fuisse impositum, tamen
cum id credidisse pudeat, neque
admittere quicquam, neque il-
lum intueri audent, ac si injuria
sint affecti, quia nihil ab illis de-
lictum agnoverunt. Proinde mul-
tis malis referta est hominum vi-
ta, eo quod tam facile, nulla-
que facta disquisitione calumniis
fides habetur. Nam ait Antia,
*Præte velim pereas, perimas nisi
Bellerophontem, Qui tenerum in-
vita voluit violare pudorem:*
quanquam ipsa prior sollicitarat,
& neglecta fuerat. Ac parum ab-
fuit, quin adolescens in congres-
su cum Chimæra perierit, casti-
tatis dans prenas, & pudoris erga
hospitem, insidiis à lasciva mu-
liere peritus. Quidam etiam si-
mile Phædra de privigno oblo-
quuta, fecit ut Hippolytus à
patre devoveretur, etsi nihil,
ὁ Dii, nihil nefarii perpetrasset.
At dicet aliquis: Quandoque
fide dignus est calumniator,

qui alias justus & prudens videtur esse, eique præbenda au-

stia nulla capitalior est, quam eorum, qui tum cum maxime fallunt, id agunt, ut viri
boni esse videantur. Origines lib. vi. contra Celsum: Τότε ὑγίαινα τὸ φαῦλον ἐν τῇ
χρυσῇ τῇ κακίας, καὶ τῇ ἀρετῇ αὐτῆς εἶναι χαρακτορίζεται, ὅτε ὑπεκρίνεται τὸ
καρτεῖον. Tum maxime nequitia ad cultum & culmen improbitatis pervenisse notatur,
cum speciem sibi virtutis induit. P. Syrus:

Malus bonus ubi se simulat, tunc est pessimus. Tollius.

1 Αὐτὴ ἀρετὴ ἐπὶ κακίᾳ. Nota Hippodamiz & Myrtili fabula; notissima Fau-
stæ & Crispi Cæsaris; minus celebris illa Damasippes & Hebri apud Plutarchum
de flumin. est & aliud novæ privignum in amore immorigerum ad patrem de-
ferentis exemplum apud Heliodorum in Æthiopicis, ut & apud Apulejum lib. x.
Mileficor. plura exempla Muretus congestit cap. xi. lib. i. Var. Lect. Idem.

2 Οὐδὲν ἀνίσταν ἐγχεσμένον] Vnde ipsa Phædra apud Senecam:

— Falsa memoravi; & nefas,

Quod ipsa demens pectore insano hauseram,

Mentita finxi. Vana punisti pater:

Inveni; que castus crimine incesta juget,

Pudicus, insens. Idem.

προσέχειν αὐτῷ, ἅπερ μηδὲν αὖ τι τοῦτο κακουργήσονται. ἄρ' ἔτι δ' Ἀριστίδης ἔστι τις δικαιότερος; ἄλλ' ὅμως καὶ κεῖν συνίστη ἐπὶ τῇ Θερμιστοκλέα, καὶ συμπρώξας τὴν δῆμον, ἥ φασιν ἐκεῖν, πολιτικῆς φιλοπρίας ὑποκεκτισμένον. δίκαιον μὲν γὰρ ὡς πρὸς τὰς ἄλλας Ἀριστίδης. ἀνθρώπου δ' ἐστὶ αὐτὸς ὧν, καὶ πολλῶν εἶχε, καὶ ἡγάπα τινας, καὶ ἐμίση. καὶ εἶχε ἀληθῆς ἐπὶ ὃν Πάλαμῆδος λόγον, ὃ σωματώτατον τῷ Ἀχαιοῖ, καὶ πρὸς ἄλλοις ἄριστον, τῷ ἐπιβλῆν, καὶ ἐνεδραῖν ὑπὸ φθόνου φαίνεται σωματικῶς καὶ ἀνδρὸς ὁμοίαν, καὶ φίλον, καὶ ἐπὶ τῷ αὐτῷ κινδύνῳ ἐκπικλάσθη, ὅπως ἐμφύειν ἅπαντι ἀνθρώποις ἢ πρὸς τὴν τοιοῦτον ἀμνηστία. ἢ γὰρ αὖ τις ἢ Σωκράτῳ λέγει, τὸ ἄδίκως πρὸς τὰς Ἀθηναίους Διδοῖς ἐβλήμενον ὡς ἀπίστον, καὶ ἐπίεστον; ἢ τῇ Θερμιστοκλέα, ἢ τῇ Μιλτιάδῳ, τὰς

auris, ut qui tale nihil perpetrarit. Est ne aliquis justior Aristide? attamen ille in Themistoclem conspiravit, animosque populi concitavit, gloriæ popularis, ut ajunt, æmulatione titillatus. Alias vir bonus Aristides: sed homo cum esset, irasci poterat, & alios amabat, alios oderat. Si verum quoque est, quod de Palamede ferunt, quidam Græcorum sapientissimus, aliisque in rebus optimus, invidia flagrans insidias parasse fertur cognato, amico, & ad idem periculum profecto: adeo naturæ hominum familiare est hoc errore labi. Porro, quorsum attinet & Socratem recensere, impietatis & insidiarum apud Athenienses insimulatum? Quid Themistoclem, aut Miltiadem, tot partis victoriis, suspi-

1 Ἀλλ' ὅμως καὶ κεῖν] Vnde hoc Lucianus acceperit, nescio. Plutarchus certe, in Aristidis vita, negat ab eo Themistoclem vel dicto, vel facto læsum. Tollius.

2 Ἡς φασιν ἐκεῖν ὁ πολιτικῆς φιλοπρίας] Ἡς φασιν ἐκεῖν εἶχε ἀσολιτικῆς φιλοπρίας. Marci. Ventendum fuerat: ejusdem, cujus ille, ut ferunt, popularis gloria cupidus: vel eadem, qua ille, ut ajunt, ambitione populari flagrans. Tollius.

3 Ὡς πρὸς τὸν ἄλλον] Ad alios comparatus. Idem.

4 Ὁ σωματώτατον] Qui tamen ἴσως ψεύδεται πολλὰ λέγων ἐπὶ μοῖσιν ὁμοῖα. Noverat mendacia multa dicere veris similia, ut ait Poëta. Fecit autem has insidias Palamedei, adjuvante Diomede. Dictys Cretensis lib. 11: Per idem tempus Diomedes & Vlysses consilium de interficiendo Palamede ineunt, more ingenii humani, quod imbecillum adversum dolores animi, & invidia plenum, anteiri se a meliore non facile patitur. Apulejus lib. x Meles. Vel cum falsis insimulationibus eruditione doctrinaque præpollens Palamedes proditoris damnatur. Idem.

5 Ἐπὶ τῷ αὐτῷ κινδύνῳ] In eandem expeditionem profecto, vel: ejusdem expeditionis ac periculatorum socio. Idem.

6 Ἀδίκως] Neglexit vertere interpres: immerito, injuria. Idem.

7 Ὡς ἀπὸ κυνὸς] Quod per hircum, canem, gallum, quercum juraret. Sed nota satis hæc sunt, nec indigent explanatore. At, sicubi poenitentia locum habuit, sicubi sera licet in iræ locum successit, in hujus sanctissimi viri damnatione se totam ostendit. Non enim hæc tantum rescissa est, sed & illius damnati sunt ab Athenientibus accusatores, ipsiusque imago aurea in templo collocata. Vide quæ Plutarchus in libello de odio & invidia, nec non Tertullianus in Apologetico. Idem.

μὴ τῆλικούτως νίκασι ἐπὶ προσδοσίᾳ
 ἢ ἑλλάδος ὑποπίπτας ἡγομένους; μυ-
 εῖα γὰρ ταὶ παρὰ δεινότητάς. καὶ χεῖρον,
 ταὶ παλαιῶτα ἤδη γινώσκουσιν. πῶς ἡγε-
 ναι ποιεῖν τὸν καὶ ἰόντα, ἢ δρι-
 σκῆς; ἢ ἀληθείας ἀμφισβητοῦσα;
 ὅπως οἶμαι ἐν Ὀμηρῷ ἐν τῷ παρὰ
 σιρήνῃ μῦθῳ εἰρηάζει, παρὰ πλείν
 κελεύσας τὰς ἐλθεῖν τὰς αὐτὰς τῷ
 ἀκασμῶτι ἡδυνῶν, καὶ ἀποφροῦ-
 τειν τὰ ὄπτα, καὶ μὴ ἀνιδῶν αὐτὰ
 ἀναπνεύσειν πῆς πάσῃ προσελημ-
 μένοις, ἀλλ' ἐπιστήσαντα ἀκροβῆ θυ-
 ρωρῶν τὸ λοχτμῶν ἅπανσι τοῖς λιγυ-
 μένοις, τὰ μὲν ἄλλα προσέειπε, καὶ
 ἡδυστάλλει. τὰ παῦλα δὲ ἀπο-
 κλείειν, καὶ ἀπαρτῆν. καὶ γὰρ ἂν εἴη γε-
 λοῖον, ἢ μὲν οἰκίας θυρωρὺς κειστέ-
 ναι, τὰ ὄπτα δὲ, καὶ τὴν ἀφύπναιον,
 ἀνεωφμέναια. ἐπεὶ οὖν τοῖν τοιαύ-

suspicione proditiōnis notatos?
 Sunt enim exempla innumera,
 & vulgo jam pleraque non igno-
 ta. Quid igitur faciet vir pru-
 dens, quum de virtute, aut ve-
 ritate ambigitur? Sane quod Ho-
 merus in Sirenum fabula docet:
 quum jubet, ut perniciosas haf-
 ce sermonum voluptates præ-
 tereat, obturet aures, nec eas
 passim aperiat affectu præoccu-
 patis: sed sedulo janitore adhi-
 bito, ratione nimirum, quæ de-
 lationes expendat, dignas qui-
 dem recipiat & admittat: malas
 vero excludat, & depellat. Ri-
 diculum enim fuerit ædium ja-
 nitores constituere, aures vero
 mentemque aperta sinere. Quum
 igitur quispiam talia quæpiam
 tibi

1 Α' ποιεῖται τὰ ὄπτα] Themistius Orat. III: Α' ποιεῖται τὸν ἐν αὐτῷ, καὶ
 ἀποκλείει τὴν ἀπίσταν, ἵνα ἐν ταῖς ἀποαῖς οἰκοδομησάμενος τὸ φυλακτῆριον
 ὡς ἐπὶ αὐτῇ ἀρεταῖαι τὰς ἐπιβουλὰς. καὶ μέγιστα μὲν ἀποκλείειν ἀποπῆταν,
 καὶ ἀποπῆταν οἷον οἷον ἂν ἐν λαθῇ παρὰ πλείν, μὴ τοὺς κατακρύπτειν εἰς τὴν ἀπὸ
 μὴτὲ ἐν τοῖς ἰατρικοῖς ἔργοις, (Legō, ἐπὶ πλῶντα ἔργον) ἀλλ' εἰς φανερὸν ἀποπῆταν,
 καὶ διὰ τὴν γὰρ ἰατρικὴν ἐπὶ τῇ ἰατρικῇ βίβλῳ, καὶ λυγρομένῳ, καὶ βαπτίζουσιν,
 καὶ εἰς ἔχουσαν, ὅ, πρὸς τὴν. καὶ εἰ τὸ ὑπομείνειν ἀπαρτῆν, ἢ μήποτε ἐπὶ τῇ
 λοιπῇ, ἀλλ' εἰ δὲ ἀποπῆταν, ἢ δὲ ἀνὰ πρῶτον πλῶντα ἔσσι δὲ αὐτῇ τῇ
 ἀποπῆταν ἡδυνῶν τὴν ἀποπῆταν, καὶ τὸ θυρεὸν θυρεὸς ἀνέπῆσαν, ἢ τοὺς ἡκιστα ἀπο-
 λαύουσι τὴν ἀποπῆταν. ἐξίστανται γὰρ ὑπὸ αὐτῆς, καὶ ἂν διαφύγῃ τὴν μαμω-
 τῶν, &c. Obstant enim illi, atque incredulitate prohibendus aditus, valida in
 auribus nobis arce constituta, ut procul illius impetus arceantur. Atque ut maxime in
 ipso accessu rejicienda ac propulsanda sit, tamen si forte clam in interiora penetraverit,
 ea ve illam exceptam oculos, aut intra ades tuas admittere procures, sed in apertum illico
 profer, ac redargue. Videbit enim illam subita vertigine correptam, ac tergiversantem,
 & verbis hāsitantem, ac profusus astonitam. Quod si semel perpeſsa fuerit, in posterum
 moleſta esse diſinet, sed ne tentabis quidem, nec propius accedes. Quicunque vero acco-
 dente illa stolidi atque inepti homines gaudent, benigneque suam illi fores aperiant, fra-
 gilem humanitatis suæ minime serunt. de potestate enim ab ea diſcuntur, ut nihil ab ſu-
 perſiſ diſideant, &c. P. Syrus in mimis:

Difficilem oportet aurem habere ad crimina.

Nilus Episc. in Admonitionibus: Α' σπαρτῆς τὴν ἀπὸ, καὶ τὸν ἐπὶ δαλμῆς. δι' αὐ-
 τῶν γὰρ πάντα τὰ βίβλα κακίας εἰσέρχεται. Muni aurium & oculus: per ipsa enim
 omnia tela malitia ingrediuntur. Tullius.

2 Ταὶ μὲν ἀπὸ ἀπὸ προσέειπεν] Photius epist. I. sectione 14: ἔχοντα τὰ ὄπτα τοῖς αὐτοῖς ἀδ-
 κεινῶς ἀνὰ γινώσκοντες, καὶ τὰς τῶν ἀδικούντων ἐπὶ πᾶσι: ἐπὶ πᾶσι τοῖς ἀδικούντων ἀποκαλει-
 σμένα. Aures prave patulæ injuria affectis; clausæ contra ad afficientium injuria leno-
 quia, & probabiles inductiones. Idem.

τα προσή τις λέγων, αὐτὸ ἐφ' αὐ-
τῷ ἔχῃ τὸ πρῶτον ἐξετάζειν, μή-
τε ἡλικίαν ἢ λόγον ἢ ὁρῶντα, μή-
τι ἢ ἄλλον βίον, μήτι ἢ ἐν τοῖς
λόγοις ἀγχινοῖαν. ὅσα γὰρ τις πι-
θανώτερον, τοσῶτον ἐπιμελεστέρας
δεῖται ἢ ἐξετάσας. ὁ δὲ τοίνυν πι-
στέον ἄλλοτερά κεῖσθαι, μᾶλλον ἢ
μὴ ἢ κατηγόρησθαι, ἀλλ' ἑαυτῷ
τῷ ἐξέτασιν συλακτίον ἢ ἀλη-
θείας, ἀποδόντα ἢ τῷ ἀφ' ἀλλοῦ
ἢ φρόνον, καὶ ἐν φανερῇ ποιησά-
μενον ἢ ἐλεῖσθαι ἢ ἐκατέρῃ διανοίᾳ,
καὶ μισθῷ ἢ τῷ, καὶ ἀγαπᾶν ἢ δι-
δικιμασμένον. πρὶν ἢ τῷ ποιεῖσθαι
ἐν τῇ πρώτῃ διαβολῇ κεινημένον,
Ἡρώκλεις ὡς μετράκιῳ δέος, καὶ πα-
πεινον, καὶ πάντων ὡς ἡκιστα ἀδι-

tibi dixerit: rem ipsam apud te
perpendas, nec delatoris sta-
tem, nec mores, nec in dicendo
solertiam spectes. Nam quo
quis est disertior, eo accuratiore
disquisitione indiget. Ergo al-
terius iudicio, imo potius accu-
satoris odio, non est creden-
dum: at veri examen sibi servan-
dum, tum calumniatori invidi-
am tribuendo, tum utriusque
mentis argumentum patefacien-
do. Et sic alterum odisse, alte-
rum amplecti licet, quem pro-
baveris. Sed priusquam hoc fa-
ctum sit, prima calumnia com-
moveri, hercle quam puerilis,
abjectique animi est, & à iustitia
femo-

1 Αὐτὸ ἐφ' αὐτῷ] *Interpres, rem ipsam apud te. malim: rem ipsam per se expe-
das. Tollius.*

2 Ἐχῃ τὸ πρῶτον ἐξετάζειν] *Phædrus fab. xi. lib. 111:*

*Quod si damanda perscrutatus crimina
Paterfamilias esset; si mendacium
Subtiliter limasset a radicibus,
Non evertisset scelere sancto domum.
Ergo exploranda veritas multum prius,
Quam vulta prave iudicet sententia.*

Et mox:

*Nil spernat auris, nec tamen credat statim.
Quandoquidem & illi peccant, quos minime putes,
Et, qui non peccant, impugnantur fraudibus.
Hoc admonere simplices etiam potest,
Opinione alterius nequid ponderent.
Ambitio namque disfidens mortalium
Aut gratia subscribit, aut odio suo.
Erit ille notus, quem per te cognoveris.*

Sic Aratus senior Philippum Regem Maced. monet, μηδὲν ἢ λογομένων ἐξί-
μας ἀπειπας μηδὲ ποτε πισθεῖν. ἔται δὲ κατὰ πινθὸν ἢ φίλων ἢ συμμάχων προσι-
σθαι πρὸς αὐτῷ λόγον, ἢ ἀκριβέστερον ἐλέγχον ποιεῖσθαι, ὅτιν ἢ δέξασθαι τὸ διαβόλην.
καὶ γὰρ βασιλικὸν εἶναι τὸ τοῦτο, καὶ πρὸς πᾶν συμφύρον. Ne quicquam temere, aut
inconsiderate eorum, qua audiueris, credat: tum vero quoties aut amici, aut socii ac-
cusatio aliqua delata fuerit, diligentissima ut omnia prius inquirat, quam accusationi
fidem habeat. nam & regium hoc esse, & ad omnia conducibile. Polybius lib. iv. Iulius
Martyr. Parænet. i. ad Græcos: Ἡ γὰρ ἢ χρημάτων ἀκριβὲς ἐξέτασις, ἢ τὰ δι-
ξυτα καλῶς ἔχειν πολλὰς ἀλλοιούμενα δίκηνουσιν, ἀκριβέστερα πάλιν ἢ
βασανίσασθαι. Accurata namque rerum inquisitio etiam ea, qua antea bene se habere vi-
debantur, sæpe aliter affecta esse ostendit, accuratiore experimento veritate indagata,
explorataque. Idem.

πην. ἀλλὰ τὴν αἰτίαν αἰτίαν,
ὅτι ἐν τῇ ἑφῆμῳ, ἡ ἀγνοία,
καὶ τὸ ἐν σκότειν πρὸς τὴν ἑφῆμῳ
πρόπον. ὡς εἶγε θεῶν τις ἀπακαλύ-
ψει ἡμῶν τὰς βίβας, οἱ χεῖρες αὐ-
φάγους εἰς τὸ βάραθρον ἢ διαβο-
λῇ, χεῖρας οὐκ ἔχουσαι, ὡς αὐτὴν πε-
φωτισμένην τῇ ἀληθείᾳ ὑπὸ τῇ
ἀληθείᾳ.

semotissimi. At vero horum o-
mnium causa una est ignorantia,
tenebraeque illae, quibus cuiusque
mores obvolvuntur. Nam si Deo-
rum quispiam animos nostros re-
geret, in barathrum aufuge-
ret locum non inveniens Calu-
mnia, utpote rebus à veritate il-
lustratis.

1 Ὅτι ἐν τῇ ἑφῆμῳ] Hæc omissa sunt ab interprete. Id est, ut in initio dixi-
mus. Tollius.

2 Ὅτι ἐν σκότειν πρὸς τὴν ἑφῆμῳ] Menti namque, (ut ait Cicero lib. 11. Academ. Qu-
cap. 10.) nihil est veritatis luce dulcius. Idem.

ΨΕΥΔΟΛΟΓΙΣΤΗΣ,
Ἡ ΠΕΡΙ ΤΗΣ
ΑΠΟΦΡΑΔΟΣ.

PSEVDOLOGISTA,
SIVE DE ΑΠΟΦΡΑΔ-
ΔΕ, HOC EST, DIE
NEFASTO.

ARGUMENTVM.

Invectiva est in eum, à quo derisus fuerat, quod Apophradis verbo-
sus esset, ipsumque diei astro comparasset. Continetur autem tota
oratio duabus partibus, quarum priore ostendit, nomen Apophradis
Græcum, & usitatum Græcis esse, & se rectè eo usum quoque esse,
idque exemplis aliorum, qui similibus nominibus etiam alios nefa-
rios ac detestabiles, probrose appellarunt. In altera autem vitam
& mores, & item sermonem ac dicendi genus illius insectatur,
ostendens illum meritis ac dignè ista voce cognominari, ut pote atrum
ac detestabilem, & ab aliis quoque similibus antea appellationibus
eodem modo passim notatum, afficta etiam prosopopœia lingua, ex-
postulantis cum illo super abusu, & fædo ministerio, cui adhibea-
tur. Exordium longius paulò est ad attentionem ac docilitatem per-
ticens, captata interim & benevolentia instituto suo, ab exemplo
Archilochi, qui se eodem modo ultus fuerit. Post Exordium Proso-
popœia Elenchi ex Menandri prologis introducitur, qui argumen-
tum rei & occasionem scripti huius exponit. Titulus alter à mate-
ria de qua tractatur, alter ab ipsis, qui accusatur effectu sive ope-
re sumptus est, quod falso de voce Apophradis iudicaret, eamque
quasi peregrinam ac barbaram deriserat. Est enim λογιστής exami-
nator, ἐξέταστής & κριτής seu δοκιμαστής, ut Hesychius indicat.

Αλλ' ὅπ μ' ἔγνώεις τήνο-
μα τίνω δ' ἔπεφραδα,
πάνη περ δῆλον. πῶς
γὰρ ἂν ἦν βάρβαρον
εἶναι μετὶ τῶν φωνῶν ἐπ'
αὐτοῖς εἰπόντα ὑπὲρ σῶ, ὡς δ' ἔ-
πεφραδ' ὄντι εἴης; ἢ γὰρ πρὸς τῶν
σὺν τῇ Διᾷ μέμνημαι, εἰκότως τῇ
ποιαυτῇ ἡμῖνα, εἰμὶ δ' ἐπὶ τῷ πα-
σι ἀνέχοντο ἡδὲ δ' ὁμόμαχον. ἐγὼ
ἢ τίνω μ' ἀποφραδέω, π' ἐβλέ-
πται εἴμαι, διδοῦναι σε μικρὸν ὕστερον.
τὸ δ' ἔ' Ἀρχιλόχῳ ἐκείνῳ, ἡδὲ σε
λίγω, ὅπ' ἐπίπιστα ἔ' περὶ σωεί-
ληφας, εἰπερ πᾶσι ποιητῶν ἰαμῶν
ἀκρίβεις Ἀρχιλόχῳ, πᾶσι τοῖς ἄλλοις,
ἐνδοξον ἡμῖν ἐλπίσθαι, καὶ παρ-
ρῆσι σωόντα, μηδὲν ἐκνήπτει οὐκ
δίζειν, εἰ δ' ἐπιμύληται λυπώσῃ
ἡμῖν δ' ἔ' τῶν περὶ τῶν ἰσχυρῶν τῇ
χολῇ τ' ἰαμῶν αὐτῶν. ἐκείνῳ πῶ-
ναι σῶς πινῶν τ' ποιῶν ἀκρίβεις
ἡλικῶς, ἐπίπιστα ἔ' περ ἄνδρα ἐλ-
φέναι ἔ' περ, εἰκότως ἐαυτὸν πε-
πέπιστα ὁ Ἀρχιλόχος. φύσιν μ' ἰα-
λῶν ὄντα, καὶ ἀνδρὶ πρὸς ἀνάγκης. ὁ-
πόταν δ' ἐ' περ ληφθῇ, καὶ
γόνυ βωῶν. καὶ σὺ δὲ ἔ' περ ἂν
κακῶς αἰμῶν ἄνθρωπε, πᾶσι βελέμενος,
ποιητῶν λάλοι παρεξώμεις ἐπὶ σι-
νδῖτι, altius quiddam stridenti.

At quod Apophradis
nomen ignorabas, cui-
vis facile patet. Quo-
modo enim accusares
me ceu barbarum lin-
gua, ob hoc quod de te dixi apo-
phradi similem esse te? Nam mo-
res tuos memini me cum tali die
conferre, nili prorsus ne audisses
quidem nomen hoc. Ego verò
ipsam quidem Apophradem,
quid sibi velit, quidque signifi-
cet, paulò post te docebo. In
praesentia autem Archilochi illud
tibi dico, quòd videlicet cicadam
ala comprehendisti. Si modo poe-
tam Archilochum fuisse audisti,
qui genere fuerit Parius, homo
liber admodum, & dicax, neque
convitiari unquam veritus, etiam-
li quam maxime molestus futurus
esset iis, qui in jamborum ipsius
otium incurrerent. Ille igitur
cum malè à quopiam istorum au-
diisset, hominem ait alis cica-
dam comprehendisse: comparans
seipsum cicadae Archilochus, na-
tura quidem strepero, ac nulla
cogente necessitate, vocali: quo-
ties autem etiam ala comprehen-
ditur, Tu quoque igitur, inquit, ho-
mo infelix, quid tibi vis, qui poetam loquacem contra te ipsum irri-

1 Α'λλ' ὅπ] Scriptus in Polyuctum Sophistam. L. Suidas in ἐνδοξῶν, & in ἀποφραδέω. Marcell.

2 Apophradis] Apophradis vocabulum in usu esse probat. Heniochus enim Co-
micus fabulam conscripsit, cui titulus est ἀποφραδέω. i. dies inauspicatus. Olim
vocabantur inauspicati, quibus publica non licebat agere.

Ἀνέχοντες δ' ἔπεφραδ' ἐβλέπων ἀπίστια. Cogn.

3 Τίπιστα] Proverb. Bourd.

4 Τὰς περιπαιξίς] Περιπαθεῖς legendum videtur. Menagius.

5 Τὴν χολὴν τ' ἰαμῶν αὐτῶν] Sic legit interpres & vertit. Melius certe ventisset
scholam, non ocium. Sed licet non omnino absurdus sit sensus, qui e vulgata le-
ctione elicitur, non dubito, quin Lucianus scripserit τῇ χολῇ, & sic vertendum
esse, qui in ejus jamborum volem incidit. Nam bilis amaritudo propria est jam-
borum. Palma.

αὐτὸν, αἰτίας ζητῶν, καὶ ὑποθέ-
 σεις τῶν ἰαμβῶν, ταῦτά σοι ἐ αὐ-
 τοῖς ἀπειλῶ, ὃ καὶ τὸ Δία τῷ Ἀρ-
 χιλόχῳ εἰσέζων ἱμαίνον. πόθεις;
 πολλὰ μὲν ἐ δίδω. σοι ὅ μιν εἰς συ-
 νεδῶν ἰαμβῶν ἄξια βεβαιώμα,
 ὥς ἂν καὶ δικαί, ὅτι ἂν ὁ Ἀρχι-
 λóχος αὐτὸς ἀφελίσσῃ, προσπα-
 ρεκαλίεσσις ἐ τὸ Σιμωνίδῳ, καὶ τὸ
 Ἰππώνακτι συμποιοῦν μετ' αὐτῶ
 καὶ ἐν π τ' ὁρῶνται σοι κακῶν.
 ὅτε σόμ παίδας ἀπίφθας ἐν πα-
 στῇ βδελυρία, τὸ Ὀρόδουίδῳ, καὶ
 τὸ Λυκαμίδῳ, καὶ τὸ Βυπαλον, τὰς
 ἐκείνῳ ἰαμβῶν. καὶ ἵσκει θεῶν πε-
 ς ἐπὶ χεῖρ ἄνακτι σοι τότε τὸ γέ-
 λων ἐπὶ τῇ ἀποφραδί λεχθείσῃ,
 ὥς αὐτὸς μὲν, Σκυθῶν καὶ ὁφθαλμο-
 ρος γήρῳ, καμίδῃ ἀπαίδου ὦν,
 καὶ τὰ κρινὰ ταῦτα, καὶ τὰ ἐν πο-
 σὶν ἀγροῶν, δόχῃν ὅτι εὐλογοῦν παρὰ
 τοῖς τ' αὖ σὺ λόγῳ ἀνδρὶ ἐλόντῳ,
 ἐοικέναι ἀκροῦσθαι εἴη, ἐμὴν δὲ
 ὑποπλημῶν, τὸ μὴ ἔχει πάντῃ ἐξεί-
 πτιν. μάλλον ὅτι κερύειν ἀπὸ πρῶτης νύκ-
 τος ἐ μὲν κέρειν ἐν νύκτι, ἐπὶ πολλοῖς
 τοῖς πρὶν ἐκείνοις καὶ τοῖς κατὰ τοὺς
 ἴσους, καὶ ἑστῶσι, ἐν παιδείας νόμῳ
 παρρησιαζοῦσθαι ὥς σὶ. ὅτι γὰρ ἂν
 αὐτὸς ποτὶ βελόνῃ γήρῳ ὥς τῶν
 ἐπιλήμων; ὃ μάλλον ἐ κέρειν με-
 ταπειλῶν ἂν, μηκέτι τοιαῦτα κυ-
 λινδῶν, ἀπὸ αὐτῶν συνήθης γήρῳ
 ὡς, ὅτι εἰσὶν πάντα νομίζω τὸ ἀ-
 γνοῦντα ἐπὶ τὰ ὑπὸ σὺ πολυμῶμα,
 καὶ ἂν γένοιτο ἀνθρώπος ἐς αὐτὸν πα-

irritas, alioqui causas, & mate-
 riam suis jambis quærentem? At-
 que hæc tibi quoque nunc inter-
 minor, haud equidem per Iovem
 me ipsum cum Archilochō con-
 ferens: unde enim hoc possem, ut
 qui longè adeò inferior illi sim?
 sed quòd tibi conscius sim, in-
 numera quædam jambis digna, abs-
 te in vita perpetrata esse: ad quæ
 mihi videtur ne ipse quidem Ar-
 chilochus sufficere, allumpto et-
 iam Simonide, & Hipponacte, ut
 vel unum aliquod eorum, quæ in
 te sunt, malorum describant. Adeo
 ceu pueros quosdam tecum
 collatos, malitia superasti & Oro-
 doceidem, & Lycambem, & Bu-
 palum, quibus jambos ille suos
 consumit. Atque adeò videtur
 Deus quispiam risum istum tunc
 tuis immisisse labiis, quando A-
 pophradis hujus mentio est facta i
 quo manifestius quam in Scythiis
 fieret, & indoctum esse te ma-
 gnopere, & communia hæc, at-
 que ante pedes posita ignorare:
 principium autem commodum o-
 rationis contra te instituendæ,
 suppeditares homini liberò, te-
 que familiariter, idque exactè
 noscenti, nihilque verituro quo-
 minus omnia foras eloquatur;
 imò verò proclamet quæcunque
 etiam nunc post multa illa supe-
 riora noctu & interdiu agis. At

τ Τὰς ἐκείνῳ ἰαμβῶν] Id est, jamborum illorum causam: qui malitiā suā
 jambos illorum provocarunt. *Le sujet de leurs iambes.* Menægius.

ρανομεῖς, ὅχι ὅπως ἀσφαλὲς, εἰς ἀφαιρῆς βδελυρὸς εἶ. εἰδὲ δι᾽ πνϑ ὃ ἀποδύσονται τῷ λειοντῷ, ὡς φανερὸς γένοιτο, κατηλιϑ ὦν, εἰμή τις ἀρετὴ ἐξ Ἰπέρβορειον ἄρπ ἐς ἡμέας ἤκει, ἢ ἐς ποσὶν κυμαῖται, ὡς μηδὲν, ὅπως εἰδέναι ὅταν ἀπαντῶν ὑδραστῶν σέονται, μὴ περιμένας ὁκωμῆρας αὐτοῖς ἀκρεῖν. ὅπως πάλαι εἰς ἐμὴν, καὶ ὅπως πᾶσι ἐπολλάκει, κικηρυκται πᾶσι, καὶ οὕτως εἰ μικρὸν ἔχῃς ἐπὶ αὐτοῖς ὡς τὸ Ἀειφροῦν, ὡς τὸ συβριτῶν Μιδωνία, ὡς τὸ χίον ἐκείνοι βάσαν, τὸ ἐπὶ τοῖς ὁμοῖοις σοφόν. ἰηπτόν ὃ ὅμως εἰς ἐὼλα ὀδὸν λέγειν, ὡς μὴ αἰτίαν ἔχῃμι μὲν αὐτὰ ἀγνοεῖν, μᾶλλον ὃ παρεκκλητῶν ἐμὴν ἢ Μινάνδρου αὐτολόγων εἰς, ὅτι λυγρὸς, φιλοῦ ἀληθείας, καὶ παρρησίας θεός. ὅχι ὁ ἀσημύτω τὸ ἐπὶ τῷ σκληρῷ ἀναβαινόντων, μόνος ὅμιν ἐχθρὸς τοῖς δαδίοσι τῷ γλωτῶν αὐτῷ, πάντες εἰς εἶδος, καὶ σαφῶς διεξιόντες, ὁποῦ ὅμιν σῶοιδεν. χάριν γὰρ τῷτο γήρῳ ὦν, εἰ ἐπελίσσειν ἐμὴν αὐτοεπλήρω ὅπως διηγήσασθαι τοῖς θεαταῖς σύμπαντα ὃ δρᾶμα τὸ λόγον. ἄρα τίνων ὁ αὐτολόγων, καὶ θαιμῶν ἀρετῶν ἑλπίς, ὅπως ὅπως

linquis: non ita tutus, neque obsecrè malus es: neque etiam opus quopiam est qui leoninam pellem tibi detrahat, ut te prægrandem esse asinum pateat, nisi quis ex Hyperboreis veniat, aut in tantum sit Cumæus, ut non statim conspectum te asinum omnium contumeliosissimum agnoscat, quanquam non expectarit, dum rudentem etiam audiat. Ita jam olim & à me, & apud omnes, & sæpe, res tuæ proclamatae sunt, & tamam inde haudquaquam exiguum nactus es supra Ariphradem, supra Sybaritam Mithonem, supra Chium illum Bastam, qui similia calluit. Sed dicendum tamen est, etiamsi frivola dicere videbor, ne mihi vitio vertatur, quòd hæc solus ignorem. Imò vero nobis est advocandus ex Menandri prologis unus, Elenchus videlicet ille, amicus veritatis, & libertatis Deus, eorum qui in scenam ascendunt non obscurissimus solis vobis inimicus, qui linguam ipsius formidaris, & scientem omnia, & planè enarrantem, quorumcunque vobis conscia est. Plausibile igitur hoc fuerit, si ille voluerit ante nos ingressus, exponere auditoribus universam fabulæ rationem. Proinde age ὁ Prologorum & Deorum optime Elenche, vide ut planè doceas audito-

1 Οὐχ ὅπως ἀσφαλὲς] Οὕτως ἀσφαλὲς, deleta negatione. *Marcell* Οὐχ ὅπως ἀσφαλὲς] Ἀσφαρὲς legendum videtur. Tamen supra pag. 131. in Iove Tragædo: καὶ τοῖς ὅπως πᾶσι τοῖς πολλὰ τὰ ἀσφαλείας: & pag. 143. καὶ ἐς τὸ μεταίχμιον ἀσφαλὲς ἀπερρίπτειν τὰ πολλὰ. Sed & ibi legendum forte ἀσφαλείας, & ἀσφαρῆς. *Menagius*.

2 Ὅχι τὸ Ἀειφροῦν, ὡς τὸ συβριτῶν Μιδωνία, ὡς τὸ χίον ἐκείνοι βάσαν τὸ ἐπὶ τοῖς ὁμοῖοις σοφόν] De Ariphradis spurcitie & ἀσπληγείας plura imo nimia dixit Aristophanes in Equitibus, in Vespis, & in Concionantibus: de Mithone vero Sybarita & Chio Basta solus forte Lucianus mentionem fecit, nihil de iis me legisse memini. *Galim.*

3 Τῶν Μινάνδρου αὐτολόγων εἰς ὁ λυγρὸς] Ita prologum quendam suum inscripserat Menander. *Menagius*.

4 Φιλοῦ ἀληθείας, καὶ παρρησίας θεός] Senarius. *Idem*.

σφαῖς προσδιδάξῃς τὰς ἀκρόους, ὡς ἐ μάλιστα, εὐδὲ φιλαπυχρημύως, εὐδὲ ἀπίστοις ποιοῦν τὴν παρομιλίαν, ἐπὶ τούτῳ δὲ λόγῳ ἀπηντήκαμεν, ἀλλὰ ἐῖδόν τι ἀμυνόμενοι, καὶ τὰ κρινὰ μισθόντες τὴν ἀνθρωπίνην ἐπὶ τῇ βδελυρίᾳ. ταῦτα μὲν εἰπὼν, καὶ σφαῖς προσδιδάξας μὲν, ἵλαως ἔπειθι ἐκποδῶν. τὰ δὲ ἄλλα, ἡμῶν καὶ ἄλλοι. μιμησόμεθα γάρ σε, καὶ διελύξομεν τὰ πολλὰ, ὡς παρήσῃς τι, καὶ ἀληθείας ἵστη, μηδὲν αἰπύσασθαι σε. μή τι ἢ ἐμὲ ὥς αὐτὸς ἰπαινίσσης ὃ φιλάπυ ἱλίσχῃ, μή τι τὰ ἐκείνῳ προσύπαι προεκρίνης αὐτῷ. εἰ γὰρ ἄξιον; ἡμῶν δὲ, ἐπὶ τῷ σε ἐλθέῖν τὴν ὥρην τῶν ὥρων καὶ τῶν κατὰ πλῆθυν λόγων. ὃ γὰρ σφιστὴς ἔστι εἶναι λέγων, ὃ ὥς λογῶν ἔδη φησὶ ταῦτα, ἐς ὀλυμπίαν ποτὶ ἤκει, λόγῳ πρὸ πολλῶν συζητησάμενοι ἐπιδειξόμενοι ταῖς παινηρευταῖς. ὡς ἢ ὑποτίθῃς τῷ συζητησάμεν, ὃ Πυθαγόρας καλόμενος ὑπὸ τινος Ἀθωαίου, εἰμὲν μετῴχον τὸ ἐν Ἐλευσίῃ πλεῖν ὡς βαρβαροί, ὅτι ἔλθῃ αὐτοῖς ὃ Πυθαγόρας μετῴχον. ἐστὶν ποτὶ, καὶ Εὐφοροῦς μετῴχον. ἐστὶν γὰρ ὃ λόγος αὐτῷ καὶ τὸ Αἰσώπῳ κολοῖν, συμφορητὸς ὢν ἐκ ποικίλων ἀλλοτριῶν περὶ. βαλόμενος δὲ μὴ ἔλθῃ δόξα λέγειν, ἀλλὰ αὐτοχιδιάζειν τὰ ἐκ ἐβελίαν, δειτῶν τὸ σωφρονιστὴν. ὡς ἢ ἐκ Πατρῶν ἐκείνους, ἀμφὶ δὲ καὶ ἔχον τὰ πολλὰ, ἐκιδῶν αἰτίῃσι τινὰς ὑποτίθῃς ταῖς λόγοις, τὸ Πυθαγόρῳ αὐτῷ προσελεύσθαι. καὶ ἔστιν αὐτῷ ἐποίησι, καὶ σωφρονιστὴν τὸ ἵπαισθαι ἀκρίν τὸ ὑπὲρ ὃ Πυθαγόρῳ ἐκείνους λόγῳ. ἢ δὴ τὸ ἐπὶ τῷ, ὃ μὲν, πᾶν ἀπίστος ἐν τῇ ὑποκρί-

ditores, non frustra, non inimicè neque quod vulgo fertur, illotis pedibus, nos ad orationem hanc peragendam accedere, sed cum ut privatum quiddam ulciscamur, tum quia in genere hominem ob malitiam odimus. Atque hæc sola præfatus, ac planè elocutus, è medio propitius abi: cætera verò nobis relinque: imitabimur enim te, & pleraque coarguemus, ut loquendi libertatis, & veritatis gratia nemo te accuset. Neque verò me ὃ optime, apud ipsos commendaveris, neque rursus, quæ illi adsunt, temerè præffuderis. Non enim dignum est, Deus cum sis, ut verba de rebus adeò detestandis in os tibi veniant. Nam hic qui se Sophistam esse dicebat (jam hæc dicit prologus) Olympiam aliquando venit, orationem multò jam antè conscriptam recitaturus iis qui ad solennem ludorum celebritatem convenerant. Erat autem argumentum ejus scripti. Pythagoras aliquando ab Atheniensè quodam prohibitus, ut opinor, communicare cum iis qui Eleusinia sacra peragebant, tanquam barbarus, eo quòd ipse Pythagoras diceret, ante ea tempora etiam Euphorbum sese fuisse. Porò illa ipsius oratio erat juxta Æsopi græculum, ex variis aliorum pennis confarcinata. Itaque cum vellet videri haudquaquam frivola dicere, sed ex tempore è libro desumpta pronuntiare, quandam ex familiaribus rogat (erat autem Patrensis ille, circa lites plerum-

σθ', σπείραν οἷον εἰκός ἐκ πολλῶν
ἐσκέμματα, καὶ μεμελετημένα, εἰ
ἐ ὅτι μέγιστα ἡ ἀναιχμυλία ἔσται,
ἐπὶ μῶσι, καὶ χεῖρα ἄρετα, καὶ σωτηρι-
νίζετο αὐτῷ. μέγας ὅ πολὺς ὠδὸν
ἔ' ἀκούονταν. καὶ οἶμιν, ἐς τ' πα-
τρία ἐκείνου μετὰ ἀποδιδόσκοντες,
ὑπεδύλην ὡς ἡ λείληθε συμπράξας
αὐτῷ τῷ μεδιδόσκοντι. οἶδ' ὅτι, καὶ αὐ-
τὰ γνωρίζοντες τὰ λεγόμενα, παρ'
ὅλην τῷ ἀκούοντι διειπλεῖσαν, ἐν
τῷτο μένον ἔργον ἔχοντες, ἀλλήλων
πειρώμενοι, ὅπως μνηστῆρας ἔχουσι πρὸς
τὸ διαγνωσθῆναι ὅτι ἐκείνου ἢ ἔ'
ὀλίγον πρὸς ἡμῶν δόδεκις καὶ πέντε
ἐπὶ ταῖς καλεσμέναις μελέταις σφ-
φιστῶν. ἐν ὃ τῷτοῖς ἅπασιν, καὶ ὅτ'
λόγον τόνδε συγχεύσας, ἢ ἐν τοῖς
μέλωσι ἐ αὐτός. πόλ' οὐκ ἐμελλε
μελῶν ἐφ' ἑταῖρον πρὸς φαῖν, καὶ ἀπι-
θαιῶν, καὶ ἀναιχμυτῶν τολμήματα;
καὶ πῶς, ἐπὶ ὃ ἀκρατῆς μέλωσι. ὁ
μὲν, τῷ φωνῇ ἐντέλλεται εἰς μέλος,
ὡς αἰετὸς, θρήνον τινα ἐπὶ οὐλῇ τῷ Πυ-
θαγόρῃ. ὁ δὲ, τῷτο δὴ τὸ ἔ' λό-
γον, ὅτι κίθαριζεν περὶ ἡμῶν ὁ-
ρῶν, ἀναιχμυτῶν μέγας ἡδὺ ὁ ποιη-
τῆς ἔστος ὁ ἐμός. ὁ ὅ, εἰδὼν ἐπιπρα-
φίς. τῷτο ἐξεπολέμωσι τότε αὐ-
τῶν ἐναίχως. αὐτῶν δὲ ἢ μὲν ἢ ἔ' ἔστος
δὲ καὶ, μέλλον ὃ ἢ ἀπὸ τ' μεγάλης
καμυλίας τελεῖται, ἐν ἣ οἱ Ῥωμαῖοι
καὶ τι δὲ καὶ, εὐχονται πρὸς αὐτοὶ
ὑπερ' ἅπαντος ἔ' ἔστος ὁ καὶ τις,
καὶ θύσας, Νυμφὶ τ' βασιλείας κα-
τασκευάζοντες τὰς ἐργασίας αὐτοῖς. καὶ
πεπιστάμενοι τὰς πρὸς ἐν ἐκείνῃ
μέγιστα τῇ ἡμέρᾳ χρηματίζοντες τοῖς
δύσμοις. ἐν τοιαύτῃ τοίνυν ἔργ-
τῇ, καὶ ἱερομελίᾳ, ὁ τότε γελα-
σας ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐκείνῳ, ὑπὸ τῷ
ὑποδολιμῶν Πυθαγόρῃ, ἰδὼν προ-

gestum corporis, connectens, ut
verisimile erat, ea quæ longè an-
tè meditata & exercitata tenebat,
tamen si impudentia, quæ quàm
maxima erat, auxiliabatur quo-
que, manumque porrigebat, &
cum eo certabat. Rîsus autem ab
auditoribus undique multus. Ac
alii quidem oculis interim ad Pa-
trentem illum conversis, subin-
dicabant se non ignorare commis-
sam ab illo esse fallaciam. Alii au-
tem ea quæ recitabantur agno-
scentes, per totum orationis tem-
pus uni huic operi fuerunt intenti,
ut se mutuo explorarent, quo-
modo quisque memoria teneret,
& dignosceret unde quidque ex iis
sophistis, qui paulò ante nos cele-
bres fuere in declamationibus,
quas meletas vocant, desumptum
esset. Inter hæc omnia, ipse et-
iam orationis author cum riden-
tibus ridebat. Cur autem non ri-
deret ob manifestum adeò, & in-
eptum, ac impudens facinus? Ac
forte, (est enim risus intempe-
rans) hic quidem voce ad carmen
conversa, ut putabat, lamenta-
tionem Pythagoræ decantabat.
Ille verò, istud quod vulgo dici
solet, videns asinum cithara ca-
nere tentantem, in valdè suavem
cachinnum solutus dixit, Poëta
iste meus. Quod alter conversus
aspexit. Et hoc est quod tunc illos
recens reddidit inimicos. Hinc
erat quidem anni principium,
imò tertia dies à magno novilu-
nio, quando Romani juxta vete-
rum consuetudinem, & ipsi pre-
ces quasdam pro toto anno fa-

ciunt, & sacrificia peragunt, quarum ceremoniarum rex Numa fuit
iplis author: Deoſque illa potissimum die precibus audiendis vacare
credunt. Ergo in istiusmodi festo, sacrisque calendis, is qui tunc
Olympiæ rîlit, sub Pythagora isto suppositio, conspîcatus acceden-
tem

σίου & κατέπληστοι, καὶ ἀλαζόνα, τὸ ἄλλοτερον λόγων ὑπεκρίνω, ἰτόγχανε ὃ ἐν τῷ τρόπῳ ἀκράδως αἰδῶς αὐτῶ, καὶ τῷ ἄλλῳ ἀπέλγειας, καὶ μιαινοῦ βίαν, καὶ ἀποιῶν ἐλεγεῖτο, καὶ ἀποιῶν κατέληπτο, ὅρα ἡμῖν ὅρα ὡς πᾶσι ἰταίρων, ἐκτριπαλὸς τὸ δυσάτητον τῷτο ἡμάχα. ὅς φανείς, εἶκε τῷ ἡδέτην ἡμίρην, ἀποφραδὲς ἡμῖν ποιήσεν. τῷτ' ἀκράδως ὁ σφιστὴς τῷ ἀποφραδὲ, ὡς γὰρ ξῖτον ἐλ-λότερον τῷ Ἑλλήνι ὀνομα, ἐλάλα δῶνός, καὶ τὸ ἀνδρα ὅρα πάλαι ἐκεί-να γέλασος ἐμυῖτο. ὡς γὰρ ὡς το, καὶ πρὸς ἀπαιτίας ἐλεγεῖτο, ἀποφραδὲς πῖ δὲ τῷτο ἰπ; καρπὸς πρ, ἡ βο-πύνη τις, ἡ κεῖτο; ὅρα τῷ ἰω-ρδῶνι ἡ ππορῶν πῖ ἰπ ἀποφραδὲς; ἐγὼ μὲν ἂν ἡκαρῶ πᾶσι, ὅτ' ἐν στωῖν πᾶσι ὁ, τι ἐλέρει. ταῦθ' ὁ μὲν, ὡς τῷ τῷ διείξιμα, καὶ πολὺν ἰπῃ τῷ ἀποφραδὲ τῷ γέ-λων. ἐλεγεῖτο ὃ κατ' αὐτῶ τὸ ὕστα-τον πεμῖρην ἀπειδούσις ἐκφί-ρωι. ἐπὶ τῷτο, πῖ δὲ τῷ λόγῳ συ-νέγραψι, ἡμῖν ὡς ἀπαιτίας ὡς ὡς, ὡς δὲ ἡμῖν ὡς σφιστὴν, τὰ πρὶν τῷ Ἑλλήνι ἀνοῦν, καὶ ὅπο-σα πᾶν οἱ ἐπὶ τῷ ἐργασίῳ, καὶ τῷ κατὰ τὴν εἰδίαν. ταῦτα μὲν ὁ ἐ-λεγεῖτο. ἰπὸ ὃ, ἡδὲ γὰρ αὐτὸς πα-ρεῖληθα ὅρα δρᾶμα τῷ τοῖκα, δικαίῳ ἂν εἴλω, τὰ ἐν τῷ διλφί-κα τρέποδ' ἡδὲ λίγειν, οἶα μὲν οὖν τὰ ἐν τῇ πατρίδι, οἶα ὃ τὰ ἐν τῇ Παλαιστίνῃ, οἶα ὃ τὰ ἐν Αἰγύπτῳ, οἶα ὃ τὰ ἐν Φοινίκῃ, καὶ Συρίᾳ. εἶτα ἐξῆς, τὰ ἐν Ἑλλάδι, καὶ Ἰτα-λίᾳ. καὶ ἐπὶ πᾶσι, τὰ ἐν Ἑφέ-σῳ νῦν, ἀπὸ πεφασσάμενός τε ἀπονοίας τῷ ὅς, καὶ κυρφῇ, καὶ κυ-

tem execrabilem, & arrogantem istum alienarum orationum his- trionem (Norat autem & mores ejus exactè, & reliquam nequi- tiam, atque impuritatem vitæ, & quæ facere diceretur, & quæ faciens deprehensus fuerat) tem- pus, ad quendam amicorum in- quit, hoc inauspicatum specta- culum aversandi. Nam homo iste suo conspectu, suavissimum hunc diem videtur nobis in apophra- dem conversurus. Quo audito Sophista ille, mox verbum Apo- phradis, veluti peregrinum & à Græcis alienum ridere cœpit, & hominem pro superiore illo risu ultus est, ut quidem putabat, om- nibusque dicebat. Quid hoc est Apophras? fructus, an herba aliqua, an instrumentum? Est- ne esculentum aliquod aut potu- lentum Apophras? Nam ego ne- que audiui unquam, nec quid dicat, facile intelligo. Hæc qui- dem iste contra illum acerbè di- xisse putabat, & multo risu Apo- phradem excipiebat: sed se ex- tremum inscitæ testimonium in seipsum proferre non animadver- tebat. Hujus igitur gratia oratio- nem hanc scripsit, is qui me huc ad vos præmisit, ut videlicet ostenderet, celebrem illum Sophis- tam, communia illa Græcorum ignorare, & quæ qui sedent in officinis & tabernis, scire solent. Hactenus Elenchus ille. Ego au- tem (nam reliquas fabulæ partes agendas suscepi) meritò debebam veluti ex Delphico tripode tan- dem illa addere, qualia feceris in patria, qualia in Palæstina, qua-

lia in Ægypto, qualia in Phœnicia, & Syria: deinceps in Græ- cia & Italia, & postremò nunc Ephesi, quæ quidem vecordiae istius tuæ, quali quoddam summarium sunt, & caput, & co-

ραῖς ὃ τράπη. ἰπὲ γ' οὐκ ἔτι πλὴν
 παρηκμῖαν, Ἰλίου δ' ὄν, τραγο-
 δὸς ἐμιοῶντο, καὶ οὗτος ἦδη σοὶ ἀκῶ-
 ει τὰ σπυτὴ κρυφί. μᾶλλον δ', ταῦ-
 τε μὲ, μηδὲ πο. ποῦ δ' ἔτι δ' ἀποφρά-
 δος, πρὸς πορν. εἰπὶ γὰρ μοι πρὸς
 παιδὲμα, καὶ γυναικίδος, ἔκυ-
 εῖσθες, πῇ σοὶ μεμπόν, καὶ γάλω-
 σος ἄξιον τῆς οὐμῆς εἶναι ἔδοξεν ἢ ἀ-
 ποφράδης; ἢ Δι' ἔτι γ' ἢ ἔτι Ἐλλή-
 γων ἰδίον, ἀλλὰ ποῦ ἐν ἐπισκομῇ-
 σου αὐτοῖς δὲ τ' πρὸς Κιλτίας, ἢ
 Θρᾷνας, ἢ Σκυθίας ἐπιμειξίας. οὐ
 γ', ἀπὸ τοῦ γ' οἶδα τὰ τ' Ἀθηναίων,
 ἐξέκλειπες τῷ τοῦ οὐμῆς, καὶ ἐξέκ-
 ρυζας ὃ ἰλλῶνικῶ. καὶ ὁ γάλως
 ἐπὶ τῆς, ὅπου βαρβαρίαν, καὶ ἐξ-
 νίαν, ἔτι παρῶν τῆς ὅρας τῆς
 ἀπὸ τῆς. ἔτι μὲν π' ἄλλα ἔτι Ἀ-
 θηναίοις ἐπιχρῶται, ὡς τῆς τῆς οὐμῆς
 φῶν ἂν, οἷμα σὺ μᾶλλον τὰ τοι-
 αῦτα εἰδὼς. ὡς γὰρ πῶν ἂν Ἐρεχ-
 θία, καὶ τ' Κέκροπα, ξένος ἀπο-
 φήνας, καὶ ἐπὶ πλὴν εἶναι τ' Ἀ-
 θηνῶν, ἢ πλὴν ἀποφράδα δείξειας
 οἷα οἰκίαν, καὶ αὐτοχθονα τ' Ἀτ-
 τικῆς. πολλὰ μὲ γὰρ ἐστίν, ἀ ἔτι
 αὐτοῖς κ' ταῦτα τοῖς πᾶσι ἀνθρώ-
 ποις οἰομαζέσθην. ἀποφράδα δ' ἔτι
 νοῖοι ἐκείνοι, πλὴν μισθῶν, καὶ ἀ-
 πόκτιν, ἔτι ἀπαίσιον, ἔτι ἀπρακ-
 τον, ἔτι σοὶ ὁμῶς ἢ μῆρας. ἰδὲ ἔτι
 eodem modo cum cæteris omnibus hominibus appellant: Apo-
 phradem autem soli illi atram, & abominabilem, & inauspicatam,
 & nefastam, tibi quoque similem diem vocant. Ecce jam obiter di-
 dicisti

ronis morum. Quandoquidem
 enim juxta proverbium, Ilien-
 sis cum sis, tragoedos conduxisti,
 tempus jam est, ut propria tua
 mala audias. Nondum tamen,
 sed de Apophrade prius. Nam dic
 mihi per Pandemum, & Gene-
 tyllidem & Cybiben, quomodo
 reprehendendum & risu dignum
 hoc nomen Apophras videtur?
 Non enim per Iovem, Græco-
 rum proprium erat: sed alicunde
 ex Gallorum, aut Thracum, aut
 Scytharum commixtione inso-
 lenter se insinuavit. Tu verò cum
 Atheniensium cuncta noris, illud
 exclusisti continuò, & velut per
 præconem ex Græcia eliminasti.
 Et ex eo risus iste videlicet, quòd
 barbarè ac peregrino modo lo-
 quor, & terminos Atticos trans-
 gredior. At verò quid aliud Athe-
 nienfibus ita familiare ac patrium,
 uti hoc nomen, dixerint illi, qui
 hujusmodi melius, quàm tu,
 sciunt. Quapropter Erechtheum,
 aut Cecropem, peregrinos & ad-
 venas apud Athenienfies esse citius
 probaveris, quàm Apophradis no-
 men ostenderis, non proprium
 & Atticæ non genuinum. Nam
 multa quidem sunt, quæ & ipsi

1 Ἰλίδος τραγοδός] Proverb. Bourd.

2 Πρὸς Παρὸν μὲν ἔτι ἐν τῇ πύλῃ τῇ ἐν Κυβίῳ] Legendum Κυβίῳ, & est epi-
 thetum Veneris, ut & παρὸν μὲν & γυναικίς, & intelligo Pronam, non vero ut
 interpres magnam matrem. Nam licet etiam hoc etiam nomine aliquando vocata
 fuerit magnam matrem Cybele, eo quod Gallos suos in furorem agebat, & κυβ-
 εῖν faciebat, id est, capite prono in terram ruere. Sed hoc loco non improprie furo-
 rem adversario, sed omne genus infanda Veneris. Ideo credo esse Veneris epi-
 thetum. Ea lucidius explicare pudor verat. Palm. Κυβίῳ] Corrige, κυβίῳ. He-
 lychius: κυβίῳ, ἢ μᾶλλον τ' δεῖν. Ita enim ibi legendum, non κυβίῳ, sed vi-
 di docui observant. Μεγαλὴν.

μεμνησθῆναις ἤδη ὁδὸν πάρεργον, π
βέλειται αὐτοῖς ἡ ἀποφθεῖς ἡμέρα.
ὅταν μὴτε αἱ δὲ χαῖς χρηματίζωσι,
μὴτε εἰσερχόμενοι αἱ δικαιοσύνη, μὴτε
τὰ ἱερὰ ἐρεμνῆται, μήθ' ὅλως π τ
αἰσίαν τελεῖται, αὐτὴ ἀποφθεῖς ἡ
μέρα. εὐομένη δὲ τῷτο ἄλλοις ἐπ'
ἄλλαις αἰτίαις. ἡ γὰρ ἐν ἡτήρητες
μοῖσαις μεγάλαις, ἱππικῇ ἱππικῇ
ἡκίνας τὰς ἡμέρας, ἐν αἷς τὰ τοι-
αῦτα ἐπιπρόηται, ἀπράκτους, &
ἐκέρως τ' ἐνόμωσι πράξειαν εἶναι,
ἡ & τῇ Δίᾳ, καίτοι ἀναιροὶ ἴσως,
ἐν ἡμέρᾳ ἡδη, γέροντα ἀνδρα με-
ταπαίδευν, καὶ ἀναδιδάσκουσιν τὰ
τοιαῦτα, μὴ δὲ τὰ πρὸς τῶντων εἶδο-
τα. πάντι γὰρ τῷτ' ἐπὶ τὸ λοιπὸν.
πάντ ἐκμάτης αὐτὸ, πάντ ἡμῖν εἰ-
δὼς ἴση. πόθεν γὰρ ὦ ἔσθ; τὰ μὲν
χαῖς ἄλλα καὶ ἀγνοοῦσι, συγχώρη,
ὅποσιν ἐξ ὧ πολλὰ πάντα, καὶ ἄ-
δελφαι πῖς ἰδιώταις. τὴν δὲ πρὸς
δὲ δὲ βελήτης ἐν, ἄλλως εἴ-
ποις. ἐν γὰρ τῷτο & μῖον ἀπάντων
τῶνομα ἴση φησὶ πῖς. ἀλλὰ & τῶν
πελαγαῖονομένων, πῖ μὲν, λεπτία,
πῖ δ' ὦ, ὅποσιν αὐτῶν μὴ σω-
ρη τῶν πολλοῖς, ὡς μὴ περὰ τοι-
οῦν πῖς ἀνδρῶν, καὶ πῖς ἀσχοιῶν τ'
σωόντων πῖ ὦν. ἐν γὰρ ὦ βέλπ-
τε, πρὸς μὲν σὲ, ἴσως ταῦτα εἶ-
σὲ εἶπαι, ἡμετέροις. ἐν γὰρ γὰρ ἡ
ἐν γὰρ ἡ κτ' τὰ Παφλαγονίαν, ἡ
Καππαδοκίαν, ἡ Βακτριαν πάτεραι
διαλέμεται σοι, ἴσως ἐκμάτης τὰ λεγέ-
μιναι, & σοὶ ἀπὸς ἡδὲ. πῖς δ'
ἄλλοις Εἰρησιν, οἷμα καὶ Εἰρη-
δα γλῶττων σωόντων γὰρ. εἴπε &
τ' Αἰτίαν κτ' γὰρ πῖς, πῖς πολ-
λὰ ἐν τῶντων τ' αὐτῶν φησὶς,

dicisti significationem Apophradis.
Hic Nefastus est dies, quo neque
magistratus publice de rebus con-
sultant, neque lites in foro disce-
ptantur, neque sacrificia peragun-
tur, neque quicquam eorum quæ
fausta sunt tractatur. Atque dies
huiusmodi apud alios aliis de cau-
sis indictus est. Aut enim gravi
aliqua clade superati, tales exin-
de dies, quibus rem malè gesse-
runt, pro nefastis & inauspicatis ad
res legitimas gerendas, habendos
censuerunt: aut mehercle etiam.
Atqui ineptum fortassis, & intem-
pestivum utique jam fuerit, de-
doceri, ac denuo discere talia vi-
rum adeò senem, ne illa quidem,
quæ his priora sunt, scientem.
Proinde hoc omnino reliquum
est: & si didiceris ipsum, omnia
exinde scies. Vnde enim heustu?
Quamquam enim est condonanda
cæterorum ignoratio, quæ extra
communem viam posita sunt, &
indoctis obscura: diem tamen ne-
fastum, etiam si volueris, aliter
quàm Apophradem nominare non
poteris. Vnum hoc, omniumque
solum nomen esto, dicet aliquis.
At priscorum vocabulorum, alia
sunt usurpanda, alia non item,
quæ nimirum vulgo non usurpan-
tur, ne auditum turbemus, &
intelligentium aures vulneremus.
Ego verò, vir optime, apud te
fortassis hæc de te dicens peccavi.
Decebat enim, decebat, aut Pa-
phlagonum, aut Cappadocum,
aut Bactrianorum patriis verbis
tecum loqui, quoad intelligeres quæ dicerentur, & audiendo vo-
luptatem capere. Sed cum cæteris Græcis Græcè loqui oportet.
Deinde etiam Atticis per successionem temporum multa varian-
tibus

τ' τὰ δ' ὦ, ὅπου τὰ] Nota sequente vocali aspirata, non scriptum esse εχ: quod
Grammatici canonici postulant. Menagius.

τὸτο ἐν τοῖς μέγαισι τῆτομα διετί-
 λειον, ἔτις αἰε, καὶ πρὸς ἀπάντων
 αὐτῶν λεγόμενον. εἶπον ἂν ἔτις
 πρὸς ἡμῶν κε χρηρῆναι τὴν ὀνόμαλ,
 εἴμη ἔτις ταύτη σε ἀπ' ἀράξειν ἐμελ-
 λον, ξίνα σοι ἔτις ἀγνώστῃ ποιητῶν,
 καὶ ῥητόρων, καὶ συλλογιστῶν ὀνόμα-
 τω διεξιάν. μῶλλον δ', ἔτις ἐγὼ σοι
 τῆς εἰπόντος ἐγὼ. πάντες γὰρ ἴσασιν.
 ἀλλὰ σὺ μοι ἴνα ἴς πάλαυ δέξας
 καὶ κε χρηρῆναι τὴν ὀνόμαλ, ἡ χρυσῆς
 φασιν ἐν ὀλυμπία στήλῃ. καίτοι ὅς
 τις γάρων ὦν, καὶ ἀφῆλξ, τὰ τοι-
 αῦτα ἀγνοεῖ, δοκεῖ μοι ὅτι ἔτις Ἀθή-
 ναυ πόλις ἐστὶν ἐν τῇ Ἀπικῇ, καὶ
 Κόρινθον ἐπὶ τῇ Ἰσθμῷ, καὶ Σπάρ-
 τη ἐν τῇ Πελοποννήσῳ, μὴ εἰδέναι.
 λοιπὸν ἴσως ἐκείνῳ σοι λέγειν, ὡς
 καὶ μὲν ὀνομαζομένης, τῶν δ' ἡρώων
 αὐτῶν, ἀκρίστοι ἡπάστω. φέρε δὲ ἔτις
 ὑπὲρ τῆς πρὸς τὴν ἀπὸλλογῆσιν
 τὰ εἰκῆτα. σὺ δ' ἔτις πρὸς τὴν ἴαν, εἰ
 μὴ πᾶσι ὀλίγοι σοι μέλῃς ἔτις μὴδὲν
 εἰδέναι, εἰ οἱ πάλαυ πολλὰ τοιαῦ-
 τα πρὸς ἡμῶν ἀπὸρρίψαν ἐς τῆς σοι
 ὁμύας ἐκαστοὶ τῆς τότε. ἦσαν γὰρ ἔτις
 τότε ὡς τὸ εἰκῆς, βδελυργίαι ἐς
 τὰ ἡῆν, καὶ μισοί, καὶ κερκή-
 ρεις τὴν τροπὴν. καὶ ὁ μὲν, Κόρονον
 πικρὰ εἶπον, εἰκάστας αὐτῶν τὴν βίον,
 φιλοφύλοισι ὅντα τοῖς τοιαῖτοις ὑποδή-
 μασι. ὁ δὲ, Λυκάων, ὅπ τῆς ἐκ-
 κλησίαις, ῥορυβώδης ῥήτωρ ὦν, ἐπι-
 βόρῃεν. ὁ δὲ, Εὐδύμης, ὅτι ὅσπερ
 αἱ παῖδες ἐν ταῖς τοιαῖταις, κακίαν
 ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἐπαίξει, ἔτις διεξι-
 λα, ἔτις παιδία ἐποικίτο τῶν παρ' αὐτῶν
 ἔτις δὲ, μὴ ὥς ἂν καὶ μοι πρὸς Ἀ-

tibus in lingua sua, hoc nomen
 inter præcipua mansit. Hoc mo-
 do semper, & ab omnibus ipsis
 dictum. Ac sanè commemora-
 rem etiam eos, qui ante nostram
 ætatem hoc vocabulo sunt usi, nisi
 etiam hoc modo perturbaturus
 essem te, peregrina & ignota tibi
 poetarum, oratorum, & histori-
 corum vocabula recensendo. Imò
 verò, neque tibi eos dicam qui u-
 surparunt: omnes enim norunt.
 Sed tu contrà, si mihi unum ali-
 quem ex veteribus ostenderis, qu-
 voce ista usus non fuerit, aureus
 (ut aiunt) in Olympia statuëris.
 Atqui si quis adeò senex, & ætate
 confectus, talia ignorat, videtur
 idem mihi, Athenas esse civita-
 tem Atticæ, Corinthum in Isthmo,
 & Spartam in Peloponneso, igno-
 rare. Fortè igitur tibi superest ut
 dicas ipsam quidem Apophradis
 vocem nosse te: sed usum ejus,
 ut intempestivum accusassè. Age
 igitur & de hoc respondebo tibi
 consentanea: tu verò animum
 adverte, nisi omnino parvi facis,
 quodd nihil scis. Nam veteres hu-
 juscemodi multa ante nos in eos
 qui tibi similes erant tum, singuli
 jactarunt. Erant enim etiam tunc,
 ut verisimile est, aliqui moribus
 abominabiles, impuri, perditii-
 que ingeniis. Atque alius qui-
 dem, Cothurnum quempiam ap-
 pellabat, vitam ejus ambiguam
 inconstantem cum hoc calcea-
 menti genere comparans. Alius

verò Lypaën: quodd orator tumultuosus conciones solebat tur-
 bare. Rursum alius Hebdomam, quodd perinde atque pueri septimis
 diebus, ille etiam in concionibus luderet, & rideret, seriumque
 populi studium in ludum verteret. Ne dederis utique & mihi
 per

1 Χρυσῆς ἐν Ὀλυμπία στήλῃ] Proverb. Bourd.

2 Μὴ ὥς ἂν καὶ μοι] ὡς ἂν καὶ μοι extrita negatione. Marcell.

δυνιδ^Θ, εἰχάσῃ παμπόνηρον ἄν-
θρωπον, ἀπάτη καὶ αὐτοφρον,
ἡμέρα δυσφύμῃ, καὶ ἀπαισίῳ.
ἡμεῖς ἐ τῆς χαλῆς, τῷ δὲ ξίφει ἐκ-
τρεπόμεθα. καὶ μέλιτα εἰ ἔωθι
ἰδιδμεν αὐτὸς, καὶ εἰ τις βάκχλον,
ἢ δυνιδ^Θ ἰδιδ, ἢ πύθηον, δύνῃς
ἰξιδ^Θ τὸ οἶκός, ἐπὶ πόδα ἀναστρέ-
φει, ἐ ἱπαιέρχεται, σὺν ἀραχίς
μυαιτολόμῃ^Θ τὰς ἐφημέρας ἐκείνας
πράξεις ἐπαθ^Θ αὐτῷ, ὑπὸ ποιηρῷ,
τῷ πρώτῳ, ἐ δυσφύμῃ κληδνί-
σμεθ^Θ. ἐ δὲ χη^Θ ὅ, ἐ ἐν ἡμέραις,
καὶ ἐπὶ τῇ πρώτῃ ἐξόδῳ, ἐ ἔωθι
ἐ ἀπαισί^Θ εἶπας, εἰ τις ἰδιδ κιναι-
δον, ἐ ἀπείρητα ποιδίῳ, ἐ πά-
χον^Θ, ἐπίσημον ἐπὶ τέτῳ, καὶ ἀ-
πέρρωγ^Θ, καὶ μινονεχ^Θ τὸν οἶκον
ἔργων αὐτῷ ὀνομαζόμενοι, ἀπα-
τίῳτα, γῆ^Θ, ἐπίορον, ἡλίθιοι,
κύφωνα, βάρβαροι, καὶ φονή,
μήδ^Θ εἰχάσῃ τῷ πιν ἀποφράδι ἡμέ-
ρας; ἀλλ' ἔχ^Θ σὺ τοῖς^Θ; σὺν αὐ-
τῷ ἐξαισί^Θ ἡμεῖς, εἰ ἔωθ^Θ τῷ ἀνδρίαν
οἶδα τῷ σῇ, ὅσα ἐ μέγα φρο-
νείν ἐπὶ τέτῳ μὲν δεκίς, ἐπὶ μὲν ἀ-
πόκρυψ^Θ σὺ εἰ δὲ ξα^Θ ἔργων, ἀλλὰ
πάσι δηλ^Θ εἰ, καὶ ἀειδοῦ^Θ. εἰ
ὅ ἐ ὁμοῖα χωρήσεις, καὶ δόνησας
μὲν τοῖς^Θ εἶναι, πᾶσι πᾶσι ἰρεῖς;
τοῖς πολίταις τοῖς σοῖς; ἐκείθεν
γαρ ἄρχοντα δέκασι. ἀλλ' ἴσα-
σιν ἐκείνοι τὰς πρῶτας καὶ τρεπὰς,
καὶ ὡς παρὰ δὲ σῶν τῶν πᾶσι ὀλέθῳ
ἐκείνῳ τραχύνῃ, συμπεριφθέρῃ
πάντα ὑπερεπῶν, ἄλλοι δὲ σὺ τῷ
λόγῳ τῷ πιν, ἡμέ^Θ πολυχιδ^Θ ἐρ-
γασάμεν^Θ, ἐξείνῃ, καὶ ἐκείνα μέ-

per Adonidem, comparare homi-
nem perditum, omnique malitiæ
afflictum diei atro, & inauspica-
to. Nos etiam auspicato die clau-
dos averfamur, maximè si mane
videamus ipsos. Siquis etiam spa-
donem, aut eunuchum aspexerit,
aut simiam, simul atque domo
egreditur, converso pede regre-
ditur, ominans sibi haudqua-
quam prosperas fore diei illius res
& actiones, præ mala hac prima,
& infausta ominatione. In princi-
pio autem, & in foribus, & in
primo egressu, & mane per om-
nem annum: si quis viderit ci-
nædum, & nefaria facientem ac
patientem, notum ob hæc, &
enervatum, & tantum non eo-
rum quæ agit nomen ferentem,
deceptorem, præstigiatores,
perjurum, postem, catastam,
barathrum, num fugiat, neque
hunc cum atra die compares? An
verò tu non es talis? Haudqua-
quam negabis, si tuam fortitudi-
nem novi, qui certè & animum
ob hæc attollere mihi videris, vi-
delicet quòd tibi gloria ista rerum
tuarum non prorsum perit: sed
omnibus es notus, & passim cele-
bris. Quòd si contendas, & infi-
cieris talem te esse, quibusnam
hæc credibilia dices? an civibus
tuis? Nam hinc ordiri est æquum.
At norunt illi primam tuam edu-
cationem: & quo pacto te ipsum
tradideris perditò illi militi & o-

ut

[Κύρωται] Κύρω, propriè est κυρτός: ἀ κύρω, κυρτός, κύρω. Ponitur & pro
catasta, seu numella, aut collari, aliove instrumento quo vinciebantur, aut etiam
torquebantur nocentes. Hic metaphorice pro scelerato & malefico: ut Latinis
carcer, crux, scelus. Menagius.

2 Πάκας πολυχιδ^Θ ἐργασάμεν^Θ] Proverb. Bound.

ἀφαινεῖται ἐπὶ τῇ σῇ ἐξόδῳ. Ἀχαια μὲν γὰρ, καὶ Ἰταλία πάντα, ἐμπέπληται τῶν σῶν ἔργων, καὶ τὸ ἐπ' αὐτοῖς δόξης. καὶ οἰαίό γε τὸ δόκλειας. ὥστε πρὸς τὰς θαυμάζοντας, ἔγωγε τὰ ἐν Ἐφέσῳ πεπραγμένα ὑπὸ σοῦ, σκεῖνο λέγω, ὅπως ἀληθίστατον, πῶς σὺ ἂν ἐπαύμαζον, εἰ τὰ πρῶτα σε ἠδύσαν. καί τοι καὶ νῦν ἐνταῦθα ἐπὶ τοῦ αἵματος τῶν θνητῶν ἀποσέμεται. καὶ οὐκ ἔστι ποῦ ἐν τῇ ποιῶν ἐπὶ μοι ἀποφραδὴ ἀπομαρξέσθαι; ἀλλὰ πρὸς Διὸς, καὶ φιλήσῃ τὴν σὴν καὶ ἀποσέπαιξιν αἰσῶσαις ἡμῶς ἐπ' ἐκείνοις τοῖς ἔργοις; τὰ τοῦ γυνὸς τὸ ὑβριστεῖν ποιεῖς. καὶ μάστιγι αἵματις ἔκτισται ἡ χολή, καὶ τὰς ὀμλήτας, οἷς ἰκνῶμαι σκεῖνα μέγα τὰ κακὰ τῶν σῶν τόμων ἀπὸ λαοῦ, τὸ βάρβαρον τῶν ὀμμάτων, τὸ τραχὺ τῶν φωνῶν, τὸ ἀκρόν, τὸ ἀπικρόν, τὸ πάντη ἄμυστον, καὶ τὰ ποιῶνται. φιλήσῃ δὲ σὺ ἐπὶ ταῖς, μὲν γὰρ οὐκ ἔστι ἀλλοτρίως. ἀπὸ δὲ μάστιγι, ἢ ἔχοντα φιλήσῃ ἄμυστον. δὴ μὲν ἐκείνῃ τὸ κινδυνόμα, καὶ ἀλγῆμα. καὶ ὁ ἰατρὸς εἰσπληγὴς, ἐπὶ μῶν. ἀπὸ δὲ τῶν φιλήσῃ, καὶ τῶν ἰσχυρῶν, πῶς ἂν, ἢ ἰσχυρῶν, ἢ βαμνῶν ἀποσέλθοι; πῶς δὲ ἂν θεὸς ἐπακροῖται ἐπὶ ἀχρόν; πόσων περὶ ῥῆσιν, πόσων περὶ μῶν δὲ; καὶ τοῖς αὐτοῖς ἂν, καὶ πάλιν τῶν ἄλλων ἐπ' ὀνόμασι, καὶ ῥήμασι, ἔργα τοιοῦτα, καὶ τὰ λεγόμενα ἐργάζονται. καί τοι ἐγὼ μὲν ἀποφραδὴ μὴ εἰδώς, ἡχυνόμενοι ἂν μᾶλλον, ἢ ὅπως εἰπὼν δόνηται ἂν. σὺ δὲ οὐκ ἔστις ἡμῶν βρωμολόγους λέγων, καὶ τροπομαδῶν, καὶ ῥησιμετεῖν, καὶ ἀπηνῶν, τὸ Ἀθηναίων ἐπιθυμῶν, καὶ ἀντοκροῖν, καὶ σφενδικίζειν, καὶ χαιροδωμάσθαι. καὶ νῦν

tis lustravit. Achaia quidem, totaque Italia tuis operibus est repleta, eaque sequente gloria: & sane tibi gratulor ob tam præclaram laudem. Quare iis qui quæ nunc facis Ephesi, mirantur, ego quod verissimum est dico, qui fieri posset ut non mirarentur, si prima illa tua opera non nossent. Atqui novum hic istud etiam cum mulieribus addidicisti, Annon igitur, dic mihi, fuerit congruum, talem hominem Apophradem appellari? Sed quid per Iovem? num etiam osculari ore insuper voluisti nos ob talia facta? Istud igitur contumeliosissimè facis, & maximè erga eos quos minime decebat, & erga contubernales, quibus satis fuerat, illa solum mala ab ore tuo percipere verborum videlicet barbariem, vocis asperitatem, indistinctam, inordinatam, & insulsam enunciationem, & id genus alia. Sed te ad hæc osculari, abiit, ὁ maiorum depulsor Hercules: aspitem, aut viperam osculari est fatius. Ibi in mortis periculum, & dolor, cui accersitus medicus succurrit. A tuo autem osculo, & veneno illo, quis quæso vel ad sacra, vel ad aras accederet? quis etiam Deus precantem exaudiret? quam multis lustrationibus, quam multis fluviis opus foret? At talis ipse cum sis, derides alios ob nomina & verba, cum tu interim talia tantaque facinora perpetrare soleas. Atqui ego quidem si Apophradis nomen ignorarem, erubescerem potius, nedum si dixissem inficias irem. Te verò nemo nostrum accusavit adhuc quod

βρωμολόγους dixeris, & τροπομαδῶν, & ῥησιμετεῖν, & ἀπηνῶν Athenas desidero & ἀντοκροῖν, & σφενδικίζειν, & χαιροδωμάσθαι.

Ma-

κακῶς σε ὁ λόγος. Ἐρμῆς ἐπιτρέ-
ψεν αὐτοῖς λόγοις. πῦρ γὰρ ταῦτα
τῷ βελίονι δόξαται; ἐν γὰρ πη-
τὰ χαρτὴν ἰαλέμην πρὸς ποιητῶν, κα-
θ' ὁρῶντο. δούρτω, καὶ ἀρχαίαν
μετὰ, ἥπερ ἐκ τῷ Φιλαιίδῃ δόξαν,
ὡς ἀφ' ἑαυτοῦ ἔχεις. σὺ μὲν τοι, καὶ ὁ
σὺ το καὶ ἄξια. ἐπεὶ ὁ δὲ σὺ το καὶ
ἐμνήσθην, πῶς αἴσας, ἐπὶ σὴ γλώττι
εἰς δικαστήριον ὡς καλεῖσθαι μὲν; θῶ-
μην γὰρ ἔπαι. ἀδικημάτιον, ἢ τὸ με-
τελῶτα, ὑβρίων δόξαν λέγουσα. ἐγὼ
σε ὡς ἀνέστη, πῶς αἴσας, καὶ ἀπορρῶ πα-
ραλατῶσα, καὶ βίβας ἐδόμῃον, τὰ
μὲν περὶ αἴσας, ἐν τοῖς πατέροις δόξαν-
μιν ἐποίησα, νῦν μὲν, Νῖνος, νῦν δὲ,
Μητιόχον, ἔτα μὲν μικρὸν Ἀχιλ-
λεῖα πῆσαι. μὲν ταῦτα δὲ, παιδῶν
συλλαβίζεν διδάσκοντα, μακρῶ
χρόνῳ ἔεσκον. ἡδὲ δὲ ἐν τῷ ἄλλο-
τελῇ τῶν λόγων ὑποκρινόμενος,
σοφιστὴν εἶναι δοκεῖν ἐποίησα, καὶ
τῷ μηδὲν ὡς οἰκιστῶν διέξω ἀνέστη-
ψα. πῶς ταῦτα πλεονέκτων ἔχων ἐγ-
καλεῖν, τοιαῦτά με ἀφ' ἑαυτοῦ, καὶ
ἐπὶ αἴσας ἐπὶ αἴσας αἴσας, καὶ
ὑποκρίσας καὶ πῶς; ὅχι ἰκανά
μοι τὰ ἐπὶ τῷ ἡμέτερον ἔργον, ψάδι-
σας, καὶ ἰπποκρίν, καὶ τῷ τοσούτῳ
ὑβρίων, καὶ λήρας ἀφ' ἑαυτοῦ, μὲν-
λον δὲ τῷ βόρεον τῷ λόγων ἐκείνων
ἐμῶν; ἀλλ' ἐπὶ τῷ τῷ κακῶ-
δαίμονα χαλῶν ὡς ἐμῶν. ἀλλὰ
μὲν σὺ πάντα ποιεῖς, καὶ παλιν μὲν,
καὶ μιᾶς μὲν. καὶ ἐπὶ γλώσσῃς, ὅ-
σα ἐν χερσὶ χεῖρας διέγνωσας. καὶ
ὡς περ ἄλλοτελῶν ὑβρίων, καὶ
ἐπὶ πλεονέκτων τοσούτοις κακῶν. λαλεῖν
μοι ἔργον ἐπὶ μόνον. τὰ δὲ τοιαῦτα
ποιεῖν, καὶ πάσας, ἄλλοις μέρεσι
ὡς ἐτάκται. ὡς ὡς φιλοκαμέ τις,
tantisque malis obruis. Meæ partes sunt ut tantum loquar: sed talia
facere, & pati, aliis partibus est inunctum. Quare utinam & me ali-

quis,
Malum te malè perdat Mercurius
Logius, unà cum ipsis verbis. V-
bi enim hujusmodi scripta repe-
ris? In angulo forsitan alicujus ex
frigidis illis poetis defossa, situ &
araneis oppleta: aut ex libris Phi-
lænidis, quos præ manibus habes:
te utique, tuoque ore digna.
Quia autem oris mentionem feci,
quid diceret quæso, si te in jus
vocaret lingua? Ponamus enim
ita esse: & te injuriæ, aut quod
paulò foret modestius, contume-
liæ accusaret, dicens. Ego te,
ingrate, pauperem atque inopem
sulceptum, & victu carentem:
primum quidem in theatris cele-
brem feci, modò Ninum, modò
Metiochum, paulò post Achillem
exhibens. Post hæc, pueros syl-
labas jungere docentem, longo
tempore alui. Iam verò & alienas
istas orationes histrionis instar ha-
bentem, sophistam videri feci,
ac tibi non convenientem gloriam
adaptavi. Quid igitur tantum ha-
bes, quod mihi possis imputare,
ut ita me tractes, & injungas mihi
mandata turpissima, & ministeria
execratione digna? Non satis mihi
sunt, ea quæ per diem fiunt opera
nefaria, mentiri puta, pejerare,
totque nugas & ineptias exhauri-
re: imò verò cœnum istorum
verborum vomere? Sed neque
noctu me miseram otium ducere
sinis: sed sola ego omnia tibi fa-
cio, & proculcor, & contami-
nor: ac lingua perinde ut manu
uti decrevisti: & quemadmodum
alienam, contumelia me afficis,

ἄπειρ τὴν δ' Φιλομήλῃς ἐκπνίει.
μακροτέρω γὰρ μοι αἰ γλώττιαι,
ᾧ τὰ τέκνα κατεδιδόχοντο. αὖτις
θεῶν, ὡς λέγει τὰυτ' αἰ γλώττιαι.
ἰδὼν αὐτῇ φωνὴν λαβύσαι, καὶ τὴν
πῶτον συνήρουν ἐπικαλισσάμεναι,
πῶς αἰ δάπκρειμο αὐτῇ; ἐκείνη δὲ
λοιπὴν, ἃ ἔστι πρὸς τὴν Γλαυκῶν ἔταγ-
χε· εἰρηταί σοι, ἐπὶ πεπρωμένῳ
ἤδη τὸ ἔργον αἰσώμενοι, ὡς ἐπὶ τῷ
ταῖς εἰδέξῃ· ἐν βοῇ, καὶ γνώρι-
μοι ἄπαντες γινώσκουσιν. πῶς αἰ αἰ,
ἄνθρωπε εὐδοκίῃ· ἐπὶ τοῖς λόγοις γι-
νόμεναι. ἀγαπῶν δ' ὁπωσὶν κλει-
νόν, καὶ ὁνομαστὶ εἶναι. εἴσα κατὰ
εὐχόμενοι αὐτῇ τὰς πολλὰς σε αὖτις
σηγορίας, ὁποῦ καὶ ἔστι αὖτις αὖτις
ληφας. ὁ δὲ θανόμενος, ὅτι τὴν μὲν
δάφνην εἰδυμένην ἀκρίτως, ἐπὶ
ἐκείνῳ δ' τοῖς ὁνομαστὶν ὅσα ἔτα-
γχε, ἐν Συρίᾳ μὲν, ῥοδόδαφνη
κλητὴς, ἐφ' ᾧ δ' ἡ, καὶ τὴν Ἀθηναίων
αἰχμῶν δὲ διηγείσθαι. ὡς τὴν ἐπὶ
ἐμοί, ἀσπείδης ἐπὶ ἐμῷ. ἐν Παλαι-
στίνῃ δ', φρεσὶς ἐς τὰς ἀκρίτως δ'
πῶτον οἶμαι, ὅτι ἐν τῇ μελαγχόλῳ.
ἐπὶ γὰρ ἔξυρες αὐτόν. ἐν Αἰγύπτῳ δ',
συνάδῃ. πρὸς δὲ τοῖς. μικρὸν γὰρ
φασὶν ἀπαιτῆσαι σε αὐτῇ πνί τ'
τελεσθέντι ἐν τῇ. ὅς ἐστι πνί, ὅς ἐστι
ἀπὸ φρεσὶς σοι τὸ γένος. Ἀθῆναι
μὲν γὰρ βέλῃσι, αἰνιγματῶδες ἔστιν,
ἀλλὰ γὰρ ἀμύμαλ' ἐνὸς αὖτις π-
μῆσαντες σε, Ἀλμαρχὸν ὀνόμαζον.
ἔδῃ γὰρ καί τινες πρὸς τὸ πνί αὖτις
σὺν σοι. ἐν Ἰταλίᾳ δ', βαβὰ καὶ
ῥωίον ἐκείνῳ ἐπικλήσης, ὁ Κύκλωψ,
ἐπὶ δὲ ποτε ἔστι πρὸς δὲ γένος δὲ
σὺν τῷ παρ' αὐτὰ ταῖς δ' Ὀμήρου
ῥαψωδῶν ἐστι τὴν αἰχμῶν

quis, ceu Philomela illam excuisset. Nam mihi beatiore illo-
rum linguæ videntur, qui liberos
suos devorarunt. Per Deos igitur,
si hæc diceret lingua, assumpta
sibi voce propria, ac barba tua,
velut patrona advocata, quid
quæso responderes ipsi? Illa nimi-
rum, quæ Glaucō, te ob scelus
commissum vituperanti, nuper
respondisti, te ob hoc celebrem,
omnibusque notum brevi tempo-
re evasisse. Vnde ergo ita cele-
bris? ob orationes-ne redditus?
At sufficit quomodocunque cla-
rum ac celebrem esse. Deinde ipsi
multas istas appellationes enume-
rarem, quas passim apud varias
gentes adeptus es. Quod etiam
miror, te quum Apophradem au-
disti, ægrè tulisse, nihil verò ob
illa nomina indignari. Nam in
Syria quidem Rhododaphne vo-
catus es, sed quam ob rem, ita
me Minerva amet, pudet dicere.
Quare quantum in me est, obscu-
rum illud maneat. In Palæstina
verò Sepes, ob barbæ spinosita-
tem opinor, quoniam inter opus
pungere solebat: nam adhuc
ipsam radebas. In Ægypto verò,
Angina, quod per se manifestum
est. Nam ajunt te ferè suffocatum
esse, cum in nautam ex iis qui
naves tribus velis instructas du-
cunt, incidisti: qui cum in te ir-
ruisset, os tibi obturavit. Nam
optimi quidem illi Athenienses,
nullum obscurius nomen tibi de-
dêre: sed literæ unius appositione
affect-

1 Α' πρὸς σοι τὸ γένος] Intrumando. Menagium.

1 Α' αἰ-

ἐπιθύμησας. καὶ αὐτὸς μὲν ἔκτιστο
μεθύων ἤδη, κισσύβοις ἔχων ἐν τῇ
χερὶ βιτηκῶν Πολύφημον, νεοταίας
δὲ ὑπόμειθε, ὁρῶν ἔχον τὸν μυχλὸν,
εὖ μάλα ἠγρομηδόν. ἐπὶ σὲ Ὀδυσ-
σεύς τις ἐπήει, ὡς ἐκρύψων τὸ ὄφθαλ-
μόν.

Καὶ κείνῃ μὲν ἔμαρπτε. ὧς δὲ οἱ ἰ-
τράπι' ἔρχετο.

Αἰχμὴ δ' ἐξελύθη ὧς ἰάσθαι ἀν-
τιφρονῶσα.

Καὶ γὰρ ἔδιν ἄλπον ὑπὲρ σὺ λί-
γοντα, ψυχρολογεῖν. σὺ δὲ ὁ Κύ-
κλωψ, ἀπαπίστας τὸ γέμα, καὶ
ὡς εἶνι πλατύτατον κεχηλῶς, ἡνεί-
χεα τυφλῶμεν ὑπὸ αὐτῇ τῷ γά-
θρῳ. μάλλον δὲ ὥσπερ ἡ Χάρυβδις,
αὐτοῖς ναύταις, καὶ πηδάλίοις, καὶ
ἵπποις, ὅλον ζήτην καταπίνειν τὸν
ὄντα. καὶ πᾶσι τῶν ἄλλων ἐἴς τὸν παρῶν
εἴτα σοὶς τῷ ὑστέρῳ μία ἢ ἀπολο-
γία, ἡ μέγιστος. καὶ εἰς τὸ ἀκρῶν ἐνέφω-
γες. τίς τοις δὲ, ἐ τοσούτοις ὀνόμασι
πλοῦτων, αἰχμῇ τῷ ἀποφράδα;
ὥς θῆναι ἐπὶ μοι τὴν πείχης, ἐπιιδῶν
κακίαν λίγαν οἱ πολλοὶ λισσάσθαι
σε, καὶ φοιτίζεις; ἄρα ἐ ταῦτα ὡ-
σπερ τῷ ἀποφράδα ἀγνοῖς, καὶ
οἷς τίχα πρὸς ἐκείνους ὥς αὐτῶν;
ἢ ταῦτα μὲν ἀφ' τοῦ σὺν τῷ οἴ-
δα, τῷ ἀποφράδα δὲ ὡς ἀγνοῖται
μόνῳ ἀπκρίσεις, καὶ ἀποκρίσεις
καὶ λόγους τὸν ὀνομασμένον, τοιγαρὶν ὃ
μεμπές ἡμῖν τίνες τὰς δίκας, ἄλ-
λὰ μέγιστος ἐστὶ γυναικὸς πᾶσι πε-
λασθῆναι. καὶ πρῶτον γὰρ ἐπιιδῶν
να γάρμῳ ἐν Κυζίκῳ μιᾶς ἐπὶ ὁ-
μήσεως. εὖ μάλα ἐκπιπυρμένη πᾶν-
τα ἡ βελίση ἐκείνη γυνή, ὅση ἂν
ὡς στίμῳ ἴφῃ ἄνδρα, καὶ αὐτὸν ὡ-
δρὸς δεινῶν. εἴτα ἐν τοῖς τοῖς ὄν-
τοι, ὀνομασμένῳ μέλῳ, καὶ γὰρ
καὶ τὸ ἄλλο καὶ ἀπκρίσεις. εἰκότως.

affectasses. Ac ipse quidem jace-
bas ebrius jam poculum habens in
manu, coire gestiens Polyphē-
mus: adolescens autem mercede
conductus, rectum habens ve-
ctem, egregiè acutum, quasi V-
lysses quidam te invadebat, ut o-
culum eruturus,

*Quem tamen hand tetigit, jux-
taque elabitur hasta,
Et ferit extremum vibrata cuspide
mentum.*

Neque enim absurdum est, cū
de te loquamur, frigidiora hæc
dicere. Tu verò Cyclops ille di-
ducto ore, & quàm latissimè lice-
bat, hians, sustinebas tibi maxil-
lam ab illo excæcari. Imò verò
ceu Charybdis, quærebas unā
cum ipsis nautis, & clavis, & vel-
lis, totum illum absorbere Vtin:
atque hæc videntur cæteri qui ad-
erant. Deinde in postero diem,
una tibi defensio erat, ebrietas:
& ad merum confugiebas. Cū
igitur talibus, tantisque nomini-
bus sis locupletatus, pudet te A-
pophradis? Per Deos itaque dic
mihi quomodo afficeris, quum
illa quoque dicunt plerique λισ-
σάσθαι & φοιτίζεις? Num & hæc
perinde ut Apophradem ignoras,
& te ab ipsis fortè laudari putas?
An hæc ut familiaria nosti? Apo-
phradem autem ut solam ignotam
improbas, & à catalogo vocabu-
lorum tuorum excludis? Proinde
non indignas pœnas nobis exolvis,
sed etiam ad gynæceum usque ce-
lebris es. Nam nuperrimè cū
nuptias quasdam Cyzici ambire
ausus esses, optima illa mulier
habens exploratissima omnia,
Non admiserim, inquit, virum,

qui ipse quoque viro indiget. Et tamen cū hoc in statu sint restuæ,
nominum tibi cura est, & rides, conspuisque cæteros. Meritò sā-
nè.

ἢ γὰρ ἂν ἅπαντες ὄμναι σὺ λέγῃς
 δυνάμει. ποῖν; τίς ὅτως ἐν λό-
 γοις μεγαλόθυμος, ὡς ἐπὶ μὲν τῶν
 πλείων μεγάλως, ἀντὶ ξίφους, τρέψαν-
 ται αἰτεῖν. τὸ δὲ Θεόπομπον, ἐπὶ τῷ
 Τρικαρᾶνῳ κείνῳ, φάσαι, τρι-
 γλῶχον λόγῳ κερθησκέναι αὐτὸν
 πῶς περὶ χύσας πόλεις. καὶ πάλιν,
 ἐκτρεφέναι αὐτὸν τῷ Ἑλλάδα,
 καὶ εἶναι Κέρβερον ἐν τοῖς λόγοις.
 πρὸς γὰρ ἐλύνειν ἄψας, ἐξή-
 τεις ἀδελφόν τινα εἶμυ ἀπολωλότα
 ἐκ παλαιῶν, ὃν ἐδὲ μνησθῆναι
 ἄξιον, ἢ μὲν ἐκείνῳ, ὅπως οἱ ἀκνέ-
 σωτες ἀπὸ μνημόνων. πολλὸς τις
 οἶμαι, καὶ οὐδὲ πίνης ἦσαν ἐχ-
 θροί. εἴτα μετὰ ξυπνῶν τῶν πολλῶν
 λέγειν, ἀπὸ κτείνειν ἔφης γὰρ πρὸν τῷ
 πινύτῳ. μελαγχολῶν δὲ ὡς τὸ εἶδος
 τῷ παρὸντι, ἐκπινόμενον δὲ οὐ,
 καὶ ἀναλίσκον τὸ διημερημένον,
 ἔφην ἔφης, ἀλλὰ ἄπρην αὐτῶν
 ἀπὸ κτείνειν. εἰ τὴν δὲ χαῖα, τὸ τριῶν
 μένων, καὶ τὸ ἀνιμίαι, ἐκ τὸ πίτα-
 μος, καὶ τὸ ἐκχύνειν, καὶ ὅσα ἄλ-
 λα κατὰ τοῖς σὺς λόγοις ἐκπινέει.
 ἂν μὲν γὰρ ὑπὸ τῷ πενίας ἑλαιομένῳ
 ποιεῖς, Ἀδράστια φίλη, ὅπως αὐτῶν
 οἰκισαίμην. συζητῶν γὰρ, εἴ τις
 λιμὸν περὶ μένον, ὡς δὲ καὶ ἡγήσας
 παρ' αὐτὸς πολίτη λαβὼν, εἴτα
 ἐπιώρεται, ἢ μὲν μὴ παρὲν φέροι.
 ἢ εἴ τις ἀναιχμύτως αἰτεῖ, μετὰ
 δὲ ὡς αἰτεῖται, καὶ λαποδύει, καὶ
 πελοῖται, ἢ δὲ λέγω ταῦτα. φθό-
 νος γὰρ ἐδὲ ἐξέπαινον ἀμύνασθαι
 τῷ ἀπορίᾳ. ἐκείνῳ δὲ ὡς αἰτεῖται φο-
 ρεῖν, πίνης σὺ ὄντα, ἐς μόναν τὰς
 τοιαύτας ἡδονὰς ἐκχύνει τὴν ἀναι-
 χμύτως ἀνιμίαι. πολλὸν εἰδέ-
 τι ἐκπινόμενον μοι ὡς πᾶν ἀ-
 σίτως ὑπὸ σὺ περὶ μένον, ὅπως
 δὲ Τισίᾳ τῷ τέχνῳ οἶδα, ὡς τὸ
 Δισκόρακον ἔργον αὐτὸς ἐποίησας,

acquiris. Nisi siquid laudare mihi concesseris, urbanè admodum à te
 factum, quando cùm Tisiz artem noris, Discoracis opus ipse pere-
 gisti,

nè. Non enim omnes similia tibi
 dicere possemus. Vnde? quis
 adeò in verbis audax foret, ut
 contra tres adulteros, pro gladio
 tridentem postulet? Theopom-
 pum autem ob Tricaranum, in
 iudicio agentem, dicat, tricu-
 spide oratione ipsum confecisse
 civitates præstantiores. Et rur-
 sum tridente Græciam interfecisse,
 & esse Cerberum in oratione.
 Nam paulò antè & lucerna accen-
 sa quærebas fratrem quendam, ni
 fallor, mortuum, & alia infinita,
 quorum meminisse non est
 æquum, nisi solius hujus, quod
 qui audiverunt, commemorarunt.
 Dives quidam, & duo pau-
 peres erant inimici. Postea de di-
 vite loquens: occidit, inquis,
 γὰρ πρὸν τῷ πινύτῳ. Ridentibus au-
 tem, ut par erat, iis qui aderant,
 tu corrigens, & quod erratum
 erat, restituens: haudquaquam,
 subjicis, sed ἄπρην αὐτῶν occidit.
 Omitto antiqua illa, videlicet
 τριῶν μένων, & ἀνιμίαι, & πί-
 ταμος, & ἐκχύνειν; & quæ alia
 præclara in orationibus tuis efful-
 gent. Nam quæ paupertatis causa
 facis, o chara Adrastia, nemini
 exprobravero. Ignoscendum e-
 nim, si quis fame coactus, depo-
 sito à cive accepto, dejeravit se
 non accepisse: aut si quis impu-
 denter petit, imò verò mendicat,
 & furatur, & publicanorum mo-
 re rapit. Haud equidem ista dico.
 Nequaquam enim invidiosum est,
 quòd inopiam quoquo modo de-
 pellis: sed illud intolerabile tan-
 dem, quòd pauper cùm sis, in solas
 hujusmodi voluptates, ea omnia
 profundis, quæ per impudentiam

ἔξαρχάσας ὁ ἀνοήτως ἐκείνην προσέειπεν
 χρυσῆς τετράκοντα. ὁ δὲ, ἂν τὴν Τι-
 σίαν, ἀντὶ τοῦ βιβλίου, πενήτηκοντα ἔ-
 ἵπταλυσθαι ἐξέτισε, καὶ ἄστοφιδίης.
 πολλὰ ἔτι ἔχον εἰπὼν, πᾶς μὲν ἄλλα
 ἔκων ἀφήμι σοι. ἐκείνο δὲ μόνον
 ὡς οὐ λίσσω, πράττει μὲν ταῦτα, ὅπως
 σοι φίλον, καὶ μὴ παύσαις τὰ ποι-
 αῦτα ἐς ἐαυτὸν παραγῶν. ἐκείνο δὲ
 μηκέτι ἄπαρ. ἢ γὰρ ὅσον ἐπὶ τῷ
 αὐτῷ ἐστὶν τὰς ταῦτα ἀφαιρῶντος
 καλεῖν, καὶ φιλοποτίας ὡς πίνειν,
 καὶ ὅψων τὴν αὐτῶν ἀπὸ τῆς. ἀλλὰ
 μὴ δὲ ἐκείνο ἐστὶν τὸ ἐπὶ τοῖς λόγοις,
 φιλήμεθα. καὶ ταῦτα ὡς τὰς ἡ-
 πό πολλὰ ἀποφράδα σοι ἱρρασα-
 μῶν ἐς τὸ σῶμα. καὶ ἐκείνῳ ἄπαρ
 φιλικῆς ἀφαιρέσεως ἐρεῖς ἀμύνω, κα-
 κείνα εἰ δέκεται, ἀφίλει, τὸ μὲν
 χρύσειον τὰς πολιὰς, καὶ τὸ πικρὸν
 ὡς μόνον ἐκείνα. εἰ μὲν γὰρ νοσῶ-
 τις ἐπείγῃ, ἄπαν τὸ σῶμα θρο-
 πύττει. εἰ δὲ μηδὲν νοσῶν τοιοῦτος,
 τί σοι βάλειται κατὰρ, καὶ λεία,
 καὶ ὀλιγοπρά ἱρραζέσθαι, ἢ μηδὲ
 ὀραῖς θύμης. ἐκείνο σοι μόνον σο-
 φόν, αἰ πολίαν, καὶ τὸ μηκέτι με-
 λαίνεσθαι, ὡς ἀποφράδα εἶεν τὸ
 βδελυγίας. φείδου δὲ αὐτῶν πρὸς
 Διὸς καὶ τότῳ. καὶ μέγιστα δὲ πᾶ-
 ρων αὐτῶν. μηδὲ μίαντες ἔτι, μη-
 δὲ ὑπερτίης. εἰ δὲ μὴ, ἐν νυκτὶ γὰρ,
 καὶ σὺ σκότω. τὸ δὲ μετ' ἡμέραν,
 ἄπαρ καὶ μετ' ἄρτιον, καὶ θηελῶδες.
 ὀραῖς; ὡς ἀμεινον ἢ σοι ἀκίνητον
 τῷ Καμαρίαν ἱάν, μηδὲ καὶ ἀγε-
 λῶν τὸ ἀποφράδον, ἢ σοι ἀποφρά-
 δα τὸ βίον ὅλον ἱρραζέσθαι. ἢ ἔτι
 ὡς οὐδεὶς τινος, ὡς τῷ ἐμὸν ἔπος
 ἐκείνῳ. καὶ ἐπὶ γὰρ οἶδα ὡς ὅλλω

gisti, surreptis stulti illius senis
 triginta aureis. Ille autem pro-
 pter Tisiam, pro libro septingen-
 tas, & quinquaginta drachmas
 exolvit, deceptus. Multa prae-
 terea possem dicere: sed alia lu-
 bens tibi remitto. Solum autem
 illud addo. Age fac ista ut lubet:
 neque desieris huiusmodi in te
 ipse debacchari. Illud autem non
 amplius: apage. Non enim fas
 est ad eosdem lares vocare eos qui
 talia committunt: & amicitiae
 pocula praebere, eademque op-
 tionia attingere. Sed neque sit illud
 quod est praeter verba, scilicet
 oscula: idque erga eos qui non
 multo ante os tibi apophradem
 effecere. Ac postquam semel ad-
 monitionem amicam orsus sum,
 illa etiam, si videtur, a te amo-
 ve, scilicet quod canos inungis
 unguento, solaque illa pice illi-
 nis. Si enim morbus aliquis ur-
 geret, totum corpus esset curan-
 dum. Nunc autem quum tu nihil
 huiusmodi aegrotas, quid attinet
 pura, & lavia, & glabra illa tibi
 reddi, quae ne aspici quidem fas
 erat. Vnum illud, quo sapien-
 tiam praeter te feras, tibi est reli-
 ctum, cani videlicet, quodque
 non amplius nigricas, ut sint ve-
 luti nequitiae tuae operculum.
 Proinde parce ipsis per Iovem
 etiam in hoc: ipsi verò barbae in
 primis, quam nec polluas am-
 plius, nec contumelia afficias:
 quod si nequeas, noctu saltem,
 & in tenebris, sed interdum, apa-
 ge: Nam agreste admodum est:

& ferinum. Vides quanto satius erat tibi immotam sinere Camari-
 nam: neque Apopradem deridere, quae totam vitam tibi atram
 reddet? An etiam amplius aliquid desideras? Nam quantum in
 me

ἡ τὴν ἄμραν ἐπισπᾶσθαι, δὴν, ὡς
 παιπάλῃ, καὶ κίναδῳ, ὑπο-
 πῆσεν εἰ τις ἀνὴρ δαδὺς, καὶ
 τὸτο δὴ τὸ δόξαϊον, μελάμπυγον,
 ὁρμὴν μόνον εἰς τὸ ἀποβλέψαι. ἴσως
 ἤδη ἐ ταῦτα γιγνώσκῃ, τὸ παιπάλ-
 λῃ, καὶ τὸ κίναδῳ ὡς περ τινα
 αἰνίγμα, καὶ τὸν γρίφον ἀκούσας. ἄ-
 γνοῦντα γάρ σοι τὸ σὺν ἔργῳ τὰ ἐνό-
 μασα. ὥς ἄρα ἤδη ἐ ταῦτα συνη-
 φαντεῖν, εἰ μὴ τελεωθῇ, καὶ περ-
 πλῇ σοι ἡ ἀποφράς ὁπότεικεν. αἰ-
 νῶ δ' ἢ ἐν σπαντὶ ἐπὶ πᾶσι. ὡς
 γὰρ ὁ γλῶσσος Εὐριπίδης λέγειν εἰω-
 ρεν, Ἀχαιῶν τελέων, καὶ ἀφ' ὅ-
 σων, καὶ ἀνομιᾶς, τὸ τέλος δυν-
 χία γίνεται.

pides solitus est dicere. Oris infræni, & stultitiæ & iniquitatis
 finis infelicitas esse consuevit.

1 Τὴν ἄμραν ἐπισπᾶσθαι] Proverb. Bonid.

2 Ὁ παιπάλῃ, καὶ κίναδῳ] Hesychius: παιπάλῃ, ποικίλῃ ἐν κακίᾳ.
 Πτο κίναδῳ legendum forte κίναδῳ: id est, bellum. Hesychius: κίναδῳ, θυ-
 ριον, ὅρις. Suidas: κίναδῳ, πάντῃ θυρίδι κίναδῳ ἀξιοῖσι καλεῖσθαι. ἰδίως ἢ
 τ' ἀλωπικῶ. κακῶς, ὡς ἀλώπιξ. Menagius.

'ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ. | DE DOMO.

ARGUMENTVM.

Obliqua quadam domus laudatio est, cujus & situm, & structu-
 ram, & tecti, ceterarumque partium ornamenta, postremò etiam
 parietum picturas describit, additis passim amplificandi gratia,
 etiam similitudinibus quibusdam. Atque hæc omnia sub disputa-
 tionis, seu contentionis quadam figura, qua de pulchritudine do-
 mus utrum ea videlicet, ad invitandum, & juvandum orato-
 rem in ea dicentem, plus prosit, an noceat, disputatur. Cujus
 quidem affirmativa pars priore loco tractatur ab effectu & pote-
 state pulchritudinis comprobata, additis & exemplis, & simili-
 tudinibus, eodem pertinentibus. Altera autem, ac negativa per
 Protoporæiam subjungitur. Fingitur enim alia quadam alterius
 ora-

1 Περὶ τοῦ οἴκου] Περγαλιὰ. Marcul.

1 Kq

γαῖαν τὸ τοῖο ἰδεῖν μόνον, καὶ περι-
 βλέψαι, καὶ τὰ ὀφθαλμοῖς περι-
 βλέπειν, καὶ πρὸς τὴν ὀροφὴν ἀνα-
 κύψαι, καὶ τὴν χεῖρα ἐπιστάσειν,
 καὶ κατ' ἡσυχίαν ἑδρεύειν, ὅτε δ' ὅ
 μηδὲν ὁμιλῇται ἀξίον τι τῷ βλεπε-
 ῖν εἶπεν. ὅστις δ' ἦν παῖς οὗτος
 ὁρᾷ τὴν κεφαλὴν, ὅσα ἀνείμαζεν ἀραπῇ-
 σαιεν, ὅψα μὲν καὶ καὶ πρὸς αὐτὴν τὸ
 προπύον, ὅψα δ' αὖ καὶ πρὸς αὐτὴν ἀφῆκε
 θεατῆς ὅ καὶ λαὸς ἡρώδης. περι-
 σσεύει δ' ὡς οἷόν τι, καὶ ἐνδοατε-
 ψαί, καὶ λόγῳ ἀμείψασθαι τὴν ἡμέραν.
 ἢ δ' αὖτις, ὅσα ἔπαινε ὅ οἶκον
 μόνον. τὸ τοῖο μὲν γὰρ ὅπως ἐκείνῳ τῷ
 ἡρώδῃ μεμακρῶς ἔπρεπε, τὴν Με-
 νελίῳ οἰκίαν ὑπερεκπαλῆχθαι, ὅ
 πρὸς τὰ ἐνδοατῆς κεφαλὴν, τὴν ἐλπίδα καὶ
 ὅ τ' χρυσὸν αὐτῆς ἀπεικάζειν, ὅπερ
 μηδὲν ἐν γῇ κεφαλὴν τι ἄλλω ἑωρακῆτι.
 ἀλλὰ ὅ τ' οἶπεν ἐν αὐτῷ, ὅ τ' ἐν βελ-
 ῶντος συγκαλέσαντα λόγων ἐπιδείξειν
 ποιήσας, μέντοι δ' ἔκαινεν ὅ τ' οἶον
 γίνοιτο, ὅ τ' οἶον πρὸς αὐτὴν ὑπερέδιδον
 οἶον, οἶον δ' οἶον ὅ καὶ λαὸς ἐν ὑποδε-
 χῇ λόγων ἀναπεπλάσθαι, καὶ ἐ-
 παίνε, καὶ ὀφθαλμοῖς μετὰ ὅν, ἡ-
 ρέμα ὅ αὐτὸς ὡς τὰ ἀντὶ ταυ-
 νεπηγῶν, ὅ τοῖς λεγομένοις ὡς αὐ-
 κλησθῶν, καὶ ὡς αὐτὴν τὰ πλού-
 τια τῷ φανῆς, ὅ τοῖς ὑπᾶν τοῖς τῷ
 λόγῳ ἐμπεδύναν. μᾶλλον δ' ὡς ἂν
 τις ὁμιλῇ ἀρετῆς ἀφῆκεν. ἀφῆκεν
 τὰ εἰρημῶνα, καὶ τ' ὡς αὐτὴν
 ἔπαινε, ὅ ἀνιδρῶν ὅσα ἀμείψαν
 ποιήσαντα πρὸς αὐτὰ, οἷον τι πα-
 ρουσία πρὸς τὰ αὐλήματα τῷ ποι-
 ῖν αἰσχοπῆται ἐκπαλῆσαι, ὅ φαν-
 ῆς ἐπαίνεσθαι καὶ τὸ ἀνιδρῶν, ὅ
 πρὸς αὐτὴν ἀναρετῆς. οἷον γὰρ ὡς
 ταῖς νομίζοντι παρῆναι τινὰ εἶναι
 τὴν ἀμείψαντα τὴν ἀνιδρῶν, ὅ
 βοῶντας, ὅ μετὰ πρὸς πρὸς κρη-
 μῶν καὶ λαλῶν, ὅ λαλῶν ἐν

lum commune vident, & circun-
 spiciunt, oculosque circumferunt,
 ac sursum versus tectum spectant,
 manumque quatunt, & tacite
 voluptatem capiunt, prae metu
 nequid non satis dignum iis quae
 spectantur, proferant. At qui
 cum eruditione spectat res pul-
 chras, illi puto non fat erit solo
 visu id decerpere quod delectabile
 est, neque mutus pulchritudinis
 spectator esse sustinebit: sed quo-
 ad fieri potest, & in eo immorari,
 & oratione visum compensare co-
 nabitur. Cæterum ea compen-
 satio non est laus duntaxat domus.
 Hoc enim fortè insularem illum
 adolescentem decebat Menelai
 domum summa admiratione con-
 templari, & cum iis quae in caelo
 pulchra sunt, ejus ebur & aurum
 comparare, ut qui in terris pul-
 chri aliud nihil vidisset. Sed & in
 ea dicere, & optimis quibusque
 convocatis orationem habere, pars
 quaedam laudis hoc quoque fuerit.
 Atque adeò rem suavissimam ar-
 bitror esse, Domum, pulcherri-
 mam ad suscipiendas orationes a-
 pertam, laudis & commendationis
 plenam, leniter ut antra con-
 sonantem, & ea quae dicuntur se-
 quentem, postremaque sermonis
 protendentem, ultimisque verbis
 immorantem: imò verò quem-
 admodum docilis auditor solet,
 ea quae dicuntur memoria repe-
 tentem, & eum qui dicit laudan-
 tem, nec insecuta relatione acce-
 pta rependentem: quale quiddam
 accidit & speculis pastorum tibiis
 & cantu resonantibus voce in con-
 trarium percussa, atque in se-
 ipsam revertente. Idiotæ autem
 putant virginem quandam esse quae canentibus, & clamantibus
 respondeat, media praecepit incolens, intusque de rupibus lo-
 quens.

τῷ πατρὶ ἔνδοξον. ὁ μοι γὰρ δοκεῖ
 εἰ σωεξαίρετος οἶκος πολυτελείᾳ ἢ
 ἢ λίαν ἰσχυρῶς γινώσκω, καὶ ὡς τὰς
 λόγους ἐπεγείρεται, καὶ ἵππερ π
 ἔπειτα ἀλλόθεν τῷ ἵππῳ. χεῖρον γὰρ
 εἰσρεῖ π ἂν τῷ ὀφθαλμῶν ἐπὶ τῷ
 ψυχῇ καλόν. εἴπερ πρὸς αὐτὸ χρ
 σμῆσαι ἐκτίμησιν τὰς λόγους. ἢ τῷ
 μὲν Ἀχιλλεὺς πρὸς Διὶ τῷ ὄντι τῷ
 ὁπλῶν ἐπιτεῖναι καὶ τῷ Φρυγῶν τῷ
 ὁρμῶν, καὶ ἐπιδὴ εἰδὼν αὐτὰ περ
 ρυμῶν, ἐπαρρησιαί, καὶ περρω
 θήναι πρὸς τῷ ὁ πολέμῳ ἐπιθυ
 μίᾳ, λόγῳ ὃ σπῆδῳ καὶ ἐπιτεῖναι
 αὐτὸς καλὰ χεῖρας; καὶ τοῖς Σακερ
 τῶ μὲν ἀπὸ χεῖρας πλάτανον ὀφύης,
 καὶ πῶς ὀφύης, καὶ πηγὴ Διφυ
 γῆς, μικρὴν ἀπὸ τῷ Ἰλίου. καὶ
 ταῦτα καὶ ἱερῶν, Φαίδῳ τῷ ὁ
 μυρρίνησιν καὶ περρωθῆναι, καὶ τῷ
 ὁ κεφαλῇ λόγον διηγεῖται, καὶ τὰς μὲ
 στας ἐκείνῃ, καὶ ἐπὶ τῷ ἵππῳ, συμπεριληψομένης
 τῷ πρὸς τῷ ἵππῳ λόγον. καὶ ἔκ τῃ
 γάρ τῷ ἵππῳ, ὁ ἵππος αὐτὸν παρ
 γίνεσθαι, σπῆδῳ τῷ πρὸς τῷ
 καὶ, εἰς τῷ ἵππῳ καλὸν χεῖρον, ὅτι
 πρὸ οἰκίᾳ εἰς ἀκλῆτας αὐτὰς ἐλ
 θεῖν; καὶ μὲν ὁ καὶ γὰρ οὐκ ἔστι
 πρὸς, ὅτι καὶ τῷ καλῷ καλῷ ὁ
 ἵππος ὁδῶν. ὅτι ἂν τῷ ἐπὶ τῷ Ἰλίου
 καὶ καλῶν, τῷ βασιλείᾳ λέ
 γῃς τῷ χρυσῷ. ἐκείνης μὲν γὰρ, ἐν
 τῷ πολυτελείᾳ μέν τῷ τῷ. π
 χῇ τῷ, ἢ καλῷ, ἢ περὶ τῷ, ἢ τῷ
 μετῶν, ἢ τῷ εὐνομῶν, ὁ σωεῖρα
 ὁ καὶ καπνίσκῳ τῷ χρυσῷ, ἀπὸ τῷ
 βαρβαρίᾳ τῷ ἵππῳ, πρὸς τῷ
 τοῖς, καὶ φῶς τῷ ἵππῳ, καὶ ὁ
 εὐνομῶν τῷ ἵππῳ. ἵππῳ τῷ,
 ὁ καὶ τῷ. ὅτι γὰρ ἵππῳ τῷ
 Ἀρσάκῃ τῷ καλῷ, ὅτι πρὸς
 τῷ πρὸς τῷ τῷ ἐπιδείξει

quens. Mihi itaque videtur, unā
 cum magnificentia domus, etiam
 dicentis animus attollere sese, &
 ad perorandum excitari: ut cui
 visus ipse nonnihil subministrat.
 Ferè enim per oculos ad animum
 influit aliquid pulchri, ad quod
 deinde exornatam orationem e-
 mittit. An verò Achilli credimus
 visum armorum intendisse illum
 contra Trojanos impetum, &
 cum ea experiendi tantum gratia
 induisset, elatum fuisse, & velut
 alis ad belli desiderium abreptum:
 dicendi autem studium pulchritu-
 dine locorum non intendi? Atque
 Socrati quidem satis fuit, platan-
 us frondens, & herba virelscens,
 & fons limpidus non procul ab
 Ilisso: atque ibi sedens, & Phre-
 drum illum Myrrhinusium verbis
 eludebat, & Lyſia filii Cephali
 orationem redarguebat, & musas
 accersebat, quas ad se in desertum
 venturas credebat, & coadjutur-
 as se ad institutum de amore ser-
 monem. Neque verebatur homo
 senex advocare virgines ad mascu-
 los amores intelligendos. Nos au-
 tem in locum adeò pulchrum non
 putemus eas etiam non vocatas
 venturas esse? Ac sanè non in um-
 bra solum, aut sub platani pulchri-
 tudine receptaculum hoc erit: ne-
 que etiam illa ad Ilissum amceni-
 tate relicta, regis domum auream
 cum hac contuleris, Nam illius
 quidem admiratio in magnificen-
 tia tantum consistebat: ars autem,
 vel pulchritudo, vel delectatio,
 vel proportio, vel concinnitas
 nulla respondebat, neque auro
 permixta erat: sed barbaricam

erat spectaculum, mera opulentia, & invidia spectantium, &
 felicitatis jactantia possessoribus: sed quod laudares, nihil illi ad-
 erat. Neque enim Arsacidis erat ulla pulchra ratio: neque res suas

εἰδὲ ἐφρόνιζον, εἰ ἐπαινίσσονται οἱ
 θιαταῖ, ἀλλ' ὅπως ἐκπλαγίσον).
 εἰ φιλόκαλοι γὰρ, ἀλλὰ φιλόπλου-
 τοί εἰσι· οἱ βάρβαροι. τύτῃ δ' οἱ-
 κὴ τὸ πάλῳ, καὶ βάρβαροις πι-
 νας ὀφθαλμοῖς, καὶ τῇ περισκηνέ-
 λαζοῖαν, ἢ βασιλικὴν μεγαλαυ-
 χίαν, εἰδὲ πίνῃ μόνον, ἀλλὰ σύ-
 φυνθῃ θιατῇ διόμβροι. καὶ ὅταν μὴ
 ἐν τῇ ὀψὲ ἢ κρείσσει, ἀλλὰ πρὶν
 λογιζομένους ἐκπλαγίσῃ τοῖς λεγομένοις.
 τὸ γὰρ τῇ κρείσσει πρὸς τὸ κρείσσινον ἀ-
 ποβλέπειν, καὶ λίσσιν δ' αὐτῆς ἐποθε-
 νότατον ἢ δόξῃ. καὶ τῇ ἡλίον ὑπερκύψαν-
 ται αὐτῶς ὑποδύμαζ, καὶ τῇ φωτὸς ἐμ-
 πίπλασθαι ἐς κρείσσειν, ἀναπνεύσαντες
 θυρῶν. καθ' ὃ ἐπὶ τῇ βλεπόντῃ
 ἐποῖεν οἱ παλαιοί, καὶ τὸ εἰ μὴ
 κὴ πρὸς τὸ πλάτος, καὶ ἀμφοῖν
 πρὸς τὸ ὕψος εὐνοῖαν, ἐπὶ φο-
 τισμῶν τὸ ἐλάττωρον, καὶ πρὸς ὥραν
 ἐκείνην εὐνοῖαν, πῶς ἐκ τῆς ταυ-
 τῆς πύξης, καὶ ἐπαίσιον ἀξία; ἐπὶ δ'
 θυμωμένον ἂν πρὶν τὸ εὐνοῖαν ἐν τῇ
 ἀμύρῳ τὸ ἀπείρητον, καὶ τῇ ἀ-
 κρόσσει τὸ ἀνιπλήττον, καὶ τὸ εἰ
 χρυσὸς ἐς τὸ ἀπείρητον σύμμετρον.
 ἀλλὰ μὴ πρὶν τὰς χρύσεας ἐπίφθη-
 νοι, ἀλλ' ὅποσον ἂν ἐγὼ καὶ σὺ
 φρονι, ἐκαστῇ, δόξῃ ἐπιστημό-
 τρον ἐργάσασθαι τὸ κρείσσινον, ἢ πρὶν
 τῇ δειρῇ λεπτῶς πρὶν ὅμως, ἢ πρὶν
 τῇ δακτύλῳ σφινδὴν εὐφορῶ, ἢ
 ἐν τῇ αὐτῇ ἐλλόβῃ, ἢ πόρῃ πρὶν,
 ἢ πρὶν τὸ ἀφίεναι τὴν κρήνην σπυ-
 σκα, πρὶν τῇ ἀμύρῳ πρὶν πρὶν
 θῆσαι, ὅσον τῇ ἐοικῇ ἢ πορφύρεα.
 αἱ δὲ γὰρ ἐκείναι, ἐκείναι αἱ ἀ-
 μύρῳ πρὶν αὐτῶν, ἐπὶ τῇ ἐοικῇ
 πρὶν ὅλῳ πορφύρεον, καὶ τῇ δειρῇ
 χρυσῇ πρὶν αὐτῶν, τῇ πολυτελεῖ
 θηρῶν τὸ ἐκαστῶν, ἐπὶ τὸ ἐνδόν

ad voluptatem ostentabant, ne-
 que curabant à spectatoribus lau-
 des, sed admirationem consequi.
 Non enim elegantiz, sed opum
 amantes sunt barbari. At hujus
 domus pulchritudo, non ad bar-
 baricos oculos, neque ad Persicam
 arrogantiam, aut regiam jactan-
 tiam comparata, non modò pau-
 perem, sed & ingeniosum specta-
 torem postulat: cui non solum in
 visu judicium, sed cujus æstima-
 tio verba sequatur. Nam quod &
 ad pulcherrimam dici partem res-
 picit (pulcherrima autem ipsius
 pars, & maximè amabilis, prin-
 cipium est) & solem emergentem
 statim excipit, & lumine ad fa-
 tietatem usque repletur foribus
 adaperitis: qua ratione sua templa
 condiderunt veteres, ut ea parte
 intuerentur: deinde quodd longi-
 tudo cum latitudine, & utraque
 cum altitudine justa proportionem
 consentiunt, & fenestraz libetæ,
 & ad quodlibet anni tempus bene
 comparatz sunt, qui hæc omnia
 non sint suavia, multaque laude
 digna? Præterea miretur quispi-
 am tectum, cujus pulchritudo
 nihil affectatum, elegantia nihil
 reprehendendum habeat, cui au-
 rum modicè ad decus sit additum:
 non autem ubi eo est opus im-
 modicè illitum: sed quantum, per-
 inde atque mulieri castæ & for-
 mosæ satis sit, ad pulchritudinem
 reddendam insigniorem, vel cir-
 ca collum tenue aliquod monile,
 vel circa digitum annulus gestabi-
 lis, vel pendentes ab auribus in-
 aures, aut aliqua fibula, vel tæ-
 quæ tantum pulchritudini appo-
 nit, quantum vestitui purpura. At meretrices, in primis quæ ex
 illis sunt deformiores, vestem purpuream totam, & cervicem
 auream facere solent, pellaciam hac magnificentia venantes, &
 quod

ras, & colorum pulchritudinem, diligentiam, & veritatem, cum compares. Nisi quòd illa deficiat.

quod pulchritudini deest, exter-
næ venustatis appositione solantes.
Arbitrantur enim suos lacertos au-
ro resplendentes, apparere nitidio-
res, & pedis incongruam figuram
aureo sandalio tectum iri, faciem-
que ipsam fore amabiliorem, si
cum re quapiam splendidissima
conspiciatur. Atque illæ quidem
hoc pacto. *Modesta verò mulier,*
auro quidem pro eo ac satis est,
atque solum ubi opus est, utitur:
suam verò pulchritudinem etiam
nudam ostendere non verebitur.
Proinde etiam hujus domus te-
ctum, imò potius caput, per se
quoque est formosum, auro au-
tem tantum est exornatum, quan-
tum & noctu stellis cælum, cer-
tis intervallis circumspendet, cer-
tisque interstitiis igni collucet.
Quòd si totum foret igneum, non
pulchrum, sed terribile nobis vi-
deretur. Cæterùm videre etiam
licet aurum hic haudquaquam o-
tiosum, aut delectandi duntaxat
gratia reliquo ornatui intersper-
sum esse: sed & fulgorem non in-
jucundum de se præbere, & to-
tam domum suo rubore velut infi-
cere. Quando enim lux diei inci-
dens applicatur, & cum auro com-
miscetur, communem splendo-
rem reddunt, duplicem ruboris
claritatem exhibent. Hæc qui-
dem sunt quæ ad fastigium, &
verticem domus pertinent, qui-
bus Homero aliquo laudatore esset
opus, qui illam vel celsitectam,
perinde atque Helenes thalamum,
vel refulgentem, velut Olym-
pum appellaret. Reliquum autem
ornatum, & parietum pictu-
, & uniuscujusque evidentiam, di-
n facie veris, & florido prato rectè
orefcunt, marcescunt, mutantur,

καὶ ἀλλάττεται, καὶ ἀπεβάλλει τὸ
 κάλλος, τὴν δὲ τὸ ἔαρ αἰεὶ δὴ, καὶ
 ὁ λευκὸν ἀμύχανον, καὶ τὸ ἀνδρὶ
 ἀθανάτου, ἀπὸ μοῖρας τῆς ὀφείας ἐφα-
 πτωμένης, καὶ ὀρεπομένης τὸ ἥδον τῆς
 ὀρεπομένης. τὰ δὲ ποσῶν, καὶ
 πεισῶν, πῶς οὐκ ἀνὰ ὁδοὺν βλέπων,
 ἢ πῶς οὐκ ἀνὰ ὁδοὺν μνηστὴρ καὶ ἀνδρῶν
 τῶν δυνάμεν ἐν αὐτοῖς λέγειν, εἰδὼς
 αἰχιστὸν ἐν ἀπολεφθῆναι τῆς ὀρωμι-
 ναν; ἐπαγωγῶν γὰρ πῶς ἡ ὄψις τῆς
 καλῶν. οὐκ ἐπὶ ἀνθρώπων μόνον,
 ἀλλὰ ἐπὶ πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις ὁμοίως ὁρᾶ-
 μαι καὶ περὶ τοὺς πεδῖν, καὶ μελαγχρῶν,
 περὶ τοὺς διὰ τοὺς πεδῖν βασιλῆας, καὶ
 ἡρώων, καὶ τοὺς πεδῖν πᾶσι, καὶ μη-
 ἀντικυπῶν τῇ ὁπλῇ. ἀπαντὶ γὰρ
 τότε χρῆται τῶν ὀρωμῶν. καὶ ὅλον
 ἐπιδὼς αὐτὸν τῶν τάχων, ἀμειλλᾷται
 καὶ πρὸς τὸν πεδῖν τὸ κάλλος. ὁ δὲ
 ταῦτα, ἥρως ἀρχομένης, πρὸς λε-
 μῶνα πᾶσι ἐλθὼν, ὅποτε καὶ τὰ
 ἀνδρῶν πρόσωπα, ὅσοις ποσειδῶνα μόνον,
 ἀλλὰ καὶ ὡς ἀνὰ εἰποι πῶς, ἀνδρῶν
 πρὸς, καὶ τὰς βασιλῆας καὶ περὶ τοὺς
 τότε καὶ ὅπως ἐκπύσας τὰ πᾶσι
 ὅπως, καὶ ἀναδείξας τῶν ἡλίων, καὶ
 τῶν ἡρώων ἐκείνων, καὶ πάντων αὐ-
 τῶν ἀνδρῶν, ἐπιδείκνυται τὰ ἀν-
 δρῶν τὰ αὐτῶν, καὶ τὸ ἔαρ τῆς πᾶσι
 ὡς, ὡς αὐτοὶ προσηλῶν τῶν
 λευκῶν ἐς τῶν ἀμειλλῶν. ἐπισπρί-
 φει γὰρ αὐτοὺς, καὶ ἀνδρῶν, καὶ
 ἐκπομπῶν τῶν καλλῶν. ὅτε δὲ καὶ
 περὶ τοὺς πεδῖν φαίνεται πρὸς τῶν
 αὐτῶν, ἀλλὰ τοῖς αὐτοῖς τῶν ὡς
 μάτων, καὶ μετὰ αὐτοῖς ἡρώων,
 καὶ πρὸς ἑπὶ τοὺς ὡς ὡς ὡς
 τρεπομένης, πᾶσι δὲ αὐτὸ μάλιστα
 ἐπὶ τῶν κύκλων, ὡς ἐπὶ ἀκροῖς ἐλθὼν
 πᾶσι περὶ τοὺς, ἡρώων τινῶν ἐκείνων
 ἀνδρῶν. ὁ γὰρ πᾶσι χαλκῶς ὡς,

quarum quamlibet quasi irides quædam circumstant. Nam qui ante

& abjiciunt pulchritudinem. Sed hoc verperpetuum, & pratum nunquam marcescens, & flos immortalis: ut pote solo visu hæc tangente, & eorum quæ carpuntur, suavitatem decerpente. Proinde quis tantarum, taliumque rerum aspectu non delectetur: aut quis non experat, etiam præter facultatem inter ea orationem habere, cum sciat turpissimum esse à visis superari? Maximam enim alliciendi vim habet aspectus pulchrorum, non erga homines solum: sed & equus, opinor, libentius currat per campum pronum, & mollem, placidè gressum capientem, & sensim pedicedentem, neque ungulæ resistentem. Toto igitur tunc utitur cursu, totumque se ipsum tradens celeritati, certat etià cum campi pulchritudine. Pavo autem incunte vere, ad pratum aliquod accedens, quando & flores prodeunt, non amabiliore modò, sed, & ut ita dicam, floridiores, & colore puriores: tunc ipse quoque extensis pennis, iisque soli ostensis, & sublata cauda, & circumquaque expansa, suos etiam flores ostentat, & ver pennarum, ac si ad hoc certamen à prato provocetur. Quare se ipsum convertit, & circumagit, & pulchritudine gloriatur: quando videlicet etiam admirabilior apparet ad splendorem solis, variantibus se coloribus, & sensim in alios atque alios transcurrentibus, aliamque formæ speciem recipientibus. Accidit autem hoc potissimum in circulis, quos in summis alis habet,

vi-

τὸ τοῖον ἰγκλίνας· ὁλίγον, χρυσοῦς
 ὤρη. Ἐπὶ τὸ ὑπὸ τῆς ἡλίου κυανω-
 γίης εἰ σκιαδεῖται, χλοαυγίης ἐστίν.
 ὅτε μεταχρυσμεῖται πρὸς τὸ φῶς ἢ
 πῶς ἴσως. ὅπ μ ᾧ ἢ ἢ παλατῆα
 ἰκνήνῃ προσκαλίσεσθαι, καὶ εἰς ἐπι-
 θυμίαν ἐπιτάσσεται οὐ θαλάττην φα-
 νείσθαι, ἴσως, καὶ μὴ εἰπεῖν. ὅτε εἰ
 πάντες πασι ἐπιρώτης, καὶ ἀπειρο-
 πάως πρὸς εἶν, πάντως ἀνὴρ ἐλθέσθαι
 ἢ αὐτὸς ἰμῶσθαι, ἢ ὡς ἀπολύσθαι,
 καὶ πάλιν ἀπὸ τῆς γῆς ἀπασσάσθαι, καὶ
 μέγιστα εἰ βλίπτει τὴν μὴ αὐτῶν,
 καὶ φῶς ἐκβαλεῖσθαι τὴν ὁρὴν,
 τὴν ἢ ταῦτ', προσσηῶς πρὸς, ἢ λείας
 ἐπὶ ἀκρῶν ἡρέμα διοικισαίνεσθαι τῇ
 κυμαίνων. καὶ τοῖσι ἢ τῶν δὲ τῶν οἰ-
 κῶν τὸ καλὸν ἰκνήνῃ ἢ παρορμησθαι
 εἰς λόγους, καὶ λέγειν ἢ ἐκείνην, καὶ
 πάντας πρὸς οὐδὲν ἀδικεῖσθαι ὡς ἀ-
 σκόμεσθαι. ἰγὼ μὲν δὴ ταῦτοις πᾶσι
 μὲν, ἢ ἢ πῶς πῶς, καὶ εἰς τὸ
 οἶκον ἐπὶ λόγοις παρεληλυθῆαι ὡς ἀ-
 πὸς τῶν, ἢ σιρῆν τῶν καλῶν
 ἐλκόμεν, ἐλπίδα ἢ μικρὰ ἔχον,
 εἰ ἢ πῶς ἢ μὴ ἀμφοῖν ἢ οἱ λό-
 γοι, καλὸς αὐτὸς φανείσθαι, κα-
 τὰ τῶν ἢ ἢ καλῇ κερσισμῶν.
 ἐπὶ δὲ πρὸς οὐκ ἀγνοῖν λόγους,
 ἀλλὰ ἢ πᾶσι γινώσκον, ἢ ὡς φησι,
 καὶ μετὰ μὲν λίγνους ὑπὲρ κῆ-
 ρος, καὶ ἀφ' ἧς πῶς ἐκείνῳ τὴν ἢ.
 καὶ ἐπειδὴ πῶς πῶς, οὐκ ἀληθῆ
 ταῦτα λέγειν φησι με, ἀλλὰ γινώ-
 σκειν, εἰ φάσκοιμι ἐπιτηδεύον-
 τας εἶναι πρὸς λόγων ἐπίδειξιν οἶκον
 καλόν, καὶ φῶς, καὶ χρυσοῦς κερ-
 σισμῶν. αὐτὸ γὰρ πᾶσι γινώσκον ἀ-
 ποδεικνύει. μέλλον ἢ εἰ δοκεῖ, αὐ-

visus est aureus: mox inclinante
 se paululum illo, aureus conspi-
 citur: & rursus quod ad solem
 cæruleum apparuit, si obumbretur,
 viride videtur: sic ad lucis
 mutationem mutatur pennarum
 ornatus. Quodd autem & mare
 idoneum est ad provocandum, &
 ad cupiditatem concitandam,
 quando tranquillem apparet, ipsi
 scitis, etsi non dicam: quando-
 quidem etsi quis procul in conti-
 nenti habitet, sitque navigationis
 imperitus, nihilominus & ipse
 illud ingredi cupit omnino, &
 circumnavigare, & procul à terra
 in altum trahi, in primis si au-
 ram videat, velum à tergo leniter
 prolequentem: navem autem
 placideque ac læviter per sum-
 mos paulatim fluctus labentem.
 Proinde etiam hujus domus pul-
 chritudo idonea satis est ad provo-
 candas orationes, & excitandum
 dicentem, cumque modis omni-
 bus reddendum celebrem. Itaque
 his credo, & jamdudum persua-
 sus sum, & in domum dicendi
 gratia ingressus sum, pulchritu-
 dine ipsius veluti rhombo, aut Si-
 rene tractus: spem haud exiguam
 habens, etiamsi antehac oratio-
 nes meæ deformes fuerint, pul-
 chras visum iri, perinde ac veste
 aliqua pulchriore exornatas. Cæ-
 terum altera quædam oratio haud-
 quaquam ignava, sed valdè ge-
 nerosa, ut ait, inter loquendum
 me interpellabat, & sermonem
 ipsa

τὸς παρελθὼν ὁ λόγος ὑπὲρ ἰαν-
 τῶ, καὶ τὰς ἐν δικασταῖς ὑμῖν, ἐί-
 πατω ὅπῃ λυσιστελεστὴν ἡγήσεται τῷ
 λίγῳ δὲ τίλειαν οἶκον, καὶ ἀμφο-
 φῖαν. ἐμὲ μὲν ἀκηρύξατε ἤδη λίγῳ-
 ῦς, ὥς ἐδὲν δόμου δις παρὰ τῷ
 αὐτῶν εἰπεῖν. οὐδὲν, παρελθὼν ἡδὴ
 λίγῳ, καὶ ὡς σιωπήσομαι, καὶ πρὸς
 ἀλλοίους αὐτῷ μεθεστήσομαι. ἄνδρες
 ταῖσι δικασταῖς φησὶν ὁ λόγος, ὁ μὲν
 προεῖπεν ῥήτωρ, πολλὰ δὲ μεγάλα
 περὶ τῷ οἴκῳ ἐπήρσει, ἔτι ἰαυτῷ λό-
 γου ἐκόςομαι. ἐγὼ δὲ τοσούτων δύνω ψό-
 γων αὐτῷ διεξιλέοσθαι, ὥς ἐ-
 πὶ τῷ ἐκείνου ἀφελεικμῶν προ-
 αήσῃ μοι δοκῶ. ὅσα γὰρ αἰ ὑμῖν
 καλλίστη φανήσεται, τοσούτῳ ὑπονο-
 ῶς τῷ ὁ λόγος ἡρεῖα διεξιχέ-
 σθαι καὶ πρῶτον γὰρ ἐπειδὴ γυναι-
 κῶν, καὶ ἡρώς, καὶ χρυσὸς ἐκείνῳ
 ἐπισημῶσι, καὶ μοι ἐπιτέψαται
 χήμας τῷ ἀφελεικμῶν. φησὶ γὰρ
 αἰ ἡ γυναῖξ ἡ καλὴ ἐχ' ὅπως συλ-
 λαβεῖται εἰς τὸ ἀμφοτέρω, ἀλ-
 λά καὶ ἐκείνῳ τῷ ἡρώς τῷ πα-
 λῶν, ὅποτα τῷ ἐκείνῳ ἐκεί-
 νῳ ὑπὸ τῷ χρυσῷ καὶ τῷ λίγῳ τῷ
 πολυπλῶν ἐκπληγῶν, αἰνῶν ἐκεί-
 νῳ ἡ ἡρώς, ἡ βλίμμος, ἡ δι-
 κῶν, ἡ πῆχυν, ἡ δακτυλόν. ὁ δὲ,
 ταῦτ' ἀφ' ἑαυτοῦ, εἰς τῷ σκεδῶν, ἡ τῷ
 σκῆπτρῳ, ἡ τῷ ὄρμῳ, ἡ τὸ ψέλ-
 λον ἀπεδέδειξεν, ὥς ἀχθῶν αἰ εἰ-
 κῶν παρορμηθῇ, ἀφ' ἧς τῷ ἡρώς,
 ὅσα ἀγρίων χολῶν ἐκείνῳ αὐτῷ τῷ
 φησὶν, ἀλλὰ πᾶσι τοῖς αὐτῷ ποιη-
 ρῶν τῷ ἡρώς. ὅσα ἀνείκελ οἶκον
 παρὲν καὶ τῷ ἐκείνῳ ἡρώς ἐργαῖς λό-
 γος διεκλύομαι. λαυρῶν γὰρ ἐκ τῷ
 μεγάλῳ τῷ καλῶν τὸ λεχθῆν, καὶ
 ἀμφοτέρω, καὶ σωμαρπῶνται,
 καὶ περὶ εἰς λύχον πρὸς εἰς πυρκαϊῶν
 μεγάλῳ φέρων ἐκείνοι, ἡ μύρ-

ipsa pro se prodiens oratio, tan-
 quam apud iudices vos, dicat
 quatenus vilitatem, & deformi-
 tatem domus putet esse dicenti
 conducibiliorem. Equidem me
 jam audivistis: proinde nihil opus
 est ut bis eadem de re dicam. Ille
 verò prodiens verba faciat, & ego
 tacebo, & aliquantisper ipsi lo-
 cum dabo. Proinde, viri iudices,
 inquit oratio, Orator ille qui
 prior verba fecit, multis magnif-
 que laudibus hanc domum evehit,
 suaque oratione ornavit. Ego ve-
 rò tantum abest, ut illam vitupe-
 rare velim, ut etiam ea quæ ab
 illo prætermissa sunt, addenda
 mihi putem. Nam quò pulchrior
 illa vobis apparuerit, eò magis
 contraria dicentis usui ostendetur.
 Ac primum quidem, posteaquam
 mulierum, & ornatus, & auri
 mentionem ille fecit, mihi quo-
 que permittite ut hoc exemplo u-
 tar. Nam aio mulieribus formo-
 sis non modò nihil conferre ad
 pulchritudinem ampliorem red-
 dendam, ornatum illum multum:
 sed contrà adversari potius, quan-
 do eorum qui fortè aspiciunt u-
 nusquisque auro & gemmis pre-
 tiosis obtupefactus, pro eo quòd
 laudare vel colorem, vel vul-
 tum, vel cervicem, vel cubitum,
 vel digitum debebat, relictis his
 ad sardium, vel smaragdum, vel
 monile, vel armillas respicit: ut
 ob id meritò illa neglecta dolere
 possit, spectatoribus otium non
 habentibus laudandæ illius pro-
 pter ornatum, sed obiter dunta-
 xat ipsam intuentibus. Quod ne-
 cessè est opinor ei accidere, qui
 inter tam pulchra opera habet orationem. Latet enim in magnitudine
 pulchrarum rerum, quod dictum est, obscuraturque & abripitur:
 perinde ac si quis lucernam in magnum rogam injiciat, aut formi-
 cam

μαρτυρῶν ἐπὶ ἐλπίσιν, ἢ καὶ ἐν
δικτύοις. τὸ γὰρ φυλακτικὸν τὸ
λέγονται. καὶ αὖτις γὰρ ἐν τῇ
φασὶν αὐτῶν ἐπιβραβεύεται, ἐν ὅ-
πως ὁφθαλμοί, καὶ ἡ χεὶρ οὐκ ἀ-
νέφθηται, καὶ ἀνέφθη, καὶ
ἀνέφθη. μὴ δὲ ἰπποκλύτῃ τῶν
βοῶν, οἷον π ἐν σπληνίῳ ὅρα τὸ αὐ-
λόν, εἰ σωαυλοῖεν, ἢ τὸς κελου-
στὰς ἢ ἡλατῆς, ὅπου αὖτις κύμα-
ται ἢ ἐπὶ αὐτῇ τῇ εἰρήσῃ ἡλα-
σιν. ἐπικρατεῖ γὰρ ἡ μεγαλοφασία,
καὶ καὶ αὖτις τὸ ἦτον. καὶ μὴ κα-
κίνο, ὅπερ ἔφη ὁ ἀνέδικος, ὡς ἄ-
ρα ἐπικρατεῖ ὁ καλὸς οἶκος τὸ λέγονται,
καὶ αὖτις μὴ πρὸς τὸν ὁφθαλμὸν
ἐμὸν δακρῖν, τὸ ἐκαστὸν ποιεῖν. ἐκ-
πλητῆς γὰρ, καὶ φασὶν, καὶ τὸ λο-
γισμὸν ἀφ' ὧν τῇ, καὶ διελόπερον
ἐργάζεσθαι ἐνθυμῶν ὡς ἀπάντων
εἰν αἰχισίῃ ἐν ὁφθαλμοῖς χεῖρ μὴ
ὁμοῖος φαίνεται τὸς λόγους. ἐλγ-
χον γὰρ ἄτις γὰρ ὁ φανερώται, ὡ-
στε αὖτις πρὸς πρὸς πρὸς πρὸς
ἐνδύς, ἐπικρατεῖ φασὶν πρὸς τὸ ἄλ-
λον, ἐπικρατεῖ αὖτις διελόπερον
ἐκαστὸν. τὸ δὲ μὴ δακρῖν λογισ-
μῶν ἐν ὅτ' ὁμοῖος ῥήτωρ ἐκεί-
νῳ, ὁμοῖος ἐλάττω φρονέσθαι,
μὴ δὲ καὶ πρὸς πρὸς αὐτῶν φασὶν
ἐκαστὸν ἐπικρατεῖ, ὡς αὐτῶν τὸ
δεξόπερον φαίνεται τὸ λόγους τὸ καλ-
λόν, ἐν τὸ αὖτις τὸ ὁμοῖος
ἐκαστὸν. ἄλλως πε, ἀνάκνη πρὸς
καὶ τῶν ὅτ' ἐλάττω αὐτῇ ἀφ-
νοῖα ἀχολεῖα τῶν τῶν ἡμῶν, καὶ
τὸ φρονέσθαι τὸ ἀκριβὲς ἐκαστὸν, τὸ
ὅφθαλμος ἐπικρατεῖ, καὶ πρὸς αὐ-
τῶν καλλύσθαι, καὶ πρὸς λόγους
οἰχίον ἐκαστὸν. ὡς πρὸς μηχανῇ
μηδὲ πρὸς πρὸς ἐλάττω ἐκαστὸν αὐτῶν
τὸ ψυχῆς ἀφ' ὧν τῶν τῶν
ὁμοῖος ἐκαστὸν. ἐν γὰρ λέγονται ὅτι
καὶ οἱ περὶ αὐτῶν, καὶ αὖτις

cam in elephante vel camelo
ostendat. Proinde hoc dicenti
est evitandum. Præterea & vocem
ipsam turbat, qui in adeò vocali,
& resonante domo dicit. Nam illa
respondet, & ex adverso resonat,
& contradicit: imò etiam dicen-
tis vocem obruit: quale quiddam
& tuba facit tibiz, si pariter in-
fidentur: aut hortatoribus mare,
quoties illi ad fluctus strepitum
remigationi accinere volunt. Vin-
cit enim magnitudo vocis, idque
supprimit quod minus est. Quin-
etiam illud quod dixit adversa-
rius, dicentem à pulchra domo
excitari, & alacriorem reddi,
quantum mihi videtur, contrà se
habet. Obstupefacit enim & ter-
ret, & rationem conturbat, &
timidiorem reddit, cogitantem
nihil esse turpius quàm in specioso
loco similem quoque orationem
non apparere. Index enim profe-
ctò iste omnium manifestissimus
est, non aliter ac si quis armatu-
ram pulchram induat, deinde an-
te cæteros fugiat, notabilior cùm
sit meticolius ex armis. Quod
cùm perpenderit ille apud Ho-
merum orator, videtur mihi
minimam formæ curam habuisse:
quin magis homini prorsus im-
perito seipsum assimulasse, quò
majori admirationi foret orationis
ipsum pulchritudo, ex illa cum
deformitate facta collatione. Præ-
terea omnino necesse est, dicen-
tis ipsius mentem circa intuitum
detineri, & cogitandi diligentiam
languescere visu superante, & ad
se vocante, neque orationi in-
cumbere permittente. Quare fie-
ri non potest quin is deterius di-
cat, animo circa eorum quæ vi-

dentur laudes occupato. Nam omitto dicere, eos qui adsunt, &
ad

τῶν ἀκρόασι παρηληλυθότες, ἐπι-
 θάντες τῷ τοιαύτῳ οἴκῳ παρέλθωσι,
 ἀντὶ ἀκροατῶν ἡσυχῇ καθίστανται.
 καὶ ἔχ' ἔτι Δημόδοκος, ἢ Φήμιος,
 ἢ Θάμυρις, ἢ Ἀμφίον, ἢ Ὀρφεύς
 πρὸς λέγων ἐστίν, ὥστε ἀκροασάμεν τῶν
 ἀλγίστων αὐτῶν δὴ τῇ θείᾳ. ἀλλ'
 ἂν ἕκαστος ἐπιθεῖν μόνον ὑπερβῇ τῇ
 εὐδῳ, ἀφ' ὧν τῶν καλλῶν ὡς οὐχ οὐκ
 λογισμὸν κείνῳ, ἢ ἀκροασάμεν ἀλλ'
 εἰς τῶν δόξαν αἰσίου τοῖσιν. ὅλῳ
 ὅς πρὸς τοῖς ὁρμητοῖς ἐστίν, εἰμὴ τῷ
 χεῖρ πρὸς παντὸς τυφλὸς ὢν, ἢ ἐν
 νυκτὶ ὡς ἢ ἐξ Ἀρείου πάγου βε-
 λῆ πεισθεῖ τῶν ἀκρόασι. ὅππῃ γὰρ
 ὡς ἀξιομαχὸν λόγων ἰσχύος ὅψ' ἀν-
 παρῶντα, καὶ ὁ σιγῶν μῦθος
 ὡς ἀπὸ τοῦ, τῶν ὡς τῇ γρηγορίᾳ δι-
 ὅσῃ ἂν. ἐκείνῳ μὲν γὰρ ἐκείνῳ
 πρὸς ὡς ἀπὸ τοῦ, μετὰ δὲ ὡς, καὶ
 πρὸς ἀπὸ τοῦ τοῖς ἀσφασι. καὶ κα-
 πρὸς ἀπὸ τοῦ, ἐπὶ πολὺ κατὰ χεῖρ.
 καὶ ὅλῳ, τὸ ἔργον αὐτῶν ἐδίδου
 πρὸς ἀπὸ τοῦ, καὶ πρὸς αὐτῶν
 καὶ περὶ πρὸς, καὶ ὡς μέγας πα-
 ρηκας. τὸ ὅς τῇ γρηγορίᾳ καὶ ὡς,
 ὡς βραδύτατον πρὸς, καὶ πρὸς κα-
 ρηκας τῇ ψυχῇ ὁμιλῶν, ὡς
 ἐκείνῳ πρὸς ὁμιλῶν, καὶ ἀπὸ τοῦ
 ὡς ὅς μῦθος βραδύτατον, καὶ λέγεται,
 λέγειται ὡς ὁμιλῶν δὴ τῇ γρηγορίᾳ.
 ὡς ὅς ὡς ὡς, ὡς πρὸς λόγων ἐπὶ
 πρὸς ὡς, μικρὸν ὡς ὡς, ὡς
 πρὸς ὡς ὡς ὡς ὡς, καὶ ὡς
 ὡς ὡς ὡς τῇ ὡς, ὡς ὡς τῇ ὡς
 τὸ πρὸς. καὶ ὡς πρὸς ὡς ὡς
 πρὸς τῇ ἀπὸ τοῦ, ἢ τῇ νυκτὶ ὡς
 πρὸς πρὸς, μετὰ δὲ ὡς ὡς πρὸς
 πρὸς τῇ πρὸς ὡς, εὐ οὐδ'
 ὡς ἐπὶ ἐκείνῳ μετὰ δὲ ὡς ὡς ὡς
 πρὸς, μετὰ δὲ πρὸς ὡς πρὸς
 πρὸς ὡς πρὸς. ὡς ὡς πρὸς πρὸς
 πρὸς ὡς ὡς ὡς ὡς ὡς ὡς.

beat, inter canendum autem pavonem tacentem demonstrat,
 satirico, quod ad hunc transiturus sit animus, longum valere ius-
 sis illorum canticis: adeo ineluctabilis videtur esse voluptas, quæ
 visu

ad auscultandum assumpti sunt,
 quum in huiusmodi domum ve-
 nerint, ex auditoribus fieri spe-
 ctatores. Nec orator ita est De-
 modocus, aut Phemius, aut
 Thamyris, aut Amphion, aut
 Orpheus, ut avellere cogitation-
 es illorum à spectando possit.
 Sed ut quisque ipsum modò limen
 transcenderit, multa pulchritu-
 dine circumfusus, orationis illius
 aut recitationis, ne principium
 quidem exaudire videtur: sed to-
 tus in spectando veriat, nisi
 quis fortè omnino cæcus fuerit,
 aut noctu velut Arcopagi Senatus
 solet, ad auscultandum venerit.
 Nam quod verborum vis longè
 inferior sit, quàm ut cum visu cer-
 tare queat, Sirenium fabula cum
 illa de Gorgonibus comparata, fa-
 cile docuerit. Illæ enim mulce-
 bant quidem præternavigantes ca-
 nendo, atque ad blandiendum car-
 minibus: & ad se delatos aliquan-
 diu detinebant, & in summa,
 res ipsa mora quadam opus habe-
 bat: atque interim eas quispiam
 est prætervectus, & inaudito can-
 tu præteriiit. At Gorgonum pul-
 chritudo, ut quæ violentissima
 esset, & partibus animæ in maximè
 faucibus obversaretur, statim
 obtusefaciebat, & mutos reddebat
 aspicientes: & fabulæ placet, &
 fertur, in lapides ilico præ admi-
 ratione convertebantur. Quam-
 obrem & illa quæ de pavone pau-
 lò antè dixit, ipsa pro me dicta
 existimo. Nam & illius inaspe-
 ctu, non in voce delectatio est:
 juxta quem si quis vel lusciniam
 vel cygnum statuatur & canere ju-
 beat,

τιμῇ, καὶ θεοφειά πᾶσι, ἐκπι-
πληγμένοι τὸ ἔργον. οἱ μὲν, ὡς περ
βοῶσι. οἱ δὲ πῆρες. ὅπῃ φύγῃσι,
ὠρεδλίπῃσι. σιμὸν δὲ π ὁ χα-
φῶς ἐπειρήσει, τὸ μὲν ἀσιβὺς τ' ἐπι-
χειρήσεως διέξας μύθῳ, καὶ ὡς ἤδη
πεπληγμένοι ὠρεδλίπῃσι, ἐμφο-
δύοντες ὃ τὸν νηοδόχον. ἐργασί-
μῳ τῷ δ' μοιχῇ φόνῳ. Μετὰ ὃ
τῷ τῷ, ἥος ἐπὶ εὐμορφῷ, καὶ μοι-
ρεῖται ὡρεδλίπῃσι, ἐμφοδύοντες πῆ
ο Βορέας ἐπὶ πτοχῇ καὶ φῶς, ὡς
ἀνέχῃ λαγῶν, καὶ ὡρεδλίπῃσι τ' κύ-
να. ὃ ὃ, πηδιστῶν ὡρεδλίπῃσι
τὸν εἰς τὸ ὑψῶς. καὶ Ἀπόλλων πα-
ρεῖται, μοιχῇ, πτοχῇ ὡρε-
φῶν, καὶ τῷ παιδὶ παίζοντι, καὶ
πτοχῇ τῷ καὶ. ἐπὶ ὃ τῷ τῷ,
ὃ Περσεὺς πᾶσι τῷ ὡρεδλίπῃσι
ἐμφοδύοντες πτοχῇ, καὶ ἡ Μίδεσσα π-
μοιχῇ τῷ πτοχῇ, καὶ Ἀθηνᾶ
σκέπῃ τ' Περσῇ. ὃ ὃ τῷ μὲν
τόλμῳ ἔργῳ, τὸ ὃ ἔργῳ ὡρε-
δλίπῃσι τῷ εἰκόνα. εἶδε γὰρ τὸ ὡρε-
σιμῳ τ' ἀληθῆς ὡρεδλίπῃσι. Καὶ ὃ τ'
μῆστι πτοχῇ, ὡρεδλίπῃσι τ' ἀνέχῃσι, Ἀ-
θηνᾶς πτοχῇ πτοχῇ. ἡ ἥος, λίθῳ
λῶσι. τὸ ὡρεδλίπῃσι, ὡρεδλίπῃσι
ἐμφοδύοντες πτοχῇ, ὡρεδλίπῃσι
πτοχῇ Ἀθηνᾶς, ὡρεδλίπῃσι αὐτῇ γε, ἀλ-
λὰ ὡρεδλίπῃσι. πᾶσι ἡ φῶς αὐτῇ
τῷ δῶσι πτοχῇ, ὡρεδλίπῃσι τῷ
τ' δῶσι, ἔργῳ τῷ γένε. Τῷ τῷ
ἐπὶ πτοχῇ πτοχῇ πτοχῇ, ὡρεδλίπῃσι
φῶς. ὡρεδλίπῃσι τῷ Κηδονίῳ,

jacet. Ac totum famulitium hoc
facinore obstupefacti, alii clama-
re videntur, alii qua parte fugiant,
circumspiciunt. Porro pictor ho-
nestum quiddam excogitavit, qui
quod impium in hac re fuit, id
ostendit solum, & quasi jam
actum prætercurrit: sed adole-
scentes in cæde adulteri immo-
rantes exprimit. Post hæc autem
Deus est formosus, & venustus
adolescens, amatorum quod-
dam ludicrum. Branchus puta in
rupe sedens tenet leporem, & al-
ludit cani: qui in sublime videtur
ipsi insulturus: astans autem A-
pollo ridet, & utroque delecta-
tur, & puero ludente, & cane
saltum meditante. Præter hæc
Perseus, iterum quæ ceti cædem
præcesserunt, aggrediens, & Me-
dusæ caput amputans, & Minerva
Perseum protegens. Atque hic qui-
dem facinus jam peregit: factum
autem ipsum in clypeo nondum
vidit, Gorgonis videlicet imagi-
nem: cum veri aspectus poenam
nosset. In medio autem pariete,
ex adverso januæ, Minervæ est
templum: & Dea ipsa candido ex
marmore: habitus non est mili-
taris, sed qualis fuerit pacem a-
gentis bellicæ Deæ. Deinde post
hanc alia Minerva, non hæc
quidem marmorea, sed picta:
quam Vulcanus amans insequitur,
ipsa autem fugit, & ex ea per-
cutione Erichthonius nascitur.
Cæcus Orion Cedalionem portat,
qui

Hanc sequitur vetus alia pictura.

[ὡρεδλίπῃσι τῷ Κηδονίῳ] Quia hæc fabula non est vulgo nota, non erit
credo ingratum meo lectori, si aliquid de ea dixerō. Orion ab Oenopione, quā
in Chio regnabat, excæcatus & in littus maris expositus, Cedalion puerum
fabrum rapuit, & humeris impositum eo ductore usus est, ut ad orientem solem
ab eo duceretur, ubi solis calore visum recepit. Naxius autem fuit, & ei Iuno
Vulcanum tradidit, ut fabrilē artē eum doceret. De eo Eustathius ad Iliad. 8.
&c

πρὸς ὃ τ' ἀπάντων, αὐτὸς π' ἐμοί, καὶ πᾶσι τοῖς ἐμοῖς. Ἐγὼ καὶ μοί π' ἀγαθὸν ἰδοὺ προσημερίσεν ὁ θεός. σκεῖθ' ἄνθρωπε, ὃ καὶ ἐμαυτὸν, εἰς σωτηρίαν ἤλθης. εἰς τὸ εἶναι τὸς θεὸς ἀνδρὶ παρὲς παιδείαν ἔχοντι, ταῦτα προστάσσοντάς κ' ἐλθέειν π' προσφίρην σοι τ' ἄλλοι τ' τέχνης. ταῦτά τ' ἐν αἰσιν ἄλλω νομιζόντων γὰρ τ' ὧν γινεσθίων ἡμέραν, δίδωμι σοι τὸς ἰσορρυθμούς εἰς μακροὺς χρόνους ἀφικέσθαι ἐν ὑγαινῇ τῇ ψυχῇ, ἔολοκλήρῳ τὸ σώματι. καὶ γὰρ ἂν ἔθελον ἡλιόθεν π' σοι ἐκ τῆς συζέσεως διπλῶν. τὸ μὲν, ὁ θυμὸς π' εἰς ἀγαθὴν, καὶ αὐτὸν ἐπιμήκιστον δύνασθαι βιάσθαι, τὸ δὲ διδασκαλίᾳ π' ἐκ ὠφελειμμάτων, εἰ ἐπιγνοίης ὅτι οἱ μάλιστα ἰαυτῶν ἐπιμέλειαν ποιησάμενοι καὶ π' σώματι, καὶ π' ψυχῇ, οὗτοι ζῆεις μακρότατον χρόνον ἤλθον, οὐν ὑγίαια παιπτεῖ. Νέστω μ' ἐν τ' σφωτάων τ' Ἀχαιῶν, ἐπὶ τοῖς ὠφελειμαῖς ἡμεῖς Ὀμήρου λέγεται. ἐν σωτήρη ἡμῶν γυμνασμοῦν ἄριστος ἔστι ψυχῇ, ἔστι σώματι. καὶ Τειρεσίῳ δὲ τ' μάντι, ἡ τραγωδία μέχρις ἐξ ἡμεῶν ὠφελειμμάτων λέγεται. πιθανὸν δὲ αἰετὶ ἀνδρὰ θεοῖς ἀνακείμενον, καὶ κατὰ τὴν διαίτην χρωμάτων τ' Τειρεσίῳ, ἐπιμήκιστον βιάσθαι. καὶ ἡμεῖς δὲ ὅλα μακροχρόνια ἰσορρυθμῶν διαίταν, ὡς περ Ἀιγυπτίῳ οἱ καλὲς ἄνθρωποι ἰσορρυθμῶν. Ἀσυρίαν δὲ, ἔστι Ἀσσύρων, οἱ ἐξηγῆται τ' κύων. Ἰνδοὶ δὲ, οἱ καλὲς ἄνθρωποι βραχυμαῖς, ἄνδρες ἀκριβοῶς φιλοσοφία χρολάζοντες. καὶ οἱ καλὲς ἄνθρωποι ἡ μάγοι, ἡμεῖς τὰ μαθητὰ, καὶ θεοῖς ἀνακείμενον, περὶ τε Πέρσας, ἔστι Πάρθους, καὶ Βάκτροις, καὶ Χωρσμοῖς, ἔστι Ἀρείοις, καὶ Σάκαις, καὶ Μηδοῖς, καὶ ὠφελειμαῖς.

quos Magos vocant, genus illud fatidicum, Diisque sacrum, apud Persas, Parthos, Bactrios, Chorasimios, Arcos, Sacas, Medos, & ple-

hominum, tum præ cæteris, mihi meisque omnibus. Nam boni quidpiam mihi præsignificare videbatur Deus. Consideranti autem apud me, venit in mentem, verisimile esse Deos mihi in liberalibus disciplinis vertanti præcepisse, ut profectum ex artibus ingenius donum tibi offerrem. Ratus itaque hanc esse auspiciatissimam tuorum natalitiorum diem, eos tibi do, quos ad longam senectutem sana mente, & integris corporis viribus pervenisse memorix proditum est. Etenim ex hoc libello duplicem utilitatem percipere possis: unam, animi alacritatem bona spe concepta, fieri posse ut quam diutissime vivas: alteram, institutionem ab exemplis, si comperias, eos qui maximam sui curam habuerunt, cum corporis, tum animi ratione, ad summam senectutem cum perfecta sanitate pervenisse. Homerus igitur Nestorem Achivorum sapientissimum vitam tribus sæculis produxisse dicit: quem nobis & animo & corpore optime exercitatum commendat. Et Tiresiam vatem poetæ tragici ad sex usque ætates ævum prorogasse perhibent. Credibile autem est virum Diis sacrum, & puriori victu ratione utentem Tiresiam, longissima vita fuisse functum. Quinetiam tota hominum genera propter victu rationem diu vixisse memorantur: cujusmodi fuerunt apud Egyptios sacri scribæ: apud Assyrios, & Arabas, fabularum interpretes: apud Indos Brachmanes, accurate Philosophiæ studiis vacantes. Præterea

πολλοῖς ἄλλοις βαρβαροῖς ἱρρωμένοι
 τί εἰσι, καὶ πολυχρόνιοι, ἀλλ' τὸ
 μαγικὸν ἀφαιτῶμενοι ἐ αὐτοῖς ἀ-
 κελεύεσθαι. ἦδη δ' ἐ ἴδην ὅλα μα-
 κροβιῶτα, ὥσπερ Σήρες μ' ἰσο-
 ρῶσι μέχρι τετρακοσίων ἔτη ἰπῶν, οἱ
 μὲν, τὸ αἶμα, οἱ δ' ἐ τῇ γῇ τὴν αἰ-
 τῖαν ὅ μιν μακρὴ γήρας ἀφαινεῖται.
 οἱ δ' ἐ τῇ ἀφαιτῇ. ὑδροποτῶν γὰρ φα-
 σι τὸ ἔτη τὴν σὺμπαν. καὶ ἀ-
 δάμα δ' ἐ μέχρι τετρακοσίων ἐ κατὸν
 ἔτην βίωσι ἰσότη. καὶ τὸς Χαλ-
 δαῖας ὑπὲρ τὰ ἑκατὸν ἔτη βίωσι λό-
 γον. τῆν μὲν ἐ περὶ δύναι ἄρτο
 χρωμῶν, ὡς οὐδὲρ κείναι τὸ φάρ-
 μακον. οἷον φασι διὰ τὴν τοιαύτην
 διαίτην, καὶ τὰς ἄλλας αἰδήσεις ὑ-
 πὲρ τὸς ἄλλας ἀνθρώπων ἱρρωμῶν
 εἶναι. ἀλλὰ ταῦτα μ' οὐκ ἐπὶ τῇ μα-
 κροβίῳ γῆνι, καὶ τῇ ἰδῶν, ἀ π-
 ῶς φασι ὡς ἐπὶ πολλοῖς ἀφαιτῇ
 ὁμαί χρόνιοι. οἱ μὲν, ἀλλ' τὴν δῖαν,
 καὶ τὴν αἶμα. οἱ δ' ἐ ἀμφω. ἐγὼ δ' ἐ ἄν-
 σαι δικαίως τὴν ἐλπίδα βαδῶν
 παρὰ χοίμῃ, ἰσότηας, ὅπ' ἐ κα-
 τὰ πάσης τὴν γῆν, καὶ ἐπὶ πάντας
 αἶμα, μακροβίοι μακροῖσι ἀνδρες,
 οἱ γυναικοῖς τοῖς κατὰ φύσιν, καὶ
 ἀφαιτῇ τῇ ἰππικῇ δῖῳ τῇ ὡς οὐκ ἔστι
 χρωμῶν. ἀφαιτῇ δ' ἐ λόγον ποιῇ-
 σι καὶ τὴν πρῶτην, καὶ ἡ μὲν τὴν
 ἐπιτηδύμῳ τῇ ἀνδρῶν. καὶ πρῶ-
 τον γὰρ σι τὸς βασιλικὰς, καὶ γρα-
 τηρικὰς ἀφαιτῇ ἰσότη, ὡς ἴνα,
 καὶ ὡς οὐκ ἔστι μὲν γὰρ θεοῦ
 αὐτοκράτορος τύχη εἰς τὴν πλεον-
 ῶν ἀφαιτῇ τάξιν, ὡς οὐκ ἔστι
 τὸ μὲν τὴν οἰκονομῇ τὴν ἰαυ-

plerasque alias gentes barbaras,
 & firma corporis valetudine
 sunt præditi, & longævi, quod
 quia magicam exercent, exqui-
 sitissima victus ratione utantur.
 Quinetiam totæ gentes longissi-
 mam vitam vivunt. Vt Seres ad
 trecentesium usque annum vi-
 vere ferunt: cuius rei causam
 nonnulli cœlo, nonnulli solo tri-
 buunt: alii victus rationi: siqui-
 dem universam hanc gentem a-
 quam bibere dicunt. Scriptum
 etiam est Athotas vivere centum
 & triginta annos. Et fama est
 Chaldaeos ultra centum annos vi-
 tam prorogare: eosque hordea-
 ceo pane vesci, tanquam perspi-
 cacitatis pharmaco: quibus per-
 hibent ob hanc ipsam victus ratio-
 nem alios quoque sensus quàm cæ-
 teris omnibus esse validiores. Sed
 hæc de hominum generibus, &
 gentibus longævis, quas pluri-
 mum ætatis ajunt vivere, alii ob
 cœlum, & solum: alii ob victus
 rationem, alii ob utrumque. At
 jure meliorem spem tibi præbue-
 ro, si planum fecero homines
 quovis in solo, & cœlo, ad sum-
 mam senectutem pervenire, qui
 convenientibus exercitationibus,
 & aptissima victus ratione utuntur
 ad sanitatem. Sermonem autem
 dividam primò secundum homi-
 num studia: & primùm regia &
 imperatoria dignitate claros me-
 morabo: quorum unum, quum
 religiosissima magni divinisimi
 Imperatoris fortuna ad perfectissi-

mmum ordinem perduxisset maximis beneficiis imperium suum cu-
 mu-

1 Τὸς βασιλικὰς, γρατηρικὰς ἀφαιτῇ] Τὸς βασιλικὰς ἐ γρατηρικὰς ἀνδρας.
 Marcil.

2 Ὡς ἴνα ἐ ὡς οὐκ ἔστι, μὲν γὰρ θεοῦ] Ὡς ἴνα ἡ ὡς οὐκ ἔστι μὲν γὰρ ἐ θεο-
 ῦ τῇ. Idem.

τῷ. ἔτι γὰρ ἂν ἀπιδὼν καὶ σὺ, ὅ
μακροῦσαν ἀνδρῶν αὐτὸς τὸ ὄμνιοι τ'
ἐξέως καὶ τ' τύχης ἐπιμύσσει ἐλπί-
σιναι γῆρας ὑμεινόν, καὶ μακρόν. καὶ
ἄμα ζηλώσεις, ἐργάσιον σαυτὶ τῇ
διαιτῇ μεγάλον τε ἄμα, καὶ ὑμεινό-
τατον βίον. Πομπίλιον ἡμέτερος ὁ δὲ
δαιμονιστάδων τ' Ῥωμαίων βασιλείαν,
καὶ μέγιστα πάλιν τὴν ἡγεμονίαν τ'
ἑτῶν ἀρχολητῆς, ὡς ἐπὶ οὐδὲν κεντα
ἔτη βεβαιώσιναι ἱστέρι. Σέρβιον δ'
τὸ καὶ Ῥωμαίων καὶ ἔτι βασι-
λῶς, ὡς ἐπὶ τὰ οὐδὲν κεντα ἔτη καὶ
αὐτὸς βιώσας ἱστέρι. Ταρκύνιος
δ' ὁ τελευτάδων Ῥωμαίων βασιλῶς,
φυραδῶν, καὶ ἐπὶ Κύρης ἀφελ-
ῶν, ὡς ἐπὶ τὰ οὐδὲν κεντα ἔτη λέ-
γεται σφόδρα βιώσας. Οὗτοι μὲν ἔν
Ῥωμαίων βασιλείας, οἱ σὺν ἅψω καὶ
τὸς λοιπὸς βασιλείας, τὸς εἰς μα-
κρόν γῆρας ἀφικνούμενος, καὶ τὰ ἐπι-
πορεύματα ἐκείνη. ἐπὶ πλεονεξία δὲ σι-
καὶ τὸς λοιπὸς Ῥωμαίων, τὸς εἰς
μήκιστον γῆρας ἀφικνούμενος αὐτοανα-
ρχῶν, αὐτοδύναμις ἄμα καὶ τὸς καὶ
πλεονεξία λοιπὴν Ἰταλίας ἐπὶ πολλοὺς
βιώσαντες. ἀξιόλογοι γὰρ ἔλκετος ἡ
ἱστορία τ' διακρίνει περὶ οὐκ ἔστιν
ἐν ταῦτα αἶσα, ὡς καὶ ἡμεῖς χρη-
στοτέρως ἔχοντες τὰς ἐλπίδας, τελευτῶν
ἡμῖν τὰς οὐχ αἰσθητὰς αὐτὸς τὸ εἰς
μήκιστον τε, καὶ λιπαρόν τ' πύσας
γῆς, καὶ θαλάσσης διαπρότῳ, γῆ-
ρας ἀφικνέσθαι, τῇ ἑαυτῶν οἰκονομῇ
βασιλεύοντες ἤδη, καὶ γέροντα. Ἀρ-
γανθόνιον μὲν ἔν Ταρτησίαν βασι-
λεὺς, πενήκοντα, καὶ ἑκατὸν ἔτη
βιώσαν λέγεται, ὡς Ἡρόδοτος ὁ λο-
γιστοῦς, καὶ ὁ μελοποιὸς Λιακρίων.
ἀλλὰ τὸ μὲν, μέγας ποῖ δοκῇ.
Ἀγαθοκλῆς δ' ὁ Συκελίας τύραννος,
ἑτῶν οὐδὲν κεντα πέντε τελευτῶν, κα-
τὰ τὸν Δημοχάρη, καὶ Τίμαριος ἱσ-
τέρι. Ἰέρων τι ὁ Συρακυσίων τύ-
ραννος, δύο, καὶ οὐδὲν κεντα ἑτῶν

prodiderunt. Hieron quoque Syracusanorum tyrannus, duos & no-
naginta,

mulavit. Sicenim & tu similem ha-
bitum & fortunam longævorum
virorum respiciens, sanā longam-
que senectutem sperare possis: eos-
que imitatus tibi ipsi victus ratio-
ne, longissimam & saluberrimam
vitam paraveris. Numa Pompilius
Romanorum regum longè felicis-
simus, ac Deorum cultui deditissi-
mus, supra octoginta annos vixisse
traditur. Servius Tullius quoque &
hic Romanorum rex octogesimi-
um vitæ annum superasse dicitur.
Tarquinius Romanorum rex
ultimus, Cumis exulans, ul-
tra nonaginta annos firmissima va-
letudine fruendo vixisse perhibetur.
Hi quidem sunt Romano-
rum reges, quibus reliquos reges
addam, qui longam senectutem
attigerunt, atque universusque
studia. In calce autem reliquos
etiam Romanorum qui ad proli-
xissimam senectutem pervene-
runt, adscribam, additis etiam
illis qui in reliqua Italia diutissime
vixerunt. Non contemnendum
enim argumentum est historia,
quo refellantur qui hoc cælum
calumniari nituntur: adeo ut me-
liorem spem habeamus, fore ut
voti plenè compotes fiamus, lon-
gissimam ac plenissimam tota ter-
ramarique dominantem senectutem,
jamque in suo solo regnan-
tem & senescentem assequuti.
Proinde Arganthonius Tartesio-
rum rex quinquaginta & centum
annos vixisse traditur, authori-
bus Herodoto historico, & An-
acreonte poeta lyrico: tametsi hoc
quibusdam fabulosum videtur. Ag-
athocles Sicilia tyrannus anno
quinto & nonagesimo obiit, sicut
Demochares & Timæus literis

ἡρόδωτος, ἐτελεύτατος τῶν βασι-
λειῶν εὐδοκίῃ ἦν, ὡς περ
Δημήτριος τε ὁ καλλιστῆς, καὶ
ἄλλοι λέγουσι. Ἀντίας δὲ Σκυθῶν
βασιλεὺς, μαχόμενος πρὸς Φίλιπ-
πον πρὶ τῆς Ἰστροῦ ποταμοῦ, ἔπεσεν,
ὑπὲρ τὰς ἐντηνητάς ἦν ἡλικίας.
Βαρδύλις δὲ ὁ Ἰλλυριῶν βασιλεὺς,
ἀφ' ἵππων λέγεται μάχῃ ἐν τῷ
πρὸς Φίλιππον πολέμῳ, εἰς ἐνὴν-
ηκτα τειλῶν ἦν. Τήρης δὲ ὁ Δρυ-
σῶν βασιλεὺς, καὶ φησι Θεό-
πομπος, δύο, καὶ ἐνὴνδεκάτῃ
ἐτελεύτησεν. Ἀντίγονος δὲ ὁ Φιλίππου
ὁ μεγίστην βασιλείαν Μακε-
δονίαν, πρὶ Φρυγίαν μαχόμενος
Σιλόνα, καὶ Λοσιμάχα, πρὸς
πολλοῖς ἐπειπὼν, ἐτελεύτη-
σεν ἐν τῷ ἐνὸς, καὶ ὀγδοήκοντι, ὡς
περ ὁ συγγραφέων αὐτῷ Ἱε-
ρόνυμος ἱστέει. καὶ Λυσίμαχος δὲ Μα-
κεδονίαν βασιλεὺς, ἐν τῇ πρὸς Σί-
λόνα ἀπώλει μάχῃ, ἔτος ὀγδοή-
κοστὴν τειλῶν, ὡς ὁ αὐτὸς φησὶ Ἱε-
ρόνυμος. Ἀντίγονος δὲ, ἦτος μὲν
Δημήτριον, ἦτος δὲ Ἀντίονα, ὃν
μεγιστὴν βασιλείαν, ἔτος πέντε καὶ
τρίσκατα Μακεδονίαν ἐβασίλευ-
σεν ἦν. ἐν τῇ ὀγδοήκοντι, ὡς Μέ-
διος

nonaginta annos natus, morbo sub-
latus est, cum regnasset annos
septuaginta, sicut Demetrius Cal-
listianus, & alii memorant. An-
teas autem Scytharum rex, ad
fluvium Istrum contra Philippum
pugnans occubuit, supra annos
nonaginta natus. Bardylis verò
rex Illyriorum, in bello adversus
Philippum ex equo pugnasse fer-
tur, inter nonagenarios census.
Teres verò Drysorum rex, au-
thore Theopompo, anno ætatis
nonagesimo secundo obiit. Anti-
gonus autem Philippi filius mono-
culus, rex Macedonum, in Phry-
gia cum Seleuco & Lyfimacho
confligens, multis vulneribus ob-
rutus obiit anno ætatis octogesimo
primo, sicut narrat Hieronymus
qui cum ipso militavit. Porro Ly-
timachus & ipse rex Macedoniæ
in pugna contra Seleucum periit,
annum octogesimum conficiens,
ut refert idem Hieronymus. An-
tigonus verò filius Demetrii, An-
tighoni unioculi nepos, quatuor &
quadraginta annos regnum Mace-
doniæ tenuit, vixit autem octo-
ginta, sicut Medius & alii scripto-
res

1 ὡς περ Δημήτριος πρὸς Καλλιστῆν] Mendum est in nomine huius Demetrii:
nullibi enim de Callista urbe nec de historico illo Callistiano mentio facta est.
Lege confidenter Καλλιστῆς, de quo Dionysius Halicarnassensis πρὸς συναγωγὰς
ὁνομαστῶν, Diogenes Laërtius in Demetrio, ubi ait eum scripsisse de Asia & Eu-
ropa lib. 20. Theocriti Schol. ad idyllium 1. ubi eum de Sicilia rebus scripsisse pa-
ter, alii plures. Calatis vero seu Calatia (nam utrumque invenitur) urbs fuit
Thraciæ ad Pontum Euxinum, de qua Scylax, Diodorus, Strabo, Memnon,
Steph. & alii. Palm. Δημήτριος πρὸς καλλιστῆν] Corrigendum, ὁ Καταπα-
ρς. Vide nos ad Laërt. Menagius.

2 Τήρης δὲ ὁ Δρυσῶν βασιλεὺς] Ὁ Δρυσῶν. Marcell. Sic legit Opsopæus interpres
& verit; attu lector melius doctus lege Ὁ δρυσῶν, & verte *Odrysarum rex*, conjun-
gendo, quæ male divisa sunt. Id notum est etiam mediocriter literatis ex Hero-
doto, & ex Thucydide lib. 2. præcipue discēs, qui fuerint Odrysæ, & quis eo-
rum rex Teres Sitalcis pater. Palm. Legendum, Ὁ δρυσῶν; & versio emendan-
da. Menagius. Clar. Ægidius Menagius ad Diogen. Laërt. l. 2. legendum cenit
Ὁ δρυσῶν. Alm.

διός π' ἰσρεῖ, καὶ ἄλλοι συγγραφεῖς.
 ὁμοίως ἢ ἐν Ἀντίπατρει· ὁ Ἰολάου
 μέγιστον δυνάμεις, καὶ ἐπιτροπύσας
 πολλὰς Μακεδόνων βασιλείας, ὡς
 ὀγδοήκοντα ἔτη ἕως ζήσας, ἐτελεύ-
 τε τ' βίον. Πτολεμαῖος ἢ ὁ Λάγος,
 ὁ τ' καὶ ἰαυθὸν εὐδαιμονίστατος βα-
 σιλεὺς, Αἰγύπτῳ μὲν ἐκασίλοισι τί-
 σαισι, καὶ ὀγδοήκοντα βιώσας ἔτη.
 ζῶν ἢ, παρέδωκε τὴν δρχίην ὡς
 δυοῖν ἐτοῖν τ' πλούτῃς τῷ Πτολε-
 μαίῳ τῷ υἱῷ, Φιλαδέλφῳ ἢ ἐπί-
 κλησιν, ὅστις διεδέξατο τὴν πατρῴαν
 βασιλείαν ἀδελφῶν. Φιλαίπερος ἢ,
 περὶ ὅτου μὲν ἐκλήσατο τὴν ὡς Πέρ-
 γαμον δρχίην, καὶ κατέχει, εὐνύ-
 χος ὢν. κατέστρεψε ἢ τ' βίον, ὀγ-
 δοήκοντα ἔτων γηρόμηνος. Ἀττάλος
 ἢ, ὁ ἐπικληθεὶς Φιλαδέλφῳ, τ' Περ-
 γαμίων ἐν ἑσὶ βασιλεύων, ὡς
 ὅν ἐν Σκηπίων ὁ τ' Ρωμαίων
 στρατηγὸς ἀφίκετο, δύο ἐν ὀγδοήκον-
 τα ἔτων ἐξέλιπε τ' βίον. Μιθριδάτης
 ἢ ὁ πόντος βασιλεὺς ὁ ὡς συγγραφεῖς
 Κίβης, Αἰνέσιον τ' μονόφθαλ-
 μον φεύγων, ἐπὶ πόντι ἐπελεύθησε,
 βιώσας ἔτη τέσσαρα, καὶ ὀγδοήκο-
 ντα, ὡς ἰερώνυμος ἰσρεῖ, καὶ
 ἄλλοι συγγραφεῖς. Ἀρμενίας ἢ ὁ
 Καππαδοκῶν βασιλεὺς, δύο μὲν
 ὀγδοήκοντα ἔζησιν ἔτη, ὡς ἰερώνυμος
 ἰσρεῖ. ἐδυνήθη ἢ ἰσως ἐπὶ πλείον
 ἀφ' ἡμέρας. ἀλλ' ἐν τῇ ὡς Περ-
 δίκην καὶ χη ζώσας ἔτη, ἀνεσκόλο-
 πίδατο. Κύρος ἢ ὁ Περσῶν βασι-
 λεὺς, ὁ παλαιός, ὡς δηλοῦται οἱ
 Περσῶν ἐν Ἀσσυρίων ὄροι, οἷς ἐν Οἰη-
 σίκατος ὁ πῦρ ἐπὶ Ἀλεξάνδρῳ συγ-
 γράψας, συμφωνεῖν δοκεῖ, ἑκατον-
 τῆς γηρόμηνος, ἐξήντ' μὲν ἕνα ἑκα-
 τον τ' φίλων. μετὰ τὴν ἢ τῆς πλεί-
 ον διεφθαρμένος, ὡς Καμβύσης

restantur. Consimiliter Anti-
 pater, qui maxima potentia pol-
 luit, & multorum Macedoniz
 regum tutelam egit, vita ultra
 octogesimum annum producta
 obiit. Ptolemæus Lagi filius, re-
 gum sui temporis felicissimus,
 Ægypto imperavit annos quatuor
 & octoginta natus: vivus autem
 tradidit imperium duobus annis
 antequam moreretur Ptolemæo
 filio, cognomine Philadelpho,
 qui successit in paternum regnum
 fratrum, Philæterus autem qui
 primus Pergami principatum te-
 nuit & possedit cum esset eunu-
 chus annos octoginta natus excelsit
 è vivis. Attalus, cognomen-
 to Philadelphus, rex etiam Per-
 gamenorum, ad quem etiam Sci-
 pio Romanorum imperator ve-
 nit, duos & octoginta annos na-
 tus è vita migravit. Mithridates
 rex Ponti, Cristes cognominatus,
 Antigonum unioculum fugiens,
 in Ponto mortuus est, ætatis anno
 quarto & octogesimo, ut Hiero-
 nymus, aliique scriptores me-
 moriæ prodiderunt. Rex Cappa-
 docum Ariarathes, duos annos &
 octoginta vixit, auctore Hiero-
 nymo. Et fortè fieri potuisset æ-
 tate provectior, nisi vivus in pu-
 gna contra Perdiccam captus,
 cruci fuisset affixus. Cyrus major
 Persarum rex, ut indicant Persa-
 rum & Assyriorum cippi, quibus
 & Onelicitus qui res gestas Ale-
 xandri conscripsit, astipulari vi-
 detur, centum annos natus, ami-
 corum unumquemque quærebat,
 quorum quamplurimos cum à fi-
 lio Cambyse interemptos compe-
 risset:

1 Φιλαίπερος] Corrupti sunt Luciani codices, legendum enim est φιλέταιρος.
 Spanhemius de præstant. numism. pag. 469. ed. 2. Alm.

ἔψατο, καὶ φάσκοντες Καμβύσου καὶ
 προστάμειν τὸ ἐκείναι ταῦτα ποιη-
 κείναι, τὸ μὲν π, πρὸς τὴν ἀμύτη-
 τα ἔψατο ἀβελήεις, τὸ δὲ π, ὡς
 ὠδονομῶν αὐτὸν αἰτιασάμενον,
 ἀθυμῆσαι, ἐπιλύτα τὸ βίον. Ἀρξά-
 ξιρξος, ὁ Μνήμων ἐπικληθεὶς, ἐφ'
 ὃν Κύρος ὁ ἀδελφὸς ἐστρατεύετο,
 βασιλεύοντι Πέρσας ἐπιλύτῃσι νο-
 σῶν, ἐξ, καὶ ὀγδοήκοντα ἐτῶν ἡνέ-
 ρη. ὡς δὲ Δείωνι ἱστορεῖ, πρὸς ἑ-
 ρων, καὶ ἐνέηκοντα. Ἀρξάξιρξος
 ἐπεὶ Περσῶν βασιλεὺς, ὃν φησὶν
 ἐπὶ τῇ πατρίδι τῇ αὐτοῦ Γοσθωρῶ
 ὁ χαρρακὸς συγχαφὸς βασιλεύειν,
 ἔτη τεσσαρὶς καὶ ἐνέηκοντα βίους, ἐπὶ
 ἐκλῆτῃ πάλῳ Γωσίθρῳ ἰδολοφονή-
 θη. Σπαρθηκλῆς δὲ ὁ Παρθηαῖος βα-
 σιλεὺς, ἔτος ὀγδοήκοντα ἤδη γε-
 νῶς, ἀπὸ Σακαυρακίων σκυθῶν κα-
 ταχθεὶς, βασιλεύειν ἤρξατο. καὶ ἑβ-
 δακύσει ἔτη ἑπτὰ. Τίγρης δὲ ὁ
 Ἀρμενίων βασιλεὺς, πρὸς ὃν Λύ-
 κυλλος ἐπολέμησε, πέντε, καὶ ὀγ-
 δοήκοντα ἐτῶν ἐπιλύτῃ νόσω. Ἰ-
 σασπίνης δὲ ὁ Χάρακτος, καὶ τῇ κατ'
 ἐρυθρὰν περὶ βασιλεὺς, πέντε, καὶ
 ὀγδοήκοντα ἐπὶ νόσῳ, ἐπιλύτῃσι.
 Τίγρης δὲ ὁ μετὰ Ἰσασπίνῃ σελ-
 τος βασιλεύσας, δύο, καὶ ἐνέη-
 κοντα βίους, ἐτελεύτα νόσω. Ἀρξά-
 ξας δὲ ὁ μετὰ Τίγρει ἐδόμορος βα-
 σιλεύσας Χάρακτος, ἐξ, καὶ ὀγδοή-
 κοντα ἐτῶν κατὰ χεῖρας ἀπὸ Παρθη-
 τῶν, ἑβδαικύσει. καὶ Μνασκήρης δὲ βσι-
 λεὺς Παρθηαῖος, ἐξ ἑ ἐνέηκοντα
 ἔζησιν ἔτη. Μασπίνος δὲ Μαυρι-
 σίων βασιλεὺς, ἐνέηκοντα ἐβδαι-
 κύσει. Ἀσάνδρος δὲ ὁ παρὰ τῷ Θείῳ Σι-
 βακτῇ ἀπὸ ἰδωρῶν, βασιλεὺς ἀνα-
 γράφεται βασιλεὺς, ὡς ἔτη ὡς ἐν-
 ἡκοντα, ἑπτὰ καὶ δύο, καὶ περὶ μὲν

risset: ac Cambyfes hoc se illius
 jussu fecisse affirmaret, partim ob
 filii crudelitatem probro affectus,
 partim ipsum tanquam legum
 violatorem accusans, dolore con-
 fectus vitam finivit. Artaxerxes
 cognomento Mnemon, contra
 quem Cyrus frater exercitum du-
 xit, imperio Persarum potiens,
 morbo sublatus est anno ætatis
 sexto & octogesimo: sed ut Di-
 non scribit, quarto & nonagesi-
 mo. Artaxerxes alter Persarum
 rex, quem patrum suorum me-
 moria Isidorus Characenus histo-
 ricus regnasse tradit, cum annos
 tres & nonaginta vixisset, insidiis
 Gosthræ fratris est necatus. Si-
 nathocles Parthorum rex annos
 nonaginta jam natus à Sacauracis
 Scythis redux, regnare cœpit, &
 septem annos regnavit. Tigranes
 Armeniorum, rex cui bellum in-
 tulit Lucullus, ætatis anno quinto
 & octogesimo morbo confectus
 est. Hyspafines Characus, & regio-
 num rubro mari adjacentium rex,
 quinto & octogesimo anno, mor-
 bo correptus decessit. Teræus qui
 ab Hyspafine tertius regnavit cum
 vixisset duos & nonaginta annos,
 morbo periit. Artabazus qui post
 Teræum septimus Characenorum
 regnum tenuit, sexto & octoge-
 simo anno redux à Parthis, regna-
 vit: & Mnascires Parthorum rex,
 sex & nonaginta vixit annos. Ma-
 sinissa Mauruliorum rex, nona-
 ginta vixit annos. Asander à divo
 Augusto, pro gentis præfecto,
 rex Bospori declaratus, circa no-
 nagesimum annum, equestri &
 pede-

Ἰ Ἰσασπίνης δὲ ὁ Χάρακτος] χάραξ πασίην. Ptolomæo Susianæ oppidum ad
 Sinum Arabicum, inter Tigridem & Euphratem, situm. Male Interpres,
 Libanus. De Isidoro Characeno mox sermo erit. Menagius.

χωι εὐδὸς ἤπλων ἱράνη. ὡς ὃ ἰώρσ
 τὴν ὑπὸ τῇ μάχῃ Σκερβανίῳ αὐ-
 τῷ ἡμῶν, ἀπεχόμεν στίβων, ἐπι-
 λυτῆσι, βίης ἐπὶ τεία, καὶ ἐνέ-
 ποιῶ. Ἰώρσος ὃ, ὡς φησὶν Ἰσί-
 δωρος ὁ χαρὰκλῶς, ἐπὶ τῇ αὐτῇ
 ἡλικίᾳ ὁ Μάνων τῷ Σκαρβανίῳ
 βασιλεύσας, πεντηκίδεκα, καὶ ἐκα-
 τὲν μηνῶν ἐπὶ, ἐπλυτῆσι νόσῳ.
 Βασιλεὺς μὲν ἐν τοσούτοις ἱσρήκασι
 μακροχρόνιοι οἱ πρὸ ἐμῶν. ἐπὶ ὃ
 φιλοσοφοί, καὶ πάντες οἱ ἀπὸ παι-
 δία ἐχόντες, ἐπιμειλιὰν πως ἐ-
 ἴτοι ποικίλοι αὐτῶν, εἰς μακρὴν
 γῆρας ἤλθον, ἀναρράψαντες τῶν
 τῶν ἱσρήκασι, καὶ πρῶτος φι-
 λοσόφους. Δημόκριτος μὲν ὁ ἀφ' ἡ-
 ράτης, ἐπὶ γῆρας ποσάων, καὶ
 ἑκατὸν, ἀπεχόμεν πρῶτος, ἐπι-
 λυτῶ. Ἰωνοφίλῳ ὃ ὁ μαθητὴς,
 ὡς φησὶν Ἀριστοξένῳ, αὐτὸν τῇ
 Πυθαγόρῳ φιλοσοφίᾳ, ὑπερτε-
 ρεῖ, καὶ ἐκτὸν ἐπὶ Ἀθήνησιν ἐ-
 σσι. Σόλων ὃ, καὶ Θαλῆς, καὶ Πιτ-

pedestri pugna nulli inferior ap-
 paruit: qui ut animadvertit rem
 militarem Scribonio commenda-
 tam, cibo abstinens diem obiit,
 cum tres & nonaginta annos vixisset.
 Goæsus author Isidoro Cha-
 raceno, quo tempore Mano Ara-
 bibus imperavit, centum & quin-
 decim annos natus morbo perijt.
 Tot quidem reges longævus me-
 morarunt majores nostri. Quan-
 doquidem autem etiam Philoso-
 phi, & omnes qui artibus inge-
 nuis operam dederunt, habita sui
 cura, in longam senectutem ve-
 nerunt, eos qui literis proditi
 sunt, adscribamus, ac primum
 Philosophos. Democritus Abde-
 rita centum & quatuor annos na-
 tus, cibo abstinens, obiit. Xe-
 nophilus Musicus, ut refert Ari-
 stoxenus, Philosophiæ Pythago-
 ricæ candidatus, ultra centum &
 quinque annos Athenis vixit. So-
 lon, Thales, & Pittacus qui è se-
 ptem

1 ὡς ὃ ἰώρσος αὐτὸν ὑπὸ τῇ μάχῃ Σκερβανίῳ αὐτοσχευῶν ἀπεχόμεν στίβων ἐπι-
 λυτῶσι | Ita vertit interpretes, quam bene, viderint alii; certe non id tinnit ver-
 ba Luciani, quæ sic vertere debebat: ut autem vidit eos, qui sub ipsum pugna tem-
 pus ad Scribonium desiebat. Ea historia extat apud Dionem Cassium lib. 54. Scri-
 bonius, qui se à Mithridate ortum gloriabatur, regnum Bospori affectavit, & ut
 ex hoc loco colligitur, defectione militum ad angustias maximas redactus Asan-
 der rex Bospori inedia mortem sibi conscivit, in cuius locum regnavit Scribonius,
 qui expeditionis lux & regni affectu Augustum auctorem mentiebatur. Sed paulo
 post à Bosporanis ipsis, qui dolum deprehenderant, cæsus est; & in ejus lo-
 cum regnavit Polemo, quem Vipfanius Agrippa contra Scribonium adornaverat.
Palm.

2 Ἰώρσος ὃ, ὡς φησὶν Ἰσίδωρος | Isidorus historicus, ut occupavit Benedictus,
 vocatur Characenus quia Charace oriundus fuit: sed deinde mea ex sententia scriben-
 dum est, Ὁ μάνων, ita u Goæsus Omanorum, qui regionem Thuriferam (hoc
 additur ut ab aliis ejusdem nominis populi distinguantur, quomodo & Plinius
Canam Thuriferam regionis dixit) inhabitans fuerit rex: totusque locus ita vertendus sit:
 Goæsus vero, Isidori Characeni, ut ipse narrat, tempore Omanorum, qui regionem
 Thuriferam colunt, rex. Sic sensus clarissimus qui alioquin nullus. *G. Cuperus ob-*
servat. l. 4. c. 18. Alm.

3 Ὁ μάνων | Au legendum ἐμάνων, plur. genitivo? *Menagius.*

4 Ἐπὶ γῆρας καὶ ἐκατὸν, &c. ὑπερτερεῖ πάντι καὶ ἑκατὸν ἐπὶ | Et quidem
 sine ullo corporis incommodo: quod solitarium esse, & id solitarium reperiri ex-
 emplum, ait Plinius. *Idem.*

Ζηνὸς, οἱ πρὶς τὴν κληρίαν ἰσχυροὶ ἐγένοντο, ἡλικίαν ἐκείνην ἔζησαν ἔτη. Ζήνων δὲ τὸ πρὶν φιλοσοφίας ἀρχὴν, οὐκ ἔτι, καὶ ἐνέηκοιτο. ἐν φασὶν εἰσερχόμενοι εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἐπεσφάσαντο, ἀναφθίγγαντες, πρὶν βοᾶν, καὶ ὑποσφάσαντο οὐρανὸν, καὶ ἀπὸ χόμῃν περὶ τοῦτον, τελευτήσαντες τὸ βίον. Κλειάνης δὲ ὁ Ζώνιος μαθητὴς, ἐξ ἑξήκοντος, ἐνία, καὶ ἐνέηκοντα ἔτος γεγονώς ἔτη, φύμα ἔχοντι τῷ χιτῶνι, καὶ ἀπὸ χόμῃν ἐπιλθόντων αὐτοῦ πρὸς ἑταίρων πρὶν γεγενημένων, ἐπεσφάσαντο, ἐνέηκοντα οἱ φίλοι, ἀπὸ χόμῃν αὐτοῦ περὶ τοῦτον, ἐξέλιπε τὸ βίον. Ξενοφάνης δὲ ὁ Δεξιῶν υἱός, Ἀρχελαῖος δὲ Φυσικῶν μαθητὴς, ἐτελεύτησεν ἔτη ἐν, καὶ ἐνέηκοντα. Ξενοκράτης δὲ Πλάτωνος μαθητὴς ῥητόμενος, τέσσαρα, καὶ ὀγδοήκοντα. Καρτιάδης δὲ, ὁ τῷ πεντήκοντα ἀκαδημίας ἀρχὴν, ἔτη πέντε, καὶ ὀγδοήκοντα. Χρύσιππος, ἐν, καὶ ὀγδοήκοντα. Διογένης δὲ ὁ σιλωκίτης, δὲ Τίχιος, πενήκοντα φιλόσοφος, ὅκτω, καὶ ὀγδοήκοντα. Ποσειδώνιος δὲ ὁ ἀπαμεινώνης τῆς Συρίας, νόμῳ δὲ ῥοδίου, φιλοσόφος τε ἄμα, καὶ ἱστορίων συγγραφεὺς, τέσσαρα, καὶ ὀγδοήκοντα. Κριτολάος δὲ ὁ ἐπεπατηκός, ὑπὲρ δύο, καὶ ὀγδοήκοντα. Πλάτων δὲ ὁ ἰταλός, ἐν, καὶ ὀγδοήκοντα. Ἀθηνόδοτος, Σανδωνίος, πενήκοντα, ὅς ἐστι διδάσκαλος ἐν τῇ Καίσαρος Σεβαστοῦ, ὑφ' ἧς ἡ Ταρσίαν πόλιν ἐφ' ὅσον ἐκφυγίτη, δύο, καὶ ὀγδοήκοντα ἔτη βίος, ἐτελεύτησεν ἐν τῇ πεντήκοντα.

ptem sapientum numero fuerunt, centum quisque vixit annos. Zeno Stoicæ Philosophiæ princeps, octo & nonaginta: quem ajunt in concionem prodeuntem offenso pede exclamasse. Quid me vocas, & domum reversum inedia vitam finivisse. Cleanthes, Zenonis discipulus & successor, novem & nonaginta annos natus, tuberculum in labiis habuit. Cumque decrevisset inedia mori, allatae sunt literæ ab amicis quibusdam, tum ille sumpto cibo, præstitit quæ amici postulabant: exinde iterum abstinens, vita migravit. Xenophanes Dexinis filius Archelai Phytici auditor, unum & nonaginta annos vixit. Xenocrates Platonis discipulus quatuor & octoginta. Carneades recentioris Academix princeps, quinque & octoginta. Chrysippus unum & octoginta. Diogenes à Tigride Seleucensis, Stoicus Philoiphus duodenonaginta. Posidonius ex Syria Apamensis, lege Rhodius, simulque Philosophus, & historiæ scriptor, octoginta quatuor. Critolaus Peripateticus, ultra duos & octoginta. Plato Philosophorum sanctissimus, unum & octoginta. Athenodorus, Sandonius Tarsensis Stoicus, qui fuit divi Augusti Cæsaris præceptor, cujus precibus Tarsensis civitas vectigalibus levata est, duos & octoginta annos agens mortuus est in patria: & Tarsensis populus ipsi καὶ πρὸς τὸν Ταρσίαν δῆμον αὐτοῦ tan-

1 Ξενοφάνης δὲ ὁ Δεξιῶν Δεξιῶν, scriptum est apud Laërtium. Menagius. Videatur Diogenes Laërtius in vita Xenophanis, & in eam Commentator erudi illimus Aegid. Menagius. Alm.

2 Ἀθηνόδοτος δὲ Σανδωνίος Male Interpres, Athenodorus Sandonius. Verre, Sandonis filius: & vide nos ad Laërt. pag. 15. Menagius.

κατ' ἕτος ἕκατον ἑξαμίμη ὡς ἤρην.
 Νέστωρ δ' αὖτις ἀπὸ Ταρσῶ, διδά-
 σκαλος Καίσαρος Τιβερίας, ἔτη
 δύο, καὶ ἐνεήκοντα. Ξενοφῶν δ' ὁ
 Γρύλλης, ὑπὲρ τὰ ἐνεήκοντα ἐβίω-
 σεν ἔτη. Οὗτοι μὲν φιλοσόφων οἱ ἐν-
 δοξοί. συγγραφεῖν δ', Κτεσίβιος μὲν,
 ἕκατον εἰκοσιτετράκοντα ἔτην ἐν
 πάτῳ τελευτῆσεν, ὡς Ἀπολλόδωρος
 ἐν τοῖς χρονικοῖς ἱστορεῖ. Ἱερώνυμος
 δ', ἐν πόλεμους ἡρώδης, καὶ πολ-
 λὰς κακὰς ὑπομείνας, καὶ τραύ-
 ματα, ἔζησεν ἔτη πέντεσσερα. καὶ ἕκα-
 τον, ὡς Ἀγαθάρχιδης ἐν τῇ ἐναγῇ
 τῇ περὶ τῆς Ἀσίας ἱστορίᾳ λέγει, καὶ
 ταυμάζει μὲν τὴν ἀνδρά, ὡς μίχρει
 τελευταίας ἡμέρας ἄρπον ὄντα ἐν
 ταῖς συνουσίαις, καὶ πᾶσι ταῖς αἰ-
 σθητηρίοις μηδὲν ἡρώδης τῷ πρὸς
 ὑγίαιον ἐπιπῆ. Ἐλλάνικος ὁ λίσβιος,
 ὀγδοήκοντα, καὶ πέντε. καὶ Φερε-
 κύδης ὁ σύργος, ὁμοίως ὀγδοήκοντα,
 καὶ πέντε. Τίμαχος ὁ Ταυρομενίτης
 ἑξ, καὶ ἐνεήκοντα. Ἀριστοβούλος δ' ὁ
 κασάνδρεος, ὑπὲρ τὰ ἐνεήκοντα ἔτη
 λέγεται βεβιωκέναι. τὴν ἱστορίαν
 δ', πέντε, καὶ ὀδονοκῶν ἕτος γε-
 λωνός, ἥρξας συγγραφεῖν, ὡς αὐ-
 τὸς ἐν δὲ καὶ τῇ περὶ βασιλευσῶν λέγει.
 Πολύβιος δ' ὁ Λυκώτης, μεγαλοπο-
 λίτης, ἀρχὸν ἀνελθὼν, ἀφ' ἑπτα-
 καπέσι. καὶ ἐκ τῆς νοσήσεως, ἀ-
 πίκτανεν ἔτη δύο, καὶ ὀδονοκῶν.
 Ὑψικράτης δ' ὁ ἀμισιὸς συγγρα-
 φεύς, ἀφ' ἑπτακῶν μετρημένων γε-
 νόμενος, ἔτη δύο, καὶ ἐνεήκοντα.
 Ρητόρων δ', Γοργίας, οἱ πρὸς σφι-
 στήν καλῶν, ἔτη ἑκατὸν ὀκτώ. Τρο-
 φῆς δ' ὁ ἀποχρύμνος, ἐπελάττησεν. ὃν
 φασιν ἐρωτῆσεν τὴν αἰτίαν τῆς κακῆς
 γήρας, καὶ ὑμῶν ἐν πάσι ταῖς αἰ-
 σθήσεσιν, εἰπὼν, ἀφ' ὅτου μὴδὲ ποτε
 συμπερινεχθῆναι ταῖς ἀλλοῖς ὁ-
 χύαις. Ἰσοκράτης ἐνεήκοντα, καὶ
 ἑξ ἑπτὰ γενέσθαι, τὴν πανηγυρικὴν

tanquam heroi singulis annis ho-
 nores tribuit. Nestor Stoicus
 Tarfensis, Cæsaris Tiberii præce-
 ptor, duos & nonaginta. Xeno-
 phon Grylli filius ultra nonaginta
 annos vixit. Et hi celebres fuere
 Philosophi. Historicorum autem
 Ctesibius centesimo vigesimo
 quarto ætatis anno inter ambulan-
 dum obiit, ut in Chronicis narrat
 Apollodorus. Hieronymus qui in
 bellis est versatus, multosque la-
 bores pertulit, & vulnera, cen-
 tum & quatuor annos vixit, sicut
 refert Agatharchides historiæ Asi-
 ticæ libro nono: ac hominem mi-
 ratur, quod ad summum usque
 vitæ diem valuerit in colloquiis,
 & in sensibus ad sanitatem necessa-
 riis non defecerit. Hellanicus Les-
 bius octoginta quinque annos:
 totque similiter annos vixit Phe-
 recydes. Timæus Tauromenites
 sex & nonaginta. Aristobulus Cas-
 sandrensis ultra nonaginta annos
 vixisse fertur: & quarto & octo-
 gesimo ætatis anno historiam con-
 scribere cœpit, id quod ipse in o-
 peris sui principio testatur. Poly-
 bius Lycortæ filius, Megalopoli-
 tanus rure rediens equo excidit:
 atque hinc morbo correptus, an-
 no secundo & octogesimo decessit.
 Hypsicrates Amisenus histo-
 ricus, vir in multis disciplinis ver-
 satus, duos annos & nonaginta vi-
 xit. Cæterum ex Rhetoribus,
 Gorgias quem quidam Sophistam
 vocant, octo & centum annos na-
 tus, inedia mortem sibi conscivit.
 Hunc interrogatum causam tam
 longæ senectutis, & valetudinis
 in omnibus sensibus vigentis,
 ajunt respondisse, quod aliorum
 convivia non esset sectatus. Iso-
 crates sex & nonaginta annos natus orationem panegyricam scrip-
 sit.

ἔλαφιν λόφον. περὶ ἣν ὁ ἱὸς ἀ-
ποδόντα ἱκατὸν, γειθῶς, ὡς ἤδει-
το Ἀθηναίαις ὑπὸ Φιλίππου ἐν τῇ
περὶ Χαυρόντιον μάχῃ νικηθῆναι,
ποτινῶν μιν, τὸν Εὐρυπιδῆν εἶχον
ᾠδοῦναι, εἰς αὐτὸν ἀναφί-
κει.
Σιδωνίον ποτ' ἄν Κάδμος ἐκλι-
πών.

καὶ ἐπεὶ ὡς δὲ λέγει ἡ ἑλλάς,
ἐξέλιπε τὸ βίον. Ἀπολλόδωρος ὁ
περὶ ἀμύμονος ῥήτωρ, καὶ Καίσαρος
Σενέκας διδάσκαλος ἡρώδης, καὶ
ὁ Αἰθιοπῶν τῶν περὶ φιλοσό-
φου παιδῶν αὐτὸν, ἔζησε ταῦτα
τῶν Αἰθιοπῶν, ἣν ὁδοῦ καταδύο.
Ποταμὸν ὅν, ὅν αὐτὸς ῥήτωρ, ἣν
ἐνέηκοντα. Σοφοκλῆς ὁ τραγωδο-
ποιός, ἥρα τραγῶδης καταπνῶν,
ἀπικτήν, πέντε, καὶ ἐνέηκοντα
ζήσας ἐν. ἄτος ὑπὸ Ἰοφῶντος ὁ
ἦν ἐπὶ πλὴν ὁ εἰς ὠρεοῦς πε-
νόμενος, ἀνέγνω τοῖς δικασταῖς Οἰ-
δίπην τὴν ἐπὶ Κολωνῶν, ἐπιδεικνύμι-
νος ἀπὸ τοῦ δράματος, ὅπως τὸν
ὕμνησεν, ὡς τὴν δικαστῆν, τὸν
ὑπερβυμῆσαι, καταψηφίσαντες ὅτι
ὁ αὐτὸς μανίας. Κρατῖνος ὁ τὸ
κωμῳδίας ποιητής, ἐπὶ πέντε τοῖς
ἐνέηκοντα ἔπαινε ἐβίωσε. καὶ πρὸς τὴν
τέλει ὁ εἰς διδύκας τῶν πυτίνων,
καὶ νικῶν, μετ' ὅσον ἐπλεῖστα.
καὶ Φιλῆμον ὁ κωμικός, ὁ μάλιστα
τῶν Κρατῖνων, ἐπὶ πέντε ἐνέηκοντα
ἣν βίος, κατέκειτο μετ' ἐπὶ κλίνης
ἡρεμῶν. Πασάμηνος ὁ ὄντων τὰ πα-
ροπιδασκόμενα αὐτῷ συγκαταπνῶν-
τα, ὡς μὲν πρὸς εἰς μέλαιντα. καλῆ-
σας ὅτι οἰκίτῳ, ἐπὶ πέντε ποταμῶν, καὶ
ἀνθρώπων, μέλαιντα εἰπὼν ᾠδοῦναι τὴν
ὄντων ἀρετῶν ῥοφῆν, ἀποπνῆγας ὑπὸ
τοῦ μέλαιντος, ἀπῆλθεν. καὶ Ἐπίχαρ-
μος ὁ τὸ κωμῳδίας ποιητής, καὶ
αὐτὸς ἐνέηκοντα, καὶ ἐπὶ πέντε λέγει-
ται βιῶναι. Αἰακρίων ὁ τὸν μελῶν
ποιητής, ἔζησε ἣν πέντε, καὶ ὅγ-

psit. Iam verò nonagesimum no-
num ingressus, cum accepisset A-
thenienses in Chæronensi pugna à
Philippo devictos quiritando, Eu-
ripideum versiculum recitavit, ad
seipsum referens: Sidonis urbem
Cadmus olim deserens. Quibus
cùm adjecisset fore ut Græcia in
servitutum redigeretur, è vita de-
cessit. Apollodorus orator Perga-
menus, divi Cæsaris Augusti præ-
ceptor, quem unà cum Atheno-
doro Tarentiensi Philosopho insti-
tuit, totidem quot Athenodorus
annos, nempe duos & octoginta
vixit. Potamon orator non ince-
lebris, annos nonaginta. Sopho-
cles poëta Tragicus, devorato
unx acino strangulatus est, cùm
egisset annos quinque & nonagin-
ta. Hic à filio Iophonte sub finem
vitæ in jus vocatus, & despicien-
tiæ accusatus, recitavit iudicibus
Oedipum Colonzum, hac fabula
planum faciens se mentis esse
compotem. Qua audita iudices
ingenium ejus admirati sunt, &
filium insanix damnarunt. Crati-
nus poëta Comicus, septem supra
nonaginta annos vixit: atque sub
vitæ finem, cùm docuisset fabu-
lam Pitynen, eaque victor evalsis-
set, haud multò post est mortuus.
Philemon etiam Comicus ut Cra-
tinus, septem & nonaginta annos
natus, quiescens in lecto decumbe-
bat. Qui cùm vidisset asinum fi-
cus sibi præparatas devorantem,
in risum est concitatus: & vocato
famulo, multoque & vehementi
cum risu jussu merum asino sor-
bendum dare, risu suffocatus
obiit. Epicharmus quoque poëta
Comicus, annos septem & non-
aginta vixisse fertur. Anacreon
poëta Lyricus, quinque & octo-
ginta

δοκοντα. καὶ Στησίχορος ὃ ὁ με-
 λοποιός, ταυτά. Σιμωνίδης ὃ ὁ
 ποιητής, ὑπὲρ τὰς ἐνενήκοντα. Γραμ-
 ματικῶν δὲ, Ἐρατοθένης μὲν ὁ Ἀ-
 γλαῖ κυρλωαῖος, ὃν ὁ μένος γραμ-
 ματικόν, ἀλλὰ ἔποιητῶν ἂν πρὸς
 ὁμοίᾳσι, καὶ φιλόσοφον, καὶ γεω-
 μέτῳ, δύο, καὶ ὁδοήκοντα ἔτος
 ἔζησεν ἔτη. καὶ Λυκούργος ὃ ὁ νομο-
 θητής τῆς Λακεδαιμονίας, πέντε, ἔ-
 ὁδοήκοντα ἔτη ζῆσεν ἰσχυρεῖς. Το-
 σάτους ἰδιωτῆς βασιλέας, ἔπει-
 παιδευμένους ἀφροῖσιν. ἐπεὶ δὲ ὑπε-
 ρόμῳ ἔρωμαιον πᾶς, ἔτῃ τῷ
 Ἰταλίαν οἰκησάντων μακροβίαν ἀνα-
 χράψαι, τάτους σοι, θεῶν βυλομέ-
 νων, ἱερώταται Κύνιλλαι, ὡς ἄλλων
 δηλώσειμι λόγῳ.

ginta vixit annos. Stesichorus Ly-
 ricus, totidem. Simonides Ceus,
 supra nonaginta. Ex Grammati-
 cis, Eratothenes Cyrenæus Aglai
 filius, quem non modò Gramma-
 ticum, sed & poetam & Philoso-
 phum & Geometram meritò quis
 vocarit, duos & octoginta vixit
 annos. Quinetiam Lycurgus La-
 cedæmoniorum legislator, quin-
 que & octoginta annos vixisse fer-
 tur. Tot reges, & eruditos viros
 colligere potui. Quia verò polli-
 citus sum & Romanorum aliquos
 & eorum qui in Italia habitaverunt
 longævus in scripta referre: eos
 tibi, Diis volentibus, præstan-
 tissime Quintille, in altero libro
 indicabo.

ΠΑΤΡΙΔΟΣ ΕΝ-
 ΚΟΜΙΩΝ.

PATRIÆ EN-
 COMIUM.

ARGUMENTUM.

Argumentum & genus orationis, ipse titulus exponit. Est autem propositio & summa negotii, patriam omnium rerum esse dignissimam & venerabilissimam, ut quam & homines, & Dii reliquis rebus omnibus anteponan. Argumenta pleraque à signis & consequentibus sumuntur. Ostendis enim quacunque homines faciunt, ea ad patriam vel ornamentum, vel defensionem comparare, & quantumvis humili, aut sterili solo aliquis natus sit, nihilominus patriam suam splendidissimis civitatibus ac regnis antepondere. Quemadmodum parentum quoque & liberorum inter se affectus ejusmodi est, ut qualescunque ipsi sint, tamen sese omnibus aliis plus amant, & colant. Proinde & legislatores, cum gravissimè punire homines vellent, patria privationem atque exilium, tanquam acerbissimam pœnam, instituiffe.

Ο π μ ὑδὲν γλυκίον ἢ πα-
τερός φησὶν ὡς περὶ ὀνυ-
λῆρμον, ἃρ' ἐν ἡδίοις μ
ὑδὲν, σμύροντι δὲ π,
καὶ ἰεύτερον αἰδοί; καὶ
μὲν ὅσα σμύρα, καὶ ἡία νομίζουσιν
ἄνθρωποι, τῆτοι πατρὸς αἰτία, ἔ
διδασκαλῶ, ἡννοσηρῶ, καὶ ἀνα-
θηρῶ, ἔ παιδούσῶ. πό-
λεις μ' ἐν μεγάρῳ, καὶ λαμπρότη-
τα, καὶ πελυτλείας καὶ ἀσπιδῶν,
παυμνάζουσι πολλοὶ, πατρίδας ὅ
στέρου παῖτες. καὶ ποσὶν ὑδὲν
ἐξῆκπῳ τ' ἔ πῶν κεκρατημέ-
ται ὡς τ' ἔ τῶν ἡδύν, ὡς
ὡς τ' ἔ τῶν ἡδύν τ' περ' ἄλλοις
παυμνάζουσι πολλοὶ, πατρίδας ὅ
στέρου. ἔς μ' ἐν σμύρα τῶν πο-
λίτης ἐν ἀδαιμονίῳ πόλεις, ἀ-
γνοεῖ μὲν ἐκεί πῶς καὶ πῶς ἀ-
ποιέται τῶ πατρίδι. καὶ ὁ τοῦτος,
δὴλος ἐστὶν ἀχρόμῳ ἄν, εἰ μετεω-
τίρας ἔλαχε τ' πατρίδας. ἐκεί ὅ
ἡδίοι αὐτὸ πῶς τὸ τ' πατρίδι
ὄνομα. πόλεις μ' ὅς τ' ἀδαιμονίῳ
περὶ τῶν, ὡς ὅς τ' ἐκεί τῶν ἐξ-
ταίρει, καὶ καλῶ, καὶ τῶν τ' ὡ-
ρίων ἀφῆται. ὅπῃ δ' αἰρίσις ἐστὶ
πόλεις, ὑδὲν ἂν ἔλοιτο τῶν λαμ-
πρότερων, ἔσας τῶν πατρίδας,
ἀλλ' ἐυδαίμῳ μ' ἂν εἴναι ἔ τῶν πα-
τρίδας πῶς ἀδαιμονίῳ ἀδαιμονίῳ,
ἔλοιτο δ' ἂν τῶν ὀποιούν. τὸ δ'
αὐτὸ τῶν ἔ οἱ δίκαιοι τ' παίδων
πρῶτοι, καὶ οἱ καλῶ τ' πατέρων.
ἔπῃ ὅς τ' ἔ καλός, καὶ καλός, ἄλ-
λον ἂν ἀδαιμονίῳ τ' πατρός, ἔπῃ
πατὴρ καὶ ἀδαιμονίῳ τ' παίδες, ἔπῃ
ἐστὶν ἂν στέρου ἔον. ἀλλὰ ποσὶν
καὶ οἱ πατέρες νικῶμενοι, ὡς ὅτι
pater neglecto filio, alterum adolescentem amore paterno prosequetur. At tantum utique patres qui vincuntur, suis liberis tri-

Uam olim illud vulgi ser-
mone decantatum est,
nihil esse patria dulcius.
Itaque jucundius qui-
dem nihil est: sed quid
ea est venerabilius aut divinius?
& quidem quæcunque venerabilia
& divina homines existimant, ho-
rum causa est, & magistra patria,
quæ nos genuit, aluit, atque in-
stituit. Enimvero urbium ma-
gnitudinem, & splendorem, &
structuræ magnificentiam multi
mirantur, patriam verò amant om-
nes. Neque quisquam vel eo-
rum qui voluptati spectaculorum
serviunt, ita deceptus est, ut præ
excellencia eorum quæ apud alios
miranda cernunt, patriæ obli-
viscantur. Itaque quicumque foelicitæ
civitatis civem jactat se esse, igno-
rare mihi videtur quem honorem
patriæ tribuere oporteat: & eum
qui talis est, liquet molestè latur-
um, si mediocrem patriam for-
titus esset. At mihi jucundum est
ipsum patriæ nomen colere. Nam
ei qui urbes est collaturus, conve-
nit magnitudinem expendere, &
pulchritudinem, rerumque vena-
lium copiam. Sed ubi de urbium
optione agitur, nemo omiſſa pa-
tria splendidiorem elegerit: ve-
rùm optavit patriam suam foelici-
bus urbibus esse assimilem: & qua-
lemcunque elegerit. Atque hoc
ipsum cùm legitimi liberi, tum
boni patres faciunt. Neque enim
probus & honestus adolescens a-
lium suo patri anteponet; neque

ὅπως ἔχουσιν, οἱ δὲ περὶ δόμοι τὰς
στρατηγίας ἱππέως, ἀλλ' ἐν ταῖς μά-
χαις τὸ μέγιστον ἐστὶ τὸ παρορμητικόν
τῶν τοῖς ὀφθαλμοῖς, ὡς ὑπὲρ
πατρὶδος αὐτοῖς ὁ πόλεμος. καὶ
ἐδίδως ὅστις ἀν' ἀκράτος τὰτα, κακὸς
εἶναι θέλη. ποιεῖ γὰρ ὁ δειλὸν ἀν-
δρείου, τὸ δὲ πατρίδος ὄνομα.

tores hac sunt in sententia. in alia
exercituum præfecti: sed qui ad
prælium in acie stant, hac exhor-
tatione omnium maxima excitantur,
quod susceptum est pro pa-
tria bellum. Neque quisquam est,
qui his auditis, ignavus esse velit.
Etenim eum qui est meticulosus
fortem reddit patriæ nomen.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΔΙ-
ΨΑΔΩΝ.

DE DIPSA DIBVS.

ARGVMENTVM.

Præfatio quadam est, cujusmodi, & superiores nonnulla sunt, quæ
studium suum erga auditores, sive quicumque illi tandem fuerint,
quibuscum versatus tum fuit, collatione ista cum Dissadibus fa-
cta, declarat. Ut enim eos qui ab hoc genere serpentis percussi
sunt, inexplēbilis quadam sitis invadit, ita ut quo sunt plus po-
ta, plus sitiantur aqua, ut ille ait: ita se quoque desiderio quo-
dam insatiabili teneri ait: & quo frequentius apud illos sit, eo
magis ac magis esse cupere. Porro quod ad Dissadis morsum
& sitim istam lethalem attinet, habes consimilem fermè descri-
ptionem, atque exemplum Auli cujusdam signiferi, in exercitu
Catonis, qui eodem modo periit, ut ille, de quo epigramma præ-
sentis narrationis testatur, apud Lucanum libro nono, ubi & ca-
terorum serpentium genera, de quibus hic mentio fit, enumera-
tur, addita etiam fabulâ, cur Libya serpentibus ita abundet at-
que infesta sit.

Λιβύης τὰ νότια, ψάμ-
μος ἐπὶ βασιλῆα, καὶ γὰρ
ἀσπεραιμένη, ἔρημος
ἐπὶ πολὺ, ἀκράτως ἀ-
καρπὸς, πεδινὴ ἀπασα,
ὅ καὶ χλόην, ὅ καὶ ποταμὸν, ὅ καὶ
ἕδωρ ἔχουσα, ἢ ἔστω ἄρα ἐν κοι-
λοῖς σιτιστῆρος οὐτὶς ὀλίγη λείψα-
ρον, παχὺ δὲ τὸτο, καὶ δυσώδης,

Libyræ latus, a-
rena est profunda, &
retorrida terra multis
in locis deserta, planè
infœcunda, plana tota,
non gramen, non herbam, non
plantam, non aquam habens:
sed sicubi in concavitatibus con-
stiterint rari imbris reliquæ,
crassæ sunt hæ, & fœtidæ, nec
ho-

ἐδὲ πῶς διψῶντι ἀνθρώπων πόσιμος. αἰκνῆτος γὰρ ἐστὶ λῆξ πῶς. ἢ πῶς γὰρ ἂν οἰκοῖτο, ἀνημέρος ἔσται, καὶ ξηρὰ, καὶ ἀφορος ἔσται, καὶ πολλὰ τῆς αὐχμῆς πιεζομένη, καὶ τὸ θαλάσσιον αὐτὸ, ἔοικε, κομιδῇ πυρώδους, καὶ φλογερός ὢν; ἔστι ἡ ψάμμος ὑπερξέουσα, παντὶ ἄλλῳ τῶν χωρῶν πησι. Γαρόφλοιες μύροι ὡς σιγῆς ὄντες, ὡς τάλεις, καὶ κῆφοι ἔσονται, ἀνθρώποι σκωλῶν, ἀπὸ θήρας ταποκὰ ζῶντες, ἐνίοτε ἔστι ἰσοάλλοι, θηρούοντες ἀμφὶ τροπὰς τῆς χειμερίας, μάλιστα ὑσμῖνα τῆς θείας τρηπῶντες, ὅποτε τὸ πολὺ τῆς καύματις σείεσθαι, καὶ ἡ ψάμμος νοκιδεῖ, καὶ ἀμνηστὴ βλάται. ἡ θήρα δὲ ἐστὶν, ὅταν τε τῶν ἀγέων, καὶ σπυρίων τῶν μεγάλων χαμψιπτεῶν, καὶ πηλίκων μάλιστα, καὶ ἐλεφάντων ἐνίοτε. ταῦτα γὰρ μὲν ἀφ' ἑκαστοῦ τὸ δίψος, καὶ ἀνίσταται ἐπὶ πολὺ τελευτῶντα ἄλλα ἀπὸ ποταμῶν, καὶ ὅξεν τῆς ἡλίου. καὶ ὅμως οἱ Γαρόφλοιες ἐπιδοῦν τὰ σπυρία κραταυλάουσιν, ἀπὸ ἔχοντες ἀφίκοντο, ἀπὸ λαύουσιν ὁρῶντες ὅπως, δεδιότες μὴ σφίσι ἡ ψάμμος ἀναφλεγίσται, δύσεσθαι, καὶ ἀπορροῇ γῆν. ἔστι ὡς περὶ ἐνὸς δρυὸς ληφόντες, καὶ αὐτοὶ ἀπὸ λαύουσιν ἐπὶ τῶν ἀγέων. ἀφ' ἑκαστοῦ γὰρ ἐστὶν, ὡς ὅτι ἡλίου ἀνιστάται τῶν ἐκμῶν, καὶ τὰς ξηρὰς ξηρὰς τῶν χωρῶν, ὑπερξέουσα; ἀκμαιοτέρων τῶν ἀκτῖνων ὡς τάλεις, ὡς πρὸς τῶν νοκιδῶν ὡς τάλεις. τῶν γὰρ αὐτῶν τῶν πυλῶν. καίτοι ταῦτα πάντα ὅποτε ἐπὶ, τὸ θαλάσσιον, τὸ δίψος, ἡ ἐρημία, τὸ μηδὲν ἔχειν ἐκ τῆς γῆς λαβεῖν, ἢ τῶν ὕμιν θυχερῶν εἶναι δεξιὰ τῶν λεχθησομένων, καὶ ἀφ' ἑκαστοῦ φούκτα πάντως ἡ χωρὶς ἐκείνη. ἐπεὶ γὰρ ποικίλα, μερῶν τε μέ-

homini sitibundo potabiles. Has igitur ob causas est inhabitabilis. Et quo tandem pacto inhabitari posset locus ita implacidus, siccus, sterilis, multoque squalore affictus: cum ipse calor, & aer nimium sit ardens & igneus? Præterea præfervida arena; prorsus inviam regionem facit. Soli Garamantes iis locis finitimi, gens levis, & frugalis, homines in tentoriis degentes, venatione ut plurimum viventes, nonnunquam irrumpunt venantes circa solstitium hybernium, maximè ubi Deum pluisse observarunt, quo tempore magna pars ardoris est extincta, & madefacta arena, & quodammodo pervia reddita. Venantur autem onagros, magnos struthiones humi volantes, cum primis simias, & nonnunquam elephantos. Hæc enim animalia sola sitim perferunt, diuque immodici fervidique solis molestias sustinent. Sed enim Garamantes posteaquam commeatum cum quo venerant, consumpserunt, ilico revertuntur, metuentes ne arena iterum incensa illis intercludat, aut difficiliorem reddat reditum: deinde sibi tanquam in reti comprehentis, unà cum præda sit pereundum. Nam effugere non datur, si sol humore subtrahat, & regione celerrimè exsiccata, radiis ardentioribus emissis, tanquam humido, quod est ignis nutrimentum, acuminatis enervescat. Atqui quæcunque dixi, calor, sitis, solitudo, nihil habere quod ex terra capias, minus gravia vobis esse videbuntur, quàm quod dicturus sum: atque ob id fugienda prorsus illa regio:

quam reptilia varia, magnitudine ingentia, multitudine plurima,

χρεα, καὶ πολλὰ πάμπολλα, καὶ
 τὰς μορφὰς ἀλόκοι, ἐπὶ τὸν ἄμ-
 χα, ἐπιτίθειται τῷ γῆν. τὰ μ,
 ὑπερβύχια, φωλδούα ἐν μυχρῇ τῇ
 ψάμμη. τὰ δ, αὖ ἐπιπολάζοντα,
 φύσκαλοι, καὶ ἀσπίδες, καὶ ἔχιδνα,
 καὶ περσέαι, ἐβερήσεις, ἐἀκοι-
 τία, ἐἀμφισόαντα, ἐδράκοντες,
 ἐσκορπίων γλῶττι δῖον. τὸ μ' ἐτε-
 ρον, ἐπίγειόν τε, ἐπερὶ, ὑπέρ-
 μεγα, καὶ πολυφόνδυλοι. γάτερον
 δ, αἰετοί, ἐπληνοί. ὑμνῶν πῆ-
 ρον δ, ἰοία ταῖς ἐκπῆσι, ἐτίπτε,
 ἐνυκτεράσι τὰ πλεον. τοιαῦτα ὅ-
 ρεα πολλὰ ἐπιπύρμα, ὅσα δὲ
 πρὸς τοῖς ἀπὸ γαζέται τῷ Λιβύῳ
 ἐκείνῳ. τὸ δὲ δὴ πάντων ἐπὶ τῶν
 δεινότητων, ὡς ἡ ψάμμος τρέφει, ἡ
 διψάς ἐστι, ὅφρις ἔστι πάντων μέγας,
 ἐχιδνὴ ὅμοιος, τὸ δὲ γὰρ βίαιος, τὸ
 ἰὸν παρὸς, ὁδῶν μ' ἀλκτεὺς ἐπά-
 γει ὄντος. ἐκκαίει τὸ γδ, ἐσπῆ,
 καὶ πύμπερδ ποιῶ. καὶ βοῶσι,
 ὡς περ οἱ ἐν πυρὶ κείμενοι. τὸ δὲ μὲ-
 λιστα καὶ περὶ, καὶ καὶ τῶν αὐ-
 τῶν, ἐκείνῳ ἐστι, ὁμῶν μὲν πᾶσι
 τῶν ἐρπιδῶν. διψῶσι γδ εἰς ὑπερβο-
 λῶν. καὶ τὸ ἀδρόμεον, ὅσω-
 πρ' αἱ πίνοσι, τοσάτω μᾶλλον ὀρέ-
 γονται τὸ ποτῆ. καὶ ἡ ἐπιθυμία πο-
 λὺ πλεον ἐπιτίθειται αὐταῖς. ὅτ' ἂν
 σβέσιαις ποτὶ τὸ διψῶν, ὅτ' ἂν
 Νεῖλοι αὐτῶν, ἡ τ' ἱερὸν ὅλον ἐκ-
 πῆν παρὰ γῆς, ἀλλὰ ὡς ἐκκαύ-
 σεις ἐπαρῶν τῷ ὄσῳ. ὡς περ ἂν
 εἰς πρὶς ἐλαίῳ πῦρ καὶ σβενύοι, λεί-
 γησι ἰατρῶν παῖδες ἐκείνῳ τῷ
 αἰτίῳ εἶναι, παρὶν τ' ἰὸν ὄντα,
 ἐπὶ τῷ ὁδῶν μὲν τῷ ποτῆ, ὅθεν κί-

rima, forma terribilia, & ve-
 neno inexpugnabilia depascun-
 tur: alia quidem in imis arenæ la-
 tibulis demersa: alia in summo
 scatentia, scilicet physalli, aspi-
 des, viperæ, cerastæ, buprestes,
 jacula, amphisbenæ, dracones,
 & duplex scorpionum genus: u-
 num terrestre, pedibus ingre-
 diens, permagnus, vertebriis a-
 bundans: alterum verò aërium,
 & volatile, membraneis alis,
 quales sunt viverris, cicadis, &
 vespertilionibus. Multæ hujus-
 modi volantes aves, inaccessam
 reddunt Libyam illam. Sed ser-
 pentum omnium quos arena nu-
 trit, nocentissimus est dipsas, non
 admodum magnus, viperæ simi-
 lis, violento morfu, veneno cras-
 so, dolores statim inducens inde-
 linentes. Etenim & incendit, &
 putrefacit, & ardere facit: & qui
 isti fuerint, clamant sicuti qui in
 igni jacent. Sed quod maximè af-
 fligit, & torquet, illud est, quòd
 huic reptili cognominem affe-
 ctum patiuntur. Etenim inextin-
 cta siti cruciantur: & quod ma-
 ximè est mirum, quo plus bibe-
 rint, eo magis potum expetunt:
 & multò plus ipsis bibendi cupidi-
 tas intenditur. Nec sitim unquam
 extinxeris, tametsi totum Ni-
 lum, Istrum-ve potandum præ-
 bueris, sed morbum irrigando in-
 cendes magis: quemadmodum
 si quis ignem oleo extinguere co-
 netur. Dicunt medici illam esse
 causam: quòd crassum cum sit

venenum, quando postea potu madescit, celeriter movetur, hu-
 mi-

1 Οἷα ταῖς ἐκπῆσι, καὶ τίπτε. Notandum est ἐκπῆσι seu viverris absurde poni
 inter Animalia. Itaque pro ταῖς ἐκπῆσι ἐτίπτε, id est, viverris & cicadis, omni-
 no legendum ταῖς ἐκπῆσι, καὶ τίπτε locustis & cicadis, quod miror vidisse nemi-
 nem. Bochartus de Animal. Sac. Script. part. 2. lib. iv. cap. xxix. Alm.

ἦν ἄνθρωπος, ὃς ἐπὶ τῷ ἑλπίσει
 καὶ ἐπὶ τῷ πόντῳ, καὶ ἐπὶ τῷ ἑλπίσει
 ἀφ' ἑλπίσεως. ἐγὼ μὲν ἔνθα ἔβην τὰ πο-
 πονότα εἶδον. μηδὲ ὧ θεοί, ἰδοί-
 μι ἦτοι καὶ ἑλπίσει ἀνθρώπων. ἀλλ'
 ἐπεὶ ἐπὶ τῷ ἑλπίσει τοῦ παρὰ πᾶν,
 εὖ ποιοῦν. ἐπὶ τῷ ἑλπίσει δὲ πᾶσι,
 ὃ μοι τ' ἐταίρων πρὸς ἑλπίσει, αὐτὸς
 ἐπὶ τῷ ἑλπίσει ἀνέγνωκέαι, αἰδρὸς ἔτι
 δὴ πᾶσι τῷ. ὃς ἐκ Λιβύης ἔφη,
 ἀπὸν ἐς Αἴγυπτον, ὡς δὲ τῷ μετὰ
 ἑλπίσει σὺν ἐπὶ τῷ ποταμῷ.
 ἔτι δὲ ἑλπίσει ἄλλως. ἐνθα δὲ τὰ φῶς ἐν-
 τυχεῖν, ὡς δὲ τῷ ἑλπίσει, ἐπὶ αὐτῷ
 τῷ κλύσει, καὶ ἑλπίσει ἐφείκει,
 δηλοῦν ὅτι ὁ λῆξαι τῷ ποταμῷ. κεκο-
 λῶσθαι γὰρ ἐπὶ αὐτῷ ἀνθρώπων μὴ
 πᾶσι, οἷον τῷ Τάνταλον ἑλπίσει ἐν
 λίμνῃ ἐπὶ τῷ, καὶ δούρῳ τῷ ὕδα-
 τος, ὡς πᾶσι ὁρᾶν. τὸ θεοῖον δὲ,
 τῷ διψᾶσαι ἐκ τῷ ποταμῷ αὐτῷ ὡς
 πᾶσι τῷ τῷ ποταμῷ καὶ πᾶσι γυναι-
 κας ὕδροφορέας αὐτῷ ποταμῷ καὶ
 ἑλπίσει τὸ ὕδωρ αὐτῷ. πᾶσι τῷ ὡς
 πᾶσι οἷα τῷ ἑλπίσει ἐκείνῳ, ὃς
 ἔφη τῷ θεοῖον τῷ Γαράμαντας. ἑ-
 λπίσει τῷ πρὸς τῷ ποταμῷ, ἔ-
 λπίσει δὲ, καὶ αὐτὸς ἐπὶ τῷ.

Τοῖα πᾶσι τῷ οἷον ὃς Τάνταλον
 αἰδρὸς τῷ

Μηδὲ καὶ καί τῷ διψᾶσαι ὁδύ-
 νῳ,

Καὶ Δαναοῖο ἑλπίσει τοῖον πᾶσι τῷ
 ἀναπλῆσαι,

Αἰὲν ἐπὶ τῷ ποταμῷ ὕδροφόρῳ καὶ
 τῷ.

ἔτι δὲ ἄλλα ἔφη τῷ ποταμῷ ἐπὶ τῷ
 ὡς, καὶ ὡς ἀναπλῆσαι τῷ αὐτῷ,

Sunt præterea quatuor alii versus de ovis, & ut ea tollens, morsus

midius, ut verisimile est, reddi-
 tum, & latissimè diffusum. Ego
 equidem neminem hoc affectu la-
 borantem vidi. Et faxint Dii ne
 quenquam his cruciatibus consi-
 stantem videam. Et rectè feci,
 quod nusquam ingressus sum Li-
 byam. Verum audiavi epigram-
 ma, quod amicorum aliquis se
 legisse dicit in cippo viri hoc mo-
 do perempti: qui ex Libya, in-
 quiebat, iter in Ægyptum faciens,
 magnam syrtim præteribat: ne-
 que enim alia est via. Hic se ad
 littus in sepulchrum incidisse,
 propter ipsum fluxum, & cippum
 stare mortis modum declarantem.
 Sculptum enim in eo esse homi-
 nem quandam, qualem pingere
 solent Tantalum in palude stan-
 tem, & aquam haurientem, non
 aliter ac si biberet: bestiam au-
 tem nempe dipsadā ipsi adhaeren-
 tem, pedi esse implicatam: tum
 mulieres aquam ferentes simul
 multas aquam in ipsum effundere.
 Iuxta verò posita esse ova qualia
 struthionum illorum, quos dixi
 Garamantas venari. Est autem ad-
 scriptum epigramma, quod re-
 ferre non erit alienum,

*Talia passus erat viri quoque Tan-
 talus airo.*

*Qui nullo potuit fonte levare si-
 tim:*

*Tale nec è Danao naras implere
 puellas,*

Affiduis undis vas potuisse reor.

est:

1 Ε'πὶ τῷ ἑλπίσει] Columna sive basis cui affixa statua: in basi planicies apta in-
 scriptioni quam planiciem Strabo libr. 14. vocat τὸ πλάττω τ' βύσσος. Tangit
 Theophr. Char. ἀπὸ μικροβιοπρίας. Bourd.

2 Τοῖα] Interpres dum legit ὡς pro ἰδ. nescio quem patrem Tantali facit. Re-
 citius:

Tantalus hoc patitur nigri pravitate veneni. Idem.

εἰδήθη. ἀλλ' οὐκ ἐπ' μένησιν
 ἐκείναι. συλλέγουσι δ' αὖτα τὰ ὄα,
 καὶ ἱσχυόμενοι περὶ αὐτὰ οἱ ἀνέμοι.
 οὐχ ὡς φασὶν ἄλλοι, ἀλλὰ ἐ
 σκλίσει χερσὶν κενώσαντες, καὶ
 ἐκπύματα ποιεῖντι ἀπ' αὐτῶν. ὃ
 γὰρ ἔχουσι περιφρονεῖν διὰ τὸ ψάμ-
 μου εἶναι τῷ γῆνι. εἰ δ' ἐκ μεγάλα
 ὀρεθεῖν, καὶ πῖλοι γίνονται δύο
 ἐκ τῶ ὄα ἑκάστη. τὸ γὰρ ἡμίτομον
 ἑκάστηροι δὲ χερσὶ τῇ κεφαλῇ, πῖ-
 λος ἐστίν. ἐκεί τῶντο λωχύναι δι-
 ψάδες οὐδ' αὖτα ὄα. καὶ ἐπειδὴ
 ἀποστέλλῃ ὁ ἀνθρωπίνος, ἐν τῷ ψάμ-
 μου ἐξερπίσσουσι, δάκνουσι τὴν κε-
 ραίαν. οὐδ', πάλιν ἐκείνα τὰ
 μικρὰ ἐμπροσθεν εἰρημνῆς, πίνον
 αὐτοὶ, καὶ μέλλουσι διψῶν, καὶ πικ-
 ροτάται. οὐδέποτε. ταῦτα δ' ἐκ
 Δία πρὸς Νικαῶν τὸ ποιητὴν φι-
 λοθέμενον διεξήλθοι. οὐδ' ὅπως ὁ-
 μεῖς καλοῦσι ὡς οὐκ ἀμείλις γένη-
 ται μοι, φύσις γὰρ λιθύνει ἐρπε-
 τῶν εἶδεναι. ἰατρῶν γὰρ αἱ μέλλουσι
 ὁ ἔπαινος ἢ, οἷς ἀνάγκη εἶδεναι
 ταῦτα, ὡς ἐκ ἀμύνει αὐτὰ μὴ τὴν
 τήχης ἔχουσι. ἀλλὰ μοι δοκεῖ, καὶ
 πρὸς Φειδίαν μὴ δυσχερῆσαι τῷ εἰ-
 κῆρι θεοειδῆ ἔστω, ὁμοῖον τὸ αὐ-
 τὸς παθεῖν πρὸς ὑμᾶς, ὅσον ἐκείνοι
 πάσχοι πρὸς τὸ ποτὶν αἱ διχθέντες
 ὑπὸ τῷ διψάδῳ. ὅσα γὰρ ἀεὶ ἐπὶ
 πάλιν παρὶν εἰς ὑμᾶς, πῶς τῶ
 μάλλον ὀρίσσω ἢ πρᾶγματῶν, καὶ
 τὸ οἶψι ἄχρῳ ὑποκρίσται μοι.
 καὶ ἴσως οὐδ' ἐμπλησθεῖς ποτὶ τῷ
 ποτὶν πῶς. καὶ μάλα εἰκότως.
 πῶς γὰρ ἂν ἔγωγε διασθῇ τε, καὶ κα-
 ταρῶ ὑδαν ἐπιχέοιμι; ὥστε σύχνη-
 ναί, εἰ διχθεὶς ἐκ αὐτοῦ τῷ ψυχρῷ
 εἶδεναι τῶν, καὶ ὑμῶν αὐτῶν τὸ δι-
 γμαῖ, ἐμφορῶμαι χανόν, ὑποχέως
 τῷ κοινῷ τῷ κεφαλῷ. εἴη μέντοι
 μὴ ἐπιλείπειν πῶς παρ' ὑμῶν ἐπι-
 ρίοντα, μὴ δ' ὑπερῶν τῷ ἀποδῶν
 τὸ ἀκρόασις, κεχρησται, ἐπὶ δ' ἐπιψάδῳ καὶ ἀλεπείν, ὡς διψῶς καὶ ἐν-
 τὶμ

est: sed exciderunt mihi. Itaque
 ova colligunt, eaque magno stu-
 dio curant vicini, non tantum
 edendi gratia: sed illis evacuatis
 ut vasis utuntur, & ex iis pocula
 faciunt. Neque enim, quia are-
 nosa est terra, figulinam exerce-
 re possunt. Magnis autem inven-
 tis, duo pilei fiunt ex singulis o-
 vis. Alterutra enim dimidia pars
 capiti sufficiens, est pileus. Ibi
 ergo ad ova dipiades sunt in infi-
 diis: & quum accesserit homo,
 ex arena prorepentes, infelicem
 mordent. Atque illi accidunt quæ
 paulò antè dixi, semper bibenti,
 magisque sitienti, neque se un-
 quam implenti. Hæc per Iovem
 non disservi tanquam æmulus Ni-
 candri: neque ut intelligatis me
 non negligere notitiam naturæ Li-
 bycorum reptilium. Medicorum
 enim magis ista laus est, quibus
 hæc scire necesse est, ut adversus
 ea ex arte opitulari possint. At
 mihi videor, ac per Phidiam, ne
 hanc imaginem ferinam iniquo
 animo feratis, eodem modo erga
 vos affici, quo in potum qui à di-
 psade morfi sunt. Nam quo cre-
 brius ad vos ito, eo magis itare
 cupio, & siti intolerabili inces-
 dor, mihiq; videor huiusmodi
 potu nunquam expleri posse. Id-
 que jure optimo. Vbi enim aded
 limpidam puramque aquam con-
 sequerer? Quare ignorete, si &
 ipse animo iccus hoc morfu jucun-
 distimo & saluberrimo abundè me
 ingurgito, capite scaturigini sup-
 posito. Contingat tantum ut non
 deficient quæ à vobis influunt: &
 non effuso audiendi studio, hian-
 tem, & sitientem relinquatis.
 Nam quod ad meam erga vos si-

καὶ τὰ μὲν πρὸς ὑμᾶς, εὐδὴν ἂν ἐκώ-
λυε πίνειν αἶνι. καὶ γὰρ τὸ σφόν-
Πλάτωνι, κέρδι εὐδὴς τὸ κελῶν.

tim attinet, nihil prohibebit
quominus semper bibam siqui-
dem juxta sapientis Platonis sen-
tentiam, Rerum pulchrarum nulla est satietas.

ΔΙΑΛΕΞΙΣ ΠΡΟΣ | DISSERTATIO CVM
HESIODON. | HESIODO.

ARGVMENTVM.

Cavillatio quadam poetarum est, qua Hesiodum vanitatis atque mendacii coarguit, quod cum jactaverit, se à Musis accepisse munus hoc, ut carmine celebraret & praterita, & qua futura essent, nihil de futuris, quod quidem extet, vaticinatus fuerit, sive hoc invidia quadam fecerit, communicare nolens aliis, qua ipse accepisset, sive vanitate aliqua, qua, cum nihil tale à Musis didicisset, ad vulgus tamen hujuscemodi de se jactarit. Ad hanc accusationem fingitur postea Hesiodus respondere, ac tueri sese: cujus rationes postea confutantur. Hujus cavillationis occasio petita est ex Theogonia principio, ubi laurum à Musis se accepisse poeta fabulatur.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ.

ἀλλὰ ποιητῶν μὲν ἄριστοι
εἰνά, σε Ἡσίοδε, καὶ
τὸ τοῦ δῶρα μυσῶν λα-
βοῦν μὲν τὸ δῶρον, αὐ-
τὸς πὶ δεικνύεις ἐν οἷς
ποιεῖς. ἴθι γὰρ, καὶ σμῖνα πάντα.
καὶ ἡμεῖς πιστόμεθα ὅπως ἔχουσιν.
ἐμείνο ὃ ἀποῶσται ἀξίον, τί δὴ ποτε
σφραγίσαντες ὑπὲρ σφραγῆς, ὡς διὰ τῶ-
το λάβοις τῶν πεπρωμένων ἐκείνων ὡ-
δὴν τῶ δῶρα τὸ θεῶν, ὅπως κλείοις ἐν
ὕμνοις πῶς παρεληλυθότες, καὶ θε-
σπίσοις τὰ ἐσόμενα, γὰρ περὶ μὲν ἐν
πάντῃ ἐντελής ἐξελύομαι, θεῶν πε-
ρὶ γένεσις διττὴ γάρ ἐστι, ἄρεσι ἐν τῇ
πρώτῃ ἐκείνων, χάρις, καὶ γῆς, καὶ
ἑρᾶς, καὶ ἑρᾶς. ἐπὶ δὲ, γυναι-

L V C I A N V S.

t poetam præstantissi-
mum esse te Hesiode, &
hoc à Musis cum lauro
accepisse in iis quæ edi-
disti, ipsemet ostendis:
sunt enim divina & gravia omnia:
nosque ita se habere credimus. Il-
lud tamen non abs re quæsi-
vim, quorsum de te proloquu-
tus, quasi propter hoc divinum
illum cantum à Deabus acceperis,
ut celebrares & caneres præterita,
& prædiceres futura: alterum
quidem omnino perfectè expres-
listi, Dearum genealogiam re-
censendo, etiam usque ad primos
illos, nempe chaos, terram, cæ-
lum, & amorem: præterea mu-
lierum

καὶ ἀρίστῃς, καὶ ἀδρανείσις γαυρ-
μαχίς, καὶ ὅσα περὶ πλεονάζειν, καὶ
ὅσα περὶ κραιπνῶν ἀρότων, καὶ ἀμνη-
τεῖς, καὶ πλεῖς, ἐὶ ὅλως, ἢ ἀλλοτρί-
παινοῖσι. Πάρεστι δὲ καὶ ὁ χρησιμώ-
τερος ὡς τὸ βίον παραπολεῖν, καὶ
ἵστων δουρατῶν μετὰ τοὺς ἰοικῶς, λί-
γων δὲ πλεῖς τῶν μελλόντων ἀπογράφου-
σιν, ἐδὲ τὴν δόξαν ἐξαπύφηναι,
ἀλλὰ τὸ μὲν τοῦτο πᾶσι, λαθὼν
ἀδρανείας, ἐδοκίμησεν ὁ ποιήσας
ἢ τὸ Κάλχαντα, ἢ τὸ Τηλέφον, ἢ τὸ
Πολύιδον, ἢ ἐφ' ὧν ἀμνηστέον.
οἱ μὲν δὲ ἀδρανείας μετὰ τὴν τυχεύειν,
ὅμως ἀποφασίζον, καὶ οὐκ ὅτι οὐκ
ἔστιν οἱς διορμήσει. ὅς τε ἀνάγκη
ἴστωι τὴν αἰτίαν, μὲν γὰρ πᾶσι
τοῖς αἰτίαις, ἢ γὰρ ἐφ' ὧν εἰς ἐπι-
πλεῖν, ἢ ὅς τε ἀπογράφουσι
τῶν μετὰ τοῖς μελλόντων ἀπολέγειν
διωκῶν, ἢ αἰ μὲν, ἴδοντες ὅπως
ὑπάρχοντο, οὐ δὲ ὑπὸ φθόνου ἀπι-
κρύπτειν, καὶ ὑπὸ κλέπτον φυλάτ-
τειν τὴν δουρίαν, καὶ μετὰ τοὺς αἰ-
τίαις τοῖς διορμήσει. ἢ γὰρ ἀπὸ
μὲν οἱ ἐπὶ τοιαύτῃ πλεῖς, ἐδὲ
πᾶσι δὲ αὐτὰ τὸ βίον ἀδρανείας,
οὐκ οἶδα εἰς οἱ κραιπνῶν πλεῖς ἀλλο-
τρίπαινοῖσι τὴν γὰρ ἔστιν αὐτῶν.
οὐκ ἔστιν ὅς τε ἐδὲ πολυμήσιμι εἰ-
πὼν, ὅς τε ἀπογράφουσι παρὲς
ὑπάρχουσαι, τὸ μὲν, ἴδοντες. ἐξ ἡ-
μισείας δὲ ἀνεκαλέσασθαι τὴν ὑπάρ-
χειν λέγειν δὲ τὴν τῶν μελλόντων γνῶσιν.
καὶ ταῦτα, ἀποφασίζοντες αὐτῶν ἐπὶ
ἐπὶ ὑπάρχουσαι. ταῦτα δὲ ἀδρανεί-
πᾶσι ἀλλὰ Ἡσίοδου, ἢ παρ' αὐτοῦ
οὐκ οἶδα πᾶσι ἢ; καὶ πᾶσι γὰρ αὐ-
τοῖς οἱ τοῖς διπλοῖς ἴσων εἰσιν,
ὅς τε ὅς τε ὅς τε φίλοις, καὶ μετὰ
ταῖς αὐτῶν, μὲν πάσις ἀληθείας
ἐξαπύφηναι περὶ ὧν ἴσται, ἐλπίς ἡμῶν
ταῖς ἀπείροις. Ἡσ. ἐπὶ μὲν μὲν
βίβλητι, ῥαδίαν ἀποφασίζοντες ἀποφά-
σις αὐτοῖς περὶ ἀπᾶντων, ὅτι μη-

Tibi vir optime, ad omnia facile

lierum virtutes, tum rei rusticæ præcepta: quæcunque ad Pleiadas, ad arandi, metendi, navigandi, denique aliorum omnium tempora pertinent. Alterum verò, quod cùm humanæ vitæ futurum erat utilius, tum Deorum donis multò convenientius, futurorum dico prædictionem, ne omnino quidem attigisti: sed partem hanc omnem oblivioni tradidisti, nullo modo tua poëti aut Calchanta, aut Telephum, aut Polyidum, aut Phinea imitatus: qui tamen hoc à Musis non acceperant, futura tamen prædicebant, nec eos rogantibus respondere pigebat. Itaque necesse est te harum trium culparum una esse implicatum. Aut enim mentitus es, quanquam hoc dictu acerbum, Musas tibi fuisse pollicitas fore ut futura posses prædicere: aut illæ promissis steterunt: at tu præ invidia celas, & in sinu servas munus, ne illius egentes participes facias: aut multa quidem istiusmodi scripsisti, nondum tamen in lucem edidisti: haud scio quodnam aliud in tempus eorum usum reservans. Neque enim illud ausim dicere, Musas cùm duo se tibi præstituras promiserint, unum quidem dedisse, dimidium autem promissionis revocasse: dico autem futurorum notitiam: idque cùm ipsam priorem in carmine promississent. Hæc igitur Hesiode, à quonam alio quàm à te hæc perdiscamus? Decet enim, quemadmodum Dii sunt largitores bonorum, ita & vos qui ipsorum estis amici & discipuli, ea quæ scitis quàm verissimè exponere, & dubia nobis solvere. *Hesiodus.* possum respondere: nempe eo-

δὴν ἐστὶ τῷ ἱερᾷ ὠδημῶν ὑπὲρ ἐμῶν,
 ἰδίον ἐμῶν, ἀλλὰ τῷ κοινῶν. καὶ ἐ-
 χέλω σε παρ' ἐκείνων τὰς λογιμὰς
 τῷ περὶ εὐρυμῶν, καὶ τῷ ὠξυαλει-
 μῶν ἀπαίτιν. ἐγὼ δὲ ὑπὲρ κοινῶν
 ἰδίᾳ ἡπιστάμεν, λέγω δὲ τὸ νέμειν,
 καὶ ποιμενίζειν, ἔξισταυῶν, καὶ
 βόσκειν, καὶ τὸ ἄλλων, ὅσα ποι-
 μῶν ἔργα, καὶ μαθήματα, δι-
 κασι¹ ἂν εἴω ἀπολογίᾳς. αἱ γὰρ
 δὲ, τὰς αὐτῶν οὐρεὰς οἷς τι ἂν ἐπεί-
 λωται, καὶ ἐφ' ὅσον ἂν οἴανται κα-
 λῶς ἔχειν, μετὰ διδασιν. ὅμως δὲ,
 οὐκ ἀπορήσω πρὸς σὶ ἐ ποιητικῆς
 ἀνυπολογίας. ὃ γὰρ οἶμαι χρὴ ὡρᾶ
 τῷ ποιητῶν ἐς τὸ λεπτῶτατον ἀκρο-
 βολογισμῶν, ἀπαίτιν καὶ τῶν συλ-
 λαβῶν ἐκείνην ἐντελῆ πάντως τὰ
 εἰρημῶν, καὶ εἰ πὺν τῷ ποιή-
 σιως ὁρῶν ὡρᾶν λαβῆ, πικρῶς
 γὰρ ἐξέτασεν, ἀλλ' εἰδέναι ὅτι πολ-
 λὰ ἡμεῖς, καὶ τῷ μέτρῳ ἐνέχῃ, ἔ-
 φ' ὁφθαλμοῖς, ἐπιμετῶμεν. τὰ δὲ,
 ἐπὶ τῷ αὐτῷ πολλὰς λιπαρῶν,
 οὐκ οἶδ' ὅπως παρὲξ ἔσται. σὺ δὲ,
 τὸ μέγιστον ἂν ἔχῃς ἀγαθῶν, ἀ-
 φαιρῇ ἡμῶν. λέγω δὲ τῶν ἐλδι-
 θεῶν, καὶ τῶν ἐν τῷ πατρὶ ἐξυ-
 σίας. καὶ τὰ μὲν ἄλλα, ἔχ' ὅρα
 ὅσα τῷ ποιήσῃ καλὰ. σκιδαλά-
 μος δὲ, καὶ ἀνέστης πρὸς ἐκλέ-
 γεις, ἔλασας τῇ συκοφαντικῇ ζη-
 πῃς, ἀλλ' ὃ μόνον ταῦτα σὺ,
 εἰδὲ κατ' ἐμὸν μόνον, ἀλλὰ πολλοὶ
 ἔ' ἄλλοι τὰ τῷ ὁμοτέχνῃ τῷ ἐμῷ
 Ὀμήρῳ καὶ ἀκρίβῃσι, λεπτῶτα κα-
 μιῶν, καὶ μάλιστα μικρὰ ἅπαντα δι-
 ξιόντες. εἰ δὲ ἐ χρὴ ὁρᾶν χωρή-
 σιν τῇ αἰτίᾳ τῶν ὁμοτέχνων ἀπο-
 λογισμῶν ἀπολογησάσθαι, ἀναγνωθῇ ὃ
 εἶπ' ἐγὼ μεν, καὶ τὰς ἡμέ-
 ρα

rum quæ cecini, nihil mihi esse
 proprium, sed Musis: à quibus
 æquum erat ut dictorum & omis-
 sorum rationem postulares. Ego
 verò super iis quæ privatim scio,
 pascendi inquam, & regendi pe-
 cora, à stabulis abigendi, & mul-
 gendi ratione: & siqua sunt alia
 pastorum opera, & officia, re-
 spondere possem. At Deæ sua mu-
 nera quibus voluerint, & quandiu
 id rectè se habere putarint, præ-
 stare consueverunt. Non tamen
 erga te mihi deerit poetica urba-
 nitas. Neque enim utique minu-
 tissima quæque perquirendo, à
 poetis exigendum est, ut perfectè
 omnino ad unamquamque sylla-
 bam ipsorum dicta respondeant:
 & siquid in poëseos cursu per im-
 prudentiam elabatur, id acerbè
 examinandum: sed sciendum nos
 & metri, & soni concinni causâ
 multa interficere: alia verò plana
 cum sint, carmen ipsum nescio
 quomodo sæpe recipere. At tu
 nostrorum bonorum maximo nos
 privas: nempe libertate & singen-
 di licentia. Atque alia quidem
 poëseos ornamenta quàm multa
 sint non vides, verùm minutias
 quasdam & spinas excerpis, & an-
 tias sycophantiæ quæris. At hæc
 non solus neque in me solum, sed
 multi etiam alii artis ejusdem pro-
 fessoris Homeri scripta incesunt,
 admodum tenuia, ac potissimum
 minutula quæque persequentes.
 Porro si confertis manibus oportet
 me rectissimam accusationis de-
 fensionem asserre, heus tu, O-
 pera

1 ὅμως δὲ ἐκ ἀπορήσῃ πρὸς σὶ ἐ ποιητικῆς ἀνυπολογίας. Hæc verba non agno-
 scit interpres, vel, quod potius credo, eo quod illa non intellexit, de industria
 suppressit. Sed proculdubio legendum est ἀπολογίας. Palm.

2 Ἀλλ' ὃ μόνον ταῦτα σὺ. Ἀλλ' ὃ μόνον ταῦτα σὺ. Marcil.

τίω αἰπῶν, καὶ τῷ δεικνύμεν ἄλ-
 σιὰς τὸ ἴλιον. ταῦτα γὰρ ἡ μαντι-
 κή. ἐπὶ ἐπὶ ταῦτα εἰς πρὸς αὐτῇ
 ἀναλήγειν, σὺν αὐτῇ φάσι καὶ με-
 μνήναι λέγων. αὐτῶν γὰρ, καὶ προ-
 φησιῶν, καὶ ἀνὰ Κασταλίας, καὶ δά-
 φνης, καὶ τρεῖς δὲ δελφικῶν, ὅτι
 αὐτὸς γυμνὸς ὁ κρύως περὶ πρὸς
 ὕοντο προσέτι, ἡ χαλαρῶντο ὁ
 θεῶν, ἡ πάλαι ὁ μικρὸς ἐπιπλοῖται
 τῷ τοῦτο. καὶ τὸ ἐπὶ γὰρ ταῦτα μαν-
 τικώτεροι, ὅτι ἐπὶ ἡρμῆ μὲν ταῦτα ὡς
 τὸ εἰς ἐπιγνώσκειται, καὶ ἄλλα πολ-
 λά ταῦτα. αὐτὸς γὰρ αὐτοῖς αὐτῶν με-
 μνήσκει. ὡς τὰς μὲν τοιαύτας ἀπολο-
 γίας, καὶ μαντείας, ἄρες. ἐκείνο
 γὰρ, ὁ εἰρηκὸς ἐν δόχῃ, ἵσως αὐτῶν
 δεχόμενος ἄξιον, ὡς αὐτὸν ἡδὲ τὸ λε-
 γόμενον, ἀλλὰ πρὸς ἐμπνοια δαιμό-
 νιοι ἐνταῦθα σοὶ τὰ μέτρα, ὁ πα-
 ρων ἐδὲ ἐκείνη βέβαιον ἔσται. ὁ γὰρ
 αὐτὸς τὰ μὲν, ἐπιπλοῖται τὸ ὑπερῷον,
 τὰ δὲ ἀτελῆ ἀπελόμενα.

præsignificare, futurumque an-
 no decimo Ilîi excidium. Hæc
 ars divinandi præstat: quæ si quis
 illi adscripserit, neque me vatem
 dixerit: quum prædicam, & di-
 vinabo, etiam absque aqua Casta-
 lia, lauro, & Delphico tripode,
 eum qui obambulaverit nudus
 hyeme, pluyente quoque & gran-
 dinante Deo febri algida non levi
 cerreptum iri. Quodque majo-
 ris est peritiæ vaticinandi quam
 hoc, etiam calorem post hæc,
 ut verisimile, sequuturum: alia-
 que id genus multa, quorum me-
 minisse esset ridiculum. Quare
 apologias ejusmodi, & vaticinia
 missa facito. Æquum verò fue-
 rit, fortasse, quoddam initio dixisti,
 admittere: quod nihil eorum quæ
 abs te dicebantur nosces, sed di-
 vinus quispiam afflatus metra tibi
 suggereret, atque is non admo-
 dum firmus: quippe qui non eo-

rum quæ promississet partem perficeret, partem imperfectam relin-
 queret.

ΠΑΟΙΟΝ, Η ΕΤΧΑΙ.

NAVIGIVM, SEV
 VOTA.

ARGVMENTVM.

Irridet hoc dialogo Lucianus cupiditates, & stulta hominum vota,
 ut qui in iis rebus plerumque felicitatem ponant, eaque sibi ex-
 petant, quæ si ipsis contingant, plurimum & molestia & pericu-
 lorum quoque interim habituri sint. Ita enim fingitur hic Adi-
 mantius primò, divitias, post hunc Samippus potentiam & impe-
 rium, postremus autem Timolaus voluptates, & quicquid mun-
 do plausibile videtur, optare. Quorum omnium vota Lucianus
 ita confutat, ut ostendat quidvis potius quam felicitatem in his
 rebus positam esse.

ΔΥΚΙΝΟΣ.

LYCINVS.

Οὐκ ἴσῳ λεγόν ὅτι θάπτον
τῆς γύπας ἰωλῶ νεκρὸς
ἐν φασίῳ κείμενος. ἢ
ἵαμα πρὸς τὸν ὁδὸν Τι-
μόλαοι ἀφλάθον, καὶ εἰς Κόριν-
θον δίδω ἀποδύσι θέντες ἀπίναι;
ἀλλ' ἔγωγε ἔγω φιλοθέμιστον σύμε,
καὶ ἄκοιτον τὰ τοιαῦτα. Τιμῶ. π
γὰρ ἴδῃ εἰ ποιεῖν ὦ Λυκίνο, πολλῶ
ἄρτιον, πυθόμενοι ἔτις ὑπερμεγέ-
θη ναῦ, καὶ πύρεθρον μίτρεν εἰς τὴν
Πειραιᾶ καὶ ἀπὸ τῆς Διένης, μίαν τὴν
ἐκ Αἰγύπτου εἰς Ἰταλίαν σιταγωγῶν;
οἶμα ἢ εἰ σφῶ, σέ πε, καὶ
Σάμιππον τῶν, μὴ καὶ ἄλλο π
ἐξ ἀπὸ ἧς, ἢ ἐν ὁδοῦς τὸ
πλοῖον. Λυ. τῇ Δία εἰς Αἰδίματιον
ὁ μυρρινάσιον εἰπὼς μεθ' ἡμῶν.
ἀλλ' ὅτε οἱδ' ὅτι νῦν ἐκείνός ἐστιν,
ἀποπλοῦνται ἐν τῇ πλῆθει τῶν θη-
τῶν. ἀλλ' ἔγωγε γὰρ τὴν νεῶς, ἀμα ἡλ-
θου. καὶ ἀνιόντες εἰς αὐτὴν, σὺ μὲν
οἶμα Σάμιππον, πρὸς ἡμῶν. μὴ σέ, ἢ
ὁ Αἰδίματιον. Λυ. εἴτ' ἴσῳ μετ'
ἐκείνου, ἔγωγε αὐτὴν ἀμφοτέ-
ροις. καὶ μετὰ τὴν ἀποβίβας ὅλης
παρέπιμψε χερσῶν, ὑποδεξι-
μοί, ἀνυποδῆλτον αὐτὸς ὢν. τὸ
ἀπὸ τῆς, ὅτε ἐπ' αὐτὸν εἶδον,
ἔπε ἴδον, ἔπε ἐπὶ κατελύνειμεν.
Σαμι. οἶδα ὦ Λυκίνο ὅτι ἡμεῖς
ἀπὸ τῆς, ὅποτε οἶμα τὸ ὄρεον
ἐκείνο μετὰ τοῦ ἐκ τῶν θαλάμης

Anon dicebam quod
pridianum cadaver in
propatulo positum vul-
tures citius lateret,
quàm novum aliquod
spectaculum, Timolaum, etiam-
si uno spiritu Corinthum illi esset
curriculo abeundum? propterea
spectaculorum es amans, & ad ta-
lia impiger. *Timolaus.* Quid-
nam me vacantem, agere oportebat
Lycine, cum audivissem na-
vim supra modum ingentem in
Piræum appulsam esse, unam vi-
delicet earum quibus ex Ægypto
in Italiam frumentum importari
solet? Existimo autem & vos,
cum te, tum hunc Samippum,
non aliam ob causam ex urbe huc
esse profectos, quàm ut navigium
hoc videretis. *Lyc.* Per Iovem
Adimantus quoque Myrrhinusius
comes veniebat: sed nescio ubi-
nam ille nunc sit, in multitudine
spectatorum errans. Nam ad na-
vim usque venimus unà, in quam
quum ascenderemus, tu quidem
Samippe præibas, & sequebatur
Adimantus: deinde ego illum,
manibus ambabus apprehensum.
Atque ille me per totas scalas
manu ducens transmisit calceas
tum ipse discalceatus. Sed ab eo
tempore ipsum non vidi amplius,
neque intus, nec postquam descendimus. *Sam.* Scis Lycine,
ubi non reliquit, puta quando formosus ille adolescens ex domi-
cilio

1 Α' π' Αἰγύπτου εἰς Ἰταλίαν σιταγωγῶν ἢ Ex Ægypto & tota Africa Romam
frumentum advehebant. Inde Λυκίνο ἀνυποδῆλτον Pindar. Isthm. Odyss. 1. Rutilius
Itiner. lib. 1.

Quin & secundas tibi conferat Africa menses.

Sic Africa cum spicis. Claudian. lib. 2. de laudib. Sulic. Ex aliis etiam provinciis,
ἐ Sicilia, Gallia Narbonensi. *Boet.*

1 Regi-

προήλθε, τὸ πῶν καὶ παρὶν ὀνότω
 εὐδεδιγμένος, ἀναδεδιγμένος ἐς τὴν πύσω
 πῶν κόμην, ἐπ' ἀμφότρως ὁ με-
 τὰ πῶν ἀπὸ τῆς κόμης. εἰ τοίνυν ἐν τῷ Α-
 δείμανθι οἶδα, οἷμα γλαφυρὸν ὅ-
 πως ἐκείνῳ θίαμα ἰδὼν, μακρὰ
 χαίρειν φράσας τῷ αἰγυπλίῳ ταυπητῷ,
 τῷ αἰγυπλίῳ τὸ τοιοῦτον, παρὶς γὰρ δα-
 κρύων, ὡς περ εἶπες. παρὶς δακρύων γὰρ
 ὁ ἀνὴρ ἐς τὰ ἔρωτα. Δυ. καὶ μὲν ὁ
 πᾶν κελὸς ὁ Σάμιππε, ὁ μετὰ κελ-
 οῦ ἐδὲξέ μοι, ὡς αἰ ἐν Αδείμαν-
 θι ἐκπλήξα, ὃ τοσούτοι Αθήνησι
 κελοὶ ἵπονται, πάντες ἰδούμενοι,
 συμβόλοι τὸ φθίμα, πλαίστρας ἀ-
 ποκρίνοιντες. οἷς καὶ τῷ αἰγυπλίῳ
 εὖ καὶ ἀγνῶν. ἔτι καὶ ὅπως τῷ με-
 λίστρῳ εἶπας, καὶ προχίλος ἐστίν,
 καὶ λεπτὸς ἄγει τοῖν σκελοῖν, καὶ
 ἐφθίγῃς ἐπισυρμῶν τί, καὶ σω-
 χίς, καὶ ἐπιπρόχον, ἑλλῶσι μ.
 ἐς τὸ πᾶν τοῦ ὅτι ψόφω, καὶ τῷ
 ὅτι φωνῇ τόνω. ἡ κόμη δ', καὶ ἐς
 τὴν πύσω ὁ πλόκῳ σωσιωπειρα-
 μῶν, εὖ καὶ ἰδούμενοι φησὶν αὐτὸν
 εἶναι. Τιμολ. τὸτο μὲν ἀνδρείας ὁ
 Λυκῆς σημεῖον ἐστὶν αἰγυπλίας, ἡ κό-
 μη. ἅπαντες γὰρ αὐτοῖς οἱ ἰδού-
 μενοι παῖδες ἀναπλήκον. ἔς πε-
 ρὸς τὸ ἐφθίγειν ἐν Παλλήνῃ. οἱ
 ὅτι γὰρ ἡμῶν, οἷς ἰδούμενοι καλὸν εἶ-
 ναι κομᾶν τὰς γέροντας. ἀναδεδιγμένος
 ὁ κρόνυλλον ὑπὸ τῷ πύσω χροσθὶ ἀ-
 νελκόμενον. Σάμι. εἰ γὰρ ὁ Τι-
 μόλας, ὅτι ἡμᾶς ἀναμνηστικὸς ὁ
 Θεουδίδης συζητημάτων, ὁ ἐν τῷ

cilio prodivit, puro amiculo in-
 dutus, religata a tergo coma, ad
 utramque frontis partem reducta.
 Proinde si Adimantum bene novi,
 arbitror illum conspecto tam ve-
 nusto spectaculo, ei pro more la-
 chrymantem astitisse, cum in la-
 chrymas ad res amatorias sit pro-
 pensus: & Ægyptio illi navis fa-
 bricatori, navim circumāgenti
 longum vale dixisse. *Lyc.* Atqui
 non aded formosus, Samippe,
 adolescens ille mihi est visus, ut
 Adimantum percellere potuerit,
 quem Athenistot formosi sectan-
 tur, ingenui omnes, loquendo
 garruli, & palæstram spirantes:
 quibus etiam illachrymari non est
 ignavum. Hic autem præterquam
 quod colore fusco est, habet etiam
 prominentia labia, nimiumque
 gracilia crura: loquiturque dis-
 solutum, & incompositum quid-
 dam, continuatis ac volubilibus
 verbis, Græcè quidem, sed ad
 patrium morem concitato strepi-
 tu, & inflexo vocis accentu. Por-
 rò coma, atque ille à tergo con-
 volutus capillus, haudquaquam
 liberum esse ipsum arguit. *Timol.*
 Hoc quidem Lycine, coma vide-
 licet: Ægyptiæ nobilitatis est si-
 gnum. Omnes enim ingenui pue-
 ri eam religant. Et ad puberta-
 tem ulque majores nostri Palle-
 nenses, quibus decorum videba-
 tur ut senes comam nutrent, re-

dimitti crobillo sub aurea cicada religato. *Sam.* Rectè quidem
 Timolæ Thucydides commentarios nobis in memoriam revocas:
 quæ

[τὸ Κρόνυλλον ὑπὸ τῷ πύσω] Legend. Interpr. Aristophan. ad nub. Tzetz. histor.
 301. Chil. 10. Bonaf. Crobillo] Crobilus, crinium plexus in acumen desinens,
 de quo Thucydides in primo Plut. in libello de Tacente Pythia Tertull. lib. de Ve-
 land. virginib. de cicada Atheniensium Greg. Nazianzenus:

Κροβίλλῳ τῷ πύσω πύσω ὑπὸ τῷ πύσω
 Ἰνχινέ. Cogn.

προσιμίων πρὸς τὴν ἑλπίδα τῶν ἡμῶν τρυ-
φῆς εἶπιν ἐν τοῖς ἰωσιν, ὅποτε οἱ
τότε συναπφικέσθωσαν. Τιμω. ἀτὰρ ὦ
Σάμιππε, νῦν ἀνεμνήθη ὁ πόθεν ἡμῶν
ἀπελείφθη Ἀδείμαντος, ὅτι δὲ τὸ
ἰσθὲν ἐπιπολὺ ἐφημὲν ἀναβλέποντες, ἀ-
ριθμῶντες τὸ βυρσῶν τὰς ἐπιβολὰς, ἔ-
παυμαζόντες ἀνιόντα τὸ ναυτικὸν ἀφ' ἧ
κρίσεως, εἴτα ἐπὶ τὴν περαιὰς ἀνω ἀσφα-
λῶς ἀφ' ἧς ἦτο, τὴν περὶ ἀκὸν ἐπει-
λημμένοι. Σαμι. εὖ γε λέγεις. πῶς
δὲ ἂν ἤνθρωποι ἡμᾶς ἐνταῦθα;
καταδοκεῖν αὐτὸν, ἢ ἰστέλλειν αὐτὸς
ἐπ' αὐτοῖς τὸ πλοῖον; Τιμω. μηδα-
μῶς, ἀλλὰ προῖαμιν. εἰκὸς γὰρ ἔδῃ
παρὲλθῆναι αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ἐνθαῦτα
τὸ αὖν, ἐπὶ μὲν ἡμῶν ὥρην
ἐδωκέν. εἰ δὲ μὴ, ἀλλ' οἶδ' ἔτι
ὅδῃ Ἀδείμαντος, καὶ δὲ εἶδεν,
μὴ ἀπὸ τοῦ ἐνθαῦτα ἀπὸ τοῦ ἐνθαῦτα.
Λυ. ὅρα πῶς μὴ σκαῖον ἢ φίλον ἀπο-
λιπὼν, αὐτὸς ἀπέναι. βαδίζο-
μεν δὲ ὅμως, εἰ ἔστι Σάμιππος τὸ
δοκεῖ. Σαμι. καὶ μέγα δοκεῖ, ὡς
πῶς αἰσθάνωμαι τὴν παλαιάν ἐπὶ
καταστάσει. ἀλλὰ μετὰ τὸ λό-
γον, ἡλικία ναῦς, εἴησιν ἔτι ἐκείνη
πῆχυν ἰστέλλει ὁ ναυπηγὴς τὸ μῆκος,
εὖτε δὲ, ὡς τὸ πῆχυν μέγιστον
αὐτῆς, καὶ δὲ τὸ κατὰ τὴν
ἐς τὴν πυθμῆα, ἢ βαδύτερον καὶ τὸ
ἀντλόν, οὐκ αὖτε τῆς εἴησιν. τὰ
δὲ ἄλλα, ἡλικία μὲν ὁ ἴσος, ὅσον δὲ
ἀνέχῃ τὴν περὶ αὐτῆς, οἷον δὲ πρὸς τὴν
κίχρηται, ἔστιν αὖτε, ὡς δὲ ἡ
πρὸς τὴν μὲν ἐπὶ τὴν ἡμέραν καὶ πύ-
λην, ἡ χρυσῆν χρυσῶν ἐπὶ τὴν
καταστάσει δὲ, ἀνάλογον ἢ πρὸς
ὑπερβόησιν, ἐς τὸ αὖτε ἀπορη-

quæ ille de veteri nostra luxuria
in procæmio dixit in Ionibus,
quando tum illi simul in colo-
niam missi fuerunt. *Tim.* At
nunc demum in mentem mihi ve-
nit Samippe, ubi Adimantum re-
liquerimus: quando videlicet diu
stetimus ad malum sursum spe-
ctantes, coria alia aliis superim-
posita numerantes, & nautam ad-
mirantes per funes ascendentem,
deinde per antennam supernè tutò
currentem, cornibus antennarum
apprehensis. *Sam.* Rectè dicis:
quid igitur factò hic opus? utrum
hic expectemus ipsum, an vis ut
ad navim abeam iterum? *Tim.*
Nequaquam: sed pergamus. Nam
verisimile est illum jam præterisse,
in urbem sese recipientem,
postquam nos non amplius inve-
nire potuit. Sin minus, viam no-
vit Adimantus, neque metuen-
dum est, ne à tergo relictus, à
nobis educatur. *Lyc.* At videte
ne inhumanum sit relicto amico
abire. Eamus tamen si Samippo
quoque videtur. *Sam.* Etiam vi-
detur, si fortè apertam adhuc pa-
læstram deprehendere poterimus.
Sed inter loquendum, quanta na-
vis, viginti & centum cubitorum
longitudine, ajebat navis fabrica-
tor latitudine verò supra quartam
maximè hujus partem: tum à
summis foris ad fundum usque,
quà profundissima est, juxta sen-
tinam, novem & viginti cubitos
alta. Præterea quantus malus,
quantam erigit antennam, quali rudente utitur, & astringitur. Ut
verò puppis paulatim assurgit inflexa, imposito aureo anserculo:
è regione autem æqua proportionē prora prominet, in anteriorem par-

τ χρυσῆν χρυσῶν] Sic omnes omnino editiones, legendum tamen est χρυ-
σῶν. De chenisco multa Colvius ad Apul. Bond.

κυρομένη, τὴν ἐκόνυμνον τὴν νῆος θιόν
ἔχουσα τὴν ἴσιν ἐκπύρωσιν. ὁ μὲν γὰρ
ἄλλοι κρημνοί, αἱ γραφαί, καὶ
ἡ ἴσιν τὸ παρὰ σπονδύροις, καὶ
πρὸ τῶν αἰγυρίων, καὶ σφοδρία,
καὶ ἀεικωνίαι, καὶ μὲν τὴν πύμνον
οἰκήσεις, θυμωσάμενα πάντα μοι ἰδ-
ξε. καὶ τὸ τὴν ναυτῶν πλῆθος, σπα-
τοπιδὼν αἱ πρὸς εἰσφορίαν, ἐλέγχετο ἡ
τοῦτοιοῦ ἀγῶν οἷον, ὡς ἐκπύρον ἐν
πᾶσι τοῖς ἐν τῇ Ἀττικῇ ἐναιούσιον
πορὸς πρὸς. καὶ κείνη πᾶντα μι-
κροῖς πρὸς ἀνθρωπίνους, γάρην ἡδὴ,
πρὸς τὴν λιπὴν καμφοίαν τὰ πηλι-
κῶτα πηδαλία ἀεικωνίαν. ἰδέσθην
γάρ μοι ἀναβαλόντας ἄλλοι, ἦσαν
οἱ μὲν τῶν μοι. Τιμ. θυμωσάμε-
ναι τὴν τέχνην, ὡς ἡ φασκὸν οἱ ἐμπέ-
οντες, καὶ τὰ θαλάττια σοφοί, ὅ-
τι τὴν Πρωτίαν. ἡ καὶ πρὸς ὅπως
δύο κατὰ τὴν τὸ πλοῖον, οἱ αἱ πα-
ρὰ πλοῖον, ἡ ὡς ὁ ἀπὸ αὐτῶν ἰ-
σχυρῶν. Λυ. οὐκ ὦ Τιμολαί, ἀλλὰ
νῦν ἡδὲν ὅτι αἱ ἀκασαίμων. Τιμ.
ὁ ναυκλῆρος αὐτὸς διηγεῖτό μοι,
χρηστὸς ἀπὸ, ἐκ προσμυλῶσιν δι-
ξίος. ἴφην ἡ ἀπὸ τὸ φάρμα ἀκασαί-
ων ἐκ πᾶν βίαιον πνέμεν, ἡ ὁδο-
μαίαν ἰδὲν τὸ ἀκασαίμων. εἴπερ
φύρα ἀνελπύσαντο, ἀπὸ ἐχθρῶν
πλοῖων, ἀπὸ Σιδωνίων. ἐκείτην ἡ,
καὶ μὲν μετὰ δὲ δὲ ἐπὶ Χελι-
δονείας ἀπὸ τὸ Αὐλῶν ἐλθὲν. ἐντα-
ῦθα δὲ μικρὸν ὑπερβύχης διώκει
ἀπὸ τῶν. οἶδον δὲ ποτὶ τὸ ἀπὸ πλοῖ-
ων ἐκ αὐτῶν Χελιδονείας, ἡ λήγον ἐν
τῷ τόπῳ ἀνίσταται τὸ κύμα. καὶ
μετὰ τὴν λιάν, ὅπου τὴν ἐπι-

partem longè porrecta, cognomi-
nem navi Deam lidem utrinque
habens. Cetera enim ornamenta,
picturae, veli parasium flam-
meum, & ante hæc, anchoræ,
vertendi, & circumagendi instru-
menta, & illæ post puppim habi-
tationes, omnia admiranda mihi
sunt visa. Iam & nautarum mul-
titude cum exercitu comparari
posset. Dicebatur autem tantum
frumenti ducere, quantum in an-
nuum victum omnibus Atticæ in-
colis sufficeret. Atque hæc omnia
parvus quidam homuncio senex
jam, conservabat, tenui pertica
tanta gubernacula circumagens.
Nam mihi monstratus fuit calva-
ster quidam critpus, Heron opi-
nor nomine. Tim. Ille in arte sua
mirabilis, ut navigantes ajebant,
& rerum marinarum Proteo peritior.
Audistis autem quo pacto
navem huc appulerit? qualia na-
vigantibus acciderint, aut ut ipsos
stella servarit? Lyc. Nequaquam
Timolæ: sed nunc id libenter ex
te audierimus. Tim. Narravit
mihi nauclerus ipse, homo pro-
bus, & colloquio benignus. Aje-
bat autem cum à Pharo solvissent,
flatu non admodum vehementi,
septimo die Acamantem vidisse.
Exinde zephyro ex adverso spi-
rante, transversos abreptos fuisse
ad Sidonem usque. Inde autem
tempestate magna jactatos, per
angustias illas ad Chelidoneas per-
venisse die decima, ubi parum abfuit quin omnes submergerentur.
Novi autem ipse qui Chelidoneas aliquando sum prætervectus, quan-
ti se eo loci attollant fluctus, & maximè flante Africo, quando &
Au-

τὸ ἐξ οὐραίου ἰδὲν τὸ ἀκασαίμων] Acamas mons est & promontorium Cypri
occidentale, quod nunc Italis nautis Capo di San Piphano dicitur, quod à
dextris videtur iis, qui Alexandria vel Ægypto versus Rhodum & Asiam ten-
dunt. Paus.

λάτρη εἶναι. μετ' αὐτοῦ γὰρ δὴ
 συμβαίνει μείζονα τὸ Παμφύλιον
 διὰ τὴν λυκικῆς θαλάσσης. καὶ ὁ
 κλύδων ἀπὸ πολλῶν ῥόμφων.
 αὐτὸ τὸ ἀκρωτήριον χιζόμην. ἀ-
 πόρυγι δὲ εἰσι πύργου εἰς αὐτὴν,
 ὡς ἀπὸ τῆς θαλάσσης τὴν κλύδα.
 καὶ φοβερώτατον ποιεῖ τὴν κυματώτην,
 καὶ τὴν ἡμέραν. καὶ τὸ κῦμα πολ-
 λάκις αὐτὴν ἰσμεύει τὴν σκοπέλῳ.
 τοιαῦτα εἰσὶν οἱ ἀπὸ τῆς θαλάσσης ἰσ-
 σκίοντες οἱ ναυκλῆρες, ἐπὶ εἰς νυκτὸς ἔ-
 σσης, εἰς ἡμέρας ἀκράτους. ἀλλὰ πῶς
 τὴν οἰκίαν αὐτῶν ἐπικλασθέντες
 τὴν θύαν, πῶς πὶ ἀναδείξω γὰρ τὴν
 Λυκίαν, ὡς γνωρίσω τὸ τόπον αὐ-
 τῶν, καὶ πᾶσι λαμπρῶν ἀστέρων, Διο-
 σκῶρον τὸν ἑρῶν, ἐπικραδίστην τὴν κα-
 ρχησίαν, καὶ κατὰ δύναμιν τὴν ναυὶ ἐπὶ
 τὰ λατὰ εἰς τὸ πύργον, ἥδη τὴν
 κρημνὴν προσφειομένην. τὴν τεῦθεν
 ἡ ἀπὸ τῆς ὁρῆς ἐκπεσόντα, ἀπὸ
 τῆς Αἰγαίου πλάσσειν, ἰδομένην
 ἀπὸ Αἰγύπτου ἡμέρας ὡς ἀπὸ τῆς
 ἐπὶ τῆς θαλάσσης, εἰς Πειραιᾶ
 χεῖρας κατὰ δύναμιν, τοσούτον ἀπο-
 ρέντα εἰς τὸ κατὰ, ὡς ἐφ' τὴν Κρή-
 τῳ δὲ λατὸν, ὑπὲρ τὴν Μα-
 λίαν πλάσσειν, ἥδη εἰναι ἐν Ἰτα-
 λίᾳ. Λυ. νῆ Δία πανμάστιον πνα-
 φῆς κυβερῆται τὴν ἡμέραν, ἡ δὲ Νη-
 ρέως ἡλικιώτῳ, ὅς τοσούτον ἀπὸ
 σφάλε τὸ ὅσον. ἀλλὰ τί τὸτο; ὅσον
 Ἀδείμαντος ἐκείνος ἐπὶ; Τιμ. πᾶν
 μὲν ἐν Ἀδείμαντος αὐτός. ἐκ-
 ἑορσισμὸν ἐν. Ἀδείμαντι, σὶ φημι
 τὴν μύριον, τὴν Στροβίχῳ. Λυ.
 δυοῖν ἡμέρον. ἡ δυοῖν καὶ ἡ
 μῶν, ἡ ἐκκεκώφῳ. Ἀδείμαντος
 γὰρ, ὅσον ἄλλῳ πᾶσι. πᾶν ἡδη
 σαφὲς ὅσον καὶ ἰσμεύον αὐτὸν,
 καὶ τὸ βάδιον αὐτοῦ, καὶ ἐν ἡμέ-
 ρῃ κατὰ. ἐπικραδίστην ὅσον τὴν

Austri partem assumpserit. Nam
 ab eo loco contingit Pamphiliū
 mare à Lycio dividi: & fluctus
 ipsi ut pote multis undis, circa
 promontorium illud velut inter-
 secti (præruptæ autem & acutæ
 sunt rupes, & incurfionibus aqua-
 rum acuminatæ) & procellas ex-
 citant terribiliores, & fragorem
 magnum: ac fluctus plerumque
 æquè magnus est ac ipse scopulus.
 At talia se deprehendisse dicebat
 nauclerus, cū adhuc nox esset:
 & caligo profunda: sed Deos ge-
 mitibus ipsorum flexos, & ignem
 à Lycia ostendisse, ut locum illum
 agnoscere: & stellam quandam
 splendidam, Dioscurorum vi-
 delicet alterum, in carchefio con-
 sedisse, navimque ad sinistram in
 altum iterum direxisse, cū jam
 in præceps ferretur. Atque ex eo
 cū jam semel à recta via excidis-
 sent, per Ægæum navigantes,
 septuagesimo die, quàm ab Æ-
 gypro iolverant, adversus etefias,
 per obliquum, & transverse actos
 in Piræum heri appullos esse, tan-
 tum in partem inferiorem abre-
 ptos: quos conveniebat Creta ad
 dextram relicta, supra Maleam
 navigantes, jam in Italia esse.
 Lyc. Per Iovem mirabilem dicis
 gubernatorem Heronem, vel Ne-
 reo coætaneum, qui tantum à via
 aberravit. Sed quid hoc? an ille
 est Adimantus? Tim. Omnino
 Adimantus ipse. Vocemus homi-
 nem. Adimante, te dico Mir-
 rhynusium, Strobichi filium.
 Lyc. Ex duobus alterum illi
 accidit: aut enim nobis est in-
 fensus, aut obscuruit. Nam om-
 nino Adimantus ille est, ne-

que alius quisquam. Iam admodum planè video: cū pallium
 ipsius est, tum incessus, & abradia ad cutem coma. Gressum tamen
 acce-

εἰπεθὶν, ὡς καὶ ἀλάδωμ' αὐτὸν.
 ὧ μὴ γ' ἰμαλὶς λαδόμενοι σε ἐπι-
 στήσωμ' ὃν Ἀδείμαντι, ὃς ἔτι πα-
 κέστις ἡμῖν ἐμδοῶσιν; ἀλλὰ εὖ φρονι-
 πίζοντε ἰοικας ἐπὶ σπουδαίας πνός, ὃ
 μικρόν, ὃ δ' ὀλίγα φρονήτην πρᾶ-
 γμα ὡς δοκῆς ἀσχεκλῶν. Ἀδεί. ὃ-
 δὲν ὃ Λυκίῃ χαλεπὸν, ἀλλὰ με-
 κρινή τις ἐννοία μετὰ βελήζοντα
 ὑπελθῆσαι, ὡς φασὶν ὑμῶν ἐπιή-
 σιν, ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ ἀπαιτῆται
 λογιζομένη ἀποδεδειγμένη. Λυ. τίς αὐ-
 τῆ; μὴ γ' ὀκνήσης ἐπεῖν, εἰ μὴ τις
 ἐστὶ τὸ πᾶν ἀπορήτων. καί τοι ἐπι-
 λέειν ὡς οἶδ' αὖ, καὶ σέ γε μετὰ
 ἡγήσωμ'. Ἀδεί. ἀλλ' αἰχλόνουσι ἔ-
 γω εἰπεῖν ὡς ὑμεῖς. ἔγω γ' ἔμε-
 ρεσκῶδες ὑμῖν δόξῃ τὸ φρονήτωρ.
 Λυ. μὲν ἐρωτῶν τί ἐστι; ὃ δ' ὃ
 δὲ τὸ αὐτὸ αὐτῶν ἡμῖν ἐξαρρο-
 σις, ἀλλ' ὑπὸ λαμπρῶν τῇ θαλάσσῃ
 αὐτοῖς τεταλαισμένοι. Ἀδεί. ὃ δὲν
 ὃ θαυμάσιε ποιεῖτον, ἀλλὰ πῃ
 παλῶν ἐμμετῶν ἀνεπλάττομαι, ἢ
 κινῆν μακροτέρῃ οἱ πολλοὶ καλεῖται.
 καὶ μοι ἐν ἀκμῇ τῇ περὶ σῆς, καὶ
 περὶ τῆς, ἐπίστητε. Λυ. ὅτι ἐν τῇ
 αὐτῇ χροῖται τὸ τὸ, ἡμεῖς ἐρμῶς
 φασί, καὶ ἐς μέσσην καὶ αὐτῇ φέρων
 τὴν πλῆθον. ἀξίον γ' ἀπολαύσασθαι τὸ
 μέγαν φίλος οἶκος, τὸ Ἀδείμαντι
 περὶ τῆς. Ἀδεί. ἀπὸ τῆς φωνῆς ὑμῶν
 αὐτῶν ἐν τῇ πρώτῃ ἐς τὴν αὐτὴν ἐπι-
 βάσῃ, ἐπεὶ σε ὃ Λυκίῃ κατέστηται
 τὸ ἀσφαλές. ὡς μετὰ τὸν γὰρ
 μετὰ τὸ ἀγκύρας τὸ μέγαν, ὅτι
 οἶδ' ὅτι ὑμεῖς ἀπὸ τῆς. ἰδὼν δ'
 ὅμως τὴν πᾶν, ἐρῶ μὲν πᾶν τὸ
 ναυτῶν ὁ πόσην ἀποδίδῃ ἢ καὶ τῇ
 διὰ πόσῃ ὡς ἐπιτοπολὺ καὶ ἔτος

acceleremus, ut eum assequa-
 mur. Nisi veste apprehensum te
 convertamus, Adimante, nos in-
 clamantes non audiveris? At
 etiam cogitabundus videris, rem
 non exiguam, neque parvi mo-
 menti cogitatione volutans. *Adim.*
 Nihil grave Lycine: sed nova
 quædam cogitatio, quæ inter
 eundem, mihi in mentem venit,
 ut ne vos audirem, fecit, dum
 intentè, ac tota mente in illam
 incumbo. *Lyc.* Quænam ista est?
 Ne enim graveris dicere, nisi id
 sit aliquid planè arcani. Atqui ini-
 tiati sumus, ut scis, & celare di-
 dicimus. *Adim.* At pudet me vo-
 bis dicere: adeò juvenile vobis
 videbitur id quod nunc cogito.
Lyc. Num amatoriam quiddam
 est? Neque enim hoc profanis vo-
 bis narrabis, sed & ipsiis splendida
 face lustratis. *Adim.* Nihil, ὃ
 præclare, istiusmodi: sed opu-
 lentiam quandam mihi ipsi affin-
 gebam: quam inanem felicità-
 tem vulgus appellat: & mihi in
 summa vi opum & deliciarum
 versanti, supervenistis. *Lyc.* Pro-
 inde illud quod omnibus est in ore,
 Communis Mercurius inquit:
 & in medio has opes deponere. Æ-
 quum enim est nos quoque parte
 aliqua frui voluptatum Adimanti,
 amici cùm simus. *Adim.* Reli-
 ctus sum à vobis ubi primùm in
 navim conscendimus, postquam
 te Lycine in tuto collocassẽm.
 Nam cùm anchoræ magnitudi-
 nem metirer, nescio quid à me
 discessistis. Omnibus tamen per-
 lustratis, quendam ex nautis inter-
 rogavi quantum lucri hæc navis in
 singulos annos domino referret ut
 plu-

1 Κοινὸς Ἐρμῆς] Phrunt. cap. de Mercet. Theoph. Gharat. 24. Latini in com-
 mune. Seneca Epistola 120. Quoties aliquid juveni non exspecto donec dicas in com-
 mune, ipse mihi dico. Bourd.

ἴνασιν τὴν μισθοφορίαν. ὁ δὲ μοι
δῶδεκα εἴφη ἄτιμα τέλανα, εἰ ποῦς
τελάχας πρὸς λογιζοίτο. τὸν πεῦθεν
ἐν ἱππειῶν, ἐλογίζομαι, εἰ πρὸς θεῶν
τὴν ναὺν ἄφνω ἐμὴ ποιήσιν εἶναι,
οἷον αὖ ὡς δούαιμνα βίον εἶναι,
εὖ ποιῶν τὰς φίλας, καὶ ἐπιπλέον
ἐνίοτε μὲν αὐτὸς, ἐνίοτε δὲ οἰκίαν ἐκ-
πέμπων. εἶπε ἔκ τ' ὁ δῶδεκα ἐκεί-
νων τελάτων, οἰκίαν τι ἡδὴ ἀκροδε-
μησάμεν ἐν ἐπικαίρῳ μικρὸν ὑπὲρ
τὴν ποικίλῃ, τὴν ὧσα τ' Ἰλίο-
σιν ἐκείνῃ τὴν πατρῴαν ἀφείας,
καὶ οἰκίαν ἀνέμεν, καὶ ἰσοῦντες, καὶ
ζεύγη, καὶ ἱππας. νῆα δὲ ἡδὴ ἐ-
πέλεον, ὅθ' ἀπείνουν δούαιμνιζέ-
μεν τ' ἐπὶ ἐσάτων, φέρεσθαι πρὸς
ναυτοῖς, καὶ μνηστῆρας βασιλεῖς νο-
μιζομένη. ἐπὶ δὲ μοι πρὸς τὴν
ναὺν δούαιμνιζέμεν, καὶ ἐς λιμένα περ-
ράσθαι ἀποδέσπονται, ἐπιστάς δ' Ἀν-
κίς, κατέδουσε τὸ πλῆθος, καὶ ἀνί-
στρεψας εὖ φερόμενον τὸ σκάφος
ἔρεω τ' ὁρῆς τὴν πύργον. Ἀν-
σάκῃ δ' ὁρῆσαι, λαδομένης με,
ἄπαρ ὧσα τ' ἐρατῆραν, ὡς πια-
ρομένη, ἡ καὶ ἐποιήσθην, ὅς τιλι-
κῆται ναυάγοι ἐργασμένη ἐταῦτα,
ἐν γὰρ νῆα τὴν ἐκ Πειραιῶς ἐς τὸ
ἄστυ. ἀπ' ὧσα ὅπως ὠρῶμεν δούαιμνι-
σας τὸ πλῆθος. πίνε γὰρ εἰς βελῆ,
καὶ κίον, καὶ μετὰ τὴν αἰγυπτιῶν πλοῖα
ἡδὴ ἐχθρὰ. καὶ τὸ μέγιστον, ἔδδ' ἀκα-
θῶναι δυνάμει. καὶ τίνα σιπεί-
ταις ἐξ Αἰγυπτῆ κατ' ἐταῖρον ἔκα-
σαν σιπείωνται σιπείωνται. καὶ ὡ-
ναυκλήρων ἄρει, ὅλῃ ἐν ἀφόρ-
τῃ ἡμῖν τότε γενήσονται. ὡς γὰρ
ἐπὶ ἐνὸς πλοῖος τέτρεθ' ἀσπότης ὢν,
παρήχθεις βοάντων, εἰ πίνε κτή-
σαιο ὧσα τέτρεθ' ἀσπότης πίνε,
καὶ ἀνάλειρα, καὶ ὅσα δὲ δηλαδὴ τὰς

plurimum. Ille autem, duode-
cim, inquit, Attica talenta, si-
quis ad minima usque supputarit.
Exinde igitur rediens mecum ipse
cogitabam, siquis Deorum hanc
navem derrepente meam esse face-
ret, quam beatam vitam agerem,
amicis benefaciendo, & in ea ipse
interdum navigando, servos in-
terdum emittendo. Deinde ex
duodecim illis talentis, etiam æ-
des ædificarem, in opportuno lo-
co paulum supra Porticum pi-
ctam, relicta paterna illa quam
juxta Ilissum habeo: & servos,
veites, vehicula, & equos eme-
rem. Ac jam nunc navigabam,
& à vectoribus omnibus sælix
prædicabar, & nautis formidan-
dus, & tantum non rex existima-
bar. At tu, dum ea quæ in navi
sunt, compono, & portum emi-
nus aspicio, superveniens Lyci-
ne, opulentiam hanc omnem
mihi submersisti, navemque ipsam
secundo voti spiritu labentem,
subvertisti. *Lyc.* Proinde ὁ γε-
neroσῆ, correptum me abduc hinc
ad prætorium, veluti piratam, aut
demeritorem, ut qui tanti naufragii
sim author: idque in terra,
quæ ex Piræo in urbem itur. At
vide quo solatio tuum lapsus le-
vabo. Quinque enim si placet,
pulchriora & majora Ægyptio isto
navigia jam habe: & quod maxi-
mum fuerit, etiam immerfabilia:
quæ quinquies ex Ægypto quot-
annis tibi frumentum importent.
At nunc ὁ ναυκληρὸν præstan-
τίσσιμῃ, jam nunc præ te fers,
quàm nobis tum intolerabilis fu-
turus sis. Nam siquidem, unius

hujus navigii cum sis dominus, nos exaudire clamantes noluisti, si
præter hoc, quinque possideres, tribus velis instructa, & tempesta-
tibus invicta, nempe ne aspiceres quidem amicos. Proinde tu qui-

φίλος. σὺ μὲν ὤπλοός δ' ἐβίβλεπες.
 ἡμεῖς δ', ἐν Πειραιεῖ καθήμεθα.
 καὶ τὰς ἐξ Αἰγύπτου, ἢ Ἰταλίας
 καταπλέοντας ἀνακρίνοντες, εἴ ποτε
 τὸ μέγα Ἀδιμαντὸς πλοῖον τινὸς ἴσῃ
 πῶς οἶδεν. Ἀδμ. ὄρα, ἀλλ' οὐκ οἶσιν
 ὡκύνει εἰπὴν ἢ ἐνείονεν, εἰδὼς ὅτι ἐν
 γέλωτι, καὶ σκώμῃ ποιήσομαι μετὰ
 τινὶ ὀλίγῳ. ὥστε ἐπιστὰς μικρὸν,
 εἰς ἂν ὑμεῖς ἀποχωρήσετε, ἀποκλυ-
 σθήσῃ πάλιν ἐπὶ τῇ νείῳ. πολὺ γὰρ
 ἄμεινον τοῖς ναύταις ἀποσταλῆναι, ἢ
 ὑφ' ὑμῶν καταγελαῖσθαι. Λυ. μη-
 δαμῶς, ἐπεὶ συνειμέσσομεθα σοι
 ὡς αὐτοὶ ὑποσάντες. Ἀδμ. ἀλλὰ ὑ-
 φαιρήσω τινὶ ἀποδείξω, ὡς οἶ-
 σιθάν. Λυ. σὺ δὲν ἡμεῖς γε ἀπο-
 νηξόμεθα ὑμῖν. μὴ γὰρ οἷός σοι μὲν
 εἶναι ῥάδιον τηλικαῦτα πλοῖα κτε-
 ρεῖν, μήτε περιέρχου, μήτε ναυπη-
 γησάμεν. ἡμεῖς δ', ὅσα αἰτήτο-
 μεν ἄλλοι, τὰ θεῶν ἐπὶ πολλῆς σιδή-
 ρα κμήτης δύνασθαι εἶναι. καί τοι περὶ
 οὗτο ὡς εἰς Αἰγίαν ἐπὶ τινὶ τῷ ἐνοδίᾳ
 τελετῶν, οἶδα ἐν ἡλίῳ σκαφι-
 θῆναι πάντες ἄμα οἱ φίλοι τετιάρων
 ἕκαστος ὁδῶν διεπλύσασθαι. καὶ
 εἰδὲν ἐδυχέρειν ἡμᾶς συμπλέοντας.
 νῦν δ' ἀρνακτεῖς, εἰ σωεῖσθαι θέ-
 λεις, καὶ τινὶ ἀποδείξω προει-
 σιθάν ἀφαιρεῖς. ὑπερμαχέας γε ὡς
 Ἀδείκοντες, καὶ ἐς τὸ κῆλον ὡς
 πύρις, εἰδὲν οἶδα ὅπως ὦν, ναυκλη-
 ρεῖς. ὅπως ἐπὶ ῥέσι τοῖς οἰκίαις, ἐν
 καλῇ τῇ πόλει οἰκοδομηθεῖσαι, ὡς
 τῇ ἀκρόπολει τὸ πλῆθος. ἀλλ' ὡς
 γὰρ, ἀπὸς τῇ ἰσίδῳ, καὶ τὰ νει-
 λῶα ταῦτα ταράχῃ περὶ λειπῶν, μέ-
 νησος ἡμῖν ἄγχι ἀπὸ Αἰγύπτου, ἢ
 μῦθον ἀπὸ τῆς Κανώπης, ἢ ἴσιν ἐν
 Μενφιδῳ. εἰ δ' ὡς ἡ νῆα ἐδύνασθαι,
 καὶ τῇ πυραμίδι μίαν. Τιμ. ἄλλος
 παιδιᾶς ὡς Λυκίῃ. ὄρα, ὡς ἐρυ-

dem secunda navigatione utere, vir
 optime: nos autem in Piræo sede-
 bimus, eos qui vel ex Ægypto,
 vel ex Italia navigabunt, interro-
 gantes, numquid magnum illud
 Adimanti navigium, illudem puta,
 norit. *Adim.* Vides, ideo pige-
 bat me dicere quid animo volve-
 rem, quod scirem fore ut meum
 votum risu, & dicacitate profe-
 queremini. Quare quum hic ali-
 quantulum subititero donec vos
 progressi fueritis, hinc iterum
 mea in navi navigabo. Nam mul-
 to satius est cum nautis me collo-
 qui, quàm hic à vobis irrideri.
Lyc. Nequaquam: nam tecum
 illam concidemus, ipsi etiam
 subeuntes. *Adim.* At ego ante
 vos ingressus scalas subtraham.
Lyc. Proinde nos adnatando se-
 quemur vos. Ne enim putes faci-
 le tibi esse tanta navigia possidere,
 quæ neque emeris, neque com-
 pegeris. Nos autem à Diis non pe-
 tituros, ut multa stadia possimus
 indefessi natâre. Atqui primum
 etiam in Æginam ad festum Dia-
 næ scis quàm parva navicula om-
 nes simul amici, datis quisque
 quatuor obolis trajecerimus: nec
 tamen agrè ferebas quod tecum
 navigaremus. At nunc indigna-
 ris quod tecum consensuri simus,
 & scalas antè ingressus subtrahis.
 Petulantem agis Adimante, & in
 sinum non spuis: neque agnoscis,
 quisnam ipse sis qui navim guber-
 nas. Aded te sublimem evexit
 domus ista, in pulcherrimo ur-
 bis loco ædificata: & fervorum
 multitudo. At ó bone per illudem
 quæso, etiam Niliaca salsamenta,
 huc nobis advehere, aut unguen-
 tum à Canopo, aut Ibin ex Memphide:
 quinetiam, si navis suffi-
 ciet, ex pyramidibus unam. *Tim.* Satis
 jocorum, Lycine. Vides ut
 cru-

ἦσαν Ἀδείμαντι ἐποίησας, πολ-
λὰ πρὸ γίγνω ἐκινύσας τὸ πλοῖον,
ὡς ὑπέρωτον εἶναι, καὶ μηκέτι ἀν-
τέχειν ὥς τὸ ἐπὶ ῥέον; καὶ ἐκείνῳ
ἐπὶ πολὺ ἡμῖν τὸ λοιπὸν εἶσι ὥς τὸ
ἄν, διελόμενοι ταῖς ἀρχαῖς τῶν ὁδῶν
καὶ τὰς ἐπιβάλλοντας ἑκάστῳ τα-
δίῃς, αἰτῶμεν ἅπας ἀνδρῶν ὡς
τῶν ἡν. ἔγω γὰρ ἀνὴρ ἡμῶν ὁ, πρὸς
καὶ ἡμῶν λάβοι. καὶ ἡμῶν δὲ φρονέ-
μεθα, ὡς περὶ ἡδίστου οὐκ εἶναι ἐκείνῳ
ὡς ἐπιπλέοντες, ἐφ' ὅσον βεβλόμεθα
εὖ ποιήσονται ἡμῶν. παρ' αὐτῶν γὰρ
ἐνέσται τὸ μέτρον τῶν ὁδῶν. καὶ οἱ
θεοὶ πένεσι ὑποκρίσασθαι παρέχον-
τες, εἰ ἔστι φύσις ἀπὸ τῆς φύσεως,
τὸ ὅτι μέτρον, ἐπιδείξιν ἔσται τὸ
πρῶτον, ὅπως ἀνδρῶν χρηστέον
τῶν πλοίων, καὶ τῶν ὁδῶν. δηλώσει
γὰρ οἱ ἀνδρῶν ἐπὶ πλοίων ἐκείνῳ.
Σαμῖ. καλῶς ὡς Τιμόλαος, καὶ πρὸς
τοῦτον σι. καὶ ὅταν ὁ κερὰς καλῶν,
εὐδουμῶν ἅπας ἀνδρῶν. εἰ μὴ γὰρ Ἀ-
δείμαντι βέλτεται, εἰδὲ ἑρωτῶν
οἰκῶν, ὅς γε δὴ ἐν τῇ νηὶ τῇ ἐπὶ τῶν
ποσειδῶν. καὶ ὅς ἐστι Δουκίῳ δεκνῶν.
Δου. ἀλλὰ πλοίων, εἰ τὰτο ἄ-
μενοι, μὴ ἔστι βαρύνειν ἐπὶ ταῖς
κοιναῖς ὁδοῖς ἀνδρῶν. Ἀδει. πρὸς
γὰρ πρὸς ἀρχῆς; Δου. σὺν ὡς Ἀ-
δείμαντι. εἴπα μὴ σέ, ὅπως Σά-
μιππος, εἴπα, Τιμόλαος. ἐγὼ δὲ,
ὁλίζω ὅσον ἡμιστάδιον τὸ ὡς τῶν δι-
πύλων ἐπὶ τῶν πλοίων, καὶ τῶν
ὡς οἰοῖν τε ἀνδρῶν. Ἀδει. σὺ γὰρ
ἐγὼ μὴ εἰδὲν νῦν ἀπὸ τῆς πλοῖου
τῶν νῶν. ἀλλ' εἰδὲν ἔξω, ἐπὶ τῶν
πλοίων τῶν ὁδῶν. ὅς ἐστι ἑρμῆς ὁ κερ-
δάς, ἐπὶ τῶν πλοίων ἀπασιν. ἔγω
γὰρ τὸ πλοῖον, καὶ τὰ ἐν αὐτῷ πλοῖ-
ον, ἐγὼ, καὶ ὁ φέρων, οἱ ἡμ-
ποροι, αἱ γυναῖκες, οἱ αὐτοὶ, καὶ
ἄλλοι εἰς τὴν ἡδίστην κτηνὴν ἀπὸ

erubescere Adimantum fecisti,
cum aded multo risu navigium
inundaris, ita ut jam sit inexhau-
stum, nec ei quod influit, am-
plius resistere queat. Et quoniam
adhuc multum nobis via restat ad
urbem usque, diviso in quatuor
partes itinere, suo cuique attri-
buto stadio, postulemus à Diis quæ
videbuntur. Ita enim nos labo-
rem viæ non percipiemus, simul-
que exhilarabimur, perinde ac si in
jucundissimum somnium incideri-
mus ultro, quod quandiu volueri-
mus nos beet. Nam penes unum-
quemque sit voti modus, & sup-
ponatur Deos omnia concessuros,
& si natura sint incredibilia. Quod
autem maximum est, hoc crit
specimen ejus qui divitiis & preci-
bus optimè sit usus: indicabit
enim qualis foret, si dives evasis-
set. Sam. Rectè Timolæ, &
credo tibi: quumque tempus vo-
caverit, optabo quicquid videbi-
tur. Nam si Adimantus vult, ne
interrogandum quidem opinor,
ut qui in navi alterum pedem ha-
beat. Oportet autem etiam Lyci-
no idem videri. Lyc. At ditesca-
mus, si hoc satius, ne communi
fœlicitati invidere videar. Adim.
Quis igitur incipiet? Lyc. Tu
Adimante: deinde secundo loco
hic Samippus, tertio Timolaus:
ego verò, paulo ante dimidium
stadium quod usque ad Dipylum
superest, idque quoad fieri potest
percurrando, votum incipiam.
Adim. Proinde ego quidem ne-
que nunc à navi discedam, sed si
modò licet, etiam aliquid voto
adjiciam. Mercurius autem que-
stuosus ille omnibus annuat. Na-

vigium, & quæ in eo sunt, mea sint omnia, onus, mercatores,
mulieres, nautæ, & siquid aliud jucundissimum inlit ex omnibus

των. Σαμι. λείληπας σταυρὸν ἔχων
 ἐν τῇ νηϊ. Ἀδει. τὴ παῖδα φης ὦ
 Σάμιππε, τὴ κρημνίτῳ; κἀκείνῳ
 ἔν ἐστὶ ἐμός. ὅποσῳ ἢ ὁ πυρός
 ἐστίν, ὅτος ὁ στήθμός ἀπας, χρυ-
 σίον ἐπισήμην γηϊέτω, ποσῶτοι συ-
 ρεικοί. Λυ. τί τῶτο ὦ Ἀδείμαντε;
 κἀκεῖνός σε τὸ πλοῖον. εἰ γάρ
 ἴσον βάρος πυρὸς, καὶ τὸ ἰσαριθμὸς
 χρυσίου. Ἀδει. μὴ φρονέῃς Λυκί-
 νε. ἀλλ' ἐπιδαίνεις σὲ περιέλθῃ ἡ
 δόχη, πλὴν Πάρνηθα ἐκείνην εἰ θε-
 λοις, ὅλην χρυσὴν ποιήσεις ἔχε.
 κἀγὼ σιωπήσομαι σοι. Λυ. ἀλλ'
 ὑπερ ἀσφαλείας τῶτο ἔργον τὸ σῆς
 ἐποιήσιν, ὡς μὴ ἀπολέσθαι ἀπαν-
 τῶς μὲν τὸ χρυσίου. καὶ πᾶς ὑμέτε-
 ρος, μέτερος. τὸ μετρώκειν ἢ τὸ ὠ-
 ρεῖον, ἀποπνιγέσεται ἄθλιον, νῆν
 ὅση ἐπιστάμενον. Τιμο. γάρρ' ὦ
 Λυκίνε. οἱ δελφῖνες γάρ αὐτὸ ὑπο-
 δύντες, ἐξοίσαν ἐπὶ τῷ γλῶ. ἡ
 νομίζεις κιθαρῳδὸν μὴ πῖνα συζητῶν
 παρ αὐτῶν, καὶ ἀπολαβεῖν τὸ μι-
 σθὸν αὐτῶν τὸ ὠδῆς, καὶ τεκερὸν πᾶσι
 παιδίοις εἰς τὸ ἰσθμὸν ἐπὶ δελφῖνῳ
 ὁμοίως προσκυμασθῆναι, τὸ ἢ Ἀδει-
 μάντα οἰκέτῳ τὸ νεώτερον, ἀπορῆ-
 σιν δελφῖνῳ ἐρωλὺς; Ἀδει. καὶ
 σὺ γάρ Τιμόλαε, μὴ Λυκίον,
 καὶ ἐπιμετρεῖς τὸ σκαμνέταιν. καὶ
 ταῦτα, εἰσηγητὴς αὐτὸς γηρόμενος.
 Τιμο. ἀμεινοὶ γάρ ἐν πιθανώτερον
 αὐτὸ ποιεῖν, καὶ πῖνα ἠστυροῦν ὑπὸ
 τῇ κλίνῃ ἀνδρεῖν, ὡς μὴ πρῶτα
 ἔχῃς ἐκ τῶν πλοίων, μετὰ τῆς χρυ-
 σίου ἐς τὸ αἶν. Ἀδει. εὖ λέγεις.
 ἀνομαρτύχθω ἠστυροῦς ὑπὸ τὴν Ἐρ-
 μῆν τὸ λίθινον, ὅς ἐστιν ἡμῖν ἐν τῇ
 αὐλῇ, μέδοντοί χίλιοι ἐπισήμης
 χρυσίου. ὥς δὲ ἐν κτ' τὸ Ἡσίωδον,
 οἴκῃς τὸ πρῶτον, ὡς ἀν' ἐπισήμης
 ταὶ οἰκίαι. καὶ πᾶς ὡς τὸ αἶν πάν-

facultatibus. *Sam.* Nescis te in
 navi habere. *Adim.* Puerum
 istum inquit Samippe, comatum?
 Ille igitur sit meus. Quantum au-
 tem est frumenti, totus granorum
 numerus in aurum signatum con-
 vertatur, totidemque Daricos.
Lyc. Quid hoc Adimante? sub-
 mergetur tibi navigium: non e-
 nim idem pondus est tritici, & æ-
 qualis numero auri. *Adi.* Ne
 invid eas, Lycine: sed quum ad
 te pervenerit votum, Parnethem
 si placet, totam auream facias licet:
 atque ego tibi tum tacebo.
Lyc. At ego quod magis in tuto na-
 vigares, hoc agebam: ne videli-
 cet omnes unâ cum auro periretis.
 Et quod ad vos attinet mediocriter
 periclitamini: at formosus ille
 adolescentulus, suffocabitur mi-
 ser, cum natate nesciat. *Tim.*
 Bono sis animo, Lycine: delphi-
 nes enim ipsum tergo subvehen-
 tes, in terram deportabunt. An
 tu putas citharædum quempiam
 ab illis esse servatum, & hanc sui
 carminis accepisse mercedem: de-
 inde & alium quendam puerum
 mortuum, in lithmum à delphi-
 ne eodem pacto apportatum: A-
 dimanti autem servum hunc novi-
 tium nullum habiturum delphi-
 nem amatorem? *Adi.* Etiam tu
 Timolaë imitaris Lycinum, & in-
 geris diæteria, idque cum hujus
 rei sis author. *Tim.* Melius e-
 nim esset ut hoc verisimilius fin-
 geres, & thesaurum sub lecto in-
 venisses, ne hoc tibi foret negotii
 ut ex navi aurum in urbem trans-
 ferres. *Adi.* Rectè dicis. Effo-
 diatur igitur thesaurus sub Mer-
 curio illo marmoreo, qui nobis in aula est: auri videlicet signati
 mille modii. Statim itaque juxta Hesiodum: primum ædes quam
 maximè insignes habitarem: deinde quæ circum urbem sunt, om-
 nia

τα ὠνησάμενοι ἤδη, πάλιν ὅσοι ἴδ-
μοι, καὶ Πυθοί, καὶ ἐν Ἐλευσίῃ, ὅ-
σοι ἐπὶ θελάτῃ, ἐπεὶ τὸ ἰδιόμο-
ν ὀλίγα, τὸ ἀγνώστου εἴνεκεν, εἴ ποτε δὴ
τὰ ἰδιόμοια ἐπιδημήσονται, καὶ τὸ σι-
κυόνιον πιδόν, καὶ ὅλως, εἴ περ π
ἢ σιωπηρεῖς, ἢ ἐνυδρον, ἢ εὐκρε-
πον ἐν τῇ Ἐλλάδι, πάντες ἐν ἐλί-
γῳ Ἀδιδιμάτῃ εἰσι. ὁ χρευστὴς δὲ,
καὶ ἡμῖν ἐμφαζῶν τὰ ὅσα ἐκπώ-
ματ᾽, ὡς καὶ τὰ Ἐλευσίνια, ἀλλὰ δι-
δάσκοντες ἕκαστον τῶν ὀλκῶν.
Λυ. εἴτε πῶς οἰνοχοῦ ὀρίξῃ πλη-
ρες ὅπου βαρὺ ἐκπώματ᾽, ἢ σὺ δέξῃ
παρ' αὐτῶν ἀμοιβὴν ἐκ σκύφον, ἀλλὰ
σισύφον π βάρῳ ἀναδιδόντῃ;
Ἀδιδι. ἀγῶνι, μὴ μ' ἀνάλυσιν τῶν
ἐλκῶν. ἔγω δὲ τροπέζας ὅλως χρε-
υστᾶς ποτισμοῦ, καὶ τὰς κλίνας χρε-
υστᾶς. εἴ δὲ μὴ σιωπήσῃ, καὶ τὰς ἀφ-
κῶνας αὐτῆς. Λυ. ὅρα μόνον μὴ ὡ-
παιετὶ τῇ Μιδᾷ, καὶ ὁ ἀρετῶν σοί,
καὶ τὸ ποτὶν, χρευστὴς γῆνται, καὶ
πλάτῃν, ἀλλοτῶν ἀπὸ τῆς, λιμὸν δια-
φθαρείς πολυπλεῖ. Ἀδιδι. τὰ σά-
βυθιμῆς πικρῶν πρὸς ὅσον Λυκίῃ μετ'
ὀλίγῳ, ἐπειδὴ αὐτὸς αἰτίας. ἐοδὴς
ἐπὶ τῶν τοις, ἀλλοτῶν, καὶ ὁ βί-
οις ἀδρόντῃ. ὕπνῳ, ἐφ' ὅσον
ἡδίστος. φίλων ἀποσπᾶν, καὶ δειήσεις.
καὶ τὸ ἀπάντως ἀποπῆσθαι, καὶ
ἀποσκυλίσθαι. καὶ οἱ μὲν, ἐμῇ πρὸς τοῖς
θύραις ἔστω ἐκ τῶν ἀποπῆσθαι.
ἐν αὐτοῖς δὲ, καὶ Κλειάνετῳ, καὶ
Δημοκράτῃ οἱ πάντες. καὶ ἀποσπᾶ-
ναι γὰρ αὐτοῖς, καὶ πρὸς τὸ ἄλλων
εἰσερχομένων ἀξιῶσι, θυρωροὶ ἐπ' αὐ-
τοῖς εἰσπῶντες. ὁ δὲ μέγας βαρύνει
προσερχομένους εἰς τὸ μέτωπον ὡ-
ς τῶν θυρῶν, οἷα νῦν αὐτοῖς ποιῶ-

omnia jam coemissam, præterquam
quæ in Isthmo, Delphis, & Eleu-
sine sunt: quæ mari adjacent, cir-
cumque Isthmum pauca, certa-
minum gratia, siquando ad Isth-
mia me conferrem, & Sicyonium
campum: denique quicquid opa-
cum, irriguum, & fecundum in
Græcia fuerit, id omne brevi
tempore sit Adimanti: aurum au-
tem concavum nobis sit ex quo
cibum capiamus: pocula verò non
levia, ut Echecratis illa, sed u-
numquodque duorum talento-
rum pondo. *Lyc.* Quo pacto po-
cillator poculum adeò grave, ple-
num tibi porrigat? aut quomodo
accipies ab eo sine labore, non
scyphum, sed Sisyphium pondus
illo tradente? *Adi.* Mi homo ne
mihi disturba votum. Ego men-
sas quoque auri solidi faciam, au-
reoique lectos: & ni tacueris,
etiam ministros ipsos. *Lyc.* Vi-
de modò, ne quemadmodum Mi-
dæ, ne panis potusque tibi in au-
rum convertatur, & ditescendo
miser percas, fame ista pretiosa
cnectus. *Adi.* Tua igitur verisi-
milis compones Lycine, quum
postmodum optare incipies. Ve-
stis ad hæc sit purpurea, victus
quàm maximè delicatus, somnus,
quoad fieri potest, suavissimus,
amicorum salutationes, & peti-
tiones: & me vereantur, ado-
rentque omnes: atque alii quidem
primo statim mane ad fores sur-
sum ac deorsum obambulent. In-
ter ipsos autem Cleænctus, & De-
mocrates viri clari, quibus accedentibus, & ante alios intrò recipi
volentibus, septem janitores adstantes, ingentes barbari, in frontem
statim impingant januam, perinde atque ipsi nunc aliis faciunt.

Ego

1 Εὐμεγίστης βάρβαροι } Syri, Medi, sic enim illos vocabant. Habes præci-
cipuam partem pag. seq. apud Athen. lib. 1. *Bourd.*

σιν. ἐγὼ δ', ὁπόταν δόξῃ, προσκύψας ὡς περὶ ὁ ἥλιος, σκάνων μὲν ἐδ' ἐπιβλέψοιμι οὐκίς. εἰ δὲ τις πίπῃς, οἶσθ' ἢν ἐγὼ πρὸς τῷ θησαυρῷ, φιλοφρονησέμῃ τῷτο. καὶ λαοσάμῃ, ἤκειν κελύσσω τὴν ἄραν ἐπὶ τῷ δειπνοῖ. οἱ δ', ἀπηνιγέσονται οἱ πλάσιοι, ὁρῶντες ὀχήματα, ἵππους, καὶ παῖδας ἁραιάς, ὅσων διχιλίαις, ἐξ ἀπάσης ἡλικίας ὁ, πρὸς τὸ ἀντηρῶσθαι. εἴπευ δειπνα ἐπὶ χρυσῷ. δῖπλῃς γὰρ ὁ ἀργυρὸς, καὶ αὖ κατ' ἐμὴ. τάχαρος μὲν, ἐξ Ἰσπερίας. οἶνός δ', ἐξ Ἰταλίας. ἔλαιος δ', ἐξ Ἰσπερίας ἐ τῷτο. μέλι δ' ἡμέτερον τὸ ἄπυρον, καὶ ὁ ψάπανα ἄρχει, καὶ σῦες, καὶ λαγῶς, ἐ ὅσα πτηνά. ὄρνις, ἐκ Φασιδῶ. καὶ ταῶς, ἐξ Ἰνδίας. καὶ ἀλεκτρυῶν νομαδικός. οἱ δ' σκευάζοντες ἔκαστα, σφίσι τινας, ὥς ἐπὶ πύμας ἐ χυμὸς ἐχόντες. εἰ δὲ πνι προσίοιμι, σκυφόν, ἢ φιάλῃ αἰτήσας ὁ ἐκπιῶν, ἀπιφρέτω ἐ τὸ ἐκπῶμα. οἱ δ' νῦν παλαιοί, πρὸς ἐμὲ ἴροι, ἐ προσαῖται δηλαδὴ ἅπαντες. καὶ οὐκ ἔτι τὸ δρυγρὸν πινάκιον, ἢ τ' σκύφον ἐπιδοίξειται Διονίκης ἐν τῇ πομπῇ. καὶ μέλιστα ἐπιδὼν ὁρεῖ τὰς οἰκίας τὰς ἐμὰς δρυμῶν τοσούτω χρυμῶν. τῇ πόλῃ δ' ταῦτα πρὸς ἐμὴ ἐξάριτα ὑπὸ ἡξεν ἂν, αἱ μὲν ἀφρονουσί, καὶ μὲν ἐκαστοὶ ἀρχαυῇ, τὰ μὲν αὖτ', ἐκαστοὶ. τὰ δ' ἢ μετοίκω, ἢ μισυ τῶτων. δημόσια δ' ἐς καλλῶ θέατρα, ἐ βαλανεῖα, ἐ τὴν γυλάτῃαν ἄρχει πρὸς τὸ δειπνῶν ἤκειν. κἀνταῦθα πρὸς λιμῆμα εἶναι, ἱπαχέντ' ἐρύματα μεγάλα τ' ὕδατος, ὡς τὸ πλοῖον μη πλησίον ὁρεῖν, καὶ ὅταν ἐν ἐκ τῷ Κρομακεῖ. τοῖς φίλοις δ' ὑμῖν, Σαμίππῳ μὲν, εἰσπὶ μεδίμνης ἐπιστήμῃ χρυσῆς ἀφρομετρίσας τ' οἰκονόμῳ

huc adducta per fossam magnam aqua, ut navis mea propius appelli, & ex Ceramico conspici possit. Amicis autem vobis, Samippro quidem, œconomum jubebo viginti modios auri signati metiri.

Ti-

Ego verò, quando visum fuerit, prospiciens quemadmodum sol, illorum quidem nonnullos, ac aspiciam quidem. Si verò pauper quispiam, qualis ego fui anterepertum thesaurum, illum humaniter complectar, ac lotum ad cœnam sub tempus venire jubebo. Tum discruciabuntur isti divites, aspicientes vehicula, equos, puerosque formosos circiter bis mille, ex omni ætate delectos, ut quisque fuerit maximè floridus. Deinde cœnæ in auro appositæ (vile enim argentum, & nihil ad nostram fortunam) ac salîamentum quidem ex Hispania, vinum autem ex Italia: oleum quoque ex Hispania: mel verò nostras ignis expers, opsonia undequaque allata, fues, lepores, & volatilia quævis, gallina ex Phaside, pavo ex India, & gallus Numidicus. Qui verò singula parant, sophistæ sint circa bellaria & saporis exercitati. Quòd sicui præbitero, scypho, vel phiala petita qui ebiberit, auferat secum & poculum. Qui autem nunc sunt divites, præ me Iri, & mendici videantur omnes. Neque amplius argenteam quadram, scyphum-ve Dionicus in pompa ostentabit: & maximè quum servos etiam meos argento tam multo uti videbit. Civitati autem à me hæc seponantur. Pecuniarum quidem distributiones, singulis mensibus drachmæ, civi quidem centum, inquilino verò quinquaginta. Publicè verò ad ornatum urbis, theatra, & balnea parabo, & mare usque ad Dipyllum adducam, eritque portus,

ἐαίλωσαι ἄν. Τιμολάω ὃ, πίνπει
 κρίνικας. Λυκίῳ ὃ, κρίνικας, δὲ
 μεμεγμένῳ ἐ παύτῳ, ὅπ λάλῳ
 ἐστὶ, καὶ ἐπισκώπῃ με τὴν δόχην.
 τῷ τῷ ἐδολόμῳ βιῶναι ὃ βίον,
 πλεονῶν ἐς ὑπερβολήν. καὶ πρὸς
 καὶ πᾶσις ἡδοναῖς ἀφθονῶς χρῶ-
 μῳ. εἰρηκας. καί μοι ὁ Εὐρυκῆς
 πελίστην αὐτῷ. Λυ. οἶδα
 ὅτι ὁ Ἀδελφός, ὡς πᾶν σοι δὲ
 λειπῆς κερκεῖς ὁ πᾶς ὑποὶ πλῆ-
 τῷ ἀπὸρρητῷ, καὶ ὡς ἐκείνη δὲ
 ῥαγῇ, πᾶν οἶχται, καὶ ἄνθρω-
 κὶς σοι ὁ ἡσυχαστὴς ἐστὶ, ὁ Ἀδελ-
 φός. πῶς λέγεις ὁ Λυκίῳ; Λυ. ὅπ ὁ
 εἰς, ἀδελφὸν ὁ πόσον χρῶν βιῶναι
 πλεονῶν. πῶς γὰρ οἶδεν εἰ ὅπ
 κειμῆς σοι ὁ χρυσὸς τραπεζῆς,
 πρὶν ἐπιπλεῖν τὴν χάριν, καὶ ἀπο-
 γύσασθαι τὸ πᾶν, ἢ ὅπ τομῶν
 ἀλεκτρῶν, ἀποφύσας τὸ ψυχί-
 διον, ἀπὸ γυναικὸς, καὶ κέρκεϊ πᾶ-
 ν ἐκείνα καὶ ἀλπίαν; ἢ ἐξέλες κα-
 ῖα ἐλθὼν σοι τὴν μὲν, αὐτῇ
 πρὶν ἀπὸλαύσῃ τὸ πλεονῶν ἀπο-
 νόας, οὐκ ὅ, καὶ ζῶν ἀποστρε-
 φέντος ὡς εἶχεν ὑπο πινῶν βασιλῆος
 αὐτῷ τὰ τοιαῦτα δαίμων; ἀκούεις
 γὰρ πᾶν τὸ Κροῖστον, καὶ τὸ Πολυ-
 κράτην, πολὺ σὺ πλεονῶν πρὸς γε-
 νομῆς, ἐκπῶντος ἐν βροχῇ τῶν
 ἀνδρῶν ἀπάντων; ἵνα δὲ σοι ἐτῶ-
 τας ἀφῶ, τό, πᾶν ὡς αἰνῶν ἐχέ-
 γουσι οἱ σοι γυνήσας, καὶ βέβαιον;
 ἢ ὅπ ὅρας πολλὰς τὸ πλεονῶν κα-
 κῶδαιμονος ἀφθονῶς ὑπο τὸ ἀλγῆ-
 δύναι, τὴν μὲν, ἐδὲ βαδίζειν διω-
 μῆς, οὐκ ὅ, τυφλῆς, ἢ τὸ ἐν-
 τοδίον τὸ ἀλγῆν; ὅπ μὲν γὰρ ὅπ
 ἂν ἐλοιο πλεονῶν δὲ πᾶν πλε-
 τον, ὅμοιως πᾶν Φανομάχῳ τὸ
 πλεονῶν, καὶ ἡλικίᾳ ὡς ἐκείνῳ,

Timolao verò choenices quinque,
 unam Lycino, eamque abraham,
 quia loquax est, meumque vo-
 tum irridet. Atque hanc vivere
 vitam vellem supra modum di-
 tescens, & delicatè agens, omni-
 busque voluptatibus copiosè fru-
 ens. Dixi. Ac mihi illa velit per-
 ficere Mercurius. *Lyc.* Ergo scis
 Adimante, quàm tenui de filo
 puer iste Plutus pendeat, quod si
 rumpatur omnia evanescent, &
 carbones tibi hic thesaurus erit?
Adi. Quì dicis hoc Lycine? *Lyc.*
 Quia ò optime, incertum est quan-
 diu locuples sis victurus. Quis e-
 nim scit an adhuc apposita tibi
 mensa ista aurea, priusquam ma-
 num admoveas, & pavonem, aut
 Gallum Numidicum degustes,
 exhalata animula abiturus sis,
 vulturibus & corvis ista omnia re-
 linquens? An vis ut enumerem tibi,
 alios quidem statim, priusquam
 divitiis fruerentur, mortuos: al-
 ios autem etiam vivos, iis quæ
 possidebant, ab aliquo Deo spolia-
 tos, qui hæc ipsis invidabat? An-
 non audis Cresum, & Polycra-
 tem, qui multò te opulentiores
 fuerunt, brevi bonis omnibus ex-
 cidisse? Sed ut tibi missos hos fa-
 ciam: num tibi valetudinem ad-
 eò firmam putas fore, atque con-
 stantem? An non vides multos di-
 vitum doloribus vexatos infæli-
 citer ætatem agere: ac alios ne va-
 dere quidem posse, alios autem
 cæcos esse, aut intus affectu ali-
 quo laborare? Nam quòd ne alte-
 ram quidem tantam opulentiam
 possidere velles, eademque cum
 fat

ἰ Ἀδελφός. πῶς λέγεις ὁ Λυκίῳ; ὅπ ὁ εἰς] Ἀδελφός. πῶς λέγεις ὁ Λυκίῳ; Λυ. ὅπ
 ὁ εἰς. Marcul.

εὐ οἶδα καὶ μὴ εἶπης. ἐγὼ λέγειν ὅ-
 σας ἐπιβλάσας οἶδα καὶ ὅπλα, καὶ
 ληΐδας, καὶ φόνους, καὶ μίσθους
 ὧν ἔτι πολλῶν. ὁρᾷς οἷον σοὶ
 πρᾶγματ' αἰπὺν ὁ θησαυρὸς γί-
 γναι; Ἀδελ. αἰεὶ σὺ μοι ὦ Λυκίνοι,
 ὑπερβαίνεις. ὥστε ὅτι τὴν χρυσοκίδα
 ἐπ' ἀντήν, ἐς τέλος μὴ τὴν δόχης ἐ-
 πηριάζων. Λυ. τὸ τοῦτο μὲν ἔδην καὶ τὰς
 πολλὰς ἔτι πλεονάζον ἀναδύη, καὶ ἀ-
 νακαλεῖς, τὴν ὑποχέσιν. ἀλλὰ σὺ
 ἔδην ὁ Σάμιππος, εὐχα. Σαμ. ἐγὼ ὅ, ἡπειρώτης γάρ εἰμι, δόχης,
 ἐκ Μαντινείας ὡς ἴστε, ναὺν μὲν ὅσην
 αἰτήσουμαι χηρείας, ἦν τε τοῖς πολί-
 ταις ἐπιδοῦναι ἀδυνατῶν. ἐδὲ μι-
 κρολογήσουμαι πρὸς τὰς θύρας, θη-
 σαυροὶ αἰτῶν, καὶ μεμετρημένον
 χρυσίον. ἀλλὰ, ὁμῶνται γὰρ ἀ-
 ποῖνα οἱ θεοὶ, καὶ τὰ μέγιστα εἶναι
 δοκῶντα, καὶ ὁ νόμος τὴν δόχης, ὅτι
 Τιμόλαον εἴηκε, φήσας μηδὲν ὀκ-
 κεῖν αἰτῶν, ὡς ἐκείνων πρὸς ἑδὲν ἀ-
 νανδρόντων, αἰτῶν δὲ βασιλεύς χηρεί-
 ᾶς, ἐξ οἷος Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίπ-
 πος, ἡ Πτολεμαῖος, ἡ Μιθριδάτης,
 ἡ εἰς πᾶσαν ἐκ δεξιᾶν τὴν βα-
 σιλείαν ὧν πατρὸς ἔρξεν. ἀλλὰ
 μοι τοπρώτων διὰ ληΐδας δεξιᾶν
 ἐσθλοῖ, καὶ σπουδαῖον ὅτιν τελευτή-
 τα, πῶς μοῖα, καὶ πρὸς μοι χηρεί-
 ᾶς. εἴτα κατ' ὀλίγον, τελευτή-
 σιοι ἀποσπῶντες ἡμῖν, ἄλλοι ἐπ' ἀλ-
 λης. εἴτα, χίλιοι. καὶ μετ' ὅ, πο-
 λὺ, μύριοι. καὶ τὸ πᾶν, εἰς πέν-
 τε μυριάδας τὸ ὅπληκόν. ἰππεῖς
 ὅ, ἀμφὶ τῆς πεντακισχίλις. ἐγὼ ὅ,
 χιλιετηνὸς ὑφ' ἀπάντων ἀποκα-
 λείβεις, ἀρχὴν ἀρχῶν εἶναι δοῦναι, ἀν-
 θρώπων ἡγεμόν, καὶ πρᾶγματ' ἐξ-
 ὧν, ὡς τὰ τοιαῦτα αὐτὸς ἡδὲ μοι
 εἶναι ἔτι ἄλλων βασιλείων, ὡς δὲ τῇ
 ἀποχρίσειν ἔτι φράσεις ἀρχῶν, ὅ

fat scio, etsi non dixeris. Non
 dico quàm multas insidias cum di-
 vitiis conjunctas norim, præter-
 ea prædones, invidiam, & odium
 apud vulgus obeundum. Vides
 qualium tibi rerum author sit hic
 thesaurus. *Adi.* Semper tu mihi,
 Lycine, adversarius es: quare ne-
 que chœnicem etiam accipies, ut
 qui perpetuò meum votum infe-
 cteris. *Lyc.* Hoc quidem jam divi-
 tum multorum more detrectas,
 & promissum revocas. Sed tu Sa-
 mippe, jam opta. *Sam.* Ego ve-
 rò, Arcas enim sum ex Mantinea
 in continente habitans, ut scitis,
 navim quidem mihi obveni-
 re non postulabo, ut quam meis
 civibus spectandam exhibere non
 possem. Neque scrupulosè adeò
 cum Diis rationem inibo, thesau-
 rum petens, & aurum ad mensu-
 ram accumulatum. Sed (possunt
 enim omnia Dii, etiam ea quæ
 videntur esse maxima: & lex voti
 quam Timolaus tulit, jubet nihil
 vereri postulare, tanquam illis
 nihil abnuentibus) postulo rex
 esse, non qualis Alexander Phi-
 lippi filius, aut Ptolemæus, aut
 Mithridates, aut si quis alius ac-
 cepto à patre regno, imperavit. Sed
 mihi à latrocinio primùm exorsò,
 socii & conjurati circiter triginta,
 fideles admodum, & audaces ad-
 sint. Deinde paulò post trecenti,
 alii super alios nobis accedentes:
 postea mille: nec multò post, de-
 cies mille: postremò tota arma-
 torum summa, quinquaginta mil-
 lia: equitum autem circiter quin-
 genta millia. Ego verò suffragiis
 cunctorum antepositus, Imperator
 optimus esse videar: qui & ho-

minibus præeam, & res administrarem: ut hoc utique ipso jam ma-
 jor sim cæteris regibus, ut pote qui virtute electus fuerim ad im-
 peran-

κληροτόμῳ ἡρόδοτον, ἄλλῃ ποιή-
σαι εἰς τὴν βασιλείαν. ἐπὶ τῷ
Ἀδιδιμέντῳ ἡσχυρὰ, ὡς ἀπλησίον
τὸ τοῦτο. καὶ τὸ πρῶτον ἡσχυροῖον
ἦδύ, ὡς περὶ ἰδὴ πῆς αὐτὸς δι-
αὐτῷ κτησάμενος τὴν δυναστείαν.
Λυ. παπαὶ ὦ Σάμιππι, εἰδὲν μι-
κρὸν, ἀλλὰ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ τῷ
αἰζαδῶν ἀπάντων σύμῃ ἡπτοας, ἄρ-
χιν ἀσπίδος τοσούτης, ἄριστος δὲ
ὡς κελεύεις ὑπὸ τῷ πεντακισμυρίων.
ποῖσιν ἡμῖν ἡ Μαντίνεια ἡγεμονίαν
βασιλείαν, καὶ κρατηρὸν ἐλελήσει ἀ-
νατρεφῆσα. πολλὰ ἀλλὰ βασιλεύει,
καὶ ἡγεῖται τῶν ἀσπίδων, καὶ ἀφ᾽ ἡσ-
μῆ τὸ, πείπικον, καὶ τὴν ἀνέρας
τῆς ἀσπίδων. ἐξέλω γὰρ εἰδέναι
οἱ βασιλεῖς τοσούτοι ὄντες ἐξ Ἀρκα-
δίας, ἡ ἐπὶ πῆας ἀθλίως πρώτης ἀ-
φίξιον. Σαμι. ἀλλὰ ὦ Λυκίνοι.
μέγαλον ἢ εἰ σοὶ φίλον, ἀγλαῶς
μεθ' ἡμῶν. ἵππερ' ἔχον γὰρ σε τῷ πεν-
τακισμυρίων ἀπὸ τῶν. Λυ. ἀλλὰ τῷ
μὲν τιμῆς ὦ βασιλεῦ, χαρὴν οἶδά
σοι. καὶ ὑποκύνει εἰς τὸ περικύον,
ὡς περικύον σε ἀσπίδων εἰς τῶν
τῶν χίρι, τιμῶν τῶν τῶν, ὅρην
ἔσται, ἔτι τῷ ἀφ᾽ ἡσμῆ. σὺ ἢ τῷ ἱπ-
ποκῶν τῶν τῶν ποιεῖς ἵππερ' ἔχον.
ἐγὼ γὰρ σοὶ δινῶς ἀφ᾽ ἡσμῆς εἰμι,
ἔτι ὅλως ἐπὶ τῶν ἵππων ἐν τῷ ὡς
ἡρόδοτον. διὰ τῶν μὲν τῶν σαλπικῶν
ἐποστῶν, καὶ περὶ τῶν ἐργῶν, συμ-
παθεῖς ἐν τῇ τῶν τῶν τοσούταις
ὁπλαῖς. ἡ ἔτι ἡμῶν ὁ ἵππος ὢν,
ἐξέλεγκη με, τῷ χαλκῶν ἐν τῶν,
ἐς μέσους τῶν πολεμίας, ἡ δὲ ἡσμῆ
καὶ ἡσμῆ με πρὸς τὸ ἐρίππειον, εἰ
μέλλω μῦθον πᾶν, καὶ ἐξέλεγκη
χαλκῶν. Ἀδιδ. ἐγὼ σοὶ ὦ Σάμιπ-
πι, ἡγήσασθαι τῷ ἵππῳ. Λυκίος
ἢ, τὸ δὲ τῶν κίρκας ἐχέτω. δίκαιος
οἱ ἂν εἴη τῶν πρὸς τῶν τῷ μέ-
γῳ, τοσούτοις ἐν μεδίμοις δυνά-
μει.

perandum exercitui, non per suc-
cessionem hereditariam accepto
regno, ad quod adipiscendum al-
lius laborarit. Nam hoc Adiman-
ti thesauro non dissimile foret,
nec ipsa res eodem modo suavis,
ut quum aliquis videtur ipse per
seipsum assequutus esse principa-
tum. *Lyc.* Papæ Samippe, nihil
exiguum, sed bonorum omnium
caput petisti, ut tantæ scutato-
rum aciei imperes, optimus ipse
judicatus à quinquaginta millibus.
Talem nobis regem Mantinea, &
præclarum imperatorem à se nu-
triri non animadvertibat. Verum
age, regna, præi militibus, &
equestres turmas: aciemque cly-
peatam adorna. Cupio enim scire
quodnam ex Arcadia tam multi
profecturi sitis, aut contra quos
miseros primum expeditionem
facturi. *Sam.* Audi Lycine: imò
verò si tibi placet, nos sequere:
nam te quinque millibus equitum
præficiam. *Lyc.* At pro honore
isto, ò rex, gratiam tibi habeo,
& Persico more procumbens, a-
doro te, circumactis post tergum
manibus, rectam istam tiamam,
& diadema venerando. At tu ex
robustis illis aliquem equitatu
præfice. Nam à re equestri ma-
gnopere sum alienus, neque an-
te hac omnino equum conscendi.
Proinde metuo ne tubicine classi-
cum intonante, delapsus ego in
turba à tot ungulis conculcer: aut
etiam ferocior equus, arrepto
fræno, in medios hostes efferat
me: aut denique oporteat me al-
ligari ephippio, si super eo mane-
re, & frænum tenere debeam.
Adim. Ego tibi, Samippe, du-
cam equites: Lycinus verò dextrum cornu teneat. Meritus autem
sum, qui maximos honores abs te consequar, ut qui te tam multis auri

μῦρ^ο ἱππὸς χρυσία. Σαμι. καὶ
 αὐτὰς ἐρώμεθα ὡς Ἀδείμαντι τὰς
 ἱππίας, εἰ δεξομέναι σιᾶρχον^α σφῶν
 γυνιάδ^α. ὅταν δοκίῃ ὡς ἱππὶς Ἀδεί-
 μαντι ἱππαρχῶν, ἀνατινάντω τὴν
 χεῖρα. πάντες ὡς ὄρεας ὡς Ἀδείμαν-
 τι, ἱχίροβήθησαν. ἀλλὰ σὺ μὲν ἄρχ-
 ῆ^ς ἱππῶν. Λυκί^ον δὲ, ἰχίτω τὸ δε-
 ξίον. ὑποσὶ δὲ Τιμόλα^ο, ἐπὶ δὲ
 Διανύμῃ πιπύξει. ἐγὼ δὲ, καὶ μέ-
 σση, ὡς νόμος βασιλεύσει τῷ Περσῶν,
 ἐπειδὴν αὐτοὶ συμπαραδρόσειν αὐ-
 τοῖς βάλανται πιας. περὶ ὧν δὲ ἤδη
 τὴν ἐπὶ Κορίνθ^α Ἀφ^α τὸ ὀρεινῆς,
 ἱππὸς ἄνθρωποι τὰ βασιλείῃ Δι^α. κα-
 πεδὴν τὰ ἐν τῇ Ἑλλάδι πάντ^α χει-
 ρωτόμεθα, ὑδοίς γὰρ ὁ ἐκαστὸς ἡσ-
 μῶν^ο ἡμῖν τὰ ὅπλα τοσούτοις ἔσιν,
 ἀλλὰ ἀκροῖν^α κρατήσομεν, ἐπιδόντες
 ἐπὶ τὰς περὶ ἡμεῖς, καὶ τὰς ἱππίας
 εἰς τὰς ἱππαρχίας ἐμβιβάμεντες,
 παρὲς δὲ σὺ Κεγχρεαῖς ἔ-
 σι^ον ἱππῶν, καὶ τὰ πλοῖα Ἀφ^α-
 κῆ, καὶ τὰλλα πᾶντ^α, Ἀφ^α λα-
 μῶν^ο τὴν αἰγῶν^α εἰς τὴν Ἰωνίαν. εἴπα-
 ῖν^ο τῇ Ἀρτέμιδι θύσαντες, καὶ τὰς
 πόλεις ἀπειχίστας λαβόντες, ῥαδίως
 ἄρχοντες ἀπολιπόντες, περὶ ὧν δὲ
 ἐπὶ Συρίας Ἀφ^α Κερίας. εἴτα Λυ-
 κίας, καὶ Παμφυλίας, καὶ Πισί-
 δων, καὶ τῇ Ὀδυσσεύ^α, καὶ ὀρεινῆς Κι-
 λικίας, ἄλλας αὖ ἐπὶ τῇ Εὐφρα-
 τὴν ἀφικόμεθα. Λυ. ἐμὲ ὡς βασι-
 λεὺς εἰ δεκτῇ, σατραπὴν τῇ Ἑλλάδι
 κατέλιπε. δεῖλός γάρ εἰμι, καὶ τῷ
 οἴκῳ πολὺ ἀπελθεῖν, οὐκ αὖ πάλιν
 ὑπαμείναιμι. σὺ δὲ ἵσθης ἐπὶ Ἀρ-
 μέν^α, καὶ Παρθηναῖς ἐλάσιν,
 καὶ χερσὶ φῶλα, καὶ τὴν τοξικὴν εὐ-
 ποχίαν. ὥστε ἄλλω ὡς ἄλλος τὸ δεξίον,
 ἐμὲ ἀντίπατον πιαίετον ἐπὶ τῇ Ἑλ-
 λάδι, μή με ἔ^ς Ἀφ^α πείρη^α πρὸς εἰς^α,

signati modiis donaverim. Sam.
 Ipsos equites interrogemus, Adim-
 mante, num recipere te velint
 præfectum suum. Cui placet, e-
 quites, Adimantum hunc vestrum
 esse præfectum, ille manum at-
 tollat. Omnes, ut vides Adiman-
 te, suffragantur tibi. Proin tu
 quidem equitatui præsis, Lycinus
 autem dextrum cornu teneat.
 Porro hic Timolaus ad lævum col-
 locabitur. Ego verò mediam a-
 ciem regam: ut solent Persarum
 reges, quando aliquos assidere si-
 bi volunt. Sed jam versus Corin-
 thum progrediamur per monta-
 nam viam, Iovem regium com-
 precati. Ac postquam ea quæ in
 Græcia sunt, omnia subegerimus
 (neque enim quisquam erit qui
 nobis resistat oppositis armis, cum
 tam multi simus, sed sine pulvere
 vincemus) conscensis triremibus,
 & equis in naves impositis (appa-
 ratum autem est in Cenchreis fru-
 mentum sufficienti copia, & ei fe-
 rendo paria navigia, cæteraque
 omnia) trajiciamus per Ægæum
 in Ioniam. Exinde sacris ibi Dia-
 næ peractis, & captis civitatibus
 immunitis, & præfectis ibidem
 facillè relictis, in Syriam perga-
 mus per Cariam: inde per Ly-
 ciam, Pamphyliam, Pisidas, &
 utramque Ciciliæ oram, mariti-
 mam videlicet, & montanam,
 donec ad Euphratem perveneri-
 mus. Lyc. Me δὲ rex, si placet,
 Græciæ satrapam relinque: sum
 enim formidolosus, neque domo
 longiùs abire libenter sustineam.
 Videris autem in Armenios & Par-
 thos exercitum esse ducturus,

gentes bellicosas, & sagittandi perquam peritas. Quare alteri
 alicui dextrum cornu committe: me verò Antipatrum quem-
 piam in Græcia relinque: ne quis etiam me sagitta transfigat,
 mi-

ἄθλιον βαλὼν εἰς τὰ γυνῶα, αὐτὸς
 Σάου, ἡ Βάκτρας ἡγεμόν σοι τὸ
 Φάλαγγος. Σαμι. ἀποδιδάσκεις
 ὦ Λυκίε τὴν καὶ λόγον, δειλὸς ὢν.
 ὁ δὲ νόμος, ἀποπλημῶν τὴν κεφα-
 λὴν, εἰς πρὸς λιπὼν φαίνοισι τὴν πύ-
 ξιν. ἀλλ' ἐπὶ αὐτῇ τὴν Εὐφράτην ἤδη
 εἰσέρχῃ, καὶ ὁ ποταμὸς ἐξέρχεται, καὶ
 καὶ ἔστιν ὅπου διαληλυθῶν ἀσφα-
 λῶς ἡμῖν ἔχῃ, καὶ πᾶσι ὑπαρχοῖ
 κατέχουσιν, ὥστε ἡμεῖς ἐκείνῳ ἐν τῇ
 ἐπιστολῇ, οἱ δὲ, καὶ ἐπὶ αὐτῇ τὴν
 Φοινίκῃ ἡμῖν ἐν ποταμῷ, καὶ τὴν
 Παλαιστίνῃ, εἰτα εἰ τὴν Αἴγυπτον
 αὐτοσχεδόν, οὐ πρὸς τὸν ὦ Λυκί-
 ε Λεξάνει, τὸ δεξιὸν ἄγῃ. εἰτα
 ἐγὼ. καὶ μετ' ἡμῶν, ἔπειτα Τιμό-
 λαον. ἐπὶ πᾶσι δὲ, τὸ ἱππικὸν ἄγῃ
 οὐδ' ὦ Λεξάνει. καὶ Λεξάνει δὲ με-
 σσημίας, ἐν δὲ ἀπὸ τῆς ἡμῖν
 πολέμου, ἀλλ' ἐκόντες αὐτὰς πρὸς
 καὶ τὰς ἀρχὸν αὐτῶν ἐν τῇ
 εἰσιν. καὶ ἐπὶ βαβυλωνίᾳ ἰσθμῶν,
 αὐτοσχεδόν παρήλθοντες τὸ εἶναι
 τὸ πᾶσι, καὶ ἐκόντες τὴν πόλιν. ὁ
 βασιλεὺς δὲ αὐτῶν Κτησιφῶν Λεξ-
 τείων, ἡκιστὶ τὴν ἑσθλὴν. εἰτα εἰς
 Σιλόκειαν παρελθὼν, αὐτοσχεδόν
 ζῆται, ἱππικῶν τε ὅτι πολέμου με-
 σσημίας, καὶ ποταμῶν, καὶ σφει-
 δνῶν, ἀπὸ γὰρ αὐτῶν οἱ ἐν οἱ σκο-
 ποὶ ἀμφὶ τὰς ἐκείνῃ ἤδη μυριάδας
 ἔχουσιν ὡς ἐκείνῃ, καὶ τῶν
 εἰσιν ἱπποπόλεως, καὶ οἱ ἄλλοι ὡς
 Λεξάνει παρέστιν, ὅτι οἱ αὐτῶν
 καὶ αὐτῶν παλαιῶν οἰκόντες, ὅτι οἱ
 ἀπὸ Βάκτρων, ἀλλ' ἐν τῇ πύλῃ,
 καὶ αὐτοσχεδόν τὸ ἀρχῆς. ἔπειτα
 τοσαύτας μυριάδας κατέχει. καὶ
 οἱ ἐν τῇ σκοπίῃ ἡμῶν ὁ, πρὸς
 ποιεῖν. Ἀδὲ. ἀλλ' ἐγὼ μὲν φημι
 δὲν ὡς τὸ πᾶσι, ἀπὸ τῆς τὴν
 ἐπὶ Κτησιφῶντος. ἡμῶν δὲ τὸ ἱπ-
 πικόν, αὐτὸ μὲν, τὴν βαβυλωνίαν

misericum in parte nuda feriens,
 circum Susa, vel Bactra phalangi
 praefectum. Sam. Aufugis Ly-
 cine cohortem, meticolius cum
 sis: atqui lex jubet ei caput ampu-
 tari, qui ordinis desertor visus fue-
 rit. Sed quoniam secundum Eu-
 phratem jam sumus, & fluvius
 ipse ponte junctus est: & quacun-
 que à tergo reliquimus tutò nobis
 habent, omniaque praefecti occu-
 pant, quos unicuique genti super-
 induxi: atque hi etiam abeunt,
 nobis interim Phoeniciam, Pala-
 stinam, deinde & Aegyptum ad-
 juncturi tu primus, Lycine, tran-
 si dextrum cornu ducens: ego de-
 inde, & post me hic Timolaus.
 Postremò tu equitatum duc Adi-
 mante. Ac per Mesopotamiam
 nullus hostis nobis occurrit: sed
 ultrò se ipsos, & arces, homines
 dediderunt. Et quum Babylonem
 venissemus, præter expectatio-
 nem intra muros ingressi sumus,
 ac urbem ipsam tenemus. Rex
 autem ad Ctesiphontem commo-
 rans, adventum nostrum accepit.
 Proinde Seleuciam profectus, ex-
 ercitus comparat, equites quam-
 plurimos, sagittarios, & fundi-
 tores accersens. Renuntiant ita-
 que speculatores, circiter centum
 myriadas hominum ad pugnam a-
 ptorum esse congregatas, & ex his
 viginti, qui ex equis jaculantur.
 Necdum tamen Armenius adest,
 neque Caspii maris accolæ, neque
 Bactriani: sed vicini tantum, &
 qui in regni suburbiis habitant:
 adeò faciliè tot myriadas conscri-
 psit. Tempus igitur est ut videa-
 mus quid factò sit opus. Adim.
 At ego quidem cenſeo oportere
 vos, pedestrem videlicet exercitum,
 nos autem equestres turmas, manere
 hic, & Babylonem asservare.
 Sam.

Διφρυλαῖοντες. Σαμι. ἀποδείλαις,
 ἔσὺ ὦ Ἀδείμαντι, πλησίον ἔκιν-
 θῶνς ἡνὸς μιν. σοὶ ὃ τί δοκεῖ ὦ
 Τιμόλαι; Τιμ. ἀπάτη τῇ τρα-
 γῷ βαδίζειν ἐπὶ τὰς πολέμους, μὴ
 ὃ περιμένειν ἔς' ἂν ἄμεινον ὤρα-
 σκώσονται, πανταρχῶς αὐτοῖς
 συμμάχων προσγομένων. ἀλλ' ἔως
 ἐπὶ καὶ ὅδ' ἐσὶν οἱ πολέμοι, ἐπι-
 χαιρῶν αὐτοῖς. Σαμι. εὖ λέγεις.
 σὺ ὃ τί ὦ Λυκίε δοκίμαζεις; Λυ.
 ἔγωγε σοὶ φράσω. ἐπεὶ δὲ κεκμηκένον
 σκωτῶν οὐδύοντες, ὅποτε κατή-
 μιν ἔωθ' ἐς τὴν Πειραιᾶ, καὶ νῦν ὃ
 ἤδη τελευτήσῃ παρὰ τῆς ἀσπίδος ἀντι-
 ρήκων, καὶ ὁ ἥλιος πολὺς, καὶ
 μεσημβριᾶν ἤδη μέλιστα, ἐνταῦ-
 θά περ ἐπὶ τὰς ἐλαίας ἐπὶ τῇ ἀνα-
 γερραμμένης σήλης καθίσαντες, ἀ-
 ναπαύσασθ'. εἴπα ἕτως ἀναστάντες,
 πορεύεσθ', καὶ ἀνύειν τὸ λοιπὸν ἐς
 τὸ ἄστυ. Σαμι. ἐπὶ γὰρ Ἀθήνησιν ὦ
 μακάρε, ἔνεα δοκεῖς, ὅς ἐμφὶ Βα-
 βυλῶνα ἐν τῇ πεδίῳ παρὰ τῇ περὶ
 ἐν τοσούτοις στραῶσιν κατήσται παρὰ
 ἔσ' πολέμου Διφρυκαμένον; Λυ.
 ὑπέμνησας. ἔγωγε τῷ φειν ὤμω,
 καὶ σὺ παρὰ τὸ φανέσθαι τῶν
 γνώμων. Σαμι. παρὸς μιν δὲ, εἰ
 σοὶ δοκεῖ ἔσ' ὅπως ἄνδρες ἀγαθοὶ ἐν
 τοῖς κινδύνοις ἴσονται, μὴ ὃ προσ-
 σιπὲ τὸ πάτερον φρονήμα. ἤδη γάρ
 παρὰ οἱ πολέμοι ἐπιλαμβάνουσιν.
 ὥστε τὸ μὲν σῶναι, ἔγωγε ἐνυάλιος.
 ὑμεῖς ὃ, ἐπεὶ δὲν σημεῖον ὁ σάλπιγ-
 κτής, ἀλαλάξαντες, καὶ τὰ δέρεα
 κρούοντες παρὰ τὰς ἀσπίδας, ἐπεί-
 γεσθε συμμιζῶν τοῖς ἐναντίοις, καὶ
 ἐν τὸς ἡνείκα τῶν τοξόμαχων, ὥς μὴ
 ὃ πληγὰς λαμβάνοντες, ἀκροβολί-
 intra teli jactum consistite, ut ne plagas accipiamus, dum illis veli-

Sam. Etiam tu formidas Adiman-
 te, quum ad periculum propius
 est ventum. Sed quid tibi videtur
 Timolae? Tim. Omnibus cum
 copiis obviam hosti esse eundum,
 neque expectandum dum illi sese
 melius pararint, auxiliis undique
 ipsis accedentibus. Sed dum ad-
 huc in via sunt hostes, adoriamur
 ipsos. Sam. Rectè dicis. Tu ve-
 rò Lycine quid censes? Lyc. E-
 quidem tibi dicam. Posteaquam
 defessi sumus itinere continuo,
 ex quo mane in Piræum descendi-
 mus, & jam nunc triginta ferè sta-
 dia processimus, & solis ardor ma-
 gnus (nam circa meridiem maxi-
 mè jam est) hic alieubi ad oleas,
 super columnam istam inscriptio-
 nibus insignitam residentibus, esse
 quiescendum: deinde hinc sur-
 gentibus, eundum, & reliquum
 viæ ad urbem absolvendum. Sam.
 Etiam-ne Athenis, ὦ beate, esse
 putas, qui circa Babylonem in
 campo ante muros sedes inter
 tot milites de bello deliberans?
 Lycin. Submonuisti: ego verò
 sapere me putabam: & tu, eo
 quòd sententiam proferres. Sam.
 Accedemus igitur, si tibi vi-
 detur: & facite ut sitis viri
 fortes in periculis, neque patrios
 spiritus prodatis. Iam enim & ho-
 stes pugnam capeffunt: quare E-
 nyalius esto tessera. Vos autem
 postquam tubicen classicum ceci-
 nerit, exultantes, & clypeos ha-
 stis pulsantes, properate cum ad-
 versariis manus conferere: atque
 intrati

1 Εἰπὶ τῆς ἀναγερραμμένης σήλης] Legendum videtur, ὑπὸ τῇ ἀναγερραμμένης
 σήλης. Sic ὑπὸ γῆς ὑπὸ μάλης. & similia. Menagius.

2 Καὶ σὺ παρὰ τὸ φανέσθαι τῶν γνώμων] Non sine menda. Marcil.

ζεῖται αὐτοῖς διδόντες. καὶ ἐπειδὴ εἰς
 χεῖρας ἦδη σπαστηλὸν ἔσται, τὸ μὴ
 δύνανται, καὶ ὁ Τιμόλαος, ἐπὶ
 ψαλῶ τὴν καρδίαν αὐτῶν, καὶ δὴς ὄν-
 τος. τὸ δὲ καὶ ἐμὲ, ἰσχυροὶ ἐπὶ.
 Πέρσας γὰρ εἰσι, καὶ ὁ βασιλεὺς ἐν
 αὐτοῖς. ἢ δὲ ἵπκον ἀπασα τὴν βαρ-
 βάρων, ἐπὶ τὸ δεξιὸν ἡμῶν ἐλαυν-
 σιν. ὡς ὁ Λυκίης, αὐτὸς πάντες
 ἀγαθὸς γίγνηται, καὶ τοῖς μὴ σπουδῇ
 παρεπιπλύνει δὲ καὶ τὴν ἰπλάσσει.
 Λυ. ὦ τὴ τύχη. ἐπὶ ἐμὲ γὰρ οἱ ἵπ-
 κῆς ἀπαντες, καὶ μόνον ἐπιτήδειος
 αὐτοῖς ἰδέσθαι ἐπελαυνίαν. καὶ μὴ
 δεῦν, ὡς βιάζονται, αὐτομολή-
 σιν, προσδραμὸν εἰς τὴν παλίσ-
 τραν, ἐπὶ πολέμῳ ὡς καὶ ἀλι-
 πῶν. Σαμ. μηδὲ μὴ. καὶ τοῖς γὰρ
 αὐτῶν ἐσὶν ὁ δὲ τὸ μέρους. ἐγὼ δὲ
 ὡς ὁρᾷς, καὶ μνηστέω ὡς τὴν
 βασιλίαν. προσκαλεῖται γὰρ με. καὶ
 ἀναδύωμαι πάντως αἰχρῶν. Λυ. ἢ
 Δία ἐτετάσθη αὐτῶν μάλα ὡς
 αὐτῶν. βασιλῆα γὰρ τὸ πρῶτον
 ὡς τὸ δὲ καὶ καὶ μὴ. Σαμ. εὖ
 λέγεις ἐπιπλάσσει μὴ μὴ τὸ πρῶ-
 μος, καὶ οὐκ εἰς τὰ φανερά. ὦ σί-
 μω, ὡς μὴ δὲ τὴν ἑλὼν ὑστερῶν
 ἀμφοῖν ἡνίασθαι. πλὴν ἀλλὰ ὁρᾷς
 ὅπως ἐπελάσας, μὴ πλεονῶν αὐτῶν
 τε, καὶ τὴν ἵπκον διέπειρα τὴν
 λόγχην ἀφείρας; ἐπεὶ τὴν κεφαλὴν
 ἀποτεμῶν, καὶ ἀφελὼν τὸ δὲ καὶ
 βασιλῆα γὰρ γίγνηται, προσκαλε-
 ρῶν ὡς ἀπασαν, οἱ βαρβάρους
 προσκαλεῖται ἡμῶν, καὶ τὴν ἑλ-
 λῶν τόμῳ ἄρξω, εἰς στρατηγὸς ὀνο-
 μαζόμενός. ἐπὶ τούτοις ἄρα ἐννοεῖ-
 τε ὅπως μὴ πολλοὺς ἐπὶ τὴν ἐλ-
 οίχῳ, ὅπως δὲ ἐκαστὴν ἐλὼν
 καὶ κατὰ, αἱ δὲ ὡς ἐλίσσονται πρὸς

tari concedimus. Et postquam ad
 manus ventum jam est, sinistrum
 cornu, & Timolaeus, Medos cum
 quibus congressi sunt, in fugam
 verterunt. Ego verò æquo adhuc
 Marte pugno: Perſæ enim sunt,
 interque eos ipse rex. Univerſus
 autem barbarorum equitatus, in
 dextrum cornu nostrum fertur.
 Quare, ὁ Lycine, & ipse sis vir
 fortis, & eos qui tecum sunt,
 hortare ut impressionem fortiter
 excipiant. Lyc. O fortunam!
 adversum enim me equites cun-
 cti, solusque visus sum idoneus,
 qui contra ferar. Ac mihi videor,
 si vim adhibeant, transfugiturus
 esse, in palæstram hinc currens,
 vos etiamnum belligerantes relin-
 quens. Sam. Nequaquam: tu
 enim ipsos ex parte jam vincis.
 Ego verò, ut vides, etiam singu-
 lari prælio cum rege congrediar.
 Provocat enim me, & pugnam
 detrectare, omnino turpe fuerit.
 Lyc. Per Iovem ab eo confestim
 vulneraberis: nam regium est de
 regno dimicantem vulnerari.
 Sam, Rectè dicis. At hoc vulnus
 summam tantum cutem mihi per-
 stringat, nec in aperta corporis
 parte, ne postea deformis obdu-
 catur cicatrix. Cæterum vides
 quo pacto incurſando una plaga,
 & ipsum, & equum emissâ hasta
 transadegerim? Deinde amputato
 capite, & ablato diademate, rex
 jam factus sum, qui ab omnibus
 adoror. Barbari me adorent: ego
 juxta Græcorum legem imperabo,
 atque imperator unus nominabor.

Præterea cogitate quàm multas civitates mihi cognomines condam,
 quamque multas per vim captas destruiam, siquæ aliquam contume-
 liam

1 Οἱ βάρβαροι προσκαλεῖσθαι ἡμῖν, καὶ τὴν 2 Οἱ βάρβαροι προσκαλεῖσθαι,
 ἡμῖν καὶ τ. Marcil.

τινὶ δόχῃ. ἀπάντων ὃ μάλιστα Κυ-
 δίαν τ' ὡλύσοι μετ' ὅσους, ὅς
 ὄμωρ' ἤδη ἂν μοι, ἐξέωσι θ' ἀρχῇ,
 ἐπιθάνατον καὶ ἐλίζον ἐς τὸ ἔσθ' ἔ-
 ὄραν. Λυ. πέπαιυσθ' ἡδὴ ὦ Σάμιππε.
 κραιῶς γάρ σε ἡδὴ μ' νεικῆκαται τη-
 λικυότιν μάχῃ, ἐν Βαβυλῶνι δ' ὡ-
 χείδ' αἰ ἐπινίκια. ἐκταδ' ὦ γ' οἱ καί
 σοι ἡ δόχῃ. Τιμόλαον ὃ ἐν τῇ μέσῃ εὐ-
 χαστ' ὅπως ἂν ἦτολ. Σα. τί δ' ἔτι ὦ Λυ-
 κίε, οἷά σοι ἦτολ' ὀκῶ; Λυ. ὦδ' ἀπο-
 λὺ ὦ θ' αὖμασι βλάπτει βασιλείᾳ ἐπιπο-
 νώτερᾳ, ἔβριώτερᾳ τ' Ἀθεμάντῃ.
 παρ' ὅσοι σκῆνος μ' ἐτρυφα, διπύλα-
 να χρεῖστα ἐκπύμα' ἀποτέιναν πῖς
 συμποταῖς. συ ὃ, καὶ ἐπ' τρώπῃ μνηο-
 μαχῶν, καὶ ἐδιδόεις, καὶ ἐφροντίζεις
 νύκτωρ, καὶ μεθ' ἡμέραν. εἰ μὴτοι
 γάρ σοι τὰ ὦδ' ἔ' πολέμιον φοβε-
 ρά μ' ὦ, ἀλλὰ ἐ' ἐπὶ ἐσλαγ' μυριά, καὶ
 φθόν' ὦδ' ἔ' συνόντων, καὶ
 μίσθ' καὶ κηλακεία. φίλ' ὃ ἔ-
 δίδεις ἀληθῆς, ἀλλὰ πρὸς τὸ δέ' ὡ-
 πυντες, ἢ πρὸς τινὶ ἐλπίδα εὖτοι
 δοκῶντες εἶναι. ἀπλᾶντις μὲν γὰρ,
 εἰδὲ ὅτι τ' ἡδ' ἔων, ἀλλὰ δεῖα μέ-
 νον, καὶ πορφυρεῖς, χρεῖσά ποικίλῃ,
 καὶ παινία λούκῃ πρὸς τὴν μετώπῳ,
 καὶ δερυφόροι ἀσπίοντες. τὰ δ' ἄλλα,
 κράματος ἀφόρητ' ὦ, καὶ ἀνδία πολ-
 λή. καὶ ἡ χρηματίζειν τοῖς παρὰ τ' ἔ-
 πολέμιον ηἰκασί δ' εἶ, ἢ δικάζειν,
 ἢ καὶ ἀπὸ μπεινοῖς ὑψηλοῖς ἐπιτάλ-
 μασι. καὶ ἦτοι ἀφίστηκέ τι ἔδν' ὦ,
 ἢ ἐπιλαμῶσπ' πνις τ' ἔξω τ' δόχῃς.
 διδόναι ἔν δ' εἶ πάντα, καὶ ὑφορῶδ' ὦ.
 καὶ ὅλως, ὑπὸ πάντων μᾶλλον, ἢ
 ὑπὸ σπαντῇ δ' ὡδ' ἀμυγνίζεσθ'. καὶ γ' ὦ
 ὦ ἐ' τὸδε, πῶς ἐ' ταπεινόν, ὅπ' ἐ'
 νοσῆς τὰ ὄμωια τοῖς ἰδιώταις, καὶ
 ὁ πυρετὸς ἐ' ἀλ' ἀμυγνίζεσθ' σι βασι-
 λείᾳ ὄντα, εἰδὲ ὁ θ' αἰνᾷ δ' εἰς τῆς

liam regno meo intulerint. At om-
 nium maximè Cydium istum
 divitem ulciscar, qui cùm mihi
 jam vicinus esset, agro me expul-
 lit, intus fines paulatim ingre-
 diens. *Lyc.* Desine tandem Sa-
 mippe. Tempus enim est ut tanta
 pugna potitus, victoriæ convi-
 vium Babylone celebres (sex enim
 stadiorum opinor est tibi impe-
 rium) & ut vicissim optet Timo-
 laus quicquid voluerit. *Sam.*
 Quid igitur Lycine? qualia tibi
 videor postulasse? *Lyc.* Longè,
 ὁ præclarissime regum, laborio-
 siora, & violentiora, quàm quæ
 Adimantus, quatenus ille in deli-
 ciis versabatur, & aurea pocula
 duorum talentorum pondo com-
 potioribus porrigebat. Tu verò in
 singulari certamine vulneraberis,
 & metuebas, & curis noctu, &
 interdiu distinebaris. Non solum
 enim ea quæ ab hostibus fierent,
 formidanda tibi erant, sed & in-
 fidie innumerabiles, & familia-
 rium invidia, odium, & assenta-
 tio. Amicus autem nullus verus,
 sed ad metum omnes, vel ad spem
 benevolentiam simulantes. Frui-
 tio voluptatum, ne per somnium
 quidem: sed gloria solum, &
 purpura auro variegata, & candi-
 da fascia circum frontem, & sa-
 tellites præeuntes. Cæterum la-
 bor intolerabilis & acerbitas mul-
 ta. Et vel iis qui ab hostibus ve-
 niunt respondendum, vel jusdi-
 cendum, vel mittenda ad subdi-
 tos edicta. Et vel gens aliqua de-
 fecit, vel ab iis qui degunt extra
 imperium, fiunt incurtiones.

Quare omnia timenda, & habenda suspecta. Denique ab omnibus
 potius quàm à te ipso beatus prædicaris. Nam hoc quoque annon
 humile & abjectum, quòd eodem modo cum privatis ægrotas, &
 febris in nullo discrimine te regem haber, necque mors tuos satellites me-

δερυφόρους. ἀλλ' ἐπιστῆς ὁ πόπιν
αὐτῷ δοκῇ, ἀγχοίμωζοντα, σὺν αὐ-
δὲ μὲν τὸ ἀφάδημα; σὺ δ' ὁ ἔτιος
ὑψηλὸς κελιασιῶν, ἀνάσπαςτος ἐν
ῥ' βασιλείᾳ θρόνῳ τῷ αὐτῷ ὁδὸν
ἄπῃ, τοῖς πολλοῖσι σὺ πρῶτον, ἐλα-
νόμην ἐν τῇ ἀγῇ τ' νεκρῶν, ἡ-
μα ὑψηλὸν ὑπὲρ γῆς, καὶ στήλη
μακρῇ, ἢ πυραμίδα εὐχραμμον,
τὰς γωνίας δαπνιπῶν, ἐκπρόθεσμα
ἐν ἀντιπαιδῇ φιλοζυμῆματα. εἰ-
κόντες δ' ἐκείνῃ, καὶ νεῖος, ὅς ἀνιστά-
σθαι αἱ πόλεις θροῦνός σου, καὶ τὸ
μέγα ὄνομα, πάντα κατ' ὀλίγον ἀ-
πορέει, καὶ ἀπιοῖσι ἀμελῶν. ὡς
δ' ἐπ' ἐπὶ μάστιγι ἐπὶ πλεῖστον ὡδὴ-
μῇ, πῆς ἐπ' ἀπὸ λαοῖς ἀναισθητῶν
αὐτῶν θροῦνός σου; ὅρως, οἷα μὲν ζῶν
ἐπ' ἐξῆς περὶ σῶμα, διδίδως, καὶ
φροντιστῇ, καὶ κῆρυγος, οἷα δ' ἐπ' ὡς
τῷ ἀπαλλαγῇ ἐσται; ἀλλ' ἡδὸν σὺν
αἰτεῖν ὁ Τιμόλαος, καὶ ὅπως ὑπερ-
βάλλῃ τέχνης, ὡς περ εἰκὸς ἀνδρα συ-
νεῖν, καὶ περὶ σῶμασι χρῆσθαι εἰδόν-
τι. Τιμῶ. σκοπῇ γὰρ ὁ Λυκίος,
εἰ π' ἐπιληψίμοι εὐχόμεν, καὶ ὁ, π'
ἂν δύνῃται πῆς δυνήσθαι. χρυσὸν μὲν ἔνι,
καὶ θησαυρὸς, καὶ μεδύμνης νομίσ-
μας, ἢ βασιλείας, καὶ πολέμους,
ἐν δὲ σῶμα ὑπὲρ τ' ὄρεος, ἢ εἰκό-
τως διόσεως, σὺν αἰτήσομαι. ἀ-
βέβαια γὰρ ταῦτά γε, καὶ πολλὰς
τὰς ἐπιβουλὰς ἔχοντα, ἐπὶ πλεον ῥ'
ἡδὸν τὸ ἀναισθητῶν ἐν αὐτοῖς ὡς. ἐγὼ
δ', βέλομαι τ' Ἐρμῇ ἐντυγχίνα μοι
ὄνταί πᾶς δακτυλὶς τοιαύτης τῷ
δύναμιν, ἵνα μὲν, ὡς αἰεὶ ἐρῶνταί,
ἐν ὑμῶν τὸ σῶμα, ἐν ἄλλῳ ἐν-
ταί, ἐν ἀπαθῇ. ἐπὶ πρὸν δ', ὡς μὴ ὁ-
ρεῖται τ' ἀναισθητῶν, οἷα δ' ἢ ὁ ῥ'
Γύγης. τ' ὅς πᾶς, ὡς ἰσχύει ὑπὲρ
ἀνδρας μυρίας, καὶ ὁ, π' ἂν ἀχθος
ἄμφοι μυρίαί κινήσῃ μάλιστα δυνάμει,
αὐτὴν, ut conspici non possit qui
Gygis: tertium verò, ut robore
& quod onus hominum simul decem millia vix movere possent,

metuit, sed superveniens quando
visum fuerit, te plorantem du-
cit, non verita diadema? Tu ve-
rò ille tam sublimis delapsus, &
abreptus à folio regio, eandem
viam cum vulgo abis, eodemque
honore in mortuorum gregem a-
geris: tumulum excelsum supra
terram, & longam columnam,
aut pyramidem depictis angulis
insignem relinquens, intempesti-
va, & insensibilia ornamenta. I-
magines autem illæ, & templa
quæ colentes civitates erigunt,
magnumque hoc nomen, omnia
paulatim defluunt, neglectaque
abeunt. Quòd si etiam quàm diu-
tissimè perdurarint, quis quæso
fuerit amplius eorum fructus,
cum sensu careas? Vides, qualia
dum vives negotia habiturus sis,
metuendo, cogitando, laboran-
do: qualia & post mortem futura
sint? Sed jam tuum est optare,
Timolæ: ac ut superes istos vide,
ut virum prudentem, rerumque
peritum decet. Tim. Considera
igitur Lycine, numquid repre-
hensione dignum optabo, & quod
arguere quispiam possit. Nam au-
rum, & thesauros, & nummo-
rum modos, aut regna, & bel-
la, & terrores pro imperio, quæ
tu meritò reprehendisti, non pos-
tulabo. Caduca enim hæc mul-
tisque insidiis referta: & plus mo-
lestiæ habent, quàm dulcedinis.
Sed velim ut Mercurius obviam
mihi veniens, annulos det qui
vim huiusmodi habeant: unum
quidem, ut rectè semper valeam,
& corpore sanus sim, insauciabi-
lis, & affectionis expers: alterum
eum obduxerit: qualis fuit ille
superem virorum decem millia:
id

τὸ με ῥαδίως μύσιν ἀναλίσσασθαι. ἔπ' ἔστι πίπασθ', πολὺ δὲ τῆς ἀρρήτου. καὶ πρὸς τὸ τοῦ μοι εἶναι δακτυλίον πια. καὶ μελὶ ἐς ὕπνου καθεσθῆναι, ὁπόσους ἂν ἐθέλω. καὶ ἀπασαν ἡσυχίαν πρὸς τοῖς μοι ἀνοίγασθαι, χαλωμύρας δὲ κλείειν, καὶ δὲ μοχλὸς ἀφαιρῆσθαι. ταῦτα ἀμφόπερα, εἰς δακτυλίου δυνάμεως. τὸ δὲ μέγιστον, ἀλλόθεν τις ἔστω ἐπὶ πάντιν ὁ ἡδιστός, ὡς ἐρῶς-μοι εἶναι με, πρὸς τὸ μοι παισὶ τοῖς ἀρχαίοις, καὶ γυναιξὶ, καὶ δῆμοις ὅλοις, καὶ μηδὲνα εἶναι ἀνέροισιν, καὶ ὅτῳ μη ποθὲν ὀνείδῃς ἐγὼ, καὶ ἀνὰ σέμα. ὥστε ποθὲν γυναικὸς καὶ φερῶντος τῆς ταῦτα, καὶ ἀναρτῶν ἐκείνης, καὶ τὰ μετὰ τὴν ἐπιμελημένην μοι, καὶ δυνάμενος εἶναι δεκτὸν, εἰ πια ἐμὸν πρὸς ὁλίψαμι αὐτῶν. εἰ δὲ ὑπερβολῶν, καὶ εἰνα ὑπὸ λύπης ἀπὸ λυγρῶν. καὶ ὅλως, ὑπερτὶ ὕψους, καὶ ὕψους, ἢ φάσμα τῶν χροὶ εἶναι με, καὶ ταῦτα πάντα ἔχειν, καὶ ὁλίγον ἡρόνιοι ὄντα, καὶ ἢ καὶ μέτερον ζῶντα τῶν ἀνθρωπίνης βιοτῆς, ἀλλ' ἐπὶ χίλιαίον ἐκείνους γιγνώσκοντες ἀφαιρῶναι, ἀμφὶ τὰ ἐπὶ ἀκρίδων ἐπὶ αἰνὰ ἀποδύμενον τὸ γῆρας, ὥστε οἱ ὀφθαλμοί. εἰδὲν γὰρ δεῖσθαι με, ταῦτα ἔχοντα. πάντα γὰρ ἐμὸν καὶ ἂν τὰ τῶν ἄλλων, ἐς ὅσον ἀνοίγειν τὰς ἡσυχίας ἐδυνάμην, καὶ καίμει τὰς φύλακας, καὶ ἀγῆστον εἶναι εἰσιῶν. εἰ δὲ πρὸς ἰνδοῖς, ἢ ὑπερβολοῖς θάλασσαν παρὰ δεξίον, ἢ κτήματα ἴμιον, ἢ ὅσα ἐμὸν φασγίνῃ πρὸς ἡδὲ καὶ μετὰ τὴν ἀμύνην ἀλλ' αὐτὸς ἐπιπτόμενος, ἀπὸ λαοῦ ἀπάντων ἐς ἡρόν. καὶ ἐπὶ γένει, ὑπερπρὸς θηρίων, ἢ φοινίξ, ὅρεον ἐν ἰνδοῖς ἀγῆστον τοῖς ἄλλοις, ἐγὼ δὲ τὸ τοῦ ἔωρον ἂν. καὶ τὰς πηγάς καὶ τὰς Νείλας, μόνον ἂν ἡπαστάμενον, καὶ ὅσον τῶ

id ego facile solus in humeros attollam, præterea procul à terra subvectus volem. Ad hoc quoque annulum habeam, quo in somnum attraham, quos voluero: & mihi accedenti pateat omnis janua, laxata iera, & dimoto vecte, quæ ambo possit unus annulus. Et quod maximum est, alius sit supra omnes suavissimus, qui me reddat amabilem, obductus pueris formosis, mulieribus, totiusque populis: neque quemquam amoris expertem esse linat, & cui non sim desiderabilissimus, atque in ore: ita ut multæ mulieres amoris impatientia sese suspendant: meique desiderio adolescentuli insaniant, seque faciles putent, si tantum aspexero quempiam ipsorum: si verò depexero, etiam illi mœrore percant. Denique Hyacintho, vel Hyla, vel Phaone Chio sim pulchrior: atque hæc omnia habeam, non brevi moriturus, nec ad humanæ vitæ mensuram victurus: sed per mille annos juvenis ex juvene renascens, ævum exacturus, circa decimum septimum quemque annum, senectutem more serpentum semper exuendo. Nihil enim mihi deerit, quum hæc habeo: siquidem aliena omnia essent mea, quatenus possem & fores aperire, & custodes sopire, & ingressus ipse invisibilis esse. Quod si apud Indos, aut Hyperboreos spectaculum aliquod mirum foret, aut res aliqua pretiosa, aut quicquid esu vel potu jucundum, advehi non curans, sed eò ipse advolans, omnibus ad faticatam usque fruerer. Et quia gryps

alata fera, aut phoenix, avis apud Indos à cæteris videri nequit: ego eam viderem. Nili quoque fontes solus scirem, & terræ quicquid est

γῆς ἀοίκητον, καὶ εἰ τις Ἀντιποδὲς
ἡμῖν οἰκῇσι, τὸ τόπον τῇ γῆς ἡμῖν
μοι ἔχοντες. ἐπὶ δὲ ἑστέραν φύσιν,
καὶ σπλῦνις, καὶ αὐτὰ ἡλια, ῥα-
δίως ἀνέγνω, ἀπαγῆς ἀντὶ πνεύ.
καὶ τὸ πάντων ἡδιστὶν, αὐθιγεὶν
ἀγρίων εἰς Βαβυλῶνα τις εὐκλειστον
Ὀλύμπια. καὶ δρισησαν, εἰ πρὶν
μὲν ἐν Συρίᾳ, δεσπότην ἐν Ἰπλίῳ.
εἰ δὲ τις ἐχθρὸς εἴη, ἀμυνάμεται
τῶν ἐν τῇ ἀφάνει, πύργον ἐμβα-
λόντα τῇ κεφαλῇ, ὡς ἐπιτελεῖται
τὸ κοφίον. τὸς πὶ αὐτῷ φίλος, εὖ
ποιεῖν, ἐπιχίμαται κρημνιστοῖς αὐ-
τῶν τὸ χυσιόν. καὶ μὲν εἰ τις ὑ-
περβύτης εἴη, ἢ τυραννίδος πολέστος
ὑπερβύτης, ἀφῆκε αὐτὸν ὅσων ἐπὶ
ταύτης εἴησιν, ἀφῆκε φέρειν καὶ
τῇ κρημνῶν. τοῖς παιδικαῖς δὲ ομι-
λῆν ἀκωλύτως ἀνέξῃ, εἰσίστηται ἀ-
θείᾳ, κρημνιστοῖς ἅπαντες, ἀνδρὶ
ἐκείνῳ μόνον. οἷον δὲ καίτινόν μὲν,
τὸς πολέμους ἐπισκοπεῖν ἐξ ὑβέ-
λης ὑπερβαρύνει. καὶ εἰ δὲ καί
μοι, προσδίδωμι αὐτὸς τοῖς ἐπὶ κρη-
μοῖς, κρημνιστοῖς τὸς κρημνῶν, νι-
καῖν παρῆχαι τῶν φούρῳ, ἀνα-
στρέψασιν δὲ τῇ πρὸς. καὶ τὸ ὅ-
λον, παιδιὰν ἐπιδικῶν ἀντὶ τῇ ἀν-
θρῶπων βίῳ, ἑ πάντας ἐμὸν ἐν, ἑ
θῶς ἐδίδκην τοῖς ἄλλοις. τὸτο δὲ ἄ-
κουσά δαίμονια ἐπὶ, μήτι δὲ πλε-
στα, μήτι ἐπιτελεσθῆναι εὐχα-
ρίᾳ. καὶ μέγιστα μὲν ὑχίας ἐν
μακρῷ τῷ βίῳ. πᾶν αἰτιάσται ὁ
Λυκίῳ τῇ ὁχλῇ; Λυ. εἰδὲν ὁ Τι-
μόλας. εἰδὲν γὰρ ἀτφάλης ἐναυτιῶν
αἰνῶν πτηνῶν, ἑ ὑπὲρ μυρίων πέν-
την. πολλὰ ἀπὸ ἐκείνου ἐρῶσιν
σε, εἰ πᾶς ἄλλος εἶδὲς ἐν τοῖς τοῖς
ἑστέροις, ὅσα ὑπερβύτης, μέγιστα
ἡδὲ ἄνδρα, ὅταν ἀφῆκεν ἡμέτερά τῃ

est inhabitabile: & si qui Antipo-
des ex adverso habitant, australem
terræ partem dimidiam te-
nentes. Præterea stellarum, lu-
nx, ipsiusque solis naturam faci-
lè nossem, ut qui ab igne lædi non
possem. Et quod omnium suavis-
simum fuerit, eodem die Babylo-
nem delatus annuntiare possem,
quis Olympia vicisset: & si fortè
in Syria pransus essem, cœnare in
Italia: & si quis mihi foret inimi-
cus, istum ex occulto ulcisci, in-
jecto in caput saxo, ita ut ipsi
calvaria comminueretur: amicis
contrà benefacere, aurum dor-
mientibus ipsis effundendo. Quin
si quis superbus foret, aut tyran-
nus, dives contumeliosus, sub-
latum ipsum ad stadia viginti, per
præcipitia supernè dejicerem.
Cum pusionibus autem, nemine
prohibente conversari mihi lice-
ret, cum videri non possem in-
gressus, omnesque solis illis ex-
ceptis sopirem. Quale verò etiam
illud foret, quodd belligerantes tu-
tò spectare possem, extra teli ja-
ctum in altum sublatus? Et si vi-
deretur, adjungendo me victis,
& sopiendo victores, fugientibus
ex fuga reversis victoriam præbe-
rem. In summa, ludum quandam
facerem vitam humanam, omnia-
que mea forent, Deusque cæte-
ris viderer. Atque hæc summa
fælicitas est, quæ neque perire,
neque insidiis peti potest: & ma-
ximè cum sanitate per longam æ-
tatem. Quid igitur est, Lycine,
quod in hoc voto culpæ queas?
Lyc. Nihil Timolæ: neque enim
tutum fuerit adversari alato viro,

& qui robore decem hominum millia superat. Verumtamen illud in-
terrogabo te, ecquem alium videris inter tot gentes, quas volando ob-
errasti, virum jam senem mente à statu suo ita dimota, qui exiguo

γνώμων, ἐπὶ δακτυλίσ μικρῇ ὀχέ-
 μνοι, ὅση ὅλα κινεῖν ἄκρω τῷ δα-
 κτύλῳ θωμάμνοι, ἐπύρασι πᾶσι,
 καὶ ταῦτα, φάλακρον οἶα, καὶ τῶ
 ρίνα σμῆν. ἄπειρ εἰπέ μοι ἔτι δὲ.
 τί δὴ ποτὶ ἐχ εἰς δακτύλῳ ἄ-
 παντα ταῦτα θωμάται σοι, ἀλλὰ
 ποσὺς δεινὰ μὲν βαλῆ, τῶ
 δριστερῶν πιφορῶν μὲν καὶ δακτυ-
 λον εἶνα. μᾶλλον ὃ ὑπεροπαῖς ὁ δρι-
 θυος, καὶ δεσφὲς τῶν δεξιῶν συ-
 νεπιλαθεῖν. καί τοι εἰς ἑ ἀναγκαιο-
 ῶτα αἰσθόει, ὅς τε ἀγέμων σι,
 παύσῃ μωραίνοντα, τῶν πολλῶν ταύ-
 τῶν κόρυζαν δακτύλους. ἢ τὸ τοῦτο
 ὁ ἑλλεσπορῶν ἱκανὸς ποιήσται, ζωρό-
 πῳ ποτῆς. Τι. ἀλλὰ πάντως ὦ
 Λυκίη, καὶ αὐτὸς εὖ ξη τί ἤδη πο-
 τί, ὡς ἂν μὲν μὲν οἷα αἰτήσεις ἀ-
 νιπίληθα, καὶ ἀνίγκληθα, ὁ συ-
 κροφαντῶν τῶς ἄλλης. Λυ. ἀλλ' εἰ
 δύομαι οὐχὲς ἐγώ. ἤκου μὲν γὰρ ἤδη
 αὖτε τὸ Δίπυλον. καὶ ὁ βελτίτερος ἔ-
 ποσὶ Σάμιππος, ἀμφὶ Βαβυλωνίᾳ
 μνημονεύει. καὶ σὺ ὦ Τιμόλαε,
 ἀριτῶν μὲν ἐν Συρίᾳ, δειπνῶν ὃ ἐν
 Ἰταλίᾳ, καὶ τοῖς ἐμοῖς ἐπὶ ἐσθλάσιν
 τελεθίοις κατεχρήσασθαι, καλῶς ποιῶ-
 ντες, ἀλλὰ πῶς, ὅσα ἂν δεξιῶν
 πολλῶν ἐπὶ ὀλίγων, ὑπερμεγίστην
 πολλὰ ἀνιπύνηται, μετ' ὀλίγων ψι-
 λῶν τῶν μὲν ἐσθίων, οἷα ὑμεῖς
 πάντες μετ' ὀλίγων, ἐπισθῶν ἢ ὁ-
 δαιμονία μὲν ὑμῖν, καὶ ὁ πῶς πολλῶν
 οἰήσται δαπνῶν μὲν, αὐτοὶ ὃ
 καὶ ἄλλοι δαπνῶν μὲν ἡσυχάζοντες, καὶ
 ἀφ' ἑαυτῶν, ὡς ἐξ ἑσθίων ἐνεί-
 ρονται ἀνεγρόμενοι, ἀνομοῖα πᾶσι ἐπὶ
 τῇ οἰκίᾳ οὐδέποτε, ὡς οἱ τῶν
 βασιλῆς ὑπερμεγίστην πρᾶγμα
 ἐξελθόντες δαπνῶν μὲν ἡσυχάζοντες, λιμώ-
 θοντες οἱ πολλοί. καὶ ταῦτα, πρὸ
 ὀλίγων Ἀγαμέμνωνες ὄντες, ἢ Κρέον-
 τες. λυπήσασθαι ἔτι ὡς τὸ εἶκος, καὶ

theatro regredientes, fame conficiuntur: idque cū paulò antè
 Agamemnuones, aut Creontes fuerint. Mœrore igitur afficiemini,

ut

annulo vectus, totos montes di-
 gito movere potuerit, amabilem
 omnibus, idque cū calvuseffet,
 limoque naso. At vero etiam hoc
 responde mihi: cur tandem unus
 annulus omnia ista tibi præstare
 non possit: sed tam multis revin-
 ctus incedes, sinistra per singulos
 digitos gravata. Imò verò exce-
 dit numerus, & necesse erit etiam
 dextram oneri ferendo succedere.
 Atqui unus, isque maximè neces-
 sarius deest, qui obductus, te à
 stultitia cohibeat, multo hoc fa-
 ctu deterio: alioqui helleborus
 meracior haustus, hoc efficere
 potest. Tim. At omnino Lycine,
 tu quoque jam tandem aliquid o-
 prabis, quo discamus qualia sis
 postulaturus, quæ videlicet repre-
 hendi & culpari nequeant tu qui
 alios refellis. Lyc. At ego voto
 non opus habeo. Iam enim Dipy-
 lum pervenimus: & optimus hic
 Samippus, dum circa Babylonem
 singulari prælio dimicat: & tu Ti-
 molæ, dum in Syria quidem
 prandes, in Italia autem cœnas,
 etiam ea stadia, quæ ad me perti-
 nebant, absumpsistis, rectè sanè
 facientes: præsertim cū non
 probem in breve tempus ditescere,
 & subveitaneam opulentiam
 dolendo, postmodum tenuem
 mazam comedere: quod vobis
 non multò post accidet, postquam
 hæc felicitas, magnæque divitiæ
 vobis relictis avolarint: ipsi autem
 digressi à thesauris & diademati-
 bus istis, tanquam ex suavissimo
 aliquo somnio excitati, domi dis-
 similia omnia inveneritis, perinde
 ut histriones, regum personæ
 agentes, quorum plerique ex

συνίπι μεθ' ὑμῶν πίεσιν ἵ ἐν τοῖς
ἀλώοις. τί ἔστι τοῦτο; εἰώκεις γάρ π
ᾧ αὐτῷ διηγήσῃ. Γλ. Γοργόνα
αὐτὸν ἢ παμπόνηρον φιλῇ δακνῶσαι
εἶναι, ἀπέσπασεν ἀπ' ἐμῆ ὑπαγα-
γῶσαι. Θα. καὶ νῦν σοὶ μὲν ἐκείνῳ
ἔπρῳσι, Γοργόνα δ' ἔταρσαν πε-
ποίη; Γλ. ναὶ ὦ Θαί, ἐτοπρά-
μα δ' μετρίως μὲν ἤφατ. Θα.
πονηρὸν μὲν ὦ Γλυκίερον, σὺν ἀδύ-
κηθον δ', ἀλλὰ εἰώθης γίγνεσθαι ὑφ'
ἡμῶν τ' ἑταρῶν. ἔκκεν χερσὶν ἔπε-
νιάδαυ ἄραν, ἔπει μέμφεσθαι τῇ Γορ-
γόνῃ. ἡδὲ γὰρ σὲ Ἀφροδίτην ἐκ' αὐ-
τῷ πρότερον ἐμέμφατ. καίτοι φι-
λαίητι. ἀπὲρ ἐκείνο θαυμάζω,
τί ἐπέησειν αὐτῆς ὁ τραχὺς ἄ-
νθρωπος, ἐκ τῶν εἰ μὲν πάντες πασι τυ-
φλὸς εἴην. ὃς ἔχ' ἐν ὠκείῃ, τὰς μὲν
τείχεας αὐτῷ δόμας ἐχούσιν, καὶ
ἐπιπολὺ δ' μετώπῳ ἀπηγμύρας. τὰ
χείλη δ', πελιδνὰ, καὶ νεκρὰ,
καὶ τραχὺ λείπῃ, ἐπίσημοι
ἐν αὐτῷ αἱ φλέβες, ἐπὶ μὲν μακρὰ.
ἐν μόνον, ὁμήκεος εἶναι, καὶ ὀρθή.
ἐμειδιὰ πάντων ἐπαγωγῶν. Γλ. οἶδ' γὰρ
ὦ Θαί τῷ ἡλίῳ ἡρῶσθαι τὴν Ἀφρο-
δίτην; σὺν οἷσιν ὡς φαρμάκῃς ἢ
Χουσαίνοις ἢ μήτηρ αὐτῆς, Θεοτα-
λὸς πῖας ὠδαῖς ἐπιστεμνῇ, καὶ τῷ
σπλάχνῳ καὶ ἀγῶσαι; φασὶ δ' αὐτῷ
ἐπέεσθαι τὴν νύκτα. ἐκείνη ἐξέμνη-
ναι τὸν ἄνθρωπον, πῶς τὴν φαρμάκῃν
ἐγχεῖσθαι. καὶ νῦν τρυγῶσιν αὐτόν.
Θα. καὶ σὺ ὦ Γλυκίερον, ἄλλον
τρυγῆσις. τῷτο δ', χαίρειν εἰα.

anno superiore vobiscum infestis
arvalibus potarit. Sed quid istud?
Videris enim nescio quid de illo
narratura esse. Gl. Gorgona
ipsum, scelestissima ista, quæ a-
mica mea videbatur, subductum
à me abstraxit. Th. Et nunc ille
tecum non amplius conversatur,
sed Gorgonam amicam ascivit?
Gl. Ista est, Thai, nec me res
hæc mediocriter afficit. Th. Ma-
lum quidem hoc est, Glycerium,
non tamen inopinatum, sed à no-
bis meretricibus fieri solitum.
Proinde neque nimis mœrendum,
neque de Gorgona conqueren-
dum. Neque enim Abrotonum
tibi prius ob hoc succensuit: quan-
quam amicæ inter vos eratis. Sed
illud miror, quidnam ad eò laudet
in ea miles iste: nisi omnino
cæcus est, qui non viderit illam
raro, & in multam frontem de-
ducto esse capillitio: deinde livi-
dis, emortuisque labiis, exili
collo, & extantibus in eo venis,
longoque naso. Vnum solum ha-
bet, quod procera est, & recta,
ridetque illecebrosum admodum.
Gl. An tu putas, Thai, Acarna-
nem illam formæ causa amasse?
An nescis, quod venefica est Chry-
sarium, mater illius, quæ Thes-
falas quasdam incantationes callet,
ac lunam deducit? Aiunt autem
ipsam etiam volare noctu. Illa in

infantiam vertit hominem, ei temperato pharmaco quod biberet, &
nunc ipsum vindemiant. Th. Tu quoque Glycerium, alium vinde-
miabis: istum autem valere sinas.

I E'ν τοῖς Ἀλώοις] Ἀλῶα Festum Atheniensium agricolarum dictum quod in
areis hac die convivium personabat ἐρετὶ Ἀθήνησι μυστήριον περιέχουσα δῆμιτρον.
Tangit dial. Meretr. Mar. & Musar. Cætera hujus Dialogi diligenter expoli ad
Pecun. Bourd.

νης. καὶ γάμος ναυκληρικὸς διε-
ξίηται. ἐγὼ ᾧ, ἢ σκεῖν τινα, ἢ κα-
λῶν νομῶν οἶδα; ἢ ὅπιν Φίλων ὁ
Ἀλωπικῆν, οἶμα γὰρ ἐκείνον λέ-
γειν σι, θυγατέρα ὅλως εἰχνοῦσαι
ἡδὴ γάμος; ἀλλ' ὅδε φίλῳ ἐστὶν ἔ-
τι τῷ πατρὶ. μέμνημα γὰρ ὡς
πρῶτον εἰδικάτω. ἔτι συμβολαίη
ναυκῆ. πάλαν γὰρ οἶμα ὀφείλων
τῷ πατρὶ, σὺν ἡγέλει ἐκλίνειν. ὁ
δὲ, ὡς τὴν ναυδίκην ἀπὸ γὰρ
αὐτόν, καὶ μάλιστα ἐξέτισεν αὐτό. εὖ
ὅλον, ὡς ὁ πατὴρ ἐφαπτεται. εἰ ἢ
γαμῶν εἰδὲν καὶ μοι, τίς δὲ Δημῶν
θυγατέρα τίς δὲ πένοντι ἐρατῆρη
καὶ ἀφείας, καὶ ταῦτα, πρὸς με-
τὸς ἀνέψιας ἔπει, τίς Φίλων
ἐγάμων ἄν. σὺ ἢ πόθεν ταῦτα ἤκα-
σας; ἢ συνπίπτης αὐτῇ ὁ Μύρτον
καί τις τινος ζηλοτυπίας σκιαμαχῶ-
σα; Μυρ. σκεῖν ἐγαμῶν. ὁ Πάμ-
φιλε; Πα. μέμνης ὁ Μύρτον, ἢ
κραυπαλῶς. καίτοι χεῖς ἐ πάντι
ἐμεθ' ἡμῶν. Μυρ. ἢ Δωρὶς αὐτῇ
ἐλύπησέ με. πεμφθῆσα γὰρ ὡς ἔλα
ἀνέστειλ' μοι ἐπὶ τίς γαστέρα, καὶ
εὐξαίῳ τῇ λοχείᾳ ὡς ὑπὲρ ἐμῆ,
λεσβίαν ἐφ' ἐν τυχῶσιν αὐτῇ. καλ-
λον ἢ σὺ αὐτῷ ὁ Δωρὶς λέγε, ἀπὸ
ἀκχέας, εἴ γε μὴ ἐπὶ λῶσιν αὐτῇ.
Δω. ἀλλ' ἐπιτελέσει ὁ δέσποινα,
εἰ τι ἐψοσάμην. ἐπὶ γὰρ καὶ τὸ
Πρύτανιον ἐχθρόμην, συνέτυχ' μοι ἢ
λεσβία μεδιῶσα, ἐφ' ἣν, ὁ ἐρατῆς
ὕμῳ ὁ Πάμφιλος, γαμῶν τίς Φίλωνος
θυγατέρα. εἰ ἢ ἀπιστῶν, ἡξίαν με
ἐδάκρυψαν ἐς τ' ἐνωπὸν ὕμῳ ἰδεῖν
πάντα κατιστευμένα, καὶ αὐλητεῖ-
δας, καὶ θύρουσιν, καὶ ὑμῶν αἰ-
δοῦναι τινος. Πα. πᾶν, παρέκυ-

nauticas commemorantem. Egon'
autem, aut simam aliquam, aut
formosam sponiam novi? aut
Philonem Alopecensem (illum enim opinor te dicere) filiam habere nubilem? At neque patriam-
cushic est. Memini enim depa-
cto nautico cum cum hoc nuper
judicio contendere. Nam talen-
tum opinor debens patri, solvere
nolebat. Pater autem ipsum apud
nautarum judices accusavit, tum
ægre illud exolvit, neque totum,
ut aiebat pater. Quod si uxorem
ducere mihi visum esset, Demæ
relicta filia, ejus qui superiore an-
no exercitum duxit, idque cum
mihi sit confobrina Philonis filiam
uxorem ducerem? Tu verò unde
ista audisti? an fortè ipsa, Myr-
tium, hoc effinxisti, cum novis
quibusdam zelotypiis umbratilem
pugnam exercendo? Myrt. Nun-
quid eam uxorem non ducis Pam-
phile? Pam. Insanis Myrtium,
aut certè temulenta es: atqui he-
ri non admodum inebriati sumus.
Myrt. Doris hæc mœrore isto af-
fecit me: missa enim ut lanas ad
ventrem emeret mihi, & Dianæ
vota pro me faceret, Lesbiam,
ait, fortè convenisse se. Quin
potius huic narra Dori, quæ au-
disti, nisi tute finxisti ea. Dor.
At vapulem hera, si quicquam
mentita sum. Cum enim ad Pry-
taneum venissem, obviam fit mi-
hi Lesbia subridens, atque ait,
Amator vester Pamphilus, uxo-
rem ducit Philonis filiam. Ac si
credere nollem, jussit ut in angu-

portum vestrum intrò aspicerem omnia fertis ornata, tibicinas,
tumultum, & aliquos qui canerent hymenæum. Pam. Quid
igi-

1 Περὶ συμβολαίης ναυκῆ] Leg. Vlp. ad Demost. περὶ Ἀλόνιστον. Bourd.

2 Τῇ λοχείᾳ] Ἀγέτιμῳ, quæ praefidet λοχείᾳς ἢ γυνήσιν. Idem.

ψας ὁ Δωρεῖ; Δω. καὶ μάλα. καὶ εἶδον ἅπαντα ὡς ἔφη. Πα. μνηστῆρα τίνω ἀπάτην. ἔτι πάντα ἡ Λεσβία Δωρεῖ, πρὸς σὲ ἐψέουσιν, καὶ σὺ, τάλῃη ἀπήχελος Μυρτίω. πάλιν μάτην ἐβλάχοντι. ἔτι γὰρ παρ' ἡμῖν οἱ γάμοι. ἀλλὰ νῦν ἀνεμνήδην ἐκέσας τ' μητρὸς. ὁπότε χθὲς ἀνέστρεψα παρ' ὑμῶν, ἔφη γάρ, ὦ Πάμφιλε, ὁ μὲν ἡλικιώτης σοι Χαρμίδης ὁ δ' ὧ γείτονος Ἀριστᾶνιτος υἱός, γαμῆ ἤδη, ἔστω φρενί. σὺ δ', μέχρι τίνος ἱταίρα σὺν; τοιαῦτα πρὸς αὐτὴν αὐτὴς, ἐς ὑπονοήτων χθλιν. εἴτα ἴσθης ὡς ἠλθον δαπνίσαι οἰκίας. ὥστε εἶδον, ὃν ἡ Δωρεῖς ὑπερὶ εἶδον. εἰ δ' ἀπίστis, αὐτὴς ἀπὸ λυγρῶν ὁ Δωρεῖς, ἀπελθὼς ἰδὲ, μὴ τ' σιωπὸν, ἀλλὰ τίνω θύραν, ποτίρα ἐστὶν ἡ κατεστειμένη. εἰρήσεις γὰρ τίνω τ' γαίον. Μυρ. ἀπίστωσας ὦ Πάμφιλε. ἀπηξάμεν γὰρ ἂν, εἰ τι τοιοῦτο ἐχθρῶν. Πα. ἀλλ' ὅσα ἂν ἐχθρῶν. μή οἱ ἔτι μνηστῆρα, ὡς ἐκλαθέσθαι Μυρτίαν. καὶ ταῦτα, ἤδη μοι κυδῶντος παύειν.

le quid factum fuisset. *Pam.* At factum non est: neque ita insanivetro, ut Myrtii obliviscar, præsertim cum ex me uterum jam gerat.

ΜΗΤΗΡ, ΚΑΙ ΦΙΛΙΝΝΑ.

ΜΗΤΗΡ.

Εἰ μάνης ὦ Φιλίνα, ἢ τί ἔπαθες ἐν τῷ θυμῷ σου; ψθίς; ἦ κε γὰρ παρ' ἐμὲ Δίφιλος ἴαθε δακρύων, καὶ διηγήσατο μοι ὅτι ἐπαθὲν ὑπὸ σοῦ. μεμεθύσας γάρ σε, καὶ ἐς τὸ μέσον αἰνῶντος, ἐρρήσας, αὐτὸς ἀγνοῶ.

MATER, ET PHILINNA.

MATER.

Αἰνῶντος ἴαθε δακρύων; vel quid heri in convivio tibi accidit? Venit enim ad me Diphilus mane lachrymans: & mihi acceptam à te injuriam narravit. Ebriam enim fuisse te, & in medium progressam saltasse ait,

λυοιτο. καὶ μὴ ταῦτα, φιλήσας
 Λαμπρίαν τ' ἰταῖον αὐτῆ. καὶ
 ἐπὶ ἐχάλειπνέ σοι, καὶ ἀλιπῶσαν
 αὐτὸν, ἀπλῆν ὡς τ' Λαμπρίαν,
 ἔσχεδαλῆν ἐκείνου. αὐτὸν δ' ἀπο-
 πνίγας, τέτων μνημόνους. ἀλλ' ἔ-
 δε τ' οὐκ ἔς οἶσιν συνεσθ' ὁδὸς.
 καὶ ἀλιπῶσα δ' ἀκακοῖσιν, μέν ἐπι-
 ῖ πλῆστον σκίμπος κατέκτιστο ἄ-
 ὄσως, ἔ λυπῶσαι ἐκείνου. Φι. τὰ
 γὰρ αὐτῆ σοι ὡ μῆτερ, εὐ δὴ γινώσκεις;
 ἔ γὰρ ἂν συνεγρόνεις αὐτῇ ὑβρίσας;
 γὰρ οὐκ. ὅς ἐμὲ καὶ ἀφίμψαν, ἐκτι-
 νολογῶντα Θαιδὶ τῇ Λαμπρίᾳ ἰταί-
 ρα, μηδὲ πῦρ ἐκείνῃ παρῶν. ἔ-
 πι δ' ἡ χαλεπαίνουσα εἰς με, καὶ
 δίνουσα αὐτῇ οἶα ποιεῖν, ἔ ὡς
 ἄκρῃ ἐφαψάμην, ἀνεκλάσας τ'
 αὐχένα τ' Θαιδῶν, ἐφίλησιν ἔγωγε
 σφύρας, ὡς μέλις ἀπώσας τὰ
 χεῖλη, εἰ τ' ἐγὼ μὲν, ἰδὲ ἄκρῃ. ὁ δὲ,
 ἐγὼ καὶ, ἔ ὡς τῷ Θαιδῶν πολλα-
 πλῆρες τὸ ἔς ἐλεγε, κατ' ἐμὲ δηλαδὴ.
 καὶ ἡ Θαις ἐμειδία, βλέπουσα πρὸς
 ἐμέ. ὡς δ' ὡς οὐκ ἔδωκεν τ' Λαμ-
 πρίαν, καὶ ἀκακοῖσιν ποτὶ φι-
 λήντας ἀπῆλθεν, ἐγὼ μὲν ὅμως παρ'
 αὐτὸν κατεκλίθην, ὡς μὴ ἔ τῷ
 σφύρας οὐκ ἔδωκεν. ἡ Θαις δ' ἀ-
 ναστα, ὡς ἡσυχῇ πρῶτη, ἀπυ-
 μνῆτα ἐπὶ πολὺ τὰ σφύρας, ὡς μόνη
 κατὰ ἔχουσα. καὶ ἐπὶ δὴ ἰπύσαστο,
 ἡ Λαμπρία μὲν ἰσῆκε, καὶ εἰπεν ἡ-
 δὲν. Δίφιλῶ δ', ὑπερεπήνεν τὸ εὐ-
 ρυθμον, καὶ τὸ κερκητῆρον, ἔ ὅπ-
 οῦ πρὸς τῷ κίθαρον ὁ πᾶς, ἔ τὸ
 σφύρας ὡς καλὸν, ἔ ἄλλα μυρία,
 κατὰ τῇ τῷ Καλαμίδῳ δ' ὡς αἰ-
 δραν ἰπαινῶν, ἀλλ' ὅχι Θαιδῶν,
 ὡς ὅτι οἶδα συλλογιστῆς ἡμῶν,
 οἶα ἐστὶ. Θαις δ' οἶα ἔ ἰσάωφεν ὡ-
 γὺς ἐς ἐμέ. εἰ γὰρ περὶ ἴση μὲν αἰχμῶν-
 que ad citharam pes esset aptus, pulcherque malleolus, & alia in-
 finita, perinde ac si Calamidis Solandram laudaret, non Thaidem,
 quam tu quoque nosti satis qualis sit, cum nobiscum nuper lavaret:
 quæque in me probro esse statim dixerit, Siquam enim, inquit, non

ipso prohibente: postea etiam so-
 dalem suum Lampriam osculatam
 fuisse, & quod tibi succensus erit,
 ipso relicto ad Lampriam transiisse,
 eumque amplexatam esse:
 sese verò disperisisse cum hæc fierent.
 Sed neque noctu, opinor,
 concubuisti cum eo relicto autem
 lachrymante; sola in proximo
 grabiato jacuisti, cantillans, &
 agrè faciens illi. Phil. At ea quæ
 ipse fecit, mater, tibi nequaquam
 narravit: neque enim, cum
 fuerit adeo contumeliosus, patrocinareris ipsi: qui me relicta, ser-
 mones subinde cum Thaide amica
 Lampriæ conferebat: cum ille
 nondum adesset. Postquam autem
 videbat indignè ferre me, & hominem,
 eorum quæ faciebat nutu admonebam,
 ille summa auricula apprehensam, & cervice ad
 se reclinatam Thaidem osculatus est,
 ita impresso ore, ut vix inde
 labia retraheret. Proinde ego quidem
 lachrymabar, ille verò ridebat,
 multaque in aurem Thaidi susurrabat,
 de me videlicet. Et Thais quoque
 ad me respiciens, subridebat. Vbi autem
 advenire Lampriam animadverterunt,
 tandemque osculis mutuis satiati fuerunt,
 ego tamen accubui cum ipso,
 ut ne in posterum etiam hoc causari posset.
 Surgens autem Thais, prima saltavit,
 nudatis malleolis, quasi sola pulchros
 eos haberet: quæ postquam desinit,
 tacebat Lamprias: & nihil dicebat.
 Sed Diphilus laudibus extollebat concinnitatem gestus,
 rectèque actam saltationem, quod-
 pu-

τη λεπτα ἔχουσα τὰ σκέλη, ὀρχή-
σται ἐ αὐτῇ ἑξαπλαῦτα. τί ἂν λί-
γυμι ὦ μήτηρ; ἀνέστη γδ, καὶ ὤρ-
χησαίμην. τί γὰρ ἰδοὶ ποιεῖν; ἀνα-
χέουσα, ἐ ἱπαλὴ θάλει τὸ σκάμμου,
ἐ τῷ θαίδα ἱὰν τυρανῶν τὸ συμ-
πόσιον; Μη. φιλοῦμότερον μὲν ὁ θυ-
γατρ. ὅδὲ φροῦζεν γὰρ ἐχέω.
λέγε δ' ὅμως τὰ μὲν ταῦτα. Φι.
οἱ μὲν ἄλλοι, ἐπήντη. ὁ Δίφιλος
ἦ, μόνῃ ὑπὸν καὶ βαλὼν ἑαυτὸν,
ἐς τῷ ἑροφῶν ἀνέελεπεν, ἄχρι δὴ
καμῶτα ἱπαυσάμην. Μη. τὸ φι-
λῆσαι ἢ τὸ λαμπρίαν ἀληθὲς ἔω,
ἐ τὸ μετὰ τὴν ἀνταποκρίσιν αὐτῇ;
τί σιγᾷ; σὺ ἐπὶ γὰρ ταῦτα συγ-
νώμης ἔχεις. Φι. ἀνὴλυνεῖν ἐβ-
λόμην αὐτὴν. Μη. εἶπα ὅδὲ συνε-
κρίσας, ἀλλὰ ἐ ἤδεις, ἐκείνη
δακρύουσα. σὺ αὖθις ἂν θυγα-
τερ, ὅπῃ πτωχὰ ἰσμήν, ὅδὲ μέ-
μινησθαι ὅσα παρ' αὐτῇ ἐλάττωται,
ἢ οἷον δὴ τὸ πένυσι χιμῶνα διηγέ-
ται ἂν, εἰ μὴ τῶσιν ἡμῖν Ἄφρο-
δίτη ἱκεῖται; Φι. τί ἂν, ἀνέχω-
μαι ἄλφ' ἑταῖο, ὅδε ἐξομῶν ἱπὸ αὐ-
τῇ; Μη. ἐρχέσθαι μὲν, μὴ ἀνθυβεῖν
δὲ. σὺ οἶδας ὅπῃ ὅδε ἐξομῶν
παύσῃ οἱ ἐρωτῆς, ἐ ἐπιμῶσιν ἑαυ-
τοῖς; σὺ ἢ πάντῃ χαλεπὴ αἰετὶ ἀν-
θρώπων γεγνησθαι. καὶ ὅρα μὴ κατ'
τῷ παροίμῳ, ὁ δὲ πρὸς ἐξομῶν πάντῃ
τίσῃται τὸ καλῶδιον.

puget gracilium crurum quæ ha-
bet, surgat & saltet ipsa. Hic tibi
quid dicam mater? surrexi equi-
dem atque saltavi. Quid enim fa-
cto opus erat? perferre scilicet,
idque dictorium silentio compro-
bare, ac permittere ut sic in con-
vivio regnaret Thais? *Mat.* Ni-
mia quidem fuit hæc æmulatio,
ὁ filia. Nam ne curare quidem
hæc oportebat. Dic tamen quæ
sequuta sunt. *Phil.* Alii quidem
laudabant, solus autem Diphilus,
jacens supinus ad lacunar respexit,
donec ego defessa desititi. *Mat.*
Quid autem quod Lampriam
osculata, quumque deflexisses,
amplexa esse diceris, verum-ne
istud fuit? quid taces? nam hæc
non amplius digna sunt venia.
Phil. Atqui volebam ipsi ægrè fa-
cere vicissim. *Mat.* Deinde ne-
que cum ipso concubuisti, sed
ipso lachrymante cantillasti. Non
intelligis filia pauperes esse nos:
neque meministi quam multa ab
eo acceperimus: aut quo pacto
hyeme superiore nobis fuisset vi-
vendum, nisi Venus hunc nobis
obtulisset? *Phil.* Nunquid igitur
ob hoc ab eo affici me contumelia
sustinerem? *Mat.* Irascere qui-
dem, at contumeliam ne repen-
de. An nescis læsos amatores desinere amare, & semet ipsos ob-
jurgare? Tu verò homini semper difficilis fuisti. At vide, ne quod
vulgò fertur, intensum nimis funiculum abrumpamus.

1 Ἀπορρήξωμαι] Idem Proverbium apud Aristenet. Epist. 1. lib. 2. Bourd.

ΜΕΛΙΤΤΑ, ΚΑΙ
ΒΑΚΧΙΣ.

MELISSA, ET
BACCHIS.

ΜΕΛΙΤΤΑ.

Εἴ ποτε οἶδα Βακχὶ χραῖν,
οἷα πολλὰ θεῖα λαλῶ-
νται ἐπαύσαι, κ' ἔρσο-
μύς ποιεῖται, εἰ ἔ παύ-
μιση μὲν γυνὴ τυγχάνοι, ὅπως ὅ-
ναισι, ὡς ἀλαβῶσαι, ἥ κε μοι. θοι-
κῶπα γὰρ ὅλα, ἔ τὴ χερσὶα ταυτὴ
ὡσεὶ μὲν ἡ δῖος, εἰ μόνον ἴδωμι
ἐπ' ἐμὲ αὐτῆς ἀναστρέψαντα Χαρ-
νόν, μισήσαντα Σιμμίχην, ὡς νῦν
ἐμέ. Βακ. τί φῆς; σὺν ἔπ' σὺν-
ειν, ἀλλὰ ὡς τὴν Σιμμίχην ὃ
Μελίττα, οἷχται Χαρὼν, δι' ἡ
ποταύας ὀργὰς τ' ἡ γυνὴ ἤνεχεθ',
ὃ βυλῆτῆς τὴν πλυσίαν ἐκείνην
ῥῆμα, πίντι ὡσεὶς τάλαντα ὡς
ἐλεγει, ἐπιφειρομένη; μέμνηται γὰρ
ταῦτά σε ἀκούσασα. Με. ἀπαν-
τῶσα οἷχται ὃ Βακχί. καὶ πῆ-
σται ταυτὴν ἡμέραν ὅλ' ἰώσασα
ὅλως αὐτὴν. ἀλλὰ πίντοι ὡς τὴν
συνειφῆσαν Παμμένην αὐτὴς τι, καὶ
Σιμμίχη. Βακ. δεινὰ ὃ Μελίττα
πίποντας. ἀλλὰ τί ἔ ὕμῃς δέει-
σιν; ἴοικε γὰρ ὃ μικρὸν τῶν εἰσιν.
Με. τὸ μ' ὅλον, εἰδὲ εἰπὴν ἔχω.
σώζω ὃ ἀνελθὼν ἐκ Πειραιῶς, κα-
τεληλύθει γὰρ οἷμα χρεῖσιν πᾶσι-
τήσων, πέμψαντες τὸ πατρὸς,
ὅτι με ὡσεὶς ἐλεῖν ἰσθλὼν, ὅτι
ὡσεὶς ἐλεῖν ὡς ἔδωκε προσδραμεῖται.
ἀποσιπέμμεν ὃ ὡσεὶς ἐλεῖν ἰσθλὼν
λαλῶν, ἀπὸ τοῦ φησὶ ὡσεὶς τὴν αὐτὴν
ροῖ Εὐρόπην, ἡ τὰ ἐπὶ τῇ πύλῃ
χερσαμμένη ἐν τῇ Κεραμικῇ ἀνά-
γνωσι, ὅπως κατεπληρώται ὑμῶν ταῖ

xari volentem repellens, abi, inquit, ad naucerum Hermotimum, aut ea quæ in Ceramicis parietibus inscripta sunt lege, ubi incisa sunt vestra

MELISSA.

Siquam, Bacchi, anum
nostri, quales multæ
Thessalæ perhibentur
esse, incantatrices,
quæ amabiles reddunt, etsi prorsus
odio habeatur mulier, eam acceptam
ad me adducas quæso. Vestes enim
omnes, atque hoc aurum lubenter
amiserim, si solum ad me denuo
reversum videam Charinum, odio
Simmichen perinde habentem, ac me
nunc habet. Bac. Quid ais Melissa?
non amplius tecum consuetudinem
habet, sed ad Simmichen divertit
Charinus? cujus gratia tantas
parentum iras sustinuit, cum divitem
illam, quinque talenta, ut ajebant,
in dotem allaturam, uxorem nollet
ducere: meminim me ista ex te
audire. Mel. Cuncta hæc evanuerunt
Bacchi, & jam quintus dies est, ex
quo illum prorsus non vidi. Sed
potant apud æqualem Pammenem,
ipse & Simmiche. Bac. Acerba
tibi accidunt Melissa. Sed quid
vos ad dissidium impulit? nam
hoc non exiguum videtur esse. Mel.
In universum, neque dicere possum.
Sed nuper ex Phirxo reversus (cui
namque descenderat, à patre missus,
puta ut debitum exigeret) neque me
ingrediendo est intuitus, neque pro
more accurrentem excepit, sed ample-

ὁμάμαζα. πῶς Ἐρμούμην, πῶς ἔφην;
ἢ ποῖαν σήλω λειγὺς; ὁ δὲ, ἔδεν
δοκονάμην, ἔδε δεκτησας, ἐ-
κείνῳ δὲν δόξαφεις. πότε οἱ ἐπὶ
τῶτον μεμνηαῖντά με, ἀεὶ ἀλ-
λῶται, ἐπεφύσταν, φιλῶται, ἀ-
πιστοαμύν τὸ μετ' ἔρετον ὅς ἔσθ'
ὁπωσὶν ὑπεμελάχθῃ. ἀλλ' εἰ μοι
φῆσιν ἐπὶ πλείον ὀχλησιας, ἀπαι-
κῶς, εἰ ἔμίστοι νύκτες εἰσιν. Βακ.
ὁμῶς ἥδεῖς τ' Ἐρμούμην; Μι. ἀλλά
μεῖν ἡ τοῦ ἔχῃ, εἰ πᾶς ἔχῃ ναύκληρον
Ἐρμούμην οἶδα. πῶς ἀλλ' ὁ μὲν, ἐ-
γεν ἀπληλῶς, ὅ ἀλεκτρύνῃ ὄ-
ντος ἀπῶν ἀνιχνόμην. ἐγὼ δὲ,
ἐμεμνημὲν ὅτι ἐπὶ τοῖς πῶς ἐλεγε
καὶ μεμνημὲν τὸν καὶ ἐκείνῳ
ἐπὶ τῇ ἐν Αἰδῇ τῇ ἀπῶν
μὲν. ἡ δὲ ἀλλ' ὁ μὲν ἔδεν εὔρε, τὸ
δὲ μόνον ἐπὶ μεμνημὲν ἐπὶ
τα δὲ τῇ πῶς τῇ διπύλῳ, Μιλι-
τα, φιλεῖ Ἐρμούμην. καὶ μικρὸν
αὐτῇ ὑποκρίτω, ὁ ναύκληρον Ἐρ-
μούμην, φιλεῖ Μιλιτίαν. Βακ. ὁ
δὲ ἀπῶν ναύκασαν. σὺν ἡμῖν γάρ.
λυπησά τις γέλωι τ' Χαεῖνοι, ἐπὶ
γρῶν, ζῆλον ποτὶ ὄντα εἰδῶς. ἔδε,
αὐτῇ ἐπὶ ὄντα. εἰ δὲ πᾶς ὄντα
αὐτῇ, ἀπῶν. ἀπῶν, ἐπὶ
πῶς ἐπ. Μι. πᾶς ὅς ἂν ὄντα
καίτοι, ὅς ἐγκλεισάμην ἑαυτῶν,
σὺν τῇ Σιμμίχῃ; οἱ γὰρ ὅς ἐπὶ
παρ' ἐμοὶ ζῆτον αὐτῇ. ἀλλ' εἰ πᾶς
εὔρεσι ὁ Βακχ' ὄντα, ὡς ἔφην,
δοκῶσι γὰρ ἂν φασί. Βακ. ἐπὶ
ὁ φιλεῖ ὅτι χρησὶν φαρμακί-
ας, ὅς ἂν ὄντα, ὡς ἔφην, ἐπὶ
πῶς ὄντα. ὁ μὲν ποτὶ Φανίαν χαλ-
παίνοντα κακῶς ἐπὶ, ὡς πᾶς
Χαεῖνοι, διήλλαξε μὲν μῶς ὄντα
πῶς, ὅτι ἐγὼ μὲν ἔδεν ἀπῶν
servaret. Bac. Est quxdam vene-
gente Syra, cruda adhuc. & be-
do Phaniam, cum & ille temere
rinus, post quatuor solidos menses

vestra nomina. Quem Hermotimum, quem inquam? aut quam columnam dicis? Sed ille nihil respondens, atque incoenatus, dormiebat averfus. Quàm multa hinc me putas machinatam fuisse, amplectendo, convertendo, & osculando averfi illius cervicem? At ille ne ullo quidem pacto deliniri se passus est: sed si mihi, inquit, plus satis molesta fueris, abibo hinc, etiamsi nox intempesta sit. *Bac.* Attamen noras Hermotimum? *Mel.* At me videas, ô Bacchi, miseriorem multò quàm nunc sum, degere, si ullum ego nauclerum Hermotimum novi. Verùm ille summo mane à me discessit, statim ad galli cantum expectectus. Ego verò memineram dictum ab ipso, parieti cuidam in Ceramico inscriptum esse nomen meum. Tum misi statim Acidem, quæ illud videret. Illa verò nihil aliud, nisi hoc solum inscriptum reperit, juxta Dipylum ad dextram ingredientibus, Melissâ amat Hermotimum: ac rursus paulò inferiùs, Nauclerus Hermotimus amat Melissam. *Bac.* O adolescentes ineptos! Intelligo enim: agrè facere quispiam Charino volens inscripsit hæc, zelotypum eum esse sciens. Ille verò statim credit. Eum autem sicubi videam, alloquar. Imperitus est, & puer adhuc. *Mel.* At ubi videas illum, qui conclusus cum Simmiche conversatur? Parentes autem eum etiamnum apud me quærent. Sed Bacchi, siquam anum invenire possem, ut dixi, apparens ea me fida, ô dilectissima, ad hoc apta, ne compacta, quæ mihi aliquansuccenseret, quemadmodum Charereconciliavit, cùm jam planè des-

πεν. ὁ δ' ἔπειτα ἔπαυσεν, ἔκιν
αὐτὸς ἐπ' ἐμὶ. *Mel.* τί δ' ἔπραξεν ἡ
χεῶς, εἴ ποτ' ἔτι μέμνησαι; *Bac.*
λαμβάνει μὲν ἔτι πολλὰ ὃ Μελίττω
τ' μεσθόν, ἀλλὰ δραχμὴν, καὶ ἄρ-
θρον. καὶ ἐπικράει δ' αὖτε μὲν τ' ἀλῶν,
καὶ ὀβολὸς ἐπ' αὐτῇ, καὶ θύον, καὶ δάδα.
ταῦτα δ' ἡ χεῶς λαμβάνει. καὶ κρα-
τῆρα περικράει δ' αὖτε, καὶ πίνειν ἐκεί-
νῳ μόνῳ. διησὶ δ' ἐπὶ αὐτῇ ἔσθ-
λός ἐστιν, οἰονομία, ἡ κρηπίδας,
καὶ ὀλῆρας τ' τραχύν, ἡ τί τ' τοῖσιν.
Mel. ἔχω τὰς κρηπίδας αὐτῇ. *Bac.*
παύσαις κρηπίδας ἐκ πατῶν,
ὑποσημῶν τὰ θύον, κατὰ τὴν ἔσθ-
λῳ ἐπὶ τὸ πῦρ. ἐπιλέγει δ' ἀμφοῖν
τὰ ὀνόματα, καὶ τὸ ἐκείνῳ, καὶ τὸ
σύν. εἴτα ἐκ τῆς κρηπίδας ἐκκρημίσ-
σας ῥέμβον, ἐπιπρίφει ἐπαυθὴν τινα
λέγεται ἐπιπρίφει τῇ γλώσσῃ, βαρ-
βαρικῇ ἔσθλῳ ὀνόματι. ταῦ-
τα ἐπίνεισι τότε. καὶ μετ' ἐπὶ πολὺ Φα-
νίας ἄμει, καὶ τ' σιωπῆσαι ἐπιλέγει
συνῆναι αὐτῇ, καὶ τ' Φοιδίδος, ἡ
συνῆν, πολλὰ αἰτίας, ἡ καὶ μοι,
τὸ πῶς ἔπειτα ἔπαυσεν ἀγρόμην.
ἔτι δ' ἐπὶ τὸ μὲν σφόδρα καὶ τ' Φοι-
δίδος τὸ μίσηται ἰδιδάξατο, τη-
ρήσας τὸ ἔχον ἐπὶ ἀπολίπαι,
ἀμεινῶσαι, ἐπιπρίφει μὲν τὰ δρι-
στὰ ἐκείνῳ, τ' ἐμὲν διέξον. τὰ δι-
ξίει δ' ἡ δριστην ἐμπαλιν. καὶ λί-
γην, ἐπιπρίφει σοι, καὶ ὑπερῶν
εἰμὶ. καὶ ἐπίνεισι ὡς προσέτιξαι.
Mel. μὴ μίμης, μὴ μίμης ὡς *Bac.* χί,
καὶ ἄλλῃ ἢ δὴ τῷ Συραν. σὺ δ' ὡς *Ακί*,
τ' ἄρτον, καὶ τὸ θύον, καὶ τὰ ἄλλα
πάντα ὡς τῷ ἐπαυθὴν ὁ τρέπεται.

Fecique ut illa praecepit. *Mel.* Ne morare, ne morare Bacchi, voca-
jam Syram illam. Tu verò Aci, panem & thyum, & cætera omnia,
quæ ad incantationem pertinent, appara.

1 Μίσσηται Aliud odii poculum est apud Origenem lib. 7. contra Celsum. De
utroque à me dictum alibi. *Bourd.*

2 Τὸν ἄρτον, καὶ τὸ θύον Casparus Barthius putat legendum esse *Dei* &
sulfur capiendum, quod in iustrationibus & incantationibus prorsus usitatum
erat veteribus, &c. vide cap. 111. l. vii. Adversar. *Alm.*

sperrarem. Ille autem incantatio-
nibus compulsus ad me rediit.
Mel. Sed quid exegit anus, si
modò adhuc meministi? *Bac.*
Non magnam accipit mercedem,
Melissa, sed drachmam, & pa-
nem: & salii oportet imponi obo-
los septem, & thyum, & facem.
Ista quidem anus accipit. Crate-
rem quoque ei misceri oportet,
eamque solam bibere. Oportebit
& ipsius viri aliquid adesse, uti
vestem, aut crepidas, aut pau-
culos crines, aut id genus aliud
quidpiam. *Mel.* Habeo crepidas
illius. *Bac.* Has ex palo suspensas
thyo suffit, aspergens igni salem
quoque. Ad hæc, amborum no-
mina, illius & tuum pronuntiat.
Deinde è sinu proferens rhom-
bum, huc & illuc convertit, in-
cantationem quandam dicens vo-
lubili lingua, barbara videlicet,
atque horrenda vocabula. Hæc illa
tum fecit: ac non multò post Pha-
nias, cum illum pariter & æqua-
les ob hoc reprehenderent, & ipsa
Phœbis, cum qua rem tum habe-
bat multum postularet, venit mi-
hi, incantatione ista prorsum at-
tractus. Præterea etiam hanc odii
conciliandi rationem me docuit
adversus Phœbidem, ut observa-
to, & quum discessisset, deleto
ejus vestigio, in sinistrum illius
pede dextro insisterem, contra in
dextrum, sinistro, & dicerem,
te conscendi, & superior sum.

δὴ ἔφη ὦ Λέαινα ἡ Μίγλλα, κρι-
 μῶαζ γὰρ ἦδη κελόν, ἐνταῦθα κρι-
 σάου μεθ' ἡμῶν, μέση ἀμφοτί-
 ρον. Κλω. ἐνὰ θόρυβον; τὸ μὲν
 ταῦτα πῶς ἔρριπτο; Λε. ἔφίλει με
 τὸ πρῶτον, ὡς περ οἱ ἄνδρες, σὺ
 αὐτὰ μένοι καταρμόζουσι τὰ χεί-
 λη, ἀλλ' ὑπανοίχουσι τὸ σῆμα, καὶ
 ποιεῖσθαι αἰσθητοὶ, καὶ τὴν ἡμέραν ἐθλι-
 βου. ἡ Δημόνιασα δ', ἡ καὶ ἰδοῦνε
 μετὰ τοῦ κρητοφιλῶσαι. ἐγὼ δ', σὺ
 εἶχον ἐκείνην ὅ, π τὸ πρῶτον εἶν.
 ἡ δὲ Μίγλλα ὑποφύσας ἦδη
 εἶσε, τὴν μὲν ἡ Πηνελόπη ἀφείλετο
 πεφιλῆς. ἐπείκειτο δ' παῖν ὁρμίστα,
 καὶ αὐτοφύσας, καὶ ἐν ἡμέρᾳ ὡρῆ
 αὐτῇ, κρητοφύσας οἱ σφόδρα ἀνδράδεις
 τῶν ἀθλητῶν, ἀποκρητοφύσας. καὶ ἐγὼ
 ἐκρητοφύσας ἰδοῦσα. ἡ δ', ὦ Λέαινα
 φησι, ἰδοῦσας ἦδη ὅτε κελόν νεα-
 νίσκος; ἀλλ' ἔχ' ὅρῳ ἔφω ἐνταῦθα
 νεανίσκος ὦ Μίγλλα. μὴ κρητοφύ-
 λω με ἔφη. Μίγλλα δ' ἐγὼ λέ-
 γουσα, ἔμαρτυρα καταπλάσας ταῦ-
 τῶν Δημόνιασας, καὶ ἐστὶ ἐμὴ γυνή.
 ἐμάστα ὦ Κλωνάριον ἐπὶ τῶν, καὶ
 ἔφη, σὺ καὶ ὦ Μίγλλα, ἀνερ-
 πς ὢν, ἐλελήεις ἡμέρας, κρητοφύ-
 τῶν Ἀχελείας φασὶ κρητοφύσας ἐν
 ταῖς παρθένοις. ἡ καὶ τὸ ἀνδρῆον ἐκεί-
 νο ἔχεις, καὶ ποιεῖς τὴν Δημόνιασ-

inquit, Leæna, Iam enim dor-
 mire æquum est, hic nobiscum
 cuba, media inter utramque. Cl.
 Concubuisti-ne? Quid postea fa-
 ctum est? Le. Osculabantur me
 primò, perinde atque viriscent,
 non ipsa modò labia applicantes,
 sed os quoque subaperientes: de-
 inde & amplexabantur, & papil-
 las premebant mihi. Demonassa
 autem, etiam inter osculandum,
 mordebat. Ego verò quidnam rei
 esset, conjicere non poteram.
 Cæterum cum jam incaluisse Meg-
 illa, galericulum quidem à ca-
 pite removet. Ipsa autem incum-
 bebat, similis & æquiparanda
 athletæ alicui vehementer virili,
 & robusto, & cute ad vivum de-
 tonsa: quam ubi aspexi, pertur-
 bata sum. Illa verò, Leæna, in-
 quit, ecquem adolescentem ita
 pulchrum unquam vidisti? At non
 video, inquam ego, ullum hic
 adolescentem Megilla. Tum illa-
 ne me, inquit, mulierem facias.
 Megillus enim vocor ego, & jam
 olim Demonassam hanc uxorem
 duxi, estque ea uxor mea. Risi
 equidem ad hæc, Clonarium: &
 dixi, Proinde Megille, virum
 quod

1 Εἰλίαν με τὸ πρῶτον] Hæc & cætera hujus Dialogi interpretati sunt ad Petro-
 nium. ad hæc verba, commovebat valgeter labra. Bourd.

2 Μασὺς ἐθλίβον] Plaut. Pseud.

Teneris labellis molles morsuuncula

Papillarum horridulatum oppressuuncula.

Ovid. 1. Amor.

Forma papillarum qua fuit apta premi. Idem.

3 Καὶ ἰδοῦνε] Plaut. loc. cit. Idem.

4 Πηνελόπη] De comis adstitiis copiosè dixi alibi. Iunge Cl. Alexand. Pæd.
 lib. 2. c. 11. Artemid. lib. 1. Firmic. Astro. c. 1. lib. 1. vide Herald. ad Martial.
 Idem.

5 Καὶ τὸ ἀνδρῆον ἐκεῖνο] Catullus: *Et querendum unde, unde foret nervosius
 illud.* Menagius.

οὐδ' οἱ ἄνδρες. αἰετοῦ μ' ἔφη ὡς
 Λέαινα, ὅση ἔχω. δοκοῦσι δ' εὐδὲ
 πᾶν αὐτῷ. ἴδιον δ' εἶνα τρέπον ἡ-
 δὴν ὡς πολλοὺ ἐμιλῶντα ὅψ' με.
 ἀλλὰ μὴ ἔρμαιφροδιθ' οἱ ἔφη,
 οἷοι πολλοὶ εἶναι λέγονται, ἀμφό-
 τερος ἔχοντες; ἐπὶ γὰρ ἡγρόν ὦ Κλω-
 νάριον τὸ πᾶν ἀνὴρ εἰμι. ἤκιστα ἔφη ἔγω-
 γ' Ἰβοῦκας αὐλητρίδ' Ἰσμενο-
 δώρας, διηγμῆρης πᾶ ἑφέτρια παρ'
 αὐτοῖς, ὡς χυοῖς περὶ ἐν Θηβαῖς ἐκ
 γυναικὸς ἀνὴρ. ὅλ' αὐτὸς, καὶ μέν-
 τις ἄλλος. οἰκμ. Τειρεσίας τῶνο-
 μα; μὴ ἐν τῇ ἐν τοῖς ποταμοῖς
 παρ; ἔκον ὦ Λέαινα ἔφη, ἀλλὰ
 ἐλθὼν ἡμῖν μὲ ὁμοία ταῖς ἄλλαις ὕμιν.
 ἡ γὰρ καὶ ἡ ἐπιθυμία, καὶ
 τὰλλα πᾶν, ἀνδρὸς εἰς μοι. καὶ
 ἔκον γὰρ σὺ ἔφη ἐπιθυμία, ἡ πᾶ-
 ρε καὶ γὰρ ὦ Λέαινα εἰς ἀπίστis ἔφη,
 καὶ γὰρ σὺ εἰς ἐνδοκίαν με τ' ἀν-
 δρῶν. ἔχω γὰρ π' ἀνὴρ ὅς ἀνδρείη.
 ἀλλὰ ἡ πᾶρ καὶ. ὅψ' γὰρ. παρὲχον
 ὦ Κλώνάριον, ἐκείνουσις πολλὰ.

quod viri solent. Idem ego Leæ-
 na, inquit, nec eo admodum o-
 pus. Peculiari autem modo, su-
 vius aliquanto congrédi me vide-
 bis. At num hermaphroditus es,
 inquam ego, quales perhibentur
 esse multi, utrumque membrum
 habentes? rem enim ó Clonarium,
 adhuc ignorabam. Neque hoc,
 inquit illa, sed per omnia vir sum.
 Tum ego, audivi, inquam, ex
 Boeotia tibicina quadam Ismeno-
 dora nomine, quæ apud ipsos sunt
 ephestria, narrante, quendam
 Thebis factum fuisse ex muliere
 virum, qui idem vates quoque
 fuit optimus: Tiresias nimirum.
 Num tibi tale quid accidit? Haud-
 quaquam Leæna, inquit: sed vobis
 aliis nata sum similis. Animus au-
 tem, & libido, cæteraque omnia,
 virilia mihi sunt. Sufficiens sal-
 tem, inquam, est tibi libido.
 Tum illa: præbe igitur, inquit,
 Leæna, & cognoscas me viris
 esse nihilo inferiorem. Nam aliquid loco virilis habeo. Sed præ-
 be: nam videbis. Præbui itaque Clonarium, cum illa diu multum-
 que

1 Βοιωτίας αὐλητρίδ' Ἰσμενοδώρας, διηγμῆρης πᾶ ἑφέτρια παρ' αὐτοῖς,
 ὡς χυοῖς περὶ ἐν Θηβαῖς ἐκ γυναικὸς ἀνὴρ | Quid intellexerit per τα ἑφέτρια, non
 est facile divinare, ea vox alibi non legitur. Nihil igitur certi à me expectes, con-
 jecturas nudas tibi proponam. Si bene se habet ea lectio, videtur ab ἑφέτρια ea
 vox deduci debere: est autem vestis quædam species, quæ superinduebatur. Sui-
 das κανδύλα & βιβρόν interpretatur, & ὅρασμα ἐξ αἰγίων τεύχων, alii χλαμύδα,
 alii χλαῖς vertunt. Quid quid tamen fuerit, quoniam ab eo genere vestis τα ἑφέ-
 τρια dicuntur, suspicor eas vestes texi solitas à mulieribus simul adunatis, quæ
 ob id ἑφέτρια διηγμῆρης dicebantur. Sic nostrates dicunt les comtes du veilleri. At
 forte mendosa est ea vox, & legendum vel ἐφ' ἑστία disjunctim, & mutandum πᾶ
 in τι, sic, διηγμῆρης τι ἐφ' ἑστία, id est, ad lares, ad focum, vel Ἡφαίστια ob
 eandem rationem, id est, quæ ad ignem hyeme narrantur, nam (ut notum est)
 Ἡφαῖς ἔπερ pro igne sumitur, & erant Ἡφαίστια fabulæ, quæ ad Vulcanum
 seu ignem assidentes scæminæ nendo vel texendo narrabant in Vulcani festo quod
 Athenis Ἡφαίστια, ut ex Andocide patet in sermone de mysteriis. Hæc ego ten-
 tabundus ut in tenebris. Tu forte meliora lector cogitabis, utinam & nobis im-
 pertiaris. Palma.

2 Πάρεχα] Aristophanes: Κακῶς παρίζω, καὶ ἐχὼ προσηκίησιν. Mena-
 gius.

ἡ δέ μοι πᾶσι μοι δόξης τ' πολυτε-
λῶν, καὶ ὀφείας τ' λεπτῶν. εἶπε ἐγὼ
μὲν, ὡς περ ἄνδρα ὠρεϊλάμβανον. ἡ
δὲ, ἐποίει τι, καὶ ἐφίλει, ἐν ᾧ με-
νει, καὶ ἐδόκεν μοι εἰς ὑπερβολὴν
ἡδύαξ. Κλω. τί ἐποίει ὦ Λέκινα;
ἡ πῶς τρέπον; τὸτο γὰρ μέγιστα εἶ-
πες. Λε. μὴ ἀνάγκη ἀκροῦσθαι.
αἰσχρὸν γάρ. ὥς τι μοι τῷ Οὐρανίῳ,
ὅσον αὖ ἐποίει.

sunt. Quare per Vraniam, nolim dicere.

que supplicasset, & pretiosum
monile dedisset, & tenuia vela-
mina. Tum ego illam perinde at-
que virum complectebat. Illa au-
tem, & faciebat, & osculabatur,
& anhelabat, & summa volup-
tate affici videbatur. Cl. Quid fa-
ciebat Leana? aut quomodo? hoc
enim in primis dicas. Le. Ne ac-
curatius inquiras: turpia enim

ΚΡΩΒΥΛΗ, ΚΑΙ
ΚΟΡΙΝΝΑ.

CROBYLE, ET
CORINNA.

ΚΡΩΒΥΛΗ.

CROBYLE.

Ω Κόρινα, ὡς μὲν ἔπειτα δι-
νὸν τῷ ὀνόματι, τὸ γυναι-
κα ἡντιάξ ἐν παρθένῳ, με-
μνησθῆναι ἡδὲ. μὲν μερακίᾳ μὲν ὁ-
ραῖς ἡγομένη, μὲν δὲ τοσούτων
μίσθων καὶ κρημνισμένη, ἐξ ἧς ὅρμον
αἰσθῆναι ἀνίσταμαι σοι. Κο. ναὶ με-
νέριον. ἐχέτω δὲ ψήφους πᾶσι πυ-
ραγωγίς, οἷον δὲ Φιλαινίδος ἐστίν.
Κρω. ἔγωγε τοιούτῳ. ἀλλὰ δὲ ἐταλ-
λα παρ' ἐμῶν, ἃ σὺ χρὴ ποιεῖν, ἐ-
ὅπως ὡς σφίγγειν τοῖς ἀνδράσι. ἄλ-
λη μὲν γὰρ ἡμῖν ἀποτροπὴ τῆς βί-
ας ἐστίν ὡς ἡντιάξ. ἀλλὰ δύο ἐπὶ
ταῦτα ἐξ ἧς τίθηκεν ὁ κορυμνισ-
σας πατήρ, ὅσον οἶδα ὅπως ἀπέζη-
σεν, ὅτι δὲ ἐκείνῳ ἔζη, πάντε
τῷ ἡμῖν ἡντιά. ἐχάλεσε γὰρ, ἐμέ-
γα ἡντιάσας αὐτῇ ἐν Πειραιῇ. καὶ
πάντων ἐστίν, ἀκούσας διομνύμενον,
ἡ μὲν μὲν Φιλῖνον, μετέτι ἐπὶ αὐ-
λὸν χαλκία. μὲν δὲ τῷ πλάτῳ,
τὸ μὲν πρῶτον ἀποδομένη τὰς πυρά-
ρας, καὶ τὸ ἄκρον, καὶ σφύρα

Non ita grave esse, Corin-
na, ceu tu putabas, ex
virgine mulierem fieri,
jam didicisti: siquidem
cum formoso adolescente fuisti,
& pro prima mercede minam ac-
cepisti, unde monile statim tibi
comparabo. Cor. Ita amabo. Ha-
beat autem splendoris ignei lapil-
los, cuiusmodi Philænidis est.
Cro. Eriteiismodi. Sed audier-
iam cætera ex me, quæ te facere,
& quo pacto viris accommodare
te oportet. Nam alia victus ratio
nobis nulla est, filia: sed per duos
hosce annos, ex quo pater tuus,
pater memoriæ, defunctus est, an-
nescis quo pacto vitam egerimus?
At quando ille adhuc vivebat, ab-
undè nobis omnia suppetebant.
Artem enim ferrariam exercebat:
magnumque erat nomen ejus in
Piræo. Ac plerisque audire licet
dejerantes, nullum amplius post
dua-

λοις, σιωπῇ ᾗ πᾶς ἀθέσεις ὅτι ἐπ' ἀμφοτέραις ὀφθαλμοῖς τὰς γνάθους, πίνῃ ἢ ἡρέμα, ἢ χανδόν, ἀλλ' ἀπαυρομένη. Κο. καὶ εἰ διψῶσα ὦ μῆτερ τύχη; Κρω. τότε μάλιστ' ὦ Κόρινθα. καὶ ὅτε παλαιοὶ ἔ' δέοντο φθιγγεται, ὅτε λησκάπτει ἐς τὰ παρῶντων. ἐς μένοι ἢ τ' μιδοσάμῃ βλῆπῃ. καὶ ἄφ' ὅτε τοὺς ἐκείνοι φιλοῦσιν αὐτῇ. καὶ ἐπιδὼν χειρὸς αὐτῇ, ἀπλῆς ἔδεν, ἔδῃ ἀμειλὲς ἐκείνη ἂν πέρρασατο, ἀλλὰ ἐξ ἀπαντοῦ ἐν τῷ τοῦ ἡρώτου, ὡς ὑπαγάγῃ, ἔ' ἐραστὴν ποιεῖται ἐκείνον. ταῦτα γὰρ αὐτῇ ἀπαντες ἐπαινεῖσιν. εἰ δὲ ἔ' οὐ ταῦτα ἐκμαθοῖς, μακρότατον ἔ' ἡμῖς ἐσόμεθα. ἐπὶ τὰ γε ἄλλα ἀδύπολυ αὐτῆς. ἄλλο ἔ' δὲν ὦ φίλη Ἀδραστία φημι, ζῶης μένοι. Κο. ἐπὶ μοι ὦ μῆτερ, οἱ μιδοσάμῃ πάντες τοῖσ' τοῖς εἰσιν, οἱ δὲ οὐκ ἐυκλείῃ, μεθ' ἧς χθὲς ἐκάτ' ἔδου; Κρω. ἔ' πάντες ἀλλ' ἔ' νοῖοι μ', ἀμείνεις. οἶδε, καὶ ἡδὴ ἀδράσθεις. οἶδε, καὶ ἔ' πάντῃ μαρφῆς ὄφθως ἔ' ἔχοντες. Κο. καὶ τῶν τοῖς συγκαταδιδόνει δεισῇ; Κρω. μάλιστ' ὦ ἡγίατερ. ἔ' τοι μῦθοι ἔ' παλαιοὶ διδάσκει. οἱ καλοὶ ἢ αὐτὸ μένοι, καλοὶ γέγονεν εἶναι. καὶ σὺ ἢ μελέτω αἰεὶ ἔ' παλαιοῖ, εἰ γέλοις ἐν βραχὺ λέγει ἀπάσας, ἐνδείξασας σε τῷ δικτύῳ, ἔ' ὁρᾷς τῷ Κόρινθῳ τῷ τ' Κρωβύλης ἡγίατερ, ὡς ὑπερπλατῇ, καὶ τελοῦσθαι μόνον πεπείνηκε τῷ μητέρ; π' φῆς; ποιήσεις ταῦτα, ποιήσεις; οἶδαί γε. καὶ ὡς ἐξείεις ἀπασὼν ἑαδίας. γὰρ δ' ἀπὸ τοῦ λαοσμήνη, εἰ ἀφίκοις ἔ' τήμερον τὸ μετράκιον ὁ ἐυκλείῃ. ὑπάρχοντο γὰρ.

ais? facies-ne ista? facies, novi ego & facile omnibus anteibis. Nunc autem ito lotum, si fortè veniat, etiam hodie adolescens ille Eucritus: ita enim pollicitus est.

mis digitis, tacite autem edendo non obturat utramque maxillam ingestis buccellis: bibit etiam sensim, non affatim, sed interquiescendo. Cor. Etiam si sitiat mater? Cro. Tum præcipue, Corinna: & neque plus a quo loquitur, neque in quenquam eorum qui adsunt, dicteria torquet. Eum solum a quo conducta est, respicit. Et ob hoc illi amant ipsam. Et postquam eundum est cubitum, nihil petulans, nihil ineptum admittit, sed ex cunctis unum hoc aucupatur, ut illum alliciat, sui-que amatorem reddat. Hoc enim nomine ipsam cuncti laudant. Quod si tu etiam hæc didiceris, nos quoque foelices erimus. Nam cætera quidem multò ipsa. Sed nihil, ὁ chara Adrastia, addam amplius: vivas modò. Cor. At dic mihi mater, ii qui mercede nos conducunt, omnes-ne tales sunt, qualis est hic Eucritus cum quo heri concubui. Cro. Non omnes: sed alii quidem meliores, alii jam viriles: nonnulli verò non admodum liberali forma præditi. Cor. Et cum istis concumbere oportebit? Cro. Maxime, filia: nam hi plura quoque dant. Formosi autem, hoc solum, pulchri esse volunt. Tu verò ejus quod plus est, rationem semper habeas, si cupis ut omnes brevi te commonstrent digito, ac dicant. Annon vides Corinnam Crobylæ filiam, ut est ditissima, & matrem reddit foelicitissimam? Quid

ΜΗΤΗΡ, ΚΑΙ ΜΟΥ-
ΣΑΡΙΟΝ.

MATER, ET MV-
SARIUM.

ΜΗΤΗΡ.

MATER.

Α ἴσα τοῖσιν ἐραστῇ εὐρω-
μῃ ὃ Μισαέρον, οἷον
ὁ Χαίρειας ἐστὶ, ἵσταται μὲν
τῇ πανδήμῳ διήσφι λού-
κῳ μακρῶς, τῇ ἑρασίῃ
β, καὶ τῇ ἐν κήποις, δαίμαλιν ἐρα-
στῶ, στεφανώται δὲ ἐπὶ πλῆτος
δίπτειρα. καὶ ὅλως, μακρῶς, καὶ
πελοδύταιμνος ἐστὶ μετὰ. καὶ ὅλως
ἐστὶν ὡς δὲ νεανίσκος ἡλικίας λαμπρῶς
νομῆς, ὃς ἐσολὸν ἐδίδετο ποτὶ σπῆ-
δεύουσι, αὐτὸν ἐδίδετο, ἐκ ὑποδή-
μας, ὃ μύρον, ἀλλὰ ὡς φάσις
αἰ. καὶ ὑποχέρις, ἐκ μακρῶν ἐλ-
πίδες, καὶ πολὺ τὸ ἐπὶ ὁ πατήρ, ἐκ
ἐκείνου γίνωσκαι τὸ παρῶν, καὶ
πάντα σά. σὺ δὲ, καὶ ἐμωμοκίται
αὐτοῖς φῆς, ὅτι νόμος σὺ γαμετῶν
ποιῇσιν. Μσ. ὡς σὺ γὰρ ὁ μῆτερ,
καὶ ταῖν γαῖν, καὶ τὸ πολιάδην.
Μη. καὶ πιστεύεις δηλοῦν; καὶ ἀφ'
τῆτο πρῶτον σὺν ἑστῇ αὐτῇ καὶ
ἐστὶν συμφορῶν, τὸ δακτύλιον δέ-
δωκας, ἀγροῦσης ἐμῆς; ὃ δὲ, δακτύ-

Si talem amatorem post-
hac inveniamus, Mu-
sarium, qualis Chæ-
reas hic est: oportebit
nos immolare, Publi-
cæ quidem Veneri capram candi-
dam, Cœlesti autem, & ei quæ
in hortis est, juvencam utrique:
fertis quoque coronare opum lar-
gitricem. In summa, beatæ, terque
fœlices erimus. Quippe vides nunc
ab adolescente illo quam multa
accipiamus, qui ne obolum qui-
dem tibi dedit unquam, neque
vestem, neque soles, neque un-
guentum: sed apud ipsum sem-
per excusationes, & pollicitatio-
nes, & spes longæ, & illud cre-
brum, Si pater, &, si paterna-
rum opum fiam dominus, &, om-
nia tua. Tu etiam jurasse ipsum
dicis, quodd lege uxorem se suam
sit factururus. *Μη.* Iuravit, ma-
ter, per Cererem, & Proserpi-
nam, & Minervam. *Μα.* Et

credis illi scilicet? & ob hoc nuper, cum non haberet unde daret
symbolum, annulum illi me infœcia dedisti? at hunc ille vendi-
tum

1 Τῇ Πατρίμῳ] Cognomena Veneris, Pandemus & Vrania. ἀμφότεραι ἀνέ-
ρα, ἡ δὲ Πατρίμῳ ὃ δὲ, Πυρηνία ἢ Πην Οὐρανία πρὶν μὲν ἐν κήποις. αἶψα δὲ Παν-
δήμῳ, διὰ τὸ τὴν ζῶντα πρὸς πᾶσι πᾶσι ἐπὶ παρὰ τὰ Ἀρεσθίστα ἀκαταί. δαίμαλιν δὲ
τῇ Οὐρανίᾳ, διὰ τὸ πωρενέστερον ἐπὶ τῷ ζῶντι ἀγαθῷ τὸ ζῶντι ἐν ἑκείνῳ, ὃ
τῷ νόμῳ τὸ γὰρ ἐπὶ τῷ νόμῳ συζυγίαν ἀκαταί. ἢ ὡς ἐστὶν. Sic ad o-
ram MS. Regii, quam notam sequitur Cod, Memmian. dum dicit μακρῶς esse
sacrificium τὴν Πατρίμῳ, διὰ τὸ πρὸς σπουδαίᾳ κατὰ φύσιν, καὶ δαίμαλιν τὴν Οὐρα-
νίᾳ, διὰ τὸ τῷ ζῶντι τιμᾶσθαι. Bourd.

2 Κατὰ ταῖν θεῶν] Ad oram MS. Regii scriptum erat κέρν ἐ δὲ μύτρα αἱ θεῶν,
ἢ ἢ Ἀθηνᾶ ἢ Πολιάς, ἐκείνη δὲ τὸ Ἀθηνᾶν ὡς ἐκ Λακεδαιμονίας οἱ Διοσκουρίδαι
ἐ μόνον περὶ τὴν Σισ. Idem.

3 Κατὰ θεῖναι συμφορῶν] Hac de re copiose vir Clarissimus Isaacus Casaubonus
ad Athen. Idem.

μῆρ', κατίπτε. καὶ πάλιν τὰ δύο
 πειδύραμα τὰ Ἰωνικὰ, ἑλκοντ' ἐκά-
 πεσσιν δύο Δαρείκας, ἃ σὺ 'ὁ Χῖ-
 Πραξίας ὁ ναυκλῆρ' ἐκάλυψε, ποιη-
 σά μῆρ' ἐν Εἰφέσῳ. ἰδεῖσθ' ἄρ' Χα-
 ρίας ἱεραὶν σὺν ἱφίχοις ἀπικέκυν-
 ὄθοντας γὰρ, καὶ χιτωνίπικας, τί ἂν
 λίσσῃμι; ἔσθλως, ἐρμαιόν τι ἤμῳ,
 ἔμμελ' ὄφελ' συμπιπτικὸν ἔσθλως.
 Μῆ. ἀλλὰ κελός, καὶ ἀγνέει, ἔ-
 φησιν ἱεραὶ, καὶ δακρυόσφ', καὶ Δει-
 νομάχης, καὶ Λαχρίδος ἥος ἐστὶ δ' Ἀρει-
 παμῆς. καὶ φησὶν ἡμῶς λαχέειν,
 καὶ μεγάλας ἐλπίδας ἐχόντων παρ'
 αὐτῶν, ὡς ὁ γένον μόνον κατεμύση.
 Μῆ. ἔκδ' ἂν Μιστάριον, ἐάν τι πωδὴ-
 σμαχ' εἴη, καὶ ὁ σκυτοτόμῳ αἰτῇ
 τὸ διδραχμόν, ἱερῶν ὡς αὐτῶν,
 δαχρυρίον μὲν σὺν ἐχόντων, σὺν δ' ἔ-
 ἐλπίδων ὀλίγας παρ' ἡμῶν λάτρε.
 καὶ πρὸς τ' ἀλφίεπώλῃν τὰ αὐτά.
 καὶ ὡς τὸ ἐνοίκιον αἰτωμένα, πε-
 εἰμένον φήσουρην, ἔσθ' ἂν Λαχρί-
 δος Κολυττίδος δαπνῆται. ἀποδύσουρην γὰρ
 σὺν μὲν τῆς γαυκῆς. σὺν αἰχμῇ
 μὴ τ' ἱταίρων ἢ ἐλλοθίων, ἢ ἄλ-
 ὄφρον, ἢ Ταρυντίδων ἔχοντα; Μῆ.
 τί ἂν ὁ μητρ', ἐκείνην ὅτι χέπεσθ' αὐ-
 μῆ, ἔμμελ' ἐστὶν; Μῆ. ἔκ,
 ἀλλὰ στωιτώπρω, ἔσθ' ἵσασιν ἱταί-
 εἴων. εἰδὲ πειδύραμα ἐν ἡμῶν, ἔ-
 νεαίκοις, ἐπ' ἄκρ' ἔμμελ' τὸς
 ὄφρον ἔχοντα. σὺν δ' εἰ πειρῇ, ἔμ-
 λαοδρῶ. εἰδὲ πειρῇ ἄλλον πνῆ,
 ὅτι μὴ μόνον Χαιρέων. καὶ πρῶτον
 ὅτι ὁ γενεός ὁ Ἀκαρναντίδος ἔκ-
 δύο μῆας κερκίζων, ἀρξάμεθ' ἔμ-
 τὸς, οἷα δ' ἡμῶν ἀπικέκυν, ἔμ-
 πα-

tum absorbuit. Et rursum duo
 monilia ista Ionica, quorum ut-
 rumque pendebat duos Daricos,
 quæ tibi Chius ille naucerus Pra-
 xias attulerat, Ephesi mercatus.
 Oportebat enim ut Chæreas cœ-
 nam collatitiam cum adolescenti-
 bus dependeret. Nam vela, & tu-
 nicas quid attinet dicere? In sum-
 ma, lucrum inopinatum, ma-
 gnumque commodum ille nobis
 obvenit. Μῆ. At pulcher est, &
 imberbis, & amare se ait, & la-
 chrymatur, & Dinomaches, La-
 cherisque Areopagitæ est filius:
 dicitque uxorem me ducturum
 se: denique spes magnas facit, si
 modò senex ille oculos clauserit.
 Μῆ. Proinde Musarium, ubi cal-
 ceis opus erit, & sutor didrach-
 mum poposcerit: dicemus & nos
 illi, argentum quidem non habe-
 mus, tu autem spes quasdam exi-
 guas à nobis accipe, eademque
 pistori. Et quum pensionem do-
 mus deposceretur: expecta dice-
 mus videlicet, dum Laches Colyt-
 tensis moriatur: exolvemus enim
 tibi post nuptias. Non pudet te
 quoddam sola meretricum, neque in-
 aures habes, neque monile, ne-
 que vellem Tarentinam. Μῆ.
 Quid igitur, mater, fortunatio-
 res-ne illæ me, & pulchriores sunt?
 Μῆ. Non: sed prudentiores, &
 sciunt meretricari: nec verbis
 credunt, & adolescentulis, in sum-
 mis labiis juramentum gerentibus.
 Tu verò fidelises, & amans viri:

nec admittis alium quenquam, præterquam solum Chaream. Ac
 nuper quando Acarnentis ille agricola venit, duas minas afferens,
 ipse quoque imberbis (vini autem pretium hoc retulerat, à patre
 mili-

1 Ο' Χῖος] Deest à MSS. Bourd.

2 Ο' λίγας] Deest in MSS. Idem.

3 Ἀκαρναντίδος] Legendum videtur omnino Ἀκαρνάντης. Menagius.

ἡδὲ πένανθ' οὐδ' ἐκείνους μὲν ἀ-
 πικνύουσας, καὶ δούδας δ' ἔτι δ' Ἀ-
 δωνίδ' Χαίρειν. Μῆ. τί ἐν, ἰχθύν
 Χαίρειν καὶ ἀλφειοῦ, ὡς οὐδ' ἔ-
 σθ' ἢ ἐργάτῳ ἐκείνῳ, κινάου-
 σι δ' ἔστιν; ἢ λείος μοι φασὶ Χαίρειν,
 ἢ χροίσκ' Ἀκαρνανίῳ. Μῆ. ἔγωγε
 ἐκείνῳ ἀχρεῖς, καὶ πονηρὸν ἀπο-
 πνέ. τί ἔστιν Ἀνδρῶν ἢ Μενεκρά-
 τος μὲν ὑποχρησθέντες, ἡδὲ τῶν
 ἐδίδωκεν; ἢ καλὸς ἦν, καὶ ἀπὶ τῆς ἡλι-
 κιώτης Χαίρειν; Μῆ. ἀλλ' ἡπέλη-
 σεν Χαίρειν ἀποφάσσειν ἀμφοτέρους,
 εἰ λάβοι με ποτὲ μὲν αὐτῷ. Μῆ.
 πόσῃ δ' ἔστιν ἄλλοι ταῦτα ἀπιδύσιν;
 ἔκδ' αἰέρας οὐδ' ἄλλ' ἔστιν τῶν
 ἢ σφραγίστης, καὶ ἀπὸ ἧς ἔστιν
 ἔγωγε, ἢ ἡσμοφόρος ἰερεὺς πρὸς
 ἔγωγε τῶν ἄλλων. σήμερον Ἀλῶν αἰεῖ. τί δὲ
 σοὶ δίδωκεν ἐς τὴν ἰορτήν; Μῆ.
 οὐκ ἔστιν ὡς μανία. Μῆ. μόνῳ
 ἔστιν ἢ πῶς ἐν ἑνὶ ἐπὶ τῆς πατρί-
 ος, ἔκδ' οἰκίῳ καὶ ἑνὶ ἐξαπατή-
 σις, ἔκδ' ἀπὸ τῆς μητρὸς ἡγεῖται ἀ-
 πελησθῆναι ἀπὸ πλῶντος ἑαυτοῦ
 μόνῳ, εἰ μὴ λάβοι, ἀλλὰ καὶ ἡ-
 ταῦτα, ἡμῶς ἐπιτρέψας, μήτε αὐτὸς
 δίδωκε, μήτε ὡς τῆς δίδωκεν ἐν
 λαμψάνῃ. οὐδ' οἶδ' ὡς Μισαίον,
 ὅπως καὶ δέκα ἐπὶ αἰῶν ἔσθ' ἢ τὰ
 αὐτὰ φρονησὶν Χαίρειν, ὅταν πλε-
 τῇ μὲν αὐτὸς, ἢ δ' ἡ μήτηρ γάμοι πο-
 λυέλαστοι ἐξέστη αὐτῷ; μνησθήσε-
 ται ὅτι τότε τῆς δακρύων, ἢ τῆς φι-
 λησάντων, ἢ τῆς ὀρκων, πίνε ἔσθ' ἢ
 τάλαν' ἀπὸ τῆς βλέπων; Μῆ. μνη-
 σθήσεταί ἐκείνῳ. δεινὰ δ' ὡς ἔ-
 σθ' ἐν νῦν γάμοι, ἀλλὰ καὶ ἀναγ-
 καζόμενῳ, καὶ βιαζόμενῳ ἡγεῖται

missus) tu verò etiam subfannasti
 hominem, dormis autem cum illo
 tuo Adonide Chareia. Μῆ. Quid
 igitur? relicto-ne Chareia, mihi
 admittendus erat operarius ille
 hircum olens? Lævis mihi, ut
 aiunt, Chareas, & porcellus A-
 carnanius. Μῆ. Elto rusticus ille,
 & hircum oleat: cur neque Anti-
 phontem Menecratis filium, mi-
 nam tibi pollicentem non admisi-
 sti? Annon formosus erat, & ur-
 banus, æqualis Chareæ? Μῆ. At
 interminatus erat Chareas, se ju-
 gulatorum ambos, si me cum illo
 deprehenderet. Μῆ. Quàm mul-
 ti alii eadem minantur? An tu igitur
 sine amatoribus ob hoc mane-
 bis? & pudicæ ages, perinde ac si
 non meretrix, sed Cereris quæ-
 piam sacerdos fores? Cætera o-
 mitto. Hodie verò Aloa sunt:
 quid ergo tibi dedit in hoc festum?
 Μῆ. Non habet ὁ mater. Μῆ.
 An solus iste nullam artem adver-
 sus patrem potest invenire? non
 servum immittere, qui illum de-
 cipiat? non à matre ipse postulare,
 minitendo se in militiam naviga-
 turum, nisi accipiat? Verum se-
 det, nos atterens, neque ipse
 quicquam dans, neque à dantibus
 accipere sinens. Tu verò, Musæ-
 rium, an putas te octodecim an-
 norum semper fore, aut eodem
 animo semper futurum Chaream,
 quando ipse dives erit, & mater
 opimas ipsi nuptias invenerit? an
 ille tum, putas, meminerit la-
 chrymarum, aut osculorum, aut

juramenti, quum dotem quinque fortassis talentorum aspiciet? Μῆ.
 Meminerit ille. Cujus rei argumentum est, quòd neque nunc
 uxorem duxit, sed cum à patre cogeretur, & vim propè patere-
 tur

1 Αἰεῖ μοι] De hoc Proverb. Erasmi. Bourd.

2 Οἶτι] In MSS. in. Idem.

π. Μη. ὁρίσθαι μὴ ψεύδεσθαι. ἀ-
ναμνήσω δὲ σε ὡς Μισάριον τότε.

tur tamen recusavit. *Ms.* Vt
nam non decipiaris. Sed tamen ad-
monebo te Misarium, aliquando horum.

ΑΜΠΕΛΙΣ, ΚΑΙ
ΧΡΥΣΙΣ.

AMPELIS, ET
CHRYSIS.

ΑΜΠΕΛΙΣ.

AMPELIS.

Ἰς ἡ ὦ Χρυσί, μήτε
ζηλοτυπῇ, μήτε ὀργί-
ται, μήτε ἐρίᾳ πο-
τε, ἢ ἀδικεῖται, ἢ τὰ
ἐχθρὰ ἀδικεῖται, ἐπὶ
ἐραστῆς ἐκείνης ἐστίν; Χρ. ὅσονταυ-
τά μόνον ἐραστῇ ὡς Ἀμπελίδι δεικνύ-
ται; Αμ. ναί, ταῦτ' ἀνδρὶς θερμοῦ.
ἐπὶ τὰ μα, φιλήματα, ἔδακρυα,
καὶ ὄργαι, καὶ τὸ ποδάκις ἔχειν,
δορυφόρος ἐραστῇ σημεῖον, καὶ φου-
ρμὸς ἐπὶ τὸ ἥ πῦρ ὅλον, ἐκ τῆς ζη-
λοτυπίας εἰσιν. ὥστε εἰ ἔσθ' ὡς φη-
ς ὁ Γοργίας ῥαπίζει, καὶ ζηλοτυπῇ,
καὶ ἐλπίζει, καὶ εὐχὰς ἀπὸ τῶν
αὐτῶν ποιεῖν. Χρ. τὰ αὐτὰ; τί
λέγεις; ἀπὸ ῥαπίζεσθαι; Αμ. ὅχι,
ἀπὸ ἀνίστασθαι, εἰ μὴ πρὸς μόνον αὐ-
τὸν βλέπεις. ἐπεὶ εἰ μὴ ἐραστὴ, τί
ἐν ἐπὶ ὀργίζοιτο, εἰ οὐ πᾶσι ἐπὶ
ἐραστῇ ἐχοίς; Χρ. ἀλλ' ἔδωκε, ἔχω
ἐρωτα. ὅδε, καὶ τὸν ὑπέλαβε τὸ
πλεῖστον μὴ ἐραστὴν, διότι ἄλλως ἐμνη-
μόνευσά ποτε αὐτῶν. Αμ. καὶ τὸ το
ἡδὺ τὸ, ὑπὸ πλεῖστον οἷον αὐτῶν
παύσασθαι σε. ἔγω γὰρ ἀνίσταμαι
καλλόν, καὶ φιλοκίμειται, ὥς μὴ
ὑπερέβαινον αὐτὸν οἱ ἀντράχαι.
Χρ. καὶ μὴ ἔτιός γε μόνον ὀργί-
ται, καὶ ῥαπίζει. δίδωσι ἡ ἔδωκεν.
Αμ. ἀλλὰ δῶσε. Ζηλοτυπὸι γὰρ,

iquis, ὁ Chrysi, ne-
que zelotypus est, ne-
que irascitur, neque
alapas infligit un-
quam, aut capillos
conscidit, aut vestes laceravit,
est-ne adhuc pro amatore haben-
dus? *Chr.* Numquid, Ampeli,
sola sunt ista amantis indicia?
Amp. Maximè. Hæc sunt viri fer-
vidi. Nam cætera illa, oscula, la-
chrymæ, juramenta, & crebrò
ventitare, incipientis, & adhuc
crescentis amoris signa: sed totus
ignis zelotypia constat. Quare si
te, ut ais, Gorgias alapis cædit,
& zelotypus est, bene speres licet,
optesque ut eadem semper faciat.
Chr. Eadem-ne? quid dicis? ut
ille me semper alapis cædat? *Amp.*
Non: sed ut semper illi aggrè sit,
si non ad solum ipsum aspicias. Si-
quidem nisi amaret te, quid
quaret irasceretur, si quempiam
alium amatorem haberes? *Chr.*
At equidem non habeo. Ille verò
nequicquam suspicatus est, divi-
tem istum à me amari, eoquòd
mentionem ipsius fortè feci. *Amp.*
At hoc suave est, putare ipsum te
à divitibus observari. Ita enim ma-
jori dolore afficietur, & magis ex-
mulabitur, ne à rivalibus superetur. *Chr.* At ille solum irascitur,
& alapi s cædit, nihil autem dat. *Amp.* At dabit postea: nam zelo-
typi

mulabitur, ne à rivalibus superetur. *Chr.* At ille solum irascitur,
& alapi s cædit, nihil autem dat. *Amp.* At dabit postea: nam zelo-

typi

ὅς μὲν λυπηθήσονται. Χρυσ. ἔκ
οἷός ὅπως ῥαπίσμεν λαμβάνειν βύ-
λῃ με ὦ Ἀμπελίδιον. Ἀμ. ἔκ. ἀλλ'
ὡς οἶμαι, μεγάλοι ἔρωτες γίγνον-
ται, καὶ εἰ πύθοντο ἀμελείῃ. εἰ δὲ
πιστεύω μόνον ἔχον, ἀπομαρτα-
νέτω πως ἡ ἐπιθυμία. ταῦτα λέγω
αὐτός, σὶ εἰχρὸν ὅλοις ἔπαισι ἐπαιρί-
σασα. σὺ δὲ οὐκ ἐκτακτικῶς οἶμαι,
ἢ ἑλαττον ἔσται πυχραίνεις. εἰ βέλῃ
δὲ, καὶ διηγήσμεν ὅ ἔπαθον ποτε,
ὃ πάνι αὐτὸ πολλὸν ἐπών. ἤρα μὲν
Δημόφωτος ὁ δαιτηρῆς, ὁ καὶ ἐπὶ
οἰκῶν τῇ Ποικίλῃ. ἕτος ἐδὲ πύ πο-
τε πλείον πέντε δραχμῶν δίδουκε. καὶ
ἡξίς διασώτης εἶναι. ἤρα δὲ ὁ Χρυσί,
ἐπιπόλαιον πινά ἔρωτα, ἔπε ὑποτί-
ναι, ἔπε διακρύψαι, ἔπε ἀσπλῆν
μηνόμῃ ἐπὶ ταῖς θύραις, ἀλλ' αὐ-
τὸ μόνον συνεκτάθουδ' ἐμοὶ ἐνίπτε,
καὶ τὸτο λῆξ' ἔμαρθε. ἐπειδὴ δὲ ἑλ-
θόντα ποτὶ ἀπικλείου, Καλλιᾶδης
ἦδ' ὁ γραφὸς ἐνδὸν ὡς, δέκα δραχ-
μὰς πεπομφώς, τὸ μὲν πρῶτον, ἀ-
πῆλθ' ἐμοὶ λαιδρησάμενος. ἐπεὶ δὲ
πολλὰ μὲν διήλθον ἡμέρας, ἐγὼ δὲ ἔ
αὐτοσέπειμπον, ὁ Καλλιᾶδης δὲ ἐνδὸν
ἦν αὐτῷ, ὑποθρημαίνοντος ἡδὲ τό-
τε ὁ Δημόφωτος, καὶ αὐτὸς ἀνα-
φλέγματι εἰς τὸ πρῶτον. καὶ ἐπι-
στὰς ποτε, ἀνιωνόμενος τηρῶντας τὴν
θύραν, ἔκλειν, ἐτυκται, ἡπέλθ' ὡς
φοιδοῖσιν, ἀνιὲρ ἔργοντι τὴν ἐοῦσαν
τα, ἔπαυται ἐπὶ. καὶ τίλῃ,
ταλασθὲν δὲς, μόνον εἶχον οὐκ ἐπὶ ὅ-
λης μνήας. ἡ γυνὴ δὲ αὐτῷ, αὐτὸς
ἔπαυται ἑλθόν, ὡς ὑπὸ φαρμά-
κων ἐκμήναιμι αὐτόν. τὸ δὲ ὡς ἄ-
ρα ζηλοτυπία, τὸ φάρμακον. ὥς
ὁ Χρυσί, καὶ σὺ χρὴ ἐπὶ τῇ Γορ-

typi vel maximè dolore afficiun-
tur. Chr. Nescio quo pacto, mea
Ampeli, velis ut alapas accipiam.
Amp. Non : sed ut arbitror, ma-
gni fiunt amores, etiam si audiat se
negligi. Quòd si credat, se solum
habere te, elanguescet hæc libi-
do. Atque hæc tibi dico, quæ jam
totos viginti annos meretricem
egi. Tu verò annos, ut puto, de-
cem & octo, vel pauciores etiam
nata es. Quòd si velis narrabo tibi,
quæ mihi acciderunt aliquando,
non multos ante annos. Amabat
me Demophantus, fœnerator ille,
qui pone Pœcilen habitat. Hic
nusquam plus dedit quam drach-
mas quinque ? & dominus puta-
bat esse. Amabat autem levi quod-
dam amore, neque ingemiscens,
neque lachrymans, neque intem-
pesta nocte ad fores ventitans : sed
interdum tantum, idque post lon-
gum intervallum mecum dormie-
bat. Posteaquam autem venien-
tem aliquando exclusi (nam tum
Calliades pictor intus erat, datis
decem drachmis) primùm quidem
abiit verbis me insectatus. Et cùm
jam multæ dies transiissent, ne-
que ego ad illum mitterem (rursus
autem tum Calliades intus erat)
incalêscens tum tandem Demo-
phantus, etiam ipse ad rem in-
flammatum : & cùm aliquando su-
pervenisset observata patente ja-
nuæ, flebat, percutiebat, mina-
batur se occisurum, lacerabat ve-
stem, omniaque faciebat. Et po-
stremùm talento dato, totos octo

1 Ἀπαντα ἐποίησεν] De initio conatu ut apud Martialem, omnia cum fecit.
Bourd.

μας τῷ αὐτῷ φαρμάκῳ. πλὴν ὁ νεανίας ἦν, ἢ πὸ πατρὸς αὐτοῦ πάθῃ.

dem medicamento utere. Porro dives erit hic adolescens, si quando patrem ipsius mori contingat.

ΔΟΡΚΑΣ, ΠΑΝΝΥΧΙΣ,
ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΣ, ΠΟ-
ΛΕΜΟΝ.

DORCAS, PANNY-
CHIS, PHILOSTRA-
TVS, POLEMON.

ΔΟΡΚΑΣ.

Απολώλπιον ὃ κεκτημέ-
νη ἀπολαλῶ. ὁ Πο-
λέμων δὲ τῷ στρατείᾳ
ἀνέστρεψε πλεόντων, ὡς
Φασιν. ἔωρκα ὃ κα-
ρῶ αὐτὸν, ἰδεῖν ὅσα περὶ πόλεως
ἐμπεπορημένοι, καὶ ἀνγλῆς αὐμῶ
πολλῆς. καὶ οἱ φίλοι ὡς εἶδον, συ-
νέπον ἐπ' αὐτὸν, ἀπασιόμενοι. ἐν-
τοστάτω ὃ τῷ στρατῷ ἰδῶσα καὶ
πιν ἐπόμενοι, ὃς σωμαποσειδονικῆς
μετ' αὐτῶ, ἡγομένη, καὶ ἐπὶ μὲν
ἔφην ὁ Παρμόνων, ἀπασσάμην πρὸς
πρὸν αὐτὸν, πῶς ἡμῖν ἐπ' ἀλῆται;
καὶ εἰ π' ἄξιον τῷ πολέμῳ ἐργα-
τεῖαν ἐπανεληλύθει; Παν. ἔκ' ἐδὲ τῷ
οὐδὲν, ἀλλ' ἐκείνα. ὅτι μ' ἐσώθη-
τε πολλῇ χάριτι τοῖς Θεοῖς, καὶ
μάλιστα τῷ ξενίῳ Διὶ, καὶ Ἀθηνᾷ
στρατείᾳ. ἡ δὲ ποίνα ὃ, ἐκωσάντις
αὐτὴ π' πρᾶττοιτε, καὶ ἐνταῦθα εἴητε. εἰ
ὃ ἐ τῷ ποσειδῶνι, ὡς ἐ ἰδῶ-
κρυσ, καὶ αὐτὴ ἐμμένῃ Πολέμωνος,
ἀμείνοισι ἢ ἀπολύ. Δορ. πρὸς
ποῦ οὐδὲν ἐν δόλῳ ἀπανα. ποῦ
ὃ σέ, ἐκ' ἀνείπον. ἀλλὰ ὃ ἡκιστα
ἐσβόλῃν εἰπὶν. ἐπεὶ πρὸς Παρ-
μόνων, ὅπως ἐσώμην, ἢ πρὸς
Πολέμων, ἐσώμην τὰ ὅπερ ὑμῖν.
αὐτὴ γὰρ ἐμμένῃ ἢ κεκτημένη μὲν
δοκρῶν. καὶ μάλιστα εἰ τις ἐληλύ-
cum lachrymis hera vestri reminiscebatur: & maximè si quis ex

DORCAS.

Πerimus, o hera, perii-
mus. Polemon ex mili-
tia revertus est, ditatus,
ut ajunt. Ego autem
ipsum vidi paludamento purpu-
reo, & fibulato indutum, mul-
toque unâ pedisequos. Quod ut
viderunt amici, ad eum salutatu-
ri accurrebant. Interea autem ser-
vum conspicata, à tergo sequen-
tem, qui cum ipso protectus erat,
interrogabant ac dic mihi Parme-
no, inquebam, salutato prius
ipso, quo pacto rem gessistis? &
num quid bello dignum consequi-
ti redidistis? Pan. Non decebat
hoc statim: sed illa primum.
Quod servati estis, multa Diis gra-
tia, & in primis lovi hospitali, &
Minervæ militari. Cæterum sem-
per rogabat hera quidnam age-
retis, & ubi essetis. Quod si etiam
hoc addidisses, quod & fleret, &
Polemonis mentionem semper
faceret, id fuerat multò satius.
Dor. Omnia statim à principio
sum præfata: sed tibi nolim di-
cere. At quæ audivi, ea dicere
volebam. Nam ad Parmenonem
ita incepti. Nonne Parmeno, vo-
bis tinniebant aures: semper enim
pugna

ἦν ἡ ἐκ τῆς μάχης. καὶ πολλοὶ πεινά-
 νται ἐλπίσιν, ἰσχυροῦσι τότε τὰς
 κόμας, καὶ τὰ στήνα ἐτύπτε, καὶ
 ἐπὶ τοῖς περὶ τὴν ἀρχελίαν ἐκάστην.
 Παν. εὖ γε ὦ Δορκάς. ὅπως ἔχῃ.
 Δορ. εἶπα ἐξῆς μετ' ἐπὶ πολὺ ἡσυχίαν
 ἐκείνα. ὁ γὰρ, πάντες λαμπρῶς φησὶν
 ἀνερπύψαμεν. Παν. ἔγωγε καὶ ἐν τῷ
 πότῳ ἀνερπύψω ὡς ἐμὲν, καὶ ὁ Πο-
 λέμων, ἢ ἐπὶ τοῖς, ἢ ἡνυχὸς ζῶσαν
 καὶ ἀλαοῖν; Δορ. καὶ μέγα πολ-
 λὰ πιαῦται ἔλπε. τὸ γὰρ κεφά-
 λαίον ἐξήγαγε, πλάττει πολλὰ.
 χρυσόν. ἰσχυρῶς. ἀργύρεον. ἐλ-
 φονία. τὸ μὲν γὰρ ἀργύρεον, μὴ γὰρ
 χρυσὸν ἀγιν αὐτὸν, ἀλλὰ μεδι-
 μῶν, ἀπαιμετημένον πολλὰς με-
 διμῶν. ἢ καὶ γὰρ αὐτὸς Παρμένον,
 δακτυλίον ἐν τῷ μικρῷ δακτύλῳ,
 μέγιστον, πολὺν. καὶ ψήφον ἐν-
 βέλτερον τῷ τετραγώνῳ. ἐρυθρὰ πε-
 λὺ ἐπιπολῆς. εἴσασι δὲ ἐν αὐτῷ ἐ-
 γείνηται μοι διηγεῖσθαι ὡς τὸ Ἄλιν
 διέστη, καὶ ὡς ἀπέπιναν Τηλε-
 δάμην πᾶς, καὶ ὡς διέτριψεν ὁ Πο-
 λέμων ἐν τῇ αὐτῇ Πισίδας μάχῃ,
 καὶ ἀπὸ τῆς σφίγας τῶν περὶ τοῦ
 Ἰσά, ὡς αὐτὸς πίνων σκέψασθαι.
 εἰ γὰρ ἔλθω, ὁ Πολέμων, ἔξω γὰρ
 πάντας, ἀπαισιμαίοντες τὰς γυναι-
 κείνας, ἀπαπύοντες, εὖ γε τὸ Φι-
 λόστρατον ἔδωκεν παρ' ἡμῶν, πᾶσι οἷς
 ποιήσιν αὐτὸν; Παν. ἐξ ὧν ἐλπίσκει-
 μεν ὦ Δορκάς ἐκ τῆς παρόντων σω-
 τήριον. ἔπε γὰρ τὸν ἀποπέμψαι
 καλόν, πάλαν ἐν ἐκείνῳ διεδώκεν,
 καὶ τὰ καὶ ἔμπορον οἶα, καὶ πολλὰ
 putas? Παν. Tum Dorcas, aliquam ex re praesenti salutem inve-
 niamus. Nam neque hunc ablegare honestum fuerit, ut qui talen-
 tum nuper dederit: praeterea sit mercator, & multa promiserit:

pugna venerat, multique dice-
 bantur interfecti, tum crines e-
 vellebat, & pectus percutiebat;
 & ad unumquodque nuntium lu-
 gebat. Pan. Rectè Dorcas, ita
 decebat. Dor. Deinde non mul-
 to post illa interrogabam ordine.
 Ille autem, admodum splendide
 è bello reversi sumus, inquit.
 Pan. Sic & ille nihil praefatus,
 quod & mei meminerit Polemo,
 vel desiderarit, vel optarit vivam
 deprehendere? Dor. Multa certè
 huiusmodi dicebat. Quod igitur
 rei est caput, narravit divitias
 multas, aurum, vestes, servos,
 ebur. Nam argentum quidem ad-
 ferre ipsum dicebat non ad nume-
 rum, sed ad mensuram multos
 videlicet plenos modios. Habebat
 autem, & ipse Parmeno anulum
 in parvo digito maximum ac mul-
 tiangulum: eratque insertus tri-
 color lapillus, & in superficie ru-
 bebat. Sed reliqui ipsum cum vel-
 let mihi narrare quo pacto Alyn
 transissent, & ut occidissent Ti-
 ridatem quendam, & quomodo
 ipse Polemo in pugna contra Pisi-
 das versatus esset: accurrique do-
 mum ut haec tibi renuntiarem, ut
 de rebus omnibus tecum delibera-
 res. Nam si quum venerit Pole-
 mo (veniet enim quum notos illos
 à se amoverit) relitescens, apud
 nos intus Polystratum deprehen-
 derit, quid ipsum facturum esse
 neque

1 Αργύρεον, καὶ δὲ χρυσόν] Specie Proverbii pro immensis divitiis. Sic in Epi-
 stol. Saturnal. Xenoph. Hellenic. lib. 3. Suid. μεδιμῶν τ' ἀργύρεον ἀπομετρέειν. Hora-
 ti & Petronii Interpretes. Bourd.

2 Οὗ τ' Ἄλιν διέστησαν] Hoc etiam specii proverbii, patet apud Herodot. &
 Diodor. Sic. Idem.

Παι. ὠπλισμένοι ἦγον, ἐμφορέξαν-
τες τ' σπεινοὶ τῇ φάλαγγι. ἐπὶ με-
τώπῳ μὲν, τὸ ὀπλιτικόν. παρ' ἐχ-
στρου δ', οἱ σφενδαίνονται, καὶ τοξοί. οἱ
δ' ἄλλοι, κρηβάνται. Φι. ὡς βρεφυλ-
αίοις ταῦτα ὡς μισθοφόροι ἤμιν λέ-
γεις, καὶ μισθολογίαις. σὺ γὰρ ἀ-
λεκτρύονα πώποτε ἀπέκρινας, ἢ
πρόλεμον εἶδες; ἐρυμνοὶ ἐφύρεις,
πύχα δ' ἐμμοιρίτης ἂν, ἵνα ἔγῃ το
ἀσφαλισμένη σοι. Πο. καὶ μὲν
εἴση μετ' ὀλίγον, ἐπειδὴν ἀποσπώντες
ἡμῶς ἐπὶ δόρυ θέσση, εἰλδοῦναι τοῖς
ὄπαλοις. Φι. ἤκετε μόνον συσκεδαι-
σάμενοι. ἐγὼ δ', καὶ Τίβυς ἔτῃ,
μύθος γάρ ἐστις ἐπιταί μιν, βάλ-
λουτες ὑμῶς λίθοις τὴν καὶ ὀφθαλμοῖς,
ἔτι δ' ἀποκτείνουσιν, ὡς μηδὲ ὅποι
οἰχοῖσθε ἐχρήστη εἰδέναι.

mativenerunt, phalange cingen-
tes angiportum. In fronte sunt
gravisarmaturæ milites: ip utro-
que latere, funditores & sagitta-
rii: à tergo verò cæteri. Ph. Hæc,
ὁ stipendiarie, nobis tanquam in-
fantibus dicis, & veluti larvis ter-
ritas. An tualiquando gallum gal-
linaceum occidisti, aut bellum
vidisti? Castellum custodiebas,
fortè dux quipiam manipularis,
ut hoc tibi gratificando concedam.
Pol. At verò scies paulò post,
quum nos ad hastam venientes vi-
delis, armis refulgentes. Ph.
Adventate modò instructi. Ego
verò & Tibys iste: nam hic solus
me sequitur, saxis, telisque vos
petendo, ita dispergemus, ut ne-
possitis.

* τ' Δημοιρίτης] Sic Dial. Nepr. & Ner. ita vocatur ὁ δῖπλων μίσθων λαμβάνων,
dicitur & δημοιρίτης & δημορσίος. Bourd.

ΧΕΛΙΔΟΝΙΟΝ, ΚΑΙ CHELIDONIVM, ET ΔΡΟΣΗ. DROSE.

ΧΕΛΙΔΟΝΙΟΝ.

Οὐκ ἔτι φοιτᾷ ὡς πρὶν ἐπὶ τῇ
Δροσῇ, τὸ μειράκιον ὁ
Κλινίας. ἔτι γὰρ ἐώρηνεν
πολὺς ἤδη χρόνον αὐτὸν
παρ' ὑμῶν. Δρο. ὅτε ἔτι ὁ Χελι-
δόνιος. ὁ γὰρ διδάσκαλος αὐτὸν ἐρ-
ξε μηκέτι μοι ἀποσπῆσαι. Χι. πῶς
ἔτι; καὶ πῶς παιδεύεσθαι Διόπι-
μον λέγεις; ἐπὶ οὐκ οὐκ ἐστὶν φίλος
μοι. Δρο. ἔτι, ἀλλ' ὁ κακίστος φι-
λοσόφος ἀπὸ πάντων Ἀριστοτέλης.
Χι. τὸ σκυθρωπὸν λέγεις; τὸ δυσώπ;
τὸ βαρύνον; ὅς ἐστις μὲν τὸν με-
dicis, & hirsutum? profunda barba? qui cum adolescentibus in

CHELIDONIVM.

Non amplius, Drose, ad
te ventitat adolescens
ille Clinias. Non enim
ipsum longo jam tem-
pore apud vos vidi. Dr. Non am-
plius Chelidonium: nam præcep-
tor prohibuit ipsum amplius ad
me accedere. Ch. Quisnam iste?
nunquid ludimagistrum Diopi-
mum dicis? Nam is certè amicus
mihi est. Dr. Non: sed perdi-
tissimus iste Philosophorum Ari-
stotenus. Ch. Tetricum illum
in

ῥακίαν ἀεὶ πατὴρ ἐν τῇ Ποικίλῃ; Δρο. ἐκείνόν φημι τὸ ἀλαζόνα. ὅν κἀκίτα ἐπιδίδιμι δαπνύμενον, ἐλκόμενον ὃ πῶλον τοῦ ὑπὸ δημίῃς. Χε. τί παθὼν ὃ ἐκείνῳ, τοιαῦτα ἔπι-
σι τὸ Κλεινίας; Δρο. ἔκ οἶδα ὃ Χελιδόνιον. ἀλλὰ μηδέποτε δαπνι-
τός με χυόμενον, ἀφ' ὃ γυναικὶ ὁμιλεῖν ἤρξατο. πρῶτον ὃ ἀμίλησέ
μοι. πρῶτον τῶν ἐξῆς ἡμερῶν εἰδὲ
προσῆλθε τὸ στυπνόν. ἐπεὶ ὃ ἡνιό-
μην, ἔκ οἶδα ὃ ὅπως τί ἔπαθον ἐπ'
αὐτῷ, ἔπειτα τὴν Νουρίδα πι-
ερασκεψομένην αὐτὸν ἢ ἐν ἀγορᾷ
ἀγροτέρων, ἢ ἐν Ποικίλῃ. ἢ ὃ,
ἀεὶ πατὴρ τὴν ἴσην ἰδὼσα μὲν ὃ Ἀε-
τανίτην, νεύουσι πόρρω. ἐκείνον ὃ
ἔρυντρίαντα, καὶ τὸ ἑρῶν, καὶ μη-
κέτι παρενεγκεῖν τὸ ὀφθαλμόν. εἰ
ἐκείνῳ ἄμα ἐς τὴν πόλιν. εἰδὲ,
ἄλλοι ὃ Διπύλον ἀνὰ γλῆσσιν, ἐπεὶ
φησὶ ὅλους ἐπιστάθην, ἐπαινεῖν,
εἰδὲν σαφὲς ἀπαχέλαιον ἔχουσα. πῶς
με οἶδ' ἀφ' ἑνὸς τοῦ ταῦτα, ἔκ
ἔχουσα εἰκασμὸν ὃ, πρὶν πῶς οἱ
μεγαλίσκῳ, ἀλλὰ μὴ ἐλύπησά τι
αὐτὸν ἔλεγον, ἢ πρὸς ἄλλης ἡρώδης.
μισήσας ἐμὴ; ἀλλ' ὃ πατὴρ δικαί-
στι αὐτόν; πολλὰ τοιαῦτα ἔσπευον.
ἡδὴ ὃ πρὸς δειλὴν ὀψίαν ἦκεν ὃ Δρο-
μον, τὸ τραχηλίσκον τῆς παρ' αὐ-
τῷ κρημίζον. ἀνάγνωθι λαβῶσα ὃ
Χελιδόνιον. οἶδ' αὖτε γὰρ δὴ πῃ τρα-
χέλα. Χε. φερόμενον. τὰ τρα-
χέλα ἔκ παύσας φησὶ, ἀλλ' ἔπι-
στυμνόν, δηλῶν ὃ ἐπὶ ἐξίπνῃ ὃ γε-
ραφόνῳ, λέγει ὃ, πῶς μὲ ἐφίλη-
σάσι ὃ Δρομῶν, τὴν θείαν ποιῶμεν

in Pœcile confuevit ambulare? Dr.
Arrogantem illum dico quem uti-
nam pessimè perire videam, barba-
tractum à carnifice. Ch. Quid
accidit illi, ut talia persuaderet
Cliniæ? Dr. Nescio Chelido-
nium. Sed cum antea nulla nocte
non dormiret mecum, ex quo
cum muliere rem habere cœpit
(primùm autem mecum rem ha-
buit) tribus hinc diebus ne ad an-
giportum quidem accessit. Post-
quam autem contristari cœpi (nam
mihi nescio quid ob ipsum accidit)
Neuridem misi, quæ illum cir-
cumspecteretur, vel in foro, vel in
Pœcile commorantem. Illa autem,
ubi cum cum Aristaneto deam-
bulantem vidisset, illi procul in-
nuisse se dicit: illum verò eru-
buisse, defixis in terram oculis,
nec amplius ad ipsam aspexisse:
exinde ambos ad urbem iisse. Ipsa
verò ad Dipylum usque sequuta,
cum ille prorsus neque conuer-
teret sese, domum rediit, nihil
planum habens quod renunciaret.
Quomodo igitur affectam postea
me putas, quæ conijcere non pos-
sem, quidnam huic adolescenti
accidisset: ideoque dicebam, num
ipsi ægrè aliquid feci, aut num a-
liam amat, me perosus? at non-
ne pater vetuit ipsum? multa hu-
jusmodi voluebam. Porro sub ve-
speram venit Dromo, has literas
ab illo afferens. Accipe Chelido-
nium, ac lege: literas enim nosti.

Dr.

1 Νουρίδα] Νουρίδα, scribendum videtur. Menagius.

2 Οὐκ ἔχουσαν εἰκασμὸν] Deerrant in MSS. Bourd.

3 Πολλὰ τοιαῦτα ἔσπευον] Supple. κατὰ νῦν. animo versabam. Menagius.

4 Ἐπιστυμνόν] MS. περιτ. Bourd.

μαρτυροῦμαι. Δρο. αὐτὸ αὐτὸ πάλαν, ὅ-
τι τὸ χαίρειν προσέγραψε. Χρ. καὶ
νῦν ὃ ἐκ' ἐμῶν, ἀλλὰ καὶ ἀνάγ-
κῃ ἀφίσταται. Δρο. ὁ πατὴρ γὰρ Ἀρι-
σταίνετον παρὶδὲκέ με Φιλοσοφείων
τῶν κακίων, ἔμαθ' ἔπειτα γὰρ τὰ κα-
τὰ τὴν ἀνάγκην, πάντα πολλὰ ἐπι-
μαρτυροῦμαι, ἀπὸ τῶν ἐν αὐτῷ ἀντι-
παρῶν, Ἀρχιτέλους, καὶ Ἐρα-
σικλείας υἱὸν οἴω. πολὺ γὰρ ἄμει-
νον εἶναι τῷ δροτῷ προσήμῳ τῷ ἡ-
δονῇ. Δρο. ἡμεῖς ὅρασις ἡμεῖς ὁ λη-
ρῶν ἐκείνῳ, τῷ αὐτῷ παιδὶ τὸ
μαρτυροῦμαι. Χρ. ὡς ἀνάγκη πεί-
θεσθαι αὐτῷ. ὁ δὲ ἀρχιτέλης γὰρ ἀρε-
τῶν ἀφίσταται. καὶ ὅλως, ὅ-
τι προσέλεγειν ἄλλω ὅδ' ἐστιν,
ὅτι καὶ ἐκείνῳ. εἰ ὃ συμφρονόμι, καὶ
πάντα πειδὲν αὐτῷ, ὑποχρεῖται
πάντα δὲ αὐτῷ ἐσοδοῦ με, καὶ
ἐνάρξει κατὰ τὴν ἀνάγκην, τοῖς πόνοις
προγεγνησμένον. ταῦτά σοι μέ-
λις ἐξέταξα, ὑποκρίνας ἔμαρτυ-
ρον δὲ καὶ ἀντιμαρτυροῦμαι, καὶ μέμνησο Κλει-
νίαν. Δρο. τί σοι δεκεῖ ἡ ἐπιστολὴ ὡς
Χελιδόνιος; Χρ. τὰ μὲν ἄλλα, ἡ
δὲ τὸ Σκυθῶν ῥῆσις. τὸ ὃ μέμνησο
Κλεινίαν, ἐξ ἧς πᾶς ὑπόλοιπον ἐλπί-
σω. Δρο. καὶ καὶ ἔτι καὶ ἔτι. ἀ-
πολλομένη δὲ ἐν τῷ ἔργῳ. ὁ
μὲν τοι Δρόμων ἔφασκε παιδεραστὴν
πᾶσι εἶναι τῷ Ἀρισταίνετον, καὶ ἐπὶ
αὐτῷ τῷ μαθηματικῷ, σωεῖν
τοῖς ὡραίοις τοῖς τῷ ἔργῳ, καὶ ἰδίᾳ
λογιστικῇ αὐτῷ τῷ Κλεινίαν, ὑπο-
χρεῖται πᾶσι ὑποχρεῖται, ὡς ἔσθ' ὅσον

Dr. Vx vx mihi miseræ, neque
salutationem adscripsit. Ch. Nunc
autem non odio, sed necessitate
coactus te defero. Nam tradidit
me pater Aristæneto, ut apud
illum Philosophiæ dem operam.
Atque ille (cognovit enim cuncta
quæ ad nos pertinent) multis ad-
modum objurgavit me, inhone-
stum esse dicens cum meretrice
rem habere me qui essem Archi-
telis & Erasicleæ filius. Longè e-
nim melius esse virtutem antepo-
nere voluptati. Dr. Vt nunquam
ad maturitatem perveniat nugator
ille, qui adolescentem talia docet.
Ch. Itaque ei parère necesse mihi
est. Assequitur autè me diligenter
obserans: & in summa, ne aspice-
re quidem alium quemquam præ-
ter ipsum solum, mihi licet. Quòd
si temperanter vivam, ipsique per
omnia obtemperem, pollicetur
prorsus beatum fore, & præcla-
rum virtute redditurum me, la-
boribus ad hoc præexercitum,
Hæc tibi vix scripsi, me paululum
suffuratus. Tu verò fœlix dege,
& memineris Clinix. Dr. Quid
tibi Chelidonium, videtur hæc
epistola? Ch. Quod ad cætera
quidem attinet, Scythica est ora-
tio: illud autem, memineris Cli-
nix, spem quandam reliquam ha-
bet. Dr. Etiam mihi ita videtur:
proinde pereò amore. Ceterùm
Dromo dicebat Aristænetum esse

pædærastem, & prætextu doctrinæ, consuetudinem habere cum
pueris venustissimis, & privatim verba facere apud Cliniam polli-
citationes quasdam faciendo, quòd videlicet Diis similem illum red-
ditu-

1 Μὴ ὄρεσιν ἵκειν] Proverb. Atticum de quo antea Casaub. ad Athen. Bourd.
E Poëta quopiam sumptum videtur. Menagius.

2 Τί σοι] Vsq̃ue ad ἐχθ' aberant à MSS. Bourd.

3 Ἡ δὲ τὸ Σκυθῶν ῥῆσις] Proverbialis loquendi modus: de quo nos pluribus ad
Diogenem Laërtium in Anacharsi, pag. 37. Menagius.

ἐποφάνει αὐτὸν. ἀλλὰ ἐ ἀναμ-
νησκέ μετ' αὐτῷ ἱραλκὺς τινὰς λό-
γους ἢ πελαγῶν φιλοσόφου ὡς τὸς
μαθητάς. κὺβλος, αὐτὸ τὸ μισροκίον
ἔστιν. ἡ πέλιγ ἢ τῷ πατρὶ ἢ Κλεινίᾳ
κατερεῖν ταῦτα. Χε. ἰχρὺ ὦ Δροσί,
ρὰς εἰσὶν τὸ Δρόμονα. Δρο. ἐγὰρ σίσι.
ἢ αὐτὸς τὸς, ἐμὸς ἐστίν. ἰκένισα ἢ
κακύνθῃ ἢ Νούριδος. Χε. ἡμῶ-
ρῃ. πάντῃ ἔσται καλῶς. ἐγὼ ἢ ἐπι-
ρὰς εἶναι μοι δοκῶ ἐπὶ τῷ τοίχῳ ἐν
Κεραμεικῷ, ἵνα ὁ Ἀρχιτέλης εἴω-
θῃ καὶ πατεῖν, Ἀριστᾶνετῃ Δι-
φθέρῃ Κλεινίᾳ. ὥστε ἐν τῷ τῷ
συνδράμῳ τῇ τῷ ὥστε Δρόμονα
Διφθόλῃ. Δρο. πῶς δ' ἂν λάβοις
ἐπιρὰς εἶναι; Χε. τὸ νυκτὸς ὦ Δρο-
σὶ ἀνθρακὸς ποθὲν λαβῆσαι. Δρο.
εὖ γε. συστάτω μοι Χελιδόνιοι
κὺ ἢ ἀλαζόνῃ Ἀριστᾶνετῃ.

Rectè sanè. Auxiliare mihi Chelidonium, adversus arrogantem
istum Aristænetum.

ἰ Ἐχρὺ γαστρίσιν ἢ Δρόμονα. Γαστρίζειν, ἐστὶν explere ventrem; saburrare ven-
trem; saturare. Est & laute accipere: qua notione hic usurpatum videtur. Με-
νησις.

ἰ Κένισα. In margine MSS. Codd. κένισα, αὐτὴ ἱραλκὸς ἔχει, εἰδόμενα
ἢ οἱ ἔχοντες ἐπὶ τῷ ἀντιπῶν λογισμῶν καὶ μόντοις μεταπηρύχθαι. Bourd.

ΤΡΥΦΑΙΝΑ, ΚΑΙ ΧΑΡΜΙΔΗΣ.

ΤΡΥΦΑΙΝΑ.

Επιφάνει δὲ τις ἀνδρα-
λῶν, πίνει δραχμὰς τὸ
μέθωμος δὲ, καὶ δὲ
ἀπογραφίς δακρύων, κὺ
σίνων; ἀλλ' ἔπε πίπῃς ἡδὺς οἰ-
μῳ, ἢ δειπνῶν μόνῃ ἢ ἡλῃ-
ται. ἔχλας ἢ ἐπὶ τὸ δειπνῶν.
ἐώρων γάρ. καὶ νῦν ἢ ἢ Διφθόλοι-
inter coenandum, aspiciebam enim: & nunc, ut infans, ululare

ΤΡΥΦΑΙΝΑ, ΕΤ CHARMIDES.

ΤΡΥΦΑΙΝΑ.

Αccepta-ne quispiam a-
mica, & quinque
drachmarum mercede
data, aversus dormit
lachrymans & ge-
mens? Sed neque libenter po-
tasti, opinor, neque solus co-
nare voluisti. Flebas autem etiam
non

παρ' ὁλολύζου, ὡς περ βρέφου. πῶ-
τα εἰν ὦ Χαερμίδη, πίνου ἐνικα ποι-
ῆς; μὴ ἀποκρύψῃ με, ὥς ἂν ἔ-
τῃτο ἀπολαύσω τῆ νυκτὸς ἀρχυπη-
σμου μὲν σοῦ. Χαερ. ἔρωσ με δ' ἀπὸ
λαστον ὦ Τρύφαινα, καὶ ἐκείτ' ἀντί-
χω πρὸς τὸ δεινόν. Τρυ. ἀλλ' ὅτι
μ' ἐκ ἐμῷ ἔρωσ, δῆλον. εἰ γὰρ ἂν
ἔχουν με ἡμίλεις, καὶ ἀπῶθε με πε-
ριπαλίσαις θέλαιοισι. καὶ τίλῃ δι-
τείχιζες τὸ μεῖζόν ἡμῶν τῷ μισ-
θῷ, δίδως μὴ ψάυσαιμι σε. πῶς
ᾗ ὅμως ἐκείνη εἰπὶ ἐπεί. τί γὰρ
ἂν τι ἔσσωπλισάιμι πρὸς τῆ ῥαυ-
τοῖδα γὰρ ὡς χρὴ τὰ τοιαῦτα λῆ-
κηνόει. Χαερ. καὶ μὴν οἶδα ἔ-
πάνυ ἀκρεβῶς αὐτῷ, καέκνη σέ.
εἰ γὰρ ἀφανὴς ἐπαύρα εἰπν. Τρυ.
ἐπεί τῆτοισι ὦ Χαερμίδη. Χα. Φι-
λημησίον ὦ Τρύφαινα. Τρυ. ὅπο-
τίεναι λίγαις; δύο γὰρ εἰσι. τί μὲν ἐν
Πειραιῶς, τί μὲν ἔρη λῆκηνόει;
ῥῆμ' ἔς ἔρα Δάμυλλ' ὁ δ' ἐν νῦν
γραπτοῦν γὰρ ὧς, ἢ τί μὲν ἔπειρα,
ἢ Παρίδα ἐπικαλῶσι; Χα. ἐκεί-
νῳ. καὶ ἀάλωκα ὁ κερκοδαίμων, καὶ
συνείλημμαι πρὸς αὐτῆς. Τρυ.
ἐκείν' δὲ ἐκείνῳ ἐκλας; Χα. καὶ
μάλα. Τρυ. πολλὸς δ' ἔχον' ἐπὶ
σοι ἔρατῃ, ἢ ποτὶ τις εἰς; Χα.
ἐν ποτὶ πλὴς, ἀλλὰ μὲν ἐκείν' ἔ-
δεν δ' αὖ Διονυσίαν, ὅτι πρῶτον εἶδεν
αὐτῷ. Τρυ. εἶδες δ' ὅλλυ ἀκρε-
βῶς, ἢ τὸ πρόσκοποι μόνον, καὶ ὅσα
ἐν σώματι φανερά, καὶ εἶδεν Φι-
λημησίαν. καὶ ὡς ἐχρῆν γυναικα
πίνετο ἔσσωπίζοντα ἐπὶ γυναικῇ
ᾗδῃ; Χα. καὶ μὴν ἐπὶ μνηστῆρ' ὅ-
ν' ἐκροσιν εἰς τὸ ἐσθλόν ἐλαφρο-
λίαντα πλείον. Τρυ. σὺ δ' ἐπὶ πο-
τὶ πλὴς πρὸς ὅσας ἂν, τοῖς ἐκείνης ὄ-
ργης, ἢ τοῖς σταυτῶ ὀφθαλμοῖς;
ἐπίσκεψαί γὰρ ἀκρεβῶς, ὑποελε-

vigesimum esse completuram.
ramento illius, an tuis oculis?

non definis. Quorsum igitur hæc facis Charmide? quæso ne me celes, ut hoc reportem ex nocte qua tecum vigilavi. *Ch.* Amor me perdit Tryphæna: neque huic malo amplius resistere possum. *Try.* At quod me quidem non aimes, manifestum est: neque enim ita negligeres me, quam habes: neque me repelleres, quoties amplexari te volo: denique quod inter nos est spatii, veste non intercluderes, metuens ne te tangam. Dic tamen quænam illa sit. Fortassis enim etiam ipsa nonnihil ad amorem istum tibi contulero. Scio enim quomodo res hujusmodi sint administrandæ. *Ch.* At verò ipsam apprime nosti, & illa te: neque enim obscura est meretrix. *Try.* Dic nomen Charmide. *Ch.* Philematium Tryphæna. *Try.* Vtram dicis? nam duæ sunt. Illamne ex Piræo, quæ nuper devirginata fuit, quam nunc amat Damyllus, ejusque nunc imperator est, filius: an alteram, quam cognomento Pedicam vocant. *Ch.* Illam equidem, atque miser ab ea captus sum, & comprehensus. *Try.* Num ob illam plorabas? *Ch.* Ita sanè. *Try.* Iamdudum illam amas, an nuper cœpisti? *Ch.* Non nuper, sed mensis propè septem sunt à Dionysiis, ex quo primùm ipsam vidi. *Try.* Vidi-isti-ne ipsam accuratè totam: an faciem solùm, easque corporis partes quæ in aperto sunt, quæ vidi-isti Philematii-ne erant, atque uti conveniebat esse mulierem quinque & quadraginta annos jam natam? *Ch.* At illa dejerat se proximo Decembre secundum & *Try.* Tu verò, utrum credis ju-Contemplare enim diligenter, aspi-

ψας ποτὲ τῆς κορυφῆς αὐτῆς, ἔνθα μόνον πῆς αὐτῆς τρίχας ἔχει. πῆ δ' ἄλλα, φινάκη βαρεῖα. ὥστε ὅτ' τῆς κορυφῆς ὁ πότος ἀδένει τὸ φάρμακον, ὃ βάπτειται, ὑπερλόγηται πῆ πολλὰ. καίτοι τί τὸτο βιάσθαι ποτὲ ἐχμυλῶ ἰδίῳ; Χρ. ὅτε πῆ ποτὲ μὲν πῆς τὸτο εἰδῶκεν. Τρυ. εἰκότως. ἡπίστευ' ὅτ' μουσὶ χροσμίῃ σι πῆς αὐτῆς λούσθαι. ὅλη ἡ δὲ πῆ αὐχίνῳ εἰς τὴν γυνῆ παρὰ ἑαυτοῦ ἵσκειν. ἀλλὰ οὐδέποτε, τοιαύτη μὴ σιωάν; ἦτοι πῆς ἐ ἐλύπ' σι, καὶ ὑπερέωρα; Χρ. νῦν ὃ τοῦ Φαινα, καίτοι πῆς πῆς ἐμὴ λαμβάνουσα. νῦν νῦν ἐπὶ τῇ γυνῆς αἰτήσῃ, σὺν εἶχον διδοῦσαι ἑαυτῆς, ἀπὲς πῆς πῆς φινάκῃ πῆς φινάκῃ, Μοχλῆς ἐπὶ τῇ γυνῆ, ἀπὲς κλεισὶ με. ἀνδ' ὡς λυπησὶ ἐ αὐτῆς ἑλῶν αὐτῆς, σὶ παρὲς Χρ. Τρυ. μὲν τῇ Α' φινάκῃ σὺν ἄνδρῳ, εἰ μὲν πῆς πῆς ὡς ἐπὶ τῇ τῆς φινάκῃ ἐαυτοῦ λυπησὶ ἀλλῶν. καὶ ταῦτα, φινάκῃ πῆς πῆς. καὶ ἀπὲς. καὶ ὅτ' ἔδῃ τῆς τῆς ἑαυτοῦ ἀλεξέων. Χρ. μὲν σὺν ἑαυτῇ πῆς ὡς τῇ Φαινα. εἰ ὅτ' ἀλλῇ ἐπὶ ὡς πῆς φινάκῃ, τῇ φινάκῃ, καὶ ὅτ' βάπτειται, καὶ τῇ ὡς ἀλλῶν, ὅτε πῆς ἐπὶ αἰτῇ δυνάμει αὐτῇ. Τρυ. ἔδῃ τῇ μῆς; εἰ ποτὲ λείπεται μετ' αὐτῆς. ὥστε ὅτ' ἐπὶ, καὶ ὅτ' πῆς δυνάμει σι, εἰ μὲν ὡς. Χρ. σὺν ἐπὶ τῇ τῇ αἰτῇ, ἀφῆκεν ὡς ὡς τῇ φινάκῃ. ὡς πῆς ὡς ὡς φινάκῃ, καὶ φινάκῃ, καὶ ἀλλῇ πῆς φινάκῃ. φινάκῃ πῆς. καὶ φινάκῃ.

annis, etiam avus, si vivit adhuc tibi poterit narrare. Ch. Ergo siquidem illa talis est, septum hoc jam auferatur, nosque mutuo amplexemur, osculemur, & verè coëamus. Philematium verò longum valeat.

aspiciens aliquando ejus tempora; ubi suos duntaxat crines habet. Nam cætera, profundum est galericum. Circum tempora autem, quoties medicamentum quo inficitur, languescit, plerumque albescit. Quanquam quid hoc attinet? coge aliquando ut se nudam tibi præbeat spectandam. Ch. At nunquam hoc mihi concedere voluit. Try. Meritò sanè. Sciebat enim abominaturum esse te canos ipsius. Cæterum tota à collo ad genua usque pardali est similis: & tu lachrymareris, quodd cum tali non coëas? An fortè tibi agrè faciebat, teque despiciebat? Ch. Ita sanè Tryphæna, quamvis à me acciperet tam multa. At nunc quia mille petenti, facilè dare non potui, ut pote qui parcum habeam patrem, Moichione intrò ad se recepto, me exclusit. Ob quæ dum illi vicissim agrè facere volo, te assumpsi. Try. At ego, per Venerem, haudquaquam venissem, si quis prædixisset mihi, ob id solum assumptam esse me, ut alteri agrè facerem, præsertim huic Philematio, capulo videlicet. Verum ab eo: jam enim tertium hoc cecinit gallus. Ch. Ne tam celeriter utique mea Tryphæna. Nam si vera illa sunt, quæ de Philematio dicis: coma videlicet supposititia, & quodd tingitur, atque illæ viriliginès, ne aspicere quidem amplius illam possim. Try. Quære ex matre tua, num aliquando cum ea laverit. Nam de

ΙΟΕΣΣΑ, ΚΑΙ ΠΥΘΙΑΣ, ΙΟΕΣΣΑ, PYTHIAS,
ΚΑΙ ΛΥΣΙΑΣ. ET LYSIAS.

ΙΟΕΣΣΑ.

Θρύπη ὦ Λυσία πῶς ἐμέ; καὶ
καλῶς, ὅπ μῆτι δργύριοι
πῶποτε ἤτησά σε, μὴτ' ἀ-
πίχλεισαι ἐλθόντα, ἐνδὸν ἔπρεος, εἰ-
πάσσε, μῆτι δργυροσάμῃον τ'
πατέρα, ἢ ὕφελος ἄνθρωποι τ' μητρὸς,
ἡγάσασαι ἐμοί π κριμίσαι, ὅποις αἱ
ἀλλὰ ποιῶσιν, ἀλλ' ὡς ἐξ δργ-
χῆς ἀμιοθον, ἀξύνετολον εἰσπιδέ-
μῃ. οἶδα ὅσας ἐργασίας παρεπι-
ψάμην; Ἡθελίκα τ' ἀνυθύνοντα
νῦν, καὶ Πασσίονα τ' ναύκληρον, καὶ
τ' στωίφρεον σὺ Μελίσσον, καίτοι
ἡγάχης δαίμωνι τ' αὐτῷ τ' πατρός,
καὶ κριμίσαι αὐτὸν ὄντα τ' ἀσίας. ἐγὼ
τ' σὺ τ' Φάωνα μόνον εἶχον, ὅτε πᾶς
ἀποσολίπασαι ἔπρεον, ὅτε ἀπο-
μῆν, ὅπ μῆ σέ. ὡμῶν γὰρ ἡ ἀνύ-
θη ἀληθῆ εἶναι ἀ ἀνυθύν. καὶ ἀ-
τῆτό σοι ἀποσολίπασαι, ὡς πᾶς ἡ Πη-
ελίπῃ, ἔσω φρενὶν, ἐπίσω μῆναι τ'
μητρὸς, καὶ πᾶς τὰς αἰτίας ἐγκη-
λίας. σὺ τ' ἐπὶ ἀποσολίπασαι ἀπο-
μῆν ἔχον με πεπνυμένον ἐπὶ σοί, ἀρ-
μῇ, Λυκαίη ἀποσολίπῃς. ἐμὲ ὁρῶ-
σης, ὡς λυκαίης ἐμῆ. ἀρ-μῇ τ', σὺ
ἐμοί καὶ ἀποσολίπῃς, ἐπὶ πᾶσι Μαγί-
διον τὴν ψάλτριν. ἐγὼ δ' ἐπὶ τῇ
τοῖς δακτύλῳ, καὶ στωίφρεον ὕφελος
μῆν. πᾶσι τ' ὅποτε στωίφρεον,
Θράσων, καὶ σὺ, καὶ Δίφιλῳ, πα-
ρῖσται ἢ ἀνυθύνει Κυμβάλιον, ἢ
Πυράλλιν, ἐχθρὰ ἔσται ἐμοί. σὺ τ'

ΙΟΕΣΣΑ.

Ludos me facis Lysia
Rectè sanè, siquidem
pecunias abs te num-
quam poposci, nec ali-
terum intus esse dicen-
do te venientem exclusi: neque,
ut facere solent alix meretrices,
te coëgi, ut decepto patre, aut
suppilata matre, aliquid mihi af-
ferres: sed inde statim ab initio te
immunem gratis intrò recepi. Scis
quàm multos amatores dimisc-
rim? Ethoclem, qui nunc est se-
nator, & Passionem nauclerum,
& coactaneum tibi Melissum, et-
si nuper sit mortuus pater ejus, &
facultatum dominus evaserit. E-
go verò te, Phaconem meum, so-
lum habebam, neque aspiciens,
neque admittens alium quenquam
præter te. Demens enim ego, ve-
ra esse arbitrabar, quæ jurabas:
& ob hoc animum tibi advertens,
perinde atque Penelope illa, castè
me gerebam, increpante ob hoc
matre, & apud amicas accusante
me. Tu verò posteaquam intellexisti
me tibi esse addictam, quæ
tui amore contabuerim, nunc
quidem cum Lycæna colludebas,
me vidente, ut mihi ægrè faceres:
nunc verò mecum accumbens,
Magidium psaltriam illam lauda-
bas. Ego verò ob hæc lachrymor,

& sentio contumeliam. Paulò autem antè, quando comptabatis,
Thraso, & tu, & Diphilus, aderant & tibicina Cymbalium, &
Pyrallis quæ inimica mihi est. Quod cum scires, non valde cu-
ravi

τὰτ' εἰδὼς, τὴν Κυμβάλιον μ' ἔ-
μοι πάντα ἐμέλῃσι, ὅπ' πιέσεις ἐφι-
λησας. σταῦθι γὰρ ὕψιζεις, τοιαύ-
την φιλῶν. Πυραλλίδα δ', ὅσων
ἐνδύεις, καὶ πῶν αἶν, ἐκείνη μ' ἐπι-
διδέας τὸ ποτήριον. ἀποδίδως δ' τῷ
παιδί, πρὸς τὸ δὲ ἐκείλῳ εἰ μὴ
Πυραλλίς αἰτήσῃ, μὴ αἰετὶς ἐγ-
γίαι. τίλῃ δ', ἔ' μήλῃ ἀποδιδόν, ὅ-
ποτε τ' Δίφιλον εἰδὼς ἀχολύμην,
ἐλάλῃ γὰρ Θράσωνι, ὡς κεύψας πῶς,
ἀσπύχως προσηγγίζοντας εἰς τ' ἡλκον
αὐτῆς, εἰδὲ λατῆν γὰρ περιώμινον
ἐμέ. ἢ δ', φιλήσας, μετὰ ξυτ' ἔμα-
κῶν ὑπὸ τῷ ἀποδίδωμι παριδύσας.
ταῦτα ἐν τίνῃ ἐνεκα ποιεῖς; τί σε
ἢ μέγα, ἢ μικρὸν ἠδίκησα, ἢ λι-
λυπηκαί ἐγώ; πῶς ἔτι σὺ εἰδὼν, ἔ-
σπρος μένοι σὲ ζῶν; ἔ' μέγα ὦ Λυ-
σία τὸτο ποιεῖς, γυνώσκων ἄθλιον
λυπῶν, μνηστὴς ἐπὶ στή; ἔ' ἐπὶ τίς
Θεὸς ἢ Ἀδράστια, καὶ τὰ τοιαῦτα
ὀρεῖ. σὺ δὲ ποτε λυπήσῃ, τάχα αἰ-
ἀκείσης τί ὥς ἐμῇ, κερδύνῃ με,
ἥτοι βροχῶ ἐμμετῶν ἀποποιέσασθαι,
ἢ εἰς τὸ φρεῖα ἐπὶ κεφαλῇ ἐμπε-
θεύσω, ἢ ἕνα γὰρ πῶς πρόπον εὐρήσω
θανάτου, ὡς μηκέτ' ἐσχαλοῖν βλε-
πομένη. πομπύσεις τότε, ὡς μέ-
γα, καὶ λαμπρὸν ἔργον ἐργασάμε-
νον. τί με ὑποδλίπεις, καὶ πρὸς
τὴν ὀδύνην; εἰ γὰρ π' ἐγκαλῆς, εἰ-
πέ. Πυθίας ἡμῶν αὐτὴ δικασάτω.
τί τὸτο, εἰδὲ ἀποκρινάμενον ἀπὲρ-
χῇ χαλιπῶν με; ὁρᾷς ὦ Πυθίας
ὅσα πάντα ὑπὸ Λυσίᾳ; Πυ. ὦ τ'
ἀχρίστη. τὸ δ' μὴ ἐπιπλασθῆναι
ἀκρυβήσεως, * λίσθῃ, ὅσα ἀνθρώπος
εἶναι. πᾶν ἄλλ' εἰ γὰρ γρητὰ ληγῆς
οἰκίῳ, σὺ ὦ λίσσα, διέφθιρες

ritatem! nam qui lachrymis non
Sed si verum profiteri convenit,

ravi quodd Cymbalium quidem of-
culatus es quinquies: talem enim
osculando, te ipsum contumelia
afficiebas: Pyralidi autem quam
multa innuebas: ac bibens, illi
quidem poculum commonstrabas,
puero autem reddens, in aurem
jubebas, ut nisi Pyralis id postu-
laret, alteri nemini infunderet.
Postremo autem, etiam demoriso
malo, quum videres Diphilum
occupatum (tum enim cum Thra-
sone loquebatur) inclinatus, apti
in sinum ipsius jaculabaris, ne o-
peram quidem dans ut me lateres.
Illa autem exosculata, inter mam-
mas sub fascia illud infertabat.
Quorsum igitur hæc facis? Qua
te seu parva, seu magna injuria
affeci? aut quid ægrè tibi feci?
Quem alium aspexi? an non tibi
foli vivo? Non magni facis hoc
Lysia, quodd miseram muliercul-
am tui amore insanientem mor-
rore afficis? Dea est Adrastea,
quæ talia videt. Tu verò morerebis
aliquando, quum fortè audieris,
me jacere vel laqueo à me ipso
suffocatam, aut in puteum præ-
cipitatam, aut quemcunque mor-
tis modum invenero, ne videre
me tibi amplius sit molestum. Ac-
tum gloriaberis tanquam gesta re
magna & splendida. Quid me li-
mis oculis aspicias & dentibus in-
frendes? Nam si quid est, cur me
accuses: dicas licet. Pythias hæc
inter nos judicet. Quid hoc? ne
dato quidem responso, hinc abis
me relicta? Vides Pythias quatin-
juria afficiar à Lysia? *Pyth.* Of-
flectitur, lapis est, non homo.
tu locessa, perdidisti ipsum perdi-
de

1 Ἐπὶ τίς Θεὸς ἢ Ἀδράστια] Catull. Bourd.

2 Λίσσας, ἢ ἀνδραγαθὸς] Proverb. Idem.

αὐτὸν ὑπερβραπῶσα, καὶ τὸτο ἰμ-
φάινεσα. ἔρχω ὃ μὴ πᾶν αὐτὸν
ζηλῶν. ὑπερβραπτη γὰρ αἰσθανόμενι
γίγνεται. πᾶς ὁ τάλανα δακρύου-
σα. καὶ ἦν μοι περὶ ἡ, ἀπαξ, ἢ
δὶς ἀπέκλεισιν ἔλθον. ὅψις γὰρ ἀνα-
κλιόμενοι αὐτὸν πᾶν, καὶ ἀνήμε-
ρηότα ἀληθείας. *Io.* ἀλλὰ μηδ' ἐ-
πης. ἀπαξ. ἀποκλείσω Λυσίαν;
εἴτε μὴ αὐτὸς ἀπείσῃ φράσας.
Py. ἀλλ' ἐπ' ἀνέρχεται αὐτῆς. *Io.*
ἀπὸ λώλεως ἡμῶς ὁ Πυθίας. ἡ κρῶ-
ται σὺ ἴσως, ἀπέκλεισον Λεζβίης.
Λυ. εἴ τι παύτης ἐνεκεν ὁ Πυθίας
ἐπ' ἀνέρχεται, ὡς δὲ ἀποσελέψου-
μι ἐπ' αὐτῶν ὅταν, ἀλλὰ τίς σε,
ὡς μὴ κακὴ γνώσκεις ἐμὴ, καὶ λέγεις
αὖν, ἔγχετο ὁ Λυσίας εἶναι. *Py.*
ἀμείψαι εἴ τις ὁ Λυσία. *Λυ.* φέ-
ρειν ἂν ἔτι λείπει ὁ Πυθίας, ἰοῖσθαι
τὴν νῦν δακρύουσαν αὐτὸν, ἰπτανέ-
αυτῇ ποσὶ μὲν νανίαι καὶ δαδύσῃ,
ἐμὴ δὲ ἀπείσῃ; *Py.* Λυσία, τὸ μὲν
ὅλοι, ἰπτανέαι. πότε δ' ἂν κατέ-
λαβες αὐτὰς συγκαθ' ἑδύοντα; *Λυ.*
ἐκ τῆς χεῖρὸς ταυτῆς ἡμέραν. νῆ Δί
ἐκ τῆς χεῖρὸς, ὁ δὲ πᾶς ἰσχυρὸς. τὸ πᾶ-
μερον ὃ, ἰδούνη εἶναι. ὁ πατὴρ εἰ-
δώς ὡς παλαμίσω ταυτῇσι τ' ἡρε-
της, ἐνέκλεισέ με, ὡς δαμάσῃ πᾶ-
θυρωσὶ μὴ ἀνοίξαι. ἐγὼ δ', ὅ γὰρ
ἐφεργον μὴ εἴ τι συνείναι αὐτῇ, τ'
Δραματὰ ἐμείλδοντα ὡς δαμάσῃ
τῷ θρηγῶ τ' αὐλῆς, καὶ ταπεινότη-
τον ὡς, ἀπὸ δὲ ἀπὸ μὲν ἐπὶ τ' ἰω-
των. ῥᾶον γὰρ ὅπως ἀναθήσομαι ἐμεί-
λον. τί ἂν μακρὰ λίσσῃμι; ὑπερέ-
βλω. ἡρεν. τὴν αὐλοῖον εὐρον ἀπο-
κλεισθῶν ἐμὴ ἐπιμελῶς. μέσῃ γὰρ
νύκτες ἦσαν. σπένδοντα δ' ἂν. ἀλλ'
ἐπ' ἀφ' ἡρέμῃ τῇ θυρῶν, ἡ δὲ εἰ
ἀλλοτὶ ἐπιπνίχκει αὐτὸ, ὡς δαμα-

tè amans, & illud ipsi palam fa-
ciens. Oportebat autem ipsum
non nimis amare. Insolentes en-
im fiunt, quum hoc sentiunt.
Desine lachrymari mitera: & si
me audies, semel, atque iterum
exclue venientem. Ipsum enim
inflammari, & vicissim verè insa-
nare videbis. *Io.* At ne dixeris
quidem, apage, ut ego exclu-
dam Lysiam? utinam ne ipse à
me deficiat modò. *Py.* At rursus
huc revertitur. *Io.* Perdidisti nos
Pythias, fortassis audiit te de ex-
clusionem verba facientem. *Lys.*
Non hujus causa, Pythias, huc
reversus sum, ut quam ne aspe-
xero quidem amplius, talis cum
sit: sed tui gratia, ut ne damnes
me, ac dicas, iracundus est hic
Lysias. *Py.* At equidem dixissem
Lysia. *Lys.* Ferre igitur me vis
Pythias, Ioëssam hanc, quæ nunc
lachrymatur, cum ipse superven-
erim ei aliquando cum adoles-
cente concumbenti, & à me de-
fiscienti? *Py.* Lysia, in univer-
sum quidem est meretrix. Sed
quando concumbentes ipsos de-
prehendisti? *Lys.* Sextus ni fal-
lor dies hic est, per Iovem, sex-
tus utique (fuit enim mensis in-
euntis secundus) hodie verò se-
primus est. Pater igitur cum sci-
ret, me probam hanc videlicet a-
mare jam olim, domi me con-
cluseret, dato janitori mandato ne
aperiret. Ego verò, non enim fe-
rebam ab hujus congressu prohibe-
ri me, Dromonem jussi, ut mu-
ro atrii, qua parte humillimus e-
rat, acclinatus in tergum me re-

ciperet: nam hoc pacto minori negotio ascen/usus eram. Quid
multis opus est? transcendendi, veni, atrium diligenter occlusum
offendi. Iam enim nox erat media. Itaque neque pulsavi tum,
sed attollens, sensim januam (jam autem illud alias feceram) transi-

ζών τ' σφοδρία, παρήλθον ἀψοφητί.
 κάτ' ὁδὸν ὃ πάντες, εἴτα ἐπαφώ-
 ρμθ' ὃ τοῖχος, ἐφίετο μὲν τῇ κλί-
 νῃ. *Ιο.* τί εἰρεῖς ὦ Δάμωπερ; ἀγωνιῶ
 γάρ. *Λυ.* ἐπεὶ δὲ ὃ ἔχ' ἰώρων τὸ
 ἄσπερον ἐν, τὸ μὲν πρῶτον, ὥμω
 πλὴν Λυδηὶ αὐτῇ συγκατάδιδειν. τὸ δ'
 σὺν ᾧ ὦ Πυθιάς. ἀλλ' ἐφαψάμε-
 νθ', εὐρον ἀβρίον πια, πάντων πα-
 λόν, ἐν ᾧ κεκαρμῆρον, μύρον ἔ-
 αὐτὸν ἀποπνέοντα. τῷτο ἰδὼν, ἐμὲ
 ἔξισθ' ἔχον ἔλθον, σὺν ᾧ ἀκνηστα
 εὐ ἴστ'. τί γὰρ ἔχ' ὦ Πυθιάς; γέλω-
 τθ' ἄξια δοκῶ σοι διηγεῖσθαι; *Ιο.*
 τί τό σ' ὦ Λυσία λειυπηκεν; ἡ Πυ-
 θιάς αὐτῇ μοι συμεκτάδιδει. *Πυ.*
 μὴ λέγε ὦ Ἰόεσσα πρὸς αὐτόν. *Ιο.*
 τί μὴ λέγω; Πυθιάς ᾧ φίλπετι,
 μετὰ κλητῆσσι ἔσθ' ἐμῷ, ὡς ἄμω
 κατ' ὁδὸν δειρῶν. ἐλυπῆμην γὰρ σὲ μὴ
 ἔχουσα. *Λυ.* Πυθιάς, ὃ ἐν ᾧ κε-
 καρμῆρθ'; εἴπα δὲ ἑκτῆς ἡμέρας
 ἀνεγκύησε ποσούτῳ κῆμω; *Ιο.* διὰ
 τὸ ἴσον ἐξυρῆσθαι ὦ Λυσία. ἐπὶ ῥ-
 ῥοι γὰρ αὐτῇ αἱ τελέχαι. νῦν δὲ
 πλὴν πηνήκω ἐπὶ τῇ. δειξὼν ὦ Πυ-
 θιάς, δειξὼν ἥτως ὄν. πείσων αὐ-
 τόν. ἰδὲ τὸ μετὰ κλητῶν ὃ μοι γὰρ, ὃν
 ἐξολοτύποις. *Λυ.* σὺν ἔχ' ἔσθ' ὦ
 Ἰόεσσα, ἡ ταῦτα, ἐρῶντα, ἐφα-
 ψάμενοι αὐτόν; *Ιο.* σὺν ὅτ' οὐ μὲν
 ἤδη πίπτοιται. βέλεθ' ὃ ἀνελυπῆσαι
 ἔσθ' αὐτῇ ὀρχηζομένη δικαίως ἐν τῇ
 μέρῃ; *Λυ.* μηδὲ μῶς, ἀλλὰ πίνω-
 μῶν ἤδη, καὶ Πυθιάς μετ' ἡμῶν.
 ἄξιον γὰρ αὐτῷ παρῆναι ταῖς πο-
 δαῖς. *Ιο.* παρίστω. οἷα πίπτοιται
 ἄλφ' σὲ ὦ ἡμιν αὐτοῖσι νουίσκων Πυ-
 θιάς. *Πυ.* ἀλλὰ ἔσθ' διηλλαξά ὑ-
 μῶς ὃ αὐτοῖς. ὥστ' μὴ μοι χα-
 λείπαι. πᾶν τὸ δεινὸν ὅρα ὦ

versum acto cardine, sine strepi-
 tu sum ingressus. Dormiebant au-
 tem omnes, atque ita contrecta-
 to pariete, (ut sit in tenebris) ad
 lectum adstiti. *Ιο.* Quid dices?
 ὃ Ceres, nam ferè deficio. *Ly.* Cum
 autem animadverterem non u-
 num esse anhelitum: principio
 quidem putabam Lyden unā cum
 ipsa dormire: sed aliter multò res
 erat Pythias. Nam ubi contrecta-
 re cœpi, deprehendi imberbem
 quendam, tenerum admodum,
 ad cutem usque detonsum, un-
 guenta etiam ipsum olentem. Hoc
 ubi sensi, si gladio instructus ve-
 nisssem, segnis non fuisssem, sat
 scitote. Quid rideris Pythias? an
 risu digna dicere vobis videor? *Ιο.*
 Hoccine Lysia acerbum tibi fuit?
 Pythias hæc mecum dormiebat.
Py. Ne dicas illi loëssa. *Ιο.* Cur
 non dicam? Pythias erat, ὃ cha-
 rissime, à me tum accersita, ut
 unā mecum dormiret. Ægrè enim
 erat mihi quòd te non habebam.
Ly. Pythias erat, ille ad cutem
 uique detonsus? Ita-ne multam
 intra sex dies, iterum produxit
 comam? *Ιο.* Eo quòd ægrotavit,
 abrasa est: nam ipsi defluebant
 crines: nunc autem galericum ge-
 rit. Ostende Pythias, ostende rem
 ita habere se, ac fidem illi fac. En
 tibi mœchum illum adolescen-
 tem, quem zelotypia prosequen-
 baris. *Ly.* Quid? an hoc non
 decebat, præsertim amantem qui
 ipse contrectaverat? *Ιο.* Num-
 quid tu jam adductus es ut credas?
 porrò vis ut etiam ipsa merito vi-
 cissim irascens, vicissim ægrè tibi taciā? *Ly.* Nequaquam: sed
 bibamus jam, Pythia: que hæc unā nobiscum: æquum enim est
 ipsam iciendo fœderi interesse. *Ιο.* Aderit. Qualia mihi propter
 te acciderunt, ὃ generosissime adolescentum Pythias? *Py.* At
 idem ipse vos reconciliavi. Quare noli mihi succensere. Cæterum
 vide

Λυσία, μή μοι εἴπῃς τὸ πρὶν ἢ κή-
ρης.

vide quæso Lysia, ne cui de co-
ma quicquam dixeris.

ΛΕΟΝΤΙΚΟΣ, ΧΗΝΙ-
ΔΑΣ, ΚΑΙ ΤΜΝΙΣ.

LEONTICHVS,
CHENIDAS, ET
HYMNIS.

ΛΕΟΝΤΙΚΟΣ.

Εἰς τῇ αὐτῇ τῆς Γαλάτας
μάχῃ ἐπὶ ᾧ Χλῶδα,
ὅπως μὲν ἀπὸ τῆς ἑλάνης τῶν
ἄλλων ἵππων ἐπὶ τῷ ἵπ-
πῳ τῷ λευκῷ, ὅπως δὲ οἱ Γαλάται,
καὶ οἱ ἄλλοι ὄντες, ἔτρεσαν δι-
θύς ὡς εἶδον με, καὶ εἴπῃς ἐπὶ τῷ
ση. τότε πίνωμεν ἡμεῖς, τὴν μὲν λόγ-
χῶν ἀπορίαν, διέπειρα τὸ ἵππου
αὐτῶν, καὶ τὸ ἵππου. ἐπὶ δὲ τὸ
σωτηριᾶς ἐπὶ αὐτῶν, ἡσυχάζει
πρὸς, οἱ ἄλλοι, ἀφελύσσοντες μὲν τὴν
φάλαγγα, ἱεὶς πάλαισι δὲ συναγα-
γόντες αὐτοὺς, ἐπὶ τῷ αὐτῷ αὐ-
σάμεν τὴν αὐτῇ, ἀπαυλὴ τῷ
θυμῷ ἐπιλάσας, ἀπαυλὴ μὲν ὅσον
ἐπὶ τῇ αὐτῇ αὐτῶν τῇ ἐμῇ
λῇ τῷ ἵππῳ. τῷ δὲ ἵππῳ δὲ καὶ τῷ
διίτεμον τῷ λοχαγῶν ἐνός, ἐς δύο
τὴν κεφαλὴν αὐτῶν κρᾶν. ὁμοῖς
δὲ ᾧ Χλῶδα, μετὰ ὁλίγον ἐπίσῃ
καὶ φάλαγγι. Χη. ὅτε γὰρ ᾧ
Λεόντιχῳ, πρὶν Παφλαγονίαν ἐμνο-
μαχίαν τῷ σατράπῃ, ἡ μεγάλη
ἐπιδείξω ἐ τότε; Λε. καλῶς ἐπί-
μνησας οὐκ ἀρῶν ἐπὶ οὐκ ἐκείνης τῇ
πρᾶξι. ὁ γὰρ σατράπης μέγας
gressus es, an non tum quoque magnum facinus edidisti? Le.
Pulchrè commonuisti facinoris etiam illius nequaquam ignavi.
Nam cum is satrapa maximus, omniumque sententia inter gravis

LEONTICHVS.

Εn pugna autem contra
Galatas, dic ὁ Chenida,
ut ante cæteros equites,
equo candido insidens,
cursu prævectus sum :
& ut Galatæ, quanquam fortes
bellatores, continuò trepidarunt,
ut me viderunt, nec ullus am-
plius substitit. Tunc igitur ego
contorta hasta, ipsorum equi-
tum præfectum, equumque trans-
verberavi. Contra eos autem qui
conferti resistebant (erant enim
nonnulli qui persistebant, phalange
quidem soluta, in quadrangulam
autem aciem aggregatis ipsis) con-
tra illos stricto gladio, totisque ani-
mis impetu factò, septem circi-
ter ipsorum præfectos equi incur-
su subverto : & impacto gladio,
unius manipularii ducis caput unà
cum ipsa galea, in duas partes dis-
seco. Vos audem Chenida fugien-
tibus jam illis, paulo pòst super-
venistis. Ch. Quum enim Leon-
tiche, circa Paphlagoniam, sin-
gulari prælio cum satrapa illo con-
gravis arma-

1 Εἰς πάλαισι] Hanc vocem sic interpretatur Codic. Memmianus πάλαισι,
πρὸς ταῖς ἐν πειρατῇ τῷ ἡμέτερον, ταυτὴν δὲ ἐκτάσσον ὅτι οὐκ ἐστὶν αὐτῇ
αὐτῇ διαγωνίζοντα. Hanc habent interpretationem Pollux, Hesych. Eowid.

ὦν, ὁ πολέμαχος ἄριστος δυνάστης,
καὶ φρονήσας ὃ Ἑλλήνων, περὶ
πληθους εἰς τὸ μέγαν, περὶ αὐτὸ
εἰς πᾶσι τοῖς αὐτοῖς μεγάλῃσιν. οἱ
μὲν δὲ ἄλλοι, καὶ περὶ πλεονέκτου, οἱ
λοχαγοὶ, καὶ οἱ πεζοποροὶ, καὶ ὁ
ἡγεμὼν αὐτῶν, καὶ τοὶ σὺν αὐτοῖς
ἄνθρωποι ὦν. Ἀρίστουχος γὰρ ἡγε-
μὼν ἦν τοῦ Αἰτωλῶς, ἀκροῦτος ἄρι-
στος. ἐγὼ δὲ ἡγεμὼν ἦν ἐπὶ, πολέ-
μας δὲ ὅμως ἐπὶ τῆς ἐπαιρίας ἐπὶ λα-
βομένης ἀποστολῆς. ἐξελ-
κισαὶ γὰρ ὑπὲρ ἐμῶν ὁρῶντες ἀποστ-
λῶν μὲν τὸ βάρεσθαι ἐπὶ χερσὶς τοῖς
ἑσπερίοις, μέγαν τε, καὶ φοβερόν ὄντα
τὸ λόφον, καὶ κραδαινόντα τὴν λυγ-
χίαν. Χη. καὶ γὰρ ἐδίδαξα τότε ὃν
Λεόντιχα. καὶ οἶδα ὡς εἰς ἡμῶν σὺ
δύστης, μὴ περὶ οὐδὲν ὄντα. ἄ-
ριστος γὰρ ἡμῶν, σὺ ἀπὸ τῶν ὄντων.
Λε. ἀλλ' ἐγὼ πολέμαχος, περὶ ἡμῶν
εἰς τὸ μέγαν, καὶ χεῖρον ὃ Πάφλα-
γον ὁπλισάμενος, ἀλλὰ πᾶν χερ-
σος ἐσθλὸς. ὡς βοήθῃς δὲ ἐγὼ
εἶμι ἐπὶ ἡμῶν, καὶ ὡς τὸ βαρε-
σθαι. ἐγὼ οὖν με γὰρ καὶ ἐκείνοι
ἐδύναντες ἀπὸ τῆς πύλης μάχισται, καὶ
τὸ φάλαρον, καὶ τὸ λόφος. εἰπέ ὁ
Χωρίδης, πῶς με πάντες τότε ἐκ-
κρίνοι; Χη. πῶς δὲ ἄλλω, ἢ Ἀχιλλεῖ
τῇ Δίᾳ τῷ Θείῳ, καὶ Πηλέϊ;
ὥς ἐπεὶ μὴ σοὶ ἡ κόρυς. ἡ φοι-
νικὴ δὲ, ἐπὶ τῇ, καὶ ἡ πύλη ἐμάρ-
μαρται. Λε. ἐπὶ δὲ συνέστημι, ὁ
βάρεσθαι ὡς περὶ πρῶτον με,
ἐλπίς ὅσοι ἐπὶ ψαύσας τῷ δόφῳ,
μικροῦ ὑπὲρ τὸ γόνυ, ἐγὼ δὲ διελ-
σας τὴν ἀσπίδα τῇ σελήνῃ, παῖς
ἀσχυρὰς εἰς τὸ ἐξόν. εἰτ' ἐπι-
δραμὼν, ἀπὸ τοῦ οὐραίου τῇ σπῆϊ
βαδύς. καὶ τῷ ὅπλῳ ἔχων, ἐπα-
νῆλθον, ἄμφοτεροῦ κεφαλῶν ἐπὶ τῇ
καρδίᾳ πεπηγυῖαν κομίζων, λελα-

armaturæ milites præstantissimus,
contemptis Græcis, in medium
profiliens, provocabat si quis cum
ipso singulari prælio decertare vel-
let, alii quidem metu perculsi
sunt, manipularii, prætecti, cen-
turiones, & ipse imperator, homo
alioqui non ignavus. Nam Ari-
stæchus tum Imperator exerci-
tum ducebat, Ætolus, idemque
jaculator optimus. Ego verò tum
adhuc tribunatum gerebam: sed
tamen fidens animo, & sociis qui
me prehensum detinebant, amo-
tis: metuebant enim mihi, aspi-
cientes barbarum illum inauratis
armis resplendentem, magnum-
que & crista terribilem, hastam-
que quatientem. Ch. Nimirum
ego quoque tum metui Leontiche,
& scis quo pacto instabam tibi pre-
cando, ne primus in periculum
venires: quòd te mortuo vita
mihi non vitaliserat futura. Le.
At ego audacter in medium pro-
divi, non deterius illo Paphlago-
ne armatus, sed & ipse totus auro
collucens. Quare clamor statim
& à nostra, & à barbarorum parte
coortus est. Nam illi me conspi-
cati in primis ex pelta, & phale-
ris, & cristis agnoverunt. Dic
Chenida, cum quonam me tunc
comparabant? Ch. Cum quo-
nam alio, quàm cum illo Theti-
dis & Pelei filio Achille per Io-
vem? Ita decebat quidem te ga-
lea, efflorebat autem purpura, &
rutilabat pelta. Postquam autem
congressi sumus, barbarus illo
prior vulnerat me, hasta tantil-
lum attingens, paulum supra ge-
nu. Ego verò adacta per clypeum
lancea, pectus ipsius transverbe-

ro. Inde accurrens cervicem quoque gladio facile amputo: ejusque
reportatis armis redii, unà etiā caput hastæ infixum ferens, cæde
ma-

ῥῆμα τὸ φάσκει. *Υ.* ἄπειρα ὦ Λεόντιχα μικρὰ ταῦτα, καὶ φοβερὰ πρὸς αὐτῶν διήγη, καὶ οὐκ ἂν ἔπαισι ἐπὶ αὐτοῦ βλάβειαι τις, ἔγωγε χαίροντα τὸ λυτῆρα, ἔχ' ὅπως συμπίοι, ἢ συγκαταμνησθῇ. ἔγωγε δὲ ἄπειραι. *Λε.* διπλάσιοι δαπλάσι τὸ μείδωμαι. *Υ.* οὐκ ἂν ὑπομείναιμι ἀνδροφόνου συγκρατοῦσθαι. *Λε.* μὴ δεδιθῇ ὦ Ὑμνί. ἐν Παφλαγῶσι ἐκείνη πίπτει. νυνὶ δ', εἰρήνην ἄγω. *Υ.* ἀλλ' ἐσθλῆς ἀνθρώπου εἰ, καὶ τὸ αἶμα κατετίγχε σύ δαπὶ τῇ κεφαλῇς τῷ βαρβάρῳ, ὡς ἴφρις ἐπὶ τῇ σελήσῃ. εἴτ' ἐγὼ τοῦτον ἄνδρα πρὸς βαλὼν, καὶ φιλήσω; καὶ ὦ Χάριτες ἡρώοι. ἔστι γὰρ ἄλλος ἀμείνων τῷ δήμῳ. *Λε.* καὶ μὲν εἰ με εἶδες ἐν τοῖς ὀπλοῖς, εὖ οἶδα ἡρώδης εἶναι. *Υ.* ἀκύνετα μένοι ὦ Λεόντιχα, ναυλῶ, καὶ φερίτω, καὶ πῶς οικίας μοι δοκῶ ὅραϊ, καὶ περ εἰδὼλα τῷ πεφοιδυμένῳ. καὶ μέλιστα τῷ ἀθλίῳ λοχαγῷ, εἰς δύο τῶν κεφαλῶν διηρημένον. πῶς οἶδ' ἐργῶν αὐτὸ, καὶ τὸ αἶμα εἰ θρασυμένῳ, καὶ κειμένῳ τὸν νεκρὸν; ἐκπνέει γὰρ μοι δοκῶ. ὦ δὲ ἀλεεργόνα καὶ ποταφοιδόμενοι εἶδον. *Λε.* ἄλλος ἀγχινοῦς ὦ Ὑμνί, καὶ μικρὸν ψυχρὸν εἰ; ἐγὼ δ' ὡς μὲν ἠδῆσιν αἰσι σὺ ἀκύνετα. *Υ.* ἀλλὰ τέρεται τοῖς διηγῆμασι τέτοις, εἴ πως Λημνιάδας, ἢ Λαοναῖδας εὐροῖς. ἐγὼ δ' ἀποτρέχω πρὸς τὴν μητίεσθαι, ὡς ἔπαισι ἡμέτερον. ἔπειτα δ' οὐκ ἔστι Γερμῆ. σὺ δ' ἔρρωστο χιλιάρχειν ἄρα, καὶ φονεῦ, ὅπως ἂν ἐξέλῃς. *Λε.* μένοι ὦ Ὑμνί, μένοι. ἀπειλήλου. *Χη.* σὺ γὰρ ὦ Λεόντιχα, ἀφελὴ παιδίσκην κατεφύλαξας ἐπισείας λόφους, καὶ ἀπιδάνας ὄρεσις διεξιών. ἐγὼ δ', ἰώρην δὲ

madens. *Hy.* Apage Leontiche, foeda hæc, & terribilia de te narras: neque verò te amplius, ne aspexerit quidem aliquis, ita cruore gaudentem, nedum bibas tecum, aut concumbat. Ego igitur hinc abeo. *Le.* Duplicem accipe mercedem. *Hy.* Non possum cum homicida concumbere. *Le.* Ne metuas, Hymni, nam illa apud Paphlagonas sunt gesta: nunc autem pacem ago. *Hy.* At es homo detestandus: & cruor ex illius barbari capite, quod inficium lanceæ portabas, in te distillabat. Ego-ne talem virum amplectar, & osculer? absit est Gratia: neque enim hic melior est carnifices. *Le.* At si me in armis vidisses, Hymni, sat scio amasses. *Hy.* Audiens solum hæc, Leontiche, nauseo, atque horreo, & umbras, manesque cætorum videre mihi videor: in primis manipularii illius præfecti miseri, cujus caput in duas partes dissectum. Quid putas igitur? si ipsum opus aspicerem, & cruorem manentem, & jacentium cadavera? emoritura certè mihi videor, ut quæ ne gallum quidem gallinaceum occidi viderim unquam. *Le.* Ita-ne mollis es Hymni, & pusillanimis? At ego te his audiendis delectari putabam. *Hy.* At huiusmodi narrationibus oblecta, si quas Lemniades, aut Danaides invenias. Ego verò hinc ad matrem curriculo abeo, dum adhuc dies est. Tu quoque Cramme, sequere: tu verò vale tribunorum optime, & quotquot hominum volueris, occisor. *Le.* Mane quæ-

so, Hymni, mane, abiit. *Ch.* Nempe Leontiche, puellam simplicem territasti, concutiendo cristas, & incredibilia quædam præclarè facta commemorando. Ego verò statim videbam ut expalle-

θὺς ὅπως χλωρὸν ἐχέει, ἔπ' οὐ
 τὰ κ' ἔ' λοχαγὸν ἐκείνα διηγυμί-
 νει, καὶ συνίπτεται τὸ πρόσωπον,
 καὶ ὑπὸ φρεσὶν. ἰππεὶ δ' ἀφ' ἑσέως
 πλὴν πεφαιλὼν ἔφης. *Λε.* ὦ μνη-
 στρονομίον, αὐτῇ φανέσθαι, ἀλ-
 λά εἰ σὺ με προσεπολέηκας ὦ
 Χηνίδα, τὸ μοι μὲν χροὶ ὑποβελών.
Χη. ὅτι ἴδ' γὰρ συνίπτεται δίδου-
 σιν, ὁρῶντα πλὴν αἰτίας τ' ἀλαζο-
 νίας; οὐ γὰρ πολλὸ φοβερὸν αὐτὸ
 ἐποίησας. ἔγω γάρ, ἀπίστευτος
 παρεδίδουμι Πάφλαγον τὴν
 πεφαιλὴν, τίς ἐκείνην αὐτὴν ἐπὶ
 τ' σαρῖστος, ὥστε σε κατ' ἄρρεν τὸ
 αἶμα; *Λε.* τὸτε μιαρὸν ὡς ἀλη-
 θὺς ὦ Χηνίδα, ἐπὶ πύρρα ἔλα, ὃ
 κακῶς συνίπτεσθαι. ἀπίθι δ' ἔν,
 καὶ πῆσιν αὐτὴν συγκρατῶ δὴ σ-
 σιν. *Χη.* λίγω δὲ ὡς ἐψύσω ἀ-
 παντα, γρηαῖον αὐτῇ δεξαί βελό-
 ρον; *Λε.* αἰχρὸν ὦ Χηνίδα.
Χη. καὶ μὲν ὅτι ἄλλως ἀφίκοιτο.
 ἔλα δὲ τῶν ἰππεων, ἢ μιστῶσαι ἀ-
 ελῶς εἶναι δεκῶν, ἢ κατ' αἰδέειν
 Ἰμνίδον, ἐψύσω δὲ μελοῶν. *Λε.*
 χαλεπὰ μὲν ἄμφω. αἰρῶμαι δ' ὅ-
 πως πλὴν Ἰμνίδα. ἀπίθι δ' ἔν, καὶ
 λίγω ὦ Χηνίδα, ἐψύσω μὲν, μὴ
 πῶτα δ'.

scebat, cum adhuc ea quæ in ma-
 nipularium illum præfectum gef-
 feras, narrares, & contrahebat
 vultum, & subhorrescebat, post-
 quam etiam dissecuisse te
 caput ipsius dicebas. *Le.* Pu-
 tabam me ipsi amabiliorem visum
 iri. Sed & tu me perdidisti Che-
 nida, qui me singularis certami-
 nis submonuisti. *Ch.* Annona de-
 cebat me quoque mentiri tecum
 quando causam arrogantis istius
 videbam? Sed tu longe terribilius
 illud fecisti. Esto enim, amputa-
 ris infœlicis istius Paphlagonis ca-
 put, cur idem etiam lanceæ affi-
 xisti, ita ut cruor in te destillaret?
Le. Hoc revera est fœdum, Che-
 nida. Nam cætera quidem non
 malè conficta fuerant. Abi igitur,
 & persuade illi ut mecum dor-
 miat. *Ch.* Dicam-ne te ista o-
 mnia mentitum esse, dum gene-
 rosus ipsi videri affectas? *Le.*
 Turpe hoc, Chenida. *Ch.* At
 non redibitalioqui. Proinde alte-
 rum ex his elige, ut vel odio ha-
 bearis dum præclarus bellator vi-
 deri vis, vel hæc te mentitum
 esse confitearis, & cum Hymni-
 de dormias. *Le.* Difficile sanè

utrumque est: sed tamen Hymniden habere malo. Abi itaque, ac
 dic illi, Chenida, mentitum quidem esse me, non tamen o-
 mnia.

ΔΩΡΙΩΝ, ΚΑΙ ΜΥΡ-
ΤΑΛΗ.DORIO, ET MYR-
TALÉ.

ΔΩΡΙΩΝ.

DORIO.

Nῦν με ἀποκλείεις ὦ Μυρ-
τάλη; νῦν, ὅτι πίνης
ἐξηόμην. Δὲ σὲ; ὅτι δὲ
σὺ τὰ ποσῶτα ἐκόμισον,
ἐρώμην, ἀνὴρ, διαπότης, πάντ'
νῦν ἐγὼ. ἐπὶ δ' ἐγὼ ᾗ αὐτῷ ἤδη
ἀπελθὼς, ἵσθ' ὅτι Βιθυνὸν ἔμπορον
εὐρηκας ἐραστὴν, ἀποκλείομαι μὲ ἐγὼ,
καὶ αὐτὸν τῷ θυρῶν ἐσηκα δακρύων.
ὁ δὲ, τῷ νυκτῶν φιλεῖται, καὶ μέν-
ῃ ἐνδὸν ἐστὶ, καὶ παυνοχέζεται, καὶ κυεῖν
φῆς ἀπ' αὐτῷ. Μυρ. ταῦτά με ἀ-
ποπύχῃ Δωρείαν ἐ μάστιγι, ὅπό-
τε λείγης ὡς πολλὰ ἰδύμεας, καὶ πί-
νης γεληκτοῦ δι' ἐμέ. λόγισται γὰρ
ἀπαντα ἐξ ἀρχῆς, ὅποσα μοι ἐκό-
μισας. Δω. νῦν ὦ Μυρτάλη. λο-
γισμένη. ὦ ὑποδήματα ἐν Σικυῶ-
νι τοῦ πρώτου δύο δραχμῶν. τίς δ'
δύο δραχμῆς. Μυρ. ἀλλ' ἐκοιμή-
θης νύκτωρ δύο. Δω. καὶ ὅποτε ἤ-
κον ἐν Συρίᾳ, ἀλάδαςρον μύρεα ἐν
φοινίκῃ. δύο ἐ τὸ τοῦ δραχμῶν νῦν
τῷ Ποσιδῶ. Μυρ. ἐγὼ δὲ σὺ ἐκ-
ωλοῖοι, τὸ μικρὸν ἐκίνο χιτῶνιον,
τὸ μέλει τῷ μηρῶν, ὡς ἔχεις ἐρέτ-
ων. Ἐπὶ δὲ τῷ πρῶτῳ ἐκλαδο-

Nunc me excludis Myr-
tale? nunc quando pro-
pter te inops evasi? At
quando tibi afferebam
tam multa, amasius,
vir, dominus, eram omnia. Sed
postquam ego planè jam sum ex-
haustus, & tu Bithynum illum
mercatozem invenisti, qui te a-
met: ego quidem excludor, &
ante fores sto lachrymans, ille verò
tota nocte basiat, & solus intus
est, & tecum pernoctat, & te ex
eo prægnantem esse dicis. Myr.
Ista me enecant Dorio, & maxi-
mè quum diciste multa mihi do-
disse, & ad inopiam propter me
reductum esse. Omnia igitur à
principio suppota, quæ mihi at-
tulisti. Dor. Rectè fanè Myrta-
le, supputemus. Primum calceos
Sicyonios, duabus drachmis em-
ptos. Pone duas drachmas. Myr.
At concubuisti noctes duas. Dor.
Et quando ex Syria veni, alaba-
strum unguenti Phœnicii, dua-
bus & hoc drachmis emptum, per
Neptunum. Myr. At ego tibi

cùm hinc navigares, parvam illam tuniculam dedi, ad femora
usque demissam, qua remigando utereris, quam Epiurus proreta, quan-

1 Σὺ δὲ Βιθυνὸν ἔμπορον] Horat. Thyra merce beatum. Menagius.

2 Ὑποδήματα ἐν Σικυῶνι] Γνωσκίτω ἡμεῖς ὑποδήματα, ut vult Hesych. De
his Cic. 1. de Orat. Vt si mihi calceos Sicyonios attulisses non uterer quamvis essent habi-
les & apti ad pedem quia non essent viriles. In Memmiano Cod. erat Σικυονικὰ ὑπο-
δήματα διατίθεντα τῷ δόξαν ἵσαν, ὡς ἐὰν ἰσχυρὰ ἴδῃς, ἀπὸ τῶν ἰσχυρῶν πολλο-
κλῶν ἀπὸ ταῦτα φιλοκαλῶν ἐπιδεδιγμένα, dicuntur hi calcei etiam ἰσχυρῶν.
Bourq. Hesychius: Σικυῶνια ὑποδήματα, γυναικῆς, καὶ φίλια. Cicero li-
bro 1. de Oratore: Vt si mihi calceos Sicyonios attulisses, non uterer, quamvis
essent habiles & apti ad pedem: sed non viriles. Menagius.

Μ m 5

1 Σα-

ῥόμῳ αὐτὸ παρ' ἡμῶν, ὁπότε ἐκεί-
 δ' αὖτε παρ' ἐμοῖ. Δω. ἀπέλαβον
 αὐτὴν γυναικάς ὁ Εὔπιυρ¹ πρὸς ἅλῳ
 ἐν Σάμῳ μὲν πολλὰς γὰρ ὡς θεοὶ τῇ
 μοῖχῃ. κορμύνα ἢ ἐκ Κύπρου, καὶ
 σπαίροντας πίνει, καὶ πέρνας πεί-
 σους, ὁπότε κατεπλάσσειαί μιν ἐν
 Βοσπόρῳ, ἐκόμενοι σοι. τί αἱ; καὶ
 ἄρτις ἐκτὸς ναυτικῆς, ἐν γυρράθῳ
 ξηρῆς, καὶ ἰχθῶν βίβῃ ἐκ Κα-
 ρίας, καὶ ὑπερὶ ἐκ Πατρῶν, συν-
 δόλια ἐπίχρυστα ὡς ἀχάριστε, καὶ
 τυχὸν ποτε μέμνημαι τὸ μέγαν ἐκ
 Γυθίου. Μυρ. πίνει ἴσως δραχμῶν
 ὡς Δωρίαν ταῦτα πάντα. Δω. ὡς
 Μυρῶν, ὅσα ταύτης ἄνηρ²
 ἐδωκάμην, μισθὸν ἐπιπλέων. νῦν γὰρ
 ἤδη τοῖχον ἄρχω³ διέξω, καὶ σὺ
 ἡμῶν ὑπεροχῆς; πρὸς ἡμῶν ὁπότε Ἀ-
 φροδίτῃς ἦν, ὅχι δραχμῶν ἔθικα
 ὥς πῦν ποδοῖν Ἀφροδίτης σὺ ἵν-
 κει δ' ἄνθρωπον; καὶ πάλιν τῇ μητρὶ
 αἷς ὑποδύματα δύο δραχμῆς. καὶ
 Λυδῇ ταύτῃ πολλάκις εἰς τὴν χί-
 ρον, νῦν μὲν, δύο. νῦν δ', τέσσαρας
 ὀβολούς. ταῦτα πάντα συνιδέιντε,
 ὥστα ναύτα ἀνδρὸς ἦν. Μυρ. τὰ
 κορμύνα, καὶ οἱ σπαίροντες ὡς Δω-
 ρίαν; Δω. ναί. ὅτι γὰρ εἶχον πλείων
 κομίζων. ὅτι γὰρ ἀνέρετοι, εἰς γὰρ πλε-
 τῶν ἐπύχαιοι. τῇ μητρὶ δ' ὅτι
 κεφαλίδι μίαν σκοροδὶν ἐκμίσα
 πῶποτε. ἡδύως δ' ἂν ἔμαθον ἀπά-
 νειμ ἡμῶν ὑπεροχῆς. Sic antea, ὑπερόπτα γὰρ αἰδομένοι γίνοντο. Sic apud Pe-
 tionium: Postquam amari se sensit, supercilium altius tulit. Bourd.

quando mecum dormierat, per
 oblivionem hic intus reliquerat.
 Dor. Verum cognitam illam in
 Samo, nuper à me rursus abstu-
 lit Epiurus, non sine magna, ὁ
 Dii, pugna. Cepas autem ex Cy-
 pro, & iaperdas quinque, & per-
 cas quatuor, tibi attuli, quum ex
 Bosporo navigavimus. Quid er-
 go? etiam panes octo nauticos, in
 canistro siccis, & caricarum do-
 liolum ex Caria: & postea ex Pa-
 taris inaurata sandalia, ὁ ingrata.
 Magnum etiam caseum aliquando
 memini afferre me tibi ex Gythio.
 Myr. Quinque fortassis drachma-
 rum, Dorio, omnia hæc. Dor.
 O Myrtale, quantum equidem
 potui, homo nauta, mercede na-
 vigans. Nunc enim jam lateri dex-
 tro sum præfectus, & tu nos con-
 temnis? Nuper autem quando A-
 phrodisia celebrabantur, nonne
 drachmam argenteam tui causa
 posui ante pedes Veneris? & rur-
 sum matri duas drachmas ad cal-
 ceos dedi: & huic Lydæ in ma-
 num sæpe nunc duos, nunc qua-
 tuor obolos. Hæc omnia in unum
 computata, viri nautæ sunt facul-
 tates. Myr. Cepæ illæ, & iaper-
 dæ, Dorio? Dor. Ita certè, non
 enim plura afferre potui. Non e-
 nim Libenter autem scirem, quænam

à Bi-

1 Σαπίροντας] Quid iaperdæ, notum ex Interprete Aristophanis Polluce, Suid.
 Hesych. & Interpretib. Persii. In Cod. Memmiano iaperdæ sunt αἰδύα ταπεινὰ
 ῥαφία διειρημένα καλὰ μὲν, ἢ ἢ α ταπεινὰ ταπεινὰ ῥαφία. Bourd.

2 Καὶ πέρνας] In cod. Memmii Cod. πέρνας εἶδ' ἰχθύος ταπεινὰ ῥαφία.
 Idem.

3 Βίβον] Hesychius: Βίβον. γὰρ μιν, ὅτι ἔχον. Menagius.

4 Καὶ τυχὸν ποτε μέμνημαι τὸ μέγαν ἐκ Γυθίου] Vide nos ad Laërtii Epicurum.
 Idem. Luc. Holstenius in notis ad Stephan. de urbibus in voce κύβητος emendat
 hunc Luciani locum, docetque hoc & mox in sequentibus binis locis legendum
 esse κύβητος. Alm.

5 Ημῶν ὑπεροχῆς] Sic antea, ὑπερόπτα γὰρ αἰδομένοι γίνοντο. Sic apud Pe-
 tionium: Postquam amari se sensit, supercilium altius tulit. Bourd.

σε δὲ εἴ τι Βιθυνῶν τὰ εἴματα. *Myr.* τὴν πρῶτην ὄρες τὸ χρυσαῖον; οὐκ εἶναι ἐκείνη, καὶ τὸ ὄρμον τὸ παχύτερον. *Δω.* ἐκείνη; ἥδεν γὰρ σε πάλαι ἔχουσαν. *Myr.* ἀλλ' οὐ ἥδεις, πολὺ λεπτότερον ἔν, καὶ σμαράγδους ὅσα ἔχῃ, καὶ ἑλλόδια ταυῆς, καὶ δάπνδα, καὶ πεσώνη, δύο μνᾶς. καὶ τὸ εὐνοίκιον κατέβαλεν ὑπὲρ ἡμῶν, ἡ σπείδαλα ἡ Παταρικῆ, καὶ τυχρὴν Γυθιακὴν, καὶ φληνάφης. *Δω.* ἀλλὰ ἐκεῖνο ἢ λίγεις, οἷον ὅτι συγκυβώδεις αὐτῇ; ἔρημει ὑπὲρ τὰ πετιτήκητα πάπυς, ἀναφαλαιοῦς, καὶ τὴν χροῖαν, οἷον κέρατα. ἔδεν τὰς ὀδόντας αὐτῇ ὄρες; αἱ μὲν γὰρ χάριτες αὐτῇ Διοσκόρου, πολλὰ. καὶ μάλιστα ὁ πόσις ἀδὴν, καὶ αἰσθητὴς εἶναι θέλη, ὅτι αὐτολυρί-ζον φασιν, ἀλλὰ ὄναι αὐτῇ, ἀξία γε εἶσθαι. καὶ ἡρώϊον ὑμῶν παίδων ὅμοιον τῷ πατρὶ. ἐγὼ δ' ἐπεὶ αὐτὸς ὤρῃσω Δελφίδα, ἡ Κυμβάλιον πνεῦμα καὶ ἐμὲ, ἡ τὴν χεῖρτα ὑμῶν τὴν αὐλητρίδα, ἡ πάντως πνέ. δάπνδα δ' ἐγὼ, καὶ ὄρμους, καὶ διμυαῖα μι-δωμάτια, ἢ πάντες ἔχουσιν. *Myr.* ὦ μακαρία ἐκείνη, ἡ πῶς ἐραστὴν σε ὦ Δωρεῖαν ἔξῃ. πρόμυνα γὰρ αὐτῇ οἷσις ἐκ Κύπρου, καὶ τυχρὴν, ὅταν ἐκ Γυθίου κατὰ πλῆθος.

habebit, Dorio. Siquidem illi ex Cypro cepas afferes, & caseum quum ex Gythio navigabis.

à Bithyno illo dona acceperis. *Myr.* Primum tunicam hanc vides? eam ille emit, & hoc monile crassius. *Dor.* Ille-ne? nam ego te jam habere noram. *Myr.* At quod tu noras, multò tenuius erat, nec smaragdos habebat. Deinde & has inaures, & tapetem: & nuper duas minas. Pensionem quoque domus pro nobis exolvit, non sandalia Patarica, & caseum Gythiacum, & id genus nugas. *Dor.* At non dicis quali cum viro concumbas? uxorem duxit supra annos omnino quinquaginta natus, calvus, & colore similibus carabo. Neque etiam dentes illius vides? Nam gratiæ quidem ὁ Dioscuri, multæ. Et præcipuè quoties cantat, & delicatus esse vult, asinus ad lyram, ut dici solet. Sed tu digna utique, eo frui: ac puer vobis nascatur patri similis. Ego verò & ipse inveniam Delphidem, aut Cymbalium aliquam meæ conditionis: aut vicinam vestram tibicinam, aut omnino aliquam. Tapetas autem, & monilia, & duarum minarum mercedem, non omnes habemus. *Myr.* O beatam illam, quæ te amatorem

1 Τὸ εὐνοίκιον] Sic in Cronosol. Plutar. Theophrast. Dico cætera ad Pausan. Bonrd.

2 Παταρικῆ, καὶ τυχρὴν Γυθιακὴν] Leg. Παταρικῆ ἐ τυχρὴν Γυθιακὴν. *Gythiaca* cum. Alm.

3 Γυθίη] Leg. Γυθίην *Gythio*. Idem.

ΚΟΧΛΙΣ, ΚΑΙ
ΠΑΡΘΕΝΙΣ.

COCHLIS, ET
PARTHENIS.

ΚΟΧΛΙΣ.

COCHLIS.

Τὶ δακρύεις ὦ Παρθενί, ἢ πό-
θεν κραταῖρας τῆς αὐλῆς
φίσεις; Παρ. ὁ στρατιώτης
ὁ Αἰτωλὸς ὁ μέγας, ὁ Κρο-
κάλης ἐρῶν, ἐρράπισέ με, αὐλήσα-
σας ὄρων ὡδὴ τῇ Κροκάλῃ, ὡς
ἔάντεράς αὐτῇ Γόργα μεμιδα-
ρῶμαι. καὶ τὰς περὶ αὐλῆς με συνί-
τειψε, καὶ τὴν περὶ αὐτῆς με ἔξυ-
διπνῆντων ἀνέτριψε, καὶ τὴν κρατῆ-
ρα ἐξέχρει ἐπισπασάσας. καὶ τὴν
ἀγρεῖον ἐκέντησεν τὴν Γόργον, διότι
ἐν συμποσίᾳ καὶ ἀσπασίας τῇ τραχύν,
ἐπαινοὶ παρῆντες αὐτῇ περὶ ὁ στρα-
τιώτης, Δεινόμαχος οἷμα κολαίεται,
καὶ ὁ συστράτης αὐτῆς. ὥστε οὐκ οἶ-
δα εἰ βιάσεται ὁ ἄνθρωπος ὦ Κοχλί.
οἷμάς τε γὰρ ἐρῶν πολὺν διότι τῇ
ἐρῶν, καὶ τὸ πρῶτον οἷον ἐξώδηκεν
αὐτῇ, καὶ περὶ αὐτῆς ἐστίν. Κο. ἐμὴ
τὴν ὁ ἄνθρωπος, ἢ μέθῃ τις ὡς, καὶ
παρρησία τὸ πρῶτον; Παρ. Ζηλο-
τυπία τις ὦ Κοχλί, καὶ ἔρως ἐκ-
πῶ. ἢ Κροκάλῃ ἢ οἷμα δύο πε-
λασθῆ αἰτήσασα, εἰ βλάσται μέν
ἔχει αὐτῇ, ἐπὶ μὴ εἶδεν ὁ Δει-
νόμαχος, ἐκείνοι μὲν, ἀπὸ κλειστοῦ
ἤκοντα, ὡς παρῆντας με αὐτῇ τις
θύρας, ὡς ἐλίσσεται. τὴν Γόργον ἢ Οἰ-
νοῖα πινὰ μαρτυρῶν ἐν πρῶτον ἐκ
ἐρῶν, καὶ ἔρως ἀνθρώπων ὡς
σεμνὴ, ἐπὶ μετ' αὐτῆς, καὶ μετ' αὐ-

Quid ploras Partheni?
aut unde fractas hasce
tibias affers? *Par.* Mi-
les Ætolus ille magnus,
qui Crocalen amat, a-
lapas impegit mihi? cum me apud
Crocalen tibia canentem invenis-
set, à rivali suo Gorgo conductam
& meas hasce tibias fregit, ac
mensam inter coenandum everit,
& craterem irrumpens effudit. Et
agrestem quidem illum Gorgum,
ex symposio capillis abstractum
verberarunt circumstantes, cum
ipse miles (Dinomacho, opinor,
nomen illi est) tura ipsius commi-
lito. Itaque nescio an victurus sit
homo, Cochli. Nam & cruor
multus è naribus manavit: & tota
facies ejus intumuit, lividaque est.
Co. An insaniit homo, an hæc te-
mulentia fuit, & ex ebrietate in-
solentia? *Par.* Zelotypia fuit,
Cochli, & amor enormis. Cro-
cale autem petitis, opinor, duo-
bus talentis, si solus ipsam habere
vellet, quia nihil dabat Dinoma-
chus: ipsum quidem venientem
exclusit, illis utique illi janua,
ut ferebatur: Gorgum autem Oe-
noensem, agricolam quendam
prædivitem, jamdiu amantem,
facilem probumque hominem ad-
mittens, potabat cum eo, me quoque assumpta, ut tibia cane-
rem

τὸ Κοχλί De his metetricum nominibus, & quam aliquando rectè personis
convenient, dictum alibi à me: lege interim doctissimum Interpretem Aristeneti.
nam Aristenetus Epistoliarum suarum nomina mutuatus est à Luciano, quod Al-
ciphro, aliique plurimi amatorii scriptores fecere. *Board,*

ρίλαβεν αὐλήσαντων παρ' αὐτοῖς. ἡ-
δη δ' αὖθις ἔπειτα πότε, ἐγὼ μὲν
ὑπεκρέκειν τῇ Λυδίων. ὁ γαρὲν δ' ἔ-
ῃδ' ἀνίστατο ἐρησόμενος. ἡ Κροκάλῃ
ῃ, ἐκρηγνέ. καὶ πάντα τὴν ἡδίστα. ἐν τοσού-
τω δ', κτύπητο ἡ κτύπη. καὶ βδὴ, ἔη αὐ-
λιος ἤρπασε. ἔμ' μικρὸν ἐπισίπουν
ὅσων ἐκτὼ νεανίσκοι, μέγα κερπεροί.
καὶ ὁ Μεγαρόεις ἐπ' αὐτοῖς. ὁ δ' ἔνθ' ἔν-
νεπέτρεπε πάντα. καὶ ὁ Γόργος ὤ-
περ ἰφίλω, ἐπαίει, καὶ ἐπαπῖτο
χαρμὴ καί μιν. ἡ Κροκάλῃ δ', ἐκ
οἰδ' ὅπως ἔφη, ὑπεκφυγόντα πε-
ρὶ τὴν γέντιον Θεσπιάδα. ἐμὲ δ'
ραπίδας ὁ Δεινόμαχος, ἐκφθέρει
φθοῖ, καπαρζῶς μοι τὴν αὐλὴν
αὖθις. καὶ νῦν δ' ἀποτρέχει φρε-
σιν τὰ τὰ τὴν διασώτη. ἀπέρχ-
ται δ' ὁ γαρὲν ἐφ' ὁρμῆς πινυ-
σίως τῇ ἀσκήσῃ, οἱ δ' ἀσκήσας
πῆς ἀσκήσας τῇ Μεγαρίᾳ. Κο.
ταῦτ' ἐστὶν ἀπολαύσας τῇ σπληνικῇ
τέττον ἱρώτην, πηλῆρας, καὶ δικας.
ταῖς δ' ἀλλὰ, ἡ γαρὲν ἐστὶν, καὶ γι-
λίσταρ λίγρησι, τὴν π' ὁ δ' ἔφη
αὖθις ἐστὶν φασί, τὴν συνάγειν, ἔσ-
ται ἀπολαύσας τῇ μισοφορᾷ, καὶ ποιή-
σω πάντα ἐπιτελέσειν ἐπ' ἡν, ἀλλ' ὅ-
ντις ὅστις. ἐγὼ δ' ἔνθ' ὅσων, μὴ αὖθις
σιμῶν αὐτὴν τοπαρχίαν. ὁ λυδ-
πῆς ἐμὲ γήμιον, ἡ αὐτοῦ, ἡ γαρ-
ρὸς ἐστὶν πῆς, καλακῶς ἐστὶν μι-
κρῶ, καὶ καμίζον ποδῶ. οἱ δ' τὴν
λοφὸν ἐπιστήσας ἔτοι, καὶ γαρὲν
διγυμῶμοι, ψόφοι δ' Παρθένι.

mitto. Obveniat mihi piscator aliquis, vel nauta, vel agricola
paris conditionis, qui parum adulari norit, multaue afferat. At
hi qui cristas quatiunt, & praelia commemorant, nihil sunt aliud,
Partheni, quam inanes strepitus.

1 Τ' ὑπεκρέκειν τῇ Λυδίων] De tonis dictum antea, dixit autem ὑπεκρέκειν,
αὐτὴ τὰς χεῖρας διεψάλλεσθαι, ἀναβλαμμένη τῇ Λυδίων ἀρμονίᾳ, ἢ πῆς ἡδίστη τῇ
ἄλκῃ ἐπὶ τῷ ποσοφορῶν. κρέκω metaphora ducta à lanificio, ut apud Sap-
phon. γλυκεῖα μέγρε ἰδιώματα κρέκται τ' ἰσθ'. Bourd.

2 Τὴν συνάγειν] Quid sit συνάγειν. cod. ore interpretantur Grammatici, sc.
est εἰσφέρειν ἢ τοῖς σπληνῶνταις διέττειν. ἀσκήσας τῇ συνάγειν, Gallis, Je vous
rayonne à la mort. Idem.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΕΡΕΓΡΙ- | DE MORTE PE-
 ΝΟΥ ΤΕΛΕΥΤΗΣ. | REGRINI.

ARGUMENTVM.

Infectatur hic Lucianus arrogantiam & insanam gloria cupiditatem, præcipue Philosophorum, ut cujus gratia plerique omnia audeant. Atque ejus rei exemplum, Peregrini hujus mortem describit, qui ut famam aliquam sui relinqueret, in Olympiis constructo rogo, seipsum in ignem ultro conjecerit, atque ita extinxerit. Quamquam autem potissimum ea commemorat, qua circa mortem illius acta sunt, id quod etiam inscriptio actitulus pollicentur, interim tamen & vitam ejusdem, & facinora persequitur, à quibus progressus ille, ad hoc genus studiorum postremo sese contulerit, & hoc sub aliena persona, à qua ipsum etiam modum & causam mortis, in qua præcipue nitebantur sectatores illius, refelli ac refutari facit. Nimirum ut eam invidiam à seipso removeret. Apparet enim illis tum temporibus Peregrini nomen, non ita vile apud multos fuisse, præsertim imperitiores, quibus facti hujusce novitas admirationem incusserat. Quemadmodum & ex A. Gellio animadvertere licet, qui ipse quoque honorificam illius mentionem facit libro 12. cap. 11. Caterum fuit hic Peregrinus, philosophus quispiam ex severioribus illis Stoica disciplina professoribus (Lucianus Cynicum videri vult) patria Parianus,

1 De hoc impostore multi Christiani & profani scripserunt. Bourd. Athenagoras Apologia pro Christianis. A. Gellius c. xi. lib. xi. Ammian. Marcellinus lib. xxix. Marcell. Peregrinus, cognomento Proteus, cujus insignem *λυσος* tam facete exagitat Lucianus, Philosophus Cynicus fuit (si tamen hujusmodi palliata mendicabula tanto nomine debent cohonestari) imperante M. Antonino delitit vivere. De quo viro diversa prius fuerit veterum judicia; nam *laudatur* ab his, *culpatur* ab illis. Hujus meminerunt Agellius, Athenagoras, Tertullianus, & Ammianus Marcellinus. At Lucianus noster, vir, siquis alius, in deprehendis hominum moribus sagax, illum graphice depinxit, quippe quem penitissime noverat. Navem enim cum eo, ex Troade solvens, conscenderat, ibique *παρὰ τὸν Περὲγρον* masculas nuptias subodoratus est; illum mortis formidine expallescens vidit; illum oborta noctu tempestate muliebriter exclamantem audiit. Qui Stoicum faciunt, unde id conjecerint, non possum explicari. Quid enim? Quia tunc in aula multum dignationis habebant Stoici (id quippe constat) non ausus fuerit Lucianus Stoicum appellare, qui esset tamen? Quali non alibi passim totam illam familiam acri aceto perfuderit. Itaque merè nux; neque id vero dixeris ubi à te libellus hic perlectus fuerit. Ceterum non hic tantum Peregrini meminit Lucianus, sed & in libello *ὑπὲρ ἀπαισίου*, ubi simpliciter Proteum Cynicum vocat. Meminit quoque illius in vita Demonactis, ubi hæc leguntur. *Περὲγρον ἦ Περὲγρος ἐπὶ τῷ δὲ αὐτῷ, &c.* Vbi interpretes, Peregrino autem Protei *ἵθι* ipsum obijungente; sed ibi, ut sexcentis aliis locis lapsus est. Peregrinus enim & Proteus, idem. Itaque fuerat aliter vertendum. Tan. Faber.

εἰς ἡμῶν ἐαυτὸν εἰς τὰς ἑκα-
 τήρας. ὁ δὲ ἡγεμόνας εἶπε, τὴν
 πολυαγροπότην τὴν Ἑλληνικὴν
 πικρὴν πρὸς τὰς, πυρρὰν ὀμι-
 λῆσιν ἡσας, ἐπεκλήθη ἐπὶ τοῖς
 καὶ μὲν τῶν, καὶ λόγους πᾶς ὑ-
 πὲρ τούτων εἶπεν ὡς τὰς Ἑλλήνας,
 ὁ δὲ πολλὰν ἡμερῶν τὴν πολέμου-
 τιν. πολλὰ πίνων δὲ καὶ μὲν ὄρε-
 σι γελῶντα ἐπὶ τῇ κορυφῇ τῆς ἡμε-
 ρῆς. μάλλον δὲ καὶ ἀκῶν βοῶντι,
 οἷός τε εἰς τὴν βοῶν. ὁ δὲ ἀεὶ τῆς
 ὁ δὲ δὲ τῆς ἀκῶν. ὁ δὲ ἀκῶν, ὁ δὲ
 γενεὴν εἰς τὴν αὐτὴν. σὺ μὲν ἐν
 πόρῳ πίνων, καὶ μὲν ἀνταλ-
 σερων. ἐγὼ δὲ, τὴν τὴν αὐτὴν,
 καὶ ἐπὶ τοῖς περὶ οὐ πολλὰ πλῆθος
 τῆς ἀκῶν εἶπον αὐτῇ. εἶπον μὲν,
 ἀχθόμενοι, ὅσοι ἐπὶ τῇ κορυφῇ τῆς ἡμε-
 ρῆς. ἦσαν δὲ πᾶς, ὁ δὲ αὐτῇ ἐγὼν ἐκ
 αὐτῆς. ἀλλ' ὁ δὲ, ὁ δὲ τῆς Κυνικῶν ἐγὼ
 διεσπάρη, ὡς περὶ ὁ Ἀχαιοὶν ὡς
 τῆς Κυνῶν, καὶ ὁ ἀντιπρὸς αὐτῆς ὁ Πεν-
 θεὸς ὡς τῆς Μαιναδῶν. καὶ δὲ πᾶς
 τῆς περὶ τῆς ἀκῶν, τῆς ἀκῶν
 ἦν. τῆς μὲν ποιεῖν οἷός τε ὡς ἦν,
 καὶ ἡλικίᾳ ἐπὶ τῇ παρ' ὅλον τὴν
 βίον, ὡς περὶ τῆς Σοφοκλῆα, καὶ τῆς Αἰ-
 σχύλου. ἐγὼ δὲ ἐπεὶ τὰ ἅπαντα εἰς τὴν
 ἡλὶν ἀφικόμενος. + ἀλλ' ὁ δὲ γυμνασίᾳ

conatus est clam in crateres Ætnæ
 præcipitem se dare. At generosius
 iste, observato Græcorum con-
 ventu frequentissimo, contructa
 quàm maxima pyra, tot testibus
 conficiis intuluit, postquam ora-
 nes super hac re habuisset ad Græ-
 cos, non multis ante hoc ausum
 diebus. Videor igitur mihi vide-
 re te multum deridentem senis
 hujus arrogantiam: aut potius
 audio exclamantem, qualia par
 est te exclamare, O insipientiam!
 ô ærumnosam gloriam! aliaque
 quæ de illis dicere consuevimus.
 Quæ quidem tu procul, & longè
 tutius: ego verò prope ignem
 ipsum, quinetiam prius in magna
 auditorum multitudine dixi: non-
 nullis quidem graviter ferentibus,
 qui senis illius dementiae admi-
 rabantur. Sed erant etiam aliqui
 qui deridebant ipsum. At ego
 propemodum à Cynicis discer-
 ptus sum, velut Ætæon à canis-
 bus, & consobrinus ejus Pentheus
 à Bacchis. Atque omnis hujus rei
 apparatus, erat hujusmodi. Nosti
 qualis poeta fuerit, quàm mul-
 tas tragædias per totam vitam e-
 diderit, Sophocle, & Æschilo
 ille-

Ætnæ, & crepidarum altera? γυμνασίᾳ λέγων. De Pythagora quot præstigias ubi-
 que legas? de Aristotele autem & Euripo Βασιλῆα, quid? Ea certe refellere ne-
 mo quinquam possit, nisi & otio suo abutatur, & τὸ ἐν παιδείᾳ ὄφελος διεσπαρ-
 ταν. Faber.

1 Κρατήρας] Ita vocabant Ætnæ montis ἀναρχάς. Idem.

2 Κορυφῇ] Malim verti *dementia* & *soliditatem*, quàm *arrogantiam*. Ita ἐν
 περικεῖται dixit: κινεδοξία ἐστὶν ἐν πολλῇ κινεζῇ. Et in Pseudomanti: ἰδιώτης ἐ
 κορυφῇ μετὰ τὴν εἶσα. Idem.

3 Τῇ κορυφῇ τῆς διασπορῇ] Corrig. ἀρχαίᾳ. Metaphora enim perpetua à
 theatris, & artificibus scenicis, ducta utitur; quippe subjungit, τὴν καὶ περικεῖται
 οἶδα, & mox, ἐπὶ τῇ παρ' ὅλον τὴν βίον Σοφοκλῆα, & interior paulo, καὶ γὰρ πᾶς περὶ
 τὴν περικεῖται ὡς, ἡ μισομελῆα, & sub finem libelli, αὐτῇ ἐγὼ γὰρ ὡς, ὁ
 καὶ Κρίνι, ὁ κατὰ τὴν πρὸ ἀρχαίᾳ. Itaque adco non est quod quis de emen-
 datione nostra possit dubitare. Idem.

4 Διὰ τὴν γυμνασίαν αὐτῶν] Διὰ τὴν γυμνασίαν αὐτῶν. αὐτῶν pro ἐκτῇ; Sic infe-
 rius.

ἀνθρώπων, ἐπὶ ἕκαστον ἄμφοι Κυρικῶ πινού-
μεθα, καὶ τρυφάμεθα τῇ φωνῇ τὰ
συνήθη ταῦτα, καὶ ἐκ τερπύδων τῶν
δρετῶν ἐπιθυμούμεθα, καὶ ἅπανσι ἀ-
παξ ἀπλῶς λοιδόρουμεθα. εἴπε κα-
τέλθεις αὐτῇ ἡ βοῇ εἰς τὴν Πρωτείαν.
καὶ ὡς ἂν οἷός τις ᾖ, περὶ τοῦτο σοὶ
αὐτὰ ἐκείνα ἀποκηρυξέω, ὡς ἐλέ-
γας. ² σὺ δὲ γνώσεις δηλαδὴ, πολ-
λάκις αὐτοῖς ᾤψασθαι βοῶσι. Πρω-
τεῖα γάρ τις εἶπε κειρόμενον πολὺ
λέγειν ᾧ γῆ, καὶ ἤλιε, καὶ ποτα-
μοί, καὶ θαλάττια, καὶ ¹ πατερεῖς Ἡ-
ρακλῆς, Πρωτεῖα, τὸν Συναίαν δε-
γνέτω, τὴν πατερίδα ἀνέτω ² πεν-
τακισχίλια τάλαρα, τὰ ἀπὸ τῶν
ῥωμαίων πόλεως ἐκβλήθηεν, τὰ ἧλιος
eorum remisit, qui ex vrbe Roma

illectus, Cynicum quendam simul inaudivi, magna & aspera voce consueta hæc, ac virtutem ex trivio inclamantem, omnesque nullo discrimine convitiis incessentem. Tandem in Proteum desit ejus vociferatio. Atque ego illa pro virili: prout dicebantur, tibi commemorare conabor. Tu verò hæc planè ita se habere cognosces, quippe qui sæpe vociferantibus illis adstitisti. Proteum, inquit, auder quispiam ambiciosum appellare, ô terra, ô sol, ô fluvii, & mare, & patriæ Hercules? Proteum qui in Syria victus est, qui patriæ quinque millia talenta ejectus est, qui solus est insignior.

rius, ἀπὸ τῆς ἐξουσίας ἀλλοτρίας. Marci. *Illorum gymnasio illeclius*, ait inter-
polator veteris interpretis, doctus, Iupiter, ἡ δὲ γυμνασία. Sed fallitur κενὸν
ἔστι. Non vidit Lucianum, dum Olympiam venit, per *Eleorum gymnasium transisse*.
Pausanias in Eliacis inter ea quae *ἔστι μνημον*, putat, huius gymnasii, quod ipse ve-
ro *gymnasium* vocari ait, mentionem facit, additque, καὶ οὕτως τὸν ἀλλοτρίαν οὐκ
ἐς Ὀλυμπίαν ἀφικεῖται διὰ, ἐν ταύτῃ οὐσίῃ τὸ γυμνασίου ἔστι καὶ ἔστι. Tan. Faber.

I Εἰς τρεῖς δὲ ἀρετὴν | Emenda, ἥ ἐν τρεῖς δὲ ἀρετὴν, longe enim aliud est,
 ὅτι οὐδ' αὖτ' ἐν ἀρετὴν ἐν τρεῖς, & τ' ἐν τρεῖς δὲ ἀρετὴν ὅτι οὐδ' αὖτ'. Prius illud nihil ad
 hunc locum facit. Vocat autem Lucianus τ' ἐν τρεῖς δὲ ἀρετὴν, quia nil nisi de vir-
 tute loquebatur istæ ἐκτεφροῦντα πύρις. Inde est quod in Timone Jupiter per-
 quàm facillime dicit, ὅτι ἡ ὁπλὴν παύλων χαρὴ τὰ αὐτὰ χαρῆσθαι, ὡς ὁπλὴν ἔχοντα
 πῶς αὐτῶν (φιλοσφῶν) ΑΡΕΤΗΝ ΤΙΝΑ, καὶ αὐτοῦματα, καὶ λήρος μεγάλης
 φωνῇ ξυμμερῶντων. Quo loco vscula hæc ΤΙΝΑ innuit tritum quid & tralatitium.
 Ita & in Gallo Micvillus de Philosopho nescio quo loquens ait: καὶ ΑΡΕΤΗΝ
 ΤΙΝΑ πῶς με διεξίωσεν ὁ δίδασκων, &c. Nisi quod non lubet ἐν δ' ὅσων σοφί-
 δας, locum illi nihilimum Plauti, qui à nemine hactenus intellectus est, pollem
 emendare:

—conferunt sermones inter sese drapeta,

Obstant, obstant, incedunt cum sua sententia;

Verùm id alibi à me praeſtitum eſt. Quippe legendum demonſtravi,

— Conferant sermones inter sese de aere. Idem.

2. *Σὺ δ' ὅτι προσηύχης*. Interpres, Tu vero hac placuit se habere cognoscēs. Atqui non ita est, sed uti dicam. Merito Lucianus ne tibi à quoquam oratio Cynici adscribatur, id quod ne fiat, ait, *ὅς ἐστιν ἄγε τοι*, additque, *Quam orationem facile agnosces, qui huiusmodi canes saepe latrantes audieris*. Quae sententia longe alia est. *Idem*.

Idem.

4 Πατρὸς Ἡ' ἑκάλεσε } Videlicet Herculem quasi πατριάρχην, seu familiæ suæ
principem haberi volebant Cynici, seque veluti Ἡ' ἑκαλήσκοντες πινέει jactitabant.
Idem.

5 Περὶ ταῖς ἀλλοῖς ταῖς ἀλλοῖς] Εἰς περὶ ταῖς ἀλλοῖς Theagenes. Peregrini enim facultates, ut et τὸ μὲν ταῦτα constat, xv. talenta non exsuperabant. *Idem.*

Tom. 14.

Na

1. Недо-

ἐπισημῶς πρην, τ' ἀπαιτιώσατο εὐ-
 τὴ τῷ Ὀλυμπίῳ δυνάμει. ἀλλ' ὅπ-
 ρα πυρὸς ἐξέλεγε, & βίη διέγωνκεν
 ἐαυτὸν, εἰς κεινοδοξίαν πρὸς τὸ ἀνα-
 φέρεσθαι. ἢ γὰρ Ἡρακλῆς ἕως; ἢ
 γὰρ Ἀσκληπίος, ἢ Διόνυσος κει-
 νομὴ; ἢ γὰρ τὰ πλούτεια Ἐμ-
 πεδοκλῆς εἰς τὴν κρητῆρας; ὡς ὅ-
 ταῦτα εἰπὼν ὁ Θεαγένης, τὰ πρὸς γὰρ
 ὁ κεκραγὼς ἐκείνου ἐκάλειτο, ἡρσ-
 μῃ πρὸς τὴν παρὶστώτων, πῶς βέλειται
 τὸ αὐτὸ πυρὸς, ἢ πῶς Ἡρακλῆς,
 καὶ Ἐμπεδοκλῆς, αὐτὸς τὸ Πρωτεῖα.
 ὁ δὲ, ὅτε εἰς μακρὰν ἰφηνουσὶ ἐαυ-
 τὸν ὁ Πρωτεὺς Ὀλυμπίας. πῶς
 ἴσθαι, ἢ πῶς ἐνέκα; εἴτα ὁ μὲν
 ἐπετραῖον λέγει. εἴτα ὁ Κωϊκὸς.
 ὡς ἀμύχανον ὡς ἄλλῃ ἀκρίβει. τί-
 πρὸς ἔν τὰ λοιπὰ, ἰπαντλήνῃ
 αὐτῷ, ἐπαυμασπῆς πρὸς ὑπερβολὰς
 διέξοιόν τ' ἔστι Πρωτεῖας. τὸ γὰρ
 Σινωπία, ἢ τὸ διδάσκαλον αὐτῷ Ἀν-
 τιθέῃ, ὁ δὲ ἀφ' ὧν ἀκρίβει αὐτῷ,
 ἀλλ' ὁ δὲ τὸ Σωκράτη αὐτὸν. ἐκάλει
 ὅς τ' Δία ἐπὶ τῷ ἀμιλλῶ. εἴτα

qui cum ipso Olympio certare
 possit. Sed quia per ignem è vita
 educere se decrevit, quidam hoc
 ad vanam gloriam referunt. 'Non-
 ne sic fecit Hercules? nonne Æscu-
 lapius? & Bacchus fulmine pe-
 riit? nonne & postremum Empe-
 docles in crateres se præcipitem
 dedit? Hæc cum dixisset Theage-
 nes (nam sic vocabatur ille qui cla-
 maverat) quendam ex adstantibus
 interrogavi, quid hoc de igne,
 aut quid Hercules, vel Empedo-
 cles ad Proteum attineret. Tum
 ille, brevi, inquit, in Olympia,
 seipsum cremabit Proteus. Quo-
 modo, inquam, & quorsum?
 Deinde cum rem mihi exponere
 conaretur, ita clamabat Cynicus,
 ut alium audire non possem. Ve-
 rum exaudiebam reliqua, quum
 verba funderet, ac mirificis lau-
 dibus Proteum extolleret. Ete-
 nim Sinopensem illum, aut præ-
 ceptorem ejus Antisthenem, ne
 conferre quidem cum illo digna-
 batur, sed neque ipsum Socratem. lovem autem provocabat ad certa-
 men,

1 Nonne] Igne mori multi gloriosum putarunt, inter quos etiam fuit Colanus, qui se ultro incendio obtulit, cum jam mori decrevisset. Nicolaus Damascenus & Philosophus & historicus scribit à se visum Zarmanochegam Indum qui satis fortunatus Athenis se cremavit, quod abunde vixisset, in cuius tumulto ita inscri-
 ptum fuit: Σαρμανοχέγας Ἰνδὸς ἀπὸ βαρβάρων καὶ πατέρων Ἰνδῶν, αὐτὸν ἀπὸ θανάτου κείτα. Cogn.

2 Διόνυσος] Vnde Antipater Sidonius de Hercule & Baccho,

— οἱ δ' ἀπὸ γαίης

Ἡλίου ἐς ἀθανάτους ἐν πυρὶ ἀμύχανοι. Tan. Faber.

3 Θεαγένης] Philosophus Cynicus. Idem.

4 Ἐπὶ τὸν δὲ τὰ λοιπὰ] Verba hæc plane amittunt elegantiam si reddantur cum interprete verum audiebam reliqua cum verba funderet ac mirificis laudibus Proteum extolleret. Narrat hic Lucianus, se audivisse quendam Theagenem φορῶν μεγάλην ἐτρα-
 χίαν in trivio virtutes latrantem, & deinde de Proteo seu Peregrino dixisse, sane qui clamat voce magna & aspera, gravate verba, & non nisi magno cum labore ni-
 sique pronuntiat; fundere verba il dicuntur qui prompta, facili, atque plena ora-
 tione utuntur; sic fluentia verba apud Auctorem carminis ad Pison. Et fluentis cantus
 apud Valer. Flacc. lib. 3. Argonaut. v. 158. ὁρροία λόγων apud Ælian. lib. 8. c. 12.
 ποικ. occurrunt. vix habent Latini, quo elegantiam illam, quæ in verbis Luciani
 est exprimit; nisi circumlocutione utantur, ut, exaudiebam cum magno conatu
 reli-

μήντοι ἰδοῦν αὐτὸν ἴσως πᾶς φυλά-
 ξαι αὐτόν. καὶ ὅτι κατέκτανεν τὸ
 λογόν. δύο γὰρ ταῦτα ἴσθι ὁ βίον
 ἔχοντα δημιουργήματα ἰθαῦτα, τὸ
 Δία τὸ Ὀλύμπιον, καὶ Πρωτία.
 πλάσσει δὲ, καὶ πηκίζει, ὅ μιν Φι-
 δίας. ὅ δὲ, ἡ φύσις. ἀλλὰ νῦν ἐξ
 ἀνθρώπων εἰς Θεὸν τὸ ἔλαλμα τῆ-
 το οἰχίσσεται, ὁ χέμρον ἐπὶ τῷ πυ-
 ρὸς, ἐφ' ὧς ἡμῶς καταλιπόν.
 ταῦτα ξυὼ πολλὰ ἰδὼν διεξι-
 λῶν, ἰδόντες μάλ' αἰσχροῦ, καὶ
 ταῖς τράχας ἐπὶ λαίτῃ, ὑποφειδόμε-
 νος μὴ πάνυ ἔλκεν. καὶ τέλ' αὖ, ἀπὸ
 γυν αὐτὸν λύζοντα μεταξὺ τῶν Κυ-
 κλῶν τινος, ὡς ἀμυνόμενοι. ἢ μὴ
 τῶτον, ἀλλὰ ὡς αἰσχροῦ, ὅ
 πῶς μέντοι ἀφ' αὐτῶν τὸ πλῆθος,
 ἢ ἀλλὰ ἐκ αἰσχροῦ τῶν πῶς πῶς
 τοῖς ἱερείοις ἐπὶ τῶν πῶς πῶς. καὶ
 τὸ μὴ πῶς, ἐπὶ πολὺ ἔλα, καὶ
 δὴ λ' αὖ ἢ ἰνὸς αὐτὸν δρῶν. εἴτα
 ἔρξαι ὡς πῶς. ἐπὶ ὁ καὶ ἔρα-
 τος Θεοῦ τῶν τέλ' αὖ μισροῦτον

men. Deinde cum ipsi visum esset
 pares ipsos servare, orationi si-
 nem imposuit. Duo hæc, inquit,
 visa sunt in hominum vita, opifi-
 cia præstantissima, nempe Iupi-
 ter Olympius, & Proteus. Pla-
 ste verò, & artifices fuerunt,
 illius quidem, Phidias, hujus au-
 tem, Natura. At nunc ab homi-
 nibus ad Deos abibit hæc statua,
 igni vecta, pupillos nos relin-
 quens. His multo cum sudore
 pronuntiatis, admodum ridiculè
 fiebat, & capillos vellebat, sub-
 parcens tamen, ne penitus avel-
 leret. Postremò Cynici quidam
 illum interim singultientem con-
 solantes abduxerunt. Post hunc
 alius illico conscendit, non cun-
 ctatus donec multitudo dilabere-
 tur: sed prioribus sacris ardentibus
 libamina infudit. Ac sub ini-
 tium quidem effusè ridebat, id-
 que ex imis præcordiis facere vi-
 debatur. Deinde sic exorsus

est. Postquam scelestus ille Theagenes nequissimæ orationi,
 more

reliqua dicentem. Quo respiciunt etiam illa quæ sequuntur: ταῦτα ξυὼ πολλὰ ἰδὼν
 διεξιλῶν ἰδόντες μάλ' αἰσχροῦ. Etp. 43. ἐγὼ δὲ ἀρετὴ αὐτὸν διαρρήγνυμι.
 ego relinquentis illum, qui se vociferatione tumultuabat. Adde quid ἐξ αἰτλῶς semper de re
 molcita & gravi dicatur. Euripid. Med. v. 79.

Α' πολλοῦ μὲν ἄρ' εἰ κακὸν προσέσσω μιν
 Νεὸν παλαιὸν, πρὶν τὸ δὲ ἐξελθῆναι.

Prinsquam illud malum exhaustum sit. Et Alcest. v. 354.

— ἀλλ' ὅμως βέβηκεν ἡ ψυχὴ ἀπὸ πένθους.

Quomodo exhaustire dolorem & alia apud Latinos passim leguntur. Gist. Cuperus Ob-
 serv. l. 3. c. 2. Alm.

1 Δία τὸ Ὀλύμπιον] Opus Phidias, ex ebore & auro. Describitur à Pausania.
 Tan. Faber.

2 Τὸ ἔλαλμα τῆτο] Nota duriorē metaphoram, sed Cynico convenientem.
 Peregrinum enim intelligit, quem cum Iovis Olympii simulacro comparavit. Ita
 & mox. Idem.

3 Μετὰ δὲ τῶν ἄλλων] Hic anonymus, quo velut ὑποκρίτης utetur Lucianus ὁ πῶς
 δρᾶται] διδόνει αὐτῶν, Peregrinum suis coloribus depinget. Idem.

4 Α' αὐτῶν] Metaphora à sacris ducta: non poterat χαλεπότερον hic noster.
 Idem.

5 Νεὸν παλαιόν] Homericum. Bourd. Poëtica vox est. Videlicet alludit ad locum
 Homeri, pumulo initio Iliad. x.

Νεὸν παλαιόν — Tan. Faber.

αὐτῷ λόγον, ἡ τὰ Ἡρακλείτη δά-
κουα ἐποιεῖσθαι, ἐγὼ κτ' τὸ ἐναν-
τιόν, ἀπὸ δ' Δημοκρίτη γέλωθ
ἄρξομαι. καὶ αὐτὸς ἐγὼ ἐπιπο-
λυ, ὥστε ἑ μὲν τὰς πολλὰς ἐπὶ
τὸ ἄμυρον ἐπισπᾶσθαι. εἰπε ἐπιπρί-
ψας αὐτὸν, ἢ πῶ ἄλλο ἔφη ὡς ἀν-
δρὲς χρὴ ποιεῖν, ἀκούοντες μὲν ἔτι
γελοῖον ῥήσων, ὁρῶντες δ' ἀνδρὰς γέ-
ροντας δοξαρίᾳ καὶ ἀπύρῳ ἐνέκῳ,
μονοειδίᾳ κυβιστῶντας ἐν τῷ μέσῳ, ὡς
δ' εἰδέναι τὸ οἷόν πῶ ἀγαλμα εἰς τὸ
καυθιστῶν, ἀκούσας μὲν, ἐξαο-
χῆς ὡς φουλάξαντος τῷ γυναικίῳ
αὐτῷ, καὶ τὸ βίον ἐπιτηρῶντος. ἐντα-
ῦθα δ' ὡς τὸ πολίτην αὐτῷ ἐπωστῶ-
μεν, καὶ οἷς ἀνάγκη ὡς ἀκροῶντες εἶ-
δέναι αὐτόν. τὸ γὰρ δ' εὐσεύας τὸ
πλάσμα, καὶ ὁμιλῶντα, ὅ
δ' Πολυκλείτης κενόν, ἐπεὶ εἰς ἀν-
δρὰς πλείον ἤρξατο, ἐν Ἀρμῆνίᾳ
μυζέλαις ἄλλος, μάλα πολλὰς
πληγὰς ἔλασσε. καὶ τέλος κτ' ὅ
τέρας ἀλόμψου, διέφυγε, ἱε-
φανίδι τῷ πυρὶ βούστρμψου. εἶ-
τα μερᾶκιόν π' ὥρατον διφθερί-
ρας, τετραγίλιον ἐξαιτῶντα ὡς δ' ὅ
γυνίαν δ' παιδὸς, πενήτω ὄντων,

more Heracliti lachrymando, fi-
nem imposuit: ego contra à De-
mocriti ritu exordiar. Et rursus
ritum profudit, ita ut plerisque
nostrum ad similem risum pertra-
heret. Deinde conversus, Quid-
nam aliud, inquit, ὁ viri nobis
faciendum est, adeò ridiculas o-
rationes audientibus, videntibus-
que senes vilissimæ gloriolæ gra-
tia, tantum non in medio saltan-
tes in caput? Vt autem sciatis qua-
lis sit hæc statua quæ cremabitur,
audite me, qui mentem ipsius ab
initio observavi, & vitam anim-
adverti. Nonnulla etiam à civi-
bus ejus accepi, qui non potue-
runt ipsum non accuratè nosse.
Nam hoc Naturæ figmentum,
& opificium, Polycleti canon,
cùm inter viros censeri cœpisset,
in Armenia in adulterio depre-
hensus, non paucas accepit pla-
gas, ac tandem de testæ desiliens
aufugit, natibus raphano opple-
tis. Deinde consuprato adole-
scente formoso, tribus nummo-
rum millibus à pueri parentibus,
qui tenuis erat fortunæ, redemit

ice-

1 Τὰ Ἡρακλείτη δάκουα] Iuvenalis x. de Democrito & Heraclito,

Latine igitur laudat quid de sapientibus alter

Ridebat, quoties de limine moverat unum

Protuleratque pedem; flebat contrarius alter? Tan. Faber.

2 Οἷον πῶ ἀγαλμα] Iterum ridet φουλάξαντος illam metaphoram Theagenis. Eo-
dem mox spectat, cùm de Canone Polycleti loquitur. *Idem.*

3 Οἷον πῶ Πολυκλείτης κενόν. Επεὶ | Οἷον πῶ Πολυκλείτης κενόν, ἐπεὶ. Marci-
Plinius xxxiv. *Idem* (Polyclethus) & Doryphorum viriliter puerum fecit, & quem Ca-
nonem artifices vocant, lineamenta artis ex eo petentes, velut a lege quadam. Hujus Ca-
nonis meminit quoque in lib. de Saltatione Lucianus. τὸ δ' ὡς καὶ κτ' Πολυκλεί-
της Κανὼνα ἔδωκεν ἐπιδείξαι μοι δοκῶ. Tan. Faber.

4 Π' ἀρσενίδι τῷ πυρὶ βούστρμψου] Supplicium deprehensorum in adulterio. ὅ-
μοιως δ' ὁ ἀρσενίστις πλῆντος καὶ τὰς ἑδρας. Hely. huic supplicio insuper addit depila-
tionem & cineris calidi asperzionem Scholiast. Aristoph. ad nubes. *Somid. Catullus,*

At tum te mi' erum, malique sati,

Quem attractis pedibus, patente porta

: (hoc loco idem est ac φουλάττω)

Recurrunt raphanique mugilisque.

Sed

μη ἰπὶ τῇ ἀρμυρῇ ἀπαχθῆναι τῇ Ἀσίᾳ. ταῦτα, καὶ τὰ ποιεῖν ἰάσιν μοι δοκῶ. ἡ πηλὸς γὰρ ἐπὶ ἀπλά-
τος λῶν, καὶ ὑδὲν ἐντελὲς ἀγαλ-
μα ἡμῖν ἐδεδημιόρητο. ἀ ὅ τῇ πα-
τέρα ἑδρασε, καὶ πάνυ ἀκυστὴν ἄξιον.
καὶ τοὶ πάντες ἴτε, καὶ ἀκχεῖται ὡς
ἀπὶ πνίξε τῇ χόρῳ, οὐκ ἀναχόμε-
ν. αὐτὸν ὑπερ ἐξήκοιζα ἔτη ἡδὴ
γηρῶν. εἴτα ἐπειδὴ τὸ πρῶτον
διεδοόθη, φυχὴν αὐτῷ ἐλαδισ-
σας, ἐπλανᾶτο, ἄλλην ἄλλοτε ἀ-
μείων, ὅπως ἐπὶ τῷ ἱερουργεῖν
σφίαν τῇ Χερσιαιῶν ἐξίμαζε. ὥς
τῷ Παλαιστίνῃ πῖς ἱερῶν, καὶ
γραμμῶν αὐτῶν ἐνυφείδω. καὶ
πῖ γὰρ, ἐν βραχὶ παῖδας
αὐτῶν ἀπὶ φησι, ὡς φησι, καὶ δια-
conversans. Ac brevi illos præ se pueros esse ostendit, cum propheta,

scelus, ne ad Asiam præfectum du-
ceretur. Hæc & similia videntur
mihi prætermittenda. Nam erat
adhuc informe lutum, & non-
dum perfecta nobis statua. Quæ
autem in patrem perpetravit, ea
commemoratione digna puto.
Quamquam scitis omnes, & audi-
vistis, ut senem suffocavit, quem
non sustinebat supra annos sexa-
ginta jam senescere. Postea quum
scelus hoc divulgatum esset, ar-
reptaque fuga scipsum conde-
mnasset, errabat terram terra
commutando. Quo tempore mira-
bilem Christianorum sapientiam
didicit, circum Palæstinam cum
sacerdotibus & scribis ipsorum
so-

Sed rem omnem optimè describit Aristophanis Schol. in νερίαις ad hunc ver-
sum,

τί δ' ἴω ῥα φανιδωθῇ γε παιδὸς ἑσέ σοι, τέρεα τε παθῇ;
ἔγω γ', αἶτ, ἔγω, &c. Neque enim vacat transcribere. Ceterum mihi obiter mo-
nendus est lector, versum illum corruptum esse. Qui pote, inquires, cum ita pla-
nus sit; ita facilis sit? Atqui ita est. Nonne unā syllabā modulum sui generis ex-
cedit? Lege itaque,

τί δ' ἴω ῥα φανιδωθῇ γε παιδὸς σοι, τέρεα τε παθῇ; Tan. Faber.

1 Επὶ τῇ ἀρμυρῇ ἀπαχθῆναι τῇ Ἀσίᾳ] Vox ἀρμυρῆς olim nomen fuit magi-
stratus apud Spartiatas, qui mittebatur præfectus alicuius urbis aut regionis. At
tempore Luciani pridem desierat ulus ejus magistratus & vocis, nam ἀνδύπατο
à Græcis, Proconsul à Latinis vocabatur magistratus, qui Roma missus Asiam re-
gebat. Nec video, quare hanc vocem à tanta antiquitate revocaverit Lucianus, ut
designaret Romanum proconsulem, penes quem erat jus gladii ad puniendā cri-
mina. Palm. Intelligit Proconsulem. Diodorus Siculus lib. 13. exstitimavit vo-
cem esse Laconicam, vel Laconibus peculiarem. ὁ δ' ἐπὶ τῇ σίλῃ καθεστῆκε
ὑπο Λακωνισμῶν ἡγεμῶν (ὅν οἱ Λάκωνες ἀρμυρῇ ἐκαλεῖν) &c. At ego de Laco-
nibus dici ἀπὸ ὧν non puto. Xenophon enim de Thebanis lib. vii. Ἑλληνικῶν u-
sui pavit ut & Plutarchus in vita Demetrii, ubi Hieronymum historicum ait ἐπιμα-
λητὴν ἐ ἀρμυρῇ Thebatum ab eo fuisse constitutum. Harmostæ aliter dicebantur
ἀρμυρῆς Xenoph. lib. iv. alibi autem ἀρμυρῆς, quemadmodum ὁ περιζών
πρὸ πειρασῆς, & sexcenta alia. Tan. Faber.

2 Πηλός] Legend. Casaub. ad illud Persii *udum & molle lutum* es. Bourd.

3 Ἀλλὰ ἄλλοτε ἀμείων] Id aliter Græci dicunt, γῆν ὡς γῆς ἐλαύνειται.
Tan. Faber.

4 Θανυστὴν σοφίαν τῇ Χερσιαιῶν ἐξίμαζε] Athenagoras Apologia. Marcil.
Εἰς φωνικῶς. Idem.

5 Καὶ τῇ γὰρ] Non vidit Interpres harum vocularum venustatem. Idem.

6 Παῖδας αὐτῶν ἀπὸ φησι] Ita Xenophon in luculentissima illa de Agésilao rege
oratione, παῖδας ἀπὸ φησι τῇ Τισσαφέρνη τῇ ἀπᾶν. Idem.

σάρχης, καὶ ξυναγωνίζε, καὶ πάν-
τα μόνῳ αὐτὸς ἂν. καὶ ὅτι βίβλους
τάς μ', ἐξηγάτο, καὶ διεσέφ.
πολλὰς δ' αὐτὸς ἐξωίχραφε, καὶ
ὡς Θεὸν αὐτὸν ἐκείνοι ἰδιηγύντο,
καὶ νομοθέτη ἰχθύντο, καὶ ὡς πᾶσι
ἐπιχραστοί. ἡ μίγαν γὰρ ἐκείνοι
ἔτι σέβοντο ἄνθρωποι, ὅτι ἐν τῇ Πα-
λαιστίνῃ ἀνασκολοποδόντες, ὅτι κρι-
νὴν πᾶσι τῶν πελιτῶν εἰσήγαγον ἐς τὴν
βίον. τότε δὲ ἐσυνήφθη ἐπὶ τῷ
τῷ ὁ Πρωτῶς, συνέπιπτο εἰς τὸ δισ-
μωτήριον. ὅπως ἐκ αὐτῶν ἡ μικρὴν
αὐτῶν ἀξίωμα παρῆναι οὐκ ἔστι
ἐξ ἧς βίον. καὶ τῶν προχρίσας, καὶ
ἐξουσιάζοντες. ὡς ἐρῶν ἐν γένει.
ἐπὶ δ' ἂν ἰδεδέτο, οἱ Χριστιανοὶ
συμφορὰν ποιῶντες τὸ πρᾶγμα,
παύσαι ἐκείνην, ἐξαρπάσσει πειρώ-
μενοι αὐτὸν. εἴ τι ἐπὶ τῷ ἡν ἀδύ-
νατον, ἢ ἄλλῃ θεραπείᾳ πᾶσαι δ'
παρέρχονται, ἀλλὰ ξὺν σωτῇ ἰζήσου-
το. καὶ ἔωθεν μὲν ὁ δὲ οὐκ ἔστι πα-
ρὰ τὸ δισμωτήριον παρῆναι ἡ γὰρ
δία, χήρας πᾶσι, καὶ παῖδας ὁρ-
φανά. οἱ δ' ἐν πλείονι αὐτῶν, καὶ συ-
νερχομένης τῆς δισμωφύλακος. εἴ-
σε 4 δὲ πᾶσι ποικίλα εἰσερχομένη,

sodalitii princeps, & synagogæ
socius, denique omnia solus ipse
efficit. Præterea libros alios ipse
enarrabat, & declarabat: & ple-
rosque ipse conscribat: ipsum-
que ut Deum illi perhibebant, ipso
legumlatore utebantur, & præfe-
cti titulo cohonestabant. Itaque
etiamnum magnum illum homi-
nem colunt, qui in Palæstina cru-
cifixus est, quia novam hanc reli-
gionem in vitam introduxit. Tum
verò etiam comprehensus ob hoc
Proteus, in carcerem est conje-
ctus. Quod etiam non exiguam
authoritatem ipsi ad vitam se-
quentem conciliavit, & ad præ-
stigijs, auræque popularis capta-
tionem, quas amabat. Postquam
igitur in vincula est conjectus,
Christiani rem hanc pro ingenti
calamitate ducentes, omnia mo-
verunt, ipsum eripere conantes.
Deinde cum id fieri non posset,
omnia saltem alia officia, non per-
functoriè, sed sedulo præstabant.
Ac manè quidem illico videre erat
juxta carcerem præstolantes anus,
viduas aliquas, & puerulos orbos.

Ipsorum autem primores cum ipso
intus dormiebant, corruptis custodibus. Exin varix cœnæ infereban-
tur,

1 Πάντα μόνῳ] Dixerunt ad Petron. Apparet ex hoc Dialogo frustra eos
esse qui Lucianum nostrum contendunt olim fuisse Christianum. *Bourd.*

2 Εκείνοι ἰδιηγύντο] Restitue ad fidem MS. R. ἡγύντο. Res per se patet.
Tan. Faber.

3 Τὸν μίγαν γέν] Istæ vocula γέν & sensus repente abruptus satis indicant,
multa hic à Luciano adversus Christum scripta fuisse; quæ à majoribus nostris,
hominibus nimium piis, sublata fuere. Hinc itaque est quod dixerat Suidas, Lu-
cianum κατὰ πᾶσι τοῦ χριστιανισμοῦ, καὶ αὐτὸν βλασφημεῖν τὸ Χριστὸν ἐν τῷ τῷ Πα-
ριχρίνῳ βίῳ, (melius dixisset ἐν τῇ τῷ Περιχρίνῳ πλῶτῃ) hinc factum ut in pleris-
que MSS. Codd. non amplius extet Peregrinus. Bene tamen quod hic non itidem
fecere ut apud Iosephum, quem (quod mirere) Origenes duobus tribus-ve lo-
cis asserit contra Christum scripsisse, & tamen hodie laudat. Qui factum? Nil
enim facilius. In locum κακηνουρίας suffecere ἰγκώμῳ. O timidam pietatem!
Idem.

4 Δεῖπνα ποικίλα] Quas cœnas vocat varias? an dapiles, opiparas, & quas
Te-

ἀπὸ λόγῳ ἐισθὶ αὐτῶν ἐλέγξουσιν. καὶ
 ὁ βέλτερος Περιερῆν, ἵτις τὸ τοῦτο
 ἐκκαλεῖτο, κατὰ Σωκράτους ἰσχυρὰ αὐ-
 τῶν ἀπομνησίου. καὶ μὴ ἔστιν ἡ Α'-
 σία πόλις ἐστίν, ὡς ἦχον τινες, ἥ
 Χερσαίων πολλοῖσι λόγοις ἔχουσιν,
 βοηθήσαντες, καὶ ξυμπαροῦσαντες,
 καὶ ὠφελυμνησάμενοι τὸν ἀνδρα. ἀμύ-
 κρουσι δὲ τι τοῦ παρὸς ἐπιδοκίμαται,
 ἐπιδόξαι τοῖσι τοῦτον γινώσκοντες δημοσίως.
 ὡς βραχὺ γὰρ ἀφειδόμενοι πάντων. καὶ
 διὰ τὴν Περιεργίαν πολλὰ τόποι ἦκε
 χρημέως παρ' αὐτῶν ἐπὶ ὠφρασίᾳ
 τῆς διανοῆς. καὶ ὠφελόμενοι μικρὰν
 τιμὴν ἐπονομασθῆναι. πεπείκεται γὰρ
 αὐτοὺς οἱ κακοδαίμονες, τὸ μὴ ὅλως,
 ἀπλάττειν ἵστασθαι, καὶ βιάσασθαι τὸ ἀεὶ
 χρύσειον. παρ' ὁ καὶ κακοφρονῶσι ὅ-
 ρισαίτης, καὶ ἱκόντες αὐτοὺς ἐπιδι-
 δάσκουσι ὁ πολλοί. ἐπειθεῖς ἱὸ τοιοῦ-
 τήτης οὐ πρῶτον, ἔπεισιν αὐτοὺς, ὡς
 ἀδελφοὶ πάντες εἶναι ἀλλήλων. ἐπει-

tur, eorumque sermones sacri dicebantur. Et optimus ille Peregrinus, sic enim adhuc appellabatur, novus Socrates ab illis nominabatur. Quinetiam constat ex Asiaticis urbibus, venisse aliquos à Christianis missos ex publico, qui opem ferrent, patrocinarentur, & consolerentur virum. Incredibile autem est quantum celeritatem ostendant, siquid tale vulgo innotuerit. Illico enim nulli rei parant. Proinde Peregrino tunc multæ pecuniæ mittebantur ab ipsis vinculorum prætextu: quem non exiguum proventum duxerunt. Etenim persuaserunt sibi miseri illi, se omnino immortales fore, & perpetuò victuros. Idcirco mortem contemnunt, & multo ultro se occidendos tradunt. Deinde legislator primus ipsis persuasit, alios aliorum omnes esse fratres, quum

Terentianus parasitus, &, post illum, Horatius, dubias appellat? Nil tale *ἀπειρα φεικίλα* nil aliud sunt, quàm quod primi Christiani *ἀγάπαι* vocitabant; *καπναί* factas rectè, opinor, dixeris. Cur autem sit ita intelligendus hic locus, perquam facile potest demonstrari vel hoc uno argumento, quod mox subiunget, καὶ ἐπεὶ λόγος αὐτῶν ἐλάττωτο, *Sacras ibi conciones habitas fuisse*. Notandus hic locus ab iis fuerat, qui de nascentis Ecclesiez temporibus scribere. Ridiculè verò Baroni-
nius, qui, dum de Peregrino ageret, venit, *omnis generis canas dubias*. Tan. Faber.

1 Ἐπὶ γὰρ αὐτῷ ἐκαλεῖται] Postea enim Proteus pro Peregrino dici coepit, & adoptivo cognomine venerabilior factus, & quodammodo *Σιόπτης*. Idem.

2 Εἰ βραχὺ γὰρ ἀπειδέον πάντων; Illico enim nulli rei parcent. Interp. Malè. Verendum enim fuerat: Nam, ut paucis absolvam, nulli rei parcent. Id πῶς ἀγέοις εἶναι monemus, nisi tamen ipsi per se viderent. Idem.

3 Προσδοκῶν ἡ μὲν αὐτῶν ἐκείνων τοι] Corruptus locus, sed qui facile potest emendari. Legi quippe debet, ἐκείνων τοι, referreque ad Peregrinum, qui ex Christianiorum caritate *luctum uberrimum fecit*; cuius causam *mo* affert, *πενίσι γὼ*, &c. Cum hæc scripsissem, animadverti non aliter fuisse in codice veteris interpretis: vertit enim *nec vulgarem rerum proventum lucrifaciebat*. Viden' tu interpolatio quid faciat? *Idem*.

4 Εἰκότις αὐτοὺς ἀποδιδόσθαι] Martyres nostros designat, quos Epictetus vel Arrianus aiebat id facere *τὸν μὲν τὰ ἐμὰ δίδου*; quos enim ibi Galilæos vocat, nullus dubito quin sint Christiani. lib. iv. cap. vii. *Idem.*

s O' νομοθέτης πρῶτος.] Quis hic primus legislator Christianorum? ipsemet
 Christus, inquires. At non ita sentit Lucianus. Quippe legillatorem hunc alium
 esse vult ab αἰσχρολογισμῶν ἀνδρὸς, quod sane in primis considerandum videtur.

δὲν ἄπαξ ἀδελφαίτες, Θεὸς ἦ τις
Ἑλλήνικος ἀπαρησώται, ἢ ἂν
νεσκολοπισμῶν ἐκείνῳ σοφιστῇ αὐ-
τῶν, ὡς οὐκ ὦπ, καὶ τῆς ἐκείνου
τόμης βίῳ π. καὶ ἀφ' οὗ ἐκείνῳ ἐν ἀπεί-
κῳ ἐξίσως, καὶ ἰσχυρὰ ἡγῆται ἂν
ἐν τῷ τῶν ἀφελῶν πῶτος τὰ τοιαῦ-
τα ἀδελφαίμοι. ἢ τοίνυν παρὲλ-
θη πρὸς εἰς αὐτοὺς, ὅς, καὶ πρὸς
τῆς ἀνθρώπου, ὅς παρὰ τῇ γεῇ δὲ
πᾶσι, ἂν αὐτοὺς μάλιστα πᾶσι
ὅς βραχὺ ἐγγίξῃ, ἰδιώταις ἀνθρώ-
ποις ἡγῆται. πλὴν ἀλλ' ὁ Περ-
εγρῖνός ἀφ' οὗ ἐκείνῳ τὸ πρὸς τὴν
ἐκείνου ἀφελῶν, ἀνδρὸς Φιλοσοφίας
καίρου. ὅς οὐκ ἔστι τῶν ἀπείκων
αὐτῶν, καὶ ὅτι δίδωται αὐτῷ ἀπείκῳ.

quum semel à nobis desciscentes,
Græcorum Deos abnegaverint, &
crucifixum illum præceptorem
ipsorum adoraverint, & vitam
secundum leges ejus instituerint.
Proinde omnia ex æquo conte-
munt, & communia putant, ci-
tra fidem accuratam talia reci-
pientes. Si igitur aliquis ad ipsos
veniat præstigiator, & versutus
homo, rebuſque gerendis apposi-
tus, brevi admodum ditescit,
simplicibus hominibus inhians.
Ceterum Peregrinus ab eo qui Sy-
riæ tum præfectus erat, viro Phi-
losophiæ studioſo est dimissus.
Qui cum illius amentiam intelle-
xiſſet & eum mori velle, quod in-
de

Paulum Apostolum designari existimo, rationibus iis adductus, quæ neminem
latent, hac etiam non leviter commotus, quod toties apud Paulum fratrum ap-
pellatio, qua de hic agitur, occurrit. Aliud si intelligat Lucianus, fortasse allu-
ſerit ad aliquod Pſeudo-Euangelium ex eorum numero, quorum nomina, & ali-
quando testimonia, memini me apud Epiphanium legere. *Tan. Faber.*

1 Κοινὰ ἡγῆται | Et si veriti potest, eo ſignificatu accipiendo κοινός, quo locis
aliquot novi fœderis usurpatur, mihi tamen ſeſe probat emendatio, nempe κοινὰ
ἡγῆται, una ē ſimilia eſſe exiſtimant. Neque enim Græci, quod quidem com-
meminerim ita uſurpant κοινός. Idem.

2 Αὐτὸς καὶ ἐν βραχὺ | Nemo non videt iſtud ἐν βραχὺ poſſe eſſe gloſſe-
ma τῷ, αὐτὸς καὶ ἐν βραχὺ: ſed ut Græci dicunt αὐτὸς καὶ ἐν βραχὺ ἴδι, &c. ita hoc
quoque ſtare poſſet. Idem.

3 Ἰδιώταις ἀνθρώπων ἡγῆται | Simplicibus hominibus inhians, ait Interpolato-
r, ſed plane ſimpliciter. Vertere enim debuerat, *Simplices homines illudens.* Ita
Ariſtophanes ἐν Νεφέλῃς.

Μά τι τοῖς μοι καὶ αὐτοῖς, οὐδ' ἡγῆται πρὸς τὸν
quo loco quia, ſi ſatis memini, nil Græcus Scholiaſtes dixerat, turpiter verò ſe
dedit Nicodemus Friſchlinus, tum neque à me ſcribitur, tu verò morieris ore hians.
bis peccat. Verte. Fruſtra ego tum ſtevero, tu enim me illuſo morieris. Locum ipſum
adiſce operæ pretium erit. Eum ſi legiſſet H. Stephanus, non credidiſſet lexi-
cographis quibuſdam male conciliatis, imo eos reſutallē. Ceterum non hic tantum
eā vox eſt ab Ariſtophanē uſurpata, ſed in ἱπποκρίτοις quoque tribus ante act. v. ver-
ſibus,

— ἐγγυῖται τῷ πάλῳ.
— ubi miſuſcrit.

ubi Schol. αὐτοῖς ἴδι. Iterum ἐν Σπέρῳ.
καὶ ἐν ἡγῆται

Scholiaſtes, ἡγῆται. Ita etiam uſurpaſſe τὸ ἐγγυῖται arbitror. Locus non ſuc-
currit. Ceterum interpretem depravavit interpolator; ille enim ſenſum viderat.
Quippe qui, ait, hominum idiotarum ſimplicitate abuſi queat. Eat nunc juvenus &
ſpecioſæ librorum fronti credat. Idem.

εἶν, ὡς δέξαν ἐπὶ τῷ ἀπλίπῃ, ἀφῆκεν αὐτόν, καὶ τὸν ἑαυτοῦ λαὸν ἀξίον. οὐδὲ, εἰς τὴν οἰκίαν ἵκανον, καὶ ἀλαμῶν τὸ πᾶν ὅτι πατρὸς φόνος, ἔτι φλογμῶν, καὶ πολλὰς τὰς ἐπανατινομίας τὴν κατηγόριαν. διήρπασεν ὅτι τὰ πλεῖστα τῶν κατηγμάτων ὡς τὴν ἀποδομῶν αὐτῶν. καὶ μόνοι υπελείποντο οἱ ἀγροὶ ὅσον εἰς πεντεκαίδεκα τάλαντα. καὶ ὅτι ἡ πᾶσα οἰκία, τετακονεῖ πρὸς ταλαίῳν ἀξία, ἣν ὁ γέροντα κατέλιπε. καὶ ὡς πρὸς πέντε χίλιοι Θιαγῆνης ἔλεγε, πέντε χίλιοι. τοῦτοι γὰρ, καὶ ὅτι ἡ πᾶσα τῇ Παριανῶν πόλιν, πέντε σὺν αὐτῇ τὰς μετινάσας ὡς ἀλαμῶν, πρὸς αὐτὴν αὐτοῖς ἀνθρώποις, καὶ βοσκύμασι, καὶ τῇ λοιπῇ ὡς ἀποδομῶν. ἀλλ' ἔτι καὶ κατηγόριαν, καὶ τὸ ἔγκλημα, ἡμεῖς ἦν. καὶ ἐπὶ τῇ οὐκ εἰς μακρὰν ἐπανατήσασθαι τὴν αὐτῶν. καὶ μέγιστος ὁ δῆμος αὐτὸς ἡγεμῶν, καὶ ὡς ἔφασκεν οἱ ἰδίῳι γέροντα πέντε χίλιοι, ὡς αὐτῶν ἀπεσῶς ἀπλωλῶν, ὁ ὅσορος ἔστι Πρωτόν, ὡς ἅπαντα ταῦτα σκέψασθαι οἷον τι ἐξέυρε, καὶ ὡς τὸ κίνδυνον διέφυγε. παρελθὼν γὰρ εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῇ Παριανῶν, ἐκείνη ὅτι ἦδη, καὶ τελέσασθαι πινυρὸν ἡμπερίχτο, καὶ πρὸς πατήρτη, καὶ τὸ ξύλον ἐν τῇ χερσὶ ἦν, καὶ ὅλος μέλας ἀγαθῶς ἐσκεδάσθαι. τοῦτοι ὅτι ἐπιφανίς αὐτοῖς, ἀφῆκεν ἔφη τὴν οἰκίαν, ἣν ὁ μακαρίτης πατήρ αὐτῶν κατέλιπε, δημοσίαν εἶναι πᾶσαν. τῶν ὡς ἡμεῖς οὐδὲν δῆμος, πέντε χίλιοι ἄνθρωποι, καὶ πρὸς ἀφανισμὸν κατηγόριαν, ἀνεκράγη ὅτις ἐκ Φιλοσο-

de gloriam relinqueret, eum dimisit, ne supplicio quidem dignum ratus. Tum ille domum reversus, comperit exasuantem adhuc paternæ cædis indignationem, & multos qui accusationem intenderent. Ipsius autem possessionum direptæ fuerant ple-ræque dum peregrinabatur, & soli supererant agri, ferme quinde-cim talentorum. Nam omnis sub-stantia, quam senex ille relinque-rat, triginta ferè talentorum erat, non quinque millium, ut modis omnibus ridiculus Theagenes aje-bat. Tanti enim neque tota Paria-norum urbs, tametii quinque vi-cinas civitates sibi adjungeret, unà cum ipsis hominibus, & pe-cudibus, reliquaque suppellectile venderetur. Sed adhuc accusatio, & crimen fervebat: & aliquis bre-vi in ipsum insurrecturus videba-tur: & potissimum populus ipse indignabatur, senem illum bo-num, ut aiebant ii quibus fuerat visus, lugentes, quod tam impiè occisus fuisset. Sed videte quid ad-versus hæc omnia commentus sit callidus hic Proteus, & quomo-do periculum declinarit. Progres-sus in Parianorum concionem (jam verò comam nutriebat, for-dido amictus pallio, pera ex hu-meris suspensa, & baculum in ma-nu habebat, denique admodum tragico cultu instructus erat) cum talem se conspiciendum præbuis-set ipsis, concedere se, ait, ut univer-sa substantia sibi à beatæ memoriæ patre relicta, publica

fieret. Hoc audito populus, pauperes homines, & ad distributio-nem inhiantes, protinus exclamarunt, unicum esse Philoso-phum,

1 Oikias] In MS. Cod. Bibl. Reg. legitur planissimè, οἰκίαν, patriam, scil. γῆν. Tan. Faber.

φον, ἵνα φιλόπατρις, ἵνα Διογένης, καὶ Κράτης ζήλωται. οἱ δ' ἔχθροι, ἐπιφύουσιν. καὶ εἰ τις ἐπιχειρήσει μεμνηθεὶς τῶν φόνων, λίθους αὐτὸς ἐβάλλει. ἐξήλθ' ἂν τοδούτερον πλάσσειν μὲν, ἵκανά ἐφόδια τῆς Χερσαίας ἔχων, ὅφ' ἂν δορυφορεῖσθαι, ἢ ἐν ἅπασιν ἀφρόνοις εἶναι. καὶ χρόνον μὲν πῶς ἔτιως ἐδόσκετο. εἴπετα παρομοίως πῶς ἐς ἐκείνους, ὥφθη γὰρ πῶς οἶμα, ἐδίωκε τὸ ἀπορήτων αὐτοῖς, ὅσα ἔτι παρομοίως αὐτῶν, ἀπαρμύνη, καὶ πάλιν αὐτὸς ὥς δεινὸν ἀπαιτῆναι τὸ πάλιν τὰ κτήματα. καὶ χρηματιστὴν ἐπιδίς, ἥξει ταῦτα χρηματιστῶν, κελύσει τὸ βασιλείας. εἴπετα τὸ πάλιν ἀνελπιστοσύνη, ὡς δὲ ἐπείσθη, ἀλλ' ἐμμένει κελύσει, οἷς ἀπαξ διίγνω, μηδὲν ἔτι κελύσει. τείνη ἐπὶ ταῖς ἀποδημίαις εἰς Αἴγυπτον τὸν Ἀγαθόβουλον, ἵνα τῶν γυναικῶν ἀσκησὶν διήκη, ξυρομένη μὲν τὴν κεφαλῇ τὴν ἡμῖς, χρομένη δ' ἐπὶ τῇ περὶ τὸν ποταμὸν. καὶ ποταμὸν δ' ἐπὶ τῇ περὶ τὸν ποταμὸν ἀναφλῶν τὸ αἰδοῖον, καὶ τὸ ἀδιάφορον δὲ τὰτα κελύσει.

Multa autem in corona populi pudenda contrectabat, & hæc indifferen-

phum, unicum amantem patriæ, unicum Diogenis, & Cratetis x-mulum. At inimici os obturbant: & si quis paternæ cædis mentionem facere conaretur, lapidibus illico petebatur. Itaque iterum vagaturus abiit, satis viatici in Christianis habens, à quibus stipatus, in omni rerum copia versabatur. Et sic quidem aliquandiu victitavit. Deinde cum & aliquid in ipsos commisisset, siquidem visuserat, ut opinor, aliquid ex interdictis comedisse, non amplius recipientibus illis, magna rerum difficultate perplexus, mutata sententia putavit sibi repetendas esse facultates à civitate: & datis literis, voluit eas jussu regis recipere. Tum missis à civitate contrariis legatis, actum nihil est: sed jussus est stare rebus, quas nemine cogente semel statuerat. Tertiam præterea peregrinationem instituit in Ægyptum ad Agathobulum, ubi admirandam disciplinam exercebat, abraso capitis dimidio, & facie luto illita.

ren-

1 Εἰς ἅπασιν ἀφρόνοις δ'] Optimè. Sed hinc emendandus locus qui in Fugitivis occurrit, ἐν ἅπασιν ἀφρόνως βιούντας. leg. ἀφρόνοις. Tan. Faber.

2 Εἴτα παρομοίως πῶς ἐς ἐκείνους (ὥφθη γὰρ τοι, ὡς οἶμα, ἐδίωκε τὸ ἀπορήτων αὐτοῖς)] Impius Lucianus & qui Christianos sæpe suggillat, licet eos & eorum legem sanctissimam non noverit. Hoc loco manifeste confundit Iudaicos ritus cum Christianorum lege. Iudæi enim erant ii, qui offendeabantur quodam ciborum genere, at Christianis (ut Petrus Apostolus docet) cibi nulli pollui existimabantur. Palm.

3 Βασιλείας] Imperatorem Romanum intellige, non regem aliquem, quod quidam facit. Tan. Faber.

4 Ἀναφλῶν τὸ αἰδοῖον] Qui id faciunt Cynicam Venerem exercere dicuntur, ii videlicet, qui pellice lava mutantur, ut ait hominum omnium impudentissimus Martialis. Allusio facta ad Ἀναφλῶν locum dedit joco Aristophanis ἐν Ἐκκλησιαζέσσει,

Ἀναφλύστοι ζῆτων πιν' ἀνθρώπων —

quem optimè animadverit Græcus Interpres, ait enim, Ἀναφλύστον, παρὰ τὸ ἀναφλῶν, πινίσι. Quod equidem non video cur Meursio displicuerit. Idem.

5 Καὶ τὸ ἀδιάφορον δὲ τὰτα κελύσειν ὅπως κελύσει] Corrīgendus Interpres, sed

ἰπιδεικνύμεν. εἶπε παῖων, καὶ παρόμην ἰατρῆς εἰς τὰς πυγὰς, καὶ ἄλλα πολλὰ νικαικώτερον ἡνυμματοποιῶν. ἐκείτην δὲ ὅταν περισκεύασαμην, ἐπὶ Ἰταλίαν ἔπλευσε. καὶ ἀποδὲς τῷ νόμῳ, οὗτος ἐλοιδορεῖτο πᾶσι, καὶ μέγιστα τῷ βασιλεῖ, ἡ πρῶτα τῶν αὐτῶν, καὶ ἡμερώτερον εἰδώς. ὥστε ἀσφαλῶς ἐτόλμα. ἐκείνη γὰρ ὥς εἰκὴς ὀλίγον ἔμελλε τῷ βλασφημιῶν, καὶ οὐκ ἔξιστο φιλοσοφίᾳ ὑποδύμεν πᾶσι καλᾶν ἐπὶ ῥήματι. καὶ μέγιστα τῷ κλέω πᾶσι τοῖς λοιδοροῦσι πεποιημένοι. τῷ δὲ δὲ τῶν αὐτῶν τῷ δόξης ὑψίστου, καὶ γὰρ τοῖς ἰδιώταις, καὶ ἀεὶ βλεπτοῦν ὡς ἐπὶ τῇ ἀπνοίᾳ, μέλει δὲ ὅτι τῷ πόλιν ἐπιτιμᾶμεν. ἀπὸ τοῦ σφός, ἀπὸ τῆς αὐτῶν ἀμείνων ἐν τῷ πόλιν τῷ πρῶτον, εἰπὼν μὴ δίδωμι τῷ πόλιν τοῖς φιλοσοφῶν. πλὴν ἀλλὰ καὶ τὸ κλεινὸν αὐτῶν, καὶ ἀφ' αὐτῶν ἔστιν ἄπειρος, ὁ φιλόσοφος ἀφ' αὐτῶν παρρησίαν, ἐπὶ τῷ ἄρῳ ἐλπίσας ἐξελαθεῖς. καὶ ἀποσπᾶται καὶ τὸ τῷ Μικωνίῳ, καὶ Δίωνι, καὶ Ἐπικτήτῳ, καὶ εἰς ἄλλους ἐν αὐτοῖς, nimiamque libertatem eiecit. Et tunc temporis profectus est ad Musonium, & Dionem, & Epictetum, & si quis alius hujusmodi casu fuit

rentia vocans, ostentabat: deinde nates ferula verberabat, & verberabatur, aliaque multa juvenilia praeftigatorum more factitabat. Inde autem ita comparatus, solvit in Italiam, & egressus est navi, protinus omnes convitiis infectus est, & regem in primis, quem mitissimum & clementissimum esse norat: adeo ut illud tutò auderet. Regi enim, ut verisimile est, convitia parum curae erant, neque æquum censebat, quinquam ex iis qui Philosophiae se tradidissent, ob verba supplicio afficere: & potissimum qui convitiandi rationem in artem convertissent. Hinc Peregrini hujus gloria crescebat, saltem apud idiotas & simplices, & propter hanc astutiam erat admirationi, donec Reip. procurator vir sapiens, cum dimisit cum hac arte insolentius uteretur, dicens civitatem tali philosopho non indigere. Quinetiam hoc celebre, & omnium in ore erat de ipso, Philosophus ob loquendi licentiam, fuit

Sed Græca prius. Legendum enim καὶ τῷ ἀδιδάκτῳ δὲ τῷ καλῶν ὁπιδεικνύμεν, oratione habita probans (id enim est ἰπιδεικνύμεν) hoc esse ex eorum numero quæ ἀδιδάκτα, seu indifferentia apud Philosophos vocantur. Quod autem in MS. Regio legitur ἀδιδάκτα, neminem sanæ mentis morari debet. Tan. Faber.

1 Θαυμαστοποιῶν] Adi Casaub. ad Athenæum & Theophr. id vocat θαυμαστοποιῶν Xenophon ἐν Συμπόσιῳ. Idem.

2 Πρώτου] Designat imperatorem Marcum. Alii Vespasianum esse volunt. Mihi non placet. Idem.

3 Ἀπνοία] Astutiam Interp. pessimè, alioqui esset παρρησία. Idem.

4 Ὁ πόλιν ἐπιτιμᾶμεν] Reipublica Procurator. Interp. sed ridiculè. Quippe ventendum fuit, Profectus urbis. Si sub Vespasiano factum hoc intelligas, de Muciano loquitur. Sed mihi secus videtur. Idem.

5 Καὶ ἀποσπᾶται καὶ τῷ Μικωνίῳ] Et tunc temporis profectus est ad Musonium, &c. Interp. Sed longè à vero abit. Videlicet ignoratio τῷ ἀποσπᾶται homini imposuit. Sic autem intelligendus est locus: καὶ τῷ (scilicet τῷ πόλιν ἐπιτιμᾶμεν, id est, exilium, de quo loquitur ἀποσπᾶται τῷ Μικωνίῳ, &c. hac re fiebat ut ad gloriam Musonii (qui sub Nerone pulsus in exilium fuerat) accessisset per-

τοιαύτη ἐχρίετο. ἔτι δὲ ἐπὶ τῷ
 Ἑλλάδα ἰλθόν, ἄρτι μὲν, Ἡλείοις
 ἐλοιδορεῖτο. ἄρτι δὲ, τὴν Ἑλλάδα
 ἐπίεικεν ἀντάρχαζ' ὅπλα Ῥωμαίοις.
 ἄρτι δὲ ἀνδρῶν παιδεία, ἐξ ἰσχυροῦ
 παρ' ἑχρῶν, διότι ἐν τοῖς ἄλλοις οὐ
 ἐποίησε τῷ Ἑλλάδα, ἐν ὕδαρ
 ἐπήγαγε τῇ Ὀλυμπίᾳ, καὶ ἔπαυσε
 διψῆς ἀπὸ λυμψῆς τῆς πατηγμε-
 νῆς, κακῶς ἡγρόμεν ὡς κρᾶθ' ἡλυ-
 τανθ' τῆς Ἑλλάδας, δέον τὴν θια-
 ζεῖς τῇ Ὀλυμπίᾳ ἀφ' ἑαυτοῦ δι-
 ψῶντας. καὶ τῇ Δίᾳ γὰρ ἐκ δόνη-
 σκεν πολλὰς αὐτῶν ὑπὸ σφοδρῶν
 τῶν ἰόντων. αἱ τίως ἀψ' τὸ ξηρὸν ἔχω-
 ρον, ἐν πολλῷ τῷ πλῆθει ἐπιπό-
 λαζον. καὶ ταῦτα ἔλεγε, πίνων
 αὐτὴ ὕδαλ'. ὡς δὲ μικρὸν κατέ-
 λουσαν αὐτὸν ἐπὶ ῥαμνῆς ἀπαιτῆς,
 τότε μὲν, ἐπὶ τῇ Δίᾳ καὶ ἑαυτῶν ὁ
 ἡγναί', εὖρε τὸ μὴ λυγρῶν. ἐς δὲ
 τῷ ἐξῆς Ὀλυμπιάδα, λόγον πρὸς ἀφ'
 πείσαν ἐπὶ τῶν συνῆς τῇ ἀφ' ἑαυτοῦ,
 ἐξήνεγκε πρὸς τῆς Ἑλλάδας ἔπαινον,
 ὑπὲρ τὸ τοῦ ὕδαρ ἐπαγαγόν', ἐν
 ἀπολογία ὑπὲρ τῆς τοῦ φρυγῆς. ἔδη δὲ
 ἀμελεῖσθαι ὑφ' ἀπαιτῆς, ἐν μηκέθ'
 ὁμοίᾳς πρὸς ἐλεπ' ὦν, ἑωλε γὰρ
 aquam adduxerat, & in fugæ tunc à se arreptæ defensionem. Iam au-
 tem ab omnibus negligebatur, nec amplius erat perinde admirationi:

fuit afflictus. Sicutique in Græ-
 ciam profectus, nunc Eleos con-
 vitiis infectabatur: nunc suade-
 bat Græcis ut contra Romanos vi-
 cissim arma fumerent, nunc vi-
 rum eruditione & autoritate
 præstantem, quod præter alia, qui-
 buserat de Græcis bene meritus,
 aquam adduxisset in Olympiam.
 & siti pereuntem conventum li-
 berasset, maledictis incessebat,
 ut qui Græcos effeminaret, cum
 oporteret ut Olympiorum specta-
 tores sitim perferrent: ac per Io-
 vem etiam multi ex ipsis perime-
 rentur, morbis vehementibus, qui
 tunc ob loci siccitatem in magno
 cœtu scatebant. Atque hæc dice-
 bat ille, de eadem aqua bibendo.
 Ut autem omnes facto impetu,
 cum lapidibus propemodum ob-
 ruerunt, tunc ad Iovis simula-
 chrum confugiendo generosus il-
 le, mortis effugium adinvenit.
 Porro sequenti Olympiade, ora-
 tionem per quadriennium, quod
 interfluxerat, compositam ad
 Græcos habuit in laudem ejus qui
 liqui-

pervenisse videretur, vel, si ita mavis, *Hæc re adequabat Musonius, Dianas, &c.* Ne-
 quis autem dubitandi locus sit, constat ea tempestate Musonium exulem non fuisse.
 Tetem si vis, Xiphilinum dabo, qui nominatim Musonium excipit, καὶ
 πάντας αὐτῆς τοῦ φιλοσόφου οὐκ ὁμοιωσάντας, πλὴν τοῦ Μουσωνίου, ἐν τῇ ἀπολογίᾳ ἐξέ-
 Καλῶν. Tan. Faber.

1 Τὸν ἐπήγαγε τῇ Ὀλυμπίᾳ] Qui vertunt, *Adduxit aquam in Olympiam*, po-
 terant illi eadem ratione dicere, *venit in Romam, in Athenas* &c. Delicias & lanti-
 tias hominum! *Idem.*

2 Τὸν ξηρὸν ἐπὶ τῶν] Bene. neque enim plurium annorum est Olympias. Inde illud
 Agidis dictum de Eleis apud Plutarchum in apoph. τίς ἦ ποτε σιτοῦ παρὰ τὸν, εἰ δὲ
 ἐπὶ τῶν τῶν ξηρῶν μὲν ἡμέρᾳ, &c. Alibi autem hoc ipsum dictum referens, καὶ τί μέ-
 γα, inquit, ἢ θαυμάσιον συνέβη, εἰ ἐν ἐπὶ πέντε μὲν ἡμέραις διὰ τὴν σιτοῦ
 χρεώσεται; ita & Pindarus Olympia vocavit πανταπῶς ἐξ ἑλῶν, quæ tu facile con-
 ciliabis, si Scaligerum in opere magno legeris. Ceterum qui Olympiadem & lu-
 strum confundunt, peccant. *Idem.*

3 Τὸν ὕδαρ ἐπαγαγόν' τ'] Leg. αὐτὸν ὕδαρ, &c. *Idem.*

ἡ ἀπαντα, ἔστι δὲ ἐν κρινεργεῖν
 ἰδιώτατο, ἢ φ' ὅτ' ἀπὸ κλήξε' τῆς ἐν-
 τυλάτοις, ἔστι γυμνάσιον, ἔστι πρὸς
 αὐτὸν ἀποδίδειν ποιήσας, ἔστι ἐξ-
 αργίας ὁριμὴ πᾶσι ἐρωταῖς ἐρῶν ἐν-
 τυλάται. τὸ πρὸς ταῖς τούτοις τόλμημα,
 ἔστι μάλιστα πρὸς τὴν πυρᾶς, ἔστι δὲ
 ὁ δὲ λόγος ἐς τῆς Ἑλληνικῆς αἰτίας
 ἀπ' Ὀλυμπίου ἵκνυται, ὡς ἐς
 τὴν πρὸς κρινεργεῖν αἰτίαν. καὶ νῦν αὖ-
 τὰ ταῦτα γυμνασίου τοιοῦτο, ὡς φασὶ
 βόθρον ὀρύττειν, ἔστι ξύλα συγκεκρί-
 ναι, καὶ δεινὴν πᾶσι τῶν κρινεργε-
 ρῶν ὑπερβύθου. ἔστι δὲ ὁ δὲ οἶμα,
 μάλιστα μὲν ἀπὸ τῆς θανάτου, ἔστι
 μὴ δραπέτευειν ἐκ τῆς βίης. εἰ δὲ
 πάντως διέγνωτε οἱ ἀπαλλάττεσθαι,
 μὴ πρὸς, μὴ δὲ τοῖς δὲ τῶν αἰ-
 δίας τούτοις χρῆσθαι, ἀλλ' ἐπὶ τῶν
 τῶν θανάτου τῶν πόνων, μάλιστα οἰ-
 τῶν, ἐλόμενοι ἀπὸ τῆς. εἰ δὲ τὸ
 πῦρ ὡς Ἡρακλείου πᾶσι ἀπαίτεται,
 τί δὲ ποτε ἔχει καὶ σὺ σὺν ἐλόμενοι
 ὁ δὲ εὐδενδρον, ἐν ἐκείνῳ αὐτὸν ἐν-
 περὶ μέν, ἵνα τῶν, οἷον Θεα-
 γένη τῶν Φιλοκλήτῳ ἀπὸ γλα-
 βῶν; ὁ δὲ ἐν Ὀλυμπίᾳ, τὴν παν-
 γυρίᾳ πλεονέκτης, ἢ μόνον ἐκ ἐπὶ
 σκηνῆς ὁπτιῶν αὐτὸν, ἐκ ἀνέξιος
 αὐτὸν καὶ τὴν Ἡρακλείᾳ, εἴγε χρῆ
 τῆς παρολοίας, καὶ τῆς ἀνέξιος,
 δίνας διδοῖναι τῶν τολμημάτων. καὶ
 καὶ τὸ πᾶν ὁψὲ δρᾶν αὐτὸ τοι-

siquidem exoleta erant omnia, ni-
 hilque novi amplius moliri pote-
 rat, quo eos quibuscum sibi erat
 commercium obtusesceret, se-
 que admirandum & suspiciendum
 redderet, cujus rei acri amore ab
 initio flagrabat. Postremum hoc
 ausum de pyra excogitavit, & fa-
 mam vulgavit inter Græcos sta-
 tim à præcedentibus Olympiis,
 fore ut sequentibus cremaret se-
 ipsum. Et nunc hæc ipsa præsti-
 giis adornat, fossam, ut aiunt,
 fodiendo, & ligna comportando,
 ac miram tolerantiam promitten-
 do. Verùm mea sententia, erat illi
 mors omninò expectanda, nec è
 vita profugiendum. Sed si pror-
 sus decrevisset mori, non igni,
 non tragico aliquo obitu fuerat u-
 tendum, sed cùm innumeri sint
 mortis modi, alio selecto, è vita
 erat migrandum. Quodd si tamen
 igne, tanquam re quapiam Her-
 culea delectabatur, cur tandem
 non tacitè electo monte multis
 arboribus confito, in eo se solus
 cremavit, unum aliquem, ut
 pote Theagenem hunc, Philo-
 ctetem assumendo? Sed hic in O-
 lympia, frequente conventu,
 solum non in tabernaculo, torre-
 bit seipsum, mehercle non im-
 meritus, siquidem oportet ut parricidæ, & impii suorum flagitio-
 rum dent pœnas. Sed hoc modo admodum ferè id facere videtur,
 quem

1 Δεινὴν πᾶσι κρινεργεῖν ὑπερβύθου] Legendum est, ἰπιδεικνύμενον, quod
 probari non est necesse. Tan. Faber.

2 Φιλοκλήτῳ] Res ex fabulis nota est. Idem.

3 Μόνον καὶ ὁπτικῆς ἐπὶ τῶν αὐτῶν] Solum non in tabernaculo torrebit seipsum.
 Interp. Sed ventendum fuit, Quodammodo se (vel fere se) in theatro cremabit. Arguit
 φιλοδοξία ventoli hominis, qui frequentem adeo panegyricum elegerat, in qua
 finem vitæ imponeret. Cur non in solitudine potius, & in remoto aliquo saltu,
 ut infra dicit Lucianus? Quid enim aliud facit Peregrinus, quàm qui theatrum
 conscendit ut ab omnibus videatur? Idem.

4 Καὶ καὶ τὸ] Hoc modo. Interp. nescit quid sit. Gallicè diceret, & en cetta
 qualite il devoit estre brulé il y a long-temps. Sensus est; Cremari debuisse Peregri-
 num

αιν. δι' ἡρεῖν πύλαις εἰς τὸ Φα-
λάραδ' αὐτὸν ἐμπιπὼντα, τὴν
ῥῆξιν ἀποτείνεσθαι, ἀλλὰ μὴ ἀπαξ
χαλόντα πρὸς τὴν φλόγα, οὐ ἀκα-
ρίϊ πτενέσθαι. καὶ γὰρ αὖ ἐπὶ τοῖς οἰ-
καστοῖς μοι λέγουσιν, ὡς ἑορταῖς ἐξυτε-
ρ' ἀλλ' ἡ γανάτης πρόποντος ἔστι
πυρρός. ἀνιῶσθαι γὰρ διὰ μόνον τὸ σὺ-
μμε, ἐπὶ αὐτῇ πτενέσθαι. τὸ μὲντοι
ἡσυχίᾳ ἐπινοεῖται οἷμα, ὡς σιμὸν,
ὃ ἐπὶ χερσὶν καὶ ὀφθαλμοῖς ἀνθρώπου,
ἵνα μὴ ἢ διαπτεῖν ὅσον τὰς ἄλ-
λας ἀποθησκομένης. ἀκούει ἢ οἷμα,
ὡς ἐπὶ πύλαις ἡλίου ἢ ἐνδοξ' ἡ-
νιάξ, ἐπὶ κατ' ἄλλοις πρόποντος οὐκ
εἶναι ἐπιτυχεῖν τῆς, ἐνέπρηστο τὸ
Ἐφείας Ἀρτέμιδος τὸ νεαν. τοῦ-
τ' ἐπὶ αὐτὸς ἐπινοεῖ. ἢ τοσούτ' ἔ-
ως τὸ δόξης ἐντέττειν αὐτῷ. καί-
τοι φησὶν ὅτι ὑπὲρ τὸ ἀνθρώπου αὐ-
τὸ δρᾷ, ὡς διδάσκειν αὐτὴν γανάτης
καὶ φροσύνης, καὶ ἐγκρατεῖν τοῖς
δεσποῖς. ἐγὼ ἢ ἡδύως ἀνθρώπου οὐκ
ἐμπίπτοι, ἀλλ' ὑμῶς, εἰ ἐπὶ τὰς κα-
κουργίας βυλοῖσιν ἀνθρώπων αὐτῇ
ἡμέρᾳ τὸ κατὰ τὴν πύλιν, καὶ
καὶ φροσύνης γανάτης, ἐκ κακώσεως,
καὶ τὸ τοῦτον διμύτων. ἀλλ' οὐκ

& ærumnam, & id genus metus

quem jamdudum oportebat con-
jectum in Phalaridis taurum, me-
ritas pœnas luisse: at non semel
hiatu ad flammam diducto, mo-
mento expirare. Etenim hoc mi-
hi plerique affirmant, nullum a-
lium mortis modum esse velocio-
rem, quàm qui igni infertur: si-
quidem aperto duntaxat, ore ani-
ma efflatur protinus. Hoc utique
spectaculum comminiscitur, ut
augustum, ut in sacro loco com-
buratur homo, in quo ne alios
quidem defunctos sepelire lice-
ret. Audivistis putò, ut etiam o-
lim quidam cùm celebris fieri vel-
let, nec alio modo voti compos
fieri posset, Ephesiz Dianæ tem-
plum incendit. Tale quid & iste
excogitat: ad eò inexpiabili amo-
re gloriæ tenebatur: quanquam
ajebat se hominum gratia id fa-
cere, ut eos mortem contemne-
re, & res adversas fortiter ferre do-
ceret. Ego autem libenter inter-
rogarem non illum, sed vos, an
etiam improbos velletis ejus di-
scipulos fieri, qui tolerantiam
hanc & mortis contemptum,
non horrere disceretis. At hæc sat
scio

num non sponte & ultro in flammam insilientem, falsa quadam Philosophicæ
mortis imitatione, sed unco trahi in ignem, ut impium in Deos & in parentem.
Tan. Faber.

1 Ἐνθα μὲν δὲ δαπνέειν ὅσον] Itidem olim apud Delum factum accepimus. Thu-
cydides lib. III. Idem.

2 Τίς ἐνδοξ' ἡνιάξ] Herostratum innuit, cujus nomen oblivione fuisset
oblivum, nisi Theopompus in historias suas illud retulisset. Strabo, Plin. Agell.
Idem.

3 Τοσούτ' ἔως τὸ δόξης ἐντέττειν αὐτῷ] Ad eò inexpiabili amore gloria teneba-
tur. Interpolator. Pessimè retulit enim ad Herostratum, quod de Peregrino dixe-
rat Lucianus. Dein, quod inexpiabili amore dixit, fugit illum ratio, debuit enim
inexplebili dicere. Verum imperitis lexicographis credidit, & interpretem corrupit:
Verè: Tantus ei gloria amor inest. Loquitur enim ille anonymus de Peregrino etiam
num vivente. Idem.

4 Καὶ κατὰ τὴν πύλιν ἐπὶ κακώσεως] Interpolator. Et mortis contemptum &
ærumnam, & id genus metus non horrere disceretis; planè contra mentem scriptoris;
neque enim istæ ad patres, & dominos sunt referenda, verum ad liberos & ser-
vulos

ἀν εὐ οἷός' ὅπ βαλὼν ἔστην. πῶς δὲ
ὁ Πρωτός τῷτο ἀλφειῶν, καὶ τὰς
ῥ' χρηστὸς ὠφελῶν, τὰς ᾗ ποτη-
ρὸς καὶ φιλοκινδυνώτερος, ἔτι λυ-
οῦντος ἀποφαίνῃ; καὶ τοὶ διω-
τὸν ἐπὶ εἰς τὸτο μὲν ἀπαντήσας
τὰς αὐτὸς τὸ ὠφελίμῳ ὁλοκρῶν το
στῶν. ὅμως δὲ ἂν αὐτὸς ἔρησο-
μῳ, δὲ ἔσας δὲ ἂν ὅμως τὰς πειδῶν
ζηλωτὸς ἔτι τοῦτο γνέας; ὅτι ἂν
εἰποι. καὶ πὶ τὸτο ἔρημῳ, ὅτι
μὴ δὲ αὐτῶν πὶ ᾗ μὲν τῶν αὐτὸ
ζηλωτὸς ἂν; ᾗ ἂν Θεοφῶν, τὸτο
μὲν αὐτὸ αἰνῶντος ἂν πὶ, ὅτι τὰ λ-
λα ζηλῶν τῶνδρος, ἔτι ἐπὶ τῶν δι-
δακτῶν, καὶ συνοδῶν. ὅτι ἂν
Ἡρακλῆα ὡς φησὶν ἀπὸν, διω-
κόμενος ἐν τῷτο καὶ παρὰ δαίμονα γνέ-
ας, ἔτι συμπτῶν ἐπὶ κεφαλῆς εἰς
τὸ πῦρ. ἔτι δὲ ἐν πῆρα, καὶ βά-
πτῳ, ἔτι τῶν οἷον ὁ ζῆλος. ἀλλὰ
ταῦτα μὲν, ἀσφαλῆ, ἔτι ῥαδία, καὶ
παιδὸς ἂν εἴη. τὸ τέλῳ ᾗ, ἔτι τὸ
κεφάλαιον καὶ ζηλῶν, καὶ πῦρ
συμπτῶν καὶ σικῶν, ὡς ἐν
μὲν αὐτῶν χλωρῶν, καὶ πῶν πῶν
καπνῶν. τὸ πῦρ γὰρ αὐτὸ, ἔτι
Ἡρακλῆα, ἔτι Ἀσκληπιῶν, ἀλλὰ ἔτι
ἔτι ἱεροσύλων, καὶ ἀνδροφόνων, ἔτι
ὅτι ἐν ἑκ καὶ δίκης αὐτὸ πῶ-
legis, & homicidis, quos ad

scio nolletis. Quo pacto igitur dis-
cernit hoc Proteus, & viris bo-
nis est profecturus, improbos ve-
rò periculorum amantiores, &
audaciores non redditurus? Esto
sanè ad hoc tantum concursuros
esse eos qui sunt ad utilitatem spe-
ctaturi. Proinde vos iterum in-
terrogabo, Cupitisne liberos ve-
stros illius æmulos fieri? haud-
quaquam dicetis. Et cur hoc qua-
rebam, siquidem neque ullus ex
discipulis ejus ipsum imitari vel-
let? Quare hoc potissimum Thea-
geni vitio verti potest, quod cum
in aliis virum æmuletur, præce-
ptorem non sequatur, & comes
eat ad Herculem, ut ajunt, pro-
fecto: siquidem posset brevi for-
tissimus evadere, etiam se in
ignem conjiciendo. Neque enim
in pera, & baculo, tritoque pal-
lio sita est æmulatio: sed hæc tuta
sunt, facilia, & cujusvis: finem
ipsum, & caput æmulari oportet,
& pyra ex truncis ficulneis, quam
maximè viridibus constructa, à
fumo suffocari. Ignis enim ipse
non solum Herculi, & Æscula-
pio est proprius, sed etiam sacri-
cium judicio damnari videre est.

Ita-

vulos eorum qui ibi aderant: Sententia est: Vos ego, Viri Græci, lubens percontor,
non παμμάχοι illum Peregrinum, velitisne sceleratos homines, qui usquam sint, im-
juscemodi præceptori tradi. Ah! Cavete istuc dicatis; ita enim fieret, ut in jugulum ve-
strum involarent, nullo metu impendentis mortis à tanto scelere deterriti. Quid autem?
an & ii, qui in hoc catu patres sunt, liberos suos in disciplinam vellent tradere hujuscemo-
di magistro? &c. Ceterum interpolator depravavit interpretem. Numquid etiam,
ait, maleficos & facinorosos, ejus discipulos fieri cupiatis in ejusmodi tolerantia perdis-
cenda & morte contemnenda? Pene omiseram legi in MS. R. καὶ σὺς, non καὶ δ-
σὺς, quod in primis observandum. Tan. Faber.

1 Παρὰ τὴν Ἡρακλῆα, ὡς φησὶν, ἀπὸν] In tribus verbis bis peccat interpo-
lator: Ad Herculem, ut ajunt, profecto. Pessimè. Ventendum enim fuit, ut ipse
mis proficiscenti. Ipse, inquam, non, illi ajunt. Præterea proficiscenti, non profecto;
quippe ea narrat quæ nondum evenierant. Neque enim quisquam est omnium,
qui istuc ἀπὸν ad significationem elapsi temporis hoc loco traduci postulet. Co-
terum & ratio & MS. Regii auctoritas me admonent, ut ex his verbis παρὰ δαίμονα

καὶ

χοίῳ. ὅτε αὖτις τὸ ἀφ' ὃ κα-
 πῆ. ἰδίον γὰρ ἐ ὑμῶν μόνων ἀν-
 ῥήσιον. ἄλλως τε, ὁ μὲν Ἡρακλῆς,
 εἰς ὃν ἄρα ἐ ἰπλυσέ τι τοῖσιον,
 ὡς ἴσως αὐτὸ ἴδρατι, ὡς δ'
 2 Κενταυροῦ αἵματι. ὡς φησὶν ἡ
 τραγωδία κατὰ τὸ ἰδίον. ὅπως δ',
 πῶς αἰτίας ἐνεκεν ἐμβάλλει φέρων
 ἱαντὸν εἰς τὸ πῦρ; ἢ Δὲ ὅπως τῷ
 καρτερίῳ ἐπιδεικνύται, κατὰ τὸ οἱ
 Ἡρακλῆς. ἰσχυροῖς γὰρ ἑαυτὸν ἡ-
 ξίει Θεαγένης εἰσφέρειν, ὡς περ σὺν
 οὐν ἐ ἐν Ἰνδοῖς εἶναι πῶς μαρτυρῶν,
 καὶ κενταυροῦ ἀνθρώπου. ὅμως δ'
 ἐν, καὶ ἐκείνης μιμνήσκων. ἐκείνοι
 γὰρ οὐκ ἐμπέδωσι εἰς τὸ πῦρ, ὡς
 3 Οὐσιπύριος. ὁ Ἀλεξάνδρου κυβερ-
 νήτης, ἰδὼν Καλάνιον κορόμφον φη-
 σιν. ἀλλ' ἐπιβάντι ἡσῶσι, πῶς οὖν
 ἐξήσαντες ἀνίστανται, ἀνέχονται πα-
 ροπτῶμοι. εἰς ἐπιβάντες καὶ χέμω,

Itaque satius sit per fumum mori:
 nam hoc vobis solis esset pro-
 prium. Præterea Hercules, sitale
 quid est ausus, morbi impatien-
 tia fecit, cum a Centauri sangui-
 ne, ut testatur tragædia, ex-
 deretur. Sed hic quam ob causam
 seipsum in ignem conjicit? Per
 Iovem ut suam tolerantiam osten-
 tet, veluti Brachmanes. Illis e-
 nim se Theagenes volebat assimi-
 lare: quasi verò non inveniantur
 etiam apud Indos, homines stulti,
 & inanis gloriæ cupidi. Atta-
 men illos imitetur licet. Illi enim
 non insiliunt in ignem ut Onesicri-
 tus Alexandri gubernator, cum
 Calanum, ut ajunt, con-
 flagrantem vidisset: sed post-
 quam rogam contruxerint, im-
 mori propè stantes, se assari pa-
 tienter ferunt: deinde ordine di-
 gnitatis

Ἐ συμπαῶν ὅτι κεραλῆς, ejiciam istud καὶ, & emendem versionem, posset brevè
 felicissimus evadere, se in ignem cum ipso præcipientem mittens. Tan. Faber.

1 Ἰδίον γὰρ ὑμῶν μόνων ῥήσιον. Locus est corruptissimus. Quid enim? Dicit
 hoc loco rhetor anonymus affantes omnes dignos esse qui fumo pereant. ridicu-
 lum. itaque adeo miror reperiri potuisse & interpretes & lectores, quibus hæc pla-
 cerent. Legendum est non ὑμῶν, sed καὶ ὑμῶν, id est καὶ ὑμῶν φησὶν. Lucianus
 Philosophos Cynicos, in quibus est Peregrinus, dignos deputat qui fumo pereant.
 καὶ: enim passim sunt καὶ. Sed, (ut semper doctus est Lucianus, & quod de
 illo ait Eunapius Sardianus, ἀπὸ τοῦ σπυδαίου ἐς τὸ γαλακτοῦ.) hoc loco facillime
 dicit Cynicos dignos esse qui διὰ κατὰ pereant; Videlicet Attici τῶ ἀλαζ-
 νος ἐ ὑμῶν, quales hic describuntur Cynici, κατὰ vocabant. Id docebit
 Scholiastes Aristophanis ad Σπυδαίον, & Suidas in κατὰ, inde Alcibiades cogno-
 omento Capnus. Vide, si te amas, Aristophanem. Idem.

2 Κενταυροῦ αἵματος. Intelligit cruorem Nessi Centauri. Idem.

3 Εἰς τοὺς γὰρ ἑαυτὸν ἡξίει Θεαγένης εἰσφέρειν. Falsum est. Neque enim se Thea-
 genes cum Hercule & Alcualapio comparavit, sed Peregrinum, quod ex superio-
 ribus patet. Emenda ἐκείνους γὰρ αὐτὸν. Interpolator non viderat, interpretem-
 que corruerat, à quo hic locus ita fuerat conversus, illis enim præceptum fuit
 assimilare contendit. Idem.

4 Οὐσιπύριος. Is est quem in hac narratione sequutus est Plutarchus & Stra-
 bo in xv. Quæ enim ab illo in vita Alexandri de Calano Indo scripta fuisse, his
 plane ἀπαραίτητα sunt. Erit itaque operæ pretium locum ipsum apponere. Ἰατὰ δ'
 εἰπὼν, κατὰ καὶ τοῖς, καὶ συγκαταλέγειν, καὶ ἐν τῇ τῇ πύρρῃ ἀλλοτρίῳ τῷ
 ἀλλ' οἱ δὲ κατὰ καὶ τῇ γῆναι, πῶς διατηροῦν, &c. Id est, Itaque esset loquutus, de-
 cubuit, seque operuit, neque, appropinquante igne, sese movit, sed cum servans habi-
 tum quo decubuerat, &c. quem Plutarchi locum si quis diligenter considerabit, fa-
 cile

καίονται, ἔσθ' ὅσον ὀλίγον ἐντρέψαντες τὴν καὶ ἀκλίσεως. ἔτι δὲ πῶς μέγα, εἰ ἐμπροσθεν πεινῆσεται, συναρπαδίεις ὑπὸ τοῦ πυρός; ὅσα ἀπ' ἐλπίδος μὴ ἀναπνέουσι αὐτὸν, καὶ ἡμίφλεκτον, εἰ μὴ ὅσα φασὶ μηρανῆσθαι, βαρύνει ἡλύαδ, καὶ ἐν βότρω πῶς πυρρὸν. εἰσὶ δὲ οἱ ἐμμεταλλεῖς φασὶν αὐτὸν, καὶ πῶς οὐκ αἰσθάνεται διηχίαν, ὡς δὲ Δίος ἐκ τῶν ἰσχυρῶν μανέντων ἱερῶν χειρῶν. ἀλλὰ περὶ τὴν τῆς γὰρ ἰνέας. ἐγὼ γὰρ οἰομαι μὴ αὐτὸν, ἢ μὴ μὴ δύναιτο τοῖς θεοῖς ἀναγκασθῆναι, εἰ Περικλῆς κακῶς δροῦναι. ἢ μὴ ὑδὲ ῥαδίον αὐτὸν εἶναι ἀναδύναι. οἱ γὰρ σιώντες Κυῖες, παρορμῶσι, καὶ συνωστίζουσιν εἰς τὸ πῦρ, καὶ ὑπεκ-

gnitatis ingressi, uruntur, ne tantillum quidem ab accubitu se avertentes. Sed iste quid magni praestet, si ab igne in quem se conjecerit correptus moriatur? Non à spe non resiliturum ipsum, & semiuustum, nisi, quod ajunt, moliatur ut etiam in fovea, profunda fiat pyra. Sunt quoque qui ipsum mutatum iri dicunt, & somnia quaedam narrare, tanquam Iupiter non sit passurus ut sacrum locum contamine. At bono sit animo quantum ad hoc attinet. Ego enim jurare non dubitarem, nullum ex Diis ægrè laturum si malè pereat Peregrinus. Enimvero non facile ipsi fuerit amplius emergere. Nam Cynici qui cum ipso versantur, incitant & impellunt in ignem, animumque suc-

cent-

cile ei fuerit intelligere, quid sibi hoc Luciani velit, καὶ ἡμέα καίονται, quod ignoravit Interpolator, cum scripsit, deinde ordine dignitatu ingressi uruntur. At non ita vertendum fuerat, sed, cremantur immoti & corporis habitus servato; quod Plutarch. dixit de Calano, εἰ δὲ περικλῆς ἡμέα σπιν, πῶς διατηρῶν. Sed ne quis dubitet, adscribam Luciani ipsius locum ex libello sequenti, ubi de his ipsis Brachmanibus agit. σπιν δὲ, inquit, τὰ τὰ ἄλλα πρὸς αὐτῶν, καὶ ὅτι οὐκ αὐτῶν μίσησιν ἀναδύναι, ἀγχιόνται χειρῶν, ἔδεν τὴν ἡμέατος ἢ τῆς καὶ δέρας ἐκτρέποντες. Tan. Faber.

1. Ἐντρέψαντες] Ex iis quæ modò attulimus legendum ἐκτρέψαντες. Idem.

2. Ὅσα ἀπ' ἐλπίδος μὴ ἀναπνέουσι αὐτὸν ἐν ἡμίφλεκτον] Non à spe non resiliturum ipsum & semiuustum, Interpol. hoc quid sit, intelligere arbitror hominem natum neminem. Interpretandum fuerat, cum extra spem non sit, quin semiuustus quogue (aut, quin vel semiuustus) ex igne sit resiliturus. Mihi tamen Græca oratio magis facta magis que elegans videretur, si legeres μὴ ἢ ἀναπνέουσι αὐτὸν. Idem.

3. Μεταβάλλειν] Mutatum iri. Interpolat. male. Vertendum fuit, Mutare sententiam. De re præsentī loquitur: jam enim tergiversabatur Peregrinus. Idem.

4. Ἀναδύναι] Emergere. Interpol. non potuit pejor: hoc enim loco ἀναδύναι est subterfugere, tergiversari, ut ii faciunt, quos promissi prænitent. Quod vel Homer. docuisset potuit Iliad. η.

ἀλλ' ἔπος ἐπὶ εἶχεν ὑποτρέσας, ἔσθ' ἀναδύναι

ἀφ' ἑλπίδος ἐκτρέποντες

Ita in Odyss. ἀπλῶς.

μὴ τίς μοι ἀναδύναι

Itaque dixit Eustathius, τὸ ἀναδύναι, εἰ ἴσως τὸ τὸ ἀναπνέουσαι, εἶπεν, ὑποχωρεῖν, stem esse atque ἀναπνέουσαι seu ὑποχωρεῖν. Hesychius autem vertit μεταβάλλειν, consilium mutare. Ceterum Interpolator corripuit interpretem, qui sic vertit: Neque promptum jam illi est à proposito regredi. Eat itaque corrector quo dignus est. Idem.

5. Συνόντες Κυῖες] Cynici, quod suprà dicebam. Idem.

Tom. II.

Ο

2 Πα.

καίτοι τῷ γνώμῳ, ἐκ ἐόντες ἀποδείλαιν. ὦν εἰ δύο συγκαταπάσας ἐμπόσι εἰς τῷ πυρῶν, τὸτο μόνον χαλεπὸν ἐργάσαιτο. ἤκον ᾧ, ὡς οὐκ Πρωτὸς ἐτι καλεῖσθαι αἰετοί, ἀλλὰ Φοῖνικα μετωνόμασεν ἑαυτὸν, ὅτι ἐ Φοῖνιξ τὸ Ἰνδικὸν ἔρπον ἐπιθεῖνεν πυρῶς λέγεται, ποδρωῶτα γήρας ἀσπείρονος. ἀλλὰ ἐ λορροποιῇ, καὶ χρησμός τινος διέξεισι¹ παλαιὸς δὴ, ὡς γρηῶν εἶναι² δαίμονα νυκτοφύλακα χυλῶν αὐτὸν. καὶ δηλὸς ἐπὶ βωμῶν ἡδὲ ἐπιθυμῶν, καὶ³ χρυσὸς ἀναστήσας ἐλπίσαν. καὶ μὰ Δία εἶδεν ἀπεικὸς ἐν τοῖς πολλοῖς τοῖς ἀνοήτοις οὐρηθήσεται⁴ τινος τὸς ἐ τετραταῖων ἀπὸ πηλαχθῶν δι' αὐτὸ φήσαντες, καὶ νύκτωρ ἐν τετυχηκέναι τῷ δαίμονι τῷ νυκτοφύλακι. οἱ καλῶνται ᾧ ἔτοι μνηστῆται αὐτῷ, καὶ χρηστέον οἰμῶν, ἐ ἀδύον ἐπὶ τῇ πυρῶν μηχαῖσιν⁵, διότι ἐ Πρωτὸς ἐκείνῳ ὁ Διὸς, ὁ⁶ ἀσπατῶν ἔνομαζον, μνηστῆς ὡν. μετῆρομα⁷ ᾧ, ἡ μὲν ἐ ἱερείας αὐτῷ ἀποδείχθησας, μετῆρον, ἡ καυτηρίων, ἡ τινῶν τοιαύτης τετρατηρίας, ἡ ἐ νῇ Δία

condunt, non sinentes formidare: ex quibus si duos secum in pyram irruens traheret, lepidum hoc solum faceret. Quinetiam inaudiui, eum nolle Proteum amplius appellari, sed Phœnicem se transnominasse, quod Phœnix avis Indica, senio confecta rogam confendere dicatur. Sed & verba ierit in vulgus, & prisca quædam oracula receniet, adeo ut necesse sit, ipsum noctis custodem Deum evasisse. Iamque liquet eum aras cupere, & aureas sibi erectum iri, sperare. Ac per Iovem, absurdum non est inter tot stolidos repertum iri aliquos qui dicant se per ipsum quartana liberatos, & noctu in Deum illum noctis custodem incidisse. Porro execrandi isti ejus discipuli, etiam oraculum & adytum, opinor, supra pyram molientur, quia & Proteus ille Iove natus nominis hujus propater, vates erat. Testor etiam certò futurum ut sacerdotes illi constituentur, flagellorum, vel cauteriorum, aut cujuspiam hujusmodi monstrosæ rei: aut ut nocturna sacra, per Iovem,

in

1 Παλαιὸς δὴ | Τὸ γ' ὅλον ἐστὶν ἐν τῇ παρτικὺ δὴ, innuit enim non esse antiqua illa oracula, sed ἐπὶ φωνικῶς. Tan-Faber.

2 Δαίμονα νυκτοφύλακα | Haud dubiè adversus terrores nocturnos, lemures, larvas, spectra, &c. Est quidem apud Plautum Deus Nocturnus in Amphitruone, & passim apud veteres Nox Dea; sed nil ad hanc rem. Idem.

3 Χρυσὸς ἀναστήσας ἐλπίσαν | Et auream sibi erectum iri. Interpolator. Ridicule. Existimavit videlicet, χρυσὸς esse casus quarti, quod οὐδ' ἔστι ἐστὶ. Sperat Peregrinus fore ut aureus flet, id est, ut aurea statua sibi ponatur. Quod ita tritum est, & tralatitium, ut præne pudeat exempla proferre. Sed à Luciano ipso non abibo. διδρακται τῷ βελῶν ἐ τῷ δὴ μὲν χρυσὸν ἀναστήσαν⁴ τὴν Τιμῶνα, Senatus populoque placuit auream Timonem statuere, id est auream Timoni itatiam ponere. Virgil.

Nos te marmoreum pro tempore fecimus.

Et Horat.

Albanos prope, te, lacus

Ponet marmoream.

qui autem χρυσὸν legi debere dicat nō is suam peritiam aperuerit. Idem.

4 Πρωτὸς τῶν ἐνομαστῶν | Scio quidem ὄνομα sumi quandoque pro persona; sed nihil hic tale. Ingeniosa Luciani facetia est. Debuerat dicere, Proteus ille Deus

αὐ-

πλεῖσιν παῖσι τὸ αὐτὸ εἰσὶν οὐκ ἐπί-
στοι, καὶ δαδὲχθαι ἐπὶ τῇ πυρᾷ.
Θεαγένης δ' ἰναρχος, ὡς μοι πρὸς τὸ
ἰταίρειν ἀπήγγειλε, καὶ Σιδύλλαν εἶπε
ὡς εἰρηκώσας πρὸς τῶν. καὶ πρὸς
ἐπὶ γὰρ ἀπεμνημόνευεν.

Ἀλλ' ὁ πῶτα Πρωτῶς Κυρικῶν ὄχ-
ῳ αἰετῶν ἀπάντων,
Ζῶδὸς ἐλαγδέσθαι τέρψιν καὶ πῦρ
ἀσκαύσας,

Εἰς φλόγα πηδῆσας, ἔλθεις μακρὸν
Ὀλυμπον,

Δὴ τότε πάντας ὁμῶς, οἱ ἀέρητες
καρπὸν ἔδωκε,

Νυκτιπόλον πρᾶν κίλομα ἤρασε μέ-
γαν,

Σωήροισιν Ἡφαίστῳ, καὶ Ἡρακλεῖ
αἰακῷ.

Ταῦτα μὲν Θεαγένης Σιδύλλης ἀ-
κηκόμενος φησὶν. ἐγὼ δ' ἔτι, Βάκιδος
αὐτῷ χρησόμενον ὑπὲρ τούτων ἱρῶν.
φησὶ δ' ὅτι Βάκις ἔτω σφόδρα εὖ
ἰπείπων,

Ἀλλ' ὁ πῶτα Κυρικὸς πολυώνυμος
εἰς φλόγα πολλῶν

Πηδῆσας δόξης ὑπὲρ ἐρανύϊον μὲν ὀρε-
γεις,

Δὴ τότε τῆς ἄλλης ἡ κυκλώπικης,
οἱ οἱ ἐποιεῖται,

Μιμνήσκ' ἔτι πότμον ἀποιχομένοιο
Λυκγιο.

Ὅς δὲ κε δειλὸς εἶναι, φλόγῃ μέτος
Ἡφαίστιο,

Λάεσσι βαλέειν τῆτοι πάρα πάντας
Ἀχαιῶς,

Ὅς μὴ ψυχρὸς εἶναι, θερμηγρόειν
ἐπιχειρῇ,

in ejus gratiam, & facis gestatio ad
pyram instituantur. Cæterum
Theagenes nuper, ut mihi quidam
ex sociis retulit, etiam Sibyllam ait
de his rebus esse vaticinatum: at-
que ipsos versus commemorabat.
Ait ubi jam Proteus Cynicos lon-
gè optimus inter,
Igni succensio Iovis altitonantis ad
ædem,

In flammam insiliens, magnum
conscendet Olympon,

Tunc omnes quotquot fructu ve-
scuntur agrorum,

Noctivagum, summumque co-
lant heroa jubemus,

Et cum Vulcano simul Alcidaque
sedentem.

Hæc quidem Theagenes ex Sibyl-
la audisse se dicit. At illi Bacidis
responsum super his referam. Ait
autem ad hunc modum Bacis, ad-
modum bene subdens,

Quum vario Cynicus cognomine
proruet acrem

In flammam, à furiis vanum ob
compulsus honorem,

Extincti tum sæva lupi, hunc qui-
cunque sequuntur,

Vulpicane alios imitari fata dece-
bit.

At quicumque metu trepidus vita-
verit ignem,

Protinus hunc faxis populus con-
tundat Achivus,

Ne dum friget iners, tentet fer-
vere loquela,

Vsu-

προπάτωρ fuit nostri Protei; sed quia ille Sophistes κωικός vocabatur Peregrinus
non Proteus, maluit dicere προπάτωρ καὶ ὄνομα, nominis progenitor, vel no-
minis primus auctor. Nam quid sit propter ignorare me fateor. Tan. Faber.

1 Ο' Βάκις] Hujus χρησμολόγησιν meminit aliquoties Aristophanes, ut ὁ ἔστιν
& ἰπείων. Scholiastes tres ejus nominis commemorat, ut & Suidas, qui Scho-
liastæ locum in sese transtulit. Ejusmodi hominem ætas patrum nostrorum vidit,
Nostradamum. Ceterum duas aut tres ex ejus prædictionibus apud Herodotum le-
gas in vi. Sed multo plures apud Pausaniam. Idem.

2 Κυκλώπικη] Convicium Aristophanicum. Intelligit Lucianus impostores. Id.

Χρυσὸν σιδήρεον πῆλιν, μέγα
πολλὰ δανείζων,

1 Εἰ καλαῖς Πάτρεισι] ἔχον τρεῖς
πέντε ταλάντων.

Τί ὑμῖν δεκτὴ ἄνδρες; ἄρα Φαυ-
λότερον χρησιμολογῶς ὁ Βάκισ τῷ
Σιεύλλης εἶναι; ὥστε ὅρα τοῖς θαν-
μοῖς τὰ τοῖς οὐμιληταῖς τῷ Πρωτίῳ,
ὡρασκοπῆν ἐνταῦθα ἐκέρωσθη-
σι. τὸ το γὰρ πῶ καὶ πῶ καλῶσι.

2 ταῦτ' εἰποῖ] ἀνέδοξον οἱ πε-
ρὶ τῶν ἀπάντων, ἥδη καὶ ὡσαύτως,
ἀξιοὶ τῷ πυρὸς. καὶ ὁ μὲν, κατέβη
γαλῶν. Νέστορα δ' ὅτε ἔλαθεν ἰα-
χὴ τῷ Θεαγένη. ἀλλ' ὡς ἔκυσται τῷ
βοῇ, ἔκυν ὡς. καὶ ἀναβὰς, ἐκί-
κραν, καὶ μυρία κενεὶ διεξήλθον
τῷ καὶ ὡσαύτως. καὶ ὁ οἶδα ὅτι
ὁ βέλκων ἐκένον ἐκκλῆν. ἐγὼ δ' ἀ-
φῆς αὐτὸν ἀφ' ὁρῶν ἄνδρα, ἀπῆν
ὁ φόβος τῶν ἀλλήλων. ἥδη γὰρ οἱ
Ἰθακοὶ ἐλίζοντο εἶναι ἐν τῷ
4 Πλείδῳ. 1 ταῦτα μὲν σοὶ περὶ
Ἡλίδι. ἐπεὶ δ' εἰς τὴν Ὀλυμπίαν
ἀνιόντων, μετὰ τὸ ὅτι ὁ Πρωτί-
ος τῷ κατηγρημένῳ Πρωτίῳ, καὶ
ἐπαίνων πῶ ὡσαύτως αὐτῷ
ὥστε εἰς χεῖρας αὐτῶν ἦλθον οἱ
πολλοὶ, ἀλλ' ὅτε παρελθὼν αὐτῶν

Vfuram exercens, auri przdivite
pera,

In Patris nummosus habens ter
quinque talenta.

Quid vobis videtur viri? num
deterior Sibylla vates esse Bacis?
Sed jam tempus est admirandis
Protei discipulis, circumspicien-
di ubi se in aerem convertent.
Nam hoc combustionem vocant.
Cum hac dixisset, exclamavit om-
nis circumstantium corona, Jam
urantur, igne digni. Atque hic
quidem, descendit ridens. Porro
Nestorem, nempe Theagenem
non latuit vociferatio: verum au-
dito clamore, venit illic. Et
cum ascendisset, vociferabatur,
eumque qui descenderat innume-
ris maledictis insectabatur. Non
enim scio quodnam illi optimo
esset nomen. Ceterum ego reli-
cto illo qui se vociferatione
rumpebat, abibam viturus athle-
tas. Jam enim certaminum judi-
ces in Circo esse dicebantur. Et
hæc quidem acta sunt in Elide.
Postquam autem Olympiam ve-
nimus, plenum erat posticum ac-
cusatorum Protei, aut ejus insti-
tuti laudatorum: adeo ut plerique ipsorum venerint ad manus:
donec

1 Εἰ καλαῖς Πάτρεισι] Intelligit Theagenem Cynicum, quem infra desig-
nat, ὁ ῥηνιδας, ὁ ἐκ Πατρῶν. inde enim domo erat. *Tan. Faber.*

2 Ταῦτ' εἰποῖ] Hucusque anonymi continuata oratio est. Cetera Lucianus
veluti ex se. *Idem.*

3 Νέστορα δ' ἐκ ἔλαθεν ἰαχῇ] Locus ex Homero ad Theagenem translatus. Est
autem primus versus τῷ ξιβαδίας. Hujus loci venustas ei non apparet, qui ver-
sum integrum non legit, propter ἀνεστῆται, quod mirifice ad ridiculum facit.
Sic autem se habet;

Νέστορα δ' ἐκ ἔλαθεν ἰαχῇ πίνοντα φέμης,
id est, etiam si biberet Nestor, cum tamen clamor non latuit. *Idem.*

4 Πλείδῳ] Circo. Interp. retinendum fuit, in Plethrio; locus erat in Gymna-
sio Eleorum. Pausanias. ἔστι δ' ἐν γυμνασίῳ τὸ καλέμενον Πλείδον. ἐν δ' αὐτῷ
συμβέλλουσιν οἱ Ἰθακοὶ καὶ ἄλλοι, &c. *Idem.*

5 Ταῦτα μὲν σοὶ] Leg. ταῦτα μὲν σοὶ. *Idem.*

6 Ὅτι ἀδύνατον] Credibile est fuisse magnum aliquod atrium, aut quid tale,
Jovis

ὁ Πρωτοῦς μυρία πρὸ πλῆθους πα-
ραπύμπου, ἡ γὰρ τὸ πρὸ τῆς κη-
ρύκων ἀγωνίης, λόγους πῶς διεξήλ-
θε πρὸς αὐτῶν, τὸ βίον τε ὡς εἶχον,
καὶ τὰς κινδύνους, ὅς ἐκινδύνεισε
διηγούμενος, καὶ ὅσα πράγματα
Φιλοσοφίας ἕνεκα ὑπέμεινε. πρὸς μὲν

donec adveniens ipse Proteus com-
mite innumera multitudo, re-
tro praetorum certamen, quan-
dam de se orationem habuit, nar-
rans quomodo vixisset, quibus
in periculis versatus esset, quot-
que molestias Philosophiae causa
pertulisset. Et multa quidem dis-
se-

Iovis templo annexum. Eodem in loco Herodorus olim suas recitavit historias, ut auctor est Lucianus alibi. Ceterum ὁπαδίδου & περραῖος opponuntur. Dio-
dorus xiv. ἡ μόνον γὰρ ἐν τοῖς περραῖοις & τοῖς ὁπαδίδου τοῖς ἱερῶν, &c. Legendus
autem tibi omnino Lucianus in Fugitivis, ubi historiam hanc ἐκκερσεῖ. Ibi de
Cynicis dicitur: καὶ βούς τὸ ὁπαδίδου ἐμπόδισεν ὑλακτῶντες. Tan. Faber.

ἡ Κατέπινεν τὸ τὸ κρύκων ἀγωνίῳ. Hunc locum sollicitavit vir doctus, & con-
tendit legendum esse κατέπινεν τὸ Κερυκαῖος ἀγωνίῳ. Ignoscat, si non possum ac-
cedere suae sententiae: locus enim Luciani sanus est, nec minimam recipit mendii
suspicionem. Κερύκων ἀγωνίῳ locus erat, ubi praetores de artis excellentia & vocis
contentione certabant. Testis Diodorus lib. 18. ubi de epistola regis Alexandrii,
quam miserat, ut in Olympica celebritate recitaretur, sic ait: ταῦτ' αὖ τὸν ἀρ-
χὴν ὅτι τὴν παρὰ τὸν ἀρχὴν ἐκ τῶν νικησάντων κέρυκα ἐναγνισθῆναι, id est, eam autem jus-
sit in publico canere a praetore, qui victoriam obtinisset. Iulius Pollux lib. 4. cap. 12:
ἀρχὴν τὸν Ὀλυμπιάδων τὸν ἀρχὴν κερυκίωντων, οἱ δὲ ἱεραγῆται ὑποδινκέντων,
ἀρχὴν τὸν ἑταῖρον ἡγεμόνα τοῦ Ὀλύμπια Ἀρχαῖς Τέλειαι & τρεῖς ἱερεῖς Ὀλυμ-
πιάδας οἰκοῦ, καὶ Πυθίῳ ὅτι οἰκοῦ, καὶ εἰκὼν τις ἐν αὐτῶν Πυθική.

Τέλειαι κέρυκα τὸ δὲ Ἀρχαῖς Εὐκλείῳ ἢ
Δείξαι ἀρχὴν ἀρχὴν Φοῖβ' ἐπ' ἀπὸ μυστή-
ου τρεῖς ἐκέρυξεν τὸ Ὀλυμπίας αὐτὸς ἀγωνίῳ.
Οὐδ' ὑποσταλὴν, ἢ τ' ἀταδίστατα ἔχων.

Id est, Primum autem Olympia, cum soli ejus regionis praetores, qui in sacris ministra-
bant, admitterentur, Primus exterorum certavit Archia Hyblaeus, qui tres continuae
Olympiades viciit, & Delphi etiam Pythia viciit, & extat ejus quadam imago Py-
thica:

Hyblai praetoris hanc Archia Eucleis filius
Accipe statuam lubens, Phaebe, ob ejus incolumitatem,
Qui ter ipse certavit praetorio in agone Olympico,
Nec tubulum in ore habens nec circa collum ligacula.

Ex his patet praetores etiam de voce certasse, & inde sequitur fuisse illi certaminis
locum assignatum, de quo hoc loco fit mentio apud Lucianum. Videndus Georgius
Syncellus pag. 208. post Olympiadem 88, ubi inveniuntur haec verba ex Africano:
σταλκτῶν & κέρυκων ἀγωνίῳ ἀρξάντων ἐν Ὀλύμπια, id est, Tubicinum & praetorum cer-
tamen aliis certaminibus additum est Olympia. Videlicet Iosephi Scaligeri epistolam nu-
mero 448. Ceterum de interpretatione vocum ὑποσταλὴν & ἀταδίστατα non
contendam, si quis certiora docuerit, nam ex sola nostra conjectura eas interpreta-
tus sum sine auctoritate, nisi quod Hesychius habet ἀταδίστατα ὅτι τρεῖς ἀρ-
χῆται, quod satis firmat nostram interpretationem, scilicet collum fasciis com-
primebant, ne rumperentur nimia contentione arteriarum, & ut sonus vocis clarius
fieret. De voce ὑποσταλὴν, quam ex sola conjectura interpretatus sum, expe-
cto, qui me doceat: alibi enim non reperitur. Hesychius in voce Σταλκτῶν haec
habet: σταλκτῶν ἀπὸ τοῦ κέρυκος. Unde conjeci, praetores usos fuisse quodam
ubulo argenti vel aereo tamquam tuba, ut eorum vox major & clarius audire-
nt. Palm. Qui sunt κέρυκα & Εὐμολπίδων norunt omnes praeter illum qui Lucia-

ἐν εἰρημῷ, πολλὰ δὲ. ἐγὼ δ' ὀλίγων ἤκουσα ὑπὸ πολλῆς τῆς ἀφαισώτων. εἴτα φοβήθεις μὴ συντελέσω ἐν ποιῶντι τέρβῃ, ἐπὶ δὲ πολλὰς τῆτο πάχονας ἰώρων, ἀπῆλθον, μετὰ τὴν χεῖρην φροσῶς θανάτων πρὸς φρεσίν, τὴν ἐπιτέθειον ἐαυτῇ ἀπὸ πλάτης διεξιόντῃ. πάλιν τότε προσέειπεν ἐπὶ κλισίᾳ. ἴφθιμ γὰρ βασιλεῦς χρυσῶν βίῳ χρυσῶν κορώνῳ ἐπιθίνας. χρῆται γὰρ τῇ Ἡρακλείᾳ βιδομάχῃ, Ἡρακλείᾳ δὲ πρὸς θάνατον, καὶ ἀναμειχθῆναι τῇ αἰθέρι. καὶ ὁφειλῶσαι ἴφθιμ βάλωμαι τῆς ἀνθρώ-

differuit, verum audiavi paucapræ circumstantium multitudine. Deinde metuens ne in tanta turba comprimerer, cum plerisque id accidere viderem, abivi, longum valere jubens sophistam illum mori gestientem, sui que funeris epitaphium ante mortem recitantem. Verum tunc magnum hoc audiavi: quod diceret velle se aureæ vitæ, auream coronidem imponere. Par esse ut qui Herculeam vitam vixisset, Herculeam mortem oppeteret, & cum aëre misceretur. Et volo, inquit, hominibus pro-

ni Pseudomantim convertit. Cum enim simpliciter interpretandum esset. *Ceryces & Eumolpida* (quemadmodum passim, præcipue autem apud Æmil. Probum in Alcibiade) homo meus *præcones & egregios cantores* esse maluit. Hoc autem loco nil nobis cum ejusmodi κέρειν. Non esse autem hunc locum de iis intelligendum qui ἐν κύκλοις κερύττειν, iudam, opinor, operam, si probem. Nec etiam de præconibus ladorum placet accipi. Deinde quid sit *retro præconum certamen*? Verum quidem est ἀγων significare non *certamen tantum*, sed & *locum certaminis*, apud Homerum, notante Eustathio: quemadmodum οἶνον vinum & locum in quo venditur. ἔλαιον oleum & locum in quo venundatur, ex Polluce, & χρῆς apud Homerum in οδ. θ. pro loco τῇ χορείᾳ. ita δειγμα duplicem significationem habebat notante Schol. in orat. contra Polyclem; sed quid fiet τὸ κερύκων? Sanè locus hic à doctis examinari debuerat, quod quia nondum fecere, dicam quod mihi videtur. Legendum hic puto non κατόπιν τῷ τῷ κερύκων ἀγωνίῳ, sed κατόπιν τῇ Κερκυραϊκῇ ἀγῶνι. Audi quæso Pausaniam in Eliacis. τῇ σφῆρι, ἵνα οἱ Ἕλληροδίκαι διημερεύουσιν, ἐστὶν ἵγυς ἀλλήσφαι, τὸ μετὰ τὸ αὐτῶν, ἀγῶνι μία. ταύτῃ ἐνομαζέμεται Κερκυραϊκὴν οἱ Ἡλῆοι. Nemo non videt quam recte huic Luciani loco conveniant, quæ à Pausania dicuntur. In huiusmodi autem locorum appellationibus, vicorum, platearum, &c. quàm sæpe peccent exscriptores librorum, nimis multa exempla probant. Hæc nostra est de hoc loco sententia, donec aliquis meliora protulerit. *Tan. Faber.*

1 Πάλιν τότε προσέειπεν ἐπὶ κλισίᾳ] *Tunc magnum hoc audiavi.* Interpol. quod ridiculum est τὸ ἀκρον. Neque enim hoc loco προσέειπεν τὸ magnum hoc significat, & qui ita existimant, nō illi haudmodum etiam multa Græcè legerunt. Quid cum Græci dicunt, ποσὰ τα εἰπὼν ἐπὶ ταῦτα το, &, καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐπὶ ταῦτα, & ποσὰ τα ὁ Κομμοδὸς εἰπὼν εἰς τὴν ἀλλήλῃ παύειν, & Ioseph. in 11. ἀρχαίολογ. ἐπὶ ταῦτα διασώμεθα, &c. sub finem cap. 111. quomodo veteres? Videtis, hæc una vocula sensum pervertit. Nimirum non animadvertenter Interpolator προσέειπεν nil esse aliud in huiusmodi loquendi generibus, quàm τὸ το. Cuius rei pudet citare testes; Tamen si vacat, adi Suidam & Stephanum. Interpretem corruptit Interpolator. *Idem.*

2 Χρυσῶν βίῳ] Ita Pindarus χρυσῶς ἵππεος vocavit eximios. ita Catullus aureolis pedes puellæ, & alia ὅσα κόνις. Sed non modò χρυσῶς pro pulchro, verum & ἀργυρῶς. Ita plerumque exponit Interpres Homeri, quem in creditum vulgus Didymum vocat. *Idem.*

3 Ἀναμειχθῆναι τῇ αἰθέρι] Quod suprâ dixerat ἐξ αἰθέρος ἵνα. *Idem.*

πες, Δίξας αὐτοῖς δι' ἡρὴν τρέπον-
 θαιάτα κλέωθον. πάντας ἐν δει-
 μοῖ τῆς ἀνθρώπου Φιλοκλήτους ἡντιά-
 οι μὲν ἀποθνήσκουσι τῷ ἀνθρώπου, ἰδὲ-
 κρυον, ἔβρον σάξαι τῆς Ἑλλήσιν.
 οἱ δὲ ἀνδράσι περὶ ἐκείνου γαίοντες, πλὴν
 τοῦ διδιδύμου. οὐδ' ὦν ὁ παρ' ἐκείνου
 μετρίως ἐθροῦνη, ἐλπίων πάντας
 ἐξείλκεται, καὶ μὴ ὡς ἐπὶ τῷ πυρὶ
 πυρὶ, ἀλλὰ ἀκονεὶ δὴ κατεξενεῖν τῷ
 βίῳ. τὸ δὲ πλεῖν τὰ διδιδύμου, ἀδύ-
 κητον αὐτῷ ὡσαύτως, ὡς ἐλπίων
 μάλλον ἐπίησι. καίτοι ἡδὴ νεκρο-
 κῶς τῷ χροῖαν ἔχον, καὶ ἡ Δία
 ἔπεισεν. ὥστε κατέπαυσε τὸ
 λόγον. ἐγὼ δ', ἐκείνης οἰμῆς πῶς
 ἐγέλασεν. εἰδὲ γὰρ εἰλεῖν ἄξιον ὡς,
 ἔγωγε δυσέρωτα τὸ δόξης ἀνθρώπου
 ὑπερ' ἀπάντας, ὅσοι τῇ αὐτῇ ποι-
 νῇ ἐλαύνονται. παρεπίμπετο δ' ὅμως
 ὑπὸ πολλῶν, καὶ ἐνέφορετο τὸ δό-
 ξης, ἀπὸ δὲ πᾶσι εἰς τὸ πλεῖον τῷ
 θυμῷ ἐζόντων, ὅσοι εἰδῶς ὁ ἀθλίος
 ὅτι ἐπὶ τῇ ἐπὶ τῷ σαρκοῦ ἀπαρρη-
 νοῖς, καὶ ὑπὸ τῷ δημῷ ἐχρόμυς,
 πολλὰ πλείους ἔποντο. καὶ δὴ τὰ
 μὲν Ὀλύμπια, τέλει εἶχε, καὶ ἁλ-
 λιστὶ Ὀλύμπιον ἡμῶν, ὅν ἐγὼ εἶ-
 δειν, περὶ αἰς ἡδὴ ὤρῳ. ἐγὼ δ', ὅ-
 γαρ ὡς ἀπορήσας ὀχλήσας ἄμα
 πολλῶν ἐζόντων, ἄκων ὑπελπί-
 μων. ὁ δ', αἰὲν ἀνασπασθὲν,

prodesse, ostendendo ipsis quo pa-
 cito mors sit contemnenda. Itaque
 oportet ut omnes homines Philo-
 cletæ mihi fiant. Quare stultio-
 res homines fiebant, & clama-
 bant, serva te Græcis incolumem.
 Sed cordatiores exclamabant, per-
 fice quæ decrevisti. Quibus ille
 senex non mediocriter est turba-
 tus, cum speraret fore ut ab om-
 nibus cohiberetur, nec eum in
 ignem immitterent, sed invitum
 in vita retinerent. Sed cum ipsi
 ex insperato accidisset, ut quæ
 decreverat, essent peragenda,
 magis expalluit & cum jam mor-
 tui colorem præ se ferret, per lo-
 vem etiam subtrepidavit. Itaque
 finem dicendi fecit. Quantum
 autem ego riserim, opinor, con-
 jicis. Neque enim commiseratio-
 ne dignus erat homo ita miserè
 supra omnes gloriæ cupidus, quot-
 quot hac pœna exagitantur. A
 multis tamen deducebatur, &
 gloria saturabatur conversis ad
 multitudinem admirantium ocu-
 lis, nescius miser ille, multò
 plures sequi eos qui ad crucem
 ducuntur, & à carnifice tenen-
 tur. Et jam Olympia finem ha-
 bebant, quæ quatuor illorum quæ
 vidi Olympiorum fuerunt pulcherrima: quum ego (non enim multis
 simul abeuntibus currum habere licebat) invitus relinquebar. Ille verò
 sem-

1 Προσπίμπω τῷ πυρὶ] Nec eum in ignem mitterent. Interpolat. falsò. Non me-
 tuebat Peregrinus ne in ignem ab astantibus mitteretur, (nil quidquam tale in toto
 libello) sed non arbitrabatur permiffuros unquam, ut se se in ignem sponte & ultro
 conjiceret; qui sensus longe alius est. Interpretem sequi noluit corrector. Tan-
 Faber.

2 Διδιδύμου, ἀδύκητον] Restitue ut in MS. R. διδιδύμου, πάντῃ ἀδύκητον αὐ-
 τῷ, &c. Idem.

3 Ὁ χροῖαν χρόμυς] Rectius & elegantius in Cod. MS. Bibl. Reg. ὡς ἐλπίων ἐπὶ
 μάλλον ἐπίησι. Idem.

4 Τῷ αὐτῷ ποινῇ ἐλαύνοντα] Hac pœna exagitantur. Interp. Sed vendendum
 fuit, hac Furia exagitantur; Ποινὴ enim hoc loco Furia est; res notior quàm ut
 probari debeat. Inde suprâ dixit Lucianus δόξης ἐρευνῶν. Idem.

νύκτα τὸ πολυδαΐον ἀσπερήκη ἐπι-
δείκxου τῶν καυῶν. καὶ μετ' ἑ-
πείρουσι πιδὸς ἀρπαλαβόντων ἀσπ-
μίτας νύκτας, ἐξαναΐας, ἀπην-
δύθου τ' Ἀρπίνης, ἐνθα ἡ ἡ πυρρ.
σταδιοὶ πάντες ἔπι εἰχρσιν δαπ τ'
Ὀλυμπίας κτ' τ' ἰκπεδρομοι, ἀ-
πιδόντων ἀσπς ἐσ. καὶ ἐπεί τὰ χρστ
ἀφικόμεθα, καὶ ἀλαμδαίνοντες πυ-
ρρσιν νησμερῶν ἐν βῶτι, ὅσον ἐς ὀρ-
γμῶν τὸ βῶτες. ἰδῶδες ἴσων τὰ
πολλά. καὶ παρεῖδον τ' φρυγῶ-
νων, ὡς ἀναφθίη τὰ χρστ. καὶ ἐπ-
δὴ ἡ σκληρὴ ἀνιπτειν, ἰδὲ γὰρ κα-
κηνὴν ἡσπιδῶν τὸ κῆλλισιν τὸ το
ἔργον. ἀσπς ἐπεί ἰσχυραμί-
νουν ἐς τ' αἰὶ πρὸς, καὶ ἐκω κωτῶ
τὰ τὴν τ' κυνῶν. καὶ μάλιστα ὁ
ἡρῶδας τὸ ἐκ Πατρῶν, δαδα ἔχον,
ἐφ' αὐλῶν δαυπερρωσις. ἰδῶδο-
φόρ τ' ἐκ ὁ Πρωτῶς. καὶ ἀσπ-
δοις, ἀλλ' ἀλαχρῶν ἀνῆψαν τὸ
πῦρ μέγιστον, ἀπ δαπ δαδῶν, καὶ
φρυγῶν. ὁδὲ, καὶ μοι πάντῃ ἡδὴ
ἀσπς κατ' τ' νῦν, δαπ τῶν τ' πῶ πῆ-
ρσιν, καὶ τὸ τῶ βῶνι, καὶ τὸ ἡρῶ-
κλειον ἐπεί ῥόπαλον, ἐπ ἐν ὅτῃ
ῥυπύση ἀκρῶς. ἔπει ἡτ' λιδα-
νωτῶν ὡς ἐπιδῶλοι ἐπὶ τὸ πῦρ. καὶ

semper differens, noctu tandem
premonuit, se combustionem sui
spectandam exhibiturum. Et cum
quidam ex sociis circa mediam
noctem expectatum me assump-
plisset, ad Harpinam ubi erat ro-
gus, recta contendendi. Erant integra
viginti stadia, ab Olympia per hip-
podromum, ad auroram euntibus.
Et quumprimum advenimus, de-
prehendimus pyram in profundo
congestam ad ulnæ circiter mo-
dum profundam. Crebræ inerant
faces, eratque sarmentis referta,
ut citissime confligaret. Et post-
quam exorta est luna, quam etiam
pulcherrimi hujus facinoris spe-
ctatricem esse oportebat, prodit
ille eo quo semper solebat modo
exornatus, & cum ipso Cynico-
rum agmina: & potissimum ge-
nerosus ille Patricus, facem te-
nens, non malus secundarum par-
tium actor. Facem quoque gesta-
bat Proteus: & accedentes, alius
alia ex parte, ignem maximum,
ut pore ex facibus & sarmentis ac-
cenderunt. Hic verò, & jam mihi
mentem penitus adverte, deposti-
ta pera, lacero pallio, herculeaque illa clava, stetit in amiculo
planè fordido. Deinde postulato thure, quod in ignem injiceret, acce-

1 Νύκτα ἀσπερήκη] Noctem premonuit. Interpolator. malè νύκτα enim hoc loco
non est pro νύκτι, seu νύκτε, sed ἀσπερήκη νύκτα dixit Lucianus, quemadmo-
dum Iuvenalis, de Statio, opinor, promisitque diem. Apud Ciceronem est, &
apud Varronem & Livium, prolixit seu praxit diem. Interpres proxime ad ve-
rum, noctem ei rei designavit. Tan. Faber.

2 Ἀρπίνης] Quid sit Harpina seu Harpinna, docebit Pausanias in Eliacis
Idem.

3 Δαδα: ἴσων τὰ πολλά] Interpres sic vertit, longe certe ab auctoris mente, qui
pyræ formam & materiam describit. Putavit interpres δαδα non aliud significare
quam sax. Sed est arboris species, quæ Latinis tada dicitur, de qua Plinius pas-
sim, & ideo vertendum erat, tada mi plurimum constabat. Palm.

4 Ὁ ἐκ Πατρῶν] Ille Patricus. Interp. Stephanus, seu Hermolaus ἐκ πῆ-
ρσιν: καὶ agnoscit Πατρῶς, at Πατρῶν non agnoscit. Itaque dicendum fuerat
Patrensis, ut usurpavit Cicero. Ceterum locus hic de Theagene est intelligendus.
Tan. Faber.

ἀναδύνῃ πρὸς, ἐπιβάλετέ, καὶ
εἶπεν εἰς τὴν μισημένην ἀποβλή-
πων, καὶ ὅτι ἐστὶν αὐτὸς τὴν τρα-
γωδίαν ἢ μισημένην, δαίμο-
νες μητρῶσι, καὶ πατρῶσι, διζαδὶ
με δαίμονες. ταῦτα εἰπὼν, ἐπήδη-
σεν εἰς τὸ πῦρ. ὃ μὲν ἰωφτότα, ὅ-
μως ἀειχίτη ὑπὸ τῇ φλογί, ὡς
πολλῆς θερμότητος. αὐτὸς ὁρῶν γελῶν
σε ὡς καλεῖ Κρόνῳ, τὴν καὶ ἀποφῆ-
ναι ὁράματα. ἐγὼ δὲ τὰς μητρῶας μὴ
δαίμονας ἐπιβοῶμεν, καὶ τὸ δὲ ὃ
σφοδρὰ ἠπώμεν. ὅτι δὲ τὰς πα-
τρῶας ἐπιγαλίσσεται, ἀνακηθεῖς τῇ
αὐτῇ φωνῇ εἰρημνῇ, ὃδὲ καλεῖ-
ται ἠδυνάμεν τὴν γέλωτα. οἱ Κυ-
νικοὶ δὲ ἀεικνῶντες τὴν πυρρὰν, ὅτι
ἐδύκεον μὴ, σιωπῇ δὲ ἐνιδέειν
λύπην πᾶσι, εἰς τὸ πῦρ ὁρῶντες,
ἔχρησεν δὲ ἀποπνίγειν ἐπ' αὐτοῖς,
ἀπὸ μὲν φησὶ ὡς μοῖταιοι. ὃ γὰρ
ἦν τὸ γάμαρ ἀπὸ τῶν γένεσιν
ὁρᾶν, κίονας ἀναπνεύματι καὶ πο-
νηρῇ. ἡ αὐτὴν ἐπὶ τῇ ἀνθρώπῳ
πρὸς ἐπὶ τῇ ἀπὸ τῆς ὕψους, οὐκ
τὰς ἐν τῇ δόξῃ καὶ ἐπὶ τῇ
Σακράτῃ ἀνθρώπων; οὐκ οἶμαι
ἐν ἡλικίᾳ, καὶ ἐλαιοδρόνῳ μοι.
ἵνιοι δὲ, καὶ ἐπὶ τὰς βακτηρίας

acceptum à quodam, iniecit, &
ad meridiem respiciens (etenim
meridies etiam ad tragœdiam
hanc pertinebat) dixit O materni,
paternique dæmones excipite me
propitii. Quibus dictis in ignem
insiliit: nec visus est amplius, sed
à flamma, quæ se magnam attol-
lebat, est circumfusus. Iterum
video te ridentem, egregie Cro-
nic, fabula catastrophem. Ego
autem per Iovem, non magno
vertebam vitio ipsi quoddam mater-
nos dæmonas inelamaret. Sed
quando patrios quoque invocavit,
recordatus eorum quæ de eade
patris dicta sunt, non potui risum
continere. Porro Cynici rogam
circumstantes, non flebant qui-
dem: sed silentio mœrorem
quendam præ se ferebant, ignem
inspicientes, donec odore malè
affectus, abeamus inquam ὁ στο-
lidi. Non enim jucundum est
spectaculum senem torrefactum
videre, cum nidore malo im-
pleamur. An expectatis dum ad-
veniat pictor qui vos depingat,
quales in carcere Socrati amicos
appingunt? Illi autem indigna-

bantur, meque convitiis proscindebant: nonnulli etiam ad fustes ve-
nerunt.

1 Ἀποπνίγει ἐπ' αὐτοῖς. Odore malo affectus. Interp. sed nil tale. Vbi enim,
quæso, odor ille malus in ἀποπνίγειν? Quid autem? αὐτοῖς ad quid refertur nisi
ad Cynicos περιεργίους ὡς αὐτοῖς, ut à Luciano describuntur? Sed ignoravit in-
terpres quid sit ἀποπνίγειν ἐπ' ἀνθρώπῳ aut quid tale, præsertim vero apud Atti-
cos, quos hic noster studiosissimè imitatur. Exempla sunt passim apud Aristot-
phanem, & Demosthenem, & (quis Interp. indigentiam non miretur?) apud
ipsummet Lucianum in dialogis ἐπειρητικῇ. Est autem ἀποπνίγμα ὅτι τὰς
σφαῖρας π quod Latini dicunt, Ea res me viit, me enecat, Terent. Vro hominem.
Horat. Vror sentibicandidos, &c. Aristophanes κίονας. Sed in re ita perspicua sit
φειδωλὴ παραδειγματῶν διὰ τὴν πλῆθος. Tan. Faber.

2 Ἐπὶ τὰς βακτηρίας ἤσαν. Ad fustes venerunt. Interpol. istud verbum non ita
vertendum fuit, quia aliter scribendum, scilicet ἤσαν inruerunt, involarunt, &c.
Estque Attica syncope ab αἰσῶν, ut apud Aristophanem linguz Atticæ canonem
legitur, ἐπὶ Πλάτῳ.

Ἐξήλκοντο ἐν δὺν δράκοντες ἐν τῷ ναῷ,

Exiuerunt è templo dracones duo.

ita alibi Aristophanes, & ei synchronos Euripides. atque ita legisse interpretem, fi-
dem

ἦξαν. ἤτοι ἐπειδὴ ἡπέλησεν ξυμπα-
 ράσεις πᾶς ἐμβολεῖν εἰς τὸ πῦρ,
 ὥστεν ἱπποῖο τῷ διδασκάλῳ, ἐπαύ-
 σουντο, καὶ ἐρῶν ἦσαν. ἐγὼ δὲ
 ἱππικῶν, ποικίλως ἐπαίρει πρὸς ἐ-
 μανθὺν εὐνόον τὸ φιλόδοξον, οἷόν τι
 ἐστὶ ἀναλογιζόμενον, ὡς μὲν ἦ-
 τος ὁ ἔρως ἀφυκλῆ, καὶ τοῖς πά-
 νυ θαυμαστοῖς εἶναι δεκῆσιν. ἔχ' ὅπως
 ἐκείνῳ τάνδρῃ, καὶ τὰλλα ἐμπλή-
 κτως, καὶ ἀπονεομηδῶς βεδιῶκῃ,
 καὶ ὅσα ἀναξίως ἔ' πυρρῆς. εἴπερ οὐ-
 τυλῆται πολλοῖς ἀπίστοις, ὡς θιά-
 σαιτο ἔ' αὐτοῖ. ὦντο γάρ ἐπὶ κα-
 ῶλῃ ψευδαὶ ζῶντα αὐτόν. καὶ γὰρ
 ἔ' τὸδε τῇ ὡσπερ αἶα διεδέδωτο,
 ὡς ἰ' πρὸς ἀνιχόντα τ' ἥλιον ἀσπα-
 σάμενον, ὥσπερ ἀμείλιχ' ἔ' τὸς
 Βραχμῶνας φασὶ ποιεῖν, ἐπιβήσ-
 σαι τ' πυρρῆς. ἀπίστροφον δ' ἔ' τὸς
 πολλὰς αὐτῶν, λέγων ἡδὲ πεπλησῆ-
 τ' ἔρῳ, οἷς μὴ ἔ' τὸ αὐτὸ πρῶ-
 τ' ἔρῳ ἦν, καὶ αὐτὸν ἰδεῖν τ' τῶ-
 πον, καὶ πλεῖστον καὶ λαμβάνειν
 ἔ' πυρρῆς. ἐνθα δὴ ὡ ἐπαίρει, μελέα
 σφάμα, αὐτῶν, ἀπὸς διηγήματος ἔ'
 ἀνεκρίνεται, καὶ ἀκροῶς ἐκπυρρῶ-
 μένοις. εἰ μὲν ἀνιδεμι τίνα χαρίεντα,

nerunt. Sed postquam minatus
 sum me correptos aliquos conje-
 cturum in ignem, ut praecepto-
 rem sequerentur destiterunt, &
 pacem egerunt. Ego autem re-
 vertens, variis modis, amice,
 apud me cogitabam de gloriæ a-
 more, qualis ille sit reputans,
 quàm solus hic amor sit inevitabi-
 lis, etiam iis qui admirandi esse
 censentur: nedum illi viro, qui
 inter cætera stolidè & insipienter
 vixit, & ita ut igne non esset indi-
 gnus. Exinde in multos incide-
 bam qui spectatum ibant, cum
 putarent fore ut eum adhuc vi-
 vum invenirent. Nam hoc pridie
 divulgatum erat, cum salutato
 sole oriente, quemadmodum
 Brachmanas factitare dicunt, py-
 ram conscensurum. Itaque ple-
 roisque illorum ab incepto itinere
 averti, dicens rem omnem esse
 jam confectam: quibus ne hoc
 ipsum quidem diligentia dignum
 erat, vel ut locum ipsum viderent,
 & aliquas ignis reliquias in-
 venirent. Hic amice, infinita ne-
 inquirentibus, & accurate per-
 contentantibus dissierebam. Quòd
 si gratum aliquem vidissem,
 eorum

dem fecerit ejus versio, sic enim habet, *A nonnullis quoque eorum ad fustes concu-
 sum est. Vides lector, quantum Interpolatori debeat Interpres. Quid si libellum
 aliquem absque ullo duce interpretandum suscepisset? Tan. Faber.*

1 Πρὸς ἀνιχόντα τ' ἥλιον ἀσπασάμενον] Legendum est voce unica προσανιχόν-
 τα, id enim postulat τὸ ἀσπάζεσθαι. προσανιχόν & προσανιχέω, orient. Prius illud apud
 Suidam, qui προσανιχόντι, venit per ἰξίχοντι, qui locus à Porto male intellectus
 est. Vertendum enim fuerat προσανιχόντι id est orienti, ut ἰξίχ' ἂν φιλ' ἦλθε. Apud
 eundem Suidam linea sequenti lego unica voce προσανιχόντι ἥλιον, ἀνατρεχόντα.
 Quem locum esse Luciani puto, hunc ipsum, inquam, qui nunc nobis in manibus
 est. Idem.

2 Χαρίεντα] Gratium. Interp. Satis pròdit nescire se quid sit χαρίεις. Est enim
 prater significationes vulgares doctus, peritus, eruditus. Id fuse ostendit Calaubo-
 nus in commentariis ad Athenæum, doctus, Jupiter, & laboriosus. Sed ne ἀπὸ μὲν
 λ' abeam, addam loca aliquot. Lucianus in libello cui titulus est, πῶς δεῖ
 εἶναι συγχεῖν, ita scribit. πλὴν ἀλλὰ μετ' ἐσπερος γὰρ ὁ ἰδὼς τις ἐπεὶ καὶ αὐτὸς
 μὲν αὐτίκα δὴ λ' ὦν εἶ' ἦν, ἀλλὰ δὲ πῶς χαρίεντι ἔ' δυνασμένη ἰσχυρὰ μετα-
 χρί-
 χρι-

ἡ ψιλὰ δὲ ὥσπερ οὐ τὰ παραχρῆντα
 διηγέμεν. αὐτὸς δὲ τὰς ἑλκασκας,
 καὶ πρὸς τὴν ἀκροῖαν κεχρημένος,
 ἐπαγγώδην τὴν παρ' ἐμαυτοῦ, ὡς ἐ-
 πιιδὲ ἀνέφθη μὲν ἡ πυρρὰ, εὐεβαλε
 δὲ φέροντα ἰαυθὺν ὁ Πρωτεύς, σισμὸν
 πρὸς πρὸν μὲν ἄλλω γῆμονδρα, σὺν μυ-
 κηθμῶν δὲ γῆς, γυνὴ ἀναπαύμεθ
 ἐν μέσῃς δὲ φλογὲς, οἰχοῖτο ἐς τὴν
 ἑρμῆν, ἀνθρωπίνῃ μὲν ἄλλῃ τῇ φωνῇ
 λέγων, ἡ ἱλίοι γὰρ, βαίνω δὲ ἐς
 Ὀλύμπου. οἰκῆται μὲν ἐν ἐπὶ γῆπι-
 στω, καὶ ὡσεὶ κύνων, ὑποφελίττοντες.
 καὶ ἀνελκόν με λέγουσιν πρὸς πρὸν,
 πρὸς ἐμὴν, ἡ πρὸς δυσμῶν ἐνέχεται ὁ
 γυνὴ; ἰδὼν δὲ, τὸ ἐπὶ γῆν ἀνελκόν
 αὐτοῖς. ἀπὸ λῶν δὲ ἐς τὴν πα-
 νύχην ἐπὶ γῆν πῶς πολλὰ ἀνδρὶ, καὶ
 νῆ δὲ Διὶ ἀξιοπίσω τὸ πρὸς ὥσπερ ἐπὶ
 τῶν πάντων, καὶ τῇ λοιπῇ σκηνότητι,
 τὰ περὶ ἄλλα διηγερῶν. οὗτος δὲ Πρω-
 τεύς, καὶ ὡς μὲν τὸ κεχρημένος, ἡ
 σισμὸν αὐτὸν ἐν λούχῃ ἐπὶ γῆν μικρὸν
 ἔμπεδον, καὶ νῦν ἀπολίπει ὡσε-

corum quæ gesta erant, vel tenuissima, quemadmodum tibi, exponebam. Sed stupidis, & narrationi inhiantibus, tragicum aliquid comminifcebar, ut postquam incensa est pyra, seque in ignem conjecit Proteus, magno terræ motu prius orto cum mugitu, vultur è media flamma subvolans, in cœlum abiit, magna voce humana dicens, Reliqui terram, in Olympum commigro. Proinde obstupefcebant illi, & subhorrescentes adorabant: & quærebant ex me, utrum ad ortum, an ad occasum subductus esset vultur: ego verò quicquid succurrebat, iis respondebam. Porro profectus ad celebritatem, incidi in virum canum, ac per Iovem cui vultus auctoritatem pariebat, ob barbam, reliquamque gravitatem, quique inter cætera de Proteo narrabat, se postquam conflagrasset, conspexisse

eum paulò antè alba veste amictum, & nunc reliquissè ambulantiem hilari

χαρίσασθαι πειρομένως. Vide δὲ χαρίεντα & τὸ ἰδιώτην inter se opponi. Sed is locus Luciani pessimè conversus est. Apud Plutarchum cum Pericles quidam, medicinz ante clarus, laudaretur, verum mala poemata scriberet, ei Archidamus, τί δὲν οὖν, inquit, ὁ Περικλῆς, ἀπὸ χαρίεντος ἰατροῦ κακὸς ποιητὴς καλεῖται ὁπθυσμῆς. Vbi iterum videre est, κακὸν ποιητὴν opponi χαρίεντι ἰατροῦ. Hunc locum male intellexit Raphaël Regius. Tan. Faber.

1 Ψιλὰ δὲ ὥσπερ οὐ τὰ παραχρῆντα διηγέμεν] Eorum quæ gesta erant vel tenuissima, quemadmodum tibi, exponebam. Interpolator. Vbi, quis risum vel indignationem teneat? Hisce ne licere hominibus bonus scriptores attingere? & quæ optime ab interprete erant conversa, depravare? Sic enim planè & disertè interpretis. Illi rem omnem nudè & simpliciter, ut alia erat, quemadmodum tibi, commemorabam. Idem.

2 Βλακας] Hos Dial. Alex. & Pseudom. vocabat παλαιοι. Bourd.

3 Εἰς ἀνέφθη] Ex tragicorum aliquo. Sed cur opus fuit dicere γὰρ potius quàm γῆν? Facit ea res ὡς τὸ σκηνόν, novæque apothecis magis convenit. Somnium, inquires. At audi Eustathium ad Iliad. Quo loco ait Athenienses prætulisse τὸ, ὁ Δάματρε Doricum τῶν, ὁ Δήμητρε, quod commune erat & Atticum etiam. Locum ipsum præstat apponere. Ἀθηνῶν δὲ προεβόλῃσι τῶν, ὁ Δήμητρε, κοινὸν ὄντες ἐν Ἀττικῇ, τὸ, ὁ Δάματρε, Δωρικόν, ὅτε τὸ θαυμασιωτὸς λέγειν, μαρτυροῖται αὐτὸ τὸ σκηνόν τῇ φωνῇ τῶν Ἀθηναίων. Possem addere Hermogenis locum lib. 1. περὶ ἰδίων, cap. vi. ubi agit περὶ τὸ σκηνόν; Sed non vacat transcribere. Tan. Faber.

παύωντα φαιδρὸν ἐν τῇ Ἐπιδόρῳ
 Στοᾷ, ἡγνῶν τε ἱστμῶν. εἴτ' ἐπὶ
 πᾶσι ἀΰσθηκε τὴ γύπα διονύ-
 μῳ, ἢ μὲν αὐτὸς ἐωσφένει ἀ-
 παύωντα ἐν τῇ πυρᾷ, ἢ ἐν ἰσ-
 μικρῷ ἐμπεσόντι ἀφ' ἧς πίπτει,
 ἢ καὶ μελῶντα τῷ ἀνθρώπῳ, ἢ βλακί-
 κῳ τὴν τροπὴν. ἐνταῦθα πολλοὶ οἶα
 εἶναι ἐπ' αὐτῷ γήθησαν. ποίας μὲν
 αἱ μελίπται ἐπισημασθῶσι ἐπὶ τὸν
 πῖνα, ἢ τέτινας οὐκ ἐπαγαγέτω,
 ἢ πῖνας ἢ κερῶνας οὐκ ἐπιπτήσονται,
 καὶ τὰ ἐπὶ τῇ ἱστορίᾳ πέφον, ἢ
 τὰ ποιῶντα; εἰς τὰς μὲν γὰρ πυρᾷ τι
 ἡλείων αὐτῶν περὶ τι τῷ ἄλλῳ
 Ἑλλήνων, οἷς ἔστιν ἐπισημασθῶσι ἡ-
 γνῶν, αὐτῶν μελῶν οἶα πολλὰς ἀ-
 γασθῶντας. φασὶ ἢ πᾶσι χι-
 δὲν πᾶσι ἐνδοξοῖς πολλοῖς ἐπιστά-
 λαπῶν αὐτῶν, ἢ ἀφ' ἧς πῖ-
 νας, καὶ τῶν ἀνθρώπων, καὶ νόμων.

hilarī vultu in Heptaphono Stoa;
 & oleastri corona redimitum. Po-
 stremò addidit, vulturem deje-
 rans, se ex pyra subvolantem con-
 spexisse, quem ego paulò antè
 volare omisi, stultos, stupidos-
 que deridentem. Cæterum confi-
 dera, quæ propter ipsum verifi-
 mile est futura. Quales apes lo-
 cum non sunt frequentaturæ, quæ
 cicadæ non accessuræ, quæ cor-
 nices non advolaturæ, quemad-
 modum ad sepulchrum Hesiodi,
 & similia? Imagines enim ab E-
 leis ipsis, cæterisque Græcis, qui-
 bus etiam scripsisse dicebat, scio
 multas protinus erectum iri.
 Ajunt autem ipsum omnibus
 ferme celebrioribus civitatibus
 epistolas misisse, testamenta quæ-
 dam, admonitiones, & leges.

Et

1 Ἐπιδόρῳ Στοᾷ] Pausanias in Eliacis auctor est, dictam quoque fuisse ποικί-
 λῳ, (cave cum Attica eandem esse putes) & à nonnullis Ἡχρὸς Στοᾷ appellatam.
 Rationem addit; βούσαντι δὲ ἀνδρὶ, ἐπὶ δὲ πᾶσι τῶν ἡχρῶν ὅτι τὰς ἐν τῇ
 πλείον ἐπὶ Στοᾷ δόξῃ. p. 170. Editionis Sylburgianz. Tan. Faber.

2 Κοτῖνον] Videlicet corona Olympiaca. Idem.

3 Ὅν ἐγὼ μικρῷ ἐμπεσόντι ἀφ' ἧς πίπτει] Quem ego paulò antè volare omisi.
 Interpol. quod quid potest esse deterius? Luciani facetissimum dictum aperiam.
 Dixerat supra περιγίγνεται scriptor, se, dum Peregrini mortem fatuis quibusdam
 & κερῶναι ἀνθρώποις narrat, paucula quædam ὅπτη γὰρ ὁδῶσαι: inter cetera
 autem evolasse vulturem ἐν τῷ, &c. Quæ res citò in plures sparsa est, ut est hu-
 manum genus a viduo anticalatum, ait Lucretius. Itaque adeo hic senex, credulus
 & religiose mendax, vidisse se dicit vulturem illum; & tamen, ait Lucianus,
 memor eris, optime Croni, me auctorem fuisse illius fabellæ, neque τῷ ὅτι
 quidquam tale factum fuisse; nam, nesciens ne sis, vulturem ego illum ἀφ' ἧς
 πίπτει, illum ἐν τῷ emiseram, id est, mendacium illud deridendis istis fun-
 gis asperteram, &c. Interpres corruptus ab interpolatore scripserat: Quem ego paulò
 antè volantem dimiseram. Idem.

4 Καταγλῶντα ἦν] Lego καταγλῶν ἦν, alioqui διὰ χύμα] dictus fuerit
 vultus καταγλῶν ἦν ἀνθρώπων. Idem.

5 Τίνας δὲ κερῶνας ἐκ] R. Menagius in animadversionibus ad Diogenem Laër-
 tium multis scriptorum testimoniis confirmat legendum esse πῖνας χελιδόνας, quæ
 verissima & maxime congruens lectio est. Alm.

6 Διαθήκας πρὸς] Testamenta. Interp. διαθήκας ἐπὶ παρ' ἡμῶν, verte, præcepta
 & admonitiones. Alludit ad Pythagoræ, à quibus sua præcepta ita vocitabantur.
 At fortasse, dixerit quispiam, alluserit ad κεινὴν διαθήκην Christianorum Lucia-
 nus, ut est semper derisor. Et si id concederem, non tamen inde sequeretur vocem
 hanc verti per testamentum debere. Nam ἡ κεινὴ διαθήκη significat novum fœdus,
 quæ-

ζαυματός, καὶ ἵκανάτε κρείττων
εἶναι δεκῶν. ἀλλὰ μικρὸν ὥστε τὴν
πλευρῆς, ὥστε ὀνεία χρεῖδον περὶ
μερῶν, πολέον. οἰμῶν δ' ἰκανῶν ἐμ-
φαιών, ἡμεῖς περὶ τὴν νύκτος, καὶ ἰάλα
πυρετῶν μέλα σφοδρῶν. ταῦτα δὲ
μοι Ἀλέξανδρος ὁ ἰατρὸς διηγήσα-
το, μετακληθεὶς ὡς ἐπισκοπήσειν
αὐτόν. ἔφη ὅτι καὶ λαθεῖν αὐτὸν χα-
μαὶ κυλιόμενοι, καὶ τῶν φλοισφῶν
καὶ φέροντα, καὶ ψυχρὸν αὐτῶντα
πάνυ ἐρωτικῶς, ἑαυτὸν δὲ μὴ δό-
ναι. καίτοι εἰπὼν ἔφη πρὸς αὐτόν,
ὡς εἰ πάντως θανάτου δόξω, ἤκειν
αὐτόν ἐπὶ τῆς ἡμέρας αὐτόμαθον.
ὥστε καλῶς ἔχει ἱππῶν, μηδὲν δ'
πυρετῶν δειδύμενοι. τόνδ' αὖ φάναρ,
ἀλλ' οὐχ ὁμοίως ἐνδεῶς ὁ τρώπης
ἡρώων, ὡς αὐτὸν κρινὸς ὦν. ταῦτα
μὲν ὁ Ἀλέξανδρος. ἐγὼ δ' οὐδ' αὖ-
τόν περὶ πολλῶν ἡμερῶν εἶδον αὐτόν
ἐγκεχρισμένον, ὡς ἀποδακρύσειν
τῶν δεινῶν φαρμάκων. ὁρᾷς; ὅτι ὁ
νύκτος ἀμδλυωπύνης ὁ Αἰακὸς πα-
ρὰ δέχεται. ὁμοίως ὡς εἰ περὶ πνευ-
ρῶν ἀνασῆσθαι μέλλαν, τὸ ἐν τῇ
δακτύλῳ πρὸς πᾶσι μοι θεραπεύοι.
ἢ τί σοι δοκεῖ ὁ Δημόκριτος εἰ ταῦ-
δεαυρ. Quid tibi videtur facturum fuisse Democritus, si hæc vi-

rarit admirandus ille, & qui mor-
te potior videbatur. Sed paulò an-
te obitum, dies circiter novem,
cum plus æquo, ut opinor, com-
edisset, evomuit noctu, & fe-
bre admodum vehementi est cor-
reptus. Quæ mihi medicus Ale-
xander narravit, ad eum vitendum
accerditus. Ait ergo se illum se-
met humi volutantem invenisse,
atque æstum non ferentem, &
frigidam magno desiderio postu-
lantem, se autem non dedisse:
at ipsi dixisse, si omnino mortem
optaret, illam ultro ad januam
esse venturam: ita ut rectè habe-
ret eam sequi, igne nihil indi-
gens. Eum autem respondisse,
hunc mortis modum, cum sit om-
nibus communis, non fore per-
inde gloriosum. Hæc quidem Ale-
xander. Cæterum ego, neque
ipse ante paucos dies vidi ipsum
acri pharmaco unctum, ut la-
chrymas ciceret. Viden? Non om-
nino excutientes Æacus admit-
tit. Perinde ac si quis in crucem
ascensurus, digiti vulnuscule me-

disset?

Plerisque omnibus dici videtur δεινῶν quasi παρὰ τὸ δονεῖν τὰ νύκτα. Quæ tu passim
reperies: neque juvat transcribere. Tan. Faber.

1 Θανάτου κρείττων] Morte potior. Interp. Quid sit ἀνὴρ θανάτου κρείττων, omnes,
opinor, norunt; quid sit Vir morte potior, non item. Vertendum itaque fuerat,
Vir morte superior, quem mortis metus non deprimit, non frangit, ut è contra ἀνὴρ
θανάτου ἥττων is est, qui mortis pavore debilitatur, prosternitur & plane abjicitur.
Idem.

2 Καὶ ψυχρὸν αὐτῶντα] Supple ὕδωρ: ellipsi. Vt νεκρὸν, pro νεκρὸν ὕδωρ. Vide
Etymologicum Magnum in νεκρὸν. A νεκρὸν, est Græcorhomaicum νερό. Men-
gius.

3 Τί σοι δοκεῖ ὁ Δημόκριτος] Hujus loci venustatem corruptit Interpolator. Quid
tibi, inquit, videtur facturum fuisse Democritus, si hæc vidisset? merito virum irri-
sisset. Interpres autem, antequam interpolatus fuisset, quanto melius? Quid tibi,
inquit, facturum fuisse videtur Democritus, si horum spectator contigisset? nunquid pro
dignitate virum derisisset? Sensus est. Cum tanta in Peregrino gloriæ sitis fuerit, centen-
tu, Croni, satis unquam & κατ' ἀξίαν δεξιέμεν τὸ ἀν' ἐξοπίσκου derisurum fuisse
Democritum? Dii boni! unde illi tantus risus suppetere potuisset? Haud dubie
prius ei fuisset emoriendum quàm hominem pro virtutibus, ut diceret Terentius,
exagitare potuisset. Tan. Faber.

πε εἶδε; καὶ τ' ἀξίαν γέλασεν ἂν ἐπὶ
τῷ ἀνδρὶ. καί τοι ὅστις εἶχεν ἐκεί-
νῳ ποσὶν γέλωτα; σὺ δ' ἐν ᾧ φι-
λότης, γέλας αὐτόν. καὶ μέλιστα
ὁ πόσις ἢ ἄλλαν ἀκρότης περμύζον-
των αὐτῶν.

disset? meritò virum irrississet.
Quaquam unde tantus illi risus
suppetivisset? Proinde, amice,
ride tu quoque: & tum maxime
quum audies alios cum admiran-
tes.

1 Πόσις εἶχεν ἐκείνῳ ποσὶν γέλωτα] Quod de risu Democriti dixit Lucianus,
idem de lacrymis Heracliti scripserat Iuvenalis;
Mirandum est unde ille oculis suffecerit humor. Tan. Faber.

ΔΡΑΜΕΤΑΛ | FUGITIVI.

ARGUMENTVM.

Rursum invehitur hoc Dialogo Lucianus in Philosophos, quos sub fu-
gitivorum nomine non solum ipsos per se homines facinorosos, ac per-
ditos plerisque ostendit. Verum etiam à turpibus principiis, nul-
lis honestis studiis, nulla disciplina institutos, sed solum ventris &
ocii gratia, quò cum majori ignavia ac securitate, libidini at-
que aliis vitiis inservire possint, ad hanc professionem prorumpere
docet. Fingitur autem Iupiter cum Mercurio de eo, quod nuper
in Olympiis circa Proteum acciderit, sermonem habere (qua occa-
sio Dialogo est) atque ibi inter narrandum Philosophiam advenire,
multa querentem ac detestantem, de moribus & viciis recentio-
rum ac nuper natorum Philosophorum, ut qui non ipsi modò, ni-
hil dignum hac professione agant, aut tractent, verum etiam in-
juriam ac fraudes, quibus alios circumveniant, sub hoc specioso
titulo tegant. Exposita interim à prima origine, qua de causa
Philosophia primum in terras à Iove demissa fuerit, qui homines
philosophari primum cœperint, & quale postremum hoc hominum
genus sub hac professione sese venditare soleat. Qua querela Iu-
piter, pro eo ac par erat, commotus Mercurium & Herculem
unà cum philosophia, ad puniendos huiusmodi impostores demittit,
qui, ducente Philosophia, in Thraciam deveniunt, atque ibi fu-
gitivos quosdam servos, philosophorum nomine sese tuentes, &
quandam Laconici cuiusdam uxorem, libidinis causa secum cir-
cumferentes, indicante & adjuvante ad hoc etiam Orpheo poeta,
comprehendunt, & malè multatos dominis suis in servitutem re-
stituunt.

ΑΠΟΛΛΩΝ.

Αληθῆ ταῦτά φασ πα-
τερ, ὡς ἐμβάλοι τίς
αὐτὸν φέρων εἰς τὸ πῦρ,
κατὰ νῆα Ὀλυμπίου,
ἤδη περὶ τούτης ἀνθρω-
πος, οἷα ἀγῆνης θαυμαστούς τὰ
ποιᾷ; ἢ σιλλῶν γὰρ ἐμὴν διηγί-
το, αὐτὴ ἐμαρκεῖται καὶ ὁρμηὶ λέγει-
σα. Ζ. καὶ πάντῃ ἀληθῆ ὦ Ἀπολ-
λον. ὡς μὴ ποτε γῆρας ἄσσειν.
Απο. ὅτῃ χρεὺς ὁ γέρας μὲν, καὶ
ἀνὰ τὸ ἐν πυρὶ δαπνολέει; Ζ.
καὶ τὸ μὲν ἴσως. ἀλλ' ἐγὼ πολλὸν
μὲν τῷ ἀνδρὶ μέντημι ἀντιχόμενος
τότε ὑπὸ κνέσης πονηρᾶς, οἷα εἰ-
κὸς δαπνέσθαι ὁπθέρων ἀνθρωπί-
νῃ σαρκαῖν. εἰ γὰρ μὴ εἰς τῷ
Ἀραβίᾳ ὡς εἶχον ὄψους ἀπὸν ὠ-
χόμην, δαπνᾶσθαι ἀνὲρ ἴσθι ἀτο-
πία ἦ καπὶ. καὶ οὕτως ἐν τοσαύ-
τῃ δαδίᾳ, καὶ ἀσφονίᾳ τῆ ἀρω-
μάτων, καὶ ἐν λίσσαντι πυρὶ πόλ-
λῳ, μέγας αἰ εἶναι ἐπιλαβεσθαι
μοι, καὶ ἀπομαρτύνῃ ἡλὸν τῷ κη-
λίδι ἐκείνῳ τῷ ὀσμῆς. ἀλλὰ ἐν νῦν
ἐλίγῃ δέω ταυτῇ, ὑπομνηθεὶς αὐ-
τῆς. Απο. τί ἢ βελομένη ὦ Ζεῦ,
τοιαῦτα ἐργάζαι αὐτὸν, ἢ τί τὸ
αἶσθαι, ἀπαιθρακωθῆναι ἐμπσῶν
εἰς τῷ πυρὶ; Ζ. τὸ μὲν ὅτι ἂν
ὦ πῦρ φθάνοις ἐμπεδὲκλει πρὸ
αὐτῆς ἱσταλῶν. ὅς ἐς τὴν κρατῆρα
ἔλαβ' ἐαυτὸς ἐν Σικελίᾳ. Απο.
μελαγχολίᾳ πᾶσι δεινὴν λέγεις. αὐ-
τὰρ ἔπος μετὰ ποτὶ ἄρα τῷ αἰ-
τίᾳ ἔχει τῆ ἐπιθυμίας; Ζ. αὐτῶς
λόγῳ ἐρῶ, ὃν ἔλεξε πρὸς τῷ πα-
τρίῳ, ἀπολογεσθαι πρὸς αὐ-

APOLLO.

Vera-ne hæc dicunt pa-
ter, quod quidam se
ipsum coram Olym-
piis in ignem coniecit,
homo jam senex, nec
non generosus ad talia præstigia-
tor? Dixit enim Luna se illum
ardentem vidisse. *Iupiter*. Veris-
sima Apollo: utinam nunquam
facta fuissent. *Apol*. Num adeò
bonuserat senex, nec dignus qui
in igne periret? *Iup*. Et illud for-
sit. At ego multam molestiam
memini me perierre tunc ob ni-
doris foetorem, qualem par est
exhalari ab humanis corporibus
quæ assantur. Etenim nisi in Ara-
biam, ut habebam, statim abi-
issem, fumi fœditate, certò
scias, periissem. Et tamen in
fragrantia tanta, & aromatum
copia, thuriq;e abundantia,
vix mihi nares oblivisci, & de-
discere volebat illius odoris pro-
brum: sed & nunc illius recor-
datio nauseam mihi ferè movet.
Apol. Sed quid volebat quum ita
secum egit? aut cui bono in py-
ram ingressus conflagravit? *Iup*.
Hoc quidem omnino facere non
possis fili, quin Empedoclem
ante ipsum crimineris qui in cra-
teres Ætnæ insiliit & ipse in Sici-
lia. *Apol*. Gravem dicis melan-
choliā. Verum iste quam tan-
dem hujus cupiditatis causam ha-
buit? *Iup*. Ejus orationem tibi
recitabo, quam in celebritate ha-
buit, quum apud ipsos pro morte
sua

1 A' 255] Dixi antea hunc Dialogum non esse Luciani. *Benrd*. Non videtur
esse Luciani. *Martell*.

• 1 A' 255-

ξυνόντα, καὶ παρεπτόμενοι τῶν αὐ-
τῶν, κατελήσας τὸ ἀνθρώποις τὸ
τῇ ἀγνοίᾳ ἐλαυνόμενοι, ἐμὲ κατέ-
πεμψας, ἐνπιλάμηνθ' ἐπικειλη-
θῆναι, ὡς παύσαιτο μὴ ἀδικεῖντες
ἀλλήλους, καὶ βιαζόμενοι, καὶ ὁμοί-
αίς θηρίοις βιῶντες. ἀναβλέψας-
τες δὲ ὡς τὴν ἀλήθειαν, εἰρλι-
πώτερον συμπολιτεύοντο. ἔφης γὰρ
ὡς με κατέπεμψαν, ἃ μὴ πρέσβη-
σιν ἄνθρωποι, καὶ ὡς ἀφίστανται
τὸν τ' ἀμαθίας ὃν ἔχουσιν, καὶ αὐ-
τῇ ὁρᾷ. ἐγὼ δὲ, εἰσὼν ᾗ αὐτῆς,
οἱ, μὴ μόνον ἰάσασθαι αἱ τὰ μὴ ὀ-
ρθῶς οἰκισθῆναι, ἀλλὰ καὶ ἐκ ἀπαι-
τιῶν ἡμῶν, πίμπω ἰασομένη. Ζ.
οἶδα ποῦ καὶ ἐ τοιαῦτα εἰπὼν τότε.
οὐ δὲ τὰ μὴ ταῦτα ἡδὴ λέγε, ὅπως
μὴ ὑπερβῇς σε καὶ ἀπ' αὐτῶν το-
σούτων, ἃ πᾶσι δὲ νῦν τῶν αὐτῶν
πίπτουσιν. Φι. ἤξε μὲν ὁ πατήρ,
ὅσον ἐπὶ τῶν Ἑλλήνων ὄντος, ἀλλ'
ὅσον ἐδίδεκε μοι χαλιπώτερον δ' ἐρ-
γὼ εἶναι, τὸ Βαρβάρους παιδεύειν,
καὶ διδάσκειν, τὸ τοσούτων ἡξίων
εἰργασθῆναι. τὸ Ἑλληνικὸν δὲ εἶον
ὡς ῥᾶσι ὑποαλέειν, καὶ τάχιστα,
ὡς καὶ ἄλλοι ἐνδεόμενοι τ' χαλιπὸν
βίον περὶ καὶ ὑπαρχουσμένοι τῷ ζυ-
γῷ, ὁρμήσασιν εἰς Ἰνδοὺς τοσού-
των, ἔστι μὲν καὶ ἐν τῷ βίῳ,
ὃ χαλιπὸς ἐπίστα καὶ ἀκούει δὲ
τ' εἰσφάντων ἐμοὶ συνίηται. ὥστε ἐ-
γένετο ὁλοβιον οἱ Βραχμῶν τοῖς
Νεχραίοις, καὶ Ὁξυδράκταις ὁμοῦ,
ἔπειτα πάντες τῶν ἐμοὶ τάττονται, καὶ
βιῶσι καὶ τὰ ἡμῖν δεκνόντα, π-
μώμενοι πρὸς τ' ἀπολείπον ἀπάντων.
καὶ ἀπονήσκουσι παρεδόντες πᾶσι δ'
ἰακάντα τρέπον. Ζ. τὰς Γυμνοσο-
φιστὰς λέγεις; ἀκούω γὰρ τὰτε ἄλ-
λα πρὸς αὐτῶν, καὶ ὅτι ἐπὶ πυρὸν
μετρίως ἀναδάντες, ἀνίστανται καὶ ὀ-
μέμενοι, ὡδὲν δ' ἡμέτερον, ἢ τ' κα-

versetur, & ab illa turbetur, res
humanas miseratus quod tanta in-
scitia conflictarentur, me inter-
ram demissisti, injungens ut ope-
ram darem, quod desinerent à mu-
tuis injuriis, & violentia, vita-
que belluina: & ad veritatem re-
spicientes, pacatiùs conversaren-
tur. Dicebas enim cùm me de-
mitteres, quid faciant homines,
& quomodo sint affecti ob igno-
rantiam, ὃ filia, vides tu quo-
que. Ego verò, quia me illorum
miseret, te quam solam tantis
erroribus mederi posse arbitror,
ex omnibus nobis delectam, ut
illos cures, demitto. Imp. Scio
me tunc id genus multa dixisse.
Tu verò quæ sequuta sunt jam di-
cito, quomodo te susceperint,
quumprimum devolasti, & quæ
nunc ab ipsis pertuleris. Phi. Ivi,
pater, non ad Græcos statim:
sed quod opus mihi videbatur esse
difficilius, Barbaros videlicet in-
stituere & docere, huic operi pri-
mum incumbere volui. Græcos
autem omisi tanquam qui facilli-
mè subigi possent & celerrimè, ut
putabam, frænum suscepturi,
collumque jugo subdituri essent:
& ad Indos primum me contuli,
gentem omnium quæ vivunt ma-
ximam, quibus nullo negotio
persuasi, ut ab elephantis descen-
dentes, mecum conversarentur.
Itaque Brachmanes felix homi-
num genus, Nechræis, & Oxy-
dracis finitimi, hi omnes mihi
subditi sunt, nostrisque vivunt
instituti, unde à vicinis omnibus
honorantur, & mortis admiran-
do quodam genere moriuntur.
Imp. Dicis ne Gymnosophistas?

consenso ingenti rogo, sponte

Nam inter cætera, audio ipsos
comburi, nihil de habitu, aut
sede

θήρας ἐκτρέποντες. ἀλλ' ἔ μέγα
 τέτ. ἱναχθῶ γὰρ ὁ Ὀλυμπίασι
 τὸ ὄμοιοι ἐγὼ εἶδον γυρόμενοι. εἰς
 ᾧ ὁ σὶ παρῖται, καὶ οὐκ ἔστι
 γίγνηται. Φι. ἔδδ' ἀνῆλθον ὁ πά-
 τερ εἰς Ὀλυμπίαν δὲ τῇ κλειράτῳ
 ἐκείνῳ, ὅς ἐφ' ἡν, ὅτι πολλὰς αὐ-
 τῶν ἐλθὼν ἀπὸντας, ὡς λοιδορησάν-
 τος τοῖς ξυμειλητοῖς, καὶ βοῆς τὸ
 ὁποῖο δόρυ ἐμπαλῆσιν ὑλκῶν-
 τας. ὡς ἔδδ' εἶδον ἐκείνους ὅπως ἀ-
 πίηται. μὲν γὰρ τὰς Βραχμῶνας,
 εἰς Αἰθιοπίαν ὄντας. εἶτα εἰς Αἰ-
 γυπτῶν κατέβη. καὶ ξυγγυρομένη
 τοῖς ἱεροῖς, ὡς ἀσφῆταις αὐτῶν,
 καὶ τὰ ἥια παιδούσους, εἰς Βα-
 βυλῶνα ἀπῆρε, Χαλδαίους, καὶ
 μῆγας μνήσασα. εἶτα εἰς Σκυθίαν
 ἐκείνην. εἶτα εἰς Θράκην, ἵνα μὲν
 Εὐμολπὸς τε, ὁ Ὀρφῶς σιωγα-
 νείδῃ. ὅς ὡς ἀποστῆλαι εἰς τὴν
 Ἑλλάδα, τὸ μὲν, ὡς τελεῖται αὐ-
 τῶν, τὸ Εὐμολποῖ, ἐμμετρήσει γὰρ
 τὰ ἥια παρ' ἡμῶν ἀπαντᾷ, τὸ δὲ,
 ὡς ἐκείνῳ ἀσφιδάξῃ τῇ Μυσηῇ,
 καὶ πόδας ὄντας εἰσπῆλῃ. καὶ τὸ
 μὲν πρῶτον ὄντας ἐλθόντων, ὅτε πᾶ-
 ν ἡρώασι τοῖς Ἑλλήσις, ὅτε ὅλων
 ἀπὸ κλεισῶ. καὶ ὁλίγον δὲ ἀσπ-
 μιλοῦν, ἐπὶ ὅλῳ τῷ ἀπῆνται ἐταί-
 ρος, ὁ μὲν γὰρ ἀσπῆσιν καὶ μὲν. καὶ
 ἄλλον, ὁ Σάμῃ. καὶ ἄλλον, ἐξ
 Ἑφῆσῃ. καὶ Ἀφῆσθ' ἄλλον. ὁλίγους
 παντῶν πασι. μὲν ὅς τὸ Σοφιστῶν φύ-
 λον ὅσῃ οἶδ' ὅπως μοι παρενεφύετο,
 ὅτε ζῆλον τὰ μὲν βέδρος, ὅτε κρη-
 μὲν ἀπᾶν, ἀλλ' οἷον τὸ ἰπποκρίτου
 ἐστὶ γὰρ; σιωπῶν π ὁ μικτὸν,
 ἐν μίσῳ ἀλαζονείας, καὶ φιλοσο-
 φίας πλατῶνται, ὅτε τῇ ἀγνοίᾳ
 τέλει ἀσπῆσιν, ὅτε ἡμῶν
 αἰτίαι τοῖς ὀφθαλμοῖς καὶ ὁρᾶν δύνα-
 μιν, ἀλλ' οἷον λημῶντες ὡς ὁ ἀμ-
 βλυώπῃν ἀσπῆσιν, καὶ ἀμυδρὸν ἡμῶν

sede mutantes. Sed hoc nihil ma-
 gni. Nam recens in Olympiis si-
 mile quid accidisse vidi: ac verifi-
 mile est te tum interfuisse quum
 ienex ille conflagravit. *Phi.* Ne
 Olympiam quidem veni pater,
 metu scelestorum illorum, quos
 dixi, quia videbam plerisque
 illorum, eò proficisci, consilio
 conviriis incestendi eos qui con-
 venissent, & clamoso latratu o-
 pisthodomum implendi. Itaque
 quo pacto mortuus ille sit, non
 vidi. Post Brachmanas igitur in
 Æthiopiam statim, inde in Ægy-
 ptum deicendi: & cum sacerdo-
 tibus, & prophetis eorum versata
 sum: quos cum res divinas do-
 cuissem, Babylonem ivi, Chal-
 dzos & magos initiatura. Inde in
 Scythiam: postea in Thraciam,
 ubi Eumolpus & Orpheus mecum
 congressi sunt. Quibus in Græ-
 ciam præmissis, Eumolpo qui-
 dem res omnes divinas à nobis edo-
 cto, ut eos initiaret: Orpheo
 autem ut accinens Mulica coge-
 ret, eorum vestigia statim pressi.
 Atque ubi primum veni, nec me
 admodum amplexi sunt, nec om-
 nino excluderunt Græci. Sed
 paulatim cum iis converiata, se-
 ptem ex omnibus amicos, & dis-
 cipulos collegi, alium ex Samo,
 alium ex Epheso, alium ex Abde-
 ra, omnino paucos. Post quos
 Sophistarum genus nescio quo-
 modo mihi suppululavit, neque
 mea absolutè æmulans, neque
 valdè discrepans: sed tanquam
 Centaurorum genus, composi-
 tum quid & mixtum, in medio
 arrogantia & philosophia errans,
 neque ignorantia penitus adhæ-

rens, neque fixis oculis nos intueri valens: sed tanquam hebe-
 tudine cæcutientes, obscurum quid, & dubiam nostri imaginem,

αἰδωλοῖ, ἢ σκιάσι ἐνόησι ἰδόντες αὐ. οἱ δὲ
 αὐτοὺς ἀκράδως πάντα καλάνειον κείνου.
 ὅτι παρ' αὐτοῖς ἡ ἀρετὴ οὐκ ἐστὶν, καὶ
 οὐδ' ἐστὶν σοφία, καὶ ὡς αὐτοὶ ὦντο, ἀ-
 φρόσμονος ἀνεφλέγεται. αἰ κρυφαί,
 ἔσποροι, ἔσποροι ἀπικροῖς; καὶ
 δυσέξοδοι, καὶ λαθουρανθώεις ἐρωτη-
 σεις. εἴτα κωλύομενοι, ἔλκετο
 μιν πρὸς τὸ ἔταρτον τὸ ἐμὸν, ἡ-
 γανάνκτην, ἔσπιον τὸν ἐπ' αὐτῶν.
 καὶ πάλιν, διεισθετοῖς ὑπὸ τῶν
 ἔσπιον, παρεδίδου πειρώμενος τὸ κακόν.
 ἔσπιον μὲν ἐν ἰσῶς τότε φονεῖν δύ-
 θυν, ἔσπιον ἀνέχεται τὴν σωτη-
 ρίαν αὐτῶν. ἰὼ ἢ Αἰνιδίης με,
 καὶ Διοφάνους, ἔσπιον μικροῖς Κρά-
 τος, ἔσπιον Μένιππον, ἔσπιον ἐπιστῶν
 ἐλίγῃ ἐπιμετρήσας τὸ νόησι, ὡς μὴ
 ποτε ὦφίλοι. ἔσπιον ἀντοσαῦτα ἐ-
 πιπνέειν ὑπερῶν. Ζ. εἰδὼ μοι
 λέγεις ὡς Φιλοσοφία, τίνα ἡδίκη-
 σαι, ἀλλὰ ἀνακτικῶς μόνον. Φι.
 καὶ μὴν ἀκρίβως ὡς Ζεῦ, ἡλίκα ἐπὶ
 μικροῖς γὰρ πύλοισι ἀνθρώπων, ἔσπιον
 ὡς τὸ πολὺ ἐνλίχον, ἔσπιον, ἔσπιον
 ἐνυγνόμενοι ἐμὴν ἐκ παιδῶν ὑπὸ
 ἀφροσύνας. ἐδούλως γὰρ, ἡ ἐξήκοντος,
 ἡ ἄλλας τέχνας, οἷος εἰκὸς τῶν
 ποιητῶν ἐμάνθων, σκυτεύειν, ἡ
 πεκταίνειν, ἡ ὡς πολλῶν ἐχέειν,
 ἡ ἐρεα ξαίνειν, ὡς ὅτι εἰς τῶν
 γυναιξί, καὶ δμῶν, καὶ καὶ ἄ-
 γαλῶν δμῶν, ὅποτι ἡ κερκίῳ
 ἐκείνῃ ἐρέσειεν, ἡ μὴ κλάσειεν.
 τοιαῦτα πίνω ἐν παισὶ μελετῶν-
 τες, εἰδὼ ὅμως τὸ ἡμίτερον ἡδέσθαι.
 ἐπὶ ἢ εἰς ἀνδρας πελεῖν ἡδέσθαι, καὶ
 κατὰ τὸν αἰῶνα ὅσην ὡς τὸ πολ-
 λῶν ἐπὶ τοῖς ἐπιμύροις τοῖς ἐμῶν, καὶ
 ὡς ἀνέχονται οἱ ἀνθρώποι τὴν παρ-
 ῥησίαν τῶν αὐτῶν, καὶ χαίρειν ἡ-
 ραπόδομοι, καὶ συμβολοῦσι περὶ

umbramve quandoque cernentes.
 At hi, omnia accuratè à se per-
 cepta esse existimarunt. Hinc illa
 inutilis apud illos & supervacanea
 sapientia, atque illorum judicio
 inexpugnabilis, accensà est: ni-
 mirum versutæ, dubiæ, & ab-
 surdæ responsiones: præterea in-
 extricabiles & labyrinthæ inter-
 rogationes. Quodd si ab amicis
 meis prohibentur, & redarguun-
 tur, indignantur, ac contra illos
 conspirant, tandemque in jus ra-
 piunt, & ad cicutam bibendam
 tradunt. Et quanvis fortasse tum
 confestim fugere, nec eorum
 conversationem amplius tolerare
 oportuisset: Antisthenes tamen,
 & Diogenes, ac paulò post Cra-
 tes, & Menippus, mihi persua-
 serunt ut paulum moræ adderem.
 Quod utinam nunquam factum
 esset: non enim tanta postea fuisset
 perpeffa. *Imp.* Nondum
 mihi dicis, ὅ Philosophia qua-
 nam injuria sis affecta, sed indi-
 gnaris solum. *Ph.* Atqui audi
 Iupiter, quanta sit. Scelestum
 quoddam hominum genus est,
 atque ut plurimum servile ac
 mercenarium, ob negotia nobili-
 cum à pueris non versatum. Ser-
 viebat enim, aut mercede ope-
 ram locabat, aut alias artes, quas
 decebat istiusmodi homines ad-
 discere, sutoriam, fabrillem,
 fullonicam, & lanificam, ut la-
 nam carminatam facillè elaborare,
 & nere possent mulieres, &
 commodè ducerent, cum illæ
 aut tramam versarent, aut licium
 circumvolverent. Talia igitur in
 con-

θονται, ἐπιπικνύντων ὑπερηφάνους, ταῦτα πάντα τυρανίδα ἢ μικρὰν ἢ γὰρ εἶναι. τοῦ μὲν δὲ κενήταιν ὅσα τῇ τοιαύτῃ θεωρίᾳ ὡς σοφοῦ, μακροῦ λῶ. μάλλον ὅ καὶ μὴ ἀδωάσθαι. αἱ τίχωναι ὅ, γλίχωναι ἔστω πόνος, καὶ μέγας ἰσχυρὰ παρέχειν ἰδιώσαντες. αἰσίοις ὅ ἡ δαλεία βαρὺ. καὶ ὡς τῶν ἐν ἱστί, ἀφόρητον ἰφάνειαν. ἔδοξε ἐν σκοπευμένοις, τῶν ὑπὲρ τῶν ἄγκυραν, λῶ ἱερὰ νοί ναυηλλόμοι φασι κερθίαν, καὶ ἐπὶ τῶν βελήσων δαπάναις ἐρμήσαντες, ἔπ τι ἔ τὸ λῶ, καὶ ἀμαθίας, καὶ ἀναγκωλῶν ἀποκλίσεων, αἰσίοις αὐτοῖς μέγιστον σωμαζοῦνται, καὶ λοιδορίας κρινάς ἐκμελετήσαντες, ὡς πρόχειροι εἶναι, καὶ ἀνὰ τῶν ταύτων μέγας ἐνδολὰς ἔχοντες. ὁρᾷς ὅποια πρὸς φιλοσοφίαν ἰφώδια; χρηματίζοντες, καὶ μίσαντες αὐτῶν ἐν μάλα ἰσχυροῖς, ἔ πρὸς ἐμὲ, οἷον π ἀμέλει ὁ Αἰσώπης φησι ποιῆσαι τὸ ἐν τῇ Κύμῳ. ὅς ἐστιν ὁ πρὸς ἀλλόμοις, καὶ πρὸς ὁγκώμοις, ἡ δὲ λῶν ἔ αὐτὸς εἶναι. καὶ πρὸς πῆναι ἔ ἵσται ὅς οἱ αἰσίοις αὐτῶν. τὰ δὲ ἡμίπορος, πᾶν ῥᾶσται ὡς οἶδα, καὶ ἐς μίαν πρὸς χίρα. τὰ αὐφάνη λέγω. καὶ ἡ πολλῆς τῆς πρὸς ἀμαθείας δὲ τελευτῶναι ἀεὶ ἀλλόμοις, ἔ πῆρται ἐξαρήσασθαι, ἔ ξύλοι ἐν τῇ χίρῃ ἔχοντες, ἔ βοᾷ, μάλλον ὅ ὁγκώσθαι, ἢ ὁγκώσθαι, ἔ λοιδορίαν ἀπάσαι. τῶν ἀφώλειαν ὅ αὐτοῖς τῶ μὴδὲν ἐπὶ τῇ πᾶν, ἡ πρὸς τὸ ἡμίαν αἰσίοις παρέχειν ἐμμελεῖν. ἡ ἰσχυρὰ ὅ πρὸς χίρα, ἀνοήτῳ τῶ δὲ ἀπὸ τῶ, καὶ ἐν βελήσιν ἀπάσαι, πρὸς χίρα τῶ ξύλῳ. καὶ τὰ

consulentibus parent, denique increpantes formidant, hæc omnia dominium haud parvum esse arbitrabantur. Verum addiscere quæ huic professioni conveniunt, longum erat, imò potius prorsus impossibile. Artes verò sordidæ etiam cum labore vix poterant necessaria suppeditare. Nonnulli etiam servitus, gravis, & ut est, intolerabilis videbatur. Re igitur perpenfa, ultimam anchoram, quam navigantes sacram vocant, visum est demittere, ad socordiam optimam declinando, audaciam quoque, & ignorantiam, ac impudentiam in auxilium advocando, quæ potissimum ipsis opitulantur: & nova convitia excogitando, quæ in promptu essent, quasque solas in ore haberent suppetias. Vides qualia ad Philosophiam vatica? Se componunt, & transformant perquam eleganter: & mecum agunt, ut nimirum Æsopus ait Cumanum illum asinum fecisse, qui cum leoninam pellem induisset, & asperè derudisset, ipse leo videri cupiebat: & fortè erant qui ipsi crederent. Nostra verò, planè sunt, ut scis, facilia, & in promptu imitabilia. De externis loquor: haud enim magni est negotii, tritam vestem induere, & peram collo suspendere, & baculum in manu habere, & vociferari, imò potius rudere, aut latrare, omnibusque maledicere. Equidem securitatem, quod nihil ob talia passuri essent, formæ reverentia præstare debebat. Libertas autem, prompta, invito domino, et si vellet ab eo avertere, qui baculo est percutiendus. Cæterum facul-

ἀλφιὰ οὐκ ἔτ' ὀλίγα, ἔδῃ ὡς
 αὐτῷ, μύζα ψιλί. τὸ δ' ὀψά-
 ριον, ἢ τέλειος, ἢ θυμῶν, ἀλλὰ
 ποία πανθόδαπα, ἔοικε, οἷον
 ἡδίστος. καὶ χευσίον παρ' ὅτε αὖ
 ἐξέλωπ. δασύλογον γὰρ ἐπιφοι-
 τῶντες, ἢ ὡς αὐτοὶ φασιν, δακτύλους
 τὰ περὶ αὐτῶν, δῶσιν τι πολλὰς οἰον, ἢ
 αἰδοῦν ἡγεμονίαν, ἢ διὰ τὴν μὴ ἀκ-
 σμα κακῶς. καὶ γὰρ αὐτὸ κακῶς ἐάσαν
 οἱ μὲν, ὡς ἐξίστα κατὰ τὴν σπουδὴν τοῖς
 ὁρῶντες φιλοσοφῶσιν. ἔδῃ τις ὁ δι-
 κῆται, ἔξ ἀκρεανῶν τὸ τοιαῦτα
 ἔσται, ἢ μόνον τὰ ἐξ ἡγεμονίας. δρ-
 γῶν γὰρ ἔδῃ τ' ἐλίσχον δέχονται. ἢ
 ἔσται τις ἄνωγε κακῶς, ἔξ ἀ-
 κρεανῶν, ἀλλ' ὁρῶντες βεῶσι, καὶ
 ἐπὶ τὴν ἀκρόπολιν τὴν ἑαυτῶν ἀνα-
 φώγῃσι τὴν λοιδορίαν, ἔξ ἀκ-
 ρῶν τὸ ξύλον. καὶ ἢ μὲν τὰ ἔργα
 ἔσται, οἱ λόγοι πολλοί. ἢ δ' ἀπὸ
 τ' ὁρῶντες κείνῃ ἐξέλωις, ἢ βίον ἀ-
 ξιῶσι σκοπεῖν. τοιαῦτα ἐμπόλη-
 σαι πᾶσι ἢ πόλιν δ' τοιαύτης ἐκ-
 διδασκίας. καὶ μάλιστα τὴν Διογένην,
 ἔξ Ἀντιθέου, ἔξ Κρατῆος ἐπιγραφο-
 μένων, ἔξ ὑπὸ τῷ Κνωπὶ ταύτοισιν.
 οἱ τὸ μὲν χρησμένοι ὅπου οὐκ ἔστι τῇ
 πόλει τ' κνωπῶν, οἱ τὸ φυλακῶν,
 ἢ τὸ οἰκῶν, ἢ τὸ φιλοδοξῶν-
 τον, ἢ μνημονῶν, ἢ δαμῶν ἐξ-
 λῶσιν, ὑλακῶν δ', ἔξ λιχίων,
 ἔξ ἀρπαγῶν, ἔξ ἀφροδίσια συχῶν,
 ἔξ κολακῶν, καὶ τὸ σάινεν τὸν
 διδόντα, ἔξ ἀπὸ τῆς πᾶσι ἔχειν,
 ταῦτα ἀκρεῶς ἐκπιπνεύσιν. ὁ-
 ψὲς τοίνυν μὲν μικρὸν οἶα ἔσται. οἱ
 γὰρ ἐκ τ' ἐργασθεῖν ἀπαντες ἀνα-
 πνεύσιν, ἐρημῶς τὰς τέχνας
 ἔσται, ὅταν ὁρῶσι σφῶς μὲν πο-
 νῶντας, ἔξ κῆρυγας, ἔξ ἐπὶ εἰς ἀπεί-
 ραν ἐπικρυφῶν τὰς ἐργασίας, καὶ
 μόνον δὲ πρὸς τὰς ἐργασίας, καὶ
 ἀκαρίας. δρῶντες δ', ἔξ ἡγεμονίας ἀ-

cultates non ampliùs paucæ, ne-
 que tenuis, ut antè, maza: ob-
 solonium verò, non salgama, non
 grestis cepa: sed omnigenæ car-
 nes, & vinum quàm suavissimum,
 & aurum unde volunt. Etenim
 circumerrantes tributum colli-
 gunt: aut ut loquuntur ipsi, o-
 ves tondent, multosque daturus
 existimant: aut habitus reverentia,
 aut malè audiendi metu. Etenim
 illud, ut puto, videbant, fore
 ut ex æquo inter rectè philosoph-
 phantes collocarentur: nec quis-
 quam esset qui talia judicaret &
 discerneret, si exteriora tantùm
 essent similia. In primis enim re-
 dargutionem non accipiunt, si-
 quis ita modestè, & sensim in-
 terroget: sed confestim clamant,
 & ad suam arcem, maledicen-
 tiam scilicet confugiunt, & ad
 lignum paratum. Ac si opera quæ-
 ras, verba multa: quòd si à ser-
 monibus judicare velis, vitam
 considerandam esse censent. Pro-
 inde tota civitas hujusmodi mali-
 tia referta est: & iis maximè,
 qui Diogenis, Antisthenis, &
 Cratetis titulos assumunt, &
 disciplinæ Cynicæ se addicunt.
 Cæterùm quod natura optimum
 est in canibus, veluti custodia,
 vel domustutela, aut heri amor,
 aut memoria, id nequaquam imi-
 tantur: sed latratui, gulæ, ra-
 pinæ crebræ Veneri, adulationi,
 divitum blanditiis, & frequenta-
 tioni mensarum, diligenter ope-
 ram dant. Videbis igitur paulò
 post quonam hæc evadant. Om-
 nes enim ex officinis exilientes,
 artes relinquent desertas, cùm
 cernant se labore fatigari, ab au-
 rora ad vesperam usque operi incumbentes, & vix istiusmodi
 quaestu victum comparare. Segnes verò & subdolos homines in
 omnium

ἥρως, ἐν ἅπασιν ἀφ' ὧν βίω-
 ται, αἰτῶν μὲν τυραννικῶς, λαμ-
 βάοντες δὲ προχίρως, ἀγασκλῆν-
 τας δὲ, εἰμὴ λάβοιεν, σὺν ἱππικῶν-
 τας δὲ, εἰδὲ εἰ λάβοιεν. ταῦτα οἱ ἐπὶ
 Κροῖον βίβω δέκεσσι αὐτοῖς, καὶ ἀπ-
 χίως τὸ μίλι αὐτὸ εἰς τὰ σῶμα
 ἰστέν ἐν τῷ ὕδατι. καὶ ἥτοι ἂν δει-
 νὸν τὸ πᾶν μὲν, εἰ ποιεῖται ὄν-
 τας, μηδὲν εἰς ἡμῶς ἄλλο ἐξυβρι-
 ζον. οἱ δὲ μέλας σκῆνοι, καὶ σκυ-
 πτωποὶ τὰ ἔξω, καὶ τὰ δημόσια φαι-
 νόμοι, μὲν παιδὸς ἀρσέν, ἢ γυ-
 ναικὸς λάττονται καλῆς, ἢ ἐλπίσω-
 σι, σιωπῇ ἄξιον, οἷα ποιεῖται.
 οἱ οἱ δὲ, καὶ ξένων τὸ σφετέρην γυ-
 ναικῶς ἀπαύγουσι μηχανώσονται.,
 καὶ τὸ Ἰλίου ἐκείνοι ναύσκοι, ὡς
 φιλοσοφοῖεν δὴ ἐ αὐτῇ. εἴτε κρι-
 νῶς ταῦτα ἅπανσι τοῖς ξυμῶσι προ-
 θήμω, Πλάτωνος πὶ δόγμα οἴονται
 ποιεῖν, σὺν εἰδότες ὅπως ὁ ἱεὺς
 ἐκείνῳ ἤξιον κρινῶς ἡγεῖται τὰς γυ-
 ναικῶς. ἀ μὲν γὰρ ἐν τοῖς συμποσίοις
 ὄρωσι, καὶ ἂν μεθύσκονται, μα-
 κρόν ἂν εἴη λέγειν. καὶ ταῦτα ποιεῖ-
 σι, πῶς οἱ κατηγερῶντες αὐτοῖς
 μέγας, ἐκ μηχανῶν, ἐκ λαγνείας,
 καὶ φιλαργυρείας. ὁ δὲ γὰρ ὅπως
 εὐρεῖται ἄλλο ἄλλω ἐνασθέν, ὡς τὰς
 λόγους αὐτῶν, ἐκ τὰ ἔργα. οἱ οἱ,
 καλακείαν μισοῖν φασι, καλακείας
 ἔνεκα τὸ Γναθονίδην, ἢ τὴν Στρα-
 θίαν ὑπερβαλόντων διωμάτων, ἀλη-
 θῶς τὰς ἄλλας προσηύποντες.
 σὺν ἂν ἐν κινήσει τὴν γλῶτταν
 μὴ μὲν ἐν ψόφῳ δυνάμει. ἡ δὲ
 νῆ πᾶσιν ἐχθρὸν τὸ λόγῳ, καὶ ὁ
 Ἐπίκουρος πολέμιος, ἔργῳ δὲ ἀφ-
 πύττω ἅπαντα πρᾶτῃσι. τὸ δὲ
 ὁξύχολον, ἐκ μικραίων, καὶ πρὸς
 ὁρῶν βαδίζον, ὑπὲρ τὰ βρεφύλλια
 τῶν ἐργῶν. γὰρ γὰρ ἐκ μικρὸν πα-

omnium rerum copia vivere, ty-
 rannicè quidem postulantes, ac
 promptè accipientes, & quum
 non acceperint, indignantes,
 neque si acceperint, laudantes.
 Hæc videntur ipsis Saturni læcu-
 lum, spontèque mel ipsum è cœ-
 lo in ora influere. Porro res hæc
 minùs esset molesta, si tales cùm
 sint, alia nulla injuria nos affice-
 rent. Sed hi cùm admodum casti
 & severi, extrinsecus, & publi-
 cè appareant, si puerum nacti
 fuerint formosum, aut speciosam
 mulierem, aut speraverint, qu-
 quum est tacere quæ faciunt.
 Nonnulli verò suorum etiam hos-
 pitum uxores adulterio corrup-
 pendas abducunt, liliensis illius
 juvenis instar, ac si & ipæ quo-
 que essent philosophaturæ. Dein-
 de communes has omnibus qui
 congregiuntur, proponentes,
 Platonis præceptum implere se
 putant, nescientes quo pacto sa-
 cer ille mulieres communes esse
 debere censuit. Quæ verò in con-
 viviiis agunt, utque inebriantur,
 longum esset recensere. Et hæc
 faciunt, quomodo putas, dum
 ipsi ebrietatem, adulteria, luxu-
 riam, & avaritiam reprehendunt.
 Nihil igitur invenies inter se ma-
 gis contrarium, quàm ipsorum
 dicta, factaque: ut assentatio-
 nem sibi odiosam esse dicunt,
 cùm assentatione Gnathonidem &
 Struthiam superare possint: & a-
 lios vera loqui hortantur, cùm
 ipsi ne linguam quidem movere
 queant, quin mentiantur. Volu-
 ptas omnibus verbo tenus est invi-
 sa, hostis Epicurus: sed re ipsa
 quidvis ob eam faciunt. Iræ præ-

terea vehementia, levissimarumque rerum perturbatione, nec-
 non iræ facilitate nuper natos infantulos superant. Non parvum

ρίχσιν τοῖς θαμένοις, ὅποτασ' ὑπὸ
 τῇ τύχῃ αἰτίας ἐπιζῆσθαι αὐτοῖς
 ἢ χολῇ, πελιδνοὶ δὲ τῶν χροῖαν
 βλέπονται, ἱπποὶ π' ἐπαρ' ὁμο-
 ροὶ ἐδιδρακότες. καὶ ἄφρονες, πολλοὶ
 δὲ ἢ μετὰ αὐτοῖς ἢ τὸ σῶμα. καὶ
 σύμεν ἐκείθι τύχῃς, ὅπ' ὁ μαρὸς
 ἐκείθ' ἐκχαίται βόρβορος. χρυ-
 σίον μ', ἢ χρυσίον, Ἡράκλειος δὲ
 κεκτῆται ἀγέτω. ὁβολὸς ἱκανὸς, ὡς
 θύρα πρὸς πύλινον. ποτὶ γὰρ, ἢ
 κρήνη, ἢ ποταμὸς παρὶ τῆς. μετ'
 ὀλίγον αἰτέσθαι ὅσα ὁβολὸς, καὶ
 δραχμὰς ὀλίγας, ἀλλὰ πλεονέκτης
 ἔλας. ὥστε τίς ἐμπορεῖ τοσούτων ἀ-
 πό τ' ὀλίγου πλεονέκτην ἂν, ὅσοι τῶ-
 τοις φιλοσοφία ἐς χρηματισμὸν
 σιωπῇ. εἰτ' ἐπιδαίνουσαν συλ-
 λίσσονται, καὶ ἐπιτίθονται, ἀπὸ τῆς
 ψυχῆς ἐκείνῃ τὸ δύναντον τρεῖς ἄνθρωποι,
 ἀρχὴς οἰοῦνται, καὶ ἰσοτέλεις τῇ μαλα-
 κῇ ἐπὶ πύλινον, καὶ παίδας κρητῆρας,
 καὶ συνοικίας ὅλας, μακρὰ καίρην
 φράσσονται τῇ πύλινον τῇ Κράτῃς,
 καὶ τῇ τρεῖς ἄνθρωποι, καὶ τῇ
 πύλινον τῇ Διογένης. οἰδωμένη δὲ ταύ-
 τοι οὐδὲν, καὶ ἀπάντων εἶναι τοιούτης
 οἰοντάς, καὶ μετὰ τὴν διδασκαλίαν αἰ-
 σῶνται. ὥστε πολλὰ ἔδη τῇ χροῖαν,
 ἀδύνατον μοι μετρίως καὶ ἐν πᾶσι
 προσπαρῆσθαι αὐτῶν. ἀλλὰ τὸ τῇ
 Πλευρόπῃ ἐκείνῃ πᾶσι. ὅπου
 γὰρ δὴ ἐγὼ ἐξυφάνω, τῶτο ἐν ἀκρῇ
 αὐτῇ ἀναλύει. ἢ ἀμαθία δὲ, καὶ
 ἢ ἀδίκημα, ἐπιγαλῶσιν, ὁρῶσιν ἀν-
 ξιότατοι ἡμῖν τὸ ἔργον, καὶ ἀκύνου
 πόνοι. Ζ. οἷα ὡς θεοὶ πεποιθὲν ἡ-
 μῖν ἢ φιλοσοφία πρὸς τὴν κατὰ
 ἡμῶν ἐκείνῃ. ὥστε ὅσα σκοπεῖν ὅ, π
 καὶ πρὸς κτήνη, ἢ ὅπως αὐτῶν μετ-

igitur risum spectantibus mo-
 vent, quum quavis de causabilis
 ipsis effervescit, lividoque colo-
 re cernuntur, impudentiam & a-
 nimi impotentiam aspectu præse-
 ferentes. Os verò spuma, vel
 veneno potius est refertum. Ne
 sis ibi quum foeda illa illuvies ef-
 funditur. Aurum, aut argen-
 tum, hercle, possidere nolo:
 sufficit obolus: quo lupinos e-
 mam, nam potum fons seu rivus
 præbebit. At paulò post non obo-
 los vel drachmas paucas, sed to-
 tas postulant divitias: adeò ut
 mercator quispiam tanto opere
 impleri posset, quantum illis ad
 questum Philosophia confert.
 Inde postquam ad satietatem cor-
 rasere, & victum comparavere,
 abjecta illa infelici lacerna, a-
 gros nonnunquam, mollesque
 vestes, & crinitos pueros, to-
 tasque domos emunt, Cratetis
 peram, Antisthenis lacernæ, ac
 Diogenis dolio longum vale di-
 centes. Talia quum idiotæ vi-
 dent, jam despuunt Philosophi-
 am, omnesque tales esse pu-
 tant, meamque doctrinam cri-
 minantur: adeò ut longo jam
 tempore, non potuerim vel u-
 num ipsorum mihi conciliare:
 sed idem ac Penelope mihi acci-
 dat, scilicet ut quantum egote-
 xo, tantum momento dissolu-
 tur. Ignorantia verò & injustitia,
 quum vident nostrum opus infe-
 ctum, irritumque esse laborem,
 à risu non temperant. *Ιερ. Froh*
 Dii! qualia nobis perpessa est ab
 execrandis illis Philosophia! Qua-

te tempus est dispendiendi, quid sit opus facto, quoque modo sint pu-

1 Οὐκ ὅσον δὲ ἀλλὰ σιγήσει. Sic apud Heliod. lib. 2. καὶ ἰσχυρὸν δεκάτη πέντε δὲ
 τῇ ἐκ δέκατος, ἀλλὰ δέκατος πέντε δὲ δέκατος αἰτέσθαι. Bourd.

λασίον. ὁ μὲν γὰρ κλεινὸς, ἀπὸ γὰρ
 μιᾶς πολλῆς, καὶ ὁ θανάσιος περὶ.
 Απο. ἰμὲν τοι ὦ πάτερ, ὑπερῆγο-
 ραί. μισθὸν γὰρ ἔσται αὐτοῖς ἡδὴ τῆς ἀ-
 λαζίας, ἀμύνης ὄντας, ὑπὲρ τῆς
 Μουσῶν ἀγανακτῶν. περὶ γὰρ μὲν
 γὰρ, ἡ τῆς δεξιᾶς, ὑδαμὺς ἐκεί-
 νοι ἄξιοι. τῆς Ἑρμῆς δὲ ἐν δοκίῃ, αὐ-
 τοκράτορος τῆς θελασίας καὶ ἀπὸ μὲν
 ἡδὴ ἐπ' αὐτοῖς. ὅς ἀπὲρ δὴ πρὸς λό-
 γους ἔχον ἔσται αὐτοῖς, τάχιστα εἰσπα-
 τῆς πὶ ὁρῶν φιλοσοφίας, καὶ
 τῆς μὲν. εἴτα τῆς μὲν εἰσπατῆς ὡς
 τὸ εἶδος. οἶδὲ, κολαδῆσονται, ὅ-
 πως αὖ ἐκείνῳ πρὸς τὸ κερὶν δο-
 κεί. Ζ. εὖ λέγεις ὦ Ἀπολλών. ἀλ-
 λά ἔσται ὦ Ἡράκλεις, ἀμφὶ ἐπὶ
 Φιλοσοφίᾳ αὐτῶν ἔχοντες, ἀπὸ
 ὡς τάχιστα εἰς τὸ βίον. τρισκαυδὲ-
 καὶ γὰρ ἄλλοι οἷον τῶντοι ὅ μὲν
 πρὸν ἐκτελείται, ἢ ἐκτὸς μί-
 αρα ἔσται, ἔσται ἀνὰ μίαν θηρία.
 Ἡρα. καὶ μὲν ἀμείνῳ ἢ ὡς πάτερ,
 πῶς ἡγοῦσθαί σου αὐτοῖς ὦ Ἀ-
 γαίᾳ, ἡ τῆς πρὸς ἀνὰ μίαν. ἀπὸ
 ἡδὴ ὅ μὲν. Φι. ἀμφὶ μὲν, ἀμφὶ
 λαβήτοις δὲ καὶ πρὸς ἀνὰ μίαν.
 Ερ. καὶ μὲν, ὡς καὶ ὁλί-
 γους αὐτῶν ἐπὶ τῶν μὲν ἡμερῶν.
 ποῖας δὲ καὶ τῶν μὲν ὦ Φιλοσο-
 φία; σὺ γὰρ οἶδα ὅπως εἰσιν. ἢ
 πρὸς ἀνὰ μίαν ὡς ἐπὶ τῶν μὲν. Φι.
 εἰδομῶς. ἢ πᾶν ἐλπίς, ὅσοι ὁρ-
 ῶντες φιλοσοφῶντες ὦ Ἑρμῆ. ἔτοι δὲ
 εἰδὲν Ἀττικῆς πρὸς ἀνὰ μίαν, ἀλλ'
 ἐνθα πολλὸς χρόνος, ἢ ἀρχαῖος ὁ-
 ρύπτῳ, οἷον πρὸς ἀνὰ μίαν εἰσιν
 ἡμῖν. Ερ. σὺ δὲν εἰδὲν τῶν μὲν
 ἀπὸ μίαν. Ηρα. εὖ λέγεις, καὶ ἡ γῆ-
 συμῇ καὶ ὑμῖν τῶν μὲν. οἶδα γὰρ τὰ
 Θρακῶν ἀπὸ μίαν, συχναῖς ἐπὶ
 γῆ. καὶ μὲν πῶς ἡδὴ τῶν μὲν
 Ερ. πῶς λέγεις; Ηρα. ὅ-
 ρεπτε ὦ Ἑρμῆ, καὶ Φιλοσοφία; δὴ οὐ
 πῶς ἀπὸ μίαν ἀπὸ μίαν. Et nunc huc mihi flectatis. Merc. Quo-
 nam ais? Herc. Videtisne Mercuri, & Philosophia, duos mon-

puniendi. Fulmen enim uno ictu,
 & cita mors aufert. *Apollo.* Ego
 tibi consilium dabo, pater. Iam
 enim & ipse odi arrogantes illos,
 ineruditos, Musarum gratia in-
 dignatus. Nam fulmine, tua-ve
 dextra digni non sunt illi. Sed si
 videtur, Mercurium pœnæ ex-
 actorem ad ipsos demitemus,
 qui, ut pote in disciplinis versa-
 tus ipse, celerrimè cognosceret eos
 qui rectè philosophantur, & qui
 minùs. Tum hos quidem, ut par
 est, laudabit: illi verò, quem-
 admodum ei ex tempore videbi-
 tur, plectentur. *Iup.* Rectè di-
 cis Apollo. Verùm & tu Hercu-
 les, unà Philosophiam ipsam du-
 centes, ad homines ite quàm ce-
 lerrimè, & decimum tertium
 hunc laborem non parvum à te
 confectum iri puta, si tam sceles-
 tas, & impudentes belluas exci-
 deris. *Herc.* Atqui præstaret,
 pater, Augiæ sinum rursus ex-
 purgare, quàm cum his manus
 conferre: abeamus tamen. *Ph.*
 Invita quidem: sed ex patris sen-
 tentia est sequendum. *Mercur.*
 Descendamus, ut etiam paucos
 ex ipsis hodie conteramus. Sed
 quà eundum est Philosophia? scis
 enim ubinam sint. Annon mani-
 festum est eos esse in Græcia? *Ph.*
 Nequaquam, nisi admodum pau-
 ci qui rectè philosophantur, Mer-
 curi. At hi nihil Attica paupertate
 indigent, sed ubi multum aur-
 um aut argentum foditur, ibi
 nobis sunt querendi. *Mer.* Er-
 go rectà in Thraciam est abeun-
 dum. *Herc.* Rectè dicis, & viæ
 dux ero vobis. Novienim Thra-
 cum res omnes, ut pote qui sæ-

μὲν ὅρη μέγιστα, καὶ κρείτιστα ὄρων ἀ-
πάντων, Αἰμός ἐστι τὸ μείζον, ἡ
καλλιπὴρ δὲ, Ροδόπη, πεδίων δὲ ὑ-
ποπεπταμένον, πάνμορον, ἀπὸ τῶν
ἀκροπόδων ἐκείνων ὅπως ἀρξάμενον,
καὶ πᾶς λόφος τρεῖς πάνυ καλὸς
ἀνισκόμενος, ὅς τε ἀμφοτέρω τῶν τε-
χνητῶν, οἷον ἀκροπόλεως πολλὰς τῆς
ὑποκειμένης πόλεως. καὶ ἡ πόλις
γὰρ ἡδὴ φαίνεται. Ερ. τῇ Διὶ ὦ Η-
ρακλῆς, μέγιστη, καὶ καλλίστη ἀ-
πάντων. πόρρωθεν ἂν ἀπλάμπῃ τὸ
κράτος. καὶ πῶς ποῦ μὲν μέγιστον
ἐξαρμείβεται, πάνυ δὲ χαλκῶς αὐτῆς.
Ηρα. Ἐβροῦ μὲν, ὅπως. ἡ-
δὲ πόλις, ἔργον Φιλίππου ἐκείνου.
καὶ ἡμεῖς ἡδὴ ἀνισκούμενοι, καὶ ὑπο-
νέφειλοι. ὥστε ἰπιδαινωμένων ἀναστῆναι
χρὴ. Ερ. ὅπως γινώσκω, τίς δὲ
χρὴ ποιεῖν, ὅπως τὰ θεῖα ἐξι-
χνύσται; Ηρα. τῷτο μὲν, σὺν ἡδὴ
ἔργον ὦ Ερμῆ. κῆρυξ γὰρ εἶ. ὥστε
ὅς τε ἀνὴρ φθάνοις κηρύττειν. Ερ. ἂν
δὲ τῷτο χαλεπόν. ἀλλὰ τί γε ὀνό-
μαζα ὅς τε ἐπίσταμαι αὐτῶν. σὺ δὲ
ὦ Φιλοσοφία, λέγε, ὅστις ὀνο-
μαστέον, καὶ τὰ σημεία αὐτοῦ. Φι.
εἰδὲ αὐτὴ μὲν εἶδα τὸ σαφές, οἷον
ὀνομαζέσθαι, ἀλλὰ τὸ μὴ ἐξυμνέσθαι
αὐτοῖς. ἀπὸ δὲ ἂν τῆς ἐπιθυμίας, ἣν
ἔχουσιν εἰς τὰ κτήματα, ὅς τε ἂν
ἀμφοτέροις ἀποκαλῶν κτήσωνται, ἢ
κτησιπάρων, ἢ κτησικλῆας, ἢ ὀκλή-
μονας, ἢ πολυκλήτας. Ερ. εὖ λέ-
γεις. ἀλλὰ πῶς ἂν εἰσι, ἢ πῶς
ἐπινοήσονται ἐν αὐτοῖς; μᾶλλον δὲ
ἐν αὐτοῖς, καὶ πῶς ἐρεῖς ἡλικίαν

tes omniumque pulcherrimos? Major, Hæmus est, oppositus
verò, Rhodope: at campus in-
terjectus, perquam fertilis, ab
utriusque radice confestim se pan-
dens, tresque colles perpulchros
assurgentes, asperitate non de-
formes, tanquam subjacentis ur-
bis multas arces: jamque urbs ap-
paret. Merc. Ita per Iovem Her-
cules, maxima, omniumque
pulcherrima: cujus pulchritudo
eminus resplendet, quin & ma-
ximus fluvius illam alluens præ-
terlabitur. Herc. Hebrus est,
civitas verò Philippi illius opus:
& jam nos ad terram, & sub nu-
bibus sumus: quare quod foelix
faustumque sit, ingrediamur.
Merc. Ita fiat. Cæterum quid fa-
ciendum, & quomodo investi-
gandæ feræ? Herc. Hoc tui mu-
neris jam est Mercuri, siquidem
es præco. Ne igitur præconium
enuntiare cuncteris. Merc. Haud
difficile hoc: sed illorum ignoro
nomina. Tu igitur Philosophia,
dic quo nomine sint compellandi:
& signa insuper. Ph. Ne ipsa
quidem scio certò quomodo vo-
centur: quia mihi cum ipsis non
fuit commercium. Cæterum non
aberrabis si eos à possidendi desi-
derio, Possidonios, aut Possidip-
pos, aut Possicleas, aut Possi-
fundos, aut Possidoros nomina-
veris. Merc. Bene dicis. Sed
quinam hi sunt qui & ipsi circun-

spectant? atqui accedunt, & videntur aliquid velle loqui. Viri.
Pos-

1 Εβροῦ ὑφ' ἑαυτοῦ, ἡ δὲ πόλις ἔργον Φιλίππου ἐκείνου] Cum paulo supra dixerit
de hac eadem urbe: καὶ πᾶς λόφος τρεῖς πάνυ καλὸς ἀνισκόμενος, non est difficile
divinare, de qua urbe loquatur: nimirum de Philippopoli, quæ & Trimontium
& antea Poneropolis & Pulpudena & Eumolpias, sita ad Hebrum inter Hæmum
& Rhodopen, quæ Trimontium vocata est eo, quod tres montes suorum muro-
rum ambitu complectebatur. Palm.

Φη. Ἄνδρες. ἂρ' αὖ ἔρχεται ἡμῖν ὁ
 ἄνδρες εἰπῶν, ἢ σὺ ὦ βελύκη,
 εἰ πᾶς τῆς γῆς ἄνθρωπος ἔσθ' ἰδὼν,
 καὶ πᾶς γυναῖκα ἐν χερσὶ κεκαρ-
 μένῳ εἰς τὸ Λακωνικόν, ἄρρενα-
 πῆν, καὶ κομιδὴν ἀνδρικόην; Φη. Πα-
 παί. ταῖς ἡμέτεραις ὕτοιζήσιν. Ἀν.
 πῶς τὰ ὑμέτερα; δραπέται γάρ
 οὗτοι ἄπαντες. ἡμεῖς δ', τὴν γυ-
 ναῖκα μέγιστον μέγιστον, λυδραπο-
 διαρμένῳ πρὸς αὐτῶν. εἰσοδὶ δ',
 καθότι ἐζητήσμεν αὐτὰς. ποῦ δ'
 ἄμεις κηρύττωμεν. εἰ τις ἀνδράποδον
 Παφλαγονικόν, ἢ λατὶ Σινώπης βαρ-
 βάρων, ὅσοις τοῖσιν, οἷον λατὶ
 κτηνῶν, ὑπὸ χερσίν, ἐν χερσὶ κε-
 ραίαν, ἐν ἡνείκῳ βασιλῇ, πῆραν
 ἐξημμέριον, καὶ τριβόαντον ἀμπιχου-
 ρον, ὄρχλον, ἀμυστον, τραχυφω-
 ρον, λοιδορον, μελούμενον ἐπὶ ῥητὶ αὐτο-
 νόμῳ. Δίωτο. ἰὼ ἄνθρωπε, ὁ Κη-
 ρύτις. ὡς ἐκείνῳ γε ὅμοιον ἴσθ' ἡμῶν
 ἐμοί, Κέρταρ. καὶ ἐκείνῳ δ',
 καὶ τὸ ἡγεῖται ἐπὶ ἀλλοῖς, καὶ τὸ χιτῶν
 τὴν ἐμὴν ἡπίσταρ. ἀπὸ κεῖσε γὰρ ἐν
 τῷ γραφείῳ καθήμενος, ὅπως
 ὁ ἀρετὴν τοῖς ἰσχυροῖς τὸ προκίδων
 ἱπανθῇ. Φη. ἐκείνῳ αὐτὸς ἐστὶν ὁ
 οἰκίτης ὁ σός. ἀλλὰ νῦν Φιλοσό-
 φῳ ἴοικεν, ἀελοῦς ἰαυτὸν ἐπι-
 γνώσας. Δίωτο. ὦ τὸ τέλει. ὁ
 Κέρταρ φιλοσοφεῖ φησιν. ἡμῶν
 δ', ἐδὲς λόγῳ. ἀμείλῃ ἄπαντες
 ἀνδρῆσομεν. ἐμνήσιν γὰρ ὡς φη-
 σιν αὐτῇ. Φη. τίς δ' ἔστι ἄλλος
 ὁ ὡσιώτης ὁ Ἡρακλῆς, ὁ κα-

ait. Ph. Sed Hercules, quisnam

Possētis-ne, ὁ viri, vel tu opti-
 ma nobis dicere, num tres præsti-
 giatores unā videritis, & mulie-
 rem Laconicè abram, aspectu
 masculino, & planè virili. Ph.
 Papæ! hi nos quærunt. Viri.
 Quomodo vos? Etenim Fugitivi
 illi omnes; nos autem mulierem
 potissimū quærimus, ab ipsis
 mancipatam. Intelligetis autem
 curnam ipsos quæramus. Nunc
 igitur simul præconium pronun-
 tiemus. Siquis mancipium Pa-
 phlagonicum, ex Sinopensibus
 barbaris, tali nomine, quale à
 possessionibus imponitur, sub-
 pallidum, ad cutim tonsū, bar-
 ba horridum, pera instructum,
 lacerna indutum, iracundum in-
 cruditum, voce asperum, ma-
 ledicum, certa libertate vivens,
 indicato. Dominus. Heustu in-
 telligo, quod prædicas manci-
 pium. Illi enim apud me nomen
 erat, Scarabeus: comam autem
 alebat, & barbam avellebat,
 meamque artem norat. Nam in
 fullonica officina sedens, tonde-
 bat quicquid floccorum in vesti-
 bus superfluum efflorescit. Ph.
 Ille ipse servus tuus est: at nunc
 Philosopho similis, qui accuratè
 in fullonia se polivit. Dom. Proh
 audaciam! Scarabeus philosopha-
 tur, inquit. Nostri autem, nulla
 est ratio. Omnes utique invenie-
 mus, siquidem hæc intelligit, ut
 citha-

1 Καὶ πᾶς γυναῖκα ἐν χερσὶ κεκαρμμένῳ εἰς τὸ Λακωνικόν] Expofuit hunc locum
 Meurfius Miscellaneor. l. 1. c. 16. Alm.

2 Πῶς τὰ ὑμέτερα; δραπέται γάρ] Πῶς τὰ ὑμέτερα; Φη. Δραπέται γάρ.
 Marfil.

3 Ἐν χερσὶ κεραίαν] Emendavimus antea interpretationem huius loci. Bourd.

4 Περιττὸν τοῖς ἰσχυροῖς] Legend. Catäubon. ad Theophrast. cap. de adulat.
 Idem.

λός, ὁ τὴν κιθάραν; *Herc.* Ὁρ-
φύς ἐστι, συμπλὺς ἐπὶ τῇ Ἀργεΐ
ἐμός, ἥδ' ἐκείνων ἀπάντων.
ὅς γ' ὅτι τὴν ὥδην αὐτῷ, ἤκιστα
ἐκείνοισιν ἐρίποις. χαίρει δ' ἄρι-
στ', καὶ μουσικώτατος Ὁρφεύς. σὺ
ἐπιλείπῃς γὰρ πῦρ Ἡρακλῆος.
Or. ἢ ἐὺ μίς γ' ὦ Φιλοσοφία,
καὶ Ἡρακλῆς, καὶ Ἑρμῆς. ἀλλὰ καί-
ρος ἀποδίδναι τέ μιν ὄντας, ὡς
ἔγωγε πάντα σεφῶς ὅτι ζητεῖται οἶδαι.
Er. ἔκ' ἐν δειξόν ὦ παῖ Καλλιόπης
ἔνθα ἐστὶ. χρυσὸν γ' ὁ δένδ' ὁμοῦ δέη,
σεφὸς ὢν. *Or.* εὖ ἔφης. ἐγὼ δ' ἢ,
τὴν μὲ οἰκίαν δείξαί μ' αὖ ὅμιν,
ἔνθα οἰκῇ, αὐτὸν δ' ὅτι ἂν, ὡς μὴ
κακῶς ἀκούομαι ὡς αὐτῷ. μικρὸς
γὰρ εἰς ὑπερβολῶν, καὶ μόνον τῷ-
το ἄμεινέται. *Er.* δειξόν μόν-
ον. *Or.* αὐτὴ πηλοῖον. ἐγὼ δ' ἄ-
πειμι ὅμιν ἀποδόν, ὡς μὴ δ' ἰδδι-
μι αὐτόν. *Er.* ἐπίχες. ὦ γυναι-
κὸς ἐστὶ φωνή, βασιλοῦς π' ἢ Ὀ-
μήρου; *Ph.* ἢ Δία. ἀλλ' ἀκούω μὲν
ὅ, π' ἐλπίς. *Δρα.* ἔχθρος γὰρ
μοι κῆν' ἀνὴρ ὁμῶς αἰδῶτο πύλη-
σιν, ὃς χρυσὸν φιλεῖ μ' εἰς φρε-
σιν, ἄλλο δ' ἔποι. *Er.* σὺ δ' ἐν τῷ
Κάνταρον σοι μισήσεις, ὃς ξεινοδό-
κον κακῶς ῥέζειν, ὅστις φιλότῳ πα-
ρίχει. *Υπο.* ὡς ἐμὲ τῷτο τὸ ἔ-
πος, ὃ τὴν γυναικα ὥς ἄπο ἀπεί-
ρων, διότι αὐτὸν ὑπεδείκνυτο. *Δρα.*
οἰνοβαρὴς, κυνὸς ὁμοῦ ἔχειν, κρα-
δίῳ δ' ἐλάφοιο, ὅτι εἰς πη-
λίῳ ἀναρίθμῳ, ὅτι εἰς βελῇ.
Θεοῖσι ἀκατέμυθε, κακῶν παιά-
σαι κολοῖαν. μὲν γὰρ, ἀπὲρ ὃ καὶ
πρὸς μὲν ἐλπίδων βασιλεύσιν. *Διασ.*
εἰκότως ὃ καὶ ἀρῶτε τέ ἐστι. *Δρα.*
ὡς ὅδε κύων, ὅτι ὅδε δ' ἔστι, μίσθ
δ' Χίμαιρα, δεινὸν ἀπνέειναι, τε-
fuetus. *Dom.* Iure execrandi hæc verba sunt. *Fug.* Prima ca-
nis postrema leo, media ipsa Chimæra, Horrendum exhalans ani-
mum

citharam gestans? *Herc.* Or-
pheus est, qui mecum in Argo
navigavit, nauticorum hortato-
rum omnium jucundissimus.
Nam ad cantum ipsius, non fati-
gabamur remigantes. Salve opti-
me, & perquam canore Orpheu,
siquidem Herculis non es obliuis.
Orph. Vos quoque salvete Philo-
sophia, Hercules, & Mercuri.
Sed tempus est ut mihi detis indi-
cine præmium; ego enim planè
novi quem queratis. *Merc.*
Quin ostende Calliopes fili, ubi-
nam sit. Auro enim non indiges,
sapiens cum sis. *Orph.* Rectè di-
cis: sed ego domum quidem in
qua habitat vobis indicabo: ipsum
verò minimè, ne apud eum malè
audiam. Etenim est summè sce-
lestus, ac uni huic rei studet.
Merc. Ostende solum. *Orph.* En
proxima hæc. Ego verò procul à
vobis abeo, ne videam ipsum.
Merc. Attende. Annon mulieris
vox est, aliquid ex Homero re-
citantis? *Ph.* Ita per Iovem,
Sed quid dicat, audiamus. *Fug.*
Non minùs hunc odi, nigri quàm
limina Ditis, Qui colit aurum a-
nimo, & simulat contraria verbis,
Merc. Proinde odio habendus tibi
Cantharus, Hospitis offensor, &
se præbentis amicum. *Marit.*
De me hoc carmen, cujus uxo-
rem abduxit, quia ipsum rece-
peram. *Fug.* Ebrius, atque ca-
nis facie, sed pectore cervus,
Consilio ignavus, sed longè igna-
vior armis, Therites vecors,
pravarumque optima pica, Regi-
bus illicite, & frustra contendere

τη κωὸς ἀγροῖς ὀρμύ. Ὑπο. αἰ-
μοι γυνάμ, ὅσα πείποιθας ὑπὸ κυ-
νῶι ποσύντω. Φασὶ δ' αὐτὴν ἐκύνει
ἀπ' αὐτῶν. Ερ. θάρσ', Κερβερόν
πινα τίξεταί σοι, ἢ Γηρυόνην, ὡς
ἔχει ὁ Ἡρακλῆς ἔτι αὐδὲς πόνοι.
ἀλλὰ ἐκείνοι σκῶσι. ὥς ἔδδεν δι' ἐχ-
πτει τὴν θύραν. Δεσπο. ἔχω σε δ'
Κάνθαρε. τί μὲ σιωπᾶς; Φέρ' ἰδω-
μεν ἅπαντες ἢ πῆρα ἔχῃ. Ἡρμῆς
ἵσως, ἢ ἄρτι περὶ φῶ. Ερ. ἔ μὲ
Δία, ἀλλὰ ζῶντι χρευσθῆ. Ηρα-
κλῆς γὰρ ἔφα-
σκεν εἶναι ποσύνειν ἐπὶ τῇ Ἑλλά-
δι. ἐνταῦθα δ', Χρυσίππειος ἀ-
κρίβως ἐστίν. ἵτοιγαρεν Κλεάνθην ἐκ
εἰς μακρὸν αὐτὸν ὄψ'. κρεμύσεται
γὰρ ὅτι τῷ πῶρτι, ἔτι μικρὸς
ᾖν. Δεσπο. σὺ δ' ὡς κακὴ, εἰ Λη-
κυθίαν ἔμης δραπέτης τὴν χάνεις ᾖν;
ἔμμεν ἀλλ'. ὡς γὰρ ἔλεγε. εἴ-
τε τί σὺ ᾖν γῆοι; καὶ Ληκυθίαν
φιλοσοφεῖ; Ερ. ὁ τρεῖς δ' ἔτι
ἀδείωνται ὑμῖν ἐστίν; Δεσπο. ἔδα-
μῶς, ἀλλ' ὁ δεσπότης ἐγὼ, ἐκὼν
ἀφίημι κατὰ δόξαν. Ερ. ὅπ-
τί; Δεσπο. ὅπ' δεινῶς τῇ ὑποστά-
σει. τὸ δ' οἶομαι, Μυρσίνην
αὐτὸν ἱκαλῶμαι. Ερ. Ἡρακλῆς ἀ-
λξίκακε, ἀκρίβης; ἔπι τῇ πῆρα,
καὶ βύακρον, καὶ αὐτὸς ἀπλάθει
τὴν γυναῖκα σου. Ὑπο. μηδὲ μῶς.
σὺ ᾖν ἀπλάθεισαι βιβλίον μοι τῷ
παλαιῷ κύβω. Ερ. πῶς βιβλίον;
Ὑπο. ἐστὶ τὸ ὡς γὰρ, ἡ τρεῖς
βιβλίον. Ερ. ἔδδεν ἄτοπον, ἐπὶ

mum trini canis acris. *Marit.*
Hei mihi uxor qualia perpeffa es
à tot canibus. Quin ex illis ipsam
concepisse dicunt. *Merc.* Con-
fide, Cerberum tibi, aut Geryo-
nem pariet: ut Hercules iste al-
lium laborem rursus habeat. Sed
accedunt, ita ut fores pulsare non
sit opus. *Dom.* Teneo te Can-
thare: files jam? age videamus
quid habeas in pera, fortè lupinos,
aut frusta panis. *Merc.* Minimè
per Iovem: sed zonam auream.
Herc. Nemireris. Nam in Græ-
cia Cynicum se esse dicebat, sed
hic est planè Chrysippeus. Quare
Cleanthem ipsum non diu pòst vi-
debit. Nam cum sit adeo scele-
stus, à barba suspendetur. *Dom.*
Tu verò nequam, nonne es Le-
cythio meus fugitivus? certè non
alius. O rem risu dignam! quid
non fiet? etiam Lecythio philo-
sophatur? *Merc.* Nunquid ter-
tius ille domino caret? *Dom.*
Minimè: verùm ego dominus,
sponte ipsum in malam rem di-
mittò. *Merc.* Quorsum? *Dom.*
Quia teterrimè scætet: eumque
Vnguentodorum appellabamus.
Merc. Hercules malorum depul-
sor audis-ne? deinde pera, & ba-
culum: atqui tu uxorem recipe.
Marit. Minimè, non si recipe-
rem priscum librum in utero ge-
rentem. *Merc.* Quomodo li-
brum? *Marit.* Quidam, δ bo-
ne, Co-

1 ἵτοιγαρεν Κλεάνθην ἐκ εἰς μακρὸν αὐτὸν ὄψ', κρεμύσεται γὰρ ὅτι ὅτι τῷ πῶρτι
Nullum jocum video in voce Κλεάνθην, nec ullam allusionem ad vocem
κρεμύσεται. Ideo suspicor non ita scripsisse Lucianum, & forte Χείματα scripse-
rat, ad quod alludebat κρεμύσεται, ut paulo supra, eo quod multum auxi habe-
bat in pera, ὅτι τῷ χεντῷ Χρυσίππειον eum vocavit. *Palm.*

2 Τρεῖς γὰρ. Hujus nominis drama fecerat Varro, in quo Iulius, Crassus,
Pompeius. *Bowd.*

Ἐτραφάλλης τῷ Καμικῶν εἰς. Δρα.
 σὸν ὦ Ἐρμῆ δικάζειν τὸ μὲν τῶν.
 Ερ. ἔγω μοι δοκεῖ. ταῦτ' αὖ μ' ἴνα
 μηδὲν πρὸς, μὴ δ' πολυκίφαλοι
 τίκῃ, οἳ χαλκὸν δ' ἄνδρα ἐπίσω
 εἰς τὴν Ἑλλάδα. πῶς δὲ δ' ἔτι
 πῶς δραπέτω, δ' ἄρ' ἀδύνηται τοῖς
 διασώταις μνηστῆρσι δ' ἀπὸ τῶν, τῷ
 μ', ἀπὸ πλύνειν τὰς ῥυτίδας τῶν ὀφ-
 θάλμων, τῷ Λακωνίᾳ. τῷ Μυρσῶν
 δ', αὐτὸς ἀκρίως τῷ ἱερῶν τα διε-
 ρῶνται, μελαγχρὺ γὰρ πρὸς πρὸς με-
 τιώμεν. ἔπειτα ἔτι τῶν δ' ἄρ' ἀδύ-
 νηται τοῖς πιπῶταις. ὡς ἀπὸ τοῦ
 δ' ἀπὸ πλύνειν ταπῶνται, ῥυτίδα
 πρὸς, καὶ γυναικεία τῇ πιπῇ.
 εἶτα εἰς τῷ Αἰμῶν ἀναχθῆναι γυμνὸν,
 ἐπὶ τῷ χιόνι μῦροι συμπεπιδημῶν
 πῶς ποῦ. Δρα. οἷον τῷ κακῶν. ἐ-
 θνοί. παπαίπαιαξ. Δησῶν. τί τῷ
 το παρὲν ἡθῆς τῷ τραγικῶν σὺ δ' ἄ-
 λόγων; ἀλλ' ἀκρίως τῷ δ' ἄρ' τῶν
 πιπῶταις ἤδη, ἀποδοσάμεν πρὸς
 πρὸς γὰρ τὴν λειοντίῳ, ὡς γυναικῆς οἷον ἄν.

Comicistrigaleatus. *Fug.* Tuum
 est, Mercuri dehinc judicare.
Merc. Ita mihi videtur. Vthæc
 mulier, ne pariat monstrum mul-
 ticeps, ad virum in Græciam re-
 vertatur: atque hi duo fugitivuli
 doministraditi, discant quæ an-
 tea: Lecythio quidem sordidos
 abluere panniculos: Vnguentodorus
 autem, lacera vestimenta
 refarcire, prius quidem malva
 flagellatus. Deinde ut etiam hic
 tradatur picatoribus, ut pereat vul-
 sus primum: insuper pudenda,
 & muliebri pice inquinetur: de-
 inde nudus in Hæmum sublatus,
 vinctis pedibus in nive maneat.
Fug. Heu malorum ah ah, papæ,
 cheu. *Dom.* Quid hoc est, tra-
 gicas voces interieris? Sed ad pi-
 catores jam sequere, exuta prius
 pelle leonina, ut asinus esse co-
 gnoscaris.

[τῷ Παραδδῆναι τοῖς πιπῶταις] Attigithanc poemam ad Dial. de Morte Peregrini
 ex Interp. Aristoph. ad nubes. Conjunxit hæc omnia in Palinuro. καὶ κατα-
 λαμβάνει τὰ αἰχρὰ ἑταίρας. Bourd.

Τ Α Π Ρ Ο Σ Κ Ρ Ο Ν Ο Ν .
 Ι Ε Ρ Ε Τ Σ , Κ Α Ι Κ Ρ Ο -
 Ν Ο Σ .

SATVRNALIA. SA-
 C E R D O S , E T S A -
 T V R N V S .

ARGVMENTVM.

Lucianus ritum & originem Saturnaliorum tradit hoc Dialogo, ubi
 fingit Sacerdotem & Saturnum colloqui: quorum alter quidem
 divitias à Deo postulat: alter autem, dum divitias largiri, sua
 potestatis esse negat, interea quatenus ipse regnet, & quid pra-
 stare soleat, denique cur hoc festum institutum sit, exponit: re-
 futata interim etiam fabula, quæ de liberis devoratis & amissio-
 ne regni, & captivitate ipsius vulgo jactatur.

IEFEIYΣ.

SACERDOS.

Ω Κρόνε, σὺ γὰρ ἵσικας ἄρχων
τὸ γὰρ νῦν εἶναι, καὶ σοὶ τὰ
ῥήματα, καὶ κεκαλλιεργηται παρ
ἡμῶν, πῶς ἂν μάλιστα ἐπὶ τῷ ἱερῶν
αἰτήσας λάβοιμι ὧσα σὺ. Κρο.
τὸτο μὲ αὐτὸν σὺ κεκαλλιεργηται ἱερῶν
φθῶν, ὅ, πὺν δύναιτο, εἰμὲν ἔ
μάλιστα ἡμῶν ἱερίοις εἶναι τὸ ἄρχοντα
εἰδέναι πὺν σοὶ ἡδὺν αἰτήν. ἐγὼ δὲ
πὺν γὰρ δυνάτω, σὺν ἀναιδύσῃ σὺν
τῷ δύνῃ. Ιε. ἀλλὰ πάλαι ἱσικε-
μῶν. ἐγὼ γὰρ πὺν κρινὰ τῶν, καὶ
σὺν χρίσῃ, πῶν, καὶ χρυσὸν πο-
λῶν, καὶ ἀνδρῶν δεσποτῶν εἶναι,
καὶ ἀνδρῶν ποτὲ κεκαλλιεργηται, καὶ
ἱερίοις ἀσπῆς, καὶ κεκαλλιεργηται, καὶ
ἄρχοντες, καὶ ἐλπίσῃ, καὶ τὰν,
ἐπὶ πῶν. τῶν ἐν ὧ ἄρχοντες Κρο-
νε, διδοὺ μοι, ὅς πὺν ἔστω ἡ δυνά-
τωσιν τὸ σὺν ἀρχῇ, μὴ δὲ ἡ δυνάτω
εἶναι μόνον αὐτὸν δὲ πῶν ὧν ἔστω.
Κρο. ὅρῳ; ἢ καὶ ἐμὲ τὸτο ἡ-
σῆς. ὅ γὰρ ἐμὲ δύναιτο πὺν πῶν.
ὥστε μὴ ἄρχοντες, εἰ ἀναιδύσῃ
αὐτῶν, ἀλλὰ αἰτῇ ὧσα δὲ Διός,
ἐπὶ πῶν εἰς ἐκείνους ἡ δυνάτω πῶν
μετ' ὀλίγον. ἐγὼ δὲ ἐπὶ ῥήτοις πῶν
κεκαλλιεργηται τῷ δυνάτω. ἐπὶ
μὲ ἡμῶν ἡ πῶν βασιλεία. καὶ
τῶν ἐκείνους τῶν ῥήτων ἡμῶν,
ἱερίοις δὲ ἡμῶν, καὶ πῶν ὧν πο-
λῶν δύναιτο εἰς. σὺ αὐτῶν δὲ πῶν

certis conditionibus imperium
meum septem duntaxat dierum,
illicd reddor, & ex plebe unus.

Dic mihi Saturne, quan-
do tu quidē hoc tem-
pore regnare videris,
tibi & sacrificatum, &
litatum est à nobis,
quid potissimum pro immolatis
hostiis, abste postulatam feram?
Sat. Istud quidem te ipsum decet
perpendere, quid optare debeas:
nisi vis ut princeps etiam sit vates,
ut norit, quid libentiùs petas.
Cæterum ego, quantum facultas
feret, annuam tuis votis. *Sac.*
Quin istud jam olim perpendi.
Nam communia hæc, & passim
obvia, videlicet opes, multam
auri-vim, utque viris imperem,
& mancipia multa possideam,
splendidas vestes & delicatas, ar-
gentum, & ebur, denique quic-
quid est pretiosum. Hæc igitur
mihi da, optime Saturne, ut &
ipse nonnihil emolumenti ex tuo
sentiam imperio, ne-ve solus per
omnem vitam earum rerum sim
expers. *Sat.* Viden? Hoc po-
stulas quod meæ facultatis non est.
Neque enim mearum est partium
ista distribuere: quare ne graviter
feras, si quæ petis, non asseque-
ris. Sed ista à love postulato, quum
ad eum imperii vices venerint, id
quod brevi futurum est. Nam ipse
accipio. Est autem imperium
quorum si jus excessero, privatus
quip-

1 *Dic mihi Saturne*] Saturno sacra fiebant, de quibus in primis Macrobi. lib. i. c. 8. & 10. & L. Gerald. de Annis & mensibus, hæc πρόνια dicebantur à Græcis, & primò uno die tantum. i. 14. Cal. Ianuarias celebrari solita, sed post in triduum propagata, primùm ex adjectis à Cæsare huic mensi diebus, deinde ex edicto Augusti, quo trium dierum ferias Saturnalibus addidit, à 16 igitur cæpta in 23 desinebant quo solo fieri antè consueverant. Cogn.

ἐπὶ, ἀποδαῖον μὲν, ἔδδ' ἀγοραῖον
 διοικήσεσθαι μοι συγκαταστήται,
 πίνειν δ', καὶ μεθύειν, καὶ βοᾶν, καὶ
 παίζειν, καὶ κυβόρειν, καὶ ἀρξάναι
 κρητισταῶν, καὶ τὰς οἰκίας δαΰρειν,
 καὶ γυμνὸν ἀΰειν, καὶ κροτῆν ὑπο-
 τρέμεντα. εὖνιστε δ' ἐς ὕδωρ ψυ-
 γρὸν ἐπὶ κεφαλῇ ὡστίασθαι, ἀνδρί-
 λω κεχρητῶμεν· τὸ αὖτε σπον-
 τῶντα ἰφῆται μοι ποιεῖν. τὰ με-
 γάλα δ' ἐκείνα, τὰ πλῆθιν, καὶ τὸ
 ῥευσίον, ὃ Ζεὺς ἀφ' οὐραίων οἰς ἀν-
 ἱστῆται. *Is.* ἀλλ' ἔσθ' ἐκείνῳ ὡς Κρο-
 νὲ ἰαδύως, καὶ ἀποχέρας. ἔγωγε δὲ
 ἤδη ἀπαγορεύω, αἰτῶν μεγάλην τῇ
 φωνῇ. ὅστις οὐκ ἐπιούσῃ τοπαρέπαν.
 ἀλλὰ τῷ αἰγίδα ἐπιτήσας, καὶ τὴν
 κερκυρὸν ἐπαναπεινήμην, ἱρμὸν ἐν-
 ῥῶν, ἐκπλήτῃ τὰς ἐνοχληθείας. ἦν
 οἱ ποτὶ ἐπινούτῃ πῖναι, καὶ πλῆ-
 σσει ποίησθαι, πολὺ τὸ ἀκράθως ἐν-
 ταῦτα, καὶ τὰς ἀγαθὰς εὖνιστε, καὶ
 σιωπῆς ἀφείας. ὃ δ', πεμπονήροισι
 πῖναι, καὶ ἀνοήτοις ἀνδράσι πειθεῖσθαι τὴν
 πλῆθει, μαχηταῖς, ἢ ἀνδρογυνώσις
 τοῖς πλείστοις αὐτῶν. πλὴν ταῖς σοῖς
 δυνάμει ἐγὼ εἰδέναι, τίνα ταῦτα
 ἴσθαι. Κρο. εἰ μικρὰ ὅλως, ὅδ' οὐ
 πάντως πασι δύνανται φέρησθαι, ὡς
 πρὸς τῷ δυνάμει ἐξέσθαι τὴν
 συμπόσης δέχσθαι, εἴμῃ σοι με-
 γαλὴν δεινὴν τὴν νικᾶν κυβόροντα, καὶ
 τοῖς ἄλλοις ἐς τῷ μετὰ κολιο-
 μῶν δ' κύβω, σοὶ τῷ ἐξέσθαι ὑπε-
 ρεῖναι αἰετῶν. πολλοὶ γὰρ ἐς
 κύβω δὲ τὸ τοῖς ἐπὶ πῖναι, οἷς
 ἰλῆως, καὶ φέρως ὁ κύβω ἐπινού-
 σθαι. οἱ δὲ, ἐμπόλιν γυμνοὶ ἐξενή-
 ξασθαι, σιωπῆσθαι αὐτοῖς δ' οὐκ

quippiam aut publicum tractare;
 mihi concessum est. Verum pota-
 re, inebriari, vociferari, lude-
 re, talos jacere, creare reges,
 famulos in convivium adhibere,
 canere nudum, lascivo corporis
 motu saltitare, nonnunquam & in
 gelidam aquam præcipitem dare,
 facie fuligine oblita. Hæc uti fa-
 ciam permissum est: sed magna
 illa, puta divitias & aurum, Ju-
 piter iple, quibus lubet, dilargi-
 tur. *Sac.* At non facile, Satur-
 ne, & expeditè id facit: adeò ut
 me jam vox defecerit, magno
 clamore hæc ab illo flagitantem.
 At is nihil prorsus audit: verum
 ægidem obvivans, ac fulmen
 intentans, torvumque obtuens,
 pavet acit instantes. Quòd si quan-
 do etiam annuerit alicui, divi-
 temque reddiderit, mirum quàm
 id nullo delectu facit, ut aliquo-
 ties præteritis probis, ac sapien-
 tibus viris, sceleratis ac stultis ho-
 minibus opes offundat, verbero-
 nibus atque effeminatis, cujus-
 modi sunt plerique isti. Quan-
 quam equidem cupio cognoscere,
 quænam sint ista potestati tue
 permissa. *Sat.* Haudquaquam
 parva, neque omnino conte-
 innenda, siquis universi imperii
 vim expendat: nisi fortè tibi pa-
 rum videtur esse, ut in talorum
 ludo vincas, cumque cæteris alca
 in unionem volvatur, tibi senio-
 nem semper in summo latere o-
 stendat. Nam hinc sibi plerique

1 Οὐδὲ ἀγοραῖον διοικήσεσθαι μοι συγκαταστήται, πίνειν δέ. Οὐδὲ ἀγοραῖον διο-
 κήσεσθαι μοι συγκαταστήται δέν, πίνειν δέ. Marcil.

2 Tessera] Tessera lateribus constabat sex, quibus inter ludendum utebantur tri-
 bus. Suct. Angusto. *Coj.*

φως, ὡς ἔγω μικρὰ ἔρμαζι τῷ
κόβω. καὶ μὲν ἔπειν ἐς τὸ ἡδι-
τον, καὶ ὠδικώτεροι ἄλλω δόξα ἄ-
μα ἐν τῷ συμποσίῳ, καὶ Ἀλκονο-
μόναι τῆς μὲν ἄλλης ἐς τὸ ὕδωρ ἐμ-
πισσίν. τὸτο γὰρ τὸ πικρὸν καὶ ἀδύ-
ξις Ἀλκονίας. σὲ δ', καὶ ἀπακη-
ρυχθῆναι καλλίστην, καὶ τὰ θλά-
φαιρέας τὴν ἀλόναν. ὅρας ἡλίκον τὸ
ἀγαθόν, ἐπὶ βασιλείᾳ μόνον ἐφ' ἀ-
πείντων γῆρας, τῷ ἀπαραλάφῳ κρη-
τήσαντα, ὡς μήτε ἐπιπαχένης γε-
λοῖα ἐπιβλέψαται, καὶ αὐτὸς ἐπι-
βλέπειν ἔχῃς, τῷ μὲν, αἰχρόν π' ὡς
αὐτῷ ἀναδοῆται. τῷ δ', γυμνὸν ὀρ-
χίστασθαι, ἐν ἀράμῳ τῷ αὐλητεῖ-
δα, τοῖς τῷ οἴκῳ ὡσεὶ λῆναι;
πᾶς ἔχῃ ἐν τῷ δαίμονι μεγα-
λοθωρίας τὴν ἐμῆς; εἰ δ' τὸ μὴ ἀλη-
θῆ, μὴ δ' βίβῃσι γίγνεται τῷ
ταυτῶν βασιλείᾳ αἰάτη, ἀγνο-
μοὶ ποιήσεις, ὅρων αὐτὸν ἐμὲ τὴν
πῦρ Ἀφροδίτης ὀλίγο χρόνιον τῷ
δὲ χρόνῳ. τῷ δ' ἐπὶ αὐτῷ
δῶκα, δῶκα τὴν πύλιν, ὅ ἄρχην,
ὅ ἄδιν. καὶ τῷ, ἀκατηρημένον
μὲν, παρῶν αἰτῶν, ὡς ἐμὲ πρὸς
ἐδὲν δεδιδομένην τῇ αἰχρῇ, καὶ τῷ κε-
ραυνῷ. Ιε. ἀλλ' ὦ Τιταῖον ἄεστε, τῷ
μὲν τοῖσιν, ἐν δόμοι. σὺ δ', ἀλλ'
ἐκείνῳ μοι δάκρυον, ὃ μάλιστα ἐπὶ
δῶκα εἶδεναι. καὶ μοι μὲν εἴπῃς αὐτὸ,
ἐκείνῳ ἔσθ' τῷ ἀμοιβῇ δάκρυον
αἰνῶν τὴν θύρας, ἐπὶ τὸ λοιπὸν ἀ-
φικνέαι σοὶ τὰ χεῖρα. Κρο. ἐρώτω
μόνον. ἀποκρινάμεν γὰρ, ἐν εἰδῶς
τύχῃ. Ιε. τὸ μὲν πρῶτον ἐκείνῳ, εἰ
ἀληθῆ. πῦρ ἔστιν, ὃ πρὸς σὺ ἀ-
κρόμῳ, ὡς κατηρτίεις τὰ γυνώμενα
ὑπὸ τῷ Ρ'ίας, ἐκείνῳ δ' ὅφελον
τὴν Δία, λίθον ὑποβαλλομένην αἰνῶν
βρίθῃς, ἔδωκε σοὶ καὶ παῖν. ὃ δ',
εἰς ἡλικίαν ἀφικνέμεν, ἐξήλασε
σε τὴν δόχῃς πολέμου κρατήσας. εἴ-
πε εἰς τὴν Τάρταρον φέροντα εἰδῶναι,

lo victum, regno expulisse: mox

Tom. II.

lum, aleam puta, navi. Præterea
quàm suavissimè bibere, ac modu-
latiùs alio videri canere in convi-
vio: & ex ministris alios in aquam
dejici (nam ea poena est parù dex-
trè ministranti) te verò victorem
egregium pronuntiari, & ei quem
viceris præmia præripere. Vide
quantùm sit bonum, quòd etiam rex
solus omnibus præficceris, talis vi-
ctor, ut non solum ipse non feras
ridicula imperata, sed etiam aliis
imperare possis ipse: huic ut turpe
aliquid de se ipso vociferetur: illi
ut saltet nudus, & sublata in hume-
ros tibicina, ter domũ obambulet?
Annon hæc quoque munificentia
mea non exigua sunt argumen-
ta? Quòd si causaberis regnum
hoc nec verum esse, nec stabile,
in scitè feceris, quum videas me
ipsum, qui ista dilargior, exigui
temporis imperium tenere. Ex
his igitur, quæ mea est facultatis
præstare, nempe taxillis, re-
gnando, canendo, & reliquis
quæ modo recensui, audacter à
me petito, nihil veritus, ne te
ægide, aut fulmine terrorem.
Sac. At ò Titanum optime, istis
mihi nihil est opus. At mihi id re-
sponde, quod maximè cupiebam
scire. Quod si mihi dixeris, sat
magnam gratiam pro victima mi-
hi rependeris: & in posterum de-
bita condono tibi. Sat. Roga
modò, equidem respondebo, si
scivero. Sac. Primum quidem
illud, vera-ne hæc sint quæ de te
audimus, te solitum edere libe-
ros ex Rhea tibi nascentes, eam
verò clam subducto Iove, lapi-
dem infantis loco supposuisse,
quem tibi dedit devorandum.
Deinde adultum puerum, te bel-

Qq

pitasse,

πλησας αὐτὸν σι, καὶ τὸ συμμυχαζόν
 ἄπαν, ὅ ποσσιν μὲν σὺ παρατετίει. *Κρο.* εἰ μὴ ἱερτῶν ὦ εἶπ' ἤρην, *καὶ*
 μετρεῖν ἐφίετο, καὶ λοιδορεῖσθαι
 τοῖς διαπότησις ἐπ' ἐξουσίας, ἔγνωσ
 ἂν, ὡς ὀργίζεσθαι γὰρ ἐφείταί μοι,
 τοιαῦτα ἐρωτήσας, ὅσα αἰδέσθεις
 πολλὸν ἔγω, καὶ περισσούτῳ Θέον.
Ιε. καὶ γὰρ ταῦτα ὦ Κρόνε, εἰ παρ'
 ἐμαυτῷ φημι, ἀλλ' Ἡσιόδοθ' ἔσθ'
 μῆτορ, οὐκ ὦ γὰρ εἰπῶν ὅτι ἔσθ' αἰ
 ἄπαντες ἄνθρωποι σχεδὸν, ταῦτα
 πεπιστεύκας ἔσθ' σὺ. *Κρο.* οἷδ'
 γὰρ πῦ τ' ποιμῆμα ἐκείνῳ, τ' ἀλα
 ζόνα, ὅχις π' αἰετὶ ἐμὰ εἰδέναι;
 σκοπῇ γ' ἔγως. ἔσθ' ὅστις ἀνθρωπῶν,
 εἰ γὰρ Θεὸν ἐρώ, ὑπομείνῃν ἂν ἐκὼν
 αὐτὸς καὶ φαζῇ τὰ τέκνα, εἰμή
 τις Θυεῖς ἴω, καὶ ἀσπεῖ ἀδελφῶν
 ὑπεπεσὼν, ἦοις; καὶ τῷτο γ' ἂν
 εἴη, πῶς ἀγνοήσει λίθον ἀντὶ βρέ
 φος ἐοδῶν, εἰ μὴ ἀτάλγητο εἴη
 τις ὁδόν; ἀλλ' ἔπει πολεμήσα
 μιν, ἔπει ὁ Ζεὺς βίαι τῶν δόχῃν ἀ
 φείλετο, ἐκόντο δὲ μετὰ δαδύνον
 αὐτῶ, καὶ ὑπεκτανόντο ἄρ' αἶν. ὅπ
 μ' γὰρ ἔπει πεπιδυμῆ, ἔπει ὅτι
 Τερταρὸν εἰμι, καὶ αὐτὸς ὀρέσθ' οἴ
 μω, εἰμή τυφλὸς ὡς περ Ομηρῶ
 εἴ. *Ιε.* τί παθὼν γ' ὦ Κρόνε, ἀ
 φῆκας τῶν ἀρχῇ; *Κρο.* ἐγὼ σοι
 φράσω. τὸ μ' ὅλον, γέρον ἦδη, καὶ
 ποδαγρὸς ὑπὸ δ' ἡρῶν ἂν, διὸ ἔ
 πεπιδυμῆ με οἱ πολλοὶ εἰκασαν,
 εἰ γὰρ ἡδυπαυλῶ ἀφ' ὅκτιν αἶσθ' ἔγω
 ποικίλῳ ἀδίκησιν τ' νῦν, ἀλλ' αἰετὶ
 ναῖται ἔσθ' ἂν, καὶ καί πο, τ' πε
 ραυνοῖ διερμῆον, τὴν ἐπὶ ὀρκος, καὶ
 ἱεροσύλης, καὶ βιαιῶς καὶ ῥέζοντα.
 καὶ τὸ πρῶτον πάντῳ ἐρωδὲς ἦν,
 καὶ νεανικόν. καὶ ἐξέστη ἔν' ὁποιῶν
 τῷ Διὶ. καὶ ἄλλως γ', καλῶς ἔχειν

erat assidue mihi sursum ac deorsum cursitandum obarmato fulmine. quo sacrilegos, perjuros ac raptores exurerem: eratque negotium plenum laboris, quodque juvenem desideraret. Itaque mihi consulens, Iovi locum dedi. Præterea recte facturus mihi

pitasse, cum omnibus copiis auxiliariis, quæ tecum in acie steterant. *Sat.* Heus tu nisi festum celebraremus, & liceret inebriari, atque impune dominos convitiis incessere, cognosceres irasci saltem mihi concessum esse, qui talia roges, nihil reveritus addo canum, ac senem Deum. *Sat.* At ego hæc, Saturne, non ex me ipso dico. Quin & Hesiodus, & Homerus, nolo enim dicere, reliqui propè mortales omnes, eadem de te credunt. *Sat.* Num putas pastorem illum superbum, sani aliquid de me scivisse? Rem ad hunc considera modum. Est-ne quispiam homo, non dicam Deus, qui possit suos ipse liberos lubens devorare: nisi si quis esset Thyestes qui ab impio fratre circumventus comederet? At hoc quidem esto: qui nesciret se infantis loco lapidem comedere, nisi dentibus dolere non posset? Imò neque bello confliximus, neque Jupiter imperium per vim occupavit: sed ego illi rerum administrationem ultro tradidi, imperioque cessi. Porro neque vincitum esse me, neque in Tartaro esse, vel ipse vides opinor, nisi oculis captus es, quemadmodum Homerus. *Sat.* Sed quid tibi accidit, Saturne, ut imperium deponeres? *Sat.* Ego tibi dicam. In summa cum jam senex essem, & ob ætatem podagrosus (quo factum est ut injecta mihi fuisset vincula plerique finxerint) impar eram viribus ad tam multa hujus ætatis facinora punienda: nam

ἰδίῃ μοι; ἀφαιρήσει τις πα-
σιν ὅσι τὴν δόξαν, ὡς τὸν δωρι-
δα τὰ πολλὰ ἐφ' ἡσυχίας, ἔπ-
οις δωριεῶσι χρηματίζοντι, ἔπ-
ὕπνῳ τ' ταναοῖα αἰτάντων ἐνοχλῶ-
μενοι, ἔπ' βροντῶν, ἢ ἀσπράττυ-
τα, ἢ χαλαζας ἐπίπτε βάλαντι ἀ-
ναγκάζομενοι, ἀλλὰ περισβύησιν
πῶς τῶν ἡδίστων βίον ἀφύγω, ζω-
ρότεροι πῶς τὸ νέκταρ, τῷ Ἰάπε-
τῷ, καὶ τοῖς ἄλλοις ἡλικιώταις
ποτοσυζογῶν. ὁδὲ ἀρχή, μυρία
ἔχον πρᾶγμα. πολλὴν ολίγας ταύ-
τας ἡμέρας, ἐφ' οἷς εἶπον, ὡς ἐ-
λίσσεται μοι ἔδοξε. καὶ ἀναλαμβάνω
τὴν δόξαν, ὡς ὑπομνήσασθαι τῆς
ἀνθρώπων οἰκῆς ὡς ἐπ' ἐμῷ βίῳ,
ὅπου ἀποροῶ, καὶ ἀνθρώπων πάντα
ἐφύεθ' αὐτοῖς, ἢ σάχεες, ἀλλ' ἔ-
τοιμῳ ἄρῳ, ἐκρίαισκα διασμέ-
να. καὶ ὁ οἶκος ἔρρητο πολυμήδων,
ἐκ πηγῇ μέλιτι, καὶ γάλακτι.
ἀργαῖοι γὰρ ἦσαν, ἐκ χρυσοῦ ἄπασ-
πας. αὕτη μοι ἡ αἰτία τ' ὀλιγο-
χροῖον ταύτης διαστάσεως. καὶ ἀφ-
έτιτο ἀπανταχὲς κρότον, καὶ ὦδή,
καὶ παιδιὰ, καὶ ἰστομίαι πᾶσι,
ἐκ δόλοιο, καὶ ἐκ δόλοιο. ὅδε
γὰρ ἐπ' ἐμῷ δόλῳ ἔω. Ἰε. ἐγὼ ἢ
ὦ Κρόνε, ἐκ τοῦτο εἰσάξοις εἰς τοὺς
δούλους, ἐκ παιδεύσεως, φιλο-
γῶντες ἐκ τῷ μύθῳ ἐκείνῳ ποιεῖν σε,
πικρῶς τοὺς τὰ ὄμματα παχύνοντας,
ἅπτε ἐκ αὐτῶν δακρύοντα, μεμνημέ-
νοι τ' πίδης. Κρο. οὐ πάντως γὰρ
τὰ τοιαῦτα ληρῶν; Ἰε. εὐ λέγεις,
καὶ παύσομαι. πῶς ἔπ' μοι ἐκ
τοῦτο δάσκαλον. τὸ πεπιδόειν σύ-
νητες ἔω ἐκ τοῖς ἐπὶ σὺ ἀνθρώποις;
Κρο. καὶ μέλα. οὐ μὲν ὥς τα-
λάντων γε, καὶ μυριάδων. ὥστε
ὅμην, ἀλλὰ ὥς ἡρώων τὸ μέγιστον,

videbar, si imperio liberis meis
distributo, ipse per otium genio
plerumque indulgerem, nec vo-
ta facientibus respondendo, nec
molestiam à contraria petentibus
ferendo, neque tonando, aut
fulgurando, neque grandinem
aliquoties necessario immittendo.
Sed senilem hanc ac jucundissi-
mam dego vitam, meracius ne-
ctar bibendo, & cum Iapeto, re-
liquisque æqualibus Diis confa-
bulando. At regnat quidem ille
mille districtus negotiis: nisi quòd
hos pauculos, quos dixi dies mihi
visum est excipere, in quibus re-
cipio principatum, ut mortali-
bus in memoriam reducam, cujus-
modi fuerit me regnante vita,
quum citra sementem, citraque
arationem cuncta illis proveni-
rent. Haud tum quidem aristæ
sed panis paratus, carnes appa-
ræ, ac vinum fluminis instar ma-
nabat, tum fontes mellis, lactif-
que, propterea quòd mortales
omnes erant probi, & aurei. Hæc
causa est, cur exigui temporis
imperium geram. Atque ob id
undique plausus, cantiones, lu-
sus, par servorum atque libero-
rum honor: quia me regnante
nullus erat servus. *Sac.* At ego,
Saturne, conjecturam hanc ad
servos, & ludimagistros refere-
bam, quasi ideo tibi fabula tri-
bueret erga hos humanitatem,
quòd memor te ipsum aliquando
servivisse, ac compedes gestasse,
eos magni faceres, qui simili es-
sent fortuna. *Sat.* Non defines
talìa nugari? *Sac.* Bene mones,
itaque desino. Quin & illud mihi

responde, an consuetum erat tui sæculi hominibus, talis ludere?
Sat. Erat fanè: sed non pro talentis, & decem nummum mil-
libus, ut vobis, sed ad summum nucibus, ne discrucietur qui

ὥς μὴ ἀνιᾶσθαι ἡτήθει' α, μηδὲ δα-
 κρεῖναι αἰετὶς ἰόντα μόνον τ' ἄλ-
 λαν. *Ιε.* εὖ γε ἐκείνοι ποιοῦντες.
 ὑπερ πίνῃ γὰρ αἱ ἐπίτι' αροι, αὐ-
 τοὶ ὁλόχρυσαι ὄντες; ὥς ἔγωγε ἐ-
 μεῖζον λίγνυ' ας σε, τοῖονδ' α π' αὐ-
 νόησαι. εἴπεις ἴνα τ' ἀνδρῶν ἐκείνων
 τ' χρυσηλάτων, ἐς τ' ἡμέτερον τῶ-
 ν βίον ἀγαγῶν ἴδειξαι τοῖς πολλοῖς,
 οἷα ἐπαθὲν αὐτοῖς αὐτῶν, ὑπ' αὐτῶν,
 διεσπάρηται γὰρ αὐτὸν εὖ οἷα' ὅτι
 ἐποδραμύνης, ὥσπερ τ' Πενθία αἱ
 Μαινάδες, καὶ αἱ Θραῦτιαι τ' Ὀρ-
 φίαι, καὶ τ' Ἀκταῖον αἱ κύνεις, αὖτε
 τ' μίττοι ἀπνέικω' α τὸ μέγας,
 αὖτε ἀκλήλας ἔκαστος ἀμικλώμμοι.
 οἷα αὖτε ἰορᾶζοντες, ἔξω τ' φιλο-
 κερδῆς εἰσιν, ἀλλὰ αὖτε σόδοι πολλοί
 αὐτοῖς πειπύωνται τῶν ἰορτῶν. εἴπα
 οἱ μὲν, ἀπέρχονται λησδόντες, ἐν-
 τὸν συμποσίῳ τῆς φίλης. οἱ δὲ, σί-
 τι π' αὐτῶν αὐτῶν αὐτῶν, καὶ τῆς
 κύνης αὐτῶν αὐτῶν, ἀνακλῶντες οἷα
 αὐτοῖς, αὐτῶν ἐκείνους ποιεῖν. ἀπὲρ
 εἴπεις μὲν ἐπὶ τῷ, πῶς δὲ ποτε αὖτε
 ἔπαυσις αὐτῶν, καὶ γάρων, ἐπιτετα-
 μένῃ τὸ ἀπερπύων, ὅποτε ἡ
 γὰρ ἐπὶ τῷ πᾶσι, καὶ ὁ βορ-
 ρᾶς πολλὸς, καὶ αὐτῶν ἐπὶ πῶς πῶς
 ὑπὸ τ' κρύβας, καὶ τὰ δένδρα ξηρὰ,
 καὶ γυνῆς, καὶ ἄφυλλα, καὶ
 οἱ λεμῶνες ἀμυρφοί, καὶ ἀπλωθη-
 κῶτες, καὶ οἱ ἀνθρωποὶ ἐπικεκυφό-
 ντες, ὥσπερ οἱ πάντες μηχανόπτες,
 ἀμφὶ τῶν κῆμινοι οἱ πολλοί, πᾶ-
 νικαῶντες ἰορᾶζεις. αὐτῶν πρὸς αὐ-
 τῶν γὰρ ὁ κερδῆς, αὐτῶν ἐπὶ πῶς
 πρὸς αὐτοῖς. *Κορ.* ποῦ μὲν ἀνα-
 κλῶντες αὐτῶν, ἡδὴ πίνειν δέον.
 περὶ ἡσυχίας γὰρ μὲν χρῶνται τ' ἰορ-
 τῆς αὐτῶν ὁλίγην, αὐτῶν ἀνακλῶν-
 τῶν αὐτῶν αὐτῶν αὐτῶν. αὐτῶν,
 νῦν μὲν ἄφες αὐτῶν. αὐτῶν αὐτῶν

me, cum jam sit bibendum. Itaque non exiguam temporis por-
 tionem de festo mihi detraxisti, dum ista mecum philosopharis.
 ad rem non admodum pertinentia. Quare nunc istis omissis, con-

victus esset, & semper ploraret
 solus inter alios cibum non su-
 mens. *Sar.* Et rectè quidem illi.
 Nam pro quo præmio talis lufis-
 sent ipsi, cum toti essent aurei?
 Itaque te loquente tale quiddam
 mihi venit in mentem: siquis u-
 num aliquem ex aureis illis viris,
 in hanc nostram ætatem addu-
 ctum, vulgo ostenderet, quid
 illi tandem eveniret? Nempe mi-
 serum, sat scio, discerperent,
 in eum incurstantes, ut in Pen-
 theum Mænades, aut in Orpheum
 fœminæ Thraciæ, aut in Actæo-
 nem canes: atque inter sese quis-
 que certarent de parte maiore au-
 ferenda: ut pote qui nec in cele-
 brando festo, à lucri studio tem-
 perent, cum plerique etiam fe-
 sto ipso ad incrementum lucri ab-
 utantur. Deinde alii amicos in
 convivio deprædati discedunt:
 alii tibi convitiantur cum nihil ad
 rem pertineat, & ipsos conte-
 runt talos: quanquam ipsis au-
 thores non sunt, eorum quæ ul-
 tro faciunt. Sed dic mihi & illud,
 quid tandem causæ fuerit, ut cum
 sis Deus adeò imbecillis, & se-
 nex, tempus inamœnissimum
 delegeris, quo jam nix occupat
 omnia, sævit boreas, nihil non
 gelu concretum est, nudæ, de-
 cussisque frondibus arent arbores,
 squalent vacua floribus prata, ho-
 mines contracti curvantur, tan-
 quam extremo senio confecti,
 multi focum circumstantes, tunc
 festum agas. Non enim accom-
 modum seni tempus illud, neque
 genio indulgentibus idoneum.
Sar. Heustu, multa sciscitaris à
 vivium

ἤδη, καὶ κορυτῶν, καὶ ἐπὶ τῇ ἰλδο-
 γείᾳ ἡδὴ ζῶντες. εἴτα πεπρω-
 ῶν ἐς τὸ δευτέρου ἐπὶ καρύων, καὶ
 βασιλείας χειροποιῶν, καὶ πεπρω-
 τῶν αὐτοῖς. ὅταν γὰρ ἂν τὴν πα-
 ροιμίαν ἐπαληθεύσωμεν, ἡ φησι,
 παλιμπαιγίας τὰς γέροντας γέροντας.
 Is. ἀλλὰ μὴ δυνάμεθα διψῶν πιεῖν ὡ-
 Κρόνῳ, ὅταν μὴ ταῦτα μὲν λέγῃς ἡ-
 δὲ αὐτῶν πίνωμεν. ἰσχυρὰ γὰρ δὲ π-
 κέλευται ἐπὶ πρῶτον. καὶ μὲν δι-
 κῶ χρῶσθαι εἰς βιβλίον τῶν
 τῶν ἡμῶν τῶν σπουδαίων, ἅτε αὐ-
 τὸς ἡρώπικα, καὶ οὐ ὡς ταῦτα
 ἱλίου ἀπικρίνω, παρὶθεν ἀναγνώ-
 ναι τὸ φίλον, ὅστις ἐπακρόσῃ τὸ
 σὺν λόγον ἄξιον.

siqui sunt digni qui tua dicta

vivium agitemus, plaudamus,
 ac liberam agamus vitam. Dein-
 de prisco more depositis nucibus,
 talis ludamus, reges creemus,
 ipsisque pareamus. Sic enim ve-
 rum esse comprobabo, quod vul-
 go dicitur, Senes repuerascere.
 Sac. Imò cui ista quæ dicis non
 probantur, Saturne, ne sitienti
 liceat bibere, precor. Itaque bi-
 bamus. Nam etiam quæ respondi
 prima, sufficiunt. Proinde vi-
 deor mihi rectè facturus, si no-
 stram hanc confabulationem, &
 quæ ipse interrogarim, & quæ tu
 propitius responderis, literis pro-
 dita, tradam amicis legenda,

ΚΡΟΝΟΣΟΛΩΝ.

SATURNALIVM
LEGVM LATOR.

ARGVMENTVM.

*Hic leges Saturnaliorum constituit. Prima est de ritu ac modo per-
 agendi festi, & de iis quæ in eo agere fas est. Secunda de deci-
 piendis atque tractandis pauperibus, deque muneribus à diviti-
 bus iisdem mittendis. Postrema de modo & ratione conviviorum,
 quæ apponi videlicet debeant, & quantum à quoque bibi, & quo-
 usque ludo utendum sit. Caterum longa præfatione utitur, quæ
 legibus hisce auctoritatem à persona & mandato Dei parat. In-
 scribitur Cronosolon, quod eodem modo & apud Athenienses olim
 Solon illi leges dictavit.*

Κρόνος, ὁ δὲ λέγει Κρονόσολον,
 ἱερὸς, καὶ ἀσφύτης ὁ
 Κρόνος, καὶ νομοθέτης
 τῶν ἀμφὶ τῶν ἱερῶν. ὁ
 μὲν τὰς πίνοντας χρὴ ποιεῖν,
 αὐτοῖς ἐκείνοις ἐπιμύσας, ἄλλο βι-
 βλίον ἐχέσθαι. καὶ εὖ οἶδ' ὅτι
 ἐμμενέοντες καὶ ἐκείνοι τῶν νόμων, ἡ

Næc ait Cronosolon sa-
 crificus, idemque Sa-
 turni vates, & condi-
 tor legum quæ ad fe-
 stum pertinent. Quid
 pauperes facere oporteat, id alio
 missò libro illis ipsis præscripti.
 Neque dubito quin eas legesset-
 vent, aliqui obnoxii futuri

αὐτίκα ἔνοχοι ἴστανται τοῖς ἐπιλήμοις, ὃ καὶ τῷ ἀπειθάντων μεγάλη ἀρετή. ὑμεῖς δὲ ὡς πολλοί, ὅρατε ὅπως μὴ ἀδυνατομήσῃτε, μὴ δὲ ἀδικήσῃτε τῶνδε τῷ ἀσφαλέως. ὡς ὅστις ἀνὴρ μὴ ποιήσῃ, ἴτω ἔτι, ὅσα ἐμὲ νομοθέτῃ ἀμειλήσων, ἀλλὰ εἰς τὸ Κρόνον αὐτὸν, ὃς με ἀσείλῃ νομοθετήσῃ εἰς τὴν ἰορτίαν, ὅσα ὄναο ἐπιστάς, ἀλλὰ πρῶτον ἐρηγρόπιν ἀναρχῆς συγγενόμενον. ἡ δὲ ἡ πόλητις, ἔδωκε αὐχμὲν πλείους, οἷον αὐτὸν οἱ ζῶντες φοιτῶντες τῷ ληρέντων ποιητῶν ἀπὸ δεινὰ μὲν ἐπιδείκνυνται, ἀλλὰ τὴν μὲν ἄρπην εἶχε πάντα τετηλελυμένην. ταῖς δὲ ἄλλαις, φασὶν ὅτι ἦν, καὶ κερτερῆς, καὶ βασιλικῶς ἐνέσκαλλετο. μορφὴν μὲν τοιοῦτον ὥφθη μοι. ἃ δὲ εἶπε, πάντα ἡστέσια, καὶ ταῦτα ἀσπληγῶς ὑμῖν ἄξια. ἰδὼν γάρ με σκυθρωπὸν, ἐπὶ σιωπῆς βαδίζοντα, ὡς περ εἰκὸς ἦν θεῶν, ἔγνω αὐτίκα τὴν αἰτίαν τῇ λύπῃς τίς ἐστὶ μοι, καὶ ὡς τὴν πέναν δυσχεραίνοιμι, καὶ τὴν ὥραν μοιολογῶν. καὶ γὰρ κρύβει, καὶ βορρᾶς πολλὰς, καὶ κρύσταλλοι, καὶ χιόνι. ἐγὼ δὲ ἤκουσα ἐπεφρασμένῳ ὡς αὐτῇ. ἀλλὰ ὅτι ἐστὶ ἰορτῆς πάντα πλησιαζέσης, ἰώρου τὰς μὲν ἄλλας, ἀπὸ δὲ ἀσφαλέως, ὅπως ἡγεῖσθαι, καὶ δύνανται, ἐμμενῶν δὲ καὶ πάντα ἰορτασόμενα ὄντα. καὶ δὴ ἀσπληγῶν ὅτι αὐτῇ, καὶ ὅτι μὴ λαβόμενον, καὶ ἀφασείας, ὡς ὅτι μοι ἀσπληγῶν εἶωθε, πᾶσι ταῦτα ἔφη ὁ Κρόνος τῶν, ἀνιμῶν ὅτι καὶ; καὶ γὰρ ἄξιον ἔφην ὁ δὲ ἀποδοῖν, ὅταν καὶ ἀφασείας μὲν, καὶ μιᾶς ἀνθρώπου ὑπερπλετώντας, καὶ μόνως πρὸς ἀφασείας ὅρα, αὐτὸς δὲ ἄλλοι συχνοὶ τῷ πεπαιδευμένῳ, δὲ πλείονας, καὶ ἀμνηστίας συνίστημι; ἀλλὰ ἔδωκε σὺ ὅ

non æquum, inquam, here, cum impios ac scelestos homines opibus superfluere, & solos deliciis frui videam: ipse verò, mecumque plures alii docti, cum inopia, summaque rerum penuria degamus? At tu here,

non

pœnis, quæ gravissimæ decretæ sunt in eos, qui minus paruerint. Vos autem divites videte ne hæc mandata prætergrediamini, neque negligatis. Nam qui secus fecerit, is sciat se non me neglecturum legillatorem, sed potius Saturnum, qui me condendis festi sui legibus delegit: haud ille quidem in somnio vitus, sed nuper cum vigilante palam congressus. Erat autem neque compedibus vincus, neque situ oblitus, qualem eum pictores fingunt, exemplar à deliris poetis mutati: verum falcem quidem tenebat præacutam: cætera verò, hilaris erat, & validus, regioque apparatu. Atque hac quidem specie mihi visus est: quæ autem dixit planè divina sunt, & in his hæc digna quæ vobis prius exponam. Nam ubi me vidit animo mœstum inambulanti, mox intellexit, quippe Deus, quænam esset molestiæ causa, videlicet graviter me ferre paupertatem, ut qui non pro temporis ratione unicam vestem haberem, cum jam esset gelu, multusque flaret boreas, glacies ac nix esset, adversus quæ minimè munitus eram. Quinetiam quòd festo proximè instante, reliquos viderem apparantes, quæ ad victimas, quæque ad convivia requirebantur, mihi verò ipsi res non admodum ad festum instructas esse. Iam à tergo accedens, aureque prehensa, & vellicata, qua specie se mihi solet ostendere, quid istud sibi vult, inquit, Cronosolon? videre mihi sollicitus. An-

διαποῖα, θέλης παῦσαι ταῦτα, καὶ
 μεταχρησῆσαι πρὸς τὸ ἰσόμερον ;
 περὶ μὲν ἄλλα ἔφη καὶ ῥαδίον ἀλλάττειν,
 ὁπόσω ἐκ Κλωθῆς, καὶ ἥ τ' ἄλλων
 Μοιρῶν πύχιστε. ἀλλ' εἴ τίς ἰορ-
 τῆς, ἢ παυροδωσμον ὑμῖν τῶν πε-
 νίων. ἢ ὃ ἱπανόρως, ἢ δὲ ἔσω.
 Ἴθι ὦ Κρονόσολον, καὶ ζεῦσον μοι
 νόμους πᾶσι, ἀλλ' ἡρῆσθαι ἐν τῇ
 ἰορτῇ, ὡς μὴ καὶ αὐτῶν οἱ πολλοί
 σοὶ ἰορταῖοιεν, κρινονοῖεν ὃ ὑμῖν ἔ-
 ἀραδῶν. ἀλλ' ὅσα οἶδα ἔφω. ἐγὼ
 ἥσ' ὅς διδάξομαι σι. καὶ περὶ δὲ
 μὲν ἰδὼσκειν. εἴπε ἱπιδὴ πᾶν-
 τα ὑπιστάμεν, καὶ εἰπὶ αὐτοῖς ἔφη,
 ὅπῃ μὴ τῷτο ποιῶσι, μάττω ἐγὼ τῶν
 ἀρκῶν ταῦτ' ἐξέσω. ἀλλ' εἴρω. ἢ
 γαλοῖα ἂν εἴλω, τ' μὲν πατρὸς, καὶ
 μῆτρ' ἀποποιήσας, τ' ἔρανον, τὴν
 πολλοῖς μὴ ἀναχρίζον, ὁπόσω ἂν
 ἀφαιρήσωνται, ὡς ἀγέροισιν τῇ με-
 τεισῶν αὐλοῖς, καὶ κυμβάλοις, βακ-
 χοῖς, καὶ πομπῇ. ταῦτα ὑπέειπεν. ὡς
 καλῶς ἔχ' ὑμῖν μὴ ἀφαιρῶσιν τὰς
 θεομύθους. Νόμοι πρῶτοι. Μηδὲνα
 μηδεῖν, μήτε ἀρρεῖον, μήτε ἴδιον
 πρῆσθαι ἐν τῇ ἰορτῇ, ἢ ὅσα ἐς
 παιδιάν, καὶ ἄσφον, καὶ θυμηδία.
 ὁποιοῖοι μῶνοι, καὶ περιμελεῖται,
 εὐεργετῶν. ἰσομερία πᾶσιν ἐστίν,
 καὶ δούλοισι, καὶ ἐλευθέροις, καὶ πεί-
 νῃσι, καὶ πολλοῖσι. ὁρῶντες ὅσα,
 ἀφαιρήσωνται, ἢ ἀπειλῶν, μηδὲν ἐξέ-
 στω. λογισμὸς ὅσα τ' ἐπιμελε-
 μένως Κρονίοις λαμβάνειν, μὴ ὃ τῷ-
 το ἐξέσω. μηδεῖς τ' ἀργυρον, ἢ τῶν
 ἰδὲν ἐξέστω, μὴ ὃ ἀναρρε-
 φέτω ἐν τῇ ἰορτῇ. μὴ ὃ γυναικεί-
 ῳ Κρονίοις, μὴ ὃ λόγους ἀπείν,
 ἢ ἐπιδείκνυσθαι, πλὴν εἰ πῶς ἂν
 εἴποι, καὶ φαιδρῶν, καὶ παιδῶν
 ἐμφανιστοῖς. Νόμοι δεύτεροι.

non vis finem his rebus imponere,
 & ad æqualitatem revocare? Tum
 ille, cætera quidem, inquit,
 mutare haud facile, quæ vobis à
 Clothone, reliquisque Parcisi ac-
 cidunt. Porro paupertatis malum
 vobis corrigam, quatenus qui-
 dem ad festum attinet. Sit autem
 hæc corrigendi ratio. Abi Crono-
 solon, ac mihi leges aliquot con-
 scribito, ostendens quid obser-
 vandum sit in festo, uti ne divi-
 tes inter se festum celebrent, sed
 vobis sua bona impertiant. At in-
 quam, leges conscribere nescio.
 Quin ego, inquit, docebo te:
 tum docere me cœpit. Deinde
 cum cuncta perdidicissem: Et
 illud, inquit, iis dicito, quod
 nisi hæc faciant, ego falcem hanc
 acutam frustra circumfero. Alio-
 qui ridiculus sim, si cum patrem
 Cœlum execuerim, non item
 castraro divites istos, quicumque
 leges meas violaverint, ut jam
 evirati, Cybeli matri sese, ad-
 jungant, cum tibiis, ac cymba-
 lis. Hæc ille minabatur. Quare
 rectè facietis si leges non trans-
 grediamini. Lex prima. Nequis
 quid intra festi tempus agito, ne-
 que publicum, neque privatum,
 nisi quæ ad lulum, ad volupta-
 tem, animique oblectationem
 pertinebunt. Opsoniorum, &
 bellariorum artifices in opere soli
 funto. Æqualitas omnibusesto,
 servis, liberis, pauperibus, di-
 vitibus. Irasci, indignari, mi-
 nari liceat nemini. Rationem
 exigere ab iis qui res curant Satur-
 nalitias, ne id quidem fas esto.

Nequis argentum, vestem-ve ex-

pendito, ne-ve inscribito solemnitatis tempore, nequis exerceatur,
 nequis orationes habeto, aut recitato, nisi si quæ sunt urbanæ,
 lepidæque quæ dicacitatem respiciant, & jocum. Lex secunda.

ροι. Ποῦ πολλὰ τ' ἰορτῆς, οἱ πλεῖστοι, χρηφόντων μ' εἰς πινάκιοι ἐκείνους τ' φίλων τῶνομα, ἔχοντων δ' ἐδρῶν εἰσιμένοι, ὅσων τ' κατ' ἑστῶτος ἐσπίνωνται, τὸ δέχονται. καὶ ἐοικῆται τ' ἕως τῶν πεντήκοντα, καὶ ὅσα παρρησία, ἢ κατ' αὐτῶν καὶ ἀσκήσει. καὶ τ' δρῶνται, ὅτε ὀλίγα. ταῦτα μ', ἀσχετοῦ ἐσσι. τῇ δ' αὖτε τ' ἰορτῆς, καὶ ἡρώων μὴ π' ἐπιθροῦναι, καὶ τῶν αὐτῶν ἐξελαινώσας ἐκ τ' οἰκίας μικρολογία, καὶ φιλαργυρία, καὶ φιλοκερδία, καὶ ὅσα τοιαῦτα ἀλλὰ συνίσταται τοῖς πλείστοις αὐτῶν. ἐπειδὴν δ' καὶ ἡρώων τῶν οἰκίας ἐξηρῶσάντων, ἴσυνται Διὶ πλατύνειν, καὶ Ἐρμῇ δώματα, καὶ Ἀπόλλωνι μεγαλοδωρεῖται. ὅτε καὶ δὴ ἄλλω ὀφίαν, ἀναγκασκέειν μ' ὅτι τὸ φιλικὸν ἐκείνο πινάκιοι. καὶ ἀνείμαντες δ' αὐτοὶ κατ' ἐξίαν ἐκείνῳ πρὶν ἡλίου ὄψαι, πεμπόντων τοῖς φίλοις. οἷον ἀπαρχμίζοις, μὴ πλείους τεσσάρων, ἢ πεντήκοντα, οἱ πιστάτοι τ' οἰκίαν, ἤδη περισσούται. ἐξελαινώσας δ' εἰς χρημμάποι ο', π' το πεμπόμενοι, καὶ ὅσων, ὡς μὴ ἀμφοτέροι ὑποπλύνουσι τὴν ἀπαρχμίζοντα. αὐτοὶ δ' οἱ οἰκίαν, μίαν κυλικὴν ἐκείνῳ πόντος, ἀποτρεχόντων, ἀπαιτῶνται δ' μηδὲν πλέον. τοῖς πεμπόμενοι. ἀξίον γὰρ διμυρίδας εἶναι. τὰ ἐπὶ τοῖς δώροις λεγόμενα, ὡς μετρωσάμενα, καὶ ὀλίγα ἐσσι. ἀπαρχμὴς δ' μηδὲν μηδὲν συνιστάλλεται, μὴ δ' ἐπαινέται τὴν πεμπόμενα. πλεῖστοι δ' πλεονέχοντες μηδὲν πεμπόντων, μὴ δ' ἐπὶ Κρονίῳ ο' πλεονέχοντες τ' ἰσότητος. τ' εἰς τὸ πεμφθῆναι ἀσχετοῦ ἐσπίνωνται, φυλασσάμενα μηδὲν. μὴ δ' μετρωσάμενα εἶναι ἐπὶ τῇ δωρεᾷ.

ne quid mittito: neque locuples quam convivio accipito. Ne quid fuerint, ut mittantur, servanto:

Multò ante festum divites singulorum amicorum nomina in tabella scribunto. Porro pecuniam paratam habento ad decimam partem annuorum fructuum: præterea quicquid illis superest vestium, & quicquid est crassioris cultus, quam ut ipsis conveniat: & vasorum argenteorum non modicam vim. Hæc quidem in promptu sunt. Cæterum ante solennitatem porcellus circumagitor, arque ex ædibus ejiciuntur sordes, avaritia, & quæstus, & siquæ id genus alia sunt plerisque divitum domestica. Deinde ubi domum perpurgarint, tum rem divinam faciunt Iovi divitiarum largitori, Mercurio munifico, & Apollini magna donant. Deinde circa vespem, tabulam illam, amicorum nomina tenentem legunt. Distributis autem pro cuiusque dignitate muneribus, ante solis occasum amicis mittunt: & qui deferant, non plures tribus, quatuor-vè sunt, atque hi certissima fide famuli, & jam natu grandes. In literis autem ascribatur quid & quantum mittatur, ne utrisque suspecti sint, qui deferunt. Atque ipsi ministri, unico quisque calice epoto domum recurrunt, neque præterea quicquam ab iis postulant. Doctis omnia dupla mittuntur: æquum enim est ut geminam accipiant portionem, De muneribus, quàm modestissima simul, & paucissima verba fiunt: neque grave quicquam in literis quispiam ascribito, nec quæ mittuntur, laudato. Diviti dives Saturnalibus æquali sorte quæ eorum quæ in hoc deprompta

εἰ τις πέρυσιν ἀποδημῶν, δι' αὐτὸ
 αἰορεῖται κατὰ τὴν ἀπολαμβάνειν
 κακίαν. ἀφαιρούνται ὅ οἱ πλεῖστοι
 ἐξ ἑσέως ὅς τ' ὀρίαν τ' πινύταν,
 καὶ τὸ ἐνείκιον, οἱ πινεῖς ἂν ἐπὶ τῷ
 ἐφείλοιντες, καὶ ἀφαιρῶν μὴ ἔχουσιν.
 καὶ ὅλως, πρὸ πολλὰ μελείτω αὐτοῖς
 εἰδέναι, ὅτε μέλιστα δέονται. ἀπίστω
 ὅς ἐστι λαμβάνοντα μεμψιμοιρία.
 καὶ τὸ περιφθῆν ὅποιον ἂν ᾖ, μέγα
 δακνέτω. οἷον ἀμφορούς, ἢ λαγῶς,
 ἢ ὄρεος παρὰ χεῖρα, Κροῖον δῶρον μὴ
 δακνέτω. μὴ ὅς τις Κροῖον δῶρεας
 εἰς γέλωτα φερίτω. ἀνὴρ πεμπίτω
 ὅς ὁ πίνετος τῷ πλεονεξίᾳ, ὁ μὲν πε-
 πιασμένον, βεβλήοντα παλαιῶν,
 εἰ πινύται, καὶ συμπολῶν ἢ
 ἢ αὐτὸς σύχρησμον, ὅποιον ἂν δύ-
 νηται. καὶ τῷ λαμβάνειν ὁ πλε-
 σίον πᾶν φαιδρὸν τῷ πινύτῳ.
 καὶ λαβὼν, ἀναμνησκέτω δι' αὐτόν.
 ἢ ὅς δακνέται, ἢ ἀπορρίψῃ, ἔστω
 τῇ τ' ἀρετῇ ἀπειλῇ ἐνοχὸς ὢν, καὶ
 πινύται ὅσαι χεῖρ. οἱ ὅς ἄλλοι, οἰ-
 ρῶν, τρεῖς. οἱ δὲ, λιθωντὶ χεῖρ
 ὄρεος, πεμπίτω. ἢ ὅς πίνετος, ἐφεί-
 λω, ἢ ἀργυροῖ, ἢ χρυσῷ πινύτῳ
 δυνάμει πινύται πλεονεξίᾳ, τὸ μὲν πε-
 φθῆν, ἔστω δημόσιον. καὶ κατὰ πινύται
 ἐμβολίᾳ εἰς τὴν ἡσυχίαν ὅς Κροῖον.
 ὁ δὲ πίνετος, εἰς τῷ ὑστέρῳ πλεονεξίᾳ
 πινύται ὅς πλεονεξίᾳ λαμβάνειν τῷ πιν-
 ἡκίᾳ εἰς τὰς χεῖρας, ὅς ἐλάττω δια-
 κροῖον, καὶ πινύται. Νόμοι συμπο-
 λῶν. Λαβὼν μὲν ὅποιον τὸ πινύται ἐξά-
 πινῃ. τὰ ὅς πινύται, καὶ πινύται, καὶ
 πινύται ἔστω. καὶ λαβὼν ὅποιον ἂν
 εἰς χεῖρας. ἀξίωμα, ἢ γέλωτα, ἢ
 πλεονεξίᾳ, ὅλως πινύται εἰς πινύται.
 μὴ δὲ ἔστω πινύται πινύται πινύται.
 ἢ πινύται, ἢ πινύται πινύται, ὅς
 pedum. Ante balneum, nucibus ac talis lufitandum. Vbiunque ca-
 sus cuique locum dederit, ibi accumbito. Dignitas, aut genus, aut
 divitiarum parum momenti habento, ut prius alicui ministraretur. Eodem
 de vino omnes bibunto. Nec diviti praeextus esto, vel stomachi, vel ca-

to. Siquis anno superiore pere-
 grè fuit, eaque causa munus non
 accepit, & illa accipito. Pro te-
 nuibus amicis divites etiam debi-
 ta solvunto, atque etiam condu-
 ctarum aedium pretium siqui de-
 bent, neque sunt solvendo. In
 summa multò antè illis esto curæ
 ut cognoscant qua re maximè sit
 opus. Porro qui accipiunt, ne de
 missis donis, ut exiguis querun-
 tor: & quicquid mittetur quale-
 cunque fuerit, id magni ducun-
 to. Vini amphora, aut lepus, aut
 pinguis avis, inter Saturnalia
 munera ne habentor. Neque Sa-
 turnalia dona in risum vertunto.
 Pauper diviti vicissim mittito: si
 doctus est, veterem aliquem li-
 bellum, aut siquid ipse conscrip-
 sit quod fausti sit ominis, aut
 convivii accommodum, quale-
 cunque potuerit: atque id dives
 lato admodum, hilarique vultu
 accipito, acceptum protinus le-
 gito. Quòd si recusarit, rejec-
 rit-ve, sciat sese iis quæ de falce
 minatus sum, obnoxium esse,
 etiamsi miserit quicquid mitten-
 dum erat. Alii autem coronas,
 alii thuris frustula mittunto.
 Quòd si pauper vestem, vel au-
 rum, vel argentum supra facul-
 tatem diviti miserit, id quidem
 quod missum fuerit, publicum
 esto, venditum in Saturni the-
 saurum infertor. Ipse verò pau-
 per postridie plagas a divite, ma-
 nibus ferule suppositis, non pau-
 ciores quinquaginta supra ducen-
 tas accipito. Leges convivales.
 Lavandum est ubi linea sex erit

μύρον δι' αὐτῶν πίνειν ἔκρετον. μύρον κρεῖον, καὶ ἴσων ἄπαντι. οἱ ἀφρονεῖς, ὥς χάριν μηδὲν μηδὲν. ἀλλὰ μὴ ὅ βραδυνώσω, μὴ ὅ ὠδύνημι, ἔς' ἂν αὐτοῖς δοκῇ, ὅπως χρὴ λατρεῖν. μὴ ὅ τῷ μ', μεγάληα, τῷ ὅ, καμνῶμι, πρὸ ὠδύνης. μὴ ὅ τῷ μ', ὁ μερῶς. τῷ ὅ, ἡ γνάθος, ἀλλ' ἰσότης ἐπὶ πᾶσιν. αἰσχροῦ, ὅξυ διδρακίτω ἐκ παλαιότητος εἰς ἔκτατον, καὶ ἑλαττον εἰς τὸ διασώτῃ. καὶ ἐκ ἐξυπεροπία κακίω. καὶ κύλικες παιπύμ. καὶ ἐξέτω παρὲς χεῖρ ὡς ἐξέλη, φιλοποσίαν. πάντες πᾶσι πονήσας ὅ πλοῖσι. μὴ ὅ πᾶσι πᾶσι, ἔσω πίνειν, ἢ πῶς μὴ δυνήσται εἰς τὸ συμποσίον. μήτε ὀρχησθῇ, μήτε κιθαρᾶσθῇ, αὐτὸς ἄλλοι ἄλλοι μακάριοι. ἐξέτω ἢ πῶς ἐξέλη, σωματικῶς. καὶ μέτρον ἔσω τὸ ἀλυσθῇ. ἐπὶ πᾶσι, πετρίδων ἐπὶ κερύων. ἢ πῶς ἐκ δρυμῶν πετρίδων, ἄσπετον εἰς τὴν ὑπερλίαν ἔσω. καὶ μῦθον, καὶ ἀπίτω ἔκτατον, ὅπως βήλη. ἔπειν ὅ τὴν οἰκίαν ὁ πλοῖσι δώχῃ, ἀφρονεῖται. ὅ οἱ φίλοι σὺ αὐτῷ. τὴν τοῦ καὶ τὴν ἔκτατον ὅ πλοῖσι ἐν γὰρ φαντα εἰς χαλκῶν σήλων, ἔχων ἐν μεσοπύλῳ ὅ αὐλῆς, καὶ ἀναγκαστικῶν. καὶ εἰδέναι δι' ὅτι ἔς' ἂν αὐτῇ ἡ σήλη μῦθον, ἔπει λιμὸς, ἔπει λοιμὸς, ἔπει πυρετός, ἔπει ἄλλο χαλεπὸν ἐδίδευσεν εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῖς. ἢ δὲ ποτε, ὅπως μὴ γένοιτο, καὶ πᾶσι, ἀποτρεπτικοῖς, οἷα πείσῃ.

neque incendium, neque quicquam aliud molestum, in illorum aedes ingreditur. Quod si quando, quod abiit, tollatur, abominanda sunt, quæ illis accident.

pitis dolor, ut ideo de meliore bibat. Carnium omnibus æqua portio. Ministri ne cui quid favore danto. At neque contantor, neque præmittunt, donec ipsis visum fuerit, quæ tollenda erunt. Neque huic magna, illi perexigua apponuntor. Neque huic coxa, illi maxilla suis apponitur, sed in omnibus æqualitas esto. Pocillator acutis oculis unumquemque observato, minùs tamen herum. Acutum etiam exaudito. Calices omnis generis sunt. Ad potandum invitare si quis voluerit, jus esto. Omnes omnibus præbunt, si libeat, diviti præbentes. Neque quicquam bibere compellitur, qui non valeat ad comperationem. Ne liceat ipsis neque saltatorem, neque citharædum inducere tyronem. Liceat ei qui voluerit, uti dicterjiis. Et modus esto, ut ne sint molesta. Postremò pro nubilustalis ludunt. Siquis pro pecunia talis luserit, in posterum usque diem jejunato. Et maneto, & abito quisque quum voluerit. Porro quum dives famulos suos convivio accipiet, tum amici quoque una cum ipso ministrant. Leges hæc singuli divites, æρεα columnæ inscriptas in aula meditullio habent, & legunt. Atque id quidem sciendum est, quoad ea columna manebit, neque famas, neque pestilentia,

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΡΟΝΙ ΕΠΙΣΤΟΛÆ SATVR-
KAI. ΕΓΩ ΚΡΟΝΩ NALES. ΕΓΩ SATVR-
ΧΑΙΡΕΙΝ. NO SALVTEM.

ARGVMENTVM.

In hac Epistola de instruenda aequalitate agitur. Nam pauper quispiam petis à Saturno, ut cum divitibus agat, quod depositis in medium opibus, ex aquo se quoque frui patiantur, aut certas usque vestes & pecunias, ceteraque ad festum peragendum pauperibus mittant. Primum quia absurdum & inconveniens sit, ita inaequaliter agere: deinde quidd contra vetus exemplum, quo Saturni temporibus omnia equalia fuisse perhibeantur: addita etiam collatione divitum, & hypotyposi quadam morum ac vitæ illorum. Postremò comminantur se omnia mala illis imprecaturos esse, nisi hac qua petunt, fiant.

Εμεράφειν μὲν ἤδη σοι καὶ
πρότερον, δηλῶν ἐν οἷς ἐί-
λω, καὶ ὡς ὑποπνίαις κιν-
δυνόοιμι, μέντοι ἄμφο-
τερά μοι τῶ ἰορτή, καὶ ἐπὶ ἡμελίας,
ἐπὶ τῷ τοῦ πατρὸς, μέμνημαι γάρ,
ἀλογώτατον εἶναι, τὰς μὲν, καὶ ἡμῶν,
ὑπερπληθύν, καὶ πρὸς αὐτὴν, καὶ ὑπε-
ρπληθύν, ὡς ἔχουσιν τοὺς πέντε τοὺς.
τὰς δὲ, λιμὴν ἀφ' ὧν ἐρεῖται. καὶ
πῶτα, Κρονίῳ ἐν ἐστῶτων. ἐπὶ δὲ
μοι τότε εἶναι ἀντιπέντα, καὶ ἡ-
συχίᾳ δὲν αὐτῶν ἀναμνησάσθαι τῶ
αὐτῶν. ἔχον γὰρ σὺ ἄρα σὺ Κρο-
νῶ, τὸ ἀνίστην τὸ ἀφελόν, καὶ
τὰ ἀγαθὰ ἐς τὸ μέσον ἄπαισι καὶ ἡ-
συχίᾳ, ἔπειτα κελόειν ἰορτή. ὡς
ἐν τῷ ἔργῳ, μὲν καὶ ἡ καμψύ-
λῳ, ὡς ἡ παροιμία φησὶ. μὲν.

Equidem & antea tibi
scripsi, significans quo-
nam in statu essem, &
quod ob inopiam peri-
clicarer, solus expers esse solen-
nitatis quam indixisti: hæc præ-
terea addito, nam memini, ini-
quissimum esse si nostrum alii,
opibus ac deliciis superfluerent,
nihil de suis facultatibus imper-
tientes pauperioribus: alii fame
perirent, idque instantibus Satur-
nalibus. Quoniam autem nihil tum
litteris meis respondisti, te denuo
iisdem de rebus commonefacien-
dum duxi. Tuum erat Saturne,
sublata hac rerum inæqualitate,
bonisque in medio depositis, po-
stea celebrandum festum indice-
re. Sed uti nunc res habent, formica est camelus, ut proverbio di-

1 Sublata inæqualitate] Spectavit hanc æquationem Plato, & ante cum Lycour-
gus instituit. Cic. lib. 3. offic. Cogn.

2 Formica Camelus] Dicitur hoc proverbium de vehementer inæqualibus.
Idem.

λοι ὃ τραχιὲς ὑποκατὴν ἐνόησον,
 ἡκαπτετο μὲν τοῦ ποδῶν, ἐφ' ὃ ψηλὸν
 βεβηχότα, οἷον εἰσὶν οἱ τραχιεῖς ἱμ-
 εῖσται. ὁ δ' ἔτερόν, ἀνυπόδητον
 ἔσται. εἰ τίς ποτε βαδίζοι ἕως ἔχει,
 ὁρᾷς ὅτι ἀναγκάσιον αὐτῷ ἄρτι μὲν, ὑ-
 ψηλόν, ἄρτι δ' , πεπεισὺν γυνέσθαι,
 καὶ ὁ πότερον αἰ ποδὶν περὶ αἰνῆ;
 τοῦτον καὶ πῶ βίῳ ἡμῶν τὸ ἀνίσον.
 καὶ οἶμῳ, ὑποδησάμενοι, ἱμῶσθε,
 καὶ τῶ χερσὶ χρηγένης, ἐντραγωδῶσιν
 ἡμῖν. οἱ ποδοὶ δ' , πεζῇ, ἔχουσιν
 βαδίζοντες, δυνάμενοι αἰ τοῦ ἰσθίου
 μὴ χεῖρον αὐτῶν ὑποκρίσθαι, καὶ
 ἀφαισθῆναι, εἰ τις ἐκ ἡμῶν ἐνισκώσ-
 ασι τῶν ἀπληστῶν ἐκείνοις. καί τοι ἀ-
 κύν τ' ποιητῶν λειργίται, ὡς το-
 παλαῖον, καὶ τισὶν ἢ τῆς ἀνθρώ-
 ποις τὰ πρᾶγμα, σὺ ἔπ' ἡγορά-
 χῃ. ἀλλ' ἡρῶ γῆ, ἄπορτος,
 ἐκείνοις ἔφουε αὐτοῖς τὰ ἀγὰρ,
 δεῖνοι ἐπιμοιχεύειν ἑσέοις. πο-
 μοῖ δ' , οἶμῳ, οἶνον. οἶδ' , γάλα. εἰσὶ
 δ' οἱ ἐμὲ ἐρέον. τὸ δ' ἡμῖν, αὐτὰς
 ἐκείνης φασὶ τῆς ἀνθρώπου χρυσὸς
 εἶναι. πινία δ' , μὴ τὸ παρὰ παρὰ αὐ-
 τοῖς πλεῖστοις. ἡμεῖς δ' , αὐτοὶ
 μὲν, οὐδὲ μάλιστα αἰ ἐκείνης δε-
 ποιήμεν, ἀλλ' εἰ π' ἐκ τῆς ἀμύ-
 πτου. ἡ προφῆ δ' , μὲν ποῖον τοῖς
 πλείστοις. ἡ πινία δ' , καὶ ἀπείρα,
 ἐκείνη δ' , καὶ τὸ, οἶμοι, καὶ τὸ,
 πόρτι αἰ μὲν γυνόισι, ἐκ τῆς τῆς,
 πολλὰ τοιαῦτα. τῶν γὰρ ἡμῶν τοῖς
 πλείστοις, καὶ ἡ πινία αἰ τοῦ ἰσθίου
 μετὰ αἰ ἐπ' αὐτοῖς, εἰ μὴ τῆς
 πλεονεξίας ἐκείνων τοσαύτην ἀναιμ-
 νίαν σιωπῇ. οἱ τοῦτον μὲν χρυσόν,
 τοῦτον δ' ἀργυρὸν ἐγκλείουσιν οἱ,
 ἐκ τῆς ὅσας ἔχοντες, ἀνδραποδῶν
 δ' , ἐκ τῆς, καὶ σιωπῆς, καὶ ἀ-
 γῆς, πᾶσι πολλὰ δ' ταῦτα ἐκείνη
 κειμήλια, ὅχι ὅπως ἐκ μετέδωκεν
 ἡμῖν ποτε αὐτῶν, ἀλλ' οὐδὲ πᾶσι

mancia, tot currus, familias, agros, & harum rerum omnium
 magnam vim teneant, tamen adeò nobis nihil unquam de his
 rebus

dicunt. Quin magis tragicum hi-
 strionem animo concipe, qui al-
 tero pede alto cothurno insistat,
 qualia sunt tragica calceamenta,
 altero verò sit incalceatus. Is si ad
 hunc modum instructus ingrediatur
 vides necessàriò futurum, ut nunc
 excelsus sit, nunc humilis, prout
 alterutrum pedem promoverit?
 Tanta est in rebus humanis in-
 qualitas. Alii subligatis cothurnis,
 adornante fortuna tragedias in
 nos agunt. Contra magna pars pe-
 dibus & humi ingredimur, cum
 possimus, scias velim, nihilo dete-
 riùs illis fabulam agere, & ingredi,
 si quis nos ad eundem illis modum
 adornarit. Atqui ex poetis audio,
 nihil harum rerum inter homines
 fuisse olim, quum tu solus adhuc
 imperares. Verùm tellus semen-
 tis & aratri expertus bona progigne-
 bat, coenam, vel ad satietatem
 usque unicuique paratam. Fluvii
 alii vino, alii lacte, erant & qui
 melle manabant. Quodque est om-
 nium maximum, ajunt illos
 ipsos homines aureos fuisse: pau-
 pertatem autem omnino ab ipsis
 abfuisse. Nos autem ipsi ne plum-
 bum quidem meritò videamur:
 sed siquid eo est villius: ut quo-
 rum plerisque victus labore qua-
 ritur: passim est paupertas, ege-
 stas, ac desperatio, & illud, hei
 mihi! Item, unde inveniam: &
 ò fortunam! multaque id genus,
 nempe apud nos pauperes. Quan-
 quam his de rebus levius discru-
 ciaremur, nisi divites conspice-
 remus tanta fruentes foelicitate:
 qui quidem cum tantum auri, tan-
 tum argenti conditum habeant,
 tantum vestium possideant, tot

ἄλλοι τὰς πολλὰς ἀχρεΐας. ταῦτα
 ἡμᾶς μάλιστα ἀποπείθῃ ὦ Κρόνι,
 καὶ ἀφώρῃθι ἐγὼ μέγα. τὸ μὲν, ἐφ'
 ἀλκὴν ἰδὼν καὶ ἀκρίβειαν, τοσούτοις
 ἀγαθῇς ἐκτετυφῶν ἐρυσσάνοντα. καὶ
 ὑπὸ τῷ σπυρίοντι ἀνδραγαθίζοντα, αἰ
 πορεύονται. ἐμὲ δ', ὅς τις ὁμοίως,
 οὐκ ἐπιπολεῖ, εἰ ποθεν ὁδοὶ πτόσα-
 ρες γήϊον, ὡς ἐχρὶς ἀρτῶν γῆν,
 ἢ ἀλφίταις ἐμπροσθεν ὁδοὶ καὶ ἀν-
 δρῶν, καὶ ἄλλοι, ἢ γυμνῶν, ἢ κρή-
 μων ἐπιτρέποντες. ἢ πίνων ταῦτα
 ὦ Κρόνι, ἀλλὰ τίς, καὶ μὴ μὴ πίνῃ
 ἐς τὸ ἐσθλάειν, ἢ τὸ ὑπῆτον, αὐ-
 τὸς γε καὶ ἄλλους κελύειν τὰς παλ-
 λους, καὶ μόνους ἀπολαύειν τῷ ἀγα-
 θῶν, ἀλλὰ δὲ μεδύμων τοσούτων,
 χρυσὸν χρυσὸν γε ἡμῶν πάντων κα-
 ῖσκι δάσκει. ἀπὸ δ' ἡμεῶν, ὅσα καὶ
 ὑπὸ σπυρίοντι ἀνδραγαθίζοντα, ὅσα
 αὐτὸς ἀπείσκει. ταῦτα γὰρ πάντως
 ἀπολαύειν, καὶ ὑπὸ τῷ χρυσῷ ἀν-
 δραγαθίζοντα, ἡμῶν δὲ τῶν πειθα-
 λείων καὶ ἀνδρῶν, ἢ ἐν ταῖς κρήναις, καὶ
 κίσταις, ἀνδρῶν ποσὶ καὶ καὶ ὅσα πη-
 ναι. καὶ μὴ δὲ διπλοῦν ἐκαστον,
 ἄλλὰ μὲν, πτόσαρκες, ἄλλὰ δ', πίνῃ
 τῷ πίνων ἀνδραγαθίζοντα. καὶ
 μὴ πίνῃ ἐς τὸ πῶν ὅσον τῷ δειπνῶν,
 ἀλλὰ ἐς τὸ δημολογῶν, ὡς ἐπίσης
 μετὰ χεῖρ ἀπαιτῶν. καὶ μὴ τὸ μὲν,
 ἐμφορεῖται τῷ ὄψον, καὶ τὸ οἰκίῳ
 ἀνδραγαθίζοντα, ἐς ἀνδραγαθίζον-
 ση ἰδίῳ. ἐφ' ἡμᾶς δ' ἰδόντες, ἐπ'
 ἀνδραγαθίζοντα ὡς ἐπὶ ἀνδρῶν
 τῶν χεῖρ, ἀνδραγαθίζοντα, δείξαν-
 τα μόνον τῶν λοπύδων, ἢ ὅσον ἐπὶ
 παλαστήῳ τὸ λοιπὸν, καὶ δὲ ἐκκο-
 μιόντων σὺς, ἀνδραγαθίζοντα, τὸ μὲν
 διαπύον ἀνδραγαθίζοντα τὸ ἡμέτερον ὅ-
 λον σὺν τῇ κεφαλῇ, τοῖς δ' ἄλλοις,
 ὅσα φέρειν ἐκ κεφαλῆς. ὡς ἐπὶ
 πῶν δ' ὅς τις οἰκίῳ καὶ μὴ ἀνδραγαθίζοντα

rebus impertiunt, ut plebejos
 homines, ne aspectu quidem di-
 gignentur. Hæc nos potissimum e-
 necant Saturne: & rem intolera-
 bilem putamus, hunc in purpura
 accumbentem, tantis opum de-
 liciis affluere ructantem: & ab a-
 micis beatum prædicari, semper-
 que diem festum agitare. Me au-
 tem meique similes somniare, sic-
 unde quatuor oboli contingant,
 quod videlicet pane, polenta-ve
 expleti dormire queamus, na-
 sturtium, aut porrum, cepasve,
 alliumve opsonii vice arroddentes.
 Aut hæc igitur, Saturne, ad æ-
 quabilitatem vitæ mutes, corri-
 gasque necesse est: aut quod est
 postremum, illis ipsis interdicas
 divitibus, ne soli bonis fruantur,
 verum è modiis auri tam multis,
 vel heminam in omnes nos disper-
 gant. Porro ex vestibus, si quas à
 tinctis jam exefas, citra suum in-
 commodum dare possint: malint
 quidem hæc prorsus, vetustate,
 situque peritura nobis dare qui
 induamur, quàm sinere ut in cu-
 bilibus ac scriniis multa carie pu-
 trescant. Præterea ut cœnent sin-
 guli, nunc quaternis, nunc quinis
 pauperibus ad convivium adhibi-
 tis. Non quidem quo pacto nunc
 agitantur convivia: verum popula-
 riùs, ut omnium æqua sit portio:
 neque ut hic opsoniis ingurgitet
 se, famulo interim stante, & ope-
 riente, donec herus comedere non
 queat amplius. Cæterum ubi ad
 nos venerit, cùm vix etiam para-
 ti simus admove manu: pro-
 tinus ad alios transferatur, patina
 tantum ostensa, vel siquid de
 placenta reliquum est. Neque illatum aprum ita partiatur, ut do-
 mino totum dimidium apponat, unâ cum capite, reliquis ossa te-
 cta ferat. Utque præmoneantur pincernæ, ne contentur donec
 unus-

κεν., ἔς' αὐτὰς αἰθήσῃ πεινύ-
 μωνίηςτος. ἀλλὰ ἡ ἀπαξ κελεύσῃ,
 αὐλὴς ἰγχαί, καὶ ἀναδύναι, μιγά-
 λην κύλιον ἐμπλησάμενης, ὥσπερ
 τὸ δεσπότη. καὶ τ' οἶνον ὃ αὐτὸν
 πᾶσι τοῖς συμπόταις, ἵνα ἐ τ' αὐ-
 τὸν εἶναι. ἡ πᾶ ᾧ μαζαφθαῖ τῆτον
 τ' νόμον, τ' μ', ἀντισμὴς μεθύσκας,
 ἐμοὶ ὃ ὑπὸ τ' γλυκύας ἀφ' ὁρήνυας
 τὴν γαστέρα; ἡ ταῦτα ἐπανορθώ-
 σης, καὶ μεθυσμένης ὡς Κρότῃ,
 βίον μ' τ' βίον, ἐορτῇ ὃ τὴν ἐορ-
 τῇ ἔση πεπονηκώς. εἰ ὃ μὴ,
 ἐκείνοι μ', ἐοράζοντων. ἡμεῖς ὃ,
 κατ' ἐδέμεθα, δόχονοι, ἐπιδύ-
 λαστοι μὲν ἦκασι, τ' παῖδα μ' αὐ-
 τοῖς ἀνατρεψάμεν τ' ἀμφορία, κα-
 ταξαι. τ' μαζαρεῖ ὃ, τ' ζωμῶν
 κινωσῶσαι. καὶ ἐπιλαθόντων, τὸ
 πείραχ' μ', ἐς τὴν φακίαν ἐμβα-
 λῶν τ' ἰχθυῶν. τὴν κύνα ὃ παρει-
 σιωτῶσαι, τὴν τε ἀλλαντῶλον κα-
 λασαίνῃ, ποτὶ τὰλλα τ' ὄψοποιῶν
 ἰχθυῶν, καὶ τ' πλακύνῃ τὸ ἔμι-
 συ. τ' αὖ ὃ, καὶ τ' ἑλαφον, ἐπε-
 δελφάκια μεταξὺ ὀπτιμῶν, τὸ
 ὄμοιον ποιεῖν, ὅσ' Ὀμερ' αὖτε τ'
 Ἡλίας βοῶν φησι. μάλλον ὃ μὴ ἐρ-
 πειν μόνον, ἀλλ' ἀναπηδήσασα,
 φάσιν εἰς τὸ ὄρ' αὐτοῖς ὀδελοῖς.
 καὶ τὰς ὄρεας ὃ πᾶς παχέας, καί-
 τοι ἀπτήρες ἡδὴ ἔστας, καὶ ἐσκα-
 πτομένας, ἀναπλάμνας, οἷχας ἐ ταύ-
 τας, ὡς μὴ μόνον ἀπολαύουσιν αὐτῶν. ὃ
 ὃ μάλιστα αὐτῶν ἀπείσεις, τὸ μὲν
 χρυσίον, μύρμηκας πᾶς, οἷας τὰς
 Ἰνδικῆς. ἀνορύττοντας ἐκ τ' θησαυ-
 ρῶν ἐκφέρειν νύκτωρ ἐς τὸ δημό-
 σιον. τὴν ἐοδῆται δὲ οἱ, ὀλιγωρεῖα
 τ' ἐπιμελητῶν, χρυσινοδὸν ἀπα-
 τρηπῆσθαι ὑπὸ τ' βελλίστων μυῶν,
 ὡς σαρκίης θυμολίχης μηδὲν ἀφ-
 φέρειν. παῖδας ὃ αὐτῶν τὰς ἁ-
 ραίς, καὶ χρυμάτας, ὡς Ὑακίνθας,
 ἢ Ἀχιλλέας, ἢ Ναρκίσσους ὀνομα-
 ζοῖσι, μετὰ τὸν ὀρίαντας σφίσι τὸ

unusquisque nostrum possit se-
 prius bibere: nec semel iussu pro-
 tinus infundant, & ingentem ca-
 licem impletum tradant, quæ
 atque ipsi domino, utque unum
 & idem vinum convivis sit omni-
 bus. Alioqui ubinam ista lex scri-
 pta fuit, aut receptus mos, ut
 hic vino odorato, & generoso sit
 temulentus, mihi contra multo
 disrumpatur alvus? Hæc si cor-
 rexeris, novariisque Saturne, tum
 demum effeceris, ut vita verè vi-
 ta sit, festum verè festum. Sin
 minùs, illi quidem epulentur:
 nos autem interim sedentes preca-
 bimur, ut simul atque loti vene-
 rint, puer subversam amphoram
 rumpat, coquus jus adurat, ac
 per oblivionem muriam pilcium
 in lentem infundat, utque canis
 in domum irruens, opsoniorum
 artificibus alibi intentis, exta de-
 voret universa, & placentæ di-
 midium: utque sus ac cervus,
 neque non fuculæ, inter assan-
 dum idem faciant, quod Home-
 rus de Solis bobus dicit. Imò ut
 non serpent solum, verum etiam
 unà cum ipsis verubus in montem
 aufugiant: utque ipsæ etiam aves
 pingues jam ademptis plumis, ad
 coquendum paratæ avolent, ne
 soli illi fruantur. Quòdque in
 primis molestum illis futurum
 est, ut formicæ quales Indicæ,
 aurum è thesauris effossum, no-
 ctu in publicum effierant: utque
 vestis indiligentia curatorum,
 ita ab optimis muribus perforetur
 instar cribri, & ut à verriculo pi-
 scatorio nihil differat. Utque for-
 mosi illorum, comatique pueri,
 quos Hyacinthos, aut Achilles,
 aut Narcissos appellant, dum ipsis
 poculum porrigunt, subito de-
 fluente

ἔκπωμα, φαιλακρὲς γίγνεται. ἰ-
πὶρρέυσης τ' ἡμέρας. καὶ πάῃνα
φύειν ὄξυν, οἳοὶ εἰσιν ἐν ταῖς κα-
μωδίαις οἱ Σφηνοπώγωνες. καὶ πα-
ρὰ τοῖς κρυφαῖοις, πάνυ λάσιον,
καὶ κάρτα ἐκκεντύν. τὸ μεταξὺ δὲ,
λείον, καὶ γυμνὸν εἶναι. ταῦτα, καὶ
πλείων τῆτος δόξαίμεθ' ἂν ὡς μὴ
θέλῃσι τὸ ἄγαν φιλαυθὲν τῆτο ἀ-
φέντες, εἰς τὸ κρινὸν πλεπτεῖν, ἑμι-
ταδιδόναί ἡμῖν τ' μετέλῃσι.

fluente coma calvi fiant: & acu-
tam edant barbam (quales sunt in
comœdiis Sphenopogones) & ad
tempora hirtam valdè, valdeque
pungentem, & quod interjacet
læve sit, & nudum. Hæc & his
plura imprecabimur, nisi hoc ni-
mio sui amore deposito velint in
commune divites esse, nobisque
modicum impertire.

Ἰ Ἐπὶρρέυσης τ' ἡμέρας] Ἀπορρέυσης τ' ἡμέρας. Marcell.

KRONOS EMOI TO
TIMIOTATΩ ΧΑΙ-
PEIN.

SATVRNVS MIHI
CHARISSIMO SA-
LVTEM.

ARGVMENTVM.

*Saturnus increpat pauperem, qui à se postulat, quæ sua potestatis non
sint. Sed tamen respondet, se cum divitibus hoc nomine agere
velle, addita post hac longa commonitione, qua pauperes, ut sua
sorte contenti sint, hortatur: ostendens plus molestia & periculo-
rum divitias quàm voluptatis secum habere.*

Tί ταῦτα ληρεῖς ὃ ἔγῃ,
ἐμοὶ ὡς τ' παροῖται ἐπι-
στέλλων, καὶ ἀπαγορεύων τ'
ἀγαθῶν ποιεῖν κελόν; τὸ
ῥ, ἰτέρη ἂν εἴη, ἢ νῦν ἄρχοιτο.
θαυμάζω γάρ σε, εἰ μόνον τ' ἀ-
πάντων ἀγνοεῖς, ὡς ἐγὼ μὲν πάλα
βασιλὺς ἂν, πίπτωμαι εἰς ἂν,
τοῖς παισὶ ἀνανέμω τὴν δόξαν.
ὁ Ζεὺς ῥ, μέγιστος τ' τοῖσιν ἐπι-
μελεῖται. τὰ ῥ ἡμέτερά ταῦτα,
μέγιστον πεπῶν, καὶ κρητὲς, καὶ ὡ-
δὴς, καὶ μέγας. καὶ τῆτο, ὃ πλείον
ἡμερῶν ἐπτά. ὡς τ' ὡς τ' μετίζοντι

Heustu quid nugas istas,
& de rebus præsentibus ad me scribis, ju-
besque ut bonorum
faciam partitionem?

Quod quidem alterius munus fue-
rit, penes quem nunc est impe-
rium. Etenim demiror te, si so-
lus omnium ignoras, me qui u-
nus sum, abdicato jampridem re-
gno, liberis distribuiffe impe-
rium: Iovem autem maximè ha-
rum rerum curam gerere: me ve-
rò non nisi talorum, saltationis,
cantionis, & ebrietatis satagere,

idque septem non amplius diebus. Itaque quod attinet ad res illas ma-
jores

ὡς φησὶ, ἀφιλῆν τὸ ἄνισον, καὶ ἐὰν
 τὸ ὅμοιον ἢ πίνειαι, ἢ πλεονεκτήσιν ἄ-
 παντας, ὁ Ζεὺς αὖν χρημολύσσειν ὑ-
 μῖν. εἰ δὲ πᾶσι τῷ ἰσοτήρῳ ἀδι-
 καγῶντος, ἢ πλεονεκτοῦντος, ἴσους αὖ
 εἶη δικάζειν. καὶ ἐπιστάτω ὃ τοῖς
 πλεονεκτητοῖς πρὸς τὸ δίκαιον, καὶ ὁ χρί-
 νικτος ὁ χρυσίος, καὶ τὸ ἰσότηρ, ὡς
 ἐὶν ὑμῖν πίμπουσι εἰς τὴν ἰσο-
 τήρ. δίκαια γὰρ ταῦτα, καὶ ἀξία
 αὐτοῖς ποιεῖν, ὡς φατὶ, εἰμὴ π
 εὐλογεῖν ἐκείνοι πρὸς ταῦτα ἔχωσι
 λόγους. τὸ δὲ ὅλον, ἔστι οἱ πίνοντες
 ὑμῖν ἐξηπατημένοι, καὶ οὐκ ἐξ ἡμῶν
 δεύοντες πρὸς τὸ πλεονεκτήσιν, εἰ μὴ
 παντοδαμάς μιν αὐτοῖς οἰεσθαι εἶναι,
 καὶ μόνους ἡδύναι πάντα βίαν τὸ βίον,
 ὅτι δειπνεῖν πᾶσι πολυτελεῖς ἐστὶν αὐ-
 τοῖς, καὶ μεθύσκεσθαι οἶνον ἡδύον,
 καὶ πινεῖν ὠραίους, καὶ γυναικεῖν ὁ-
 μιλεῖν, καὶ ἰσότηρ μελαγχολίᾳ χρῆ-
 σθαι. τὸ δὲ πᾶν ἀγνοεῖται ὅτι οὖν
 ἐστὶν. αἱ τε γὰρ φρονιμότητες αἱ πρὸς τὰ
 ταῦτα, εἰ μικραί. ἀλλ' ἀνάγκη ἐπι-
 χρυσάσθαι ἐκείνους, μὴ πᾶσι οἰκονόμους
 βλαπτόμενους, ἢ ὑφελόμην λάθῃ,
 μὴ ὁ οἶνος ὀξυνοῦν, μὴ ὁ σίτος
 φθιερῶς, ἢ ὁ ληψὶς ὑφελήται
 τὰ ἐκπύματα, μὴ πινόμενοι τοῖς
 συγκοιμήταις ὁ δῆμος, λέγουσι τυ-
 ραννεῖν αὐτοὺς ἐθέλει. ταῦτα δὲ πᾶν-
 τα εὐδὲ τὸ πολλοῦ αὖν εἶη μέρ-
 ος τῶν ἀνίωντων αὐτοῖς. εἰ γὰρ ἡπίστα-
 σθαι τὰς φέρας, καὶ τὰς μερίμνας,
 ὡς ἔχουσι, πᾶν αὖ ὑμῖν φερόμενον
 ὁ πλεονεκτήσιν ἔδειξεν. ἐκείνους οἱ μὲν
 αὐτοὺς ἔτι αὖν ποτε χρυσάσθαι,
 ὡς εἰ καλὸν ἔω τὸ πλεονεκτήσιν, καὶ βα-
 σιλεύειν, ἀφέντα αὖ αὐτὰ, καὶ πα-
 ρεχωρήσασθαι ἄλλοις, καὶ ἡδύον ἰδιω-
 τῶν, καὶ ἀνέχοντες ὑπὸ ἄλλοις τα-
 βήταις. ἀλλὰ τὰ πολλὰ ταῦτα ἐν-
 δως, καὶ τοῖς πλεονεκτητοῖς, καὶ ἀρχαῖς

jores, quas dicis, nimirum ut
 tollatur inæqualitas, utque ex
 æquo omnes aut opibus abun-
 dent, aut egeant, iupiter vobis
 operam dabit. Quod si quis eo-
 rum qui festum celebrant affici-
 tur injuria, & portione fraude-
 tur, id erit mearum partium ju-
 dicare. Iamque scribo divitibus
 de cornis, de auri hemina, & ve-
 stibus, ut vobis ad festum mit-
 tant. Iustum enim & æquum est
 ut ista faciant, sicuti dicitis, nisi
 quid probabile habeant, quod ad
 hæc respondeant. In summa ta-
 men illud scitote pauperes, vos
 longè falli, neque rectè judicare
 de divitibus: siquidem illos omni
 ex parte beatos arbitramini, so-
 losque vitam suavem vivere, cum
 liceat ipsis opiparè cœnare, vino
 suavi inebriari, formosis pueris
 & mulieribus frui, & mollibus
 vestibus uti: verùm fœlicitatem
 istam, cujusmodi sit ignoratis.
 Nam hæc res non mediocribus cu-
 ris ipsos distorquent, sed singulis
 invigilare coguntur, ne quid re-
 rum domesticarum dissipator
 fraudet, aut clam suffuretur, ne
 vinum acefcat, ne frumentum
 vermibus corrumpatur, ne latro
 tollat pocula, ne populus cre-
 dat calumniatoribus, si illum
 dixerint affectare regnum. Atqui
 hæc omnia, non est millesima
 pars eorum, quæ istos discri-
 ciant. Si enim sciretis metus, &
 curas quibus distringuntur, divi-
 tias vobis omnino fugiendas exi-
 stimaretis. Alioqui creditis vel
 meipsum usque aded insanum, ut
 si præclara res esset opulentia aut
 regi-

αὐτοῖσιν ἀνάγκη, ἀφ᾽ ἧς τῶν δό-
 χῶν, εὖ ποιῶν. καὶ γὰρ ἂν ἡμῶν ἐπο-
 τιῶν αὖτις με, ὡς τὰς μὲν, συνῶν,
 καὶ παλαιῶν ἐμφορεμῶν, ὡς ἡμῶν ἢ,
 καὶ ὁδοῦ, ἢ ἡμῶν, καὶ ὁδοῦ ἐπι-
 τεωροῦ, ἐν τῇ ἐορτῇ, σκεψάμεθα ποῖά
 ἐστὶν. αὖτις μὲν γὰρ τὸ παρὸν, ἡδὺν,
 καὶ ὅσα ἀνταρῶν ἰσως ἐκτρέφον αὐτῶν.
 ὡς ἢ μὲν ταῦτα, ἐμπαλιν ἀνατρέ-
 φεται τὸ πρᾶγμα. εἴτα ὅμως μὲν
 ἔτε κερήκερ ἄνθρωποι ἀναστάντες ἂν ἐς
 τῶν ὑστέρων, ὥστε ἐκείνοι ὑπὸ
 τῇ μέλει, ἔτε ὑπὸ τῇ ἀγῶνι πλεονε-
 χῆς, ὁδοῦ ὅς π, καὶ κερήκερ ἄνθρωποι
 ἐκτρέφοντες. οἱ ἢ, τὰ πᾶσι περὶ λα-
 λήσιν. καὶ τὸ πᾶσι τῇ νουθεσίᾳ, ἢ
 παισὶν, ἢ γυναιξίν, ἢ ὅπως ἂν ὁ
 πᾶσι κελόη συνηθύνοντες, ἢ
 φθόνῳ, ἢ ἀπειθῶν, ἢ ὑπε-
 ρβῶν, ἢ χαλεπῶς συμπεριφερόμενοι ἐκ
 τῇ πολλῇ περὶ τῆς. ἢ πᾶσι ἂν αὐτῶν
 ἐκτρέφοντες, εἰδέναι διώκοντες, μὴ πάντως
 ἀγῶν ὅς π, πολὺ τὸ νεκρῶδες ἐπι-
 φάνοις; πᾶσι ἢ ἐς γῆρας ἀφικέ-
 μενοι, τοῖς αὐτῶν ποσὶν, ἀλλὰ μὴ
 φορέσθαι ἐπὶ περὶ τῶν ὁδοῦ, ἐκ-
 τρέφοντες μὲν τὰ ἑξῆς, καὶ ἀφικέμενοι
 ἢ τὰ ἐνδὺν, ὥστε ἀφικέμενοι ἐκτρέ-
 φοντες ἐκ ἐκείνων πᾶσι ὁδοῦ συνη-
 θύνοντες; ὡς ἢ, ἐκτρέφοντες μὲν ἀγῶ-
 νι, καὶ ἀπῶν. ποδοῦ ὅς π, ἢ πε-
 ρὶ τῶν, ἢ ὁδοῦ ὅς π, ἢ πε-
 ρὶ τῶν ἀπῶν ἐστὶν; ἢ ἐπὶ πρὸς ἀλλῶν
 πᾶσι αἰτίαν συμβαίνει. καίτοι ἐπὶ
 αὐτοῖς ἐκείνοις ἐπὶ ἐστὶν αὐτῶν, καὶ
 ἡμέτερον, καὶ πᾶσι ὅς π, ἐκτρέφοντες
 τῶν. ἀλλὰ ἰδίᾳ ἂν αὐτοῖς ἔτε λα-
 λήσιν, καὶ ἡμῶν ὁδοῦ ὅς π, ἐκτρέ-
 φοντες, ὥστε ἔτε συνηθύνοντες, καὶ
 ἐπὶ λήγει ὅσα ἄλλα λυπεῖ αὐ-

regibus adsint necesse est, impe-
 rium deposui, idque sapienter.
 Nam quod tu nunc apud me deos
 obtestans deplorabas, illos apris
 ac placentis expleri: vos contra
 nasturtium porrum-ve aut cepe
 per festi tempus, opsonii loco ar-
 rodere, cujusmodi sit considera.
 Etenim in præsens quidem u-
 trumque dulce est illis, minime-
 que molestum: at postea res in-
 vertitur: siquidem vobis non ac-
 cidit, ut post ridie surgatis capi-
 tis dolore gravati ob temulen-
 tiam, ut illi, neque ob immodi-
 cam ingurgitationem, graveo-
 lentem, & acrem spiritum ru-
 stantes. At illi hoc quoque fru-
 ctus ferunt, ut quoniam magnam
 noctis partem vario coitu pro libi-
 dinis arbitrio transigunt, facile
 sibi vel tabem, vel tussim, vel
 morbum intercutem, ex intem-
 perato voluptatum usu colligant.
 Quotumquenque potes ostendere
 qui non planè palleat, ac faciem
 cadaverosam præ se ferat? quo-
 tumquenque qui cum ad senec-
 tatem pervenerit, suis ipsius pe-
 dibus ingrediatur, ac non potius
 à quatuor bajulis gestetur? foris
 quidem totus aureus, intus pu-
 tris ac pannosus, cujusmodi sunt
 tragicæ vestes ex pannis admo-
 dum vilibus confarcinatæ. Vos
 autem qui pisces non gustatis, &
 in ediam fertis, non videtis vos
 podagræ, pulmonisque vitiorum
 expertes esse? aut siquid aliud a-
 liam ob causam accidit. Quan-
 quam nec illis ipsis æquè dulce est

quotidie, supraque satietatem illis vesci. Quin videas eos non-
 nunquam ira olus, aut cepam appetere, ut tu non æquè leporem
 appetas, aut aprum. Alia taceo quæ illos discredant, puta filius
 luxu-

I O' τράγωγι Nota hic τράγωγι pro libidine. Menagius.

Tom. II.

Rr

I Au-

της, ἢ ἡὸς ἀνέλας, ἢ γυνή,
 ὃ οἰκίτη ἱράσω, ἢ ἱρώμεν, αὖτις
 ἀνάκλυ μᾶλλον, ἢ αὖτις ἡδονῇ συ-
 νών. καὶ ὅλως, πολλὰ εἰσι ἀπὸ
 ὑμῖν ἀγνωστοί, τὸ χροστὸν ὅρα
 αὐτῶν μόνον, καὶ τὴν πορφύραν, καὶ
 τὴν ἰδὴ πωπὶ ἐξελαιούρας ἐπὶ λού-
 κῃ ζόγγυς, κεχρησπ, ἔσθου-
 νύπ. εἰ δὲ ὑπεριωρῶτε αὐτῶν, καὶ
 καπφορνύπ, ἔσθου ἐπὶ σφίσι
 αὖτις τὴν δρυγῶν ἀργυρομαζαν,
 μήτε μετὰ δὲ ἀλεγομένων, εἰς τὸ
 ἐν τῷ δακτυλιδίῳ σμαράγδην ἀ-
 φειγῶπ, ἔσθου ἱμάτιον ἀδραπύ-
 μοι, τὸ μαλακὸν ἱταυμάζει,
 ἀλλ' εἴτε καὶ ἱαυτὸς πωπτεῖν, εὖ
 ἴσθαι αὐτοὶ ἐφ' ἡμῶν ἴντες, ἐδόντο
 σωθεῖσθαι, ὡς ἐπὶ δὲ αὐτῶν ὑμῖν
 τὰς κλίνας, ἔσθου πῆλαπας, καὶ πῆ
 ἐκπώμα, ὅν ἔδον ὀφείλ, εἰ ἀ-
 μάστου ἢ κτήσις εἴη. τὰ γὰρ τοῖ
 πᾶσι εὐρογίτε ἀν, αὐτὸς ὑμῶν
 ἐνεκα κτωμένων. εἴχ' ὅπως αὐτοὶ
 λησονται, ἀλλ' ὅπως ὑμῖν γε-
 μαζοῖτε. πᾶσι ὑμῶν ἀδαν-
 δῆλα, εἰδὼς τὸ βίον ἱσχυρότερον.
 καὶ ἀξίον ἐορταζέσθαι, ἐνδομηρῶν
 ὅπ' μεί' ὀλίγον ἀπάντας διήσθ' ἀπεί-
 νη, ὅς τ' βίον, καὶ κείνας τὸ πᾶ-
 σιν, καὶ ὑμῶν τὴν πᾶσαν ἀφί-
 πος, πᾶν ἐπιστῶ γὰρ αὐτοῖς ἀ-
 σπερ ὑπερόμην. καὶ οἱδ' ὅπ' ὅπ'
 σὺ ὀλιγορήσας τὸ ἱμῶν γεμαζο-
 ται.

luxuriosus, uxor famulum a-
 mans, aut amasius, qui neces-
 sitatis magis quam voluptatis gratia
 concumbat. Denique alia multa
 sunt, quæ vos ignorantes, tan-
 tum aurum illorum ac purpuram
 videtis. Tum siquando bigis al-
 bis vehi videatis, hiantem ore ado-
 ratis. Quod si illos contemnere-
 tis, negligeretisque, neque ad
 argenteum currum oculos in-
 tentos haberetis, neque inter col-
 loquendum, smaragdum annulo
 inclusum respectaretis, neque ve-
 stes obiter contrectantes molli-
 tiem admiraremini, sed sinere-
 tis eos esse sibi divites, procul du-
 bio ipsi vos adirent, & ad cœnam
 invitarent, ut lectos, mentas,
 & pocula vobis ostenderent: qua-
 rum rerum nulla est utilitas, si
 sine teste possideantur. Certè re-
 periretis pleraque hæc illos vestra
 causa parare: non quò utantur
 ipsi, sed uti vos admiremini. His
 ego vos consolor ego cui cognita
 est utraque vita. Convenitque ita
 festum agere, ut cogitetis brevi
 omnibus è vita migrandum, cum
 illis, depositis opibus, tum ve-
 bis, relicta paupertate. Sed scri-
 bam ipsis, ut sum pollicitus:
 certoque scio, eos meas literas
 non neglecturos.

ΚΡΟΝΟΣ ΤΟΙΣ ΠΑΟΤ-
ΣΙΟΙΣ ΧΑΙΡΕΙΝ.

SATVRNNS DIVI-
TIBVS SALVTEM.

ARGVMENTVM.

*Saturnus exponit diuitibus quæ à pauperibus ad se scripta & postu-
lata fuerint, admonens illos, ut benigniores erga ipsos se gerant,
atque aequalitatem recipiant, argumentis à signo & consequenti-
bus, tum commodis, si faciant, tum incommodis, si detrectent,
adhibitis.*

Ο ἰ πάντες Ἰναρχοῦ ἐπι-
τάλασσι μοι, αἰτώμενοι
ὕμῳ, μὴ με ἀδιδύαι σφί-
σιν ὧν ἔχετε. καὶ τὸ μὴ ὀ-
λον, ἤξιον με κρινᾶ πᾶσι ποιεῖν
τάχα, & τὸ μέρο, ἔκαστον αὐ-
τῶν ἔχειν. δίκαιον γὰρ εἶναι ἰσομερίαν
καταμερίαν, & μὴ τῷ μὲν, πλείον,
τῷ δὲ, μῆδ' ὅλως μετέναι τὴν ἡδυσιν.
ἔγω δὲ, περὶ μὲν τούτων ἔφλω ἀμεινοί
σκέψασθαι τὴν Δία. περὶ δὲ τὴν πα-
ροῦσαν, καὶ ὧν ἀδικεῖσθαι ὥσπερ καὶ
τῷ ἰορτῶν, ἰώρων ἐκ' ἐμῆ κατή-
κτασιν τῷ πλείονι, & περιχρῶμεν
ῥεῖσθαι πᾶσι ὕμῳ. ἐπεὶ δὲ ἀπὸ ἀ-
ξιοῦσι ταῦτα μέτρα, ὥς ἐμοὶ ἰδο-
ξεῖ. πῶς γάρ φασι βίοντες ποσὺν
ταύτης, καὶ λιμὸν ἐχόμενοι, ποσὺν
ἰορτῆς οἰόμενοι εἰ ποῖναι ἐθέλομεν
καταμερίαν μετὰ τῷ ἰορτῆς, σκέ-
λδον με ἀναγκάσαι ὕμῳ ἐδῆσαν
πῆ, ὧν ἔχετε, μετὰ δύναι αὐτοῖς,
εἰ πρὶν περὶ τῶν, & παχύτεραν, ἢ
καθ' ὕμῳ. καὶ δὲ χρυσὸν ὀλίγον ἐπι-
τάλασθαι αὐτοῖς. εἰ γὰρ ταῦτα φασὶ
ποιεῖσθαι, μῆτι ἀμφοισθεῖν ὕμῳ
ἐπεὶ τὴν ἀρχὴν ἐπὶ τῇ Διὶ. εἰ δὲ μὴ,
ἀπιλῶσι ἀποσταλέσθαι ἐπὶ τὴν ἀνά-

Pauperes nuper ad me
datis literis incularunt
vos, quod nihil im-
pertimini de vestris o-
mnino postulatibus, atque o-
mnino postularunt, ut bona fa-
cerem omnibus communia, ut ad
singulos illorum sua pars rediret.
Æquum enim esse ut rerum æ-
qualitas constituatur, ita ut ne-
que hic copia fruatur, neque ille
omnino rerum suavium inopia la-
boret. Ego verò respondi, hisce
de rebus Iovem melius considera-
turum. Sed quod ad rem præsen-
tem attinet, & injurias quibus se
per dies festos affici putant, vidi
mei officii esse sententiam ferre,
sumque pollicitus me vobis scri-
pturum. Sunt autem quæ postu-
lant hæc, ut mihi videtur, æqua.
Nam quo pacto, inquit tanto
frigore rigentes, & fame labo-
rantes, præterea diem festum ce-
lebrare possemus? Quare si velim
ut & ipsi sint festi participes, po-
stularunt ut vos cogam, ut de ve-
stris vestibus illis impertiamini,
R 2 pro-

δαρμον, ἐπειδὴν το πρῶτον δίκας ὁ Ζεὺς ἀφ' ἧ. ταῦτά ἐστιν ἡ πάντα χαλεπαὶ ὑμῖν ἀπὸ τούτων, ἡ καλῶς ποιεῖντες ἔχετε. νῦν Δία ἔτ' εἰπὼν πέρα, ὡς σιωδαιοῖν ὑμῖν. καὶ τὸ τοῦ ἀφ' ἧν ἐξίεν τῇ ἐπιστολῇ, ὡς νῦν καὶ μὲν ὑμῖν τρυφᾶν, ἐπικλεισμένων τὰς θυρῶν. εἰ δὲ ποτε κακῆναι πᾶς ἐστὶν ἀφ' ἧς καὶ πρὸς ἡλῶντες, πάλιν δ' ὁ φράσσονται ἐνείναι τὸ ἀνιστῆναι τὸ εἰπὼν, ἔτα πολλὰ ἐφ' ὧν αὐτῶν γίγνεται, οἷον ἐκείνο τὸ καὶ αὐτὸ οἷον συμπίνειν. Ἡ δ' ἄλλαι, ὡς ἀνελιούμενοι, ἔτα καὶ κακῶς αὐτῶν ἐκείναι αἰσίου. ὅτι καὶ μετὰ ἀνιστῆντες, οἱ χεῖρας, ὅλοι ὑμῖν τὸ συμπόσιοι καὶ ἀλιπόντες. ἀλλ' ἔτι ἐς πόρον ὅπως φασὶ πίνειν. τὸς γὰρ οἰνοχόους ὑμῶν, ὡς τὸς Ὀδυσσεὺς ἐταῖροι, κερὰ βεβύλας τὰ ὠτά. ταῦ γὰρ ἀλλὰ ἔτα αἰσίου ἐστὶν, ὡς ἐκείνῳ λέγειν, ἡ πρὸς τὸ νομῶν τὸ κρεῖον αἰσίου, ἔτα δ' ἄλλαι. ὑμῖν μὲν παρεῖναι ἐς τὸ ἀνιστῆναι, ἐκείνους δ' ὡς ἀφ' ἧν. καὶ ἄλλαι πολλὰ τῶν αὐτῶν μικρὰ πρὶν πῇ, καὶ ἔτι αἰσίου ἐστὶν πρὶν πῇ. σὺ γὰρ ἔτι ἐστὶν, καὶ συμπολικῶτερον, ἡ ἰσοδικαία ἐστὶν. καὶ ὁ ἰσοδικαίας τὸς ἐκείνῳ ἡ γὰρ ὑμῖν τὸ συμπόσιον, ὡς τὸ ἰσὺν ἀπαντες ἔχουσιν. ὅρατε ἐν ὅπως καὶ ὑμῖν αἰσίου σῶνται, ἀλλὰ πρὸς σῶσι, καὶ φιλήσῳσι, τὸ ὅλοι τὸς μετὰ λαμβάνοντες. ὡς ὑμῖν μὲν ἡ διαπάτη ἀνιστῆναι, ἐκείνους δ' ὡς πρὸς τὸ γρῆας ἡ δῶσις ἀμύνει. ἄλλως τε, ἐστὶν αἰσίου οἰκῆν οὐκ ὡς τὰς πόλεις, καὶ ἐστὶν ἐστὶν συμπολιτοσύμῳσι, καὶ μετὰ πρὸς τὸν δῶσι καὶ ὑμῖν σιωπῶνται. ἐστὶν

provocaturos, ut primum Iuliter pro tribunali sedere coeperit. Nec grave fuerit vobis impertiri illis de tot bonis, quæ rectè possidetis. Quin de cœnis quoque, ut vobiscum cœnent, & hoc literis addi rogarunt, cum nunc vos soli foribus clausis, deliciis fruamini. Quòd si quando vobis visum fuerit, & illorum quempiam post longum tempus in convivium adhibere, plus esse molestiæ in cœna, quam voluptatis, multaque illic in pauperum contumeliam fieri, velut illud, quum non eodem de vino bibunt. Dii boni, quàm illiberale, & planè dignum quod ipsis vitio vertatur, qui non iurgant, abeantque toto convivio vobis solis relicto. Quanquam negant sese etiam ad satietatem ex illo qualicunque vino bibere, quòd vestri pincernæ aures habeant cera obturatas, haud secus ac Vlyssis focii. Porro reliqua usque adeò sunt turpia, ut pigeat commemorare, quæ de carniū partitione criminantur, deque ministris qui cum vobis assistant, donec fatis superque expleti fueritis, ipsos prætercurrunt, aliaque id genus sordida permulta, minimeque viris ingenuis digna. Quare æqualitas res est jucundissima & convivio congruentissima. Quæ de causâ vobis æquus ille partitor in convivii præficetur, ut æquam omnes habeant portionem. Videte igitur ne posthac iterum vos accuiare possint: sed colant & zement quum pauca hæc à vobis acceperint, quorum impentia ne sentiretur quidem à vobis: at illis

dati in tempore muneris perpetua foret recordatio. Præterea nec remp. administrare possitis, ni pauperes unâ vobiscum in ea verentur, milleque modis fœlicitatem vestram adjuvent. Neque habituri

ἀν ἔχοιτε τὰς ἡμετέρας οὐκ ἔχοντες ὑμῶν τὴν πλῆθυν. ὡς μέγιστοι, καὶ ἰδίαι, καὶ ὑπὸ σκότειν πλεῖστοι. ἰδὲ τῶν πολλοῖ, καὶ ἡμετέρας οὐκ ἔχοντες ὑμῶν τὴν ἀργυρίαν, ἔτι τὰς τρεπίστας. καὶ ἀποπίνονται φιλοπότηας. μετὰ πίνοντες, ἀποσκοπίζονται τὸ ἐκπωμα, ἔτι τὸ βάρος ἴσους αὐτοῖς ἀφαισώμενοι, καὶ τὴν ἰσορίαν τὸ ἀκράδεις. τὴν χρυσὴν ὅσας, ὅς ἐστιν ἡ τῇ πέχη. ἀλλὰ καὶ τὴν χρυσὴν, ἔτι φιλοπότηας ἀκράδεις, καὶ τὴν χρυσὴν ὑπὸ αὐτῶν ἔχοντες χρυσίδας, τίς καὶ ἀν ὀφείλει τὴν χρυσίδαν, καὶ διδόνει τὴν μετρίαν; τίς δὲ σὺν ἀν ὑπὸ αὐτῶν εἰς τὸ μέγιστον διαδιδόναι αὐτοῖς, ἀπλάυνοντες τὴν ἀργυρίαν; ὡς ἡ καὶ ἔχει, ἀμείνεται μὴ ἡ δίδαιμεν, ἐπὶ φρονέει ἡ πλεονέχεια, ἀλλὰ ἡ βίβλος. εἰδὲ καὶ εἰδὲ ὁμοίως ἡδὲ οἰκίαν μόνον ἐμπύπλωσθαι, ὡς περ τὴν λίαν φασί, ἔτι τὴν μονίαν τὴν λύκων. καὶ σιωπῶντες διξιοῖς ἀνδράσι, ἔτι πάντες χαρίζονται περὶ μῦθοις. οἱ σιωπῶντες μὴ ἐκ φωνῶν, καὶ ἀφῶν τὸ συμπόσιον ἱσχυρίζονται εἶναι, ἀλλὰ οὐ μόνον συμπόσιον, καὶ σιωπῶντες ἀν παχέσι, καὶ φιλοφροσύναις ποικίλαις σιωπῶνται, verum consuetudine sua fabulas convivii apras, dieteriaque minime molesta, variasque voluptates adterent: quibus rebus tem-

bituri estis qui vestras divitias suscipiant, si soli, & privatim in tenebris eas possideatis. Videat igitur vulgus mireturque vestrum argentum, mentias, utque præbidentes ad potandum inviteris: inter bibendum undique poculum contemplantur, ac pondus expendant manu librantes: tum argenti absolutam cælaturam tum aurum quo ars decoratur. Nam præterquam quod viros bonos, & humanos vos prædicabunt, etiam ab eorum invidia liberi eritis. Quis enim invideat impertienti, dantique quod æquum est? Quis non potius optet, ut quam diutissimè vivens bonis suis fruatur? Sed ut nunc res vobis habent, felicitas vestra teste caret, invidiosæ sunt divitiæ, & insuavis vita. Neque enim perinde juvat, opinor, siquis solus expleatur, ut & leones, & solitarios lupos facere dicunt, quàm si cum lepidis hominibus, & per omnia gratificari conantibus, convivatis. Qui primum non sinent convivium mutum esse, & surdum: tem-

1 Αὐτοὶ διαβασάντες] Αὐτοὶ διαβασάσαντες. Marcil.

2 Καὶ τὸν μονίαν ἀνδράσι] Censébat vir Clarissimus Godofredus Maluynus legendum esse μονίαν ἀνδράσι. atque movebatur ea ratione quod lupi soleant bini incedere, at apri μονίαι dicantur, ut apud Lycophronem σῶντες μονίαν, quod confirmat Aelian. lib. 15. cap. 1. loquens de Thyinnis καὶ οἱ μὲν αὐτῶν καὶ τὸν οὐκ ἐπὶ μονίαι, οἱ ἡ σιωπῶντες εἰς τὴν λύκων σιωπῶντες. Sed pace tanti viri dixerim, loquitur Aelianus de lupis, quaterius bini ad raptum prodeunt, at hic sermo est de visu solitario lupi, lupos solus comedit. Itaque Timon Lucianus statuit sibi μονίαν τὸν ἀνδράσι περὶ μῦθοις. Imo etiam μονίαν proprium videtur esse lupi adjuvatum. Sic Antipater lib. 3 Anthol.

Μονίαν ἐκ τῶν μονίαν ἀνδράσι λύκων ἀσκῶντες ἀνδράσι
ἔτι τῶν.

Hinc etiam apud Suid. μονίαν est μονίαν pro priori parte fiat Hesyech. Contra omnes MSS. Codd. nihil mutare ausus sum. Bourd.

οἱ αὖ ἡδίστη διατεταγμέναι, φίλα μὲν Διο-
νύσου, & Ἀφροδίτης. φίλα μὲν ἡ Χά-
ρις. ἐπὶ αὖ τῷ αὐτῷ ἀπαντῶντες εἰς
τὴν ὑπερφάνου διτρυμήνους, ὑμῶν τῶν
διξιοτήτων φιλικῶς ἀνδοσκοδάζουσι.
ταῦτα πολλὰ πείσασθαι καλῶς εἰ-
χον, ἐπὶ ἐρησυχίᾳ ὑμῶν, εἰ μόνον
οἱ πίνοντες βαλύνουσιν, ὑποβί-
μιστα γὰρ ἦντες, οὐκ ἂν ὑμῶν ἡνία-
σιν οὐκ ἔχοντες οἷς ἐπιδείξασθαι τὰς
ἀλωρμῆς ἰδοῦντες, & τὴν ἀκροβύ-
τον τὸ πλεῖστον, ἢ τὴν δακτυλίαν τὸ μέ-
γιστον; ἰὼ λείποντες & ἐπιτεκνῶντες,
& μίσση ἀντὶ τῆς πηχέως ἀναγκασί-
ον ἐξίνασθαι πρὸς ὑμῶν, ὡς μένοι τρυ-
φῶν ἐβλήθη. ἀλλὰ γὰρ τὸ εὐξέστατον
καθ' ὑμῶν ἀπειλῶν, ἀπὸ τῆς παι-
αίας, καὶ τῆς γυναικὸς εἰς ἀνάγκην αὐτὴν κα-
ταστῆναι τὸ οὐχ ὅτι. ἐπὶ ὅτε ἀλ-
λαίτων γόστουσι, ὅτε πλεονέχουσι,
ἢ εἰ πλείονα τὸ κινῶν. ἢ φακῆ
ἢ, ὑμῶν συνεπιδῶν ἐντετακτόντα ἐξεί-
δους, καὶ ἔλαφον, ὁππῶς μὲν
μετὰ ξυμφορὰν βελούσκουσι ἐν τῷ
ὁπλανεῖν εἰς τὸ ὄρεον. καὶ ὅπως ψύ-
ται κατὰ τὴν αἰσθησιν, ἀπὸ τῆς αἰ-
σθησιν, παρ' αὐτῆς τὴν πείνην ἐκ-
πετῆσονται. τὸ δὲ μέγιστον, οἱ ὁ-
ρατοί τῷ οἴνοισιν, φαλακροὶ οὐ
ἀπὸ τῆς γυναικὸς ὑμῶν γυνήσονται,
ἐπὶ κατεστῆσθαι & ταῦτα τῶν ἀμφο-
τέρων. πρὸς τὰς, βελούσκουσι, & ἐ-
τῇ ἐορτῇ πρὸς πόντον γυναικὶ ἂν, & ὑ-
μῶν ἀσφαλείᾳ. καὶ ἐπικυφίζετε
πολλῶν πέναν αὐτῶν, ἀπὸ ὀλίγης
τελευτήσονται φίλης & μεμπτῶς ἐ-
ξορτες.

onus sublevate: exiguu vectigali;
bituri.

tempus jucundissimè transigitur:
idque gratum est Baccho, gratum
Veneri, gratum quoque Gratiis.
Deinde postero die dum comita-
tem vestram referunt, benevo-
lentiam vobis conciliant. Hæc
etiam magno fuerant emenda.
Nam illud à vobis sciscitabor, si
pauperes abirent taciti, sic enim
singamus, nonne ea res vos ure-
ret, cum non haberetis, quibus
ostentaretis purpureas vestes, co-
mitum multitudinem, annulo-
rum magnitudinem? Neque jam
libet referre, necessariò futurum,
ut pauperum insidiarum atque odia in
vos oriantur, si soli deliciis frui
velitis. Nam quæ minantur vo-
bis imprecaturos sese, abominan-
da sunt: & ablit ut ad hujusmodi
imprecationes venire cogantur.
Quandoquidem si id fiat, neque
intestina posthac gustabilis, neque
placentam, nisi siquid canis reli-
quum fecerit. Præterea lenticula
superdæ liquamen vobis habebit.
Porro sus & cervus inter asandum
è veru in montes aufugere para-
bunt: tum aves pingues absque
alis fugam molientes, ad paupe-
res avolabunt. Et quod graviſsi-
mum est, pocillatores formosissi-
mi repente vobis calvi fient, id-
que etiam fracta amphora. Super
his rebus consulite, quæ & festo
sint digna, & vobis quàm maxi-
mè tuta. Atque illis paupertatis

amicos illos neutiquam malos ha-

ΟΙ ΠΛΟΥΣΙΟΙ ΤΩ
ΚΡΟΝΩ ΧΑΙΡΕΙΝ.

DIVITES SATVRNO
SALVTEM.

ARGVMENTVM.

Divites extenuata accusatione pauperum à consueto, respondent, se quidem fecisse pro eo atque aequum & honestum fuerit, sed illos ita immodestos & intemperantes se gerere, ut eos de casero omnino excludendos censuerint. Verùm tamen ex illius consilio denno admissuros se eos esse, si ex pacto recipiant, se nihil contumeliosè aut intemperanter posthac facturos esse.

Πρὸς γὰρ σὶ οἱ δὲ μόνον ὑπὸ τῷ
πινῆταιν ταῦτα γὰρ ἔφασκεν
ὡς Κρόνῳ, ὅτι ὅς Ζεὺς
ἤδη ἐκκεκώφεται πρὸς αὐτῶν, ἀνα-
βοῶνται, ἔσται δὲ ταῦτα, τὸ ἀ-
ναδυσθῆναι ἀξιοῦνται χυδαῖς, ἔσται
παιδῶν τῶν τῶν εἰκαρμύνων, ὡς
ἀνιστοῦν τῶν νομῶν πικρομένην, καὶ
ἡμέρας, ὅτι μηδενὸς αὐτοῖς μεταδι-
δόναι ἀξιοῦνται; ἀλλ' οἷδιν ἐκείνῳ
αὐτὸ Ζεὺς ὡς, παρ' οἷς ποινὴ αἰ-
τία. καὶ ἀλλὰ τὸ τοῦτο ὡς ἀκρίβη αὐτῶν
ταπολλὰ. σὺ γὰρ ὅμως ἀπλογοῦσά-
μεθα, ἐπεὶ ὅτι ἀρχὴς γὰρ νῦν ἡμῶν.
ἡμεῖς γὰρ ἀπαντὰ πρὸς ὀφθαλμοῖν
λατῶντες, καὶ γὰρ ἔφασκεν, ὡς καλὸν
ἐπικυρεῖν ἀπὸ πολλῶν τοῖς δεομέ-
νοις, ἔσται ὡς ἔδωκεν σωεῖν, ἔσται
νύκτωρ καὶ τοῖς πίνουσιν, αἰεὶ διετε-
λῶμεν ὅτι ποιοῦντες, ἰσοδυναμοῦν κα-
θεστῶτες, ὡς ἀνὰ μὴ γὰρ τὸ σωδιστη-
τῶν αὐτῶν αἰπάσασθαι π. οἱ γὰρ, ὁ-
λίγην ὡς δὲ καὶ δέειν φασκοῦντες,
ἐπὶ δὲ περὶ ἀπαντὰ αὐτοῖς ἀνέπεσον
μὲν τὰς ἡμέρας, ὅσην ἀνίσταν, ἀλλὰ
ἐπ' ἄλλοις αἰτῶντες. εἰ γὰρ μὴ πιν-
τα εὐχῶς, μηδὲ πρὸς ἑπὶ λαμ-
εῖοιεν, ὅρμη, ἔσται μίση, ἔσται πρὸ-

um putas Saturne de re-
bus istis pauperes solum
ad te scripsisse? Quin
potius Iovis ipsius aures
obsurduerunt illis, dum clamant,
novamque rerum partitionem
flagitant: ac simul & fatum incu-
sant, quòd non æqualiter distri-
buerit, & nos quòd nihil ipsis im-
pertiri velimus. Verùm novit ille
quippe cùm sit Iupiter, penes
quos sit culpa, eoque illos ple-
runque obaudit. Nunc tamen
cùm nobis imperes, nostri apud
te defensionem suscipiemus. Nos
enim omnia ista quæ scribis ob o-
culos habentes, quam sit hone-
stum de magna rerum copia indi-
gentibus opitulari: quantoque
sit jucundius simul cum pauperi-
bus versari, & convivium agita-
re, ad eum modum assidue faci-
mus, & ita in vitæ ratione nos
æquamus, ut victor nihil pos-
sit inculcare. Verùm illi primum
ajunt sibi paucis opus esse: deinde
ubi fores illis semel aperuerimus,
nunquam desinunt alia super alia
postulare. Quod nisi protinus o-

mnia, simulque cum dicto acceperint, mox paratum odium, in

χειραὶ βλασφημίαι, καὶ εἰ πέπι-
ψουσιν ἡμῖν. ἀλλ' οἷμα ἀκούοντες
ἐπίσταν ἂν, ὡς ἀκριβοῶς εἰδέναι ἐκ
τῆ συζητήσεως. ὡς πρὸς τοὺς πα-
ρῶν, ἢ μὴ οὐδὲν ἐχθροῦ εἶναι πᾶν-
τως ἰδόντες, ἢ πάντα ἀποτρέφοντες, αὐ-
τὰ μάλιστ' ἀπειθεῖν, καὶ τὸ αἰτιῶ-
ναι ἐαυτοὺς εἶναι. καὶ τὰ μὲν ἄλλα,
μέγιστα. ἐν ᾧ πῶς δέονται αὐτοῖς,
ἀμελήσαντες τῆ ἐμπόλεμης, καὶ
ζαχαριζέας, καὶ αὐτοὶ ἐπιθεῖν
πολεῖν τῇ ἰσχυρίᾳ, ἢ παιδο-
φράσιν; μεταξὺ ἀναδόντων τὸ ἰκνω-
μα, ἐνυῆτο τὴν χεῖρα, ἢ παλα-
κῇ, ἢ χαμεῖν γυναικὶ ἐπεχειρήσαν-
τι. κατεμύσαντες τὴν συμποσίην, ἐς
τὴν ὑπεραίαν λοιδορεῖσθαι ἡμῖν κα-
πελῶντες, ὡς ἰδοῦσθαι, καὶ ὡς λι-
μῇ συνῆσαν διηγεῖσθαι. καὶ εἰ σοι
ταῦτα κατὰ ψυχοῦς αὐτῶν δοκῶ-
ντων, τὸ ὑμῖν παρῆσθαι ἀναμνή-
σασθαι, τὸ ἰξίον. ὅς ἀξιώσεις κρινῆς
τραπέζης, ἀξιώσεσθαι ἴσσοι ἔχειν ὑμῖν,
τῇ Ἡρᾷ μεθύουσιν, ἐπεχειρήσας ὀφ-
θαλμοῖς. ταῦτά ἐστι, καὶ τὰ τοιαῦτα,
ὅφ' ὧν ἡμεῖς ἐκζητούμεθα. πρὸς
τὸ λοιπὸν, ἀφ' ὧν τὸ ἡμετέρας
ἐνεκεν, μηκέτι ἐπιθεῖν ποιεῖν αὐ-
τοῖς τὴν οἰκίαν. εἰ ὅτι ἐπὶ σὺ συν-
θεῖς, μετὰ δὲ διήπιδας, ἀπὲρ
νῦν φασί, μηδὲν ὅσον ἐκείνοις τοῖς
συμποσίοις ἐργασασθαι, κρινῶντων
ἡμῖν, καὶ συνδιδρασκῶν τὴν ἀ-
γασθῆναι. καὶ τὸ ἰκνωμα ὡς σὺ κε-
λεύεις, πᾶσι μοῖρα, καὶ τὸ χρυσίον,
ὅπως οἶόν τε, καὶ ἀποδοῦναι ἡ-
μοῖς. καὶ ὅπως, ὅσον ἐκείνοις μοῖρα.
καὶ αὐτοὶ ὅτι ἀφ' ὧν μοῖρα τῇ
οἰκίᾳ ἡμῖν, φίλοι ἂν καλέσθαι,
καὶ ἀποδοῦναι ἔσονται, ὡς ἡμεῖς κα-
τέχοντες ἀναιδέως, καὶ κτείνοντες τὰ δεῖ-
ναι ποιεῖν ἐμελόντων.

arte nobiscum vivere desinentes, pro adulatoribus & parasitis amici
funt. Ita nihil erit quod in nobis desideres, si ipsi quoque suo fungi
volent officio.

promptu convitia, etiamsi quid
de nobis sit mentiendum. Porro
qui audiunt, fidem illis habent,
ut qui probe sciant, eo quod no-
biscum consuetudinem habue-
rint. Ita sit ut in alterutrum inci-
damus, ut si nihil demus, illos
prorsus habeamus hostes, aut
profulis omnibus, ipsis protinus
egeamus, jamque in pauperem
gregem veniamus. At cætera qui-
dem sunt tolerabilia. Verum in-
ter cænas ipsas non curantes in-
gurgitari, & implere ventrem,
quum plus satis biberint, aut pue-
ri formosi poculum porrigentis
manum pungunt, aut pellicem,
uxorem-ve sollicitant. Deinde e-
vomito convivio, postridie no-
bis obtreçant, narrantes ut siti-
verunt, & esurierunt. Quod si
hæc adversus illos mentiri vide-
mur, vester ille parasitus Ixion
redet in memoriam, qui ad
mensæ communis honorem ad-
missus, ac vobis dignitate æqui-
paratus, jam ebrius ille viresce-
re, lunonem adortus est. Hæc
atque hujusmodi sunt, propter
quæ in posterum statuimus, quod
res nostræ sint in tuto, ne post-
hac illis aditum in domum præ-
beamus. Quod si te auctore pa-
ciscantur! sese moderatè petitu-
ros, ut nunc ajunt, neque quic-
quam flagitiosum in conviviis ad-
missuros, age convivant nobis-
cum, simulque cœnent bonis a-
vibus. Ac de tunicis, sicuti jubes,
mittemus, & de auro, pro fa-
cultate insuper infumemus: de-
nique nihil omittemus. Tum illi

ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ, Η ΔΑΠΙ- ΘΑΙ, ΦΙΛΩΝ, ΚΑΙ ΛΥΚΙΝΟΣ.	SYMPOSIUM, VEL LA- PITHÆ. PHILON, LYCINVS.
--	---

ARGVMENTVM.

Rursum depingit hoc loco Philosophorum mores & vitam Lucianus, atque illa, quæ fictionibus ac fabulis alibi de illis prodidit, hic nunc exemplo ac vero factò comprobat. Est autem historica quædam rei gesta commemoratio, qua exponit, quo pacto diversarum professionum Philosophi aliquot, ab Aristaneto ad cœnam & nuptiarum celebritatem vocati, postea quam vino incaluerint, profecta quisque sua inter se verbis primò contenderint, mox ad manus quæque & ad vulnera venerint, adèd ut saucii nonnulli, ac mutilati è convivio asportati fuerint. Rursum autem ex aliis qui vocati non fuerant, quidam, Cynicus videlicet, ultrò veniens, cœnantibus sese obtruserit, magna presentia & impudentia sua importunitate. Alius autem per literas cum Aristaneto exposcularis, tragicè propè in eum debacchatus, quod præteritus, & cæteris postpositus fuisset. Ex quo apparet, istud hominum genus, quod foris virtutem predicat, voluptati, gula, cæterisque vitiis inservire solitos. Cæterum tametsi hac omnia cum summa fessivitate pro ingenio atque facundia sua tractet Lucianus, interim tamen serio quoque ac verè idem monet, nullum esse precium opera, si quis disciplinas omnes perdiscat, nisi simul & vita rationes ad id, quod optimum est, accommodet. Inscribitur autem Dialogus hic Convivium, vel Lapitha, quorum prior titulus ab argumento & re ipsa sumptus est, alter à collatione, quod ut hic Philosophi, ita à Poëtis Lapitha & Centauri, in nuptiis Pirihoi, inter se funesto certamine congressi quoque feruntur.

ΦΙΛΩΝ.

PHILON.

Ποικίλω ὦ Λυκῖν, ἀστε-
ρῆν φασὶν μετὰ τῶν οὐρανίων
ἐν Ἀριστανέτῃ τῷ δει-
πῶν, καὶ πῶς φιλοσόφους λόγους ἐι-
ρηάζει, καὶ ἔστιν ὁ σπουδαῖος συγγενὴς
ἐπ' αὐτοῖς. εἰ δὲ μὴ ἐψάδωτο Χα-

Variam, Lycine, dispu-
tationem in cœna apud
Aristanetum heri vobis
fuisse narrant, ac phi-
losophicos quosdam sermones ha-
bitos, nec parvam super his

exortam contentionem: imò nisi mentitus est Charinus, etiam ad

1 Ποικίλω] Cave, Lector, ne sequaris Erasmus hujus Dialogi Latinum Interpretem, sæpe enim alienus est ab auctoris mente. Bourd.

Rr 5

1 Α' γε

εἶναι, καὶ ἄχρηστου μέγιστον ἀσχε-
 ρήσας τὸ πρῶτον. καὶ τέλος, αἰ-
 μάδι διελυθῆναι τὴν σωτηρίαν. Λυ.
 καὶ ποῖον ὦ Φίλων, ἠπίστατον Χα-
 ρίνου ταῦτα; ἢ γὰρ συνιδέειν μεθ'
 ἡμῶν. Φι. Διονίκεν ἔφη ἔλαττον
 ἠκούσας. Διονίκεν δ', καὶ αὐτὸς οἰ-
 μῶν τ' συνιδέειν βούλει. Λυ. καὶ μά-
 λα. ἢ μὴ ἐξ ἀρχῆς γὰρ εἶδ' αὐτὸς
 ἅπανσι παρεμένον, ἀλλὰ ὅψι, με-
 σότης σχεδὸν ἤδη τ' μέγας, ἐπίστη
 ὁλίγην ἀσχετήν τ' τραυματίαν, ὥστε θαυ-
 μάζω εἰ πᾶσι εἰπὴν ἐτύχευεν,
 μὴ διὰ κληθήσας ἐκείνοις, ἀφ'
 ὧν ἀρξαμένη εἰς τὸ αἷμα ἐτελεύτη-
 σεν αὐτοῖς ἡ φιλονεικία. Φι. τοι-
 γάρ ὦ Λυκίε, ἐὶ ὁ Χαρῖνός αὐ-
 τὸς, εἰ βυλοίμεθα τὰ λήθη ἀκούσας,
 καὶ ὅπως ἐπαρχήτη ἔκαστα, παρὰ σε
 ἡμᾶς ἤκειν ἐκείνου. καὶ τὸ Διονί-
 κην γὰρ αὐτὸν εἰπὴν, ὡς αὐτὸς μὲν,
 ἢ διὰ γίνοιτο ἅπανσι, σὶ δ' ἀκρε-
 βῶς εἰδέναι τὰ μηχανήματα, ἐκ τῆς
 λόγης αὐτὸς ἀπρημενηνύσας, ὥστε
 μὴ παρέρως τ' τοιζέται, ἀλλ' ἐν
 πηδῇ ἀκροώμενος. ὥστε σὺν αὐ-
 τῶν τοῖς ἐσθῶν ἡμᾶς ἡ δόξα ταύτην
 ἔπασιν, ἥς σὺν οἷσ' αὐτῶν ἡδῶν
 ἔμεινα. καὶ μάλιστα ὅσω θύφοντες
 ἐν ἱερῇ, ἐὶ αἰαιμῶν ἐξω βέλους
 ἔπασσεμεθα. εἴτε γέροντες ἐπαρώ-
 νησιν τι διὰ τὸ δειπνόν, εἴτε νέοι,
 εἰπὴν τι ὅσα ἤκιστα ἐχρήντο ἔξ'
 ἀκράτη ἀσχαλῆντες, καὶ πρῶτα.
 Λυ. ναυικώτερον ἡμᾶς ὦ Φίλων,
 ἀξίοις ἐκφέρειν ταῦτα πρὸς τῆς
 πολλῆς, καὶ ἐπιξιῖναι, διηγεμέ-
 νος πρῶτον, ἐν οἶνῳ, καὶ μέθῃ
 χυμῶμα, δῖον λήθην ποιήσασθαι
 αὐτῶν, καὶ νομίζειν ἐκείνα πάντα
 θεῶν ἔργα εἶναι Διονύσου εἶναι. ὅς σὺ
 οἶδα εἰ τίνα τ' αὐτῶν ὀργῶν ἀτέλει-
 σον, ἐὶ ἀνέχουσαν ἀνέειδεν. ὅρα
 ἂν μὴ νακῆσθαι τινῶν ἀνθρώπων ἢ
 τὸ ἀκρεβῶς τὰ τοιαῦτα ἐξετάζειν,

ad vulnera usque rem processisse,
 denique conventum sanguine di-
 missum esse. *Lyc.* Et unde Philo-
 lon, rescivit hæc Charinus? ne-
 que enim is nobiscum est cœna-
 tus. *Ph.* Ex Dionico medico,
 aiebat accepisse sese. *Dionicus*
autem opinor, erat ex convivis.
Lyc. Ita sanè: sed non omnibus
 ab initio interfuit: sed seriùs,
 ferè sub medium pugnæ, & pau-
 lò ante vulnera supervenit. Pro-
 inde demiror, siquid certi refer-
 re potuit, qui non spectarit illa,
 unde lis inter eos nata desierit
 in sanguinem. *Ph.* Proinde Ly-
 cine etiam Charinus ipse, si sin-
 gula uti gesta sunt, audire planè
 vellemus, jussit ut te convenire-
 mus. Etenim dixisse Dionicum,
 se toti negotio interfuisse: te ve-
 rò accuratè tenere quicquid ac-
 ctum est, eorumque sermones
 meminisse, ut qui resiliusmodi
 non obiter, sed diligenter audire
 consueveris. Itaque omnino nos
 suavissimo hoc epulo excipies,
 quo nescio an ullum mihi sit ju-
 cundius: in primis cùm in pace
 sobrii, & sine sanguine extra teli
 jactum simus epulaturi: sive se-
 nes, sive juvenes aliquid in cœna
 debacchati sunt: ea mero com-
 pulsi & dicere, & facere quæ mi-
 nimè decebat. *Lyc.* Vis, Philo-
 lon, ut hæc in vulgus narrando esse-
 ram quæ in vino & ebrietate pe-
 tulantiùs acta sunt: cùm essent
 potiùs oblivioni tradenda, omnia-
 que illa Dei illius Bacchi opera
 censenda: qui nescio an quen-
 quam suis orgiis non initiatum,
 & bacchationis expertem præte-
 rierit. Proinde vide ne hominis
 sit parum bene morati, ejusmodi
 ad amussim exquirere, quibus in
 con-

ἢ καλῶς ἔχῃ ἐν τῷ συμποσίῳ καὶ
 λιπόντες ἀπαλλάττεσθαι. μισθὸν γάρ
 φησι εἶ οὗ ποιήκας λόγον μνάμυνα
 συμποτῶν. καὶ εἰδὲ ὁ Διονίσκος ὁρ-
 θῶς ἐπέησε αὐτὸς τῷ Χαρίνῳ, αὐ-
 τὰ ἐξαγρύλλους, καὶ πολλὰν τῶν
 ἐωλοκοροῦσαν καὶ ἐσκειδόουσαν ἀνδρῶν
 Φιλοσόφον, ἐγὼ δ', ἄπειρα, ὅσα ἂν
 πῶσι ποιεῖν εἴποιμι. Φι. ἥρπληταύ-
 πε ὦ Λυκίε. ἀλλ' ἔτι γὰρ αὐτὸς ἐμὲ
 ἔτι ποιεῖν ἐχρῆν, ἄκριτος γι-
 γνώσκων πολὺν πλεονεκτήματα σε
 εἰπῶν, ἢ ἐμὲ ἀκῆσαι. καὶ μοι δε-
 κτεῖς εἰ διαπρήσεις τῷ ἀκαστομένῳ,
 καὶ πρὸς κίονα πῖνα, ἢ πρὸς ἀν-
 δριάδα ἡδέως ἂν ἀσπασθῶν, ἐκ-
 χέαι, πάντα σιμείρων ἀμυσί. εἰ
 γὰρ ἐβλήσω ἀπαλλάττεσθαι νῦν,
 ὅσα ἐστίς με ἀνηχον ἀπληθύν,
 ἀλλ' ἤξεις, καὶ ὡς ἀγαθὴν σε, καὶ
 δεήσει. καὶ γὰρ ἥρπληταύπε σὺ ἐν
 τῷ κέρει. καὶ εἴ γὰρ δοκεῖ, ἀπώμεν
 ἀλλὰ αὐτὰ πύσσομεν. σὺ δ' μὴ
 λέγε. Λυ. μηδὲν πρὸς ὀργήν. διη-
 γήσομαι γὰρ, ἐπεὶ ἔτι ἔτι ποιεῖς.
 ἀλλ' ὅπως μὴ πρὸς πολλὰς ἐρεῖς.
 Φι. εἰ μὴ παντὶ πασὶν ἐγὼ ἐπιλέλη-
 σμαι Λυκίαν, αὐτὸς σὺ ἀμείνων ποιή-
 σις αὐτὸ, καὶ φιλίαις ἐπὶ ἀπα-
 σιν. ὥστε εἰς ἐμὲ δεήσει. ἀλλ' ἐκεῖ-
 νό μοι πρῶτον εἰπὲ, τὴν παιδὶ τῷ
 Ζήνῳ ὁ Ἀριστάνης ἀγάμειν γυ-
 ναῖκα, εἰς ἡμέρας; Λυ. οὐκ, ἀλ-
 λά τῷ θυγατρὶ ἐξ ἐδίδου αὐτὸς
 τῷ Κλεανθίδῃ τῷ Εὐκρίτῃ δα-
 νειστικῇ τῷ φιλοσοφῶντι. Φι. παγ-
 χάλῳ νῆ Δία μετὰ κίον, ἀπὸ λα-
 γνύειν ἐπὶ, καὶ εἰ πάντες καὶ ὡς
 γαίον. Λυ. ἀλλ' ὅσα εἰχεν ἄλλον
 ἐπιτηδεύοντι οἰον. τῆτοι ἔν κῶ-
 πtiis maturo, Lyc. Sed nullam

convivio relictis rectius erat dis-
 cedere. Odi enim, inquit poeta,
 memorem compotorem. Nec à
 Dionico rectè factum, quodd hæc
 apud Charinum effutivit, & pri-
 dianam hominum Philosopho-
 rum temulentiam divulgavit. At
 ego, apage, nihilistiūsmodi ve-
 lim dicere. Phi. Ludos me fa-
 cis, Lycine. At non erat apud
 me sic agendum, ut qui cogno-
 rim apprimè te dicendi longè
 esse cupidior, quàm ego sim
 audiendi. Et mihi videris, si tibi
 decissent auditores, vel ad colu-
 mnam aliquam, vel ad statuam
 accessurus, quò omnia uno spiri-
 tu connectens effunderes. Quòd
 si nunc veluero discedere, non
 lines me abire quin audiverim:
 imò venies, comitabere, roga-
 bis. Atque ego te tum vicissim lu-
 dam. Quin si ita vis, abeamus
 ea ex alio audituri: tu verò ne
 dicas. Lyc. Nihil succenseas,
 narrabo enim, siquidem tanto-
 pere cupis: sed ea lege ut apud
 vulgus non efferas. Phi. Ni
 prurius Lycini morum sum obli-
 tus, tute melius id feceris, &
 prior omnibus denarrabis: ita ut
 me nihil opus fuerit. Sed id mihi
 responde primum, An filio Ze-
 noni uxorem ducens Aristanetus,
 convivio vos accepit? Lyc. Non:
 sed Cleanthidem filiam locabat
 filio sceneratorii Eucriti, philo-
 sophix operam danti. Phi. For-
 molissimo per Iovem adolescenti,
 adhuc tenero, nec admodum nu-
 utique aptiorem habebat: quem
 cum

1 Ἀκριτοῦ γιγνώσκων] Υποσώλειον Lucianici stili properantis. Marcell.

2 Πολὺν πλεονεκτήματα τι εἰπῶν, ἢ ἐμὲ ἀκῆσαι] Πολλὸν πλεονεκτήματα τι εἰπῶν, ἢ ἐμὲ ἀκῆσαι. Terentius Hecyra. Quasi non tu multo malu narrare hoc mihi, Quam ego quæpercontor scire, &c. Idem.

σμίων τι εἶναι δεκτικῶν, καὶ πρὸς φιλοσοφίαν ἀρετηφόρον, ἐπὶ δὲ μόνον οὕτω πλησίον τοῦ Εὐκλείτου, ἀποκρίσθαι νουφίον ἐξ ἀπάντων. Φι. ἢ μικρὸν λέγεις αἰτίαν τὸ πλησίον τῷ Εὐκλείτῳ. ἀπὸρ ὦ Λυκίε, πίνεις οἱ δειπνῶντες ἦσαν; Λυ. τῆς μὲν ἄλλης, τί ἂν σοι λέγωμι; οἱ δὲ ἀπὸ Φιλοσοφίας, καὶ λόγων, ὥστε ἐξέλαιον αἰσῶν ἀκρόασι μάλιστα, Ζηνοθεμίου δὲ οὐ πιστεύουσιν, ὁ δὲ τῷ Στοῦ. καὶ ξυνὸν αὐτῷ, Δίφιλον, ὁ Λαβύρινθος ἐπὶ κλῶν, διδάσκαλόν τιν ἔσθαι τῷ Ἀλεξανδρίῳ, καὶ τῷ Ζήνωνι. τῷ δὲ ἀπὸ τῷ Περιπατήρι, Κλεισθέμῳ. οἶδα τὸ σπούδον, τὸ ἐλεγκτικόν; ξίφῳ αὐτὸν οἱ μαθηταί, καὶ κρητὰ κελύβιν. ἀλλὰ ὁ Ἐπικυρεῖ ἔρως, παρὼν. Ἐπιστήμη γὰρ αὐτὸν, ὅπως ἐπιβλέποντες οἱ Στωϊκοί, καὶ ἀπερίφρονες, καὶ ὁμοῦ ἦσαν ὡς πᾶσι πατέρα, καὶ ὡς ἀγαθὴν μουσικήν. ἔστι μὲν Ἀλεξανδρίῳ αὐτῷ φίλοι, καὶ σωτήριες οὖντες, παρὲν κλῶν ἐπὶ δειπνῶν. καὶ ξυνὸν αὐτοῖς, ὁ Γραμμικὸς Ἰππάρχῳ, καὶ ὁ ῥήτωρ Διονυσόδωρος. ἀλλὰ ὅς τιν νουφίον τῷ Χαίρειο, ἵνα ὁ Πλατωνικὸς σωτηριᾶτο, διδάσκαλόν αὐτῷ ὦν, σπουδὴς πρὸς ἰδέειν, ὁ θεοπρεπὴς, καὶ πολὺ τὸ κῆρμιον ἐπιφαίνειν τὸ ἀποσώπῳ. κρητὸν γὰρ οἱ πολλοὶ ὁνομαζέμεν αὐτὸν, εἰς τὴν ὁρμήν τιν γνῶμης ἀπεδιδέκοντες. καὶ ἐπὶ παρῶν, ἐπεξαισθῶντες πάντες αὐτῷ, καὶ ἐδδιξιῶν ὡς πᾶσι τῷ κρητῶν. καὶ ὁλως, οἱ ἐπὶ δὴ μὲν τὸ πρῶτον ἦν, ἵνα ὁ θεομνηστὴς συμπαρῶν. οἶον δὲ ἔδη καὶ κλῶν, ἀπάντων σχεδὸν παρόντων, ἐν δὲ ξίφῳ μὲν εἰσόντων, αἱ γυναικες ὅλον τὸ κλητῶν

dextram quidem ingressis, totam

cum videret modestum, & ad studia philosophiæ propensum, præterea solum Eucrito diviti filium, sponsum ex omnibus delegit. Ph. Non levem dicis causam, quia nimirum dives est Eucritus. Verum Lycine, quinam erant convivæ? Lyc. Alios quidem, cur tibi recenscam? Ex Philosophis & oratoribus, quos potissimum audire cupis, erat Stoicus ille senex Zenothemis: unaque Diphilus, cognomento Labyrinthus, Aristaneti Zenonis filii præceptor. Ex Peripareticis autem Cleodemus: nostri hominem dicacem, & argutorem, quem discipuli gladium, & bipennem vocant. Aderat etiam Hermon Epicureus: quem ingredientem Stoici torvis oculis obteuebantur, & averfabantur, palamque tanquam parricidam & impium detestabantur. Hi quidem Aristaneti ipsius amici, & familiares, ad coenam fuerant invitati: & cum his Isthæus Grammaticus, & Rhetor Dionysiodorus. Et propter sponsum Chæream, Ion Platonis præceptor ejus intererat convivio: vir aspectu gravi, ac decore divino, & multam vultu modestiam præ se ferens, unde vulgus regulam ipsum vocat, ad ejus animi rectitudinem respicientes. Huic ingressu assurrexerunt omnes, & ut quempiam ex præstantioribus salutarunt: adeo ut Deus aliquis advenisse videretur, cum una adesset Ion ille admirandus. Cum autem jam esset accumbendum, omnibus ferè præsentibus, ad illam spondam mulieres quæ com-

1 Τὸν κλητῶν ἐκείνῳ] Hesychius: κλητῶν. διεργε, κλητῶν. Menagius.

ὁκείνοι ἐπὶ λαβόν, ὥς ὀλίγα ἔσται.
καὶ ἐν αὐταῖς, ἡ νύμφη, πάντῃ ἀ-
πελαῶς ἐγκεκαλυμμένη, ὑπὸ τῇ
γυναικῶν περιεχομένη. ἵς δὲ τῇ ἀν-
τίθου, ἡ ἄλλη πολυὺς, ὡς ἐκα-
στὴ ἀξίας εἶχε. καὶ ἀντικρὺ δὲ τῇ
γυναικῶν, πρῶτον ὁ Εὐκλείτης.
εἶτα ὁ Ἀρισταίνετος. εἶτα Κλειδοί-
μις, πόσιον ἔχων πρῶτον Ζήνο-
θεμις τὸ Στωϊκὸν ἀπὸ γένους, ἡ Ἐρ-
μῶνα τὸ Ἐπικυρεῖον. ἱερῶς γὰρ ἡ
πὶν ἀνίσταται, ἐξ ἧς δὲ πρῶτον ἐν
τῇ πόλει. ἀλλὰ ὁ Ζήνοθεμις πῶ
δύο ἔσται ἱεροί. εἰ γὰρ με φησὶν ὁ
Ἀρισταίνετος, ὁ δὲ πρῶτον ἄξις Ἐρμῶ-
νος, τῆς δὲ ἀνδρός, ἵνα μηδὲν
ἄλλο κακὸν εἴπω, Ἐπικυρεῖς, ἀπι-
μι, ὅλοι σὺ τὸ συμπόσιον καλεῖ-
ται. καὶ ἄμα τὴν παῖδα ἐκάλει, καὶ
ἐξήντη ἰωκὴς. καὶ ὁ Ἐρμῶν, ἔχων μὲν
ὁ Ζήνοθεμις τὰ πρῶτα ἔφη. ἀτὰρ
εἰ ἐμὸν τι ἔπειρος, ἱερῶς γέγονε,
ὑπεξίσταται καλῶς εἶχον, εἰ ἐμὸν
Ἐπικυρεῖς πάντῃ, καὶ ἀπὸ φρονήσεως.
ἐγὼ λαοὺς ἔδωκεν ὁ Ζήνοθεμις, Ἐπι-
κυρεῖον ἱερεῖα. καὶ ἄμα λέγων, κα-
τεκλίβετο. καὶ μετὰ αὐτὸν ὅμως ὁ
Ἐρμῶν. εἶτα Κλειδοίμις ὁ περὶ πα-
τρίδος. εἶτα ὁ Ἴων. καὶ ὑπὸ ἐκεί-
νων, ὁ νυμφίος. εἶτα ἔγω. καὶ παρ
ἐμὲ, ὁ Διότιλος. καὶ ὑπὸ αὐτοῦ,
Ζήνοθεμις ὁ μαθητής. εἶτα, ὁ Πύθων
Διονυσίου, καὶ ὁ Γραμματικὸς
Ἰστιάς. Φι. βαδίζω ὡς Λυκίης,
Μυτιλήνῃς τὸ συμπόσιον διηγεῖται
φῶν τῇ πλείστῃ ἀνδρῶν. καὶ ἔγωγε τὸ
Ἀρισταίνετον ἱππαιῶν, ὅτι πῶς ὁ
καταοχτῆς ἱεροῦ ἄνθρωπος, τὰς σὺ-

complures erant, occuparunt.
Inter quas erat & sponsa, valdè
diligenter obvelata, fœminis hinc
atque hinc stipata. Porro ex ad-
verso ostii reliqua turba, pro cu-
jusque dignitate collocata. E re-
gione mulierum, primus Eucritus,
secundus Aristænetus. Tum
ambigi cœpit, utrum altero pri-
orem oporteret accumbere, Zeno-
themine Stoicum quippe se-
nem, an Hermonem Epicureum.
Nam hic erat Castoris ac Pollucis
sacerdos, & nobilissimæ inter ci-
ves familiæ. Verùm eam hæsitat-
ionem solvit Zenothemis. Si
me, inquit, Aristænete, mino-
ris Hermone ducis, viro videli-
cet isto, ut ne quid aliud mali di-
cam, Epicureo, discedo, to-
tumque convivium vobis relin-
quo. Et puerum illic tanquam
discessum parans, advocat. Tum
Hermon, priores partes, inquit,
habe Zenothemi: quanquam etsi
nihil aliud, vel hoc nomine par-
erat concedi, quòd sacerdos sim,
ut planè contemnas Epicurum.
Rideo, inquit Zenothemis, sa-
cerdotem Epicureum: simulque
cum dicto accubuit. Post hunc
Hermon: deinde Cleodemus Pe-
ripateticus, pone hunc Ion, pro-
ximè hunc sponsus: post cum
ego, juxta me Diphilus, huic as-
sidebat Zenon discipulus, postre-
mò Rhetor Dionysiodorus cum
Istixo Grammatico. Ph. Papæ,
Lycine, Musarum conventum

quendam mihi narras fuisse istud convivium, quippe plurimis sa-
pientibus, doctisque viris refertum. Atque equidem Aristæne-
tum laudo, quòd cùm optatissimum hoc festum celebraret, præ-
cæ-

1. Εἰς τὴν ἀντίθου] Ἀντίθου, ellipsis pro ἀντίθου τοῦ πύχου. Ipse Lucianus
suprà de Domo pag. 463. καὶ τὴν μίσην πύχον, ἀπὸ τῆς ἀντίθου: sed ubi legen-
dum videtur, ἀπὸ τῆς ἀντίθου: aut potius τὴν ἀντίθου. Menagius.

φωάτης ἐσιᾶν πρὸ τῆ ἄλλων ἡξίω-
σιν, ὅτι τῷ τὸ κεφάλαιον ἐξ ἐκείνης
αἰρίσεως ἀπαντοῖ μὲν, ἔχει τὰς
μὲν, τὰς δὲ ἔ, ἀλλ' ἀναμιξ ἀπαν-
τα. Λυ. ἐπὶ γὰρ ὡ ἱταῖροι, ἔχει τῇ
πολλῶν τῆσαν πλησίον, ἀλλὰ ἐ
παιδείας μίλη αὐτῶν, καὶ τὸ πλεί-
στον δὲ βίη τοῖς τοῖσιν ξυώσιν. εἰ-
σιώμεθα δὲ ἐν ἐν ἡσυχία τοπῶτον,
ἐ παρειακότα ποικίλα. πᾶσι
ἐδὲν οἰκῇ χρῆ ἐ ταῦτα κατὰ εὐ-
μεῖαν, χρῆμας, καὶ πῆμαστα, καὶ
κουκείας. ἀπαύλα γὰρ ἀφῶνα. ἐν
τῆσαν δὲ, ὁ Κλειόδημος ἐπικύψας ἐς
τὴν Ἰωνά, ὁρᾷς ἐφῆ τῇ γέροντα, Ζη-
νότῃ μιν λέγων, ἐπῆκον γὰρ, ὅπως
ἐμφορεῖται τῇ ὄψων, ἐ ἀναπύπλη-
ται ζωμὸν τὸ ἰμάτιον, ἐ ὅσα τὰ
παιδὶ κατὰ πινέσῃ τὸ ὄρεγλ, λαυτά-
νει οἰκῇ τὰς ἄλλας, ἔμεμνη-
μῶν τῇ μεθ' αὐτόν; δείξον δὲ ἐ
Λυκίῳ ταῦτα, ὡς μέγας εἴη.
ἐγὼ δὲ ἐδὲν ἐδόμην, δεξιότος μοι
δὲ Ἰωνῶν, πολὺ πρότερον αὐτὰ ἐκ
τῶν ἰωνῶν. ἀμὰ δὲ ταῦτα
ὁ Κλειόδημος εἰρήκῃ, καὶ ἐπισέπι-
σιν ὁ Κυλικὸς Ἀλκιδάμω ἀκλε-
τῶν, σκῆτο τὸ πρὶν ἐπιχαλεῖν-
σέ μῃ, τῷ Μινέλαον αὐτόμα-
τον ἡκόντα. τοῖς μὲν δὲ πολλοῖς, ἀ-
ναίχῃ τῷ ἐδὲν πεποιθέναι, καὶ
ὑπεκρῆον τὰ ἀσχετῶτα. ὁ μὲν
τὸ, ἀφραίνεις Μινέλας. ὅσῃ, ἀλλ'
οὐκ ἀπείδῃ Ἀγαμέμνονι ἡδῶναι θυ-
μῶν, καὶ ἄλλα πρὸς τὸν καιρὸν
εὐστοχῶν, καὶ χαλεπῶν ὑποτονορύ-
ζοντες. ἐς μῆτοι τὸ φανερόν, ἐ-
δῆς ἐτόλμα λέγειν. ἐδεδείκται γὰρ
τῇ Ἀλκιδάμαντα, βόλῃ ἀπὸ χῶν
ὄντα, ἐ κραυγῇ τῶν Κυλικῶν ἀ-
πάντων. παρ' ὅ ἐ ἀμείνων ἐδὲν, ἐ
φοεῖσά τῃ ἡ ἀκασιν. ὁ δὲ Ἀλ-

cæteris sapientissimos viros con-
vivio excipere voluerit, delectis
ex unaquaque secta præcipuis,
non hos, non illos, sed omnes
promiscuè advocans. *Lyc.* Ete-
nim, amice, non modò est è di-
vitem istorum vulgo, sed etiam
literarum est studiosius, & maxi-
mam vitæ partem in his versatur.
Itaque initio taciti coenabamus,
variusque erat apparatus. Neque
enim arbitror operæ præteritum, ut
enumerem condimenta, cupe-
dias, & aromata, quæ cuncta af-
fatim suppetebant. Interim Cleo-
demus, inclinatus in Ionem, vi-
des, inquit, illum senem, Ze-
nothem in dicens (subauscultabam
enim) ut sese opsoniis ingurgitat,
utque jure vestem opplevit: quàm
multa puero à tergostanti porri-
git, alios latere se putans, & post
se accumbentium immemor?
Hæc igitur ostende Lycino, quò
fit testis. Mihi autem non opus
erat, ut indicaret Ion: quippe
qui hæc perspicuè videram. Hæc
simulatque dixit Cleodemus, ir-
ruit in convivium Alcidas Cy-
nicus non vocatus: vulgatum
illud lepidè præfatus, Menelaum
ultro venire. Quare plerisque vi-
sus est turpiter & impudenter fe-
cisse: & quod cuique tum in
mentem veniebat, in eum tor-
quebant, alius hoc, Insanis Me-
nelæ: alius verò, Verùm Aga-
memnoniæ menti non ista place-
bant: ad hæc alia quæ pro tempo-
re lepidè & falsè dici poterant, in
eum obmurmurabant. Nam pa-
lam nullus audebat quicquam di-
cere, propterea quòd metuerent

Alcidamantem, ut pote convitiatorem egregium, unumque è Cy-
nicis omnibus clamorissimum. Qua quidem re adeò vilis est ex-
cellere, ut nulli non formidandus esset. At Aristænetus collau-
datum

σάινειτο, ἐπαινέσας αὐτὸν, ἐκέ-
λευε ἥρῳσι πινέ λαβόντω, καθίζε-
σθαι ὡς ἂν ἰσιαιῶσι περὶ τοῦ Διονυσίου.
ὁ δὲ, ἄπαρξέ φησι, γυναι-
κεῖσι λέγεις, καὶ μάλα καλῶς, ἐπὶ
ἥρῳσι καθίζεσθαι, ἢ σκίμπυδοι,
ὥσπερ ὑμεῖς ἐπὶ μαλακῆς ταύτης
δύνῃς μικρῶν δὲ ὑπὸ πῶλοι καὶ κεί-
μενοι, ἐστῶσι, πορφυρέας ὑποβέβη-
μενοι. ἐγὼ δὲ, καὶ ὁρῶντες δι-
πνήσοιμι, ἐμπροσθεν τῶν ἄλλων
συμπόσιον. εἰ δὲ ἐκφύγοιμι, χα-
μῶς ἔστω τὸ τελεῖσθαι ὑποβόλῃ,
κείσομαι ἐπὶ ἀγκῶν, οἷον τὸν Ἡ-
ρακλέα γράφουσιν. ὥπως ἔφη γινέ-
σθαι ὁ Ἀριστάνετος, εἰ σοὶ ἤδον.
καὶ τὸ λοιπὸν τῆς ἐκείνου πε-
ριαιῶν ὁ Ἀλκιδάμας, ἰδὲ πάλιν, ὡ-
ς οἱ Σκύθαί τε καὶ τῶν Ἀφροδι-
ταίων νομῶν μετῴνιστοί τε, καὶ
τῶν Ἀφροδιταίων περὶ τῶν συμπε-
ροσῶν, καὶ μάλιστα σιτῆρων, ἐν-
εργῶς ἦν, ἀριστερῶς πίνει, καὶ κακίας
μετῴνιστοί τε, καὶ ἐς τὸ χρυσόν,
καὶ τὸ ἀργυρὸν ἀποσπῶνται. ἡρώται
γὰρ τὸν Ἀριστάνετον, τί βέλονται αὐ-
τῶν αἱ ποσύνται, ἔστι τι καὶ τῶν κύ-
λικες, τὸ περιαιῶνιστοί τε, ὡς οἱ
ἄλλοι ἐκείνοι μὴ ἤδη διανοήσονται,
ἔπαινον ἐς τὸ παρὸν Ἀριστάνετον,
τῶν παιδῶν ἰδίους δόμεναι σκύφοι
δοῦναι αὐτῶν, ζῶντες ἐν γένει.
καὶ ἰδὲ καὶ ἄλλοι ἐπὶ ποσύνται, ὥς
εἰδὼς ὅσων κακῶν δοχῇ ὁ σκύφος
ἐκείνῳ ἐνδοξάζει. λαβὼν δὲ ἄλλοι
ὁ Ἀλκιδάμας, ἐσπῆκε μικρὸν. καὶ
ἐς τὰς φερόμενας καλὰς ἑαυτὸν, ἔ-
κειτο ἡμίγυρτος ὡς οἱ ἡμιπλήκας,
πῆξας τὸ ἀγκῶνα ὀρθόν, ἔχων ἄλλοι
τὸν σκύφοι ἐν τῇ δεξιᾷ, οἷον ὁ παρὰ
τῶν Φόλων Ἡρακλῆς ὑπὸ τῷ γράφειν
δείκνυται. ἡ δὲ καὶ ἐς τὰς ἄλλας
συνεχῶς ἐπεσβέτο ἢ κύλικας. καὶ

datum illum, quoddam non vocatus
advenisset, iussit accepta sella,
juxta Isthzum ac Dionysodorum
accumbere. At ille, apage, in-
quit, muliebres ac molles quid-
dam dicis, uti in sella aut scamno
fedeam, quemadmodum vos
mollibus in stratis propè supini
accumbentes, supposita purpura:
epulamini. Quin ego vel stans cœ-
navero, in ipso interim convivio
obambulans. Quoddam si defatigatus
fuero, tum humi substrato pal-
lio, cubito innixus jacebo, qua-
lem Herculem pingunt. Ita fiat,
inquit Aristænetus, siquidem
isthuc mavis. Tum Alcidas
convivium in orbem lustrans, cœ-
nabat, Scytharum ritu ad ube-
riora pascua subinde sese transfe-
rens, unaque cum iis qui infe-
rebant edulia, circumiens. Ac
tamen dum cibum caperet, operi
intentus erat, de virtute, & vi-
tio differens: tum aurum & ar-
gentum disteriis incessans. Nam
Aristænetum interrogabat, quid-
nam sibi vellent tam multa, tam
magna pocula, cum non minùs
usui possent esse fictilia. Verùm
illum jam molestum se praben-
tem, in præsens compescuit Ari-
stænetus, ministro innuens ut in-
gentem calicem, infuso mero,
illi porrigeret. Atque id quidem
optimè excogitasse putabat, ne-
scius quantum malorum scyphus
ille esset author futurus. Quem
simul atque accepit Alcidas,
paulisper siluit, ac in solo
sternens sese, jacebat seminudus,
ut se facturum erat pollicitus, cu-
bito humi fixo innitens, simul-
que dextra scyphum tenens, qua-

lem Herculem Pholensem pictores fingunt. Iam verò & inter alios cal-
lix assidue circumagebatur: tum invitatiunculae ad bibendum, & con-

φιλοποσίᾳ, καὶ ὁμιλίᾳ, καὶ φάπαι
εἰσκηχόμεθα. ἐν ποσὶν δὲ ἐγὼ τὴν
παρεῖναι τῆς Κλειοδήμου παῖδα,
οἰνοχόον ὄντα ἄνθρωπον, ἰδὼν ὑποκει-
ομένην, ᾗ καὶ ὁ ὄμιλος ἔοικε πα-
ρέρχεται τῆς ἐστῆτος, εἰπὼν, καὶ μέ-
λειται εἰς πᾶσι τὸ γλαφυρῶτα ἐν-
επράχθη, μέλα ἤδη πασιφύλατ-
ται, ὅτι ἐμειδιάσει. καὶ μὲν μι-
κροῖν, ὁ μὲν ἀπεσπλήθη, ὡς ἀπολη-
ψομένην ὡς καὶ Κλειοδήμῳ τῷ
φιλῶν. ὁ δὲ, τὴν πεδύκτυλον ἀ-
πέλιψεν αὐτῷ, καὶ δραχμὰς δύο
αὐτῷ σπυριόμενα μὲν τῷ φιλῶν. ὁ
πῶς δὲ, πῶς μὲν τὸ δάκτυλον θλι-
βόμενον, αὐτὸς ἰμεδιάσει, καὶ μὲν
σπυριόμενα οἰμοῖ τὸ νομισμα. ὥστε καὶ
ἐξελόμενα, ψόφον αἱ δύο δραχμαὶ
πυριόμενα ἐκπύδονται. καὶ ἡ οὐβρί-
α αὐτῷ μέλα σαφῶς. ἡ πόρην δὲ
οἱ πόρην, καὶ πῶς εἴη τὸ νομισμα-
τα, καὶ μὲν παῖδες ἄνθρωπος καὶ ἀ-
ποδελήκεια, καὶ δὲ Κλειοδήμῳ καὶ
ὅτι ὁ ψόφος ἐγάνιστο, καὶ ἀποποι-
όμενα τῷ δακτύλῳ. ἡμετέρι δὲ
καὶ, καὶ παρῶς τῷ, καὶ πῶς
πολλὰ ἰδύντων, πολλὰ μέντοι ὡς ἐμοὶ
ἰδόντι καὶ Ἀριστάνει καὶ μετέπειτα καὶ
τῷ παῖδα μικροῖν ὑπερῶν ἀφανῶς
ὑπεξαγαγόν. καὶ τῷ Κλειοδήμῳ πῶς
καὶ ἡ δὲ καὶ διένευσεν ὅτι ἐξώρων
ἤδη, καὶ καὶ πῶς, ὅπως μὲν πῶς,
ἡ ἰπποκρίτων. καὶ τῷ μὲν, ὡς πῶς
ἐκτελέσει, μετὰ τὴν αἰσχρῆς αἰ-
ποι τῷ Κλειοδήμῳ ἡμετέρι, εἰ
ἔστιν ἡ δὲ καὶ πῶς εἰς ἀπὸν,
ἡ δὲ καὶ καὶ τῷ αὐτῷ, διελθὼς
πῶς καὶ Ἀριστάνει καὶ τῷ πῶς
ἐν τῷ. ὁ Κωνσταντὸς δὲ Ἀλ-
κιδάμῳ, ἐκπύδων καὶ ἡ δὲ, πῶς
ἡ πῶς ἡ καὶ τῷ πῶς καὶ τῷ,
σπυριόμενα καὶ τῷ μετὰ τῷ τῷ
ἡ, ἀπὸ τῷ εἰς τῷ γυναικῶς,

confabulationes ortæ, demum &
faces illatæ. Interim ego cum
puerum assidentem Cleodemo,
pocillatorem formosum, subri-
dentem vidissem (oportet enim
arbitror accessiones convivii,
commemorare, ac in primis si-
quid elegantius factum est) tum
attentè observabam quid rideret.
Et paulò post, hic quidem acces-
sit, ut à Cleodemo poculum ac-
cepturus. Ille verò digitum
ipius compressit, & drachmas
duas, opinor, ipsi unà cum po-
culo dedit. Tum puer, ad com-
pressum digitum denuo risit, nec
tamen nummum sensit: ita ut eo
non accepto, delapsæ duæ drach-
mæ strepitum ediderint, & am-
bo admodum perspicuè erubue-
runt. Ambigebant autem proxi-
mè assidentes, cujus essent num-
mi: cum & puer negaret à se
projectos, & Cleodemus juxta
quem strepitus acciderat, sibi ex-
cidisse dissimularet. Verùm ea res
neglecta est, & dissimulata, quam
non ita multi viderant, præter u-
num, ut mihi quidem visum est,
Aristanetum. Puerum enim clam
subductum paulò post loco movit,
innuitque ut Cleodemo admove-
retur aliquis ex illis exoletis, &
robustis, videlicet mulio quif-
piam, aut equis. Ad hunc mo-
dum ea res utcunque abiit, ma-
gnum illatura Cleodemo pudor-
em, si ad omnes permanisset,
nec protinus Aristanetus extinxis-
set, inducta dextrè admodum
temulentia. Porro Cynicus Alci-
damas (jam enim erat potus) per-
contatus quodnam esset nuptæ no-
men,

1 Ἀλλὰ μὴ κατὰ τὴν αὐτὴν. Ἀλλὰ μὴ κατὰ τὴν αὐτὴν. Marcil.

1 Εξυ-

αὐτοῖσι τοῖς ἰθὺς ὁ Κλεισθίδης, Ἡ-
ρακλῆος δὲ χηρὸς. ὅς οἱ ἐλά-
σας ἐπὶ τούτῳ ἄπαντες, ἐλάσσας
εἶπεν ὁ κρητίζμας, εἰ τῇ νύμφῃ
πρᾶξιον ἐπὶ τῇ ἡμετέρῃ θύῃ ὁ Ἡ-
ρακλῆος· καὶ μὲν οὖν εἰδέναι χεῖρ,
ὡς ὡς μὴ λάβῃ παρ' ἐμὲ τὸ σού-
φον, ἔπειτα τοῦτο ἂν ἦος αὐτῇ
γῆνοιτο, οἷον ἐγὼ, ἀπειλῶ μὲν
ἀλλ' ὡς, ἐλάττω δὲ τῷ γνώμῃ,
τὸ σῶμα δὲ ἔστι κρητίζμα. καὶ ἄμα
παρεγόμενος αὐτοῖσι μέλλων, ἄρ-
πτος τὸ αἶματι. αὐτοῖς ἐπὶ τούτοις
ἐλάσας οἱ συμπόται. καὶ ὁ δὲ ἀγα-
πητός, ἐπαίνας, θρῆνον, καὶ
παρὰ φερον βλήπων, καὶ ὅλην ὡς
ὁσὺν ἐποίησεν ἄγει. τὰ δὲ οἱ ἂν
πρὸς κρητίζμα τῇ βακχεῖᾳ, εἰ
μὴ καὶ κρητίζμα εἰσικηρύσσῃ πλάκῃς
ἀμεγάρῃς. πρὸς δὲ ἀποβλέψας,
ἡμετέρῳ ἐγῆνοιτο, καὶ ἔλθῃ τῇ
θύμῃ, καὶ ἐκφορεῖτο συμπεριών.
καὶ οἱ πλείους ἐμῆστον ἤδη, καὶ βαῆς
μετὰ τῇ τὸ συμπόσιον. ὁ μὲν γὰρ
Πινδαρὸς ἐπὶ τῇ ῥήτῃ αὐτῇ, ῥήσις
παιὶς οὐ μὲν δὲ διεξήλθ', καὶ ἐπὶ τῇ
ῥήτῃ κατόπιν ἐφ' ἑσώτων οἰκεῖται.
ὁ δὲ ἱππὶς ὁ Γραμματικός, ἐρρα-
ψώδης, ὑπερὸς καὶ ἀκρίβης. καὶ
συνίφειρ ἐς τὸ αὐτὸ τῷ Πινδαρῳ,
καὶ Ἡσίοδῳ, ὁ Ἀνακρέοντι, ὅς
ἐξ ἀπάντων μίαν ὥδην παρὰ γέλοιον
ἀπετελεῖται. μέλλει δὲ ἐκείνῳ ὡ-
σπερ ὡς μὲν ἀνδρῶν τῷ μέλλον-
τι, οὗ δὲ ἔβαλον ἰσχύς. καὶ, ἐν-
θα δὲ ἄρ' οἰμωγῇ τι, καὶ ἀχρῶν
πίλιν ἀνδρῶν. ὁ Ζηνοθέμις δὲ ἀνι-
γίνωσκε, ὡς δὲ τῷ παιδὶ λαδῶν
λεπτογραμμῶν π βελίον. ἀφ' ἑ-
πὶ τῇ ὁλίγῃ ὡσπερ εἰδῶσι τῇ
ὡς ἀχρῶν τῇ τὰ ὅσα, μετὰ
τῷ δὲ Ἀριστίνῳ μὴ δὲ ἐκείνῳ
ἀπερτῇ τῇ κρητίζμα, καὶ τῇ κρητίζμα,
ἐκείνῳ τῇ μετὰ τῇ οἰκίῃ εἰσλθόν-

culis, Præbibo, inquit, tibi
Ceanthi, nomine ducis Hercu-
lis. Quod cùm risissent omnes,
ridetis, inquit, ὁ σκελεστί, quodd
sponsæ, Herculis dei nostri no-
mine, præbibi: imò illud sciatis
velim, ni scyphum à me tradi-
tum accipiat, nunquam talem fi-
lium ipsi nasciturum, qualis ego
sum, interrita fortitudine, men-
te libera, ita robusto corpore: si-
mulque se ipsum ad ea usque quæ
sunt maximè pudenda, renudabat,
unde risus convivis denuo est ex-
citatus: quem indignè ferens sur-
rexit, acribus & effertatis intuens
oculis, & pacem non amplius a-
cturus videbatur. Et forsàn alicuī
baculum illisisset, nisi commo-
dum illata fuisset ingens placenta,
qua conspecta mitior fuit, & sto-
machari desiit, eaque se obam-
bulans ingurgitabat. Iamque plu-
rimi erant ebrii, & clamoribus
perstrepebat convivium. Nam
Rhetor Dionysodorus ibi quas-
dam orationes pronuntiabat, &
à famulis pone assistantibus lauda-
batur. Istius verò Grammaticus,
qui posterior sedebat, versus re-
citabat, & eodem Pindari, He-
siodi, & Anacreontis carmina
comportabat, ita ut una ex omni-
bus oppidò ridicula cantio reddi-
ta sit. Potissimùm verò illa,
veluti futura prædicens: Com-
miserè simul clypeos. Tum
illud, Tum verò clamorque vi-
rùm, luctusque coortus. At verò
Zenothemis librum minutis ele-
mentis scriptum à puero acce-
ptum legebat. Verùm cùm ii quo-
rum partes erant edulia inferre,
aliquantisper, ut solent, cessa-

rent, Aristænetus sedulò curans, ne vel id interea temporis, aut o-
tiosum esset, aut voluptatis expers, scurram accersi iussit, qui

ταρα, ἐπίειν τι, ἢ πρᾶξαι γαλοῖον, ὥς ἔτι μάλλον οἱ συμποτῆται ἀφ' ἑαυτῶν. καὶ παρῆλθεν ἄμορφος τις ἰξυρημῶν τὴν κεφαλὴν, ὀλίγας ἐπὶ τῇ κεφαλῇ τρέχας ὀρθὰς ἔχων. ἔτι δ' ὠρεχίσθη τε καὶ αὐτῶν ἰαυῶν, καὶ ἀφ' ἑαυτῶν, ὥς γαλοῖοτερον φανείη. καὶ ἀνάπαισα συγκροτῶν, διεξῆλθεν, Αἰγυπτιάζων τῇ φωνῇ. ἔτι δ' ἐπὶ πάλιν, ἐπὶ σκοπεῖν εἰς τὴν παρῶν. οἱ μὲν δὲ ἄλλοι, ἐγέλων ὁποῦτο σκωφθεῖν. ἐπεὶ δ' εἰς τὴν Ἀλκιόμαχον ὁμοῖον τι ἀπὸ τοῦ περὶ, Μελιτάνιον κωιδίον ὡσεὶ πῶν αὐτῶν, ἀγανακτήσας ἐκείνῳ, καὶ πάλιν ὅτι δὴ λῶν ἦν φωνῶν αὐτῶν ὡδοκιμῶν, καὶ κατέβη τὸ συμποσιον, ἀποβρίψας τὸ τρέχον, πρὸς ἀλλοῖς οἱ παγκρατίζοντες. εἰ δ' ἢ καὶ, κατέσπιν αὐτῶν ἐφ' ἑαυτῶν βακτηρίων. ἔτι δ' ὁ παρῶν Σατυρίου, τὸτο γὰρ ὁ γαλοῖοποιος ἐκαλεῖτο, συσας, ἐπαγκρατίζε. καὶ τὸ πρᾶγμα ὑπερήδιστον ἦν, Φιλόσοφος ἀνὴρ, γαλοῖοποιος ἀνδρὶς μὲν, ἑπαιών, ἑπαιόμμος ἐν τῷ μέσῳ. οἱ παρῶντες δ' οἱ μὲν, ἔδοντο. οἱ δ' ἐγέλων, ἀχρὶ ἀπὸ τῶν σιπαιόμμος ὁ Ἀλκιόμαχος, ὑπὸ συγκροτῶν ἀνδρῶν πῶν κατὰ γυναικῶν. γέλως δὲ πολὺς ἐξέχρη ἐπ' αὐτοῖς. ἐνταῦθα Διονικὸς ἐπεισῆλθεν ὁ ἰατρός, ὃς πολὺν καὶ πῶν ἄμυν. ἐπεὶ ὁραδύκῃ ὡς ἐφασκε, φρενίτιδι ἐαλωκότα γενομένην Πολυπρεπίονα τὸν αὐλητῶν. καὶ τι ἐγελῶν διηγήσασθαι. ἐφ' ἑαυτῶν γὰρ ἐ-

ridiculum aliquid diceret aut faceret, quod magis etiam exhilararentur convivæ. Moxque ingressus est deformis quidam deratio capite, paucos in capite pilos arrectos habens. Hic & saltavit se ipsum distorquens, & invertens, quod majorem risum concitaret: & chori canticum componens, Ægyptiaca voce, recitavit. Tum iis qui aderant, dicteria jaculabatur: quorum alii ad scommata ridebant. Verum ubi & in Alcідamantem simile quiddam contorsisset, catulum illum Melitæum appellans, indignatus ille (jamdudum autem illi videbatur invadere, quod probaretur, & convivarum oculos retineret) abjecto pallio ad luctam provocavit: quod ni faceret, dixit se baculum illi illisurum. Ita miser ille Satyrio (nam id ei scurræ nomen erat) congressus luctabatur. Eaque res erat multo jucundissima, quod vir Philosophus cum scurra luctaretur, feriret, & vicissim feriretur. Eorum autem qui aderant alii pudore afficiebantur, alii ridebant, donec ictibus fatiscens Alcідamas, ab homuncione, omnium plausu comprobato, est superatus. Itaque hæc multo risu excepta sunt. Tum ingressus est Dionicus medicus, non multo post concertationem. Aiebat autem in mora sibi fuisse Polypre-

pontem tibicinem, quem phrenitide correptum curabat: & quiddam ridendum narravit. Dixit enim in ædes illius venisse se igna-

1 Εἰς ἑαυτῶν δ' ἐκαλεῖτο Calvi erant mimi. ut apud Artemid. capit. 23. lib. 1. εὐσεβίου δ' ἐδοκίμει καὶ κεφαλῶν δὴν πλὴν Αἰγυπτίων φωνῶν ἰερῶν ἐγελῶν τοιοῦτος δεσ. sic in 3. Anthol. μωροὺν ὁρᾶς φασακρον. Bourd. Καὶ παρῆλθεν ἀμορφὸς τις (ἐξυρημῶν τὴν κεφαλὴν) Calp. Barthius Adversar. l. vii. c. v. hæc verba virgulis inclusa tanquam glossam ejicit. vide ipsum. Alm.

2 Καὶ ἀνάπαισα συγκροτῶν} Vt cinædus Petronii. Bourd.

σπλῆν παρ' αὐτὸν, σὺν εἰδῶς ἐχέ-
μενον ἤδη τὸ πάθος. ἦ δ', ταχέως ἀ-
ναστάντα, ἐπιελείσασθαι περὶ τὴν θυρᾶν,
καὶ ξιφίδιον ἀνασπείμενον, ἀναδιδύμεναι
τῶν αὐλῶν, καλῶς αὐλεῖν. εἴπε
ἐπεὶ μὴ διαύλιον, παῖσιν, αὐτῷ
ἔχοντα ἐς ὑπὸ τὰς χεῖρας. τέλος
ἔτι, ὅτι τοσούτοις κινδύνῳ ἐπινοήσας
τοιοῦτον. ἐς ἀγῶνα γὰρ ἀσχελεύσας
αὐτὸν ἐπὶ ῥητῇ πλῆθον δόρυ μὲν. καὶ
παῶν μ', αὐτὸς αὐλῶν ποιή-
ρας. μὲν δ', ἀρξάνοντα τῶν αὐλῶν
ἐκείνῳ, δέξασθαι περὶ αὐτῶν τὸ σῶ-
μα, καὶ τὸ ξιφίδιον ἐπιρίψαι πε-
ρὶ τοῦ ἀντιπάλου ἐς τὸ ὑπὸ
θυρῶν τῶν αὐλῶν. καὶ τὸ δὲ τότε, ἀ-
σφαλίστην ἤδη ἀσφαλίσαντα αὐ-
τῷ, ἐπιελείσας τῶν χειρῶν.
ὅθ' ὡς ἀνασπείωνται τὸ θηρίον,
σπλῆν αὐτόν. ἐδέχεται δ' ἐς σημεία
τῶν πλῆθον, καὶ ἀμυχέως πρὸς ἐπὶ
ἀσπασίας. καὶ ὁ μὲν Διονύσιος, ὅς
μειν δὲ δακτυλίους δ' ἐλάνθανεν
ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ, πλῆθον δ' ἵστας
ἀρξάνοντα ἰσάμεν, ἐδέχεται ὅσα λοι-
πὴ, ἐκ αὐτοῦ θηδὸς ἡμῖν ἐπιπαρῶν,
ἀλλὰ ἐπὶ πάντων χρησίων τις μὲν
τῶν γε γνησίων. παρελθὼν γάρ
πρὸς ἐς τὸ μέσον οἰκίης, παρ' Εὐρι-
πιδίους ἤκειν λέγων δ' Σπυρίδου,
ζαμμοκλίδου π' ἔχον, κελύσας οἱ
ἔφη τὸ διαπύλινον ἐν τῇ κρινῇ ἀνα-
γνόντα, εἰς ἐπήκουσιν ὅπως
αὐτῆς ἀπαλλάττεσθαι. ἐφείπετο ἔτι
δ' Ἀρσενίου, ἀσπλῆν ἀσπλῆν τῇ
λύχριν, ἀνιγνόμεν. Φι. ἦ καὶ ὁ
Λυκίος, τὸν ὕμνος ἐγκώμιος, ἢ ἐπιπα-
λάμιοι, εἰα πολλὰ ποιεῖσιν; Λυ. ἀμέ-
λῳ, καὶ ἐμῶν ποιεῖν πρὸς ἡμῶν. ἀλλ'
ὅθ' ἔργον ἦν τότε. οὐκ ἐλάττω

ignarum hoc jam morbo homi-
nem teneri. At illum protinus
surrexisse, foribusque occlusis,
strictoque gladio tibiis ipsi tradi-
disse, & jussisse ut caneret: quod
cum facere non posset, illum scu-
tica quam habebat supinas manus
percutis-
se. Tandem se in tanto
periculo, istud commentum esse.
Se ipsum ad certamen provocasse,
ea lege ut qui victus esset, cer-
tum plagarum numerum accipe-
ret. Ac sese priorem malè cecini-
sisse: deinde traditis illi tibiis
scuticam ab illo accepisse: gla-
dium autem extemplo per fene-
stras in aream projecisse: cum-
que postea jam minori discrimine
cum ipso luctaretur, vicinos ad-
vocasse, à quibus revulsa fera fuit
servatus. Ostendebat autem pla-
garum vestigia, & liventia quædā
in facie tubera. Tum Dionicus,
postquam hac narratione non mi-
nùs quàm scurra placuisset, prope
Istium accumbens, de reliquiis
cœnabat. Atque hic non sine nu-
mine nobis advenit, imò pro-
fusus usui futurus ad ea quæ postea
contigerunt. Nam puer quidam
in medium prodiens, qui se ab
Etæmocle Stoico venire dicebat,
epistolium quoddam adferens,
ajebat ab hero sibi mandatum, ut
eo palam omnibus audientibus
perlecto, rursus domum sese re-
ciperet. Hic igitur permittente
Aristæncto, ad lucernam lege-
bat. Ph. Num δ' Lycine, spon-
sa laudes, & nuptiale carmen,
cujusmodi multa facere solent? Lyc. Videlicet nos quoque tale
quidpiam exillimabamus: verum ad id non accedebat. Erat-
que

1 Ἀνασπείωνται τὸ θηρίον] Vt apud Petronium sanquam cupientis exire bellua,
loquitur de Poëta Eumolpo, ut hic detibicine. Bower.

ἦδ', ἔτι με κλέης φιλόσοφος, Ἀ-
 εἰσπαίτω. Ὅπως μ' ἔχω σὺς δι-
 πα, ὁ παρεληλυθὺς με βίῃ ἄ-
 πας μερτέλειον αἰ γήϊον. ὅς γε
 ὁσημέραν πολλῶν συνοχλήτων, πα-
 ρὰ πολὺ σὺ πλεονώτερον, ὅμως
 εὐδὲ πώποτε φέρον ἐμμεῖν, ἐπιδόμα,
 εἰδὼς τὴν ἐπὶ τοῖς συμποσίοις ἡ-
 εῦθης, καὶ παρρησίας. ἐπὶ σὺ ἢ μέ-
 νη εἰκότως ἀνακτιῶσά μοι δοκῶ.
 ὅς ποσὶν χρόνοι ὑπ' ἐμὲ λιπα-
 ρῶς πετραπιδύμῃ, σὺν ἡξίωσις
 εὐαρεθμῆσαι καὶ τοῖς ἄλλοις φί-
 λοις, ἀλλὰ μένθ' ἐγὼ σοι ἄμει-
 ρῃ, καὶ ταῦτα, ὅς γε ἔστιν οἰκῶν.
 αἰνῶμα ἐν ἐπὶ σοι τὸ πάλαι, ἔτι
 ἀγαρίσθ' φανίην. ἐμοὶ γὰρ ἡ δύσται-
 μονία, σὺν ἐν ὑὸς ἀγέλης μοίρα, ἡ
 λαγυῖα, ἡ πλεονέκεια, ἢ παρ' ἄλ-
 λοις ἀφ' ὅπως ἀπλάων τὰ κατήκον-
 τα εἰδόν. ἐπὶ ἐ τήμερον ὡδὲ
 τὴν κατήκον Παμμένῃ διπνήσας πο-
 λυτελὴς, ὡς φασί, διπνῶν διωά-
 μῃ, σὺν ἐπὶ δόμα ἐκεῖθεν, σὺ
 ὁ ἀνέστη ἐμμεῖν φυλάττειν.
 σὺ ἢ ἡμῶς ὡδὲ λαίπων, ἄλλης δὲ
 χεῖς. εἰκότως. ἔγω γάρ διωάσας
 ἀφ' ἀκρίβει τὸ βίβλαιον, εὐδὲ πῶ
 κατὰ πῶκα φανῶσιν ἔχεις. ἀλλὰ
 οἶδα ὅτι μοι ταῦτα, ὡδὲ τ' ἡμε-
 ρῶν σὺ φιλοσώφῃ, ἔλκω δέμι-
 δῃ, καὶ Λαεὺρενθ. ὦν ἀπείη ἢ
 ἐ ἡ Ἀφράσια, συλλογισμῶ ἐν ἀ-
 ποφράξας αἰ μοι τὰ χεῖρα δοκῶ τὴ
 σῶμα. ἢ εἰπάτω πρὸς αὐτῶν, πῶ
 ἐπὶ Φιλοσοφίᾳ, ἢ τὰ πρῶτα ταῦ-
 τα. πῶ ἀφ' ἀκρίβει χεῖς ἐξέως. ἵνα
 μὴ τ' ἀπείρῃ εἰπῶ, πῶ κερῶναι,
 ἢ σαρκεῖται, ἢ τρεῖζοντα λόγον. ἀλ-

que hoc argumentum. Etar-
 mocles philosophus Aristoxeno.
 Quam non movear convivii, o-
 mnisanterfacta vita mea fuerit-
 itis. Qui quidem cum quotidie
 mihi complures ea causa molesti
 sint, te multò ditiores, tamen
 haud unquam illis morem gessi:
 perpendens nimirum quantum sit
 in ejusmodi computationibus tu-
 multus, & petulantix: verum
 adversus unum te mihi videor
 meritò stomachatus, qui tantum
 temporis à me officiosissimè cul-
 tus, & observatus, tamen indi-
 gnus habueris, quem vel inter
 reliquos tuos amicos numerares,
 sed solum ex omnibus præterie-
 ris, idque vicinus cum sim. Pro-
 inde tua causa magis discrucior,
 qui quidem te tam ingratum præ-
 bueris. Nam ipse foelicitatem ne-
 quaquam in hoc statuo, si quis
 mihi impertiat, vel aprum, vel
 leporem, vel placentam, quæ
 mihi affatim contingunt apud al-
 ios, qui officia norunt. Quan-
 doquidem etiam hodie cum apud
 discipulum Pammenem coenare
 mihi licuerit, opiparam (ut ajunt)
 coenam, non annui tamen vehe-
 menter obsecranti, tibi scilicet
 demens me reservans. At tu no-
 bis præteritis, alios accipis con-
 vivio. Meritò. Neque enim quid
 sit melius dignoscere potes: nec
 apprehensivam illam phantasiam
 habes. At scio unde hæc mihi sint
 profecta, nempe ab egregiis istis
 philosophis tuis Zenothemide,

& Labyrintho. Quibus equidem (absit invidia dicto) vel unico syl-
 logismo mihi videor os protinus obturare posse. Aut respondeat
 istorum aliquis quid sit Philosophia: aut hæc quæ inter elemen-
 ta traduntur: quid habitio differat ab habitu: ut nihil de perple-
 xis illis interrogationibus dicam: quid sit syllogismus cornutus,
 quid acervalis, quid metens. Verum tu quidem istis fruaris licet.

Nam

λά σὺ μὲν, ἵναίω αὐτῶν. ἐγὼ δ' ὥς
 εἶναι μῦθον τὸ κελεύειν ἀγαθὸν ἢ γυμνασ-
 εῖναι, οἷον ῥαδίως τὴν ἀπμίαν.
 καί τοι ὅπως μὲν ἐς ἐκείνῳ ἔχης κα-
 θεύδωγας τὴν ἀπλοχίαν, ὅτερον
 ἐπιλαθῆσθαι, λίγων δὲ πούτῃ θο-
 ρύβῳ, καὶ περὶ μὲν, δὲς σε τῆμι-
 ρον ὡς περὶ ῥαδίως, καὶ ἴωθι ἐπὶ τῷ
 οἰκίᾳ, καὶ εἰς τὴν ἀπμίαν ἴσους ὅ-
 τερον. ταῦτα ἐγὼ τοῖς παρῶν ἀ-
 πολεολόγησιν. εἰ δ' ἐθέλῃς ἐνέχε-
 ριζῆσθαι σοὶ δικῶν, τὸ καὶ τὸ Οἰνί-
 ας οἰήσῃ. ὅψι γὰρ ἐπὶ τῷ Ἄρπυι-
 ᾳ παρῶν, ὅτι μόνῳ αὐτῷ ἐ-
 παρίλασιν ἐκείνῳ ἐπὶ τῷ θο-
 ρύβῳ, τὴν ἄλλαν οἰήσῃ. φη-
 σὶ δ' ὅτι αὐτῶν Ὀμηρῶν ὡς
 πῶς.

καὶ λαθῆναι, καὶ εἰς οἰήσῃ. αἰσῶτο δ'
 μίγα θυμῶν.

καὶ Εὐριπίδης,
 κελευδὸν μὲν ἥδ' ἐπὶ γαῖαν πελοπίης χθο-
 ρός,
 εἰς ἀνέπερθευσις πεδὶ ἔχουσι δὲ δαί-
 μοι.

καὶ Σοφοκλῆς,
 εὐδὲς μίγατον ἄρπυι' ἐπ' Οἰνί-
 ας,
 ἀπμὶ Λητῆς παῖς ἐκπύλῃ θιά.
 Ταῦτα σοὶ δὲ πολλῶν ἐλίγα πα-
 ρεμύλῃ, ὅπως μὲν οἷον ἄνδρα
 ἐπὶ ἀλπίαν, Δίφιλον ἐπὶ αἰς, καὶ τὸ
 ἦν αὐτῷ ἐπὶ ἀλπίαν. εἰς τῶν.
 ἥδ' οὖν γὰρ ἐπὶ τῷ μερῶν, καὶ ὡς
 γὰρ αὐτῷ σῶσις, εἰ δ' μὴ αἰ-
 χροῖν ἢ ἐμὲ λίγην τὴν τοιαύτην, καὶ
 αἰ πὲρ ὡς ἴσῃ, ὅτε σὺ εἰς ἴλεις,
 ἐπὶ Ζωπύρῳ δ' παιδαγωγῷ αὐτῷ
 μὲν αἰ, ἀλγῆς ὅν. ἀλλ' ἐπὶ γὰρ
 περὶ αἰς εἰς γαῖαν, εἰς δὲ ἀλπί-
 λην ἄλλαν. καὶ μάλιστα ἐπὶ ὅτῳ

Nam ego qui quod honestum est,
 in bonis solum duco, facile tuler-
 ro contumeliam. Atqui ne possis
 posthac ad istam excusationem
 confugere, ut dicas te mei obli-
 tum fuisse, nimirum in tanto
 strepitu, & occupatione, bis te
 hodie sum allocutus, primum
 mane domi tuæ: deinde rursus
 in Castoris, ac Pollucis æde rem
 divinam facientem. Atque his
 quidem de rebus hæc responde-
 rim. Quod si tibi videor cœnæ
 gratia succensere: quid Oeneo ac-
 ciderit cogita. Videbis enim
 etiam Dianam succensentem,
 quod ille se solam non adhibuisset
 sacrificio, cum reliquos omnes
 Deos acciperet convivio. Nam
 hac de re sic alicubi meminit Ho-
 merus.

Non meminit, vel non succurris,
 ac acriter arsit.

Et Euripides.

Hæc terra Calydon Pelopii est soli,
 fretum

Qua est parte, campos divites
 pingues habens.

Et Sophocles.

Immisit agris Oenei arpentum maxi-
 mum,

Torquens sagittas eminus Lato-
 nia.

Hæc tibi è plurimis pauca citavi,
 ut intelligeres cujusmodi præteri-
 to viro, Diphilum ad cœnam ad-
 hibeas, cui filium etiam tradidi-
 sti. Rectè: jucundus enim est
 adolescenti, & cum ipso ad gra-
 tiam conversatur. Atque adeo ni
 mihi dictu turpe fuerat, addidif-
 sem, & aliud quiddam: quod tu, si libet, è Zopyro ejus pæda-
 gogo verum esse cognosces. Verum non convenit obturbare in
 nuptiis, neque accusare quenquam: præsertim criminibus us-
 que

αἰσχρῆς αἰτίαις. καὶ γὰρ οἱ Δίφιλος
 ἄξιον δύο ἤδη μαθητὰς με ἀπαώ-
 σαις, ἀλλ' ἔγωγε Φιλοσοφίας αὐ-
 τῆς ἐνικῶ σιωπήσομαι. αὐτοῦ περὶ
 ὃ τοῦ οἰκίτη τῆτον, ἦν. διδὼς αὐτῷ
 μεγάλαν πια ἢ σὺς, ἢ ἐλάφον, ἢ ὄσση-
 μιν, ὡς ἐμοὶ ἀφαικμίσι, καὶ ἄν-
 ὄν δέπναι ἀπολογία γῆσι, μὴ λα-
 βεῖν, μὴ ἐ δέξομαι ἐπὶ τῆτον πε-
 πομένην. Τῆτον ὡ ἐπείρε ἀναγι-
 νοσκορῶν μετὰ, ἰδρῶς τῷ μοι
 αὐτῷ χίτο ὑπ' αἰδῆς. καὶ τῶ οὐ
 τὸ ὅ λόγος, χαλκῶ μοι τῶ γῆν
 πυρῶν, ὁρῶν τῶς παρῶν γε-
 λῶν ἐφ' ἑκάστου. καὶ μαλιστα ὅσοι
 ἦσαν τ' Εὔτοιμοκλῆα, πολλὸν ἀν-
 ἦσαν, καὶ στυγρὸν εἶναι δοκῶντα.
 ἐπὶ μὲν οὖν ἐν οἷον, ἀφελῶ
 αὐτῶς, ἐξαπατῶντος τοῦ πατρὸς,
 καὶ τῇ ὅ αὐτῶν ἐν ὅσῳ. ὁ γὰρ
 Ἀρισταίνης, ἰδὼς μοι σὺν ἀμε-
 λῆα παρῶν αὐτὸν, ἀλλ' ἔπει-
 ὦν ἐλπίσας κληθῆναι ἐπινύσαι,
 ἐπὶ αὐτῷ ἐμπροσθεν ἰαυθῶ τοῦτον
 κείνῳ, ὡς ἐδὲ τῶν δόχῃ περιφῶναι
 ἦεν. ἐπὶ οὖν ἐν ἐκαστῷ ποτε ὁ
 οἰκίτης ἀναγνώσκων, τὸ μὲν συμ-
 πόσιον ἅπαν εἰς τῶς ἀμφὶ τ' Ζήνω-
 να, καὶ Δίφιλον ἀπέδωκε, δέδω-
 κέναι, καὶ ὡς ἰαυθῶ, ἐτῆ ἀπορία
 τ' αὐτῶν ἐπαληθεύοντες τὰ ὑπὸ
 τ' Εὔτοιμοκλῆος κρηγῶν ἦεν. ὁ
 Ἀρισταίνης, ἐπὶ ὅσῳ, καὶ
 θορύβῳ μετὸς ἦν. ἐνέλας δ' ὅμως
 πίνειν ἡμᾶς, καὶ ἐπὶ τῷ οὐ
 ἀφελῶ τὸ γεγῶς, ὑπομειδῶν ἄ-
 ρος. καὶ τ' οἰκίτῳ ἀπέπεμψεν,
 εἰπὼν ὅτι ἐπιμελήσεται τῆτον. μετ'
 ὀλίγον, καὶ ὁ Ζήνων ὑπεξῆλθεν ἀ-
 φανῶς, ὅ παρὰ τῶν νόστων αἰ-
 παλλάττειν, ὡς κελεύσαντος τ'
 πατρὸς, ὁ Κλειόδημος, καὶ πάλαι
 τινὸς ἀφορμῆς δρόμος, ἐβόλει

que adeo pudendis. Tamen Di-
 philus dignus in quem facerem,
 quippe qui duos jam discipulos à
 me retraxerit. Ego tamen ipse
 Philosophiæ causa reticebo. Por-
 rò famulo huic mandavi uti si
 quam partem dare velles, vel
 apri, vel cervi, vel placentæ,
 mihi deportandam, ut hoc pacto
 te mihi de cœna purgares, ne reci-
 peret, ne ad hoc ipsum à nobis
 missus fuisse videretur. Hæc amice
 dum legerentur, sudor undique
 præ pudore mihi manabat, &
 quod dici solitum est, optabam
 ut mihi terra dehisceret, cum vi-
 derem eos qui aderant, irridere
 singula, potissimum qui Ectæ-
 moclem norant, canum homi-
 nem, & gravitatem præ se feren-
 tem. Itaque mirabar, quòd ha-
 ctenus ipsos, barba & vultus se-
 veritate deceptos latuisset cujus-
 modi vir esset. Cæterum Aristæ-
 nectus videbatur non per contem-
 ptum præterisse ipsum: verum
 quòd desperasset, si fuisset invita-
 tus, cum promissurum, morige-
 rumque ad res hujusmodi se præ-
 biturum: eoque ne tentandū qui-
 dem esse putasse. Perlectis à fa-
 mulo litteris universum convi-
 vium oculos ad Zenonem & Di-
 philum convertebat, quòd trepi-
 darent, & pallerent, & vultus
 inconstantia, crimen ab Ectæmo-
 cle intentum agnoscerent. Porro
 Aristænectus quanquam erat per-
 turbatus, & tumultu plenus, ta-
 men nos jubebat bibere, idque
 quod acciderat commodè vertere
 conabatur, subridens interim,
 ac famulum dimisit, respondens

ca sibi curæ fore. Paulò post Zeno surgens clanculum se subduxit, à
 prædago submonitus ut discederet, tanquam id jubente patre.

Tam Cleodemus, qui jamdudum occasionem quaeritabat (nam

ζαρε συμπλακῆται τοῖς Στωϊκῆς, καὶ διερρήγνυτο, σὺν ἔχον ἀρχὴν εὐλογεῖν, τότε ἐν τῷ ἐνδοσιμονοῦ ὁρᾶ-
 χύσης τ' ἐπιστολῆς, πιαυτὴ ἐφ' ἡ
 ἐξεργάζεται ὁ κελός Χρύσιππος, καὶ
 Ζήνων ὁ Ἰουματός, καὶ Κλειάνθης,
 ῥημάπα δύσνησ, καὶ ἐρωτήσεις μέ-
 ντοι, καὶ χήμας Φιλοσόφων, πᾶσι
 ἀλλὰ, Ἐπιμεκλῆς οἱ πλείους, καὶ
 αἱ ἐπιστολαί, ὅρασι ὅπως προσδου-
 καί. καὶ τὸ πλάσιον, Οἰνὺς μ',
 Ἀριστίνου. Ἐπιμεκλῆς δ', Ἀρ-
 πῆς. Ἡράκλεις, εὐφημα πᾶσι,
 καὶ ἰορτῇ στίποινα. καὶ Δί' ἐπὶ ὁ
 Ἑρμῶν ὑπερβαίνει μῦθον, ἐκ-
 κείν' ὅς οἱ μὲν ὡς πᾶσι σπουδάζει Ἀ-
 ριστίνου εἰς τὸ διῆνοι, ὥστε σὺν
 ἀκρίβει ὥστε μεμνηθῆναι καὶ ἀλυσ-
 νῆς. ἀλλὰ ὥς ἐστὶς ὁ Ἀριστίνου,
 πῆμι ὡς πᾶσι τ' ἀπαρχῶν, μὴ
 ἐφ' ἡσὶ ὁ προσδότης ὑπὸ λικῆ,
 ὥστε ὁ Μελέαγρος συμπαροῦς.
 καίτοι ἐδὲν ἂν πᾶσι δεινόν. ἀδια-
 φοροῦν δ' ὁ Χρύσιππος πᾶσι πιαυτῇ
 ἡμῶν εἶναι. Χρύσιππος δ' ἐμνη-
 σθαι ὑμεῖς ἐφ' ὁ Ζωόφῆμις, ἐπι-
 γίγναι ἰαυτῶν, καὶ φηγεῖσθαι
 παμμέγῃς, ἡ ἀφ' ἑνὸς ἀνδρός σὺν
 ἐνὶ σὺν φιλοσοφῆντος Ἐπιμεκλῆς
 δ' ὡς μὲν, μετρίῃ τ' Κλειάνθῳ,
 καὶ Ζωόφῃ, σφῆς ἀνδρας; οἱ π-
 νες δ' ἐόντες, ὑμεῖς ἐρεῖτε ταῦτα.
 εἰ σὺ μ' τ' Διοσκύρεον ἡδὲ ὁ Ἑρμῶν
 τὰς πλοκάμους περικέκερκεν χρυ-
 σὸς ὄντας; καὶ δώσεις δίκην, πα-
 ραδότης πᾶσι δὲ μῦθον. σὺ δ', πᾶσι Σω-
 κράτης γυναικὶ δ' ἐμαθῆς ἐμοὶ χόρις
 ὁ Κλειόδημι. καὶ καὶ ἀλλήλῃς, πᾶσι
 αἰχίστῳ ἔπαυες. εἰ σιωπήσοις ἐν
 πιαυτῇ σιωπῇ μῦθον αὐτοῖς; ἀλλ'
 εἰ μακρῶς ἐγὼ τ' ἐμυθῶ γυναι-
 κὸς ἡσὶ ὁ ὁ Κλειόδημος, ὥστε
 σὺ. εἰς δ' εἶναι μαθητὴ λαβὼν τῶν

gestiebat omnino cum Stoicis
 conflictari: & disrumpebatur,
 quod idoneam ansam non habe-
 ret: sed cum præbuisset epistola
 illa, Hujusmodi, inquit, facit
 ille Chrysippus egregius, & Ze-
 no ille mirabilis, & Cleanthes,
 verba misera, & duntaxat in-
 terrogationes, & species Philoso-
 phorum. Cæterum Etæmocles
 sunt plerique: & videtis quàm
 graves sint epistolæ. Denique A-
 ristænetus hic Oencus est. Etæ-
 mocles Diana. Dii boni bene au-
 spicata omnia, & festivitati con-
 gruentia. Ita per Iovem, inquit
 Hermon supra hunc accumbens,
 nam audierat, opinor, aprum
 quendam ad cœnam ab Aristæne-
 to paratum, eoque putabat non
 intempestivè apri Calydonii fa-
 ctam esse mentionem: per lares
 Aristænete, primitias mitte
 quamprimum, ne protinus senex
 ille, sicuti Meleager, fame con-
 tabescat: tametsi nihil acerbum
 ipsi accideret: siquidem Chrylip-
 pus censet hæc esse indifferentia.
 Chrysippum nominatis, inquit
 Zenothemis, erigens sese, ma-
 ximaque voce intonans: An ex
 uno homine qui non legitimè
 philosophiam exercet, nempe
 præstigiatore isto Etæmocle, me-
 timini Cleanthem & Zenonem
 viros sapientes? At quinam estis
 vos qui hæc dicitis. Nonne tu
 Hermon, auream cæsariem Cas-
 toris & Pollucis circumdondisti?
 cujus facti pœnas dabis, carnifici
 traditus. Tu verò, Cleodeme,
 nonne Socrati discipuli tui uxo-
 rem stuprast? & deprehensus,
 turpissima passus es. Annon igitur
 filebitis, cum hujusmodi de-
 decorum vobis sitis conticii? Atqui
 meæ uxoris non sum leno, Cleo-
 demus inquit, quemadmodum tu.
 Neque hospitis discipuli,
 acce-

φόντοις ἀδελφεοῖς, ἐπὶ αὐτῷ ἄ-
 μωσα κτ' ἡ πολιὰδος μὴ εἰληφεί-
 ναι, ἔδ' ἐπὶ πέπαιρος δραχμαῖς
 δανείζω, ἔδ' ἀγχοῦ τῆς μαθήσεως,
 ἢ μὴ κτ' κωιδον ἀποδοῖσι τῆς μι-
 αῖας. ἀλλ' ἐκέλευε ἴφθ' ὁ Ζηνόθεμις,
 ὅσα ἂν ἔξαρον γένοιτο μὴ ἔχει φάρ-
 μακον ἀποδοῖν Κρίτωνι ἐπὶ τῇ
 πατρίδι. καὶ ἄμωσα ἔτυχε πίναν. καὶ
 ὁ πόσις ἐπ' λοιπὸν ἐν τῇ κύλικι πε-
 ρεῖ ἡμῖσι χεῖδ' ἐν, κατὰ κείδωσι αὐ-
 τῷ. ἀπὸ λαυσε ἡ ἑορτὴ τῇ μαθη-
 σιῶς, ὅσα ἀνέστη ἄν. ὁ μὲν ἔρ-
 μαι, ὑπεξέειπε ἐκ τῆς κεφαλῆς τῇ
 ἀκροῦ, ὡς τινὲς δὴ, ἔ τῆς πα-
 ροῦς ἡ μαρτυρία, οἷα ἐκτείνθη.
 ὁ Κλειόδημος ἦ, ἡ γὰρ εἶχε κύλι-
 κη, ἐκτείνθη, ὡς τινὲς πᾶσι τῇ
 Ζηνόθεμι. καὶ τῇ ὁρίστῃ τῇ πύ-
 ρωνος λαβόμενος, ἡμῶς παύσιν κτ'
 κόρη. καὶ ἀπὸ κείνου ἂν τῇ γένοι-
 τι, εἰ μὴ Ἀελαίνης ἐπὶ τῇ τῷ
 χεῖρ, καὶ ὑπερβῆς τῇ Ζηνόθεμι,
 ἔς τὸ μέσσι αὐτῷ κατεκλίθη, ὡς
 ἀφασί, ὑπὸ ἀφασί, ὡς αὐτῷ
 εἰρήνῃ ἔργον. ἐν ὅσῳ τῇ τῷ
 ἐκτείνθη, ποικίλα δ' ὦσαν ἔργον
 καὶ ἡμῶν ἐκτείνθη, τῇ ἐκτείνθη
 οἷα, ὡς ἔδ' ὅφελος ἦν ἔργον ἐπὶ
 ἀφασί τῇ μαθησῶ, εἰ μὴ τις ἄρα
 ἔ τ' βίον ῥυθμίσει ὡς τὸ βέλτον.
 ἐκτείνθη γὰρ ἀφασί, ὡς ἐν τῇ
 λόγῳ, ὡς ἐν τῇ ἐκτείνθη ἐπὶ τῇ
 μαρτυρίας ἐκτείνθη. ἔκτείνθη ἡ
 σὴ με, μὴ ἄρα τὸ ὑπὸ τῇ ποικίλῃ
 λογισμῶν ἀφασί, καὶ τὸ πικρῶν
 ἀφασί ἀφασί τῇ ὡς τῇ λογισμῶν
 τῆς ἐς μὴ τῇ βιβλία, ἔ τῆς ἐν
 ἐκτείνθη φρονίμως συνεκτείνθη ἀφασί
 ὡς. τοσούτων γὰρ φιλοσόφων
 παρῶν, ἔδ' κτ' πύχλῳ ἔνα πᾶ
 ἔξω ἀφασί, ὡς ἔδ' ἔνα πᾶ. ἀλλ' οἱ
 μὲν, ἐκτείνθη ἀφασί. οἱ δ' ἐκτείνθη ἀφασί.

casque commentationes quæ illis
 sum qui aderant, nullum fortè à
 Verum alii faciebant turpia, alii

accepto viatico quod deposuerat;
 postea per Palladem, à me non
 acceptum dejeravi, neque qua-
 ternis drachmis fœnero, neque
 discipulos obtorto collo in vincu-
 la duco, nisi in tempore merce-
 dem persolverint. Verum illud,
 inquit Zenothemis, haud qua-
 quam possis inficias ire, te Cri-
 toni ministrasse venenum quo
 patrem necaret. Tum simul bi-
 bit, & quicquid in calice supere-
 rat, circiter ferè dimidium, in
 ambos effudit. Proximus etiam
 Ion conspersus est, eo malo non
 indignus. Hermon igitur de ca-
 pite merum abstergebat reclina-
 tus, præsentibus omnes contume-
 lix attestans. Cleodemus autem,
 cum calicem non haberet, con-
 versus Zenothemin conspuat, &
 læva prehensum à barba, erat a-
 lapam illi furus: & senem illum
 occidisset, nisi Aristænetus ma-
 num cohibuisset. Is mox tran-
 scenso Zenothemide inter utrum-
 que medius assedit, ut eo veluti
 muro dirempti, pacem agerent.
 Dum autem hæc fiebant Philo,
 varia volvebam in animo: erat-
 que illud in promptu, nullum
 esse operæ pretium si quis discipli-
 nas perdiscat, ni simul & vitæ ra-
 tiones ad id quod optimum est,
 componat: cum viderem illos
 qui verbis alios antecellerent,
 quàm ridiculos factis ipsis sese
 exhiberent. Deinde & illud ve-
 niebat in mentem, verum ne sit
 quod vulgo dicitur: videlicet e-
 ruditionem à recta ratione boni-
 que institutis abducere istos, qui
 solos libros assidue spectarent,
 insunt. Etenim tot Philosopho-
 rum qui aderant, nullum fortè à
 lapsu immunem cernere erat.
 turpiora dicebant. Neque enim
 jam

ἔδιδε γὰρ εἰς τὸ οἶνον ἔτι ἀναφέρειν
 εἶπον τὰ γυνόμην, λογιζόμενος οἷα
 ὁ Ἐποικυκλῆς ἄσπιλος ἔτι, καὶ ἄ-
 ποτος ἐμαρτάφῃ. ἀνίστατο δὲ ἔν-
 τὸ πρῶτον. καὶ οἱ μὲν ἰδὶαυται, κα-
 σμῖως πᾶν ἐπαινοῦντο, ἔπειτα παροι-
 νῆτες, ἔπειτα ἀχρηστοὶντες ἐφαίνοντο,
 ἀλλ' ἐγὼ μόνον, καὶ κατηρίσκοντο
 αὐτῶν οἱ μὲν, ὥς γε ἐπαύμενοι,
 οἰόμενοι πῶς εἶναι λῆθ' ἡγεμό-
 των. οἱ σφοδρῶς, ἡσυχάζοντες, καὶ
 ἰλοιδρῶντες, καὶ ὑπερινόητοι
 τε, καὶ ἐκαστοὶ ἴσους, καὶ εἰς χαί-
 ρας ἦσαν. ὁ Ἰπυμάσιος δὲ Ἀλκι-
 δάμους, καὶ ἐνὶ τῷ μίσθῳ, ἐκ
 αὐτῶν μὲν τὰς γυναικας. καὶ ἐμὲ
 ἔδιδε ὡς αὖ ἄριστον πρὸς εἰκασίαν, ὅ-
 μοιότητά εἰναι τὰ ἐν συμποσίῳ, οἷς
 ὡς δὲ ἔφασκεν οἱ ποιηταὶ λέγουσι.
 καὶ γὰρ κληθεῖσιν αὐτῶν εἰς τὸ Πηλείας
 τὸ γάμον, ῥίψαι τὸ μῆλον εἰς τὸ
 σκύδιον, ὅφ' ἔτι ποσὶν πόλι-
 μιν ἐπ' Ἰλίου μάχης. καὶ ὁ Ἐπι-
 κυκλῆς τῶν αὐτῶν ἔδιδε μὲν τῶν ἐπι-
 λῶν ἐμβαλὼν εἰς τὸ μίσθον, ὡς πρὸς
 πᾶσι μὲν, καὶ μὲν τὸ Ἰλιάδης καὶ
 ἐξ ἐργασίας. καὶ γὰρ ἐπὶ τῷ ποσὶ οἱ
 ἀμφὶ τὸ Ζηνόθημι, καὶ Κλειόδημον
 φιλοτιμῶντες, ἐπὶ μίσθῳ αὐτῶν
 ὁ Ἀριστάντης ἐνέειπε. ἀλλὰ νῦν
 μὲν ἔφη ὁ Κλειόδημος ἰκάνον, εἰ ἐλεγ-
 χθεῖται ἀμφοῖς ὅτις. αὐτοὶ δὲ ἀ-
 μυνόμενοι ὑμᾶς ὄντας ἐξ ἡρῶν
 ποῖ. ἀπικρατὴς μοι ὁ Ζηνόθημι, καὶ
 σύ, καὶ ὁ κατὰ μὲν Δίφιλος,
 καὶ ὁ, πρὸς τὸν ποσὶν εἶναι λέγοντες
 τὸν ἡγεμόνα τῶν κτήσιν, ἔδιδε ἄλλο
 καὶ τὸ ἐξ ἀπείων σκοπεῖται, ὡς
 παλαιὸν κτήσας. καὶ ἀφ' αὐτοῦ ἀμ-

jam poteram eorum quæ fie-
 bant, culpam vino authori im-
 putare? mecum reputans cu-
 jusmodi essent quæ Etæmocles
 neque cibo, neque potu, et-
 iam dum degustato, scripserat.
 Ita inversæ erant rerum vices: &
 idiotæ modestè admodum epu-
 lantes videbantur, neque vino
 petulantes; neque indecorè sese
 gerentes. At ridebant dunta-
 xat, eosque opinor, damna-
 bant, quos suspexerant, ex ha-
 bitu judicantes eos esse ali-
 cujus pretii. Contra sapientes
 illi, & in libidinem fereban-
 tur, & convitiis certabant, &
 sese cibo potuque ingurgita-
 bant, vociferabantur, & ad
 manus usque veniebant. Cæte-
 rum admirandus ille Alcidas,
 etiam in medio mejebat; scæmi-
 nas non reveritus. Ac mihi qui-
 dem, siquis hæc quæ in eo con-
 vivio gerebantur, rectissimè vo-
 luisse conferre, simillima vide-
 bantur iis quæ de Eride Dea poë-
 tæ fabulantur, nempe hanc quòd
 non esset ad Pelei nuptias advoca-
 ta, malum in medium convi-
 vium projecisse, ex quo tam in-
 gens bellum apud Troiam ortum
 fuerit. Itidem Etæmocles mihi
 visus est epistola illa, quasi malo
 quopiam in medium projecta,
 non minùs malorum, quam ha-
 beat Ilias, excitasse. Neque enim
 finem contentionis fecerunt, Ze-
 nothemis ac Cleodemus, post-
 quam medius inter eos sedit Ari-

stænetus. Age, inquit Cleodemus, in præsentiarum quidem
 sat est, si literas nescire evincamini: sed crastino die vos ulciscar
 quibus conveniet modis. Responde mihi Zenothemi, vel tu, vel
 elegantissimus ille Diphilus, qua tandem gratia pecuniæ possessionem
 inter indifferentia ponendam esse censeatis: cum ex omnibus nihil
 aliud spectetis, quàm ut ipsi quamplurimum pecuniæ possi-

φί τῆς πλυσίης ἀνὶ ἔχῃ ἐ δυνεί-
 ζεισι, καὶ τοκογλυφεῖσι, καὶ ἐπὶ
 μισθῷ παιδούσι. πάλιν αὖ τῶν ἡδ-
 νῶν μισῶντες, καὶ ἔῃ επικυρέων κατηγ-
 ρῆντες, αὐτοὶ τὰ αἰχίσια ἡδονῆς ἐνεκα
 ποιεῖσι, καὶ παχεῖσι, ἀρνακτῆντες εἰ-
 πς μὴ καλίστιον ἐπὶ δειπνον. εἰ δὲ
 κλητρίησι, τοσούτῃ μὲν ἐοδόντες, φυ-
 σιῶσι, τοσούτῃ δὲ τοῖς οἰκέταις ἐπι-
 διδόντες. καὶ ἄμφοι λέγων, τῶν ὀφόντων
 ὡραίων ἐπιχειρῶν, ὡς πᾶσι εἰς ἔῃ
 Ζῶνσι μισῶντες, μετὴν ἔσαν παντοδύμων
 κριῶν. καὶ ἔμελλε λύσας αὐτῶν μὲν, ἀπὸ
 ῥίπτειν αὐτὰ εἰς τὸ ἴδιον φος. ἀλλ' ὁ παῖς
 ἐκ ἀνῆκε, κατερεῶς ἀντεχόμενος. καὶ
 ὁ Ἑρμῆς εὐχόμενος ἑκείνῃ, εἰπά-
 τωσαν ἡμῖν ἐνεκα ἡδονῆς κατηγρῆ-
 σιν, αὐτοὶ ἡδονῆς ὑπὸ τῆς ἄλλης ἀ-
 ξιῶντες. οὐκ. ἀλλὰ σὺ ἡδὲ ὅς ἐστι Ζῶνσι
 μῖς, εἰπὶ ἑκείνῃ, καθ' ὃ, πᾶσι
 ἀδιάφορον ἦν τὸ πλεον. ἔμμεν,
 ἀλλὰ σὺ. καὶ ἐπὶ πολὺ τὸ τοῖστον
 ὡς, ἄχρ' ἂν ὁ ἴσῃ παρὰ φύσιν εἰς
 τὸ ἐμφανέστερον, παύσασθαι εἴποι. ἔγωγε
 γὰρ εἰ δεκά, λόγον ἀφορμᾶς ὑμῖν
 ἀξίον τὴν παρῶντος ἰορτῆς καθ' ἡμέραν
 εἰς τὸ μέσον. ὑμεῖς δὲ, ἀφιλονεί-
 κως εἰρήτε, καὶ ἀκρίτως ὡς περ ἀ-
 μέλῃ ἐστι τῶν ἡμετέρων Πλάτωνι
 οὐ λόγους ἢ πλείονα λέγειν, ὡς ἔστι
 νῆ. πάντες ἐπήνεσαν οἱ παρόντες,
 καὶ μάλιστα οἱ ἀμφὶ τὴν Ἀρσάνει-
 τόν τε, καὶ Εὐκλείτον, ἀπαλλάξα-
 σθαι τὴν ἀνδρίας ἔπειτα γὰρ ἐλπίσμεντες.
 καὶ μετῴχθη τε ὁ Ἀρσάνειτος ἐπὶ
 τὴν αὐτὴν τόπον, εἰρῶν γαγενῶσαι
 ἐλπίσας. καὶ ἄμφοι εἰσέκενός μιν ἡ-
 μῖν τὸ ἐντελὲς ὀνομαζόμενον δεῖ-
 πνον, μία ὄρεσις ἐκείνη, καὶ κρέας
 ὕδρ, καὶ λαγῶα, καὶ ἰχθὺς ἐκ Τε-
 γήνης. καὶ ἡσυχάζοντες, καὶ ὅσα
 ἐνταυθα, καὶ ἐξ ἑνὸς ἀποφειδῶσαι

deatis. Atque ob id, semper apud
 divites hæretis, foeneratis & usu-
 rz incumbitis, neque non merce-
 de docetis. Rursus cum volupta-
 tem detestimini, atque hac de
 causa Epicureos vituperetis, tur-
 pissima facitis, & patimini volu-
 ptatis gratia, indignè ferentes si-
 quis vos ad cœnam vocarit: & si
 vocemini, non sat est tantum
 vocare, ut cibo turgeatis, nisi &
 famulis tantum donetis. Quæ
 cum diceret, pariter revellere
 conabatur linteum quod Zeno-
 themidis puer tenebat, omni
 carniū genere refertum: erat-
 que eo soluto, carnes in solum
 projecturus, nisi fortiter resistens
 puer illud non remisisset. Hic
 Hermon. Euge Cleodeme, re-
 spondeant qua gratia damnent vo-
 luptatem, cum ipsi supra cæteros
 omnes studeant voluptati. Quin
 magis, inquit Zenothemis, tu
 Cleodeme, respondeo quam-
 obrem divitias inter indifferentia
 numeres. Imò tu potius. Et ad
 hunc modum diu sunt altercati,
 donec Ion capite tandem in aper-
 tum prolato, Desistite, inquit,
 Ego, si libet, sermonum argu-
 menta proponam in medium hac
 festivitate digna. Vos porro citra
 contentionem vicissim & dicite,
 & auscultate, ut nimirum etiam
 apud Platonem nostrum, alter-
 nis dicendi vicibus res ut pluri-
 mum agitur. Id dictum proba-
 bant cum omnes qui aderant,
 tum in primis Aristænetus, & Eu-
 critus, in spem erecti fore ut ab hac
 molestia liberarentur. Et Aristæ-
 netus priorem in locum sese recepit, jam partam esse pacem ratus.
 Iamque nobis inferbatur ea convivii pars, abiolutam cœnam vocant,
 singulæ singulis aves, carnes aprugnæ, & leporinæ, piscis Tangelicus,
 placentæ, breviter illa, quæcunque liberum est comedere, vel domum

ταῦτα. στέκετο δ' ἔχ' ἐν ἐσχάτῳ
 πίνακι, ἀλλ' Ἀρστανίτῳ μὲν, καὶ
 Εὐκλείῳ, ἐπὶ μίᾳς τραπέζης κει-
 νόν. καὶ τὰ παρ' αὐτῶν, ἐκείτῃ
 ἐχέτω λαβὴν. Ζῴωσιμιδὶ δ' ἐπὶ
 Στωϊκῇ, καὶ Ἑρμονί τῃ Ἐπικουρείῳ,
 ὁμοίως κεινόν ἐς τὰ τοιαῦτα. εἴπερ ἐξῆς
 Κλειοσίμῳ, καὶ Ἰῶνι, μεθ' ἑς τῶν
 νυμφίῳ, καὶ ἐμοί. τῷ Διοφίλῳ δ',
 τὰ ἀμφοῖν. ὁ γὰρ Ζῴων ἀπληλύ-
 θη. καὶ μέμνησέ μοι τῶν αὐτῶν Φί-
 λων, διότι δὴ ἐσσι καὶ αὐτοῖς χρη-
 σται εἰς τὸ λόγον. Φι. μέμνησέ μοι
 δὴ. Λυ. ὁ τίνων Ἰῶν, πῶς οὐκ ἔστι
 ἀρχαῖα ἐφ' ἡ εἰδοκῆ. καὶ μικρὸν
 ἐπιχρῶν, ἐχέτω μὲν ἴσως ἐφ' ἡ τοιαύ-
 τῳ ἀνδρῶν παρῶνται, ὥστε ἰδῶν
 τι, καὶ ἀσυνέχῃ ἐκείνῳ, καὶ ψυχῇ
 ἀγασσάμεν. ἵνα δ' μὴ ἀνελήκωσί μοι,
 ὅπως μὴ καὶ ταυτὰ φιλοσοφῶσι,
 ὥστε γάμον ἐρῶ τὰ εἰκότα. τὸ μὲν
 ἐν ἡρώδῳ, μὴ δὲ οὐδ' ἡ γάμων,
 ἀλλὰ περὶ τῶν Πλάτωνι, καὶ Σω-
 κράτῃ παιδεραστί. μήτοι γὰρ οἱ
 παιδοὶ λατρεῖσθαι αἰσχροῦς ὁρί-
 τῳ. εἰ δ' οὐκ ἐστὶ γυναικεία γάμος
 καὶ τὰ Πλάτωνι δοκῶν, καὶ ἡ εἰ-
 νῇ οὐκ αἰσχροῦς γυναικεία, ὥς ἐξ
 ἡλίου εἶναι. γάμος ἐπὶ τούτοις ἐγ-
 νῆ, ὥς οὐκ ἐστὶ καὶ λεγόμενος.
 Διονυσόδωρ δ', ἡ παύσηται βαρ-
 βαρικῇ ἡμῖν ἄδῃ; πῶς γὰρ αἰσ-
 χροῖσθαι τὸ ζῆλον ἐπὶ τούτῳ, καὶ
 οὐδ' αὖτε; καὶ οὐ γὰρ οὐδ' ἡ κα-
 τὰ τὴν εἰρήνην; οὐδ' αὖτε ὁ Διονυσό-
 δωρος ἀντιποιδεῖσθαι τὰ εἰκότα. ἀλλ'
 ὁ Γραμματικὸς Ἰστιάδῃ ὁ βέλτερος,
 παύσασθαι ἐφ' ἡ. ἐγὼ γὰρ ὑμῖν ἐπιτα-
 λάμει ἀναγνώσκειν. καὶ δὲ γάμος,
 ἀνελήκωσι. ὡς γὰρ ταῦτα, εἴπερ
 μέμνησέ μοι, τὰ ἐλεγία, ἡ οἷον ποτ'
 ἔρ' ἡρ' Ἀρστανίτῳ ἐν μετὰ τοῖς δὲ α

asportare. Apponebatur autem
 non sua cuique quadrula: verum
 Aristanecto & Eucrito communis
 eadem in mensa: eratque utrique
 capiendum, quod sua ex parte
 erat. Communis etiam Zenothe-
 midī Stoico, & Hermoni Epicu-
 reo: deinceps Cleodemo, & Io-
 ni: post hos Iponso, & mihi. Di-
 philo autem pars duorum apposi-
 ta, cum Zeno jam discessisset. Hæc
 memineris Philo, quoniam ali-
 quid iis inest ad hanc narrationem
 utile. Ph. Meminero sanè. Lyc.
 Ergo primus exordior, inquit
 Ion, siquidem videtur. Et inter-
 posita brevi mora, Fortè conve-
 niebat, inquit, ut apud ejusmo-
 di viros de ideis, atque incorpo-
 reis substantiis, deque animi im-
 mortalitate sermo haberetur: ve-
 rum ne mihi contradicant, si qui
 diversam Philosophiæ sectam se-
 quuntur, de nuptiis dicam ea
 quæ congruunt. Optimum illud
 esset, si nuptiis opus non habere-
 mus, sed Platonis ac Socratis do-
 gma sequuti, pueros amaremus:
 nam soli qui ita facerent, virtu-
 tem absolutam pertingerent.
 Quod si viris omnino ducendæ
 sint uxores, eas juxta Platonis
 sententiam communes habeant,
 videlicet quo zelotypia vacemus.
 Hæc risu sunt excepta, quod in-
 tempestivè dicerentur. Tum Dio-
 nysodorus, Non defines, inquit,
 barbarica ista nobis occinere?
 Nam ubi zelotypiam istam requi-
 ras, aut apud quem? Et tu sce-
 leste, inquit, loqui audes? Et
 cum jam, opinor, convitia rege-
 conveniebat, vir ille optimus
 inquit, ego vobis epithalamion
 Erant autem Elegiaci versus hi, si
 in adibus unica summo Nutrita
 est

Κλειανθὶς ἄνασσ' ἐπεὶ φιλῶ ἐνδοκίως,
 πρῶχυσσε πρὸς αὐτὴν ἀλλὰ σὺν παρθε-
 νικῶσι, κρείσσον τ' Κυθέρης, ἢ δὲ
 αὐτὴν σελήνης. νυμφίε, ἐ σὺ δ' ἄν-
 ρι, καρτερῶν κραΐτε ἐφ' ἑσέων,
 κρείσσον Νηρήϊον, καὶ Θείπιδος παι-
 δός. ἄμμις δ' αὖτ' ὅμιν τῶτον γα-
 λαμῆϊον ὅμιον ξυνοὶ ἐπ' ἀμφοτέ-
 ροις πολλαῖς ἀνιστάμεθα. γάλαθός
 ἐν ἐπὶ τούτοις ὡς τὸ εἶκος χυσομένον,
 δρίαξ' ἤδη τὰ ὄρθρα κείμεθα ἰδὲ.
 καὶ ἀνείλοισι οἱ ἀμφὶ τ' Ἀρισταίνε-
 τος, καὶ Εὐκρίτου, τὰ ὥσ' αὐτῶ
 ἐπ' ἄντρον. καὶ τὰ μὲν, ἐ ὁ Χαι-
 ρίας, ὅσος ἐκείνῳ ἔκειτο. καὶ Ἴων ὁ-
 μοῖος, ἐ ὁ Κλειόδημος. ὁ δ' Ἰ-
 φιλῶ, ἡξίον ἐ τὰ πρὸ Ζήνωνι ἤδη
 ἀπὸ τῶν ὄρθρων φέρεσθαι. καὶ
 ἔλα μόνῳ ὄρθρων ἵνα οἱ αὐτὰ,
 ἐ ὥσ' τὸν Διόσκουρον ἐκείνην,
 καὶ ἀντίσταν, τ' ὅρως ἀντιπαι-
 λημένοισι, ὥσπερ τ' Πατροκλὸν νε-
 κρὸν ἀνέλασσις. καὶ τίλῳ, σοι-
 κῆν, ἐ ἀφῆκε, πολλῶν γάλαθ' αὖ
 ὄρθρων τοῖς συμπόταις. καὶ μέ-
 λισθε ἐπὶ ἡσανάκτῃ μὲν τῶτον, ὡς
 ἐν τὰ μέγιστε ἡδικομένοισι. οἱ δ'
 ἀμφὶ τ' Ἑρμῶνα, ἐ Ζηνοθέμειν, ἀ-
 μα κρῖσκεν, ὥσπερ εἰρηται. ὁ
 μὲν, ὑπερβῶν, ὁ Ζηνοθέμειν. ὁ δ'
 ὑπ' αὐτοῖς. παρέκειντο δ' αὐτοῖς τὰ
 μὲν ἄλλα πᾶσι, ἴσα. καὶ ἀνείλοισι
 τοῖς εἰρηνικοῖς. ἡ δ' ὅρως ἡ ὥσ' Ἰ-
 Ἑρμῶν, πικρὸν ἔσθ' ὡς οἱ-
 κῆν τὸν. ἰδὲ δ' ἐ πᾶσι ἀναιρεῖ-
 σθαι, πᾶσι αὐτῶ ἐκείνῳ. ἐν τῷ
 τῶτον τοῖσιν ὁ Ζηνοθέμειν, καὶ μοι ὡ
 φίλον πᾶσι ὥσπερ τ' ἴδ' ὡ. ἐμὲ
 γὰρ ἐσθ' ἡδὴ πρὸ κεφαλῆς τ'
 σφαχθέντων. ὁ δὲ Ζηνοθέμειν, φη-
 με πᾶσι παρ' αὐτοῖς ἀφῆκε, πᾶσι πρὸ
 Ἰ-Ἑρμῶν ἀνείλετο, πᾶσι ὡς
 ἔφω ὡσαν. ὁ δ' ἀντιπλάσσειν, καὶ
 σὺν εἰς πλεονεκτεῖν. βού τὸ ἐπὶ

est studio diva Cleanthis hera :
 Virginibus cunctis reliquis præ-
 stantior una, Vel potior Phœbe,
 vel potior Venere. Salve & tu ju-
 venum validissime, sponse va-
 lentum, Nereo prior, ac fortior
 Æacida. At rursum vobis hoc car-
 men sæpius olim, Commune
 ambobus conjugiale canam. Ob
 hæc risu, ut consentaneum est,
 oborto, reliquum erat ut fercula
 tollerentur. Tum Aristænetus atque
 Eucritus uterque apposita sibi
 sustulerunt, ego quæ mihi, Chæ-
 reas quæ ipsi, pariter Ion & Cleo-
 demus. Porro Diphilus etiam Ze-
 nonis digressi partem tollere pa-
 rabat, affirmans ea uni sibi fuisse
 apposita, ideoque cum ministris
 pugnabat, & manibus utrinque
 injectis inter se trahebant, non
 aliter quàm Patrocli cadaver hinc
 atque illinc attrahere conantes :
 tandem victus est, & reliquit,
 multum risum præbens convivis :
 maximè cum eam ob rem postea
 stomacharetur, perinde quasi a-
 troci affectus injuria. Hermon
 autem, & Zenothemis, qui unà,
 ut dictum est, accumbebant :
 hic quidem, scilicet Zenothe-
 mis superius, ille verò inferius,
 reliqua quidem quoniam æqualia
 fuerant apposita, citra pugnam
 sustulerunt. Sed avis Hermoni
 apposita, erat altera paulò pin-
 guior, quod ita casu evenerat,
 opinor. Iamque suam uterque
 sublaturus erat, ibi Zenothemis
 (sed mihi animum omnino adverte
 Philo ; jam enim ad ipsum ne-
 gotii caput pervenimus) Zeno-
 themis inquam, relicta sua, ap-
 positam Hermoni, quam dixi
 pinguior, sustulit. At ille
 hæc

contrà nitens retinebat, haud sineas ut ea in re potior esset. Inter hæc

ἐνίοις. καὶ συμπεσόντες, ἴπποι
ἀλλήλους ταῖς ὄρεσιν αὐταῖς εἰς τὰ
πέτρων πα. καὶ τὴν πυρρὴν ἐπιελή-
μυροι, ἐπιπλάτῃ βοητῶν. ὁ μὲν,
τὸ Κλειόδημος, ὁ Ἑρμῶν. ὁ δὲ Ζήνο-
θεμις, Ἀλκιδάμαντας, ὁ Δίφιλος.
καὶ συνίσταντο οἱ μὲν, ὡς τῶτον. οἱ
δὲ, ὡς οἵτινες, πλὴν μόνον Ἰάσος.
ἐκείνῳ δὲ μέσσην αὐτῶν ἐφύλαττειν.
οἱ δὲ ἐμπαλῶ συμπλακύνετες. καὶ
ὁ μὲν Ζήνοθεμις, σκύφον ἀρσένου
λατὶ τὴν ἀπὸ τῆς ἀπὸ τῆς
Ἀριστῶντος, ῥιπίει ἐπὶ τὸ Ἑρμῶνα.
κακύνει μὲν ἡμεῖς, παρ' οὗ οἱ ἰ-
σχύει ἄλλη. διείλετο δὲ τὸν νυμφίον
τὸ κεφάλαιον εἰς δύο, χρηστὰ μέλα,
ὁ βασιλεὺς τεύχεα. βοὴ δὲ ὡς τὸ
γυναικῶν ἰσχύει. καὶ κατεπλήθησαν
εἰς τὸ μετὰ ἡμῶν αἱ πολλαί. καὶ
μέγιστα ἡ μήτηρ τῆς μετὰ τῆς, ἐπεί
τὸ αἶμα εἶδε. καὶ ἡ νύμφη δὲ ἀνι-
πλήθη, φοβηθεῖσα παρὲς αὐτῶν. ἐν
τοσούτῳ δὲ ὁ Ἀλκιδάμαντας ἤρπασεν,
τὸν Ζήνοθεμιδι συμμάχῳ. καὶ πα-
ράξας τῇ βασιλείᾳ, τὸν Κλειόδημον
μὲν τὸ κεφάλαιον, τὸν Ἑρμῶνα δὲ τὴν πα-
ρὰ τὴν ἐπίτρεψεν. καὶ τὴν οἰκιστῶν ἰ-
νίαν βοῇ αὐτοῖς ἐπιχειρῶντας, κα-
τέπτευσεν. ἡ μὲν ἀπετῆκεν ὁ οἰ-
στος. ἀλλ' ὁ μὲν Κλειόδημος, ὁρῶν τὸν
δυσκτύλῳ τὸν ὀφθαλμὸν τῆς Ζήνοθε-
μιδος ἐξώρυγαν. καὶ τὴν εἶνα αὐ-
σφύς, ἀπὸ τῆς αἵματος. ὁ δὲ Ἑρμῶν, τὸν
Δίφιλον ἐπὶ θυμῷ ἤκοντα τὸν
Ζήνοθεμιδος, ἀφῆκεν ἐπὶ κεφαλῇ
λατὶ τὸν κλιντήρος. ἐπὶ δὲ ἰ-
σχύος ὁ Γραμματικὸς, ἀφελόμενος
αὐτὸς ἐπιχειρῶν, λαβὼν οἱ μὲν εἰς
ταῖς ὁδοῖς παρὲς τὸν Κλειόδημον, Δί-
φιλον εἰς τὴν οἰκίαν. ἔπειτα δὲ ὁ
ἄθλιος καὶ τὸν αὐτὸν Ὀμηρον, αἶμα
ἐμίσην. πλὴν παραχρῆμα, ὁ δὲ
κρύπτει μετὰ ἡν πάντες. καὶ αἱ μὲν
γυναικες, ὁ δὲ οἰκιστῶν, τὸν Χαιρέα

hæc clamore coorto, utrique in
alterum irruentes, ipsi avibus
facies mutuò cædebant: ac bar-
bis invicem prehensis ad opem
vocabant, Hermon Cleodemum,
Zenothemis Alcidadantem & Di-
philum: atque alii ab hujus, alii
ab illius partibus steterunt, præ-
ter unum Ionem, qui se neu-
trum servabat. Cæterum illi con-
fertis manibus pugnabant. Ac Ze-
nothemis quidem, appositum A-
ristæneto icyphum è mensa sub-
latum, projecit in Hermonem.
Atque hunc haud tetigit, aliò sed
flexus aberrat. Verùm sponsi ca-
put in duas partes divisit, alto
gravissimoque vulnere. Itaque
mulierum orta est vociferatio,
mediumque in prælium inflic-
runt multæ, cum primis autem
mater adolescentis viso sanguine:
sponsa etiam ei metuens profiliit.
Inter hæc strenuum se præbuit Al-
cidas Zenothemidi opem fe-
rens: & illiso suo baculo, Cleo-
demi quidem calvariam, Her-
monis verò maxillam commi-
nuit: & è famulis nonnullos ipsis
opem ferre parantes, vulnera-
vit: qui tamen non cesserunt.
Verùm Cleodemus intentato di-
gito Zenothemidi oculum effo-
dit: tum admotus narem mor-
dicus avulsit. Porro Hermon Di-
philum Zenothemidi suppetias
venientem è sponda in caput præ-
cipitem dedit. Sauciatus est &
Istixus Grammaticus, dum eos
dirimere conatur, calce videli-
cet in dentes illius illiso, idque à
Cleodemo, cùm hunc Diphilum
esse putaret. Iacebat igitur miser
ille, Sanguinem ab ore vomens,
cir-

ἀειχρήσιμα. οἱ ὃ ἄλλοι, κατέ-
 παυον. μέγιστον ὃ ἦν ἀπάντων κα-
 πῶν ὁ Ἀλκιδάμας, ἐπὶ ἀπαξ τὸ
 καθ' αὐτὸν ἐξέψαθ παῖαν τ' ὠθ-
 εν λόφῳ. καὶ πολλοὶ αὖ ἐν ἰδίῳ ἵπ-
 σον, εἰ μὴ κατὰξαι τὴν βακτη-
 ρίαν. ἰὼν ὃ ὦδ' τ' πύχην ὀρὸς
 ἐφίπτος, ἰώρων ἰκτάς, ὅση ἀναμι-
 γρὺς ἰμμεύει, ὑπὸ δ' Ἰστιάης διδά-
 χθεις, ὡς ἔστιν ἐπισφαλὲς ἀφελύειν
 τὰ τοιαῦτα. λαπίθας ἔν, καὶ Κεν-
 ταύρας εἰδὲς αὖ, τραπίζας ἀνα-
 τείπομαι, ἔ αιμα σκεχυμένοι,
 καὶ σκυῶες ῥιπτήρῃς. πελὼ ὃ,
 ὁ Ἀλκιδάμας ἀνατείψας τὸ λυ-
 χίον, σκοτὸς μέγα ἐποίησε. καὶ τὸ
 πρῶτον ὡς τὸ εἶνός μακρὰ χυλε-
 πύπτου ἐγλήκητ'. καὶ γὰρ ἡ ῥε-
 δίως ὠπέρησεν φῶς ἄλλῃ, ἀλλὰ
 πολλὰ ἀσάχθη, ἔ δεινὰ ἐν τῷ
 σκότῳ. καὶ ἐπεὶ παρὼν πρὸς λύχιοι
 πετὲ κομίζων, κατελήφθη, Ἀλκι-
 δάμας μ', τὴν αὐλητρίδα δ' πρυ-
 μνῶν, ἔ πρὸς βίαν συνεισχήτην
 αὐτῇ παρδάων. Διονυσόδωρῳ ὃ,
 ἄλλοι πρὸς ἰφροσύνην πιποικῆς.
 σκυφῶ γὰρ ἐξέπινεν ἐκ δ' κόλπῃ,
 ἐξασπινῶ αὐτῷ. εἰτ' ἀπλογέ-
 μῳ, Ἰῶνα ἔφην ἀνελόμενοι ἐν τῇ
 περὶ αὐτῇ, ὅθεν αὐτῷ, ὅπως μὴ ἀ-
 πελοῖτο. καὶ ὁ Ἰῶν κηδεμυτικῶς
 ἔλεγε τῷ τοῦ πιποικῆς. ἐπὶ τῷ
 τῷ, δειλὴν τὸ συμπόσιον, τελού-
 ῃσιν ἐκ τ' ὀακρύν. αὐδὲς εἰς γέ-
 λῳα ἐπὶ τῷ Ἀλκιδάμας, καὶ τῷ
 Διονυσόδωρῳ, καὶ Ἰῶνι. καὶ οἱ τε
 τραυμαῖαι, φοραδὼν ἐξέκομιζον-
 το, πονήσας ἔχοντες. καὶ μάλιστα
 ὁ πρῆστοις Ζήνοθις ἀμφοτέραις,
 τῇ μ', τ' ἰνός. τῇ ὃ, δ' ἐφ' ἄλ-
 μα ἐπελημμένῳ, βοῶν δ' ὀκνηδὺν
 ἔσ' ἀλγῆσαι. ὥς ἔτ' Ἐρμῶνα,
 καί τ' ἐν κακίς ὄντι, ὅσο γὰρ ὀδόν-
 τας ἐξεκέντητο, ἀνὴρ ἀρτῶν,

circunfusæ, dumque alii has stus-
 dent compescere. Sed malorum
 omnium maximum erat Alcida-
 mas, posteaquam semel ad iuvum
 rediisset ingenium, obvium
 quemque feriens: multique in
 eo prælio cecidissent, sciro, nisi
 baculum is fregisset. Ego autem
 rectus stans ad parietem, vide-
 bam singula, neque me admisce-
 bam, litixi edoctus exemplo,
 periculosum esse conflictus istius-
 modi dirimere. Lapithas itaque
 Centaurosque vidisses, everti
 mentas, effundi sanguinem, pro-
 jici scyphos. Demum Alcidas
 subverſa lucerna, maximas in-
 duxit tenebras. Iamque res, uti
 verisimile est, atrocior multò
 esse cœpit, cùm non facile lumen
 aliud suppeteret, & multa ac gra-
 via in tenebris commissa sunt. Et
 cùm tandem aliquis lucernam af-
 ferret, deprehensus est, Alcida-
 mas quidem tibicinæ vestem at-
 tollens, & per vim cum ea con-
 gredi properans, Dionysodorus
 autem, alio quodam in facinore
 ridiculo proditus est. Nam ut sur-
 rexerat, scyphus è sinu illius in
 solum decidit. Postea excusans,
 Ionem ajebat in tumultu calicem
 sublatum sibi tradidisse, ne amit-
 teretur. Id ita factum studio asse-
 rebat Ion. His rebus dimissum est
 convivium à lachrymis in ridicu-
 lum exitum conversum: idque
 Alcidamantis, Dionysodori, &
 Ionis gratia. Tum qui erant iau-
 cii, malè se habentes sarcinæ in-
 star deportabantur: maximè senex
 ille Zenothemis, pariter tum oculo,
 tum nare mutilatus, enecari se
 præ cruciatu clamans: adeò ut
 Hermon, quanquam ne ipse qui-

dem expers malorum (nam huic duo dentes fuerant excussi) palam at-
 tella-

λίγναι, μέμνησο μῆρτοι ὦ Ζηνόθε-
μι, ὡς σὺν ἀδιάφορον ἤγῃ τὸ πό-
νον. καὶ ὁ νυμφίος ᾗ, ἀκιστῆρμα τὸ
τραῦμα ἔ' Διονίκα, ἀπήγατο εἰς
τὴν οἰκίαν, πεπιάαις κρεττημημένος
τὴν κεφαλὴν, ἐπὶ τὸ ζεύγος ἀνα-
τεθείς. ἐφ' ᾗ τὴν νύμφην ἀπάξεν
ἔμελλον, περὶς ὁ ἄθλιος τὴς γά-
μους ἰορῶσας. καὶ τ' ἄλλων ᾗ ὁ
Διονίκα ἐπιμελεῖτο δὴ τὰ δυνάμει.
καὶ κρεττησάμενος, ἀπήγατο ἑμῶν-
τες οἱ πολλοὶ ἐν ταῖς οἴδοις. ὁ μῆρτοι
Ἀλκιδάμας, αὐτῇ ἔμεινεν. ὁ γὰρ
ἐδωκῆσθαι ἐμβαλεῖν τὸν ἄνδρα, ἐπεὶ
ἀπαξ κρεττωμένων ἑαυτὸν ἐπὶ τὴν κλί-
νης, πλάγῃς ἐκείνου. τὸ τὸ σὺν
τίλος ὁ κρεττὸν Φίλον, ἐγίνετο ἔ'
συμποσίῃ. ᾗ ἄμνησι τὸ τραγικὸν
ἐκείνου εἰπὴν, τὸ, Πολλὰ μερφαί
τ' δαιμονίων. πολλὰ δ' αἰλκῆς
κραινὰσι Θεοί. καὶ τὰ δοκῆσθαι,
σὺν ἐπιλείδῃ. ἀποδοκῆται γὰρ ὡς
ἀληθῶς ἀπὸ τῶν ταῦτα. ἐκείνῳ τε
μεμνησθῆναι ἤδη, ὡς σὺν ἀσφαλῆς
ἀπράγμους ὄντα, σωσιπῶσ τοιού-
τοις φιλοσόφοις.

que jam didici, non esse tutum,
philosophis agitare convivium.

testaretur: Memineris, inquit,
ὁ Zenothemis, ne posthac dolo-
rem in mediis habendum ducas.
At sponsus vulnere jam à Dionico
curato, domum reductus est, fa-
sciis revincto capite, eidem im-
positus vehiculo, quo sponsam
erant abducturi. Atque ita miser
ille amaras nuptias celebravit.
Deinde etiam aliis pro sua virili
remedium adhibebat Dionicus.
Et postquam dormivissent, ple-
rique mediis in viis vomentes,
asportati sunt. Cæterum inibi re-
manebat Alcidas: hominem
enim extrudere non poterant,
postquam semel sese in spondam
abjecerat, ibique transversus dor-
miebat. Hic fuit, ὁ bone Philo,
convivii finis. Quapropter rectè
illud quod in tragedia scriptum
reperitur hic dixeris, Sunt fortu-
næ varii casus, Multaque non spe-
rata faciunt Dii: Nec sperata e-
veniunt. Nam hæc sanè non ex-
pectatum exitum sortita sunt. Id-
cui non sit opus, cum ejusmodi

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΣΥΡΙΗΣ
ΘΕΟΥ.

DE SYRIA DEA.

ARGUMENTVM.

*Argumentum operis ipse titulus indicat. Describit enim Syria dea
& templum, & sacra, & effigiem quoque. Facto narrationis
initio à collatione reliquorum templorum, sacrorumque, qua in
Syria sunt. Ac primum quidem in genere commendat templum
dea hujus, à sanctitate, miraculis, & opulentia. Deinde spe-
ciatim commemorat, & de origine ejus, quando videlicet, & à
quibus conditum tradatur, & quam ipsa Dea esse, à plerisque
putetur. Post hac de ade templi, à quibus ea extructa fuerit, qua
ejus*

eius forma, qui situs sit. Item de signis ac statuis, quatuor in tra-
adem, tum extra visantur. Postremo autem & de sacerdotibus
dea, de lacu & piscibus sacris, ad quos simulachra deorum, velu-
ti per pompam quandam, visendi causa quotannis exeunt. Pra-
terea & de panegyricis conventibus, quae ibi celebrentur, de Galus
& eorum ceremoniis, deque sacrificandi ritu ac legibus, insertis suo
loco & Antiochi, & Combabi historiis, quorum alter Stratonice
povercam amavit: alter, ad evitandam ejusdem rei suspicionem,
sibi ipsi virilia praeclit. Atque in his nonnulla, ut videlicet illa de
arca Noë (quem Lucianus, ut ceteri Graeci quoque Deucalionem
hic vocat) de Gallorum & sacerdotum purificatione, de vetito
porcorum esu, & id genus alia ita traduntur, ut propemodum
credi possit ex Iudaeorum observationibus ac sacris pleraque illa
transumpta, sed tempore postea usumque adulterata ac deprava-
ta fuisse.

Εν τῇ Συρίᾳ πόλεις, ὅ-
πολλοι δὲ ἔ-
Εὐφράτῃ
ποταμῷ. καλεῖται ἡ πόλις
καὶ ἐστὶν ἰρῆ ἢ Ἡρῆς ἢ
Ἀσσυρίας. δέκτει δὲ μετὰ τὸ
τὸ ὄνομα, σὺν ἅμα τῇ πόλει οἰκο-
μένη ἐστὶν, ἀλλὰ περὶ ἀρχαίων,
ἀλλοῦ. μὲν δὲ σφισι, τῇ ἰρῇ με-
γάλοις γινώσκουσιν, ἐς τὸ δὲ ἡ ἐπι-
νομή ἀπίκται. πρὸς ταύτης ὅτι
πόλις ἐστὶν ἰρῆ, ὅπως ἐ-
αὐτῇ ἐστὶν. ἰρῆ ἢ ἐ-
ἐς τὴν ἰρῆν ἰρῆν. ἢ παλαιῶν
ταῖς, ἀρχαῖς. καὶ θυσίαις, ταῖς, ἐ-
πιπλήκται. ἰρῆν ἢ ὅπως ἐ-
τὸ ἰρῆν εἰσαρῶν, μυθολογία, καὶ
τῇ ἰρῇ ὅπως ἐστὶν. ἰρῆν ἢ, Ἀσ-
συρίας ἐστὶν. καὶ τῇ, ἀπὸ τοῦ
τὰ ἡ, αὐτοῦ ἰρῆν. τὰ ἡ, πα-
ρὰ τῇ ἰρῇ ἰρῇ. ὅπως ἐστὶν ἰρῆ
περὶ τοῦ ἰρῆ, ἐν τῇ ἰρῇ. Πρῶτον
μὲν ὅτι ἀνθρώπων, τῇ ἡμῶν ἰρῇ,
ῥὸ ἀπὸ sacerdotibus edoctus sum. Quaecunque antiquiora me sunt,
ab illis narrationem incipio. Primi hominum quos scimus, Ægyptii di-

En Syria, non procul
ab Euphrate fluvio est
civitas, quæ vocatur
Sacra: estque sacra
Iunoni Assyriæ. Sed nomen hoc
urbi, simul atque fuit condita,
non inditum fuisse videtur: imò
aliud illi erat antiquitus, cum
verò Magna Sacra ibi celebraren-
tur, hoc cognomentum accepit.
De hac igitur civitate dicturus
venio quæcunque in ea sunt. Di-
cam autem & leges, quibus u-
tuntur in Sacris, & solennes con-
ventus quos celebrant, & sacri-
ficia quæ peragunt. Dicam & quæ-
cunque de illis fabulantur, qui
hoc templum consecrarunt, &
quo pacto condita sit ædes ipsa.
Ego autem scribo, Assyrius cum
sum: & eorum quæ narro, alia
quidem ipse coram vidi: alia ve-
ro à sacerdotibus edoctus sum. Quaecunque antiquiora me sunt,
ab illis narrationem incipio. Primi hominum quos scimus, Ægyptii di-

1 In Syria] Lucianus hic de Dea Syria varias recenset opiniones, seu illa Ater-
gatis, seu Astarte, seu quæcunque alia illa fuerit quæ in Hierapoli urbe colebatur,
addit & sacra & eorum ritus quæ videnda potius quam referenda erant. Cic. lib. 3.
de Natur. Deor. Cogn.

1 Ἀσσύ-
ρια

Αἰγυπῖοι λέγονται Θεῶν τε ἐντολῶν
λαβεῖν, καὶ ἱερὰ ἔσται, καὶ πμί-
νια, καὶ πανηγύρεις ἀπιδύξαι.
πρῶτοι δὲ ἐνόμισα ἱερὰ ἔγνωσαν,
ἐ λόγους ἱερὰς ἔλκεσαν. μὲν δὲ, ὃ
πολλὰς χρόνους, παρ' Αἰγυπῖων,
λόγους Ἀσσυρίων ἐς Θεῶς ἤκουσαν,
ἐ ἱερὰ, ἐ θεὰς ἤμαρ. ἐν τοῖσι,
ἐ ἀγαλμασὶ ἱερὰς, ἐ ζώοντα ἐση-
σαντο. τὸ δὲ παλαιὸν ἐ παρ' Αἰ-
γυπῖοις ἀξίανσι τοῖς ἔσσαν. καὶ ἐστὶ
ἱερὰ ἐ ἐν Συρίῃ, ὃ ὡς πολλὸν τοῖς
Αἰγυπῖοις ἰσοχρονέοντα. τὸ, ἐν
πλάτῃ ὅπου. τὸ, καὶ ὃ Ἡρα-
κλῆς, τὸ ἐν Τύρῳ, ὃ τὰς ὃ Ἡ-
ρακλῆς, τὸ, Ἑλλήνους ἀνέδρα,
ἀλλὰ τὸ, ἐν λίγῳ, πολλὰ ἀρχαί-
οντο, ἐ Τύρῳ ἤρῃ ἐστὶ. ἐν δὲ
ἐ ἄλλο ἱερὸν ἐν Φοινίκῃ μέγα, τὸ
Σιδωνίῳ ἔχοντι. ὡς μὲν αὐτοὶ λέγου-
σι, ὃ Ἀσάρτης ἐστὶ. Ἀσάρτης δὲ
ἐν δέκτῳ Σελουαίῳ ἔμμεται. ὡς
δὲ μοι περὶ τὸ ἱερὸν ἀπηγορεύει, Εὐ-
ρώπης ἐστὶ ὃ Κάδμος ἀδελφεὸς.
ταύτῃ δὲ ἔσσαν Ἀγνώστῳ ὃ βα-
σιλεὺς θυγατέρα, ἐπειδὴ περὶ ἀθα-
νῆς ἐμνήσθη, οἱ Φοινῖκες τὴν θεὰν ἐπ-
μήσαντο, καὶ λόγους ἱερὰς ἐπ' αὐτῇ
ἔλκεσαν, ὅτι ἔσσαν κελύ, Ζεὺς ἐ-
κός. καὶ τὸ εἶδος ἐς ταύτην ἀ-
μεψάμενοι, ἔρπονται. καὶ μοι ἐς
Κρήτῳ φέρων, ἀπικέτω. τὰς μὲν
ἐ τὸ ἄλλαν Φοινίκαν ἤκουον. καὶ τὸ
νόμισμα, τὸ, Σιδωνίῳ χρονέοντα,
τὴν Εὐρώπῃ ἐφειζομένην ἐχά τὴν
παύρῳ τὸ Διὶ. τὸ δὲ ἱερὸν, ἐν ὅμ-
λοισι Εὐρώπης ἔμμεται. ἔχοντι δὲ
ἐ ἄλλο Φοινῖκες ἱερὸν, ἐν Ἀσσυ-
ρίῳ, ἀλλ' Αἰγυπῖον. τὸ, ἐξ Ἡ-
λιωπόλεως ἐς τὴν Φοινίκην ἀπικε-
tentur. Habent & aliud templum Phœnices non Assyrium, sed Æ-
gyptium, quod ex Heliopoli in Phœniciam pervenit: id quidem

dicuntur & Deorum notitiam ac-
cepisse; & templa constituisse,
& lucos, ac celebritates edidisse.
Primi autem & nomina sacra in-
tellexerunt, & sermones sacros
docuerunt. Deinde non multo
tempore post, Assyrii ab Ægy-
ptiis doctrinam de Diis accepe-
runt, sacra & templa crexe-
runt, in quibus simulachra po-
suerunt, & statuas dedicarunt.
Porro antiquitus apud Ægyptios
templa statuis caruerunt. In Syria
quoque sunt templa, non multo
Ægyptiis tempore posteriora,
quorum plurima ego vidi. Hercu-
culis quidem illud quod est Tyri,
non hujus Herculis, quem Græci
decantant: sed quem ego dico,
multo vetustior est, & Tyrius
heros. Est & aliud templum in
Phœnicia, quod Sidonii tenent,
Astartæ ut ipsi quidem dicunt:
Astartem autem Lunam esse puto.
Utque mihi aliquis ex sacerdoti-
bus narravit, Europæ illud est,
Cadmis fororis: quam, cum esset
Agenoris regis filia, nec amplius
appareret, Phœnices templo ho-
norarunt: & sacrum de ipsa ser-
monem evulgarunt, Nimirum
Iovem ejus amore captum quod
esset pulchra, forma in taurum
mutata, eam rapuisse, & in Cre-
tam deportasse. Atque hæc qui-
dem etiam à cæteris Phœnicibus
audivi: & nummus quo Sidonii
utuntur, habet Europam, tau-
ro, Iovi videlicet infidentem:
sed ædem Europæ esse non confi-
non

1 Ἀσάρτης] Leg. Scaliger ad Varron. 4. Ling. Latin. Achill. Tat. l. 1. Tertul-
lian. Apolog. cap. 24. unicuique etiam provincia & civitati suus Deus est, ut Syria A-
startes. Xiphilin. Quidam Iunonem esse contendunt, alii Venerem. Bourd.

το. ἐγὼ μὲν οὕτω ὅπως. μέγα
 ἦ ἐ τοῦτο, ἐ δὲ χαλὸν ἐστὶ. εἶδον ἦ
 ἐ ἐν Βυβλῶ μέγα ἱερὸν Ἀφροδίτης
 Βυβλίνης. ἐν τῷ, καὶ τὰ ὄρκα ἐς
 Ἀδωνίην ἐπιτελείουσιν. εἰδὼν ἦ ἐ τὰ
 ὄρκα. λέγουσι γὰρ δὴ ἂν τὸ ἔργον τοῖς
 Ἀδωνίῳ ὑπὸ τοῦ σούε, ἐν τῇ χώρῃ τῇ
 σφοδιτέρῃ θύειαν. καὶ μνήμῃ τοῦ πα-
 ρύου, τυπνυμένη τε ἐκείνῃ ἐπεὶ
 ἐ θρηνησάντων, ἐ τὰ ὄρκα ἐπιτελείουσιν.
 καὶ σφοδρὰ μεγάλα πένθη ἀνὰ τὴν
 χώραν ἴστανται. ἐπὶ αὖτε λυγρὰ ἔσαν-
 ται τε, καὶ ἀποκλαύδωνται, πρῶτα
 μὲν κλαύουσιν τὸν Ἀδωνίδα, ὅπως
 εἶον ἐκείνῳ. μετὰ δὲ τῇ ἐτέρῃ ἡμέρῃ,
 ζῶντι τέ μιν μυθολογῶσι, ἐ ἐς τὴν
 ἡμέραν πέμπουσιν, ἐ τὰς κεφαλὰς
 ξυρίονται, ὅπως Αἰγύπτιοι, ἀπο-
 θανόντων Ἀπιδόντων. γυναικῶν δὲ, ὁ
 πόσῃ οὕτω ἐτίλειτο ξυρίεσθαι, τοιή-
 δε ζῆμιν ἐκτελείουσιν. ἐν μὲν ἡμέ-
 ρῃ, ἐπὶ πρὸς τὴν ἑρῆς ἵσαντο. ἡ δὲ
 ἀγρὴ, μένοισι ξείνοις ἀνέκλειαν.
 καὶ ὁ μισθὸς ἐς τὴν Ἀφροδίτῃν,
 θυσιῇ γίγνεται. εἰσὶ δὲ ἱναὶ Βυβλίων,
 οἱ λέγουσι ἀνὰ σφοδρὰ πένθη τὰ
 Ὀσίριον τὸν Αἰγύπτιον. καὶ τὰ πέν-
 θη, ἐ τὰ ὄρκα, οὕτω ἐς τὸν Ἀδωνί-
 νον, ἀλλὰ ἐς τὸν Ὀσίριον πάντες
 πρὸς ὅσον. ἐπὶ δὲ ὁκόθεν ἐ τὰδε
 πιστὰ δοκέουσι. κεφαλὴν ἐκείνῃ ἐπεὶ
 ἐξ Αἰγύπτου ἐς τὴν Βυβλὸν ἀπικνέ-
 νται, πλῆθος τὸ μέγα πλῆθος,
 ἐπὶ ἡμέρας. καὶ μὲν οἱ ἀνέμοι
 φέρουσιν θείῃ ναυαλίῃ. πρὸς τὴν
 ἑσπέραν, ἀλλὰ ἐς μὲν τὴν Βυβλὸν
 ἀπικνέει. καὶ ἐστὶ τὸ σύμπαν, θῦ-
 μα. καὶ τὸ τοῦ ἐκείνῃ ἐπεὶ γίγνεται,
 τὸ, ἐ ἐμὲ παρὸν τὸν ἐν Βυβλῶ
 ἐλθόντα. καὶ τὴν κεφαλὴν ἐξησά-
 μιν Βυβλίνην. εἰ δὲ ἄλλο θῦμα
 ἐν τῇ χώρῃ τῇ Βυβλίνῃ. πρῶτος
 ἐν τῇ Λιβάνῃ θύουσιν, ἐς τὴν ἄλ-
 κιδίδιν. ὅνομα γὰρ ποταμὸς Ἀδωνίς

non vidi, sed & hoc magnum est,
 & vetustum. Vidi etiam Bybli,
 magnum Bybliz Veneris tem-
 plum, in quo ritus quosdam sa-
 croscos in Adonidem peragunt: quos
 ego novi. Nam quod aper in Ado-
 nim egit, hoc in suo solo fa-
 ctum esse dicunt: atque in rei
 memoriam, singulis annis ver-
 berantur, & lamentantur, ritus-
 que sacros peragunt, magnique
 luctus per regionem ipsis indi-
 cuntur. Et postquam verberandi,
 & plorandi finis factus est, pri-
 mum quidem Adonidi tanquam
 defuncto inferias agunt. Postea
 verò altero die eum vivere fabu-
 lantur, & in aërem mittunt, &
 capita detondent, ut Ægyptii,
 quum mortuus est Apis. Quæ-
 cunque autem mulieres tonderi
 nolunt, talem pœnam exolvunt.
 Diem unum ad quæstum corpore
 faciendum prostant. Forum au-
 tem illud solis peregrinis exhibe-
 tur: & quod inde mercedis aufe-
 runt, hoc Veneri in sacrificium
 datur. Sunt autem ex Bybliis non-
 nulli, qui dicunt apud se huma-
 tum esse Osirim Ægyptium: lu-
 ctusque & ritus hosce, non Ado-
 nidi, sed Osiridi omnes fieri:
 cujus rei dicam unde fidem fa-
 ciant. Caput unoquoque anno ex
 Ægypto Byblum defertur, se-
 ptem diebus, quantum spatii ex
 illa in hanc est, enatans: ipsum-
 que venti divina quadam naviga-
 tione ferunt: nec usquam aliò
 vertitur, sed solam Byblum per-
 fertur: totaque res ea est admi-
 randa. Atque id fit quoran-
 nis, cumque Bybli essem, fa-
 ctum est: caputque vidi papy-
 raceum. Porro etiam alia res admiranda est in terra Bybliorum.
 Fluvius quidam ex Libano monte in mare defertur: fluvio nomen
 est

ἰπικία). ὁ δὲ ποταμός, ἔχων
ἐπεὶ αἰμάσσεται, καὶ τὴν χροίην
ὀλίγως, ἰσχυρὰ δὲ τὴν θαλάσσαν,
καὶ φοινίσκει τὸ πολλὸν τὸ πλάγῳ,
καὶ σημαίνει τοῖς Βυβλοῖς τὰ πέν-
τηα. μυθιοῦται δὲ ὅτι ταυτησὶ τῇσι
ἡμέρησι, ὁ Ἀδωνὶς ἀνὰ τὸ Λιβάνου
περὶ ὤκει). καὶ τὸ αἶμα ἐς τὸ ὕδωρ
ἐρχόμενον, ἀπώσκει τὸ ποταμὸν, καὶ
τοῖς ῥοαῖς τὴν ἐκπορεύμεν διδοῖ. ταῦ-
τα μὲν οἱ πολλοὶ λέγουσι. ἐμοὶ δὲ περὶ
αὐτῆς Βύβλιος, ἀληθεῖα δοκεῖν λέ-
γειν, ἐπεὶ τὴν ἀπηγείτω τὸ πᾶν
αἰτίαν. ἔλεγε δὲ ὧδε. ὁ Ἀδωνὶς ὁ
ποταμός, ὃς ἔστιν, ἀπὸ τῆς Λιβάνου
ἐρχεται). ὁ δὲ Λιβάνου, κρήνη ξαν-
θοῦ ὕδατος ἐστίν. ἀνέμοι δὲ τῆς χειρὸς κτε-
ρησθῆναι τὴν ἡμέρησιν ἰσχυροὶ, τὴν γῆν
τὴν ποταμῷ ἐπιφέρειν, εἴσω ἐς τὰ
μέγιστα μετὰ τὰ. καὶ τὴν γῆν, καὶ
αἰμάδια τῇσι. καὶ τὰς δὲ τὸ πᾶν
ἐπὶ τὸ αἶμα, τὸ, λέγουσι, ἀπὸ
τῆς χειρὸς αἰτίαν. ὁ μὲν μοι Βύβλιος,
ποταμὸς ἀπηγείτω. εἰ δὲ ἀτρεκέως
ταῦτα ἔλεγε, ἐμοὶ μὲν δοκεῖ κρήνη
θεῖα εἶναι τὴν σιωπῆν. ἀνέ-
βλυ δὲ ἐς τὸ Λιβάνου ἐκ Βύβλου,
ὁ δὲν ἡμέρης, πυθόμενος αὐτὸν διὰ
δραχμῶν ἰσχυρὰ Ἀφροδίτης ἐμμεναι, τὸ
Κινύρας εἶσεν. καὶ εἶδον τὸ ἱερὸν,
καὶ δραχμῶν ἑκατὸν. τὰς δὲ μὲν ἐστὶ τὰ ἐν
τῇ Συρίᾳ δραχμῶν, καὶ μεγάλα ἱερὰ.
ποσὶν δὲ ἰόντων, ἐμοὶ δοκεῖν, ὅ-
τι ἐν τῇ ἐν τῇ πέλῃ μείζον ἐμ-
μεναι, ὅτι ἐν τῇ ἀλλῇ ἀνωτέρῳ,
ὅτι ἐν τῇ ἀλλῇ ἱερτέρῳ. ἐν δὲ ἐν τῇ
καὶ αὐτὸ πολυτελέα, καὶ δρα-
χμῶν ἀνὰ τῇ μὲν, καὶ πολλὰ τῶν ὁμῶ-
ν, καὶ ἑσπέρια θεοῦ περὶ. καὶ θεοὶ
δὲ κρήνη αὐτοῖς ἐμμεναι. ἰδὼν δὲ ὅτι
δὴ ἐν παρὸς σφίσι τὰ ἑσπέρια, καὶ
modum conspicui. Nam statuae

est Adonis. Hic quotannis cruore
inficitur, amissoque colore in
mare delabitur: magnamque pe-
lagi partem cruentat, tempusque
lugendi Bybliis indicat. Fabulan-
tur autem Adonim hisce diebus
in Libano sauciari, unde in aquam
delatus sanguis: fluvii colorem
mutet, eidemque nomen der.
Atque hæc quidem vulgo dicti-
tant. Sed vir quidam Byblius,
mihi vera dicere visus, aliam hu-
jus rei causam narravit. His ver-
bis. Fluvius hic Adonis, ὁ hospes,
per Libanum deferretur, cujus
terra est admodum flava: quam
minio simillimam, venti vehem-
entes diebus illis exorientes, in
fluvium deferunt: eaque facit ut
cruentus videatur: ita non san-
guis, quem ajunt, sed terra hu-
jusce rei causa est. Ac Byblius qui-
dem hæc mihi narravit. Quæ si
vera sunt, divinus admodum hic
venti ortus mihi videtur. Cæte-
rum ex Byblo in Libanum ascen-
di, confecto diei unius itinere,
cùm audivissem ibi esse antiquum
Veneris templum, quod Cinyras
dedicarat. Quod templum vidi
pervetustum. Atque hæc quidem
in Syria sunt antiqua & magna
templa. Quæ cùm multa sint,
nullum tamen, quantum mihi
videtur, majus eo est, quod in
sacra civitate habetur, necque
etiam ædes alia sanctior, nec terra
magis sacra. In eo autem sunt, &
pretiosa opera, & antiqua dona-
ria, & mirabilia multa, Deo-
rumque statuae, Diique ipsis ad-
sudant, moventur, & oracula
edunt,

1 ἰδὼν γὰρ De his imaginum sudoribus Ioseph. Scaliger ad Tibullum lib. 2.
& Dan. Heyn. ad Sil. Ital. Bona.

κινείται, & χρητμηγορέ. κὴ βοή
 ἢ πολλάκις ἐρχόμεναι ἐν τῷ νηφί, κλει-
 σθὲντες ἢ ἰσθ. καὶ πολλοὶ ἤκου-
 σαι. καὶ μὲν ἐὼς ὅσον πέρα, ἐν τοί-
 σι ἐγὼ οἶδα, πρῶτον ἐστίν. πολλὰ γὰρ
 αὐτοῖσι ἀπικινείται χεῖμα ἄ, ἐκ πε-
 λρασίης, & Φοινίκων, & Βαβυλων-
 νίων. καὶ ἄλλα ἐκ Καππαδοκίης.
 τὰ ἢ, κὴ Κίλικις φέρει. τὰ ἢ,
 Ἀσσυριοί. εἶδον ἢ ἐγὼ ἐπὶ τῷ, ἐν τῷ
 νηφί λατρεῖ ἀπικινείται, εἰδήματα πολ-
 λὰ, καὶ ἄλλα, ὅκιστα ἐς ἀργυ-
 ρον, ἢ ἐς χρυσὸν ἀπικινείται. ἐρε-
 ται μὲν γὰρ, καὶ πανηγύρεις, ὅσα
 μοῖσι ἄλλοις ἀνθρώπων τοιαῖδε ἀ-
 ποδεδεῖται. ἰσχυρόντι δὲ μοι ἐπὶ τῷ
 πέρα, ὅκιστα τῷ ἰσθί, καὶ τῷ
 οἶον αὐτοῖ, ἢ πᾶσι δοκέει, πολλοί
 λόγοι ἐλίσσονται. ἢ, οἱ μὲν, ἰσθί.
 οἱ δὲ, ἐμφανέες. οἱ ἢ, καὶ τὰ μυ-
 θώδεις. καὶ ἄλλοι, βάσβαροι. οἱ-
 μὲν, τοῖσι Ἑλλήσι ὁμολογούντες.
 τὸς, ἐγὼ πάντες μὲν ἐγὼ, δέκα μὲν
 ἢ ἑξήκω. οἱ μὲν ὦν πολλοί, Δού-
 κηλίονα τὸ Σκυθία τὸ ἰσθί εἰσσεύ-
 λίσσονται. τὸτον Δούκηλίονα, ἐπὶ τῷ,
 τὸ πολλὸν ὑδωρ ἐλίσσονται. Δούκηλί-
 ον ἢ πέρα, λόγοι ἐν Ἑλλήσι ἤκου-
 σαι, τὸ, Ἑλλήνες ἐκ αὐτῶν λέγουσι.
 ὁ ἢ μῦθος, ὅδε ἔχει. ὅδε ἡ γένεσις,
 οἱ νῦν ἄνθρωποι, ὅ πρῶτον ἐλθόντες.
 ἀλλ' ἐκείνη μὲν ἡ γένεσις, πάντες
 ἄνθρωποι. ἔτοι ἢ, γένεσις τὸ δευτέρου
 εἶσι. τὸ, αὐτοῖς ἐκ Δούκηλίονος ἐς
 πᾶσιν ἀπικινείται. ἐκείνους ἢ πέρα τὸ
 ἀνθρώπων, τὰ δὲ μυθία. ὑπόκειται
 καὶ τὰ ἰόντες, ἀνέμιστα ἑρμαῖα ἔπασ-
 σον. ἔπει γὰρ ὁρκία ἐφύλασσαν, ἔπει
 ξείνους ἐδέχοντο, ἔπει ἰκετίων ἠνεί-
 χοντο, αὐτ' ὦν σφίσι ἡ μεγάλη συμ-
 φωνὴ ἀπικινείται. αὐτοὶ καὶ γὰρ πολλὸν
 ὑδωρ ἐκδιδόντες, καὶ ὅμοιοι μεγάλοι
 ἐλθόντες, καὶ οἱ ποταμοὶ κατέπλησαν
 μέζοντες, καὶ ἡ γῆ λαοσὰ ἐπὶ πολ-

edunt, & clauso templo clamor
 in ade saepenumero est coortus,
 quem audivere multi. Quinetiam
 in iis quæ novi, præcipue sunt
 opes. Nam multæ res ipsis affe-
 runtur, ex Arabia, Phœnicibus,
 & Babylonis: item aliæ ex Cap-
 padocia, aliasque Cilices affe-
 runt, alias Assyrii. Præterea vidi
 quæ in ade secretò reposita sunt,
 vestes videlicet multas, & quæ-
 cunque in argentum, aurum-ve
 sunt conversæ. Nam festa, cele-
 britatesque nullibi gentium tot
 receperunt. Porro mihi de annis
 inquirenti, quot jam steteret
 templum, quamque ipsi Deam
 esse putarent, multa dicebantur:
 quorum alia erant sacra, alia ma-
 nifesta, alia admodum fabulosa,
 alia barbara, alia cum Græcis
 consentientia, quæ referam quan-
 quam ea nullatenus probo. Com-
 plures igitur Scytham illum Deu-
 calionem, eum puta Deucalionem,
 cujus temporibus aquarum
 diluvium fuit, templum hoc con-
 secrasse tradunt. Apud Græcos
 autem, quod illi de Deucalione
 dicunt, audiui: sicque se habet
 fabula. Hanc hominum genera-
 tionem quæ nunc est, ab initio
 nequaquam fuisse, sed eam quæ
 tum fuit totam interiisse. Hos au-
 tem homines qui nunc sunt, se-
 cundi generis esse, quod rursus
 à Deucalione in multitudinem
 excrevit. De illis autem homini-
 bus hæc tradunt: eos cum essent
 admodum contumeliosi: nefaria
 perpetrassent juramentum non ob-
 servando, hospites non recipien-
 do, supplices non ferendo. Quam
 ob causam in magnam calamita-
 tem incidissent: quum terra protinus aquam multam effudit, im-
 bres magni ingruerunt, fluvii majores decurrerunt, atque in
 ran-

λὸν ἀνέβη, ἐς δὲ πάντα ὕδωρ ἐχέον-
το, καὶ πάντης ὁλοῖτο. Δευκαλίον
ᾧ, μὲνθ' ἀνθρώπων ἰλίπτε ἐς γη-
νὴν διυπτήν, ὠκυμένης τε, καὶ ὁ
ὠσεῖτο εἶναι. ἡ δὲ οἱ σωτηρίη,
ἥδε ἐχέουσα. λάρκα καὶ μεγάλην, τέλει,
αὐτοῖς ἔχε, ἐς ταύτην ἐσοῖσάσας
παῖδας τε, καὶ γυναικας ἑαυτῶ,
ἐσέτη. ἐσθάνοντο δὲ οἱ, ἀπύκνυτο
οὔεις, καὶ ἵπποι, καὶ λέοντες γέ-
νια, καὶ ὄφεις, καὶ ἄλλα, ὁκόσας
ἐν γῇ νέουσιν πάντα ἐς ζῴοντα.
ὁ δὲ, πάντα ἐδίκητο. καὶ μὴ οὐκ
εἰσίντο, ἀλλὰ σφισι μεγάλην δό-
ξην φιλήν ἐχέοντο. καὶ ἐν μὴ λάρ-
κα πάντες ἐπώλυσαν, ἔτι τοῦ ὕδωρ
ἐπιχεῖται. τὰ, μὲν Δευκαλίονθ'
πύλα, Ἑλλήσις ἱστορεῖται. τὰ δὲ ἀπὸ
ταύτης, λίγισται λόγος ὑπὸ τῷ ἐν τῇ
ἐρῇ πόλει μεγάλως ἀξιῶθ' ἡνωμέναι,
ὅτι ἐν τῇ σφισι καὶ ἡσυχία, καὶ σμα-
μεῖα ἐχέουσα, καὶ τὸ συμπαι ὕδωρ
καταβέβατο. Δευκαλίον δὲ, ἐπὶ
ταύτῃ ἐχέουσα, βοῦας τε ἔχοντο, καὶ
τῶν ἐπὶ τῷ κασμάτῃ Ἡρῆς ἔχον
ἐχέοντο. ἐν δὲ, καὶ τὸ κασμάτῃ
εἶδοι, καὶ ἐπὶ τῷ τῇ νηὶ, καὶ ἔτι
μικροῖ. ἐν μὲν οὐκ πάλαι ἐν μέγα
εἶν, νῦν τοιοῦτον ἐχέοντο, ἐπὶ οἶδα.
τὸ, δὲ ἐν εἶδον, μικροῖ ἐπὶ. σῆμα
ᾧ δὲ ἱστορεῖται, τὸ δὲ πρῶτον δι-
ἐκαστοῦ ἐπὶ οὐκ ἐπὶ πλάσσης ὕδωρ ἐς
τῷ νηὶ ἀπικνέει. φέρουσι δὲ ἐν οὐκ ἱ-
ρέας μέντοι, ἀλλὰ πᾶσας Συρίην,
καὶ Ἀραβίαν. καὶ πέραν τῇ Εὐ-
φράτην, πολλοὶ ἀνθρώποι ἐς πα-
λαιότατον ἐρχόμενοι, καὶ πάντες ὕδωρ
φέρουσι, τὸ, πρῶτον μὲν ἐν τῇ νηὶ
ἐκ χέουσι. μὲν δὲ, ἐς τὸ κασμάτῃ κα-
ταβέβατο, καὶ δέχεται τὸ κασμάτῃ
μικροῖ ἐπὶ, ὕδατος καὶ ἡσυχίας πολ-
λόν. τὰ, δὲ ποιεῖντες, Δευκα-
λίοντα ἐν τῇ νηὶ τὸνδε νόμον ἔχουσαι
λίγιστοι, συμφορῆς τε, καὶ ἀνέ-

tantum intumuit mare, ut omnia
essent aqua, & omnes perierint.
Deucalion autem solus hominum
relictus est in secundam genera-
tionem, prudentiæ, & pietatis
gratia. Servatus autem fuit hoc
pacto. Magnam quandam arcam,
quam ipse habebat, liberis & u-
xore in eam impositis, conscen-
dit. Ingredientem sequuti sunt
agri, equi, leones, serpentes,
& alia quæcunque in terra pascun-
tur, bina cuncta. Quæ omnia ex-
cepit: nec ipsum ladebant: sed
magna inter eos divinitus erat
concordia: unaque in arca omnes
navigarunt, quandiu aqua supera-
vit. Atque hæc quidem de Deu-
calione Græci tradunt. De iis au-
tem quæ deinceps sequuta sunt,
quidam ab incolis Sacra civitatis
refertur, magna dignum admi-
ratione, nimirum sua in regione
factum ingentem hiatum, qui u-
niversam aquam absorbit. Tum
Deucalionem aras fecisse, supra-
que hiatum ædem Iunoni sacram
erexisse. Ego verò hunc illum
vidi, qui sub æde admodum est
exiguus: verum nescio fuerit ne
olim magnus nunc verò ejusmodi
factus. Is utique quem vidi par-
vus est. Signum autem quo histo-
riæ huic fidem faciunt, hoc per-
agunt. Bis quotannis ex mari aqua
in ædem deferretur: quam non sa-
cerdotes modò ferunt, sed tota
Syria, & Arabia, & qui trans
Euphratem habitant. multi ho-
mines ad mare veniunt, indeque
omnes aquam afferunt, quam in
æde primùm effundunt: deinde
ea in hiatum delabitur, ab eo
quanvis parvo, ingens aquæ co-
pia recipitur. Qui hæc faciunt,

Deucalionem eo in templo legem hanc tulisse dicunt, in calamita-

μασίης μνημεῖον ἔμμεναι. ὁ μὲν ὦν ἀρ-
χαιῶν αὐτοῖς λόγος ἀμφὶ τῆς ἱερᾶς,
πίστος δὲ ἐστίν. ἄλλοι δὲ, Σειμιράμιν
τὴν Βαβυλωνίαν, τὴν δὲ πολλὰ
ἔργα ἐν τῇ Ἀσίῃ ἐστίν, ταύτῃ ἐπι-
θεῖν τὸ ἱεὺς εἰσαχθὲς νομίζουσι. οὐκ
ἦν δὲ εἰσαχθὲς, ἀλλὰ μητρὶ ἐνο-
μή. τὴν δὲ Δερκετὴν ἔνομον. Δερ-
κετὴς δὲ εἶδος ἐν Φοινίκῃ ἱσησαμένον,
ζήμενος ξένον. ἡμιστὴ μὲν, γυνή. τὸ
δὲ ὅκρσεν ἐκ μηρῶν ἐς ἀκρὸς πόδας,
ἰχθυῶν ἕρῃ λατύνει. ἡ δὲ ἐν τῇ
ἱερῇ πόλει, πᾶσα γυνή ἐστίν. πίσις
δὲ ἔστι λόγος αὐτοῖσι, ὃ καὶ ἔστι ἐμφα-
νίης. ἰχθύας, ἡ δὲ ἱερὴ ἐστὶν νομι-
ζουσι, καὶ ἔστι ἰχθύων ψαύουσι.
καὶ οὐκ ἔστι τὰς μὲν ἄλλας, σιτίονται,
ἀλλὰ σφίσι καὶ ἱερὴ. τὰ δὲ γινόμε-
να, δοκέει αὐτοῖς ποιεῖσθαι, Δερκε-
τὴς, καὶ Σειμιράμιν εἰνεῖν. τὸ μὲν
ὅτι Δερκετὴν μορφὴν ἰχθυῶν ἔχει.
τὸ δὲ, ὅτι τὸ Σειμιράμιν τέλει,
ἐς ἀσπέρην ἀπικέσθαι. ἄλλ' ἐγὼ τὴν
μὲν ἱερὴν, ὅτι Σειμιράμιν ἔργον ἐστίν,
ταῖς καὶ διέλογον. Δερκετὴς δὲ τὸ
ἱερὸν ἔμμεναι, ὅθεν καὶ πείσθηται,
ἐπὶ ἐκ παρ' Αἰγυπτίων ἔνοιό ἐστι,
οἱ ἰχθύας ὃ σιτίονται, καὶ τὰς δὲ ὃ
Δερκετοὶ χαρίζονται. ἔστι δὲ ἐκ ἄλ-
λου λόγου ἱερὸς, τὴν ἐγὼ σφὲς ἀν-
θρώπος ἔκτισται. ὅτι ἡ μὲν Οἰή, Πῆν
ἐστίν. τὸ δὲ ἱερὸν, Ἀπῆν ποιεῖται.
Ἀπῆς δὲ γένος λυδὸς μὲν ἦν, πρῶ-
τος δὲ τὰ ὄργια τὰ ἐς Πῆν ἐδιδάξα-
το. καὶ τὰ, Φρύγες, καὶ Λυδοί, καὶ

tis & beneficii monumentum.
Quare antiqua apud illos fama de
templo, est huiusmodi. Alia au-
tem Babyloniam illam Semira-
midem, cujus multa per Asiam
extant opera, hoc templum con-
secrasse putant, non Iunoni, sed
matri suæ, cui Derceto fuit nomen.
Dercetûs autem imaginem in
Phœnicia vidi, spectaculum in-
solitum. Erat dimidia parte mul-
lier: & quantum à femoribus ad
pedes imos protenditur, in piscis
caudam definebat. Sed quæ est in
Sacra civitate, tota est mulier.
Porro argumenta quibus huic nar-
rationi fidem faciant, clara non
habent. Pisces sacros putant, nec
pisces attingunt unquam. Ex avi-
bus, alias quidem edunt, sed so-
lam columbam non edunt, quæ
sacra ipsis est. Et quod hæc ita
fiunt, placet ipsis Dercetûs & Se-
miramidis gratia fieri: hoc qui-
dem, quia Derceto piscis for-
mam habet: illud quia Semira-
mis ad postremum in columbam
versa est. At ego ipsam quidem
ædem Semiramidis opus esse, for-
san admiserim. Sed Dercetûs sa-
cræ esse nequaquam credo:
quando & apud Ægyptios non-
nulli sunt, qui piscibus non ve-
suntur, neque id Dercetûs in gra-
tiam faciunt. Fertur autem &
alius sermo sacer, quem ego à sa-
piente viro accepi: scilicet Rheam esse, Deam illam: tem-
plum autem Attæ opus. Porro Attes genere fuit Lydius, pri-
musque sacra in Rheæ honorem, tradidit. Ac quibus Phryges, Ly-
di,

1 Τῆς Δερκετῆς] Leg. Scal. ad Varr. locum cit. Board.

2 ἰχθύας, καὶ ἱερὸν νομίζουσι] Et hac de causa piscator Heliodorus cum fru-
stra multoties rete jecisset, huic Deæ suspendit lib. 6. Anth.

Δαίμονι τῷ Συρίῳ καὶ τῷ τρεῖς ἡλίουδωρ

Δαίμονι, ὃς καὶ τῷ δὲ ἱερῷ πρὸς Φρύγας. Idem.

Σαμοθράκες ἐπιπλῖνσι, Ἀΐτω
 πάντα ἔμαθον. ὥς γάρ μιν ἡ Ῥέη
 ἔπειε, βίην μὲν ἀνδρείην ἀπὸ παύσαι-
 το, μερφὴν δὲ θηλέην ἡμέψατο,
 καὶ ἐδῆα γυναικίην ἐσένδυσατο. καὶ
 ἐς πᾶσαν γῆν φοιτῶσι, ὄρνια τι ἐπι-
 πλῖσι, καὶ ταῖς, ἐπαγε ἀπηγείτο, καὶ
 Ῥέῳ ἦειδε. ἐν τοῖσι, καὶ ἐς Συ-
 εῖω ἀπικέτω. ὥς ᾧ οἱ πέρῃ Εὐ-
 φράτω ἄνθρωποι, ἔτι αὐτοῖς, ἔτι
 ὄρνια ἐδίδκοντο, ἐν τῷ δὲ τῷ χῆρῳ
 τοῖς ἐπισησάτο. σημεῖα ᾧ Θεός
 τοῖς πολλὰ ἐς Ῥέῳ ἀπικέτω. λέοντες
 γάρ μιν φέρονσι, καὶ τύμπανον ἔχοντες, καὶ
 ἐπὶ τῇ κεφαλῇ πυρρῶ φορέει, ἐκείνην
 Ῥέῳ Λυδοὶ ποιεῖσι. ἔστι δὲ Ἐγγα-
 λαι πίεσι, οἱ εἰσι ἐν τῷ ἱερῷ, ὅπ-
 Γάλλοι Ἡρῆ μὲν ἔδαμα, Ῥέῃ δὲ τί-
 μνονται, καὶ Ἀΐτω μείνονται τὰ,
 δὲ μοι ὁπρὲς πῖα μὲν δοκέει ἔμμεναι.
 ἀληθῆς δὲ, ὅ. ἐπὶ ἑὶ τὴν μήν, ἄλ-
 λην αἰτίην ἡκιστα πολλὸν πιστεύω.
 ἀνδράδ δὲ μοι τὰ, λίγυσι δὲ ἱερῷ
 πίεσι, τοῖσι Ἐγγαλοῖς τὰ πολλὰ ὁ-
 μολογόντες. τῷ μὲν Θεῷ, Ἡρῆν
 δοκίοντες, τὸ δὲ ἔργον, Διονύσου δὲ
 Σιμέλης ποιεῖται. καὶ γὰρ δὴ Διό-
 νυσος ἐς Συεῖαν ἀπικέτω, κείνην ὁ-
 δὸν, τῷ, ἦλθε ἐκ Αἰθιοπίας. καὶ
 ἐπὶ πολλὰ ἐν τῷ ἱερῷ Διονύσου ποιη-
 τῶν σημεῖα. ἐν τοῖσι, καὶ ἐδῆπες
 βάρεσσι, καὶ λίθοι Ἰνδοί, καὶ ἐλε-
 φάντων κέρατα, τὰ Διονύσου ἐξ
 Αἰθιοπίας ἔνικε. καὶ φαλλοὶ δὲ ἐστῶ-
 σι ἐν τοῖσι περὶ πύλαισι δύο κέρ-
 τε μεγάλοι. ἐπὶ τῷ, ἐπὶ γράμματα
 τοιοῦτά ἐπιγράφονται, Τῷ δὲ φαλ-
 λῷ Διονύσου, Ἡρῆ μητρὸς ἀνέστη-
 κα ἔμοι μὲν ὦν, καὶ ταῦτά δοκέει. ἐρίω
 δὲ ἄλλο, πῖ ἐστι ἐν τῷ ἱερῷ Διονύ-
 σου ὄρνια. Φαλλῷς Ἑλληνες, Διο-
 νύσου ἐγείρονσι. ἐπὶ τῷ, καὶ τοιοῦτά ἐστι

di, Samothracæ utuntur, ea om-
 nia ab Atte didicerunt. Post-
 quam enim ipsum castravit Rhea,
 vitam quidem virilem agere de-
 siit, formam autem foemininam
 assumpsit, vestemque muliebrem
 induit. Atque ita per omnem ter-
 ram obambulans, sacra passim
 peragebat, quæque passus esset,
 narrabat: Rheamque celebrabat.
 Inter quæ & in Syriam venit: &
 cum qui trans Euphratem habi-
 tant, neque ipsum, neque sacra
 reciperent: hoc in solo templum
 constituit: multaque adsunt signa
 Dex, quæ faciunt ut Rhea vi-
 deatur. Leones enim ipsam fe-
 runt, habetque tympanum, &
 super capite turrim gestat qualem
 Rheam Lydi fingunt. Dicebat
 autem & de Gallis idem, qui in
 templo sunt Gallos non Iunoni,
 sed Rheæ castrari, & Atten imi-
 tati. Hæc mihi decora quidem
 videntur, at non vera: siquidem
 castrationis causam aliam multò
 fide digniorem audiui. Placent
 verò mihi hæc quæ de templo di-
 cunt, in quibus cum Græcis con-
 sentiunt: Deam quidem Iunonem
 putantes esse, ipsum autem opus
 Bacchi Semeles filii. Etenim Bac-
 chus in Syriam venit, eo itinere
 quo in Æthiopiam est profectus.
 Multaque in templo sunt indicia,
 quæ Bacchum authorem compro-
 bant. Inter quæ & vestes barbaræ,
 & lapilli Indici, & elephantorum
 cornua, quæ Bacchus attulit ex
 Æthiopia. Etiam priapi stant in
 vestibulis, duo admodum magni,
 quibus inscriptum est hoc epi-
 gramma. Hos posui Bacchus tibi

Iuno noverca priapos. Ac mihi
 quidem vel ista sufficiunt. Care-
 rum aliud quoque dicam, quis
 Græci priapos Baccho erigunt: in

quibus & tale quiddam portant,

φίρῃσι, ἰσθόρας μικρὰς ἐν ξύλῳ
 πιποτημένους, μεγάλα αἰδοῖα ἰ-
 χνύας. καλῶνται δὲ τὰδε, νύμφη-
 σσας. ἐστὶ δὲ ἐν τῷδε ἐν τῷ ἱερῷ.
 ἐν δεξιᾷ δὲ νῆϋ, καὶ ἡπταμ σμικρὰς
 αἰτὴρ χαλκεῖον, ἔχον αἰδοῖον μέγα.
 τοσαύτῃ μιν ἀμφὶ τῷ οἰκίστῃ δὲ ἱερῷ
 μυθολογίαισι. ἡδὴ δὲ ἱερῷ ἐστὶ νῆϋ
 πύρι, ἥσιός τε ὅπως ἐγίνετο, καὶ
 ὅπως μιν ἐποίησαντο. λέγουσι δὲ νῆον
 τὸν πρῶτον εἶναι, μὴ ἑμμεναι τὸν τῷ
 δῶρον μὴ χυμῶν, ἀλλ' ἐκείνῳ μὲν,
 κατεπερὶ ἡπταμ χροῖον ὑπερῶν. τὸ δὲ
 νῆον πύρι, Στράτωνικος ἑμμεναι
 ποίημα, γυναικὸς δὲ Ἀσσυρίων βα-
 σιλῆος. δοκεῖ δὲ μοι ἡ Στράτωνική
 ἐκείνη ἑμμεναι, τὸ ὅπως ὄντος ἡγή-
 σατο. τὸ ἡλεγχε δὲ ἱερῷ ἐπιποίη.
 ὡς γὰρ μιν ἡ συμφορὴ κατέλαβε,
 ἀμνηστῶν τῷ κακῷ, αἰχρὰ δο-
 κείον, καὶ ἡσυχίαν ἐνόησε. ἐκείνῳ
 δὲ ἀλλήλῳ ὑδὲν. καὶ οἱ ἡ τε χροῖον
 πᾶμπαι ἐτοίμετο, καὶ τὸ σῶμα
 δὲ ἡμέρας ἐμμεναι. ὁ δὲ ἱερῷ,
 ὡς εἶδεν μιν ἐς ὑδὲν ἐμφανὲς ἀρρω-
 στίοντα, ἔγνω τῷ νῶτον ἔσῶν ἑμ-
 μεναι. ἔρωτ' δὲ ἀφανῆ πολλὰ
 σημεῖα, ὀφθαλμοὶ τε ἀδενέες, καὶ
 φωνή, καὶ χροῖον, καὶ δάκρυα. με-
 γάλῃ δὲ ταῦτα, ἐπίει. χροῖον μὲν τῇ δε-
 ξιῇ καὶ νενήσας τῷ καρδίῳ, ἐκεί-
 νῳ δὲ τὸς ἀνὰ τῷ οἰκίστῃ πᾶντας. ὁ δὲ,
 τὸ μὲν ἄλλων ἐσιόντων πάντων, ἐν
 ἡρεμίᾳ μεγάλῃ. ὡς δὲ ἡ μητρὴ ἀ-
 πίκετο τῷ τε χροῖον ἡλλάσσας, καὶ
 ἰδρώει ἀρῶντο, καὶ τρόμῳ ἑλπίο. καὶ ἡ
 καρδίη ἀνεπαλλεῖτο. τὰ δὲ μὴ ὁ-

pufillos viros ligneos, magna pu-
 denda habentes. Vocantur autem
 Neurospasta hæc. Est igitur & hoc
 in templo illo. In dextra ædis,
 sedet pufillus vir æneus puden-
 dum magnum habens: ac tantum
 de illo, quod ad templi condito-
 res attinet, tradunt. Iam verò &
 de æde dicam, & de situ ejus,
 deque ejus conditore. Dicunt æ-
 dem illam quæ principio fuit, non
 esse eam quæ nunc est, sed anti-
 quiorē illam successu temporis
 collapsam esse: hanc autem quæ
 nunc est, esse Stratonices opus,
 uxoris Assyriorum regis. Videtur
 autem mihi Stratonice illa esse,
 quam privignus amavit, cujus
 amorem medici industria depre-
 hendit. Cùm enim hæc ægritudo
 ipsum invalisset, animi dubius ob
 malum quod turpe videbatur, si-
 lentio premens ægrotabat. Iace-
 bat autem nihil dolens: verùm
 color ejus omnino immutabatur,
 & corpus in dies marcescebat.
 Medicus autem ut vidit ipsum
 morbi nullum præ se ferre mani-
 festum indicium, cognovit eum
 amore laborare. Amoris autem
 occulti multa sunt signa, oculi
 languentes, vox, color, & la-
 chrymæ. Quibus animadversis
 hoc fecit. Manu dextra tenebat
 cor adolescentis, eos verò qui in
 domo erant, omnes vocabat. Ille
 ingredientibus cæteris omnibus,
 amo-

ἰ Ἀνδρα μικρὰς] Phalli sive Priapi pingebantur nanorum specie, ut monui ad
 Petron. sequitur mox, μεγάλα αἰδοῖα ἰχθυίας, & paulo post ἔχον αἰδοῖον μέγα. sic
 apud Hesych. τὰ δὲ τῷ μικρῶν, ἀνέναντον ἐστὶ αἰδοῖον ἰχθυίας μέγα, οἱ γὰρ τάντοι
 μεγάλα ἰχθυίαι. Talis erat pictura Dei hortorum cujus meminit Tzetzes ad
 Lycophronem vocans eum συστῆναι ἐβαδυσάμενον lege βατυναδῆτον. Bourd-

ἰ Ἡλα-

ἄμα ἰμφρασία τῶ ἱητροῦ, τὸν ἔρωτα
ἐπείει. καὶ μιν ὠδὲ ἰήσατο. καλέ-
σας δὲ νεηίσκη τὴν πατέρα, κάρτα
ἔρρωδιον, ἥδη ἡ νόσος ἴφη, τὴν,
ὁ παῖς ὠδὲ ἔρρωσεν, ἢ νόσος ἴφη,
ἀλλὰ ἀδικίη. ὠδὲ γάρτοι ἀλγείη μὴ
εἶδεν, ἔρως δὲ μιν, καὶ φρενοβλα-
βείη ἴχη. ἐπιθυμείει δὲ, τὴν, ἔδω-
μα τὴν δόξαται, φιλίαν γυναικὶα ἱ-
μιν, τὴν, ἰὼν ἔπ μετήσθη. ὁ
μὲν, ὦν τοιαῦτα σφίη ἰψόδετο.
ὁ δὲ, αὐτὴν ἰλίασετο, ὡς πε-
φίης, καὶ ἱητροῦς, μὴ μοι παῖδα
ὀλέσσης. ἢ γὰρ ἡτέλει ταύτη συμφο-
ρῇ ἔχρητο, ἀλλὰ οἱ ἡ νόσος ἀει-
κροῖη. τὴν, σὺ μηδαμῶς ζηλοτο-
πίων, πίνος ἔχρησε παῖση βασιλῆη.
μὴ δὲ ἱητροῦς ἴων, φόνον ἀσθένειας
ἱητροῦ. ὁ μὲν, ὠδὲ ἀγῶν ἴων, ἱ-
δίετο. ὁ δὲ, μιν αὐτὴν ἀμείβετο, ἀ-
νόσια ἀσθένειας, γάρτοι ἔμω ἀπαι-
ροῦμαι, ἥδη ἱητροῦ ἀνδρα βίωμε-
το. σὺ δὲ, κῶς ὦν αὐτὴν ἔσχησας,
εἴτοι σὺν γυναικὶ ἐπὶ τοῖς ἐμῶν τὰδε
διόμω; ὁ δὲ, ὡς τὰδε ἔλε-
γε, ὡς ἐστὶ αὐτὸς ὦν κατὰ γυναῖκος
ἐφείσαστο, εἶδὲ παιδὶ σπυρίης
ἐφόνει, εἰ καίτοι μητρὴς ἐπιθυ-
μει. ἢ γὰρ ὁ μὲν συμφορῶν ἔμμε-
ται, γαμετὴν, ἢ παῖδα ὀλέσσει. ὡς
δὲ τὰδε ὁ ἱητροῦς ἤκουσε, τί τοι ἔφη
ἐμὲ λίσσεται; καὶ γάρτοι σὺν γυναι-
κὶ ποτὶς. τὰ, δὲ ἔλεγον ἰὼν, πάν-
τα ἔλυν ψόδετα. πείσεται μὴ τε-
πίοισι. καὶ τὴν μὴ παιδὶ, λείπει δὲ
γυναικὶα, καὶ βασιλῆην. αὐτὸς δὲ
ἐς τὴν Βαβυλωνίην χερσὶν ἀπένετο,
καὶ πόλιν ἐπὶ τῇ Εὐφράτῃ ἐπώνυ-
μον ἰαυτῇ ἰποήσαστο. ἐν τῇ οἱ δὲ ἡ
πελάγη ἔχρητο. ὠδὲ μὴ ὁ ἱητροῦς
ἔρωτα ἔγνω τὴν, καὶ ἰήσαστο. ἥδη δὲ
ὦν ἡ Στρατονίκη, ἔπ τῇ ἀσπέρῳ
ἀνδρὶ συνοικίασα, ὅτις πρίονος

amoris indicia medico præbebant.
Atque ipsum hoc pacto sanavit.
Advocato adolescentis patre, qui
de filio valdè sollicitus erat: hic
morbus, inquit, morbus non est,
sed scelus. Nam hic quidem do-
lore vacat: sed ipsum amor, &
vecordia tenet: eaque expetit
quæ neutiquam consequetur, si-
quidem amat uxorem meam,
quam ipsi non sum concessurus.
Itaque is istiusmodi prudentia
mentiebatur: at pater illico sup-
plicavit, per prudentiam, & me-
dicinam tuam, filium mihi ne
perdas. Non enim sua sponte hoc
malo tenetur: sed hic morbus in-
vito illi accidit. Quare tu ne per-
zelotypiam toti regno luctum ex-
cites: neque medicus cum sis,
arti medicæ sis author cordis. Ita
ignarus ille, precabatur. Sed me-
dicus, denuo respondit, nefaria
moliris, quum mihi conjugem
adimere, & medico vim inferre
vis. Tu verò quid faceres, si quis
uxoris tuæ desiderio teneretur,
quando hæc à me postulas? Tum
ille ad hæc respondit, fore ut ne-
que conjugi parceret, neque filio
salutem invideret, etiam si no-
veream expeteret. Neque enim
parem esse jacturam, uxorem,
aut filium amittere. Quibus au-
ditis medicus, quid me rogas?
inquit. Etenim tuam uxorem ex-
petit: & quæ tibi dicebam modò,
falsæ erant omnia. His itaque pa-
ter adducitur, ac filio conjugem
relinquit, & regnum. Ipse verò
in Babyloniam regionem se con-
tulit, urbemque supra Euphra-
tem sibi cognominem condidit,
ubi diem obiit. Hoc pacto Medi-
cus amorem cognovit, & curavit. Stratonice verò hæc cum ad-
huc priori marito cohabitaret, somnium tale vidit. Visâ est ei

ὀθήσαστο, ὥς μιν ἡ Ἥρη ἐκέλευε, ἐκίραϊ οἱ τ' ἐν τῇ ἱερῇ πόλει νόν. οἱ δ' ἀπίθοι, πολλὰ οἱ, καὶ κακὰ ἀπέειλε. ἡ δὲ, τὰ μ' πρῶτα, εὐδμήλου ὄρεν ἱππείῃ. μὲν δ', ὥς μιν μεγάλη νύκτος ἔλαβε, τὴν τε ἀνδρῶν τῶν ὄντων ἀπηγήσαστο, καὶ τῶν Ἥρην ἐλάσσει, καὶ γήσιπ τ' ἡνὸν ὑπεδύξατο. καὶ αὐτίκα ὑκία γηιομένη, ὁ ἀνὴρ ἐς τὴν ἱερὴν πόλιν ἔπιμπε. σὺν δὲ οἱ, καὶ χεῖμα, καὶ σπαπλὴν πολλήν. τὰς μ', οἰκοδομείεν. τὰς δ', καὶ τὸ ἀσφαλίῃ εἶνεκεν. καλίστας δὲ πια τ' ἰουτῆ φίλων νεηνίην, κέρτα κελόν, τῶν, ἔτομα λῶ Κομβάσθ. ἐγὼ τοι ἔφη ὦ Κομβάδε, ἰδὼν ἰόντα, φίλῳ τί μέλισσα φίλων ἐμῶν, καὶ πᾶμπαν ἱππαιῶν σφίης τί, καὶ Ἀντοῖης τῆς δὲ ἡμίας, τὴν δὲ ἐπιδύξασθ. νῦν δὲ μοι χρεὼν μεγάλης πείσθ. τῶν, σὶ γέλω γυναικὶ ἐμῇ ἰαυόρμῳ, ἔρρον τί μοι ἐπιπλίσσῃ, καὶ ἱερὰ πλίσσῃ, καὶ σπαλῆς ἐπικρατίην. σὶ δ' ἀπιορμῶν, ἐξ ἡμῶν πμὴ μεγάλη ἴσθ. ὡς δ' ἔπειτα, ὁ Κομβάσθ αὐτίκα λίσσει, πολλὰ λιπαρίων μὴ μιν ἐκπίμπῃ, μὴ δ' πιδείν οἱ τὰ πολλὰ ἰουτῆ μέζονα χεῖμα, καὶ γυναικῆ, καὶ ἔρρον ἱερῶν. τὰ, δ' ὁρῶντι, μὴ κατ' οἱ ξηλοτυπία χρεὼν ὑπὲρ ἐς τὴν Στρατονίκην γήοιτο, τὴν, μὲν αὖ ἀπύξεν ἔμελλε. ὥς δ' ἔδαμα ἔπειθετο, ὁ δὲ, ἐκείνης δούτης ἀπύται, δδναί οἱ χρεὼν ἐπ' αὖ ἡμερίων. μὲν δὲ, ἀπύτα μιν πλίσσῃ π' ἔ, μέλισσα ἰδύτο. τυχὼν δὲ ῥηιδίως, ἐς τ' ἰουτῆ οἶον ἀπικνέι. καὶ πεισὼν χαμῶζει, τοιάδε ὠδύρετο. ὦ δέλαι, τί μοι ταῦτης τ' πείσθ; τί δὲ μοι ὁδῶ, τ' πείλθ ἡδὲ δέρεσθ; τί μοι ἔγω, καὶ

Iuno jubere, ædem illam in Sacra civitate sibi extruere, & si non pareretur, ipsi mala multa comminari. Cujus somnii primum nullam rationem habebat. Postea vero, cum gravis morbus ipsam corripuisset, viro visionem narravit, Iunonem placare cepit, ædemque illam promisit se condituram. Ac statim ubi convaluit, maritus ipsam in Sacram civitatem misit, cumque ipsa pecunias & magnum exercitum, partim ædificandi causa, partim securitatis gratia. Vocato autem quodam ex amicis suis, juvene admodum formoso, cui nomen erat Combabo: Ego te, inquit, Combabe ut pote probum, amicorum omnium diligo maximè: & cum ob prudentiam, tum ob tuam erga me benevolentiam, quam & præstitisti, omnino laudo. In præsentia autem mihi est opus magna fide: quare volo ut tu cum uxore mea profectus, ædificium absolvas, & sacra peragas, & exercitui præsis. Postquam autem redieris, magnum à nobis honorem consequere. Tum protinus obsecravit Combabus multis precibus ne se mitteret, nec pecunias suis facultatibus multò majores crederet, nec uxorem, opusque sacrum. Timebat autem ne zelotypia tandem sibi erga Stratonicen pareretur, ut quam solus inde abducturus erat. Verùm ubi nequaquam fuit permotus. Hic secundo supplicavit, ut sibi spatium septem dierum permitteret, ac deinde ablegaret, ubi res maximè necessarias peregisset. Quo

γυναικὶ πολλῇ ἔψομον. τὸ, δέ μοι
 μεγάλη συμφορὴ ἔοικεν, εἰ μὴ
 ἔγωγε πάντων αἰτὴν κακῶν ἀποθήσο-
 μαι. τῷ, μὲ ᾤοντο μέγα ἔργον ἄ-
 ποπέμψαι, τὸ, μοι πάντα φόβον
 ἦεν. ταῦτε εἰπὼν, ἀπὸ λείας ἰωντὸν
 ἔποιε. καὶ ταμῶν τὰ αἰδύα, ἐς ἀγ-
 γήϊον μικρὸν κατέπετο. σμύρνην τε
 ἄμφω, καὶ μέλι, καὶ ἄλλοις θυάμα-
 σι, καὶ ἔπιπτε, σφρηγίδι, τῷ,
 ἐφόρει, σμητιάμην, τὸ πρῶτον
 ἦτο. μὴ δέ, ὡς μὴ οὐδὲ ποτε
 ἔδωκε, ἀπικράμην ἐς τὴ βασιλῆα,
 πομπῶν παρίοντι, διδὼν τε ἅμα τὸ
 ἀγγήϊον, καὶ λέγει ὧδε. ὦ δέσποτα,
 τὸ, δέ μοι μέγα κειμήλιον ἐν τοῖσι
 οἰκίοισι ἀπικράτο, τὸ, ἐγὼ κράτα
 ἐποίησα. νῦν δέ, ἐπεὶ μεγάλῃ οὐδὲν
 ἔρχομαι, ὧδε σοὶ τὸδε θήσομαι.
 σὺ δέ μοι ἀσφαλῶς ἔχειν. τὸδε
 γὰρ μοι χρυσὸν βέλτερον. τὸδε μοι
 ψυχῆς ἐμῆς ἀντίστιον. εὐτ' ἂν δὲ
 ἀπικράμην, σὺν αὐτῷ ἀπίστημι.
 οὐδὲ, δεξιὰ μὲν, ἐπὶ σφρηγίδι
 ἐσημαίνετο, καὶ τοῖσι ταμίῃσι φε-
 ρεῖν ἐστείλατο. Κομβάβου μὲν ὦν,
 τοῦ ποτὶ δὲ ἀσφαλῆ οὐδὲν ἦν. ἀ-
 πικράμην δὲ ἐς τὴν πόλιν ἱρὴν
 ἀπαθὴν τὴν ἰοὺν οἰκοδόμειον. καὶ σφ-
 ρι τελεῖα ἔπα ἐν τῷ ἔργῳ ἐξέρχεται.
 ἐν τοῖσι ἀπιδάμει τὰ, πρὸ Κομ-
 βάβου ἐβόρει. ἡ Στρατονίκη γὰρ
 χρῆσις ἐπὶ πομπῶν σκώοντι μιν, πο-
 ρεῖν ἄρχετο. μὴ δέ οἱ, καὶ κράτα
 ἐπιμνήατο. καὶ λέγουσι οἱ ἐν τῇ ἱρῇ
 πόλει τῷ Ἡρῶνι ταπεινὴν αἰτὴν ἐπέ-
 λησαν γυναικῶν, Κομβάβου ἐσθλὸν μὲν
 εἶναι, λαθεῖν μὲν δὲ Στρατονί-
 κῃ δὲ πᾶσι, ὅτι ἡ ῥηιδίως τὴν
 ὑπέχετο. ἡ δὲ, τὰ μὲν πρῶτα ἰσι-
 φροῖ, καὶ τῷ νῦν ἐκρυπτε. ὡς
 δὲ οἱ τὸ κακὸν μέγιστον ἡσυχῆς ἐβό-
 ρετο, ἐς ἡμῶν ἐπύχετο, κλαί-
 σκεν τε δὲ ἡμέρας, καὶ Κομβάβου ἀ-

ego sum, & cum muliere formo-
 sa proficiscar: magnamque in ca-
 lamitatem incidam, nisi omnem
 mali causam amoveam. Quare
 opus est ut magnum peragam fac-
 cinus, quo metus hic omnis cu-
 retur. Hæc fatus, mancum se
 reddidit amputatis virilibus, quæ
 in vasculo recondit, cum myrrha,
 melle, aliisque odoramentis: po-
 stea eum illud obsignasset annulo,
 quem gestare solebat, vulnus cu-
 rabat. Porro cùm sibi proficiscen-
 dum judicaret, ad regem venit,
 cui præsentibus multis eum dat
 vasculum, tum hæc dicit: Hoc
 ego vasculum, Domine inter præ-
 tiosissima domi repositum habui,
 idque in primis amabam. Nunc
 autem quando magnum iter in-
 gredior, hoc apud te deponam.
 Tu verò tutò serva, nam hoc au-
 ro potius mihi est, parisque cum
 animo pretii duco. Et postquam
 rediero, salvum recipiam. Tum
 ille acceptum altero annulo ob-
 signavit: & quæstoribus servan-
 dum tradidit. Itaque Combabus
 exinde iter peragebat. Et cùm ad
 Sacram civitatem venissent, æ-
 dem diligenter extruxerunt, &
 in opere tres annos exegerunt. In-
 terim ea evenère quæ metuebat
 Combabus. Nam Stratonice cum
 eo diu conversata, cum amare
 cepit, mox etiam ejus amore in-
 faniit. Et ajunt, qui Sacram ci-
 vitatem incolunt, Iunonem ha-
 rum rerum ultro fuisse causam:
 ut non lateret Combabi probitas,
 utque Stratonicen ulcisceretur,
 quod ædem non facile promississet.
 Hæc autem principio quidem
 temperans erat, morbumque ce-
 labat, verùm ubi malum hoc factum est majus quàm ut silentio
 tegi posset, palam conficiebatur, interdiu flebat, & Combabum
 accer-

νεκρίετο. καὶ οἱ παῖτα Κομβάδος
 ἦν. τίλθ' ὃ, ἀμνησίσσα τῇ συμ-
 φῶρῃ, ὡς περὶ αἰκεσίῳ ἰδίετο.
 ἄλλω μὲν τ' ἔρωτα ὁμολοῦν ἐφυ-
 λάσσετο, αὐτῇ δ' ἐπιχειρεῖν ἡδύετο.
 ἐπιοίει ἂν τοιάδε. οἶνω ἰουτῶν με-
 θύσασα, ἐς λόγους οἱ ἰλήθην. ἄμφω
 δ' οἶνω ἰσίοιτο, παρρησίῃ ἐσέρχεται,
 καὶ ἡ ἀπυτυχή ἐκέρχεται αἰχρῇ, ἄλ-
 λα τ' ἡ πεσομένη ἐκέρχεται ἐς ἀγνοίην
 ἀναχωρεῖ. ὥς δ' οἱ ἰδύκε, καὶ
 ἐποίει τῶν τε. καὶ ἐπὶ ἐκ δέπνυ ἐ-
 γχύνοντο, ἀπικτιομένης ἐς τὴν οἰκήϊα,
 ἐν τοῖσι Κομβάδος, αὐλίζετο, λίσ-
 σιθεῖτο, καὶ γάτων ἀπτήσθαι, καὶ τ'
 ἔρωτα ὁμολοῦν. ὃ δ' ὅτι, τὸν τε λό-
 γον ἀπῆλθες ἀπιδέκτο καὶ τὴν ἔρ-
 ῶτα ἀπῆλθες, καὶ οἱ τῶν μίθῃ ἐνέ-
 λει. ἀπικτιομένης δ' ἐμὴν π' ἐκέρχεται
 τῶν ἐκέρχεται, δέσποινος, πάντα οἱ
 λόγον ἐξέφην, ἐπὶ τῶν τῶν ἰουτῶν
 παρρησίῃ ἀπῆλθες, καὶ τὴν ἔρ-
 ῶτα ἀπῆλθες, ἰδύκε δ' ὅτι Στρατονί-
 κῃ, ἄπῃ ἐλπίσθαι, μετῆς μὲν ἔ-
 τῃς ἔκτετο, ἔρωτος δ' ἐκέρχεται ἰλήθην,
 ἀλλὰ πάντα οἱ σιωπῶν, τῶν τῶν
 περὶ τῶν ἰουτῶν ἐπιοίειτο ἔρωτος ἀπῆ-
 λθοιο. ἐπὶ ὅτι ἔρωτος ἐκέρχεται τῇ ἰ-
 ῶτα, καὶ ἐπὶ τῶν γένετο. γυναικὶς Γάλλων
 ἐκέρχεται, ἐκέρχεται Γάλλοι ἐκέρχεται
 τῶν. ζήλοισι δ' ὅτι ἔρωτος, ἄλλω
 σφίσι τῶν ζήλοισι καὶ τῶν ἐκέρχεται
 ζήτοι. τῶν, ὅτι ὡς ἐκέρχεται τῇ ἰ-
 ῶτα, ἀμφὶ τῶν Στρατονίκῃ, ἐκέρχεται
 μὲν τ' ἐκέρχεται λήθην, ἄλλω πολ-
 λοι ἀπικτιομένης ἐκέρχεται, καὶ τῶν
 ἐκέρχεται ἀπῆλθες. ἐπὶ τῶν πε-
 ρὶ τῶν, ἐκέρχεται τῶν ἔρωτος,
 Κομβάδος μετῆς λει. ἄλλω δ' ἐκέρχεται
 λήθην ἔκτετο ἀπῆλθες. τῶν Στρα-
 τονίκῃ, ἐκέρχεται ἀπῆλθες, ἰδύκε,
 αὐτῶν ἐκέρχεται ἐς τὴν ἀπῆλθες, ἐκέρχεται

accersebat, eique omnia Comba-
 bus erat. Tandem cum nullo pa-
 cto malum hoc curare posset: ho-
 nestā compellandi rationem quæ-
 rebat. Itaque cum alii amorem
 confiteri caveret, cum verò ag-
 gredi ipsa vereretur: istud exco-
 gitavit: ut vino inebriata cum
 ipso in colloquium veniret. Pari-
 ter autem cum vino ingrediente,
 & loquendi fiducia accedit: nec
 admodum turpe est non impe-
 trasse, sed eorum quæ aguntur
 singula oblivioni traduntur. Ut
 autem visum est, ita quoque fe-
 cit. Postquam ex cœna egressi
 sunt, ad ædes in quibus Comba-
 bus divertebatur, supplicabat, &
 genua prensabat, amoremque fa-
 tebatur. Ille autem orationem
 ejus agrè admittebat, ipsumque
 opus detrectabat, eique temulen-
 tiam objiciebat. At cum illa ma-
 gnum quoddam malum sibi met
 illaturam minaretur: adductus
 metu rem totam patefecit, &
 quicquid à se ipso passus esset, e-
 narravit, ipsumque opus in lu-
 cem protulit. Stratonice iis visis
 quæ nunquam futura putasset, à
 furore quidem illo ita in præsens
 destitit, amoris autem haudqua-
 quam oblita est: sed perpetua
 conversatione cum illo, ita infe-
 ctum amorem solabatur. Hic a-
 mor est in Sacra civitate, & et-
 iamnum durat. Mulieres Gallos
 quidem concupiscunt, & mulie-
 res Galli depereunt: nec zeloty-
 pus quisquam est, at res valdè sa-
 cra censetur. Enimvero hæc quæ
 Stratonice in Sacra urbe faciebat,

virum

Κομμάδῳ κατηγρέειν, πέρην οἱ ἐπιπυλίσουσιν. καὶ τὸ, Ἐλθῆναι Σητεβοῖς πέρα λεγασί, καὶ Φαίδρης τὸ Κνωσῆς, ταυτὶ ἐ Λασύροισι ἐς Στρατιάνειν μυθολογίαν. ἐγὼ μὲν οὖν οὐδὲ Σητεβοῖν πείθομαι, οὐδὲ Φαίδρη, τοιαῦτα ἐπιτελίσκω, εἴ τ' ἴππολύτων ἀτρικεύς ἐπὶ Σητεβοῖν. ἀλλὰ πᾶ μ, ἔχῃ τοῦτος ἐγγύς. ὥς γ' ἡ ἀρχιλήν ἐς τὴν Ἰρὴν πόλιν ἀπικέτο, ἴγνω τι ὁ Κομμάδῳ τὴν αἰτίην, ἡγεσίαν τι ἔτι, ὅπ οἱ ἡ ἀπολογία οἴκῳ ἐλπίετο. καὶ μιν ἐλθόντα, ὁ βασιλεὺς αὐτίκα μῆδός τε, καὶ ἐν Φερῶν ἔχ. μὴ δ, παρόντων οἱ τὸ φίλων, πῖ, καὶ τότε πεμποδῶν τῷ Κομμάδῳ περιγίοντο, ὡς χαρῶν ἐς μέσσην, κατηγρέειν ἀρχιστο. καὶ οἱ μοιγῆντι, καὶ ἀρχλασῇ περὶ Φερῶν. καὶ ἐξ ὁδοῦ παύσαντες, πῖνι τι, καὶ φιλήν ἀνεκαλείτο, λέγων τελευτὰ Κομμάδου ἀδικίαν, μοιγῇ τε ἰόντα, καὶ ἐς πῖνιν ὑβρίσασα, καὶ ἐς θῆον ἀσθενεία. τὸ ἐν τῷ ἔργῳ τοιαῦτα ἔπευξε. πολλοὶ δὲ παρὲς αὐτῶν, ἔλθῃ, ὅπ ἀναφανδὸν σφίας ἀγγέλοισι συνείδῃ, εἰδὼν. πᾶσι δὲ τέλῳ, ἐδύκεται αὐτῶν ἀγῶνισιν Κομμάδου, πανταχὲ ἀξία ἔρασμον. οὐδὲ, τίως μ' ἐσῆκε, λέγων οὐδὲν. ἐπεὶ δὲ ἤδη ἐς τὸ φόνοι ἤγαντο, φθίνεσθαι, καὶ τὸ κειμήλιον ἦπαι, λέγων, ὥς ἀταρτέφ' μιν ἐχ' ὑβρίσῃ, οὐδὲ γάμων εἶνεκα, ἀλλὰ σκίαν ἐπιθυμίαν, τὰ, οἱ ἀπίων παρεθήκατο. ὥς τὰδε ὁ βασιλεὺς καλέσας τὸν πεμῖν, σκίλῳ ἐνέεικα τὰ οἱ φερέειν ἴδωκε. ὥς δὲ ἐνέεικα, λύσας, τὴν σφρηγίδα ὁ Κομμάδῳ, τὰ, τὸ ἐνείοντο ἐπίδειξε, καὶ ἰωυτὸν ὅπῃ ἐκίπῃ. ἔλεξί τι, ὁ βασιλεὺς, τὰ, δὲ τοι

tinere cuperet, quæ abiens apud illum deposuisset. Ad hæc vocato quæstore rex, ea jussit afferre, quæ ipsi custodienda dederat. Quibus allatis, resignato sigillo Combabus, ea quæ incrant monstravit, & quæ ipse à se passus fuisset, exposuit, dixitque, O rex

virum scriptis, Combabum accusasse, tanquam qui ipsam ad stuprum sollicitasset. Et quod Græci de Sthenebœa dicunt, deque Phædra Cnossia, idem & Assyrii de Stratonica fabulantur. At credo neque Sthenebœam, neque Phædræ, talia perpetrasse, si Hippolytum Phædra verè concupiscebat. Sed hæc ita se habeant, ut acciderunt. Cæterum ubi nuntius ad Sacram civitatem pervenit, & accusationem cognovit Combabus, animo confidenti abiit, quia domi defensionem reliquerat. Eum reducem rex in vincula protinus conjecit, & in custodia tenuit. Postea præsentibus amicis qui adfuerant cum mitteretur Combabus, illum adductum in medium accusare cœpit, eique adulterium, & intemperantiam obiecit. Et graviter admodum commotus, fidemque & amicitiam appellabat, dicens, Combabum triplicem injuriam intulisse, ut qui adulterium commisisset, fidem violasset, & indeam impius fuisset, cujus in opere talia perpetrasset. Multi verò qui aderant, coarguebant ipsum quòd manifestè ipsos congregantes vidissent. Postremò videbatur omnibus Combabus morte mox afficiendus, ut qui capitalia peregisset. Ille verò stabat hæcenus, nihil dicens. Sed cum ad supplicium duceretur, tum demum loqui cœpit, & depositum poposcit, dicens se non contumeliæ nuptiis illatæ causæ neci à rege dari, sed quòd ea re illum deposuisset. Ad hæc vocatæ ipsi custodienda dederat. Combabus, ea quæ inerant monisset, exposuit, dixitque, O rex ego

ἐγὼ ἱερῶδιον, εὖ τέ με ταύτῳ
 ὁδὸν ἐπεμπεις, αἰκλὸν ἦιον. καὶ ἐπεὶ
 με ἀπαγκαίῃ μεγάλην ἐκ σέο κατέ-
 λαβει, τοιαύτῃ ἐπιτέλεισαι, ἰδὼ δὲ
 μὴ εἰς διαπώπῃα, ἐμὸν δὲ σὺν δό-
 τυ γὰρ. τοιόσδε μὲν τοι ἔων, ἀνδρὸς
 ἐκ ἀδικίῃν ἐγκηλίουμαι. ὁ δὲ, πῶς
 εἴδῃς θαμβώσας, πῶς ἐβαλετέ μιν,
 καὶ δακρύων, ἄμψ ἰλίστα, ὦ Κομ-
 βάβει, πῆ μέγα κακὸν εἰργήσω; πῶ
 δὲ σπαστὸν ὦπ' ἀνέκλειον ἔργον μὲ-
 ν' ἀνδρῶν ἐπεσῆξας; πῶ, καὶ πᾶμ-
 παν ἱπταίῃ. ὦ χιτλῖε, ὅς τοιαύ-
 τῃ ἔτλης, οἷα μὴ τι σὶ παθεῖν,
 μὴ τι ἐμὶ ἰδέσθαι ὀφείλει. καὶ γὰρ μοι
 ταύτης ἀπολογίης ἔδει. ἀλλ' ἐπεὶ
 δαίμων τοιαύτῃ ἔηλε, πῶτα μὲν
 σοι, πῶς ἐξ ἡμέων ἔστιται, αὐτῶν
 συκοφαντίαν ὁ θάνατος. καὶ ὅ, ὅ,
 μεγάλη δωρεὴ ἀπὸξέται, χρυσὸς τε
 πολλὸς, καὶ ἀργυρὸς ἀπληθύν, καὶ
 ἰσθῆτης Ἀσσυρίων, καὶ ἱπποὶ βασι-
 λῆοι. ἀπὸξέται δὲ παρ' ἡμέας ἀνδρῶν
 ἐπαρχίῃ. εἴδῃς πῶς ἀπὸξέσθαι ἡ-
 μετέρης ὄψιν, εἴδῃς ἡ γυναικὶ
 ἄμψ ἀνάζωμαι. τάδε εἰπέ πᾶμψ,
 καὶ ἐποίησε. καὶ οἱ μὲν, αὐτίκα εἰς
 φόνον ἔργοντο. πῶ, δὲ τὰ δῶρα εἰδέ-
 δото, καὶ ἡ Φιλίη μέζον ἐμαρύνει.
 εἰδὼς δὲ εἰδὼς ἐπ' Ἀσσυρίων, Κομ-
 βάβω σοφίην, καὶ εὐδαιμονίην ἐπ-
 κελ. καὶ δὲ, αἰτησάμενος ἐκ-
 πλείσται τὰ λείποντα τῷ νηφί, ἀπ-
 λεία γὰρ μιν ἀπολείλοιπε, αὐτῶς ἐ-
 πέμπετο. καὶ τὸν πῶ νηφὶν ἐξετέλε-
 σεν, καὶ τὸ λοιπὸν, αὐτῶς ἔμμε. ἔ-
 δωκε δὲ οἱ ὁ βασιλεὺς δρετῆς πῶ,
 καὶ ὀρεγμάτων εἴνεκα, ἐν τῷ ἱερῷ
 ἐστάναι χαλκίον. καὶ ἔση εἰς πηλὸν
 ἐν τῷ ἱερῷ Κομβάβου χαλκίον,
 Ἐρμωκλῆος ἔργον ποιήσας. μερ-
 φῶ μὲν, ὁκοίη γυνή. ἰδὼτα δὲ,
 ἀνδρῆς ἔχθ. λεγμάτων δὲ ἔργον φίλων

areus in templo statueretur : atque honoris gratia Combabus in templo stat areus, Hermoclis Rhodii opus: forma quidem mu-
 lieri similis, vestitum autem virilem gerens. Feruntur & illius amici

ego ista veritus, quum me ad hoc
 iter mitteres, invitus ibam: at
 postquam magna necessitate à te
 compulsus fui, talia feci, utilia
 quidem domino, sed mihi non
 foelicia. At verò talis cum sim, in
 viri crimen adducor. Quibus ob-
 stupefactus rex, cum ipsum est
 amplexatus, tum lachrymabun-
 dus simul dixit: O Combabe,
 cur magnum hoc malum commi-
 sisti? cur te ipsum solus virorum
 tam indigno facinore deformasti?
 quæ nequaquam probo. O infœ-
 lix! qui talia sustinuisti, qualia
 utinam neque tu esses perpeffus,
 neque ego vidissem: neque enim
 ista defensione mihi opus erat. At
 siquidem Deus ita voluit, pri-
 mum quidem, tibi ultio à nobis
 erit, mors videlicet ipsorum sy-
 cophantarum. Postea donum in-
 genstibi obveniet, aurum mul-
 tum, argentum immensum,
 Assyriæ vestes, & equi regii. Ad
 nos venies non vocatus, neque te
 quisquam à nostro conspectu arce-
 bit, non si cum uxore concum-
 bam. Hæc dixit pariter, & fecit.
 Atque illi quidem ad supplicium
 ducti sunt: huic verò data dona,
 auctaque amicitia. Nec jam am-
 plius Assyriorum quisquam, cum
 sapientia, tum foelicitate videba-
 tur similis esse Combabo. Postea
 verò cum postulasset, ut sibi lice-
 ret ædem quantum ejus reliquum
 erat, absolvere (eam enim reli-
 querat imperfectam) rursum mis-
 sus est: ac ædem perfecit, ibique
 reliquum vitæ tempus remansit.
 Dedit autem illi rex, cum virtu-
 tis, tum beneficentiæ causa, ut

τῶς μέλειται οἱ δυνόοντες, ἐς τὴν
 μυδίην ἔπαυτος, κρηνηνὴν ἰλεῶ
 ἢ συμφορῆς. ἔπειτα γὰρ ἰαυτὸς, καὶ
 διαῖται τῷ αὐτῷ αἰετῷ διατρίβου-
 το. ἄλλοι δὲ ἱερολογίαισι ἐπὶ τῷ
 περὶ γυναικῶν, λίγαντες, ὡς ἡ Ἡρῆ φι-
 λίσσα Κομβάβου, πολλοῖσι τῷ
 τοκῷ ἐπὶ νόοι ἔβαλλε, ὅπως μὴ
 μὲν ἐπὶ τῇ ἀνδροπῇ λυπώτο.
 τὸ δὲ ἴδιον τὸτο, ἐκείνη ἀπαξ ἰζύ-
 νητο, ἐν τῷ μύθῳ. καὶ πολλοὶ ἰ-
 κνῶσι ἔπειτα ἐν τῇ ἰδίᾳ τάμνονται,
 καὶ θηλυώνονται, εἴτε Κομβάβου πα-
 ραμυθόμοι, εἴτε ἡ Ἡρῆ παρ-
 ζιόμοι. τάμνονται δὲ ἄν. ἰδὼντα
 δὲ οἱδὲ σὺν τῇ ἀνδροπῇ ἔχουσι, ἀλ-
 λά ἡ Ἡρῆ τὴν γυναικίαν φοβί-
 σι, καὶ ἔργα γυναικῶν ἐπιτελείσι.
 ὡς δὲ ἰὼν ἔκκει, ἀπακίεται ἡ τε-
 τίσσις ἐς Κομβάβου τὴν αἰψή. συνι-
 νήχτη γὰρ οἱ ἔσται. ξένη γυνή
 ἐς πανηγύρεα ἀπηγορεύη, ἰδῶσα κα-
 λόντι οἶντα, καὶ ἰδὼντα ἐν ἀνδροπῇ
 ἔχοντα, ἔρωτι μεγάλῳ ἔχουσι. καὶ ἡ
 κομβάβου ἀπὸ τῆς ἰδέας, ἰαυτῇ διερ-
 γασαί. ἐπὶ τοῖσι Κομβάβου ἀθυ-
 μίαισι ὅτι οἱ ἀτυχῶς τὴν ἐς Ἀφρο-
 δίτην ἔχῃ, ἰδὼντα γυναικίῳ συν-
 δύσασθαι, ὅπως μηκέτι ἐτέρη γυνή ἴσται
 ἐξαπατῶτο, ἡ δὲ αἰψή Γάλλοις
 τελεῇ θηλείης. Κομβάβου μὲν μοι
 περὶ, τοσαύτην εἰρήνην. Γάλλου δὲ
 αὐτὸς ἰὼν λόγῳ ὑπερῷ μνηστέρῳ,
 τομῆς τὴν αὐτίαν, ὅπως τάμνεται,
 καὶ περὶ, ὅχινην ἵκπεται, καὶ ὅ-
 τῳ εἴκει ἐς τὸ ἴδιον σὺν ἰστέχου-
 νται. ὡς περὶ δὲ μοι θυμὸς ἐκπῆ
 θείσις τὴν πῆλιν ἔνθα, καὶ μεγά-
 λε. καὶ δῆτα ἰρίων. ὁ μὲν καὶ
 αὐτὸς, ἐν τῇ, τὴν ἐργὴν ἰδρυται, λό-
 φῳ ἐπὶ. κίεται δὲ καὶ μῶσις κα-
 λίστα ἢ πολλοῖ. καὶ οἱ τὴν καλὴν
 ἀρετήν. ἢ δὲ τὴν καλὴν, τὴν μὲν, ἀρ-

amici qui erga ipsum maxima be-
 nevolentia fuerunt affecti, in so-
 latium ejus quod ille passus fuit,
 ejusdem affectionis societatem si-
 bi elegisse. Nam & se ipsos ca-
 strarunt, eandemque illi vitæ ra-
 tionem iniverunt. Alii verò fa-
 ctum hoc inter sacra referunt,
 dicentes, Iunonem cum amaret
 Combabum, multos ad se castran-
 dum impulsisse, ne solus ille lugeret
 quod eviratus esset. Quæ consue-
 tudo ex quo cœpit, etiamnum ma-
 net: & multi quotannis hoc in
 templo castrantur, & evirantur, si-
 ve Combabum consolantes, sive Iu-
 noni gratificantes. Quare castran-
 tur, nec virilem vestitum amplius
 habent: sed & vestes muliebres
 gerunt & muliebriæ opera con-
 ficiunt. Cæterum, ut audiui, ho-
 rum causa ad Combabum refer-
 tur. Nam illi etiam hoc accidisse
 traditur. Peregrina quædam mu-
 lier ad celebritatem veniens, cum
 videret illum & formosum, &
 veste virili amictum, magno a-
 more capta est. Postea verò cum
 spadonem esse cognovisset, sibi
 ipsi mortem conscivit. Ob quæ
 Combabus mœrore affectus, quod
 in rebus venereis esset infelix, ne
 vestem muliebrem induit, ne
 qua mulier posthac eodem pacto
 deciperetur. Quæ causa est cur
 Galli vestem muliebrem sumunt.
 Ac de Combabo quidem hæc di-
 cta sint. De Gallis autem in se-
 quentibus mentionem faciam, de
 ipsorum castratione, quomodo
 execentur, & de sepultura. quali
 sepeliantur, & cur in templum
 non ingrediantur. Sed prius fert
 animus de situ & magnitudine ædis dicere: & dicam videlicet.
 Locus quidem in quo situm est templum, collis est. Collocatum
 autem est in media civitate, cingiturque muro duplici, quorum
 alter

χαῖον. τὸ δ', ἂν πολλὸν ἡμίονον περ-
 ευνεργῶν. τὰ δὲ αὐτοπύλαια δ' ἱρᾶ,
 ἐς αἰμῶν βορίην δ' ἀπὸ κεραιῶν, μέ-
 γαλ' ὅσον τὴν ἐκ τῆν ὀργυῖαν. ἐν
 ταῖτοισι ταῖσι αὐτοπυλαιοῖσι, καὶ οἱ
 φαλλοὶ ἐν ταῖσι, τὰς, Διονύσου ἐξή-
 σπτο. ἡλικίην δ' οἷός τε τριηκσίων
 ὀργυῖαν. ἐς ταῖτων δ' ἵνα φαλλόν,
 ἀνὴρ ἐκείνη ἐπὶ δὲ ἀνέρχεται, οἰ-
 κεί τε ἐν ἄκρῳ τοῦ φαλλοῦ χρόνον
 ἐπ' αἱ ἡμερῶν. αἰτῆ δὲ οἱ τ' ἀνὸ-
 δα, καὶ ἐκείνη. οἱ μὲν πολλοί,
 νομίζουσι ὅτι ὡς πῖσι Θεοῖσι ὁμι-
 λῆν, καὶ ἀγαθὰ πύση Συρίῃ αἰ-
 τῆν. οἱ δ', ὅτι ὁρῶντες αἰχρῶν ἐ-
 παινοῖσι. ἀλλοιοῖσι οἱ δὲ κείνη δ' ταῖς
 Δούκλειον δ' ἐννεκα ποιεῖα, ἐκεί-
 νης θυμφορῆς μνημεῖα, ὅσον οἱ
 ἀνθρώποι ἐς τὰ ἔρεα, καὶ ἐς τὰ πε-
 ραμέκεια τ' δεινῶν ἡνέσω, τὸ πολ-
 λὸν ὡς ὁρῶντες. ἐμοὶ μὲν ὦν
 καὶ ταῖς ἀπίθανα. δέκιν καὶ μὲν Διο-
 νύσου σφίρας δ' ταῖς ποιεῖν. συμ-
 βάλλουσι δὲ ταῖτοισι φαλλοῖς, ὅσοι
 Διονύσω ἐγγίνοισι. ἐν τοῖσι φαλ-
 λοῖσι, καὶ ἀνδρας ξυλῆς κατὰ τῶν
 ὅτων μ' ἐννεκα, ἐν ὅσῳ ἐρίω. δέκιν
 δ' ὦν μοι δ' ὅδε ἐς ἐκείνην μένουν
 δ' ξυλῆς ἀνδρὸς ἀνέρχεται. ἡ δὲ οἱ αὐ-
 τοδὸς, τοιῶδε. ἡ σερῇ μακρῇ ἐνυ-
 πόν τι ἄμα, καὶ τ' φαλλοὶ ποιε-
 βάλλει. μὲν δὲ, ἐπιβάλλει ξύλων
 longa seipsum pariter, & priapum

alter quidem antiquus est: alter
 autem nobis non multò vetustior.
 Templi autem vestibula sciorum
 ad ventum boream directà sunt,
 centum ulnarum magnitudine.
 In his stant priapi, quos Bacchus
 dicavit, etiam hi statura trecen-
 tarum ulnarum. In horum unum
 vir quipiam singulis annis bis
 ascendit, perque dies septem in
 ejus summitate habitat. Et hæc
 refertur causà cur ascendat. Ple-
 rique putant ipsum in summo ser-
 mones conferre cum Diis, toti-
 que Syriæ bona ab illis postulare:
 illos autem è propinquo preces
 exaudire. Aliis hæc videntur fieri
 Deucalionis gratià, in memo-
 riam ejus calamitatis, quando
 homines in montes, & in altissi-
 mas arbores ascenderunt, aqua-
 rum inundationem metuentes.
 Quæ quidem mihi videntur non
 credibilia. Sed eos puto ista Bac-
 cho facere. Conjecturam autem
 inde capio, quòd qui priapos Bac-
 cho erigunt, in iis etiam viros li-
 gneos collocant: sed quorsum
 illud non dicam. Itaque hic mihi
 videtur, ad lignei illius viri imi-
 tationem ascendere. Ique ascen-
 sus fit hunc in modum. Catena
 circumdat: deinde per ligna in
 pria-

1 Ἡλικίῳ δ' οἱ δ' τριηκσίων ὀργυῖαν] Numerus hic excedit fidem & est justo
 major. Interpres ita vertit. nescio quare, nam ὀργυῖα est περὶ πηχὺς vel ἑξά-
 πους: at quatuor cubiti vel sex pedes multum excedunt unius passus mensuram. Pro
 τριηκσίων credo legendum esse τριήκοντα, & sic debere legi evincunt ea, quæ
 inferius ait de catena, qua homo in summitate Phalli positus, ea, quæ sunt ad
 victum & alios usus necessaria, vestes, valà & alimenta, attrahebat. Nam nul-
 lius hominis nedum hominum quatuor aut plurium sunt tantæ vires, ut possint
 catenam pedum mille & octingentorum tractare, & in tantam altitudinem attra-
 here. Palm.

2 Σερῇ μακρῇ ἐνυπὸν τι ἄμα δ' τ' φαλλόν περιβάλλει, μὲν δὲ ἐπιβάλλει, ξύλων
 προσσυνῶν τοῖς φαλλοῖς, ὅσοι σὺν τῷ αὐτῷ ἀνδρὶ σφίρας, ἀνδρῶν δὲ ἄμα διαβάλλει τῷ
 σερῷ ἀμφοτέρωθεν, ὅπως περ' ἡλιοχόων: εἰ δὲ τις τῶν αὐτῶν ἐκ δὲ ποτε δὲ ποτε καὶ α-
 τῶντας ἢ δ' Ἀραβίῃ ἢ δ' Αἰγυπτῷ, οἷός τε λέγει] Hic locus apprimè facit ad locum
 Plinii

Plinii intelligendum, quem sollicitavit, sed infœliciter, summus vir Cl. Salmasius in suis ad Solinum exercitationibus pag. 1329. Vt igitur emendetur ille Plinii locus, & illustretur hoc loco Lucianus, Plinii verba hic apponam, extant in cap. 4. lib. 13. ubi de palmis loquitur: *Reliqua teretes atque procera densis gradatisque corticum pollicibus aëlioribus, faciles se ad scandendum Orientis populis præbent, utilem sibi arborisque induunt circulum mira pernicitate tum homino subeunte. Pollices auctiores vocat Plinius amputatorum vel decidentium ramorum reliquias emittentes & ex cortice protuberantes, ut pollex extertus ex manu. Id Gallice dicimus chicots. Hinc Plinii locum sane salebrosus & mendosus ita debere legi contendit Salmasius, *utilem sibi arborisque induunt circulum.* Quæ lectio mihi videtur aliquid habere absurditatis, qua enim utilitate affici potest arbor tali circulo? Ego igitur pridem in margine nostri Plinii codicis emendaveram, *vitilem sibi arborisque induunt circulum*, & ita censueram legi debere doctus à quodam nobili navarcho de modo, quo incolæ Palmiferæ regionis in Africa celeriter cum suo circulo scandunt excellos palmarum arbores: scilicet induunt se una cum arbore ipsa circulo è vitili ligno facto, & pedibus in arboris pollicibus illis nitentes, & lumbis circulo innixi, manibus vero ambabus circulum gradatim & subsistim attollentes, celerrime usque ad arboris summum, ubi sunt rami & fructus, scandunt. Id sæpe facientes, ut lagenas suas succis appendeant, vel eas plenas vino palmeo reponent. Quod ut facilius intelligas, figuram hic apposui ho-*

minis ita cum circulo suo scandentis. Quæ emendatio mea firmatur omnino ex hoc Luciani loco, unde non mediocriter gavisus sum. Expende rem accuratius lector candide, & confer eam nostrâ emendatione, & ut spero, non solum eam approbabis, sed plausum dabis. *Palm.*

αὐτοφύων τῆ φαλακῆ, ὁρῶντες χά-
 ριν ἀκρὰ πόθος. ἀνίω ὃ ἄμφω, ἀ-
 ναβᾶσθαι τὴν σιρῶν ἀμφωπρωτῶν,
 ὅπως τὸν ἰσὶ χῆον. εἰ δὲ τις τῶν
 μὲν οὐκ ὀπωπεῖ, ὀπωπεῖ ὃ φοινικῶ-
 ποιῶν, ἢ ἐν Ἀραβίῃ, ἢ ἐν Αἴ-
 γυπτῳ, ἢ ἄλλοθι καὶ, οἷδε τὸ, λί-
 γω. ἐπὶ αὐτῶν ὃ ἐς τελευτῆται τὸ δὲ
 σιρῶν ἐπὶ τῶν ἀφῆς, τῶν, αὐτὸς
 ἔχῃ, μακρῶν ταύτων, ἀνέλκῃ τῇ,
 οἱ θομῶς, ξύλα, καὶ ἐμῶς, καὶ
 σκῶμα. λῶν τῇ, ἰδρῶν σινδῶν,
 ὁπρὶν καλῶν, ἰζῶν. μίμνῃ πῇ
 χρῶν, τῇ, ἔπον ημερῶν. πολλοὶ
 ὃ ἀπικιστῶν, χρῶν πῇ, καὶ ἄρ-
 γυρῶν, οἱ ὃ, χαλκῶν, χρῶν πῇ.
 εἰτ' ἀφῆτες ἐκείνῃ πῇ δὲ κείμῃ,
 ἀπῶν, λῶν πῇ τὰ ἐν ὁμῶς ἐκ-
 σῶ. περιστῶν ὃ ἄλλῳ, ἀνῶν γ-
 γῶν. ὃ ὃ, δὲ ἄλλῳ τῶν πῇ,
 ὁπρὶν ἰς ἐκείνῃ πῇ πῇ. ἄμφω ὃ
 ὁπρὶν πῇ, κορπῇ πῇ πῇ χαλ-
 κῶν, τῇ, ἀφῆς μῆρα, καὶ τῇ πῇ,
 κινῶν πῇ, εὐδῇ ὃ ἄλλῳ. ἦν γάρ
 μιν ὑπὸ ἑλῆ πῇ, κορπῇ πῇ ἀνῶν,
 ἀνῶν πῇ τῇ ἐκείνῃ ἰρῶν πῇ. καὶ
 οἱ ὃ δὲ ἢ ἐκείνῃ πῇ ὑπὸ ἐκείνῃ πῇ.
 πῇ, μὲν αὐτὸς τῇ κορπῇ πῇ μῆρα πῇ,
 ἰρῶν πῇ, καὶ ἰρῶν πῇ. εἰ ὃ ἀφῆ-
 κῇ πῇ, οὐκ ἔχῃ ἰρῶν. δὲ δὲ
 μῇ, μῆρα ἰς ἀργυρῶν συμῶν πῇ
 πῇ τῇ πῇ πῇ ὁπρὶν πῇ. φαλ-
 λοβάτιαν μὲν δὲ πῇ, ποσῶν πῇ
 πῇ. ὃ ὃ πῇ, ὁρῶν μὲν ἰς ἡλίου ἀ-
 νῶν πῇ. εἰδὲς ὃ, καὶ ἰρῶν πῇ πῇ,
 ὁπρὶν πῇ ἐν ἡλῷ πῇ πῇ. ἔδρη
 μῆρα πῇ πῇ. ἐν τῇ, μῆρα πῇ ὁρ-
 γῶν πῇ πῇ. ἐπὶ τῇ, ὃ πῇ ἐπῇ
 πῇ πῇ. ἀνῶν πῇ αὐτῶν λῶν πῇ
 πῇ πῇ, καὶ ἄλλῳ πῇ πῇ. ἀνῶν πῇ
 πῇ, ἰρῶν μὲν ὃ ὁπρὶν πῇ μῆρα

Priapo prominentia conscendit,
 spatio quantum ad summum pe-
 dem capiendum sufficit. Ascen-
 dens autem pariter & catenam u-
 trinque attollit, perinde ac auri-
 ga habenas. Quodd si quis non vidit,
 vidit autem eos qui palmas scan-
 dunt, vel in Arabia, vel in Ægy-
 pto, vel alio quopiam in loco,
 intelligit quod dico. Cæterum
 postquam ad summum pervenit,
 catenam aliam, quam secum habet,
 demittens, longam quidem
 illam, quæcunque lubet, sursum
 attrahit, ligna videlicet, & ve-
 stes, & vasa, ex quibus sedem
 perinde ac nidum componens, se-
 det, manetque ad id dierum tem-
 pus, quod dixi. Plerique autem
 venientes, aurum & argentum,
 alii æs afferunt, quibus ante ipsum
 relictis abeunt, suum quisque no-
 men dicentes. Astans autem qui-
 dam alius, sursum renuntiat:
 tum is accepto nomine, preces
 pro unoquoque facit: dumque
 precatur, tintinabulum æreum
 pulsât, quod motum, magnum
 & asperum sonum edit. Nequa-
 quam autem dormit. Nam si-
 quando somnus ipsum capiat,
 scorpius ascendens ipsum excitat,
 & immaniter lædit. Et hæc illi
 proposita est somni pœna. Quare
 quæ de scorpio dicunt, sacra qui-
 dem sunt, & divina: sed vera ne
 sint, non possum dicere. Cæte-
 rum quantum mihi videtur, non
 parum ad vigilandum conducit,
 cadendi metus. Atque hæc de
 Priapi conscensoribus dixisse suf-
 ficit. Porro ædes ad solem orien-

tem respicit. Forma autem & opere talis est, quales ædes in Io-
 nia faciunt. Basis magna protenditur duarum ulnarum magnitu-
 dine, supra quam ædes posita est. Ascensus autem in ipsam lapideus
 est, non valdè longus. Quum autem ascenderis, porticus ante æ-
 dem

παρέχεται, θύρησι τεῖσιν αὐτῶν χρυ-
στοῖσι, ἰδὼν δὲ ὅτι, ὁ τοῦ χρυσοῦ π
πολλὴ δαπλάμπεται, καὶ ἡ ὀρθρὴ
πᾶσα χρυσή. δῶκεν δὲ αὐτῷ ὁ δὲ
ἀμβροσίη, ἐκὴν λείπεται τὴν χύσεως
τῆς Ἀραβίας. καὶ σὺ τὴν τοῦ ἀνιόν-
τι, ὡς ὅτι ἀλλοι προῖν καὶ ἔρα-
θῆν. καὶ ἦν αὐτῷ ἀπὸ τῆς, ἔδαμα
λείπεται, ἀλλὰ οὐ πᾶσι τῷ ἔρα-
θῆν. ἰδὼν δὲ αὐτῷ τὴν προῖν, καὶ σὺ
ἐς πᾶσι αὐτῷ μνήσαι. ἰδὼν δὲ ὁ
τοῦ, ὅτι ἀπὸ τῆς ἐστὶ, ἀλλὰ οὐ
αὐτῷ ἡ γάλαμος ἀλλὰ πᾶσι πᾶσι.
ἀνιόντι δὲ ἐς τὴν ὀλίγη. θύρησι δὲ
ὅτι ἡσυχία, ἀλλὰ ἐς ἀνιόντι ἀπὸ
ἀναπύσεως. ἐς μὲν τὴν μέγαν θύ-
ραν, πᾶσι εἰσέρχεται. ἐς δὲ τὴν γάλα-
μον, οἱ ἱερεῖς μέντοι. καὶ μὲντοι πᾶ-
σι ἱερεῖς, ἀλλὰ τοῖς, μάλιστα ἀγ-
χῆται τῷ ἐστὶ, καὶ τοῖς πᾶσι ἐς
τὴν ἱερὴν μέλεται ἡσυχία. ἐν δὲ
τῷ δὲ, ἡσυχία τῷ ἰδῶν, ἡ πᾶσι Ἡ-
ρη, καὶ τῷ, αὐτῷ Δία ἰόντι, ἐτέρω
ἐνόματι καλεῖται. ἀμφὸς δὲ χρυ-
στοῖς τῷ ἐστὶ, καὶ ἀμφὸς ἔστι. ἀλ-
λὰ τῷ μὲν Ἡ-ρη, λίοντι φορέσει
ὁ δὲ, ταῦτοι εἰσέρχεται. καὶ δὴ τῷ
τῷ μὲν Διὸς ἀγῶνι, ἐς Δία
πάντα ὅρη, καὶ κεφαλὴν, καὶ ὅμ-
μας, καὶ ἰδῶν. καὶ μὲν ἐν δὲ ἡ-
λων ἄλλως εἰσέρχεται. ἡ δὲ Ἡ-ρη,
σκοποῦνται τοῖς πολυεῖδα μέρησι φα-
νείναι. καὶ τῷ μὲν ἔραμα, ἀπὸ
κίεσι λόγῳ Ἡ-ρη ἐστὶ. ἔχεται δὲ πᾶσι
Ἀθηναίης, καὶ Ἀφροδίτης, καὶ Σελη-
ναίης, καὶ Ῥέης, καὶ Ἀρτέμιδος,
καὶ Νεμείας, καὶ Μοίρας. καὶ
δὲ, τῷ μὲν ἐτέρω, σκῆπτρον ἔχεται.
τῷ ἐτέρω δὲ, ἄρμα. καὶ ἐπὶ τῷ
κεφαλῇ ἀκτῖνας πᾶσι φορέει, καὶ πᾶ-
& Nemesis, & Parcarum, atque
altera verò colum tenet: & in capite radios gestat, & turrim, & ce-

dem magnam parit admiratio-
nem, januisque aureis est exor-
nata. Intus autem ipsa ædes au-
ro multo resplendet, & rectum
totum aureum est. Odorem au-
tem divinum spirat, qualem A-
rabica regio fertur spirare: ac tibi
è longinquo ascendenti spiri-
tum admodum suavem im-
mittit: & te abeuntem nequa-
quam deficit: sed odorem diu re-
tinent vestes tuæ, ejusque in per-
petuum memineras. Cæterum in-
tus ædes, non simplex est, sed
compositus in ea thalamus alius,
ad quem modicus est ascensus:
nec foribus est exornatus, sed ex
adverso patet totus. Itaque in ma-
gnam ædem ingrediuntur omnes:
in thalamum soli sacerdotes, nec
tamen omnes, sed qui ad Deum
proximè accedunt, & quibus om-
nis in templum cura impendit-
tur. In hoc autem adyto simula-
chra Deorum posita sunt, Iuno-
nis videlicet, & Iovis, quem alio
nomine appellant. Ambo autem
aurei sunt, & ambo sedent, sed
Iunonem leones portant, Iupiter
tauris insidet. Atque aded & Io-
vis quidem simulachrum per om-
nia Iovi assimilatum est, & ca-
pite, & oculis, & sedendi habi-
tu, neque ipsum volens aliter ef-
finxeris. Iuno autem si propius
contempleris, variam formam
præ se fert: ac per omnia quidem,
revera est Iuno. Cæterum habet
quidpiam & Minervæ, & Vene-
ris, & Lunæ, & Rheæ, & Dianæ,

1 Ἡ πᾶσι Ἡ-ρη ἐστὶ αὐτῷ Δία ἰόντι] Interpretandus hic locus est de Iove doliche-
no, autore Luca Holstenio in notis ad Steph. de urbibus in ΔΟΛΙΚΗΝ.
Alm.

γον, καὶ κιστὴν, τῆς, μὲντοι τῶν ὑ-
 ραίνων χρημίησι. ἐκπαθεῖ δὲ οἱ χρυ-
 σός τε ἄλλω (θεακία), καὶ λίθῳ
 κέρει πολυπλείς. ἤ, οἱ μὲν,
 λαυκί. οἰδὲ, ὑδατῶδες. πολλοὶ
 δὲ, πυρρῶδες. ἐπὶ δὲ οὐχὺς οἱ
 σπερδίοι, πολλοὶ, καὶ ὑάκινθοι, καὶ
 σμάραγδοι, τὰ, φέρεισι Αἰγυ-
 πτιοὶ, καὶ Ἰνδοὶ, καὶ Αἰθιοπες, καὶ
 Μῆδοι, καὶ Ἀρμενιοὶ, καὶ Βαβυλωνί-
 οιοι. τὸ δὲ δὴ μεζόντι λόγῳ ἀξίον,
 τὴν ἀπηγήσομαι. λίθον ἐπὶ τῇ
 κεφαλῇ φορεῖ, λυχνὶς καλεῖται).
 ἔνομα δὲ αἱ, ἢ ἔργα ἢ σιωπῆ. ὅ-
 ταν τὸν ἐν νυκτὶ σέλας πολλὸν
 δαπλάμπει. ὑπὸ δὲ οἱ, καὶ οὐχὺς
 ἄπας, οἷον ὑπὸ λυχνοῖσι φαίνει).
 ἐν ἡμέρῃ δὲ, τὸ μὲν φέχεται, α-
 δίνει. ἰδίῳ δὲ ἐχὼ κέρει πυρ-
 ρῶδες. καὶ ἄλλο θυμαστόν ἐστι ἐν τῇ
 ζώῳ. ἢ ἐστὼς ἀνέχεται ἐσπερίης, ἐς
 σὶ ὀρῇ. καὶ μεσσηνίου, τὸ βλέμ-
 μα ἀνελθόν. καὶ ἐν ἄλλω ἐπι-
 ρῶν ἐσπερίῃ, ἵσα ἔς ἐκείνου ἐκ-
 τελεῖ. ἐν μέσῳ δὲ ἀμφοτέρων,
 ἐσπερὶ ζῶον ἄλλο χρύστον, ὑδα-
 μα πῶσι ἄλλοις ζῴοις ἐκείλῳ.
 τὸ, δὲ, μερῶν ἰδίῳ ἐκείνῳ, φο-
 ρεῖται δὲ ἢ ἄλλαν θείαν εἶδα. κα-
 λίστα δὲ σημεῖα ἔσσι αὐτῶν Ἀσ-
 συρίων. ἔστι ἔνομα ἰδίῳ αὐτῶν
 ἔστι, ἀλλ' ἔστι ἡ ἐστὶ αὐτῶν
 πέρα, καὶ εἰδὼ λέγεται. καὶ μὲν
 οἱ μὲν, ἐς Διόνυσον. ἄλλοι δὲ, ἐς
 Δευκαλίωνα. οἰδὲ, ἐς Σεμίραμιν
 ἄγεται. καὶ γὰρ δὴ ἐν ἐπὶ τῇ χρυ-
 σῇ αὐτῇ, περὶ τῇ χρυσῇ ἐφέστη-
 κε. τῶντα δὴ μυθολογία Σεμιρά-
 μι ἐμύθηται πρὸς σημεῖον. ἀπὸ δὲ
 δὲ δις ἐκείνῳ ἐπὶ ἐς γάλασ-
 σον, ἐς κομίδην ἢ, ἔπειν ὑδατος.
 ἐν αὐτῇ δὲ τῇ νυκτὶ ἐσιόντων, ἐν
 δεξιτρῇ κείται πρὸς μὲν, ἥριος
 ἡλίου. αὐτῇ δὲ, εἶδος ἐκείνῳ.
 μὲν γὰρ ἡλίου, καὶ Σιληταίης

cestum, quo solam Venerem cor-
 lestem exornant. Foris autem &
 aliud illi aurum circumpositum
 est, & pretiosæ gemmæ, qua-
 rum alix candidæ, alix æruleæ,
 rufæ multæ. Præterea sardon-
 yches multi, hyacinthi, smarag-
 di, quæ ferunt Ægyptiî, Indi,
 Æthiopes, Medi, Armenii, &
 Babylonii. Quod igitur est maxi-
 mè memorabile, id dicam. Gem-
 mam in capite gerit, quæ lychnis
 vocatur. Nomen autem ex effe-
 cto sortita est. Ab ea noctu mul-
 tus fulgor resplendet, unde tota
 ædes, tanquam lucernis collucet.
 Splendor autem interdiu non va-
 let: sed specie est admodum
 ignea. Aliud etiam in simulachro
 est admirandum. Si ex adverso
 stans intuearis ad te aspicit: quod
 si inde transeas, visu te sequitur: &
 si alius quispiam aliunde intueretur,
 eadem erga illum facit. Porro in
 utriusque medio, stat simula-
 chrum aliud aureum, simulachris
 aliis nequaquam simile, quod
 formam propriam non habet, sed
 aliorum Deorum formas gerit: &
 ab ipsis etiam Assyriis vocatur si-
 gnum: necdum ipsi proprium
 nomen imposuere: sed neque de
 generatione ipsius, neque de spe-
 cie quicquam dicunt. Et ipsum
 alii ad Bacchum, alii ad Deuca-
 lionem, alii ad Semiramim refe-
 runt. Cùm enim ejus vertici insi-
 deat aurea columba, idcirco tra-
 dunt illud Semiramidis esse si-
 gnum. Proficiscitur autem bis
 quotannis ad mare, ad efferen-
 dam quam dixi aquam. In ipsa
 autem æde ad sinistram ingredien-
 tibus, positum est primum qui-
 dem solium solis, sed ejus effigies
 non adest. Solius enim solis & lu-

ξόανα ἢ δεικνύουσι. ὅταν δὲ εἴνεκεν ὧ-
 δι νομίζουσιν, ἐν τῷ ἑ τὸ δὲ ἔμφαντος.
 λίγους τοῖς μὲν ἄλλοις Θεοῖσι, ὅ-
 σιοι ἔμφαντος ξόανα ποιεῖσιν. ἢ γὰρ
 σφίσι ἔμφαντος πάντες τὰ εἶδεναι.
 ἡλίκοι δὲ καὶ Σιλωάνη, πάντας
 ἐμφαντοῦς, καὶ σφίσι πάντες ὁρί-
 σι. καὶ ὡς αὐτῇ ξοαντοῦς, τοῖς
 ἐν τῷ ἑ φαντοῦσι; μὲν
 δὲ τὸ ἥριον τῶν, καὶ τῶν ξοαντοῦς Ἀ-
 πόλλωνος, ὅτι οἱ εἶδεναι ποιεῖσιν.
 οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι πάντες, Ἀπόλλωνος
 νοῖσι πᾶσι, καὶ ἐμφαντοῦς ποιε-
 σι. μὲν δὲ ὅτι Ἀπόλλωνος ἥριον
 τῶν ξοαντοῦς δεικνύουσι. καὶ πᾶσι ποιε-
 σι, ἡντοῦς μὲν ἐμφαντοῦς, Ἐμφαντοῦς
 δὲ ἐμφαντοῦς, καὶ ἄλλοι, ὅτι οἱ
 Ἀπόλλωνος καὶ τῶν ἥριον ἰάσονται.
 αὐτῇ δὲ δεικνύουσι, ἀπο-
 φημι μὲν ἔμφαντος, ἀπὸ τῶν ποιε-
 σι τοῖς Θεοῖσι τὰ εἶδεναι. τὸ δὲ
 νοῖσι, ἀπὸ τῶν ἡντοῦς. ἐν δὲ, καὶ
 ἄλλοι τῶν σφίσι Ἀπόλλωνος ἐμφαν-
 τοῦς. μὲν δὲ Ἀπόλλωνος ἐμφαντοῦς.
 ἐμφαντοῦς. ἔμφαντος δὲ αὐτῇ πᾶσι,
 πολλὰ μὲν ἔμφαντος, ἔμφαντος τὸ
 μὲν τῶν ἡντοῦς ἔμφαντος. ἐμφαντος δὲ
 δὲ ἐμφαντοῦς ἐμφαντοῦς. ἐμφαντοῦς
 πολλὰ μὲν παρὲς Ἐλλαντοῦς, πολλὰ δὲ
 ἐν παρὲς Ἀφρικαντοῦς. τὰ δὲ, καὶ
 ἐν τῇ Λιβύῃ, καὶ τῇ δὲ Ἀσίῃ πολλὰ
 ἐν. ἀλλὰ τὰ μὲν, ὅτι ἡντοῦς αὐτοῦ,
 ὅτι ἐμφαντοῦς φησὶ. ὅτι δὲ,
 αὐτῇ πᾶσι, καὶ τῶν ἐμφαντοῦς
 ἐν τῶν αὐτοῦ. ἐμφαντος δὲ αὐ-
 τοῦ ποιεῖ. ἐν τῇ ἔμφαντος ἡντοῦς
 πολλὰ, ἐν τῇ ἔμφαντος ποιεῖ. οἱ δὲ
 μὲν ἡντοῦς, αὐτῇ αὐτοῦ. καὶ
 δὲ μὲν αὐτοῦ, ὅτι δὲ, ἔμφαντος, καὶ
 ἐν τῇ ἡντοῦς. ἐν τῇ δὲ ἡντοῦς
 πᾶσι φησὶ, ἀπὸ σφίσι, πάντας
 ἐμφαντοῦς, καὶ ἐν ἄλλοις ἐν τῇ

nœ simulachra non exhibent. Cur
 autem id ita faciendum putent,
 id quoque ego didici. Cæteris
 quidem Diis ita esse ajunt simula-
 chra facere, quorum species non
 sunt omnibus conspicuæ. Sol au-
 tem & luna planè sunt manifesti,
 nec illos nemo videt. Quorsum
 igitur eorum, cùm in aëre appa-
 reant effigiem effinxissent? Ac
 post solium hoc, positum est A-
 pollinis simulachrum, non quale
 vulgo consuevit fieri. Nam cæte-
 ri quidem omnes Apollinem juve-
 nem putant, & cum prima lanu-
 gine effingunt: Hi verò soli bar-
 bati Apollinis simulachrum exhi-
 bent. Quod quum faciant, se
 ipsos quidem laudant, Græcos ve-
 rò vituperant, & alios, quicun-
 que Apollinem puerum fingunt,
 & colunt. Videtur autem ipsi in-
 scitia magna, causâ esse cur im-
 perfectæ Deorum formæ fingan-
 tur. Nam juvenem esse, ipsi ad-
 huc imperfectum putant. Quin-
 etiam Apollini suo aliud quiddam
 novum affingunt. Soli Apollinem
 vestibus ornant. De cujus operi-
 bus, multa quidem dicere pos-
 sem, sed id dicam, quod potissi-
 mum est admiratione dignum.
 Primum quidem de oraculo verba
 faciam. Oracula multa sunt apud
 Græcos, multa quoque apud Ægy-
 ptios: multa etiam in Africa,
 multa item hac in Asia: sed illa
 nec sine sacerdotibus, nec sine in-
 terpretibus responsa dant. Sed hic
 per se movetur ipse, & vaticinia
 plenè per se peragit: idque hoc
 modo. Quando vult vaticinari,

in sede sua primum movetur: tum protinus sacerdotes ipsum at-
 tollunt: quod si non attollant, ille sudat, & in medium sese emo-
 vet. Quum verò eum illi suppositis humeris portant, illos ducit,
 sese undiquaque circumagendo: atque ex alio in alium transiit.

ἰδὼν δὲ Ἐλένης αὐτόν τι ἄγαλμα,
 καὶ Ἐκφῆς, καὶ Ἀνδρομαχῆς, καὶ
 Πάριδον, καὶ Ἑκτόρου, καὶ Ἀχιλ-
 λεύς. εἶδεν δὲ Ἐνιρῆος εἶδον δὲ
 Ἀγλαΐης, καὶ Φιλομήλῳ, καὶ Προ-
 κλῷ, ἐπὶ γυναικί, καὶ αὐτὸν Τη-
 ρεία ὄροντο, ἔκ τε ἄλλο ἄγαλμα Σει-
 ρῆμιον; ἘΚομβάδων, τὸ, καπέ-
 λιξά, καὶ Στραθίνης, κέρει κα-
 λόν, καὶ Ἀλεξάνδρῳ αὐτὸν σκείνω
 εἰκλον. οὗτοι δὲ οἱ, Σφοδραῖα πα-
 λῶ ἔστηκε, ἄλλη μορφῇ, ἔκ τε ἄλλῃ
 παλῇ. οὗ δὲ τῇ αὐτῇ, ἄφειο νέμεν-
 τος βόης μεγαλόν, καὶ ἵπποι, ἔκ τε-
 ται, καὶ ἄρκτοι, καὶ λέοντες. καὶ
 ἀνθρώπων ὕδαμα σποντο, ἄλλα
 πάντες ἰοῖσι τί εἰσι, καὶ χιρῶντες.
 ἰρίεις δὲ αὐτοῖσι πολλοὶ λαοὶ διδῶντα.
 οἱ μὲν, πᾶσι ἰρήα σφάζουσιν. οἱ δὲ,
 σπονδὴν φορέουσιν. ἄλλοι δὲ, πυρφό-
 ροι καλόντο, ἔκ τε ἄλλοι οὐδὲν ὠμί-
 ον. ἐπὶ μὲν δὲ, πλεόνεις ἔκ τε κρησίων
 εἰς τὴν ἵστον ἀπικνίσουσιν. εἰδὼς δὲ
 αὐτοῖσι πᾶσι λαόν. καὶ πῶλον
 ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἔχουσιν. ἀρχιεὺς
 δὲ ἄλλος ἕκαστος ἐπὶ ἐπιγνῶν.
 πορφυρέων δὲ μὲν οὗτοι ἔκ τε φορέ-
 ον, καὶ πᾶσι χρυσὴν ἀνὰ δὲ. ἔκ τε ἔκ
 ἄλλοι πλεόνεις ἀνθρώπων ἰόντων, αὐλη-
 τισι τί, καὶ συστῶσι, καὶ Γάβων.
 καὶ γυναικίς ἐπιμαίεις πε, καὶ φοι-
 νοδαβίς. ἵστον δὲ δις ἕκαστος ἡμέ-
 ρης ἐπιπλεῖται, εἰς τὴν, πάντες
 ἀπικνίσουσιν. οἱ μὲν ὅν κατ' ἡσυχίᾳ
 ἵκνῃσι, ἔκ τε αἰδῶσι, ἔκ τε αὐλίσουσιν.
 οὗτοι δὲ τῇ Ἡρῇ κατέχουσιν, ἀ-
 εἰδῶσι πε, καὶ αὐλίσουσιν, καὶ κα-
 ταλα ἐπικροτῶσι. καὶ μοι τῶν
 περ, σκῆψις ὅδιν ἐπὶ ἐπὶ ἵστον.
 ἔκ τε δὲ λίμνῃ αὐτοῖσι, ἢ πολλοὶ
 ἕκαστος ἔκ τε ἰρῶ. οὗ τῇ, ἔκ τε
 τῆς φοντο πολλοὶ, καὶ πολυεθῆς.
 γίγνεται δὲ αὐτοῖσι ἔκ τε κέρει με-
 γάλοι. οὗτοι δὲ ἐκ τῶν ἔκ τε
 cul à temple, in quo multi, v
 nonnulli sunt admodum magni,

Helenæ simulachrum vidi, & Hecubæ, & Andromaches, & Paris, & Hectoris, & Achillis. Nirei quoque Aglaïæ filii effigiem vidi, & Philomelam, & Progenem, adhuc mulieres, Tereum autem in avem conversum: item aliud simulachrum Semiramidis, & Combabi, de quo jam dixi, & Stratonicæ, pulchrum admodum, & Alexandri, ipsi illi simile: cui adstabat Sardanapalus, alia forma, aliaque veste ornatus. In atrio autem, liberi pascuntur boves magni, & equi, & aquilæ, & urli, & leones: at homines haudquaquam lædunt, sed omnes sunt, & sacri, & mansueri. Sacerdotes autem ipsis multi admittuntur, quorum alii hostias mactant, alii libamina ferunt, alii vocantur igniteri, alii ææ ministri. Mea autem ætate plures etiam quàm trecenti ad victimam venire solebant. Vestis ipsis tota est candida, pileumque in capite gestant. Summus autem sacerdos quotannis alius surrogatur: qui solus purpuream vestem gerit, & aurea tiara redimitur. Alia præterea est hominum sacrorum multitudo, tibicinum videlicet, & fistulatorum, & Gallorum: sunt & mulieres infanz, & mente capte. Sacrificium autem bis quotidie peragitur, ad quod omnes veniunt. Iovi quidem cum silentio sacrificant, neque cantantes, neque tibia modulantes. Sed quando Iunoni primitias offerunt, voce, tibiaque canunt, & tintinnabula pulsant, ac mihi ea de re nihil plani dicere potuerunt. Est etiam ibi lacus, non multum pro-

καὶ ἔρχονται καλοῖσθαι. ἐπ' ἐμοῦ
 δὲ πρὶν εἶναι αὐτοῖσι χρυσοφορίαν.
 ἐν τῇ πτέρυγι δ', ποιεῖται χρυσοῖ
 αὐτῶν ἀντίκτυπος. καὶ μιν ἐγὼ πολ-
 λάκις ἐψησάμην, καὶ ἔχω τὴν ποιή-
 μαν. βάθος δὲ τῆς λίμνης πολλόν.
 ἐγὼ δ' οὐκ ἐπιτρέψην. λέγουσι δ' ἂν
 ἐς διηκροσίαν ὀργυρίαν πάλιν ἔμμεναι.
 καὶ μέσση δὲ αὐτῆς, βωμὸς λίθου
 αἰετῆς. δεκίοις δ' ἂν ἄφω ἰδῶν,
 πάλιν τε μιν, καὶ τῷ ὕδατι ἐποχέ-
 σθαι. καὶ πολλοὶ ἀδινεῖσιν. ἐμοὶ
 δὲ δεκίῃ συλῶν ἐφιστῶς μέγας,
 αἰετῆς τῆς βωμῶν. ἔσπληται δὲ αἰεὶ,
 καὶ θυμῷ αἰετῆς. πολλοὶ δὲ ἐκτε-
 ρῆς ἡμέρας κατ' ὥρην ἐς αὐτὴν τη-
 γνόμενοι, σφραγισμένοι. γίνονται
 δὲ αὐτοὶ ἐκ πανηγυρίων τε μέγισται.
 καλεῖνται δὲ ἐς τὴν λίμνην κατεβά-
 σεις, ὅπ' ἐν αὐτῇ ἐς τὴν λίμνην
 πᾶσι πᾶσι κατέρχεται, ἐν τοῖσι
 ἡ Ἡρῆ πρώτη ἀπικνίσεται καὶ ἰχθύων
 αἰετῶν, καὶ σφίνας ὁ Ζεὺς πρῶτος
 ἔδωκε. ἡ γὰρ τοῦδε γλῆστα, λέγουσι
 ὅπ' πάντες ἀπὸ λλῶν. καὶ δῆτα ὁ
 μὲν, ἔρχεται ὀφθαλμοῖς. ἡ δὲ, ὡς
 σὺ ἰσχυρῶς, ἀπὸ τῆς τῆς μιν. καὶ
 πολλὰ λιπαρέουσι, ἀποπικνύει. μέ-
 γισται δὲ αὐτοῖσι πανηγυρίαι, ταῖς,
 ἐς τῶν λαῶν νομίζονται. ἀλλ' ἐγὼ
 τῆς πάλιν πάλιν, σφίνας ὁδὸν ἔχω ἐ-
 παμ. καὶ γὰρ ἡλθον αὐτὸς, εἰδὲ ἐπι-
 ρήην τῶν τῶν τῶν οὐδὲ ποσὶς. πᾶς, δὲ
 εὐχόμενος ποιεῖται, εἰδὲ, καὶ ἀπὸ
 γλῆστος. αἰετῶν ἔσχατος ὕδατι σ-
 παρῶν φέρει. καὶ δὲ τῶν τῶν τῶν
 σφίνας, καὶ μιν σφίνας αὐτοὶ λυσά-
 μοι χρίονται, ἀλλ' ἐστὶ ἀλεκτρῶν
 ἔσχατος. οἰκίῃ δὲ ἐπὶ τῇ λίμνῃ. ὅς

niunt. Ex quibus ætate mea qui-
 dam aurum ferebat, cujus in ala,
 aureum ipsorum opus erat repoli-
 tum: atque cum opus illud haben-
 tem sæpe vidi. Magna autem est
 lacus altitudo: cujus equidem ex-
 perimentū non ceppi, ajunt autem
 esse ducentis ulnis majorem. Cæ-
 terum ejus in medio stat ara lapi-
 dea: quam si repentē videas, na-
 tare putes, & in summa aqua ve-
 hi: & ita putant multi. Mihi vi-
 detur subesse columna magna, &
 aram sustinere. Semper coronata
 est, & suffitus habet: multique
 singulis diebus eò natantes ad pre-
 candum coronas ferunt. Porro ibi
 etiam maximæ fiunt celebritates,
 quæ descensus in lacum vocantur,
 quia tum Deorum simulachra om-
 nia in lacum descendunt, inter
 quæ Iuno prima advenit, piscium
 causa, ne Iupiter illos primus
 aspiciat. Nam si hoc fiat, dicunt
 omnes perire. Atque ideo ille qui-
 dem vadit inspecturus: sed Iuno
 anteriore parte stans: ipsum ar-
 cet, multumque obsecrans, di-
 mittit. Maximæ autem illis cele-
 britates existimantur, quæ ad ma-
 re conveniunt. Sed de iis nihil
 certi dicere possem: neque enim
 ipse eò veni, neque itineris hujus
 periculum feci. Sed quæ faciunt
 qui eò veniunt, ea vidi, & com-
 memorabo. Vas unusquisque a-
 qua repletum portat: idque cera
 obli-gatur. Nemo autem suum
 ipse resolvens, effundit: sed gal-
 lus quidam sacer est, qui ad la-
 cum

τ' ἄλλ' ἐστὶ ἀλεκτρῶν ἱεὺς] Mirum est profecto ἀλεκτρῶν de homine dici,
 at supra pluries, ubi de Gallis Cybeles sacerdotibus castratis mentionem fecit,
 semper eos Γάλλας non ἀλεκτρῶνας vocat. Ea vox, ut puto, ex versione in tex-
 tum itrepsit. Quidam sciolos putavit γάλλον non esse vocem Græcam, & gallum

La-

ἐπισηφίαν δέχεται τὰ ἀργήια, τὴν τε σφραγίδα ὀρεῖ. καὶ μισθὸν ἀνύρῳ, ἀνά τι λύει τὸ δισμῶν, καὶ τὸ κρηρὸν ἀπαιτεῖ. καὶ πολλαὶ μνῆες ἐκ ταύτης τῆς ἔργου τῶ ἀλεκτρώνου ἀγέρουσι. ἴσθι δὲ ἐς τὸ νῦν αὐτοὶ ἐνέκταντες, ἀνέδυσαι περὶ καὶ θύσαστες, ὁπίσω ἀποσιτεύσιν. ἱερταῖοι δὲ πασίαν, ἥ, οἶδα, μίσχην τῆς ἱατρῆς ἀρχιερέως ἐπιτελείουσι. καὶ μὴ οἱ μὲν, πυρὴν, οἶδε, λαμπάδα καλεῖται. θυσιὴν δὲ ἐν αὐτῇ τοιήδε ποιέουσι. δένδρια μεγάλα ἐκχέουσι, ἐν τῇ αὐτῇ ἐστῶσι. μὲν δὲ ἀγνίστους αἰγὰς περὶ, ἐ οἷας, καὶ ἄλλα κτήνια ζώα, ἐν τῇ δένδριον ἀπαρτίζουν. ἐν δὲ, ἐξ ὧν, ἐ ἐμβρῶτα, ἐ χρύσια, ἐ δρυῖα ποιήματα. ἱππῶν δὲ ἐντελῆ πάντα ποιήσονται, ἀνέκταντες τὰ ἱερὰ περὶ τὰ δένδρια, πυρὴν ἐνέουσι. τὰ δὲ, αὐτῇ πάντα καίοντι. ἐς ταῦτα τὴν τὴν ἱερῶν πολλοὶ ἄνθρωποι ἀπικνίσονται ἐκ τοῦ Συρίης, καὶ τῶ ἀφ' ἧς χυρίαν πασίαν. φέρουσι περὶ τὰ ἱερῶν ἱερὰ ἱερῶν, ἐ τὰ σημεῖα ἱερῶν ἱερῶν ἐς τὰς μίμνημα. ἐν ῥητῇ δὲ ἡμέρῃσι, τὸ μὲν πλεόνος, ἐς τὸ ἱερὸν ἀγέρουσι. Γάλλοι δὲ πολλοὶ, ἐ τὰς, ἔλεξα, οἱ ἱερῶν ἄνθρωποι τελεῖουσι τὰ ὄργια. τάμνουσιν περὶ τὰς πῆχας, καὶ τῶν νότοις ὡς ἀλλήλους τύπτουσι. πολλοὶ δὲ σφίσι παρυστῶτες, ἐκτελεῖουσι. πολλοὶ δὲ τὴν περὶ παρυστῶτες. ἄλλοι δὲ ἀνέδυσαι ἴσθια, ἐ

cum habitat, & acceptis vasis, visoque sigillo, mercede accepta vinculum solvit, & ceram reposit, ac multæ minæ ex hoc opere gallo accumuluntur: quibus hinc ad ædem delatis, libant, factoque sacrificio revertuntur. Festorum autem omnium, quæ novi, maximum incunte vere peragunt, idque alii pyram, alii lampadem appellant. Tum autem faciunt istiusmodi sacrificium. Magnas arbores excitas in atrio collocant: postea adductas capras, oves, aliasque vivas pecudes, ex arboribus suspendunt: inter quæ sunt etiam aves, vestes, & aurea argenteaque opera. Ac postquam omnia perfecte composuerunt, & simulachra Deorum circum arbores tulerunt, pyram accendunt, omniaque repente cremantur. Ad hoc festum multi homines veniunt, cum ex Syria, tum ex circumjacentibus oris omnibus, afferuntque & sua quique Deorum simulachra, & quæ signa singuli habent, ad illorum imitationem facta. Diebus autem certis, multitudo in templum congregatur: & Galli frequentes, hominesque sacri, quos dixi, sacra peragunt: cubitosque incidunt, tergisque mutua verbera excipiunt. Multi autem astantes ipsis, tibia canunt, & tympana pulsant: alii divinitus inspirata,

&

Latine dictum debere dici ἀλεκτρύνα, & mutavit in eam vocem, quæ nunc in Græco legitur: vel forte scripserat Lucianus ἀλέκτωρ, quæ vox etiam de castrato potest usurpari, qui est sine lecto conjugali. Nam ut ἡλεκτρεῖς dicta est secundum Scholiasten Euripidis in Oreste à privativa α & λέκτωρ, διὰ τὸ πολλῶν χεῖρον ἀλεκτρον μῆτιν χολῶν Κλυταιμάντρας. Sic & ἀλέκτωρ potest dici castratus ab eodem etymo, quod videlicet cœlebs maneat. Ejus vocis in ea significatione reperiuntur exempla, sed duntaxat in fœminino, forte & in masculino Lucianus usus, ut sit ἐ ἡ ἀλέκτωρ. Palm.

δι. σέψαστε τὰ ἱερῆα ζῶα, καὶ τὰ
 αὐτοκαίαν ἀπιάσι, τὰ δὲ, κρετ-
 τήν τινα, πίπθιναι θνήσκουσιν. ἔνιοι
 δὲ ἐκ παίδας ἰωνῶν, ἐντεῦθεν ἀ-
 πιάσι, ἐν ὁμοίᾳ τοῖς κτήνεσι,
 ἀλλ' ἐς πῆρην ἐνθιμῶροι, χεῖρ κρ-
 αίνουσι. αὐτοὶ δὲ αὐτοῖσι ἐπικερ-
 θμίοντες, λίσσονται ὅτι ἐκ παίδας,
 ἀλλὰ βόες εἰσὶ. αἰζονται δὲ πάν-
 τες, οἱ μὲν, ἐς κερπύς. οἱ δὲ, ἐς
 σὺν χίνας. καὶ δὲ τῷδε, ἀπαντες
 Λαογέροι πυγμαγοφορέουσι. ποιῶ-
 σι δὲ ἐκ ἄλλοι, μνηστοὶ Ἑλλήνων
 Τροϊζήνοισι ὁμολογούντες. λέξω δὲ
 ἐκ τῶν, κῆνοι ποιῶσι. Τροϊζήνιοι
 τῇσι περὶ τοῖσι, ἐκ τοῖσι ἡγεῖοισι
 νόμον ἐποιήσαντο, μὴ μιν ἄλλως
 γάμον ἵσταν, πρὶν Ἰππολύτου κρ-
 αίνουσι κέρου. καὶ ὡς ποιῶσι. τῷ-
 το ἐκ τῇ ἱερῇ πόλει γίνεσθαι οἱ
 μὲν νενίαν, ἢ γυναικὶ ἀπαρχοῦνται.
 τοῖσι δὲ τοῖσι, πολοκράτες ἱερὸς κα-
 ρυγῆς ἀπιάσι. τὸς, ἐπὶ τῇ ἐν τῇ
 ἱερῇ γυναικί, παρνοῦσι τε. καὶ ἐς
 ἄλγιστα κρῶντες, οἱ μὲν, δὲ γυναικί,
 πολλοὶ δὲ, χρύσεια ἐν τῷ ἱερῷ αὐ-
 τοκαίοντες ἀπιάσι, ἐπιγράψαν-
 τες ἱερῶν τὰ ἐκ νόμου. τῷτο καὶ
 ἐγὼ ἐπὶ τῷ ἱερῷ, ἐπὶ τῷδε. καὶ ἐπὶ
 μὲν ἐν τῷ ἱερῷ ἐκ τοῦ πολοκράτου, καὶ
 τῷτομου.

nis adhuc essem, feci, & cum

victimas coronarunt ex vestibulis
 templi eas dimittunt: illæ verò
 precipites datæ, casu moriuntur.
 Quidam autem & pueros suos
 hinc demittunt, non tamen eo-
 dem modo quo pecudes, sed in
 pera inclusos, manu deorsum
 agunt: ac simul ipsos increpan-
 tes, eos non pueros, sed boves
 esse dicunt. Omnibus autem no-
 tax inuruntur, aliis in vola, aliis
 in cervice: atque inde est quòd
 Assyrii cuncti notas iniustas ha-
 bent. Faciunt & aliud quidpiam, in
 quo cum solis Græcorum Troæze-
 niis consentiunt. Dicam autem
 quæ illi faciunt. Troezenii virgi-
 nibus & adolescentibus legem sta-
 tuerunt, nequis nuptias iniret,
 priusquam Hippolyto comas to-
 nondisset: faciuntque hoc pacto.
 Hoc etiam fit in Sacra civitate.
 Adolescentes quidem barbas suas
 consecrant. Iuvenibus autem ca-
 pillos à nativitate sacros demit-
 tunt: quos postquam in templo
 sunt, resecant, & in vasa depo-
 sitos, alii quidem argentea, multi
 verò aurea, in æde affigunt, at-
 que abeunt, inscripto uniuscujus-
 que nomine. Hoc ego cum juve-

meus capillus, tum nomen adhuc

1 Τῇσι περὶ τῶν τινα Leg. Iul. Pollux libr. 7. Demosthenis encomium quod se-
 quitur non esse Luciani, jam monui præfat. ad Lectorem, satis prodit stylus,
 attamen Tomas Magister ἐκ τῶν ἐκλογῶν Ἀττικῆς, in dictione ὁπιδρομῶν citat lo-
 cum hujus encomii, ut Lucianum, atque etiam quidam dubitarunt an tractatus
 de Dea Syria esset Luciani. Bonrd.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΣ | DEMOSTHENIS
ΕΓΚΩΜΙΟΝ. | ENCOMIUM.

ARGUMENTUM.

Hoc encomium duabus partibus constat. Prior locus technicos continet, ex quibus cum persona Demosthenis, tum cetera virtutes, & res gesta amplificari poterant: simulque ejus cum Homero instituitur comparatio. Altera sumitur ex athecis, ubi ad laudem Demosthenis potissimum facere ostendit, quod de ejus eloquentia, animi magnitudine, rerumque gestarum excellentia scripto testati sunt hostes.

Βαδίζοντί μοι κτ' τῶν
ταῖν, τῶν ἐν πύλῃ ἐξ-
ίστην ἐν ἀετρεῖ, ὅ
ἐκ τῆς ἐπὶ δίκῃ, συμ-
μετρὸν ὡς μισσημερίας,
Θερσαγόρας ἀετρεῖ χαίρει. τάχα π-
οῖς αὐτὸν ὁμοῖ, ἐπίσταντο. συμ-
μετρὸς τίς ἐστι, χρυσοῦ, ἀργυροῦ,
ἀνδρὸς τῶν φύσιν. ἰδὼν ἂν αὐτὸν
ἐν αὐτοῖς, Θερσαγόρας ἔφλω
ὁ ποιητής, ποῖ δὴ, καὶ πόθεν. οἱ-
κοῦν ἦ δὲ ὅς, ἐν ταύτῃ. πύργον
δὲ ἡ δὲ ἐστὶν, ἀλφειοῦ, ἀμεί-
λην μὲν ἔφη ἐν ταύτῃ δίομβρον. ἀνελ-
γὰρ τοι τὸ νυκτῶν ἐξαναστῆς, ἔδδξί
μοι χρῆται τοῖς Ὀμήρῳ χυθλίαις
ὅτι ποιητικῆς ἀπαρχαῖς. καλῶς γε
σὺ ποιεῖς ἔφλω, καὶ τὰ προφῆα ὅτι
παιδάριος ἐκείνῳ πῶς. ἐκείνῳ ἂν
δρῶν μὲν ἦ δὲ ὅς, ἔλαθον ἐμνῆν,
ἐς ταῦτα ὅτι μισσημερίας ἐκπῆν.
ὅτι ἂν ἔφλω, δὲ μὲν μοι ἐν πε-
ραταῖς. πολὺ μὲν τοι ὡς πύργον ἔφη
ἀετρεῖ πῶς τῇ δίομβρον ἔχω,
τῇ χειρὶ τὸ Ὀμήρῳ ἐπιδείξας. ἔτι

Cum in Porticu deambulare, inde exeun-
ti ad sinistram, die de-
cimo sexto, paulò an-
te meridiem: occurrit
mihi Thersagoras, quem fortè
aliqui vestrum norint: pusillus
est, aquilino naso, subalbus, vi-
rili indole. Hunc cum procul ac-
cedentem viderem, dixi. Hic
Thersagoras poeta est, & inter-
rogavi, quonam & unde veniret.
Domo huc, inquit ille. Num,
inquam, deambulandi gratia?
Scilicet, inquit ille, hoc mihi
opus erat. Nam mihi visum est
intempesta nocte surgere, ut Ho-
meri natali die poetices primitias
offerrem. Praclare, inquam, fa-
cis, quod illi gratiam refers insti-
tutionis. Itaque initio inde ducto,
inquit ille, non animadverti me
ad meridiem usque delapsum esse.
Ego verò, ut dixi, deambula-
tione opus habeo. Sed multò an-
tè, inquit ille, hunc compellare

optans, veni, manu autem Homerum monstrabat. Scitis utique in

[Βαδίζοντί μοι] Esse non videtur Luciani, sed alicujus Lucianum κακοζήλου-
τος. Marcil.

δὴ πρὸς τὸ δεξιὸν ἔστι τὸ Πτολεμαίων
 ναὸς, ἢ καθεστὸς τὰς κομὰς.
 ὡς οὖν τὸν αὐτὸν ἀφικόμενον ἔ-
 φη, καὶ ὡς οὐκ ἐξ ὧν ἀφικόμενος
 παρὸν ἐστὶν ἐπὶ τῷ. εἰ γὰρ ἔφην ἐν
 δὴ καὶ τὰς προαίμας εἶναι. πάλαι
 γὰρ ἐστὶν αὐτὸς ἐνοχλῆν μοι δεκά
 τὸ Δημοσθένει. ἐπικερῆσαι πᾶσι
 τῷ αὐτῷ χυθλίον. εἰ δὲ ἡμῖν ἐ-
 παρκεῖται τὸ εὖ μάλα, συμβαλομένη
 αἰσιν. κρινόντες γὰρ ἡμῖν τὸ ἔργον.
 ἐγὼ μὲν ἔφην ὅτι νύκτωρ τῷ, καὶ τῇ
 μεσοῖ πεποιημένη, δεκά μοι τὸ
 εὖτοιας τὸ Ὁμηροῦ ἐπιγράψασθαι,
 θείας γὰρ πῶς, καὶ μακρὰς εἰς τῷ
 ποίησι ἐξέβαλλετο. κρινόντες δὲ
 αὐτὸς. ἐπὶ τοῖς γάρτοις τῷ τὸ
 γεμυματῶν πειρημένον, εἰ ἀρκετὶ
 χολῆν ἀγνῆν ἔπεισαν, πει-
 ρημι. δεκάς ἐστι μοι ἐν καλῷ οὐ τὸ
 χολῆς εἶναι. μακρὰ γὰρ εἰ ἐν δὲ
 ἐγὼ, καὶ πεπνυγας τὸ ἔστι δόλιχον
 νεικηχρόν. ὅς ἡδὲ λαμβάνω τῷ
 κρινόντες, καὶ τὸ λοιπὸν τὸ θεῶν ψυχα-
 γωγῶν, μυθολογῶν ὡς τὸ πα-
 λαιὴν διανοεῖτο, ἐπιδόξω κληρο-
 νόμῳ τὸ πάσης ὕψους. ὅς ἡδὲ ἐπὶ
 τὸ βαλλεῖν οὐκ αἰνιγματώδεις
 ἔφην. καὶ οὐ δὴ μοι δεκάς νεικη-
 κῶς τὸ δόλιχον ἔστιν ἐπὶ, ὅντιν ὦν
 αἰσὶν μάλα δὲ κατὰ τὸν δόξω τῷ
 πειρῶν τύχην. καὶ ὅς γὰρ πᾶσι, ὡς
 δὴ σοὶ τί τὸ ἀπὸ τοῦ εἶπεν ἐργασ-
 μῶν. ἴσως γὰρ ἔφην ὁ Δημοσθένης
 ἐλάττω, ἢ καὶ Ὁμηροῦ εἶναι σοὶ
 λόγος καὶ φαίνεται, καὶ οὐ μὲν γὰρ
 φρονέας, Ὁμηροῦ ἐπαίνους. ἐμοὶ
 τὸ Δημοσθένης σμικρόν, ὅτι τὸ μη-
 δέν, συκοφαντεῖς ἔφην. ἀφαστα-
 σταιμι δὲ οὐκ αἰνιγματώδεις, εἰ
 πᾶσι εἰμι τῷ γνώμῳ ὡς Ὁ-
 μέως τελέχθαι. εὖ μάλα εἶπον. ἐμὲ δὲ
 οὐκ αἰνιγματώδεις ὡς ὁ Δημοσθέ-
 νης, ἀλλ' ἐπεὶ γὰρ μὴ πᾶσι τὸ λό-

in templo Ptolemæi ad dextram
 collocatum esse, promissis ca-
 pillis. Quare veni ipsum alloquu-
 turus, & precaturus ut mihi ma-
 gnâ versuum copiam largiatur.
 Utinam inquam, votis proficere
 liceret ad res gerendas. Iamdu-
 dum enim statuo precibus fatiga-
 re Demosthenem, ut mihi sup-
 peditet orationem ad natalem e-
 jus ornandum. Si igitur satis foret
 vota facere, idem tecum vel-
 lem: nam commune nobis foret
 lucrum. Ego, inquit, hac nocte
 & hodie, lucubrato carmine,
 Homerum benevolentie causâ
 laudare statuo. Nam divino, qual-
 is est vatum, furore ad poemam
 raptus sum: quod judicabis ipse.
 Consulto enim libellum hunc cir-
 cunfero, si fortè in aliquem ex
 sociis otiosum incidere, tu autem
 mihi videris in præclaro esse otio.
 O te felicem, inquam, cui idem
 accidit ac illi qui dolicho victo-
 riam adeptus, abluto jam pulve-
 re, reliquo spectaculi tempore
 sese oblectans, cum luctatore fa-
 bulari cogitabat, qui ad luctam
 jam vocandus videretur. Ille au-
 tem, non ita, inquit, in carce-
 ribus fabulareris: & tu certè mihi
 videris verborum dolicho devi-
 cto, eum ludos facere, qui sta-
 dii fortunam perhorrescit. Scili-
 cet ait ille, quasi rem difficilem
 susceperis. Fortassis, inquam,
 minoris pretii videtur tibi Demo-
 sthenes, quàm Homerus: & tu
 Homero laudato gloriaris. Me
 verò laudare Demosthenem, pa-
 rum & nihil est? Cavillaris, in-
 quit. Nolim ego dissidium ciere
 inter hos heroas, tametsi Home-
 ro magis faveo. Bene inquam,

& me nonne putes Demostheni magis favere? Sed quoniam hac

[illegible]

ratione orationem simpliciter contemnens, apparet te solam poetissem, ducere operosam, & solutam orationem prorsus contemnere, sicut eques pedites prætervectus. Tum ille, absit ut sic insaniam, tamen non levi furore opus est iis qui ad poeticas fores accedunt. Verum & oratoribus, inquam, opus est afflatu quodam divino, ad efficiendam orationem non humilem & frigidam. Novi, inquit ille, & amice, & sæpe gaudeo, cum aliorum oratorum, tum Demosthenis collatione cum Homero. Vt quum vim, acerbiter, & impetum comparo. Homerus vinolentum Agamemnonem appellat: ita Demosthenes in Philippi ebrietatem, saltationes, & petulantiam invenitur: & ut poeta, Vnum optimum augurium est, sic orator, Oportet bonos viros bona cum spe repub. defendere. Et illud: Forsitan ipse senex deplorat Italia Peleus. Huic simile, Quam graviter ingemiscerent illi fortes viri, qui propter gloriam, & patriæ libertatem in acie perierunt. Confero & magna vi fluentem Pythonem, cum Vlyssis verborum nivibus, & illud, Si senil exortes, mortisque effemus acerbæ: cum hoc, Omnibus hominibus mors est vitæ terminus, etiamsi quis in domuncula conclusum se fervet. Denique sexcenti sunt ingenii in idem concursus. Delectant autem me affectus cum vehementiores, tum leniores, & figuræ dictionis, & levantes tædium mutationes, & à digressionibus reditus, & compa-

rationum opportunarum elegantia, denique totius orationis urbanitas. Et mihi sæpe visum est, non enim veritatem dissimulare, queam,

Ἰουκίας Ἀττικῆς καὶ Ἀππιδῶς Δημο-
 δίνης, ὃ τὴν παρρησίαν ὡς φασὶν
 ἀνιμῶν, ἢ τὴν Ἀχαιοῖς Ἀχαιΐ-
 δας ἀποσιπνύοντων. Ἀφρκεστῶν ὃ
 τὸν πόντον, τὰς Ἑλλήνων
 δὲ ἀνὰ πηλὴν τραγωδίας, ἢ μετὰ
 τὴν ἀκραιφνήτην μέλιναν ἀφελόντες
 ἀναπλάττοντες, ἢ μύθοις τὴν φε-
 ρεῖν σκεδαννύοντες. πολλὰς δὲ με-
 τὰ τὴν Δημοδίνην, καὶ μέτρα κα-
 λω, καὶ ρυθμοὶ, καὶ βάσεις, ὅτε
 ἔξω τὴν ποιητικὴν ἔδωκεν ἐμβριάζου-
 σιν, ὡς περὶ ἐπὶ Ὀμηρῷ ἑλλισπῆς
 ἀνιμῶν, ἢ παρρησίαν, ἢ χρη-
 μῶν τε καὶ γνῶν, ἢ καὶ παρρη-
 τῶν, ἀλλὰ τοῖς φύσιν πῶς ὑπάρχει
 καὶ διωκόμενοι τὰς δόξας ἐπιπλέ-
 χου. πῶς γὰρ δὴ ἀφ' ὧν οἰοῖται
 τὴν σὺν Καλλιόπῃ, ταυτὶ ὃ κα-
 γνῶσκον; ἀλλ' ἔστιν ἡ τοῖν τῶν ἀ-
 γνῶσκα τὴν εἰς Ὀμηρὸν ἐγκωμίων,
 διπλάσιον ἔργον, ἢ τὴν σὺν εἰς Δη-
 μοδίνην ἐπαίνους τήρησι. ὡς τοῖς μέ-
 τροις, ἀλλὰ τῇ ὑποδοχῇ φημι, τὴν
 τῶν μὲν μὲν, ὅτε ἔχει ἰδραῖον πᾶν
 κρηπίδα ὑποβαλὼν τὴν ἐπαίνον,
 πλεῖστα τὴν ποιητικὴν αὐτῆς. τὰ δὲ
 ἄλλα, τὰ μὲν ἀσπῆ, πατεῖς,
 καὶ γέν, ἢ χρεόν. εἰ γὰρ π
 σπῆς αὐτῶν ἔν, ὅτε ἔν ἂν ἀμφί-
 λεκτῶ ἀνθρώποις ἔλιν. πατεῖδα
 μὲν διδόντων αὐτῷ, Ἰωνικὴν Κολο-
 φῶνα, ἢ Κύμην, ἢ Χίον, ἢ Στυπ-
 πίαν, ἢ Θῆβας τὰς Αἰγυπτίας, ἢ
 μυρίας ἄλλας, πατέρων ὃ Μαίονα
 τὴν Λυδίαν, ἢ ποταμὸν. καὶ μητέρων
 Μελανοπῆν φασιν, ἢ Νύμφην τὴν
 Ὀρυκτῆν, ἀνθρωπίνου γένους ἀνθρώπου.
 χρεόν, ὃ, τὴν Ἡρώην, ἢ τὴν Ἰωνίαν.
 καὶ μήδ' ὅπως ὡς τὴν Ἡσίοδον εἰ-
 χον ἡλικίας σαφῶς εἰδέναι, ὅπως
 ἢ τὸν μετὰ πρὸ τῶν γυναικῶν, τὸ
 μελεσιγνῶν ἀποκρίναι. τὴν ὃ,

queam, Demosthenem, remis-
 sa, ut ajunt, loquendi libertate,
 decentius segnitiam Atticam per-
 strinxisse, quàm is qui Achivos
 Achæidas appellavit. Et spiritu
 constantius intento Græcorum
 repræsentat tragædias, quàm is
 qui, dum maximè viget pugna,
 colloquia fingit, & sermonibus
 impetum dissipat. Sæpe etiam
 membrorum mensuræ, numeri,
 & clausulæ, quas habet Demosthe-
 nes, non extra poeticam volupta-
 tem me abducunt. Sicut neque
 Homero desunt antitheses, com-
 paria, figuræ asperæ, vel puræ.
 Sed ita videtur à natura comparat-
 um, ut facultatibus virtutes per-
 misceantur. Qui autem tuam
 Calliopen hæc sentiendo conte-
 mnerem? At nihilo minùs meæ
 in prædicando Homero conten-
 tionī, duplum negotii inesse cen-
 seo, quàm tuis in Demosthenem
 laudibus. Non versuum, sed ar-
 gumenti ratione, dico me non
 posse firmum laudum jacere fun-
 damentum, præter quàm poeti-
 cam ipsam: cum cætera sint igno-
 ta, patria, genus, ætas. Nam
 si nota essent inter homines anceps
 contentio non esset: aliis patriam
 ei assignantibus, Ionicam Colo-
 phonem, aliis Cumam, vel
 Chium, vel Smyrnam, vel The-
 bas Ægyptias, vel innumeras al-
 lias. Patrem autem Mæonem Ly-
 dum, vel fluvium, & matrem
 Melanopen ajunt, aut Nympham
 aliquam ex Dryadibus, siquidem
 humanum genus ignoratur. Por-
 rò ætatem: Heroicam aut Ioni-
 cam. Nec satis constat utrum

Hesiodus sit antiquior, siquidem
 nomen Melesigenæ, ei quod nunc
 est in usu, anteponunt. Fortu-
 nam autem, paupertatem, & æci-
 tatem: sed hæc cum incerta
 sint,

Hæc cum incerta
 sint,

πνίλας, ἢ πάθος ὁμωσάντων, ἄλλα
μὴ βέλπον εἶναι τῶν τε αἰνῶν ἀπο-
φει κέρματα. ὡς τὸν δὴ μοι κο-
μιδῇ τὸ ἐγκώμιον, ποίησιν ἀπαρα-
κτὸν ἐπαινίστην, ἔσσοφίαν οὐκ ἔ-
ἰπὼν εἰκαζομένην συλλέγειν. τὸ δὲ
σὲν ἴφην καὶ χαίρους, ἐπίτρομόν τε,
ἔλεις, ἐφ' ὠρισμένοις τε, ἐγνω-
ρίμοις, μέγιστον ὁμωσάντων. οἷον, ὅσοι
ἐπιμοι, ἠδὲ σφύονται ὡς δὲ σὲ δει-
ρμον. πῶ γὰρ ἔμιστα, ἔλαμπρόν
ἢ τῇ τῷ Δημοσθένει ὡσεὶ σῆψις; πῶ
ἔμιστα; σὺν Ἀθηναίᾳ μὲν, αὐ-
τῷ πατρὶς, αἰ λιπαροί, ἔσσοφί-
μοι, ἔτ' Ἑλλάδι ἐρισμοί; καί-
τοι λαδομένη ἂν ἴσῃ τῇ Ἀθηναίᾳ,
ἐπὶ τῇ ποιητικῇ ἐξουσίας ἐπιστήρην
ἂν ἴσῃται Οἰδῶν, ἔκλεισις, καὶ
κατοικίσις, ἔσσοφίς, ἔτ' Ἑ-
λάνθῃ. νόμον δὲ, ἔδικαστήν,
καὶ πειρηγόν, ἔπειραιώ, καὶ
ἀποικίαν, ἔτροπαίαν ἡγετῶν,
πῶ, ἔχουσιαν ἐπιστηγμῶν, ἔσ-
ἂν εἰς ἐπιστῆς ἀξίως ἐφικταῖς ὡσεὶ
τοῦ λόγου φησὶν ὁ Δημοσθένης.
ἀσθενία μὲν ἔσσοφίς μοι πατρὶς πάν-
τως τοῖς ἐγκώμιον. σὺν ἂν ἀπαρ-
τῶν ἐνομιζόμεναι ὡς νόμον τοῖς ἐπαί-
νοις ὅν, σὺν τῇ πατρίδι ἐπικροτῶν
τὴν ἐπαινίστην. Ἰσοκράτης δὲ, πα-
τριμώρως τῇ Ἑλάνθῃ φέρων εὐ-
φημία τῇ Θεσίᾳ. τὸ μὲν δὲ ποιητικὸν
φῦλον ἰσχυροῦ. σὺ δὲ ἴσως ἐλά-
βῃς τὸ τῇ παροικίᾳ σῶμα ἐπὶ
τῇ ἀσυμμετρῇ ἐπαγαγῶν, μὴ
σοι μείζον ὡσεὶ σῶμα τῇ ἐπαγαγῶν
τῷ ἡγετῶν. παρὲν δὲ τὰς Ἀθη-
νας. ἐκδίδεται τῇ λόγῳ πατρίδι τῇ
ἐπαγαγῶν, χρυσία κρηπίς καὶ Πί-
δαροι. ἔτ' ἂν Ἀθηναίᾳ λαμπρό-
τοι πῶ μὲν τῇ ἐπαγαγῶν. εἰ δὲ
τῇ Δημοσθένει ἐπὶ κρηπίδι παιδὸς
ἔσσοφίς, ἐπιδότω, τῷ ὁρῶντι ἔσ-
σοφίς

sint, satius esset missa facere.
Quare mihi valde angusta erit en-
comii materia, potius imperfe-
ctam laudare, & sapientiam ex
veribus aestimare. Tibi verò in
promptu, inquit, planus & ap-
ertus est campus, de rebus certis
& cognitis: tantum verbis opus
est, tanquam condimento ad ob-
solum parato. Quid enim non
magnum, & splendidum Demo-
stheni fortuna concessit? quid non
celebre? Nonne patria, Athenæ
opulentæ, & nobiles, & Græciæ
propugnaculum? Quòd si Athe-
næ mihi contigissent, licentia
poëtica superinducerem amores
Deorum, judicia, commigra-
tiones, dona, Eleusinem. Porro
de legibus, judiciis, concioni-
bus, Pyrræo, coloniis, trophæis
terra marique partis, ne unus
quidem Demosthenes pari cum
dignitate dicere posset. Ex his
magna copia mihi suppeteret. Id-
que encomium non distrahen-
dum putarem, cum inter lauda-
tionum præcepta hoc sit, ut qui
laudantur, à patria exornentur.
Isocrates Helenæ præconio inse-
ruit Thescum. Liberi autem sunt
poëtæ. Tu verò fortè metuis ne
non servato modo, illa proverbii
cavillatione excipiaris, Epigram-
ma majus esse scrinio. Itaque o-
missis Athenis, excipit oratio-
nem pater classis præfectus, au-
reum, ut Pindarus ait, funda-
mentum. Nulla enim Athenis
majordignitas est, quàm præfe-
ctura classis. Quòd verò extin-
ctus est Demosthene adhuc pue-
rulo, non est calamitas censenda.
fed

συμφορῶν ὑποληπτίον, ἀλλὰ δόξης ὑποτίθειν τὸ τ' οὐσίως θηναίων ἀποκαλυπτήσης. Ο μὴρ μὲν ἔν, ἔπ παίδδουσι, ἔτ' ἀσκησι μνήμη παθ' ἱστορίας παρελήφαρ. ἀλλ' αὖτ' αὐτῶν ἐκπαίδουσι ἀπταλῶν τ' ὑπ' αὐτῶν διδμημιωργαμένων, ὕλην εὐαγεσθῆς, καὶ μελιτῆς, καὶ διδασκαλίας σὺν ἔχοντα. μήδ' ἔν ἐπὶ τῶν Ἡσούδων διαφύλων καὶ φουρνίζοντα, τῶν ῥαθύμως, καὶ τοῖς ποιμῖσι τ' ἐπὶ ἐπιπέμωσι. σοὶ ἔν ἐνταῦθα δῆπρ, πολὺς μὲν ὁ καλὸς ῥατῶν, λαμπρῶς δ' ὁ καλὸς ῥατῶν, Ἀλκιδᾶμος, Ἰσσυκράτης, Ἰσάκῳ, Εὐδελίδης, μυρία μὲν ἱφελικῶν Ἀθήνησι τ' ἑδοῦν, καὶ τῶν πατρονομίας ἀνάγκης ὑποκινῶν. παχίας δ' ὕψους τοῖς μεσσηίοις τ' ἡλικίας εἰς τοῖς τέρεψιν ἀπολιδομένην, παρῶν δ' αὐτῶν κατ' ἐξουσίαν κομᾶν, οὐ τ' ἐπὶ ἐπιτρέπον ὀλιγορίας, ὁ τ' φιλοσοφίας, καὶ τ' πολιτικῆς ἀρετῆς κατὰ πόλιν. ὁς αὐτὸν ἔχον σὺν ἐπὶ τὰς Φρύνης, ἀλλ' ἐπὶ τὰς Ἀρεσπίδας, καὶ Θεοφράστου, καὶ Εὐνοκράτους, καὶ Πλάτωνος ἵστας. πάντα ἔν βίλιν, φιλοσοφίας τῶν λόγων, διττὰς ἐπὶ ἀνθρώποις ἐρώτων ἀγωγῶν, τῶν μὲν, ἡλικίας πινὸς ἔρωτῶ παρὰ φροσίν, καὶ ἀγέλιαν, καὶ κυμαίνωσαν ἐν ψυχῇ Ἀφροδίτης παιδῶν κλύδωνα, φλεγμαίνουσιν νέων ὁρμῶν, αὐτὸ χρεῖμα ἡλικίας. τῶν δ' ἑρπῆς χρεῖμας πινὸς σιγῆς ἔλξεν, καὶ πνεύ, καὶ πόλιν ἐν πηλῶν δυσταλῆς νόσας τεταμῶν, ἀλλ' ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἔκκαλιν ἀρετῶν πε, καὶ καθεαὶν ἰδῶν ἐξορμῶσαν, μακρὰ σὺ φροσίν τ' ψυχῶν, ὅσην Ζητὸς ἐλγῆς, καὶ Θεῶν ἀσχίστορος φροσίν ὁ τεταλῆς. ἔρωτ' ἔν πάντα πόλιν, καὶ φροσίν. ἀνταλῶν. καὶ τ' ἐπὶ. ἐξορμῶν. γλῶττων διατῶν. μετὰ τῶν ὅψι τ'

ca, speculum, gladius, linguam efformare, ætate vergen-

sed gloriæ occasio, retereas generosam indolem. Homeri nec institutionem, nec studia ex scriptis accepimus: sed statim ab operibus ejus mihi est laudandus, cum materiam ex educatione, studiis, & institutione ipsius sumere non possim: nec ad Hesiodi laurum confugere, quæ molli-ter, etiam pastoribus carmina inspirabat. Tu verò Callistratum habes, & longum splendidumque catalogum, Alcidas, Iso- cratem, Iszum, Eubulidem. Et quanquam innumeræ sunt Athe- nis voluptates, quibus pellicuntur, etiam qui paterno imperio sunt obnoxii, estque adolescen- tia per se ad voluptatem proclivis, cum liceret ipsi per tutorum ne- gligentiam voluptates sequi, ta- men continuit eum philosophiæ, & politicæ virtutis amor: qui du- cebat ipsum, non ad Phrynes, sed Aristotelis, Theophrasti, Xeno- cratis, & Platonis fores. Atque hic, ὁ præclare, poteris philoso- phari, duas apud homines esse amorum species, alteram qui- dem, marini cujusdam amoris impotentem, agrestem, & flu- ctuantem in animo veneris vul- garis tempestatem, exæstuantibus juvenum cupiditatibus, rem planè marinam. Alteram, aurez catenæ coelestis attractionem, quæ non igni, non telis insanabiles vulnerum morbos infligit: sed ad pulchritudinis ipsius incorrup- tam, puramque formam compre- hendendam impellit, sano men- tium furore, quæ ad Iovem acce- dunt, & Diis cognatæ sunt, ut ait tragicus ille. Amori sanè omnia parabilia, tonsura, spelun- ca,

βλῆκας ἐπὶ κελεύει. μή μιν ἀκρο-
 βάσῃ. θορυβῶν καὶ ἀφροσύνη. συ-
 νάψαι νύκτας ἐπιπόνοις ἡμέραις. ἐξ
 αὐτοῦ τίς οὐκ εἶδεν ὁπότε, ὁ Δημο-
 κλῆς ἴφθ σαι τὴν ῥητορικὴν ἐγί-
 νει; ταῖς μὲν ἐπαινοῖς, καὶ ταῖς ἐπὶ
 μῆσι, καὶ ἀπικνωτῶν τὸ λόγον. ταῖς δὲ
 διατίστοι, ἐξακρεβῶν τὰς πιθανό-
 τητας. λαμπρὸς μὲν τοῦ μεγάλου, σφο-
 δρὸς δὲ τοῦ πινυμένου, σφραγιστῶν
 δὲ τὴν τὴν ὁμοματῶν, καὶ νοημάτων
 ἐκφράσις, ποικιλάντων δὲ οὐκ ἐλ-
 λαταῖς χρημάτων. μὲν γὰρ τοῖς
 ῥητορῶν, ὡς ὁ Δεωκλῆς ἐπὶ λησῶν
 ἐπὶ, ἔμφυτον, ὃ σφραγιστῶν
 παρῆχε τὸ λόγον. ὃ γὰρ ὡς τὸ Λί-
 γυλον ὁ Καλλιόχης ἴφθ σαι λί-
 γων, τὰς τρωαδικὰς ἐν οἷον χά-
 φει, ἐφορμῶν, καὶ ἀκαθαρταῖν
 τὴν ψυχῇ, ὡς ὡς ὁ Δημο-
 κλῆς σιωπῶν πρὸς μέθην τὴν λό-
 γον. ἀλλ' ὅπως πίνων, ἢ ἐ τὸ Δη-
 κλῆν παῖδα φασὶν εἰς ταύτην
 αὐτῇ τὴν ὕδρῳ ποσίαν, ὡς οἱ μὲν ἄλ-
 λοι, πρὸς ὕδρῳ λίγρην. τὸ Δημο-
 κλῆν δὲ, πρὸς ὕδρῳ γράφειν. Πυ-
 θία δὲ, ὁ κροτῶν τὸ Δημοκλῆν
 λόγον, ἀπὸ τῆς ἐφάνει τοῦ νυκτε-
 ρῆς λύγῃ. καὶ τὴν μὲν ἴφθ σαι τὸ
 χυρὸν τὸ λόγον, καὶ τὸν πρὸς τὴν
 ἐμὴν ὑπόθεσιν, ὃ γὰρ τοῖς μέσιν ὁ
 αὐτῇ τὴν ὁμῆραν ποίησιν, ὡς ἡρῶ
 παρὸς λόγον. ἀλλ' εἰ μετὰ τοῖς ἐπὶ
 τὰς φιλοσοφίας, καὶ τὴν ἐν ταῖς
 χημείαις φιλοσοφίας, καὶ τὸ πολι-
 τείας τὴν ὅλην λαμπρότητα. καὶ ὁ
 μὲν, ἢ σιωπῶν, ὡς τὰ λοιπὰ
 σιωπῶν. ἐγὼ δὲ, γαλάσις, ἢ πη-
 γη ἴφθ διαση καὶ χυρὸν μὲν τὸ ὡ-
 των, ὡς βαλακίδης καὶ ἀντλήσις
 τὸ λοιπὸν λόγον; καὶ Δία γὰρ εἶπε,
 δημοτορίας τι, ἐ χρημάτων ἐπιλο-
 σίας, καὶ τελεφερχίας, καὶ πύχῃ,
 καὶ τὰ φρον, καὶ λύσις αἰχμηλώ-

te, pronunciationem discere, memoriam diligenter exercere, tumultus contemnere, noctes la-
 boriosis diebus connectere. Unde
 quis nescit, inquit, qualis orator
 fuerit Demosthenes? quum sen-
 tentiis, & vocabulis orationem
 exornat: quum affectibus argu-
 menta probabilia exactè persequi-
 tur: splendidus quidem magnitu-
 dine, vehemens autem spiritu,
 & temperantissimus in vocabulo-
 rum, & sententiarum modera-
 tione, & varietate figurarum ele-
 gantissimus: ac utique solus ora-
 torum: ut Leosthenes dicere non
 dubitavit, animatam, non mal-
 leo fabricatam orationem præ-
 buit. Non enim ut Æschylum di-
 xit alicubi Callisthenes tragœdias
 scripsisse quum vino prolutus in-
 caluisset: ita Demosthenes com-
 ponebat orationes ebrius, sed a-
 quam potus: unde in ejus aquæ
 potum fertur joco dixisse Dema-
 des, alios quidem ad aquam di-
 cere, Demosthenem autem ad
 aquam scribere solitum esse. Py-
 theæ verò, Demosthenicarum o-
 rationum plausus, lucernam no-
 cturnam olere videbatur. Habes,
 inquit, hunc dicendi campum,
 cum meo argumento commu-
 nem. Non enim minor fuerit
 mea Homericæ poëseos prædica-
 tio. Sed si ad humanitatem, &
 diligentiam in negotiis, totam-
 que in administratione reip. clari-
 tatem transires. Et cum hic ser-
 monem continuaret, ut reliqua
 additurus. Ego ridens, nunquid,
 inquam, ut balneator hausto reli-
 quo sermone, meas aures perfun-
 dere constituis? Etiam, inquit
 ille, populares epulas, sponta-

neas in ludos erogationes, navium præfecturas, murum, fossam,

των. ἔ παρξίνας ἐκδόσεις, δρίστη
πολιτείαν. καὶ πρίσθεις, ἔ ιου-
στίας, ἔ μέγαθ' πολιδύμψων
ἐμπισιν, γαλάν ἔπνοι μοι, ἔ τὰς
ἑφρὺς συνάγῃθ', ἔ δεδότος, μὴ
λόγοι τ' Δημοσθένος αὐτὸν ἔργον
ἐπιλίπειν. ἴσως γ' ἔφην ὦ ῥαθί,
νομίζεις ἐμὶ δὴ μόνον τ' ἐν ῥήθε-
ρῃ βεβιωκότων, μὴ ἀφ' ἐπὶ πρὸς
ἑστίαις, εἴγε ἔφη ὅτι τ' λόγον ἐπι-
κρείας πρὸς ὧς σὺ φῆς, δόμομα.
ὡλὴν εἰ μὴ σὲ τῆς αἰτίας κατὰ
πάρος, οἷον αὐτῆς ἀπὸ λαμπρότης,
ὅτι ἔχεις πρὸς λαμπρότην τὴν Δη-
μοσθένος δόξαν, τὴν ὅταν ἀπερί-
στον. καὶ γ' αὐτὸς π τοῖσιν ἔφ'
Ομήρῳ κ' τὰς δόξας πίπειντα.
κατέβαλον γὰρ μικρὰ δειν, ὧς ἐκ
ἀνδραπέτειον ὃν μοι πρὸς τὴν ὑπε-
ρίστην. εἴτ' ἔγω μὲν, ἐκ οἷσ' ὅπως
ἀνέστηκα, δεχῶ μοι κ' σμικρὸν
ὡς οὐδὲν ὅμοιον ἀλὸν ὄραν. ἔ μὴ
ἀπὸ τῆς πᾶν, ὡς πρὸς τὰς ὅφεις,
νότος ἔ τ' Ομήρου δόξας ἐλίσ-
σας. οὐ δὲ μοι φαίνεται ἔ τὸ
ἔφην πολὺ ῥαθί, ἢ καὶ ἐμὶ εἴμαι.
τ' μὲν γ' Ομήρου δόξας, οἷον ἐπὶ
μίας ὁμοίως τ' ποιητικῆς διω-
μῆος ἀγρόως ἐξ ἀνάγκης ἐν ἀπάσῃ
λατρίᾳ. σὺ δ' εἰ μὲν ἐπὶ τ' Δη-
μοσθένει ὅλον ἐφάπτεται τῇ γνώμῃ
τῆς αἰτίας, ἔ μέγα ἀνὰ ἀπερίστον πρὸς
λόγον ἀπὸ τῆς, ἐκ ἔργον οἷον πρὸς τὴν
γνώμην λάβοις, κατὰ τὸ οἱ λίχνοι
πᾶσιν πρὸς τὰς Συρακούσας τρα-
πίδας, ἢ οἱ φιλόχοι, ἔ φιλοψά-
ριστες, εἰς μυρίας ἀκροματων, ἔ
θεαματων ἡδονῶν ἐκπιδόντες. ἐκ
ἔχουσι γ' ἔφ' ἐν ἔργον, αἰ τὴν
ἐπιθυμίαν μετὰ τὴν πρὸς, οἷον ἔ
ὅτι μετὰ τὴν πρὸς, ἐκ ἔχουσι ἔφ' ὅ, π
ταῖς, ἐν κύκλῳ σὲ πρὸς ἀκρότην,
φύσις μετὰ τὴν πρὸς, ἔχουσι ἀ-
πὸ τῆς, βίβας σφῆριθ', λόγος δειν-

indoles magnifica, ingenium ardens, temperantia, eloquentia, for-

liberatos captivos, locatas virgi-
nes, optimam remp. legatos, le-
ges, & magnitudinem rerum ge-
stitarum incidentem: subit mihi
irridere supercilia contrahentem,
& metuentem ne deficeret ipsum
oratio de rebus gestis Demosthe-
nis. Fortè enim inquam, ὁ bone
putas me unum ex omnibus qui
eloquentiæ operam dederunt,
nihil audisse de rebus gestis De-
mosthenis? Imò, ait ille, ali-
quo ad dicendum, ut ais, auxilio
nobis est opus. Verùm nisi aliter
affectus es adversus circumful-
gentem splendorem, non possis
splendidam Demosthenis gloriam
fixis oculis intueri. Quod quidem
initio in Homero mihi accidit.
Quare pene abjeci argumentum,
ut quod obtueri non possem. De-
inde nescio quo pacto me recepi,
puto me paulatim assuefaciendo
adversis oculis intueri: ne eos
tanquam à sole avertendo, no-
thus gentis Homericæ arguerer.
Tuum verò negotium mihi quàm
meum videtur esse facilius. Nam
cùm in Homero nihil præter poë-
ticam laudare possimus, tota illa
laus in animo simul necessariò
concipienda est. Tu verò si ad to-
rum Demosthenem semel animù
convertas, ad dicendum profiliens
profectò hæreas dubius quid pri-
mum sumas, haud aliter quàm gu-
losi Syracusanis mensis accumben-
tes, vel avidi auditores & spectato-
res nacti sexcenta aurium & ocu-
lorum jucunda objecta. Nesciunt
enim quò se convertant, subinde
cupiditatem mutantes. Itaque o-
pinor te ex alio in aliud defili-
re, cùm non habeas cui immoreris,
dum te in orbem circumagunt,

for-

πολλοίσι μοι. ἢ ἴ, βυλαί μοι ἂν ἐν-
ταυτοῖσι παρ' ἡμῶν τοῦτο γένος ἡνέμενοι
μῦθον, ἢ τίς τῶν Ἰλλυριῶν ἵπποι,
καὶ Τριβαλλῶν, καὶ πάντες τὸ μεροπο-
λίαν, ἢ ὅπλων βίαις, τίς δ' ὅλγου
πικρῶν, καὶ τὸ ἢ γυναικὸς ἐμμελῆς
ἐδάμῃ πηγεὶς δούπερον. πρὸς Παρ-
μενίωνα μὲ ταῦτα. τοιούτους δὲ πιας ἐ
πρὸς ἐμὲ λόγους ἵπποις περ. ἢ γὰρ μὲν
Διοπίθεος Ἀθηναῖος ἀπὸ ταυμάσιον,
ἐγὼ μὲν ἵπποι διὰ Φρυγίαν. ὅδ' ἐν μέ-
λα γιγνώσκεις, ἴφ' οὗδ' Ἀπὸ τῶν στρατη-
γῶν, ἢ στρατιωτῶν διδασκάλῳ καὶ. αἱ μὲν
τελῆρες, καὶ ὁ περιφύλας, καὶ πᾶσι νε-
οταῖς, λῆρεθ' ἐμμελῆς, καὶ φλυῶνα-
φῶ. τίς δ' ἂν ἀνθρώποις περὶ ἀξίαν,
Διονυσιάζοντες, ἐν κριτανομίαις πε-
ταζῶντες, καὶ χροῖς; εἰ ἴ μὴ Δη-
μοσθένης εἰς ἐν Ἀθηναίοις ἐγγύς τοι,
ῥῶν ἂν ἵπποι τῶν πόλεων, ἢ Θε-
βαίους ἐν ἐπὶ πάλαι ἀπὸ ταῦντες, βια-
ζόμενοι, φημίοντες, ἀνέμενοι. νῦν
ἴ εἰς ἐμμελῆς ἐγγύς τοι, καὶ πᾶσι
τοῖς κριτανομίαις ἐφίσηται, καὶ τοῖς ἡμι-
τίμοις ἐμμελῆς ἐπαγγελῆται, καὶ τοῖς
στρατηγῶν ἀνέμενοις ἐπὶ τῇ. λα-
νθάνω μὲν ἴ αὐτὸν ἐπὶ κριτανομίαις, ἐν
ἐπὶ κριτανομίαις, ἢ βυλαί μοι. καὶ
καὶ περὶ κώλυμα π, καὶ ἀποβόλος
ἐμὲν ἀνθρώπος ἐπὶ, μὴ πάντες ἵπποι
ἐξ ἐπὶ κριτανομίαις. ἢ τὸ γὰρ τοι κατ' αὐ-
τον, ἐν Ἀμφίπολιν εἰλαμιν; ἐν
Ὀλυμῶν; ἢ Φακίας, καὶ Πύλον
ἐχόμεν; ἢ Χερρόνησον, καὶ τῶν
αὐτῶν τ' Ἐλλήσποντον κριτανομίαις;

dere cupio. Illum autem incor-
ruptum civem apud nos hic habe-
re malim, quàm Illyricum, &
Triballicum equitatum, totum-
que mercenariorum exercitum.
Nec armorum vi, facultatem
persuadendi, & iudicii gravita-
tem ullatenus postpono. Hæc ad
Parmenionem: & ad me similia
quoque verba fecit. Ego enim de
iis qui cum Diopithe Athenis mis-
si fuerant, sollicitus eram. Ille
verò profusè ridens dixit. Tu ve-
rò nobis ab Atheniensī duce, aut
milite metuis. Triremes, Pyrazus,
& portus mihi nugæ sunt. Quid
facerent homines in Bacchanali-
bus, conviviis & choris vitam
consumentes? Si unus Demosthe-
nes Athenis non fuisset, facilius
potiti essemus urbe, quàm The-
bis & Thessalia, dolo, vī, op-
primentes & corrumpentes. Ve-
rùm unus ille vigilat in omnes in-
tentus occasiones, & nostros ob-
servat impetus, nostrisque consi-
liis resistit. Nunquam fallere, ne-
que insidiando, neque agendo,
neque consulendo possumus. Hic
uno verbo, tanquam propugna-
culum obstat, quominus omnia
primo impetu capiamus. Nam
quantum in ipso fuit, non Am-
phipoli, non Olyntho, non Pho-
censibus, non Pylo, non Cher-
roneſo, non ora Helleſponti potiri po-

ἢ τὸ γὰρ τοι κατ' αὐτὸν ἐν Ἀμφίπολιν εἰλαμιν, ἐν Ὀλυμῶν, ἢ Φακίας ἐν Πύ-
λων ἐγγύς τοι] Manifestissimum mendum non vidit doctus interpres Philippus Me-
lanchthon. Nam quid de Pylo hic loquitur? quem numquam habuit Philippus,
& qui in ultima Laconia vel Messenia situs, remotissimus fuit ab Antipatri ditio-
ne & Macedonum negotiis. Emenda igitur & repono meo periculo Πύλας. Eam
emendationem firmat Demosthenes ipse in oratione de Cherroneſo: καὶ ἐπὶ τῇ
Πύλῳ ἐπὶ τῇ δὲ τῶν Ἐλλήνων παρὸν. Et in oratione de falsa legatione: τίς γὰρ ἐν
οἷσιν ἡμῶν, ὅτι τῶν Φακίων ἀπὸ τῶν καὶ ἐπὶ τῇ Πύλῳ Φακίας ἢ τῇ δὲ τῇ Θε-
σσίῳ ἀδελφὰ ὑμῶν. Et rursus ibidem: καὶ ἐπὶ τῇ δὲ τῇ ἐγγύς ἐπὶ μαιζόντων, λίγῳ

ἀλλ' ἀνίστησι μὲν ἄπονα, εἰς ἐκ μὲν
 δραχμῶν καὶ δρόμους τὰς αὐτὰς πο-
 λίδας, ὡς αὖτε τομὴν πῦρ, καὶ καὶ οὐδὲν
 ἢ ἰσχυροῦς τῇ παρρησίᾳ χρώμενος,
 ὁλίγον δὲ πρὸς ἡδονῇ φρονέοντα.
 μετὰ δὲ τὴν ἡγεμονίαν τὰς πό-
 ρεις, ἀπὸ τῶν ἡγετῶν, ἐπὶ τῷ τρα-
 γῶνιδι. σωπείῃσι δὲ τὸ ναυικόν,
 νόμοις περιεπεριχέουσιν ὡς τὸ ἀνα-
 ξίας μετὰ πλείους διαφωρεμένον.
 ἐγχείρῃ δ' ἐβρίμμενοι ἤδη χροῖον πρὸς
 πῶν δραχμῶν, καὶ τὸ τελευτῶναι,
 τὸ δὲ πόλεως ἀξίωμα, πάλαι τὰ
 τὰς καὶ ἀκεκλιμένους, εἰς τὰς πο-
 λίδας ἐκπύοντες. καὶ τὸ ζῆλον τῶν Μα-
 ραθῶν, καὶ Σαλαμῖνι καττιροναμέ-
 νων, σωπείῃσι δ' ἐπὶ συμφορῇ,
 καὶ σωφείῃσι Ἐβελωσῶν. τῶν αὖ
 λαθῶν ἐστὶν, ὡς φινάκισμα, ὡς περὶ
 οὐδὲν δ' ὡς μετὰ, ὡς τὸ Ἀρσείδῳ
 εἰσπῶν ἐπεὶ Περσῶν βασιλεὺς ἐπείρατ.
 τῶν αὖτ' ὡς Ἀντίπατρι, καὶ διδύ-
 νῳ μετὰ, ὡς πῶς τελεῖται, καὶ
 πάντας δόξασι. ὁ γὰρ Ἀθηναίοις
 οἷς πάλαι Θυμιστοκλῆς, καὶ Περ-
 κλῆς ἐφύοντο, πῶς τὸν οὐδὲν Διμο-
 θῆνης ἐφάμεθα, Θυμιστοκλῆ μ.
 πῶς σωπείῃσι. Περικλῆ δὲ, τὸ φε-
 ρεῖται. ἐκτὸς γὰρ αὐτοῖς ἀκούει,
 Εὐβοίαν, Μάγαρον, πῶς αὖτ' Ἐλ-
 λησποντον, πῶς Βοιωτίαν. καὶ καλῶς
 γὰρ ἴφῃ ποιῶσι Ἀθηναίοι. Χάρη-
 τε μὲν, καὶ Διοπίθῳ, καὶ Προ-
 ξένῳ, καὶ καὶ τὸν πῶς ἀποδο-
 κνῶντες τρατηγῶν, Δημόθῳ δὲ,
 οἷον καὶ χρίτε ἐπὶ τῷ βήματι, ὡς
 αὖτ' αὖτ' ὡς ἀποδοκνῶντες ἀπὸ
 τῶν, καὶ τῶν, καὶ τρατηγῶν. καὶ
 ποιῶν, καὶ χρίτεται καὶ τῶν, ἐπὶ

potuimus. Ille invitos, tanquam
 mandragora sopitos cives excitat,
 & neglectis iis quæ ad volupta-
 tem faciunt, loquendi libertate
 illorum secatur utritque ignaviam à
 theatris ad castra pecuniarum
 transfert proventus: conscribit
 classem quæ penè perierat confu-
 sione legum trierarchici ordinis.
 Et civitatis dignitatem tempore
 jam projectam ad drachmam &
 triobolum, excitat jamdudum
 fractos animos ad majorum imi-
 tationem revocans & rerum ad
 Marathonem, & Salaminem ge-
 starum: atque auctor est ut Græ-
 cos sibi societate & fœdere con-
 jungant. Hunc non licet fallere,
 non decipere, nec magis pretio
 corrumpere, quàm Aristidem
 illum rex Persarum corruptit. Hic
 igitur Antipater, magis est for-
 midandus, quàm triremes om-
 nes, quàm universa classis.
 Quod enim apud veteres Athe-
 nienſes Themistocles, & Pericles
 fuerunt, id nunc est istis Demo-
 sthenes, prudentia par Themis-
 tocli, animi magnitudine Peri-
 cli. Itaque redegit in ipsorum po-
 testatem, Eubream, Megara,
 oram Helleſponti, Boeotiam. Et
 rectè faciunt Athenienſes quòd
 Charetem, Diopithem, & Pro-
 xenum, & similes quosdam præ-
 ficiunt exercitui, Demosthenem
 verò domi retinent ad suggestum.
 Quòd si hic in potestate haberet
 arma, naves, exercitus, & rei
 gerendæ occasiones, & pecuniam,

ve-

ὁ Θεμιστοκλῆς ἐπὶ Πύλῳ. Is locus, qui Θεμιστοκλῆς & sæpius Πύλῳ dicebatur, erat
 Græciæ porta & aditus, & nunquam potuisset Philippus Phocenses evertere, nisi
 potius fuisset illis angustius. Ideo sæpiissime Demosthenes in suis Philippicis de his
 facit mentionem, ad quod respicit hoc loco Antipater, quem loquentem inducit
 Lucianus. Palm.

μή τίς τ' Μακεδονίας ἀνικτήσῃ
 μοι τ' λόγον. ὅς ἐ νυνὶ λυτὴ ψυ-
 χεύεται ἀνταγωνίζομαι. Θύμην, πα-
 τυχὲ συμπεριτέλλῃ, καὶ λαμβάνῃ,
 πόρος δ' εἰσέει, δυνάμει συζείῃ.
 τίς δ' ἐ ζῶντα κατελιθάσῃ; κατη-
 λείφαμῃ. πῦρ τιμὴν δὲν ἐν πείθῃ-
 κει; ἔκ, ἀλλ' ἔτι μὲν ἐν Καλαυ-
 ρία. τίχα τ' ὑμιτέρως γέροντες ἐρ-
 γῶν ὀλιγωρίας, ἢ προφρόντων τ'
 ἀνθρώπων; ἀλλ' ἐπ' ὕψ' ἡμῶν ἐλθί-
 τε. τί φησ; αἰνίγματα λέγεις ὦ Ἀρ-
 χία. ζῶντα λαβόντες σὺν ἔχει; ἢ
 γὰρ ἐκείλους τιμὴν γὰρ πρῶτον μὴ
 βιάζοις; καίτοι πλείον ἂν ἔδδ' βια-
 σάμεναις ἔδδεν ὧν. καὶ γὰρ ἐν ἡμι-
 λησάμεν. σὺν εὖ γὰρ ὑμεῖς ἔδδ' με-
 λήσαντες. ἴσως ἐν ἐν τ' ὑμιτέρως
 πείθῃς βίας. ἡμεῖς μὲν αὐτὸν σὺν
 ἀπικτινίαν, βιάζοις τ' αὐτὸν μὴ
 πείθῃσι ἀναγκάσιον ὧν. στίλβ' ὦ βα-
 σιλῦ, τί τὸ πλείον, εἰ ζῶν ἀφίκε-
 το; πάντως ἔδδεν ἂν αὐτὸν, ἢ ἀ-
 πικτινίας. δόφῃς δ' ὦ Ἀρχία. δό-
 κεις μοι μὴ συνεννοεῖν, μήθ' ὅς
 περ ὁ Δημοκρίτης, μήτε τιμὴν ἡμῶν
 γνώμην, ἀλλὰ νομίζειν ὅμοιοι εἶναι
 Δημοκρίτην ὄρεϊν, καὶ τῆς Ζητῆς
 τῆς κακῆς ἀπαιλώσας, ἡμετέροιον τ'
 Φαλλείας, καὶ τ' μετὰ τῶν Αἰ-
 σονίων, καὶ τ' ἐν Πειραιῶς Εὐκρά-
 τῶν, τ' ῥαβδαίων ῥύμῳ τῶν ἔδδεν
 ἀφ' ἑρῶν; ἀνθρώπους πεπινέν,
 ἀφορμὴν ἀποσκαίρειν πορεύσας ἐπιπο-
 λίσαντες, καὶ πρὸς μικρὴν παρ-
 χῆς ἐλπίδα ἡρασίως ἐξαπατάσας,
 εἴπε τιμὴν ὧν σὺν εἰς μετῶν,
 δίκην τ' ὀλιγῶν πρὸς μετῶν. καὶ
 τ' ἀπὸ τοῦ ἑσπέρου, καὶ τ' ἀφ' ἡλίου
 διμύλακα, τ' ἔδδεν αἰχρῶν νομίστα-
 τε κηλακίαν τ' πλήθους. συκοφαν-
 τῆσαι Δημοκρίτην, ἔλ' αὐτὴν εἰς
 τῶν τε ἀφ' ἑρῶν ἀφ' ἡλίου, ἐφ' οἷς

verceret ne de Macedonia jam pe-
 riclitaremur. Nunc enim decre-
 tis tantum pugnans: nos undique
 adoritur, occupat, conficit pe-
 cuniam, colligit copias. Sed cur
 non comprehenditis vivum? Comprehendimus. Num igitur
 in via est extinctus? Non: sed ubi
 erat, in Calauria. Forsan hoc ac-
 cidit negligentia vestra, quia non
 bene tractastis hominem? Imò
 non fuit in potestate nostra. Quid
 ais? ænigmata dicis Archia: vi-
 vum cepistis, nec habetis? Non
 mandasti initio ne quis ei vim af-
 ferret? quanquam nihil profutu-
 rum erat, ethi vim intulisse. Hoc
 enim curæ nobis fuit. Non
 accidit igitur vestra negligentia.
 Sed vos ipsi fortasse interfecistis
 eum. Ipsum non interfecimus:
 sed non obtemperanti vim afferre
 coacti sumus. Quid autem tibi
 prodesset, ὁ rex, si vivus venis-
 set? Quid aliud illo fecisses, quàm
 occidisses? Dii meliora Archia:
 videris mihi non intellexisse, ne-
 que quis sit Demosthenes, neque
 quid sentiam. Sed putas perinde
 esse Demosthenem invenire, &
 hos quærere qui malè perierunt,
 Himeræum Phalcreum, & Ma-
 rathonium Aristonicum, & Py-
 ræensem Bucratem, qui nihil
 differunt à vehementibus aqua-
 rum fluxibus, abjecti animi ho-
 mines, qui per occasionem op-
 portunorum tumultuum, incla-
 rescunt: & ad levem ipsam mo-
 tus insolescunt: verum brevi,
 vespertinorum instar flatuum in-
 tremiscunt. Præterea perfidum
 Hyperidem, alienum ab amicitia
 vulgi assentatorem, qui turpe non
 duxit, quo vulgi gratiam iniret,
 instruere calumniam Demosthe-
 ni, neque ad hæc se præbere ministrum,
 quorum eos statim pœ-
 nituit,

αὐτοὶ μετόπισθεν, οἷς ἐχέει. μετ' ἔτι πολὺ γὰρ τὸ συγκολληθεὶς λαμβανόμενος ἢ κατ' Ἀλκιβιάδην αὐτὸν τὴν κατὰ δὴν ἀκηρόαμην γυμνασίαν. τῷ δ' ὅτι, ὅτι ἐμείλιν, καὶ ἐπὶ πρῶτον καὶ τὸ πρῶτον φιλόστοργον τῇ γλώττῃ χρῶμεθα, καὶ ἐπὶ δὴ πρῶτον τὸ ἀγνωστοῦν ἐκτεμεῖν. τίς δ' ὅτι ἐχέει ἡμῖν ἐχθρὸς ὁ Δημοσθένης; ἔχ' ὅταν μέλοι τρέψαντες, φίλοι πάντες ἀδελφοί, καὶ βέλαιοι ἡσυχάζοντες. Τὰ γὰρ ἐπὶ καλὰ, καὶ παρ' ἐχθροῖς καλὰ. καὶ τὸ δ' ὅτι τῶν, παρὰ ἑαυτοὺς ἡμῖν. ὅτι καὶ ἐν ἑαυτοῖς ἔχ' ὅτι Βούλιν, καὶ Σπέρχιν τὴν Λακεδαιμονίαν θυμωμένους, καὶ κτείναντες παρὸν, ἀφ' ἑαυτοῦ. ἀλλ' εἰ δὴ πᾶσι πάντων, καὶ Δημοσθένει, αὐτὸς τι δὲς Ἀθηναῖσι, εἰ ἔτι καὶ πολλὰ πολλὰ συγγνώμην, καὶ τῶν καὶ ἄλλων ἀναπνεύσαντων, ἔκ τε τῶν πολιτικῶν αὐτῶν εἶχον θυμωμένους, ἔχ' ὅτι ἂν νομίσαι περὶ τῶν λόγων ἐνὶ νότῳ. εἰ ἔτι καὶ μὴδ' ἔτι ὁ Πυθωνεύς αὐτὸν, εἰ δ' Ἀπικτοῖς ῥήτορες παιδία, παρὰ ἑαυτοὺς τῶν κατὰ κράτος, καὶ τῶν ἐν ἑαυτοῖς ἀντιθέσει, καὶ τῶν συνηγμένων, καὶ τῶν συνακλινῶν, καὶ πρὸς τῶν μετὰ τῶν γὰρ ὅτι μετὰ τῶν γὰρ ὅτι τῶν Εὐκλείδους Ἀθηναῖσι συνηγόμενοι, ὡς ἐλπίσας Ἀθηναῖσι, Πύθωνι, καὶ τοῖς Πυθωνεύς ἐπαγγέλλασθαι περὶ τῶν κατὰ κράτος. εἴπετα Δημοσθένει, καὶ τοῖς Δημοσθένει ἐλπίσας περὶ τῶν κατὰ κράτος. ἀλλ' ἡμῖν ἀντιθέσει ἢ δυνάμει αὐτῶν ὅτι λόγῳ. ἐν δ' ὅτι, τῶν τῶν καὶ δὲ τῶν κατὰ κράτος, ἐπὶ τῶν κατὰ κράτος ὅτι κατὰ κράτος. Δημοσθένει δ' αὐτὸν ὑπερεγμῶν ὅτι τῶν φρονήμα-

niruit, quibus erat gratificatus. Nam non multò post hanc calumniam, contigit ei reditus reditu Alcibidis clarior. Istum autem nihil puduit lingua inceslere homines quondam amicissimos, quam conveniebat ei propter ingratitudinem præcidere. Quid? non oderas Demosthenem maximè omnium hostium? Non, siquidem rationem habeo morum & fidei ejus, & amo ubique integritatem, & constantiam. Nam honestæ res, honestæ etiam apud hostes censentur, & virtus ubique in pretio est. Neque sum Xerxe deterior, qui Bulim & Sperchim Lacedæmonios admiratus, eos cum posset, non occidit. Ego verò, siquem ex omnibus, Demosthenem, tum quia bis cum ipso Athenis, etsi non multo cum otio, congressus sum, tum quia ex aliis audivi, etiam ob administrandi rationem maximè sum admiratus: non, ut putaverit aliquis, ob eloquentiam: etsi cum hoc collatus Python nihil esset, ludusque Attici oratores, comparati cum hujus actione, vigore, dictionum compositione, sententiarum luminibus, densis argumentis, conciliandis, & impellendis animis. Itaque pœnituit nos, quum Græcos Athenas convocassemus, ut Athenienses objurgaremus, Pythoni, Pythonisque promissis fidem adhibuisse: postquam in Demosthenis argumenta incidimus, cujus vis indicendo erat insuperabilis: quam in secundo laudis ordine colloco, in-

strumenti vice habitam. Sed Demosthenem ipsum magis suspexi. ob

1 Οἱ δ' Ἀπικτοῖς ῥήτορες παιδία, παρὰ ἑαυτοὺς. Marfil.

70. καὶ τὴν αὐτοῦ, ἀκλινῇ τῇ
 ψυχῇ ἐπ' ἐργῆς ἐν ἀπάσῃς φυ-
 λάσσοντα τελευτήσας τὴν τύχης, καὶ
 αὐτὸς μηδὲν τῷ δεινῷ ἐνεδιδόντα. καὶ
 Φίλιππον δὲ τῇ ἑμῇ γνώμῃ ἔχον-
 τα, αὐτὸν ταυδὸς ἐπιστάμενον. ἔτι
 ῥῆμα, δημογορίας ἐξαχλιδείσης
 Ἀθηνησὶν ποτι, καὶ παρθενίας δὲ
 Φιλίππου, καὶ Παρμενίου ἡρώα-
 κτησιν, καὶ τι ἐσκαπόμενον
 εἰς τὸ Δημοσθένει ἐπιπόνθους, ὃ Παρ-
 μενίου ἴφην, δίκαιον δὲ Δημοσθένους
 παρήρησας τυγχάνειν. μέντοι γὰρ
 τῷ δὲ τῷ ἑκάστῳ δημοσίων, ὃ
 δαμῶ τοῖς λόγοισι μὴ ἐξίστε-
 πται τῷ ἑμῷ ἀναλωμένῳ. καὶ τοῖς
 μάχοις ἐνδύμενον, ἢ χαμμαπτῶσι
 τελευτήσας ἐκαστὸν πεπιστεύσας.
 νῦν δ' ἐκείνῳ μὲν ἕκαστος ἀπὸ
 χαμπτῶν, χρυσίον, ξύλα, πόρτες,
 ἡρέμα, γῆν. ὁ δὲ, ἐπιμάχους σῶ-
 λους ἀπομένῃ, σωτὴρ τῶν δυνά-
 μεις, ἀνέμεδισται. τοιαῦτα ἐπὶ
 πρὸς ἐσθλὰς αὐτῶν μοι Φίλιππος
 αὐτὸν πεινρὸς ἔλεγει, ἐν τῷ αὐτῷ τῷ
 τύχης ἔχοντι πῆμιν, τὸ μὴ
 στρατηγῶν τὸν Δημοσθένην. ἔτι ἐπὶ
 λόγους ὡς περὶ κλέους, ἢ καὶ πῶς
 Ἀθηνησὶν ὁρμαρῶν, ἀφιστάμενον
 αὐτῷ, καὶ καθ' ἑαυτὸν πᾶσι βελούμενον.
 αὐτὸς μὲν γὰρ Χαίρωνας, ὃ δὲ μὲν
 τῇ νίκῃ ἐκαστὸς πρὸς ἑμᾶς λέγων,
 εἰς ὅσον ἀνθρώπων ἡμᾶς κινδύνους
 κατέστη. μὴ γὰρ εἰ παρ' ἐλπίδα,
 ἐκαστὸς στρατηγῶν, καὶ στρατηγῶν
 ἀπαξίαν, καὶ τῇ παραδίδωμι ῥοπήν τῇ
 τύχῃ, τῇ πολλὰ πολλὰς ἡμῶν
 σωεργασμένη, κρατήκαμεν. ἀλλ'
 ἐπὶ μᾶλλον ταύτης ἡμέρας, τῷ αὐτῷ
 τῷ δὲ τῷ ψυχῇ κινδύνους
 ἐπίστανται μοι, πᾶσι αὐτῶν πόλεις
 εἰς ἐπιστὰς, καὶ πᾶσι τῇ ἑλ-
 ληνικῇ δυνάμει ἀφροῦσας, Ἀθηναίους
 ἄμα, καὶ Θηβαίους, Βοιωτῶν τε
 ἄλλους, καὶ Κορινθίους, Εὐβοίους
 τε, καὶ Μεγαρέας, καὶ τοὺς κορινθίους
 τῷ ἑκάστῳ ἀφ' ἐκαστοῦ καὶ

ob consilium & prudentiam, qui
 in omnibus fortunæ periculosis-
 simis tempestatibus animum im-
 motum servabat, nec rebus ad-
 versis unquam cedebat. Ac me-
 mini Philippum perinde ac me de
 illo sentire, cui cum ex Athena-
 rum urbe quædam afferretur con-
 cio, in qua ille in Philippum in-
 vectus erat, & Parmenio stoma-
 charetur, & Demostheni convi-
 tiaretur, Demosthenes, inquit,
 dignus est qui liberè loquatur.
 Nam huic uni omnium Græco-
 rum oratorum nihil fertur expen-
 sum in meis rationibus, quan-
 quam ei me credere malletm,
 quàm navalibus scribis: quorum
 unicuique meis in rationibus per-
 scriptum est aurum, ligna, re-
 ditus, pecudes, agri. Hic verò
 longas classes mittit, comparat
 exercitus: obsistit. Talia & tunc,
 & sæpe mihi de viro illo dicebat
 Philippus, unum hoc in fortunæ
 suæ bonis ponens, quòd Demo-
 sthenes non esset imperator: cu-
 jus orationes velut arietes, aut
 catapultæ ex Athenis emissæ, e-
 jus consilia perturbarent & sub-
 verterent. Nam de pugna ad
 Chæroneam, nec post victoriam
 desistit prædicare, quantum ipsi
 periculum hic vir creasset. Nisi
 enim præter spem, obducum in-
 scitiam, & aciem malè instru-
 ctam, & insperatam fortunam,
 quæ multa sæpe nobis confecit,
 vicissemus, uno die non modò
 regnum, sed & vitam meam in
 discrimen adduxerat: conjunxe-
 rat potentissimas urbes, coëgerat
 omnes vires Græciæ, Athenien-
 ses, Thebanos, Boeotios, Corin-
 thios, Eubœenses, Megarenses:
 effeceratque ut simul omnes civi-
 tates

παράστασις, καὶ μήδ' ἔστω μετ' Ἀττικῆς ἐπιτηδεύσας παρελθὲν. τοῦτοί πινε ἦσαν αὐτῇ συνιχαῖς ὡς Δημοδίνης οἱ λόγοι. καὶ ὥς γὰρ τὸς λείποντες, ὡς μέγα ἔχει τ' Ἀθηναῖοι δέμου ἀνταγωνιστῶν, ἐμὲ Δημοδίνης μόνον ἔπειν ἀνταγωνιστῆς. Ἀθλουαῖοι δ', Δημοδίνην σκεῖν ἔχοντες, Αἰνιῶνις εἰσι, καὶ Θειπυαλοῖ. καὶ ἀγίστοις ὁπότι ὥς τὰς πόλεις πέμποι, τ' ἢ ἄλλαν ῥητόρων, οἱ πῖσας ἢ τῶν Ἀθλουαίων πόλις ἀνταποστέλλοι, τῇ περιστοίᾳ ἵκανῶν κικροτηκῶς, ὅς Δημοδίνης δ' ἐπιστῆναι, μάλιστα εἰπὼν ἂν ἐπεσφύδατο. ὅ γάρ ἐστι καὶ τ' Δημοδίνης λόγων ἐγγύς τῶν παίων. ταῦτα δ' Φίλιππος. καὶ μάλιστα πάντως, ἑλαττον ἀνέχοντες, εἰ λάβοιμεν τοῦτον ἀνδρα. ὥς δὲ Ἀρχαῖα, πῶς ποτε νομίζεις, βῆναι ἂν ἐπὶ σφαγῇ ἥρῳ, ἢ πολὺ μάλιστα ἀνισυμμετροῖσι περὶ τ' ἑλκεσὶν πρᾶξι, καὶ τ' ἀρχῆς πύσης ἐπιβίβειν. φουδ' μὲν γὰρ αὐτῶν, καὶ κατ' ἀρχαῖς ὥς σπινθῆναι ἐξ αὐτῶν τ' πολιτεύματα. ἔπειν δ' ἔμμεν Ἀριστοτέλῃ μέρτερι. ὥς τ' ἂν τ' Ἀρξίνοιοι, καὶ ὥς ἡμῶς γὰρ ἄνθρωποι, ἔστιν ἐκείνους. τοσούτων ὄντων αὐτῶν τ' ὥς σπινθῆναι, μηδὲν ἔτι πᾶν ποτε γενομένου, μετὰ τὴν πεφύσιν, καὶ τ' περὶ τῶν ἀσκησιν ἐγχευμάτων, καὶ βάρους, καὶ ταχέως, καὶ πύρρῃσιν, καὶ κερπείας. ὑμεῖς δ' ἴφθιμι ἀφαινοῦντες ὡς ὡς Εὐβύλου, καὶ Φρυγῶν, καὶ Φιλοκράτης, καὶ περὶ τῶν δώρων ἐκ τῶν ἀναισθησιν, ἀνθρώπων, καὶ τῶν πατρῶν ὑμῶν εἰς Ἀθλουαῖους, ἴδμεν πῶς διηγεῖσθαι, καὶ δημοσίᾳ τῇ πάλῃ κερτῶσιν. ἀφαινοῦντες δ', φουδ' οἱ οἰοῦνται, πάλῃ βεβηλόμενοι τῶν ψυχῶν ὑποστῆναι τοῖς τ' πατρῶν ἀδελφοῖς τῶν καὶ κατὰ τὸν μῦθον τ' πρᾶξι μὲν ὑμῶν, ἀγανακτεῖν.

tates periculum subirent : & mihi transitum in Atticam intercluserat. Hujuscemodi sermones continuos de Demosthene habebat. Et dicentibus, ei populum Atheniensem magnum esse antagonistam : respondebat se unum habere antagonistam Demosthenem. Athenienses autem sine Demosthene, Aenianenses esse & Thessalos. Et quando legatos ad urbem mittebat, siquos alios miserant Athenienses, facile vincebat ipse : sed Demosthene praesente, frustra, inquit, se legatos mittere. Non enim potest erigi trophæum contra Demosthenis eloquentiam. Sic Philippus dicebat. Itaque ego qui quidem longè inferior sum Philippo, si cepissem talem virum, num velut bovem ad caedem abducerem ? an verò potius in consilium de toto regno Graeciae constituendo adhiberem ? Nam initio natura ei bene affectus fui, propter res ejus gestas : ac magis propter Aristotelis testimonium, qui solebat eum saepe ad Alexandrum, & ad nos ducere. Et cum tot essent qui ad eum venire consueverant, neminem sic admirabatur propter magnitudinem ingenii, temperantiam, gravitatem ingenii, celeritatem, loquendi libertatem, & tolerantiam. Vos autem, inquit, cogitatis de illo, ceu Eubulo, Phrynone, & Philocrate, & illum donis corrumpere conamini, qui universum patrimonium in Athenienses privatim & publicè consulit. Et quia nihil proficitis pecunia, vos eum territuros putatis, qui jampridem constituit pro incerta patriæ fortuna mortem oppetere. Et siquid in vobis reprehendit, re-

ὁδ' ἔδδ' ἢ Ἀθλουμένη δῆμον ὑποστέλλει. λέληθεν ὅμως ἔφη, τῇ μὲν τ' πατρὸς δυνόει πολιτεύμεν, αὐτῷ δ' ἐν πολίτειαν γυμνάσιον φιλοσοφίας ἀποδέρμεν. πῶς τοιαῦτα ὦ Ἀρχία, ὑπερεπιγύμνησεν αὐτὸν συγγνώμην, τὴν π γνώμην, ἣν ἔχει περὶ τ' παρόντων ἀκῶσιν λέγειν, καὶ τ' αἰετὸν ἀπαπλοχοτανημὴν κολάκων εἰς ἰδομένην, ἀπαιτῶν, ἀπλῶς τιν' ἐξ ἐλδοθήρας γνώμης ἀκῶσιν λόγῳ. καὶ φιλαλήθους συμβαλῆς μετὰ λαβεῖν. καὶ π ἐν τῇ τῇ δίκῃ, ὑπερὶ οἷον ὄντων Ἀθηναίων τὴν ἀχαρισίαν, πάντα παρὰ τὸ αἰετὸν βίον, ἐξ ὧν ὄντως μετῴσκει, καὶ βιαιοπραγίας κίχρηται φίλοις. ὦ βασιλεῦ, τ' μὲν ἀπὸν ἰσως ἀνέτηρας. ταυτὶ δ', μάτῳ ἀνέλιγας. ἔτω μετὰ φιλαδελφίᾳ. καὶ ταῦτα ὦ Ἀρχία, πῶς ἂν ἐλγέοιμην; ἀλλὰ πῶς ἀπιδάσκων; ἰοικας ἐπὶ μάλλον ὦ βασιλεῦ θανυμένῳ. καὶ γὰρ ἡμεῖς οἱ περὶ αἰετὸν, διεφθόρην ἔδδ' ἐκπλήξῃ τί, καὶ ἀπαιτῶν τ' ὄντων. ἰοικας γὰρ δὴ πύλας ἀνέδδ' βιβαλόμεν, περὶ τ' ὑπὸ τῆς ἡμέρας. δηλοῖ δ' ἡ ἀποστροφὴ. καὶ τῇ μὲν γὰρ ἐνδοῦ ἐν τῇ τῇ. μάτῳ δ', τ' πρὸς τῶν ἡμερῶν λόγῳ ἡμεῖς ἀναλωγῶν. πῶς γὰρ ἦσαν οἱ παρ' ὁμῶν λόγοι. πολλὰ ἐφιλάνθησαν περὶ τῶν ἐνδοῦ, ἔλκον πῶς ἀπὸ τῶν καὶ πύλας ἡμεῖς. ὦ μάλα μὲν ἀποστροφῶν. ὦ γὰρ ἡμεῖς, ἀλλὰ σὺ ὡμῶν δὲ ὄντων ἔχει τ' ἀνθρώπων, καὶ τῇ μὲν ἀπὸ τῶν πύλας τῶν ὄντων. ὦ γὰρ, πῶς ἀπὸ τῶν τῶν λόγῳ, καὶ μετὰ μὴδὲν ἀποκρύψῃ. μάτῳ μὲν γὰρ αὐτὸν καὶ ἀνέδοκον παρὸν εἶναι γυμνῶν. ἀλλὰ σὺ καὶ ἀπὸ τῶν καὶ μὴδὲν. ὦ γὰρ τοι σμικρὸν ἔργον, ἔδος ἀνδρὸς Ἀθηναίων ἀπὸ τῶν πύλας τῶν βίῳ καὶ μα-

grè fertis. At ille ne populum quiddam Atheniensium metuit. Latet vos, inquit, cum amore patriæ remp. administrare, atque hanc administrationem, tanquam philosophiæ scholam sibi proposuisse. Talia, ὦ Archia, ejus consuetudine consequi peroptabam, scilicet de rebus præsentibus audire dicentem sententiam, & remotis qui me circumstant adulatoribus, ingenuam liberæ mentis orationem accipere, & consilii veritatis studiosi particeps esse. Ac mihi sanè videtur hoc nomine reprehendendus esse, quod vitam suam in discrimen adduxit, pro tam ingratis civibus, cum posset alios invenire amicos fideiores & constantiores. Alia quidem, ὦ rex, fortè consequutus esses: sed hæc frustra dixisses, ita forebat amore patriæ. Sic est, Archia: quid enim dicerem? sed quomodo mortuus est? Videris ὦ rex, miraturus amplius. Etenim nos qui spectavimus, non minùs obstupuimus rem fide majorem, quàm qui videbant. Videtur enim jam olim apud se constituisse de postremo vitæ die: quod intelligi potest ex apparatu. Nam intus sedebat in templo: ac frustra superioribus diebus cum eo collocuti eramus. Quales fuerunt vestri sermones? Multa humanissima proponebam: promittebam ei veniam abs te: non quod eam expectarem, cum nescirem tuam mentem. Sed arbitrabar te huic vehementer iratum esse: atque hæc tantùm conducere putabam ad persuadendum. Quomodo accepit vestram orationem? ac nihil me celes. Nam vellem coram au-

ἦν. πότρεν, ἄτοι, καὶ ἰαυθός
 λῶ, ἢ παύσασιν ἀκλίεις τὸ τ'
 ψυχῆς ἔρῃσι φυλατῆν. εἰδὲν ἐπεί-
 στλιν ἐκείνους γε. πῶς γὰρ; ἐς
 τοῦ γυλάσας, καὶ μεθ' ὅσων πᾶσι
 ἐς τὸ πτότρεν βίον, ἀπὸ τῶν ἐφ'
 με ὑποκρίτω εἶναι τὸ σὺν ψό-
 σμῶν. ἀπὸ τῶν ἀρῶν τοῖς ἐπα-
 γλάμοις, ἐπὶ τῶν ψυχῶν. ἔκ,
 εἴγε τὸ λοιπὸν ἀκρίτως, εἰ δὲ ἐπὶ
 μέντοι ἀπὸ τῶν. ἀλλ' ἐπὶ κελύεσι
 βασιλεῖ λέγον, Μακεδόσι ἢ ἐπὶ
 εἰδὲν ἀπὸ τῶν, εἰδὲν παρὰ τὸν, εἰ
 Δημοσθένει ἔτω λαμβάνωσι, ὡς
 Ἀμφίπολιν, ὡς Ὀλυνθον, ὡς Ὀ-
 ροπόν. τοιαῦτα ποτὶς ἔλεγε. καὶ
 γὰρ ἐν ὑπερβαίνει πειρησάμεν,
 ἵνα σὺ πᾶσι λεχέμεν σωζοίτο. ἐγὼ
 μὲντοι εἶπὲν ὅτι Ἀρχία, βασιλεῖν, ἢ
 δαυάτω φέω κατ' ὅσον εἰς ἂν Ἀν-
 τιστράτω γυνοίμεν. ἀλλ' εἰ ταῦτ'
 ἀληθὲς ἐστίν, πολὺ μοι μάλλον ἐπὶ
 φυλακτῆς, μὴ τῶν ψυχῶν αὐτῶν
 παρ' Ἀντιπάτρου δευροδοτικῆς,
 μὴ δὲ ἐν ἑαυτὸν ἐπὶ τῶν πᾶσι
 τῶν Ἑλληνικῶν, εἰς τῶν Μακεδον-
 κῶν μετὰ τὸν. καλὸν γὰρ ὅτι Ἀρ-
 χία, εἰ τὸ ζῆν ἐμοί, πειρησάμεν
 αὐτὸς παρέχει, καὶ τῶν, καὶ ἐπὶ
 δίδωκε, καὶ πᾶσι, καὶ τὰς
 τοῖς ἐμοῖς πᾶσι ἐξαιρεσάμεν, καὶ
 φυλὴ πᾶσι, εἰς τὴν ἐξελογῆς
 ἐξορήγην ἐγὼ, καὶ Σόλων, καὶ Δρά-
 κων. καὶ παρὰ τὴν βίαν, καὶ
 δῆμος ἐλδύμεν, καὶ ψήφισμα
 γραμμῶν, καὶ νόμοις πειρησάμεν,
 καὶ πᾶσι δεινῶν, καὶ τῶν, καὶ
 πολιτῶν εὐνοία, τὸ ἐμὲ ποτὶς
 ἐπὶ τῶν, εἰδὲν ἑαυτὸν, εἰδὲν
 εἰ δὲ ἐβίωσιν ἐλεγχέμεν, ταπεινὸν
 μὲν, ἀντικτῶν δὲ ἐν ὅσων πᾶσι
 οἰκείοις, ἐν ἑαυτῶν ἀιχμαλώτως,
 ἢ τοῖς πατράσιν ἐν σωζέμεν πᾶσι
 θυγατέρας, ἢ οἷς τῶν ἐξελογῶν σω-

vitæ nosse: utrum se mollem &
 ignavum prastiterit, an constan-
 tiam animi retinuerit. Nihil for-
 midavit ille. Quomodo? Suavi-
 ter enim risit: ac lusit in priorem
 vitam meam: ineptum dixit esse
 me tuorum mendaciorum histrio-
 nem. Itaque promissis non cre-
 dens, animam profudit. Non, si
 reliqua audias non solum non cre-
 didisse videbitur. Sed siquidem,
 ὁ rex, dicere jubes, dixit nihil
 indignum aut novum esse Macedo-
 nibus ita capere Demosthenem,
 ut Amphipolim, Olynthum, O-
 ropum. Talia multa dixit. Adhi-
 buimus enim scriptores qui ejus
 dicta exciperent. Ego equidem,
 inquit ὁ Archia, tormentorum,
 mortis-ve metu in conspectum
 Antipatri venire nolim. Sed si ve-
 ra hæc sunt quæ dicitis, longè
 magis cavere debeo, ne mens
 mea corrumpatur ab Antipatro,
 ne-ve meum in Græcia acie ordi-
 nem deferam, factus ad Macedo-
 nas transfuga. Si enim vivere
 mihi est honestum, Piræus præ-
 beat, & triremis quam instruxi,
 & murus, & fossa meo sumptu
 facta, & tribus Pandionis, cujus
 causa ego expensâ ultro suppedi-
 tavi, & Solon & Draco: & liber-
 tas suggestus, liber populus, de-
 creta militaria, leges classium,
 majorum virtutes, & trophæa,
 & civium, qui me sæpe corona-
 runt, benevolentia, & Græco-
 rum qui hæcenus à me sunt con-
 servati, potentia. Quod si vita
 mihi debeat alterius misericordia
 contingere, humile illud est, at
 tolerabile quidem, si mihi con-
 tingat à civibus meis, quorum
 redemi captivos, aut à patribus,
 quorum collocavi filias, aut quos

διελευσάμην. εἰ δὲ με μὴ σῶζοι νέ-
ων δρχή, καὶ θάλαττα, παρὰ γε-
ταυτὴ Ποσειδῶν αἰτῶ τὸ σῶζεσθαι,
καὶ τῷδε ἔβρωμ, καὶ ἔῃ ἱερῶν νό-
μον. εἰδὲ Ποσειδῶν ἴφην μὴ δυνά-
μει φυλάττειν τῶν ἀσυνλίων ἔτιω,
μήδ' ἐπαιχύνεται ὠσεδῶται Δημο-
δῶντι Ἀρχία, πεδαινήν, εἰδὲ Ἀν-
τίπατρον καὶ μὴν αὐτὸν ἔθ' ὅτ' ἡγλα-
κώτι. ἔξῃ μοι φιλήρης ἔχην
Ἀθηναίων Μακεδόνες, καὶ νῦν μετρί-
χην ἔθ' ὑμετέρας τόχης, εἰ μὲν Καλ-
λιμέδοντον, καὶ Πυθέα, καὶ Δημά-
δην σπουδατίομην. ἔξῃ γὰρ καὶ
ὁψὶ ἔθ' ψυχῆς μεταρμόσσει, εἰ
μὴ τις Ἐρεχθίδος θυγατρίας, καὶ
ἔθ' Κόδρον ἐπηχυνώμην. ἔκην ἡρώ-
μην αὐτομολοῖται τῷ δαίμονι συμ-
μετρίσσεισθαι. καλὸν γὰρ κρησφύζ-
ται θάλατταν ἐν ἀκινδυνῶν πᾶσι τοῖς αἰ-
χμοῖς ἡγλαῖ. καὶ νῦν Ἀρχία, τὸ
κατ' ἱμῶντον ἢ κατ' αἰχμῶν, τις Ἀ-
θηναίων ἐκὼν θαλάσσης ἐλόμην, ἐν-
ταύτην ἢ τὸ κατὰ τὴν τῶν ἐλόντων
ἐκὼν θαλάσσης. ἀλλὰ δύναιτο γὰρ
ἴφην σοι ἔθ' παραφροσύνην κηρύττειν.
ἢ σκῆτον τὸ λειχεῖν, ἢ δὲ, καὶ θνη-
σκουσ' ὅμως, πολλὰν ὠσείοισαν εἶχην
διχημῶτως πᾶσι. κῆρ ἔθ' ταύτην.
Δημοδῶντος ἢ, ὡς ἡμῶντον θανάτου,
βίον ὠσείοισαν ἀχρήματα, ἔθ' Ξενο-
κράτους, καὶ Πλάτωντον ὑπὲρ ἀγα-
θότητος λόγον ἐκλαβόμεντον; καὶ π-
τα πικροῦ πᾶσι ἰλιγεῖ ὠσείοισαν εἰς
τῆς πᾶσι τοῖς αἰχμοῖς ἐξυερίσσει. ἀλλὰ
πᾶσι δὲ λίγην νῦν ἰμέ; πᾶσι δὲ
ἰμέ, πᾶσι μὲν, διομῶν, τὰ δὲ ἀπι-
λῶντον, ἀπὸ τῆς μετὰ τὴν πᾶσι π-
ρασιμῶντον, ἰπείδω αὐτὸν ἴφην τῶ-

dandis contributionibus juvi. At
si me nec insularum imperium,
nec mare servet, ab hoc Ne-
ptuno peto ut me servet, ab hac
ara, sacrisque legibus. Sin autem
Neptunus non potest defendere
immunitatem templi, nec pudet
eum prodere Demosthenem Ar-
chiae, moriar, nec mihi Antipa-
ter pro Deo colendus erit. Lice-
ret mihi amiciores habere Mace-
dones quàm Athenienses, & frui
foelicitate vestra, si Callimedonti,
Pythæ, Demadi me adjungere
vellem. Liceret animum vel se-
rò mutare, nisi verecundia Co-
dri, & filiarum Erechthei me
prohiberet. Nolui igitur transfu-
gam fortunam sequi. Honestum
enim effugium mors est, quæ tur-
pitudinis periculo vacat. Et nunc
Archia, quantum in me est, A-
thenas non dedecorabo, ultro ac-
cepta servitute, & abjecta libertate
in qua mori est honestissimum.
Verùm convenit tibi tragœdias
commemorare: nonne graviter
dictum est? At illa jam moriens
tamen, Decenter ut caderet, ca-
vebat sedulò. Hoc cùm fecerit
puella, an honestæ morti, vitam
turpem præferet Demosthenes,
Xenocratis, & Platonis disputa-
tionum de animæ immortalitate
oblitis? Quædam etiam acerbius
dicebat, in eos invecus qui cala-
mitatem exprobrant. Sed quid
opus est, ut ego ea nunc referam?
Cùm ad extremum partim preca-
rer, partim minas adhiberem, &

blanditiis terrores miscerem. Ego, inquit ille, persuaderi mihi

1 Τῆς ψυχῆς μεταρμόσσει] Nota hoc verbum cum genitivo. Sed scripsit
forte Lucianus τῶν ψυχῶν. Menag.

2 Ἡ δὲ ἐθ' ὡς ἡμῶντον ὅμως, πολλὰν ὠσείοισαν εἶχην διχημῶτως πᾶσι] Polyxena.
Idem.

3 Ἐπείδω αὐτὸν ἴφην τῶντος Ἀρχίας ὦν] Ex Alexandri dictis sumptum. Idem.

1 Τίς

τοὺς Ἀρχίᾳς ὦν. ἐπὶ δὲ Δημοσθένεσσι
 εἰμὶ, συλῆγνωσκέ μοι ὦ δαίμονι,
 μὴ πεφυκὸς κακῶ ἡγείσθαι. τότε δὲ
 τότε πρὸς βίῳ αὐτὸν ἀποσπᾶν δι-
 νοῦμαι. ὅσ' ὡς ἡδέως, δὴλ' ἔν
 καὶ ἀγέλιον. καὶ τ' οὖν πρὸς δόλι-
 ψας, τοικεῖν Ἀρχίᾳς ἔπει ὅπλα
 μόνα ἐτελήρεις, καὶ τέχνη, καὶ
 στρατόπεδα, διωάμεναι εἶναι, καὶ
 κρησφύγεα, ταῖς ἀνθρωπίναις ψυ-
 χαῖς ὑπολαμβάνειν, τ' ὅλ' ἐμῆς πα-
 ρασκώης, καὶ φρονέειν. ἢ σὺν αὖ
 ἐλίσσῃσι Ἰλλυριοῖσι, καὶ Τριβαλλοῖσι,
 καὶ Μακεδόσι, ἐχυρωτέρων,
 ἢ ξυλόν ποτε τίχῃς ἡμῖν, ὃ θεὸς
 ἀνέλεθ' ἀπέστηναι εἶναι. μεθ' ἧς αὖ
 τ' ἀσθενείας, ἀδυνάμει ἐπολιτεύσα-
 μιν ἄδεις δέ μοι τὸ καὶ Μακεδόσι
 θύροισι. ἐμῇσι δ' ἔδδ' ἐν σὺν Εὐ-
 κτήμοισι, σὺν Ἀετογέτισι, καὶ
 Πυθίοι, καὶ Καλλιμέδοντι, ἐΦι-
 λίππῳ τότε, καὶ Παννῷ Ἀρχίᾳ.
 ταῦτ' εἰπὼν, μὴ προσελάχῃ μοι τῷ
 χεῖρα ἔφη. τὸ καὶ ἐμὶ χεῖρ, ἔδδ' ἐν
 παρσίοισι ὁ νεὺς πέσσει. τ' ὃ
 οὖν προσεπών, ἐκὼν ἔψαμα. κα-
 γῶ μ' ἔν ἐπὶ τ' ἐλπίδες τωμῆς. καὶ
 τῷ χεῖρα τῷ σὺν καὶ προσελάχῃ
 ἔφη, ἔδδ' ἄλλ', ἢ προσέκωεν ὑ-
 πιλάμεισιν. τὸ δ', πὶ δὴ ποτε ἦν;
 ὕστερον βασινοῖσι στραπείνης ἐφω-
 ράσαμην, πάλαι Φάρμακον αὐτῷ
 περικυβέειν, λυτῇ ψυχῇ δὲ σὺν
 καὶ ἐλάνθῃσι κτύμῳ. ἔχον
 ἐν ἔφῃσιν ὑπερῶς τ' ἔδδ' ἐν νεῷ,
 καὶ πρὸς ἐμὴ βλίψας, ἀγε δὴ τῷ
 ἐφῇ πρὸς Ἀντικατῶν. Δημο-
 σθένεσσι δὲ σὺν ἄλλοις. ἐμῇ τῶν, κα-
 μοὶ μ' ἐφῇσιν προσελάχῃ τὰς ἐν
 Μαραθῶνι περικυβέειν. ὅδ', χεῖ-
 ριν εἰπὼν, ἀπέστη. ταῦτ' οὖν π
 πᾶσι δὲ βασιλεῦσι δὲ Δημοσθένεσσι
 πολιορκίας κημίζοντι. Δημοσθέ-
 νης γὰρ ἐπὶ ταῦτα ὦ Ἀρχίᾳ. βαλεῖ

paterer, si Archias essem. Sed
 quia sum Demosthenes, ignosce
 mihi, ὁ infœlix, ad ignaviam non
 nato. Hic cum vi ipsum abducere
 statuerem, idque ipse sentiret,
 cœpit me irridere, & Deum
 aspiciens ait, Archias putat tan-
 tum arma, triremes, moenia &
 castra, vires esse & perfugia vi-
 tæ: meum verò apparatus con-
 temnit, quem expugnare, ne-
 que Illyrici, neque Triballi, ne-
 que Macedones possint. Firmior
 enim est quàm murus ille ligneus,
 quem olim nobis Apollo respondit
 inexpugnabilem esse. Nam ut
 prudentia me in administratione
 Reip. securum præstitit, ita me
 adversus Macedonas securum red-
 det. Nunquam curavi Eucæte-
 monem, aut Aristogitonem, aut
 Pythæam, & Callimedontem:
 neque tunc Philippum, neque
 nunc Archiam. Cum hæc dixisset,
 ne mihi manum asseras, inquit,
 non enim profanabo templum,
 quantum in me est: sed salutato
 Deo sponte sequar. Atque hoc
 sperabam, quum ille manum ori
 admoveret: nec illum aliud age-
 re quàm Deum adorare suspica-
 bar. Sed quid tandem illud fuit?
 Postea ex ancilla per tormenta co-
 gnovimus, diu eum habuisse pa-
 ratum venenum, ut morte li-
 bertatem redimeret. Neque
 extra templi limen pervenerat,
 quum me conspiciatus, age du-
 cas, ait, hoc cadaver ad Anti-
 patrum: Demosthenem autem
 non duces: non per illos. Et
 videbatur mihi per illos jura-
 turus, qui in Marathone occu-
 buerunt: sed valedicens, a-
 volavit. Hunc ego finem Rex,

affero expugnati Demosthenis.

Demosthenis scilicet, Archia.

τὴ ἀντήτην ψυχῆς, καὶ μακρείας,
ὡς ἀνδρείον μὲν αὐτῷ τὸ λῆμα, πο-
λιτικὴν δὲ πρόνοια, καὶ χεῖρα τὸ πει-
σθὲν τὴ ἐλευθερίας ἱκανῶς. ἀλλ' ὁ μὲν,
οἰχόμενος, βίον ἔχων τὸν ἐν μακρότερον
νῆσοις ἔρωσιν λεγόμενον, ἢ τίς εἰς
ἑρμῶν ψυχῶν νομιζομένης ὁδὸς,
ὁ παῖς τις οὐκ ἔστιν ἰσοκύβητος ἐλευ-
θερίας Διός. τὸ σῶμα δ' ἡμεῖς εἰς
Ἀθήνας ἀποπέμψομεν, καλλίον ἀ-
νέστημα τῇ γῇ τῷ ἐν Μαραθῶνι πε-
πρωμένῳ.

Papæ invictum animum, & bea-
tum! Quam generosum est ipsius
facinus: civilis autem prudentia,
in manu retinere signus libertatis.
Sed decessit victurus in beatorum
insulis, heroum, quam dicunt
vitam: aut in cœlum perventu-
rus, ut Deus factus, comes sit
Iovis liberatoris. Corpus verò nos
Athenas remitemus, futurum
honestius ornamentum patriæ,
quàm illi qui in Marathone occu-
buerunt.

ΘΕΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ. DEORVM CON- CILIVM.

ARGVMENTVM.

Rursum hoc loco Lucianus, deorum gentilium vanitatem, atque stul-
titiā, more suo deridet: hominumque superstitionem tacitè re-
prehendit, qui ridicula adeò, atque absurda de illis sibi ipsis persua-
deant, ac credant. Est autem festiva quedam imitatio, qua ad
exemplum Atheniensis Reip. concilium deorum haberi fingit, super
iis videlicet, qui cœnothi ac peregrini in civitatem ac cœtum deo-
rum irrepsissent. Accusatoris vicem Momus, generalis deorum ca-
terorum sugillator, suscipit: & accusatione peracta decretum à se
compositum recitat, quo jubentur Dii, cognitiones divinitatis &
originis quisque suæ ad proximum concilium afferre, ut, qui pere-
grini & adventitii reperti fuerint, è cœtu ac civitate deorum remo-
veantur.

ΖΕΥΣ.

Μηκέτι τονορίζεσθαι ὁ Θεοὶ,
μηδὲ πρὸς γονίας συνε-
στῆναι, πρὸς ὧς ἀλλή-
λοις καταλογίζεσθαι, ἀγα-
πητῶντες, εἰ πολλοὶ
ἀνάξιοι μετέχουσιν ἡμῶν τῶ συμπο-
σίου. ἀλλ' ἐπεὶ ὁ ἀποδίδεται ὡς

IUPITER.

Ne susurretis amplius, δ
Dii, neque ad angulos
coacti, ad aurem col-
loquamini indignan-
tes plerosque indignos
nostri sympotii esse participes.
Sed quandoquidem his de rebus
habe-

τάτων ἁπλῆσι, λέγω ἔγωγε
 εἰς τὸ φανερόν τε δακτύλοι; καὶ
 κρηττορέτω. σὺ δὲ κήρυττε ὦ Ἐρ-
 μή το κρηγυμὰ το ὅτι ἔνομα. Ἐρ-
 μή. σιγα. τίς ἀγροδίην βύβεται
 τὴν πλείαν Θιῶν, οἷς ἔξισιν; ἢ δὲ
 σκέψαι, περὶ τὴν μετοίκην, καὶ ξένην.
 Μο. ἰσὺ ὁ Μῶμος ὦ Ζεῦ, εἰ μοι
 ἐπιπέσεις εἰπὶν. Ζ. τὸ κή-
 ρυμὸν ἔδη φήσιν. ὥστε εἰδὲν ἑμὲ
 δέχτη. Μο. φημι πίνω δεινὰ
 ποιεῖν εἰς τὰς ἡμῶν, οἷς οὐκ ἀπὸρρη
 Θιῶς ἐξ ἀνθρώπων αὐτὰς γαλήνησιν.
 ἀλλ' εἰ μὴ ἐ τὴν ἀνθρώπων, καὶ
 θεοῦ ποτὶς αὐτῶν ἰσότηας ἡμῶν ἀ-
 ποφανῶσι, εἰδὲν μέγα, εἰδὲ νεανι-
 κὸν οἶοντα ἐργάσασθαι. ἀξίῳ δὲ ὦ
 Ζεῦ, μὴ πάρεσις μοι δύναι εἰ-
 πῆν. εἰδὲ γὰρ ἂν ἄλλως διωαίμην.
 ἀλλὰ πᾶντις με ἴσασιν ὡς ἐλάττω-
 ρός εἰμι τῶν γλῶττων, καὶ εἰδὲν
 αἰ καὶ σιωπήσομαι τὴν ἡμετέραν γ-
 γνομένην. διελίχου γὰρ ἀπαντα, καὶ
 λέγω τὰ δακτύλοις μοι εἰς τὸ φανερόν,
 ἔπε δειδώς πνα, ἔπε ὑπὸ αἰδοῦ
 ἐπιχαλῶσι τῶν γνῶμην. ὥστε ἐ
 ἐπιχαλῶσι δακτύλοις πολλοῖς, καὶ
 συκοφαντικὸς τῶν φύσιν, δημόσιος
 πρὸς κατήγορον ὑπὸ αὐτῶν ἐπινομή-
 ζομένη. πολλὴ ἀλλ' ἐπείπερ ἔξι-
 πει, καὶ κειμήριον, καὶ σὺ ὦ Ζεῦ
 διδώς μετ' ἐξουσίας εἰπῆν, εἰδὲν ὅ-
 ποτε λαβῶμαι, ἰσὺ. πολλοὶ γάρ
 φημι οὐκ ἀγαπῶντες ὅτι αὐτοὶ με-
 τίχουσι τὴν αὐτῶν ἡμῶν ξυνοδείαν,
 καὶ δύνανται ἐπίσης, καὶ ταῦτα,
 φησὶν ἐξ ἡμισείας ὄντες, ἐπὶ ἐ τῶν
 ὑπερέας, καὶ διασώζεις τὴν αὐτῶν
 ἀνίσταται εἰς τὸ ἄνθρωπον, καὶ περὶ
 νέρεψαν. καὶ ἰσὺ ἐπίσης ἀγαπῶντες
 τε νέμοιται, καὶ ὑποῶν μετῆχουσι,
 εἰδὲ καὶ ἐκείνοις ἡμῶν τὸ μέγιστον.
 Ζ. μὲν αἰνιγματωδῶς ὦ Μῶμι,

numero Deorum adscripserunt.

Nunc autem æquali sunt condi-
 tione, & victimarum participes, quanquam colonarium nobis non
 periolverunt.

habebitur concilium, quisque
 palam dicat suam sententiam, &
 deferat. Tu verò Mercuri, præ-
 conium ex lege pronunciato.
Merc. Audi: tace. Quis ex sum-
 mis Diis, quibus id licet, in con-
 cione vult verba facere? Delibe-
 ratio futura est de inquilinis, no-
 visque habitatoribus. *Mo.* Ego
 Momus, ὁ Iupiter, si mihi di-
 cendi copiam feceris. *Iup.* Hoc
 tibi jam concedit præconium. Ita-
 que nihil opus est ut permittam.
Mo. Dico igitur nonnullos no-
 strum malè facere, quibus non
 sufficit, ut Dii ex hominibus facti
 sint. Sed nisi suos peditæquos &
 famulos honore nobis adæquave-
 rint, nihil magni, nihil præclari
 præstitisse se putant. Postco au-
 tem, ὁ Iupiter, ut mihi liberè
 loqui concedas: neque enim ali-
 ter possim. Imò sciunt omnes
 quàm libera sim lingua, nihilque
 eorum quæ malè geruntur silen-
 tio præterire soleam. Arguo
 enim omnia, & palam dico quæ
 sentio, neminem reformidans,
 nec meam sententiam præ vere-
 cundia celans. Itaque molestus
 videor plerique, & natura ad
 calumniandum propensius, pu-
 blicusque accusator ab ipsis appel-
 lor. Sed quandoquidem licet,
 proclamatumque est, tuque das,
 ὁ Iupiter, ut liberè loquar, nihil
 præ metu reticebo. Multi, in-
 quam, non contenti quòd com-
 munitis confessus sint participes no-
 bis, & ex quo epulentur,
 idque cùm sint dimidia ex parte
 mortales: suos quoque ministros,
 & sodales in cælum evexerunt, &

ἀλλὰ σεφῶς, καὶ ἀφ' ὧν δὴ λέγε, ὡς οὐκ ἔστιν ἐν τῷ νομῷ. ναὶ γὰρ ἐς τὸ μέσον ἀπὸ ῥίπτει σοὶ ὁ λόγος, ὡς πολλὰς εἰσφέρει, καὶ ἰφάρμους ἄλλοτε ἄλλοι τοῖς λεγομένοις. χρὴ δὲ παρρησιασθῆναι ὄντι, μηδὲν ὀκνεῖν λέγειν. Μω. εὖ γε ὦ Ζεῦ, ὅτι ἐπὶ παρρησιῶν με πρὸς τὴν παρρησίαν. ποιεῖς γὰρ τὴν βασιλικὴν ὡς ἀληθῶς, καὶ μεγαλόφρον. ὅτι ἐγὼ ἐν τῷ νομῷ. ὁ γὰρ τοι γυναικί τῷ Διόνυσος, ἡμικίθρωπος ὢν, ὡς ἔστιν ἑλλένι μητρὶ γενέσθαι, ἀλλὰ συρροφόνιος πινθίμω, ἢ Κάδμω θυγατρὶδος, ἐπεί τῃ ἡζιῶνι τὴν ἀφ' ἡμετέρας, οἷον μὲν αὐτὸς ἐστίν, ὃ λέγω, ὅτι τὴν μίττειν, ὅτι τὴν μέθην, ὅτι τὴν βλάβην. πάντες γὰρ οἱ μὲν ὁρᾷ ὡς ἡλὺς, καὶ γυναικί τὴν φύσιν, ἡμικίθων, ἀκρότης ἰσθμίου ἀπέναντι. ὁ δὲ, καὶ ἄλλω φασὶν εἰσποιήσιν ἡμῖν. καὶ τὸ χρὴν ἐπαρμόδιον πάρεστι, καὶ Θείας ἀπὸ φησι, τὴν Πᾶνα, καὶ τὴν Σιληνόν, καὶ Σατύρους, ἀγροίους πάντας, καὶ αἰπόλους τῶς πολλὰς, σκιρτήκους ἀνθρώπους, καὶ πᾶς μορφῶς ἀλλοτρίους. ὢν ὁ μὲν, κίερα ἔχει, καὶ ὅσον ἐξ ἡμισίας ἐς τὸ κατὰ αἶμα ἰσοκῶς, καὶ γένειον βαρὺ καὶ χειμῶνος, ὀλίγον τραγὸν ἀμφέρον ἔστιν. ὁ δὲ, φαλακρὸς γέρων, σιμὸς τὴν ῥῖνα, ἐπὶ ὅντι τὰ πολλὰ ὀχέμεν, Λυδὸς ἔστω. οἱ δὲ Σάτυροι, ὅς τινες γὰρ ὦν, καὶ αὐτοὶ φαλακροὶ, κερᾶται, οἷα τοῖς ἀπὸ γυναικῶν ἐρίφοις τὰ κίερα τὴν ὑποφύεται, Φρύγες πῆναι ὄντες, ἔχουσιν δὲ ὡς ἀπέναντι. ὁρᾷ οἷος ἡμῖν Θείας ποιεῖ ὁ γυναικῶν; εἴτε θαυμάζομεν, εἴ καπεφρογῶντι ἡμῶν οἱ ἀνθρώποι, ὁρῶντες ἕταν γελῶντες Θείας, καὶ παραφύσιν; εἰ γὰρ λέγειν, ὅτι ἐν δυνάμει γυναικῶν ἀνιχνεύει, τὴν μὲν, ἐρω-

cidē, & apertē, etiā addito nomine. Nunc enim ita orationem in medium projecisti, ut multi per conjecturam, alias alii tu dicta accommodent. Oportet autem eum qui liber est in loquendo, nihil prae metu reticere. Mo. Euge, ὦ Iupiter, siquidem me ad loquendi libertatem cohortaris: quod abste sit animo prorsus regio, & magnifico. Quare dicam etiam nomen. Generosissimus ille Bacchus, semihomo, nec materna stirpe Græcus, sed mercatoris cujuldā Syrophœnici, nempe Cadmi ex filia nepos, posteaquam immortalitate donatus est, qualis quidem ipse sit, nondico, neque mitram, neque ebrietatem, neque incessum. Videtis enim omnes, opinor, quā mollis sit, & effeminatus natura, semiinfans, statim à summo mane merum spirans. Hic sodalitium universum nobis ascivit, & adducto choro adest, Deosque fecit, Pana, Silenum, & Satyros, agrestes quospiam, & caprarios multos, saltatores homines, & forma horribiles. Quorum hic quidem cornutus dimidiaque corporis inferiore parte capram referens, barbaque promissa, parum ab hirco differt. Ille verò, glaber senex, simo naso, qui plerunque asino vehitur, Lydis iste, Satyri autem, acutis auribus, & calvi ipsi, cornigerique qualia ferè recens natis hædis nascuntur cornua: hi gente Phryges, caudas habent etiam omnes. Videtis cujuscmodi Deos nobis faciat generosus ille? An mirum, si homines nos contemnant, cum

etiam ridiculos, monstrososque Deos videant? Nam omitto quòd duas etiam mulieres adduxit, alteram quidem quam amat, nempe

ρῶν δ' αὖτε αὐτῶν, τὴν Ἀριάδην, ἥς καὶ τὸ σίφωνα ἰκροτίλξει τὸ ἔσπερον χορὸν. τὴν δ', ἰκροεὺς ὁ μαργαῖος ἡγαγέρτα. καὶ ὁ πάντων γελιστάτης ὁ Θιδί, καὶ τὴν κούαν τὴν Ἡρακλῆος, καὶ τῆτον ἀνὰ γαλῶν, ὡς μὴ ἀπῶτο ἡ παῖς, εἰ μὴ ἐξέβητο τὸ ἔσπερον τὸ ξυνήγες ἐκείνο, καὶ ὁ δὲ ἡγάγετο κωμῶδιον. ταῦτα ἔχοντες ὁ βέλους, ἀκούσπετι δ' ἐν ἑστέλλας. Ζ. μηδὲν ὦ Μῶμι εἰπῆς, μήτε περὶ Ἀσκληπιοῦ, μήτε περὶ Ἡρακλῆος. ὁρῶ γὰρ οἱ φέρει τὸ λόγον. ἔτοι γάρ, ὁ μὲν αὐτῶν, ἰάται, καὶ αἰσθησι καὶ τῷ ἰώσαν, καὶ ἐπὶ πολλῶν ἀνέστι. ἄλλοι. ὁ δὲ Ἡρακλῆς, ἡδὲ ἀνέμους, οὐκ ὀλίγων πρόνοι ἰατρίῃς τὴν ἀναισθησίαν. ὥστε μὴ κατὰ γὰρ αὐτῶν. Μω. σιωπῆσθε μὴ δὲ σὶ ὦ Ζεῦ, πολλὰ εἰπὴν ἔχον. καὶ τοὶ εἰ μηδὲν ἄλλο, ἐπὶ ταῖς σημείῃς ἔχοντες ὁ πυρρῆς. εἰ δ' ἐξέβητο ὁ σῶς αὐτῶν σὶ τῇ παρρησίᾳ χορῶν, πολλὰ ἂν ἔχον εἰπὴν. Ζ. καὶ μὴ πρὸς ἐμὲ ἔξεισι μέλιστα. μὴν δ' ἐν καμὲ ξενίας διώκει; Μω. οὐ Κρήτη μὲν ἔχοντες τὰ τοιαῦτα ἀκούσπετι εἰσι, ἀλλὰ ἑστέλλας πὲρ σὶ λέγῃσι, καὶ ταῖς ἐπιδοκίμοις. ἰσὺ δ' ἔπὶ ἐκείνοις περὶ γὰρ, ὥστε Ἀχαιοὶν Αἰγυπτίους, ὑπεβόλιμαίον σὶ εἶνα φάσκουσιν. ἂν δ' ἐμὲ μάλιστα ἐλεγχθῶμαι δεῖν ἡ γὰρ μὴ, ταῦτα ἔρῳ. τὴν γὰρ τοὺν δόχλῳ τῷ ποιεῖται ὁ δόξατο μὴ μὴ, καὶ τὴν αἰτίαν ὁ νοδύθηται ἡμῶν τὸ ξυνήθριον, σὶ ὦ Ζεῦ παρέχεις, θνητοῖς ἐπιμνησθῶμαι, καὶ κατὰ πᾶσι αὐταῖς, οὐκ ἄρα πᾶσι ἄλλων ἡ γὰρ μὴ. ὥστε ἡμῶς δεδίναι, μὴ σὶ κατὰ τὴν πρὸς ξυλλαβῶν, ὁ πότ' ἂν ταῦτος ἦς, ἡ τὸ χρυσόχρῳ πρὸς κατὰ γὰρ τῶν χρυ-

pe Ariadnem, cujus etiam coronam astrorum choro inseruit: alteram verò Icaii agricolæ filiam. Quodque, ὁ Dii, est omnium maximè ridiculum, Erigones quoque canem adduxit, ne dole-ret filia si non haberet in cœlo familiarem illam, habitamque in deliciis caniculam. Annon ista vobis videntur in nostris contumeliam, injuriam, & irrisionem facta? Audite etiam alios. *Ιμρ.* Nihil dicas Mome, nec de Æsculapio, nec de Hercule. Video enim quo tuæ orationis impetu rapiaris. Horum quidem alter agit medicum, & morbis levat ægro-tos, estque multis aliis anteferen-dus. Hercules autem, qui meus est filius, non paucis laboribus immortalitatem est adeptus. Ita-que ne ipsos accuses. *Μω.* In tui quidem gratiam tacebo, Iupiter, etsi multa dicenda habeam: atque si nihil aliud, adhuc habent signa igne inusta. Porro si liceret & ad-versum te libertate loquendi uti, multa haberem dicenda. *Ιμρ.* Atqui in me maximè tibi li-cet dicere. Nunquid me ut in-quinum in jus vocas? *Μω.* In Creta non tantum hoc audire li-cet: verum aliud quoque de te distant, tuumque sepulchrum ostendunt. Ego verò neque illis credo, neque Achivorum Ægien-sibus subdititium te esse affirman-tibus. Sed hæc dicam, quæ po-tissimum reprehendenda duco. Etenim delictorum hujusmodi principium, & causam cur noster confessus nothis abundet, tu Iu-piter præbuidisti, quum te morta-

libus mulieribus commiscuisti, & aliàs alia forma ad ipsas descendi-sti. Ita ut metueremus, ne quis te comprehensum sacrificaret, cum taurus esles, vel aurifex aliquis te conficeret, cum aurum

σὺν ὄνῃ, καὶ ἀντὶ Διὸς, ἢ ὄρμος,
ἢ ψάλλον, ἢ ἑλλάδιον ἡμῖν γῆ-
πλιν, ἀλλὰ ἐμπέπληκας γε τ' ἑ-
ρεσιὸν ἢ ἡμιχρῖον τῶντων. ἢ γὰρ ἂν
ἄλλως εἴποιμι. καὶ τὸ πρῶτον γε-
λοιότατον ἐστίν, ὅπότ' αἰ πρὸς ἀφ' ἑ-
αυτοῦ ὅτι ὁ Ἡρακλῆς μὲν, Θεὸς ἀ-
πειρίτην αὐτῷ, πέποιθε. καὶ πολλοὶ
Ἡρακλῆος νεὸς, οἰκίειν οἴσῃ, καὶ
Εὐρυπύκῃς τῶντων, ἢ δεσποτῇ αὐ-
τῷ. καὶ πάλιν ἐν Θήβαις, Διόνυσος
μὲν, Θεὸς. οἷδ' ἀνέψοι αὐτῷ, ὁ Πεν-
θεύς, καὶ ὁ Ἀκταίων, ὁ Διάρχος, ἀν-
θρώπων ἀπάντων ἀνορέαι χονεῖται.
ἀφ' ἢ ἢ ἀπαξ σὺ ὦ Ζεῦ ἀνείλας τοῖς
στοιχείοις τὰς ὕδρας, εἰπέ τας ὕδ-
ρας ἐξάπῃ, ἀπάντες μεμίνωται
σι. καὶ ἔχ' ἄρρενες μέγιστοι, ἀλλ'
ἔσθ' αἰχίσιοι. καὶ αἱ γῆλαια Θεά.
τίς γὰρ σὺ οἶδ' ἢ Ἀλχίστην, καὶ
τὴν Τιθωνίδα, καὶ τὴν Ἐνδυμίωνα, καὶ τὴν
Ἰάσονα, καὶ τῆς ἄλλης; ὥστε ταῦτα
μὲν ἴασι μὲν δὲν. μακροὶ γὰρ αἰ-
τὸ διελίχθαι γῆνοι. Ζ. μεθόιν πε-
ρὶ ἢ Γανυμήδους ὁ Μόρμει εἰπῆς.
χαλεπαῖα γὰρ, εἰ λυπήσεις τὸ με-
ρεῖαι, ἐνιδίους ἐς τὸ γῆν. Μω.
σὺ δὲ μὲν δὲ ὅτι ἢ αἰτῷ εἴπω, ὅτι
εἰ ἔσθ' ὡς τῷ ὕδατι ἐστίν, ἐπὶ ἢ
βασιλείᾳ σκήπτρου καὶ γόμφου, καὶ
μνησιν ἐπὶ τῷ κεφαλῷ σὺ
νεοπίδων, Θεὸς εἴπῃ δὲκῶν; ἢ ἔ-
σθ' ὅτι ἢ Γανυμήδους ἐνεσθ' ἰάσμεν;
ἀλλ' ὁ Ἀπίς γε ὦ Ζεῦ, καὶ ὁ Κο-
ρύδας, καὶ ὁ Σαβάζιου, πόθεν

esses: & pro Iove nobis aut moni-
le, aut armilla, aut inauris hie-
res. Sed enim hisce semideis cœ-
lum implevisti, neque enim ali-
ter possum dicere. Resque planè
ridicula est, siquis ex improvviso
audierit Herculem quidem inter
Deos relatum: Eurystheum autem
tem, qui imperabat ipsi, mor-
tuum esse: ac prope Herculis
templum, qui famulus, Eury-
stheique sepulchrum, qui herus
erat. Rurius Thebis, Bacchus
quidem Deus est: ejus autem
confobrini, Pentheus, Actæon,
& Learchus, omnium hominum
fuerunt miserrimi. Ex quo autem
semel tu Iupiter rebus hujusmodi
fores aperuisti, & ad mortalium
consuetudinem te convertisti, o-
mines te imitantur: nec solum ma-
sculi Dii, sed quod est turpissi-
mum, etiam Dææ feminae. Quis
enim ignorat Anchisen, Titho-
num, Endymionem, & Iaso-
nem, aliosque? Itaque hæc o-
mittenda censeo, quæ reprehē-
dere longum esset. *Iup.* Nihil
Morme, de Ganymede dicas. Ira-
scar enim, si adolescentem illum,
exprobrato genere, molestia af-
ficias. *Mo.* Proinde neque de a-
quila quicquam dicam, quod &
illa in cœlo versatur, regio sce-
pero insidens, ac tantum non su-
per tuo capite nidificans, & Deus
videtur? an illam Ganymedis

causa omitemus? At ὁ Iupiter, Attis, & Corybas, & Sabazius,
unde

1 Τὴν γὰρ οἶδ' ἢ Ἀλχίστην ἢ τὴν Τιθωνίδα ἢ τὴν Ἐνδυμίωνα ἢ τὴν Ἰάσονα] Sic legit
interpres, & licet obvium sit emendare, Iasonem iis accenset, qui dearum con-
cubitu potui sunt, & Medæ ἀποδιδόναι parat. Lege Ἰάσωνα, qui ob Cereis a-
moires à Iove zelotyro fulminatus est. Homerus Odvss. 4.

Ὡς δὲ ἐπὶ τὴν Ἰάσωνα ἐπαλόχευται Δημήτηρ

Ὡς δὲ ἐπὶ τὴν Ἰάσωνα ἐπαλόχευται Δημήτηρ

Νεῖφ ἐν τρεπίλῳ, ὅτι δὲ δὴν ἂν ἄπυος

ζῶνς, ὅς μιν κατέπερε βαλὼν ἀγρῷ κεραυνῷ. *Palm.*

2 Ἐκεί-

ἡμῖν ἐπισκεκληῆσαν ἔσσι; ἢ ὁ Μίθρης κείνῳ ὁ μέδεις, ὁ τὸ κἀνδυν, καὶ τῷ πάσαν, ἐκ δὲ Ἐλλυλίζων τῇ φωνῇ. ὥς ἐστὶ ἢ ἡ ἀσπίς τις, ξωίησι. πικρὰν οἱ Σκύθαι, καὶ οἱ Γίται ταῦτα ὁρῶντες αὐτῶν, μακρὰ ἡμῖν χαίρειν εἰπόντες, αὐτοὶ ἀπαθανάτιζον, καὶ Θεὸς χειρὸς ἐνέσιν, ὅς ἐν ἱεραῖοις; τὸ αὐτὸν ἄσπετον, ὅντος ἔξ ἀμύρτης δὲ λῶν, παρνεργάφει, ὅτι οἱ δὲ ὅπως ἀφελαν. καὶ τοὶ ταῦτα πάντες ὁμοῖοι, μέτερον. οὐ γὰρ ἀκνωσώσωπι, καὶ σινδὸν ἐν αὐτῷ Αἰγυπτίῳ, πῶς ἐὶ ἀβέλυσται, ἢ πῶς ἀξιοῖς Θεὸς εἶναι ὁλακτῶν; τί γὰρ βελόμην ἔξ ὁ μεμφίτης ὅτος ταῦτος, ὁ ποικίλῳ, ἀσπεκνωῖται, καὶ ἡ ἡ, καὶ ἀσφῆται ἔχῃ; αἰγυμώμα ἡ ἱεῖδας, καὶ πικρὰς εἰπὺν, καὶ τραγῶν, καὶ ἄλλα πολλὰ γαλοῖοι, ὅτι οἱ δὲ ὅπως ἐξ Αἰγυπτῆς ἀφελαν, ὅς τὸ ὅριον. ὁ οὖν οἱ Θεοὶ, πῶς ἀνέχεται ὁρῶντες ἐπίσης, ἢ ἐκ μάλῳ ὅμῳ ἀσπεκνωῖται; ἢ οὐ ὁ Ζεῦ, πῶς φέρεις, ἐπιδὼν καὶ ἐκέρχεται φύσει σοι; Ζ. αἰγυμῶν ὡς ἀληθῆς ταῦτα φῆς πᾶσι τῷ Αἰγυπτίῳ. ὅμως δὲ ἐν ὁ Μῶμι, τὰ πολλὰ αὐτῶν, αἰνίγμαται ἐσσι, καὶ ἐπὶ πάντι καὶ καὶ γαλῶν ἀμύρτην ἐνται. Μω. πᾶν γὰρ μυσηλῶν ὁ Ζεῦ οἱ ἡμῖν, ὡς εἰδέναι, Θεὸς γὰρ, τὸς Θεοὺς. κωοκεφάλως γὰρ, τὸς κωοκεφάλως. Ζ. ἔα φημί τὰ πικρὰ τῷ Αἰγυπτίῳ. ἄλλοι γὰρ ἀσπεκνωῖται ἐπὶ ἡλῆς. οὐ γὰρ, τὸς ἄλλως λέγει. Μω. πικρὰ φῆσαι ὁ Ζεῦ, καὶ ὁ καὶ μετὰ πικρὰ, τὸ ἀμφιλοχῶν. ὅς ἐστὶν ὡς ἀνθρώπων, καὶ μητροφίως ὡς ὅν, πεπιδωκὶ ὁ ἡμῖν ἐν Κιλικίᾳ, ψαλῶν τὰ πολλὰ, καὶ

Μω. De Trophonio, Iupiter, quodque me potissimum angit, de Amphilocho: qui quanquam scelesti hominis & matricidæ est filius, in Cilicia præclarus ille vaticinatur, multa mentiens, &

unde nobis accersiti sunt? aut etiam Mithres ille Medus, qui candyn, & tiaram gestat, nec Græcam vocem sonat: adeo ut si quis ei præbuit, non intelligat. Itaque & Scythæ hæc videntes, nobis longum valere iussis, ipsi immortalitate donant homines, suisque iulragiis, quoscunque libuerit, Deos creant, eodem modo quo Zamolxis conditione servus, adscriptus est, nobis nescio quomodo insciis. At sanè hæc omnia, ὁ Διί, sunt mediocria. Ceterum tu canino vultu Ægyptiæ, qui sindone es amictus, quisnam es, ὁ optime, aut quomodo dignum te censet qui sis Deus, cū latres? Quid & sibi vult Memphites ille taurus, versicolor, qui adoratur, edit oracula, & prophetas habet? Pudet verò me recensere ciconias, simias, hircos, & alia hæc longè absurdiora, que nescio quomodo ex Ægypto in cœlum se inferuerunt. Illa vos, ὁ Διί, qui sustinetis videre æquali vobiscum honore, aut etiam maiore adorari? Aut tu Iupiter, quo fers animo, quod arietis cornua tibi plantarūt? Iup. Turpia profecto sunt quæ dicis de Ægyptiis. Attamen pleraque illorum ὁ Μῶμι, sunt æνigmata, non omnino à profanis deridenda. Μω. Planè nobis, Iupiter, opus est mysteriis, ut Deos, Deos esse cognoscamus, & cynocephaloseos, quibus canina sunt capita. Iup. Missas facito, inquam, res Ægyptiorum: alias enim de his per otium deliberabimus: tu autem de aliis dicito.

χρησάμεν τῶν δυνὼν ὀβολοῖν ἑνὴν.
 τιζαρῶν σὺν ἑνὶ τῷ Ἀπάλλον Δι-
 δκιμαίς, ἀλλὰ ἤδη πᾶς λίθος, καὶ
 πᾶς βωμὸς χρησιμεύει, ὅς ἀνελαιψά-
 σθαι χρῆται, καὶ πεφάντες ἔχουσιν, καὶ χρῆ-
 σθαι ἀνδρὸς ἀπορήσῃ, οἷοι πολλοὶ
 εἰσι. ἤδη δὲ ὁ Πολυδάμαντος ἔ-
 ἀθλητῶν ἀνδρίας, ἰάτωρ τῆς πυρέτ-
 τος ἐν Ὀλύμπῳ, καὶ ὁ Θεαγέ-
 νης ἐν Θάσῳ. καὶ Ἐκθέα θύσσειν ἐν
 Ἰλίου, καὶ Πρωτεσίλαον καὶ Ἰωάνην
 ἐν Χερρόνησῳ. ἀφ' ὧν εἰς τὴν πο-
 λιν γαῖαν, ἐπιδίδουκε μῶλλον ἢ
 ἐπιτορξία, καὶ ἱεροσυλία. καὶ ὅλως,
 καὶ ἀπὸ φρονήσεως ἡμῶν, εὖ ποιεῖ-
 ται. καὶ ταῦτα μὲν ὡς εἴ τ' ἴσθων,
 καὶ παρεχέμεσθαι. ἐγὼ δὲ ἔτι
 ὀνόμαζα πολλὰ ἤδη ἀκύνει, ἅπ-
 ται πᾶν παρ' ἡμῶν, ἅπτε συγγί-
 ὄλως διωκόμενοι, πᾶν δὲ Ζεῦ, καὶ
 ἐπὶ ταῖς γαῖαι. ἢ πᾶν γὰρ ἐστὶν ἡ
 πολυθρύλλητος ἀρετή, καὶ φύσις, καὶ
 εἰς μαρτυρίαν, καὶ τύχη, ἀνυπόστατα,
 καὶ πᾶσι παρὰ φύσιν ὀνόμαζα, ὑπο-
 βλαπὼν ἀνθρώπων τὴν φιλοσοφίαν,
 ἐπὶ ποιεῖν; καὶ ὅμως ἀποχέειν ὄν-
 τα, ἅπαντες ἀνοήτως πίπτουσιν, ὡ-
 στε εἰδὼς ἡμῶν ὅτι θύνη βέλτεται,
 οἷός τις ὅτι πᾶν μυρία ἐκείθεν
 ἀνελαιψάσθαι, ὅμως πᾶν τύχην παρὰ
 φύσιν τὰ μεμνημένα, καὶ ἃ ἐξ
 ἀρχῆς ἐκείθεν ἐπικλώθη. ἢ ὅπως ἀν-
 θρῶποι ἐροῦμεν σὺν Ζεῦ, εἰ πᾶν εἶδεις
 ἢ δόξῃ, ἢ φύσιν, ἢ εἰς μαρτυρίαν.
 ἅπτε μὲν γὰρ ἐστὶν ἀκύνει ἐν ταῖς τὴν Φι-
 λοσοφίαν ἀφαιρεταῖς, οἷός τις, εἰ μὴ
 ἐκ φύσιν πᾶν εἶ, ὡς βοῶνται αὐτῶν,
 καὶ ἐπὶ ταῖς. πολλὰ ἐπὶ τῶν εἰπεῖν,
 καὶ ἀπὸ τῶν τὴν λόγον. ὅρῳ γὰρ τῶν
 πολλὰς ἀχρεΐας καὶ λόγον, καὶ
 συλλήψεις. οὐκ ἔστις μάστις, ὡς
 καὶ θύσας ἢ παρὰ φύσιν τὴν λόγον. πᾶ-

disputationibus audire scio: nisi ita surdus es, ut clamantes ipsos non audias. Quamquam multa habeo dicenda, dicendi tamen finem faciam. Nam video plerisque qui me dicentem molestè fe-
 runt, & exibilant: sed illi præcipuè quos orationis libertas per-
 stringat.

pro duobus obolis præstigiatores
 agens. Proinde Apollo, non am-
 plius celebraris: sed jam lapis om-
 nīs, omnisque ara vaticinatur,
 quæ sit oleo perfusa, & coronas
 habeat, cuique vir præstigiator
 suppetat, quales multi sunt. Iam
 etiam Polydamantis athletæ sta-
 tua medetur febricitantibus in O-
 lympia, & Theagenis, in Thaso.
 Quin Hectori quoque sacra fa-
 ciunt in Illo, & Protefilao, è re-
 gione in Cherroneso. Ex quo au-
 tem in tantum numerum excre-
 vimus, auctum magis est perju-
 rium, & sacrilegium: & nos om-
 nino despicere cœperunt, idque
 meritò. Atque hæc quidem de
 nothis, & factitiis Diis. Cæte-
 rum ego peregrina nomina jam
 audiens, quorundam qui neque
 sunt apud nos, neque omnino
 consistere possunt, ὁ Iupiter, ca-
 prorsus irrideo. Vbi enim gen-
 tium est illa multum jactata vir-
 tus, & natura, & fatum, & for-
 tuna, nova rerum vocabula, quæ
 consistere nequeunt, à stolidis
 hominibus, nimirum philosophis
 excogitata? Quæ quanquam ex
 tempore facta sunt, ita simplices
 ad credendum adduxerunt, ut
 nemo velit nobis sacrificare, cum
 persuasum habeat, fore ut et si
 infinitas hecatombas nobis obtu-
 lerit, fortuna tamen nihilo secus
 faciat, quæ fato decreta sunt, &
 cuique à principio destinata. Qua-
 re libenter ex te quæ siverim Iupi-
 ter, an alicubi videris aut virtu-
 tem, aut naturam, aut fatum.
 Nam hæc te in Philosophorum

ρας γὰν εἰ ἱήλεις ὁ Ζεῦ, ψή-
φισμός π' ὦρε τέτων ἀγνώστου
ἤδη συζητημένων. Ζ. ἀγνώστου.
ὁ παῖς γὰρ ἀλόως ἡρώων. καὶ δι'
τὰ πολλὰ αὐτῶν ἐπιχειρῶ, ὡς μὴ
ἐπιπλεῖον αἰ γένηται).

strinxit. Tandem, si vis Iupiter,
decretum de his jam conscriptum
legam. Imp. Lege: neque enim
omnia citra rationem reprehendi-
disti. Et sane multa ex iis cohi-
benda sunt, ne amplius augean-
tur.

ΨΗΦΙΣΜΑ ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗΣ.

Εκκλησίας ἐνόμην ἀγομένης,
ἑβδόμη ἡμερίην, ὁ Ζεὺς ἰ-
πσυαῖοι, ἑσθέρουσι Πλο-
σιδῶν. ἐπιστάτῃ Ἀπόλλων.
ἰεραμμένους Μῦθος ὁ νεκτός. καὶ
ὁ ὑπὸ τῷ γνῶμῳ εἶπεν. Ἐπει-
δὴ πολλοὶ τ' ἔξιναν, ὁ μὲν ἔλ-
λυντες, ἀλλὰ ἑ βάρβαροι, εἰδω-
μῶς ἀξιοὶ ὄντες ἡγομένην ἡμῶν ὁ πο-
λιτείας περιγροφίτης, ὅσα οἱ οἱ
ἔπος, καὶ οἱ οἱ δόξαντες, ἐπιπλη-
ρῶσι μὲν τ' ἔργων, ὡς παρὲν εἶναι τὸ
συμπόσιν ὅχλου περὶ χιόδας, πολυ-
γλώσσον τῶν, ἑ ξυπλούδων, ἐπιλί-
λοιπε ὅ ἡ ἀμύροσια, καὶ τὸ νέκτωρ,
ὡς μὲν ἡδὴ τῷ ἡγομένην εἶναι
ἀλλ' ὁ πῶτος τ' πινόντων, οἰδὲ,
καὶ αὐτὰρ εἰς παρὲν μὲν τὸς
παλαιῶν π, καὶ ἀληθῆς Θεός,
ὡς εἰς τὴν ἡμερίαν ἑαυτὸς ὁ δὲ
πάντα τὰ πατέρα, ἑ ἐν τῇ γῇ προή-
μῶς ἔλυσεν, διδοχθὼν τῇ βυλῇ, ἑ πῶ
δημῶ ξυπλούδων μὲν ἐκκλησίας ἐν τῇ
Ὀλύμπῳ ὡς τροπὰς χιμειρίας,
ἐλίσσῃ ὅ ἐπὶ γνώμῳς τελείας Θεός
ἐπ' αὐ, τρεῖς μὲν, ὅσα τ' παλαιῶν βυλῆς
τ' ἐπὶ Κρόνῳ, πῶτος ὅ, ὅσα τ' δὴ
δίνω. καὶ ἐν αὐτοῖς, τ' Δία. τῶ-
τος ὅ τὸς ἐπὶ γνώμῳς, αὐτὸς μὲν,
καὶ ἑλίσσῃ ὅ μὲν τὸς τ' νόμιμον ὅρῳ,
τῷ Σπῶ. ὁ Ἐρμῆν ὅ, κηρύσσου-
τα ξυμπαροῖν ἑπ' αὐτοῖς, ὡς οἱ ἀξιοῖσι

DECRETVM BONA FORTVNA.

Consilio legitime coacto,
septima die mensis incua-
tis, Iupiter summus erat
administrator, præside-
bat Neptunus, præerat Apollo,
noctu Momus scribam agebat: &
Somnus sententiam tulit. Quo-
niam peregrini multi, non solum
Græci, sed & barbari, etiam ne-
quaquam mereantur nostræ reip.
participes esse, adscriptitii nescio
quomodo, & putatitii Dii, cœ-
lum impleverunt, ita ut plenum
sit symposium tumultuosa turba,
garrulorum quorundam & conve-
narum: defecit autem ambrosia
& nectar: ita ut mina jam ema-
tur sextarius, propter bibentium
multitudinem. Illi verò præ ar-
rogantia, pulsus veteribus, ve-
risque Diis, semetipfos præter o-
mnem patriæ consuetudinem pri-
mis accubitus dignos censent,
& priores in terris honores sibi ar-
rogant: visum est Senatui, &
populo ut concilium in Olympo
cogatur circa solstitium hyber-
num, & eligantur perfecti Dii
septem arbitri, tres quidem ex
veteri curia Saturni temporibus
constituta, quatuor autem ex
duodecim illis: interque eos Iu-
legitimo juramento, per Stygem:
præconio, cunctos congreget.
qui-

ξυμπιλιῖν εἰς τὸ σπυῖδρον. τῆς δ',
 ἤκειν, μείζονας ἐπαγομένης συν-
 μύτης, καὶ ἀπεδείξει δ' ἡμέρας. τῶ-
 ντιν δ', οἱ μὲν, παρόντων καθ' ἑ-
 ἓνα, οἱ δ' ἐπιγνώμονες ἐξετάζοντες,
 ἢ Θιὸς εἴα καὶ ἀποφασίσαι, ἢ κα-
 ταπίμπησιν ἐπὶ τῇ σφίπερα ἡλία,
 καὶ πᾶς ἡμέρας πᾶς προσηγορίας. ὡς
 δὲ πρὸς ἀλλήλους ἀδοκίμων, ἔσται ἡ
 ἐπιγνώμων ἐκκαλεῖται ἐπιβάν-
 ναι δ' ἑρμῆν, εἰς τὸ πᾶρ ἄρροι ἐμπι-
 σπῇ τῶν. ἐργάζεσθαι δ' τὰ αὐτὰ ἑ-
 καστον. καὶ μητι τῷ Ἀθλῶν ἰσχυρῶς,
 μήτε τ' Ἀσκληπιὸν χρησμοδῶν,
 μήτε τ' Ἀπόλλων τοσαύτη μόνον
 ποιεῖν, ἀλλ' ἐν πᾶσι λυγρότεροι, μέν-
 τι, ἢ κρησμοδῶν, ἢ ἰατροῖς εἴα.
 τῆς δ' Φιλοσόφοις προσηγορίαν μὴ ἀ-
 ναπλάττειν καὶ ἀνόμομα, μηδὲ λη-
 ρεῖν οὐδ' ὅτι ἴσως. ὅπου δ' ἡ
 πᾶσι καὶ, ἢ ἰσοπῶν ἡ ἐξ ἡμετέρας, ἐκεί-
 νοι μὲν καὶ τῶν ἡμετέρας τὰ ἀνάλογα,
 οὐτε δ' ὡς ἡ Διὸς, ἢ Ἡραὸς, ἢ Ἀ-
 πόλλωνος, ἢ τ' ἄλλων τινος, ἐκεί-
 νοις δ', τὰ φανερὰ καὶ τῶν πόλιν, καὶ
 στήλιον ἐπιστήσας ἀντὶ βωμῶν. ὡς δὲ
 τις ὡς ἀκρόση δ' κρησμοδῶν, καὶ
 μὴ ἐκλήσας ἐπὶ τῆς ἐπιστήσας ἐλ-
 γῆν, ἐρημῶν αὐτὰ καὶ ἀδυστοπῶν-
 των. Ζ. τῶν μὲν ἡμῶν τὸ ψήφισ-
 μα, δικαιοσύνην ὡς Μῶμε, καὶ ὅτι
 δεκά, ἀναπινάτω τῷ χιρῶ. μέλ-
 λοι δ' ἡ τῶν μινέων πλείους γὰρ οἶδ'
 ὅτι ἴσονται οἱ μὴ χιρῶν ἡστέρας.
 ἀλλὰ νῦν μὲν, ἀπὸ τῶν. ὅπου δ' ἡ
 κρησμοδῶν ὁ Ἑρμῆς, ἤκει, καὶ μινέων
 ἐκαστον ἐκκαλεῖται τὰ γνωσμοδῶν, καὶ
 ἰτα fiat. Complures enim novi,

quicumque in confessum admitti
 volunt. Veniant autem illi addu-
 ctis testibus juratis, certisque sui
 generis indiciis. Atque hi qui-
 dem hinc sigillatim transeant: ar-
 bitri autem expensâ causâ, vel
 Deos esse pronunciabunt, aut ad
 sua sepulchra, majorumque lo-
 culos ablegabunt. Si verò quis-
 piam ex rejectis, semelque arbi-
 trorum judicio secretis, compre-
 hendatur in cœlum ascendens,
 ille præceps in Tartarum detur.
 Præterea quisque satagat rerum
 suarum: nec medeatur Minerva,
 nec vaticinetur Æsculapius, ne-
 que tam multa solus faciat Apollo,
 sed uno quopiam delecto munc-
 re, aut vatem, aut citharæ-
 dum, aut medicum agat. Porro
 Philosophi moneantur, ne voca-
 bula nova fingant, neque de re-
 bus ignotis nugentur. Quicumque
 autem templis jam, & sacrificiis
 digni habiti sunt, illorum simu-
 lachra subvertantur, quorum lo-
 co vel Iovis, vel Iunonis, vel A-
 pollinis, vel cujuscumque ex aliis
 substituitur. Illis verò civitas se-
 pulchrum aggeret, & aræ loco
 cippum erigat. Quod si quis præ-
 conio non paruerit, & ad arbi-
 tros venire noluerit, ille indicta
 causa condemnatur. *Ἰκρ.* Iustis-
 simum equidem, ὁ Μορμ, est
 hoc decretum: & qui ita sentit,
 manum protendat. Atqui potius
 qui sua suffragia non sunt adjectu-
 rio, venite, & afferite quisque indicia manifesta, certasque pro-
 batio-

Ἰ Εὐκρίτες δ' τῶν χιρῶν τὸ πόλιν ἐ δὲ ὡς ἡμετέρας ἀντὶ βωμῶν] Pro πόλιν,
 quæ vox est nihili, manifestum est debere legi στήλιον. Sed interpretes, qui statim
 verit, nescio quomodo legerit: nam licet στήλιον ab ἰσχυμ derivari videatur, ἰσχυμ
 vero sit statim, tamen statim Latinis dicitur Græce ἀνάλογα, ἀνδρῶν, βερίτης,
 non vero στήλιον, quæ hoc loco cippus debebat veni. *Palm.*

βαφείς τὰς λαπδείξας, πατρὸς ὀνομα, καὶ μητρὸς, καὶ ὄν, καὶ ὅπως Θεὸς ἐγένετο, καὶ φυλῇ, καὶ φράσει. ὡς ὅστις ἀνὴρ μὴ ταράσσεται, ἔδεν μελὴσιν τοῖς ἐπιπύμοισιν, αἱ γὰρ τινες μέγαν ἐπὶ γῆς ἔχον, καὶ εἰ οἱ ἄνθρωποι Θεὸν αὐτὸν ἐννοοῦν, μίζουσιν.

bationes, patris, matrisque nomen, & unde ac quomodo factus est Deus tribumque & tribules. Quæ quicumque non præbuerit, parum curæ erit arbitris, tametsi ille magnum in terris templum habeat, ipsumque homines Deum esse putent.

ΚΥΝΙΚΟΣ, ΚΑΙ
ΛΥΚΙΝΟΣ.

CYNICVS, ET
LYCINVS.

ARGVMENTVM.

Dialogus hic lepidissimus asperam paruoque contentam Cynicorum vitam defendit, mollem atque enervatam delicatiorum hominum luxuriam reprehendit. Necnon eadem opera temperantiam, frugalitatem, simplicitatem, denique arctam illam atque angustam vitam laudat. Argumenta quæ ad hoc sumuntur, ex serie plana sunt.

ΛΥΚΙΝΟΣ.

LICYNVS.

Τὸ ποτὶ αὐτὸν, πάροπα ἔχεις, καὶ χιτῶνα καὶ ἐξέχεις, καὶ γυμνοδιδάσκῃ, καὶ ἀνυποδητῇ, τῷ ἀλγῶν, καὶ ἀπὸ ἀνθρώπων βίον, καὶ θηραμένην ἐπὶ λειβάριον, καὶ αἰ τοῖς σκάνδαλοις τὸ ἴδιον δέμας ἔχεις ὡς οἱ πολλοὶ ἀπὸ χροσπάρου, περὶ νοστίς ἄλλοι ἀλλαχῇ, καὶ ἀναζώοντες ἐπὶ ξηρῇ δαπνίδι, ὡς ἄσιν πάντες πολλοὶ τῷ τῷ τῷ φέρειν; ἔρμυτοι ἐπὶ τῷ λιπῶν, ἔδεν μετακῶν, ἔδεν ἀνθρώπων. Κυ. ἔδεν γὰρ δέμας. τοῖσιν δ', ὅποιοι ἀνθρώποι εἰσὶν ἄσιν, καὶ τῷ κτηνομῶν πρὸς αἵματι ὡς ἐλάχιστα παρέχει. τοῖσιν

Quid tu tandem? barbam quidem habes, & cinnam, tunicam non habes, nudus conspiceris, ac sine calceis, delecta nimirum vaga, inhumana, ferinaque vita: tum proprio corpore, contra quam faciunt cæteri, semper usus incommodè, nunc huc, nunc illuc circumis, & in arido solo cubans, ad eò ut plurimum sordium, tritum istud pallium referat: alioqui nec ipsum tenue, nec molle, nec speciosum. Cy. Neque enim indigeo. Siquid est huiusmodi ut

ἰ γυμνοδιδάσκῃ] Ἀν γυμνοδιδάσκῃ? ἀ γυμνοδιδάσκῃ: id est, cute nuda sum. Menag.

ἰ Ἀπὸ-

ἢ δὲ ἄρκει μοι. σὺ δὲ ὡς Θεῶν, εἰπέ μοι, τῇ πολυτελείᾳ ἢ νομίσις ἡλικίᾳ προσίται; *Λυ.* καὶ μέλα. *Κυ.* τῇ δὲ ὀπλείᾳ, ὄρεται; *Λυ.* καὶ μέλα. *Κυ.* τί ποτ' εἰς ὁρῶν ἐμὲ τῷ πολλῶν ὀπλείεσσι διφρατῶμεν, τὰς δὲ, πολυτελέστεροι, ἐμὲ αἰτία, καὶ ἢ ὁκνήεις; *Λυ.* ὅτι ἐκ ὀπλείεσσι μοι καὶ διὰ τῷ πολλῶν διφρατῶν δεκτεῖς, ἀλλ' ἐνδότεροι. μέλας δὲ τελέας, ἐνδότες, καὶ ἀπείρους. διφρατῶν ἢ εἰς σὺ τῷ πτωχῶν, οἱ τῶν ἐφήμεροι πτωχῶν μεταίτεται. *Κυ.* βέλῃ εἰς εἰδωλὸν, ἐπεὶ προεληλυθεν ἐνταῦθα ὁ λόγος, τί τὸ ἐνδότες, καὶ τί τὸ ἱκανόν ἐστι; *Λυ.* εἰ σοὶ δεκτεῖ. *Κυ.* ἀρ' εἰ ἱκανὸν μὴ ἱκανόν, ὅπως ἀνέξικνήται πρὸς τῶν ὁκνήειν χρείαν, ἢ ἄλλο τι λίγαις; *Λυ.* εἰς τὸτο. *Κυ.* ἐνδότες δὲ, ὅπως ἀνέξικνέσθαι ἢ τῷ χρείας, καὶ μὴ ἐξικνήται πρὸς τὸ δέον; *Λυ.* ναί. *Κυ.* εἰδὲν ἄρα τῷ ἐμῶν ἐνδότες ἐσσι. εἰδὲν ἢ αὐτῶν ὁ, πᾶσι τῶν χρείαν ὁκνήειν τῶν ἐμῶν. *Λυ.* πῶς τὸτο λίγαις; *Κυ.* εἰς σκοπῆς ὡς ὁ, πᾶσι γάρ ἐστιν, ὡς δὲ ἐμῶν. οἷον, οἰκία, ἀρ' εἰς σκοπῆς; *Λυ.* ναί. *Κυ.* πᾶσι, ἐνδότες; *Λυ.* χρείαν; ἀρ' εἰς αὐτὴν τῷ σκοπῆς; *Λυ.* ναί. *Κυ.* τῷ σκοπῆς αὐτῆς ὡς Θεῶν, πᾶσι ἰδὲν ἡμῶν εἰσελθόντες, εἰς ὡς ἀμείνονες εἰς τὸ σκοπῆς; *Λυ.* δεκτεῖ μοι. *Κυ.* πότῃ εἰς, πᾶσι πᾶσι ἡλικίᾳ δεκτεῖται; *Λυ.* σὺ οἷον. *Κυ.* ἀλλ' ὡς ἀνέξικνέσθαι πᾶσι πᾶσι εἰς ἑξῆς. *Λυ.* πότῃ. *Κυ.* ἡλικίαν ἢ ποσὸν εἰσελθόντες, οἱ ἐμῶν πᾶσι, ἢ οἱ τῷ πτωχῶν; *Λυ.* τὸτο μὲν, σὺ ἴσως. *Κυ.* εἰ πᾶσι εἰς εἰς ἡλικίαν εἰσελθόντες, ἢ μὴ χρεῖται, τὸ ἐμῶν εἰσελθόντες.

Cy. Atqui hoc pacto didiceris: quodnam pedum officium est? *Lyc.* Ingredi. *Cy.* An deterius ergo ingredi pedes tibi videntur mei, quam aliorum? *Lyc.* Illud verò fortasse non. *Cy.* Non igitur siue deterius se habent, siue non, suam officium non præstant?

id inquam mihi sufficit. At tu per Deos dic mihi, putas-ne esse in luxu vitium? *Lyc.* Admodum. *Cy.* Contrà in frugalitate virtutem? *Lyc.* Admodum. *Cy.* Cur igitur cum me videas viventem frugalius quàm vulgò faciunt homines, eos verò sumptuosius me, non illos arguis? *Lyc.* Quia non frugalius, per Iovem, videris mihi, sed egentius vivere, imò vitam omnino egenam atque inopem. Nam tu nihil à mendicis differs, qui cibum mendicant in diem. *Cy.* Vis ergo videamus (quandoquidem huc processit oratio) quidnam inopia sit, quidque copia? *Lyc.* Si tibi videtur. *Cy.* Nunquid ergo satis id cuique est, quicquid ipsius explet necessitatem? an aliud quippiam dicis? *Lyc.* Eito istud. *Cy.* Indigentia verò quicquid cuiusquam usus deest, nec eò quò sit necesse, pervenit? *Lyc.* Scilicet. *Cy.* Nihil igitur meis in rebus deest. Nihil enim in his est, quod necessitatem non expleat meam. *Lyc.* Quo pacto id ais? *Cy.* Scies si consideres in quem usum eorum quodque paratum est, quorum egemus, ut domus: annon tegumenti gratia? *Lyc.* Maxime. *Cy.* Quid vestis? cuius gratia? annon tegumenti & ipsa? *Lyc.* Sanè. *Cy.* At ipso per Deos tegumento, cuius rei gratia indigerimus, nonne ut melius se habeat id quod tegitur? *Lyc.* Mihi quidem sic videtur. *Cy.* Vtrum igitur tibi peius se habere videntur pedes? *Lyc.* Nescio.

διδασιν; *Λυ. Ἰσως. Κυ. τὰς μὲν*
δὲ πόδας, ἔδδιν φαινόμεθα χεῖρας
ἀφαιρέμεν τῷ πολεμῶν ἔχουσιν. Λυ.
οὐκ ἰσικας. Κυ. τίς, τὰ μὲν σῶ-
μα τῷ λοιπῷ ἄρα καὶ κίον; εἰ γὰρ
καὶ κίον, καὶ ἀδωλίστην. ὅστις γὰρ
σώματι, ἔχουσιν. ἄρ' ἐν τῷ ἐμῷ ἀ-
δωλίστην; Λυ. εἰ φαίνεται. Κυ.
εἰ πάλιν ἔθ' οἱ πόδες φαίνονται μοι
σπίτης ἐνδὺς ἔχουσιν, ἔπειτα τὸ λοι-
πὸν σῶμα. εἰ γὰρ ἐνδὺς ἔχουσιν,
καὶ ἔθ' αὖ ἐχουσιν. ἢ γὰρ ἴσθια,
πανταχῶς καὶ κίον, καὶ χεῖρας ἔχουσιν
πολλὰ τὰ σώματα, οἷς αὖ ὡς σῶμα. ἀλλὰ
μὴν, ἔδδιν τρέφεται καὶ φαίνεται χε-
ρὶν τὸ σῶμα τὰ μὲν, ὅτι δὲ τῷ τῷ
χρῆται τρέφεται. Λυ. δὴλοι γὰρ.
Κυ. ἔδδιν εὐρώσων, εἰ καὶ καὶ ἐν τῷ
φίτῳ. λυμαίνονται γὰρ αὖ ποιηταὶ
τρεφάται τὰ σώματα. Λυ. ἔπειτα τὰ
σώματα. Κυ. πῶς ἐν εἰπέ μοι τῶν
ἄλλων ἔχουσιν, αἰπὰ μὲν, καὶ φασ-
λίχης τῷ βίῳ, καὶ φῆς ἀλλοι; Κυ.
ὅτι τῷ Δία τῷ φύσιν, ἢ οὐ πᾶς,
καὶ τῷ θεῷ, γὰρ ἐν μίση καὶ ἀπεί-
κῶν, ὅτι αὐτῆς ἀναδεδυκῶν
πολλὰ, καὶ γὰρ, ὡς ἔχουσιν ἡμῶς
πανταχῶς ἀφῆκα, μὴ ὡς τῷ χεῖρας
μῶν, ἀλλὰ ἐν ὡς ἡδονῇ, οὐ
πάντα τῶν, ἢ τῷ καὶ πᾶσι αὖ
μοι, εἰ, καὶ ἔδδιν μίση καὶ αὖ
τῶν, ἔδδιν μᾶλλον ἢ τῷ θεῷ.
πίεις μὲν γὰρ ὕδωρ, ὅτι ἐν τῷ
εἰα. σιτῇ, ὅτι ἐν δόξῃ,
ὡς οἱ κίον. ὅτι ἐν δόξῃ,
τῷ τῷ κίον ἔχουσιν, ὅτι γὰρ πα-
ραβῆσαι, καὶ τῷ ἐκείνους. ἔπειτα
ἢ μῶν φορεῖς, ἔδδιν ἐπικρί-
στοι ἀλλήλων. καὶ τοῖς εἰ οὐ τῷ
δόξῃ καὶ ὅτι φρονήσεις, ὅτι οἷος
οὐκ ὅτι ἐπικρίστοι. τῷ τῷ, ὡς
καὶ ποιεῖς ἡμῶν. τῷ τῷ, ὡς
ἀμύλων ἡδονῆς. τῷ τῷ, τῷ

circunfers nihilo mendico decentius. Quanquam si tu his conten-
tus rectè sapias, tum Deus profectò neutiquam rectè fecit, pri-
mum quòd oves fecit lanatas, deinde vites dulcis vini feraces, ac reli-

stant? *Lyc. Fortasse. Cy. Pe-*
dibus ergo nihilo pejus quàm alii
affectus videor? Lyc. Non vide-
ris. Cy. Quid verò corpus meum?
num deterius quàm reliquorum?
Nempe si deterius se haberet, esset
imbecillius: corporis quippe vir-
tus robur est. An meum ergo de-
bilius? Lyc. Non videtur. Cy.
Neque pedes ergo tegumento vi-
dentur egere, neque reliquum
corpus: quippe si egerent, malè
haberent. Egestas etenim omnino
mala, ac pejus habere se facit, ea
quibuscunque adfuert. At ne ali-
quidem deterius videtur corpus
meum quod quibuscunque cibis ali-
tur. Lyc. Id manifestum est. Cy.
Neque bene valeret, si malè ale-
retur, mala siquidem alimenta
corpus labefactant. Lyc. Hæc ita
se habent. Cy. Quo pacto igitur,
dic mihi, his ita se haben-
tibus, me arguis, vitamque im-
probas meam, ac miseram præ-
dicas? Lyc. Ideo per Iovem,
quòd cum natura (quam tu colis)
ac superi terram in communi sta-
tuerint. ex ea multa nimirum ac
bona ediderint, ut omnia nobis
abundè suppetere, non in ne-
cessitatem modò, verùm in vo-
luptatem quoque: tu tamen ho-
rum omnium, aut maxime sal-
tem partis expers es, nec eorum
quoquam frueris, nihilo certè
magis quàm feræ. Nempe aquam
bibis, quam etiam bibunt feræ:
comedis verò quicquid offende-
ris, quemadmodum canes, tum
cubile nihilo melius canibus ha-
bes, siquidem tibi ut & illis gra-
men iussit, pallium præterea
reli-

ἄλλω ᾧ ἄρα σὺ δὴν θανυμῶτος ποι-
 ἄλλω, καὶ ἑλαιον, καὶ μέλι, καὶ τὰ
 ἄλλα, ὥς ἔχει μὴ μᾶς σπία παι-
 ῦδα παῖ, ἔχει ὃ ποῦν ἡδύ, ἔχει ὃ
 ζῆμα, ἔχει ὃ οἰκίας καλὰς, καὶ τὰ ἄλλα
 πάντα θανυμῶτος κατισπιδασμῶτα.
 καὶ γὰρ αὐτὰ τὰ ἑπὶ πυχῶν ἔργα,
 δῶρα τὰ θείων ἐστὶν. τὸ δὲ πάντων
 τούτων ζῆν ἀπιστημῶν, ἀβλιον μὲν,
 εἰ δὲ ἔτι ἄλλη τιδὸς ἀπιστεῖθ, κα-
 θαρῶ, οἱ δὲ τοῖς δισμωτηρίοις.
 πολὺ δὲ ἀβλιώτερον, εἰ τις αὐτὸς
 ἐαυτὸν ἀπιστοῖν πάντων τῶν καλῶν.
 μακρὰ τε ἡδὴ τοῦτο γὰρ σαφές. Κυ.
 ἀλλ' ἴσως ἐρῶς λέγεις. ἐκείνο δὲ
 μοι εἰπὶ, εἰ τις ἀνὴρ πλεῖστα αἰ-
 θυμῶς, καὶ φιλανθρώπων, ἴτι περ
 φιλοφρόνως ἐπώνηται, καὶ ἐνέζον-
 ται πολλοὺς ἄμα, καὶ παύδα-
 πους, τοὺς μὲν, ἀδινεῖς, τοὺς δὲ,
 ἐρίωμῶδες, καὶ κακὰ ᾤοντο.
 πολλά, καὶ παύδαπα, πάντα
 ἀρπάξοι, καὶ πάντα ἐσθίοι, καὶ τὰ
 πλεῖστοι μόνον, ἀλλὰ δὲ τὰ πλεῖστα,
 καὶ τοῖς ἀσθενέσι παροσπιδασμῶτα,
 ὑμᾶν αὐτοῖς, καὶ ταῦτα, μίαν μὲν
 καὶ ἑλὶον ἔχει, ἐλίζων δὲ ὥς τε αἰ-
 ναὶ δόμων, ὥς τὸ πολλῶν ἐπι-
 τελέσει καὶ μέλλων, οὗτο δὲ ἀνὴρ,
 ποῖός τις δοκεῖ σοι εἶναι; ἀρῶ γὰρ
 φρονίμῳ; Λυ. οὐκ ἔμοι γὰρ. Κυ.
 τί δὲ, σῶφρον; Λυ. οὐδὲ τοῦτο.
 Κυ. τί δὲ, εἰ τις μετέχει τῶν αὐτῶν
 ταῦτα, περὶ τῆς αἰτίας, τὸ μὲν πολλῶν,
 καὶ ποικίλων ἀμελεί, ἐν δὲ τῶν ἐξ-
 ἡμετέρων ἐπιτελέει, ἐκαστὸς
 ἔχει ὥς τὴν ἐαυτοῦ ζῆσαν, τοῦ-
 το ἐσθίοι καὶ μόνον, καὶ τούτω μοι
 ζῶτω, τοῖς δὲ ἄλλοις οὐδὲ αἰ-
 σιόει, τοῦτον οὐκ ἡγῶ σφρονέ-
 στερον, καὶ ἀμείνω ἀνδρᾷ ἐκείνῳ;
 Λυ. ἔγω γὰρ. Κυ. πότερον οὖν, συ-
 τatem, id decenter edat, eoque
 ciat quidem, annon hunc illo
 virum putabis? *Lyc.* Ita certè.

reliquum apparatus varietate
 mirabilem, & oleum, & mel,
 & reliqua omnia, ut nos edulia
 quidem omnigena haberemus,
 haberemus potum dulcem, ha-
 beremus pecunias, haberemus
 mollem lectum, haberemus pul-
 chras domos, & reliqua omnia
 mirum in modum comparata.
 Nam & ipsa artium effecta, Deo-
 rum sunt dona. At vivere omni-
 bus hisce bonis privatum, misè-
 rum est, etiam si ab alio priveris:
 quemadmodum hi qui servantur
 in vinculis. Longè verò misèrius
 si quis ipse sese omnibus bonis pri-
 vet. Et hoc manifesta jam est in-
 sania. *Cy.* Et rectè quidem for-
 tasse dicis. Verùm istud dic mihi:
 Siquis divite alacriter, humanè,
 ac benignè convivium præbente,
 tum hospites excipiente, & mul-
 tos simul, & omnigenos, alios
 quidem imbecillos, alios autem
 robustos: deinde apponente mul-
 ta, & omnigena, omnia rapiat,
 omniaque edat, non propiora
 tantùm, sed etiam remotiora,
 videlicet invalidis præparata, ipse
 tamen valens, quum unum dun-
 taxat ventrem habeat, paucique
 ut nutriatur, opus habeat, diu-
 tius tamen quàm alii multi im-
 moretur, hic vir cujusmodi tibi
 videtur esse? num cordatus?
Lyc. Non mihi quidem. *Cy.*
 Quid verò, num temperans?
Lyc. Ne id quidem. *Cy.* Quid
 verò si quis ejusdem mentis parti-
 cept, multa illa ac varia negli-
 gat, uno quopiam ex his quæ
 proximè apponuntur, electo,
 cum satis in suam habeat necessi-
 solo utatur, cætera illa ne respi-
 temperantiorē, & meliorem
Cy. Vtrum ergo intelligis, an me
 oport-

ἡς, ἢ ἰμὲ δὲ λίγην; Λυ. τὸ
 ποῖον; Κυ. ὅπ' ὃ μὲ θεός, τῷ ἐ-
 νήσῳ καλῶς σκεῖται οἶκε, ὡς
 πηλὴς πολλὰ, καὶ ποικίλα, καὶ παν-
 τοδαπὰ, ὅπως ἔχουσιν ἀρμεζόνε-
 πα μὲ, ὑμαίνουσι. πα ῖ, ισοῦσι. καὶ
 πα μὲ, ἰσχυροῖς. πα ῖ, ἀδυνάτοι.
 εἴχ' ἵνα χρωμεῖται ἀπανσι πάντες,
 ἀλλ' ἵνα τοῖς κατ' ἑαυτὸν ἔκα-
 ρα ἢ κατ' ἑαυτὸν, ὅτε καὶ ἂν τυ-
 χῇ μέγιστα διόρμητο. ὑμῖν δ' ἢ, τῷ
 δι' ἀπλησίαν τι, καὶ ἀκρασίαν ἀρ-
 πεζόντων πάντα, τὴν μέγιστα ἐσι-
 καπῇ, πᾶσι χρῆσθαι ἀξιοῦντες, καὶ
 τοῖς ἀπανταχῶς, μὴ τοῖς παρ' ὑμῖν
 μέγιστον, ἐ γὰρ, ἐ θάλασσαν τὴν
 κατ' αὐτῆς αὐτάρκη νομίζοντες,
 ἀλλ' ἀπὸ πλεοντείας γῆς ἐμπορό-
 μοι τὰς ἡδονὰς, καὶ τὰ ξεινὰ ἢ
 ἐπιχωρεῖν αἰεὶ σκευμαίνοντες, καὶ τὰ
 πολυτελῆ ἢ ἀπλῶν, καὶ τὰ δυ-
 σωόμενα ἢ ἀπολείπον. καὶ τόλμα ῖ,
 πρᾶγμα, καὶ κατὰ ἔχον μῶλλον
 ἐξίλοντες, ἢ δι' ἡ πρᾶγμα τὴν γῆν.
 τὰ γὰρ δὴ πολλὰ, καὶ τιμὰ, καὶ
 εὐδαιμονία ὡς ἀσκόλωτα, ἐρ-
 οῖς ἀγαλλιοῦν, ἀλλ' πολλὰς ὑμῖν
 ταῦτα κακοδαιμονίας, καὶ πειλαιπω-
 ρίας ὡς ἀγῆνη. σκοπεῖ γὰρ εἰ βέ-
 λη, τὸ πολυδύκεν χρυσόν, καὶ τὸ
 ἀργυρον. σκοπεῖ τὰς οἰκίας τὰς πο-
 λυτελεῖς. σκοπεῖ τὰς ἐσθῆτας τὰς ἐ-
 σωδάσμιμα. σκοπεῖ τὰ τῶν τοῖς ἀ-
 γάλατα πάντα, πόσων πρᾶγματων
 ἐστὶ ἄνια, πόσων πόσων, πόσων
 κινδύνων, πολλοῖ δ' αἰμαίνον, καὶ
 θανάτων, καὶ ἀφροσύνης ἀνθρώπων
 πόσις. ἐ μοῖον ὅτι πλείοντες ἀπλ-
 λωται ἀλλ' ταῦτα πολλοί, καὶ ζη-
 τῶντες, καὶ δημιουργοῦντες, διὰ πᾶ-
 ρον, ἀλλ' ὅπ' ἐ πολυμάρτυρα ἐστὶ,
 ἐ ἐπιβυλάσονται ἀλλήλους ἀλλ' ταῦ-
 τα, φίλοις φίλοι, καὶ πατράσι
 παῖδες, καὶ γυναῖκες ἀνδράσιν.

diantur invicem, amicis amici,

Tom. II.

oportet dicere? *Lyc.* Quidnam?
Cy. Quod Deus illi præclare hos-
 pites excipienti similis est, ut qui
 apposuerit multa ac varia, omni-
 genaque, ut essent quæ cuique
 convenirent, alia valentibus, alia
 ægrotantibus, alia robustis, alia
 invalidis, non ut omnibus uta-
 mur omnes, sed ut his utantur
 singuli, quæ suæ cujusque natu-
 ræ conveniunt, & ex his ipsis,
 quacunque re maximè quemque
 indigere contigerit. At vos illum
 qui per insatiabilitatem, atque
 incontinentiam omnia corripit,
 refertis, ut qui rebus uti velitis
 omnibus, & undecunque partis
 non solis contenti quæ sunt apud
 vos, non terram, non mare pro-
 prium sufficere existimantes, sed
 importantes ab ipsis terræ finibus
 voluptates, patriisque rebus pe-
 regrina præferentes, sumptuosa-
 que frugalibus, & paratu difficil-
 lia, parabilibus. In summa, mo-
 lestias, malaque potius eligentes,
 quàm molestiis carentem vitam.
 At isti quidem plurimi ac pretiosi,
 beatique apparatus, quibus exul-
 tatis, per magnam ad vos mise-
 riam, ærumnamque perveniunt.
 Aurum ipsum tam optatum, ar-
 gentumque, si libet, considera;
 considera domus sumptuosas,
 considera vestes operosas, confi-
 dera reliqua omnia, quanto ne-
 gotio emuntur, quot laboribus,
 periculis, imò sanguine, ac cæ-
 de, quantoque hominum interitu:
 non solum, quia dum navi-
 gant, propter ista percunt com-
 plures, ac dum quærun, parant-
 que, gravia perferunt. Sed ob id
 quoque, quòd digladiationes mul-
 tas pariunt, quòdque ob ea infi-
 parentibus liberi, conjuges ma-
 ris,

Zx

rais,

ὅπως οἱ μὲν ἐ τῷ Ἐριφύλλῳ, ἄλλοι
 τὸ χρυσὸν ἀποδίδουσι τὸ ἀνδρά. καὶ
 ταῦτα μὲντοι πάντα γίνονται, τὸ
 μὴ ποικίλλουσι ἐμφύσει, ὅστις π μὲν
 λοι πάλιν διωκόμενοι. τὸ δὲ χρυ-
 σοῖσιν οἰκῶν, ὅστις π μὲν
 ἀντιπρῶτον. τὸ δὲ ἐκπομπῶν τὸ δὲ
 γὰρ, οὗτοι ἀφελήντων τὸ πῶς,
 ὅστις τὸ χρυσῶν, ὅστις τὸ ἐλίσσεται
 οὗτοι αὖ κλινῶν, τὸ ὑποκίβηται παρ-
 εχόμενοι. ἀλλ' ὅψι πολλὰς ἐπὶ
 τὸ ἐλίσσεται κλινῶν, ἐ τὸ πολυ-
 τῶν φωνῶν, τὰς ἀντιπρῶτον,
 ὅπως λαχὼν ὁ διωκόμενος. ἐπὶ δὲ
 οἱ παρὰ δακτύλῳ τὰ βρομέα
 ἀντιπρῶτον, τὸ δὲ π μὲν
 λοι, λυκαίνονται τὸ τὰ σῶμα, ἐ
 τοῖς σῶμασι νόσος ἐκπομπῶν. π δὲ
 οὗτοι λίσσεται ὅπως τὸ ἀφελήντων ἐν
 ἀντιπρῶτον, οἱ οὗτοι π, ἐ πᾶσι
 οἱ ἀνδρῶν; καὶ τοῖς ῥάδιον πρῶ-
 τῶν ταῦτων τῷ ἐκπομπῶν, οἱ
 μὴ πρὶς ἰελοῖ ἀνδρῶν. καὶ οὗτοι
 ταῦτων ἡ μὲν, καὶ ἄλλοι φωνῶν
 τοῖς ἀνδρῶσι χρυσῶν. ἀλλ'
 ὅστις ἐ τὸ ὄντων τῷ χρυσῶν ἀντι-
 πρῶτον, ἐκπομπῶν χρυσῶν, ὅπως
 οἱ πρὶς, ὅπως οἱ πρὶς ἀντι-
 πρῶτον ἰελοῖ τῇ κλινῇ χρυσῶν, κα-
 τὰ τὸ ἀντιπρῶτον. Λυ. καὶ πρὶς
 Κυ. οἱ μὲν, οἱ τοῖς ἀνδρῶσι ἀντι-
 πρῶτον χρυσῶν, κλινῶν τὸ αὐ-
 τῶν ὅπως ἀντιπρῶτον τοῖς
 ἀνδρῶσι ἀντιπρῶτον. οὗτοι δὲ ἀντι-
 πρῶτον χρυσῶν, ἐ κλινῶν, ὅπως
 οἱ πρὶς ἀντιπρῶτον τὰς ἀνδρῶν,
 ταῦτων, ἀλλὰ μὴ ταῦτων τρῖς
 κλινῶν. καὶ οἱ ταῦτων μάλιστα
 ἀντιπρῶτον, μάλιστα ἀντιπρῶτον.
 οἱ δὲ τοῖς κλινῶν, ἐ μὴ τρῖς χρυσῶν
 μόνον, ἀλλὰ ἐ βρομέα μη-
 χανόμενοι οἱ αὐτῶν, οἱ δὲ οἱ οἱ
 τῷ πορφυρῶν βρομέα, ὅπως
 οὗτοι οὗτοι φωνῶν χρυσῶν τοῖς
 οὗτοι ἀντιπρῶτον; Λυ. καὶ Δία.

quæ à Deo præparata sunt. *Lyc.* Non

ritis. Sic opinor etiam Eriphylen
 auri gratia prodidisse maritum.
 Atque hæc quidem omnia sunt,
 quum tamen vestes illæ variz ni-
 hilo magis calefacere queant, nec
 aurata illa ædificia magis tegere:
 nec pocula illa argentea potui
 conducant: nec aurei eburneique
 illi lectuli somnum suaviorem
 præbeant. Imò videbis frequen-
 ter in eburneo lecto, sumptuo-
 sique stragulis, beatis illis som-
 num contingere non posse.
 Præterea omnigenæ illæ circa e-
 dulia curæ, nihilo magis alunt,
 quin tabefaciunt potius corpora,
 iidemque morbos ingenerant.
 Quid autem dicere attinet libi-
 dinis gratia quantas molestias ho-
 mines & faciunt & patiuntur?
 Quamquam facile est isti cupidita-
 ti mederi, nisi quis indulgere
 vult deliciis. At ne hæc quidem
 infamia corruptelaque videtur suf-
 ficere mortalibus, sed jam rerum
 etiam usum pervertunt, singulis
 rebus ad id utentes, ad quod mi-
 nimè paratæ sunt: ut si quis lecto
 currus loco velit uti, tanquam
 curru. *Lyc.* Quisnam is est?
Cy. Vos inquam qui hominibus
 tanquam jumentis utimini. Nam
 eos jubetis, ut lecticas tanquam
 currus cervicibus ferant. Ipsi
 verò in sublimi residetis delicati,
 atque illinc homines tanquam
 asinos aurigamini, imperantes ut
 hac non illac eant: & ii qui hæc
 facitis maximè, iidem maximè
 beati videmini. Tum hi qui pi-
 scium carnibus non tantum ad ali-
 mentum utuntur, sed etiam quas-
 dā ex his tincturas moliuntur, eos
 dico qui purpuram tingunt, nonne
 & hi præter naturam his utuntur,

potest,

διώσται ἢ βάπτειν, σὺν ἰδίᾳ αὐτοῦ
μόνοι τὸ ἴδιον πορφύρεας κρέας. Κυ.
ἀλλ' ἔτι αὖτε τὸτο γίνονται. ἐπεὶ ἔτι
πορφύρεα διώσται ἂν τις βιάζο-
μεν, ὡς περὶ χύτρα χρησάμενος.
πᾶσι δ' ἔτι αὖτε τὸτο γίνονται. ἀλλὰ
ἢ πᾶσι ἀπαύειν τὴν τέχνην τις προ-
δαιμνίαν διελθεῖν διώσται ἂν; το-
σαύτη τις ἐστίν. σὺ δὲ μοι διότι μὴ
βέλομαι ταύτης μετρίαν ἐξουσίαν;
ἢ ὅτι κατὰ τὸν ὅρον ἐκείνην, ὡς
ἀποχρύμνεται τοῖς κατὰ ἐκείνην, καὶ
τοῖς ὑπερπληρώτοις χρῶμεν. ἢ ὅτι
ποικίλονται, ἔτι παροξύνονται, σὺν
ἐφ' ἑαυτῶν. ἀπὸ τῆς θηρίας βίον,
βροχίαν δόμῳ, ἔτι ἐλπίδας χρῶ-
μεν, δὲ σὺ ζῶν, κινδυνεύου-
σιν οἱ Θεοὶ ἔτι θηρίας εἶναι χεί-
ροισι, καὶ μὴ τὸν σὺν λόγον. εὐδι-
κὸς ἢ δίκαιος. ἵνα ὅτι κατὰ μάλης ἀ-
περίεστοι τὸ, πᾶσι δὲ, καὶ τὸ
πολλῶν δεινῶν, ποῶν πᾶσι προγίγνεται,
ἐκείνην ὅτι δίκαιος πᾶσι γινώσκουσι. οἱ μὴ
παῖδες, ἢ παῖδες. αἱ δὲ γυναι-
κες, ἢ ἀνδρῶν. οἱ δὲ νοσήτες, ἢ
ὕμνουνται. καθόλου δὲ πάντες τὸ
χείρον ἢ κρείττον ὅτι πλείονας δεινῶν.
Ἄλλ' ὅτι, Θεοὶ μὲν, ὑμῖν. οἱ δὲ
ἐκείνην Θεῶν, ἐλαχίστων δεινῶν. ἢ
νομίζεις τὴν Ἡρακλείαν τὴν πάντων ἀν-
θρώπων ἀρετήν, ἥτις ἢ ἀνδρῶν, καὶ
Θεῶν ὅπως νομίζονται, Ἄλλ' ἀκαρ-
δαιμνίαν ὡς νομίζονται, δέρας
μόνοι ἔχοντες, ἔτι μετρίους τὴν αὐτῶν
ὕμνουνται; ἀλλ' ἔτι ἀκαρδαιμνίαν
ὡς ἐκείνην, ὅς ἔτι ἄλλαν ἀπὸ
μυθῶν τὰ κακά. ἢ δὲ αὐτῶν. ὅς
γὰρ, ἔτι θαλάττης ἤρχειν. ἐφ' ὅ, τι
ἢ ὁρμήσειν, ἀπὸ τῆς πάντων
ἐκείνης, ἔτι ἔτι τὴν ἐκείνην
ὁμοίαν, ἢ δὲ κρείττον ἑαυτῶν, μέ-
λειπερ ἔτι ἀνθρώπων ἀπὸ τῶν. ἢ σὺ

potest, non comedi tantum pur-
puræ caro. Cy. At non in id ta-
men est nata, nam & cratere
quispiam, si præter naturam de-
torqueat, ollæ loco posset uti,
nec in id tamen paratus erat. Sed
quo pacto posset quispiam omnem
illorum infœlicitatem percurrere,
quæ tanta est? Tu verò me
accusas, quòd particeps ejus esse
nolo. Vivo autem sicuti mode-
stus ille, his vescor quæ mihi ap-
ponuntur, ac frugalissimis utor:
variis autem omnigenisque illis
non inhio. Ac deinde cum paucis
egeam, nec multis utar, ferinam
tibi videor vitam vivere: Dii au-
tem in periculum veniunt, ne &
ipsi teris sint deteriores, qua ra-
tione loqueris, quippe qui nulla
re indigent. Verum ut exactius
intelligas cujusmodi sit horum u-
trumque, cum paucis, tum mul-
tis egere: considera quòd pluri-
bus egent, primum pueri quàm
adulti, deinde mulieres quàm
viri, ægroti quàm valentes: in
summa, inferiora quælibet præ-
stantioribus plurium indigent.
Proinde Dii omnino nullius indi-
gent rei, qui verò ad Deos acce-
dunt proximè, quàm minimis
egent. An Herculem putas om-
nium hominum præstantissi-
mum, quippe divinum virum,
Deumque rectè creditum, mise-
rum tunc fuisse, cum circumiret
nudus, pelle duntaxat indutus,
harum rerum nostrarum nihil de-
siderans? At ille miser profectò
non erat, quippe qui miseriam
ab aliis propulsiabat: neque rur-
sus pauper, qui terra, marique

dominabatur. Nempe quocumque intendisset impetum, omnes
quaquaversum superabat, nec in quenquam sui temporis incidit
sibi vel æqualem, vel præstantiorem, quoad ex humanis excessit.

ση περιδῆται. χρυσῷ δ', εἰ ἀργύρου, μηδὲ δειδέω, μήτ' ἐν ἰσῷ, μήτε τ' ἐμῶν φίλων μηδείας. πάντ' αὖτ' ἐπεὶ τοῖς ἀνθρώποις οὐκ ἔστι τι πλεονεξίας φύσις, καὶ πόλεμοι, καὶ ἐπιβουλαι, εὐφραταί. ταῦτα πάντα, πηγὴν ἔχοντες ἐπιθυμίας τ' ἀπείνου. ἀλλ' ἡμῶν αὐτῇ, ἀκείῃ, εὐπολεξίας μήποτε ὀρεχθεῖν. μειονεκτῶν δ' ἐν αἰχλῶ διωαίμεν. τοιαῦτά σοι τάχα ἡμέτερον. πολὺ δὴ πᾶσι διέφερα τοῖς τ' πολεῶν βελημήσοι. καὶ θυμῶσι εἰδέν, εἰ τῷ χρημὲν διέφερον αὐτῶν, ὅτετι εἰ τῷ πᾶσι τοῖς ἀφ' ἑαυτοῦ διέφερον. θυμῶσι δ' οὐ πῶς ποτε κηρυχθεῖν μὴ πᾶσι νομίζεις πολλὴν, καὶ χῆμα, εὐαίτην ἢ Δία χῆμα, καὶ πολλὴν τραγωδίαν, ἀνδρῶν δ' ἀγαθῶν χῆμα, εὐαίτην, οὐκ ἔστι νομίζεις ἀλλὰ τῷ αὐτῷ αὐτὸν οἷον εἶναι ἔχειν τοῖς πολλοῖς. καὶ ταῦτα, τ' πολλῶν κακῶν ὄντων, εἰ μὴ δὲ ἐνὸς ἰδίου χρημῶσι τοῖς ἀγαθοῖς, πᾶσι περὶ αὐτῶν πολλοὶ, ἢ τῷ, ὅτετι ἀναιδέως πολλοὶ τοῖς ἀγαθοῖς ἐστὶ, εὐαίτην ἀποδέσσειν, αὐτῶν καὶ καλίστην ἔχειν. ἐκ τούτου τὸν ἐμὸν χῆμα, τοῖς τοῖς ἐστὶν, αὐχμηρὸν εἶναι, λαττονεῖναι, τελέωντα ἔχειν, καμῶν, αὐτοδιδεῖν. τὸ δ' ὑμῖν ἐστὶν, ὅμοιον τῷ τ' κιναιδέω. καὶ διέφερα εἶναι ὅτετι εἰς αὐτὸν ἔχει, εἰ τῷ χρυσῷ τ' χρυσῶν, εἰ τῷ καλλικλῆϊ, εἰ τῷ παλῆστῃ τ' χιτωνίσκῳ, εἰ τοῖς ἀμφιάτμοισιν, εἰ ὑποδήμασιν, εἰ καὶ ἀποδύῃ τριχῶν, εἰ ἰδμῶ. καὶ ὅτι ἀπὸ τῆς πηδῆδος πληττονεῖται, οἱ δὲ διαιμνίσταται ἔστι καλίστη, καίτοι, πᾶσι αὐτῶν πᾶσι ἀνδρῶν τῷ αὐτῷ τοῖς κιναιδέω δοκεῖ ἔχειν; τοιχαρῶν, τοὺς μὴ πῶς, οὐδὲν ἐκείνοι μᾶλλον ἀνέχει. τὰς δ' ἡδονὰς, οὐδὲν ἐκεί-

ma. Aurum verò, argentumque ne desiderem unquam, neque ego, neque amicorum quisquam. Omnia namque mala inter homines ex horum cupiditate nascuntur, seditiones, bella, insidiae, caedes. Hæc omnia fontem habent plus habendi cupidinem. At hæc à nobis abscedat procul, ne unquam plus satis appetam: minus verò cum habeam, ferre æquo animo valeam. Equidem talis ego sum: multumque à vulgi sententiis dissentio. Neque quicquam ergo mirandum est, si ab his differimus habitu, à quibus tantum differimus instituto. Sed te miror qui tandem cum suam quandam citharædo vestem tribuas, cultumque, atque adeò tibicini suum, & tragædo suum: bono viro cultum, vestemque propriam nullam existimas, sed eandem ei cum vulgo habendam censes, idque cum vulgus malum sit. Quòd si bonorum cultus proprius debet esse ullus, quisnam deceat magis quàm hic meus, qui luxuriosis sit maximè pudendus, quemque illi maximè averfentur? Cultus ergo meus huiusmodi est, squalere, hirsutum esse, tritum pallium habere, calceis carere. Vester verò, cultum cinædorum refert, à quibus nemo vos dignoscere possit, neque colore vestium, neque mollitie, neque tunicarum numero, neque lacernis, neque calceis, neque capillorum cura, neque odore. Nam & redoletis ut illi, vos qui estis locupletissimi potissimum. Et quidem quid facias, quum vir eundem cum cinædis odorem oleat? Etenim in ferendis laboribus nihil illis præstatis: voluptatibus verò nihilominus quàm illi

ἵκη ἤπιον. καὶ ἡρέσθη τοῖς αὐτοῖς,
 ἔκρυψε δὲ ὀρεῖαι, ἔβαδιζε π.
 μᾶλλον ὅ βαδίζειν οὐκ ἔτελε. Φέ-
 ρε δὲ ὅ, ὥπερ τὰ φορτία. οἷμν,
 ὑπὸ ἀνθρώπων. οἶδ', ὑπὸ πτελῶν.
 ἔμει ὅ οἱ πόδες φέροντο ἔπειθε ἄν
 θρώπων. καὶ μὴ ἔκτος ὅ ῥίγας
 ἀνέχεσθαι, ἔπαλετο φέρον, καὶ
 τοῖς ὅ Θεῶν ἔργois μὴ δυσχεραίνειν,
 διότι ἄθλιός εἰμι. ὑμεῖς ὅ, ἀφ'
 πτελῶν δίδαιμι γνώμην, οὐδὲν ὅ γνο-
 ρῆσαν δέσποτες, ἔπαντα μέμφε-
 ρε. καὶ τὰ μὴ παρὸν, φέρον ἔκ
 ἡμέλει. ὅ ὅ δύνανται, ἐφείδω.
 χειμῶντο μὲν δὲ χειμῶντο φέρω,
 φέρω ὅ χειμῶντα. καὶ καὶ μὴτο μὲν
 ῥίγας, ῥίγας ὅ καὶ μὴτο, καὶ τὰ ὅ οἱ
 νοσούντες δυσχερεῖς, ἔμει μὴτο
 ροῖ ὄντες. αἰτία ὅ ἐκείνοις μὲν, ἡ
 νόσος. ὑμεῖς ὅ, ὅ τὸ πτελῶν. καὶ πε-
 τε ὅ ἡμᾶς μετὰ ἡμέλει, ἔπαντο
 γνοῖν τὰ ἡμέλει ἁλλήλοισ ἐπιμῶ-
 ντο, κακῶς βεβηλόμενοι πολλὰ
 πτελῶν ἄν παρὰ πτελῶν, αὐτοὶ ἀπο-
 πτελῶν ὄντες τὸ ὅ ἰδὼν, ἔμει δὲ
 αὐτῶν κρείσσον ἔλογισμα πτελῶν
 ἁλλ' ἔσθ', ἔπιμῶντα. τοιχαρὸν
 οὐδὲν ὅ μὴτο ἀφ' ἡμέλει ὅ ὑπὸ χει-
 μῶντο φέροντο. ἐκείνοι πε γ.
 ὅ πτελῶν τοῖς ῥέμματα, ἐκεί φέροντο. καὶ
 ὑμεῖς, ὅ πτελῶν αἱ ἐπιμῶντα. πα-
 χυτε ὅ ὅ πτελῶντο π, ὅ φασι
 πτελῶν πτελῶν ἔπ' ἔπτελῶν ἀναβάντα,
 μεινόμενοι. ἀρπύστες γὰρ αὐτῶν,
 ἔφτερον ὅ πτελῶν. ὅ δ' οὐκ ἐπ
 πτελῶντα, ὅ ἔπτελῶν ἔπτελῶν, ἔ-
 δωκεν. καὶ πτελῶν ἀπαυθῆτος, ἡρό-
 νησι αὐτῶν, ποῖον ἔπεισιν. ὅ δ',
 ἔπτελῶν, ὅ πτελῶν αἱ τούτων δοκεῖ, δε-
 κνὺς ὅ ἔπτελῶν. καὶ ὑμᾶς ἀντιπτελῶν
 τὰ ποῖ φέρετε, τὰ λητὴ ἔπτελῶν
 λέγειν, ἔπτελῶν, ἀπλῶς μὲν, ὅ πτε-
 λῶν αἱ πτελῶν ἐπιμῶντα δοκεῖ. καὶ

superamini: eadem comeditis,
 eodem modo dormitis, atque in-
 ceditis: imò incedere non vultis,
 sed gestari tanquam sarcinæ, alii
 ab hominibus, alii verò à jumentis.
 At me pedes ipsi gestant, quo-
 cunque sit opus: atque ego & fri-
 gus tolerare sufficio, & calorem
 pati, quæque Dii obtulerint, non
 molestè ferre, ideo quia miser
 sum. Vos verò propter hanc fœli-
 citatem; fortuna nulla contenti
 estis, sed de quavis conquerimi-
 ni: ac præsentia ferre non pote-
 stis, abientia desideratis, hyeme
 quidem optantes æstatem, æstate
 rursus hyemem, in calore fri-
 gus, in frigore calorem, prout
 ægroti morosi semper & queruli:
 quod in illis facit morbus, id in
 vobis faciunt mores. Atque hæc
 ita cum sint, jam nos in vitam ve-
 stram traducere æquum censetis,
 nostramque corrumpere, quum
 sæpe malè consulta sint, quæ fa-
 citis, ipsique vestris in negotiis
 minime circumspecti sitis: nihil-
 que eorum judicio, ac ratione,
 sed consuetudine cupiditatis fa-
 ciatis. Quamobrem nihil differ-
 tis vos, ab his qui torrente fe-
 runtur: illi quippe quocunque
 fluxus intenderit, ed rapiuntur,
 & vos itidem quocunque libidi-
 nes. Ac similiter quidem vobis-
 cum agitur, ut cum quodam qui
 equum insanum conscenderat.
 Equus virum correptum abtulit.
 Hic verò non amplius descendere,
 equo currente, poterat. Tum
 quidam obviis, rogavit quonam
 tenderet: Hic respondit, quo-
 cunque huic videtur, equum de-
 monstrans. Quòd si quis vos ro-

get quò feramini, si verum vultis dicere, dicetis in universum
 quidem, quocunque videatur affectibus: sigillatim verò, inter-
 dura

ΨΕΥΔΟΣΟΦΙΣΤΗΣ, ἢ PSEVDOSOPHISTA;
ΣΟΛΟΙΚΙΣΤΗΣ. | SEV SOLOECISTA.

A R G V M E N T V M.

Tractat de Solæcismo Lucianus, quem veteres Latini, ut Gellius indicat, Stribiliginem vocarunt, Græci etiam Solæcon, atque illud innuit, handquaquam ita expeditum, aut obvium cuiusvis esse, planè ac purè dicere, & ab omni vitio sermonis temperare, idque exemplo cuiusdam, quem Pseudosophistam, à falsa, ut videtur, scientia atque doctrina persuasione, Solæcistam autem ab ipsa re appellat: qui cum profiteretur se & loqui purè, & alios in sermone peccantes deprehendere facile posse, inserim ipse etiam illa, quæ nota ac manifesta sunt, ignorare fingitur. Ac principio quidem varias solæcismi formas exemplis cum suis, tum aliorum proponit: postmodò autem & quadam explicat, & quod in quo vitium & peccatum sit, ostendit.

ΑΥΚΙΝΟΣ.

Αρχὴ ὁ γῶναί τ' σολοικίζοντα δεινός, ἔπος ἐ φυλάττω μὴ σολοικίζην δυνάτως; Σο. ἐμοὶ μὲν δεκά. Λυ. ὁ δὲ γὰρ μὴ φυλάττω, εἰδὲ γῶναί τ' ἄπως ἔχοντα; Σο. ἀληθὴ λέγεις. Λυ. σὺ δ' αὐτὸς φῆς εἰ σολοικίζεις, ἢ πῶς λέγῃ μὲν ὡς σὺ; Σο. ἀπαίδωτος γὰρ εἰ εἴλω εἰ σολοικίζοιμι τηλικῶτος ὢν. Λυ. σὺ οὖν ἐπεὶ φερέσθαι δυνήσῃ τοῦτο δρῶντα, καὶ ἐλέγξαι τ' ὑπεύθυνος; Σο. πάντα πᾶσι γὰρ. Λυ. ἴδι μὲν,

LYCINVS.

Num qui agnoscere solæcissantem potest, idem etiam cavere potest ne solæcisset? Sol. Mihi quidem ita videtur. Lyc. Qui vero cavere non potest, ignoscere potest eum qui talis est? Sol. Recte dicis. Lyc. Tu vero te negas solæcissare, aut quo pacto de te dicamus? Sol. Indoctus equidem essem, si cum tantæ peritatis sim, adhuc solæcissarem. Lyc. Proinde & alium deprehendere poteris qui hoc facit, & negantem convincere? Sol. Omnino. Lyc. Age nunc deprehende me solæcissantem. Iampridem enim

[A' πάλιν] Negarunt multi hunc Dialogum esse Luciani, quoniam, inquit, nihil habeat salis: sed longe mihi videntur falli. nec attentè hunc Dialogum explorasse. Est enim mirè fabricatus propter varias texturæ significationes. De quibus copiose Ammonius qui Dialogi huius sufficiens Interpres esse poterit. Dialogi sequentes nullo modo Luciani thymum Atticum redolent, atque ipse Lucianus hoc testatum voluit, dum his verbis huic tractatui finem facit καὶ δὲ διαλύσας τὸν δῖον. Bowerd.

I A' γτε

ἐμὲ λαβεῖν σολοικίζοντες, ἄρτι ὃ
σολοικιστῶν. Σο. σὺ κοῦν εἰπέ. Λυ. ἀλλ'
ἔγωγε ἤδη τὸ δεινὸν εἰργασμῶν, σὺ
ὃ σὺν ἐπίγνως. Σο. παίζεις ἔχων.
Λυ. μὲν τὰς θῆρας, ἐπὶ σολοικιστῶν
ἔλαθον σε ὡς σὺν ἐπιστάμῳ. αὐ-
θις ὃ σκόπη. εἰ γὰρ σε φημί δυνά-
σασθαι καὶ ἀντιπαραστήσειν, ἐπεὶ ἂν οἶδ' ἂν
puto intelligere posse: quoniam alia quidem nosti, alia autem non

enim solœcissare gestio. *Sol.*
Proinde dic. *Lyc.* At equidem
jam grave istud commisi: tu ve-
ro non agnovisti. *Sol.* Ludis tu
nunc? *Lyc.* Non per deos. Nam
solœcismo commissio latui te,
perinde ac nescientem. Rursus
autem considera. Neque enim te
nosti.

1 Ἀρτι Σολοικιστῶν] Hoc est, modo solœcissabo. Quæ locutio jam solœcismo for-
datur. Ἀρτι enim non cum futuro jungebant Attici, sed aut cum præsentī, aut
præterito. Ἀρτι ἤρην, inquit Thomas Magister, καὶ εἴπης ἀλλ' ἄρτι ἐργασμῶν ἔ-
σολοικιστῶν. Et Phrynichus in Eclogis dictionum Atticarum: Ἀρτι ἤρην μάλιστα
εἰπης ὅτι μάλιστα, ἀλλ' ὅτι τὸ εἰσὶν ἄρτι ἔσολοικιστῶν, ἄρτι ἤρην, καὶ ἄρτι
ἐσολοικιστῶν. Vbi male doctissimus interpres Ioannes Nunnescius. Ἀρτι ἤρην nuper
veniam, cum vendendum, nuper veniam. Et ἄρτι ἐσολοικιστῶν modo veni. Quibus si-
gnificant ἄρτι particulam futuro junctam non carere solœcismo, cæterum præte-
rito & præsentī recte jungi. Fallitur interpres, qui vertit: Iampridem enim solœciss-
sare gestio, quippe qui putarit σολοικιστῶν hic desiderantis vim habere, & esse præsen-
tis temporis, cum à themate σολοικίζω sit futurum Atticum. Secundam huius
futuri σολοικιστῶν infra videbis, dum in verbo διέσθρας referemus Moschopoli
verba. Idem male credidit ἄρτι non posse jungi præsentī, quod tamen contendit
ex Gaza probare. Is quidem ἄρτι πεποικιστῶν scribit dicendum, non negat tamen
τὸ ἄρτι etiam præsentī jungi. Alioqui parum Attice dixisset Plato in Critone ἄρτι ὃ
ἤκεις ἢ πάλας. Paria his Pollux & Suidas, quorum hic ἄρτι dicit ἐξ ἀπορίας signi-
ficare, hoc est, modo, nuper, dicique de præterito, ut αὐτίκα de futuro.
Ille ἄρτι, inquit, ὅ ἐστι ποσὸν μικρὸν, καὶ νῦν δὴ ὅ ἐστι ταῦτον. Quod igitur hic præ-
cipimus de ἄρτι, idem infra repetemus in νῦν δὴ. Proinde αὐτίκα ἢ ἄρτι σολοικιστῶν
dicendum. Sic & modo futuro junctum invenies. Terent. Andria: Modo ibo ut ap-
pareatur ducam, atque huc renuncio. Vtriusque exemplum habes apud Aristophanem.
In avibus: καὶ ἄρτι δύνω τὴν διχάτην ταύτην ἰσχυρὰ καὶ ἡγούμαι ὅσπερ παίδες νῦν δὴ
ἰσχυρῶν. Idem in pace: ἴδ' νῦν ἀνέσθον οἶον ἄρτι μ' ἔργο. Eustathius ad Iliad. α
τρεῖς male putavit ἤδη ὃ σολοικιστῶν hic legi. Τὸ ὃ ἤδη, inquit, καὶ ἔσθ' ὅτι παλαιὸς τοῖς
ἰσχυρῶν. καὶ τὸ ὃ, ἡγεμονία, καὶ τὸ παλαιὸς, ὡς ἐστὶν ὅτι τὸ ἤδη γὰρ καὶ εἰς τὸν ἔσθ' ὅτι
ἰσχυρῶν. καὶ τὸ μάλιστα, εἰ ἔσθ' ὅτι τὸ ὃ. τὸ εἰσὶν ὃ, ὡς τὸ ἤδη γὰρ καὶ εἰς τὸν ἔσθ' ὅτι
ἰσχυρῶν καὶ τὸ ὃ. εἰ δὲ πινεῖ τὸ ὃ ἀλλ' ὃ, καὶ τὸ ὃ εἰς τὸ ὃ ἀνέσθον ὡς, ὡς τὸ ὃ ἡ λολι-
στωῖς δὴ. Idem alio loco: Καὶ τὸ ὃ ἔσθ' ὃ, καὶ τὸ ὃ ἔσθ' ὃ, καὶ τὸ ὃ ἔσθ' ὃ, καὶ τὸ ὃ ἔσθ' ὃ,
λοιπὸν δὴ, ὃ λέγεται ἤδη σολοικιστῶν. qui locus etiam αὐτῶν refertur, sed ab inter-
prete Latino male ille Suidæ locus verus est & intellectus. καὶ τὸ ὃ ἔσθ' ὃ, καὶ τὸ ὃ ἔσθ' ὃ, καὶ τὸ ὃ ἔσθ' ὃ,
Ἀρτι ἐπὶ πάλας, modo defuncta est, jam obiit. Sic III, 15. Luc. 1, 53. Ioh. IX,
19, 25. XIII, 38. XVI, 12. Ἀρτι apud Latinos eleganter exprimitur, nec tantum
quod, & ceterum. Quæ & ipsa futurum respuunt. Sueton. August. cap. 94:
Iuliam primum Marcello Octavia sororis suæ filia tantum quod pueritiam egrosso, de-
inde ut in obitu M. Agrippæ nuptium dedit. Idem 94: Virescentes nautique de navi Ale-
xandrina, quæ tantum quod appulerat. In Ner. cap. 6. Nero natus est Antii &c.
xviii Kalendas Ianuarias tantum quod exorientis sole. Vespas. c. 4. Cic. xv ad Atticum
ep. 13. Hac cum tribuerem tantum quod existimabam ad te orationem esse perlata
Græc.

2 Ἀρτι εἰσὶν, ὃ ὃ εἰσὶν] Hunc locum exponit Thomas Magister: Ἀρτι εἰσὶν
ὃ ὃ εἰσὶν, ἀλλὰ πινεῖ, καὶ τὸ ὃ, εἰ ἔσθ' ὃ, καὶ τὸ ὃ εἰς τὸ ὃ πινεῖ, καὶ τὸ ὃ
Z 3

ἡ μίξα δ' ἄθλον κατίπρασας ἀν-
 ὁρῶν ἔγνω. Σο. ἡ μίξα μὲν, ἀνα-
 γκαῖον ἦ τὸ ὁμολογήσαντι. Λυ. ἀλλ'
 ἀλλ' ἡ μίξα ἔγνω. Σο. πῶς ἡ μίξα;
 Λυ. ὅτι τὸ ἄθλον ἐφύω σὺ κατὰ-
 πρᾶξας. Σο. ἔκ οὐδ' ὅ, π λή-
 ρεις. Λυ. ὅρῳ ἔφης, ἡ γὰρ οὐ-
 ὅσα. καὶ αὐτὴ γὰρ ἐς τὸ ἔμπρο-
 σθεν, ἡ γὰρ ἐπὶ αἰεὶ ἐπὶ αἰετῶν.
 Σο. ἀλλ' ἔγω βέλομαι· σὺ δ' ἐδὲν ἐπὶ αἰετῶν
 ἀνθρώποι σολοικίζοντες λέγεις. Λυ.
 τὸ γὰρ ἡ μίξα ῥῆσιν μικρὸν πὶ σοὶ θαί-
 νεται κακὸν εἶναι; ὅμως ἡ ἀρχαὶ ἐθ-
 νοι αὐτοὶ, ἐπεὶ ἔκ ἐκείνης ἐκέρ-
 α-
 An tibi hoc quod modo dictum est, parvum aliquod malorum vi-
 detur esse? Sed tamen sequere denuo, quoniam non animadver-
 tisti

gnovisti. Magnum igitur præ-
 mium confecturus fueras, si co-
 gnosces. Sol. Non magnū quidem,
 sed necessarium contenti. Lyc.
 Sed neque nunc cognovisti? Sol.
 Quando nunc? Lyc. Quando
 præmium confecisti te dixi. Sol.
 Non intelligo quid dicas. Lyc.
 Recte dicis, neque enim intelligis.
 Ac procede sane in anteriorem
 partem, non enim vis assequi.
 Intelligam enim si modo volueris.
 Sol. At ego volo: tu vero nihil
 dixisti eorum quæ homines solent
 cum solœcisimum faciunt. Lyc.
 tisti

Mercurii adhuc infantis agens, qui cum id ætatis esset fertur etiam testudinem, id
 est chelyn fabricatus in cunis, de qua Aratus:

Καὶ χέλυς ἦτ' ὀλίγη, πλὴν δ' ἀγ' ἐπὶ καὶ παρὰ λίαν
 Εὐμερίας ἐτόρσεν.

Vbi recte venit Cicero:

*Inde fides le viter posita & connexa videtur
 Mercurius parvus manibus quam dicitur olim
 In cunis fabricatus.*

Sic enim legendum. vulgo ἀπρὸς δουρὶ πρὸς in simis fabricatus. Appianus in Libya
 historia: διήκωσιν ἐς Σικελίαν ἔχοντες ἀμφοτέρωθεν ἀγρίους ἐπὶ αἰετῶν τετραπο-
 δους. ubi ἀπὸ δουρὶ πρὸς non potuisset dicere. Grav.

1 Μίξα ἐν ἄθλῳ κατίπρασας ἀν. | Hic μίξαν ἄθλον dicendum fuit, masculino
 genere. Proprie igitur Lucianus, ἄθλον πρὸς τὸν βασιλῆα ἐπιπλῶν. Idem in
 fugitivis: Τρεῖς καὶ δέκα τὸν γέν ἄθλον οἷς τὸν μικρὸν ἐκπλέσσει. Et in Deo-
 rum iudicio: τὸ δὲ ἀγὼν τὸ ἄθλον εἶσι ἀνθρώποις τὸ μῦλον. Vbi legendum: τὸ
 ἄθλον, ut præmium significet. Idem in Gymnasticis recte τὰ ἄθλα δύναντο ἀνα-
 γνῶσθαι. Et in Saturnaliis: καὶ ἄθλα ἀντιπρὸς τὸ ἀγὼν. Quod autem Lucianus
 ἄθλα ἀντιπρὸς dixit, id Plaro in secundo de legibus φέρειν νικητήρια, accipere
 præmia. Ἀθλα, βραβεῖα, ἀρετῆς, γέρας, ἐπὶ αἰετῶν, ἐπὶ αἰετῶν & νικητήρια
 idem significant propemodum. Demosthenes in epistola ad Athenienses de Ly-
 curgi liberis: καὶ μὴ γέρας & φέρειν ἐπὶ αἰετῶν τὸ ἄθλον ὅπως πρὸς τὸν βασιλῆα ἔχον.
 Ammonius: ἄθλα, inquit, & ἄθλον ἀντιπρὸς. ἀντιπρὸς οὐ γὰρ τὸ ἀγὼν ἀθ-
 λαί, ἀλλ' ἀρετῆς διὰ τὸ ἐπὶ αἰετῶν. Paria his scribunt Moschopolus & Thucydides in
 terpres ἀντιπρὸς. ἄθλον, inquit Moschopolus, τὸ βραβεῖον, ἄθλα δὲ ἀγὼν.
 Idem.

2 Σιωπῶν ἀν' εἰς ἀντιπρὸς] Intellexisset utique, siquidem voluisset. Sic inter-
 pretare. Ut σιωπῶν dictum inusitate, pro quo Atticus dixisset σιωπῶν ἀν'. Me-
 dius scilicet aoristus pro adivo. Micellus tamen σιωπῶν putavit esse futuri adivi
 primam personam, & in εἰς ἀντιπρὸς verbo optant si modo iuncto solœcisimum
 esse. fonte non male. Nam εἰς indicativo iunctum omnino usitatus est.
 Idem.

μῶνται. Σο. μὲ τὸς Θιὺς ἐκ ἔργου.
Λυ. ἄλλὰ μὲν μετῆκα θεῖν λαγῶ
περίως, ἄρα περὶ ἔξω; ἀλλὰ ἐ

tisti cursu digredientem. Sol.
Ita per Deos, ego quidem non.
Lyc. At vero dimisi currere lepo-
rem celeriter. Num prateristi?
sed

ἢ Ἀλλὰ μὲν μετῆκα θεῖν λαγῶ] De hoc accusativo Athenæus lib. IX, p. 400.
Τρύφων δὲ φησι, τὸ λαγῶν ὅτι αἰτιατικὸς ἐν Δαναΐδων Ἀλκυονίδος ὀφθαλμοῖς, καὶ
μὲν τὴν λέγει. Λύσεις ἴσως ἐν τῷ λαγῶν συναρπάζουσιν ἡμῶν καὶ ἐν Δαιτυλοῖσιν. Λο-
λοῖα πάλιν τὸ λαγῶν ὀφθαλμοῖς. Ξενοφῶν δὲ ἐν Κυωνητικῇ χωρεῖ τὸν λαγῶν ἐν
περιπατοῦντος, ἵππεϊ τοῦ καὶ ἡμῶν ἐστὶ λαγῶν. Ὅστις γὰρ τὸν λαγῶν τῶν ἡμῶν ἐκείνους
φασὶν ἵππων, καὶ λαγῶν λαγῶν, ὅτι λαγῶν ὀνομαζόντων ἐκείνοι λαγῶν ἵπποι. τῇ δὲ τὸ
λαγῶν ἐνικὴ αἰτιατικὴ ἀπὸ λαγῶν ἐστὶν ἢ παρὰ Σοφοκλῆς ἐν Ἀμύκλῳ Σατυρικῷ πλο-
θυμικῷ ὀνομαστικῇ.

Γέροντες, κορώναι, γλαῦκες, ἱκτινοί, λαγροί.

τῇ δὲ λαγῶν ἢ διὰ τὴν ἀπαρπάζουσαν φασαγωγούμενην, λαγῶν παρὰ Εὐπόλιδι ἐν
Κόλαξιν ἵνα μὴ παρὰ μὲν βασιδὸς ἐλαγῶ, καὶ γυναικὸς εἰσιποδός. εἰς δὲ οἱ ἐ
παύτ' ἀλόγως καὶ τὸ πλοῦτος συναρπάζει περιπατοῦντος κορώνου. εἰ δὲ ἔξυτο-
νται τὸ λαγῶν. ὅπως δὲ τὰ εἰς οὐ λήγοντα ὀνομαζόντων ὁμοιοτάται, καὶ μετακλήθ' εἰς
τὸ ἀπαρπάζουσαν, ἵππος, καλῶν, ἵππος, καλῶν. ὅπως δὲ ἔχρησται τὸν ὀνομαζόν-
τα ἐν τῇ λαγῶ καὶ ἡ ἐξ ὁδοῦ, καὶ ὁ τῶν Εἰλωτῶν κορώνας, εἴτα ἐστὶ τὸ μὲν ἱκτινὸν
λαγῶν.

Λαγῶν παρὰ ἔξω φησὶ τὸ Σαλδαγιόν.

τὸ δὲ λαγῶν Ἀπικόν. λέγεται δὲ ἐν Ἀπικῷ λαγῶ. φησὶ Σοφοκλῆς.

Γέροντες, κορώναι, γλαῦκες, ἱκτινοί, λαγροί.

τὸ μὲν τοῖς ἡρωικοῖς λαγῶν, εἰ μὲν ἐστὶν Ἰωνικὸν πλεονάζει τὸ ὠ. εἰ δὲ Ἀπικὸν τὸ ο.
Tyrphon inquit : Aristophanes in Danaïdibus τὸ λαγῶν accusandi casu acuto notavit de-
centem, addita littera. Sic pedicu solutum fortassis leporem nobiscum ille rapies. Idem
in Epulonibus : Perii dum leporem vello, me quisquam adspiciet. Xenophon libro de ve-
natione λαγῶ dixit absque n, accentu circumflexo. Nos enim λαγῶς nominandi casu di-
citur, & accusandi casu λαγῶν, veluti ναὸν, λαὸν, quod Athenienses λαγῶν,
ναὸν, λαὸν, enot. Accusativo singulari λαγῶν respondet apud Sophoclem in Amyclo
δαίτυρο nominativus pluralis λαγροί. Grues, cornices, πελῖνα, milvi, lepores. Accu-
sativo vero singulari λαγῶν pluralis nominativus λαγῶν scriptus per ω apud Eupolidem in
Assinatoribus : Vbi aderant ταῖα, lepores & fœmina inflexis pedibus incedentes. Quidam
præter rationem horum ultimam syllabam cum accentu circumflexo proferunt. Nam cum
accentu acuto dubio pronuntianda est, quandoquidem quæ vocabula in ω finiunt, etiam si
ab Atticis in ω mutantur, retinent tamen eundem accentum, ut νῆες καλῆς, νῆες κα-
λῶς. Sic Herodotus videlicet usus est hoc nomine, sic Epicharmus & qui Eiloiæ compo-
suit. Ionicum est λαγῶς. Vt λαγῶν, id est, leporem turbatum fersit. Et λαγῶν (b. e.
leporem) matrem eūst. λαγῶς quidem cum ω Atticum est, quamvis & interduum At-
ticis λαγῶς per o dicunt, ut Sophocles : Grues, cornices, milvi, λαγροί. Quod verò
dicunt πῶκα λαγῶν, id est, turpidum leporem, si Ionicum est redundat ω, sin Atti-
cum redundat o. Ex quo loco discimus Atticos dixisse λαγῶν in quarto casu, non
λαγῶ, ut hic Lucianus. qui & de domo sua : αἰχῶν τὸ λαγῶν. Herodotus λαγῶν
μαχαιροσάων. Ibid. διδύμα τὸ λαγῶν κύρω. Idem in Polyhymnia : ἱππῶ γὰρ
ἵππεϊ τὸ λαγῶν. Herodotus in Thalia etiam λαγῶς dixit, & in Melpomene λαγῶν
in accusativo. Quod autem Athenæus recte observavit Xenophontem τὸ λαγῶ di-
xisse docent loca subiecta ex venatione : ὅπως δὲ παρὰ αὐτῶν ὅτι τὸ λαγῶ. Ibidem ὅτι δὲ
ἐν τῷ τῷ ὀφθαλμοῖς τὸ λαγῶ ἔχει τὸν κύρω. Et in primo institutionibus Cyri : Περὶ δὲ
αὐτῶν τὸ λαγῶ. Et in secundo : Ἀπὸς δὲ ἱππῶν αἰσὶν ὅς καὶ τῶν τὸ λαγῶ. Quæ
omnia loca circumflectenda erunt contra fidem exemplarum si Athenæo credi-
mus. Videtur etiam Lucianus in θεῖν pro θεῖν ὑποσολοκίζων. Libanus certe in
αἰτηρ-

τοῦ ἔχειν ἰδὲν τ' λαγῶ. εἰ δ' μή, πολλοὶ θύομενοι λαγῶ λήσονται ἐν σολοικισμῷ πεισύντες. Σο. ἢ λήσονται. Λυ. καὶ μὴ ἔλαθον γα. Σο. θυμωσάμενοι λίγαις. Λυ. ὅς δ' ὑπὸ τ' ἄραν παιδείας διέφθορες, ὥς τε μὴδ' αὐτὸ τέτο σολοικίζον-

sed & nunc licet videre leporem. Si vero non, multi inde lepores facti latebunt te in solœcismo jacentes. Sol. Non latebunt. Lyc. At vero latuerunt certe. Sol. Mira dicis. Lyc. Tu vero præ nimia eruditione corruptus es, ut neque ipsum hoc solœcissantēs intelli-

αἰτιρητικῶς Ἀγαμέμνονα, inquit, περιδείνειν ἐκ χρίτων. Et Gregorius Theologus in priore in Iulianum invectiva, διὰ τ' ἀγορᾶς θέειν βεῶντες ἐλόντες Χριστιανοί. Cæterum pro ἀρα παρήξαι; lege ex MS. Codice, cujus excerpta in meas manus pervenerunt postquam hæ notæ typis fuerunt descriptæ: ἀρα παρήξιν. Sane præterit. Grav.

1 Πολλοὶ θύομενοι λαγῶ] Hic λαγῶ dixisset Sophocles ut vidimus supra. Licet Pausanias λαγῶ δ' ἔλαροι, & οἱ λαγῶ εἰσι λαδοί, & Xenophon etiam λαγῶ dixit in primo institutionis Cyri: καὶ πρὸς οἷα χωρία φέγγειν αἰρύνται οἱ λαγῶ ἐν ταῖς τοῖς δικτύω δυνάμεται ἐπιπύνους ἵνα ἐπὶ σφόδρα φέγγειν αὐτοὺς ἑαυτὸν ἐμπέτῃον ἐπιδύ. Quæ male sic vertunt: In quas venatoribus capiuntur. Hic casses visum difficiles tetendisses, quo in vehementer cursu ipse seipsum incidens convinceret. Sed quis hæc intelligit? Verte: Quæque ad localepores fugere insisterint, in eis latentia telia intendeabas, ut rapidocursu ipse se in retia induceret. Dicimus enim φέγγειν αἰρύνειν profugam adorno, meditor. Idem.

2 Σὺ δ' ὑπὸ τ' ἄραν παιδείας διέφθορας] Corruptus es vel periissi. passive. cum tamen hoc verbum proprie perdidisti significet. Sic sane docuit Moschopolus: διέφθορε ἴσθαι τὸ διαφθεῖναι, ἢ τὸ διαφθαλέμεν. Ἀρξισφάνης ἐν Κόραϊ: διέφθορε τ' ὄρεον. Μένανδρος Ἀδελφοῖς: εἰ δ' ἔστι τ' κλέω διαφθορῆς. Ὁμηρος φένας ἢ διέφθορας, (id est, διεφθάρης τὰς σταντὺ φένας) ὅθεν εἰ διεφθορῆς αἰμ' εἴποις ἀντιχίτας σολοικίζεις. Phrynichus: διεφθορῆς αἰμα τ' αἰμαδὼν πνεύματα ἐπὶ ταῖς σολοικίζεις. Διονύσιος διεφθαλέμενος αἰμα. Τοῦ δ' διεφθαρῆς, διεφθάρης. Ammonius ferme eadem omnia. Non satis igitur Attice Plutarchus in præceptis Politicis: Ἀφελὼν ποδὶ τῷ διεφθορῶν αἰμαλῶ. Idem in præceptis valetudinis: τοῖς μὴ κακῶς μετὰ διεφθορῶν φάσμα ἐχρῶν πνεύ. Idem in libello εἰ περὶ συντήσεως ποδὶ δυνάτων. διεφθορῶν τελέως ὑπὸ ἀργίας. Etiam in Phocione: Ἡ Κόρινθος ἀργιόπορος ἐπιθυμοῦσιν βίαις διεφθορῶν. Iosephus V Orig. γὰρ διδωσι διεφθορῶν ἡδὴ. Corruptum lac. Synæsius: Ἡ μὴ κρίνασιν οἱ διεφθορῶντες τ' αἰματῶν. nisi jam dicent qui corruptis sunt judiciis. Audiamus nunc Thomam Magistrum qui in diversa est sententia: διεφθορῶν, inquit, ἀντι τῷ διεφθάρη. Λυκαγόρας ἐν τῷ Ἡρακλῆος ἐν Ἡλίερα: τὰς ὅσας τὴν ἐν τῷ ἀντι τῷ διεφθάρη. Ἡ δὲ ἐν τῷ παρὰ κείνῳ, ἐν χρίτω. Ἀρξισφάνης ἐν Περιελῆϊ: Ἡ πῶς τῷ Ἀθηνῶν ἐν διεφθαρκῶς Ioseph. Ἡ δὲ αὐτοὺς ἐν τῷ διεφθορῶν τῷ ὀφθαλμῶς σωυμοσφῶν. id est, captus oculis. Cleomedes lib. 2. Κυλικῶς διεφθάρης: τὰ χ' ἢ ἐρμυαῖαν αὐτὸν διεφθορῶντα passive. Veraque significatione utitur Philostratus. In Critia: τὸ ἐν τῷ ταλίας ἐν τῷ ἐκείνῳ ὀμυλίας διεφθορῶν αὐτὸν. id est, corruptum esse. Idem in Scopeliano: ἐκείνῳ τῷ τῷ αἰδῶς βαλλόμενῳ ὡς διεφθορῶν αὐτὸν τ' ὑπὸν. Inssit Rhetorum imagines lapidibus peti propterea quod sibi filium perdidissent. Idem in Polemone: φορῶν δὲ ἐν τῷ διεφθορῶν ἡδὴ αὐτὸν τ' ἀφθάρων. Et in eodem: Ὁ γοῦν τῷ μαρτυρῶν ὅσα διεφθορῶν ὑπὸ τ' καλῶν. Lucianus in Nigrino: αἰματῶν διεφθορῶν ἀσμενῶν. quod active & passive potest accipi audiens corruptus cantilemas, aut corruptum est. Idem.

ὡς καπνοῦσιν. ὃ γὰρ ὡροῦσιν αὐτῷ τὸ πῶς. Σο. ταῦτα μὲν οὐδὲ πῶς λέγεις; ἐγὼ δὲ πολλὰς δὴ σολοικίζοντες καπνοῦσιν. Λυ. καὶ μετὶ τούτων εἴση τοι, ὅταν πῖ τ' παιδίον γῆν, τ' τις τίτθας θηλαζόντων. ἢ εἰ ἐν ἡμῶν ἔγνωσ σολοικίζοντες, ἢ οὐδὲ αὐξάνοντες παιδία σολοικισμῶν περὶ τῆς μηδὲν εἰδόν.

tem me, neque crecentes pueruli solœcismum facient nihil intelli-

telligere possis. Deest enim ipsi distributiva vox τινά. Sol. Hæc quidem non intelligo quo pacto dicas: ego vero multos jam solœcizantes perspexi. Lyc. Et me igitur scies tunc, quando puer quispiam eris, eorum videlicet qui mammam adhuc sugunt. Aut si nunc non cognovisti solœcizantem me, neque crecentes pueruli solœcismum facient nihil intelli-

genti.

1 Οὐ γὰρ ὡροῦσιν αὐτῷ τὸ τίνα] Eundem habet intellectum quem his verbis expressit Ammonius: διερθεῖν αὐτῷ γὰρ ὡρ' ἰτέρη, διέρθερε δὲ τ' ἴτερον, ut τὸ τίνα & τ' ἴτερον idem significant. Nimirum διέρθερε cum adivum proprie sit exigere post se accusativum. Interpres τὸ τίνα putat referendum ad λαγῶ. Græv.

2 Ὅταν πῖ τ' παιδίον γῆν τ' τις τίτθας θηλαζόντων] Hoc est, nutrices lactentium ut solœcismo solœcismum explicemus. Audiamus nunc Thomam & Molchopulum quorum hæc sunt verba: Θηλαζέει τὸ θῆλυ μεταβατικῶς ἀ ἰπτα, καὶ θηλαζέει τὰ τεχθέντα ἀμειψάτως. Laetat mulier quos peperit & lactent nati absolante. Attice igitur Aelianus XIII, 1: Ἡ ὀπίστα τῶ βριφὲ ἰθθασι αὐτό. Delectata infante ubera ei præbuit. Et Philostratus Sophista in imaginibus, λέγοντες ἐν αὐτῇ τῇ θηλειᾷ θηλαζόντες αὐτὸν ἀ ἰπτα. Et Lyfias: Ἐπειδὴ παιδίον ἔβρεξε ἡμῖν ἢ μὴ τῆς αὐτοῦ θηλαζέει. Recte habet & illud in hymnis Davidis: ἐκ σῶμαθ' ὑπὸν ἐ θηλαζόντων. Ex ore infantium & lactentium. Nec illud male in sacris codicibus: Οὐδὲ τὰς ἐκ γαστρίχαις, καὶ τὰς θηλαζούσαις. Cum illo μακράναι καὶ σείραν ἐ κοιλίᾳ καὶ ἐ γῆνυσαν, καὶ μετὶ οἱ καὶ ἐ θηλασαν. Contra illud Luciani præceptum vero facit: Μακράναι ἢ κοιλία ἢ βαστασάσαι ἐ μετὶ ἐς ἰθθασις. Dic igitur τ' ἐκ τ' τίτθης θηλαζόντων non autem τὰς τίτθας auctoritatem secutus Luciani in Antiocho: Τὸ δὲ ἴτερον, inquit, ἐκ τ' ἰπτα θηλαζέεις τ' πολλὸν τρέπον. De Hippocentauro agens pulchrum inquit fante. Male Plutarchus in Romulo matrem aut nutricem θηλαζούσιν vocat, & pueri θηλαζέοντες ὥρεσσαν τὸ θῆλον. Galenus ὕμνησας primo: Ἀεροδισίαν πᾶντα πασιν ἀπὲρ καὶ καλῶς τὰς θηλαζούσας παιδία γυναικας. Idem eodem in loco: ἔγνω συμβαλλόμεναι ἀνὲ καλῶς ἢ θηλαζούσαι τὸ παιδίον. Suidas de hac voce paulo aliter: Θηλαζέειν ἐκ γαστρίχαις ἢ μετὰ τῷ ῥήματι ὅτι τ' παιδίον τ' θηλαζόντων. Λυσίας δὲ παθητικῶς ὅτι γυναικὲς πατεργίους γαλα. Attice igitur Lyfias in supra posito exemplo. Interpres hic à vero longissime aberravit. Idem.

3 Οὐδὲ αὐξάνοντα παιδία σολοικισμῶν περὶ τῆς] Carpit hic eos Lucianus, qui verbo αὐξάνω utuntur pro αὐξάνομαι, vel αὐξομαι. Et sane apud idoneos auctores, Atinotelem, Theophrastum, Platonem, Demosthenem, Isocratem, Xenophontem, Thucydidem, Philostratum, Lucianum verbum αὐξάνω in notione passiva, ut loquuntur, nusquam invenitur. Active vero nonnunquam Plato in Timæo: Σπείρας ἐκ ὑπερξέειν ἔγω παρὰ δόξαν. Τὸ δὲ λοιπὸν ὑμῖς ἀθανάτω δυνάμει ὡροῦσιν αὐτῶν ἀπεργάζεσθαι ζωὰς ἡγούσας, πρὸς τῷ τὰ διδόντες αὐξάνειν ἐ φέροντα πάλιν δέχον. Cicero elegantissime vertit in libro de universo ut omnia: Quorum vobis initium statusque traditur. Vos autem ad id quod erit immortale partem attexitote mortalium. Ita orientur animantes, quos & vivos alatis, & consumpitis sunt recipiatis. Sed pro status in hoc loco legendum est satius. Nec enim rationem & conditionem harum rerum tradit, sed originem & causas originum. Et sic legendum esse ex Græco satis conitat, ubi σπείρας legitur, quod Cicero satius vertit. Hac voce vero Cicero & alibi utitur. In eodem fragmento, & eodem cap. I I, pau-

Σο. ἀληθὴ λέγεις. Λυ. καὶ μὴ εἰ
ταῦτα ἀγνοήσωμεν, εἰδὲν γινώσκει-
μεν τὸ ἰαυτῶν, ἐπὶ δὲ τοῖς σολοι-
κιστῶν ἀπεφυγὰς. 'μὴ τοῖσιμα ἐπ

genti. Sol. Vera dicis. Lyc. Atqui
si hæc ignorabimus, nihil cognos-
cemus nostrorum propriorum :
quoniam & hic solacissimum quem
nunc feci, fecellit te. Ne igitur di-

paulo ante: Sic igitur, ut ab his traditum est, horum Deorum ortus habeantur, atque
dicatur, ut Oceanum salaciamque Celsi satm, Terraque conceptu generatos ediditque mo-
toremus. Ibid. Hæc vos qui Deorum satm orti estis attendite. Tusc. quæst. lib. II: *Cultura animi Philosophia est, quæ extrahit vitæ radicibus & praparat animos ad satm
accipiendos. Idem de senectute: Quid ego vitium ortus, satm, incrementa commo-
torem?* Sed redeamus in orbitam. Scriptor incertus apud Stobzum: αὐξάνει δὲ
οἰκας. Nam illud Euripidis apud Stobzum: καὶ τοῦ σπινθῆρος μήποτε αὐξάνειν ἐπὶ
λαί, alibi apud eundem legitur castigatus αὐξάνει δὲ σπινθῆρα. Est tamen alius locus
Euripidis, in quo active capitur. In supplicibus: σπινθῆρας τ' αὐξάνειν ἀνδρὶ δίκας.
Et in illo Zoroastri: μὴ σὺ γὰρ αὐξάνει τὴν εὐκαρδίαν. Synesius περὶ φα-
λάκρας passively dixit: ὅτι τρεῖς καὶ πέντε ζῶσιν ἐστὶ νεκρὸν, ἀλλ' ὅτι πέντε
ταὶ αὐξάνει, id est, crescunt. Active autem, εἴτε καὶ ἐν καὶ αὐξάνει
ἡμῖν ἐν τῇ σπινθῆρα τοῖς τ' ἐκκαρδίαν κατὰ λόγον. Synesius idem περὶ σπιν-
θῆρας αὐξάνει δὲ ἀπαι ἀνάγκη τὸ πικρὸν, καὶ ἔρση ἀνάγκη τὸ ἀμυλῶδες. Ra-
tione autem caret quod illud Sophoclis in Trachiniis. Τὸν Καδμωγανὴ πρὶος, πρὶος
αὐξάνει βροτῶν πολύπορον. Id est, Herculem alii & auger industria, Interpres Græcus ita
interpretatur αὐξάνει ἀπὸ τῆς αὐξάνει. Condonandum autem est reverentia sacre scri-
pturæ, quæ his superstitionis Grammaticorum & Atticorum legibus semper soluta
fuit. Magnus Erasmus in illud Apostoli scribens quarti ad Ephesios: αὐξάνωμεν
eis αὐτοὶν τὰ πάντα, negat verbum αὐξάνω aliam habere significationem quam
neutralē. Sed præter superius à me adducta, hic producā unum locum, ubi
citra controversiam bis capitur active. Is est in prioris ad Corinthios capite tertio:
Α' πολλὰς ἐκτίθειν ἀλλ' ὁ Θεὸς αὐξάνει, ὅτι εἴτε ὁ φυλάσσων ἐστὶ π, εἴτε ὁ σπινθῆρας,
ἀλλὰ ὁ αὐξάνων Θεός. In iis vero omnibus, quæ subjiciemus exemplis passively ca-
pitur. Math. VI, 28. Luc. I, 80. & XIII, 19. Act. VI, 7. VII, 17. XII, 20.
Ioh. III, 30. Coloss. II, 19. 11 Thell. I, 3. Petrus II ep. cap. ult. αὐξάνει τὴν
χαρὰν ἐν γινώσκῃ τῇ Κυρίῳ. Iosephus in quarto antiquitatum: πολλὰ μᾶλλον αὐξάνει
καὶ φύει. Thomas Magister sentiens cum Ecclesiasticis scriptoribus dissentit à Lu-
ciano, quem opere pretium est audire. Τὸ αὐξάνει, inquit, ὅτι ἐκκαρδίαν, οἷον
αὐξάνει ὁ ἡλίος, καὶ ὁ ὑγρὸς τὰ φυτὰ. Δημοδίνης ἐν τῇ περὶ σπινθῆρας. Τὰς αὐξάνει
τ' παρὶς δὲ σπινθῆρας, ταύτας αὐξάνει, μὴ ταύτων εἶναι. Καὶ αὐξάνει ἀπὸ τῆς αὐξάνει.
Δεξιόθεν ἐν τῇ εἰς Ρόμην. Αλλὰ ἐκκαρδίαν αὐξάνειν ὁ ἡλίος. αὐξάνει δὲ πα-
ρὶς τὰς τρεῖς, καὶ αὐξάνει τὰ φυτὰ, οἷον αὐξάνει δὲ καὶ αὐξάνει καὶ ὅτι τῇ
αὐτῇ σπινθῆρα. Οὗτος Δημοδίνης ἐν τῇ αὐτῇ λόγῳ. Οὐκ ἐν τῇ εἰς ὁ πα-
ρὶς αὐξάνει. Hic docet αὐξάνει esse augere, facere ut aliquid crescat; interdum
tamen accipi pro crescere, quod unico ex Aristide exemplo probat. αὐξάνειν vero
accipi passively pro crescere, quamvis etiam in illa notione legatur αὐξάνωμεν. Hæc
quidem Thomæ sententia. Tu vero, quisquis Atticus esse voles, active dicas
αὐξάνω, & αὐξάνω, passively vero αὐξάνωμεν & αὐξάνωμεν, tamen elegantissimus
scriptor Iosephus in secundo ἀρχαιολογίας passively dixerit ἐν αὐξάνειν τὰ πάντα.
Et eodem capite active: ὁ οἰκίας αὐξάνειν ἀδικαίμονες. Et in Octavo Ἀλυσίων
rustus passively: φίλα δὲ τὰ τῶν αὐξάνει. passively. Nec nobis obitare debet unus
Aristidis exemplum a Thoma adductum. Grav.

1 Μὴ ποῖναι ἐπὶ λέγειν | Pro μὴ λέγει. Lucianus in amoribus: Σὺ δὲ ἡμῖν τὰ
πάλα κλέει τ' ἐρηπίας περιβαίνειν. pro πείναι. Poetis hoc & legum latoribus fami-
liare, hanc scio an barbarum in prola. Idem.

λόγῳ, ὡς ἱκανὸς εἰ περὶ τοῦ τὸν σο-
λοικίζοντες, καὶ αὐτὸς μὴ σολοικί-
ζειν, ἢ γὰρ μὴ οὕτω. Σωκράτης δ' ὁ
δὲ Μόψω, ὃς συνερχόμενος ἐν Λι-
γυπῷ, καὶ περὶ αὐτοῦ ἔλεγεν ἀντιπα-
χθῶς, καὶ ἐκ ἡλέγχῃ τ' ἀμαρτάνον-
τα. πῶς μὲν τοι γὰρ τὸν ἐρωτήσαν-
τα ἡγήσῃς ἐξεῖσι, τίς γὰρ αὖν, ἔ-
φη, δὴ περὶ σοι αὖτις τ' ἡμεῖς, ὡς
ἐξῆν; ἔτι γὰρ δ' ὀφείτω; ἢ ἔτι
ῥογῶν, ἡγήσῃς; Quis enim, inquit, responderit tibi de
hodierna die tanquam exiens? Alio autē dicente, ἱκανὸν ἔχω τὰ πατρῷα.

Quo-

ἡ Πνίγα ἐξεῖσι] Hic solœcismus in hoc vertitur, quod πνίγα posuerit, pro
quando vel quo tempore, cum Atticis significet tantum *qua hora*? Docet Suidas:
Πνίγα ἐστὶν ὥρα τ' ἡμέρας, ἀντὶ τῆς ὁποίας ὥρα ἐστὶ τ' ἡμέρας. ὥρας γὰρ ἐξήταζον ἡ
χειρὲς. Πνίγα δ' ἐξ ὥρας τ' ἡμέρας. Τὸ δὲ ἀνταποδιδόν, ὅπνιγα; μικρὸν τι μὲν
ἢ μισομυρία. Τὸ δὲ Πνίγα δὲ π' ἀπὸ λατο, καὶ ἀπὸ πέντε ἢ ἀπὸ χαικόν, ἢ δὲ ἀπὸ
ἐξῆς. ἐστὶ δὲ ἀντὶ τῆς αὐτῆς δυνάμεως. παρέλκει γὰρ τὸ αὐτῶν. ἐπὶ αὐτῇ τὸ πνὶ ἀσμενί. ἔτι
τὸ ἀπνι. ἔστιν γὰρ τῶν αὐτῶν ἀρμολόγῃ τῶν ὅπνιγα. Sic hic locus legendus. ex scholiaste
Aristophanis, cuius hæc sunt verba: πνίγα ἐστὶν ὥρα τ' ἡμέρας. αὐτὸ δὲ ὅτι ὥρα
ἐξήταζον ἡ χειρὲς. Sic enim legendum ex Suida, non *ὁρα*. Apud Suidam
vero male legitur ἐξῆς pro ἐξήταζον. Sed alia quoque in hoc loco restitura sunt.
Interpres vero Suidæ hic nihil vidit, & varie hallucinatur. Sic autem hic locus est
vertendus: Πνίγα ἐστὶν ὥρα τ' ἡμέρας, dicitur pro ὁποία ὥρα ἐστὶ τ' ἡμέρας; (h. e.
quæ sit hora dies?) *Horæ* enim sic explorabant non tempora. Quota vero νοῦν hora
egressus est? Quod vero huic respondet est ὅπνιγα. (id est, illa hora.) paulo post corri-
piunt. Illud vero: Πνίγα αὐτὰ ἀπὸ λατο, (quando petiit?) neque Atticum est, ne-
que obsoletum, neque rectum. Est vero dictum pro αὐτῇ δυνάμει, quando. Abundat au-
tem illud αὐτῶν. Quia neque τινὰ significat, neque ἀ τινὰ. Nihil enim horum quadrat
ad vocem ὅπνιγα. In eadem sententia est Thomas Magister: Πνίγα, inquit, μὴ
εἴπῃς ὅτι χροῖα. ἔστι γὰρ ὥρα δηλωτικόν. Εἰπὶ γὰρ δὲ τινός, πνίγα ἀποδημύ-
σεις; ἢ ἐν εἰπῇ μὲν δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας καὶ ἑβδομάς ἐρείς. Οὕτω γὰρ ὡς ἐρμῶν εὐρεῖται
πρὸς πᾶσι τοῖς δοκίμοις. ὡσαύτως δὲ τὸ πνίγα αὐτὰ δὲ τὸ πνίγα δὲ, καὶ πνίγα λέγει.
Πλάτων ἐν Κριταῖς: Τὸ πνίγα δὲ ἀρίστα ὡς Κριταῖς; ἢ ἢ φωνῇ ἔτι ἐστὶ; Κριτ. πᾶν
μὲν ἔν. Σακε. πνίγα μάλιστα; Κριτ. Ὅ γε δὲ βαδύς. Καὶ αὖτις ἐν Φαίδωνι. Μὴ
αὖτις πνίγα δὲ καὶ τὴν ἄνθρωπων ἐδίε. Hunc Platonis locum imitatus est Aristi-
des in legatione ad Achillem: Τὸ καλὸν δὲ ἡμῶς αὖτις καὶ δὲ πνίγα δὲ; Id est,
Cuius hæc hora. Phrynichus fere eadem omnia: Πνίγα, inquit, μὴ εἴπῃς ἀντὶ τῆς
φωνῆς. ἔστι γὰρ ὥρα δηλωτικόν ὅσον εἰπὶ γὰρ δὲ τινός. πνίγα ἀποδημύσεις; ἢ ἐν εἰπῇ
ἴωθι ἢ αὖτις μισομυρία ἐρείς ἐρείς. Male vir doctissimus Ioannes Nunnescius ὥρας
exponit hic horas anni, & per eas quatuor anni tempora intelligit. cum de partibus
diei, ut & ex Suida, & ex subiecta responsione apud Phrynichum apparet, sint ca-
pienda. Recte igitur Philostratus Atticorum canon in vita Polemonis: Ἡρῶν ὁ
πανταρχὴ τῶν τ' ἀποκριτῶν πνίγα εἰπὶ τῆς σελῆς ἡμέρας, αὐτὸ δὲ εἰπόντος, ὡς μί-
σομυρία πυχάνοι ὄσα. Attice etiam dixit Lucianus in Gallo: Καὶ πνίγα ἔδη λε-
λῶθι δέος. Et Aristophanes in Avibus: Πνίγα ἐστὶν ὥρα τ' ἡμέρας; ὅπνιγα. μί-
κρον τι μὲν μισομυρία. Quota est hora diei? Ea, paulo post meridiem. Pro αὐτῇ
dixit Lucianus in Eledro πνίγα. Ἀλλ' οἷα κύνες πνίγα ὕμνῳ τὸ λιγυρὸν ἐαίτω
ἐδυσιν. Et in Timone, ac Aristophanes ibidem in loco supra allato. Grav.

ἡ ἱκανὸν ἔχω τὰ πατρῷα] Hoc est, Acquisco patria legibus & consuetudinibus.

Cum

τὰ ἔχον τὰ πατρῷα, πῶς φησ, εἶπε ;
τίθνηκε γὰρ ὁ πατήρ σε ; ἀλλὰ ὃ
αὐτὸς λέγουσιν , ἡ συμπατριώτης
ἐστὶ μοι, ἐλάνθανες ἄρα ἡμᾶς, εἴφη.
βάρβαροι ὦν. ἀλλὰ ὃ εἰπὼν ὅτι

Quomodo ais? inquit, an tibi pater mortuus est? Alio autem rursus dicente, συμπατριώτης ἐστὶ μοι: Ne sciebamus sane, inquit, te barbarum esse. Alio autem quodam

Cum proprie & Attice hæc verba significant, habeo satis amplum patrimonium. Πατρῷα, inquit Thomas, τὰ ἐκ πατρὸς εἰς υἱὸς χορηγούμενα, καὶ πατρῷοι φίλοι. Πατρία δὲ τὰ τῶν πόλεως ἱδν. Divus Basilus contra fœneratores: Τὸ πᾶν ἐστὶν ἐκ τῶν πατρῷων ἐκθήση, postmodum etiam cedes & eueretis patrimonio. Laërtius in Solone: Οὗ τὰ πατρῷα κατὰ δόξαν. Idem in Anaxagora: Οὗ γὰρ τὰ πατρῷα παρεχόμενα τοῖς οἰκείοις. Lucianus in Dialogis meretricum. Εἰ κύριός γ' ἔμελλεν τὸ πατρῷον. Ammonius eadem omnia nisi quod πατρῷοι φίλοι & ξένοι cenlet dicendum, non πατρίοι ut Thomas. Pro Ammonio facit illud Aristophanis in Avibus; Ὁν ἐμὸν πατρίοι φίλοι. Pro Thoma facit Lucianus in Timone: πατρῷον, inquit, φίλον οὐκ ἐστίν. Et Herodianus in primo: Τιμὸν πάντων ἀπαιτῶν πῶς πατρίοι φίλοι. Et non longe post τις τὸ πατρῷον φίλος φωνῶν διαβάλλει ἡρξάτο. Et Basilus contra fœneratores: Καὶ οὐκ ἐστὶν πατρίοι ἀπαιτῶν φίλοι. Moschopulus: πατρίοι ἐστὶν τὰ τῶν πόλεως, πατρίοι φίλοι & πατρίοι κληρονομία. Operæ pretium est & Pollucem, qui inter hæc nullum facit discrimen, audire lib. II, cap. 11: Ἡ δὲ πατρίοι καὶ τὰ πατρῷα, πατρίοι, πατρίοι, πατρίοι, πατρίοι, καὶ ἱερὰ πατρῷα, καὶ πατρία, καὶ πατρίοι, καὶ πατρίοι. Suidas vero Thomæ & Moschopulo consentit: vide verba pag. 465: Quia autem πατρία ἱδν scribendum esse dicunt, notandum est τὰ πατρία, vel καὶ τὰ πατρία frequentia esse eo sensu apud auctores idoneos, præsertim apud Heliodorum Episcopum: Si quis igitur ἱερὰ ἔχον τὰ πατρῷα dixerit, pro ἱερὰ ἔχον τὰ πατρία, ut dixit Iosephus, ἐξέσται τὸ πατρῷον ἱδν pro πατρίοι ut alibi dixit, vel si quis vivo adhuc patre dixerit, se satis amplum habere patrimonium non effugiet sollicitudinem. Si apud Lucianum in Dialogo Alexandri & Annibalis recte legitur ἀπορεῖς τὸ πατρῷον ποσειδωνεύου, ἔστιν & δίδωται τὸ Μινδικὸν ματιδικτῶν ἑαυτὸν, abusus est pro πατρίοι. Sic etiam Dion in XXIV libro de C. Cæsare: Ἀλλὰ ζῶν τὰ πᾶν τὸ ἱερὰ ἔχον & μὴ ἀναβιβάζοντα, μὴ τὸ ἐκ πατρῷον, μὴ τὸ ἐκ ἐπικυρίας πῶς, ἐκστῆται. Ac ipse vivens & neque legibus patriæ neque ob aliquam culpam eo se consulente se abdicavit. Vbi male πατρῷον pro πατρίοι dixit. Recte Suidas in vita Christodori Coptitæ: Ἐξαίρετος inquit, πατρία Κωνσταντίνος πόλις ὅπως βίβλια 16. πατρία Θεσσαλονικίας βίβλια καὶ δε. De moribus viri Constantinopolitani, Thesalonicensis δε. Epitaphiorum πατρία. Cic. ad Atticum. Grav.

τὸ Συμπατριώτης ἐστὶ μοι | Pro civis meus est, cum dicendum sit πολίτης ἐστὶ μοι vel μοι. Ut hic locus intelligatur adscriptimus Pollucis, Helychii, Moschopuli, & Ammonii verba. Pollux: οἱ βαρβαροὶ ἀλλήλους ἀποκαλεῖται πατρίοι τὰς πόλεις. Ἀρχαῖοι δὲ ὅτι & συμπατριώτας ἔφα. Πατρίοι καὶ οἱ τοῖς νόμοις & ἐπὶ τῇ ἑλλάδι τοῖς πατρίοις ἐπὶ. Locus Platonis etiam sexto de legibus: Ὅσοι δὲ ἀλλοτρίων μόνον μετὰ, μὴ τὸ πατρίοι ἀλλήλων εἶναι τὸν μάλιστα βῆρον δαδόνειν ἀσυνέχοντες εἰς δύναμιν οὐκ ἐπὶ. Helychius: πατρίοις παρ' Ἀθηναίους ὁ βαρβαρὸς ἀποκαλεῖται. Moschopulus: Πατρίοις, inquit, πατρίοις Ἀπικὸν ἐστίν. ἀρχαῖοι πατρίοι τὸ συμπατριώτας, & ἡλικίῳ τὸ συνηλικίῳ, ἔστιν & πατρίοις τὸ συμπατριώτας. καὶ ἐπὶ Σουλῶν ὁ πατρίοις ἐστὶν καὶ τὸ πατρία γονεῖν Sic Lucianus in Scythia: Ἡ γὰρ αὐτὸν πατρίοις τὸ πατρίοις ἐστίν. Xenophon etiam πατρίοις τὸν ἴππον dixit. Ammonius: Πατρίοις, inquit: ἀλλὰ τὸ αὐτὸς γῶρας δῆλος δῆλος. Thomas: Πολίτης, inquit, δημότης, ἀλλὰ τὸ αὐτὸν λέγειν Ἀπικὸς ἐστίν. Nimirum antiqui magistri docent ita inter se differre πολίτης & πατρίοις, ut πολίτης inter se dicantur Græci, cique ingenui, πατρίοις barbari & servi. neque

ὁ δὲ δὴν ἔστι μεθύσης, μητρὸς εἶ-
πιν, ἢ πῶς λέγεις; ἰτέρη ἢ λίσ-
της, διωλασιάζεις, ἔφη, τοὺς λίσ-

dam dicente, ὁ δὲ δὴν ἔστι μεθύσης:
Matriline, inquit, aut quomo-
do dicis? Alio autem, λίστης;
Du-

dicendum esse συμπολίτης, συμπατριώτης, σιωηλικώτης, σιωδημέτης, συμ-
φυλίτης, sed πολίτης, πατριώτης, ἡλικώτης, δηλώτης, φυλίτης. Sane nec apud
Latinos recte dicitur, *conciuius*, *coequalis*, *contribulus*. Hæc barbara sunt, pro qui-
bus melioris ætatis scriptores dicunt *civis*, *æqualis*, *tribulus*. Inlignis igitur error
est L. Vallæ, qui existimavit *conciuius* esse vocabulum Latinum. Notavit tamen
Pollux Archippum Comicum συμπατριώτας dixisse. Scribit idem Euripidem di-
xisse συμπολίτην in Theæo & Heraclidis. quod & Aristophanis Scholiastes anno-
tavit, ad hæc verba in Pace: Ἡ χρῆς ἀνὴρ πολίτης ἐστὶν ἀπασιν. In quem locum
scribens interpres: Οὗτε συμπολίτην, ἔτι σιωδημότην λέγουσιν. Οἱ μὲν τοι Εὐ-
ριπίδης καὶ λίσχ' ὁ ἑυμπολίται τῇδε βροσίου χροὶ ἐπὶ τῆς παλαιᾶς καὶ ἀνέστη
χρῆσι. Hic est locus ex Heraclidis. Theæus intercidit. Legitur & hæc vox apud
Iosephum lib. XIX Ἀρχαιολεγιᾶς. Οὐ μόνον εἰς τοὺς συμπολίτας ἀλλὰ & εἰς συγ-
γῆναις & οἰκίας. Et Elianum III, 24: Νεκροὶ οὐ τρεῖς εἰς διαφῆς ἀφικέμενοι θάου
συμπολίται καὶ κῆρυγες συμπεριτυγχάνουσιν. Apud eundem legitur etiam σιωηλικῶς
ἀνταῖς ἀπαιτῶσιν μὲν τὴν σιωηλικὴν βροσὴν χροὶ ἰδὲ ὁ δρᾶσι ἐπὶ καὶ διττοῦ
σιν, ἔς τε ἀπικτινῆ. Quæ vox & apud Eupolin legitur teste Polluce. Sicut apud
Hocratem in Panethenæico συμφυλίται. Τὴν δὲ ἀποκριθῆναι τῶν τῶν συμφυλίων
& τῶν δημοτῶν. Quare minus mirandum de Apostolo qui ad Ephesios capite secundo
dicit συμπολίται τῶν ἀγίων. Idem in primo capite epistolæ ad Galatas: Καὶ θεο-
ποιοὶ ἐστέ τῶν Ἰουδαίων καὶ τῶν πολλῶν σιωηλικῶν ἐπὶ τῇ γένει. & epistolæ ad
Thessalonicenses: Ὅτι τὸ ἴδιον συμφυλίων. Sophocles in Oedipo Tyranno mon-
stem Cythæronem vocat πατριώτην Oedipi: Ἀπὸ τῆς δὲ Κιθαιῶνος καὶ ἴσον ταν αὐ-
τῶν πατριώτων καὶ ἡ σὺν ἐπὶ πατριώταις Οἰδίπῳ ἐπὶ τῶν, καὶ μετὶ αὐτῶν ἐπὶ
ἀνέστη. Dies castitatis habet abibis, quoniam ut ciuem Oedipi & patrem au-
geamus & celebretur, in teque choros ducamus. Athenæus Nicostri Comici fabu-
lam adducit nomine πατριώτης. Apud Latinos *contingentis*, quæ voce in hoc Lu-
ciani loco utitur Micyllus, æque vitiosa est ac Græca συμπατριώτης. quamvis
non ignorem à Plinio esse usurpata. Pro hac elegantiores dicunt *populus*, *civis*,
compatriotus. Sed de his nimis fortasse multa. Graec.

1 Ο δὲ δὴν ἔστι μεθύσης] Solæcismus in eo versatur quod dicit ὁ μεθύσης. Atti-
ci enim dicunt ἢ μεθύσης vel ἢ μεθύση τὴν μεθύσης. Barbari vero de viro etiam u-
tuntur μεθύσης. Thomas Magister: Μεθύση γυνή, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις
Γεῶν μεθύση, τὴν κῆρυγας ἔνεκα. Θεόπομπ' ὁ Κομικός. Περὶ γυναικῶν φίλοι
μεθύση. Μεθύσης ὅτι τὴν ἀρετὴν ἔχει τὴν δεικνύσαν εἶναι. ἐπὶ τὴν δεικνύσαν
τῆς ἀρετῆς τὴν ἄλλαν μελέτη. Οὐκ ἐστὶν ἡ γυνὴ μοι μεθύσης. Σὺ τοίνυν Ἀπικτινὸς ἐπὶ
ἐπὶ μεθύσης μεθύσην λέγει & μεθύσης. Ὡς φησὶν Ἀπικτινὸς ἐπὶ τῇ Ἡρώδι βίῳ. Εὐσε-
βὲς αὐτὸν καὶ μεθύσην καὶ ἀποτῶς ἔφηνται. Ἐπὶ τὴν δεικνύσαν, μεθύσην καὶ μεθύση.
Illud legitur apud Ecclesiasten cap. XXVI: ὁρᾷ μεγάλη γυνὴ μεθύση. Idem ta-
men XIX: πᾶς γὰρ μεθύσης καὶ ἀποτῶς πτωχὸς. Pollux Menandrum etiam
de viro μεθύσης dixisse auctor est. Non caret igitur exemplo quod Apostolus dixit
in prioris ad Corinthios cap. V: Ἡ λοιδορὶς ἢ μεθύσης ἢ ἀρετῆς. Et VI: Οὗτε
μεθύσης ἔτι λοιδορῶν. Nam Lucianus etiam in Timone de viro μεθύσης καὶ πα-
τριώτης dixit, quamquam & Phrynichus scribat: Μεθύση ἀνὴρ καὶ ἔρετι, ἀλλὰ
μεθύσης γυνήκα ἢ ἔρετι μεθύσην ἢ μεθύσην. Barbari igitur, ut supra dixi,
etiam de viro μεθύσης dicunt. quare μεθύσης per solæcismum est nominativus, &
per Atticismum genitivus. Alexis tamen in fragmento apud Athenæum lib. XV:
Ἐξ οἷν δὲ εἰρκεν τὴν μεθύσην Ἀλκις. Vbi recte Casaubonus notavit male
non neminem emendare μεθύση. Et apud Arrianum lib. IV, cap. 2: ubi tamen
pro

τας? ἐπὶ τῷⓈ δὲ τινος, ἡμματα
παρεῖσι αὐτῷⓈ ἄλλοι δὲ αὐτῷ
ἐπὶ τῷ, ἔφη, λήψεται, εἰ ἡμματα
αὐτῷ παρεῖσι. ἐπὶ τῷ ὅτι ἐπὶ τῷⓈ,

Duplicas, inquit, Icones. Cum
autem quidam dixisset, ἡμματα
παρεῖσι αὐτῷ, duplici videlicet
μμ: Proinde, inquit, capiet, si
quæstus ipsi inest. Alio autem di-
cente,

pro αὐτῶν μαδύσης τῷ δόλεις, legendum μαδύσης. In his quæ statim apud Lucianum sequuntur, ἐπὶ τῷ ἰόντας, διπλασπάζεις, ἔφη τῷ ἰόντας, nemo unquam deprehendit Solæcismum. Locum esse corruptum dudum vidi. sed quomodo emendandus esset nec ego, nec facile quisvis alius me longe doctior potuisset subodorari. Absque excerptis illis vetustissimi codicis, quæ modo laudavi, adhuc in mento cubaret. Illa scribunt: ἐπὶ τῷ δὲ ἐκλεροχότας, διπλασπάζεις, ἔφη τῷ ἐξελροχότας. Attici enim respuunt ἐκλεροχός. vide quæ notavi de ἀλλογχα p. 105. Ὑταν.

I Ἀἷμα παρεῖσι αὐτῷ] Lucium adest illi, cum ἡμα παρεῖσι αὐτῷ, id est, fiducia animique præsentia vel obstinatio adest illi, dicere debuerit. ἡμα & ἡμα-μα auctore Ammonio διαρίζε. Ἀμα μὲν γὰρ δὲ ἐνός μ τὸ παρὰ σπάζει τὴ ψυχῆς (sic enim legendum est non τῶς ut habent edita exemplaria) ἡμματα ὅτι δια δύο μμ hoc est, ἡμα animi præsentiam significat, ἡμματα quicquid accipitur. Si Heliodori Episcopi codex emendatus est ἡμματα ab illo dictum est pro ἡμα. Ἀμαμα, inquit, ἀδινίστεⓈ in secundo libro. Idem in decimo: ἀνδρείου δὲ ἡμματα. Iosephus VII ἀλώστας. Καὶ πολλὰ ἡμματαⓈ πλήρης θυμῶν. pro quo Lucianus in Demosthenis encomio. Ὡς ἀνδρείον μὲν αὐτῷ τὸ ἡμα. In Neophrone quoque ἡμματα legitur pro ἡμα in quibusdam libris. Κάπη, inquit, ἡμματα καὶ ὄντος θύου γὰρ. compece ferociam & vim. Ipsum carmen legitur in Stobæo. Quin & in Philostrati Heroicis ἡμματα impressum est pro ἡμα. Τὸ δὲ ἡμματα, inquit, πῶς Ἀχιλλεύς δηλώσας φησι. In Dionysii Halicarnassensis libro VI eadem menda est. Τὸ δὲ ἡμματα καὶ ποροθυμίας ὡς αὐτοῖς. Apud Plutarchum in Cæsare quoque male legitur τοιαῦτα ἡμματα τὰ ὅτι καὶ ἀνδρείου. pro ἡματα. Heliodorus tamen in sexto recte dicit: θυμῶν μὲν τὸ ἡμα, σιωπῇ τὸ φρόνημα. Euripides in Orestæ: Μοῖλαι παῦσαι ἡμματα ἔχον τετυγμένον. Idem in Iphigenia: Ὡς ἡμματα ἀείδοντες ἀνδρείους ῥίχης πύρκαας. Et in Heraclidis: Ἀλλ' οἶδ' ὅτι τὸ τῶν δὲ ἡμματα καὶ φύσιν. Id est, τὸ φρόνημα, ἡ ἰσχυρία, ἡ ἀνδρεία, τὸ θυμῶν παρὰ σπάζει, ἡ ποροθυμία. Ioseph. III Ἀλώσας. Δεῖ δὲ πῶς παρὰ τὸ τῶν καὶ ἡμματα. Παρὰ σπάζει θυμῶν autem, ut emendandum censuimus apud Ammonium, scripsimus pro φρόνημα accipitur. Diodorus de rebus Alexandri: Οἱ δὲ ὁμοῦ τοῦ παρὰ σπάζει τὴ ψυχῆς ἐκκαρτέρουν τοῖς δεινοῖς. Iosephus in VI Ἀλώσας. Κακῶς ἐπὶ τῶν τῶν παρὰ σπάζει τὴ ψυχῆς ἰσχυρίας. Polybius: Ρωμαῖοι δὲ ἀλλοῦ σώματος καὶ παρὰ σπάζει τὴ ψυχῆς ὁλίγω δὲ τὸ οἰκωμένον ἐκκαρτέρουν. Sed ut revertamur ad ἡματα. Aristophanes in Nubibus: Ἀμα μὲν παρεῖσι τῷ δὲ ἐκ ἀπολύν. Idem in Ranis: Καθ' Ἡρακλῆα τὸ σπάζει καὶ τὸ ἡμα ἔχον. Simonides: ἐκ πολλῶν θυμῶν ἡμαται παρὰ σπάζει. Spiritibus freti, id est, intrepidi pectoris. Ponitur autem hæc vox fere cum adiectivo laudis vel vituperationis. Euripides in Iphigenia: Ὡς ἡμα ἀείδοντες. Idem in Alceste: Κακὸν τὸ ἡμα καὶ ἐκ ἀνδρείου τὸ σπάζει. Idem in Medea: Ἡμματα πύρκαας ἡμα ἰου τυραννικόν. Aristophanes in Equitibus: Νῦν δὲ σὺ πάντα δὴ καὶ ἡμα ἔχον καὶ ἡμα θύου φροῖν. Vbi perperam Erasmus legit ἡμματα & interpretatur & lemma ferre veniens, quod dandum H. Stephanus notavit. Sophocles in Oedipo Coloneo: Ὡς ἀνδρείου ἡμα. Herodotus tamen sine laudatione ἡμα posuit pro præsentia & præstantia in Polymania: Ἀπὸ ἡματῶν, inquit, & ἀνδρείου ἐστὶν αὐτῷ τὸ εἶναι οἷον ἀνδρείου. Et in Calliope: Ἀμαται μὲν γὰρ καὶ ἡμα ἐκ ἰσχυρίας ὡς οἱ ἰσχυροὶ. quo utroque in loco perperam μμ impressum est. Nam ἡμματα duplici μμ lucrum, capturam, quæstumque significat, & syllogismi partem, quam Ari-

ἴπρῳσιπιν ὁ μείραξ, εὐδὲ φίλῳ, | cente, ἀφ' ὅστισιν ὁ μείραξ ἑμὲς φί-
ἵππιτε, ἴφῃ, λοιδορεῖς φίλονόντα; | λῶ: Et conviciaris illi, inquit,
cum

Stoteles φέρτασιν Cicero *supplicationem* vocat. Hinc componitur dilemma & monolemma. Lemma etiam Plinio & Martiali argumentum significat. Catantus male λήμα unico μ dici vult pro lucro, contra omnium exemplarium auctoritatemque fidem. Lucianus encomio Demosthenis: *Λημέρωντων πολλῶν καὶ μεγάλων ὑπερ-οφίας*, id est, *contentus magnorum & multorum emolumentorum*. Iosephus in I Α' λῶς. *Ὡς μὴ κατέσθον τὸ λήμα ποιοῦσι*: Idem in XIV ἀρχαίων ὁρας: *Γὰρ ἢ μὴ κατέσθον ῥύνηται τὸ λήμα*. Ne tamen quantum pecuniae extorserit cognosceretur. Vbi exemplaria πολλὰ ἡμῶς habent. & male Gelenius vertit: *Ne tamen frangi deprehenderetur*. Demosthenes: *Τὰ σφῶν αὐτῶν μικρὰ λήμματα πωλοῦντες*. Sophocles in Antigone:

Οὐκ ἔξ' ἀπαντῶ δέ το' κερδαίνειν φιλεῖν.

Ἐκ τ' ἂν αἰχρῶν λημέρων τῶν πλείονας

Ἀπώμους ἰδοὺς ἀν' ἡ σπασσώμευς. Γραν.

1 Πέρτεστιν ὁ μείραξ ἡμὲς φίλῳ] Hunc convitiari amico suo ideo dicit Socrates quod viro muliebri dederit appellationem. Nam qui Attice sunt locuti ἰ μείραξ dixerunt non ὁ μείραξ vel μερακίσκῳ, nisi cum mollem & pathicum velint intelligi. Ita illud intelligendum in vita Demosthenis: *Ἦσαν ἔν τις μερακίσκῳ ἄρειῳ*, αὐτὸς ἀπολωλεναι λέγων. Venit igitur quispiam effeminatus adolescentulus egestia forma. Ibidem in votis: *Καὶ μὴ ἢ πάνυ χαλὸς ὁ μερακίσκῳ ἡδὲ μοι*. Sed praeferat hanc ita sese habere ut testimoniis evincamus. Primus itaque & maxime idoneus testis est Thomas Magister: *Μείραξ*, inquit, *ἢ μερακίσκῳ ὅτι δρῶντι ἀδόκιμα. μερακίον ἢ ὑδίστρος πάντες οἱ ῥητορες λέγουσι. Μείραξ ἐφ' τοῖς ἐπὶ ἡλικίᾳ, ἢ μερακίσκῳ μὲν Ἀριστοτέλης ἐν Πλατῶν. Σὺ δ' ἀπὸ τῆς χαλῆς συλλαβῆς ἢ μερακα. Καὶ πάλιν. Ὡς μερακίσκῳ πυνθάτην γδ' ἄρεικω. Σὺ δ' ἢ μερακίον καὶ ἐπὶ ἡλικίᾳ λέγει. Lucianus in Gallo de Danae agens: Ὡς ποτὶ ἡρώδη τ' ἀργαλὴς σκεπὴς μερακῳ. Idem in Νικηκίῳ: *Δὴ ἔστι ὁ μερακίσκῳ κύλικας ἐτοίμας ἔχων*. Aristophanes in *ἐκκλησιαζέσταις*: *Ἀγχιόν σι καὶ ταύτας μετὰ σι τὰς μερακας*. Idem in Pluto: *Ἀλλ' ὦν ἐν αἰσίοις ἔστι ὁ μείραξ, μὴ σι τὰ τῶν*. Et in Ranis: *Καὶ γὰρ παραβλήφας τι μερακίσκῳ*. Lucianus in mercede conductis: *Τιμωδὴ ὁ μερακίσκῳ*, id est, masculum scortum. Parum igitur Attice Parthenius in Eroticis: *Μερακίσκῳ τις τ' πάνυ δοκίμων Ἀνδριππε ἡρώδη*. Ammonius quoque hanc notavit differentiam: *Μείραξ καὶ μερακίον καὶ μερακίσκῳ διαφέρει. Μερακίον γὰρ καὶ μερακίσκος ὁ δρῶν. Μείραξ δ' ἢ ἐν ἡλικίᾳ*. Hanc Ammonii sententia de μερακίσκῳ intelligenda non de omnibus masculis, sed impudicis, pathicis. Postremo Phrynichus id confirmat: *Μείραξ ἢ μείραξ. ἢ μὲν κωμῶδιαι παίζει τὰ ταῦτα. Τὰ γὰρ μείραξ καὶ μερακίς ἐπὶ ἡλικίᾳ τὰ πᾶσι*. Τὸ δ' ἢ μερακίσκος καὶ μερακίον καὶ μερακίσκος ἐπὶ ἀνδρῶν. Vbi perperam Nannetius vertit: *Μερακίς καὶ μείραξ adolescentulus & adolescentulus*. cum sit puella & puella, ut ex sequentibus verbis apparet & exemplis, quae attulit. Sic & Etymologici magni auctor. quem vide. Et Alius Dionysius apud Eustath. Attikos hoc semper observasse ait. Attice igitur dixit Lucianus in Asino: *Τὸ μείρακ ἐν ὀνόμαζέ μοι*. Et Heliodorus in primo: *Τὸ δὲ γὰρ αὐτὸν ἰ μείραξ*. Idem tamen male in quarto ait: *Θαυρὸς ἐστὶ καὶ οἱ σὺ αὐτὸς μείραξ*. Et in X: *Τὸν μείρακα παραλάβας*, excedens ex ephebis, vel ἄρτι μὲν τ' ἰσχυρὸν παραλάβας, quemadmodum in secundo eleganter dixit. Aristophanes etiam in *ἐκκλησιαζέσταις* de masculo dixit *μείραξ*, sed impudico: *Ἦν μείραξ ἰδὼν ὅτι θυμὸς καὶ βέλταται πᾶν σκαλαδύρα*. Id est, *σωσιστάς*, ut Scholiastes inquit. *Si adolescentulum videns cupiet & videri hunc subagitare*. Vbi Scholiastes: *Μείραξ δ' ἐπ' αὐτῷ δεκτὸ ἄρτιον καὶ εἰρημνίον*. Deinde productis Ammonii verbis, quae superius tenuissimus, sub-*

σπός ᾧ τὶ εἰπόντε, ἡ δὲ διπομοῦ τ' ἀν-
 δρα, ἔφωζον, σὺ, ἔφη, καὶ ὅταν πια
 ἀλαστήῃς, θιάξῃ. ἄλλα ᾧ εἰπόντος, ᾧ
 φέλων ὁ κορυθαίοντος, χαίριέν γε,
 ἔφη, τὸ τ' ἡ κορυθαίοντος ποιεῖν τι πᾶν. ἔ-
 ξορμῶ δὲ τινὸς εἰπόντος, ἔτις ἐστιν,
 εἶπεν, ὃν ἐξορμᾷς; ἐξ ἐπιπολῆς δὲ
 cum sit amicus? Ad eum autem
 qui dixerat, ἡ δὲ διπομοῦ τ' ἀνδρα,
 καὶ φέλων: Tu, inquit, etiam
 quando timebis aliquem, perfe-
 queris? Alio autem dicente, ᾧ
 φέλων κορυθαίοντος: Festivum
 sane, inquit, quod supra verti-
 cem aliquid ultra etiam ponis. Et ἐξορμῶ quopiam dicente: Et
 quisnam est, inquit, quem ἐξορμᾷς. Ἐξ ἐπιπολῆς autem quodam di-

subijcit : ἡ ἀρετὴ τὸ γυναικῶδες ἤθη καὶ ἴδιον scilicet respexit. quod verum est. Non enim alio sensu *μαίεσθαι* Atticis de masculis dicitur quam Latinum *nubere*. Micyllus ingenue fatetur se solocissimum hic deprehendere non posse. *Grav.*

Ἰ Διδίπτομαι ἢ ἀνδρα καὶ θάλασσαν] Solœcismus hic in eo est quod διδίπτομαι posuit pro metuo, cum sit terreo. Thomas Magister: διδίπτομαι ἢ δεινά ἢ γὰρ ἐκφοβῶ, ὁ παρὰ τοῖσιν αἰσιν καὶ λογισμοῖσιν. Ἀντὶ τὸ ἐκφοβῶμαι παρὰ τοῖσιν αἰσιν μένοισι. Ὁ μὲν οὖν ἐν βιβλίῳ Διδίπτομαι ἢ σὺ φοβεῖσαι καὶ ἐν τῷ διδίστασαι. Aristophanis Scholiastes ad Plutum notat διδίσχει poni pro metuo διδίσχει autem esse terreo. Δίδισσαι γὰρ ἰσχυράματα βάντες, διδίσχει τὸ ἴσχειν αἰσιν παλαιῶν συμπαταμένων. Attribe igitur dixit Lucianus de luctu: Κύων τὸν ἄστυατι διδίσχει φόβῳ. canis nictu sive oris hiatus terrens. Idem in Philoplecte: Καὶ διδίσπει τὸ καὶ ἐλπίζειν. Et in bis accusato: Καὶ μὴν ἴστος μὲν Ζεὺ διδίσπει φόβῳ. terrent. Aristophanes pro metuo videtur usurpasse in pace: Εὐλαβέειν ἢ ἐκείνον ἢ Κίερεον καὶ διδίσπει. Iustinus Martyr in epistola ad Zenam & Serenum: Μὴ διδίσπει φόβον τοῦ χειμῶνος, ubi aliter διδίσκει τοῦ μετuenem legitur. Idem.

2 Φίλον ὁ κορυφαίτατος [Θ'] *Americorum summiffimus*, ut Graecum solæcisimū Latino exprimam. De hac voce Thomas: Τελυταῖον μὲν λέγει. Τελυταῖστα τὸν ὃ ἀδύναμον, ὡς καὶ κορυφαῖστατον. Idem alibi: Οὐ κορυφαῖστατον δεῖ λέγειν, ἀλλὰ τοῦ τοῦ τῆ ὑπερβασίης καὶ ἵθαρος ὑπερβασίης δεῖ ἐπάγειν, εἰ καὶ ὁ Λεοντίου παίζειν λέγει. Locus Luciani, quem innuit, est in libello quomodo historia sit scribenda: Δύο μὲν ταῦτα κορυφαῖστατα οἰκοῦν ἔχοντα. Negat hic Thomas superlativo addendum superlativum. D. Ioannes Theologus tamen à comparativo formavit alterum comparativum in tertia Canonica: Μεζωτέρων τῶν ἐν ἡμῶν χαρίτων. Phrynichus summopere improbat hanc vocem: Κορυφαῖστατον, inquit, ἐπὶ καλυπτάμην διερῶν παρὰ φασμασίτω. λέγει ἂν κορυφαῖον. Σαρηνάμιτ με αὐτὸν κορυφαῖστατον περὶ ἀπὸν Φαυστινόν. Τὸ δὲ ἰσχυρὸν κορυφαῖον. Simile huic est ἡ χαριώτατον à Thoma merito improbatum, & κορυφαῖστέστιν quod in Polemone Sophista notat Phrynichus. Parum igitur Attice Plutarchus τοὺς κελαιτῶν. Περὶ πατήσπικων ὁ κορυφαῖστατος Σπέρτων. Idem in Pompeio: Σὺν Ἱερπίνῳ ὁ κορυφαῖστατος. Idem ibidem: Κορυφαῖστατοι γὰρ ἦσαν ἐκ καλῶν ἀγαθῶν καὶ πηλοῦς ἔσται σύμβολοι. Nec Dionysius Halicarnassensis lib. VI: Ἀπὸ τῆς ἥν γέννησιν τῆ κορυφαῖστέστι τῆ ἀρετῆς κρατίας αἰσθητὰ καὶ αἰσθητῶν. Nec Iosephus: σιωπῆλιστα δὲ οἱ κορυφαῖστατοι. Idem in VIII Ἀλφῶ: σιωπῆλιστα τὸν ἕξ τῆ κορυφαῖστέστιν. Vitruv & alibi hac voce, ut & Laërtius in Socrate & Aristippo, Iulianus Martyr in παραινέσῃ ad gentiles, & Herodianus in fine libri secundi: Τὰ κορυφαῖστατα τοῖνυν καὶ σιωπῆλιστα ἔχοντα τῆ κατὰ μέτρον παρὰ τῶν Σιζήρων ἐκ τοῦ ἰσχυροῦς. Et Clemens Alexandrinus Prolog. lib. I, c. 13: Ναὶ μὲν τὸ κορυφαῖστατον. quod est supremum omnium. Idem.

3 Καὶ ἰξήρῃς δὲ ἡ Εἰξήρῃς absolute usurpatur pro exco & proficiscor, sive erumpo. cum proprie apud Atticos activum sit significans, incito, urgeo, impello. Molichopolus: Οὐρανὸς ἰξήρῃς, inquit, τὸ ἐξήρῃς μαγικῶς, ἰξήρῃς δὲ δεινός. Philo-

ξαθ. ἄλλῃ δὲ εἰπόντῳ, ὡς εἰ-
σω αὐτὸν, ὡς πλάττειν, θυμω-
τον, ἴφθ. εἰ εἰς αὐτὸν ὡς εἰς
ἴπτερος ἢ λέρωντῳ, σωκεράνεις αὐ-
τῷ, καὶ ἐκκράνεις πάντως εἰπεν.
Εἰώδθ ἢ καὶ πῶς τῆς σολοικίζον-
τος Ἀτίκως παύζειν ἀνιπαχθῶς.

ξαθ. Alio autem dicente: ὡς εἰ-
σω αὐτὸν, ὡς λαθεῖν. Mirum,
inquit, si tu cum unus sis, ὡς εἰ-
σης. Alio rursus dicente, σω-
κεράνεις αὐτῷ, subjecit, καὶ δι-
κράνεις πάντως. Solebat autem &
eos qui solæcismum Attice lo-
quendo committebant, eadem fe-
stivitate

Eodem pertinet illud Periclis ἀσωτακτὸς εἰμι, *imparatus sum*. illudque Plutarchi
de Solone: σωτηταγμῶν ὑπεβάλλειν τένομα, *paratum subicere nomen*. Demo-
sthenes ἡ σωτηταγμα non sum paratus, meditatus, instructus. GIZU.

1 Περιέσθην αὐτὸν] Circumstipsum. Manifestus solæcismus, ut docet Tho-
mas: Μὴ εἴπης περιέσθην τὸ δεῖνα. Πῶς γὰρ ὁ εἰς πνα περιέσθην; ἀλλὰ περι-
εσάμιστα. Λιβάδιον ὡς ἐπιστάθην] Ἐπερίεσάμιστα τοῖς ἐπιστάθαις. Læcius in Mene-
demo parum Attice dixit ἐπερίεσάμην αὐτὸν ποτὶ Κράτητῳ. Ἐπερίεσάμην etiam
fugio, vito significat. Lucianus in fine Hermotimi: Οὕτως ἐκτραπίσθην καὶ πε-
ριεσθῆσθην, ὡς τῶν τοῦ λυπῶντας τῶν κυνῶν. Non secus ac rabiosos canes fugiam, & vi-
tabo. Iosephus Ἀρχαιολογίας libri primi capite secundo: ὡς τῶν ὑδρόμων τῶν
ὡς αὐτὸν ἐμυλία νῦν φθῆναι ταῦ τῶν καὶ ἐπερίεσθην. Idem Ἀρχαιολογίας lib. IV,
cap. 6. Περιέσθην γὰρ μὴ πολλοὶ τὸ τὸ λόγων ἀσολογίας αὐτῶν μὴ μὴ γλῶσσας πα-
ραξῶσι τὸ πλῆθος. id est *verebatur*. Idem locus & à Suida refertur cum eo qui se-
quitur: Τὸν ὅχλον γὰρ ἐκείνους δὲ καὶ τοῦ δορυβῆτος ἐπερίεσθην μέλιστα. Idem, Sui-
das ἀλυσκάζειν ἐπερίεσθην, ἐκκλίνειν, φθῆναι, *cauere, declinare*. in qua notio-
ne etiam legitur II ad Timoth. 11, 16. & ad Tit. III, 9. vide & Casaubonum ad
Athen. Animadvers. lib. XV, 5. & Andream Dunzum ad Iohannis Chrysostomi in
epistolam ad Titum orationem sextam. *Idem*.

2 Εἴπης δὲ λέρωντος σωκεράνειςτο αὐτῷ] *Iudicio experiebatur, vel contendebat*,
aut etiam *cum eo comparabatur*. Sic barbari loquuntur. Attice vero σωκεράνειςτο αὐ-
τῷ significat, una oriebatur, nascebatur, sive gignebatur, quemadmodum δι-
σκορπίζειτο αὐτῷ significat, una interibat, atque dissolvebatur. Διακρίνειςτο tamen pro
iudicio experiri dixit Demosthenes: Εἰ μὲν ἂν ἐν τῷ Ρ' ὁδῶν δικαστηρίῳ διακρινόμεθα.
Sed de συγκρίνειν audiamus Thomam: Εἰ πὶ δικαστηρίῳ συνοδικάζειςτο καὶ λέρων,
ὡς σωκεράνειςτο. Συωκεράνειςτο γὰρ ἀντὶ τῷ ἐν τῷ ὡς ἐχθρὸς καὶ ἡ παρὰ φιλοσοφίας σύγκρισις,
ἥς τὸ ἐκαστὸς διδύκωσις. ἵπτερος καὶ ὁ φάρμας ἐν τῇ συνοδικῇ συγκρίνειςτο ἀντὶ τῷ ὡς τῷ
δεῖνα, τὸνδε παρξέταξεν ἕχθρῳ παρὰ τοῖς δοκιμαστέοις τῷ παλαιῶν. Ἀλλὰ
ἀντὶ τῷ τε παραβάλλειν, & παρξέταξεν, & παραπρίθηναι. Pro quo & dicunt εἰ-
χερίζειν παραθερεῖν. Attice igitur dixit Epicharmus: σωκεράνεις καὶ διακρίθης, καὶ
ἀπὸ λέρων ὁδῶν ἄλθης, πάλιν γὰρ μὴ ἐργῶν, ἀντίμα δὲ εἶπω, τί τῶνδε χαλεπὸν; At-
tice etiam Chrysostomus in comparatione monachi & Regis: Καὶ παραθείται νῦν
ἀλλήλοις τά τε κατ' ἑαυτοῦ μελέθης παρὰ πολλοῖς τά τε πολλὰς τοῦ γένους ἀσυνδῆς.
Et Lucianus in imaginibus: Καὶ τοῖς Νηρείῳ ἐκείνῳ παρξέταξεν. Ibid. ἐν τῷ δὲ σὺ
ἐδὲ ἐκείνῳ ἐξίνῃ τῇ Ἡρώνας παροδορεῖν με. Et paulo post: Οὐκ ἂν παραβάλλει-
μι εἰς αὐτὸν γυναικῶς φαρδῶν. Ibid. Αἰγίρῳ δὲ αὐτῷ ἐκείνῳ ἐκείνους τὸ βίμ-
κας τε καὶ ὀδον. Quare minus Attice dixit Athenæus: Τὸ δὲ Διονυσίῳ χορηγῶν
παρξέταξεν ἀντὶ τῶν πλεόντων ἐκείνῳ ὡς ἐκείνῳ συγκρινόμενον. Confudit etiam hanc dif-
ferentiam ipsemet Lucianus in Parasitice: Ἀξίος, inquit, συγκρινθῆναι παρὰ σὺν
τῷ σώματι. & Philo: Οὗ ἐν τῇ βίβλῳ ἐδὲν ἐν τῇ σὺν τοῖς, nobilitate cum
nomine mortalium comparandum. Quare minus mirum de Apostolo, qui II ad Co-
rinth. cap. 10. inquit: Οὐ γὰρ πολλῶν μὲν ἐγκρίνεις καὶ συγκρίνεις ἐκείνους πῶς ἐκείνους
σωκεράνεις. In eadem sententia Phrynichus: Σύγκρισις: Πλεονεχῶς ἐπὶ πλεονεχῶς
συγ-

¹ ζυρμαχίς ; τίτρε δ' εἰπὼν
² βασιλεύει τὸ πῦρ αὐτῷ νοσή-
ται , ἐπὶ τῷ , ἔφη , ἢ πὶ βαλομένη
δ' βασιλεύει ; ³ ἀνέκ' ἡ δὲ
πνέει εἰπὼν ἐν τοῖς μαθήμασι ,
ὁ δὲ Πλάτων , ἔφη , τὸτο ἐπιδι-
δόντω καλεῖ . ἐρομένη δὲ πνέει , εἰ

ζυρμαχίς ; Alio autem quo-
dam dicente puerum suum mor-
bo decumbentem βασιλεύει :
Cujus gratia , inquit , torquetur ?
aut quid vult ille qui torquet ? Πε-
ρὲς ἡ δὲ vero cum quidam diceret ἐν
τοῖς μαθήμασι , respondit : At Pla-
to ἐπιδιδόντω vocat . Interrogante
autem

Καρήναι enim tradit dici de infami tonsura , καίραδ' autem de hominibus . Et Mo-
schopolus : Ἐκείνῳ ὁ αἰεὶ τὰ πῦρ ἐπὶ ἀπὸ καὶ καί . Nimirum καρήναι dicebatur
de infami illa ratura , qua utebantur in morionum & stupidorum , & γλοτο-
ποιῶν , qui ad ciendos rīsus inducebantur , capitibus radendis . Illi enim ad cutem
rodebantur , cum alii tonderentur . quo alludit Tertullianus de Spectaculis : Eos
infidelas erga faciem suam esse , quam navaculis mutabant , & insuper contumelias alapa-
rum objiciebant : ita de domini precepto ludentes . Docere scilicet & diabolum maxillam
verberandam patienter offerre . Nam illi moriones raso capite alapis offerebant malas
percutiendas . Sed de hoc ritu dudum viri docti plura . Grav.

1 Συρμαχίην δὲ πνέει εἰπὼν] Cum quidam dixisset ζυρμαχίην pro con-
tendere cum familiaribus . Cum hoc verbum proprie significet apud optimos
quoque auctores tantum cum hostibus contendere . Probat hoc quod dixi Tho-
mas : Οὐ δὲ λίγην περὶ τῷ φίλῳ , ὡς περὶ τὸ θεῖον περὶ τῷ δὲ πνέει ζυρμαχίην .
ἀλλ' ἡμῶς ἐστὶν , ἥρξεν , ἐφίλονται . Τὸ γὰρ ἐζυρμαχίην ἐπὶ ἐχθρῷ λαμβάνεται ,
ὡσαύτως καὶ τὸ ἐδικαζόμενον . Οἷον ἐδικαζόμενον τῷ θεῷ , περὶ τῷ δὲ . Helychius in
diversa est sententia , qui ait hoc verbum significare τὸ τοῖς οἰκίοις διαφέρειν ,
cum familiaribus contendere . quo sensu accipi debent Plutarchi loca à Budzo in com-
mentariis collecta . Proverbium tamen quod affert Aristoteles III Rhetoricorum ,
φιλάμων ζυρμαχίην τῷ κορυμῷ pro Thomz & nostra facit sententia , ut & De-
mosthenes apud quem ζυρμαχίην cum hoste contendere est . Idem .

2 Βασιλεύει αὐτῷ τὸ πῦρ αὐτῷ νοσήται] Reprehendit hic Socrates eos qui βασι-
λεύειν , quod est probare , explorare , quæstionem exercere , quæstioni subijcere ,
torquere , ut vulgo loquuntur , abutebantur & usurpabant de homine qui morbo
vexabatur . Eosdem & Thomas redarguit inscitiz : Τὸ βασιλεύειν , inquit , ἐπὶ
δοκιμασίας λαμβάνεται , & τὸ διὰ λόγων , & τὸ διὰ πειρητικῶν ὀργάνων . μὴ λίγα
ἐν βεβήλει καὶ τῷ νοσῶντι ἀλλὰ ἐν τῷ νοσῶντι . Suidas paulo aliter : βασιλεύειν ἐπὶ αἰνι-
ξίῳ καὶ πειρητικῷ καὶ μαθητικῷ σημαίνει παρὰ τοῖς Ἀπικαῖς , ἀλλὰ τὸ χωρὶς πει-
ρῆς ἀνακρίνει καὶ ἐλέγχειν τὰ ἡθῆς διὰ λόγων . Adducit tamen idem Aristophanis
locum hunc contra se : Πῶς βασιλεύει . πάντα τρέπον ἐπὶ πάντα δῖους , κρημίσας
ὑπερχίδι μαχαῖν , δέρον , σπείλων , ἐπὶ δὲ εἰς τὰς ῥίνας ἐξέρχων , πλινθὶς ἐπι-
πτεῖς . Quæ profecta omnia sunt πειρητικὰ ὄργανα . locus est in Ranis . Contra
hoc preceptum facit illud S . Matthæi capite octavo : Κύριε , inquit , ὁ πᾶς μα-
βέβηται ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ παραλυτικὸς θινῶς βασιλεύει . Additipulatur Luciano
& Thomz Harpocratio & ostendit ex Dinarcho βασιλείας esse δοκιμίας , id-
que esse ex voce βάσων , quæ lapidem significat , in quo aurum exploratur .
Idem .

3 Περεκίπ' ἡ δὲ πνέει εἰπὼν ἐν τοῖς μαθήμασι] Quod hic Socrates ait ἐπιδι-
δόντω non περεκίπ' ἐν τῷ dicendum esse , in eo forte illi assentitur Plato , Iſocrates ,
& Philostratus pro περεκίπ' , ἐπὶ δὲ λαβὴν & ἐπιδιδόντω dicentes , προερεθί-
σας facere , procedere ut loquitur Cicero . Dissentient ab eo Thomas , Phrynichus ,
Suidas , Thucydides , Euripides , denique ipse etiam Lucianus qui ait in Hermoti-
mo : Εἰ γὰρ ἀνέκ' ἡ δὲ πνέει ἐν τοῖς μαθήμασι . Et in Parasitice : Εἰ ἐκείνους τῶν

ἡ μελετήσῃ ὁ δέσνα, πῶς ἂν, ἔφη, αὐτὴν ποίῃ, εἰ μελετήσῃ ὁ δέσνα: Quomodo ergo, inquit, interrogans me an declamaturus sim, dicis ὁ δέσνα; Volente autem quodam Atticissimo exprimere, & dicente, πεινῆξῃ die tertio: Satius, inquit, foret, etiam hic non Atticissare adeo te, quando malum imprecaris. Ad cum autem qui dixerat, σφαχίζου αὐτῷ, pro φείδου αὐτῷ: Nunquid, inquit, aberrasti jaculando? Quodam vero ἀφιστῶν dicente, & altero

1 Εἰ μελετήσῃ ὁ δέσνα] Vitium est in μελετήσῃ quod apud Atticos est secundæ personæ, pro declamabis. Barbaris vero est tertiæ personæ vocis activæ ut loquuntur γαμματικῶν παίδε, pro declamabit. Meminisse hic debet studiosus lector verbum μελετῶ tamen si futurum medium usitatus habeat quam activum apud Attice loquentes, utendum tamen esse aoristo activo, non medio. Testantur hoc Philostratus & Lucianus. Philostratus in Marco Sophista: Καὶ προσαλάμεν ἔφη καὶ μελετήσομαι. Idem in eodem: Μελετήσας δὲ καὶ μελετῶντος ἀκροασάμενος καὶ ἰδουμένῳ καὶ ἰδύμεσιν. Lucianus in mercede conductis: Οἶδα δὲ ἰγὼ καὶ ῥήτρα ἢ χαρῶν ἐπὶ τῷ δίσκῳ καλῶς ἰδύμεντα μελετήσαντα μετὰ δὲ ἀπαιδότητος. Et in Demonax: ῥήτορα δὲ πνι χρίματα μελετήσαντι. Proinde dicendum: μελετῶ, μελετήσομαι, ἡμετέρεα, μελετήσας, ut ab ἡμετέρῳ, ἡμετέρεσσι, ἐπαινῶ, ἐπαινήσομαι, ἐπαινήσει, ἐπαινέσας, ἀδικῶ, ἀδικέσθω, ἀδικῶν, ἀδικῶντι. Græc.

2 Ἀπικίζοντις πνος καὶ πεινῆξῃ εἰπόντος ἐπὶ τρίτῳ] Cum quidam Atticorum ἀπικίζοντις in tertia persona πεινῆξῃ, quod apud Germanos Atticos est secundæ personæ: quare sequitur βίβλον καὶ σφαχίζου μετὰ ἀπικίζοντις κατὰ ῥῆμα. Hoc est: præstaret vel hic te non Atticissare mortem imprecantem mihi, dicis enim: mihi morietur. Aristophanis in Nebulis: Σὺ δὲ ἰβριάντων πεινῆξῃ. tu morietur. Hoc quod diximus declarant etiam Thomæ verba ideo à nobis non omisissæ: Πεινῆξεται, inquit, ἐπὶ μετ' ὀλίγον μέλλοντος λίγῃ. Πλάτων δὲ ἐν Γοργίᾳ ἐπὶ μέλλοντος ἐπαινήσει λίγῃ. Πεινῆξῃ ἔπος ὅτι ἂν δέξῃ. Ἐλεγκτικός. Εἰ μὴ τις ἀπὸ μεταδοῖν, πεινῆξῃ. ὅσῳ καὶ Ἀνακρέων ἐν τῷ Σολοικιστῇ ἀπαγορεύει. Græca tamen Platonis exemplaria, quæ ego quidem viderim, πεινῆξεται habent non πεινῆξῃ, ut placet Thomæ. Proinde vitandæ amphibologiæ causa dices cum Luciano in Dialogo Terpsionis & Plutonis. πῶς καὶ πεινῆξεται ἢ γὰρ ἰβριάντων ἡ καὶ σφαχίζου. Micellus hic perperam vertit ἐπὶ τρίτῳ in diem tertium, cum vertere debuerit in tertia persona, subintelligitur enim προσώπῳ. Alioquin εἰς τρίτῳ ut Attice subintelligatur ἡμεῖς, in diem tertium, vel perendis significat. Synæsius: Εἰς τρίτῳ ἡμεῖς ἐπὶ ἡμέρας. Aristides: Καὶ ἡμεῖς εἰς τρίτῳ. Thomas: Οὐ λέγουσιν, inquit, οἱ ἀπικίκοι εἰς τρίτῳ ἡμεῖς, ἀλλ' εἰς τρίτῳ μόνον. Heliodorus: εἰς τρίτῳ ἡμεῖς ὁμοῦ. Addit tamen Aristophanes ἡμεῖς in Lysistratē: ἀλλ' εἰς ἢ τρίτῳ γ' ἐπὶ ἡμέρας. Idem.

3 Σφαχίζου αὐτῷ] Hic omnes Græci Magistri tacent. Apud unum Lascarem Constantinum legitur, σφαχίζου φείδου significat ἀκροατοῦ ἡμεῖς & ἡμεῖς, præparatum esse & misereri, quod an hic locum habeat nescio. Ea certe significatione videtur verbum σφαχίζου positum esse secundi Maccabæorum cap. 14. Καὶ ἡ ἰδίῳ πολιτῶν σφαχίζομενος. Id est, parcens, vel miserens, vel consulens, ut vertit interpres illic. Idem.

4 Ἀφιστῶν δὲ πνος εἰπόντος] Negat hic Lucianus recte dici ἀφιστῶν & ἀφιστῶν, pro eo enim dicendum ἀφιστῶν. Thomas: Γνωρίζω ἡ ἰσχυρίζω. Non imitandus igitur

πειπν, ἀμφὸς μ, ἴφην, σὺν οἷδω.
 πῶς δ' ἴ' λίγην ἰ πλὴν εἰ μὴ,
 ταῦτα, ἴφην, διπλᾷ χαρίζοι. κ
 ἡρεᾶς δὲ τινὲς εἰπὼν, ψυ-
 δατικόν, ἴφην, τὸ ῥῆμα. τὸ δ' ἰ-
 δι-

tero ἀφίσταται: Vtrunque, in-
 quit, non novi. Ad eum autem
 qui dicebat πλὴν εἰ μὴ: Hæc, in-
 quit, dupla gratificeris. Et ἡρε-
 δαicum quidam diceret: Pseudat-
 ticum, inquit, verbum est. Rursum di-

igitur Heliodorus ἀνίστων καὶ ἀνελάμψαν, quemadmodum nec illud Basilii in
 epistola πῶς δὲ ὕψ' ἐαυτῷ ἀσκητάς. ὅπ' αἰετὸς τὸ ἴδιον συμφέρον βλέποντας
 διαβάλλει πνὴς ἢ σωίσαν ἐπιχειροῦσι. Sic τὰ ὀρη μὴ διδανεν legitur in sacris litte-
 ris pro μὴ διδανεν. Diod. Sic. libro 15. Τάτοις μὲν πολλὰν ἀκκυσίαν ἰπετίμωσιν αἰς
 διδανέναι σι φιλικῶν. Et in eodem libro: Ταῖς δὲ πόλιν ἀποχρηστῶν τὴν ἀλυσίαν.
 Idem tamen eodem libro recte dicit: Τὸ μὲν πρῶτον ἐπιχειροῦν ἀφίσταται τὸ Πολυ-
 πύρροντα τὸ Ἀντιγόνη φιλικῶν. Polybius: Ἐπὶ δὲ πᾶσι τέτοις σωίσαν τὸ σωκα-
 λυθῆσσαν ὀνομασθῆσιν. Quo verbo identidem ita utitur Apostolus. Grav.

1 Πλὴν εἰ μὴ] Ideo à Socrate reprehenditur hæc locutio, quod qui paulo ac-
 curatius locuti sunt πλὴν εἰ tantum dixerunt, vel εἰ μὴ solum, auctor est Phryni-
 chus. Cæterum Thomas cit in diversâ sententia, cuius hæc sunt verba: Ἀμφοτε-
 ρὰ λέγει καὶ χωρὶς εἰ μὴ τὸδε, & χωρὶς εἰ τὸδε εἰ καὶ φερόμενος ἀδικίαν εἶναι λέγει π-
 δὲ μὴ μὴ μὴ. Πᾶσι γὰρ φανερὸν πλὴν εἰ τὸδε καὶ πλὴν εἰ μὴ τὸδε, καὶ ἑκτὸς εἰ
 τὸδε, καὶ ἑκτὸς εἰ μὴ τὸδε ὅταν καὶ χωρὶς εἰ τὸδε καὶ χωρὶς εἰ μὴ τὸδε. Λεκτικὸς δὲ
 τὸ βίβλιν προσιτῶν πλὴν εἰ μὴ σκαπανία καὶ ὕδροφρον αὐτὸν ἀποδεικνύει. Κρεῖττον
 μὲν τοι εἰ χωρὶς τῷ μὴ λέγεται. Lucianus hanc præceptionem suam sæpe non serva-
 vit. Dicit enim in dialago Diogenis & Mausoli: Πλὴν εἰ μὴ τὸ πᾶς ὅτι μᾶλλον
 ἡμῶν ἀχθόμενοι. Idem in mercede conductis: πλὴν εἰ μὴ κακίαν περ; Μοχλὸς
 πλὴν εἰ μὴ ἀπὸ χρεῖν σοι. Idem in ratione conscribendi historiam: Ἐκτὸς εἰ μὴ τὸ
 ὑπολαβεῖς πε. Ibidem: Ἐκτὸς εἰ μὴ ὁ ἄλλος δίδω. Idem in Imaginibus. Ἐκτὸς
 εἰ μὴ σὺ τὸ εἶναι τὸ Ἀθλῶν ὑπελκῆρας. Et paulo post: Ἐκτὸς εἰ μὴ πᾶσι νομίζεις
 ἀκροάσεις ὁ δὲ πᾶσι εἶναι. Idem in Pileatoribus: Ἐκτὸς εἰ μὴ καὶ τὸ θαυμαστὸν ἔστι
 Εὐρωπὸν εἶναι τὸ φύσιν αἰς τὴν Μίσσας ἀντάδην. Demosthenes πᾶσι τῶν ἐν Χερσονήσῳ.
 πλὴν εἰ μὴ τὸ τοιοῦτον. Idem in IV Philippica: Πλὴν εἰ μὴ τὴν ἀπὸ τὴν τὴν βο-
 θεῖαν γὰρ οὐκ. Sic & Heliodorus in VIII, πλὴν εἰ μὴ περ θαύματος. Plutarchus in Coriolano, πλὴν εἰ μὴ περ
 θάλλοι τὸ Ἀλκιβιάδην ἀποδείκναι τιλεῖς πρὸς στρατηγόν. Idem in Demosthene: Ἐκτὸς εἰ μὴ τὸ διὰ πᾶσι τὸ
 νόμον λέγον ὁ ἀντιπᾶν τὸ πᾶσι πᾶσι. Apostolus I ad Timoth. V. Ἐκτὸς εἰ μὴ
 διεγερμένον. Etcap. XV: Ἐκτὸς εἰ μὴ εἰκὴ ὅπως ὁσάτω. Idem.

2 Ταῦτα ἴση διπλᾷ χαρίζη] Hæc, inquit, gemina gratificaris, vel largiris.
 Micyllus gratificatur vertit, cum tamen χαρίζω activa voce dixerit nemo, quod &
 Salmuriensis editor, Ioannes Benedictus, vidit. Idem.

3 Τινὲς δὲ εἰπόντες χαρίζω] Cum quidam dixisset χαρίζω pro χρῆσται, nisi vel
 oraculum consultare. Philostratus in Heroicis: Χρῆσται μὲν γὰρ καὶ τοῖς οἰκοι με-
 τείσιν Ἀχαιοί. Herodotus tamen χαρὶν & χαρίζω dixit in Terpsichore: Καὶ εἰ
 αὐτὸς τεξέναι χρέμασι χαρίζω. Ibidem: Ἡ δὲ πᾶσι οἱ χρᾶ αἰρήσιν. respondet.
 Idem in Clio: Τὰς περὶ θάλασσαν αὐτὸν διαχρῆσται. id est, occidere. Pausanias A-
 chaicis: Ἐχρᾶτο ὑπὲρ τῶν. Cæterum de χρᾶσται & χρῆσται Moschopolus: Ἡ
 χρᾶσται, inquit, ἀλλὰ χρῆσται, καὶ χρᾶσται, ἀλλὰ χρῆσται. Homerus: Πυχῇ
 χρῆσταις Θηβαῖς Τειρεσίῳ. consulturus. Libanius in Antirrhético: Τὸ Θιῶν
 χρῆσταις. Deum consulturus. Latini in eadem notione utuntur adhibere. Cicero.
 IX ad fam. Cum adhibuisset domi mea Lupus me, & Libonem & Servium consobrinnum
 tuum, quæ mea fuerit sententia, cognoscere te ex Cn. Scio arbitror. id est, Cum me &
 Libonem & Servium, quos in ades meas arcefferat, consulisset. Id III de Offic. Gra-
 tianus cum prator esset, collegiumque pratorum tribuni plebis adhibuissent. id est, in

712
 713
 714
 715
 716
 717
 718
 719
 720
 721
 722
 723
 724
 725
 726
 727
 728
 729
 730
 731
 732
 733
 734
 735
 736
 737
 738
 739
 740
 741
 742
 743
 744
 745
 746
 747
 748
 749
 750
 751
 752
 753
 754
 755
 756
 757
 758
 759
 760
 761
 762
 763
 764
 765
 766
 767
 768
 769
 770
 771
 772
 773
 774
 775
 776
 777
 778
 779
 780
 781
 782
 783
 784
 785
 786
 787
 788
 789
 790
 791
 792
 793
 794
 795
 796
 797
 798
 799
 800
 801
 802
 803
 804
 805
 806
 807
 808
 809
 810
 811
 812
 813
 814
 815
 816
 817
 818
 819
 820
 821
 822
 823
 824
 825
 826
 827
 828
 829
 830
 831
 832
 833
 834
 835
 836
 837
 838
 839
 840
 841
 842
 843
 844
 845
 846
 847
 848
 849
 850
 851
 852
 853
 854
 855
 856
 857
 858
 859
 860
 861
 862
 863
 864
 865
 866
 867
 868
 869
 870
 871
 872
 873
 874
 875
 876
 877
 878
 879
 880
 881
 882
 883
 884
 885
 886
 887
 888
 889
 890
 891
 892
 893
 894
 895
 896
 897
 898
 899
 900
 901
 902
 903
 904
 905
 906
 907
 908
 909
 910
 911
 912
 913
 914
 915
 916
 917
 918
 919
 920
 921
 922
 923
 924
 925
 926
 927
 928
 929
 930
 931
 932
 933
 934
 935
 936
 937
 938
 939
 940
 941
 942
 943
 944
 945
 946
 947
 948
 949
 950
 951
 952
 953
 954
 955
 956
 957
 958
 959
 960
 961
 962
 963
 964
 965
 966
 967
 968
 969
 970
 971
 972
 973
 974
 975
 976
 977
 978
 979
 980
 981
 982
 983
 984
 985
 986
 987
 988
 989
 990
 991
 992
 993
 994
 995
 996
 997
 998
 999
 1000

consilium vocassent. Sueton. Claud. *Adhibitis principibus.* Florus l. 1. *Gemini erant, uter auspicaretur & regetes adhibere placuit Deos.* Id est, Deorum sententiam per auspicia explorare, consulere Deos per aves *χρησὶς θεοῖς*. Sic hic locus ex loquande & antiquis Flori editionibus legendus. ut præclara vidit Gronovius *καί τινος*. vulgo male adhibere oracula. Cic. IV ad fam. 7. *A suis reliquis non adhibemus.* hoc est *consulimus*. Sed de hac istius vocis notione pluribus egit vir doctissimus & ingenii elegantissimi ac solertissimi Ioannes Schultingius, qui non ita pridem in ipso flore ætatis, cum magna & præclara minaretur, extinetus est, flebilis omnibus, iis præcipue quibus litterarum interiorum salus curæ, candor autem & morum sanctitatis amoris sunt, in notis in Senecæ declamationes propediem bono publico edendis. *Grav.*

I Τὸ ὁ λόγοντι ἔκτοτι] De eo Phrynichus: Ἐκτοτε καὶ μηδένα πρόπον εἶπας,
 ἀλλ' ἐξ ἐκείν. Idem interius: Ἀπο τὸτε ἔκτοτε μὴ λίγα. ἀλλ' ἐξ ἐκείν, καὶ
 καὶ ὁδὸς ὅ τοις χρονικοῖς διηγήσασθαι ὡς συμβαίνει ταῖς φρεσίν. Et Thomas
 eadem fere, qui & alibi negat præpositionem recte componi cum adverbio. Quare
 ἐκπαλαῖ, ἐκτοτε, ὅσοι πύρρην, ἐκπέρυσιν, & ὁδοὶ τέτι non sunt recepta Atticis,
 qui pro eis dicunt ἐξ ἐκείν, ἀπ' ἐκείν, ἐκ παλαιῖς, ἐκ τέτι. Herodianus in IV:
 Καὶ ἐξ ἐκείν μὲν τ' λοιπὸν Θεῶν θυσιασθεῖ. Et paulo post: ἐξ ἐκείν δι' ἐκαστοῦ
 φρεσὶ ἀλλήλ. Xenophon in tertio Institutionum Cyri: Ἐκ δὲ τῆς τοῦ Κῦρος ἐπιτο-
 λῆς τας τὸ φρερεῖν. Idem in eodem: Ἐκ τέτι εἰποῖν τε πάντας & ἰστορεῖ. Sic ta-
 men sacri scriptores Matthæus cap. XVI: Ἀπο τὸν ἡζατο ὁ Ἰησοῦς διανοεῖν, pro
 quo Lucianus in Demonax, & τοσπικεῖν δὲ ἐξ ἐκείν πικρὴ καὶ αἰδέει. Idem
 in Dialogo Cyclopis & Neptuni: Καὶ ἀπ' ἐκείν τυράλῃς εἰμί σοι ὁ Πόσειδον. Inve-
 nientes apud Matthæum etiam ἀπέρει, cap. 23: & 26, & apud Ioannem cap. 13.
 In II ad Corinth. 8, 9 legitur ὁδοὶ πύρρην. Pollux in primo περιπλῆσιν inquit περ-
 ῖν τῶν τετι. Lucianus omisit præpositionem in Hermotimo: Μακρὸν πινέμα ἔν
 εἶχε πέρυσιν. Demosthenes in III Philippica: Οὐδ' αἱ πέρυσιν ἀριστοῦ. Xenophon
 in III Ἑλληνικῶν: ἡμεῖς μὲν οἱ αὐτοὶ νῦν δὲ καὶ πέρυσιν. Plato in Euthydemō
 πέ-
 ρυσιν δὲ αἱ περιπύρρην ὡς ἔστιν ὁδοὶ. male περιπέρρην impressum est. Meliores
 scriptores semper opinor sine præpositione utuntur πέρρην. quare in eo quod sequit
 tur εἰρωτῶναι esse censco. Καλὸν ἔστι τὸ εἰπὼν ἐκέρρυσιν. Invenies tamen περιπέρρην
 etiam in epistola quadam Libanii ἀναμνησκόμεν, inquit, ἐν ὅπως ἄλλοις περ-
 ρύν. Ἐκπαλαῖ legitur II Petr. c. 2 & 3. Sed de hoc minus mirandum quam de
 Asiriano, qui in primo inquit: ἐς λογαζόμεν ἔκπαλαῖ. Vtuntur etiam D. Basilus
 & Plutarchus. Ille quidem ad Athanadium scribens: ἦν, inquit, ἐκπαλαῖ καὶ τ'
 οἷς τιμωρῶντο ἀπὸ λαοῦ ἐγώ. Hic vero in Themistocle, παρασκευάσας ἐκπα-
 λαῖ πύρρην. Et καὶ βραδείας. Τιμωροῦσιν ἐκπαλαῖ δι' ἡνάνκτων. Idem tamen
 Attice dixit in Timoleonte: ὅπλιν τετραπυρρῶν ἐκ παλαιῖς. Et Philostratus
 in Heroicis Dialogis: ΦΟΙΝΙΞ καὶ ἐκ παλαιῖς ἀπὸ διδασκαλῶν τὸ σερεῖν ἦν
 ὁλοῖν; Α Μ Π Ε Λ Ο Υ Ρ Ο Σ. ἐκ παλαιῖς ξίν. Herodotus: Ἐπὶ τῇ ἀπικρε-
 ῖν ἐκ παλαιότερ. Idem in eodem primo libro: Ἡ γὰρ δὲ ποτὶ μαγνητῶν ἐκ πα-
 λαῖ ἰδρύσμεν. Idem in Vrania: ἥ ποτ' ἡμετέρη τί ἐστι ἐκ παλαιῖς. Pollux in pri-
 mo: Πάλα, inquit, περιπαλαῖ, τρίπαλαῖ. Aristophanes in Equitibus: Τρί-
 παλαῖ καὶ διμυρρῶν βυλόμεν, ὁ δὲ γὰρ τῶν. Αλλ. Ἐγὼ δὲ διττά παλαῖ γὰ καὶ διττά
 παλαῖ, & χυλόπαλαῖ, & ὡς παλαῖ, πάλαι παλαῖ. Iam vero de illo ἐκτοτε quid
 mirum à scriptoribus sacris usurpari, cum ne ipse quidem Lucianus ab eo prorsus
 abstinerit: Ἐκτοτε, inquit in Asino suo, ἐξ ἐκείν πρῶτον ἦλθεν εἰς ἀνθρώπους ὁ
 λόγος ἐκ τῶν ἐξ ὅν παρεκλήθη. Athenæus in Dipnosophistis: Ἐκτοτε οἱ περ-
 ροι καλόμενοι διονυσιοκόλας. Ἀλλ' ἐκ τῶν ἀνδροκόλας; ἐκ τῶν ἀνδρῶν. Arrianus I ἀνα-
 στας. Ἐκτοτε οἱ Σιδόντις & ἑσέρεζον. Iosephus: Ἐκτοτε μετ' ἀδελφῶν ὁ Ἀχάρις
 αὐτὸς ἐκ τῶν ἀδελφῶν. Idem.

ππ λίχη. ἡ τῇ δὲ ἰδὲ ἐπὶ τῇ ἰδὲ
 ῥεωρῆς τινός, ἔπειτα αὐτὸν ἰπέρων,
 ἔφη, σημαίνεις. ἀνὴρ λαμβάνουσα δὲ
 ἐπὶ τῇ σωίνης λίγυθός τινος ἡνυ-
 μάζειν, ἔφη, πῶς ἀνὴρ ποιῶν
 τῇ λέγονται, φησὶν ἀνὴρ ποιῶν
 βράδιον δὲ, τινος εἰπόντος, οὐκ

εἰς τοῦτο dicit. Ei vero qui ἰδὲ pro
 ἰδὲ: Alia proakis, inquit, signi-
 ficas. Cum quidam autem ἀν-
 λαμβάνουσα pro σωίνης diceret:
 mirari se ait quo pacto ὁ ἀνὴρ ποι-
 ῶν τῇ λέγονται, diceret ἀν-
 ποιῶνται. βράδιον autem dicen-
 te quopiam: Non est simile, in-

1 Τῷ δὲ ἰδὲ ἐπὶ τῇ ἰδὲ] Cum quidam ἰδὲ pro ἰδὲ uteretur. Haut scio an velit Lu-
 cianus ἰδὲ adverbium poni sine accusativo post se. Nam ita video plerisque omnes
 eos uos, ἰδὲ vero verbo addi accusativum. Nam quod ἰδὲ Attice dici pro ἰδὲ scri-
 bit Thomas, id nobis non obstat. Nam ἰδὲ de quo Thomas, agit verbum est
 imperativi modi, scribiturque tono circumflexo. ἰδὲ, inquit Thomas, Ἀπὶ κοῖ
 λίγυθον ἢ ἰδὲ. Εὐερίπιδος Ἐκλῆν. ἰδὲ μὲν κἀνδάνισος οἷα ἔχον κακὰ. GIZV.

2 Ἀνπλαμβάνουσα ἐπὶ τῇ σωίνης] Cum quidam diceret ἀνπλαμβάνουσα af-
 firmo pro σωίνης intelligo. Sic tamen Iosephus VI Ἀλῶς. Περὶ τοῦ λόγῳ κινήσεως
 ἀνπλαμβάνουσα ἴσασιν καὶ κτύπον. id est, se sensitse, audiisse, intellexisse. Suidas di-
 ctione καλῶς, κῆρυξ τῇ ὁσμῶν ἀνπλαμβάνουσα. Scholiastes Sophoclis in illud in
 Ajace Maltigophoro: Καὶ ξυμπαύζω φρονί, ἄτοι, inquit, οὕτως σωίνης καὶ
 ἀνπλαμβάνουσα. Suidas ἀνπλαμβάνουσα εἰς ἑνὶ γνηκῶς ἡμῶς ἀνπλαμβάνουσα, id est,
 accipimus, intelligimus. Vide etiam Budzum qui duobus Alexandri Aphrodisi locis
 ostendit ἀνπλαμβάνουσα esse sensu percipere & ex Basilio ἀνπλαμβάνουσα perceptionem.
 Idem.

3 Βράδιον δὲ πῶς εἰπὶ τινός] Cum quidam dixisset βράδιον pro βράδιον. Βρά-
 διον, inquit Thomas, ἢ βράδιον; ποιοῦντων γὰρ, καὶ ἡ οὐδὲν ἢ ἡ μέραις βρά-
 διον ἢ παρ' ἑλλῶσι φαίνεται. ἐκείνη δὲ μέγας Λιβένιος ἢ ἐπὶ τοῦ γ. καὶ οἱ εἰς
 βράδιον ἄλλα καὶ συμπεριτοῦ ὁφουσιν. Attice igitur Lucianus in mortuorum
 Dialogis: Εἰ καὶ ὁλίγω βράδιον τινός. Et Diodorus Siculus: Καὶ ταῦτα μὲν πο-
 λὺ βράδιον κατὰ τῆς. Audiendus & Phrynichus: βράδιον, inquit, πῶς.
 ἡ οὐδὲν μὲν ἔστιν. βράδιον τινός. Ἐλλῶσι φαίνεται. Πλάτων δὲ καὶ Θεοφύλακτος
 εἰ οἱ δοκίμοι τοῦ βράδιον. Thucydides in II: Τοῦ ὅδε τοῦ γνηκῶς τινός
 ἐπὶ τοῦ βράδιον αὐτοῦ ἐλθόν. Plato in Timæo. Θάπρον μὲν τὰ τῆς ἐλθόν, τὰ δὲ
 τῇ μείζονα βράδιον περιέχοντα, τῇ δὲ ταῦτα φορὰ τὰ τῆς ἐλθόντα ἐπὶ τῇ
 βράδιον ἰόντων ἐλθόντα κατὰ λαμβάνουσα κατὰ λαμβάνοντα. πάντας γὰρ ἐπὶ
 κυκλῶς αὐτῶν γρήγορα ἐλθόντα διὰ τὸ διχῆ καὶ τὰ ἐναντία αἰμα περιέχοντα τὰ βράδιον
 ταπὶον ἀφ' αὐτῆς ὅσος τῆς ἐλθόντα ἐλθόντα ἀπέραινον. Hæc Platonis verba Cicero
 elegantissime vertit: Cum alia maiorem lustrarent orbem, alia minorem tardius quam
 maiorem, celerius quam minorem, motu unius ejusdemque natura, qua velocissime mo-
 vebantur ea celeritate unius a tardioribus, & cum superarent superari videbantur. Omnes
 enim orbis eorum quasi helici inflexione vertebat, quia bisariam contrarie simul proce-
 dentia efficiebant ut quod esset tardissimum id proximum fieret celerissimo. Parum igitur
 Attice Plutarchus in Dæmonio Socratis: Καλέειν, inquit, ἀνοίγει καὶ ἀγανα-
 κτῆν βράδιον ὡς ἀκκῶνται. Sic & loquitur in Pompejo, in Catone maiore, in
 libello περὶ ἀδελφότητος, Heliodorus in III, & initio libri VI. Iosephus in IV Orig.
 βράδιον γὰρ ἀπὸ τοῦ ὅς ἐστιν ἡ δύναμις. Notandum porro in Platonis loco Attice
 dictum esse θάπρον pro quo minus eleganter τῆς ἐλθόν, & ἰονικῶς τῆς ἐλθόν diceretur.
 Heliodorus in IV: Εἰ μὴ θάπρον ἐξίσταται. Idem ἐκείνης μὲν δὲ καὶ ὁλίγω
 θάπρον, melius dixit quam in primo καὶ ὁλίγω τῆς ἐλθόν. Idem Phrynichus, quare ea verba
 quæ sequuntur apud Lucianum omnino per ironiam vel cum interrogatione sunt
 le-

ἔστιν, ἔφη, ὅμοιον τῷ τάχον. inquit, verbo τάχον. Et rursum βαρεῖν δὲ τινος ἐπιόντος, οὐκ ἔστιν, βαρεῖν dicente quopiam: Non licet, inquit, βαρῶν, quemadmodum putasti. λέλοιχα item pro εἰληχα dicente quodam: Modicum, inquit, etiam apud quos peccatur. Multis autem ἵππεδάς pro πίπεδάς dicentibus, quod

legenda (I.) οὐχ ὅμοιον τῷ τάχον; an non est simile? vel scilicet non est simile. Philostratus in Heliodoro: Εἰσκαλέμενοι δὲ θάπτον ἢ αὐτοὺς εἰς τὸ νοσῦντα ἀνέδδαλειτο. Lucianus in ratione conscribendi historiam: Θάπτον δὲ ἐν δώματι. Idem in Toxari θάπτον γυναικὶν ἐκαστος αὐτῶν ἐπιλάθεται, & mox καὶ θάπτον ἐν δώματι. Non dicit tamen sine exemplo Apostolus I ad Timotheum: ἐπιτίθειν αὐτοῖς οἱ τάχον. Et ad Hebræos: μεθ' ἐλπίος τάχον ἐρχεται, ibid. ἴτα τάχον ὑποκαταστὰς ὑμῶν. Plutarchus enim in connubialibus praeceptis σβέννυται δὲ τάχον αἱ μάταιοι ἐν τῷ δυνάμει γίγναι ἄμα καὶ τρέφειν ἐπιλάθεται. Iosephus IV ἀρχαιολογίας: Ἀγαλισκομένων τι τὴν ἐπιτιθεῖσαν τάχον ὑπὸ αὐτῆς. Idem in secundo Originum: Ἀλλὰ τάχον ἐλθόντων ἐπὶ τὴν ἀργάνην οἱ σίτες. Idem: τάχον ἐξ ἡλδον ἀλόντων. qui tamen alibi fere θάπτον dixit. Dionys. Halicarnass. lib. VI ἀγωνιστὰς ταχίς ἢ φρονιμοὶ. Herodotus in Melpomene: τάχον συμμίστροιμα ἐν ἱς μέχλιον ὑμῶν. Diodorus Siculus in XX: Καὶ τάχον μὲν ἵπλων αἱ τὴν βαρεῖαν. Idem in eodem: Τάχον τὸ προσδοκίας ἀπέναντι ἐπιτιλεμένον. Id est, expectatione celerius. Arrianus in Periplo: Οὐδὲν δὲ καλὸν καὶ τάχον. Idem in VIII expeditionis Alexandri, qui liber solus Ionice scriptus est, ταχύτης, dicit, ἔτι γὰρ τὸ τὴν γῆρας τοσούτῃ ταχύτητι ἐπὶ γαίῃ. Et paulo post: Καὶ γὰρ οὗ κατεπύετο ἐν ταύτῃ τῇ χώρῃ ἀπαίνομαί τι ταχύτερον μὲν τὸ ἄλλος αὐτὸς ἐπὶ Μεγαδίνης ἀνιχνύσας ἐφθίνειν ταχύτερον. Sed hoc facit hic imitatione Herodoti, qui in Thalia, ἱποίνουσι, inquit, ταχύτερα ἢ σφοδρότερα. quod & Diodorus Siculus imitatus est in XX libro suae bibliothecae: Ταχύτερον ἐκινδύνουσι αὐτὰρ ἐν τῷ σφοδρῷ συγκινδύνουσι. GIZV.

2 Βαρεῖν δὲ πινθ' εἰπόντος] Idem Thomas docet: Βαρῶν, inquit, χερίσμον, βαρεῖν δὲ ἀρχεῖν σαρὰ τοῖς δοκίμοις τοῖς τὴν σαλαῶν, ὅλην ἐπὶ σαλακίμω ἐν βεβαρίσῃ, λέγουσι ἀλλὰ βεβαρίσῃ εἰς σαρὰν πινθ' οἱ μαστῆς. Ἀριστοφάνης ἐν τῷ πρώτῳ τῶν ἱερῶν. Οἱ δὲ ἡκού οἶνον βεβαρηκότες οἱ αὐτοὶ. Plato tamen in Symposium hoc ipsum palliva voce dixit. Βεβαρημένοι, inquit, ὁ σῶς μινυαῖς πινέταρ (οἶνός γὰρ ἔπειτα ἦν) εἰς τὸ τῷ Διὶ κῆπον εἰσελθόντων βεβαρημένοι ὄντων. Suidas in eandem sententiam, quam Thomas probavit, dixit: Εὐβαρῶντο κυριώτερον, ἔτι γὰρ δὲ λέγουσι ἐβαρεῖτο, ἢ βαρῶν, ἢ βαρῶν. Οὐδὲ ἄλλαν τινα κλίσην ποιεῖται, ἀλλὰ βαρῶν, ἢ βαρῶν. Πολύβιος. Οὐδὲ ἐξαιτίας ἀπορῶν, τὰ μὲν ὑπὸ τὴν ἀρῶν, τὰ δὲ ὑπὸ τὴν ἡλικίας βαρῶν. εἰς γὰρ ἐν δώματι οὐδὲν ἐπὶ. καὶ αὐτὸς ὅσον δὲ τῷ βαρῶν μινυαῖς τὸ σῶν. Improptie igitur Lucianus in Aetione: ὅπου δὲ φέροντας βαρῶν. Idem.

3 Λέλοιχα δὲ τὸ εἰληχα λέγοντος] Cum quidam pro εἰληχα dixisset λέλοιχα. Εὐλεχα, inquit Thomas, ὡς ἐκ λέλοιχα. Lucianus tamen sui oblitus dicit in amorgibus, Χαμῆλες ἐκ λέλοιχα. Tametsi idem in eodem libello Attice dixit ἀνδράσας σὺν ἡλικίᾳ εἰληχα τῶν. Idem.

4 Ἰπταδὲ δὲ ἐπὶ τῷ πίπεδάς πολλῶν λεγόντων] Cum multi dicerent Ἰπταδὲ pro πίπεδάς. Sic legitur, sed perperam uti apparet ex Thoma & Luciano in Nefasto: Εἰδὲ, inquit, iste τὸ ἀρχαῖον τὸ τριῶν κεντῶν, καὶ τὸ ἀνιχνύσας, καὶ τὸ πίπεμα, ἢ τοῖς χιμῶν. Thomas vero: πίπεμα ἔστι τὸ τὸν ἵππον εἰπὼν ἄλλα πίπεμα. Quare hic pro πίπεδάς omnino legendum πίπεμα. Sed ut ad Ἰπταδὲν redeamus reprehenditur Ἰπταδὲ à Luciano in Lescipiane. Locus infra referetur. De πίπεμα vero δὲ

πολλῶν λειζόντων, ὅπ μ' ἄν τ' ἑπ' ἡσυχίᾳ τὸ ὄνομα, σαφῶς ἴσμεν. Ὁ δὲ περὶ τὸν εἰπόντα, ὡς δὴ Ἀττικῶν, ἔ τ' φάσιον ἐρῶμεν ἴφρ. Ὁ φάσιον δὲ τινος εἰπόντος, ἰδὲ δὲ κέ-
νοι, καὶ πῶς αἱ, ἴφρ. φάσιον πρὸς
φάσιον ταῦτα μ' τὰ Σωκράτεια.
ἐπ' ἀντιφάσιον ἢ, εἰ δὲ κέ, ἐπ' τῶν
ἀμιλλῶν τῶν ὡς πρὸς λόγων, κα-
ρὸ μ' καλῶ τὴν βελτίστην εἶναι ὁ-
λως, σὺ ἢ γνώρισον οἶκον γὰρ
σε καὶ νῦν διωκόμεθα, τοσούτοι γὰρ
ἐπ' ἀντιφάσιον ἢ ἐξῆς λειζόμενοι.
Σο. ἴσως μ' εἰδὲ νῦν διωκόμεθα σε
λείγοντες, ὅμως εἰπέ. Λυ. Ἐ πῶς

quod λῆι τ' ἑπ' ἡσυχίᾳ quidem ver-
bum hoc descendat, plane sci-
mus. Περιστερὸν autem quodam
dicente quasi hoc Atticum foret,
etiam τ' φάσιον dicamus, inquit.
Rursum dicente quodam se φάσιον
comedis. Et quomodo, inquit,
φάσιον aliquis comederit? Atque
hæc quidem Socratica illa sunt.
Redeamus autem, si videtur, ad
certamen priorum verborum. Ac
ego quidem citabo ea quæ optima
videntur esse tora, tu vero cogni-
tionem fac. Arbitror enim vel
nunc posse te, quippe qui tam
multa ordine jam audieris. Sol.

Fortassis ne nunc quidem potero. te dicente, sed tamen dic. Lyc. Quo-
modo

ἵπταμαι Thomas. Πίτομαι, inquit, ὃς ἵπταμαι. Καὶ Λεόντιος ἐν τῇ οἰδῇ ὅπ σε
ἀφραϊνὴ σκῶμα ἐμὸν ὅστις ἐπ' αὐτὸν ὁ πρὸς τοὺς φάσιον ὅπως αὐτῶν ἀκούσεις,
πιτόμαι τ' αὐτὸς ἐπ' αὐτὸν λόγῳ ἐπ' αὐτὸν συλλόγῳ. Phrynichus: ἵπταμαι παραιτητοῖς εἰ
ἀπαξ εἰς σκῶμα καὶ μόνον ἢ δις πιτέται ἢ λίγα. Vult Lucianus utroque vicissim, fre-
quentius tamen τῇ πίτομαι. In Dialogo Tritonis & Nereidum: Ἦ δὲ ποσὸν γὰρ
πιτόμαι. Et in Musæ encomio: ἀλλὰ μὲν αἰδὴς πιτέται. Idem in libello de ra-
tione scribendi historiam: Καὶ πῶς Περσὶς ἐπ' αὐτῇ τῇ μεθυσθῇ τ' ἐκείνη γινώσκω
ἀπὸ πίτομαι. Idem tamen in amoribus dixit, ἐλπίσιν ῥοίσιν διπταμέδα. Et in
Deorum iudicio, ἐξ ἀφραϊνῆς καὶ πίτομαι. Ibidem, ὅπου εἰδὲ ἐπ' αὐτῇ τῇ
συμπεριπταμέω αὐτῷ. Heliodorus initio V: Μεγιστὴν διπταμέω τ' ὁλεσθε πα-
ρημειδόντο. Gregorius Theologus Basilio: Τὴν πρὸς αἰδὴς ἐξῆς ἀδόντας μὲν ἀλλὰ
τ' ἡμῶν καὶ συμπεριπταμέω μὲν ἀλλὰ τ' ἡμῶν. Gryn.

1 Περιστερὸν δὲ πρὸς εἰπόντας] Adversatur Luciano recta Athenæus Dipnoso-
phist. IX: Ἀπὸ τῶν ἁπλοῦς περιστερὸν καλεῖται. Ἀλλ' εἰς Συναγέχουσιν. Ὁ δὲ
καὶ Ἀφραϊνὴς εἰμι γὰρ περιστερὸς. Φερειάτης ἐν Γραφῶσι φησὶ ἀπὸ πίτομαι ἀγ-
γέλλοιτα τ' περιστερὸν. Idem.

2 Φάσιον δὲ πρὸς εἰπόντας] Cum quidam dixisset se edisse φάσιον, id
est, vasculum olearium cum φάσιον lenticulam dicere debuerit singulariter, vel φα-
σιον pluraliter. φάσιον pro vasculo oleario legitur IV Reg. 9. Ἀλλὰ τ' φάσιον τ' ἐλαία,
moxque καὶ τ' φάσιον. Latinis dicitur lenticula, Plinio auctore, ut egregie Ca-
saubonus ad Athenæum observavit. Plutarchus in discrimine adulætoris & amici,
φάσιον dixit pro lentigine morbo, ἀλλ' ὡς οἱ φασιον τ' ζοζυφῶν, τ' καλῶν
ἐρκεῖναι μὴ διωκόμεναι δι' ἀδόντας ἐπ' αὐτῇ καὶ φάσιον καὶ ἐλαίας τῶν ὁμοειδῶν
ἀναφέρει. Ruge, lentiginibus & cicatricibus similitudines referunt. Quid præterea
φάσιον significet pete ex Helychio. Nunc Ammonium si placet audiamus: φάσιον,
inquit, φάσιον διαφέρει φασίν. φασὶν οἱ ἐπ' αὐτῇ ἔχ' ἐνικῶς φασι δὲ ἢ ἐφ' αὐτῇ
πρὸς τῇ παλαιῇ ἢ διαφασί. Vitanda igitur amphibologia causa φασι
dicendum unius numero pro legumine cocto, & φασίν numero multitudinis pro
cruda lenticula, pro vasculo autem φάσιον dicendum in numero unitatis. Illi certe
auctores quos Athenæus adducit modo φάσιον modo φασιον dicunt pro legumine.
Lucianus quoque in Saturnaliis epistolis, ἢ φασι δὲ ὑμῶν σαπύριον ἐ-
πιπταμέω ἐξ. Et in Hemotimo, καὶ οἱ φασι δὲ παρὶς. Theophrastus, Diosco-
rides,

Φῆς ἐ δυνήσας; ἡ γὰρ θύρα χε-
 δὲν ἀνίσταται σοὶ τ' ἡμεῖς αὐτῶν.
 Σο. εἰπὶ τοίνυν. Λυ. ἀλλὰ εἶπον.
 Σο. εἶδεν γὰρ, ὡς περ ἐμὲ μάθειν.
 Λυ. ἐ γὰρ ἔμαθον, τὸ ἀνίστασθαι;
 Σο. οὐκ ἔμαθον. Λυ. τί ἐν περὶ σό-
 μεθα, εἰ μὴδὲ καὶ ἀνελθῆσθαι τοῖς
 λεγομένοις; καὶ τοι αὖθις γὰρ τὰ
 καὶ ἄρχας ἐνθάδε καὶ ὑπὸ πᾶσι, ἐγὼ
 ἤ ὅμῳ ἰππεὺς εἰς πεδίον καλεῖν,

modo aiste non posse? Nam co-
 gnitionis ipsorum prope janua tibi
 aperta est. Sol. Dicigitur. Lyc.
 At jam dixi. Sol. Nihil certe
 quod ego intelligam. Lyc. An-
 non intellexisti quod dixi ἀνίστασθαι?
 Sol. Non intellexi. Lyc. Quid
 igitur patiemur, si ne nunc qui-
 dem assequeris ea quæ dicuntur?
 Atqui secundum ea quæ ab initio
 abste dicta sunt, ego quidem putabam me equites in campum provo-
 care:

rides, Paulus Aegineta etiam de legumine σακόν dicunt, quod hic improbat Lucianus. Grav.

1 H' γὰρ θύρα ἀνίσταται] Ἀνίστα male dicitur pro ἀνίστασθαι. Phrynichus: Ἀ-
 νίστα ἢ δύεα, σολοικισμός, χρὴ γὰρ λέγειν ἀνίστασθαι. Contra tamen hoc præceptum
 ἀνίστα passively posuerunt Herodianus IV: Πολύδης ἔχον καὶ θύρας ἀνίστασθαι. Lu-
 cianus περὶ Γυμνασίων, καὶ ἀνίστασθαι τοῖς σώμασιν ἐμπιπτόντων. Idem in votis
 ἢ τὸ πᾶν ἀνίστασθαι ἐπὶ τὸ πᾶν καταλάττω. Plutarchus in vita Pyrrhi: Τῷ δὲ
 Πύρρῳ σακόνος ὀδὸς ἀνίστασθαι πρὸς θύρας. Sic in vita Martii Coriolani, & So-
 zomenus V Histor. Ecclesiast. εἰ τὰ ἀνίστασθαι. Iosephus in III Originum: Εἰ-
 κόσι καὶ πέντε ἀνίστασθαι ἐπὶ πύλας. Apostolus I ad Corint. 16: Θύρα γὰρ μοι
 ἀνίστασθαι μεγάλη. Passively tamen dixit Lucianus in Gallo, ἀνίστασθαι αὐτὴν ἡμεῖς ἡ θύ-
 ρα. Thomas Magister hic dissentit à Phrynico: Ἀνίστα ὅτι καὶ παρατακτικὸν ἀντὶ
 τοῦ ἡντιμεῖν. Ἀνίστασθαι ἐπὶ τῷ Παναθηναϊκῷ. Ἐπὶ τῷ γὰρ πάντα ἀνίστασθαι, ἐπὶ τῷ ἰ-
 ρίαν γὰρ συνήθει, ἐπὶ διαστρέφεται πρὸς τὸν θεόν τὸν ἀρχαίων τῶν πολεμίων καὶ δημοσίων
 ἢ χρημάτων ἐλπίσιν ἢ κατὰ τὴν φύσιν. Ἀπὸ γὰρ τῆς ἀνίστασθαι, ἀνίστασθαι, ἀνίστασθαι, ἀνίστα-
 σθαι. Εἰ δὲ μέντοι παρακλιτικὸν τὸ ἀνίστασθαι ἀντὶ τῆς ἀνίστασθαι. Ἀνίστασθαι γὰρ ἀνίστασθαι,
 ἀνίστασθαι, ἀνίστασθαι, ἀνίστασθαι. Συνίστασθαι ἐπὶ τῷ ἀνίστασθαι πρὸς τὸν θεόν ὅτι καὶ ἐν-
 τὸς οἰκίαις τοῖς λαοῖς ἀνίστασθαι. Λυκαῖος ἐπὶ τῷ Μικῷ καὶ Ἀλκατρίων, καὶ
 ἐπὶ τῷ ἀνίστασθαι τοῖς ὀφθαλμοῖς. &c. pag. 11. Suidas Comicos citat Pherecratem
 in Cnephaliis & Amphiam in Mœchis, qui ἀνίστασθαι active dixerunt. Sic &
 Homerus Iliad. π. γλῆθ' οἱ δὲ πᾶσι πᾶσι ἀνίστασθαι. Et Herodotus in Clio: Εἰ μὴ ἀπλῆ-
 στος τε εἴης χρεῖσθαι καὶ ἀνίστασθαι ἐπὶ ἀνίστασθαι θύρας ἀνίστασθαι. Apostolus passively
 dixit: Τοῦτο καὶ ἡμεῖς ἀνίστασθαι πρὸς ὑμᾶς ὅτι Κορινθιοί. Idem.

2 Ἰππεὺς εἰς πεδίον καλεῖν] Nomina in &c apud medios inter Atticorum vete-
 rum & Sophistarum ætatem, Diodorum Siculum, Polybium, Laertium &
 ejusdem notæ scriptores fere &c contractum habent in accusativo plurali: apud ve-
 teres Atticos Aristophanem, Demosthenem, Aristotelem, Theophrastum, Iso-
 cratem, Platonem, Lyfiam, Thucydidem, Xenophontem, & ejus imitatore
 Arrianum, tum apud Sophistas, Paulaniam, Heliodorum, Libanum, Aristi-
 dem, Lucianum, alios ejus ætatis scriptores Dionem, Appianum, Herodia-
 num, & ex nostris Chrysostratum, Basilium, Gregorium Theologum, Syn-
 cysium sine contradictione fere in eas, quod & notavit vir lumine eruditus P. Leopa-
 rduus in Miscellaneis. Thomas Magister: Ἐρμῶν, βασιλέας, ἱερεῖς καὶ ἄλλα
 τοιαῦτα Ἀπικῶν, τὰ δὲ περὶ τῶν τοῦτα λέγειν ἐκ τῶν ἑκείνων. Plato in Thea-
 eto, unde hic Luciani sumtus est: Ἰππεὺς εἰς πεδίον καλεῖται Σακόντιον εἰς
 λόγους. Luce igitur clarior est in ἰππεὺς: esse solentium, ut recte Thomas obser-
 vavit contra omnium Grammaticorum præceptiones. Plutarchus & Iosephus mo-
 do &c modo eas dicunt, nisi illud quoque typographis aut intempestivis emenda-
 toribus debemus. Plethon certe Gemitus Plutarchi & Diodori Siculi verba trans-

οὐ δὲ τὰς ἰππεὺς κατενόησας. ἀλλὰ
τοίκας ἢ φρονίζεν τὸ λόγων μάλι-
στα, ὅς νυν ἔτι σφῶς αὐτὴς διήλ-

care: tu vero equites cogitasti.
Sed videris non curare verba, ma-
xime quæ inter nos ipsos profecti
sumus.

scribens pro ἰππεὺς accusativo semper ἰππίας habet. Plutarchus in Timoleonte: Οἱ Κερνίδαι πύμπυσιν αὐτῷ διχλίους ὀπλίτας ἔ διακοσίους ἰππίας, pro quo Plathon: Κερνίδαι Τιμολέοντι πύμπυσιν διχλίους καὶ ὀπλίτας, ἰππίας δὲ διακοσίους. Diodorus Siculus: Θηβαῖοι δὲ ἀπίσειλαι πύμπας μὲν τετρακισχίλιους ἰππεὺς δὲ 6. Gemistus autem: Θηβαῖοι δὲ ἀπίσειλαι πύμπας μὲν τετρακισχίλιους, ἰππίας δὲ συντακο-
σίους. Sic & alibi. Illud Luciani quod mox sequitur οὐ δὲ τοῦ ἰππεὺς κατενόησας; ita vendendum fuit: Ἄν τινος ἰππεὺς νοήσῃ vel animadvertiss? Pro quo inter-
pres, tu vero equites cogitasti. Aristophanes in equitibus: Μὰ τ' ἐν γῇ μὰ τ' ἐν θα-
λάτῃ διαφυγῇ τοῦ ἰππίου. Idem in Archarnensibus: Ταῦθ' ὡς ἐγανώθη καὶ θυλῇ
τοῦ ἰππίου. Plato in VI de legibus: Χωρὶς δὲ τοῦ ἰππίου. Xenophon in primo In-
stitutionis Cyri: Πολλοὶ δὲ ὅς αὐτὸς ἔχων ἡκάν ἰππίας καὶ σιτίους. Et in eadem pa-
gella: καὶ τοῦ ἰππίου ἡσυχία ἀφροντίας. Sic idem in sexto, & septimo libro. Thucy-
dides in sexto: Ἐψήφισαν το πῶν τε προὖν σίμπαν τῇ στρατίᾳ ἔ τοῦ ἰππίου. Et in
eadem pagella. Καταχμύσαντες τὰς ἰππίας ἡκόντας ἐκ τ' Ἀθηνῶν. Demosthe-
nes I Philippic. Μισὰ τέτων ἰππίας διακοσίους. Idem in III Philipp. Ψίλλας, ἰπ-
πίας, πεζύτας, ξίτας. Ibidem: ἡ σιτίτοις τοῦ ἰππίου ἀφρόδου. Sic & Philostratus
in Heroicis, Heliodorus in VIII, Lucianus in votis, & in Toxari, Arrianus
in VI expeditionis Alexandri, Iosephus in fine VII Ἀλώστων, Paulanias in Atti-
cis, Plutarchus in Alcibiade, Chrysostomus in comparatione monachi & regis:
καὶ πεζύτας, καὶ ἰππίας, ἔ στρατιώτας. Sic usi sunt jam dicti auctores semper præ-
ter Plutarchum & Iosephum. Nam quod apud Platonem XI de legibus legitur ἰπ-
πεὺς καὶ ἰππίας in accusativo eodem loco typographis adscribendum est, ἰππίας,
inquit, eis δὲ ἰππίαις. Quare viderint Grammatici qui hos accusativos docent con-
trahi. Eodem modo etiam veteres dicebant νομίας, βαππίας, εὐρίας, σφα-
γίας, προρίας, γορίας, πυρίας, σίτας, κούρις, κναρίας, σικερίας, ἱερίας,
ἀρχιρίας, ἱρμυρίας, ἀμφορίας. Sic gentilia Εριτρίας, Ἀλχερίας, φακίς,
Μαυρίας, Καλλιρίας, Δαυρίας, Πλαταίους, Μεγαρίας &c. Apud Herodianum
semper βαππίας leges nunquam βαππῆς in accusativo. Ergo scribis debetur quod
illic ἰππίαις, τερρίαις, εὐαρίαις legitur pro ἰππίαις, τερρίαις, εὐρίαις. Apud eundem
etiam & Iosephum recte invenitur ἀμφορίας. Sic & Alciphron: Εἰς Δαυρίδων τοῦ
ἀμφορίας ἐκχούσῃ πύμπας. Librariis etiam debet acceptum referri quod Isocrates
in oratione ad Philippum habet βαππῆς μεγάλῃς ποσειστὶ γορεύομεναις, cum in aliis
locis semper scribat βαππῆς, præsertim in ad Nicoclem παραίσι, sive hic ipse
Isocrates illius orationis sit auctor, sive alius. Simili forte errore legitur apud De-
mosthenem in ea oratione qua respondetur Philippi litteris γορίαις pro γορίαις.
Τέκνα, inquit, γορίαις, γορίαις. Certe in quarta Philippica recte habet: Οὐτο
συμπάσης τ' ὁρίαις κοινῆς δὲ γορίαις τοῦ ξύμπαντος ἡγῆται. Sic νομίας apud He-
rodotum Clio cap. 194. & aliis locis ponitur, κοίλαις navium significans non παλι-
ντοι: ut Valla venit, sicut viri eruditissimi Brodeus & Leopardus hoc pridem no-
tarunt. De his costis vide quæ docuit Vir Clavissimus & pueruditus Iohannes
Schefferus de re militari Navali lib. I, cap. 6. Non diuturnus locus est Luciani in
votis: Ὅς ἔστι βαππῆς κατακρινόμεναι στρατιώται, pro quo alibi semper βαππῆς
dixit. In longævis: εἰς συνάψαν καὶ τοῦ λοιπῆς βαππῆς. Ibidem: καὶ ὅτι προσι-
σας πολλὰς Μακεδόνων βαππῆς. Et paulo post: ποσειστὶς διωδάμῃ βαππῆς
ἀφροσύμῃ. Grav.

1 Κατὰ σφῶς αὐτὴς διήλθον Luculentus solocissimus, ut si dicam inter eos
ipsos παππῆς, cum de nobis ipsi loquimur. Dicendum igitur cum Platone in
Gorgia. ἀδίκησι σφῶς αὐτὴς. Eos injuria afficiunt. Et Thucydide: Καὶ παρὶδοντες
οἱ

καὶ 34. *Λυ.* ὁ δὲ καθεὶς πῶς περιήλθην; *Σο.* ἔδδ' ὅτι τοῦτο ἵμεθα. *Λυ.* αἰδῶ δὲ πῶς ἡ μνησδολογία αὐτῶν

certe. *Lyc.* At καθ' ἑαυτοῦ ἵστε quā pacto praeferit? *Sol.* Neque hoc didici. *Lyc.* Nosti autem quēpiam sibi ipsi γάμος μνησδολογίας. *Sol.*

ouantes. Sic legendus hic locus & vertendus. sensus est singuli qui circa te oberrant, à me tibi obijciuntur solocisimi, te fugiunt, à te non animadvertuntur. Solocisimus versatur in καὶ εἰς. Attice enim dicendum fuisset καὶ εἰς ἴνα, Mycillus hic putavit καὶ εἰς esse participium fecitque locum suspectum de mendo, cum nihil sit scrupuli. Occurrit vero ista locutio quam hic reprehendit Lucianus saepe in sacris scriptoribus. In epistola ad Romanos cap. 12: Οἱ δὲ καὶ εἰς ἀλλήλων μέλη. Mac-cabæorum libro III: Οἱ καὶ εἰς δὲ τῶν φίλων συνδραστής ὑποκρίσας. Marc. XIV: Οἱ δὲ ἑξέσταντο λυγροὶ καὶ λήθην αὐτῶν εἰς καὶ εἰς, μὴ περ ἴσως; Et Iohan. VIII: ἑξέσταντο τοὶ εἰς καὶ εἰς, exibant singuli. Vbi Beza καὶ εἰς putat positum pro καὶ εἰς πᾶσι. unde & in quibusdam editionibus scribitur καὶ εἰς εἰς, in nonnullis καὶ εἰς εἰς, in aliis καὶ εἰς. perperam. καὶ εἰς: enim per Hebraicam enallagen dicitur pro καὶ εἰς ἴνα, quo Attici scriptores utuntur. Philostratus in Heroicis: Ἐ καὶ εἰς ἴνα τὸν ἑξέσταντο. *significat heros.* dicit idem in eodem opere εἰς ἴνα, κοινῇ δὲ, inquit, καὶ εἰς ἴνα. *privatim & privatim.* Idem in vita Herodis: Τὸ δὲ ἂν Ἀθηναίων δῆμος καὶ εἰς ἴνα εἰς ἴνα εἰς ἴνα. *singuli nimirum.* Plutarchus in præceptis Politicis: καὶ εἰς ἴνα εἰς κοινῇ. Heliodorus II: καὶ εἰς ἴνα συλλεγόμενοι πρὸς τὸν. *Alianus καὶ εἰς τὸ καὶ εἰς ἴνα.* Lucianus Dialogo Martis & Mercurii: Εἰς δὲ ὅτι καὶ καὶ εἰς ἴνα πάντων ἀμύνον. Vbi male legitur: καὶ εἰς ἀπάντων. Idem in Harmonide, & Dialogo Platonis & Mercurii: Μελετῶσμεν γὰρ σοὶ ἢ σοὶ αὐτὸς καὶ εἰς ἴνα εἰς. *Basilii Libanio: αἰσχρώμεθα καὶ εἰς σοὶ προσάγων τὸν Καππαδικῆς.* Et sic Apostolus quoque more Atticorum in epistola ad Ephelios cap. V: Πάντες καὶ ὑμεῖς εἰς καὶ εἰς ἴνα. Et I Cor. XIV, 31. Διὼμεθα γὰρ καὶ εἰς ἴνα πάντες κορονηθῶμεν. Demosthenes in III Philippica ἴνα εἰς addit: καὶ εἰς ἴνα ἴνα εἰς ὅτι περὶ πικρὸς πέν. Idem ἀνδρα addit in Corona: Ἐ ὅσον καὶ εἰς ἴνα ἀνδρα. Thomas Magister: εἰ καὶ εἰς ἀλλὰ καὶ εἰς ἴνα εἰς καὶ εἰς. Sed nec καὶ εἰς καὶ εἰς recte dicitur; sed pro eo dicendum καὶ εἰς ἴνα εἰς. vide Budai commentaria utriusque linguæ. Et sic puto apud Thomam legendum esse. Scriptores tamen Ecclesiastici sacrorum librorum auctoritatem sequuntur. Socrates Ecclesiasticæ historiæ lib. XVI, 13. Ἐπειδὴ γὰρ ἀλλὰ ἀλλὰ δὲ καὶ εἰς ὁ καὶ εἰς εἰς πᾶσι ἀμύσαν. Eusebius historiæ Ecclesiasticæ X: Καὶ καὶ ὁ καὶ εἰς καὶ εἰς ἀλλὰ καὶ εἰς τὰν περὶ τῶν ἀνδρα καὶ εἰς. Ad eandem fortunam factum ἀνὰ εἰς pro ἀνὰ ἴνα. Ioannes Theologus Apocalyp. XXI: Καὶ αἱ δώδεκα πύλεις, δώδεκα μαργαρίται, ἀνὰ εἰς ἴνα εἰς τὸν πύλιναν ἔνι εἰς μαργαρίται. Attici dicerent ἀνὰ ἴνα ἴνα εἰς. *singula porta,* aut potius καὶ εἰς ἴνα ἴνα εἰς. Porro notandum quoque est καὶ εἰς: Lucianum dixisse cum singulari λυγροῦ, at Solocistam conjunxisse cum plurali ὁ καὶ εἰς, quemadmodum & Marcus & Ioannes, ut duplex forte hic sit solocisimus. *Grav.*

2 *Μνησδολογία αὐτῶν γάμων*] In hunc locum Thomas: ἐπὶ ἀνδρῶν, inquit, τὸ μνησται, οἱ δὲ μνησται γυναικαί, ἐπὶ δὲ γυναικῶν τὸ μνησδεται ἀνδρῶν. Molchopulus in eadem est sententia: Μνησται ὁ ἀνὴρ τὴν γυναῖκα, ὅτι δὲ γυναικῶν μνησδεται ὁ γυνὴ. Nimirum magistri docent μνησται proprie esse ambire puellam; siue foeminam, & dici de viris Attice, μνησδεται vero de puellis & foeminis quæ despondentur & nubunt. Attice igitur Evangelium: Μνησθε τις τὸν τὸν μνησται αὐτὸν Μαργαρίται τῶν πύλιναν. Proprie etiam Lucianus in Nefasto: Περὶ γὰρ ἐπὶ πύλιναν γάμων ἐν Κυρίῳ μνησται ἱερομνησται. Et Plutarchus in amatoriiis narrationibus: Ταύτην μνησται Σίλβαν τὸν Ὀρχομήνους καὶ Καλλιόχης Αλιανοῦ. Herodotus quoque in Clio: ταύτην πύλιναν ὁ κύριος ἐμνήσται τὴν λέγον, δὲ καὶ γυναικαὶ ἡ ἴχνην ὁ δὲ Τόμωρις πωλεῖσθαι αὐτῇ μὴ μνησται. Plutarchus in Erotico etiam usus est eo verbo de muliere vidua nobili & prædivite, ultro ambiente nuptias adolescentuli

cujus

ζάμεν; Σο. τί ἐν τῷτο; Λυ. ὅτι
σολοικίζην ἀνάγκη τῇ μνησδόμενοι
αὐτῶ. Σο. τί ἐν αὐτῷ τῷ μνησδόμε-
νῳ; Λυ. ὅτι ἀγνοεῖ ὁ φάσιον εἰ-
δέναι ἐ τῷτο μὲν ὅπως ἔχῃ. οἱ δὲ
τις λέγει σοι παρελθόν, ὡς ἰσο-
λείποι τῷ γυναικα, ἄρ' ἂν ἐπι-
τρέποις αὐτῷ; Σο. τί γὰρ οὐκ ἂν
ἐπιτρέποιμι, εἰ φαίνεται ἀδικεῖ-
ν; Λυ. εἰ ὅ σολοικίζην φαίνοι-
το, ἐπιτρέποις ἂν αὐτῷ τῷτο; Σο.
οὐκ ἔγωγε. Λυ. ὁρῶς γὰρ λί-
γης; εἰ γὰρ ἐπιτρέποις σολοικί-
ζοντι τῷ φίλῳ. ἀλλὰ διδασκίον

Sol. Quorsum igitur hoc? Lyc.
Quod necesse est solæcismum
committere τῇ μνησδόμενοι αὐτῶ.
Sol. Quid igitur ad meum nego-
tium hoc, si solæcismum com-
mittit quispiam despondens? Lyc.
Quod ignorat is, qui se scire di-
ctabat. Et hoc quidem ita se ha-
bet. Si vero quispiam dicat tibi
accedens, ὡς ἰσολείποι τῷ γυναι-
κα, num permittes hoc illi? Sol.
Quid ni permittam si videatur in-
juria affectus esse. Lyc. Si vero
solæcismum committere videa-
tur, etiamne hoc permittes illi?

Sol. Haud equidem. Lyc. Re-
cte dicis. Neque enim concedendum amico ut solæcisset: sed docen-
dus

cujusdam, quemadmodum Martialis dixit: *Vxorī nubere nolo mea*. Οὐ γὰρ ἀπε-
φασα δέξας, inquit, ἐ γῆν τιλικαυτὰ ἐ πλεῖστον ἐμὲν το μισθόν ἐν χλαμύδε
ἐν παιδαγωγείᾳ διέμεινον. Improptie igitur Lucianus in Toxari: Καὶ ὅσοι ὑμῖς
ἐν τοῖς γάμοις ὅππολὺ μνησδόμενοι. Ibidem: Δεῖ δὲ τῇ μνησθῆσαι ἑαυτὸν πορροα γ-
γέλαται ἑαυτὸν διὰ τῇ μνησδόμενῳ ἀκ. Et paulo post: Μνησθῆσαι τῇ παῖδα
πολλὰ ἐπαίειντα ἑαυτὸν. Parum igitur Attice Plutarchus in narrationibus amato-
riis, ἐμνησθόντο αὐτῷ τεράκοντα νεανίας. Moxque in iidem: μὴ μνησθῆσαι
πας τὰς κόρας. Sic & Paulianus in Laconicis, Heliodorus in V, Laetius in Hip-
parchia, Iosephus Originum Iudaicarum lib. V, & XIII. Activa tamen voce μνη-
σθῶν γάμοι legitur apud vetustissimum quemque. Dicit enim Plato in texto de le-
gibus: μνησθῆναι γάμον αὐτῶ. Apud Euripidem in Iphigenia Aulidenῷ Achilles
dicit: Ἀλλ' ἢ πέτιμα δεινὰ μνησθῶν γάμος ἐαδίας. Isocrates βυλῶντι αὐτῷ
μνησθῆσαι κόρην. Diodorus XX: Ἀξιοχόωται τῇ ἡγεμῶν ταύτῃ ἐμνήσθην.
Sic plures alii. Nubere quoque dicitur semper, si proprie accipiat, de puellis &
foeminis, ut ducere de viris, apud auctores Latinæ linguæ locupletes. Nam de
Tertulliano, Hildeberto & Fulgentio, quos & de viris nubere dixisse honeste
C. Barthius docet Advers. VI, c. 14. non contenderim. Nam & multa alia apud
illos leguntur scriptores, quæ à melioris ætatis usu longe absunt. Sed hæc inter
eruditos jam decisa sunt, ut risum debeant qui aliter sentiant. Græv.

I Α' πολείποι τῇ γυναικα] Et hunc Solæcismum Thomas aperit: Α' πολείποι τῇ
γυναι τῇ ἀνδρα. Α' μισθῶν ἐν Νερίαις. Α' πολίπῶσα γὰρ αὐτὸν ὄχλο. ἐκβάλλει
ὅ ἐν ἀνδρῇ γυναικα. Λιξίον ἐν Μοίτῃ τῇ ἀλλ' ἐκβάλλει τῇ γυναικα. Nimirum
uxor cum à viro divorit nuntium remittit, dicitur Græcis ἀπολείπειν ἀνδρα, La-
tinis divortere, discedere à viro. vir vero cum repudiat uxorem ἐκβάλλει γυναικα.
Latinis exigere. Cic. Mimam exegit. Eleganter igitur Iosephus ἱπιδι τῇ ἀνδρα κα-
ταλίπῶσα αὐτὸν γυναικα. Attice idem dixit in undecimo Ἀρχιλοχίας ἐκ Εἰ-
δρα: λομίζουσι δὲ ὅτι ἐν ἐκβάλλει αὐτὸς τὰς γυναικας πορροα γ. pro quo en-
dem in loco etiam dicit ἀποπέμψαται. Quare minus Attice ipse Luc. in I Dialog.
Junonis & Iovis: Α' πολιπῶνιμι τῇ νόμῳ γυναιτῶ. Ibidem in bis accusato: Τὴν
ἐμὴν γυναιτῶν ἔτω: ἀτίμως ἀπολείπει. Plutarchus in Stoicis controversiis confundit
etiam hanc differentiam, ἀποπέμψαι τῇ γυναιτῶ ἀπολείπειν ἐπείρα ὅτι ἔτι. Attice
dixit idem in Romulo: Νίμη μὴ δίδῃς γυναικα ἀπολείπειν τῇ ἀνδρα, δίδῃς δὲ

ὅπως τῆτο μὴ πείσῃ. καὶ ἴϊ τις
γι νῦν φοροῖν τῶν θυρῶν εἰσὶν,
ἢ ἐξίον κρῖναι, τί φησοῦμαι σε πε-
ποιήσας; Σο. ἐμὲ μὲν ἰδὲν, οὐκ
ἔστιν ὅ ἐπιστλήτῃν βύλας, ἢ ἐξί-
οναι. Λυ. σὶ δὲ ἀγνοῶντα τὸ κρῖναι,
ἢ τὸ φορῶντα, ἰδὲν, ὅπως πεποι-
θέναι δοξοῦμαι ἀπαίδεστον ὄντα; Σο.
ὕδατος ἐστίν. Λυ. τί λέγεις; ὕδα-
τος ἐστὶν ἡ νῦν δὲ φησοῦμαι σοι ἀγ-
νοῦμαι; ἴσκει δὲ σολοκίσταται τὸ

nunc φησοῦμαι qui tecum disputo? Videtur autem solocissare
etiam

ἐκκαλεῖν γυνῆκα ἐπὶ φαρμακία τίκων. Ibidem: ἀπὸ ψατο γυνῆκα. Hermo-
genes Sophista: ἐξιστ γυνῆν ὄδον βύλας περὶ καὶ ἀποβλήσκει τῶν ὄδων γυνῆκα.
Γεν.

1 Εἰ περὶ γὰρ νῦν φοροῖν τὸ θυρῶν εἰσὶν καὶ ἐξίον κρῖναι] Hæc verba bene vertit in-
terpres per conceptus offitium & pulsavit. Nam quod apud Latinos discernimen est in-
ter offitium crepare & pulsare, eadem est apud Græcos inter κρῖναι & φρεῖν. Exitu-
rus cum fores ferit & percutit, ut illo strepitu admonerentur qui foris erant cavere
sibi, atque abstinere, ne laderentur, apud Atticos enim fores non introitum
trahendo, sed in viam publicam pellendo aperiebantur, ut dudum docuerunt viri
doctissimi Turnebus, Cujacius, Muretus; exiturus itaque hoc crepitum signum
eum dat dicuntur Latinis fores crepare, Græcis φρεῖν: cum vero introituras fores
percutit ut aperiantur, dicuntur Latinis fores pulsare, & pulsari, Græcis κρῖναι;
ut docent Suidas, Thomas, Ammonius, Phrynichus, Moschopolus. Attice
igitur dixisset κρῖναι τὸ θυρῶν εἰσὶν ἢ φρεῖν ἐξίον. Lucianus in Philopseude: Εἰπέ-
στι κρῖναι τὸ θυρῶν εἰσὶν. Idem in fugitivis: ἔστι δὲ κρῖναι τὸ θυρῶν. Ati-
stophanes in Ranis: Ἀγὰρ δὴ πᾶσα τρέπον τὸ θυρῶν καὶ ψα. Moxque: Οὐ μὴ διατρέ-
ψῃς ἀλλὰ γὰρ τὸ θυρῶν. Et in Nubibus: Γεῦσαι τὸ θυρῶν. Lysias in Apologia de
Eratosthenis adulteri cæde: Εἰς φρεῖν δὲ μετὰ τὸ θυρῶν νύκταρ φοροῖν. Heliodorus
in I: Τὰς θυρῶν ὅτι πλεῖστον ἐφύσπον. Phrynichus addit male quoque κρῖναι
τὸ θυρῶν pro κρῖναι poni. Sed contra hunc facit illud Xenophontis in Symposio:
Φίλιππος δὲ ὁ γὰρ τοῖς κρῖναι τὸ θυρῶν εἶπε τὸ ὑποκρίσασθαι. Et Evangelista:
Μὴ ἀρεῖναι ἐξὸν εἶσθαι & κρῖναι τὸ θυρῶν. Idem.

2 Νῦν δὲ φησοῦμαι] Solocismus est hic, quod νῦν δὲ cum futuro conjunga-
tur, cum debeat cum præsentis jungi. Attice enim dicendum erat νῦν δὲ φησέμεν.
Pollux: Ἀεὶ πρὸς τὸν χρόνον, καὶ νῦν δὲ ὅ ἐστι ταῦτον. Suidas: Νῦν δὲ, ὁλόντων
ἡμερῶν, ἀετῶν. Πλάτων γὰρ νῦν δὲ ὁλόντων ἡμερῶν τὰς αἰετῶν
χρόνους τοῖς λόγοις, ἔτα ταῦτα ἐπιθεῖν, νῦν δὲ ἐπιθεῖν μαθῆναι. Καὶ αὐτὸς ἐν παρ-
οῖς νῦν δὲ. Πλάτων διαλεκτικῶς εἰρηκῆσθαι τὸ παρὸν ὅτι χρῆται, τὸ δὲ ἐπὶ συ-
νέσει μὲν ὅς ἐστι πᾶν τὸ ἀπολέμεν χαλκὸν πᾶσι ὡς φησὶ καὶ νῦν δὲ. Ἐὐερε-
ναι δὲ ἐν πᾶσι. Νῦν δὲ μὴ ὅτι βᾶς ἐπὶ θυρῶν, ἀπὸν ἐστὶν. Νῦν δὲ αὖ
ψαμὰ τοῖς ἐπὶ ἀκροῖς. Ἐν Μολίχῳ. Οὐκ ἐν νῦν δὲ μὲν ἀπὸν: τὸ γὰρ.
Homerus: Νῦν γὰρ δὲ φησὶ. Idem: Νῦν δὲ ἐκ πόλεως δόμων καὶ μάλιστα κα-
ρὰ. Eustathius: Νῦν δὲ ἀντὶ τῆς ἀπὸν: ἐν νῦν, ὁ καὶ φησὶ μέγα παρὰ χαλκῶν
συμπόσει. Euripides Phœnissis: ἀκροῖς δὲ νῦν διαφύκων ἡμῶν ὄδον. Ibidem:
ἀκροῖς δὲ νῦν καὶ τὰς αἰετῶν κακῶν. Plato in Gorgia: ἀεὶ δὲ καὶ νῦν δὲ ἀκροῖς
καὶ φησὶ, & sic frequentissime cum in illo Dialogo tum in alijs ejus libris. In his

[illegible]

etiam ipsum *ἡσυχασταί* quo nunc
usus sum: tu vero non cognovisti.
Sol. Define, quæso per Miner-
vam: ac dic potius tale aliquid,
quod etiam ego intelligam. *Lyc.*
Ac quo pacto intelligas? *Sol.* Si
mibi omnia ista percurras quæ
modo dixisti à te cum solæcismo
dicta, à me autem non animad-
versa esse: & quo pacto in singu-
lis peccatum sit exponas. *Lyc.*
Nequaquam, ô optime. longum
enim modo facturi essemus dialo-
gum: sed de horum quidem uno-
quoque licebit tibi singulatim
querere. Nunc autem alia quæ-
dam persequamur, si videtur. Ac
primum ipsum hoc *ἡσυχασταί*, absque
utrum recte videatur dictum cum
n ita præter rationem fuerit. Dein-
um ais, si non hoc pacto dicam, sed

autem, quæ attuli, exemplis τὸ νῦν δὲ nullam junctum invenitur futuro. Proin si quis dixerit νῦν δὲ γηήσομαι, is solæcismus commiserit. Nec est solæcismus in simplici voce γηήσομαι, quod putavit interpres, sed in νῦν δὲ futuro γηήσομαι hic junctio, ut dixi. Huic simile est ἀπὸ συλλήβης de quo in initio harum notarum disputavi. Plato enim pro eodem dixit νῦν δὲ, ἀγρῖ, ἀφ' ὧν, ἡμετέρων, τὸ νῦν, ἀπὸ ὁλίγων, ὁλίγων ἀφ' ἑτέρων, ἀφ' ἑτέρων δὲ ἀφ' ἑτέρων. Cum futuro autem αὐτίκα, μετὰ, αὐτίς, εἰσαυτίς, ἵσον ἐπὶ, ὅτι παρὰ, καὶ εἰς μακρόν. Occurrunt tamen etiam loca quædam ubi νῦν δὲ futuro jungitur, contra hanc Luciani & magistrou præceptionem. Homerus Iliados H· Νῦν ἐγὼ δὲ τ' πατέρων αἰεὶ καὶ ποταμῶν εἶμι. Et alio loco: Νῦν ὃ δὲ Αἰνείας βίη Τρώεσσι ἀνέξῃ. & sæpius aliis in locis. Νῦν δὲ, inquit Plato, de legibus libro III, μέλλον βίβωσώμεθα. Idem in fine ultimi de legibus: Νῦν δὲ μετ' ἡμᾶς ὅτι θαυμάσιον ἐστίν. Idem in Phædone: Ως ἀρχαῖς ὑπέπειν δὲ σὺ ἀποστρέψῃς νῦν ὃ ἐπιτίθειοι. Xenophon IV institut. Cyri: Νῦν δὲ σὺ διαλέσαιο. Thucydides VI: Καὶ σφέτεροι νῦν δὲ καὶ πολλοὶ ἔπειθα. Thomas ait etiam νῦν aliquando futuro junctum solæcismus esse. Εἰ περὶ τῶν, inquit, διαλέσῃ τί τε τὸ νῦν τί τι μὲν συλακισμένῳ ποιεῖ, ὥς τὸ νῦν ἀπὸ γηήσομαι. δέπειν γὰρ ἢ σφραγεῖν. Sed nihil videtur tam firmum esse quod non alicubi labefacteretur, ut superius posita exempla ostendant. Grav.

I T'ερίζω σε καὶ εἰς τοὺς φίλους. T'ερίζω σε scilicet est contumelia de officio, ὁ ερίζω εἰς
 σε, est cum in tuos amicos, aut quicquid ad te pertinet contumeliosus & injurius
 sum, Molchopolus eadem docet: T'ερίζω σε καὶ ἀπὸ τῆς πάντων τριπλοῦς ἀποδεί-
 ξας. διότι οἱ δι' ὁρίζωτος καὶ πληρωτῶν, ὁ ἄλλος πρὸς ἑκατέρωθεν. T'ερίζω εἰς σε ἀπὸ
 τῆς ὁρίζωτος πρὸς τοὺς φίλους σου, ὁ εἰς πατέρα σου ἀδελφὸν σου ἀδελφίδα σου ὁ ὅστις
 ἐπὶ σε. Attice igitur Plato in VI de legibus: Μάτε πρὸς ὁρίζωτος ὁρίζωτος εἰς τοὺς οἰκί-
 ους. Quod vero Lucianus subiicit: καὶ τὸ εἰς τοὺς φίλους ὁρίζωτος λέγειται οἷον εἰς τὸ πα-
 ροιμίαι: οὗ ὁ Πλάτωνος φησὶ ἐν τῷ συμπόσιω. Platonis verba sic se habent: Οἱ μὲν
 ἀλλήλους καὶ τοὺς φίλους ὁρίζωτος διὰ τοῦτο, ἀλλὰ τὸ ὁρίζωτος εἰς τὸ παροιμίαι. Lucianus
 in bis accusato: T'ερίζεις εἰς τὸν ἀδελφόν. Idem.

αὐτὸς ὁ μὲν καθιζόμενος. πάλιν δὲ
εἰρήδω, ὅτι τὸ ταῦτα ὡς ἀλλήλῃιν,
ἀμφοτέρωθεν. τὸ ὅτι καθίζω, ὁ καθι-
ζόμενος ἀρξαι σοὶ δοκεῖ μικρὸν πρὶ ἀφ-
φίρειν, εἰς τὸ μὴ ἔπειν ἰσχυρῶς, τὸ
καθίζειν λέγειν. τὸ ὅτι μὴ ἴσως αὐ-
τὸς, τὸ καθίζειν λέγει. Σο. καὶ ταῦ-
τα ἱκανὸς διελήλυθας, καὶ δὴ λέγε-
ῖς ταῦτα γὰρ σὺ διὰ τοῦ διδάσκειν. Λυ.
ἔτι γὰρ γὰρ λέγων ὁ καθιζόμενος, ἐκ
οἴδω, οἷόν ἐστι ξυγγραφοῦς ἀνὴρ;
Σο. πᾶν εἶδω ἡμεῖς γὰρ οὐκ ἀκρίτως
ταῦτα λέγων. Λυ. ἐπὶ καὶ τὸ
καταδελῶν σὺ μὴ ἴσως ταυτὸν τὸ κα-
ταδελῶν γενόμενος, ἐγὼ ὅτι οἶδα ἀφ-
φορῶν οὐκ ἐλὶ γλῶσσαν ἔχον. Σο. πᾶν
ταυτῶν; Λυ. ὅτι τὸ μὴ ἔτι γὰρ, τὸ κα-
ταδελῶν δὲ ἰαυτὸν γίγνεται. Σο. κα-
λῶς λέγεις. Λυ. καὶ ἄλλα δὲ σοὶ
πολλὰ ὑπάρχει μνηστικῶν, εἰς τὸ μὴ
αὐτὸς εἰδέναι οὐκ εἰδὼς δόξεις. Σο.
ἐκ αὐτῶν δόξαί μοι. Λυ. ἐκ τῶν τοιούτων
εἰσακούσας ἀνακαλύπτειν, ἡδὴ ὅτι ἀφ-
λυσταίμεν τὸ ἀφελόν.

videbor facile. *Lyc.* Proin reliqua in posterum rejiciemus, in præsenti-
a autem dialogum dissolvamus.

Rursum itaque dictum sit, quod
qui hæc commutat, vitium in-
currit. καθίζω autem à καθιζο-
μεν, num tibi parum distare vi-
detur? Siquidem καθίζειν dicen-
do, alterum sedere facimus: κα-
θίζειν vero, nosmet ipsos solos.
Sol. Et hæc sufficienter prosecu-
tuses. Atqui dic: ita enim opor-
tet te docendo præire. *Lyc.* Nam
me alio pacto dicentem non intel-
ligis. Non nosti quale sit ξυγγρα-
φοῦς ἀνὴρ? *Sol.* Omnino novi,
ut quite audierim hæc dicentem.
Lyc. Quoniam & καταδελῶν tu
quidem fortassis idem cum κατα-
δελῶν putasti: ego vero scio dif-
ferre non parum. *Sol.* Quomo-
do? *Lyc.* Quod hoc quidem al-
teri, καταδελῶν autem sibi ipsi fit.
Sol. Pulchre dicis. *Lyc.* Etiam
alia vero multa licet tibi discere,
si modo non ipse tibi scire, cum
nescias, videbere. *Sol.* Non vi-

καθιστὴν collocatus esse. Sic καθίζειν διακρίνεται apud Demosthenem & Galenum. Mo-
schopolus: Καθίζω ἔπειν μεταβατικῶς. ὁ καθίζω ἐγὼ μεταβάτω. Καθιστῶ
δὲ ἐγὼ αἰὲν μεταβατὸν, &c. Τὸ καθιζόμενος, ὁ καθιζόμενος βίβωσα. Alibi Tho-
mas: Τὸ καθίζω ἐμὸν τίθεται ἀπὸ τῆς ἔπειν ποιῶν καθίζειν ἀλλὰ καὶ ἰαυτὸν.
Lucianus in *Nigrino*: Καὶ καθιστῶς ἐμὸν τὸν ὅτι ἐστὶν ἐν τῇ αἰσθησὶ. *Græc.*

1. Συγγραφοῦς ἀνὴρ] Συγγραφεὺς, inquit Thomas, ὁ μὲν οὐ συγγραφεύμενος
ἀλλὰ μόνον τινα, ἢ τι ἄλλο ἐπὶ αὐτῷ γινόμενον, οἷον ὅτι Θεοφύλακτος, ἀλλὰ καὶ γρά-
φοντες ψευδισμάτων ἢ ἄλλο τι τοιούτων συγγραφεὺς ἐκάλουν. Θεοφύλακτος. Καὶ εἰς τὴν αἰσθησὶν
οἱ συγγραφεὺς, ἀλλὰ αὐτὸν εἶδον. Ammonius quoque pœne eadem habet: Ἰστορο-
γράφος μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ τὰ πρὸς ἰαυτὸν γινόμενα συγγραφεύμενος ὡς Ἡρόδοτος. Συγ-
γραφεὺς δὲ ὁ τὰ ἐπὶ αὐτῷ γινόμενα ὡς Θεοφύλακτος. Itaque secundum horum senten-
tiam συγγραφοῦς dicitur non solum de scriptore & auctore librorum, sed & de
scriba tenatus, aut alius collegii. *Idem.*

2. Τὸ αὐτὸ καταδελῶμαι ἑτέρω, τὸ δὲ καταδελῶν ἑαυτῷ] Moschopolus paulo ali-
ter: Διὰ τὴν ἐμὴν, καταδελῶμαι ἢ ἑαυτῷ. Pro Luciano facit illud Thucydidis:
Τὸς αὐτὸς συγγραφεὺς ἐν αἰσθησὶν εἰς αὐτὸς τὸ τὴν αἰσθησὶν μέρους. Ex Moschopuli
sententia dixit idem in III: Τὸς αὐτὸς καταδελῶμεν ἢ ἑαυτῷ. *Idem.*

ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΣ, Η ΔΙ- | PHILOPATRIS, SEV
ΔΑΣΚΟΜΕΝΟΣ. | QVI DOCETVR.

ARGVMENTVM.

Sive Luciani, siue aliud scriptum hoc fuit, videtur is Trajano Casari, ob victoriam in Oriente partam, potissimum gratulari voluisse, contra eos qui per id tempus siue ipsi urbi, siue alteri alicui loco (nam patriam solum vocat) pericula & clades praefagebant, quos ipse à principio sophistas appellat: ad finem tamen ita describit, ut prope modum Christianos intelligere videatur. Eò enim pertinet, quod in fine de Persico supercilio, de Susis, & de tota Arabum regione meminit. Omnia enim illa à Trajano devicta in populi Rom. potestatem illis tum temporibus rediere, ut apud Dionem & Eutropium, & ceteros, qui ejus aetatis historiam scripserunt, videre est. Et hinc alterius tituli causa est, quo Philopatris dialogus hic inscribitur. Quid autem ad didascomenum pertinet, fingitur is, qui patria fortuna ac prosperitati tantopere studet, tum ab eo, qui cum sermonem habet, de deo vero & religione recta informari, tum ab iis, qui patria male ominabantur, ejusdem institutionis causa, in communem cœtum ac societatem introductus fuisse, Vnde & catechumenus in ipso dialogo infra vocatur, quo nomine Christiani vocare soliti aliquando fuere, eos quos pietate & religione sua informare nuper coepissent.

ΤΡΙΕΦΩΝ.

Τὸ πρῶτον ὁ Κριτίας, ὅλον
παύσιν ἐκδοίωσας, καί
πῆς ἐφ' ὧς καί τινι συνί-
δουσας, μύχιοι ὅ βου-
σσομένης, ἀνωκὴ καί
τω ἀεὶ πολὺν, κερδαλέοφρονι ἰοί-
κως καὶ τὴ ποιητικῇ, ὡς ἄλλος τί σὺ

ΤΡΙΕΡΗΘ.

Quid hoc δ Critia? to-
tum te ipsum immuta-
sti, & supercilia deor-
sum contraxisti, pro-
fundum autem quip-
pam alta mente versas, sursum
atque deorsum inambulans, va-
framenta meditantis similis, quem-
admo-

1 Τὸ πρῶτον] Non est hujusce Luciani, sed antiquioris alicujus. Multa id arguunt, Primum ineptia stili, cum aliz omnibus paginis, tum illa p. 765. οὐ οὐ, &c. Deinde ratio temporis. Nam Syrus noster Lucianus pervixit ad tempus belli Marcomanici anno Christi cxxxi. ut patet in Pseudomante: at hic nebuloso se baptisatum significat à D. Paulo. D. Paulus vero martyrii palmam accepit imperantis Neronis anno xlii. Falliturque Baronius Neronis anno xlii. verba illa hujusce Dia-
logi

οἷσι παρειαῖς; μή πως τριχῶργοι πε-
θίασαι, ἢ Ἐκείτω ἐξ ἁδῶ ἐλθου-
σῶν, ἢ καὶ πνι θῶν ἐκ καθοίκοις
συνήτητες; εἰδέναι γάρ σε τοιαῦτα
οἶκός περ ἴσιν, οἱ καὶ αὐτὸν ἠκηχεῖς
οἶμον τ' ἡρώων κλυομένων, ὡς περ
ἐπὶ τῷ Διὶ Κλυομένην. οὐδὲ λέγω ὡ-
ς καὶ Κελίαν, οὐκ αἶνεις ἐμὴ ἐπι-
βοήθειαν τὰ πάλαι, καὶ ἐς βροχὴν
ζαιτωμένων; δυσχεραίνεις καὶ ἡ-
μῶν, ἢ ἐκκεκώφωσαι, ἢ καὶ τ' χει-
ρὸς παλαιότησιν ἐπιμύεις; Κελ.
ὦ Τριφῶν, μέγας πᾶς, καὶ ἡ πόρη-
μοι λόγοι ἀκήρως, καὶ πολλὰς
οὐδὲς διενελημῶν. ἔπ' ἀναπυ-
παῖζω τὴν ὕβριν, καὶ τὰς ἀκρὰς
ἀποφροσίν, μή πως ἐπ' ἀκύνταιμι
παῦται, ἔ' ἀποψύξω ἐμμανεῖς, ἔ'
μῦθος τοῖς ποιηταῖς χυήσονται, ὡς
καὶ Νιόβη τοπείν. ἀλλὰ καὶ κρη-
μὸν ὠθέμεν ἂν ἐπὶ κεφαλῇ σκοῦ-
δῆσται, εἰ μὴ ἐπὶ κορυφῇ μοι ὦ-
πῃ. ἔπ' ὧς Κλεομβρότου πῆδημα
τῷ ἀμβροκίῳ ἐμυθώθη ἐπ' ἐμοί.
Τελ. Ἡράκλεις τ' ἡμεκροσίου ἐκεί-
ναι φασμάτω, ἢ ἀκρομάτω, ἢ
καὶ Κελίαν ἐξέπληξας. πόσι γὰρ
ἐμβροκίῳ ποιητῇ, καὶ περὶ λο-
γίᾳ φιλοσόφῳ, οὐκ ἐξέπληξας
σε τῷ ἀγνοίᾳ, ἀλλὰ λῆρος πᾶν
braciotæ illius, de me fabula ferretur. Tri. Papæ, quàm mira-
biles istæ apparitiones, sive auscultationes fuere scilicet, quæ
Critiam adeo percellere. Quot enim attoniti poëtæ, & præsti-
giatores philosophi, percellere mentem tuam non potuere, sed

admodum poëta ait: Pallorque
genas tibi cœpit. Num alicubi
Cerberum aspexisti, aut Hecatem
ab inferis huc egressam? aut et-
iam deorum alicui consultò oc-
curristi? Nondum enim talia tibi
accidere conveniebat, etiam si
ipsum audivisses mundum aquis
obrutum iri, quemadmodum
Deucalionis tempore factum est.
Tibi dico, optime Critia, an non
audis, me tantopere inelamantem,
& brevi adeo appropinquantem?
utrum indignatione aliqua adver-
sum nos percitus es, an obsur-
duisti, an verò etiam expectas,
dum te elata manu impellam?
Cri. O Triefphon, magnum quen-
dam & admirabilem audiavi ser-
monem, multisque viis tracta-
tum. Ac nugas istas adhuc memo-
ria repeto, auresque obturo, nec
ubi etiam amplius audiam talia,
& infania nimia dirigeam, fiam-
que poëtis fabula, perinde ut
Niobe olim. Quin per præcipi-
tium in caput devolverer alicubi,
veluti vertigine actus, nisi, ὁ α-
mice, inelamasses mihi, adeo-
que & Cleombroti saltus, Am-
braciotæ illius, de me fabula ferretur. Tri. Papæ, quàm mira-
biles istæ apparitiones, sive auscultationes fuere scilicet, quæ
Critiam adeo percellere. Quot enim attoniti poëtæ, & præsti-
giatores philosophi, percellere mentem tuam non potuere, sed
nugæ

Ιορί, Γαλιλαῖος ἀναστασίας, ὁππῶς, ὡς τῶν ἑσπέρων ἀποβλήσας δι-
ὑσθῆτος ἡμῶς ἀνιχνύειν, adscribens huic Luciano. Nam qui potuit Lucianus
hic à Neronis anno xxi. & Christi lxxix. ad annum Servatoris cxxi. pervivere,
sive annis cxi? Atqui etiam post bellum Marcomanicum, quin Lucianus hic
aliqua commentatus sit negari non potest. Saperdæ autem prorsus illi sunt, qui
propter ea quæ in extremo dialogo isto, de Babyloniis, Ægyptiis, Persis, Scythiis
verba sunt, huiusce distortissimi fortis parentem, ad tempora imperatoris Tra-
iani referunt, cum ea magis in Neronis aut etiam Claudii pertinere posse, quibus
facile lolio non viciatans, perviderit. Planè quidem quiqui tam belli pueri pater
est, Neronis principatu eum suscepit. Marcil.

1 Αποψύξω] Glossæ veteres: ἀποψύχω. dirigeo. Menag.

τα γέγονεν ἐπὶ σοί. Κρι. πίπυ-
σι ἰς μικρὸν, καὶ μηκίη περι-
χλήσῃς ὦ Τριεφῶν. εἰ γὰρ παρ-
πτιῶ, ἢ ἀμελητῶ ἡγήσῃ περὶ
ἐμῶ. Τρι. οἶσ' ὅπ' εἰ μικρὸν, εἰ δὲ
διχαῖα φρήσιν περὶ ἡμῶν ἀνακυκλῆς,
ἀλλὰ καὶ λίαν ἔ' ἀπέρρηται. ὁ γὰρ
χρῶς, ἔ' τὸ ταυρεθὸν ἐπιβλάπτει,
καὶ τὸ ἄσπετον τ' βάσιως, τὸ ἄνω
πὶ, ἔ' καὶ τὸ ὤρεπαιεῖν, δρίγναι
σε καθήσῃσι. ἀλλ' ἄμπλῶσι δ' δι-
νῶ, ἐξέμισσι τὰς ὕδρας, μὴ π' κω-
κην παύῃς. Κρι. σὺ μὲν ὦ Τριε-
φῶν, ὅσον πίλειθρον ἀνάδραμε ἀπ'
ἐμῶ, ἵνα μὴ τὸ πνῦμα ἐξάσῃ σε,
καὶ πεδιόρσι πῖς πολλοῖς ἀνα-
φωῆς. καὶ πᾶς καὶ πῖσιν, Τριε-
φῶνταισι πύλαγ' ἡγετομάσῃς,
ὡς καὶ ἱκαρὸς περὶν. εἰ γὰρ ἀκήρυα
τῆμερρον εἴδῃ, ἔ' τετρακαῖα τῶν
ἐκείνων σοφιστῶν, μεγάλως ἐξέκω-
σέ με τὴν νηδύν. Τρι. ἐγὼ μὲν
ἀπάδραμῶμαι ὁπέσσιν καὶ βέλῃ. σὺ
γάρ, ἄμπλῶσι δ' δεινῶ. Κρι. φύ,
φύ, φύ, φύ, ἔ' ὕθλων ἐκείνων.
ἰὲ, ἰὲ, ἰὲ, ἰὲ, ἔ' δεινῶν βελύ-
μαται. αἶ, αἶ, αἶ, αἶ, ἔ' κινῶν
ἐλπίδων. Τρι. βαθεῖα δ' ἀναθυ-
σῖματ', ὡς πῖς νεφίλας διέρι-
ψε. ζεφύρεα γὰρ ἐπὶ πνέοντ' λά-
βρα, ἔ' πῖς κύματα ἐπὶ διζοντ',
βορέων ἀρ' ἀνὰ τὴν Προποντίδα κε-
κίνηκας, ὡς ἀφ' ἡλέων αἶ' ὀλη-
δὲ ἔ' Εὐξείνιοι πόντιοι χρίσονται, ἔ'
κυματῶν ἐπικυλινδάντων ἐν δ' θυ-
σῖματ'. ὅσιν οἶδῃ καὶ πῖς ἐκεί-
ταις ἐνέκινε. πόσος κρηκερὺς
ἔ' κλόντ' τὴν γαστέρα σε στωϊ-
σας. πολῶται σαυτὸν ἀναπύρη-
νας, ποταῦτα ἀκηχώς. ὡς καὶ κ'
τὸ πρᾶτ' ὀδὲς, ἔ' ἀφ' ἔ' ὀνύχων
ἡκηχώς. Κρι. εἰ περὶ δόξιν τι ὦ

nugas tibi fuere omnia? *Cri.* Define paulisper, ὁ Triephton, neque mo-
lestus amplius sis. Neque enim con-
temnendus, aut negligendus mihi
eris. *Tri.* Scio equidem, quod ne-
que parvam, neque contemptu fa-
cilem rem apud te volvis, sed ad-
modum etiam arcanam. Nam &
color, & quod taurinum quiddam
tueris, quodque pedibus consi-
stere nequis, sed sursum atque
deorsum inambulas, conspicuum
te facit. Verum respira aliquan-
tulum à malis, & nugas istas evo-
me, ne quid patiare mali. *Cri.*
Tu quidem, ὁ Triephton, quan-
tum jugeri spacium extenditur,
tantum à me hinc curriculo abi,
ne te spiritus in sublime attollat,
& supra terrā elatus plerisque ap-
pareas. Atqui alicubi etiam deci-
dens Triephonteum pelagus de te
nominari facias, quemadmodum
Icarus de se Icarium olim. Nam
quæ audiavi hodie, à ter execrabi-
libus istis sophistis magnopere
ventrem mihi tumefecerunt. *Tri.*
At ego quidem retro cursu abibo,
quantum etiam voles. Tu verò
respira à malis istis. *Cri.* Phy,
phy, phy, phy, nugas illas. Heu,
heu, heu, heu, consultationes
malas. Væ, væ, væ, væ, spei
inani. *Tri.* Papæ, qualis eva-
poratio, ut nubes pervertit. Nam
cum vehemens Zephyrus inspira-
ret, fluctusque impelleret, ho-
ream modò per Propontidem mo-
vistī, ut flatu concitatis undis
onerariæ naves Euxinum pontum
per funes adeant. Quantus tumor
in intestinis latuit? Quantus au-
tem tumultus, quantaque agita-

tio ventrem concussit tibi? Auritum sanè quàm teipsum ostendis
fuisse, qui tam multa audieris, adèd ut etiam juxta monstrum
illud: per ungues audieris. *Cri.* Atqui mirabile non est, ὁ Tri-
ephton,

Τελειφῶν ἀκηκύναι καὶ ἐξ οὐχύν.
 Ἐ γὰρ κνήμην γαστέρα πηχίασιν, ἔ
 κεφαλὴν κύβητον, καὶ ἀνδρείον φύ-
 σιν, ἐς γυναῖκας εὐεργετοῦσιν,
 καὶ ἐκ γυναικῶν ὄρνις μεταβαλλό-
 μεθα. Ἐ ὅλως προσηύδης ὁ βίβρ,
 εἰ βέλῃ πρὸς αὐτὸν τοῖς ποιηταῖς.
 ἀλλ' ἐπεὶ σε ὡς ὅτεν κίχην τὸ δὲ
 ἐνὶ χείρῳ, ἀπὸ μὲν ἴνθα αἱ παλάμ-
 ναι τ' ἤλθον εἰρῆσιν, ἀνδρὲς δ', καὶ
 χαλιδῶνες εὐχὰς κελαδῶσιν, ἴν' ἡ με-
 λαδία τ' ἐρίωνι πῆς ἀκρὸς ἐνδυνῶ-
 σαι, τὸ πὶ ὕδρῳ ἡρέμα κελαρῦζον,
 πῆς ψυχὰς καὶ ἡλῆξει. Τελ. ἰαμὸν
 ὦ Κελία. ἀλλὰ δεῖσθαι μὴ πεισέω-
 δῇ τὸ ἡκυρμένον ἐπὶ, καὶ με ὕ-
 ποτον, ἢ ἴμερτον, ἢ ἀλλό τι πῶς
 ἀψύχῳ ἀπεργάσεται ἡ θαυμασία
 σὺ αὐτὴ καὶ ὡς πηχίς. Κελ. νῆ τ'
 Δία τ' αἰτήσῃ, ὅτ' ἐγὼ γλῆσται
 ἐπὶ σοί. Τελ. ἴτι με ἐξεφύεσσαι,
 τ' Δία ἐπομνῶσά μ' ὦ. πὶ γὰρ ἂν
 δωρήσεται ἀμυνόμενά σε, εἰ ὡς ἔ-
 βαίης τ' ὄρνις; οἶδα γὰρ καὶ σὶ μὴ
 ἀγνοεῖν περὶ τοῦ Διὸς σὺ. Κελ. πὶ
 λέγεις; ὅτ' δωρήσεται ὁ Ζεὺς ἐς τὰς
 περὶ ἀπὸ πέμψας; ἢ ἀγνοεῖς ὡς τις
 θύας πῆντα ἀπὸ πέμψεν ἀπὸ τοῦ θε-
 σπεσίᾳ βελῇ, καὶ τ' Σαλμωνίᾳ ἀν-
 ἡρόστωντα, ὡς ὅτεν καπνιστοῦσ-
 αι, καὶ τὰς ἀσπληγῆτας; ἴτι καὶ τῶν
 περὶ τ' ὡς πηχίων, πῆ ἀνοκράτωρ,
 ἔ μεγαλολῆτος ἀνυμνῶται, ὡς καὶ
 παρ' Ὀμήρῳ; Τελ. σὺ μὲν ὦ Κελ-
 τία, πάντα παρίδραμες τὰ τοῦ
 Διὸς. ἀλλ' εἴ σοι φίλον, ἀκού. ὅχι
 κύνῳ ἔτι ἐχέτω, καὶ σάπυρος
 δι' ἀσπληγῆας, ἀλλὰ καὶ ταύρος; ἔ
 τιμὴ τὸ πορρίδιον ἐκείνῳ περὶ
 ἐπομνῶσται. ἔ διεφυγὰ ἀπὸ τοῦ πε-
 λῆγος, τὰς ἂν ἡγεύεσθαι, ὡς περὶ

phon, per ungues audisse, quando
 & tibiam, ventrem spectasti esse
 & caput parere, & virilem natu-
 ram in muliebrem effectu trans-
 fire, deinde & ex mulieribus aves
 transformari: & in summa, pro-
 digiosa vita ipsa est, si poetis cre-
 dere voles. Sed quia te primum
 offendi, hocce loco, abeamus,
 si vis, eò ubi platani solem arcent,
 lusciniæ autem & hirundines ca-
 nora perstrepunt, quò videlicet
 avium concentus aures exhila-
 rans, & aqua leniter susurrans, ani-
 mos demulceat. Tri. Eamus san-
 nè Critia. Verùm illud metuo,
 ne fors incantatio quædam sit, id
 quod audisti, & me piliillum, aut
 portarum obicem aliquem, aut
 simile quiddam rerum innumera-
 tarum efficiat, præclara ista tua
 consternatio. Cri. Ita me amet
 cœlestis Iupiter, ut nihil tale in te
 fiet. Tri. Amplius etiam terre-
 fecisti me, quum Iovem dejerasti.
 Quid enim ille poterit ulcisci
 te, etiam si fidē jurisjurandi trans-
 grediaris? Arbitror enim neque
 te de Iove isto tuo ignorare. Cri.
 Quid ais; an non poterit Iupiter
 in tartarum præcipitare me? An
 ignoras, quòd deos omnes deje-
 cit à divino illo ætheris pavimen-
 to? & Salmoneum, qui contrà
 tonare ausus fuerat, paulò antè
 fulmine præcipitavit, & ut petu-
 lantissimus quisque est, etiam
 nunc. A poetis autem & Titanum
 victor, & Gigantum interfector
 carminibus celebratur, quemad-
 modum & apud Homerum. Tri.

Tu quidem Critia, omnia ea per-
 curristi, quæ Iovi tribuuntur: sed si tibi ingratum non est, ausculta.
 An non Cygnus ille fuit & Satyrus ob petulantiam, imò & Tau-
 rus? Ac nisi scortillum istud celeriter in humeros sustulisset, &
 per pelagus effugisset, fortassis araret etiam nunc, ubi in agricolam
 ali.

θηποιῶν, ὁ βραυτοπιδὸς, καὶ κε-
ραυτοκόλος σα Ζεύς; Ἐνὶ δὲ κε-
ραυτοβολίῃ, τῇ βασιλῇ κερτακιν-
ῶντι; τὸ δὲ καὶ Αἰθίοψα συνδω-
χεῖται, ἀνδράσι μελαμπέροις, ἔτι
ὄψιν ἐξοφάρμοις, καὶ ἐς εὐδελ-
ηλίας μη ἀφίσταται, ἀλλ' ὑποδεδρε-
μένος κερτακιδῶ παρ' αὐτοῖς, πύ-
ρωνα πηλικύτοι ἔχον, οἷα αἰχμῶν
ἀξια; τὰ δὲ ἔτι αἰτῶ, Ἐν δὲ Ἰδης, Ἐ
τὸ κυφορεῖν κατ' ὅλας δὲ σῶματος,
αἰχμῶν καὶ λέγειν. Κε. μῶν
τ' Ἀπολλωνία γ' ἐμπροσμίῃ, ὅς
αὐφότης αἰετός, ἔτι ἐν ὧ
γῆ; Τε. τ' ψαλδομαῖν λέγεις;
τ' Κροίσον παρὶν διολωλεῖται,
ἔτι αὐτὸν, Σαλαμίνης, καὶ ἐπὶ
εὐς μελίας, ἀμφιλόξα πᾶσι μνη-
τόμοις; Κε. τ' Ποσιδῶνα ἔτι;
ὅς τελαίαν ἐν πῆν χέρον κρατῶν,
ἔτι ἀπορῶντι, ἔτι ἀπληκίχον βοῶν
ἐν τῇ πολέμῳ, ὅσον ὀνειράχιοι ἀν-
δρες, ἢ δεικίχιοι. ἀλλὰ καὶ συ-
σίχθων ὡς Τελεφῶν ἐπονομάζεται.
Τε. τ' κριχὸν λέγεις, ὅς τῶν δὲ
Σαλαμίνης πῦρ τῶν Τυρῶν,
παρὶν διέφθιρε, καὶ ἐπὶ ἐπιρρι-
χῶν, ἔτι ῥυθῆς, ἔτι δηνυφωγῆς πῶν
τοῖσιν ἐπὶ; τ' γὰρ Ἀρῶν ὑπὸ δὲ
δισμῶ πειζόμενον, ἔτι δισμῶν ἀλύ-
τοις μῶν τ' Ἀφροδίτης σενίον,
παρὶν τῇ τ' ἵαν δῖον τῶν κρι-
χῶν ὑπὸ αἰχμῶν σιωπῶντων, ὅς
ἐπὶ Ποσιδῶν ἐκλυσε θαυροῦντων,
ὡς τὰ βριφύλλια, τὰς διδά-
σκᾶντες διδίδω, ἢ ὡς αἰχμῶν,
κῶρας ἐξαπατῶσαι. ἐπὶ κῆντο ἔτι
Ἡφαίστω λύσαι τ' Ἀρῶν. τὸ δὲ ἀμ-
φίχιοι τῶν δειρμῶν, οἰκτιρῶν
τ' πρὸς τῶν γῶν, τ' Ἀρῶν ἀπλη-
γῶντων. ὡς καὶ κριχὸς ἐπὶ, ὡς

aliquem fortè incidisset iste tuus
tonitrua faciens, & fulmina ja-
ctans iupiter, & pro eo quod nunc
fulmina jaculari dicitur, stimulo
impelleretur. Illud autem quòd
cum Æthiopibus convivatur, ho-
minibus nigricantibus, & vul-
tum obscuratis, & in duodeci-
mum usque solem ab illis non dis-
cedit, sed apud ipsos vino ma-
defactus desidet, idque cum bar-
bam tantam habeat, an non quæ-
so, pudore dignum fuerit? Quòd
autem ad aquilam attinet, & ad
Idam, & quòd imprægnari per
totum corpus solet, etiam dicere
erubescō. Cri. Quid igitur, num
Apollinem dejerabimus, ut qui
vates optimus sit, & medicus ὁ
bone. Tri. Vanum atque men-
dacem istum vaticinatorem dicis?
qui Cræsum paulò antè perdidit,
& post ipsum, etiam Salaminis,
aliosque innumeros, obliqua at-
que ambigua omnibus illis re-
spondendo. Cri. Neptunum au-
tem quid? qui & tridentem ma-
nu tenet, & in bellis immensum
atque terribile quiddam clamat,
quantum alii viri mille, aut etiam
decies mille: præterea & terræ
tremefactor, ὁ Triefphon, ap-
pellatur. Tri. Adulterum istum
dicis, qui Salmonei filiam Ty-
ro, paulò antè vitiavit, & adhuc
etiam mœchatur, liberatorque
& patronus huiuscemodi vitio-
rum est. Nam Martem cum vin-
culis premeretur, & nodis inso-
lubilibus cum Venere arctaretur,
cæteris diis omnibus præ pudore
ut

μοι χάς ἀφαιΐζον. Κρι. Ἐρμείας
 ἔτι; Τρι. μή μοι τ' ἀκαρόσλον,
 ἔ' ἀσπλυσάτω Διὸς, καὶ τ' ἀσπλ-
 γουαυῖν' ἐπὶ τοῖς μοιχαλτοῖς. Κρι.
 Ἄρτι δ', καὶ Ἀφροδίτῃ οἶδα με
 ὡς ἔχοντα σὲ, ἀλλ' τί σ' ὁδο-
 βληθήσεται ὡς πάλιν ὡς ἔχ' σέ. ὥστ'
 ἐάσω μὲν τέττας. τ' Ἀφροδίτῃς ἐπὶ ἐπι-
 μνησέσμεν, τ' παρθένης, τ' ἐνό-
 πλης, καὶ κατὰ πλεονεξίας θύας. ἡ
 καὶ τῷ τ' γρηγορεῖ καὶ φάλλω ἐοικω-
 τήσθ' ὡς ἐκπύπτει, ἡ τῷ μεγαλο-
 πύθον. ἡ γὰρ ἔχεις π' ἀέριον ὡς
 αὐτῆς. Τρι. ἔρω σὺν ἐ' ὡς ταύ-
 τῃς, ὡς μοι ἀποκρίνη. Κρι. λίγα
 ὅ, π' με βύλας. Τρι. εἰπέ μοι ὡ
 Κελία, τί τὸ χεῖρισμὸν τ' γρηγο-
 ρεῖ, ἐπὶ τῇ στήθ' τῷ τ' ἡ καὶ ἐπι-
 φέρει. Κρι. ὡς φοβερόν π' ἡ καὶ
 καὶ ἀποτρεχέλην τ' δεινόν. ἀλλὰ ἐ
 κατὰ πλεονεξίας πολέμους, καὶ ἐπι-
 ραλκίᾳ τῷ ἡ καὶ ποιεῖ ὅπως βύ-
 λει. Τρι. μὲν καὶ ἀλλ' τῷ τ' ἡ
 γλαυκῶπις ἀκαρόσμεν; Κρι.
 ἐ' μάλα. Τρι. ἐ' ἀλλ' τί ἡ τοῖς
 σὺν δυνάμει, ἀλλὰ τοῖς σὺν
 μύθοις, μετὰ καὶ τῷ ταύρω, ἡ
 αὐτῶν, ὡς ἡ καὶ ἀκαρόσμεν ἐρ-
 γασσονται, ὡς πάλιν ἀθλῶν;
 Κρι. ἀλλ' ἡ οἱ δυνάμεις με πέρρω-
 θεν ἐπισσητῶν, ὡς πάλιν τοῖς
 ἀλλ' εἰ π' αὐτῷ ἐπιφύει. Τρι.
 ἐ' τί τίς ἐστιν; ἐγὼ γὰρ ὡς ἔχ' σέ
 εἰδέναι, ὡς ἐξ ὁμορφίας τῷ ποτα-
 μῷ, καὶ ἐς μάλα κατὰ τῷ τ' ἡ
 ἀγνώστῳ γὰρ πάλιν τῷ κατ' αὐτῷ,
 πάλιν με ἡ ὁμορφία. Κρι. αὐ-
 τῇ καὶ ἐγὼ ὡς πάλιν, καὶ ἐπι-

ut qui mœchos conservet. *Cri.*
 Quid igitur, Mercurium? *Tri.*
 Apage mihi veteratorem istum,
 improbum, Iovis libidinosissi-
 mi servum, ipsum quoque libi-
 dine insanientem in adulteria.
Cri. Proinde neque Martem, aut
 Venerem recepturum esse te scio,
 ut qui jam antea abste calumniis
 impetiti fuerint. Quapropter mis-
 sus & hos faciamus. Minervæ au-
 tem adhuc mentionem faciam,
 virginis videlicet armatæ, & ter-
 ribilis dæ, quæ & Gorgonis ca-
 put pectori applicatum habet,
 deam Gigantum interfestricem.
 Non enim opinor, habes, quod
 de ipsâ dicas. *Tri.* At dicam tibi
 etiam de istâ, si mihi respondere
 voles. *Cri.* Dic, quicquid vo-
 lueris. *Tri.* Dic mihi igitur,
 Critia, quæ Gorgonis hujus utili-
 tas est, & cur pectori gestamen
 hoc dea applicatum habet? *Cri.*
 Vti terribile quoddam spectacu-
 lum, & quod mala avertere pos-
 sit. Sed & hostes perterrefacit, &
 victoriam utroque inclinantem,
 quocunque ipsâ vult, advertit.
Tri. Num ob hoc ipsâ quoque
 Glaucopis insuperabilis est? *Cri.*
 Atque admodum. *Tri.* Cur igitur
 non illis potius qui servare
 possunt, quàm qui servantur, fe-
 mora adolemus taurorum atque
 captarum, ut nos quoque insu-
 perabiles reddant, perinde atque
 Minervam? *Cri.* Atqui non po-
 test illa minus auxiliari, perinde
 gestat. *Tri.* Et quidnam hoc
 uti qui inveneris talia, & quam
 inmaximè perfectè assecutus sis. Ignoro enim omnia, quæ de ipsâ
 feruntur, præterquam nomen. *Cri.* Ipsâ quidem puella fuit, ele-
 gans,

1 Τὴν μεγαλοπύθον] Τὴν μεγαλοπύθον τὴν δὲ dicere debuit. Gorgonis ca-
 put, vocare Deam Gigantum interfestricem, non placet. Menag.

1 Σίγα

εστας. Περσείως ὃ ταύτῃ δόλον
 ἀπιδιεσθμήσαν· ὃ, ἀνδρὸς ἡναιῆς,
 ἔῃς μακρὴν ὀφθαλμίδα, ἵπποι-
 διας ταύτῃ περιδῆσαν· ἄλ-
 κας οἱ θεοὶ ταύτῃ ἰχθήσονται. Κρι.
 τίς μ' ἐλάτῃσι ποτὶ τὸ καλόν,
 ὡς ἀνθρώπων θεοὶ ἐνδεῖς εἰσι. Ζώ-
 σης ὃ, πὶ τὸ χρεῖσθαι; ἀσπασ-
 εῖξτε εἰς παιδοχῆον, ἢ κυφίως
 σπασθεῖρετο, ἔχραυ αὐτῇ ἱ-
 ππόμεναι. Κρι. ἡ τ' ἄγνωστον ἐν
 Αἰθιώσῃ, παρῆν· διέμεινε μέ-
 λει τ' ἀπὸ μῆος. Τρι. ἔῃ πε-
 παρῆντο κακοθυμίαι, ταῦτ' ἔ-
 νοιτο φόβηται πῖς παρῆν. οἶδ' αὖ
 ὃ μιν ἄλκιμα δαμάσκειν τμηθείσας
 νῆσ' ἐν ἀμφιρυτῇ. Κρήτῃ δὲ μιν
 καλεῖται. καὶ εἰ τῷτο ἰγνώσκον ὃ
 καλεῖ Κρίτα, πόσους θρηνησάσιν
 ἀνέχοντες ἐν Κρήτῃ, καὶ σι σπατη-
 γῆτι ἀνακαταστήσιν ἀπακατήσονται,
 ποιητῇ ὃ, ἔχρηται, καὶ πολὺ με-
 Περσείως δεικνύσας, ὡς πλείονας γορ-
 γῶνας ἐφύρκεται; ἀλλ' ἔπ' ἀνιμν-
 ὄντων τ' Κρητῶν, οἱ πᾶσι ἐπι-
 δείκνυσθαι μοι ὃ Διὸς οὐ, καὶ τὰ
 πῶν μητέρα ἡρέψατο δόχμια, ὡς
 ἀσπασεῖς καὶ λόχμια αὐτῇ δαμά-
 νησι. Κρι. ἀλλ' οὐκ ἰγνώσκεις πῶν
 ἱππιδῶν, καὶ τὰ ὄρηα. Τρι. εἰ ταῦ-
 τα ὃ Κρίτα ἔξ' ἱππιδῶν ἰγνίθῃ, πῶν
 αὖ καὶ ἐν νεκρῶν ἐξελίκεται αὐτῇ, καὶ
 εἰς τὸ γλυκύτατον φάσκει ἀνέχον-
 ἀλλὰ λῆθ' ὃ, ποιητῇ πῶν, ἔμυ-
 θοι, ὃ δὲ τ' ποιητῇ προπολογύ-
 ρμα. ὡς ἴασι καὶ ταύτῃ. Κρι.
 ἦ ῥα ὃ πῶν Διὸς χαμνίτῃ, ἔχ-
 σίγεται, ὃ δὲ ἀδελφῇ. Τρι. σίγα
 τ' ἀσπασεῖς νῆα μίξας, ἔπῃ
 ἐν ποδῶν, ἔχρηται ἐκπαιδῶν,
 παρῆν. Κρι. ἔπῃ ἱππιδῶν.

gans, & amabilis. Perseus autem,
 cum huic dolo caput amputasset,
 vir generosus & in arte magica
 laudatus, carminibus illam in-
 cantasset, in munimentum dii
 sibi ipsam retinuerunt. Tri. Hoc
 præclarum olim me latuit, quod
 dii hominum quoque indigent.
 Quæ autem viventis utilitas fuit?
 meretricabatur nimirum per cau-
 ponas, aut latenter vitiabatur,
 deinde se ipsam virginem appella-
 bat. Cri. Non per ignotum
 Deum Athenis: sed virgo per-
 mansit, usque ad decollationem.
 Tri. Ergo si quis virgini caput am-
 putaverit, terriculamentum hoc
 ipsum erit multitudini? Novi
 enim innumeras membratim &
 per partes disiectas insula incircun-
 flua, Cretam illam nomine dic-
 cunt. Quod si igitur cognovissem
 hoc, ὃ optime Critia, quam mul-
 tas tibi Gorgonas ex Creta huc at-
 tulissem, teque ducem insuperabi-
 lem reddidissem. Poetæ autem
 & oratores, multò me Perseo an-
 teposuissem, ut qui plures Gorgo-
 nas invenissem. Verùm res Cre-
 tentium, adhuc memini: qui
 mihi sepulchrum Iovis tui istius
 demonstrabant, & occultas val-
 les, quæ matrem ejus enutrie-
 rant, quanquam adhuc viridia
 ipsa ea arbuscula essent. Cri. At
 ne sciebas incantationem, & sa-
 crificia quibus utendum fuisset.
 Tri. Si hæc, ὃ Critia, per in-
 cantationes facta sunt, fortassis
 etiam ab inferis excitasset illam,
 & in lucem dulcissimam reduxis-
 set.

Sed nugæ ista, ac ludicra & fabulæ sunt à poetis prodigiosè
 conficta. Quapropter & hanc omitte. Cri. Iunonem autem,
 uxorem Iovis, & sororem eandem, an non recipis? Tri. Tace
 obsecro, propter intemperantissimum concubitum, & istam ex
 manibus pedibusque extentam, cursu præterychē. Cri. Quærit-

συμφέ με; Τρι. ὑψιμίδου Θεόν, μέγαν, ἀμέθυστον, ἀσφύκτα, ὑόν πατρός, πνεῦμα ἐκ πατρός ἐκπορεύμενον, ἐν ἐκ τριῶν, ἔξ ἐνός τρία ταῦτα νόμιζει. Ζῶν τόνδε ἡγῶ Θεόν. Κρι. ἀριθμῆσαι με διδάσκεις, ἔρχου ἡ χρονομηχική. ἔγω δὲ θιβεῖς ὡς Νικόμαχος ὁ μαθησός. σὺ οἶδα γὰρ τί λέγεις, ἐν τρία, τρία ἐν. μή τίς περακτώσῃς τῷ Πυθαγόρῃ, ἢ τῷ ὀδιδάδῃ, ἢ τριακῶδα; Τρι. σίγα πενέρη, ἔτα σιγῆς ἄξια. σὺ ἰδὼς μετρεῖς τὰ ψυχῶν ἴχνη. ἐγὼ γάρ σε διδάξω τί τὸ πᾶν, καὶ τίς ὁ πατρὶς πάντων, καὶ τί τὸ σύμφετον πάντος. ἔγω πατρὶς καὶ τῶν ταῦτα ἵπαρχον, ἀπὸ σὺ. ἡνίκα δὲ μοι γαλιλαῖου ἐπέτυχεν, ἀναφασχάας, ἐπὶ ῥῖνον, ἐς τρίτον ἔρχον ἀεροβατήσας, ἔτα κάλλιπεν ἐκμεμαθηκώς, δι' ὕδατος ἡμῶς ἀνικαίνισσι, ἐς τὰ τ' μακάρων ἴχνη παρρησιόδους, καὶ ἐκ τ' ἀσφύων χάραν ἡμῶς ἐλυτρώσατο. καὶ σὺ ποιήσω μὲν ἀκτής, ἐπ' ἀληθείας ἄνθρωπον. Κρι. λέγε ὃ πολυμαθὴς περὶ τριῶν. Τρι. φῶς γάρ ἐστι νόμος. Τοι. ἀνέγνωκας ποτε τὰ τ' Ἀριστοφάνους τ' ὀρυμφοποιῶν ὀρνίθους ποιημάτων; Κρι. καὶ μέγα. Τρι. ἐκκαίεται παρ' αὐτῶν πτόνδε. χάσθ' ἦν, ἔτι δὲ, ἔρεος π μέλαν πατρὸν, καὶ τὰ οὐρανὸν δόρυς. γῆ δὲ, ὅδ' ἀπὸ δὲ δόρυς ἦν. Κοι. εὐ λέγεις. εἶπε τίς μὲν. Τρι. ἦν φῶς ἀφθιτον, ἀήρατον, ἀκαταπόνητον, ὃ λυγρὸν τὸ σκότος, ἔτι ἀποσμίαν

nam igitur tibi jurabo? *Tri.* Deum altè regnantem, magnum, ætherium atque æternum, filium patris, spiritum ex patre procedentem, unum ex tribus, & ex uno tria. Hæc tu Iovem puta, hunc existima Deum. *Cri.* Numerare me doces, & jusjurandum, arithmetica tibi est. Nam & numeras perinde ut Nicomachus ille Gerasenus. Neque enim intelligo quid dicas: Vnum tria, tria unum: num quaternionem dicis, Pythagoricum illum, an octernionem, an numerum ex triginta constantem. *Tri.* Tace ea, quæ infrà sunt, quæque silentio digna. Non licet hoc pacto metiri pulicum vestigia. Ego enim docebo te, quid sit universum, & quis fuerit ante omnia, & quæ item constitutio, quodve corpus univèrsi. Quando autem me Galilæus ille convenit, recalvaster, naso justo præditus, qui in tertium usque cælum per ærem ingressus est, quæque optima atque pulcherrima sunt, inde didicit, per aquam nos renovavit, in beatorum vestigia insistere fecit, & ex impiorum regionibus nos redemit. Ac te faciam, si me audieris, verè hominem. *Cri.* Dic quæso doctissime Tricphon. Timore enim quodam jam correptus sum. *Tri.* Legisti-ne aliquando Aristophanis Comici poetæ fabulam, Aves? *Cri.* At-

que admodum. *Tri.* Scriptum ab eo tale quippiam ibi est: A principio chaos, & nox, & tenebræ nigræ erant. & tartarus altus, Nulla autem terra, nec ær, aut polus ullus adhuc. &c. *Cri.* Rectè dicis, quid autem postea? *Tri.* Erat lux incorruptibilis, invisibilis, incomprehensibilis, quæ dissolvit tenebras, & informita-

tem

ταύτην. ἀπήλασε. λόγω μόνῳ ῥη-
 γένῃ ὑπ' αὐτῆς, ὡς ὁ βραδύγλωσ-
 σος ἀπηρεύσκατο, γῆν ἔπηξεν ἐφ'
 ὕδασι. ἕρμην ἐτάσσον. ἀσέρας ἐ-
 μόρφωσεν ἀπλανεῖς. ὁρόμεν διεξέ-
 ξητο, ὡς σὺ σέβῃ θεάς. γῆν δὲ ποῖς
 ἀνέστησαν ἐκακώπιον. ἀνθρώπων ἐκ
 μὴ ὄντων εἰς τὸ εἶναι παρήγαγε. καὶ
 ἐστὶν ἐν ἑρανὶ βλέπων δικαίους τι,
 καὶ δίκους, ἐκ ἐν βίβλοισι τὰς πράξεις
 λατρεφόμηνος. ἀνέπεδωσεν δὲ πᾶ-
 σιν, ἣν ἡμέραν αὐτὸς ἐνέπιλατ.
 Κρι. τὰ δὲ τῇ μερῶν ἱππινησμένη
 εἰς ἀπάντας, ἐξ ἡρατῆρος γὰρ ταῦ-
 να; Τρι. τὰ ποῖα; Κρι. τὰ τῇ εἰ-
 μερμένης. Τρι. λέγε ὡ καὶ Κρι-
 τὰ αὐτῇ τῇ μερῶν. ἐγὼ δὲ μετῆ-
 πῶν ἀκούομαι τῶν σὺ. Κρι. ἕχ
 Ὀμηρος ὁ ἀοιδὸς ποιητὴς εἴρη-
 κε;
 Μοῖραν δ' ἔχῃ πᾶσι φημι πεφυγμένον
 ἔμμεναι ἀνθρώπων.
 αὐτῇ δὲ μεγάλῃ Ἡρακλῆος,
 Οὐδὲ γάρ ἔδδῃ βίῃ Ἡρακλεῖν φύγε
 κῆρυ,
 Ὅσσιν φίλας ἔσχε Διὶ κρονίωνι
 ἀνακτῇ,
 Ἀλλὰ ἐμοῖρ' ἐδάμνασε, ἐξ ἡρα-
 κλῆος γόλος ἦρως.
 ἀλλὰ καὶ ὅλον τ' βίον κατ' ἐμὰ φρονέει,
 καὶ τὰς ἐν τῷ μετὰ βολῆς. ἔνθα
 δὲ ἐπὶ τῇ,
 Πείσεται ἅσθ' οἱ αἶσα, καὶ ἐκλῶ-
 γῆς περ βαρύνει,
 Γιγνομένην ἡσυχαστοῦ λίαν, ὅτι μὴ τί-
 κε μήτηρ.
 Ἐπὶ τὰς ἐν ξένῃ ἐποχῇ, ἀπ' ἐκείνης
 γένεσθαι,
 Ἡ δὲ ὡς αἰολοιγόμεν', ὅς με αὐτῶ-
 φρον ὑπὲρ δεικνύει.
 Καὶ πῶς, ὅδ' ἐπεὶ αἶσα φίλῳ ἐς
 πατρίδ' ἰκίεσθαι.

Etiā in peregrino solo retentiones ab eadem illa fieri, ut quum
 Vlysses ait:

Atque uti susceptum placido rex Æolus ore
 Misit in patriam, sed nondum fata sinebant.

tem istam abegit, verbo solo di-
 cto ab ipsa, quemadmodum tar-
 dilinguis iste descripsit: Terram
 firmavit super aquas, cœlum ex-
 planavit: stellas formavit fixas,
 cursum ordinavit, quas tu vene-
 raris ut deos. Terram autem &
 floribus exornavit, hominem ex
 nihilo, ad essentiam produxit.
 Estque in cœlo, aspiciens justos
 pariter & injustos, & in libris de-
 scribens cujusque actiones. Re-
 pendet autem omnibus, quam
 diem ipse præcepit. Cri. Quæ
 autem à Parcis agglomerata cun-
 ctis sunt: etiam ne illa inscri-
 bunt? Tri. Qualianam? Cri.
 Ea quæ ad fatum pertinent. Tri.
 Dic mihi ὁ optime Critia, de Par-
 cis. Ego verò dicere gestiens, ex
 te libenter audierim. Cri. An
 non Homerus poëta celebris ait?

At fatum effugit nemo (mihi cre-
 de) virorum.

De magno autem Hercule idem
 ait:

Nec vis Herculeā Parcam vitavit
 amaram.

Quanquam diis charus foret, &
 Iovis inclyta proles.

Sed fato, atque ira domitus Iuno-
 nis iniquæ est.

Quin & totam vitam, omnesque
 in ea mutationes, fato constitu-
 tas atque ordinatas esse, idem in-
 nuit, quum ait: Vbi ille deinde,

Illā feret, quæcunque deus, Par-
 cæque malignæ

Neverunt genito, cum matris
 prodiit alvo.

ὥς πάντ' ὑπὸ τῷ μοιρῶν χρίσθ' ὁ
 ποιητὴς μεμαρτύρηκε. τὸ δὲ Δία μὴ
 θιλῆσαι τὸν
 Θωάτοιο δυσχερίος ἐξααλῦσαι,
 ἀλλὰ μάλλον
 Αἰματοίσας ψιῶδας κατέχουεν
 ἰοάζει,
 Παῖδα φίλον πμῶν, τὸν οἱ Πάτρο-
 κλος ἐμελλε
 Φθιστίνε Τροίῃ.

ὥς τ' ὁ Τριφῶν, Διὶ τὸτο μηδὲν
 παρθέτῃαι πρὶ τῷ μοιρῶν ἐπιλήτης,
 εἰ καὶ τάχα πιδάριστος ἐχρῶνεις μὲν
 τῷ διδάκταλιν, καὶ τὰ λυπώρηθ' αἰμυ-
 ρη. Τρι. καὶ πῶς ὁ αὐτὸς ποιη-
 τὴς ὁ καλὲ Κριτία, διττῶν ἐπιλέ-
 γῃ πῶς εἰμαρῶνιν, καὶ ἀμφιέ-
 λον; ὥς τὸ δὲ ἰδὴν πρῶτον, τοῦ
 δὲ τίλφ' συκῦρσαι. τίον δὲ πει-
 σασθῇ, ἐτέρω τίλφ' ἐντυχεῖν. ὥς ἐπ'
 Ἀχιλλεύς. Διχρητὴς κῆρυς φερί-
 μῳ θανάσιον τίλοσθ'.

Εἰ μὲν κ' αὖθι μῦθον Τρώων πόλιν ἀμ-
 φισχυροῦμαι,
 Ὡς ἔθ' μὲν μοι νόσθ', ἀπὲρ κλέθ'
 ἀσθῆσθ' ἔτι.
 Εἰ δέ κεν οἶκα δ' ἴκαομαι,
 Ὡς ἔθ' μοι κλέθ' ἐσθλόν, ἐπὶ δὴ γῆν
 δέ μοι ἴσσει.
 ἀλλὰ καὶ ἐπὶ εὐχλώροισι,
 Ὅς ῥ' ὁ εἰδώς κῆρ' ὀλοῦν, ἐπὶ νηὶ
 ἔβαινε.
 Πολλὰ κί γάρ οἱ ἔειπε γέρον ἀγαθός
 Πολυίδθ',
 Νῦν ὡς δὲ γαλήνῃ φθισθ' οἷς ἐν με-
 γαροῖσι,
 Ἦ μὲν Ἀχαιοῶν νηυσὶν ὑπὸ Τρώεσσι
 θαμῶναι.

Οὐχὲ παρ' Οὐρανῷ ταῦτα γέρον-
 παται, ἢ ἀμφιέσθ' αὐτῇ, καὶ ἀμ-
 φικερμῶν ἀπύτη; εἰ δὲ βέλθ' καὶ

pta sunt? aut non ambigua hæc,

Quare omnia à Parcisi fieri, poeta
 testatus est: Iovem autem neque
 filium voluisse
 Ab infanda defendere morte,
 sed potius
 Sanguineas cœlo guttas diffudit
 ab alto,
 Ob natum, quem Patroclus pro-
 pe mœnia Trojæ
 Occisurus erat.

Quamobrem, Trierphon, ob hæc
 nihil amplius addere de Parcisi vo-
 lueris, etiam si fortassis in sub-
 lime sublatus fuisses, unâ cum
 præceptore, & arcanis illis initia-
 tus. Tri. Et quomodo ipse ille
 poeta, ὁ optime Critia, duplex
 allegat fatum & ambiguum. ut
 qui hoc quidem fecerit, talem
 exitum sortiatur: aliud autem
 faciens, in alium eventum incidat.
 Ut de Achille, quum dicit:

Mater ait geminis me ferri ad fu-
 nera fatis.
 Nam si hic persistam, pugnem-
 que ad mœnia Trojæ,
 Eripitur reditus mihi: at incluta
 fama sequetur.
 Sin autem patriam repetam cha-
 roisque penates
 Fama perit, verum in longum
 mihi ducitur ætas.
 Sed & de Euchenore ait:

*Qui non ignarus fatis, conscende-
 rat æquor.*
Namque huic sæpe senex, Polyidus
dixerat ante,
Aut morbo in patria periturum,
Et inter amicos:
Aut manibus Teucrorum, atque
inter Dorica castra.

An non apud Homerum hæc scri-
 atque adeò anceps deceptio?
 Quodd

Ὁ Διὸς ἐπιθήσω σοι τὸ λόγον, ἔχῃ
 πρὸς Αἰγίδαυ εἰρηκεῖν ὡς ἀπαγορεύω
 μὴ τὸ μοι χάρις, καὶ τὸ Ἀγαμέμνονος
 ἐπιβουλῆς, ἔγωγε κερτάρται πολὺν
 χρόνον, ἐπεὶ ἀπαγορεύω ὅτι ταῦτα πρᾶ-
 πτεῖν, ἢ κερτάρται πανταίῃς· τὸ το
 καὶ πρὸ πολλοῦ πρὸς ἀντιδόσι μὲν,
 εἰς καὶ πρὸς τὸ πᾶσι, θανάτω ἵκηται
 καὶ τὸ δίκης. εἰ δὲ γὰρ μὴ τὸ το
 πρᾶξῃς, βίωσῃ καλῶς, εἰδὲ σ' ἄρα
 θέμις τέλει θανάτω κίχεται. ἔχ
 ὅρας ὡς ἀδύνατον πρὸς τὸ ποιητῶν,
 καὶ ἀμφιλοξία, καὶ μηδὲν ἡδονα-
 ρία· ὥστε ἴασις ἔπαισι, ὡς καὶ
 σὶ ἐν ταῖς ἐκκαταστάσεσι βίβλοις τῶν
 ἀγαθῶν ἀπαγορεύω. Κρι. εὖ πάν-
 τε ἀνακυκλῆς ὁ Τριφῶν ἀλλὰ
 μοι τόδε εἰπὲ, εἰ καὶ πρὸς τὸ Σκυ-
 θῶν ἐν τῷ ὑποκρίσει χαρῆται. Τρι.
 πάντως, εἰ τὸ γὰρ καὶ καὶ ἐν
 ἔθνεσι. Κρι. πολλὰς γὰρ χαρὰς
 φῆς ἐν τῷ ὑποκρίσει, ὡς ἔπαισι ἀπα-
 γορεύω. Τρι. δὲ τὸ μὲν, καὶ μηδὲν
 εἰπὲς φλαυρῶν Θεῶν διέξω. ἀλλὰ
 καὶ τῶν ἐν τῷ, πρὸς παρ' ἐμῶν,
 εἰπὲς ἔτι καὶ εἰς τὸ αἰῶνα. εἰ
 ὑποκρίσει ὡς δέξω ἐξήλωσι, γῆν ὅ
 ἐφ' ὅδε ἐπὶ ἐπὶ, ἀπὸ τῶν ἐμῶν
 φωνῶν, ἀπὸ τῶν ἐν μὴ οὐκ πα-
 ρεῖται, πρὸς παρ' ἐμῶν, καὶ τὰς πρᾶ-
 ξεις πάντων ἀπαγορεύω; Ὁ γὰρ
 σὶ οἰκίδιον καὶ ἀσκαλάτω, οἰκί-
 πτας ὅ καὶ οἰκίται ἐν αὐτῷ συναγα-
 γόν, εἰδὲ ποτὶ σὶ διέλαθε τῶν
 πρᾶξῃς ἀπὸ τῶν, ποτὶ μέλλον
 τὸ πάντως πεποιητῶ Θεῶν, ἔχ ἄ-

Quod si placet, etiam Iovis ora-
 tionem tibi addam: Annon Ægi-
 stho dixit: quod si ab adulterio
 & insidiis Agamemnonis sese con-
 tineret, fato illi constitutum esse,
 ut in longum tempus viveret. Si
 verò in animum induceret, face-
 re ista, mortem effugere non
 possit? Atque ad eum modum
 ego quoque vaticinatus sæpe sum.
 Si occideris proximum morti,
 condemnaberis iudicio, si verò
 hoc non feceris, vives rectè. Nec
 te fas, adeò festinam incurrere
 mortem. An nos vides quàm mi-
 nimè correctà aut emendata sunt,
 quæ à poetis dicuntur? quamque
 item ambigua & obliqua, nec
 dum certa sede stabilita. Quare
 omnia isthæc missa fac, ut & te
 in cœlestibus bonorum libris in-
 scribant. Cri. Bene omnia re-
 volvis Tricphon, sed mihi illud
 responde: Vtrum & Scytharum
 res in cœlo describuntur. Tri.
 Omnes, Siquidem & inter gen-
 tes Chrestus fuerit. Cri. Multos
 sanè scribas in cœlo narras, quan-
 do cuncta describuntur. Tri.
 Bona verba, Critia, neque quic-
 quam contemptum aut vile de
 Deo dextero loquaris, sed Cate-
 chumenus existens, pericliteri à
 me tibi sine, si modò vivere cu-
 pis in ævum. Nam si cælum ex-
 planavit ut pellem, terram au-
 tem firmavit super aquas, stellas

formavit, hominemque ex nihilo, ut esset, in lucem produxit,
 quid mirum adeò, si res quoque omnia ibi describantur? Nam
 & tu si domunculam aliquam ædificasses, ancillas autem & ser-
 vos in ea multos congregasses, nunquam te lateret quicquam eorum,
 quæ ab illis gererentur, quamvis abjectum & vile. Quanto igitur
 magis probabile est, cum qui omnia creavit, Deum, cuncta ex-
 pe-

παντα εν ουκωλια ληθραμειν εκτα-
 στα πραξιν, κ' εννοιας; οι γαρ σε
 θεοι, Κοτταβες τεις ευ φρονησι
 ενθρονου. Κρι. πειν ευ λεγεις και
 με ανησυχως τ' Νιοβης παρειν. εκ
 σήλης γδ ανθρωπος αναπιφνησ. εσε
 τδτον τ' θεον ατσην σοι, μη κα-
 κην πιπρειν παρ' εμε. Τρι. ειπερ
 εκ καρδιας μ' οντως φιλεις, με ε-
 σπειρον π ποιησης εν εμοι, ε' τε-
 ρον μ' κ' εση ενι φρεσιν, αλλο γ'
 ειπης. αλλ' αγε δη το θαυμαστον
 εκεινο ακαταμαστον αεισιν, οπως κα-
 γω καταχρηστω, κ' ολων αλλοιωθω,
 κ' εγ' ως η Νιοβη απανδησω, αλλ' ως
 αιδων ορειον θηησμεν, κ' τω θαυ-
 ματιαν σε εκπληξιν κα' ανησυν
 λειμωνα εκτασινωσω. Κρι. νη τ'
 υον τ' εκ πατορος, ε' τδτο θηησθ'.
 Τρι. λεγε, ωρα ε' πυγμαλιον δυ-
 ναμιν ε' λογον λαβων, εγω γ' κατε-
 δωκα, δεξμεν αιαικιδω ο ποτι
 ληζειν αιδων. Κοι. απηεν επι τλω
 λειωδρον, ωησδωμος γε πα χρεω-
 δεσται. και δη ορω πολητος παμπο-
 λυ ες το ες ψαθυροντας. επι γ' τη
 ακη, εφωτο τις χειλιν. εγω γ'
 παπλητας ες απαντας, κ' τλω χι-
 ρα τις βλεφαροισ επιεκαμψας,
 σκοπιαζον εξυδρεκτατα, ε' παρ-
 πινα τ' φιλων πατωμα. ορω γ' Κρα-
 τωνα τ' Πολιτικον, παιδοθεν φιλον
 οντα, κ' συμπολικον. Τρι. αιδά-
 νομα τδτον. τ' εξισωτλω γδ ειρη-
 κας. ειπα τι; Κρι. ε' δη πολλας
 ωρασκωνισμεν, ηγον ες πα-
 ατσω. ε' το ιωδρον χαϊρε ειπων,
 εχωρην ως αυτον. ανθρωπισκον δε
 πε, τδνομα Χαρικενον, σσημενον

pedite, ac facile percurrere, &
 uniuscujusque consilia & actiones
 animadvertere. Nam tui dii,
 pro Cottabis, ab iis qui recte sa-
 piunt, habentur. Cri. Rectè o-
 mnino dicis, & mihi nunc diver-
 sum accidit, atque Niobe olim:
 ex statua enim in hominem con-
 versus sum. Quare jam deum
 istum tibi appono, & juro, quod
 malia me nihil patière. Tri. Si
 modò ex corde me diligis, ne
 quid alienum aut novum in me
 facias, Neve aliud celes animis,
 aliudque loquaris. Verùm age
 mirabilem illam auscultationem
 tuam tandem profer nobis, ut &
 ego expalleſcam, & prorsus im-
 muter, & non quemadmodum
 Niobe, obmutescam, sed, uti
 Philomela in aviculam conver-
 tar, & mirabilem istam conster-
 nationem tuam in prato viridi
 Tragico quodam modo decan-
 tem. Cri. Ita per filium ex pa-
 tre, haudquaquam istud fiet. Tri.
 Dic modò, ac spiritu potestatem
 dicendi accipiens. Ego verò sede-
 bo, Æacidem expectans, dum
 cantum finiat ille. Cri. Abieram
 in viam publicam, empturus vi-
 delicet ea, quibus maximè opus
 habebam. Atque ibi video multi-
 tudinem admodum magnam, in
 aurem mutuo susurrantes, au-
 diendi autem studio etiam labiis
 inhærebant. Ego vero oculos per
 cunctos circumferens, & manum
 supercilliis incurvam supernè ob-

ducens, inspectabam quàm acutissimè, sicubi amicorum aliquem
 contemplerer. Video autem Cratonem Politicum illum, qui mihi
 à puero usque amicus fuit, & in conviviis unà consuetus. Tri.
 Inrelligo quem dicis, Inspectorem videlicet illum, sed quid po-
 stea? Cri. Multis itaque opposito cubito dimotis, in anteriorem
 partem penetravi, & matutinum illud Ave prafatus, accedebam
 ad ipsum. Cæterum homuncio quidam, nomine Charicenus,

vetu-

γεγονότων, ῥέειν τῇ ῥινί, ὑπέβριθε
 μύχον. ἰχθυόμενος ἐπισυρρέων.
 ὁ δὲ πρὶν αὐτοῦ, καταπνέοντα θανάτου.
 εἶτα ἤρξατο ἐπιφθίγειν ἑαυτοῦ τὸν ῥυθμόν.
 ἔτῳ ὡς αὐτοῖσι πέν, τὸς δὲ ἐξισωτῶν
 καὶ ἀλείπει ἐλευπεσμούς, καὶ τὰ χρῆμα
 τῆς θανάτου δαπάνης. καὶ τὰς πε
 νοικίας πάντας, καὶ τὰ δημόσια, καὶ
 τὰς εἰσφορὰς διέτιμα, μὴ ἐξεῖ-
 ζον δὲ τέχνης. Ἐκκατὰ φλυαρίαν ἐπὶ
 περὶ τῶν. οἱ αὖτε αὐτὸν δὲ, ἤδει-
 πο τοῖς λόγοις, καὶ τῷ καὶ αὐτὸν ἀκ-
 σμάτων αὐτοῖσι. ἐπεὶ δὲ, τὸ
 νομῶ Χλιδόχαρμος, περὶ ὧν ἰσχυ-
 ροῦσθαι, αὐτοῦ δὲ πε, καὶ
 ἄσκειον, μετέπει, τοῖς ὁδῶσι
 ἐπερὶ τῶν, ὡς ἐπιδείξει μοι τις
 κακῆς, ἐξ ἐρίου αὐτοῦ ἑαυτοῦ
 κικαρμένον τὸν ῥυθμόν, ἐν τῷ
 θεάτρῳ ἀναγεγραμμένον ὄνομα ἱε-
 ρογλυφικοῖς γράμμασι, ὡς ἔτῳ τῷ
 χρυσῷ ἐπικλύσει τὸν λευκόρον. ἦν
 δὲ ἰσχυρὸν, καὶ μὴ τὰ Ἀριστάνδρου, καὶ
 Ἀρτεμίδου, καὶ καλῶς ἀποδείκ-
 νται ταῦτα γε τὰ σύννια ἐν ὑμῖν.
 ἀλλὰ σοὶ μὲν, τὰ χρῆμα πληθυνθή-
 σεται ἀπὸ λόγου δὲ ἀποδοσῆς. ἔτῳ
 δὲ, ἐπὶ πολὺ δὲ ὁβολῶν γε σπληνί-
 σται, ὡς πολλὰ χρυσὸν ὁπορῶς.
 καὶ ἔμοιγε γε δεκτέον ἐπὶ λευκάδα
 πίπτειν, καὶ δὴ μοι ὄνειρον καὶ ἀδαρ-
 θίνης, πρὸς αὐτὸν ὄνειροπολεῖν ἐν ἀ-
 καρεῖ δὲ νυκτὸς ἥτης. οἶδὲ, ἀντα-
 γιστὸν ἅπαντας, ὡς ἀποπληγῆς
 ὑπὸ δὲ γίγνηται, καὶ δὲ ἀμαθίας με
 καπνίσουσι. ἦν δὲ ἰσχυρὸς πρὸς Κερ-
 τυα, μὴ κακῶς πάντας ἐξέρχισται,
 ἵν' εἰπωτὶ καμικαστάρων, καὶ ἔ
 καὶ Ἀριστάνδρου δὲ πλυσία, Ἐρ-
 τεμίδου δὲ δὲ εἰσὶν ἐξίχνισται τοῖς

vetulus, emarcidus, & naso stridens, tussiebat primò intimum quiddam, excreabatque languidum. Erat autem sputum morte ipsa lividius. Deinde cœpit loqui voce attenuata & exili admodum. Hic, ut antè dixi, inspectorum relinquit eleipsimos, & debita fœneratoribus reddet, & pensiones omnes tam privatas, quàm publicas, præterea & eiramangas capiet, non inquirens cujusque artem. Atque etiam amariora his nugabatur. Illi autem qui circa ipsum erant, delectabantur verbis hisce, & novitati rerum, quas audiebant, advertebant animum. Alius autem quiddam, cui nomen Chleuocharmus, pallium habens admodum putre, sine calceis, & tegmine capitis incedens, interloquebatur dentibus applaudens, ut demonstravit mihi malè vestitus quidam, qui ex montibus advenerat, detonsa coma, in theatro scriptum nomen literis sacris, & arcanis, quòd iste auro inundaturus esset viam publicam. Ego verò inquam. At juxta Aristandri & Artemidori præcepta, non ita bonum eventum habebunt hæc inter vos somnia. Sed tibi quidem debita multiplicabuntur, secundum proportionem pensionis, iste autem quàm plurimum obolo etiam carebit, tanquam qui multo auro tam dives fuerit. Ac mihi quidem videmini super Leucadem petram, & somniorum populum confopiti, tam multa somniare, nocte quasi in

puncto existente. Illi verò cachinnos sustulerunt universi, ita ut risu propè suffocarentur: necque ignorantix condemnarunt. At ego ad Cratonem conversus, inquam, Num perperam omnia olfecci ut comico modo dicam aliquid, & non juxta Aristandrum Thelmisensem, & Artemidorum Ephesium investigavi somnia?

ὀνείρασι, ἢ δ' ὅς, Σίγα ὦ Κρίτα,
εἰ ἔρχεσθαι, μυταρωρήσω σε τὰ
πάλαια, καὶ τὰ νῦν ἡυχομένηα.
ὅτ' ὄνειροι τὰ δ' εἶπαι, ἀλλ' ἀληθῆ.
ἐκόντες περ ὅς εἰς μῦθα μεταβή-
ται, ταῦτα ἀκκρωῶς ὡς δ' ἔ Κράτων, καὶ
τὸ ὀλίγηρον ἔ' ἀλγοῖας αὐτῶν
κατηγωνίως, πρυγίζου. καὶ σκυ-
θρωπάζων ἐπορεύμενος, πολλὰ τ'
Κράτωνα ἐπιεικόμενον. εἰς δ',
δριμύ, καὶ πταισῶδες ἐνιδῶν, δρα-
ξάμενός με δ' ὀλέθρου, ἐπαράσσει,
ρήτῳ ποιήσας πειθόμενός πε, καὶ
ὡς ἀντιπύμπου δ' ἔ' πειπα-
λασάμενος ἐκείνης δαιμονίας. εἰς λό-
γους δ' ταῦτα προεκπίνωντες, πεί-
θει με τ' ἡγορεύματα εἰς γῆρας
ἀνθρώπου ὡς ἀχρὺν, καὶ ἀποφρά-
δι τὸ δὴ λεγόμενον ἡμέρα, συκ-
εῖται. ἔφασκε γὰρ πάντες ἐξ αὐ-
τῶν μυταρωρήσιν. καὶ δὴ διήλ-
θουσι Σιδηρίας τὴ πύλας, καὶ χαλ-
κίως ἔδδς. ἀνέσθρας δ' πλείους
περικυκλωσάμενοι, εἰς χερσὺν φο-
οῖσι ἀπλήθους, οἷσι Σμυρῶ τὸν
Μινελάου φησὶ. καὶ δὴ ἀπαντα ἰο-
κωπίζον, ὅσα ὁ νοσῶντος ἐκείνου
νικαίον. ὁ δ' ὅς ἔ' ἐλπίω με
Δι', ἀλλ' ἀνδρας ἐπικυκλώσας, καὶ
πάλω χρωμένους. οἷδ' ἰδόντες, γέ-
γηται, ἐξιστάσας περὶ γέγονε. ἔ-
φασκον γὰρ, εἰς εἴ τινα λυγρὰ ἀν-
γελίαν ἀγάρθμεν. ἰφαίνοντο γὰρ
ἔτοι εἰς τὰ κράσις ὄντες, καὶ
ἔχαιρον ἐπὶ τοῖς λυγροῖς, ὡς περ
αἱ ποιοποιοὶ ἐπὶ δέσποτα. τὰς κε-
φαλὰς δ' ἀλγιστοῖς, ἐφάθουζον.
μὴ δ' τὰ, ἥροντο με.
Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν, πόθεν πο-
λὺς, ἦ δὲ τοκῆς.
Ζητῶς γὰρ ἂν εἴης, ἀπὸ γὰρ ἔ' καί-

Tum ille: Tace, inquit, Critia.
Si enim silentium ages, edocebo
te sacrorum pulcherrima, & quæ
nunc futura sunt. Non somnia
hæc sunt, sed res ipsa. Eventum
autem capient in mensē qui di-
citur Mesori. Hæc postquam au-
didissem à Cratone, & lubricam
ipsorum mentem cognovissem,
erubui, & tristitiam præ me fe-
rens, abii, multis Cratonem in-
cusando. Vnus autem illorum,
acerbum, & Titanicum quid-
dam obtuens, arreptum me ve-
ste, vellicabat, conventionem
fecisse & credens, & ab invetera-
to illo numine instigatus: verbis
autem hæc extendendo, persua-
det mihi infœlici, ut ad præsti-
giatores istos homines accederem,
& in diem atram, quod dici solet,
incurrerem. Dicebat enim se, om-
nia ex ipsis, quæ ad sacra & ar-
cana pertinerent, edoctum esse.
Atque ita pertransivimus, fer-
realique portas, & ærea limina.
Multis autem superatis scalis, in
domum aurato fastigio insignem
ascendimus, qualem Homerus
Menelai fingit esse, Atque ipse
quidem omnia illa contemplantur,
quæ insularis ille adolefcens. Vi-
deo autem non Helenen, meher-
cle, sed viros in faciem inclina-
tos & pallefcientes. Illi autem ubi
me contpexerunt, gavisī sunt, &
ex adverso ad nos accesserunt. Di-
cebant enim, num quod triste
nuntium afferremus. Nam vide-
bantur isti, quàm pessima optare,
gaudebantque tristibus & malis,
perinde atque in theatro furiz.

Capita autem inter se juncta tenentes confusurrabant. Postea inter-
rogabant me:

*Quisquam es et unde venis, quæ patria, quique parentes
sunt tibi.* Nam frugi quidem esse appares utique ex habitu. Tum
ego:

μολῶ. ὡς δ' ἐγὼ, ἐλπίσιν γὰρ ἔχον-
 τοι, ὡς περ βλέπω παλαιάχῃ. Κρι-
 τικὰς ὅτι τοιοῦτα. πόλις δὲ μοι ἵσθαι,
 ὅτι καὶ ὑμῖν. ὡς δ' αἰετοῦ αὐτῶντις
 ἐπυκνῶντο, πῶς τὰ τ' πόλεις,
 καὶ τὰ τ' ἔθνη, ἢ δ' ἐγὼ, χαί-
 ρουσι γὰρ πάντες, καὶ ἐπὶ χαίρησιν).
 οἷδ', ἀνέουσι ταῖς ὁφρῦσιν, καὶ
 ἔτω. δυσχερὲς γὰρ ἡ πόλις. ἢ δ' ἐγὼ
 καὶ τῶν αὐτῶν γνώμῃ, ὑμῖν
 πεδῆσαι οἶτις, καὶ ὡς λατὶ ὑψηλῇ
 ἀπὸ τοῦ κατὰ ἄνθρωπον, ἐξυδερκίζετα
 καὶ τὰ δὲ νινώκατι. πῶς ὅτι τὰ τ'
 αἰθέρι; μὲν ἐκλήψθ' ὁ ἥλιος,
 ἢ ὅτι σελήνη καὶ κατὰ τὴν γῆν; ὁ
 Ἄρης εἰ πετραζοῦσθ' ὁ Δίας, καὶ ὁ
 Κρόνος ἀφ' ἐμῆς τῆς ἡλίου, ἢ Ἀ-
 φροδίτη εἰ μὲν ἔρως συνοδῶσθ',
 καὶ ἔρως ἀφροδίτης ἀποκνήσκειν,
 ἐφ' οἷς οὐκ ἔστιν ἡδονή, εἰ βαρύνει
 ὑμῖν ἐκπέμψουσι, εἰ νικῶντος πο-
 λὺν ἐπιγονόσθαι τῇ γῇ, χαλάσας
 ὅτι, ἐρυσίβω εἰ καὶ ἔχῃ, λοιμῶν,
 ἐλμῶν εἰ ἐπιπίμψουσι, εἰ τὸ κεραυ-
 νόσθαι ἀχρεῖον ἀπικαμῶν, καὶ τὸ
 βροχῶν ποῖον δοχῶν ἀνέμετω. οἷδ',
 ὡς ἀπὸ τοῦ κατὰ ἄνθρωπον, κατὰ
 φλῦαρον τὰ αὐτῶν ἐρῶσθαι, ὡς
 μετὰ πᾶσι τὰ πρῶτα. ἀπαξίαν
 ὅτι, καὶ παρὰ τῇ πόλιν καὶ ἀλ-
 ψῶν). τὰ τραχέα, ἢ τῶν τ'
 ἐν αὐτῇ γῇ. τὰ ἐκ τῶν κα-
 θῆς, καὶ ὡς περ πρὸς καὶ ἄλλοι
 οἷδ' ἡμῖν, ἀφ' ὅτε ἀνέστησε, ὡς δι-
 μῶνιοι ἀνδρῶν, μὴ μετὰ λίαν λεί-
 γῃ, ἡγῶντες ὁδοῦ καὶ ἀνδρῶν
 θυμολογῶν, πεινῶντων δὲ, καὶ
 λόγους, καὶ λαοκλόφους τριφάλας.
 ἀλλὰ ταῦθ' ὑμῖν ἐπὶ περὶ ἀλλῶ κα-
 τακῶσθαι, ὡς τῶν πατρῶν ὑμῶν

ego: Pauci, inquam, frugi sunt,
 ut ubique video. Critias autem
 nomen mihi est, Civitas verò in-
 de, unde & vobis. Vt autem illi
 in aëre gradientes interrogarunt,
 quo pacto se res civitatis, & mun-
 dus adeò totus haberet, respon-
 dens ego: Bene, inquam, ha-
 bent, & insuper etiam habebunt.
 Illi autem abnuentes superciliis,
 haud ita, inquirunt, Malè enim
 parturit civitas. Tum ego secun-
 dum ipsorum mentem: Vos, in-
 quam, supra terram, & in subli-
 me sublatis, & ceu ex alto cuncta
 intuentes, acutissimè & hæc in-
 tellectu assecuti estis scilicet. Sed
 quo pacto ea quæ in æthere sunt,
 habent sese? Num deficiet sol, &
 ad perpendiculum luna interpo-
 netur? Num Mars quadrangulo
 aspectu solem aspiciet, & Satur-
 nus ex diametro eundem? Num
 Venus cum Mercurio congredietur,
 & Hermaphroditos procrea-
 bunt, quibus vos delectamini?
 num pluvias impetuosas ac vehe-
 mentes demittent? num densa
 nive terram insternent? Grandi-
 nem autem & rubiginem devol-
 vent? Num pestem ac famem im-
 mittent? num vas illud fulminife-
 rum exundat, & tonitruificum
 receptaculum repletum est? At
 illi, quasi cunctis præclare gestis,
 deblaterabant sua ista amabilia,
 quòd videlicet res statim immu-
 tandæ essent, perturbationes au-
 tem & tumultus civitatem inva-
 suræ, & exercitus ab hostibus mox
 superandi. Ob hæc itaque animo

conturbatus, & quemadmodum illex incensa, intumescens, ma-
 gna voce exclamavi, ὦ miseri hominum, ne vana adeò loqua-
 citate efferamini, acuentes dentes adversus viros, leonum ani-
 mos præ se ferentes, spirantes hastam & lanceas, & candicantes
 cristis galeas. Sed ista in vestrum caput convertantur, quando ita

καὶ τὸ ἔργον. ὃ γὰρ αἰθιροβατοῦντες, ταῦτα κηρύττει. ὃ τὴν πολυάχολον μεθυστικὴν κραιπνότητα. εἰ δὲ καὶ μεντιῖται, καὶ γρητῖται ὑμᾶς παρίπτεται, διπλὸν τὸ ἔμψυχον. γυναικῶν γὰρ ἀρεμὴ ταῦτα χαίρειν, καὶ παίρνει. ἐπιπλὺν γὰρ τὰ τοιαῦτα αἱ τῆς γυναικῶν ἐπίνοιας μεντιῖται. Τελ. πῶς ὥστε ταῦτα ἴφρηται ὡς καλὴ Κελεύα οἱ κειραμίνοι τὴν γυναικῶν, καὶ τὴν ἀφροίαν; Κελ. ἀπαντα ταῦτα παρέδραμον, εἰς ἐπίνοιας πτεχισομένην καὶ ἀπιδόχους. ἔλγρη γὰρ ἡλίκας δέκα ἄσπτοι ἀφρομένω. καὶ ἐπὶ παννύχης ὑμνωδίας ἐπαρυπνῶντες, οὐκ ἔραττον τὰ τοιαῦτα. Τελ. σὺ δὲ πῶς ὥστε αὐτὴς εἰρηκας; μέγα γὰρ ἴφρηται, καὶ διηπορημένοι. Κελ. περὶ. σὺν ἀλλοῖς. ἀντίποι γὰρ τὰ πρᾶστα. τὰ γὰρ ὡς τῆς ἀπικῶν θρυλῶντος ἐφωλὸς ὡς ὡς, ὅπως οὐκ οὐκ ἐπὶ πολὺν, τὰ τοιαῦτα πρὸς παρρησίαν. οἱ δὲ, σιστοὺς ὑπομενιδῶντες, ἔξω πρὸς παρρησίαν ἔκλεινται. καὶ τὸ γὰρ ἐξω, εἰ ἀληθῆς εἰσι ταῦτα ὡς αἰθιροί, σὺν ἂν ποτε ἀσφαλῶς τὰ μέλαινα ἐξικύπτει. ἀλλὰ καὶ ἀπιδίντες ὑπὸ αὐτῶν, ληρήσκει τὰ μὴ ὄντα. καὶ γὰρ γρησόμενα. ἀλλὰ ταῦτα μὴ σὺν οἷς ὅπως ληρήσκει, οὐκ ἐπὶ πρὸς πρὸς. Ἐ τὰ καλῶς βελύττειν, τὴν δὲ ποιητοῦς ἡδεῖα, μηδὲν οὐκ ἐπὶ βελύττειν. ὡς ἐπὶ τὰς ἀλλοτρίους ταῦτας φαντασίας, καὶ τὰ ποιητοῦ βελύττειν, καὶ μεντιόμενα μὴ πρὸς ὑμᾶς ἐς κέρους βάλει, ἀλλὰ τὸ τῆς παρρησίας, ἔστι λόγος κινδύλους ἐπιφραζέειν. ὅτοι δὲ ἀπαντες ἐνα θυμῶν ἔχοντες, ἐμὲ πολλὰ κραιπνίμ-

sanè quicquam abominatione ista promoventes. Quamobrem mis-
sas facite alienas istas imaginationes, & prava consilia, vaticinia-
que, necubi deus vos in malam rem hinc ejiciat, eo quòd patriz
mala imprecamini, & verbis adulterinis illam affamini. At isti u-
num eundemque omnes animum habentes; me multum increpa-
bant.

patriam vestram deprimitis. Non
enim in aëre gradientes ista audi-
vistis, neque negotiosam mathe-
maticam perfectè adeò affecuti
estis. Quòd si verò vaticinia vos,
& præstigiæ huc induxerunt, du-
plex ignorantia nomen sustinetis.
Nam hæc mulierum atque anicu-
larum inventa sunt & ludicra,
Plerumque enim hujusmodi res
muliebres curæ prosequuntur.
Tri. Quid autem ad hæc respon-
derunt, ὁ optime Critia, isti
mente pariter, & sententiis de-
tonsi? Cri. Cuncta hæc præte-
rierunt ad cogitationes illas à se
inventas & exercitatas confugien-
tes. Dicebant enim, soles decem
absque cibo perseverabimus, &
ad hymnos tota nocte decan-
tandos vigilantes, talia somnia-
mus. Tri. Tu verò quid ad ipsos
dixisti? Magnum enim & du-
bium quiddam dixerunt. Cri.
Confide, nihil ignavum. Contrà
enim respondi pulcherrimè. Nam
quæ vulgo aburbanis, inquam,
de vobis jactantur, quando som-
niatis, hujusmodi scilicet
proferuntur? Illi autem caninum
subridentes, extra lectulum ali-
quantum progrediuntur. Ego ve-
rò, si vera sunt, inquam, talia,
ὁ αἰθιροί, haud unquam sanè tu-
tò ea quæ futura sunt, investigabi-
tis, sed persuasi ab ipsis nugabimi-
ni, quæ neque sunt neque futura
sunt. Verùm hæc quidē nescio quo
pacto nugamini, somniis credentes,
& quæ optima sunt, abominamini,
malis autem delectamini, haud

φονῆ. καὶ εἰ βύλας, καὶ τάχα αὐ-
τῷ σοι, ἀπὸς με καὶ ὡς στήλῳ
ἀναυδὸν ἔστηκα, μέγας ἂν ἢ χε-
ρή σου λαλιὰ λιθόβρυχον ἀνέλυσαι,
καὶ ἀνθρώπων ἀπειχτίσῃσι. Τρι.
σιγα ὦ Κρίττα, καὶ μὴ ὑπερικρίνης
τὰς ὕβλας. ὅρα δ' ὡς ἐξώκωνται
με ἡ νηδύς, καὶ ὡς περ κυρφορῶ.
ἰδὼ χέλευ γὰρ τοῖς ὤφθ' οὐ λόγους,
ὡς ὑπὸ κυνὸς λυτῶνται. καὶ εἰ μὴ
φάρμακον ληθεδανὸν ἐμπῶν ἡρεμή-
σω, αὐτὴ ἡ μήμη οἰκονομεῖ ἐν ἐ-
μοί, μέγα κακὸν ἐργάσει. ὥς ἔα-
σον τὰς, τίλ' ὅχιν δαπ' πατρὸς
δ' ἐξέμῃ, καὶ τίλ' πολυώνυμον ὠ-
δὲν εἰς τέλ' ἐπιήεις. ἀλλὰ τί τῷ-
το; ἔρ' Κλεόλα, ὅς τοι ἐσιν, ὁ
τοῖς ποσὶ μακρὰ βίδας, ἀνδρῶν ἢ
ἡκεί, καὶ κατέρχῃ; μὲν ἐπιφανή-
σονται αὐτῷ; Κρι. καὶ μάλα. Τρι.
Κλεόλαε, μὴ π' ὠδ' ἀράμης γὰρ
ποσὶ, μὴ ἢ παρήλθης, ἀλλ' ἐλθὲ
χαίρων, εἰ γὰρ περ μῦθον φέρεις. Κρι.
χαίρειτ' ἀμφὶ ὡς καλὴ ξυναις. Τρι.
πὺς ἡ ἀνδρῶν; ἀδ' ἡμῶν γὰρ ἐπι-
πολύ. μὲν π' αἰνοῦν ἀπέσταται;
Κρι. ἀπέπταται ὁ φέρῃς ἡ πάλας
βοωνμένη Περωῶν, καὶ Σῆμα, κλει-
νὸν αὐτῷ. πῶς δ' ἐπ' γὰρ πᾶσα χθὼν
Ἀραβίας, χεῖρ' ἀφ' ἧν οὐδ' ἐ-
νωσται κρατὶ. Κρι. τὸτ' ἐκείνο
ὡς αἰετὸς τοῦ θεοῦ οὐκ ἀμειλὲς ἔσται
ἄνθρωπον, ἀλλ' αὐτῷ, ἄνθρωπον ἐπὶ τὰ κρείτ-
τονα. ἡμεῖς ἢ ὦ Τριεφῶν, τὰ καλὰ
λίσσεσθαι ὁρῶντες ἐσθλὴν ἐδουχέμενοι
γὰρ ἐν τῇ ἀποδιδόντι πῶς τοῖς πενίοις
καταλιπὼν ἐπὶ ταῖς ἀφ' ἧς καὶ οἰ-
δας γὰρ τίλ' ἐμὴ πείρασ, ὡς ἐγὼ
τὰ σὺ. τὸτο δ' ἐκεί τοῖς πασι, αἱ

bant. Ac si placet, ista quoque
tibi addam, quæ me etiam perin-
de ut statuam, murum reddide-
runt, donec me frugi ista tua lo-
quela, cum jam in lapidem con-
verterer, resolvit, & in homi-
nem rursus restituit. Tri. Tace
Critia, neque nugas istas longius
extenderis. Vides enim quomo-
do intumuerit mihi venter: &
quasi uterum gero. Morsus enim
sum verbis à te modò dictis, per-
inde ut à cane rabiosa, ac nisi me-
dicamentum aliquod oblivionem
inducens, hausero, atque ita
conquiescam, memoria hæc me-
cum cohabitans & quasi domi
apud me residens, magnum ali-
quod malum procreabit. Quam-
obrem missos istos facito, preca-
tionem à patre incipiens, & cele-
bre illud carmen ad finem appo-
nens. Sed quid hoc? an non Cleo-
laus hic est, is qui pedibus lon-
gum adeò incedit? Serio autem
venit & accedit. Num alloque-
mur ipsum? Cri. Atque admo-
dum. Tri. Cleolaë, nequid cur-
su prætervehare, neque præte-
reas nos: sed accede lætus, si
quidem nuntium aliquod affers.
Cle. Salvete ambo, ὁ præclarum
par amicorum. Tri. Quæ au-
tem est festinatio ista? per mul-
tum enim anhelas. Num novum
aliquid gestum est? Cle. Cecidit
supercilium illud olim Persidis
Fama celebratum, atque Susa,
urbs inclyta, Cadet autem & om-
nisterra nobilis Arabum, Va-

jida imperantis dextera & vi roboris. Cri. Hoc illud est, ut sem-
per deus non negligit bonos. Sed augeat, provehens in melius. Nos
autem ὁ Tricphon, pulcherrima invenimus. Sollicitus enim me-
cum ipse eram, quidnam in morte liberis meis testamento relictus
essem. Nosti enim paupertatem meam, quemadmodum ego
tuas res quoque. Hoc igitur sufficit liberis, Dies videlicet impe-
rato-

ἡμέρας ἔαυτοκοφτόρ. πλὴν γὰρ ἡμῶς οὐκ ἐκλείψει, καὶ ἐν ἡμῶς ἐκκαπτήσθαι. Τρι. καὶ γὰρ ὁ Κριτίας, ταῦτα κατέλειπε τοῖς πεκνοῖς, ὡς ἴδωσι Βαβυλῶνα ὀλλυμένην, Αἰγυπτὸν δηλοῦν, τὰ τῶν Περσῶν τέκνα δὴλαιοι ἡμῶς ἀγνοῦν, τὰς ἐκδρομὰς τῶν Σκυθῶν παυομένης, εἰθ' ἐν καὶ ἀνακηρύσσας. ἡμεῖς δ', ὅτι ἐν Ἀθήναις ἀγνωστοὶ φιλοῦμεν, καὶ ὠσπερ κτηνῶν, χίτας εἰς ἕρπονι ἐκτείναντες, τῶν δὲ χαρισησώμεν, ὡς καλὰ ξινθύντες τοῖς τε κροῦταις, ὑπὸ κροῖσι γινώσκου. τὰς δὲ λοιπὰς, ληροῖν ἰώσμεν, δὲ κτείναντες ὑπὲρ αὐτῶν εἰπὺν, τὸ, ὅτι φρονεῖς ἰπποκλείδῃ καὶ τῷ παροίμῳ.

Οὕτω ὁ λόγος, ἰοδύεται τῶν
Λυκίων.

ratoris. Neque enim divitiz nos deficient, neque nos populus perterrebit. Tri. Et ego, ὁ Critia, hæc relinquam liberis, ut videant Babylonem perditam, Ægyptum in servitutem redactam, Persarum liberos servilem ætatem agentes, excursiones Scytharum sedatas, utinam & prorsus propulatas. Nos autem illum Athenis ignotum inventum, adorantes & manus in cælum tendentes, gratias illi agemus, ut qui digni facti fuerimus, huiusmodi potestati atque virtuti subiecti esse. Reliquos autem istos, nugari sinamus, contenti pro ipsis dicere notum illud, quod proverbio dici solet: Non est curæ Hippocliidi.

Hic Dialogus, inter nothos Luciani refertur.

ΧΑΡΙΔΗΜΟΣ, ἢ ΠΕΡΙ
ΚΑΛΟΤΕΣ.

CHARIDEMVS, SIVE
DE PVLCHRITVDINE.

A R G V M E N T V M.

Neque hic dialogus Luciani videtur esse, id quod Aldus quoque annotavit: & cum ex stylo, quanquam is multo simplicior hic, quam in superiore est, tum ex reliquo totius corporis contextu apparet. Continet autem encomium pulchritudinis seu forma, tribus orationibus divisum, ut pote à tribus personis in convivio tractatum, quarum priores dua præstantiam ac dignitatem pulchritudinis commendant, multis ad hoc decorum pariter, & hominum adhibitis exemplis. Postrema autem etiam vim & effectum illius, ex mutua collatione reliquarum virtutum, & eorum qua vulgo inter bona recensentur. Cætera plana sunt.

ΕΡΜΙΠΠΟΣ.

Περὶ πάσης ἔτυχον χάρις ὦ Χα-
ρίδημι ποιοῦμεν· ἐν τῇ
συστάσει, ἅμα μὲν, ἔτι πα-
ρὰ τὸ ἀρῶν χάριν βασιλέως, ἅμα
δὲ, ἔτυχον γὰρ π. μελιτῶν, ἔτι δὲ οὐ-
μενὸς ἡσυχίας. ἐν τῇ χάριτι δὲ Προ-
ξένου τῷ Ἐπικράτῃ. συσσιπῶν δὲ,
ὡς ἐρ εἰώθειν, ἡρώτων ὅτιν τῇ πο-
ρτοῦσι, καὶ ὁποῖον βαδίζοι. ὁ δὲ, ἡ-
κεν μὲν ἔφη καὶ αὐτὸς ἐκεῖ τῷ Ἰα-
χυδίας χάριν, ἡ πορ εἰώθειν ὡς
τῷ ὅφιν γίνεσθαι τὸ ἀρῶν, ἀπολαύσων
δὲ τὸ τῆς ἐπιπνεύσεως δυνάμει, καὶ
καθὼς αὖρος, ἀπὸ συμποσίου μέντοι
καλίστη γεγονότος ἐν περὶ καί, ἐν
Ἀνδροκλείῃ δὲ Ἐπικράτῃ, τὰ ἐπι-
κιστῆς καὶ Ἐρμῆ. ὅτι βίβλος ἀ-
ναγνῶν, εὐκρίνην ἐν ἀφαισί, ἔθα-
σκε δὲ ἄλλα π. πολλὰ γινώσκων
ἀσπῆ, καὶ χαλκίνα, καὶ δὲ καὶ
καλλῆς ἱκανῶς εἰρησίων τοῖς ἀν-
δράσι, ἃ ἐκεῖνοι μὲν οὐκ ἔμελλαν
εἰπεῖν κατὰ τὴν γῆρας ἐπιλελησμένων.
ἄλλως τε δὲ, ἔτι ἐν ἐπιπολύ λογῶν
μετρηκότα. σὲ δὲ ἂν ῥαδίως εἰπεῖν,
ἅπε καὶ αὐτὸν ἱκανῶς ἱκανῶς, ἔτι τοῖς
ἄλλοις παρὰ ὅλον τὸ συμποσίον περ-
σινεκότα τῷ. Χα. μέγοι ταῦτα
ὦ Ἐρμιππε, εἰ μὲντοι γὰρ σὺ ἐμοὶ
ῥαδίως ἐπὶ ἀκριβοῦς ἀπὸ πᾶσι διεξίτηται.
εἰ γὰρ οἶόν τι καὶ πάντων ἀκρίβως, ἡ-
ρῶν πολλὰ γινώσκων, ἔτι π. ἀφαισιν-
μῆται, τῶν τε ἐπιπολύ, ἄλλως
τε, καὶ τὸ δυσχερέστερον ὅτι μνησθῆναι
λόγους ἐν συμποσίῳ γινώσκων. εἰ-
σὶ γὰρ ὡς ἐπιλελησμένων ποιεῖ καὶ

HERMIPPVS.

Deambulabam fortè heri,
in suburbio, Charide-
me, simul ut ex agro-
rum aspectu me ali-
quantulum reficerem, simul et-
iam quietis & otii gratia, for-
tè enim tum meditabar quip-
pam. Obviam igitur mihi sit
Proxenus Epicratis filius. Allo-
cutus autem ipsum, quemadmo-
dum consueveram, interroga-
bam, unde veniret scilicet, &
quod iturus esset. Tum ille, veni-
re se quidem etiam ipsum respon-
det, huc oblectationis gratia,
quam ex agrorum aspectu perci-
pere consuevisset, refici autem
velle etiam temperata ac levi au-
ra, quæ illos afflaret. Cæterum
redire se à convivio, quod pul-
cherrimum peractum fuisset in
Piræo apud Androcleon Epicharis
filium, qui ob partam victoriam,
Mercurio sacrificasset. Vicisse au-
tem ipsum in Diasiis, libro quo-
dam recitato. Commemorabat
autem cum alia multa, quæ ibi
acta essent, urbana & festiva, tum
verò & pulchritudinis encomia à
viris dicta, quæ illum quidem
non posse referre, oblitum eorum
præ senectute, præterea non ita
multum in dicendo versatum. Te
verò, facile commemoraturum,
ajebat ut qui & ipse encomium di-
xisses, & cæteris per totum con-
vivium, animum advertisses.

Char. Facta sunt hæc Hermippe, ut dicis, Veruntamen neque mihi
facile fuerit, accuratè cuncta persequi. Neque enim possibile erat
omnia exaudire, multo tumultu excitato, & ab iis qui ministra-
bant, & ab iis qui convivabantur, præterquam quod ex difficilioribus
hoc est meminisse eorum verborum, quæ in convivii sunt.
Nolli enim quam obliviosos reddant, etiam eos qui alioqui plu-
rimum

εἶναι, εἰς Γάργαρον κατακλίεται τῇ
 Ἰδῆς, ἀναγαγεῖν οὐκ οἶσι πᾶσι παῖδι-
 κα, ὅπως συνείσῃ τῇ ἀπαντὶ ἐμει-
 λε χροῖον. τοσαύτῳ δ' ἐπιμέλειαν
 αἰεὶ ποιήσεται τῇ καλῶν, ὥς ἂν μέ-
 γιστον αὐτῆς ἤξῃον τῇ ὑφαντῇ ἀναγα-
 γῶν οὐκ οἶσι, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐπι-
 γῆς δ', π τύχῃ γιγνώσκῃ, συνῇ
 ἐκαστῇ τοῖς ἐρωμένοις. Ἐ τῷτο μ',
 γινώσκῃ κύκλῳ, συνεγγίεθαι Λή-
 δα. τῷτο δ' ἐν εἰδῇ ταύρῃ τῷ Εὐ-
 ρώπῃ ἀρπαξέει. εἰσφθεῖς δ' Ἀμ-
 φιτρυῶνι, γυναικὶ τῇ Ἡρακλείᾳ. καὶ
 πολλὰ πρὸς ἀνέχῃ λέγειν περὶ κλέμα-
 τος τοῦ Διὸς, ὅπως ἂν οἷς ἐπιθύμῃ
 συγγίεθαι μετὰ νηυσὶν. τὸ δ' ἔτι
 μέγιστον, καὶ οἷον ἂν πρὸς θυμῷ
 ὁμιλῶν γὰρ τοῖς θεοῖς, ἂν γὰρ ἀν-
 θρώπων γε υἱοῖσι, πολλῇ εἰ μὴ τοῖς
 θεοῖς. ἐν δ' ἂν τῷτοῖς δημηγῶν,
 ἔτι πεποιήσεται σὺν ἑαυτῷ τῷ κρινῶ
 τῇ Ἑλλάνων ποιητῇ, ἔτι ἑαυτῶν, καὶ
 καταπληκτικὸς, ὥς ἐν μὲν τῇ αἰ-
 τῇ δημηγῶν τῷ Ἡρακλῇ, καὶ τοῖς
 αἰσχροῖς πᾶσι εἰσθῆναι ἐπιθυμῶν αὐ-
 τῷ, ὅμως δ' αὐτῷ αὐτῶν ἐφύσῃ, ὥς
 ἔρκεσιν αὐτῇ τὸ μέδων παῖδιν, ἀλ-
 λὰ μέγιστον λόγων εἶναι τῷ ὀργῇ τῷ
 Διὶ. τῶν δ' ἀπαντῶν θεῶν ἐν τῇ ὑ-
 πέρᾳ πᾶσι ἔχῃ ἥτοι κατῆρσε φο-
 βήσῃ, γῆν ἀνασπᾶσιν αὐτοῖς ἀν-
 δρᾶσι, καὶ πάλιν αὐτῶν ἀπὸ λήσας.
 μέλλοι δ' οὐκ οἶσι καλῶν, ἔτι γί-
 γνεται περὶ τῶν, ἔτι μετῶν, καὶ τοῖς
 πᾶσι ἐπιεικῶς, ὥς αἰετῶν ἀπαντῶν
 τοῖς ἄλλοις, ἔτι αὐτῷ τῷ Ζεὺς εἶναι
 καταλιπὼν, ὅπως μὴ φαινοῖτο τοῖς
 παιδικῶν ἀνδρῶν, ἐπὶ τῶν τινὸς ὑπε-
 κρίνεται ἡμῶν. καὶ τῶν καλλί-
 στων, καὶ οἷον τῇ ὀργῇ αἰσχροῖς

esse, in Gargarum Idæ devolare,
 atque inde amasium suum, in eum
 locum, ubi per omne tempus cum
 illo consuetudinem haberet, sub-
 ducere. Tantam autem curam ille
 semper habuit pulchrorum, ut
 non solum cælo dignatus eos fuc-
 rit, illuc ipsos attollens: sed &
 ipse in terram quocunque forstu-
 lit, descenderit, ut cum amatis
 singulis locis congregaretur. Ac
 eam quidem ob rem, in cygnum
 conversus, cum Leda rem habuit,
 ob eandem autē & Tauri facie Eu-
 ropam rapuit. Assimilatus autem
 Amphitryoni, procreavit Hercu-
 lem, multaque alia Iovis vasa-
 menta enumerare quispiam pos-
 sit, quibus ille eorum congressu,
 quorum desiderio tenebatur, po-
 titus fuit. Quod autem maximum
 est, quodque aliquis miretur,
 cum ille cum diis versaretur (ne-
 que enim hominum ulli conver-
 satus est, præterquam pulchris)
 quoties inter illos concionem ali-
 quam habuit, ita austerus fingi-
 tur à communi Græcorum poetâ,
 ut in priore quidem oratione, Iu-
 nonem, quanquam illa antea u-
 bique increpare ipsum consuevis-
 set, nihilominus tamen ita per-
 terruerit, ut ea satis habuerit,
 quod nihil gravius pateretur, &
 intra verba duntaxat, illius ira
 confisteret. In posteriore autem,
 deos universos non minore terro-
 re affecerit, terram unâ cum ipsis
 hominibus, & mare quoque, in
 sublime sublaturum sese minatus.

At verò quoties cum pulchris con-
 gressurus est, ita mansuetus, & blandus, omnibusque æquabilis
 redditur, ut apud omnes alios, etiam ipso eo, quod Iupiter est
 depositus, videlicet ne molestus aut ingratus cuiquam eorum,
 quos amat, videatur, alienam aliquam formam induat, eamque
 pulcherrimam, & qua maximè putat, inveniendam allici possit.

θαρ τοῦτοι αἰδῶς, καὶ πρὸς πα-
 ρέχεται τῷ κάλλει. Ἐχ' ὁ μὲν Ζεὺς
 ἔτα μόνῳ ἑάλω ἢ κάλλος, ἢ δὲ
 ἄλλων εἰδὲς θεῶν, ἵνα μάλλον ἔχει
 δὲ καὶ ταῦτα κατηγρέται Διὸς ἔχ
 ὑπὲρ ἢ κάλλος εἰσῆλθ', ἀλλ' εἰς
 ἀπελθὼς ἐξελησθ' σκοπεῖν, πάντας
 αἰετοὺς θεὸς ταῦτα πεπεισθὼς δι-
 οῖον τ' μὲν Ποσειδῶν, ἢ Πελοπ' ἢ τε-
 τημένον. Ὑακίνθου ἢ, τ' Ἀπόλλων,
 τ' Ἐρμῆν ἢ, ἢ Κάδμω. Ἐταίῳ δὲ
 ἐλάττωσιν ὅσα μίχυνονται φαιδρόμα
 τῆτα, ἀλλ' ὡς περ φιλοῦμαι αὐταῖς
 ἔχει δὲ καὶ, τὸ τῷ Διὶ συγχεομένην
 καλὰ δὲ καὶ παρ' ἑαυτῶν τῶν ἀν-
 θρώπων. ἐπὶ ἢ, ἢ μὲν ἄλλων ἀπεί-
 των, ἐκείνη ὡς αὐτῆς ἔσται, ἔχ' ἐπὶ
 ἀμφισβητῇ, αὐτῇ ὡν ἀρχή, ἀλλ'
 Ἀθηνᾶ μὲν, τῶν ἀνθρώπων ἡγεμένη
 τῇ εἰς πολέμους, αὐτῇ Ἀρτέμιδι ἢ
 ἀφ' ἧς καὶ τῶν θήρων. ὡς δὲ αὐ-
 τῶν Ἀθηνᾶ καὶ αὐτῇ ὡς αὐτῆς ὅσα
 πολέμικα. ἢ ἢ γὰρ αὖτε ἢ Ἀ-
 φροδίτη, ὅσα αὐτῇ αὐτῇ ὡς αὐτῆς ὅσα
 χλαμύδων περὶ αὐτῇ ἰσορροφίᾳ. ἐκείνη
 δὲ ἐπὶ καὶ τῶν ποταμῶν, καὶ
 πᾶσι τοῖς περὶ αὐτῆς ὅσα, ὡς
 καὶ ἢ ἑλὼς αὐτῆς ἀπὸ τῆς ἐκ πολέ-
 μων βυλομένη, ἢ ἑλὼς ἀπὸ τῆς
 ἑλὼς αὐτῆς, ἢ καὶ αὐτῆς. ὡς αὖτε οἰ-
 μένη ῥαδίως ὅσα ἢ ἑλὼς καὶ ἑλὼς
 ὅσα, καὶ φροσύνας τῶν λογισμέ-
 νων. σκέψαιτο δὲ αἰετοὺς ἐπὶ τῶν
 ἢ κάλλος αὐτῆς αὐτῆς. ὡς γὰρ ἐλά-
 ττωσιν ἢ μέλα, καὶ τῶν ἐπιγροῦν
 ἀνελίξαιτο, ἐκείνης αὐτῆς ὡς αὐτῆς
 αὐτῆς εἶναι τὸ μέλας, καὶ ἢ μὲν ἢ
 πολέμους τῶν ἢ ἑλὼς καὶ αὐτῆς
 αὐτῆς, ὡς αὖτε αὐτῆς αὐτῆς ἢ ἑλ-
 ῶς εἶναι τῶν ὅσα, αὐτῆς αὐτῆς

Tantum reverentia & honoris
 pulchritudini exhibet. Ac non
 solum ipse quidem Iupiter ita pul-
 chritudine captus est, cæterorum
 autem deorum nullus, ut hæc
 magis accusationem Iovis con-
 tinere videantur, quàm pro pul-
 chritudine dicta esse, sed si quis
 diligenter considerare volet, o-
 mnibus etiam diis eadem hæc ac-
 cidisse deprehendet. Vt, verbi
 gratia, Neptunum Pelopis forma
 captum fuisse. Hyacinthi autem
 Apollinem, & Mercurium Cad-
 mi. Præterea neque deas pudet
 pulchritudine captas videri, sed
 hanc quasi æmulationem quan-
 dam honoris inter se habent, pu-
 ta eam quæ cum pulchro aliquo
 rem habuit, narrare posse, ho-
 minibus sese dedisse. Iam verò,
 cùm ex cæteris omnibus, una-
 quæque suæ ac certæ rei præses sit,
 de iis, quibus quæque præest,
 nulla cum altera contendit, sed
 Minerva quidem hominibus ad
 bella gerenda præsit, haudqua-
 quam cum Diana de venatione
 pugnat, eodemque modo & illa
 Minervæ de re militari concedit.
 De nuptiis autem Iuno Veneri,
 neque hæc illi molesta est ob ea,
 quibus illa præsidet. At contra
 singulæ ob formam & pulchritu-
 dinem eò usque animo efferuntur,
 omneque alias excellere sibi vi-
 dentur, ut cum Eris ipsas inter se
 mutuo discordes & inimicas red-
 dere vellet, nihil aliud obiceret
 illis, quam pulchritudinem, rata
 hoc pacto facillimè sese hoc quod

volebat, effecturam esse. Ac prudenter sanè hoc excogitavit. A-
 nimadverteritque vel inde aliquis pulchritudinis potestatem. Nam
 postquam pomum illud accepissent, & inscriptionem legissent,
 cum unaquæque suum illud esse censeret, neque tamen ulla con-
 tra se ipsam suffragium ferre sustineret, quòd videlicet altera ruf-
 prior

τῷ, ἢ μὲν πατέρα, ἢ δὲ ἀδελφόν
 τι, καὶ συνώοντι Δία, ἐπιτρέψασθαι
 τὴν δίκην αὐτῷ. ἔχον ὃ καὶ αὐτὸς
 ἢ τίς ἐστιν ἀποφηνήσας καλλίστη, καὶ
 πολλοὶ ἀνδρῶν ὄντων, καὶ σφόδρην,
 καὶ φρονίμων ἐν τῇ Ἑλλάδι, καὶ τῇ
 Βαρβαρίᾳ, ὅσῃ ἐπιτρέπῃ τὴν κρίσιν
 Παρίδι τῷ Πελάμῃ, ψῆφον ἐνερ-
 γῇ, καὶ καὶ παρὲν ἐξείκελον, ὅτι καὶ
 φρονήσεως, ἔσθλας, καὶ ρώμης
 περιέχῃ τὸ κάλλος. τοσαύτῃ δὲ
 ἐπιμέλειαν αὖτε πεποικίλευται, καὶ σφα-
 δῇ, ἀκύνει εἶτα καλῶς, ὥστε καὶ τῷ
 ἥρώϊ τι χρυσήτωρα, καὶ θεῶν ποιη-
 τῇ, σὺν ἄλλοις ποιεῖν, ἢ ὡς
 ἔκαστος πεπείκεσθαι ὀνομαζέσθαι. ἡ-
 δίοι αὖ ἐν ἀκύνῃ λούκαλιν ἢ
 Ἥρα, ἢ πρὸς τοῦ θεοῦ, θυγάτηρ μι-
 γαλῆ Κορίνθ. Ἀθηνᾶ δὲ σὺν αὐτῇ
 λεηθεῖα τελοχόνηα αὐτῇ ὡς γλαυ-
 κῶπις καλεῖσθαι. Ἀφροδίτῃ τι π-
 μῆσαι ἢ αὐτὴν πᾶν τοῦ καλεῖσθαι χρυ-
 σῆ. αὐτῇ αὖ πᾶν εἰς κάλλος ποιῆ.
 καίτοι ταῦτ' ἢ μῆνοι ἀποδείξιν ἰχθῆ
 πῶς οἱ κρείττους ἔχουσι πλεονεχίαν
 ἢ ἄλλῃ καὶ μετὰ τὸν ἐστὶν ἀψόβους,
 ἢ κρείττοι ἐῖναι πάντων τῶν ἄλλων.
 σὺν Ἀθηνᾶ μὲν, ἀνδρίας ἄμφω, καὶ
 φρονήσεως αὐτῇ καὶ ἐπιψήφισι. ἀμ-
 φοτέρων γὰρ αὐτῶν τοῦ τῆς. Ἥρα
 δὲ ἀπάσης ἀρχῆς, καὶ δυναστείας αἰ-
 ρετώτεροι ἀποφάνει, σιωπῶντες
 αὐτῇ καὶ τῷ Δίᾳ ὡς ἀγαθῶς. εἰ
 τοίνυν ὅταν μὲν θεῶν, καὶ σεμνὸν το
 κάλλος ἐστὶν, ὅταν ὃ ὡς ἀγαθῶς
 τοῖς θεοῖς, πῶς αὖ ἡμῖν ἔχει καλῶς,
 μὴ καὶ αὐτὸς μιμημένους τῶν θεῶν,
 ἔργω τι, καὶ λόγῳ πάντων, ὅτι πᾶν
 ἡμῶν συνάεισθαι τῷ κάλλει, ταῦτα μὲν

utrique enim harum præfidet ipsa. Iuno autem universa dominatione, atque potentia, expetendam magis esse, sententia sua declarat, in partem etiam Iove tanquam patrono, advocato. Quod si igitur divina aded res & veneranda, pulchritudo est, deinde & diis tantopere affectata, quomodo tandem honestum nobis fuerit, si non & ipsi deos imitantes, cum rebus tum verbis, quibuscunque modis poterimus, pulchritudini patrocinemur. Atque

pior esset; ad Iovem, harum quidem patrem, illius autem etiam fratrem & conjugem deveniunt, litem hanc illi disceptandam committentes. Ille autem cum & per se ipse sententiam, quænam earum pulcherrima foret, proferre posset, & multi fortes, & sapientes, & prudentes cum in Græcia, tum inter Barbaros essent, quibus eadem causâ delegari potuisset, Iudicium hoc Paridi, Priami filio commisit, manifestum adeo calculum ferens, quod & prudentiam, & sapientiam, & vires pulchritudo anteciret. Porro tanto semper studio tantaque cura, formosæ audire expetivere, ut & heroum pariter, & deorum exornatori poetæ persuaserint, non aliunde magis, quàm à pulchritudine sese appellare. Proinde libentius audierit niveis laceratis Iuno, quàm, antiqua dea, & Saturni magni filia. Minerva autem neque Tritogenia, quàm Glaucopis vocari maluerit Et Venus, universo etiam redemerit, nominari, Aurea. Quæcuncta ad pulchritudinem pertinent. Atqui hæc non modò argumento sunt, quo pacto illi, qui potiores habentur, circa hanc se gerant: sed & testimonium perhibent neutiquam falsum, quod cæteris omnibus, præstantiore eadem sit. Proinde Minerva quidem fortitudine pariter & prudentia præstare illam suffragatur,

ὁ Φίλων πρὸς τὸ κάλλος εἶπεν, ἐπι-
 θείς τὰτο τῇ πλάτῃ, ὡς ἐπὶ πλείον
 εἴ τι τῆσι εἰρήκῃ, εἰ μὴ τὸ μῆ-
 κρολογεῖν ἐπίστατο τὸ ἀδελφικὸν ἐν
 συμποσίῳ. μετ' οὕτως εἰς ὅρους
 Λείωνος ἤπειτο τὸ λόγον, πολ-
 λὰ ὡς παρὰ τὸ ἀκροατικὸν ἐπὶ Ἀν-
 δροκλείῳ. ὃ γὰρ ἐβόλετο λέγειν τὸ
 μὲν Φίλων ὡς ἀνέμῳ, λέγειν. ἤρ-
 ξατο ὃ ἐνέπυεν. Πολλοὶ πολεμικοὶ
 ἀνδρες τὸ πρὸς τὸ βελῆσαι, καὶ
 ἡμῖν συμφέρειν ἀφ' ἑαυτῶν λέγειν,
 ἐφ' ἑτέρων πρὸς ἑαυτῶν ὑποθέσεις.
 ἀφ' ὧν αὐτοῖς μὲν, δεκάσι δὲ ἑκατὸν
 αἰῶνι, τίς εἰς ἀκροατικὴς τῆς λό-
 γος ἔστιν λυσιπλόκου ποιῶν. καὶ
 διελκυστῶσι, οἰμῶν, πρὸς τὸ αὐτῶν
 ἐρίζοντες ἀλλήλους. οἰδέ, διηγ-
 μῶν τοῦ ὅτι οἱ. ἐπὶ τῷ, πρὸς
 τὸ ὅτι αὐτῶν ἀναγκάζειν λογιστικῶν.
 ὅς ἐστιν αὐτῶν πάντες καὶ ἀντιπρό-
 στες, ὅπως τὸ βελῆσαι τὴν ἑαυτῶν
 σκοπῶν. ὡς γὰρ ἐγὼ πρὸς τῶν
 ὄντων ἔστιν ὅτις ἐγκρίνεται τοῖς
 ἀλλοῖς, καὶ τὸ πρὸς ἀντιπρόσ-
 βελῆσαι κατηρῶνται τοῖς αὐτοῖς πι-
 ερίπτεται, τὸ ὅτι ἐπὶ τῶν οἰμῶν
 εἰναι παύση, τῶν αὐτῶν λυσιπλό-
 κου, ἐκ καὶ τῶν τοῖς ἀκροατικῶν
 ὑποθέσεων ποιῶν, τὸ λόγον, καὶ
 ἢ πρὸς ὅτις ἐπὶ τῶν οἰμῶν καὶ
 ἔστιν ἀκροατικὴ καὶ τῶν. εἰ μὲν πρὸς
 πρὸς ἐπὶ τῶν λόγους ἐπὶ ἑαυτῶν
 γὰρ, ἀλλὰ μὴ πρὸς κάλλος, ἤρ-
 κισται ἂν ἡμῖν ἀκροατικὴ ἐπὶ ἑαυ-
 τῶν, ἀπὸ ἀλλήλων πρὸς αὐτῶν. τῶν
 τοῦ δ' ἀπὸ πρὸς αὐτῶν παρὶ
 χεῖρας τοῖς βελῆσαι ἀπὸ τῶν
 πρὸς τῶν λόγους, ὡς ὅτι εἰ μὴ
 κατ' ἀξίαν τὸς ἐφ' ἑαυτῶν τὸ λόγον νο-
 μίζειν δυσχερὲς, ἀλλ' ἐν ὡς πολ-

hæc quidem Philo, de pulchritu-
 dine peroravit, hoc quoque ad
 finem addens, quod etiam plura
 his dicturus fuisset, nisi sciret o-
 rationem in conviviis longiorem
 improbari. Cæterum post illum
 itarim Aristippus verba facere cœ-
 pit, multis antea ab Androcle in-
 vitatus. Neque enim volebar, ve-
 ritus proximo post Philonem loco
 dicere. Exoritur autem inde est:
 Multi sæpe homines (inquit) o-
 mittentes de rebus optimis & no-
 bis conducentibus dicere, ad alia
 nescio quæ argumenta abripi con-
 suevere, ex quibus sibi quidem
 famam comparaturos se putant,
 auditores autem verbis nihil con-
 terentibus obtundunt. Ac dicere
 solent, alii quidem de iisdem re-
 bus inter se verbis contendentes,
 alii autem ea, quæ non existunt,
 commemorantes, alii etiam de
 iis, de quibus minimè necesse est,
 verba facientes. Quos sanè dece-
 bat omnibus hisce relictis, quo
 pacto conducibile aliquid dicere
 fortè possint, apud animum co-
 gitare. Hos igitur, quando nunc
 ego de iis, quæ existunt, nihil
 sanè cognovisse existimo, præter-
 tim cum aliorum ignorantiam de
 rebus optimis, reprehendentem
 in eadem vis incurere, omnino
 stultitiæ cujusdam esse putem:
 idem argumentum orationis uti-
 lissimum atque pulcherrimum
 auditoribus proponam, quodque
 quivis fatebitur dignissimum esse,
 quod pulcherrimum quoque vo-
 cetur. Quod si igitur de alia ali-
 qua re verba faceremus, & non de pulchritudine, satis fuisset unum
 aliquem dicentem audire, & exinde argumento eo relictò, ad
 alia transire: nunc autem præiens hoc, tantam dicendi copiam
 præbet iis, qui de eo orationem iustituunt, ut haudquaquam si quis
 pro dignitate ipsum non tractarit, ob id infelicitè sibi successisse
 rem

λοις ἄλλοις καὶ αἰεὶ τὸ θυμὸν
 συμβαλέσθαι. αὐτὸς τὰς ἐπαίνους τῆς
 ἀμείνων τοῦ οἴου περὶ αὐτῆς τύχης.
 τὸ γὰρ ἔτι μὴ παρὰ τοῦ αἰσίου καὶ τῶν
 κρείττωνων πεπλημυρῆον, ἔτι τὸ τοῖς
 ἀνθρώποις δεῖται, καὶ αὐτὸς ἀποδέσσειν,
 πᾶσι δὲ τοῖς οἰκιστάσι χρῆμα,
 ἔοικε μὴ ἀνὰ παρὰ τοῦ αἰσίου πάντων ἀπο-
 διζομένων, ἀνὰ δὲ ἀφίσταται μισο-
 μύχων, καὶ ἐνδὲρ ἀποδίδειν ἀξιο-
 μύχων. τίς αὖ ἐν τῇ τοσούτοι λόγων με-
 τεχέως, ὅς ἐπαίσιον αὐτὸς ἀξίαν
 δοκίμας; ἢ μὴ ἀλλ' ἐπειδὴ αὐτὸς
 πολλὰν αὐτῷ δὲ τὴν ἐπαίνουσαν;
 ὥστε μέλεις ἀνὰ τῆς ἀξίας τύχην, ἐδὲν ἀ-
 πεινὸς ἐν ἡμέρᾳ ἐξαιρεῖται λέγου περὶ
 αὐτῆς, μέλεις γὰρ μὴ Φίλωνα ποιεῖ-
 ναι τὰς λόγους. ἔτι δὲ σπουδαῖον,
 ἔοικε τοῖς αὐτῷ ὅτι αὐτῷ ἐν τῇ, ὥστε ἐν
 ὅττι τοῖς καλῶς πεπλημυρῆσι, ἀπὸ
 αὐτῶν. ἀλλ' ἐν τῇ τοῖς αὐτῷ χρόνοις
 ἐκ Διὸς Ἑλένην ἡγομένην, ἥτως ἐ-
 γκαυμάθη ἀπὸ τοῦ πᾶσι ἀνθρώποις,
 ὥς ἐν τῇ ἡλικίᾳ αὐτῶν ἐν τῇ,
 καὶ πᾶσι χρόνῳ ἐν Πελοπον-
 νησὶν ἡγομένην ὁ Θεός, ἔτι δὲ
 αὐτῶν ἐν τῇ ἡλικίᾳ, ὥς αὐτῶν αὐτῷ
 καὶ βασιλείᾳ ἀσφαλίστατος, καὶ δι-
 ζῆς ἐν τῇ τύχῃ, ὅμως ἐν τῇ
 βίᾳ αὐτῷ, πᾶσι ἐστὲν αὐτῷ,
 περιελθεῖν δὲ πᾶσι δὲ αὐτῷ, ἐν
 πᾶσι αὐτῷ ἡγομένην συνοικεῖν. ἔτι
 δὲ ἀφιστάται, τὸ μὴ ἀπὸ τοῦ πα-
 τρός λατρεῖν ἀπειπὼν, μὴ γὰρ αὐ-
 τῷ αὐτῷ ἐκδῆται μήπω ἡλικίας
 ἡμετέρῳ, πᾶσι δὲ ἀπὸ τοῦ πα-
 τρός ἐκείνου, καὶ παρὰ τοῦ, ὅλιγω-

rem arbitrari debeat, sed si post
 multos alios, nonnihil ad priores
 laudes etiam ipse conferre potue-
 rit, benigniorem fortunam ex-
 periri putetur. Nam quod mani-
 feste adeo, à superioribus, in ho-
 nore habitum semper est, ab ho-
 minibus autem ita pro re di-
 vina, & expetenda, existima-
 tum, omnibusque quicunque vi-
 vunt, peculiare ornamentum ex-
 istit, præterea & eos, quibus ad-
 est, ab omnibus amari & coli: il-
 los autem quibus abest, odio ha-
 beri, neque dignos quos aspicias,
 videri, facit, quisnam dicendi
 facultate præditus tanta fuerit, ut
 id pro eo ac dignum est, laudare
 iussit? Veruntamen, quoniam
 ita multis ipsi opus est laudatori-
 bus, ut vix unquam pro dignitate
 tractari queat, nihil alienum aut
 indecorum fuerit, etiam nos ali-
 quid de eo dicere conari, quan-
 quam verentes nonnihil, verba
 facere post Philonem. Adeo au-
 tem omnium quæ sunt, venera-
 tione dignissima, maximeque di-
 vina res, pulchritudo est, ut
 etiam si omittamus dicere, qui-
 bus honoribus dii pulchros affece-
 re, superioribus certè temporibus
 illis, Helena ex Iove nata, in tanta
 apud omnes homines admiratione
 fuerit, ut cum adhuc infra æta-
 tem esset, Theseus ob aliam
 quandam rem in Peloponnesum

ῥήσας ὃ καὶ τὸ ἐν Πελοποννήσῳ
 πάντων δεινόν, κρινόντ' αὐτῷ τῆς
 ἀρπαγῆς καὶ Περιθῆνι ὤφθαλμόν,
 βία λατὼν αὐτῷ ὁ πατήρ, εἰς
 Ἀφιδνίαν ἰκοίμην τ' Ἀττικῆς. καὶ
 τοσαύτῳ ἔχει χάριν αὐτῷ τὸ συ-
 μαχίας ταύτης, ὃδ' ἔσται ἐφί-
 λητε τ' ἀπειρὰ χρόνον, ὥστε καὶ τοῖς
 ἐπιγενομένοις παρὰ δεινῷ θνητῶν
 τῷ Θεσπίῳ, ὃ Περιθῆνι φίλιον. ἰκε-
 δὴ ὃ ἰδὼ καὶ κείνον ἐν αὐτῷ θνητῶν,
 τῷ Δήμητρος μητρὸς σύμβουλον κα-
 ρῶν, ἰκεδὴ πολλά ὤφθαλμόν, ὥστε
 ἔδωκεν αὐτῷ ταύτης αὐτὸν τὸ πείρας ἀ-
 ποχρίσας καὶ ἀπίστω, σωτηροῦσθαι
 αὐτῷ, ταύτῃ περὶ πᾶσαν οἰκίαν
 αὐτῷ καὶ ἵκησθαι τῷ χάριν πε-
 ρὶ τὸ ψυχῆς, ὑπὲρ αὐτῷ κινδυνῶ-
 σαι. ἰκασίλῃσεν δ' εἰς Ἄργος, αὐ-
 δὲς Διόδημον αὐτῷ, ἰκεδὴ καὶ
 ὄφρα ἦν γάμος, καίτοις ἐχθροῖς
 καλὰς πε, ὃ εὖ μηχανίας ἐκ τ' Ἐλ-
 λάδῃ σφίσι αὐτοῖς ἀγνοῦσθαι γυναι-
 κας οἱ τ' Ἐλλάδῃ βασιλεῖς, οἰ-
 δὲ, στωιχόσις, ἰκασίλῃσεν ταύ-
 τῃ, πᾶς ἄλλας ἀπᾶσας ὑπὲρ
 ὅστις ἄς θωλοστίρας, γόνυσι δ'
 ὅπ' ὤφρα καὶ τῷ ἔσται, καὶ δίσταντες
 μετὰ πόλεμον ἔχρηται τῇ Ἐλλάδι,
 μαχόμενοι πρὸς ἀλλήλους, ὁμομύ-
 κατοι ὄφρα τῷ τῷ ψυχῇ καὶ τῷ, ἢ
 μὴν ἐπιπρήσθαι τῷ ταύτης ἀξιώσει-
 π, μηδ' ἐπιπρήσθαι ἢ τῷ ἀδικεῖν
 εἰς τῷ, ἔκαστ' οἰόμενον ταύτῃ
 αὐτῷ τῷ συμαχίας ὤφρα καὶ
 ζεῖν. τὸ μὲν ἰδὼς γάμος ἀπί-
 λον πάντες, πολλὴ Μενελάου. τὸ κα-
 νὴς δ' ἐπιπρήσθαι αὐτῷ. καὶ πολ-
 λὰ γὰρ ὑπὲρ ἔσται ἔχρηται πᾶσι
 διαίαις περὶ καλῆς, ἐπιπρήσθαι τῷ
 κρείσιν Πάριδι τῷ Πριάμῳ. ὅδ' ὅτ'

bus, qui tum in Peloponneso age-
 bant potentibus, assumpto Piri-
 thoo, raptus socio, à patre vi ab-
 repta in Aphidnam; Atticæ re-
 gionis oppidum asportavit. Tantâ
 autem gratiam habuit Pirithoo pro
 hoc auxilio præstito, ut ipsum per
 omne deinde tempus ita amarit, ut
 etiam posteris in exemplum abie-
 rit, Thesei & Pirithoi amicitia.
 At postquam etiam illum oportet
 ad Plutonis proficisci regnum,
 ambientem filiam Cereris Proserpi-
 nam, postquam multis ipsum
 dehortatus à proposito, ne quid
 tale tentaret, avertere non potuit,
 unâ cum ipso profectus est, arbi-
 tratus debere se hanc illi referre
 gratiam, ut pro eo etiam animam
 in periculum poneret. Cæterum
 ubi hoc profecto peregrè, illa
 Argos mox rediisset, postquam
 ætate nubilis facta est, quanquam
 principes Græciæ, & formosâs
 alias, & ex parentibus præclaris
 natas, ex tota ea terra ducere ux-
 ores sibi possent, nihilominus ta-
 men convenientes, hujus proci
 facti sunt, cæteris omnibus, per-
 inde ut vilioribus contemptis.
 Scientes autem, quod non abique
 certamine ab uno aliquo ducenda
 esset, metuentesque ne pugnan-
 tibus inter se aliquibus; bellum
 inde toti Græciæ oriretur, de com-
 muni sententia in hæc verba jura-
 runt, quod omnes auxilium ferre
 vellent ei, quicumque uxorem
 hanc ducere dignatus fuisset, ne-
 que cuiquam concedere, qui in-
 juria aliqua afficere illum aggressus
 esset: exillimantes videlicet, quisque
 sibi auxilium & societa-
 tem hanc parari. Propria quidem
 igitur sententia frustrari omnes
 sunt, præter Menelaum, communis
 autem pacti experientum statim
 dederunt. Non enim multò post,
 cum contentio inter
 deas de pulchritudine orta esset,
 disceptatio ejus litis Paridi Priami
 filio

τὸ συμφέρον τῶν θεῶν ἡτήσεις, τὸ δου-
ρεῖν δὲ ἀναγκασθεὶς ἡμίθεα κρη-
τός, καὶ διδασκῆς Ἡρώς μὲν, τὴν δὲ
Ἀσίας δόχην, πόλιν δὲ πολέμοις
Ἀθηνᾶς κρητὸν, Ἀφροδίτης δὲ,
τὴν δὲ Ἑλένης γάμον, καὶ Φαύλοισι μὲν
ἀνθρώποις ἡμίθεα ἂν ποτε νομίνας
σοὺ ἐλάττω βασιλείῳ, Ἑλένης δὲ
ἰδὲνα τὴν ἐπιγυρομένην ἀξιοῦνται,
ἀσείλιτο τὴν ταύτης γάμον. ἡμο-
ρῆς δὲ τὸ ὑμνηρῆς οὐκείνης τρα-
πίας καὶ τὴν Τρώων, καὶ τὴν Εὐρώπης
πτεροῦ καὶ τὴν Ἀσίας ἐλθούσης,
ἔχοντες οἱ τε Τρώες ἀποδόντες τὴν
Ἑλένην, ἀδίκως οἰκεῖν τὴν αὐτῶν,
οἱ δὲ Ἑλλήνες ταύτῃ αὐτὴς ἰά-
σαντες ἔχον, ἀπακλίπεται τὸ ἐν
πολέμῳ, καὶ τραπείας δυσχερῶν, οἱ
δὲ σοὺ ἡσυχῆσαν ἀμφοτέροι, σοὺ
ἂν ποτε νομίσαντες ὄρεῖν ἀφορμὴν
καλὴν πολέμου, περὶ ἧς ἀπακλίν-
ται. Ἐπεὶ δὲ τὰς αὐτῶν παῖδας
σαφῶς ἰδόντες ἀπλημύνες ἐν τῷ
πολέμῳ, σοὺ ἀπείψαντο καὶ οἱ,
ἀλλὰ σὺνχαρην εἰς τὸτο, σοὺ ἐλάττω
δοῖαν αὐτοῖς οἰόμην φέρεν, τῶν θεῶν
παῖδας γενέσθαι, τὸ μαχόμενος
ὑπὲρ Ἑλένης, ἀπακλίνειν. Ἐπὶ λέ-
γων τὰς αὐτῶν παῖδας, αὐτοὶ αὖτε
αὐτὴς μέγαν, καὶ διωότερον ἐνέση-
σαντο τῶν αὐτῶν γένους αὐτοῖς ἡμο-
μένους πολέμου. ἐν οὐκείνῳ μὲν γὰρ μετ'
ἁλλήλων. ἐν ταύτῃ δὲ, ἐμμελὲς αὖτε
ἁλλήλων. Ἐπὶ τῶν ἡμοῖν ἂν ἐναρ-
χέον διίμην, ὅσῳ τὸ ἀνθρωπίνῳ
ἀπάντων ὑπερέχῃ τὸ καλλὸν παρ'
ἀνθρώποις κραταῖς; ὅταν γὰρ ὑπὲρ
μὲν τῶν ἁλλων ἑδνὸς ἀπάντων ἑδνῶν

filio delegata fuit. Qui cum judi-
cio inferior esset, quam ut inter
corpora deorum cognoscere pos-
set, donorum autem cogeretur
judex fieri. Ac Iuno quidem of-
ferret illi totius Asiae imperium,
Minerva robur & vires ad bella,
Venus autem Helenae hujus nu-
ptias. Ipse verò contrà secum ita
cogitaret, quòd imperia quidem
etiam vilibus & contemptis homi-
nibus obvenire possent, Helena
autem, non statim ullus postero-
rum dignus futurus esset, nuptias
hujus cæteris rebus omnibus ante-
posuit. Postea verò exorta celebri
illa expeditione contra Trojanos,
& Europa tunc primum contra A-
siam bello concitata, cùm Troja-
ni possent Helena reddita, sine
periculo ac metu terram suam re-
tinere, Græci autem hanc illis
habendam permittentes, omni-
bus illis difficultatibus, quæ ex
bello & expeditionibus percipiun-
tur, liberari: neutri consulere
sibi ipsi voluerunt, rati non aliam
pulchriorem belli causam, ob
quam morerentur, invenire se
posse. Iam verò & dii, cùm cer-
tò scirent liberos suos in eodem
bello perituros esse, haudqua-
quam illos ab eo absterruerunt,
sed ad id ultro proficisci fecerunt,
rati non minorem illi gloriam
consecuturos eos esse, si pro He-
lena mortem obissent, quàm
quòd deorum filii procreati essent.

Et quid attinet de filiis deorum
dicere? cùm ipsi dii majore gravioreque certamine inter se co-
dem bello congressi fuerint, quàm tunc, cùm contra gigantes bel-
lum gessere. Nam in illo contra Gigantes, communibus ac mu-
tuis auxiliis dimicaverunt: hic autem ipsi contra se ipsos arma tuler-
unt. Quo sanè argumento, quodnam aliud clarius esse potest,
quanto etiam ipsis Diis iudiciis, cæteras mortalium res omnes ante-
cellat pulchritudo? Nam cùm pro aliarum quidem rerum nun-

εὐπαράπαν φαίνονται διενεχόντες,
 ὑπὲρ ἧ καλῆς, ἢ μέντοι τῆς ἡμέρας ἐπι-
 δεικνύσας, ἀλλ' ἔδη ἔκκαλοις ἐναυῶνα
 ποιολεμνήσας, ἱπποῖς, ἔτραντες,
 πῶς ἔχ' ἀπασιν ψήφοις ἀσπίδα
 οὐκ ἀπείπων τὸ καλόν; ἀλλ' ἵνα
 μὴ δοξάωμ' ἀπορία τ' ὅτι καλῆς
 λόγῳ καὶ ταύτῃ διατρέχειν αἶσι,
 ἐφ' ἑτέροις βελομενέεσσιν, ἔδα-
 μῶς ἑλαττοῖσι, ὥστε διῶκα τὴν ἑ-
 καλῆς ἀξίαν, τ' ὅσοντι εἰρημύ-
 νωνι, τὴν ἀρχαῆς ἰπποδωμῆαν Οἰ-
 νομεν. ὅσας ἔταυτης καλῆς ἀ-
 λόντας, μῶλλον αἰρετῆρας ἀπὸ φην
 ληπθῆσκειν, ἢ ταυτης δικαιοσύνης,
 τ' ἡλίου ἀσπιδά. ὥς γὰρ ἑλαττοῖς τ'
 ἡλικίας ἢ παις, ἔτις ἀλλὰς ὁ πα-
 τὴρ ἢ πολλὰ τὰ μέτωπα παρενεκῆσαν
 ὄντα, τ' μ' ὥρας αὐτῆς ἀλως, το-
 σὺν γὰρ αὐτῇ ὀδῶν, ὥς καὶ τ'
 γαλῶντος ὑπερῆρατο ὅσον φῶς,
 ἔλατ' αὐτῇ ἀξίῳ αὐτῷ ἔχειν παρ'
 ἑαυτοῦ. βέλεσθαι δ' ἐκδιδόναι παλ-
 τήρῃ αὐτῷ τὴν ταύτης ἀξίαν,
 πῶς παρ' ἀνθρώπων φύσει αἰτίας,
 μηχανῶν πῶς μηχανῶν τ' ἐπιθυ-
 μίας ἀδικατέρων. ἔγωγε αὖτε βε-
 δίας, ὅσον ἐβέλετο, κατέστην.
 ὑπὲρ γὰρ ἀρχῆς ὥς οἷον π' ἐμάλισ-
 τος εἰς τὴν ἑκαλῆς ἐξέρχα-
 σθῆναι, τῆς ἐν Ἀργείᾳ ζώοντος ἐν
 τῷ τότε ταχέως ἱππῆς, ἡμιδῶτο
 ὅσον τῶς μηχανῶν τ' ἐξέρχεται, ἀλλοι
 τ' ἡλικίας παρελθόντος αὐτοῖς αὐτῷ
 ἀσπίδος, ἢ σπείδον τ' κεφαλῆς
 ἐπὶ ἡλικίας. ἔτις δ' αὐτῷ αὐτοῖς

bat, facillimè sese conficere posse. Nam curru, quem quoad fieri
 maximè potuerat, ad celeritatem arte compararat, equis, qui ea
 tum ætate in Arcadia omnium velocissimi erant, junctis, cum pro-
 cis puellæ, aurigatione certabat, ei videlicet, qui certamine su-
 perasset, spontam illam proponens: qui verò victus esset, illum
 capite privandum edicens. Iubebat autem etiam ipsam unà con-
 scen-

τ' Πανελευσάν] Id est, Πανελευσάν. Aristides in Panathenæico: ὁ δ' παῖς
 βασιλῆος πανελευσάν τῆς ἱππικίας. Menag.

quam ulla ullo modo inter sese di-
 scordes fuerint, pro pulchritudi-
 ne autem, non solum filios suos
 in mortem obtulerint, sed ipsi
 inter se dimicant, nonnulli au-
 tem etiam vulnerati fuerint: an
 non omnibus calculis pulchritudi-
 nem cæteris rebus universis ante-
 posuerunt? At enim ne penuria
 quædam de pulchritudine dicendi,
 circa hunc locum commorari diu-
 tius videamur, ad alium hinc
 transire volo, haudquaquam his
 quæ antè dicta sunt, ad compro-
 bandam pulchritudinis dignita-
 tem, inferiorem, nempe ad Hip-
 podamiam Arcadis illius Oeno-
 mai filiam. Quam multos enim
 ille, pulchritudine hujus captos,
 ostendit, mortem subire voluisse
 potius, quàm ab hac dissociatos,
 lucem intueri. Nam postquam
 adultam ætatem attigit puella, il-
 lamque pater non parvo intervallo
 cæteras omnes antecire conspexit,
 ipse quoque forma illius captus
 est. Tanta enim hæc in illa excel-
 lebat, ut etiam eum, à quo nata
 fuerat, præter naturam illexerit.
 Proinde cum ipse quidem illam,
 apud sese retinere cuperet, elo-
 care autem velle ei, qui dignus
 illa foret, simularet ut hominum
 accusationem evitaret, technam
 quandam machinatur, cupiditate
 sua multò injustiorem, per quam
 putabat, id quod animo intende-

συμβαίνειν τὸ ἄρμα, ὅπως ἀπο-
χολήσῃσι περὶ ταύτῃ, ἀμειλίῃ
τῇ ἱππικῇ. οἷδ' ἀποτοχῇ τῇ
πρῶτος ἀψαμίειν τὸ δρόμον, ἔτ'
κέρως ἐκπτενῇ μὲν τὸ ζῆν, τὸ μὲν
ἀποκινήσῃ αὐτὸς τὸ ἄρμα, ἢ μετὰ
ναί τι τὸ βίβλῳ μιν, μερακιώ-
δης εἶναι ἀπολαβόντες, τὴν δ' ὥρμ-
νην μισήσαντες Οἰνομάου, ἀλλὰ
ἄλλοι ἐφ' ἑαυτοὺς ἀποθήσκον, ὥστε
διδωκὼς μὴ τὸ πῖθναί τι περὶ τὸ
κέρως ἄρμα. ἔτι περὶ τὸ γὰρ μέλει
πρὸς αἰδέειναι τὸ φόνον. θεοὶ δ'
ἐκείνοι τὸ πονηρίας μισήσαντες ταυ-
τησί, τὴν τε τεινέωσιν ἄρμα, καὶ
τὴν κέρως ἐλπίοντες, τὴν μὲν, ὅτι
κλήμνη ἀπὸ τῆς ταύτης, τὴν
κέρως δ' ὅτι τὸ ἄρμα καὶ τὸ κέρως
ἀπολαβόντες, κηδεμόνοι τε εἰσὶν, ὅτι
ἔμελλε, Πίλοψ δ' ἦν ἐπὶ τῷ, ἀρ-
νιπῶν, ἄρμα τὸ χαράζοντα τῷ
τῷ καλλίον πέχους πειποιημένοι,
ἱππικὴν τὴν ἀπαιτήτως, δι' αὐτὸν ἔμελλε
τὸ κέρως κύριον εἶναι. ἔτι γὰρ
τὸ κηδεσθῆναι ἐπὶ τῷ κέρως ἀ-
πεικτονίως. ἦτοι τὸ τὸ καλλίον χα-
ρῶν, ἀνθρώποις τὸ θεοὶ εἶναι δοκεῖ,
καὶ πρὸς τὸν πάντων, καὶ θεοῖς
ἐσθλὰς πολλὰ χρεῖ. οἷδ' ἂν καὶ
ἐμὴν ὅτι ἂν ἔχοι πρὸς μέμφεσθαι δι-
κῶς, αὐτὸν λογισμένοις τὸ
ταῦτα περὶ καλλίον διεξιπῆν.
ἦτοι μὲν δὲ καὶ Ἀράς περὶ διὰ τὸ
λόγους. Εἰ. σὺ δ' λοιπὸς εἰ Χαρά-
δης. ὅπως δ' ὥστε κηδεσθῆναι τὸ
καλλίον καλῶν ἐπιτησῇ. τὸ λόγους.

scendere currum, quod videlicet
illi, huic intenti, aurigationis
obliviscerentur. Cæterum cum
qui primus certamen hoc iniisset,
succellu caruisset, & præterquam
quod à puella, etiam vita exci-
disset, reliqui cum ad certamen
obcundum cunctari, & eorum
quæ semel decrevissent, quic-
quam detractare futile ac juvenile
quiddam esse censerent: rursus
autem crudelitatem Oenomai de-
testarentur, alius alium prævertit
moriendo, perinde ac si metue-
rent, ne non pro puella illa mori
possent. Ac processit cedes ea,
donec tredecim eorum juvenum
interficerentur. At dii, cum illum
ob pravitatem hanc odissent, pa-
riter autem & eos qui mortui fue-
rant, & puellam miserarentur,
alteros videlicet, quod tantæ rei
possessione privati essent, puellam
autem, quod forma sua per præ-
teritam frui non posset, pro juve-
no eo, quicumque mox certaturus
esset (erat autem is Pelops) curam
advertentes, & currum illi donant
pulchriorem arte factum, & eo
quos immortales, quorum opus
puella potiturus, ac dominus illius
futurus esset. Et sanè factus quo-
que est, focero ad terminos victo-
riæ occiso. Aded pulchritudo ipsa,
cum hominibus divinum quid-
dam esse videtur, & ab omnibus

coli consuevit, tum à diis quoque sæpenumero cum summo studio
observata est. Quam ob rem nemo nos meritis reprehenderit;
quod operæ pretium putamus, hæc de pulchritudine disseruisse.
Atque ad hunc modum & Aristippus orationem suam peregit. *Her.*
Ac tu etiam restas Charideme: quare fac, ut quasi quandam co-
ronidem imponas oratione tua, pulchris hisce de pulchritudine

dictis.

ἢ καὶ περὶ τὸ μέλει πρὸς αἰδέειναι τὸ φόνον. Non concordat Pausanias de
numero procorum ab Oenomao interfectorum, sexdecim enim ponit, quorum
nomina videlicet apud eum notiorum Heliacorum 2. Palm.

Χα. μηδ' αὖτ' ὡς πρὸς θῶν περι-
 πρην ὡσεὶ λήϊν με βίωσθαι. ἰκονα γὰρ
 δηλώσῃ τὴν συνουσίαν, καὶ ταυτὶ
 εἰρημνίαν. ἄλλως τ', εἰδ' ὅσα ὦρ' εἴ-
 πον ἀπομνημονεύοντα. ῥᾶον γὰρ ἀντὶς
 μνημονόοι τ' ἐπέροις εἰρημνίαν, ἢ
 τ' αὐτῷ. Ερ. ταῦτα μὲν δὴ εἰσιν,
 ὅν ἐξ ὀρχῆς ἐπιθυμῶν ἐπιπαύειν.
 ἢ γὰρ δὴ τοῦτο ἐμὶν τ' λόγον ἐκεί-
 νων, ὅσον ἐμίλησθαι τ' σὺν ἀκῶσιν.
 ὡς ἢ τῶν ἀποστήσεως, κακείνα
 μὲν τὴν εἰρημνίαν. ἄλλὰ πρὸς
 Ερμῆ, τ' ἀπαίει λόγον ὡς περὶ
 εἰς ὀρχῆς, λυγρῶ. Χα. βέλ-
 ῃ μὲν ἢ τῶν ἀπαλλάττειν με, τ'
 θυγερῶν ἀγαπῶντα. ἐπεὶ δ' ἔτι ὡς
 θυμῷ καὶ τ' ἡμιτέρῳ ἀκῶσιν λό-
 γον, καὶ τῶν ὑπεριτῶν ἀνάγκη,
 ὅδ' οὖν τὴν καὶ αὐτὸς ἐποίησέν μιν τ'
 λόγον. Εἰ μὲν ὡς τ' αὐτὸς ἔρχοι
 περὶ τ' ἡμέρας λίγαι, ὡς οἰμῶν
 αἰ ἐδόμην συχίων. ἐπεὶ δ' ἐπὶ
 πολλοῖς ἔρχομαι τοῖς πρότεροι ἐί-
 ρημνίαν, εἰδὲν ἀπὸ τῶν τοῖς ἐκεί-
 νων καὶ ἐκείνων ὡς ὡς οἰμῶν, ἐπι-
 φέρειν ἐξ ἡς τ' λόγον. ἄλλως τ' εἰδ'
 ἐπὶ τῶν τ' λόγον γινόμεναι, ἀλλ' ὡς
 ταῦτα καὶ τ' αὐτῶν ἡμέρας, ὡς
 εἰσὶν καὶ τῶν περὶ τῶν λῆϊν, ὡς
 ἔρ' ἔχ' ἔκαστ' ἰδίᾳ λογοποιέον,
 ἀλλὰ τ' αὐτὸν ἔκαστ' ἐπὶ μέγας
 διεξέρχεται λόγον. ἐπὶ τῶν μὲν ἢ ἢ ἢ
 καὶ γὰρ εἰς ὡς οἰμῶν, ὡς ὡς ὡς
 ἔκαστ' ἐπὶ τῶν εἰσὶν περὶ τ' ἡμέ-
 ρας ἰδίᾳ τῶν τ' τοῦτο περὶ τῶν
 ὡς καὶ τοῖς ἐπὶ τῶν οἰμῶν ἔξω τ'
 τῶν εἰρημνίαν, ἢ εἰδὲν ἐπὶ τῶν τ' εἰς
 αὐτό. πλεῖστα γὰρ πολλὰ ὡς αὐ-
 τῶν ὡς τῶν εἰρημνίαν ὡς τῶν

dictis. *Char.* Nequaquam, per
 deos quæso, ulterius progredi me
 cogas. Satis enim sit, indicasse
 tibi, & quo pacto conversati fue-
 rimus, & hæc quæ modò dixi:
 præsertim cum ne illa quidem sa-
 tis adhuc meminerim, quæ modò
 commemoravi. Multò enim faci-
 lius ea memoria repetiveris, quæ
 ab aliis dicta sunt, quàm quæ ipse
 dixisti. *Her.* Hoc igitur illud est,
 quod ab initio consequi cupie-
 bam. Neque enim mihi tantope-
 re orationes illorum ac tuam audi-
 re cura fuit. Quare si me hac pri-
 vaveris, etiam illa frustra laboras-
 se te scias. Sed per Mercurium
 quæso, totam orationem, quem-
 admodum à principio exorsus fue-
 ris, mihi recita. *Cha.* Sati-
 us quidem fuerat, contentum his
 quæ dixi, à difficilioribus abstinere
 me: attamen quando ita cupis,
 & nostram audire orationem, in
 hoc quoque morem tibi gerere
 necesse est. Proinde hoc pacto ipse
 quoque verba feci. Si primus ipse
 cœpisset de pulchritudine dicere,
 procæmio longo opus habe-
 rem: nunc autem quando post
 multos alios, qui ante me verba
 fecerunt, dicturus sum, nihil al-
 lienum puto fuerit, si illorum an-
 tè dictis, perinde ac procæmio u-
 sus, sequentem orationem sub-
 jungam. Præsertim cum non aliò
 loco, sed hoc in convivio, eo-
 demque die, orationes istæ ha-
 beantur, ita ut liceat & præsentibus
 opri-

παλαῖστον, ὡς περ ἀντίον ὀτυχέ-
π λημῶνι, ἀπὸ τῷ Φαινομένην ἐπε-
πασσαζομένης τῆς δρεπομένης. ἔγω-
γὲ ὅτι ἐκ πάντων ἐκλήξας ὅσα μοι δο-
κῶ καὶ βέλλουσιν εἶναι αἰσθητῶν,
λέξω ἀπὸ βραχίων, ὅπως τῷ τε
καλλὸς τοῦ γυμνασίου ἀποδώσω, ὅμιν
τε τοῦ μακρολογεῖν αἰσθητῶν, δρᾶ-
σιν κεχαρισμένη. τοῖς μὲν ἔν τῳ δι-
αδύμῳ, ἢ καὶ ἐπὶ τῷ πινά τῳ δρε-
πῶν ἡμῶν παρῆλθον δεκῶν, καὶ μὴ
τῷ καὶ ἡμέτερον ποιεῖν ἐν, ἀπα-
κρίπτου ἡμῶν ἐν αὐτοῖς ἀγαθῶν,
βασιλεύοντι μᾶλλον, ἐξ ὧν τῷ ἄν-
θρωπῳ αὐτοῖς τοῦ πρᾶσις οὐκ ἀπο-
μῶν ἔστιν. καλῆς δὲ ἢ μόνον ἐφθ-
νυμένη τῷ ὄψεσιν, ἀλλ' ὅτις τε ἰδόν-
τες, ἀλισκομένη, ὑπερβαίνου-
σι, ἐπὶ δὲ ἀποκρίνου ὡς περ ἀπεί-
σιν, ὅσοι ἂν ἡμῶν ἐξῇ, ἀγαθόντες
αὐτοῖς. ἔδοκ' ἂν ἔν τῳ ἀποκρίνου
ἔσται ὀτυχέσθαι, ἢ παρῆλθον τῷ
μὴ πινάτι. ἔπειτα ἔστιν ἂν ἐ-
πί τῳ πινάτι παρῆλθον μᾶλλον,
ἢ τῷ μᾶλλον. ἐπὶ τῳ πινάτι καὶ
τῷ μὲν ἀποκρίνου, ὡς ἂν ἐπὶ τῳ
ἀποκρίνου, ἢ παρῆλθον ἀποκρίνου
τῷ πινάτι. καλῆς δὲ ἡμῶν ὄψεσιν
ἐπὶ τῳ πινάτι καὶ τῳ ἀποκρίνου.
ἀλλ' ἔστιν τε τῷ
ἀποκρίνου, τῷ εἰς ἄλλοις ποτὶ σπου-
δαῖναι τῷ ἀποκρίνου, ἔστιν τῷ
ἀποκρίνου τῷ ἀποκρίνου, ἢ τῷ
ἀποκρίνου καὶ τῷ ἀποκρίνου, ὅσα ἀ-
πείν ἡμῶν δεκῶν. ἀλλὰ διδόνου-
μεν λατρίῳ τῷ ἀποκρίνου, ὡς
καὶ ἀποκρίνου, ὑπερβολῇ. ἔστιν ὅ-
τις ἐπὶ τῳ πινάτι τῷ ἐν ἀποκρίνου
παρῆλθον, ὡς περ ἀπείν παρῆ-
λθον.

opinionem præbent. quasi singu-
la eorum primo loco dici debeant,
non aliter atque in prato aliquo
floribus fecundo, ubi semper ea
quæ novissimè apparent, carpen-
tes potissimùm alliciunt. Ego ve-
ro ex omnibus illis delectis, quæ
mihi videbuntur minimè præter-
eunda fuisse, paucis dicam, ut &
pulchritudini debitum suum red-
dam, & vobis, ommissa verborum
prolixitate rem gratam faciam:
Proinde illi quidem, qui vel ob
fortitudinem, vel ob aliam ali-
quam virtutem præstare nobis vi-
dentur, si non quotidie honestis
actionibus benevolentiam sibi
concilient, & nos quodammodo
ad amandum se cogant, invid-
emus illis magis, undecunque et-
iam eis negotia, quæ geruntur,
minus bene procedunt. Pulchris
autem non modò non invidemus
formam suam, sed simul atque
aspeximus, capimur, & plus
quàm amamus eos, neque grava-
mur, tanquàm superioribus, quan-
tum nobis licitum fuerit, & ser-
vire quoque illis. Libentius igitur
quispiam obedierit formoso ali-
cui, quàm imperaverit ei, qui
talis non est, majoremque gratiam
habuerit formoso, multa juben-
ti, quàm si nihil quicquam præci-
piat. Ac cæterorum quidem bo-
norum, quibuscunque caremus,
ulteriolem assequendi curam nul-
lam gerimus, at pulchritudinis
nulla unquàm nobis satietas obo-

ritur, sed sive Aglaies filium illum, qui cum Achivis ad Trojam
profectus fuit: sive Hyacinthum formosum illum, sive etiam La-
cedæmonium Narcissum, pulchritudine superemus, tamen no-
bis ipsi minimè satisfacimus, sed semper timemus, ne fortè videamur
apud posteros, ab aliis superati fuisse. Propemodum autem
omnium eorum, quæ inter homines geruntur, ut ita dicam,
quasi quoddam commune exemplum, pulchritudo propòita est.

Nam

διδίκατο τὸ κάλλος ἐστίν. καὶ ἔτι στρα-
τηγὸς εἰς κάλλος ἠμείλιπτον τὰ στρα-
τεύματα συντάσσων, ἔτι βέταροι
τῶν λόγων συνέχοντες, ἔτι μὲν γρα-
φεῖσι πρὸς εἰκόνας γραφεμένα. ἀλ-
λὰ καὶ ταῦτα λίγω· οὐ τὸ κάλλος
παύει ἐστίν. οὐ γὰρ εἰς χρεῖαν ἡγο-
ρῶ ἀνέκακως, οὐκ ἐλαίπορμον εἶδεν
παύειν εἰς ὅσον ἔχει καὶ τις καὶ
σκέλεται. τὸ περὶ Μενέλαον, ἔ-
καστον ἐμείλησε τὸ χρεῖας τοῖς κα-
κοῖς, ἢ ὅσον τῆς εἰσπραξιῶς οὐκ ἐπὶ πρῶτον,
καὶ ἄλλοι τῶν ἑταίρων πολυπλεσιῶντες ἔ-
με καὶ τοὺς δούλους, ἔμε καὶ τοὺς κα-
κοῖς, καὶ τὸν καὶ ἡμῶν, ὃ γὰρ Ὀδυσ-
σεὺς ὅπως ἀγαθὸν καὶ λειπόμενον τῆς
καὶ πρὸς τὸ πατρός εἰς αὐτὸν ἀφί-
κναιτο, ὡς εἶπεν Πεισιπράτης τὸ
Νηλεΐδην, Ζηνὸς παῖς, πρὸς γὰρ ὁ-
λυμπία ἐνδοξὸν ὦλεν. αὐτὸς δ' ὁ
μεγαλὴν πατὴρ, καὶ ἄλλοι τῶν κα-
κοῖν μὲν πατρὸς ἡμεῶν πρὸς τοὺς συ-
στράτοις καὶ τοῖς ἑταίροις ἐπὶ
Τροίαν, ἢ ὅπως τῆς ἐρώσεως ἐκ-
παύεται ἔχει. καὶ χεῖρον ἢ πρὸς ἐκ-
στὴν ἐξέτασεν βυλεται τὸ πρὸς
δύστρον πατρὸς εἰς τὸ κάλλος ἐρώ-
σεως, καὶ τῶν τῶν καὶ πρὸς τὸν
πρὸς τῆς. τοσούτοις δ' τὸ κάλλος τὸ
ἄλλοι ἀπαιτῶν, ὡς ἐπὶ δὲ καὶ
ὡς τὸ μὲν, ἢ διηγεῖσθαι, ἢ σφίσι
ἢ ἀνδρείας μετὰ τῶν, πολλὰ πρὸς
αὐτὸν εὐροὶ πρὸς τὸν καὶ ἄλλοι.
τὸ δ' ὡς τῆς ἰδίας κενεῖται καὶ τῶν, βελ-
λὸν ἐστὶν ὡς τῶν ἑταίρων, ὡς ἐπὶ δὲ καὶ
τὸ μὲν μετὰ τῶν καὶ τῶν ἑταίρων
μὲν γὰρ τῶν καὶ τῶν ἑταίρων
αἰχρῶν, ὡς ἑταίρων ὅν ἐπὶ πρὸς
ἔχειν τῶν καὶ τῶν ἑταίρων τὸ ἄλλοι.

Quam neque duces negligunt ad
pulchritudinem exercitus suos in-
struere, neque oratores ad ean-
dem orationes suas componere,
neque etiam pictores, imagines
ac tabulas suas secundum illam
depingere. Et quid attinet ista re-
censere, quorum finis quoque
pulchritudo est? Quin illa quo-
que quibus necessario utimur,
haudquaquam praetermittimus,
quin omnia, quam maximè fieri
potest cum summo studio, quam
pulcherrimè apparemus. Nam
Menelaus quidem, non tantum
curavit usum ædium; quantum
ut pulchritudine earum ingre-
dientes quasi attonitos redderet.
Et ob hoc sumptuosissimas pariter
& pulcherrimas eas ædificavit.
Neque etiam sententia falsus est.
Nam Vlyssis filius ita admiratus
eas fertur, cum ad percunctan-
dum de patre, eò loci venisset,
ut ad Pisistratum Nestoridem in
hunc modum dixerit: Talis &
ætherii forsan Iovis aula renidet.
Et ipse adolescentis pater non a-
liam ob causam minio infectas
duxit naves, cum una cum Græ-
cis ad Trojam proficisceretur,
quàm ut aspicientes eorum aspe-
ctu obstupefacere posset. Et ferme
si quis singulas artes perpendere
volet, reperiet omnes eas ad pul-
chritudinem tendere, eamque
consequi, pro summo ducere.
Atquæ autem pulchritudo cæteras
res cunctas excellere videtur, ut
iis, quæ vel cum iustitiâ, vel sa-
pientia vel fortitudine aliqua fiunt, multa alia invenias majori
pretio digna censerè: at verò quæ eam hæc specie communè aliquid
habent, iis nihil quicquam melius invenire licet, ut rursus &
illis, quibus hæc cuncta non est, nihil quicquam inhonestius:
Quippe solos hos qui pulchri non sunt, turpes vocamus, perinde
quali pro nihilo habendum, qui quicquid tandem aliquid habuerit,

κράλλας ἐπερημένῳ. τὸς μὲν δὲ ἢ
δημοκρατικαῖς τοῖς κρητὰ διακρί-
τως, ἢ τυραννικοῖς ὑπεπεσμένους, τὸς
μὲν, δημογῶνας, τὸς δὲ, κολακας
καλῶν. μόνους δὲ τὸς ὑπὸ πρότῃ
τῇ δυνάμει ἡγουμένους, ἡγεμονίζο-
μεν τε, φιλοπονοῦς τε, καὶ φιλο-
κράλλας ὀνομαζόμενους, καὶ κρινέας νομι-
ζόμενους ὡς ἐργάτας, τὸς δὲ καλῶν ἐπι-
μελητάς. ὅτι ταῦτα ἔτι μὲν σμύτοι
τὸ κράλλῳ ἐστίν, ἔτι δὲ τοῖς πᾶσι
ἐν δόχῃς μέρει τυχεῖν, κέρδῳ τε
νομιζέσθαι τὸ τάχα πῶς ἀφ' ἡγεμονί-
ας διωγῆται, πῶς ἡμῶς εἰκότως ὅτι
ἂν τις ἐμίμνηται, εἰ τοσῶτοι ἔχου-
τες κέρδῳ κερδαίνουσιν, ἐπιθ' ἔχου-
σι παρ' ἐμῶν, μὴ δ' αὐτὸ τῷ αἰ-
διώδῃ διωγῆντες, ὅτι ζημιώμε-
θα; τοσῶτοι μὲν δὲ καὶ τὸ λόγον
ἐποιουμένων, πολλὰ τῶν ἐνόησαν
μοι τοῖς κράλλας ἐπὶ ἀφίλων, ἐ-
πιθὴ τῶν συνουσιῶν ἐπὶ πολλοῖς ὡ-
πινομένοις ἰώσαν. Εἰ. οὐδ' αἰμῶνές
τε, οἱ τοιαύτης ἀπολελαύκατε τῇ
συνουσίᾳ. χεῖρ δ' ἤδη καὶ ἐδὲν
ἑλαττοὶ ὑμῶν ἔχεται ἀφ' ὑμῶν.

in quo ceteros antecellat, si idem
pulchritudine careat. Proinde &
eos quidem qui vel in repub. de-
gentibus imperio præsunt, vel ty-
rannorum potestati subiecti vi-
vunt, alteros quidem populares
vocare solemus, alteros autem
adulatores. Solos autem eos, qui
huic potestati subiecti sunt, & ad-
miramur, & cum philoponos,
tum philocalos nominamus, ad-
eoque communes benefactores
censemus esse, eos, qui pulchro-
rum procuratores sunt. Quando
igitur ita venerabilis res, pulchri-
tudo est, ita autem ab omnibus
etiam votis expetitur, & quasi
pro lucro putatur, huic ministrare
saltem aliquid potuisse, quo-
modo non meritò reprehenderit
nos quispiam, quòd cum tantum
lucrum lucrifacere possimus, ul-
tro illud prodamus, ne hoc ipsum
quidem verentes, damnum vide-
licet quod mox accipiemus? Ac
tantam quidem ego quoque ora-
tionem habui, multis, quæ mihi

de pulchritudine amplius dicere licebat, omisissis, postquam con-
versationem hanc in longum adeò progressam, videbam. *Her.* Fe-
lices sanè vos, quibus tali conversatione fruilicuit. Ferme autem
jam etiam ego non minus voluptatis, quàm vos, per te videlicet;
accepi.

Οὐδ' ἔτι δὲ κεῖ τῷ Λυκίῳ. | *Neque hic videtur Luciani esse.*

ΝΕΡΩΝ, Η ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΝΕΡΟ, SIVE DE FOS-
 ΟΡΤΧΗΣ ΤΟΥ ΙΣΘ- SIONE ISTHMI
 ΜΟΤ ΕΙ ΓΝΗΣΙΟΣ. Si modò germanus est.

A R G V M E N T V M.

*Totus hic dialogus, cujuscunque tandem est (nam Luciani esse neque
 asserti potest, neque prorsus negari) quasi quadam in Neronem in-
 vectiva est, qua potissimum dementia illius exagitur, quam cum
 in Isthmo fodiendo, à quo & titulatio sumpta est, tum in obeundis
 Scenicis certaminibus Imperator Romanus exercuit. Estque veluti
 perpetua facti commemoratio, paucis quibusdam & ceterorum
 ipsius facinorum exemplis, amplificandi causa, adjectis, qua to-
 ta Musonio philosopho tribuitur, qui Tuscus genere, ut Tacitus
 ait, cum studia juvenum praeceptis sapientia foveret, à Nerone po-
 stremodò, cum in omnes bonos & claros aequè grassaretur, ob lingua
 libertatem, ut Suidas addit, interfectus fuit. Quòd si quid hic mi-
 nus bene redditum videbitur, id Gracorum exemplarium vitio erit
 tribuendum.*

ΜΕΝΕΚΡΑΤΗΣ.

Ἡ ὀρυχὴ τῷ Ἰσθμῷ καὶ σοὶ
 Μουσῶνι, ἀφ' ἧς χιρὸς ὡς
 φασὶ γιγνῆσθαι τὸ Τυραν-
 νικόν, ἵδὲ εἶχεν Ἑλλῶνα.
 Μουσ. Ἰδοὶ ὦ Μενέκρατες, καὶ βελ-
 πῶν ὀνιθυμῶν Νέρωνα. τὰς γὰρ
 ἀειβολὰς τῷ Πελοποννήσῳ, τὰς ὑπὲρ
 Μαλείαν, ξυμῆς τοῖς θαλαττιμύ-
 τοις, εἶχουσι πᾶσιν τῷ Ἰσθμῷ ἐγγύ-
 κειν. Μουσ. τῷτο δ' αὖ καὶ τὰς

MENEKRATES.

t Isthmi fossio, quæ in
 manu, ut ajunt, Ty-
 ranno fuit, & tibi Mu-
 soni, mentem habere
 Græcam videbatur.
 Muso. Scito Menecrates, etiam
 meliora cogitasse Neronem. Nam
 & circuitus Peloponnesi illos supra
 Maleam, tollere navigantibus vo-
 lebat, Isthmo ad viginti stadia in-
 terrupto. Mene. Hoc autem &
 empo-

1 Νέρων] Neque hic Luciani dialogus est, quemadmodum facile omnibus
 vestigiis colligi potest, ac præsertim fine dialogi. Scriptus nempe hic dialogus su-
 perstitit Nerone, ac Luciano necdum nato, ut patet antedictis ad Philopatrin.
 Marc.

2 Ε ὀρυχὴ τῷ Ἰσθμῷ καὶ σοὶ Μουσῶνι] Qui potest Musonius hæc ista de Isthmi per-
 fossione diuiterere a Nerone interfectus jam olim, ut apud Suidam est, atque alios?
 Hic autem Musonius sic agit, quasi qui Neroni supervixerit, ut cum de Vindice
 narrat inferius in hoc Dial. Minus jam illi indolem minime Lucianicam, aliaque
 genus argumenta. Idem.

ἐμπορίου ὄντος, καὶ πᾶς ἐπὶ θαλάττῃ πόλις, ἔ τας ἐν τῇ μεσογείᾳ. καὶ γὰρ δὴ καὶ κείνης ἀπὸ χερσὶν οἱ οἴκοι κερπύς, ὡς τὰ ἐπιθαλάττια εὖ περὶ αὐτῇ. ταῦτα δὲ διέτελε Μυσῶνι, βελουδοῖς ἡμῖν ἀπορροαζομένοις, εἰ μὴ πᾶσι πᾶσι ἀφαιρῶν. Μυσ. δίδειμι βελουδοῖς. εὖ γὰρ οἶδ' ὅτι χαλκοῖς μὲν ἀνὰ μῶλον τοῖς γὰρ ἀφαιρῶν εἰς ἀνδρῶν ἔτι φρονήσεσσι ἐπὶ τῷ πᾶσι ἀφαιρῶν. Νέροντα τοῖς εἰς Ἀχαιοὺς ὄντας ἦρην, καὶ τὸ σφόδρα αὐτῶν περικείμεναι, μὴ δ' ἂν τὰς Μύσας ἀναστρέφωμαι ἦσαν. ἐβόλετο ὅτι καὶ τὰ Ὀλύμπια, τὸ γυμνασίου τὸ ἀγῶνι, τε φανερῶς ἔδει. τὰ γὰρ πύθια, τῶν μὲν αὐτῶν μετὰ μῶλον, ἢ τὰ Ἀπολλωνίου. μὴ γὰρ ἂν μὴ δ' ἐκείνοις ἐναντίας αὐτῶν κίτριον τι, καὶ ὅσον ἦτορ. οἱ ὅτι Ἰσθμῶς, ὅτι ἔστιν αὐτῶν βελουδοῖς. ἀλλ' ἐν τῇ φύσιν τῶν μεγάλων ἀφαιρῶν, τὸν τι βασιλείᾳ τῇ ἐπὶ τῷ Τροίᾳ ποτὶ Ἀχαιοὺς ὄντας, ὡς τῷ Εὐβοίᾳ τῇ Βοιωτίας ἀπὸ τῶν Εὐρώπῃ τῇ πρὸς τῷ Χαλκίδι. ἐπὶ γὰρ καὶ τῇ Δαρδανίᾳ, ὡς οἱ Βοιωτοὶ ἐμφανῶς αὐτῶν ἐπὶ τῇ Σκύθῃ. τὰ ὅτι ἐξέρχεται, καὶ πρὸς τῇ ἴσως ἐνέοντες, μέγιστον τὸ μεγαλυνῶν οἶτα. ἔτι πρὸς τῇ τοῖς, τὸ οἶον

forte naturam loci conspexisset, magnificum opus hoc animo concepit, Achivorum videlicet regem, eorum, qui ad Trojam olim profecti fuere, animo proponens, qui ipse Euboeam quoque à Bœotia rescuit, medio circa Chalcidem Euripo immisso. Deinde autem & Darium, ut à quo & Bosporus ponte junctus fuerit, cum is contra Scythas proficisceretur. Nam Xerxis factum, etiam ante ista fortassis animo cogitarat, quod magnificentissimum operum magnificorum omnium fuit. Supra omnia autem hæc, etiam illud

1 Καὶ πρὸς τῇ τοῖς, τὸ οἶον ἀλλὰ τοῖς ὅμοιον πάντας εἶσαι * Ἐλλάδα, λαμπερὴς ἰδιότης τοῖς ἔχουσιν] Perobscure dictum, ac neutiquam Lucianicè. Accessit non notatus interductus post πάντας. Nam esse debuit καὶ πρὸς τῇ τοῖς οἶον ὅμοιον πάντας, εἶσαι * Ἐλλάδα λαμπερὴς ἰδιότης τοῖς ἔχουσιν. Præter hæc, cogitavit, etiam, quod si omnes Græcos compendio isto sic inter se per-

ἀλγυ ἀπῆλθαι ἐπικίξαι πάντας ἐπι-
 σκεῖσθαι τῶν ἑκάστων, λαμπρότης ἐ-
 πιστάσθαι τῶν ἐξωθέν. αἱ γὰρ τυράννοι
 φόνους, μεθύσεις μὲν, ψαύουσιν δὲ πᾶσι
 καὶ ἄκοντες τὸ τοιοῦτον φέρειν. ὡς ἂν
 ᾄδῃ ὁ ποιητής, ὅμοιοι μὲν Ἀμφι-
 τέρησι τί, καὶ Ποσειδῶνι ᾄδῃσι. καὶ
 ὁσμοί, καὶ μέγας. Μελικέρτῃ γὰρ, καὶ
 Δολχοθῆϊ. ἑρῖξαντο δὲ αὐτῶν
 χρυσὴν δίκυλλαν, καὶ τῶν ἑλλὰ-
 δα ἐπιτροπῶν, ἐπὶ τῶν ὀρχήν
 ᾄδει, προτέρως τε, καὶ ἄδοντες, καὶ
 καὶ ἀκρόατος τῆς γῆς, τῶν οἰκῶν. τοῖς
 τε τῶν ὀρχήν πεπρωμένοις ὡς ἂν κε-
 λδομένῳ συμπαρόντι ἑκπῶντι
 ἔργον, ἀπὸ τοῦ τῶν Κορίνθων, τὰ
 Ἡρακλείδους δοκῶν ἐπερὶ δολχοθῆϊ πάν-
 τας. οἱ μὲν, δὴ ἐν τῇ δισμωθεῖν,
 τὰ περὶ τῶν τε, καὶ δυστοῖα ἐξέπο-
 νον. ἡ γὰρ αὖ γὰρ, τὰ γὰρ τε, καὶ
 ἐπὶ τῶν. ἰδομένῳ δὲ πᾶσι, ἐπὶ
 πᾶσιν ἡμέρας ὡς ἂν ἐπὶ τῶν ἡμῶν τῶν
 ἰσχυρῶν, καὶ τῶν τῶν ἐν Κορίνθων
 λόγος ἔστιν ὁσμοί, ὡς δὲ τῇ Νέρονος

illud putabat, Graciam per hoc
 quod brevi adeo omnes inter
 se misceri possent, contra ex-
 teros splendide adeo stabilitum
 iri. Nam tyrannorum ingenia
 ebria quidem sunt, tangun-
 tur autem alicubi, ubi vocem
 hanc audiunt. Porro progressus in
 scenam, hymnum quidem Am-
 phitrites & Neptuni cecinit, &
 canticum quoddam non magnum.
 Melicertæ autem & Leucothææ.
 Cum autem aureum ipsi ligonem
 porrexissent, Graciamque ejus
 tutelæ commisissent, ad fodien-
 dum profectus est, plausu cantu-
 que prosequentibus illum tum o-
 mnibus. Atque ubi terram, ter opi-
 nor, tetigisset, deinde & quibus
 præfecturæ atque imperia credita
 erant, opus una capessere jussisset,
 Corinthum redit, Herculis res
 gestas omnes sibi visus superasse.

Illi igitur qui in vinculis fuerant,
 petricosis atque difficilibus conficiendis exercebantur: exercitus
 autem, ea quæ terra ac plana erant, fodiebat. At ubi jam septi-
 mum & quintum diem quasi alligati Isthmo fuisset, rumor qui-
 dam è Corintho venit, non ita tamen manifestus, quod Neronem

pæ-

mississet, videretur extraneis Graciam splendido quasi sepulo accepisse. Nunc pretium
 advertere quemadmodum Iacobus Micyllus interpres qui de non pessimis est, rem
 gesserit. *Supra omnia autem hac, inquit, etiam illud putabat: Graciam per hoc,*
quod brevi adeo omnes inter se misceri possent, contra exteros splendide adeo stabilitum
iri. Pro Apollo & Musæ Pseudolucianicæ. Ita? ἐπιτάσσει ἐστὶν ἰσχυρὸν ἔστιν? Haud
vidi magis. Miserum Lucianum qui sub tam lentis maxillis, & hunc Pseudolu-
cianum qui sic sub Luciani pelle vapular. Ἐστὰς αὖτε ἑλλὰδ' hic φθόγγον
ᾄδοντο dixit ad Olympiorum celebritatem cogitatione se referens. *March.*

1 Ἀκούσας τὸ τοιοῦτον φέρειν. Notari debuit alteris hoc hic locus, & proclamari, *Ἡ*
solus est ingeni. Idem.

2 Ὁρῖξαντο δὲ αὐτῶν χρυσὴν δίκυλλαν, καὶ ἑλλὰδ' ἐπιτροπῶν. Relege ὁρῖξαντο δὲ αὐτῶν χρυσὴν δίκυλλαν καὶ ἑλλὰδ' ἐπιτροπῶν. In-
 telligi vult procos. Achæiz. Non dixit ἐπιτροπῶν, sed ἐπιτροπῶν. Quia principis adventu, finitum Procos. imperium. De ritu autem hoc isto prin-
 cipum in operibus novis, ad C. Suetonii Vespasianum narraui c. rix. Ridere au-
 tem qui voler. videre illi tempus genium interpretis. Cum autem autem ipsi ligo-
 nem porrexissent, Graciamque tanquam in tutelam commendaissent, &c. Quid pote ca-
 pitulius? Idem.

μετρημαχοῖ τὴν περὶ. ἴσασιν
 ἢ τὰς Αἰγυπτίους γεωμετρεῖν τὰς
 ἑκατέρωθεν θαλάσσης τὰς φύσεις, οὐκ
 ἰσοπέδους αὐταῖς συντηρεῖν, ἀλλ'
 ὑψηλοτέραις ἢ γηραιότεραις τὴν ἐκ τῆς λε-
 χαῖας, ἀπὸ τῆς Αἰγίνης διδραχμῶν.
 πλεονέχοντος γὰρ πρὸς τὴν νῆσον ἐπιχρῶν-
 ται, καὶ ὑπερβύχοντος ἀπὸ τῆς νῆσου
 τὴν Αἰγίαν. Νέρονος δ', ὅτι μὴ τῆς
 Ἰσθμῆς περὶ, ἀλλ' ἐν τῇ Θαλλῇ με-
 τήσῃσι ὁ σφοδρῶς πε, ὁ φυσικῶς
 πᾶσι. ὅτι γὰρ περὶ αὐτὸν ἔστι
 μᾶλλον, ἢ τῆς θαλάσσης ἑξῆς. ἡ δὲ
 τῆς ἰσθμῆς ἐν τῇ νῆσῳ κίησις, καὶ οὕ-
 ται, ὡς τῆς κείνης νῦν ἀπὸ γε-
 νῆς, ὅνομα ἢ αὐτῇ Βινδαῖ, ἀπὸ
 γενομένης Ἑλλάδος πε, καὶ Ἰσθμῆς Νέ-
 ρωνος, ψυχρῶς γεωμετρεῖσθαι. τὰς
 γὰρ θαλάσσης, ἰσθμῆς πε, ὁ ἰσο-
 πέδους οἶδα. φασὶ δὲ αὐτῇ καὶ τὰ
 ὑπὸ τῆς Γ' ὡς οὐρανὸν εἶναι, καὶ
 ὑπερβύχοντος. ταῦτα καὶ αὐτῇ χῆσις ἡ-
 κισται τῇ ἀπὸ τῆς νῆσου χιλιάδων.
 Με, ἢ φωνῇ ἢ Μαρτῆς, δι' αὐτὴν
 Μαρτῆς, καὶ τῆς Ὀλυμπιάδων πε,
 ὁ Πυθιάδων ἐστὶν, πῶς ἔχῃ τὴν τυ-
 ραννίαν; τῇ γὰρ Λέμνῳ προσωπίον-
 ται, οἱ μὲν, ἰσχυροῦς. οἱ δ', ἡ κα-
 τὰ τὴν. Με. Ἀλλ' ἐκείνης γὰρ Με-
 νέρας, ἢ περὶ θαλάσσης ἔχῃ τῆς
 φωνῆς, ἢ αὐτῇ γαίῳσι. ἢ γὰρ
 φύσις αὐτῇ, ἀμέλειος τε, καὶ με-
 σῶς ἡμοκε. φησὶται δὲ καὶ οἱ καὶ
 φύσις, καὶ βαρὺ, ἰσχυρῶς αὐτῇ τῇ
 φωνῇ. μέλη δὲ ἔστιν κατὰ τὴν
 ἀσκήσιν βομβῆσι πε. οἱ δὲ γὰρ τῶν
 τῇ φωνῇ, ἢ ἐπιτελείουσι ταῦτα,

penituisset Isthmi incisi. Dice-
 bant autem Aegyptios geometras,
 altitudinem merientes, haud
 quaquam eandem atque æqualem
 utriusque maris superficiem de-
 prehendisse, sed cum eam par-
 tem quæ Lechaum aspicit, altio-
 rem judicarent, de Ægina in ti-
 morem venisse. Nam si tantum
 pelagus contra Insulam effunderetur,
 periculum esse ne illa aquis
 obruta in profundum demogeretur.
 At Neronem à fodiendo
 Isthmo, ne Thales quidem ab-
 steriturus fuerat, quanquam sa-
 pientissimus, & naturalium re-
 rum peritissimus. Nam incidendi
 illius majore studio tenebatur,
 quàm publicè canendi. Sed mo-
 tus occidentalium gentium, &
 asperimus, qui illas nunc exci-
 tat & incendit (Vindex autem no-
 men ipsi est) revocavit ex Græcia,
 & ab Isthmo Neronem frigide
 maria dimensum. Nam æquè altè
 à terra utrumque assurgere, ean-
 demque superficiem habere, scio.
 Ajunt autem ipsi & Romanas res
 paulatim jam labi & declinare. Id
 quod & ipsi ex Tribuno, qui im-
 pegerat, heri audistis. Men. At
 vox Muloni, propter quam Mu-
 lis ita deperit, & Olympiadas pa-
 riter & Pythiadas amat, qualis-
 nam tyranno est? Nam eorum qui
 ad Lemnum navibus veniebant,
 alii quidem admirabantur ipsum,
 alii autem etiam deridebant. Muso. At ille, quod ad vocem at-
 tinet, neque admiratione dignus, neque risu est. Nam ipsum natu-
 ra inculpabilem, atque mediocrem formavit. Sonat autem con-
 cavum quiddam, non natura tamen, & grave, imminente illi
 gutture, ac carmina quidem hoc pacto accurata, quodammodo
 perlonat. Voculationes autem sonorum lævigant hunc postquam
 sibi

1 Νε τῆς κείνης νῦν ἀπὸ γενομένης. Melius: τῆς κείνης νῦν ἀπὸ γενομένης. Marcell.

2 Ἐπιτελείουσι ταῦτα, ἢ περὶ μὴ διαίρει. Melius: ἐπιτελείουσι ταῦτα, ἢ περὶ μὴ διαίρει. Tom. II. Eee ταῦτα

ἐπὶ μὴ παροῖσι αὐτοῖς. *Chromatum* ὃ φι-
λανθρωπία, καὶ μελοποιία, διαμύγω
μὲν δὴ, καὶ κυθαρωδία ὡς τάλῃ, καὶ ὁ
κραιότερος βαδισαὶ, καὶ στήναι, ἐμὲ ἄσπῃται.
καὶ τὸ νεῦμα ἐξομολογῶσαι τοῖς μέλεισι,
αἰχμυλῷ ἐχρήσθαι μῆνις ὅ βασιλεὺς δο-
κῇν. ἀχράδῃ ταῦτα. εἰ δὲ μιμνήτο
τῆς κριτικῆς, Φεῦ μέλωτος, ὡς πο-
λὺς τὸ πικρὸν ἐκπίπτει. καί τοι μν-
εῖαι φέρεται ἐπὶ τῇ νηϊστί, εἰς τὴν ἐπ' αὐ-
τῷ μέλῳ εἶη. εὐδὲ μὲν γὰρ ὁ μετρίως
πλεῖον. ἐνωμένων τὸ νεῦμα, ἐπ' ἀκρῶν
διίσταται τὸ ποδῶν ἀνακλῶ μῦθον, ὡ-
σπερ οἱ ἐπὶ τῷ περὶ χεῖ. Φύσθ' ὁ ἐρυθρὸς
ὠν ἐρυθρὸν μέλλον, ἐμπιπταμένους αὐ-
τῷ ὁ προσώπων. τὸ δὲ νεῦμα, ὀλίγον,
καὶ ὅτε ἀποχεῖται πᾶσι δὴ. *Mene.* οἶδ' ἐν
ἀγωνίᾳ αὐτὸν, πῶς ὑφίσταται ὁ Με-
σώνι; τέχνη γὰρ πᾶσι χαρίζεται. *Mene.*
σέχνη μὲν, ὡσπερ οἱ ὑποπαιλαιότες,
ἀλλ' ἐν νηϊστί ὁ Μενέκρως, τὸ τὸ
πρωτοῦ ἀσπῃται, ὡς ἰσχυρὸν ἀ-
πὶ θάλασσης. ἴσσοι γὰρ κίνδυνοι ἐπὶ τῆς
τέχνης, ὡς ἐκπίπτουσιν οἱ τεχνάζοντες.
Mene. ἐπὶ τῷ Μενέκρῳ; σφοδρὰ γὰρ
ἀνέχεται ὁ λόγος. *Mene.* ἀλλ' οὐδὲν
ἀτόπῳ μὲν, ἐν ὁδῷ τῇ ἐπὶ τῇ ἑλληνικῇ
πρωτοῦ ἀσπῃται. ἰσχυρὸν γὰρ νόμον κει-
ναι, μήτε καμωδίας ἀγωνίζεσθαι, μήτε
τραγωδίας, ἐδὲκ Νέρονος τραγωδίας
νικῶν. ἐπεὶ ἄλλοι εἰς τὴν ἀγωνίαν
ταῦτα, πλεῖστοι μὲν. ὁ δὲ περὶ τῆς
ἀρετῆς φωνῆς ἔχων, ὁ δὲ κινεῖται ἐπὶ
αὐτῷ, ἐπὶ τῷ νεῦμα γινώσκων, λαμπρο-
πᾶσι δὲ εὐχόμενος ἐπὶ τῷ πᾶσι, ἐπὶ τῷ

sibi ipsi non confidit, *Chromatum*
verò humanitate & modulatione
facili quidem illa, & ad citharæ
cantum accommodata : & ubi
tempus est, ire & stare, & de lo-
co transire, deinde & nutum cum
membris exæquare, hæc accura-
tè facere, ejus est qui pudore solo
eo afficitur, quòd rex videtur.
At rursum si imitetur superiores,
hui quàm multis spectatoribus ri-
sus excidit : quanquam infinito
metu impendente, si quis ipsius
causa rideat. Nutat enim plus
æquo, & cum spiritum attrahit,
stat summis pedibus distentus &
refractus, perinde ut ii qui in
rota circumaguntur. Iam verò na-
tura rubicundus existens, multò
magis etiam rubescit, cum ipsi
facies incenditur, spiritus autem
modicus, & ægrè alicubi suffi-
ciens. *Mene.* Qui verò certami-
ne cum ipso conferuntur Musoni,
quo pacto se gerunt ? Nam arti
gratificantur scilicet. *Muson.* Ar-
ti quidem Musoni, quemadmo-
dum & qui luctando subserviunt :
sed cogita, Menecrates, Tragi-
cum histrionem illum, quo pacto
in Isthmiis, perierit. Paria enim
pericula & circa artes sunt, si qui
in iis ostendendis impendio elabo-
rant. *Mene.* Quid hoc autem
Musoni, admodum enim ignarus

αὐτὸς ἐν τῷ βουλομένῳ. Alia erant & quidem ψαμμοκοποζέματα, quæ in Lu-
ciano & Pseudoluciano notarentur, sed operæ non est. Hæc autem qualiacunque
illa, ex paginis libri mei fimbriatis olim sileo ætatis meæ verno, nunc παρὰ τῷ
ὀδοιπορίῳ exscriptis. *Matei.*

φάνη ἴρῃν, καὶ μὴδ' ἀγίστην πρότερον,
 ἢ δὴκα τάλαντα δεκάοι Νέρωνα ὑπερ-
 τέρειν. ὅδ' ἡχρίανέ τι, ἔμνη-
 πῶς εἶχε. καὶ γὰρ δὴ καὶ ἡκεῖντο
 ὑπὸ τῆς σαλῆς, ἐπ' αὐτῇ δὴ τέρω-
 νι. βαλόντων ὃ τ' Ἐκκλῶν ἐπὶ τῇ
 ἡπιρώτῃ, πέμπει τ' ἡραμμεῖα, κε-
 λούσιν ὑφ' ἡμῶν αὐτῇ τῆτιν. αὐτῇ ὃ
 ὑπεραίνοιτο τὸ φῆμι, καὶ δη-
 μιγῶς ἐκείνοιτο, εἰσάμπει Νέ-
 ρων ἐπ' ἐκείνωντας τὴς ἑαυτοῦ ὑπο-
 κελεύας, οἷον ἀποσηκῶς τι τῇ
 περὶ μῆτι. ἔγδ' ὁ καὶ δέλτης ἐλε-
 φαντίνος, καὶ διθύρως, προβεβλη-
 μένοι αὐτῶς ὡς εἰς ἡχρίαντα, καὶ
 τ' ἡπιρώτων ἀναστῆναι πρὸς τ'
 ἀρχὴν κίονα, κατέαξαν αὐτοῦ τὴν
 φάρυγα, παίοντες ὀρεῖταις δέλ-
 ταις. Με. Τραγωῖαν ὃ εἶχε,
 Μυῶνι, μιᾶς ὅταν πᾶτος ἐν
 ὀφθαλμοῖς τ' Ἐκκλῶν ἱρρασι μῶς;
 Μν. παιδία ταῦτα νικῶν τῇ μη-
 τρηκῶντα. Με. εἰς Τραγωῖαν
 ὑποκρίνῃ ἀπικτινὶν ἐκπῶν αὐ-
 τῇ τὸ φῆμι, τί γὰρ ἡνυμῶν;
 καὶ γὰρ δὴ καὶ τὸ Πυθικὸν τομῶν,
 παρ' αὐτῇ ὁμοφῶς εἰπῶν, λη-
 φῶντιν ἄρμεν, ὡς μὴ ὃ τῇ Ἀ-
 πολλῶν φωνῇ εἴη. καίτοι τ' Πυθί-
 καλέξας αὐτὸν, εἰς τὴν ὀρέταις
 τι, ἔκκλῶν, οἷς τὸ μητρο-
 κῶντα, ἔκκλῶν πᾶς ὁκλείας ἔδω-
 κεν, ἐπὶ τῇ πατρῶν ἐκμῶντα.
 Μν. ὅδ' ὁ, μηδὲ μῶς εἰπῶν ἔχων
 ὅταν ἐκμῶντα, ὑβρίδῃ ὑπὸ τ' ἡνυ-
 μῶν, πρῶτον τ' ἀληθῶς ἀκῶν.
 ἀλλὰ μετὰ λόγον, τίς ἡ προσημα-
 νῶς, ὡς ἐπᾶν τί ἀγαθὸν εἶπεν.
 ἐστὶ φάνηται γὰρ πᾶς κεφαλῆς, ὡ-
 σπερ γὰρ ὡς ὑφ' ἡμῶν. καὶ τίς ἐκ-

hil de studio remittere velle,
 priusquam à Nerone decem talen-
 ta pro victoria acciperet. At ille
 exasperabatur, nam & auditus jam
 sub scena fuerat in ipso videlicet
 certamine. Acclamantibus autem
 Græcis, Epirotæ mittit scribam,
 qui juberet hunc submittere sibi
 sese: sed pergente eo, & supra mo-
 dum attollente vocem, populari-
 terque ac liberè cum ipso conten-
 dente, immittit Nero in pulpita
 suos histriones, tanquam qui ad
 hoc negotium pertinerent. Nam
 & libellos elephantinos, & duplices
 habebant, quibus præ se intentis,
 veluti pugionibus utebantur. At-
 que hi Epirotam ad proximam co-
 lumnam erigentes, guttur ipsius
 tregerunt, cædentes obversis in re-
 ctum libellis. *Mene.* Tragœdia au-
 tem vicit, Musoni, sceleratum
 adeo facinus in oculis Græcorum
 ausus? *Muso.* Quid putas? ludus
 hic adolescenti fuit, qui matrem
 occidit quoque. *Mene.* Si verò
 inter Tragœdias, histrionem oc-
 cidit, execta illius voce, quid
 adeo attinet demirari, quando &
 Pythicum os unde voces inspirare
 solebant, obturare conatus fue-
 rit ut videlicet neque Apollini vox
 aliqua esset? Quanquam ipso Py-
 thio, recensente, cum inter O-
 restas & Alcæones, quibus id,
 quod matres occidere, etiam lau-
 dis aliquam famam præbuit, post-
 quam id in ultionem patrum fece-
 rant. *Muso.* Hic autem, cum
 nullo modo dicere posset, quem-
 nam ultus esset, contumelia à

deo affectum sese putabat, cum tamen mitiora, quàm veritas exi-
 gebat, audiisset. Sed interea dum sermones ferimus, quænam na-
 vis ista est, quæ huc propinquat? ut autem boni aliquid afferre vi-
 detur. Nam coronati capitibus omnes sunt, perinde ut chorus
 quispiam, qui faustum aliquid nuntiaturus ingreditur. Et qui-

αὐτῶν προπίνῃ τὴν χεῖρα, ὡς
 κελεύουσιν ἡμῖν παροῦντι, καὶ
 χαίρειν. βοᾷ π ἢ μὴ ὠδῶκεν,
 Νέσωνα οἷχαζ. Μν. βοᾷ γάρ Μν-
 σῶντι, καὶ σπεύσονται γὰρ, ὅσῳ τῆς
 ἀπ' αὐτοῦ. Μν. εὐχαρίστησι. Μν. ἀλλὰ
 μὴ ἐπιδιχόμεθα. ἐπὶ γὰρ τοῖς κε-
 μένοισι, ὅ φασι δεῖν.

Nam mortuis, ut ajunt, non decet convitari.

dam ex prora manum protendit
 quoque, jubens & confidere nos,
 & gaudere, clamatque nisi nos
 satis rectè percipio, Neronem
 periisse. *Mene.* Clamat enim Mu-
 loni, & manifestius utique, quò
 propius terram contigit. *Muso.*
 Euge o dii. *Mene.* Sed ne glori-
 aur.

Euge o dii. *Mene.* Sed ne glori-

ΤΡΑΓΟΠΟΔΑΓΡΑ. ΠΟΔΑΓΡΟΣ.

Ὡς τοῖς ἔτοιμοι, ὅ Θεοῖς συγκύβητον
 Ποδάγρα, πολυσύνακτι, Κωκυθῆ τέκισι,
 Ἦν Ταρτάρου κόλβωσιν ἐν βαθυκυκίοις,
 Μίγαιρ' ἱερῶν γαστρὸς ἐξεγναίωθαι,
 Μιχροῖσι τ' ἐξέπρῃσι, καὶ πικρῶν βρέφει
 Εἰς χεῖρα ἱσταλάζειν Ἀλκιδῶν γαλα,
 Τίς τὴν δυσάνθυμον σὺ δαιμόνιον ἄρα,
 Εἰς φῶς ἀνέκειν; ἤλθες ἀνθρώποις βλάσθαι.
 Εἰ γὰρ πεθνεῶσι ἀμωλκημάτων πόντος
 Βεργῶν ὀπηδῆ, ἦ, ἰδρῶται ἐν φῶς,
 Οὐ Τάνταλον ποτιῖσι, οἷον Ἰζύονα
 Τροχῶν τροχῶν, ἢ δὲ Σίτυροι πίπτω,
 Εὐδα κηλάζειν ἐν δόμοισι Πλητῆως,
 Ἀπὸ τῶν ἢ πάντες τὰς κακὰς δεσφαιρῶν,
 Τοῖς οἷς προσέπτεν δῆροκλῆδισιν πόνοις,
 Ὡς μὲν τὸ λυγρὸν, καὶ τυλαίπνοον δῆμον,
 Χερῶν ἀπ' ἄκρων εἰς ἀκρὰς ποδῶν βάπτει,
 Ἰχθῶν φαύλων καὶ πικρῶν χυμῶν χαλῆς,
 Πιόμην βιβαῖω τῶνδε λήξουσιν πόρους,
 Ἐσθλῆ. Ἐκ μὲν μεμυκῆς, ἐπιπίνῃ πόντος.
 Σπλάγχων δ' ἐκ αὐτῶν, λήξουσιν τῶνδε κακῶν,
 Δίταισι φλοῦμων στέρεα πυροπλήμμοι,
 Ὅποια κρητὴρ μετὸς αἰνταῖα πυρός,
 Ὅ ἢ Σικελὶς αὐλῶν ἀλιπὸρ λήξουσιν φάγθαι.

Ως πρ

1 Βεργῶν ὀπηδῆ | Malim ἑσπετίε. Boivin.

2 Ὡς μὲν τὸ λυγρὸν | Squalidum. Squallens. *Guizot.* Syntaxis est. ὡς πρὸς δινα-
 μεν λυγρὸν καὶ πικρὸν χυμῶν ἀπ' ἀκρῶν δεσφαιρῶν, ὡς μεμυκῆς ὀπηδῆς σπ-
 λνκῆς, ἢ ἄρα φαύλων δεσφαιρῶν διασφίγγειν τῶνδε πόντων βιβαῖω. Ἰχθῶν φαύλων. ἢ διὰ
 τὸν ἰχθῶν ὀπηδῆ. τῶνδε διασφίγγειν. ἢ τῶνδε διασφίγγοντες. Accusativus absolutus,
 cujusmodi passim exempla occurrunt. Ea te poras stringente ab spiritus inclusi vim de-
 pro τῶνδε, itaque legendum est τῶνδε cum *Guizot*, qui tamen non τῶνδε scripsit, sed
 τοῦδε, calami, ut vult, ac inanis lapsu. *Boivin.*

3 Πιόμην.

TRAGOPODAGRA.

ARGUMENTVM.

Podagra, seu Dea, potestatem carminibus celebrat. Et innuit fabula id quod ait Ovidius:

Tollere nodosam nescit medicina podagram.

TRAGOPODAGRA. PODAGER.

triste nomen, & exosum Diis
Podagra, lachrymosa, Cocyto sata,
In Tartari specubus opacis edita,
Erinnys utero quam Megæra suo tulit,
Et uberibus aluit, cuique parvulæ

In labra lac stillavit Aleæ tetræ,
Inominatam quis deorum te dedit
Luci, futuram noxiam mortalibus?
Nam mortuos si perpetrati criminis
In luce sequitur pœna, non erat siti
Plutonis atra puniendus in domo,
Proles Imoli Tantalus, nec Sisyphus
Saxo, nec hic veriandus Ixion rota.
Tuis sed omnes omnium scelerum reos
Aptare decuit membris fragis cruciatibus.
Vt calamitosum corpus aridum meum
Manibus ab extremis ad infimas pedum
Plantas, ichore tetro, amara cum bile
Per vim retentis flatibus stringens poros,
Habet se, & inde clausum acerbius dolet.
Per ipsa currit ignea pestis viscera,
Carnemque vorticibus populatur ignium,
Ætææ velut crater facibus exæstuans:
Aut Sicula vallis æquorcarum rupium,

Æti.

3 Πόδῳ γὰρ βλάπτει τὸ δὲ Τὸ Α. Guetus.

4 Εἴς τινος Dissentum est. Idem.

5 Καὶ μεμνημένη] Potest hic legi δεσμένη, ut pagin. 811. δεσμένη γὰρ μνησίων γινώσκου. Longe maiorem curam poscebant Tragopodagra & Ocypus, sed & majus orium. In nullis Codd. reliquum dramatis Ocypi comparuit. Board.

6 Η' Σικελὸς αὐτὰν ἀλίστην διὰ τὴν πόλιν] i. Fretum Siculum Mamertinum, in quo Scylla & Charybdis. Guetus.

Ὅπως θυπέλιξεν κυματῶν,
 Ἰ Σήραξι πετρῶν σκολιὸς εἰλείται κλύδων.
 Ὡς δὲ συσκευαζόντες πάντες ἀνθρώποις τέλθω,
 Ὡς εἰς μέγαν σε πάσης ἀμφιθαλπομένη,
 Ἐλπίδι μαχαίρα μωρῶ βυθολαμφοί.
 Χο. Αἶα Διόνυμον Κυβήλης
 Φρύγας ἱστοῖον ἐλκυζήν,
 Ἀπαλὰ πλῆσιν Ἀΐφ.
 Καὶ πρὸς μέλθω κεραυλῶ
 Φρυγίᾳ κατ' ἕρμα Τμώλῳ,
 Κῶμον βοῶσι Λυδί.
 Παρὰ πλῆγας δ' ἀμφὶ ῥήπτοισι
 Κελαδῶσι Κρητὶ ρυθμῶ
 Νόμον δ' ἄν Κορύδαυτες.
 Κλάζῃ δ' βεβήκοι σάλπιγγι
 Ἀρεὶ κρέκασα θυρῶ
 Παιλεμνιασ' ἄγλω.
 Ἡμῖς δ' σοὶ Ποδάγρα,
 Πρώταις ἱερῶν ἐν ὕδασι
 Μύσῃ πλῶν οἰκτῆς,
 Ὅτι πᾶς χλοηθῆσι
 Ποίαις τίθηλε λειμῶν,
 Ζεφύρῳ δ' δένδρεα προαῖς
 Ἀπαλοῖς κρημῶσι πηλοῖς.
 Ἀδὲ δύσχαμος κατ' οἴκῳ
 Μισοῦσιν ἱερὰ χαλιδῶν,
 Καὶ νύκπερ καθ' ὕλασ
 Τὸν ἱγνώσις δακρυόεις
 Ἀτθῆς γούσις ἀνδῶν.
 Πο. ὦμον πόσιον δ' ὠγόν, ὠτρίτη παδῆς
 Μοῖραν λελοῖχος βάκτρον, ἐξέρειδέ με
 Βάπνι τρέμσας, καὶ καπῖσιν τρέπον,
 Ἰχνίον τέ βαῖον ὡς ἐπισήσιν πίδα.
 Ἐγείρει τλήμον γῆα δειμῖον ἄπο,

Καὶ

1 Σήραξι] Σήραξι. Guictus.

2 Ὡς δὲ συσκευαζόντες πάντες ἀνθρώποις τέλθω] Χρῆμα, res. Podagra scil. Idem.

3 Καὶ πρὸς μέλθω κεραυλῶ] Idem.

4 Φρυγίᾳ κατ' ἕρμα Τμώλῳ] Omnes alii Lydiz Tmolum montem adjudicant, & jure: fuit enim vicinus Sardibus ad meridiem; Sardes vero fuisse Lydiz metropolin inter omnes Geographos & Historicos constat. Ut tamen aliquid pro Luciano dicam, usus est Phrygiz nomine latissime sumpto, cujus confinia cum Lydia numquam fuerant certa & stabiliter constituta. Nam sic Strabo lib. 13: τὰ δ' ἔξῃς εἰς τὰ ῥήματα μὲν τοῖς τόποις τὰ τοῖς ἐμπλοκαῖς ἰχθὺς μίχεται τοῖς Ταῦρον, ὡς τὰ Φρύγια καὶ τὰ Λύδια & τὰ Καρχηδόνες ἐπὶ τὰ Μύσων διατακτοῦνται ὅτιαι, παραπύοντα εἰς ἄλλα. Eum vide, ubi plures rationes reddit talis confusionis, & patet Lucianum promiscue Phrygiz & Lydiz nomina sumpsisse, quando subjungit in sequenti versu κῶμον βεβήκον Λυδοί. Palm.

5 Πα-

Æstibus inevolubilibus: ubi fluctuans
Sinuosa ruinas unda scopulorum ferit.
Incomprehensum & mentibus mortalium
Malum irritis te ut mitigamus fortibus
Omnes, inani dum stolidi spe fallimur.

Ch. Iuga Dindymi Cybeles

Phryges ululante voce

Tenero frequentant Atti.

Ad tibiæque cantum

Phrygiæ, super iuga Tmoli

Comum celebrant Lydi.

Et in armistum furentes

Solenne Cretico euan

Numero canunt Curetes.

Clangitque Marti feroci

Tuba prægravis, tumultus

Canendo bellicosos.

Sed nos tui Podagra

Mystræ tibi sacramus

Ineunte vere luctus,

Vbi pullulat virescens,

Pratum per omne, gramen:

Zephyrique spiritu arbores

Teneras comas regnunt:

Nuptiisque hirundo mœstis,

Hominum canit per ardes:

Nocturna perque sylvam

Philomela flens Attica

Ityn canendo luget.

Pod. O qui labori Bacule fers opem meo.

Sortite partes tertii pedis, gradum

Fulci trementem, dirige & nobis iter,

Leviaque, ut innitar solo, vestigia:

Et membra patiens excita de lectulo:

Et

5 Παρὰ πλῆγας δ' ἑμὸν ῥόπρον] Τὸ δ' delendum videtur. ῥόπρον, clavis-
αμῶν, circum. adverbium sine casu. Guierus.

6 Νίμαι δ' ἀν' κορυθαίης] Εὐρυφ. Idem.

7 Κλάζ' ὃ βεβύχα σάπυξ] i. Plena, grvida. Idem.

8 Ὅτι πάς χλοπύκισσ] i. Χλοπύκισσ. Idem.

9 Ζιούρη δ' ἀνδρῶν ἀνδρῶν] ἀνδρῶν. Idem. Si legas ἀνδρῶν cum Guiero, le-
gendum etiam erit ἀνδρῶν, non ἀνδρῶν. Nam ita poscit ratio verius Anacreontici
seu dimetri catalecticā. Sed fortasse nihil hic mutandum, ut sit Tribachys pro lam-
bo pede. Boivin.

10 Ἀδ'] Leg. ἔπ. Guierus.

11 Καὶ τὸν περ] Νουτίρ. Idem.

12 Ἀτθὶς πόρ] Γωθ'. Idem.

13 Ἰχ' ὃ τὶ βαυρ] Βίβαι. Idem.

Est 4

1 Kaj

1 Καὶ λείπε μελάθρων τῶν ὑπὸ ῥοφῶν στίβων.
 Σκιδώσων δ' ἀπ' ὅσων τοχοὶ αἰοῦν βέβητες,
 Μολών θ' ὀρχαί. Εἰς αὖτις ἡλὶς φάει
 Ἀθλοῦσιν αὐτοὶ, πύμασθαι φαιδρὸν ἀπάτοι.
 2 Διχαῖν γὰρ ἤδη τῶτο αὖτις πύμασθαι φάει,
 Εἰς ἃ ζοφῶν σύγκλησθαι ἡλὶς δίχα.
 Εὐταῖς δὲ ἀπρωτοῖσι τέρσμεν δέμας.
 3 Τίχῃ μ' ἦν μοι, καὶ αὐτοῖσι πάρεσθαι,
 Βάσις ἀμειβοῦν ἐπὶ θύρας ὁρμηιδόμοι.
 Δέμας δ' ἰσχυρὸν, ἔχ' ὑπερβίβει πόθους.
 4 Ὅμως δ' ἐπείγεσθαι μοι, γινώσκων ὅτι
 Πύμασθαι ποδάρων, αὐτοῖσι μ' ἂν ἦεν,
 Καὶ μὴ δυνάμει, τῶτον δὲ νεκροῖς πύμα.
 Ἀλλ' εἴα.
 5 Τίνας γὰρ οἶδε βάρβαροι ταμῶντες χοροῖν,
 6 Κάρων φούλοις ἀκτέας καὶ ἀσπίδας,
 Τίνα δαιμόνων ἀγῶνι καμῶσιν χοροῖν;
 Μὴν Φοῖβε παιᾶν, σὺν χοροῖσι σέβας;
 7 Ἀλλ' ἃ σέφονται δεισιδιδῶν φουλάδα φησιν.
 8 Ἡ' μὴ περ ὑμῖν βακχίαν καμῶσιν;
 Ἀλλ' ἔχ' ἐπὶ κλισίῃ σφραγίδας κύμασι.
 Τίνας ποθ' ἡμῖν ὠξέει βεβήκασι;
 Αὐτοῖσι, καὶ αὐτοῖσι νημερτῇ λόγῳ.
 Τίς δ' ἐστὶν, ὃν ὑμῖν, λίχῃ δὲ φίλοι.
 Χο. σὺ δ' ἂν πῆς, ἡμῶς, καὶ πῶς, αὐτοῖσι πῆς;
 Ὡς γὰρ σὺ βάρβαροι, καὶ βάσις κλυτοῖς,
 Μύσῃ ὁρμηδὶν δ' ἀνικήτῃ ἦας.
 Πο. Εἰς εἴμι καὶ τῷ τῷ ἦας ἐπ' αἰετῶν.
 Χο. Τὰν μ' κυρίασιν Ἀφροδίτῃ
 Σέβας αὖτις αὐτοῖσι ἀπ' αἰετῶν,
 Αὐτοῖσι αὖτις αὐτοῖσι ἀρμυρίαν
 Ἀλλοῖσι δὲ κύμασι Νηροῖς.
 Τὰν δ' ὧς αὖτις αὐτοῖσι παλαιῖς
 Ζῶντας παρὰ κλινὴν Ὀλυμπίαν
 Αὐτοῖσι αὖτις αὐτοῖσι κλῆσις

Ἡ' γὰρ,

1 Καὶ λείπε μελάθρων] An λίπε, sic versus rotundior videtur. *Guicetus*.

2 Διχαῖν γὰρ ἤδη τῶτο αὖτις πύμασθαι φάει] Φάει. f. *Idem*.

3 Βάσις ἀμειβοῦν] i. Pedes alternos ponere. *Idem*.

4 Ὅμως δ' ἐπείγεσθαι] Syntax. γινώσκων ὅτι, ἂν πύμασθαι ποδάρων παρὰ κλινὴν ὦν, καὶ μὴ δυνάμει, τῶτον δὲ νεκροῖς. Nota φουλάδας insolentiam. πύμα pro, δυνάμει. ea est vis adverbii, ὅτι, quod abundat scire, ut in Euang. Ioan. cap. 18, οὐκ ἔστιν αὐτοῖς, ὅτι ἔγωγε εἰμι &c. pro, οὐκ ἔστιν αὐτοῖς τῶτο, ὅτι εἰμι &c. Sic in hoc Luciani loco, videtur τὸ, γινώσκων, ὅτι πύμα δὲ νεκροῖς, dictum pro, γινώσκων τῶτο (supra. τὸ παρὰ κλινὴν Ὀλυμπίαν) πύμα δὲ νεκροῖς τῷ Παρὰ κλινὴν Ὀλυμπίαν &c. *Idem*.

5 Τίνας γὰρ οἶδε] Male hæc reddidit interpres cum ibi ἀκτέας καὶ ἀσπίδας, id est

Quenam ista turba est, qui manu fustes tenent,
Cincti coronis frondis Actæ caput:
Cujus celebrant ebrium Dei chorum?
An Phæbe Pæan numen extollunt tuum?
At Delphica nulla cingit illos laurea.
An fors canitur laus aliqua Bacchanalium?
Sed non adest signum comis hederaceum.
Age qui, vel undenam venitis hospites,
Exponite nobis, veraque fateamini,
Et quam Deam canatis amici dicite.
Cho. At tu quis es, vel unde nos interrogas?
Vt enim baculus, gressusque nobis indicant
Mysten videmus intuperabilis Dex.
Pod. Vnus quidem sum: sed Deam non dedecet
Ch. Venerem sacræ Deam Cypri,
Ex ætheris ortam semine,
Nutrit in æquoreis aquis
Nereus decentem fabricam,
At Thetis in lato sinu,
Oceani lunonem in alveis,
Olympii uxorem Iovis,

Nu-

Parva fabius item hircino collata seu,
Boichartus de Animal. S. S. part. 2. l. 2. c. 6. 41m.

6 Κάρπια εύλοις ἀπὲς κίττας; } Optime Boichartus animadvertit hic sambucum esse interpretandum; nam præter adductos ab eo auctores confirmat id Marcellus de Medicin. cap. xxxvi. ad pedagram frigidam sambucum quoque cum axungia, & braccia cinnam. cum axungia impofuit plurimum inuat. Iisdem pene verbis Scribonius Largus de compos. medic. cap. xli. de podagra frigida. laem.

7 Η μὲν τις ὕμνος βαλχίων κωμῶσι Βαλχίων. Guictus.

Ecce

и През-

Ἦσαν, ἐπὶ δὲ λῶασι Τηθύς.
 Κορυφαῖσι δὲ κορυτὸς ἐν ἀφ' ἧτος,
 Ἐλοχάσι κέρης ἄτρομον φῦαν
 Κροῖόας, μετ' ἄριστον ὀλυμπίαν,
 Τὰν ἐρεκύνδαιμον Ἀΐαναν.
 Τὰν δ' ἡμετέρῳ γένι ὀλέϊας,
 Ὁ γόνον λιπυρφαῖσιν ἐν ἀγκάλας
¹ Πρωτὴν ἐλόχῳσιν Ὀρείαν
² Ὅτ' ἐπιύσατο μὲν σκοπον φάσθαι,
 Λαίπιδι πελαμπίης ἥως,
 Καὶ παμφαίς ἀέλιος σέλας,
³ Τότ' καὶ Ποδάγρας ἐφάνη κοῖτ'·
 Ὅτι γὰρ λατρίῳ σι πεῦσα
 Μοῖρα, Κλωτῶ τὸτ' ἔλυσιν,
 Ἐμαλασιν ἅπαν σέλας ἔρχετο,
 Μέρα δ' ἔκτυπεν εὐδιδ' αἰθήρ,
 Τῆρδ' ἀγλαγάτοις ἐνι μαζοῖς,
⁴ Ἐύολεθ' ἐθρήψατο Πλάτων.
 Πο. ⁵ Τίσι δ' ἐν πελισταῖς ὀρχιάζῃ περσέας;
⁶ Χο. ⁷ Ἐχ' αἶμα λάβρον περσέας δὲ στυγερῶν σιδάρων,
 Οὐ τειχὸς ἀφ' ἧτος λυγρίζεται σφοδαῖσιν αὐχλῶ,
⁸ Οὐδ' πολυκρότοις ἀπραγμάτοις πέπληται νῶτα,
⁹ Οὐδ' ἄμα λακιστὰ κρέα ¹⁰ σιτέμεντα τούρων;
¹¹ Ὅτι δὲ πεπλίας ἴασι βρύθ' τὸ λειπρὸν αἰθερῶν,
 Καὶ πολυκέλαδ' ἐκίσυφ' ἐπὶ κλάδουσιν ἄδει,
¹² Τότ' ἀφ' μελίσσι ὅξυ βέλ' πέπηγος μύταις,
¹³ Ἀφασίς, κρύριον, διδυκὸς ὑπὲρ μυχοῖσι γόνον,
¹⁴ Πόδα. γόνον. κρητύλλω. ἀπραγμάτης. ἐχίπ. κροῖός.
¹⁵ Χείρας. ὠμωπλάτης. βραχίονας. κόρωνα. κρηπῆς.
 Ἐθιδί. νίμι. φλίγ. κρατῆ. πυροῖ. μελάσφ.
¹⁶ Μίχρης αἰὲν ἡ πρὸς τὸ ποιεῖν ἀποφυγεῖν κελύσθαι.
 Πο. ¹⁷ Εἰς ἄρα κάρω τ' κρηπυργασμῶν
¹⁸ Ἐλαθον ὑπάρχων; τί γὰρ ἡκίτω περσέας

Δαίτ

1 Πρωτὴν ἐλόχῳσιν Ὀρείαν] Hely. λοχό.η, τίκ.η, γόν.α. Guetus.

2 Ὅτ' ἐπιύσατο μὲν σκοπον φάσθαι] Illud φάσθαι, ferri non potest, scripserat Lucianus χ.σ.θ. Boivin.

3 Τίσι καὶ Ποδάγρας ἐφάνη κοῖτ'·] Hic versus & sex sequentes spuriū videntur. Ometur.

4 Ἐύολεθ' ἐθρήψατο Πλάτων] Εὐολεθ' leg. videtur. Idem.

5 Τίσι δ' ἐν πελισταῖς ὀρχιάζῃ περσέας] Hic versus senarius videtur. ὀρχιάζ. initiat. Idem.

6 Et sequentes] Στάδιν αἶμα μέτρα. Idem.

7 Οὐχ' αἶμα λάβρον περσέας δὲ στυγερῶν σιδάρων] Οὐχ' αἶμα περσέας λάβρον δὲ στυγερῶν σιδάρων. i. Non acie gladii sanguinem profundimus. περσέας. non στυγερῶν. Idem.

8 Οὐδ' πολυκρότοις] Πολυκρότοις. Idem.

9 Οὐδ'

Nutrivit ulnis candidam,
 Summusque divum Iupiter
 Est virginis interritam
 Enixus indolem vertice,
 Turbas moventem Palladem.
 Sed hanc beatam Deam
 Primam cubitis Ophion senex
 In delicatis protulit,
 Quum desit tenebrosa lux,
 Auroraque orta est lucifera, &
 Sol cuncta lustrans, tum simul
 Se vis Podagræ protulit.
 Te prodeuntem ex ilibus
 Paræ, abluit Clotho: ætheris
 Risitque vultus splendidus,
 Cœlo sereno detonans.
 Hancque in papillis nutriit
 Pluto beatus lacteis.
Pod. Sed qualibus sacris ministros excitat?
Ch. Ex ore ferreo sanguinem non fundimus;
 Non illigatur flexibus colli pilus,
 Nec terga talis perstrepunt sonantibus:
 Nec frustra crude pascimur carnis boum.
 Quum vere tenuis pullulat flos ulmeus,
 Merulaque ramis infidet loquacula,
 Sagitta mystis tunc acuta figitur,
 Subitque clanculum artuum penetralia.
 Pedem, genu, cavosque nodos ossium,
 Talosque, coxas, crura, scapulas, & manus,
 Brachiaque, carposque, artuum & cavernulas,
 Depascitur, vorat, urit, inflammat, tenet,
 Mollitque dum Dea linqere membra jusserit.
Pod. Ex initiatis unus ergo, & nescius,
 Eram: proinde mitis accedat Dea.

Si-

9 Οὐδ' αὐτὰ λακυστῶ] i. Discerpta. Hely. λακίζῃ, ῥηγνύῃ, ῥήσῃ. λακιδύσῃ, ῥαγνύῃ. Quietus.

10 Σιτέμιδα] Σιτέμιδα. Idem.

11 Ο'τις πηλίας] Ο'πότι. Idem.

12 Τότε διὰ μελίων] Τότε, τότε διὰ μελίων &c. Idem.

13 Ἀσπίς κρύβριον, διδύκος ὑπὸ μυχῶϊσι γυναι] Διαδιδύκος. Idem.

14 Πέδα, γόνυ, κοτύλιον, ἀστρογάλιν, ἰχία, μηρός] Ἰχία, ἡδὲ μηρός. Idem.

15 Χείρας, ἀμμοπλάτας, βραχίονας, κόρυθα] Κόρυθα. Hely. κόρυθα τὰ ἰχία & τὰ ὄμματα. i. τὰ ἄσπρα. Idem.

16 Μίχρης ἀνὴρ θεός τ' ἀνὸν ἀποφυγῆν] Ἀποφυγῆν fort. ut sita versus. vel ὑπεφυγῆν. Idem.

17 Ἐς ἀρα κάγω] Ἀρα. Idem.

18 Ἐλᾶδον ὑπεσχεχον; τοι γὰρ ἡέτω ἀφ' ἑλπίδος] Ἐλᾶδον ὑπεσχεχον; ἡέτω τοι ἀφ' ἑλπίδος, ἀφ' ὁμιλίας, i. ὁμιλίας. Idem.

i Σίγα

Δαίμων φανέσθαι. σὺ δ' ἐγὼ μύσταις ὁμῶ,
 Ὑμῶν κηδεῖν τὸ ποδάρεον ἀδὺν μέλει.
 Χο. Ἰζα μ' αἰθήρ, καὶ νύκτερος ἔστω.
 Καὶ πᾶς ποδάρεον, δόρημείτω.
 Γὰρ ἴπρος θυμέλας κλινοζαρκῆς
 Βαίει δαίμων, σκίμπωνι βάσιν σφαιζομένη.
 Χαίροις μαχάρεον πολυπραότη,
 Καὶ σὺς προπόλοις ἱλαῶ ἔλθοις,
 Ὀμματα φαιδρῶ. δαίης ἢ πόνοις λύπη ἀκίαν,
 Ταῖς δ' ἐιαρναῖς ὥραις.
 Πι. ἴ Τίς τῶν αἰκνέει με δεσπότη πόνων,
 Οὐκ οἶδε ποδάρεον ἔπι χθοῖος βροτῶν;
 Ἦν ἔπει λιέσταν αἰμῖς ἐξήλασκε,
 Οὐπ' ἔστιν αἶμα βαμίοις παρ' ἐμπύροις,
 Οὐταος ὄλεθ' ἀεικρεμῆς ἀγάλλεται.
 Ἦν ἔπει Παιῶν φαρμακοῖς νικᾶν δαίει,
 Πάντων ἱατρὸς ἔστω ἑσθλὸς ἦν.
 Οὐ καὶς ὁ Φαίει πολυμαχῆς Ἀσκληπῖος.
 Εἰς ἃ γὰρ ἐφύη πᾶσιν ἀνθρώποις γῆ,
 Τολμᾶσι παῖτες τῶν ἐν σέβαστιν ὀπί,
 Ἐκκῶντες αἰ φαρμάκων τεχνητά.
 Ἀλλ' ὅτε γὰρ ἄλλῳ ἐπ' ἐμὴ περὶ πύλῃ.
 Τρίβοντι δειόγλωσσα, καὶ αἰλινά μοι.
 Καὶ φύλλα θριδύκων, καὶ τομαῖον ἀνδράχλων.
 Ἄλλοι, πρᾶσιον. οἱ ἢ, ποταμογείτονα
 Ἄλλοι, κνίδας τρέψουσιν. ἄλλοι, σὺμφυτον.
 Ἄλλοι, φακὺς φέρει τὸς ἐκ πλυσμάτων.
 Σπεφυλῖνον ἐφθόν. οἱ ἢ, φύλλα σφαικῶν.
 Ἰσοκύματι. μήκατα. βελθέας. σίδια.
 Φύλλιον. λίανον. ῥίζαν ἰλλεδορῶ. τίτρον.
 Τηλιν μετ' οἶνον. μελίνην. κολλάμφακον.
 Ἐκταρτοσύνῳ κικίδα. γῆρας κραιδίνῳ.
 Κράμβης ἀπὸ φθῶν φύλλα. γυψον ἐκ Γάρβου.
 Σπυρογῆς ὀρείας αἰγῆς. ἀνθρώπων κόπροι.
 Ἄλδουρα κυάμων. αἰθῆς ἀσίς λίθου.
 Ἐψονι φρύνης. μυζαλάς. σαύρας. γαλάς.
 Βατρυχῆς. ὑαίας. τραγιλάφης. ἀλώπεκος.
 Ποῖοι μέταλλοι ἔπι πείραται βροτοῖς;

Τίς

1 Ἰζα μ' αἰθήρ] Isg. Σίγ' αἰθῆρ καὶ νύκτερος ἔστω, σῆμα i. μ' σῆμα αἰθῆρ
 ἔστω, ἐν νύκτερι. Αἰσπαισῶ. Guicetus.

2 Πρὸς θυμέλας κλινοζαρκῆς] Ἡ δὲ θυμέλας. i. βαμῖας. Idem.

3 Et sequentes sic distinguo:

βαίει δαίμων, σκίμπωνι βάσιν
 σφαιζομένη. χαίροις μαχάρεον
 πολυπραότη, καὶ σὺς προπόλοις
 ἱλαῶ ἔλθοις, Ὀμματα φαιδρῶ.

ὁ δὲ

Simulque cum mystis ego hymnos ordiar,
Solitum podagricis modulaturus melos.

Ch. Tranquillus æther esto nunc:

Linguis faveant podagrici:

En nixa baculo, diligens

Lectos, ad aras it Dea.

Salve Deum mitissima,

Famulis veni mitis tuis,

Vultu sereno: vereque hoc

Nos libera doloribus.

Podagra.

Quis est hominum, cui non ego insuperabilis

Regina morborum Podagra nota sim?

Quam nulla placant thura fumigantia,

Affusus aris nec cruor ardentibus,

Suspensa templis divitum aut donaria.

Nec ipse Bæon omnium cœlestium

Medicus deorum vincere pharmacis potest,

Phœbi-ve doctus filius Æsculapius.

Mortalium ex quo siquidem fuit genus,

Omnes meas vires retundere gestiunt,

Omnemque turbant pharmacorum industriam,

Plantaginem terunt, apique semina,

Foliaque lactucarum, & agreste peplion,

Et marrubium amnicolamque potamogetona:

Alii Cnidas terunt, alique symphytum,

Lentes palustres, pastinacamque illinunt

Coctam, foliaque perlica, atque hyoscyamum,

Bulbos, papaver, malicorium, pyllium,

Thus, atque radicem ellebori, nitrum, merum

Cum scœnogræco, gyrinen, collamphacon,

Gallam cupressi, pollinem hordeaceum,

Crudæque crambes folia, gypsumque ex garo

Capræque fimum monticolæ, sterus viri,

Fabasque molitas, Alii florem lapidis,

Alii ruberas, quosque araneos vocant

Mures, lacertas, atque mustelas coquunt,

Ranas, hyænas, tragelaphos, vulpeculas.

Cujus

δὴναι ἢ πίνουσιν λύσιν ἀκρίαν,
ταῖς δ' ἰσχυραῖς ὄρασιν. Guierus.

4 Τίς ἄντικρον] Syntax. τίς βροτῶν τ' ὅτι χθονὸς &c. Idem.

5 Κυκῶντι] Podagræ remedia. Idem.

6 Ὅσπου μιν. μύκωνα. βελγίς. σίδια] Σίβδια. f. Idem.

7 Κυπαρισίνην κινίδα] Κινίδα. Idem.

8 Ἀλόνρα κυπριων. αἰθῶρ Ἀσίαν λίθον] Pulverem, an situm è lapide deraasum?
Idem.

Τίς ἔχ' χυμούς, ποῖον δὲ δένδρε δάκρυ;
 Ζῶνι ἀπαντῶν, ὅτ' αὖ. νεῦρε. δέρεμα.
 Σπάρ. αἶμα. μυελός. ὕρον. ἀπόπαλθ'. γάλα.
 Πίνουσιν οἱ μ', τὸ δ' αὖ πῶς ἀρῶν ἀκθ'.
¹ Οἱ δ', τὸ δ' ἔκτω. τὸ δ' ἐπ' αὖ, πλῆρεις.
² Ἄλλ' αὖ δ' πίνω τὴν ἱερὰν, κραταίρει.
³ Ἄλλ' αὖ ἐπ' αἰδαῖς ἐπιβῆτων, ἐμπαιζει.
 Ἰσθμίοι ἐπὶ μῶρον ἐξάδ' ἑλάν.
⁴ Οἱ δ', θρακίαν ἔλαβ' ὡς δ' ἔκ' κρήνης.
 Ἐγὼ δ', τῆτοις πᾶσιν οἰμάζειν λέγω.
 Καὶ τοῖς ποιεῖσι ταῦτα, καὶ περὶ σί με,
 Εἰδὼ ἀπαντῶν μῦθον ὀρνευτέρᾳ.
 Τοῖς δ' ὄφρ' ὅσιν μηδὲν ἀνέστην ἐμοί,
 Ἦ' πονέω ἔχον, ὁμῶς περ γίγνομαι.
 Ὅ γὰρ μετ' ἑλάν' ἔμῳν μυσηρίαν,
 Πρώτον μ' ὁρῶν δόρυ μὲν διδάσκει,
 Τέρπων ἀπαντῶν, ὁτραπίδας λέγων λόγους.
 Πᾶσιν δ' ὄφρ' αὖ μὲν γαλήνῃ, καὶ κρήνῃ,
⁵ Ὅ π' ἐπὶ λατρὶ φερόμεν βασιλείῃ.
⁶ Ἄτ' αὖ γὰρ, ὡς εἶπεν Ὀμηρ', ἡδ' εἰμ' ἐγὼ,
 Βαίνοσ' ἐπ' ἀνδρῶν κρήνῃ, καὶ βάσις ποδῶν
 Ἀπὸ λαῶν ἔχουσα. ὡς δ' αὖ τοῖς πολλοῖς βροτῶν,
 Ποδάγρα καλεῖται, γυνομένη ποδῶν ἄγρα.
 Ἀλλ' εἰς μῦθον πάντες ὄρχαν ἐμῶν,
 Γεραίρεθ' ὕμνοις τὴν ἀνίκητον γῆν.
⁷ Χο. ἀδρυμάνηον ἡδ' αὖ ἔχουσα κόρα,
⁸ Πολυδινές, ὅς μ' ἐμύθησε γὰρ,
⁹ Κλυεὶ σὺν ἱερῶν μετ' ὅσων ἐνοπάς.
 Μίμα σὺν κρήνῃ ὁλοόφρον Ποδάγρα.
 Ταν, καὶ Δίος ὠκὺ πύρεκε βέλθ',
¹⁰ Τρομέει δ' αὖ σὺν κρηνὶ ἄλλος βαθείης,
 Τρομέει βασιλῆος σείρων αἰδώς.
¹¹ Ἐπιδεσμοχαίρας. καὶ κληνοβαίρας.
¹² Κωλυσοδρομα. βασιλοκραγῆμα.
 Σφύρο πησιπύρα. μερσασφιδίφα.
¹³ Δοιδέκωφῶτα. γυνυκλαυσα γυνυκλα.

Πε-

1 Οἱ δ' ἐπὶ δ' ἔκτω. τὸ δ' ἐπ' αὖ πλῆρεις] Trajettio. legito. Οἱ δ' ἐπὶ δ' ἐπ' αὖ πλῆρεις. Guicetus.

2 Ἄλλ' αὖ δ' πίνω] Hic versus & 3. sequentes Nothii. Idem.

3 Ἄλλ' αὖ ἐπ' αἰδαῖς ἐπιβῆτων, ἐμπαιζει] An ἐπαιδαίς. i. ἐπιδάις. ἐπιδάτων. an περιάτων, amuletorum. Idem.

4 Οἱ δ' θρακίαν ἔλαβ' ὡς δ' ἔκ' κρήνης] Ἐλλαβε, sed versus spurius videtur. κρανός. an τ' κρανείας. an a calva. Hesy. κρανός, κεφαλὴ. κρανίος, το. Idem.

5 Ὅ π' ἐπὶ λατρὶ φερόμεν] γὰρ. Ὅ τ' ἐπὶ ταλαστράδε. Idem.

6 Ἄτ' αὖ γὰρ, ὡς εἶπεν Ὀμηρ', ἡδ' εἰμ' ἐγὼ] Ἀτ' αὖ γὰρ ὡς Ὀμηρ' εἶπεν. ἡδ' εἰμ' ἐγὼ.

Cujus metalli, haud facta sunt pericula?
 Quis non probatus succus, & lachryma arboris?
 Animalium omnium ossa, nervi, tergora,
 Adeps, cruor, medulla, lotium, merda, lac?
 Alii remedium quatuor ex rebus bibunt,
 Alii quidem ex octo: exque septem plurimi:
 Alius bibens sacram, repurgari studet,
 Aut carminibus animum adhibens illuditur.
 Iudæus excantat fatuum nactus alium:
 Rursus alius à fonte remedium petit,
 Omnes sed illos jubeoplorare: atque sic
 Tentantibus me, occurrere iracundior
 Solco: sed in me excogitantibus nihil
 Mitem & benignam præsto me: nam qui meis
 Communicat mysteriis, primum statim
 Loqui docetur suaviter, dehinc jocos
 Oblectat omnes: cumque risu cernitur,
 Plausuque cunctis, fertur is ut in balneum.
 Quam dixit Aten ille Homerus, illa sum:
 Caput virorum calco: plantas occupo
 Pedum tenellas: cumque sim *παδὼν ἄρχα*,
 Vulgo podagra dicor. At meorum agite
 Mytæ orgiorum, canite non victam Deam.

Chorus.

O nympa ingenium adamantinum habens,
 Multipotens, animo Dea valido,
 Audi vota tuorum supplicum.
 Magna potentia, vis tua magna,
 O regina opulenta Podagra,
 Quam Iovis horret pernix telum,
 Quamque profundi fluctus pelagi,
 Quam rex Orci trepidat Pluto.
 O gaudens nodis, læstigrada,
 Curtivetans, talorum tortrix,
 Calcicrematrix, male humitanga:
 Ossitremenda, genustraga, pernox,

Ar-

ἦ δ' ἔμ' ἴδω. Idem. Si cum Guieto ponas εἴπε post Ὀμῆρ, scribendum εἴρ',
 propter spiritum δαόν, qui sequitur. quod Guietus non advertit. *Boivm.*

7 Ἀνάγκη] *Guietus.*

8 Περὶ δὲ τὸν ἄνθρωπον] *Idem.*

9 Κλῆς] *Idem.*

10 Τρεμίφεισιν ἄνθρωπος] *Idem.*

11 Ἐπὶ δὲ τὸν ἄνθρωπον] *Idem.*

12 Καλὸς δὲ τὸν ἄνθρωπον] *Idem.*

13 Διὰ δὲ τὸν ἄνθρωπον] *Idem.*

1 Πρ-

¹ Περικατδολοπωρεσίλα.

Γοιουκαμψεπίκυρε Ποδοῖρα.

Ἀχι. δι' αὖ ποτα, καί εἰς γδ ὡπτησας ποδῖ,

Ἀκχι. ἔπος γδ σὺκ ἔτωποι φέρω,

Ἀχ' ἐπὶ περ ἄξις τ' λόγων σιμείμπορος.

Ἐγω γδ ὡς ἔπεξας ἤρην ποδῖ,

Πόλης ἰχιδῶν, πῦρ ἤρδοναι δόμης

Ματῖν ποῖν, εἴπς σὺν ἡ πμᾶ κρεῖτ'.

Καὶ τ' μ' ἄκων, ἡσυχοὶ εἶδον φέρνα,

Νικαμῶν ἀνασσα σὰν βίχ χαοῖν.

² Δύω δ' τῷδε φῶτε πολμηρὸν ἔρως,

Ἐφραζέτω λαοῖσι, καὶ κατωμνύτω,

³ Ὡς σὺκ ἐπὶ σὺν κρεῖτος σιβάτμοι,

Ἀχ' ἐκβολοὶ βροτῶν σι γήσων βίχ.

⁴ Δι' ὅφ' κρεατικῶς σιωχμασας δίσμω ποῖα,

Πεμπ' αἰτ' ἤκω, σάβλα Διφύσας δύο.

Πο. Ὡς κραιπνὸς ἔττης ἀγέλων ὠκιστ' μοι.

Τίν' ὃ καὶ γῆς ὄρεα δυσάτα λιπῶν,

Ἡκχι; σαρῶς κλυυσοι, ὡς ἰδῶ τείχ'.

Ἀχι. αὐτῶν μ' εἰλοποι πίντε βαθμῶν κλίμακα,

Εὐλων τρεμῶν Διφλύτοισι ἀρμοχαῖς,

Ὅτιν με δέχεται κρεδύακωδὸς πίδν,

⁵ Σκληροῖσι παρσις ἀντιρεῖδον κρέμασιν.

Ὅφ' Διφύσας ἔχουσιν ἀλμυνοῖς ἔγω,

Ἐρνομῶν χαλίζεσιν εἰσέτω ὁδὸν,

Καὶ δυπατήσιν ὀξέσι κέντρεις λίθων.

Μεθ' ὡς ὀλίωφ περσιπὼν λήας ὁδῶ,

Ἐπ' ὁδὸν εἰς πορῶδε. Διφλύτος δέ μ' ἔ

ἔσους ὀπίσω πηλὸς ὠδῶν σφυρῶ.

⁶ Δι' ἧς περῶν, ἰοπ' σὺκ μελῶν ἰδρῶς

Ἐρῶς, βᾶσιν με σαρῶν ἐκλυομῶν.

Ὅτιν με δέχεται πᾶν δέμας κεκμηλῶτε,

Πλατῖα μ' κείλδης, ἀχ' σὺκ ἀσφαλῆς.

⁷ Τὰ μ' γδ, ἐντῇ, τείσ' ἐκτίθῃ ὀχήματι,

Ἡ πείρην. ἡνάσκειν. ἔπερχα τρέχιν.

Ἐγω δ' νωροῖν ἔλαφρα κερφίζων ποδῖ,

⁸ Δόχμ' ἔβαινον εἰσὸδα πείζων σιμῶ,

Ἐως ἀπήνῃ ἀφ' ὁδῶν τροχηλατ'.

Μό-

¹ Περικατδολοπωρεσίλα] An περικατδολοπωρεσίλα? supra σφμεφρασιπύρα. πῶρ', humor crassus in articulis, tophus. Oniscus.

² Δύω δ' τῷδε] An Syri medici, de quibus infra? Idem.

³ Ὡς ἔα ἐπὶ σὺν] Οὐκ' αἴ. Idem.

⁴ Δι' ὅφ' | Εἰρωνικῶς. Idem.

⁵ Σκληροῖσι παρσις ἀντιρεῖδον κρέμασιν] Sic interpunge. Σκληροῖσι, παρσις ἀντιρεῖδον, κρέμασιν. οἰδῶ; πίδν, ἀντιρεῖδον τοῖς παρσις, σκληροῖσι κρέμασιν. Idem.

Articulos cruciandi cupida,
Curvigena flexa, potens Podagra.
Nuncius.

Domina peropportuna te fers obviam,
Audi, neque enim tibi nuntium fero frivolum,
Sed socia verbis ipsa res adjungitur.
Nam civitates dum tuo jussu, pede
Lento peragrans, scrutor omnes per domos
Numquis tuam non hic colat potentiam:
Alios tuarum vi manuum sat repperi
Regina domitos, mente bona quiescere:
Audaculi sed hi duo temerarii
Præsente turba dejerabant acriter
Venerabilem non esse tuam potentiam,
Sed ejiciendam de genere mortalium,
Quare potenti vinculo tenens pedem,
Stadia duo emensus venio quinta die.

Pod. Quam subito ades & nuntie velocissime.

Sed quis relictis inviis oris venis?

Clare refer quò celeritatem intelligam.

Nun. Quinque graduum scalas reliqui primitus,

Tremulaeque luxatis trabium compagibus:

Deinde sternax me excipit mox area,

Duris renitens ad pedes impulsibus.

Quod iter ubi confeci gravibus vestigiis,

Stratam silicibus ingrediēbar semitam,

Itaque scrupulis acutis asperam.

Hinc incidens in lubricam, & planam viam,

Dum propero progredi, solutum retrahit

Calces malè firmas ilico cœnum retro:

Quà traseunti liquidus & membris mihi

Sudor fluebat, æger ut fessum gradus

Deficeret. inde lassus omni corpore,

Latam quidem, ad tutam minùs insisto viam:

Variis & hinc, & inde me vehiculis,

Vt currem, cogentibus, & urgentibus.

Quare celer iter sublevans segnem pedem,

Transversus occursum fugiens, cessi loco,

Donec citis quadriga transiret rotis:

My-

6 Δι' ἡς ἀπεβήην] Sup. ἰδὲ. *Quietus.*

7 Ταχὺ γὰρ, ἰσθὲν, ταδ'] Εὐθὺς. *Idem.*

8 Δι' αὐτῶν ἰσθῶν εἰσὶν αἱ πῆχας στυλῶν] Eis ἰσθῶν πῆχας στυλῶν, fort. πῆχας, i. qua pedibus tantum iri potest. *Idem.* *Quietus* legit eis ἰσθῶν. Atqui sensus line correctione apertus est. Interim, inquit, dum transirent currus, gressus oblique flexi, per angustum solum aditus cujusdam. Nam πῆχας est nomen substantivum, quo præter cetera, significatur solum, plaga, regio. Nec vero verbum λαίην exigit post se præpositionem: quippe eleganter dicitur λαίην ἰσθῶν &c. *Boivin.*

Tom. I L.

Fff

I E E

Myfles enim tuus nequibam currere.

Pod. Non ista gratis gesta rectè res erit,

Mi nuncie: tuæ nanque promptitudini,

Parem rependam gratiam pretio pari:

Gratum istud esto præmium triennio

Toto dolores perpeti tantùm leves.

Sed vos scelesti Dii & invisißimi,

Quinam, vel à quibus parentibus editi

Audetis obniti Podagræ potentæ,

Cujus superare vim nequit Saturnius?

Hæus dicite pessimi. Quoniam heroas ego

Quamplurimos domui, sapientes ut sciunt.

Priamus pede celer ille, canitur podagricus,

Periit podagra Pelco Achilles fatus:

Et Bellerophontes podagricus me pertulit,

Potensque Thebarum Oedipus podagricus,

Et ex Pelopis podagricus erat Pliſthenes.

Et filius Pæantis etiam podagricus

Classi imperavit: fuit & alius celer

Dux Theſſalorum, qui simul atque prælio

Victus ceciderat Proteſilaus, præfuit

Classi, podagricus licèt, & æger foret.

Ithacæ quoque principem Laërtis filium

Vlyſſem ego, non ſpina necuit trigonos.

Nunquam ergo gaviſuri ò calamitoſiſſimi

Pœnam patiamini meritis veſtris parem.

Med. Syri quidem genere Damasceni ſumus,

Multa fame verò coacti, & inopia

Terram, & mare peragramus, errantes, vagi.

Habemus autem quod pater unguentum dedit.

Per hoc mala conſolamur ægrotantium.

Pod. Dicas quod unguentum & quis apparatus hic.

Med. Myſtæ eloqui me ſacramentum non ſinit,

Nec ultimum morientis edictum patris,

Qui juſſit hanc celare nos vim pharmaci,

Quod ſævientem te quoque ſcit compeſcere.

Pod. An igitur ò execrabiles, malè perdit,

Vilius

Λαίρην dicitur aliquando pro Λαίρην. Soph. in Ajace μακτρον. Α' οὐ μὲν δ' παρ' Ἀλαίην δίδωκεν &c. Boivin.

10 Εἶναι κατίπεριον, ἢ ἀλγύνειν τρυχόν. Piscis. Guictus.

11 Ως, ἔτι] Vt. Idem.

12 Ἰα. Σύροι ὡς] Ἰ' α' τοι Idem.

13 Εἶναι τρυχόν. Δ' δ. nota Phraſin. Idem. Εἶναι, pro δ' δ. Phraſis Hebraica. dicunt enim Hebrzi, in, pro, per. Conteres eos in virgâ ferreâ. Plalm.2. Boivin.

14 Καὶ λολαία] Λολαία. Guictus.

Fff 2

1 Εἶναι

Ἔσσις πρὸς τὴν γῆν φαρμάκων δράσις τὴν,
 Ὁ χριδὼν, οἶδ' ἔτι τὴν ἐμὴν παύσαι βίαν;
 Ἀλλ' εἴα. τί νῦν δὲ σύμβαιεν σιωπῆμεθα,
 Καὶ περσόμεναι ἔπειτα φαρμάκων ἀνένθ'
 ὑπέρτερον πίφυκεν, εἴτ' ἐμὰ φλόγας.
 Διὸς ὃ σκυθρωπά καὶ πᾶν ὅθι ποτῶμεναι,
 Ἰβάσσομαι, παρέρδωι τ' ἐμὴν βακχολογίαν,
 Πελάζειτ' ἄσπον. καὶ σὺ μὲν ποδῶν ἄκρας
 Φλέμμωσι περσὺς δακτύλων ποδῶν ἀγρί.
 Σὺ δ', σφυροῖς ἐμβάνει. σὺ δ', κρητὸν ἀπο,
 Ἐς γόνατα λείβει πικρῶν ἰχθύων βάθος.
 Ἰμῆς δ', χερσὶν δακτύλους λυγρίζετ.
 Πο. Ἰδὲ ὡς ἐταξας, πάντα σοι διδράχμα.
 Κεῖνται βοῶντες οἱ πελαγίωροι μέγα,
 Ἄπαντα γῆνα ποροβόλῃ σπιδλάμφοι.
 Πο. Φέρετ' ὃ ξίνοι μῆτρ' ἀντρεκίεσσι;
 Εἰ χριδὼν ὑμῶς φάρμακον τόδ' ὠφελῆ.
 Εἰ γὰρ σαφὲς τόδ' ἐστὶν ἀνέστην ἐμοί,
 Λιπύσαι γαῖαν, εἰς μυχὺς εἰμὶ χυτὸς,
 Αἶψας, ἀφανὲς, πυμάνα περσάρα βαθῆ.
 Ια. ἰδὲ κέ χρισται, καὶ χαλᾷ φλογμὸν πότων.
 Οἶμοι. πακαίμα. τέρομα. διόλλυμα.
 Ἄπαν πίπαρμα γῆν ἀκόπων κακῶ.
 Οὐ Ζῶς κεραυνὸς τίον αἰωρεῖ βίλος,
 Οὐδέ τις θαλάσσης τοῖα μαινέται κλύδων,
 Οὐδέ σροητὴ λαίλαπος τὴν βίαν.
 Μὴ κέ οὐρανὸν πορρεῖ με δήμας Κερβεῖρα;
 Μὴ πρὸς ἰχθύωνος ἰσὺς ἀμφιβόσκε;
 Ἡ δ' ἀφ' ὁρεχὸς ἰχθύων κενταύρων πίπλος;
 Ἐλίσσας ἀπασα. φάρμακον γὰρ ἔστ' ἐμὸν,
 Οὐτ' ἄλλο, δυνάται σὺν ἀναχαλίσσει δρόμον.
 Ὑψοῖς δ' ὅσας, πᾶν ἔθνος νικᾷς βροτῶν.
 Πο. πάντα δὲ βάπτοι, καὶ πόνης μειώσαστε
 Τῶν μετριοκέντων εἰς ἐμὴν ἔλιν μολαῖν.
 Γίγνωσκέτω δ' ὅσας πρὸς, ὡς μένη θεῶν
 Ἀτεκλῆς ἔσται, φαρμακίῳς δ' ἐπίτομα.
 Ἦ Χο. ὅτε Διὸς βροταῖς, Σαλμωνείος ἠΐθεστι βίαν,

Ἄλλ'

- 1 Ἔσσις πρὸς τὴν γῆν φαρμάκων δράσις τὴν] Δυνάμεις, efficacia. *Grietus*.
 2 Σύμβαιεν] Proprie, conventionem patet το σύμβαιεν, convenire. *Boivin*.
 3 Ἰβάσσομαι, παρέρδωι] Adiectx, comites. *Grietus*.
 4 Ἐς γόνατα λείβει πικρῶν ἰχθύων βάθος] Πάθος. *Idem*. *Scribendum*, σι-
 ρεῖν, ut metrum constet. *Boivin*.
 5 Ἰμῆς δ' χερσὶν δακτύλους λυγρίζετ] i. Torquere. *Grietus*.
 6 Ἰδὲ ὡς] Ἰβάσσομαι. *Idem*.
 7 Ἄπαντα γῆνα ποροβόλῃ σπιδλάμφοι] Impressione, petitione. *Idem*.
 8 Οὐδέ τις θαλάσσης τοῖα μαινέται κλύδων] Taliter. *Idem*.

Vilius usquam tanta vis est pharmaci,
 Meam quod inunctum vim sciat compescere:
 Sed sine paciscamur, age tali fœdere,
 Et experiamur anne virtus pharmaci
 Futura sit superior an flammæ mez.
 Huc ô severa statim undique convolantia
 Tormenta præfides mez vesaniæ
 Ocyus adeste: tuque soleas infimas
 Pedum sub ipsos usque digitos urito,
 Tu calcibus insili, profundam tu riges,
 A femoribus ad genua tabem felleam:
 At vos manuum repentè digitos flectite.
Tor. En imperata singula fecimus tibi.
 Iacent, misèrique clamitant gravissimè,
 Per omnia torti membra tuis complexibus.
Pod. Intelligamus hospites verissimè
 Vobisne prohit illitum hocce pharmacum.
 Nam si palam sit istud adversum mihi,
 Mundum relinquens ibo sub terræ sinus
 Obscura, & ignota, in profunda Tartara.
Med. En unximus, flammæ dolores nec levat.
 Hei mihi, papæ miser discrucior, interco,
 Omnia populatur membra mea cæcum malum,
 Non Iupiter fert tale telum fulminis,
 Non ulla sic procella sævit æquoris,
 Non impetuosius tanta vis est turbinis,
 An asperos sustineo morsus Cerberi?
 Num virus Echidnæ membra mea depascitur?
 An tunica sanie tincta Nessi sanguinis?
 O Dea miserè: nam neque meum pharmacum,
 Nec aliud inhibere poterit cursum tuum,
 Viatrix sed omnium omnibus es suffragiis.
Pod. Desinite nunc tormenta, dolores cedite,
 Mecum quia cœptæ litis illos pœnitet.
 Et norit unusquisque me solam omnium
 Illachrymabilem, & immedicabilem Deam.
Cho. Cum Iove Salmoneus certare volens tonitribus

Fu-

9 Μὴ τις ἐχιδνῆς] Τῆς. Idem. Sic Horat. in Epod. de allio. Num viperinus hic cruor. inde etiam desumpsisse videtur Lucianus, quod de Centauri veste ait. nam ibidem scripsit Horatius:

Nec munus humeris officacis Herculis.
 Inarsit affusius. Boivin.

10 Ἡ διαδριχὴς ἐχιδνῆς καὶ ταύρου πέπλος] Τῆς Νίαν. Guietus.

11 Οὐτ' ἄλλο διώκεται σὺν ἀσχατίσται δρῆμον] Inhibere. Idem.

12 Χο. Οὐτὶ Διὸς] Hexametra μετρά. Idem.

13 Ἡ' μισὸν] Ἡ' μισο. Idem.

Ἄλλ' ἴδανι ψολόεντα δαμῖστα θεῶ φρίνα βίλφ.
 Ὀὐκ ἐρίσας ἐχάρη Φοῖβω σάτυρος Μαρσύας,
 Ἄλλα λιγὴ ψάλλε κένω πρὶ δέσμα Πύθιος.
 Πίνης ἀκμίνηται δι' ἔρι τυχας ἔχει Νιόβη,
 Ἀλλ' ἐπ' μυρομένη, ὡς χέτ' πολὺ δάκρυ Σιπύλῳ.
 Ἐμαυτία δ' ἀράχνη, Τριτωνίδες ἤλθην εἰς ἔρι,
 Ἀλλ' ὀλίσασα τυπον, καὶ νῦν ἐπ' ἡμέτ' ἀπλίκφ.
 Οὐ γὰρ ἴσιν μανθάνων ἐργαῖς, ἥρασθ' ἐπὶ μισθῶν,
 Ὡς Διός. ὡς Λητῆς. ὡς Παλλάδ'· ὡς Πυθίης.
 Ἡ' πῖον ὦ πύπνημι φέροισ ἀλγήμε Πωδάγρεα.
 Ἐκθροί. ἐλαφροί. ἀσμεν. βοαχρέλαβίς. ἀνώδιων.
 Εὐφοροί. ἐύληκτον. ὀλιγδρατίς. ὡς πρὶ παύθι.
 Ἐπολλὰ μισθῶν τ' ἀτυχάντων.
 Μελίταις δ' πόντος, καὶ τὸ σωήτης,
 Τῆς ποδυρομένης ἀδραμυδείοσιν.
 Ὅτι δὲ θυμῶς ὡς στωιανύκλῳ λήσεται
 Πόντος, εἰ πὰρ δεκχέντ' ὅσα ἐπιλέσθι,
 Ἐτοῖς δ' ἀδελφεαῖς, πόρον εὖρεν θεός.
 Πᾶς ἀνιχέσθω τ' παχόντων,
 Ἐμπαιζομένη, καὶ σκαπόμενη.
 Τοῖον γὰρ ἴφου τὸδε πρᾶγμα.

1 Ἀλλ' ἴδανι ψολόεντα δαμῖστα θεῶ φρίνα βίλφ] i. Κατὰ τὴν φρίνα δαμῖστα. Guicinus.

2 Οὐκ ἐρίσας ἐχάρη Φοῖβω σάτυρος Μαρσύας] Spondaicus μίσεθ. Idem.

3 Ἀλλὰ λιγὴ ψάλλε κένω πρὶ δέσμα Πύθιος] Τὸ Πυ in Πύθι hic corripitur. Idem.

4 Ἐμαυτία δ' ἀράχνη, Τριτωνίδες ἤλθην εἰς ἔρι] Εἰς. Idem.

5 Ὡς Διός. ὡς Λητῆς. ὡς Παλλάδ'· ὡς Πυθίης] Spond. μίσεθ. τὸ Πυ in Πύθι hic produciuntur. Idem.

Ω Κ Υ Π Ο Υ Σ.

Ω κύπης, Πωδαλινείας, καὶ Ἀγασίας ἡὸς ἐχέμετο, καὶ δυνά-
 μες ἀφ' ἑαυτῶν, γυμνασίῳ πρὶ καὶ κωμωδίας μὴ ἀμελῶν. πολλὰς δὲ
 ἡρώων τῶν ἐχόμενων ὑπὸ τ' ἀπένεκτη Πωδάγρης, κατεγέλας, φάσκον μη-
 δὲν ὅλως εἶναι τὸ πάθος. καὶ θεὸς πόντῳ ἀγανακτῇ, καὶ ἀφ' ὧν εἰ-
 σέχθι. τῶν δὲ δύναντος φέροντ'· καὶ δύνανται, ὑπὸν ὅλως πῆχον καὶ
 θεός. Ἡ' μὲν σκηνὴ τ' ἀδελφεαῖς, ὑποκείμεναι ἐν Θήβαις. Ὁ δὲ χροῖς, συ-
 νίστηκεν ἐξ ἐπιχωρίων ποταμῶν, στωιλιζόντων τ' ὠκύπην. Τὸ δὲ δρᾶ-
 μα, τ' πᾶν ἀσείων. Τὰ δὲ δρᾶματος ὡς ὡσπερ, Πωδάγρεα. Ω κύπης,
 Τροφός. Γαργός. Πόντος. Ἀγασίας,

Fumigero periit repressus numinis jaculo.
 Pœnituit Phœbo congressum Mariyam satyrum,
 Quando cutim circum canit ejus suave Pythius.
 Litis habet luctum memorem quoque fœta Niobe:
 Nanque & adhuc lugens Sipylum rigat uda lachrymis.
 Mœonis ad lites Arachne, quia Pallada vocat,
 Perlita, nunc scelus id testantia stamina plicat.
 Impar enim est divorum affectibus humana vis,
 Ut Iovis, ut Latonæ, ut Palladis, utque Pythii.
 Mites, atque leves, celeresque, brevesque dolores,
 Sedari, ferri, facilesque abistere, & invalidos,
 Neve graves pedibus fer, ubique Podagra celebris.
 Multæ sunt formæ miserorum:
 Sed podagros morbi soletur
 Exercitium & consuetudo.
 Quare eritis socii immemores cruciatuum.
 Æquo animo, si placita non fiant,
 Nec placitis iter inveniar Deus.
 Quisquis es hic cui morbus gravis est,
 Te ludi, riderique feras,
 Nam hæc hujus natura rei est.

6 Κῆρον. ἐλαφρόν. ἄδριμν. βραχυτέλας. ἐνὶ δώματι] Leg. videtur; ἰδὲ δὲ δώματι, ita ut τὸ δὲ, in ἀνὰ δώματι cotripiatur. Guictus.

7 Et sequentes] Ἀναπαύσει. Idem.

8 Μελίται ἢ ἀνίστανται καὶ τὸ σωῦν τις] Consuetudo, assuetudo. Idem. Magis congrua esset oratio, si legeretur μελίτη. Boivin.

9 Ὁ θεὸς ἐν δώματι αὐτοῦ πυνταὶ κληρεῖ] Σύγκληρος. Sic autem versus distingue

Ὁ θεὸς ἐν δώματι αὐτοῦ πυνταὶ κληρεῖ

Ἀνίσταται ἀνίστανται. Guictus.

10 Τοῖς δὲ ἀδελφαῖς, ἀδελφοῖς αὐτοῦ θεῖς] Εὐφ. Idem.

O C Y P V S.

Ocyus Podalirii, & Astasix filius fuit, pulchritudine ac viribus præstans, gymnasiorumque & venationum in primis studiosus. Hic cum sæpe videret eos qui à rigida Podagra detinerentur, irridere illos cœpit, dictitans nihil esse prorsum quod dolerent. Indignatur itaque Dea, ac pedes illius invadit. Qui cum initio constanter terret, ac morbum detrectaret, tandem à Dea totus prostermitur, & si pinus decumbit. Scena quidem seu actio fabulæ intelligitur esse Thebis. Chorus autem ex popularibus ejus loci podagricis constituitur, qui omnes Ocypum pariter coarguunt. Fabula est ex iis quæ pro valde urbanis habentur: interlocutores fabulæ sunt, Podagra, Ocypus, Nutritor, Medicus, Labor, Nuntius.

Προλογίζετ' δὲ ἡ Ποδάγρα.

Διὶν ἢ ἐν βροβίσσι, καὶ δυσπίνυτος
 Ποδάγρα κέκλημα, δεινὸν ἀνθρώποις πάθος.
 Δισμῶ ἢ ἰκελεύοισι τὰς πόδας βροχίαι,
 Ἀρθροῖσιν εἰσδραμῶσι μὴ νοσηρῇ.
 Γελῶ ἢ τῆς πληγῆς ἢ ἰσχυρῆς,
 Καὶ μὴ λήγοντας ἄτροκῇ τ' συμφορᾷ,
 Ἀλλ' εἰς μακάριον αὐφρασι ἔξοκηνυρῆς.
 Ἀπας γὰρ αὐτὸν βυκκλή ψυχοσφῶν,
 Ὡς ἐντιστικας, ἢ ἀσπυφας ποι βάσι,
 Λέγει φίλοισι μὴ φράσας τίω αἰπῶν.
 Ὁ μὴ λέγει γὰρ, ὡς δεκῶν λατῆν πῶς,
 Χορῶν δὲ γ' ἔρπον, μῶνός καὶ μὴ βέλη.
 Καὶ τότε θαμναδῆς ἐνομήσας με τένομα,
 Πᾶσι θείκωσιν ἐμδοσάτακται φίλοις.
 Πόνθ' δὲ μοι σπυργός ἐστι τ' ἔκκακων.
 Ἐγὼ γὰρ ἔδην εἰμι τῶν δεινῶν μέγας.
 Τὸτ' ἐπὶ δάκνῃ με, καὶ φρενῶν κατὰ πῃ,
 Ὅπ' ἔκκασι αἰπὸν πῖνον κακῶν,
 Οὐδέ τις κακῶν τοῖς λαιδερῇ βοασφῆμας,
 Ἀλλὰ κατ' ἐμῶν πέμπουσι δυσφῆμεις δῆας.
 Ὡς δισμῶν ἐλπίστοις ἐκφυγῶν ἐμῶν.
 Τί τῶντε φλυαρῶ, καὶ λέγω τίς καὶ εἶναι
 Πῶσεται, μὴ φέροισι τίω ἐμῶν καλῶν;
 Ὁ γὰρ δόλον ἡγναῖσιν ὁ θρασυὶς ὀκύντας,
 Φρονεῖ κατ' ἐμῶν, ἢ μηδὲν εἶναι με πλῆρον.
 Ἐγὼ δ' ἰσχυρῆς, ὡς γυνὴ διδασκῶν,
 Ἀντίδωκα τῶν ἀντιπρόσθεν δόσους,
 Ὡς ἢν ἔσας μοι ἡ κενύλα ποδὸς τυχαῖν.
 Ἡδὲ δ' ὁ δεινὸς ἢ πῶτος ἔχει λατῆν τόπον,
 Καὶ τίω βάσιον νυγμοῖσι τρυπᾷ τίω κατὰ.
 Ὅδ' ὡς δρόμοισιν, ἢ πάλιν πλέξας ἵχτος,
 Πλατῶ γένοντα παιδαγωγὸν ἄρλιον.
 Καὶ κατεψέχον ποδῶν πῆλιν ἐκφυγῶν,

Δύ-

1 Τ' ἐμῶν] Leg. videtur huiusmodi υπο. *Quietus*.

2 Ἀτρεκῇ] Τ' ατρεκῇ foit. *Idem*.

3 Ἐξοκηνυρῆς] *Paratos*. *Idem*.

4 Αὐτὸν βυκκλή] *Sibi ipsi adulatur*. *Idem*.

5 Προκίφας] Προσκήφας leg. omnino, si ratio sensus habeatur. *Idem*. *Quietus* sensui medetur, non metro cum legit προσκήφας. quid si legamus, ἢ προσκήφας βάσι. Boivin.

6 Πᾶσι θείκωσιν ἐμδοσάτακται] i. Quasi in triumpho gestatur, i. deridetur. *Quietus*.

7 Τῶν κακῶν] *Malorum, quae facio*. *Idem*.

Proloquitur autem Podagra.

Gravis hominibus, & inauspicati nominis
Podagra vocor, mortalibus dirum malum,
Quæ vinculis astringo nerveis pedes,
Ingressa clam sub artuum compagine.

Ridere verò soleo eos quos torqueo,
Dum proloqui veram mali causam haud volunt,
Aliamque fictam in promptu habent, qua se tegant.

Quilibet enim se decipit mendacio,
Luxatum alicubi, aut graviter allisum pedem
Dum dictitat, veramque causam supprimit.

Quod enim ipse celat, & latere alios cupit,
Hoc tempus invito arguit eo post tamen.

Ac tum domitus, veroque nomine me vocans
Gestatur ab amicis, triumphus omnibus.

At verò ad hanc rem, adjutor est labor mihi.

Neque enim sine hoc ego sola quicquam potuero.

Hinc mordet illud, mihi & ferit præcordia,

Quod author ille cum mali sit omnibus,

A nemine petitur maleficis conviciis:

Sed imprecationibus diris petor,

Quasi hoc modo mea effugere possint vincula.

Cur ista nugar, nec ferens iram meam,

Non dico cujus gratia huc advenerim?

Etenim Dolon generosus audax Ocypus

Effertur in nos, nosque dicit esse nil.

Irata verò, læsa ceu morsu mulier,

Læsi vicissim hunc non medicabili malo,

Vt moris est mihi, pedis petere articulos,

Ac nunc quidem dirus Labor locum eum tenet,

Plantamque terebrat infimam stimulis suis.

At ille, ceu cursu, aut palæstra, offenderit

Pedem, magistrum decipit, miserum senem,

Sed biliosum, ægrè movens captum pedem,

Pro-

8 Ο γὰρ Δόλον φωνάζει, ὃ θρασυῖ Δόλον leg. videtur φωνάζει Δόλον. Guictus. Guictus legit δόλον. vulgata lectio magis placet. Notum omnibus Dolonem fuisse αἰετὸς ἀκούσαντα. Boivin.

9 Μὴδὲν εἶναι μὲν πόντον] M' ἵπ. Guictus.

10 Κνηδύλα] Articuli. Idem.

11 Πόντος] Dolor. Idem.

12 Καὶ κνηδύλον ἀπὸ πόντος ἰχθυόμενον] Κνηδύλον. ἰχθυόμενον ἰχθυόμενον leg. fort. ἰ. νοσῶντα. Hes. ἰχθυῶντα, ἰερχόμενος, νοσῶν, καὶ ἀπὸ πόντος ἰ. ἰχθυόμενον, pro ἰχθυόμενον, Æolicè. ἰ. à morbo petitur, qui à morbo petitur, tentat. Idem.

Fss s

1 Pg-

Δύστην αὐτὸς ἐκ δόμων ἑσθίουχῃ).

Ως υ. πόλις δ' ἡ δεινὸς καὶ ἀσπίδος ἐκείνης παρῆναι,

Ἀτροφυμάτης, ἄβας, ἄσπις πόσι;

² Τείνω ὃ νεῦρον οἷα τοξότης ἀνὴρ,

Βέλτο ὠπείμπων, ἡ καὶ λέγει βιάζει,

†Tò τ̃ ποιόντων ἰσχυρὸν καὶ κατὰ δύναμιν.

Τρο. ἔπαυσε σκυθῶν ὦ πίπνοι, καὶ κήφισον,

Μήπως με πίπτει, καὶ αἰλῆς σὺ χυλὸς αἶν.

Ω'κν. ἰὸν κρῆτῳ σι δὴ καὶ βάξας, καὶ πένθημον.

ਕਯੋ ਤੋ ਘੋਰੀਐ ਘੋਰੀਐ ਪਾਏ, ਮੁਘੇ ਮੁਘੇ ਪਾਏ.

Ἡ Νικηφόρος γὰρ αἰχμή ἐν πασι τοῖς αἰῶσι,

Υπηρίτης ἀδυνάτῃ βουγύζαν γίρειν.

Τρο. Ὁ Μὴ, μή π ταῦτα μᾶρι, μή με περιβῶμεν.

Μὴ μ' ὡς νέε' κόμπησιν, τῶτ' εἰδώς, ὅπ

Ἐν ταῖς ἀνάγκαις πᾶς γέρον ἐστὶ νόθος.

Πείθῃ λίγῃ. ἡ τὸ πείθεις ἔνι ὑποσώσῃ,

Εἴη ὁ ἅγιος πνεῦς. σὺ δὲ ὁ ῥίθι, πάντας χαυαί.

Ως. ἐν τῇ ἀντιφάσει; πίπτουσα ἄπὸ τῆς γέρας.

Προθυμία γάρ, ἐν μάστι περίπῃ).

Πρᾶξις ᾧ ἕκτον, ὅταν ἴ' ἔκον πύκτον.

Τρο. Τί μοι σοφίζῃ, καὶ λέγεις οἷα τρίπῳ

⁹ Πόντος ἐξηγήθη σοὶ ποδὺς κρίλλω βάπιν;

Ὡς γὰρ. Διὰ τὴν ἀσκήσιν, καὶ φανερὸν ὅτι πρὸς τὸν πόσον.

¹⁰ Τρίγων ἱστία, καὶ συνιμίχθων πόσιον.

Τρο. ἡ πάλιν τρέχ', ὡς τις εἶπεν, ὅς κε τῆν' ὤμω.

Πάγωνας πάλιν κερύων ὑπ' ὀλέθου.

Ὡς. ὅτε ἔν παλαιόν, ὡς θείων ¹² παρεμβολῶν

¹¹ Βαλεῖν, ἐπλήγην. τῷτο δὲ πείθει με.

Τρο. ποῖ⁹ ἐραζώτης γέγονας, ¹⁴ ἵνα περιεβάλῃ

Εἰπάτωσιν οὖν πάλιν αὐτῆς· Ἦ οὐκ ἐκκυκλοῖς ψαλμολογῶν;

Τὸν αὐτὸν ἡμεῖς εἶχοντες λόγον ποτὲ.

Μηδὲν λέγοντες τῷ ἀλήθειαν φίλοι.

Νῦν δ' εἰσορᾷς ἅπαντα ἱξ.

† Περσική? Περσική leg. Gwietus.

2 Teiras } Teir (leg. Idem.

3 Καὶ λέγειν βίαιον] Σπίνειν leg. videtur sub. ὁπότε. Idem.

4 Τὰ τ' ἐκ τῶν ἐξ ἑαυτῶν συμβαίνει χεῖρον] Dolores extremi, i. acerrimi, cum tempore veniunt. i. processu temporis dolores intenduntur. *Idem.*

5 Νισίγειν γὰρ αἰχρὸς ἐκ παλαιῶν ἀεί] E' παλῶ' ἐς' ἀεί, sic ratio versus postulat.
Idem.

6 Μὴ, μὴ π[Συ. f. *Idem.*

7 *Εἰς τὰς ἀρχάς*] Videtur interpres non intellexisse hunc versum. sensus est:

Morbo subactus juvenis, instar est senis.

per ἀνάγκας hic intellige τὰς τῆς φύσεως ἀνάγκας. ἀναγκαῖαν autem sic resolve: πᾶς
 νέος, ὁ ὅστις ἐστὶν. omnis juvenis instar senis est. est tamen & alius sensus: nempe
 cogente necessitate, senes fungi juvenum vicio. *Bovina.*

Progreditur infœlix domo ipſus hoc foras.

Ocy. Sed unde acerbus venit in pedes dolor

Hic abſque vulnere, me nec ire, ſtare nec ſinens?

At nervum, ut arcu qui ſagittas emovet,

Intendo: iniqua cogit & vis proloqui,

Cedit dolentium ultimum jam tempori.

Nut. Attolle teipſum fili, & alleva, cadens

Ne fortè, tu qui claudus es, me dejicias.

Ocy. En teneo te abſque pondere, & tibi pareo,

Ægro pedi inſiſtens, doloremq; opprimens,

Nanque juniore turpe, pueros inter, eſt,

Obmurmurans miniſter, invalidus ſenex.

Nut. Ne, ne quid horum ſtulte, ne mihi objice:

Juveniler ne me laceſſe, illud ſciens,

Qudd juvenis eſt, quando eſt opus, quivis ſenex,

Ac crede dicenti: ultimum hoc ſi ſubtraham,

Stabo ſenex, at tu juvenis cades humi.

Ocy. Laboris expers tu ſenex labens cadis:

Siquidem parata in ſene voluntas ſemper eſt:

Sed res & opus haud quaquam in eo itidem vigent.

Nut. Sententias cur dicis, haud quonam modo

Plantam occupavit hic tui pedis labor?

Ocy. Ludendo curſu, dum levem pono pedem,

Currens reſorſi, & me implicavit hic labor.

Nut. Denuo igitur curre, uti monebat, qui ſedet,

Barbamque ſub tonſore vellit hiſpidus.

Ocy. Dum luſtor ergo, ceu volens parembolam

Iacere, hanc plagam tuli: mihi tu hoc credito.

Nut. Qualis fuiſti miles, ut parembolam

Iaciens, plagam ferres? reſers mendacia,

Eadem iſta diximus aliquando nos quoque:

Fatendo veritatem amico nemini.

At nunc vides ut cuncta, *deest quidpiam*.

Quaſ-

8 Τὸ χίρας δι' ὑποπόδιον] Leg. videtur; τὰς χίρας δι' ὑποπόδιον. quid ſi; τὸ χίρ' ἢν ὑποπόδιον, vel ἢ χίρα &c. *Guietus*. Τὸ πικας ferri non poteſt. addi poſſit *Guieti* conjecturis. πικας δι' ὑποπόδιον, ſi ſenectutem meam, id eſt, ſenectutis mea opem tibi ſubſtraxero. vel ἢ γένειβ' δι' &c. *Boivin*.

9 Πιῶν πορὰ δε] Προσῆλθε *Guietus*.

10 Τρίγων ἵστια, & περιμήχθω ὄντω] Εἴσπρα leg. videtur, pro ἰσχυλῶ autem uſurpatum τὸ ἵστια hic locum non habet. *Idem*.

11 Πάλιν τρίχ'] Proverbiale videtur quaſi remedium ſit in ſimili malo iterum currere. Vide *Erasm*. Proverb. denuo currere. *Idem*.

12 Παρεμκολλῶ] Le croc enjambe. i. pedis interjeſtus. *Idem*.

13 Βαλεῖν] Βάλλειν. *Idem*.

14 Ἦνα παρεμκολλῶ] Ἦν leg. ordo; Ποῦν γραπτότης γέγονας, ἢν συ πληγῆς βάλλον παρεμκολλῶ. *Idem*.

15 Περιμυκλῶ] i. Tergiverſatis. *Idem*.

κ. Ελα-

Οἱ ποῖοι δ' ἑλελίξας ἱμμελῶς λήθρεϊ Φ.
 Ια. ποῖ ποῖ καθ' ὥρῃ κλεινὸν Ωκύπην φίλοι,
 Τοῖ ποῖα ποινῶν, καὶ βάσιν παρειμῆς;
 Ἰατρὸς γὰρ ὢν, ἔκλυον ὑπὸ φίλῃ πιδί,
 Πάροισι δεινὰ τῆτον ἀσάτω πάντῃ.
 Ἀλλ' αὐτὸς ἕτος ἰγυὶς οὐ μόνον ἐμῶν,
 Κεῖται κατ' αὐτῆς ὑπὸ βεβλημῆος.
 Ἀπαρξομένη σὺ εὖθις θιῶν. καὶ σὺν,
 Τί τῆτο λείπον Ωκύπην πύρρα.
 Εἰ γὰρ μάστιγι τυχόν, ἴσως ἰάσσομαι
 Τὸ δεινὸν αλγος, ὃ πάθους πλὴν συμφορῶν.
 Ωκυ. ὅρως με σωτήρ, καὶ πάλιν σωτήριον,
 Ἰσάλληχ' αὐτῆς ἔνομ' ἔχον σωτήριον,
 Δεινὸς ποῖοι με ὃ πόδας δάκνη κακῶς.
 Δειλὸν ὃ βῆμα, καὶ ἄπλυν πῆλ' ποδῶν.
 Ια. πόθεν; τί παθῶν; μήνεσον. ἢ ποῖον τρέπω;
 Ἰατρὸν γὰρ ἀλήθειαν ὁ ἰατρὸς ἀσφαλῶς,
 Κρεῖττον αὖτισσι. σφάλλεται ὃ μὴ μαθῶν.
 Ωκυ. δρόμον πῖν' ἀσκῶν, καὶ τέχνην γυμνασικήν.
 Δεινὸς ἐπλήγην ὑπὸ φίλῃ οὐ μὴλικῇ.
 Ια. πῶς ἐν ἀγῆς ἢ πάρεσι φλεῖμεν;
 Τοπε κατ' αὐτῆς, καὶ ἔχεις πῖν' ἐμδρεχόν;
 Ωκυ. ἢ γὰρ τῇ πῖν' ἐισομένη ἴριδιον,
 Ἐμδρεχίας ἀχρηστὴν εἰς πολλὰς κωλήν.
 Ια. τί ἐν δοκεί σοι, κατέκνησθαι σὺ τ' ποῖα;
 Ἄν γὰρ παρὰ χῆς μοι, γινώσκεις σὺ χεῖρ,
 Ὡς ταῖς τομῆσι πλείονα αἰματὶ σὺ κενῶ.
 Ωκυ. ποίησον εἴ τι κενὸν ἐξούρειν ἔχεις,
 Ἰν' αὐτῇ δεινὸν ἐκ ποδῶν παύσης πόνοι.
 Ια. ἰδὲ σιδηρὸν χαλκὸν ἐπιφέρειν τομῇ,
 Ὁξεῖα, αἰμαδιψον, ἢ ἡμιστόχυλος.
 Ωκυ. ἴα. ἴα.
 Τῶν σωτῆρ, τί ποιεῖς; μὴ τύχῃς σωτηρίας.
 Τολμᾷς ἢ σιδηρὸν παρὸν ἐπιδοαλῆν πόνοι.
 Μηδὲν κατὰ πόδας, αὖτ' ἐφίρεις κακὸν ποσί.
 Ψαύδης γὰρ ἔκλυες, ὢν ἔργον ἀκήρυκας.
 Οὐ γὰρ πάλαι σιν, ἢ δρόμοισιν αἰς λίγη,
 Ἀσκῶν ἐπλήρη. τῆτο γὰρ ἀκμὴ με.

H' λ-

1 Ἑλελίξας] Ἑλίξας. *Guizotus*.2 Ἰατρὸς γὰρ ὢν] Ἰατρὸς ὢν γὰρ f. *Idem*.3 Ἰσάλληχ' αὐτῆς] *Qualis, το, σωτήριον, ἰσάλληχα notet; sit ἰσάλληχ' αὐτῆς εἰδῆ.*
Idem.4 Ἀπλυν] *Planum. Idem*.5 Μαθῶν γὰρ ἀλήθειαν] *Γὰρ, abundat, si metri ratio habeatur. Boivin.*6 Ἐμδρεχόν] *Irrigationem partis affectæ, quæ sit appositione lanæ, aut lini liguore aliquo medicinali tincti. Guizotus.*7 Οὐ γὰρ τῇ] *i. Ferre non possum. Idem.*

8 Εὐ-

Quassansque facilè, intorquet huc illuc labor.

Med. At ubi, ubi, amici, reperiam inclytum Ocyppum,
Et pede laborantem, & vacillantem gradu?

Medicus ego accepi ex amico quopiam

Premi dolore eum, stare propter quem nequit.

Sed ipſus hîc propè jacet ante oculos meos,

Stratus ſupino per cubile corpore.

Salvere jubeo per Deoſte, ac tuum, *hic deest aliquid.*

Quid iſtud Ocype dic mihi ſtatim, *hic etiam deest aliquid.*

Si fortè enim cognoro, tollam forſitan

Gravem dolorem, cum mali cauſa gravi.

Ocy. At me vides ô Soter & Soteriche,

Tubæ ipſius nomen gerens Soteriche,

Sævus dolor pedem mihi arrodit malè,

Greſſumque timidè facio, & haud planum pede.

Med. Vnde, aut quid accidit, expedi, aut quibus modis?

Nam medicus audiens rem ut eſt, dempto metu

Meliùs adit, non audiens errat ferè.

Ocy. Dum exerceo curſu, & arte me gymnastica,

Me ſauciavit quiſpiam coætaneus.

Med. Cur ergo non eſt triftis inflammatio

Inibi, nec ulla mitigans rigatio?

Ocy. Quoniam haud amo, ex lana illigata vincula,

Vt quæ afferant deformitatem inutilem.

Med. Quid ergo tibi videtur? incidam pedem,

Nam ſi hoc feres, ſcias licet, quàm plurimum

Exhauriam tibi ſecando ſanguinem.

Ocy. Fac quicquid invenire nunc novum potes,

Vt me hoc pedum dolore liberes citò.

Med. Et ſectionem acutam, & æriſferream,

Cruroribibulam, ſemicurvam infero tibi.

Ocy. Sine, ſine.

Nuc. Soter quid agis? tibi-ne accidat Soteria.

Adhibere ferrisâtum laborem ſuſtines.

Malumque, nil planè ſciens, inferſi pedi.

Deceptus etenim audiſti opera, quæ audiſti modò.

Nam neque palæſtra iſte, neque curſu, ut dictitat,

Certando lætius eſt: id ergo ex me audias.

Prin-

8 Εὐμορσία] Α'μορσία legit interpret. ſed τὸ ὠμορσία pl. ordo; ἡ δὲ τὴν πᾶσι δισυα, ὠμορσία ἀχέου &c. Appoſitive; i. ἡ δὲ τὴν πᾶσι δισυα ἡ ἐξιδίαν, ἡ δὲ τὴν ὠμορσία εἰς πολλὰς καλῶς, τὸ μὴ δισυα ſcilicet. i. τὸ μὴ ἔχειν εἶναι ὠμορσία, καὶ τὸ ἔχειν δισυα αὐτορσία, vulgi opinione. Sed fortaſſe τὴν τρεπίαν verba ſunt non Ocyppodis agroti. *Quietus.*

9 Ἀνὰ περιχρῆς μοι] Τῷ το, fort. pro, μοι, leg. *Idem.*

10 Η'μισπρίβυλον] An ſemicircularem? *Idem.*

11 Ε'α. ἰα] Interjeſſio, non verbum, ut interpres exponit. *Idem.*

12 Σιδνεσάπαιον] Σιδνεσάπαιον. Ibid. πόνον. i. dolorem. *Idem.*

1. K. L.

Η'λθει μ' ἔν τ' ὠρεσσι τῆς ἐν δόμοις.
 Φαῶν ὃ ποσσὶ καὶ πᾶν ὁ δυσυχής,
 Ἰ κλίνω ὑπὲρ καὶ παύων, ἵπποι μόνῳ.
 Ἐπὶ νεκρῶς διυπνίσας, ἐκφυγασσι,
 ὧς δαίμοι πλεῖστοι, καὶ πᾶν φόβον λαβοῖν.
 Ἐλξει δ' οἶμοι, πόθ' ἔχ' ἑκὼς τὸ χλῆν,
 Δαίμων τὰ καὶ νεκρῶν ἔξω πειδὸς;
 Πρὸς ταῦτα νεκρῶς ἀνακατήμηνον μόνῳ.
 Ὅποια κῆρυξ ἐξηγλήθη τ' πόδα.
 Ἐπὶ δ' ἀλκίπτωρ ἡμίρην ἐσάλπισσι,
 Οὗτος ὠρεσσι, χεῖρα γίης ἐμοὶ πικρῶν,
 Θερμῶν, πυρίων, ἐπ' ἐμοὶ βάζων.
 Ἀ' πρὶν δὲ σοὶ κατῆπι, πᾶν ἰψόσατο,
 Τὰ δεινὰ κρύπτων τ' ὅσα μυθήσασθαι.
 Ὡκυ. Γέρον μ' αἰεὶ τίς λόγους ὁπλίζει,
 Καυχώμενον τὰ πᾶν, μηδὲν δεινόν.
 Ὅ γ' ποῶν τι, καὶ φίλοις ψεύδῃ λέγων,
 Πεινῶν ἵοικε, ματὶ χλῆν μεσσωμένη.
 Ια. πλαιῶς ἄπειρα. ἄλλα δ' ἐξ ἄλλων λέγεις.
 Λέγων, ποῶν μὲν. ὃ ὃ ποῶν, ἔγωγε λέγεις.
 Ὡκυ. πῶς ἐν φρεσὶ σοὶ τ' πᾶν τῶν συμφορῶν;
 Παῖον γάρ, ἔδδ' εἶδ' αὖ, πλὴν ποῶν μόνον.
 Ια. ὅταν ἀφορμῆς διχα ποῶν τις τ' πόδα,
 Πλάσσει τοῖσι ποῶν τ' εἰς αὖτις λόγους,
 Εἰδὼς τὸ δεινόν, ὃ συνέζδονται κακῶς.
 Καὶ νῦν μ' ἀκμὴν εἴς.
 Ἐπὶ καὶ τ' ἵππων ἀλγέσας πόδα,
 Στίβων, δακρύων. ἐν δὲ σοὶ φρεσὶ τῶν εἰδῶν.
 Τῶν ἐς ἐκείνους καὶ εἰς αὖτις, καὶ μὴ εἰς αὖτις.
 Ὡκυ. τίς ἐς ἐκείνους γ' εἰπὶ, καὶ τί κληῖται;
 Τρο. ἔχ' μ' ὄνομα συμφορῶν γέμον διπλῆς.
 Ὡκυ. Οἶμοι. τί τῶτο; λέξον ὃ ὄνομα γέρον.
 Τρο. ἐν τῶτο μ', ὃ ποῶν, δέχων ἔχ' αὖ.
 Ὡκυ. ποῶν μ' δέχων ὄνομα ἔχ' καὶ τῶν λέγεις;
 Τρο. τῶτο σὺ ὠρεσσι ἐπὶ τῇ δεινῇ ἀρχῇ.
 Ὡκυ. καὶ πῶς μοι τ' ὄνομα ἵππων;
 Τρο. δεινῇ περ εἶσα. φείδεταί γάρ ὁ δεινός.
 Ὡκυ. σὺ γάρ, τί λέγεις; τί δέ μοι;
 Ια. ἄφες μοι μικρὸν. ἡλόγημα σὺ χάριν.
 Ὡκυ. τί δ' εἶσι δεινόν, ἢ τί συμβέβηκε σοὶ;
 Ια. Ἐἰς δεινόν καὶ χάριν πόνον ἡλγος ποῶν

Ὡκυ.

1 κλίνω] κλίνε. Guictus.

2 Καὶ πᾶν φόβον λαβεῖν] F. καὶ πᾶν φόβον λαβεῖν. Idem. Guictus legit. καὶ πᾶν φόβον λαβεῖν. Si metri ratio habeatur legendum, πᾶν. Boivin.

3 κληῖται] κληῖται. Guictus.

4 Εἰς

Principio enim, sanus quidem venit domum,
Post autem edens multum, & bibens miser,
Solut super lectum cadens, somnum capit.
Deinde excitatus nocte, clamat, dæmone ut

Percussus, omnes unde corripit metus.
Dicebat autem, unde hoc malum mihi? heu miser,

Fortasse dæmon potitur aliquis pede.
Noctu insuper solus quoque residens thoro,

Ceu præco lamentando prosequitur pedem.
At ubi diem jam gallus intonat tuba,
Accessit, & tristem mihi imposuit manum,

Plorans, febricitans, corpori innitens meo.
Tibi verò, quæ dixit priùs, mentitus est,

Sæva hæc volens morbi tegere mysteria.
Ocy. Verbis senex armatus omnis semper est:
Nil jactitans non, ast opere præstans parum.
Nam qui dolet, falsumque amicis disserit,

Similis edenti mastichen famelico est.
Med. Deludis omnes tu, aliaque aliis implicas,
Dicens dolere te, ast ubi doleas, tacens.

Ocy. Sed quomodo morbi tibi causam eloquar?
Nam doleo, verum quod doleo, tantum scio.

Med. Quando absque causa quispiam dolet pede,
Posthac inania verba fingit ut lubet,

Sciens grave illud, quo implicatus est malo.
Atque is etiamnum. *hic deest aliquid.*

Vbi verò & alterum pedem invadet dolor,
Flebis gemens, at dicere unum tibi volo,

Hoc illud est, nolis, velis, hoc illud est.
Ocy. Quid illud autem? quod-ve nomen est ei?

Nut. Nomen quidem habet, è duplici factum malo.
Ocy. Hei mihi quid hoc? dic obsecro te, dic senex.

Nut. Ab eo loco principium habet ubi nunc doles.
Ocy. Quantum ergo dicis à pede initium habet.

Nut. In fine sævæ nomen huic Agræ adijce.
Ocy. Quo me ergo pacto miserum adhuc?

Nut. Est sæva nempe, nanque parcit nemini.
Ocy. Soter quid ais? quid me autem?

Med. Paulum finas me, negligor tui gratia.
Ocy. Quid hoc mali autem, aut quid tibi accidit grave?

Med. In grave malum incidisti, & insanabile.

Ocy.

4 Εἰς δευτὴν πῆχ' αἰσεν ὀδόν ἥλθε' ὀδὸς] Εἰς δευτὴν ἥλθε' ἀχ' αἰσεν ὀδόν
ὀδὸς. Guierus. Guierus ut metrum restituat, legit, εἰς δευτὴν ἥλθε' ἀχ' αἰσεν
ὀδόν ὀδὸς. At ne sic quidem metrum constet. spondæuna enim in quarto pede
ejusmodi iambi stare non patiuntur. legendum itaque

Εἰς δευτ., ἐν ἥλ' | θες ὀδόν |, ἀχ' | αἰσεν | ὀδὸς |. Boivin.

1 Xc-

Ωκυ. Οὐκ ἔνι με διὰ πτόχων ἐξαστλῆναι πόνοι;

Ια. ἼΧωλός μ' ἂν ᾔς, ὅσιν ἐπὶ, μὴ φοβῆ.

Ωκυ. Τί δ' ἐπὶ χεῖρον;

Ια. ἀμφοῖν ποδῶν σε συμποδιῶναι ἡμῶν.

Ωκυ. Οἶμοι. πόθεν μοι καὶ τὸ εἰσῆλθαι πόνοι;

Ποδὸς δι' ἄλλου, καὶ με συμπάσσει κακῶς.

Ἡ πῶς ὅλως πίπτηκα, μετ' ὅσων ἔλεον.

Δειλαίνωμαι ἢ πολλὰ μετ' ἑσέσσω πόδα

Νήπιον, ὅποια βρίσκει ἀφ' ὧν φοβεῖσθαι.

Ἀλλ' ἀνέμοι σε πρὸς τῶν σωτήρων,

Εἴ ποτε τίχῃ σὴ διώσται, μηδὲν φησὶν,

Θεοφύλακον ἡμῶν. εἰ ἢ μὴ, διοίχομαι.

Πάχω γὰρ ἀφανῶς. καὶ ποδῶν τοξόομαι.

Ια. τὸς μὲν πλανήεις πειλῶν λογὸς ἐγώ,

Τὸς δ' ἴατρον τὸν οὐκ ἐκείνων μοι,

Ἐργῶ ἢ μηδὲν εἰδότες σωτήρων,

Τὰ πάντα σε πάχοντα, σωθῆναι φράτω.

Ἀφ' ὧν ἤλθες ὡφένει εἰς πᾶσι κακῶν.

Ὅ γὰρ σιδηρὸν πλατὺν ὑπεδύσω βύσιν,

Ὅ τῶν κακῶν οἷον εἰρήνην τεκμήριον.

Δεινὸν ἢ, καὶ κρυφαῖα εἰς πάντα κακῶν,

Ἡς οὐκ ἂν ἀροῖτ' ἄλλος ἀνθρώπων φύσις.

Ωκυ. αἴ. αἴ. αἴ. αἴ. οἶμοι. οἶμοι.

Πόθεν μοι, τρυπᾷ τὸ πόδα κρυπτοῦ πόνοι.

Δίξασθε χεῖρας πρὸς ἐμὸν πρὸς ὧν ποῖν,

Ὅποια σατυροὶ βακχίαις ὑπὸ ὀλένας.

Τρο. Γέρον μὲν εἰμι. πλὴν ἰδὲ σε πίτομαι,

Καὶ τὸν ἴσον σε χερσὶν ἔχεις πρὸς ὧν.

1 Χωλός ἀφ' ἂν ᾔς] Hⁿ. Guictus.

2 Μίνε] i. Manette, τὸ συμποδιῶναι δεσ. Idem.

Ocy. Nunquid me oportet claudicantem vivere?

Med. Tu claudus ut sis, nihil id est, ne-ve hoc time.

Ocy. Quid pejus autem?

Med. Iacere utroque te impeditum pede manet.

Ocy. Hei mihi novus hic unde me invaluit dolor,

In altero pede huicque compatitur malè?

Quo-ve penitus modo obrigui, ut ire hinc volo?

Formido verò dimovere pedem nimis,

Stultus, quasi infans derepentè exterritus.

Sed obsecro te per Deos Soteriche,

Tua siquid ars potest, mihi non invidens

Medeare: alioqui pereo: nam malum latet

Intus: pedesque ceu sagittis transfodit.

Med. Equidem remota ambagine verborum procul,

Hac qua medici alii solent uti modò,

Ipsaque re nullam salutis ferre opem,

Cuncta patienti breviter exponam tibi.

Principio inevitabile in malum miser

Planè incidisti: non enim compactilem,

Ferroque fictam pede subisti compedem,

Sed sævam & abditam omnibus prorsus malam,

Cujus hominum natura non tulcrit onus.

Ocy. Heu miser, væ væ mihi.

Vnde hic mihi tacitus pedem terebrat dolor?

Suscipite me manibus priusquam concidam,

Perinde uti Satyri sub ulnas Bacchicos.

Nur. Equidem senex sum: at ecce tibi pareo tamen,

Iuvenemque te longævus ipse manu rego.

Cetera desunt.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

Εἰς τὸ ἑαυτῷ Βίβλον.

Λακκιανὸς τίδ' ἔχων, πικρὰ δ' ἔτι μωρὸν τι εἰδὼς,
 Μωρὸν γὰρ ἀνθρώποις καὶ τὰ δεινὰ σφά.
 Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι ληθευδὸν εἰσι νόησω.
 Ἀλλ' ὅ σὺ θυμῷ ζῆς, τῷ δ' ἐπί τοις μέλεσιν.

Εἰς ἀσώτους.

Τὸν πατρικὸν πλοῦτον νύ τοι ἄν Θέρον ὁ Μινίππυ,
 Αἰχρῶς εἰς ἀκρατίς ἐξίχων δαπάνας.
 Ἀλλὰ μιν Εὐκτῆμων πατρικὸς φίλ τοι ὡς σόησιν
 Ἡδὴ κερφαλὴν τεινόμενον πιπῆ,
 Καὶ μιν δακρυχάων ἀντελάμψαι, καὶ πόσιν αὐτὸν
 Θῆκε θυγατρὸς εἰς, πῶς ἐπιμείλει δῆς.
 Αὐτὰρ ἐπὶ Θέρονι παρ' ἐλπίδα ἤλυθε πλοῦτος,
 Αὐτίκα ταῖς αὐταῖς ἐπέφειτ' ἐν δαπάναις,
 Γαστρί χαλκίζομεν πᾶσαν χεῖρ ἢ κτ' ἡσμοῖς,
 Τῇ δ' ὑπὸ τῷ μικρῷ γαστρί καὶ μαρμαρυγῇ.
 Οὕτω μὲν Θέροντα τὸ δόλιπον ἀμφιγύλυνεν
 Οὐλομένης πίλης κύμα πικρὸν ῥόθιον.
 Εὐκτῆμων δ' ἰδὼς αὖτις τὸ δόλιπον, οὐκ ἔτι κτεῖνον,
 Ἀλλὰ θυγατρὸς εἰς παῖδα τι καὶ παλαμῶν.
 Ἐγὼ δ' ὡς οὐκ εἰσι κακῶς κεραιόμενον ἄνθρωπον
 Τοῖς ἰδίοις, εἴται πιστὸν ἐν ἀποτροφαῖς.

Εἰς τὸ ἀνθρώπινον βίον.

Θνητὰ τὰ τ' θνητῶν, καὶ πάντα παρέχεται ἡμῶς.
 Ἡ δὲ μὴ, ἀλλ' ἡμεῖς αὐτὰ παρεχόμεθα.

Εἰς αὐτάρκειαν.

Ὡς πενηξέμενον τ' σὺν ἀγαθῶν δότιλαι.
 Ὡς δὲ βιωσόμενον φείδετο σὺν κτεῖνον.
 Ἐπὶ δ' ἄνθρωπος σφ' ἔστι, ὅς ἂμ θω ταῦτα νοήσας,
 Φειδὲ καὶ δαπάνη μέτρον ἐφημέροισιν.

Εἰς

1 Διακριδὸν] Scribendum videtur Διακριτόν. Menegius.

1 Ὡς καὶ

LUCIANI

EPIGRAMMATA.

In summo ipsius Librum.

IACOBO MYCYLLO Interprete.

Lucianus scripsi hæc, antiquaque stultaque doctus:

Id quoque enim stultum est, quod tibi valde sapit.

Nil homini certum est, nec voto vivitur uno:

Sed ridens, eadem hic elevat, ille probat.

In Theronem prodigum.

LUSCINIO Interprete.

Quum juvenis Theron bona, filius ille Menippi

Patria in exhausta perderet ingluvie:

Dives opum quidam dolet hinc accedere duram

Pauperiem, patri junctus amicitia:

Et miserum lachrymis sic consolatur obortis:

Sume animos, dos est en tibi summa gener.

Ille ubi jam præter spem partas, sorte novata,

Sensit opes, priscum concipit ingenium.

Omnis in hoc labor est, ventri ut famuletur inert

Per fas atque nefas: sic periisse juvat.

Hinc inopem rursus socer arguit, omnia retro

Dum fluitare videt, forteque lapsa simul.

Iamque madent genæ, & luctu miser omnia complet.

Nec Theron, sed dos jam dolet, & foboles.

Heu nimium serò didicisse juvat, aliis non

Esse bonum, quisquis non fuit ipse sibi.

In vitam humanam.

IOHANNE BENEDICTO Interprete.

Omnia mortales fugiunt mortalia cum sint:

Et si non fugiunt, nos tamen hæc fugimus.

In sufficientiam.

VENATORIO Interprete.

Vtere divitiis veluti jamjam moriturus:

Ceu sis victurus, tu quoque parce tuis.

Ille sapit verè, qui res perpendit utraque:

Parcus erit certo tempore, largus erit.

Εἰς μικρὸν βίον.

Τοῖσι μὲν εὖ πρᾶτ' ἔστι πᾶς ὁ βίος βραχύς ἐστι.
Τοῖσι δὲ κακῶς, μία νύξ ἀπλείεσθαι χρόνον.

Εἰς ἔρωτα.

Οὐχ ὁ ἔρως ἀδικεῖ μερόπων χρίσθαι, ἀλλ' ἀκαλῶς
τυχαῖς ἀνθρώπων ἴδ' ὁ ἔρως πτόφμας.

Εἰς χάριτας.

Ὅκεία χάριτες γλυκυρότεραι, ἢ δὲ βραδυίη,
Πᾶσι χάρις κτενὴ, μηδὲ λίγισθαι χάρις.

Εἰς ἀχαρίστους.

Φαῦλός τις ἀπὸ πύθης ἐστὶ πεττημένον, εἰς δὲ ἀπάστας
Αἰτλῶν τὰς χάριτας, εἰς κτενὲς ἐξίχμας.

Εἰς Θεός.

Αἰθρῶν μὲν ἴσως λήσεις ἄτοπον π ποιήσας.
Οὐ λήσεις δὲ Θεὸς εὐδὲ λογιζόμενον.

Εἰς κόλακας.

Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι φύσις χαλεπώτερον εὔρειν
Ἀνθρώπων κατὰ τὴν ψυδερμὴν φιλίην.
Οὐ γὰρ ἴθ' ὥς ἐχθρὸν ἀποφύλασόμεθ', ἀλλ' ἀγαπῶντες
Ὡς φίλοι, ἐν τῷ πλείονα βλαπτόμεθα.

Εἰς μουσῆρον.

Ἀρρήτων ἐπίνοι γλώσση σφρηγὶς ἐπικεῖσθαι.
Κρείσσον γὰρ μύθῳ ἢ κτενὶ φουλακῇ.

Εἰς πλεῖστον.

Πλεῖστόν ὁ δὲ ψυχῆς, πλεῖστος μόνον ἐστὶν ἀληθής.
Τάλλα δ' ἐξ αὐτῆς πλείονα ἢ κτενὶ.

Τοῖσι

Ὅκεία χάριτες γλυκυρότεραι, ἢ δὲ βραδυίη,
Πᾶσι χάρις κτενὴ, μηδὲ λίγισθαι χάρις.
Dixi in hunc sensum, in Poëmatibus meis Græcis, Epigrammate ad Guillelmum
Lamonium, Principem Senatus Parisiensis:
H' χάρις ἐκτενὴ μὲν, χάρις ἐστὶ μέγιστη
Καὶ ταχὺς δαίμων, ἐστὶ χάρις χαρίτων. Menagius.

In breve ævum.

IOHANNE BENEDICTO Interprete.

Fœlici brevis est etiam longissima vita:

Tempus at immensum est, unica nox misero.

In amorem.

IOHANNE BENEDICTO Interprete.

Mortales non lædit amor: mens crimen amori

Impingit sceleris luxuriosa sui.

In gratias.

LUSCINIO Interprete.

Munificus gratare citò, quò dulcior adsit

Cratia: nam longa mox perit illa mora.

In Ingratos.

LUSCINIO Interprete.

Rimarum plenus perdit tua dona scelestus:

Si sapias, integro vina reconde cado.

In Deos.

IOHANNE BENEDICTO Interprete.

Mortales si fortè latent tua crimina nequam:

Quod tecum reputas non latet hocce Deos.

In Adulatores.

OBSCURO Interprete.

Nil homine invenit natura nocentius illo

Quàm qui sinceram fingit amicitiam.

Non hostis vobis ultra, sed habetur amicus,

Talis: & hac ista lædimur arte crebro.

In Mystrium.

OBSCURO Interprete.

Fac arcana premat tacitæ custodia linguæ,

Sermonum custos est mihi major opum.

In Divitias.

BLEIDANO Interprete.

Nobilis est animi thesaurus, nobilis ille

Postrema quisquis parte locabit opes.

Τόνδε πολυκτίανον, καὶ πλάσιόν ἐα δίκαιον
 Κλήζειν, δε χρεῶν τοῖς ἀγαθοῖς δυνάμει.
 Εἰ δὲ τις εὐ ψήφοις καθεύκεται, ἄλλον ἐκ ἄλλου
 Σωρῶναι ἀεὶ πλεῖστον ἐπιτηδύμῳ.
 Οὐτὶ οὐ πῶτα μέλιος πολυτρητοῖς οὐ σύμβουσις
 Μοχθήσει, ἵπτεται δρεψομένη πὺ μέλι.

Εἰς τύχην.

Ἀχρὸς Ἀχαιῶνιδου γούμῳ ποτὶ, τῷ δὲ Μοίρῃ.
 Καὶ πάλιν ἐξ ἵπτεται βήσεται εἰς ἵπτεται.
 Καὶ γὰρ εὐκταὶ ἔχον με πύτ' αἶθε, καὶ πάλιν ἄπο
 Οἶσται, εἰμι δ' ἄλλως εὐκταὶ, ἀλλὰ τύχης.

Εἰς δύτην.

Μὴ πάλιν, φίλος εἰ θνητὸς, φίλος εἰ μακρότατος,
 Καὶ σὺ ρηίδας ἔκλυον δεικνύμεν.
 Αἰ πάλιν, εὐκταὶ ἐπὶ σοὶ φίλος, ἀλλ' ἄμφοι πάντῃ
 Ἐχθρὰ, τύχης τε ροπαῖς συμμιζομένη.

Εἰς Φρόνησιν.

Ἦ βροδύπας βωλὴ, μετ' ἀμείναι, ἢ δὲ περὶ
 Αἶν ἐφελκυσμένῳ τῇ μετῴναι ἔχ.

Εἰς βίον.

Ἐξ ἄρα μόχθοις ἱκανάταται, αἱ δὲ μετ' αὐτὰς
 Γεφύμενοι δεικνύμεν, ζῆθι λίγυσι βροδύ.

Εἰς βόρον.

Εἰ περὶ εἰς τὸ φαγεῖν, ἢ εὖ δὲ δρόμοι ἀμειλὺς ὑπάρχεις,
 Τοῖς ποσὶ σὺ τρώε, καὶ τρέχει τῇ πύμῃ.

Εἰς ἀδύνατον.

Εἰς τι κατὰ νύκτις δέμας Ἰνδικόν; ἔχον τίχτης,
 Οὐ δυνάσκει διαφερῇ τόντῃ κατὰ νύκτι.

Dives erit verè, qui fidos inter amicos
 Largiter effundit parva labore bona.
 Sed genium quisquis defraudat, opeſque tenacem
 Congerit in teſtam, quo numerare queat,
 Qualis apes, fruſtra ſtudio complebit avaro
 Vaſcula, mox fuco diripiente favos.

In Fortunam.

IOHANNES BENEDICTO Interprete.
 Fundus Achæmenidæ quondam hic fuit, inde Menippi:
 Nuncque hunc, nuncque alium rursus adibit herum.
 Nam ſe olim hic dominum ratus eſt, nunc retur & ille.
 Illius at ſola eſt fors hera, nullus herus.

In Faſces.

VITO APERMACHIO Interprete.
 Si non delinques, tibi diique homineſque favebunt.
 Præſtabunt faciles quæque precatus eris.
 Aſt ubi peccaris, ceſſat favor, omnia plena
 Sunt odii, facta & ſors aliena tibi.

In prudentiam.

SLEIDANO Interprete.
 Sit mora conſiliiſ. Nam ſi moderamine tractes,
 Proſunt: ut ſtultè præcipitata nocent.

In Vitam.

VOLATERRANO Interprete.
 Sex horæ tantùm rebus tribuuntur agendis:
 Viveque poſt illas, littera ζηζη monet.

In Edacem.

IOHANNES BENEDICTO Interprete.
 Si properè comedis, ſi tardo poplite curris,
 Ore velim curras, & pedibus comedas.

In Impoſſibile.

SLEIDANO Interprete.
 Æthiopem quid ſtulte lavas? Nam ſplendida nunquam
 Nox fuerit, lumen ſole negante ſuum.

Εἰς δυσώδεις.

Οὔτε χιμαίρα πιῖντι ἔνθα κακὸν ἢ καθ' Ὀμηρον,
 Οὐκ ἀγλή ταύραν, ὥς ὁ λόγος πνεύματος,
 Οὐ Λέωνος σύμπας, ἔχ' ἀρπυγῶν τὰ πέλουςα,
 Οὐδ' ὁ φιλοκτῆτι πῶς ἀπὸσηπόμμος.
 Ὡς ἴσι παμψήφει νικᾶν πλείτιστα χιμαίρας,
 Σηπιδόνας, ταυρῆς, ὄρεας, Λημνιάδας.

Εἰς τύχην.

Πολλὰ τὸ δαιμόνιον δυνάτω, καὶ ἡ παράδοξα.
 Τὴς μικρῆς ἀνάγκη, τὴς μεγάλης κατὰ.
 Καὶ σὺ τίνω ἔφρω, καὶ ἵ τ' ἔνοι καὶ παύσῃ,
 Καὶ πόσῃς χροσθ' ἰάμεσθαι σοὶ παρέχη.
 Οὐ θρόνον, ἢ μαλάχην αἰετος ποτὲ, τὰς ἢ μεχέας
 Ἡ δρύας, ἢ πλαταίνης, οἷδε χαυμη καὶ χερει.

Εἰς βρέφη.

Παιδὰ με πεισίστησον ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντα,
 Νηλεΐης αἰδῆς ἤρπασε Καλλίμαχον.
 Ἀλλὰ με μὴ κλαίοις, καὶ γὰρ βιότοιο μετέχον
 Πύρρα, καὶ παύρων τ' βιότοιο κακῶν.

Ἀπὸ ναυηγῶν.

Γλαύκω, καὶ Νηρεΐ, καὶ Ἰννοῖ, καὶ Μελικέρτῃ,
 Καὶ βυθίῳ Κορινθίῳ, καὶ Σαμωθρηξί Θεοῖς,
 Σωπῆς ἐκ πελάγους Λυκίῃσι, ὧδε κένταυρον
 Τὰς τεύχεας ἐκ κεφαλῆς, ἄλλο γὰρ εἶδεν ἔχω.

Ἀπὸ γυναικῶν.

Ἐλλάδα νικήσασα ὑπέρβιον ἀσπίδα Μῆδαν,
 Λαῖς θῆκεν ἐμὴ καλῶν ληϊδίῳ.
 Μένω ἐνίκηθη ὑπὸ γήρατος, καὶ τ' ἔλεγον
 Αἰθετὸ σοὶ Περση, τ' ἐνόησι Φίλος,
 Ἡς γὰρ ἰδεῖν συγὴ πάλιν παυκλήθια μερῶν,
 Τῆσδε σιωπῆς καὶ σκιοῖντο τυπῶν.

In Fætidos.

BAPTISTA PIO Interprete.

Mæonides non tale malum spirasse Chimæram
 Trigeminam, aut tauros credidit ignivomos,
 Non omnem Lemnum, volucrum excrementa sororum,
 Aut Philoëtete vulnera dira pedis.
 Iudicio quare populi Telephilla Chimæram
 Vince, boves, fanies, Lemniadas, volucres.

In Fortunam.

IO. SLEIDANO Interprete.

Multa potest fortuna, vel insperata, potentes
 Deicit, ac tenues subvehit illa viros.
 Illa supercilium tibi prorinus auferet, & si
 Aurifero madeat flumine tota domus.
 Ventus enim malva, limosæque abstinet ulva,
 Sed veteres ornos exagitare solet.

In Infantes.

VR S. VELIO Interprete.

Quinquennem rapuit puerum immiserabilis Orcus,
 Curarum vacuum nomine Callimachum.
 Sed me flere cave. Nam paucos ut brevis annos
 Vixi, sic vitæ pauca sinistra tuli.

De Naufragis.

VR S. VELIO Interprete.

Glauce, tibi & Nereo, Inoque tibi & Melicertæ,
 Et Neptune tibi, & quos Samothracæ habent:
 Servatus pelago Lucillius, hanc ego tonsus,
 Nil aliud quum sit, dedico cæsariem.

De Mulieribus.

IO. BENEDICTO Interprete.

Quæ profligavit scutatos Græcia Medos,
 Præda fuit formæ Græcia Laidicæ.
 Sola senecta illam domuit, gratumque iuventæ
 Tum suspendit anus Cypri tibi speculum.
 Cujus enim canæ veram odit cernere formam,
 Obscuratam odit cernere & effigiem,

Εἰς ἄγαλμα Ἀφροδίτης, τ' ἐν Κνίδῳ.

Τὴν Παφίῳ γυμνῶ ἑδείς ἰδὼν, εἰ δὲ πρὶς εἶδον,
Οὐκ ἔστιν ὁ τῶν γυμνῶν ἡσυχάζων Παφίῳ.

Εἰς τὸ αὐτό.

Σοὶ μορφῆς ἀνέστης πῆς παρθενικῆς ἄγαλμα
Κύπρι, πῆς μορφῆς φέρποντι ἑδὲν ἔχον.

Εἰς ἄγαλμα Ἡχῆος, ὡς παρὰ τῷ Πανός.

Ἡχῶ πετρήσας ὄρας φίλει, Πανὸς ἱταίρῳ
Λιγύτοπον φθογγῇ ἔμπαλιν ἀστυμύῳ,
Πανόδιον φρεσὶν ἁλῶνι εἰσέτα, ποιμένι ἡδὺ
Παίγνιοι, ὅσα λέγεις, ταῦτα κλύων ἄπειθι.

Εἰς ἀγωνιστάς.

Οἱ ἀγωνιστὰς τ' ἀγμάχων ἐνθάδ' ἴθνησαν
Ἀπὸν, ὅδ' ἴνα γὰρ ποταπὸν ἱερὰ μύθοισιν,

Εἰς τὸ αὐτό.

Πᾶσι δ' ὅσῳ ἔκλειες ἀγωνοθῆσιν ἀμιλλᾶς
Πυθμῆς, Λιγύριλ' ὡς πᾶσι ἀγωνιστάμεν.
ἔχον δ' ἐν Πίσσῃ μὲν ἄποι, ἐν δ' Ἰπλάγαιαίς,
ἔν βλίφαρξιν, Πυθῶν δ' ἄποτοσσι φέρουσαι.
Δαμντίλῃς δ' ὁ πατήρ ἐκθρόσσει σὺν ποληταις,
Ἀρεῇ μὲν οὐκ ἐπιδίαν ἢ νεκρῶν, ἢ χαλοῦν.

Εἰς γεωμμητρίκας.

Ἰλαθὶ γεωμμητρίκῃ φύσει, ἴλαθι μῦθοι,
Φάρμακον δόξω μὲν ἄειδ' ἡμέ.
ἔχον γὰρ καὶ σοὶ παλαιὰ δαρήσασθαι,
Καὶ βυρσὴν θύειν μέποσι δόξω μὲν.
Καὶ γὰρ σὺ μισθῶν ἔοδ' ἴδ' ἡμέ, μισθῶν δ' ἡμέ,
Καὶ λιμὲν, πᾶσι δὲ δόξα γεωμμητρίκῃ.

Εἰς

In Statuam Veneris, quæ est in Cnido.

IOHANNES BENEDICTO Interprete.

Nulli nuda Venus visa est: si visa sit ulli,
Is vidit, nudam qui statuit Venerem.

In eandem.

Eodem Interprete.

Offero Cypri tuæ tibi sculpra imitamina formæ:
Forma nam melius nil mihi Cypri tuæ.

In Statuam Echûs tanquam à Pano.

CORNARIO Interprete.

En Echo in petris habitans ego, Pano's amica,
Comparibusque sonis omnia quæ recino.
Oris imago loquens cuiusvis, agricolis sum
Deliciæ, audis quæ tu loqueris abiens.

In Pugiles.

IOHANNES BENEDICTO Interprete.

Hic pugil à sociis positus certaminis Apis:
Quod nulli fecit faucibus membra viro.

In Idem.

Eodem Interprete.

Quodcunque instituit certamen Græcia castus,
Hoc inter pugiles Androleos subii.
Restitit una mihi Pisæ auris, & una Platæis
Palpebra: me Python funerat exanimem.
At pater, ut functum stadio, mutilum-ve reportet,
Civibus armatur Damoteles sociis.

In Grammaticos.

IOHANNES BENEDICTO Interprete.

Grammaticæ, inventrix victus, & Musa faveto:
Quæ fers Mæonio carmine dulcis opem.
Quàm tibi debuerant offerri splendida dona,
Araque non usquam destituenda sacris.
Nanque tui, plenæque viæ, pontusque refertus,
Littoræque, ô cunctis commoda Grammaticæ.

Εἰς δυσώδεις.

Δαίμονα πολλὰ λαλῶν ὀζοτόμος ἑξορκιστὴς,
Εἰζέσσε' ἔχ' ὄρκον, ἀλλὰ κ' ὥσπερ δυνάμει.

Ἐρως δεσπότης.

Λύπερας τ' ἔρωτα, τ' ἵα μακρὸν ἰδῶσθαι,
Εἴ τις οὐ τελοῦσιν παλαιῶν μοι εἶδεν ἔρωτα,
Δροπικῆδας ἰμός ἐστι. ὁ μακρυῖς, γέρας ἔξῃ.
Μισθός τοι τὸ φίλαμα τὸ Κύπερδ' ἔσθ'. ἢ δ' ἀγάγης νιν,
Οὐ γοῦν τὸ φίλαμα, τὸ δ' ὦ ξένε, καὶ πλείον ἔξεις.
Ἐπ' δ' ὁ παῖς περὶ σάμος, εἰ εἰκόσι πᾶσι μύθοις νιν.
Χρῶτα μ' ἔλκυες, πυρὶ δ' εἰπελθ', ἔμμελλ' αὐτῷ
Δραμόλα, καὶ φλογεῖσθαι, καὶ φρίνεις, ἀδὺ λάλημα.
Οὐ γὰρ ἴσται τοῖς καὶ φησὶ γ'. ὡς μέλι, φασά.
Ἦν ἢ χαλᾶ, τοῦ ἐστὶν ἀνάμετρον, ἠπιορπύλλας,
Οὐδὲν ἀλατῶσαν δόλιον βρέθ', ἀρχία παῖσδ' ἔσθ'.
Εὐπλόκαμνον τὸ κῆρυον, ἔχθ' δ' ἱππεῖν τὸ ἄσπετον.
Μικκύλα μ' τῶν περὶ χερύδρια, μακρὰ δ' βάλλῃ,
Βάλλῃ κ' εἰς Ἀχαιοῖς, καὶ εἰς Αἰδων βασιλῆα.
Γυνὸς μ' τὴν σῶμα, τοῦ δ' οἱ ἐμπιπύκασται,
Καὶ πτεροῖς ὅσιν ὄρνις, ἐφίπτεται ἄλλοι' ἐπ' ἄλλοις
Αἰέρας, καὶ γυναικας, ἐπὶ σπλάγχνοις δ' ἐκείνῃ,
Τόξον ἔχθ' μέλας βαιοι, ὑπὲρ τῶν δ' βίλειμον.
Τυτθὸν τοῖς τὸ βίλειμον, εἰς αἰθέρα δ' ἄρει φορεῖ.
Καὶ χεῦστον περὶ νῶτα φερέτερον. ἰνδὸν δ' ἐνέ.
Τοὶ περὶ κῆλαμοι, τοῖς παλλάκι κ' ἐμὲ τιτρώσκει,
Πάντα μ' ἄρχια, πάντα. πολὺ πλείον δ' οἱ αὐτῷ
Βοῦα λαμπρὰ ἰοῖσα, τ' ἄλλοι αὐτὸν σφαιροῖ.
Ἦν τὸ γ' ἔλκῃ τῶν, δαμάσας ἄρα, μεδ' ἰλεήσης,
Κῆν ποτ' ἰὸς κλαίοντα, φυλάσσει μή σε πλαῖσῃ.
Κῆν γαλῶν, τὸ νιν ἔλκει, καὶ ἢ ἰδέλῃ σε φιλεῖται,
Φιῶν. κακὸν τὸ φίλαμα, πᾶσι χίλεια φάρμακον ἐστίν.
Ἦν ἢ λέγει λάβει ταῦτα, χαρίζουσι ὅσα μοι ὅπλα,
Μή τι θύγῃς πλάνα δῶρα, τὰ γὰρ πυρὶ πάντῃ βίβασθ'.

Τέλος δούτερον τῷ Λυκίῳ
μέριος.

In Fætidus.

IOHANNES BENEDICTO Interprete.

Oris odore gravi, non sacris dæmona verbis,
Exorcista olido depulit ore loquens.

Amor Fugitivus.

BONAVENTURA VULCANIO Interprete.

Amissum Venus inclamabat saucia natum,
Ecquis mi in triviis errantem vidit Amorem?
Ille fugax meus est. dulce index munus habebit,
Basiolum Veneris. quod si ipsum adduxeris, hospes,
Non tibi basiolum simplex dabo; at amplius addam.
Plurima inest puero nota, qua dignoscere possis.
Non albus faciem, sed totus flammeus, acres
Scintillant oculi, mala mens, oratio blanda,
Lingua animo dispar, suavis vox mellis ad instar
Irato, mens intractabilis & fera. fallax,
Versutus puer, & mendax, immania ludit.
Crispicorum caput est illi, faciesque proterva.
Estque putillimanus, sed longè spicula mittit.
Mittit in ipsum Acheronta, & regem figit Averni.
Nudus membra volat passim, sed tecta latet mens.
Aliger instar avis, nunc hunc, nunc involat illum,
Fœmina masve fiet, sedem ad præcordia figens.
Parvulus huic arcus, nervoque aptata sagitta.
Parva sagitta quidem, sed quæ æthera tendit ad usque.
Parvula post tergum pharetrâ aurea; at intus amari
Sunt calami, quibus improbus & me sæpe laccssit.
Omnia sæva illi, sæva omnia, sævior illa
Parvula fax, ipsum solem qua sævus adurit.
Hunc tu si capies, vinctum duc, nec miserare.
Si flentem videas, ne decipiare caveto.
Sin ridet, tu stringe trahens. Si suavia porgat,
Tu fugito: oscula dira, & labra infecta veneno.
At si dicat, Habe hæc, Tibi cuncta hæc largior arma,
Ne attrigeris. fallax donum, tincta omnia flammis.

F I N I S.

P A L I N U R V S.

A R G V M E N T V M.

Duo hi dialogi sequentes, Luciani non sunt, neque graecè scripti etiam, sed quia à doctis Italia, cum Lucianicis eodem titulo conjunctos accepimus: ne horum quidem lectione fraudare quenquam volumus, praesertim cum ad exemplum Lucianicorum aliquo modo effecti & ipsi essent.

Interlocutores: Palinurus, Charon.

Pal. bsecro te ò Charon, sine me ut jam navim conscendam.

Cha. Quis me appellas? *Pal.* Ego navita quondam illius, quem nuper viventem transvectasti, Æneæ Trojani. *Cha.* Tu ne ille es, qui apud portus Velinos inhumatus jacebas?

Pal. Ille ipse sum. Sed crede coelestium nutu fieri, ut transvehar, quorum prodigiis longè lateque actæ finitimæ gentes, & ossa mea jam expiaverunt, & tumulum mihi, tumuloque insuper solennia statuerunt. Quare te oro, ò justissime Charon, patere tandem ut ingrediar, sic prospera semper sit navigatio tua, sit solida navis tua atque inconcussa. *Cha.* Rem justam petis, Palinure, ingredi, ut libet: vos verò tam confertæ umbræ, quid fatigatis me precibus? quid fatigatis? quænam hæc vis desiderii? Expectate tantisper, dum transflumen hunc porto, regrediar quamprimum. *Pal.* Habeo tibi Charon, immortales gratias, qui me his tandem eripuisti è malis, qui me dira hac tandem, qua detinebar transfretandi cupidine liberaasti. *Cha.* Amo te equidem, Palinure, tum propter Æneam regem, quem mihi nominasti, qui & super omnes, quos unquam viderim, mortales, visus est mihi singulari quadam præditus pietate, tum propter meum etiam, quod olim commune fuit tibi, magisterium: par enim sibi quisque parem affectat, delectatque magis, quæ inter pares sit, vel confabulatio vel vitæ actio. Afficiebar porrò non modico dolore, quum videbam jamdudum te in citiore hac ripa errantem, incertumque sedis tuæ. Neque licebat tibi succurrere, propter legem mihi datam, ne quenquam, nisi humato prius corpore, transportem. Sum enim ego minimus inter infernos habitatores, subjectusque alienæ potestati, cui parère non tam pulchrum mihi, quàm aliis necesse sit. Gaudeo autem nunc & lætor, quòd ea aliquando se fors tibi obtulerit, qua & tuum implere desiderium, & meum relevare dolorem (salva lege officii mei) possum. *Pal.* Imò ego non minùs propter te dolebam, ò Charon, quia perspiciebam tot te graves assiduosque labores perferentem sine ulla relaxatione. Neque enim me latet, quot quantisque vexari malis solent navium gubernatores, qui nihil aliud in vita, quàm

navigationem exercui: atque ita exercui ut nihil illa gravior, nihil periculatius contingere mortalibus putem: propter quod credibile magis tibi videri potest, si angebat me utique fatigatio tua, repetentem animo antiquas, quas juvenis etiam sustinebam nauticas fatigationes meas: quarum experientia jam edoctus sciebam probè pari malo tuo condolare. *Cha.* Frustra propter me dolebas, Palinure, nam nihil molesta mihi est ars mea. *Pal.* Quid ais? *Cha.* Aio gratam me habere & jucundam artem meam. Vides ut cruda viridisque senectus est mihi? nemini haud unquam ab ipsa, qua jam omnium annos supero, longæva ætate mea pertæsum me esse laboris mei, qui quotidie insto alacrior atque valentior: sed intelligo cur tu aliter tibi persuadeas. Est enim communis hic morbus mortalium, ut sortis suæ quemque distædeat, vivatque contentus nemo studiis suis, laudent verò longè, ac beatioresexistiment omnes, qui diversas à se artes atque actiones sequuntur, verùm falluntur maximè opinione sua. Nam si rectè intueri velint, cognoscent perspicuè nullum esse in vitæ eorum statum qui non magnis scateat miseriis, quem non magnæ gravesque perturbent undique molestiæ & vexationes. Et si detur aliquando ut alter in alterius studia transferatur, quàm videas tunc sua cuique levia videri, quæ priùs præ gravitate accusabat, contraque ea graviora quæ priùs levia videbantur. Itaque si benè consideres, Palinure, non est ita gravis mea conditio, ut censes, neque propterea quodd naucerus sim, sum eo mirabilior. Sed tu (ut video) sequeris vanos errores mortalium, ego verò integritatem tantùm, judicii quæ veri lucem secutus, dego contentus ac lætus sorte mea, neque adscribo mihi calamitatem, quodd desudem quotidie navigando & defatiger. Neque ob hoc arbitror quempiam horum, qui mecum simul ultimas sedes colunt, me esse beatiorem, non ipsos judices Minœm, Rhadamanthum & Æacum, quanquam magna omnes emineant potestate, non ipsum Ditem: quanquam sceptro potens sit, atque regna ista moderetur. Sunt nanque & illi sui labores suæque molestiæ, & majores fortè, quo & majore regiminis sarcina premuntur. *Pal.* Potes de te tibi Charon persuadere, ut libet, mihi enim de me nunquam persuadere poteris, quin ars nostra sine ulla comparatione ceteras laboribus & periculis excedat. Quod liquidò tibi probarem, nisi quodd vereor tædio te afficeret fortasse longior narratio nostra. *Cha.* Imò summa me afficeret recreatione. Nam & delectat me tecum sermocinari, & navigantibus etiam magnam animorum refocillationem asferre solent hujusmodi confabulationes. *Pal.* Quando igitur non est tibi injucundum, prosequar suscepti sermonis nostri rationem, ut intelligamus, non esse duriorẽ ullam, quàm nautarum sortem: quodd tibi faciliè persuadebo, si animadvertas, quos æstus & frigora tolerare eos, quos perhorrescere tonitrus & fulgura, quibus perfundi imbribus, qua ventorum rabie agitari quotidie necesse sit. Si cognoscas quoties eos torqueri fame & siti, quoties squalore etiam teterrimo consumi contingat: si attendas habita-

bitationem eorum instar carceris suppellectilem, vel nullam vel fordidissimam, strata dura, cibaria aspera, potum immundissimum, indumenta spurca, incommoditatem rerum omnium, noctes infortunes, & sub divo semper, & inquietas. taceo perpetuum alioquid quoddam eorum exilium. Quos patriæ eorum exteros profugos, vagos, palantes, ignaros quietis, privatos omni (quo nihil est in vita dulcius) conjugis sobolisque fructu ac jucunditate: quis non abjectissimos, longeque omnium mortalium miserrimos esse judicabit? Prætereo Scyllam, Charybdim, Syrtes, Symplegades, tot infesta navigantibus maris pericula. Omitto tempestates, quibus nec visum quicquam est tritius, nec horribilius, quibus & ad summum vitæ usque descrimen quotidie jactantur, quatiuntur, & (quod sæpe accidit) submersi tandem obruuntur. In qua re nemo est, qui idoneus magis, quam ego, testis adhiberi queat: qui cum multis fuerim quassatus tempestatibus, tum ea maximè quæ me ex Sicilia in Italiam navigantem invasit, tam sæva atque horrens, ut horrore sit adhuc mihi ejus recordatio. Non possum certè (ut par esset) explicare tibi acerbissimam illius tempestatis, sed quanta extiterit, ex hoc facile conjecturam facere potes, quòd Æneam ducem, cujus summa constantia & animi fortitudo ubique decantatur, vidi ego contremens graviter atque ingementem, extentisque ad cælum manibus beatos longè inclamantem eos, quibus ad Trojam oppetere contigisset, lamentantemque pari ab eorum morte ac fortissima, à Diomedis gladio se ereptum extitisse, crudelem equidem diem illuxisse omnibus ultimum, neque ex numero nostro quenquam putavi evasurum. Non ipsum Æneam, non Ilioneum, non Achatem, non Abantem, grandævumve Aletem, quorum naves longè disiectas, ad summumque penè exitium adductas, nescio quæ vis illa, nisi divina liberavit. *Chæ.* Non incognita mihi narras: hæc ea ipsa die rescivi. *Pal.* Quòd modo? *Chæ.* Quo id modo rogas? Anacrem illum fidumque Orontem ignoras, ductorem Lyciæ navis, is quidem tunc submersus concessit ad me, illico exponens mihi ex ordine omnia, quæ tu disseruisti, implorans deinde opem, rogitansque multum, ut se ulteriore in ripa sisterem, quòd nunquam passus fui, quum inter fluctus adhuc corpus suum sine sepulchri honore jactaretur. Nunc agit se se circum hæc stagna mœstus, atque errabundus: vidisti illum? *Pal.* Et tum vidi, & unicum meorum solatium habui, dum tantisper in ripa moratus, pari cum eo detinebar infelicitate. Nec enim falsa de tristi ejus interitu retulisti, cujus adhuc imago subit mihi, dum excussus è puppi, contortumque ter eum atque circumactum, horrendum, à fluctu rapidus tandem æquore vortex absorpsit. Sanè quod ad me pertinet, nihil edisseram: qui licet eam evaserim tempestatem, amarum tandem aliquando etiam vitæ mez finem inveni, excussus & ipse, pariter atque jactatus inter undas (quod deerat) insuper ferro præterea obtruncatus. Ex quo nec tantum mihi timui, quàm Æneæ, meo, ne tantis undis surgentibus,

spoliata magistro navis deficeret: hæccine eorum deliciæ, opes, tranquillitas, sic illis vivitur, sic moritur. Tui nunc & aliorum defende studia, & artes, contendeque, si libet, majorem esse etiam eorum miseriam & calamitatem, qui patrias incolentes suas, uxorumque ac filiorum societate beati quiescunt, gaudent, ludunt, hortantur, amicitias colunt, exercentur commodè, habitant magnificè, vestiuntur cultè, convivantur lætè, cubant molliter, jucundos suos ac geniales agunt dies. Adde qui in urbibus optimates & primarii magnam sibi vendicant auctoritatem, habenturque summo in precio atque honore, qui jus dicunt, qui causas agunt aliorum, qui fasces gerunt, qui ducunt exercitus, qui vel assistunt principibus, vel principes ipsi magni illustresque sunt. Quibus nec optabilius quicquam in vita esse video, neque beatius. *Cha.* Falleris longè Palinure, nam quos beatiores esse arbitraris, miserieiores illi sunt ulla sine dubitatione. Neque enim negaverim sortem subjectam esse nautarum magnis malis: sed ita subjectam, ne comparatione aliarum, quæ majoribus etiam gravantur incommodis, minùs certè misera judicanda sit. Quid enim tristius (ut ad tuos veniam) qui patrias suas colunt, quid miserabilius, quàm domisux agere, & ita agere, ut jucundior em aliquando quàm vitam mortem optes? Quæ ulla major calamitas, quàm circumdari urbem hostibus, ingruere bellum, volitare tela, stringi enses, perfodi muros, fremere tormentis, saxo dirui domos, tremefieri & concuti? quemque fame sitique deficere, corrumpi aërem, occupari mœnia, spoliari templa, dirumpi patrimonium, publicari bona, incendia parari, malos exultare, bonos torqueri, affici conviciis, expelli domibus, vulnerari, carcerari, relegari, deportari, trucidari filios ante parentum ora, vim pati uxores, stuprari gnaras. Videntur an hæc tibi mala, Palinure, & an his quæ tu meministi, ulla ex parte comparanda? *Pal.* Quàm vera narras, ô Charon, quàm nunc vel audiens ista perhorresco. Venit enim mihi in mentem, gravis illa & deploranda patriæ meæ desolatio, Trojæ inquam, tam præpotentis olim atque prædivitis, cujus eversione nihil credo referri posse crudelius, aut lachrymabilius, tantaque fuit calamitatis ejus magnitudo, ut longè plura etiam atque tristiora quàm tu suprâ memoraveris, sibi conigerint: quæ si velis, omnia tibi, ut rem certius agnoscas, explicabo. *Cha.* Haud opus est, Palinure, quoniam & tempus non patitur, & ego hæc omnia non secus ac tu nota atque comperta habeo. Nam & mihi renunciaverunt, ut quæque adventabant animæ, ex illo bello profectæ. Nihil certè, ut nunc tu dixisti, pervenit ad aures meas crudelius aut lachrymabilius. *Pal.* Fax ut jubeas, sed advertas Charon, gravissima licèt hæc sint, rariora tamen contingere, quàm ea nautarum, quæ suprâ exposui. *Cha.* Referam ergo alia frequentiora, & ex ipsis quidem met civitatibus, quarum relatio augebit etiam earum miseriam. Vade oro, & per civitatem, plateas porticusque discurre, quid aliud offendes, quàm oblatrantium maledicta, insimulationes

pestilentissimas, optimi cujusque dilacerationem, quid non? exploratorum insidias, invidentiumque venena. Divertere modò gressum, & artificum, mercatorumque tabernas ac conventus pete: quid aliud deprehendes, quàm sermonum nebulas, fucos, mendacia, deceptionesque manifestas. Transfer dehinc te in fora publica, sedesque judiciarias: quid aliud audis, quàm undique omnia magno strepitu ac clamore misceri? Quid intelliges aliud, quàm cædes, hominum compilationes, furta, grassationes, conspirationes, prodictiones? Quæ alia occurrent tibi, nisi litigatorum jurgia, & contentiones, testium perjuraciones, causidicorum prævaricationes, judicum corruptiones, præsidum ambitiones ac rapinæ? Quos ibi alios obviam tibi habebis, quàm exultantes improbos, lugentes bonos, oppressas viduas, proculcatos pupillos, egentes prostratos? Attolle postea altiùs oculos, & atria principum perscrutare, quam non videbis ibi assentatorum exaltationem, speculatorum acceptionem, militum audaciam, forneratorum voracitatem, quæstorum improbitatem: quam non potentum hominum in tenuiores vim atque insolentiam? Quas non concussiones? quas non populationes? quos non innocentes accusari, criminari, carcerari, proscribi? *Pal.* Gravia hæc nimis ac misabilia, *Cha.* At restant alia, quæ non minùs tibi graviora & miserabiliora videbuntur. *Pal.* Perge. *Cha.* Quæ fortassis etiam graviora & miserabiliora judicabis, quoniam domestica ac frequens magna est eorum pestis. *Pal.* Fare. *Cha.* Nolo tibi Palinure afferre in medium graves longosque artificum & negotiatorum labores: non eos quibus afficiuntur agrorum cultores, non quibus milites, non quibus causidici, cæterarumque disciplinarum sectatores, æstus, algores, inediam, peregrinationes, anxietates vel pericula, vulnera, cædes, districtas habitationes, infinitaque agendi, cubandi, vescendi incommoda vel fastidia, lassitudines, vigiliæ, sollicitudines, odia, & infamationes. Nam si complecti cuncta sermone meo atque exequi voluerim, tot tantaque dicenda se offerent, ut præ longitudine malorum ac mole, citiùs navigatio nostra quàm oratio finem possit invenire. Omittam itaque & commemorabo tantum, quas inter domesticos parietes, tum servorum, tum uxorum ac filiorum molestias ac turbationes pessimas perferre solent, qui gubernationi præsunt rei familiaris. Cujus si ita ut navalis expertus, facillè quicquid dicturus sum, me etiam tacente, & intelligeres & approbares. Nam servorum primò in dominos semper prompta maledicta, furta, impositiones, fugas, arrogantiam, negligentiam rerum dominorum, temulentiam, edacitatem, somnolentiam, tarditatem, ignaviam: nemo est qui non videat magnam afferre his, qui patiuntur, infelicitatem. Deinde filios quorum amore nihil dulcius esse fertur, quanta animi cum amaritudine aspiciant parentes, vel agrotare, vel mortem obire, quod frequenter admodum fit, satis existimo etiam te intelligere. Quàm verò gravem & anxiam credis esse eorum vel parturitionem, vel educationem, vel institutionem? Quoties pro eis bonos parentes

gemere, suspirare, dolere, torqueri? Quanta etiam putas perturbatione affici, dum quos progenuerunt, immensaque adeo cura aluerunt, vel parum sibi audientes, vel rebelles ac intestos, postea habere contingat, quæ dolenter eos ferre arbitraris, dum insani & vecordes sunt, dum hebetis & crassi ingenii, dum effœminati & molles, dum dilapidant & evertunt patrimonia, dum nullo bono operi & studio intendunt, dum per præcipitia vitiorum omnium vitam ducunt suam? Quid de uxoribus loquar, quas dos tumidas, genus insolentes, forma suspectas, deformitas reddit invisas? Quarum lingua nihil perniciosius, quarum audacia nihil prodigiosius, quarum improbitate nihil execrabilius. Quæ jurgiis semper & contentionibus obtundunt viros, quæ semper conqueruntur, semper exprobrant, semper insidiantur. Quibus quum desint cætera, nunquam tamen lachrymæ, gemitus, & suspiria: quæ cæca sua, qua tantum ardent ornamentorum ambitione exhauriunt opes, labefactant domos, cogunt maritos in malos quæstus, in dira scelera. Non refero turpissima adulteria, quibus nec punitur minus, nec peccatur magis quicquam, ea quanto dolore afficiant bonos conjuges, nemo satis unquam, meo judicio, enarrare posset, sed magnum doloris argumentum præstant, & gravissimas cædes, & ingentia, quæ sæpè propter corruptas uxores, bella exarserunt. *Pal.* Hoc plus, quam vellem, scio: nam arduum illud, quod ego vidi, Græcorum & Trojanorum bellum propter Helenæ raptum, in eam excrevit rabiem, quam nulla mundi regio ignoravit. *Cha.* Quæ toti mundo manifesta sunt, ea tantum nosti Palinure, at si singula, quorum nihil me latet, intelligeres, adducereris in tantum stuporem, ut stupefiscens, etiam præ miseratione conjugalem vitam lachrymares. *Pal.* Hui quid naras? *Cha.* Narro quæ quotidie video, & pertracto. *Pal.* Ergo conubia putas polluta & coinquinata? *Cha.* Minimè, id nunquam dixerim. *Pal.* Atqui multas memini me vidisse ea præditas honestate, ea religione ac vitæ integritate, ut divinum quiddam magis quàm humanum redolere viderentur. *Cha.* Et multas utique ejusmodi esse confiteor, sed eas quidem, quæ optimis honestissimisque ortæ parentibus, ebiberunt à primis annis sobrios & castos mores: quæ sanctis parentum suorum exemplis educatæ vitam instituerunt, peccare castigatæ, sapienter ad mansuetudinem edoctæ, ad pietatem, ad fidem, ad divinum cultum, ad rectum compositumque regimen rei familiaris. Quæ se à thiasis, saltibus, jocis: quæ se à spectaculis, ab immodestiore cultu, ab licentior colloquio abdicarunt. Cæterum quæ contra sanctitatem, quæ malis institutis, perversisque parentum exemplis imbutæ, molliter vixerint, assuefactæ deliciis, atque turpi ocio, quæ nihil nisi saltare, canere, fides pulsare didicerunt, quæ præterea oculis suis auxerunt matrum præsertim obsecnitates & immunditias. Hasce qua fide & integritate esse putas erga maritos? Illabuntur siquidem tanquam venena tenellis mentibus parentum exempla, inde rarior etiam, quàm reris, est

hymenalis honestas: quò qui eas vel emendatis instituant moribus, vel sancto invitent exemplo, parentes simul rariores habeantur. Prodeunt postea in publicum quæque etiam procaciores, aperta fronte, directo gressu, quasi pudicitiam ipsæ consecrassè videantur. Et quæ secretum intra cubile probra gesserunt, cum vestem induerint, illa contexisse atque occultasse existimant. Vosque ea, vanum vulgus, ita ut cernitis, vera ducentes esse arbitramini. At ego nihil quam quod res habet de eis judico, nuda enim hic omnia atque aperta sunt. Non veste hic teguntur maculæ, non pallio obnubuntur scelera, exertos omnes ac nudatos, rerumque omnium vacuos prorsus huc ingredi oportet. Quicquid in vita malè tentatum maleque actum est, hic fronte coram ipsa demum gestatur, dispoliatur, ostentatur. Quare non mirum tibi videatur, si quorumcunque nota habeo crimina, qui quorumcunque etiam nudas, ita ut prædixi, transveho umbras. Quàm proinde ingentem video earum turbam, quæ cum impudicitiam longè apertam ostendant suam, pudicissimæ tamen in vita habeantur. Quantas secum in maritos fraudes gerunt, quot simulationes, quot proditones, quantam hyphocrisim, quot aliorum obscenos amores, quot pollutiones, quot supposititios partus, quot mentitas enurritiones, quot alieni seminis susceptas messes. At, quod ridiculum magis est, lugent postea ignari mariti hæc sibi extinctas uxores. Laudant inter cœtus & prædicant, quasi pudicitiz principes. Statuunt mausolea, plurimi quoque epigrammata condi, orationes scribi, & pronunciari curant in laudem ac memoriam castitatis fideique earum sempiternam. An hæc tristitia & amara esse censēs, Palinure? Et an comparationem ullam habere putas, cum his nautarum, quæ ea severitate & acrimonia recensuisti, ut cætera læta, fausta, deliciarumque plena (si tibi fides daretur) existimanda essent. *Pal.* Haud equidem tanta in civitatibus privatisque domibus, quanta modò enumerasti mala regnare credidissem. *Cha.* Ita proficit inexpertos sermonem aliquando inire cum his qui multarum rerum usum atque experientiam habent. *Pal.* Ita fit. *Cha.* Quid si animadvertas labores quos præferunt nautæ, corpori magis quàm animo infensos ire, concedes amplius etiam sententiam meam. Nam hujusmodi res duræ assiduo quodam usu & assuefactione mitiores fiunt, & quodammodo domantur, quas verò ego memoravi, cum animum magis affligunt, non ita usus & assuefactio mitigare atque edomare potest. *Pal.* Consentio tibi jam, gaudeoque in eam lucem te illustrante pervenisse, ut intelligam tam magnam aliorum & majorem etiam, quàm nautarum miseriam. Sed illud non possum intelligere, quin principes saltem ac magni viri, non dicam, nautis, sed cæteris insuper quibuscunque mortalibus beatiore sint. *Cha.* Cur? *Pal.* Quoniam omnibus abundant atque affluant bonis. *Cha.* Quibus? *Pal.* Honore, gloria, opibus, deliciis, amicis, potentatu, imperio. *Cha.* Hisce? *Pal.* Hisce & multò pluribus. *Cha.* Erras. *Pal.* Errorem hunc optassem in vita mihi. *Cha.* Deliras. *Pal.* Maluisssem ita delirare, quàm tua cum sententia sapere.

pere. *Cha.* Quid, si nihil illis miserius? *Pal.* Quid, si nihil beatius? *Cha.* Haud unquam hoc mihi demonstrabis. *Pal.* Non tibi ii beati videntur, qui quicquid ad explendas voluptates optari potest, assequuntur? quibus convivandi, cubandi, ungendi, lavandi, ludendi, venandi, aucupandi, ad omnem nitorem atque satietatem semper facultas sit? Quibus quotquot velint concubitus foeminarum, quotquot velint arva, equi, canes: quibus tot sunt servi, tot exculta palatia, tot munitiones arces, oppida? Qui tantum possideant auri, gemmarum, vestium, suppellectilis? Quibus audiant omnes, adsurgant, inclinent? Quos populi vereantur, timeant, laudent, decantent? Qui leges dicant, mandent, exercent, proscribant, puniant, extollant amicos, vindicent inimicos, trucident rebelles? *Cha.* Non est tam magna, ut existimas Palinure, eorum beatitudo. Non parit certè fastidium tanta bonorum continuatio, tantaque affluentia: neque sapit tantum, quæ non aliquando intermittitur voluptas. Præterea quomodo eos tu beatos judicare potes, qui tantis opibus atque deliciis suis nunquā fruuntur cum jucunditate, nunquam cum gaudio? Qui in tanta rerum copia nunquam exhilarant se, nunquam relevent animum, nunquam exultent? Qui tanta licet bonorum ubertate redundantes, tristitia tamen semper obducantur, sollicitudine premantur, anxietate torqueantur? Non tibi multò optabilior videtur privatorum conditio, quorum & vita securior, & voluptates etiam, si mentem intendes, majores sunt? Quos summa semper condit hilaritas, mulcet festivitas, explet alacritas? Quantam putas asferre delectationem communis, quæ cum uxoribus & filiis vita exigitur. Dum cubant tutè, vescuntur lætè, jocantur modeste? Quàm dulcem esse arbitraris amicorum inter se & æqualium parem vitam, domesticum usum, frequentem conventum? Quid eorum amore suavius, confabulatione gratius, curis melius atque commodius? Quantum credis lætitiæ & exultationis habeant eorum convivia, ludi, cantus, solationes? quantum dilarent animos & permulceant? quantum emanet mellis, cujus nec stillam principum aliquis degustavit? *Pal.* Haud intelligo Charon, hanc quam refers, regum tristitiam atque anxietatem, qui inter risus tantum, blanditias, jocosque versentur, quibus semper psallatur, canatur, plaudatur: & quicquid ad transigendam hilarem vitam excogitari potest, exhibeatur. *Cha.* Etiam ut video judicas Palinure, quæ oculis tantum patent, quo errore decepti mortales, plurimum seduci solent: sed quod certum asferre possant judicium, exteriora corporis, quæ velamenta quædam magis sunt veritatis? Aut quid certi promittere & ostentare potest frons hominum, quæ plures quàm Proteus species mentiri, atque in plures mutare queat? Considerandæ sunt secretæ animi fibræ: perscrutandæ sunt interiores mentis latebræ: quas si pervidere ita ut frontem, posses, proh dolor quantam ibi malorum turbam: quantam formidinum atque strepitationum aciem introspiceres? quot angores, sollicitudines, suspiciones? quot pestilentes morbos & perturbationes?

quanta aperirentur ulcera, quot plagæ & cædes, quot insidiæ, quot enses, & telorum infinita genera, quæ nec somnos eorum quietos, nec cibos placidos, nec opulentiam dulcem, nec imperium jucundum, nec delicias jocolique lætose esse permittant. *Pal.* Nesciebam adhuc hæc eorum qui dominantur mala, sed cur illis contingant tanta, non capio. *Cha.* Contingunt tanta propter graves inimicitias acerbæque odia, quæ continuè cum finitimis civitatibus, cum subditis sibi populis, cum sibi metipsis etiam gerunt: quo fit ut ingravescantibus odiis, incrementibusque injuriis, quibus quotidie afficiunt quemque, necesse sit illos torqueri & affligi graviter, confidere nemini, suspicari omnia possunt, extimere mûlcas etiam (ut ajunt) volantes, gaudere & lætari nunquam, tristitia & mœrore detineri semper. *Pal.* Adducis me facile, ut credam, suspectas eos habere finitimas civitates, cum quibus & infensa odia confiteor, propter continua, quæ exercentur bella, & dominandi libidinem, qua plurimum incenduntur. Cum suis verò quibus imperant populis, nihil accipere possum, nisi amatores & dulcissimam pacem? Porro si cum finitimis sint inimicitia: si oriantur bella, ac demum etiam augmentum imperia, subducuntur oppida, profligantur acies, spoliantur & captivantur hostes, populationes magnæ fiunt, trophæis decoratur patria, victoriis celebratur, triumphis extollitur. Ob quæ & principum gloria, & urbium ornatus, & inimicorum timor, & populorum inter se lætitia, atque erga principes fides & amor crescit. *Cha.* At tantum narras quæ prospera sunt & læta, ac quæ frequentibus accidunt adversa & tristia prætermittis, quasi semper eos putes debellare hostes, potiri victoria, triumphis exultare, nunquam verò vinci, prosterni, agros suos populari, bona sua diripi, & è suis se oppidis dejici, sed majora hæc prætereamus, de minoribus tantum dicatur. Quippe si conferas quas strages suorum & cædes sustinent, comperies longè majore damno quam lucro partas eorum victorias constare, discussaque ratione decessisse plus illis quam accessisse. His adjicias ut populorum etiam suorum odia, nedum finitimorum intelligas, quòd ad inferenda bella, & persequendos hostes opus illis est ingenti & munito exercitu, multo navigio, longa armorum & machinarum præparatione, quæ quum magno & inestimabili constent sumptu, nec proprii suppeditent reditus, necesse est novis vexatilibus vexare populos, novas inducere præstationes, novas angarias, augere tributa, multiplicare onera, exhaustire æs omnium, eradi marsupia, imò viscera pauperum, parvos atque magnos diripere, spoliare, conculcare. Inde sit, ut quum invisos manifestè se cunctis intelligant, suspectum tum sibi incipiant habere quemque: nullius fidei, nullius amicitia credere, conjectari omnia in malam partem. Habet enim hoc in se pessimum malefactorum conscientia, ut quos injuria affecit, nunquam revocari in amicitiam, nunquam mitigari & ad veniam moveri posse putet: proinde magis insurgitur, graviores itur in injurias, hunc proscribunt, illum carcere includunt,

dunt, quorundam patrimonia publicant, alios jugulari aut strangulari jubent, voluntate pro ratione utuntur: eorum quoque quos tantis læserunt malis cognatos, affines, amicos, socios, seruos, quasi fidei suæ diffidentes persequuntur. Tum cæteri qui chariores etiam videbantur, exempla aliorum proponunt sibi, acuntque ipsi non minus odia. Nam non minus rebus suis ac salutis suæ timent. Ita pedetentim civitas omnis indignatur, obmurmurat, rapitur ira, odiis incenditur, coquit novas cogitationes, nova concilia molitur. Mox eò deveniunt, ut hæc intelligentes videant, quantæ ruinæ quantoque præcipitio subiaceant, quam tenuissimo quasi quodam filo pendeant imperia sua. Tunc cernas eos pallere, tristari, consumi, expavere omnia, torqueri scelerum suorum conscientia, quæ prima est poenarum omnium, timere hostium insidias, civium conspirationes, domesticorum prodiciones, oppressorum vindictas. Tunc securum nihil existimare, nisi quod vi ac ferro teneantur. Propterea non credunt se tutò cuiquam, non ministris, non necessariis, non germanis, quorum majorum etiam quàm aliorum auctoritatem magis formidant, arcere se ab aspectu & præsentia omnium, cingunt se fossis & aggeribus, claudunt se arcibus, quasi ad perpetuos damnati carceres, custodibus etiam tanquam ad expeditionem belli paratis ut obsidere eos putes, circumvallantur. Nihil illis dulce, nihil apertum, nihil jucundum: dormiunt cum magna inquietudine, cum majore etiam vigilant. Terret illos conventus hominum, angit solitudo, timent colloquia, timent salutationes, timent dona, suspecti illis aditus, suspectæ sellæ suspecti cibus & potus: qui nec etiam nisi prægustati sumuntur, suspecti pellicum & item uxorum thori. Quibus mirum est, cur sine cuiusquam prægustatione congregiantur: ipsos verò, quorum se custodiæ commiserunt non minus extimescunt, quibus quum carere nequeant ob tutelam suam, eo magis augetur eorum timor & miseria, quo armatos pro firmiore illos præsidio esse necesse sit. Quare alienigenas & barbaros homines, atque abjectissimos quosque sibi deligunt, eosque frequentius comitantur, dejiciunt sæpius ac exterminant, quò salutis suæ (& si non alia, at saltem hac via) consulere possint. Quid foedius & ignavius dici queat, quàm hominibus immanibus, flagitiosis se committere: suos verò, prudentes, sobrios, justos spernere atque devitare. Quanta ista tyrannorum felicitas, quos continuus & ingens semper angore afficit metus, quo non modò animi graviter excruciantur, sed cuncta insuper dulcia mundi dona fugantur & dissipantur. Quantæ istæ eorum deliciæ, quanta gaudia: qui tranquillitatem nunquam & pacem sibi, ne dicam populis suis, aut hostibus concesserunt, expertes omnino tam sanctissimi atque omnium dulcissimi boni. Quænam ubertas ista bonorum, quæ distracti aliunde, neque sciant, neque visant, neque pertractent, neque gustent unquam. Quanta ista imperii bona? quæ quum ipsi videre & atrectare non possunt, committant necesse est aliorum curæ & gubernationi, ignari rerum suarum, nescii omnium ferinè, quæ sub

se geruntur, fraudati quotidie & decepti, ab his præsertim, quos præ cæteris auxerunt: quibus tamen quum se credant, quot innocentium criminationes, quot facinorosorum falsas commendationes audiunt, quoties eorum fidem sequuti, bonos pro malis, malos pro bonis ducunt, atque hos beneficiis, illos pœnis afficiunt? Quodque gravius est, quoties ipsis etiam videntibus, hi quos tantum extulerunt, pro sententia sua in foro quosque lædunt, concutiunt, opprimunt, atque dilaniant. Quid mirum, si exardescunt postea populorum odia, si labe factatur postea eorum status atque desolatur? quanta ista, quamque optanda imperia, cum quibus & servitutem pessimam degant, subiecti tantis perturbationibus, tantis insidiis, subiecti ipsis etiam, quos sibi subjecerunt: constrikti quasi quibusdam regni compedibus: clausi intra arces, quasi magni alicujus criminis rei: coarctati instar ferarum, exclusi ab omni, quæ foris capitur recreatione, privati libertate, quod est tam dulce & omnibus optabile bonum, non hominibus modò, sed cæteris insuper quibuscunque animantibus: cujus privatione, quid est quod tristius aut infelicius contingere possit? *Pal.* Non credis Charon bonos aliquos mitiisque & moderatæ naturæ Tyrannos esse? *Cha.* Imò multos credo, sed tanta est dominandi libido, tantus ardor, tanta nescio quæ pestis ingenita, ut quos semel invaserit, sint summa quanvis bonitate præstantes, adedò illiciti eos, illiciensque depravet, ut vita potius quàm imperio, quod jam occupaverunt, carere possint, vel ad conservandum, vel ad amplificandum contentundum unguibus dentibusque: ac propterea nemo est tam bonus tyrannus, cui conservationis, amplificationisque suæ gratia multis non magnas inferre injurias, atque ob eas illatas non plurimum timere, plurimas ut patiantur anxietates contingat. *Pal.* Miror cur tantis in malis, quæ planè ita, ut narraisti, vera esse puto, appetant tantopere mortales imperium, nisi id fortasse faciunt cupidine honoris & gloriæ. Quid nimirum tam præstans atque excellens bonum, tolerabiliores reddit tantas quas modò exposuisti misérias. Dulce quippe est mandare aliis, præferri omnibus, eminere, præcellere, venerari, timeri, suppliciter exorari, assurgere sibi, via decedi, inclinari cervicem, flecti genua, audire laudes suas, & rerum bene gestarum decantationes. Quæ quum & divina numina plurimum capiant, faciliè intelligi potest, quantum & his quoque mortalium mentes capiantur. *Cha.* Quæ tantum capere potest Tyrannos ullius honoris aut gloriæ exhibitio, qui se certò invisos omnibus esse sciunt. A quibus si laudentur, si audiantur, si sibi assurgatur atque incurvetur, intelligunt palàm vel assentationis, vel timoris causa id fieri. Quare non est ita dulcis, ut putas, hujusmodi honoris & gloriæ extensio magis quàm exhibitio. At verò dulcior is est, qui in privatos homines ab amicis & benevolis honor exhibetur, propter aliquod eorum egregium facinus, aut excellentem virtutem. Vera ista gloria, verus iste honor, ac dignus quidem, quo & divina numina capiuntur. *Pal.* Nullam ergo video causam, cur tantopere imperia desi-

derentur, desiderataque conserventur: nisi quòd habendi cupido, qua tantum trahitur humanum genus, in his maximè expletur. Quòd enim quisque plus auri, agrorum, ædificiorum, oppidorum, acquirere possit, nullo parcat labori, quantumvis magno & intolerabili. Neque ullus tam amarus labor, quin propter quæstum & majorem rerum cumulationem dulcescat. Ita quum tyranni super omnes plus possideant, super omnes & beatiore videntur, licet cætera eis tristia sint atque peracerba. *Chæ.* Neque istud quidem affert ullam beatitudinem, nam in primis non efficit divitem major abundantia, sed minor cupiditas. Qui enim parvo contentus est, id tantum cupit, quod necessitati vitæ sufficiat: Is abundè est locuples, propter honestum: quod facilius implere potest desiderium, quod quum & impleverit, liberatus est ab omni, qua alii rapiuntur, habendi anxietate. Qui verò, quantum libet, dives plura concupiscit, pluribus indiget, quia perseverante acquirendi insatietate efficitur minus voti compos. Quo enim magis crescit multarum rerum possessio, magis etiam cupiditas, neque finem unquam habet vorago illa cupiditatis. Deinde non est judicandus quisque, vel locuples multitudine, vel pauper paucitate divitiarum: sed vel rerum magis implemento vel necessitate. Nam si multitudinem excedunt sumptus, quomodo potest is credi dives, qui minùs habet, quàm necesse esset: quare quum necessitatem sæpius magnam patiantur, qui tantam imperii molem administrant, indigentiores etiam putandi sunt privatis hominibus: quibus licèt tenues sint opes, at necessitatibus saltem suis vel pares, vel superiores. Taceamus graves, quas quotidie expiationes vel rapinas perferunt à quæstoribus suis, & ab his maximè, quorum fidei magis credunt: qui, quo majora etiam nacti sunt imperia, eo majora utique furta, majoremque proinde rerum suarum diminutionem patiuntur, à quibus privatos saltem homines liberos esse constat. Qui & diligentius patrimonia sua ipsi per se curare, & attentius omnia intueri possunt. Dicamus verò curas & labores, quos in administrandis tantis opibus, gubernandoque tanto potentatu tolerare eos oportet, quorum fortiores quàm Herculis humeros necesse est ad sustentandam tantam molem: plures etiam quàm Argi oculos ad tantam rerum varietatem pervidendam atque distribuendam, plura quoque quàm Iani aut Vertumni capita, ad intelligenda examinandaque tot ac tanta, cùm hostium tum populorum suorum, quæ illis negotia deferuntur. Quæ tanti animi vis, quæ non debilitetur? quæ tanta soliditas, quæ non concutiat? quæ tanta promptitudo, quæ non remittatur? Cujus est tanta valetudo, tantum robur, qui se tam vasto curarum ponderi parum audeat polliceri? Cujus est aded æquabilis & moderatus animus, aded perseverans? quin tam multis tamque continuis laboribus non defatigari, non quassari, nunquam quoque confringi possit? Omittamus mortales: de nobis tantum, qui hæc ultima loca colimus, loquamur, Verùm putas, Palinure, beatiorem esse vel me, qui pauper-

rimus sum omnium, qui nihil præter hanc, quam cernis, pusillam lintrem possideo: vel Plutonem tam lati, tamque immensi regni tyrannum: intelligo, etsi taceas, quale de hoc sis iudicium prolaturus, crede mihi, minimè meum cum suo statu commutarem. *Pal.* Quare? *Cha.* Quia lætus ago, & summa cum quiete. Non ullius rei ullam gero, nili transvehendi hæc huc descendentes animas, & conservandi incolumem hunc faselum meum, solitudinem. In qua dicam tibi quicquid est, quod me gravet. Quum enim propter vetustatem fatiscat aliquando rimis, curare me oportet, ut restituatur integritati suæ. Quare eum consuo sæpius, & obstruo, si quid rimarum est: hæc omnis mea cura est, hic omnis labor. At Pluto, cum tantis divitiis suis, ac regno tanto nunquam lætatur, nunquam quiescit, tot curis carpitur, quot repletur hic umbris locus, implicatum semper habet ubique animum: hinc fertur, illinc rapitur, omnibus intentus locis, omnibus occupatus ministris, huic mandat, illum terret, alios acciri jubet, metum illi omnia incutiunt: nunc terræ hiatus, nunc motus formidat. Sæpe illum trepidare cogit lampas Phœbi, ne ulla ex parte irradiet regno suo. Sæpe & fulmen magni fratris, ne penetret aterna atque labefactet: quoties vidi ego illum, dum rebus suis timet, injectum summo curru peragrarè omnem hanc regionem, lustrare fines, scrutari omnia diligenter, ascenderè etiam in superum orbem, circuire terras, pervestigare quodcunque periculum perferre posset, nihil omnino incauti & inexplorati relinquere: quæ cum multis in locis, at maximè ea solet efficere in terris Siciliæ, quæ magis etiam eum terrent, propter magnas reluctationes Typhœi gigantis, quibus totam conquisit illam patriam. Nam postquam ipse ausus fuit bella inferre cœlo, iniecere superi ejus corpori Trinacriam, sub qua ab omnibus undique montibus pressus & gravatus, conatur sæpe se attollere, impositaque sibi rejicere. Proindeque magnos concitat motus, ac tantos quidem, ut hæc loca nostra concutiat graviter, & tremefaciat. Cogita nunc quàm læta & optanda sit sors hujus inferni tyranni, cujus tot dividitur animus curis, tot propellitur tumultuationibus, quem tot oporteat præcavere pericula, tot dispensare ministeria, omnia percensere, omnia corrigere, omnia vel ipse gubernare, vel aliis gubernanda committere. Attende rogo, & vel ex hoc uno collige ejus felicitatem. Nam si me deficere contingeret, huic naviculario ministerio, quod ita necessarium est, ut vides, necesse esset eum vices meas subire: ne alioquin deficiente portitore, regno suo malè succederet. *Pal.* Hoc profectò non modò verum esse video, sed manibus etiam ipsis (ut ajunt) tango. Nam ea nocte, quâ aliàs somno gravatus è puppi in mare excussus fui, id continuo sensit Æneas meus, qui errantem sine magistro navem intelligens, gubernavit eam tota ipsa nocte, non indignatus, quòd quæ sæpè gestare solebant, remum etiam manus atrectarent. *Cha.* De magno ejus germano nihil loquor: non me latet, quantos & ille labores ac curas sustinet: sed id præcipuè scio, quum

quum temeritate Phaërontis totus penè orbis conflagrasset: quantum tunc regno suo timuit, quantum tota cœli mœnia circuit, & ne quid labefactatum viribus ignis corrueret, exploravit. Prætereo tertium fratrem, moderatorem undarum, cujus plurimæ etiam ac maximæ curæ non facilè explicari possent, sed præsertim quæ sub illa quoque Phaërontea conflagratione ad summum penè usque exitium cum toto regno suo eum affecerunt. *Pal.* De hoc possum, quod oculis meis vidi, afferre testimonium: vidi equidem tempore illius, quem suprâ retuli, horrendæ apud Siciliam tempestatis commotum graviter Neptunum, & ex alto prospicientem vocasse ad se Eurum & Zephyrum, increpatis acriter eis pro tanta fuscitata tempestate, placasse ocyus omnia atque tranquilla reddidisse. Quod argumentum præstat mihi evidens, plurimarum, ut inquis, ac maximarum, quòd omnia in latissimo imperio suo paria sint, curarum suarum. *Cha.* Dic oro Palinure, putas-ne jam beatam esse tyrannorum vitam? *Pal.* Minimè. *Cha.* Optares-ne vivens eorum sortem? *Pal.* Ut quid optarem, in quo nihil omnino optandum esse manifestè intelligo? *Cha.* Ergo certo eos arbitraris miseros? *Pal.* Non miseros modò, sed omnium etiam miserrimos. *Cha.* Mirum quòd modò eostanta frui beatitudine prædicabas. *Pal.* Quid mirum, si cæcus laudet tenebras, quas postea luci restitutus damnet? *Cha.* Vis ut & alia eorum mala tibi referam? *Pal.* Restant item alia? *Cha.* Et alia & graviora. *Pal.* Quid audio graviora? haud unquam istud credam, posse his, quæ modò dixisti, gravius aliquid addi. *Cha.* Creδες, quum audieris. *Pal.* Dic ergo. *Cha.* Vides ut appropinquamus jam ripæ, non possum longiora tecum jam facere verba. *Pal.* Rogo te mi Charon, ne fallas avidissimam expectationem meam. *Cha.* An cæterarum umbrarum quas in littore reliqui avidissimam etiam expectationem vis ut fallam? *Pal.* Non diu moraberis, perge ò mi Charon. *Cha.* Imò diutius, quàm soleo, demoratus sum: sed lentus etiam navigavi propter te, cujus fabulatione delectabar. *Pal.* Age ergo, ut facis, lentiozem protrahe navigationem, ut quæ reliquæ sunt dicenda, prosequi possis. *Cha.* Ea tandem tanta est tibi audiendi cupiditas? *Pal.* Tanta. *Cha.* Morem tibi geram: qua in re illud te scire velim, quod plurimum miseram reddit mortalium vitam, instabilitas scilicet, & ruina rerum. Nam certum nihil & permanens in vita quisque sibi polliceri queat. Quomodo is beatus censebitur, cujus summam quantumvis & plenam beatitudinem minima omnis disturbatio violare & auferre potest? Sanè quum omnia apud mortales infirma atque mutabilia sint: nulla tamen infirmior fors est, atque mutabilior quàm tyrannorum, quorum etiam quum major sit exaltatio, & sublimata magis status altitudo, magis est proinde (quum mutari eos contingit) casus & ruina. Inde tantæ tyrannorum proditioes, everfiones, trucidationes, ut nemo eorum fere unquam evaserit, qui non vel regno depulsus, vel veneno necatus, vel cruenta aliqua & pessima morte cæsus vel

vel peremptus sit. Quis talem eorum vitam optabit qui pro modici temporis felicitate (si tamen illa felicitas appellanda sit) tam tristi postea, tamque amaro sine consumatur? Horret animus dicere, nam ne credas iis tantum mortales subiectos malis esse, sensimus & horum magnam partem aliquando nos inferi, licet tam valida nobis & munita sit civitas tam firma & præpotens, atque omnibus undique præsidiiis circumsepta. Non possum sine dolore meminisse illius diei, qua Hercules heros ille fortissimus hæc regna penetravit, perfregit fores, invasit regem, exterruit reginam, quam & antè socii ejus rapere adorti erant, abstraxit Cerberum, victumque cum catena, tum magna vi in orbem duxit, concussit loca omnia, trepidare omnes umbras atque ipsos judices fecit: me quoque non modicum læsit, quem erepta cymba conto hoc meo percussit, impulsumque graviter in mediam paludem exturbavit: timui equidem tunc desolatum ira baratrum totum. Credidi tunc supremum Plutoni finem advenisse regni sui: neque minus illum cum conjuge in prædam duci ad superos, quam tartareum canem: sed paulo humanius cum eo actum est, quam opinabar. Nam tandem sibi ac regno suo bene consultum est, neque tamen ita consultum est, quin tripiti custode suo, qui tam pernecessarius erat, spoliaretur. Quod si opinionem meam, quæ communis erat, fata coxquassent: tunc cernere fuisset, utrum beator vel meus vel Plutonis, tanti regis status esset. Ego quidem nihil ambigo, privatus fuisset hac navicula: hoc enim habeo tantum, quod adimi mihi possit, privatus etiam fuisset rege meo: sed quotquot alios voluisset reges, proculdubio invenisset, qui ministerio meo indigentes, servitium meum perlibenter sibi delegissent: & fortasse hoc lucri fecissem, quod pro verusta & attrita, qualem hanc intueris, novam mihi & magis solidam lembum acquisissem. At Pluto quantas opes, quantos honores, quantum regnum amisisset? quantam in egestatem, quantam in calamitatem decidisset? Qui neque par aliud regnum, uti parem ego, vel meliorem navim: neque parem alium famulum, uti parem ego, vel meliorem dominum invenisset. Excedo jam modum dicendi: sed si tempus sineret, narrarem & quibus olim curis vexatus, quantoque timore percussus propter bella Gigantum fuit summus Olympi rector. Cujus narratio majorem etiam augeret eorum, quæ supra dixi, malorum confirmationem. *Pal.* Haud opus est exemplis mihi. Nam nemo mortalium fuit, qui majora quam ego unquam viderit eorum malorum exempla. Quid enim extitit his temporibus Trojano rege majus, quid opibus suis cumulatius? Quid operibus munitius & pulchrius, & quid demum exitu tantorum bonorum tristius, quid crudelius, quid flebilius? Vidit infelix pater tam arduum & longum bellum, tot cruentas mortes natorum suorum. Vidit eversam tectis & incensam urbem. Vidit latrantem conjugem, captivatas nurus & filias, populationem tantarum divitiarum: ipse quoque, quod ultimum restabat illi senectutis suæ solatium, Pyrrhi ense confossus, & crudelissima morte consumptus est. *Cha.* Quis melius me hæc

hæc novit, qui cunctos hac scapha transvexi. A quibus & omnem calamitatem suam certatim perdidici. Notus est abundè mihi Priamus, cujus cognito acerbo casu, non potui non dolere. Notus est Troilus, noti Hector & Deiphobus, nota est cætera tot filiorum ac nepotum turba: noti innumerabiles, qui illo bello perierunt, Trojani pariter & Graii duces. Nota est infinita, quæ tunc occidit, populorum manus. Nullo memini tempore longiorem interfectorum multitudinem huc descendisse, quàm illo, quo ita lassatus fui, ut præ multitudine omnibus transvehendis minimè hæc cymba sufficeret planè. Quid opus est tibi monitore, ad aperiendas eorum misérias, quas tu subiectas oculis tuis habuisti? Quodd si pro angustia temporis liceret (jam enim video propiùs nos applicare ripæ) narrarem & millia aliorum tyrannorum, ex quibus cresceret etiam magis tibi opinio eorum calamitatis. Nam illud postum, quod certo scio, tibi verum confirmare, nullum ferè me vidisse unquam tyrannorum huc descendentium (descendunt porro omnes) qui non vel alicujus veneni infectionem, vel magnas ulcerum cicatrices, & sanguinolentæ alicujus mortis horrida signa præ se ferret. Ita mirum est videre tot ac tantos necatos, confossos, cruentatos, trucidatos. *Pal.* Quis nunc se tantis in malis tyrannum unquam esse optabit? quis imperia assequi quæret, quæ jam certiùs certo cognosco, magis fugienda etiam, quàm Meduseum caput. *Cha.* Audisti quibus apud superos tyranni malistorqueantur: sed si intelligeres quæ hic apud inferos graviora etiam illia parantur, perhorresceres & longè magis eorum sortem. *Pal.* Ergo & alia hic tyrannis parantur. *Cha.* Credis Palinure, scelera quæ patrant mortales hic aliquando impunita esse? *Pal.* Hoc modò animadvertēbam. *Cha.* Animadvertendum est igitur tibi quodcunque in vita peccatur, pari demum post mortem & respondente peccatis pœna puniri. Nam ut capias quod dico: si tu Palinure, artem tuam naviculariam vivens malè exercueris: si in dominum tuum mali quicquam vel cogitaveris vel commiseris: si inaudiens dicto suo extiteris, invenies hic tibi præparatas his quæ deliqueris, similes pœnas. *Pal.* Nihil profectò Charon, scio, quod malè egerim vel in dominum meum peccaverim, nisi somnolentam illam dormitationem meam, qua negligentius certè, quàm debeam, me gessi. Nam magno in periculo navim simul & dominum, quem vehebat, meum reliqui, nisi vigilantior ipse & cautior melius sibi consultuisset: sed pœnarum satis tum ob hoc crassum peccatum meum etiam in vita recepi. *Cha.* Recipies etiam in morte. Ibis enim quum è navi te dimisero, ad severos judices nostros, qui examinant & censent delicta omnium. Ducent quoque te in examinationem, scrutabunturque crimina tua. Videor verò videre, quali te judicabunt pœnæ subjiendum. *Pal.* Quali? *Cha.* Parem peccato tuo tibi pœnam statuent. Nam quum somno peccaveris, æterno etiam te somno damnabunt. *Pal.* Dormiam ergo in æternum? *Cha.* Ita puto: nisi gravius sit aliud peccatum tibi.

Pal.

Pal. Sic mites habeam iudices, ut non sit gravius aliud mihi. *Cha.* Nullam ergo nisi somni poenam patieris. *Pal.* Non hæc gravis poena mihi videtur. *Cha.* Neque alinis etiam & bobus, at magnis & excellenti aliqua virtute præditis viris gravissima existimatur. *Pal.* Quas verò, dic, poenas perferent tyranni? *Cha.* Audis tot clamantes & lamentantes voces, tot horribiles planctus, tantum stridorem ferri, tot tractus catenarum? *Pal.* Delectabat me adeò sermocinatio tua, ut his minimè animum intenderem: sed quid audio tam triste atque horrendum, quod præ horrore poenæ aures meæ sustinere non possunt? *Cha.* Sunt hæc quæ audis, tormenta tyrannorum. Nam quum illi in vita carcere quenquam incluserint, spoliaverint, flagellaverint, trucidaverint, in summum luctum, in summam egestatem & calamitatem deduxerint, damnati sunt etiam ab incorruptis iudicibus, ad perferendas pares poenas. Ideo teterrimis quoque carceribus inclusi, spoliati, flagellati, rotati, cæsi membratim, ac mille atrocissimis mortibus cruentati, tantos edunt, quantos audis, gemitus, tantum luctum, tot ac tantos reboatus, clamores atque ejulatus. *Pal.* Dic etiam mihi Charon, an his poenis plectuntur, qui magni atque primarii tyrannis assunt? *Cha.* Prorsus iisdem. Nam suasu & consilio eorum maximè committunt tyranni scelera sua. *Pal.* An & in vita illi beati? *Cha.* Non secus ac tyranni, quibus assunt, nam iisdem quoque malis subiecti sunt, eadem enim sunt in eos populorum odia, maiora etiam inter se, eadem curæ, eadem pericula: & quod miserabilius est, deiciuntur sæpe à tyrannis suis, & vel carcere vel morte aliquando pessima afficiuntur. *Pal.* Tanta est ergo, tamque generalis omnium calamitas. Vllam verò prorsus esse putas hominum sortem, quæ beata duci possit? *Cha.* Imò beatos aliquos non nego fuisse mortales, sed perraros tamen. *Pal.* Quos perraros? *Cha.* Qui amore virtutis & literarum contempserunt cætera mundi bona. Quin se innocuos, puros, castos, integros, incorruptos conservantes, extulerunt animum altius ad gustandam divinam excellentiam, humana quasi fordida & abjecta relinquentes. Nam virtus per se tam dulcis, tamque jucunda res est, ut incredibiles amatoribus suis afferat voluptates. Tam nobilis & præstans est ejus possessio, ut summa quadam ubertate dicere possessorum suos. Quam qui verè est assequutus, nihil præter literarum studia dulce, nihil præter Dei cognitionem habet amabile. Quæ tantum prædulcia sibi bona stabilia perpetua, incorrupta præeligit, custodit, amplectitur. Reliqua verò mundi supremo tandem gustu amara, infirma, momentanea, corruptibilia fucis, mendaciora hilo, inaniora hilla, jejuniore papis volantibus, fugit, contemnit, abjicit, conculcat. Contentusque seipso, ac honestissimis suavissimisque studiis suis totum nihil mundum ducit, ruerem etiam non formidat. In his recreatur, refocillatur, lætam & jucundam agit vitam, ridet tantas hominum, tamque stultas, & ultra sibi quæritas anxietates, tot ineptias, tot cassos labores, tot inanes

curas: nemini nocet, nemini molestus est. Laudant eum omnes, prædicant, admirantur, benevolentia complectuntur, favore præsequuntur: quàm verè hic beatus est, qui conscientia suæ innocentia & integritate fruitur? Quod primum est & dulcius omnibus, bonus securusque sui, nullo timore angitur, nulla angustia torquetur, non timet largas (quibus caret, qualque nihili facit) divitias sibi à potentioribus eripi. Non timet à quocunque se lædi, qui nec quenquam se læsisse certò intelligat: quàm verè hic felix est, qui tot tamisque se motus curis & periculis, tantarum vacuus perturbationum, sibi semper aliisque jucundus, lætetur semper, & omnibus quotquot sunt mundi honestis, & his etiam, quæ cœlibum communes sunt, perfruatur voluptatibus: qui humanioribus sanctioribusque deditus studiis, contemnat omnia, contemnensque omnia possideat. Nam is possidere omnia videtur, non qui omnibus abundet, sed cui nihil deficiat. Porro illi nihil deficit, qui nihil concupiscit. Concupiscens autem nihil, contemnit omnia, contemnensque ita id assequitur, quod desiderat. Desiderio vero suo frui, ea demum vera & sola beatitudo, beatorumque omnium plenitudo est. *Pal.* Hi ergo quum nihil mali egerint, poenarum & nihil patiuntur. *Cha.* Nihil prorsus: imò propter transactam bene vitam, meritum magnum assequuntur. *Pal.* Quod? *Cha.* Vel cœli fiunt incolæ, communicantque æternum illis cœlestibus bonis. Vel si huc descendunt, mittuntur in Elysium: qui locus est quietis ac deliciarum, ubi sedes fortunatæ, campi aperti, læti, omnium omnino poenarum expertes. *Pal.* O si mihi ad mortales redire aliquando contingeret, inclamarem quàm magna possem voce, admonerem pro suo quemque officio & dignitate, accusarem tantam laborum frustrationem, tantam curarum vanitatem, tot corruptas opiniones perversaque judicia, sed quàm maximè increparem, qui vel magistratu quopiam magno, vel imperio cæteros antecedunt, ostenderem tanta, quæ antea ignorabam: sed te docente nunc intelligo, mala eorum gravissima, dictu horribilia: revocarem omnes à vitiis, ab inferendis injuriis: ad meliorem victum, à superflua agendarum rerum cura: incenderem desiderio virtutis, laudarem innocentiam, prædicarem frugalitatem, exhortarer cunctos ad bene, graviter, castigateque vivendum, ad se cognoscendum, ad contemnendum tot caduca, & somni cujusdam vel umbræ magis similia mundi bona, invitarem ad honestas artes, ad ingenuas exercitationes, ad studia literarum, ad spem ac contemplationem divinæ bonitatis. *Cha.* Et rectè sanè: sed vides & ripam attigisse, egredere jam. *Pal.* Et jam egressus sum. Ad judices eo, placidam opto tibi semper navigationem: salve ô Charon, & vale. *Cha.* Et ego ad reliquas umbras redeo. Placidus opto tibi semper judices: salve ô Palinure, & vale.

V I R T V S D E A.

Interlocutores, VIRTUS. MERCURIUS.

Mercurius.

Virtus Dea per epistolas oravit modò, ut ad se irem. Eo ut perconter quidnam me velit, illico ad Iovem redibo. *Vir.* Salve Mercuri: ago tibi gratias, quandoquidem tua in me pietas atque benignitas efficit, ut non penitus despecta ab omni cœtu Deorum sim. *Mer.* Expecto quid narres: tu modò per breves narrationes facito: nam edixit ut confestim ad se redirem Iupiter. *Vir.* Etiam-ne tecum nobis non licebit nostras ærumnas exponere? Quos igitur habebo ultores injuriarum, si non modò apud ipsum maximum Iovem, verùm & apud te quem semper in fratris locum habui, colui, observavi, condolendi facultas negatur? O me miseram, ad quos confugiam? Unde auxilium petam? Me quidem, cùm ita despiciar, malo esse truncum aliquem, quàm deam. *Mer.* Tandem effare, dum præbeo operam. *Vir.* Viden, quàm sim nuda & fœda? Hoc ita ut sim, efficit fortunæ deæ impietas atque injuria. Aderam sanè ornata apud Elysios campos inter veteres illos amicos: Platonem scilicet, Socratem, Demosthenem, Ciceronem, Archimedem, Polycratem, Praxitelem, & ejusmodi viros doctos, qui me, dum vitam agebant, piissimè atque religiosissimè coluère. Interca loci cùm jam non pauci salutatum ad nos advolassent, è vestigio fortuna dea insolens, audax, temulenta, procax, maxima armatorum turba consēpta atque stipata, properans ad nos, jactabunda. En, inquit, plebeja, tu ne majoribus diis adventantibus non ultrò cedis? dolui injuriam nobis immeritis eo pacto fieri. Ac nonnihil ira concitata, inquam, neque tu maxima Dea his verbis me plebeiam efficies, neque si majoribus cedendum est, tibi turpiter cedendum censeo. Illa verò illico in convitium sese effert adversum me. Præterea hic quas contumelias in me primùm dum hæc inter nos geruntur, effuderit: idcirco Plato philosophus cœpit contra nonnulla de deorum officiis disputare: Illa exandescens, apagite hinc verbosi, inquit, Non enim decet servos deorum causam suscipere; cœperat & Cicero orator plura velle suadere, at ex turba armatorum erupit, Mercuri. Antonius præpotens latera illa sua digladiatoria ostendens, gravissimumque pugnum in os Ciceronis iniecit: hinc cæteri mei amici percussi metu, fuga sibi propere consulere, neque enim Polycletes poplites peniculo, aut Phidias scalprio, aut Archimedes horoscopo, aut cæteri inermes adversus audacissimos armatos eosque prædisarque homicidiis suetos bello ad sese tuendos valebant, ergo me infeliciissimam ab ipsis diis omnibus qui tum aderant atque hominibus

de.

desertam, pugnis ac calcibus totam confregere, vestes meas diripuerunt, in lutum prostratam reliquere, demum abire ovantes. Ego verò ita confecta, cum primùm licuit conscendi huc, ut I. O. M. his de rebus facerem certiore, jam quidem mihi ut intromittat expectanti mensis elapsus est, dumque id ut impetrem, omnes deos exeuntes atque redeuntes precor, novas semper aliquas excusationes audio. Aut enim deos ajunt vacare, ut in tempore cucurbitæ florescant. Aut curare ut papilionibus alæ perpulchræ pictæ adsint. Quid? igitur-ne verò aliquid semper habebunt negotii, quo nos exclusas teneant ac flocciendant? Tum etiam & villicus suscepit curam dudum, ne cucurbitæ siti pereant. Nos tamen neque diis neque hominibus cordi sumus. Has ob res te iterum atque iterum precor, obtestorque Mercuri, qui semper apud deos ipsos interpres extitisti, & ut causam hanc meam justissimam atque piissimam suscipias. Ad te confugio, te supplex oro, in te omnis mea sita est spes atque expectatio. Da quæso, operam, ne dum à vobis excludor, ipsis quoque mortalibus sim ludibrio. Nam erit quidem dedecus deorum ordini, ubi homunculi me tametsi infirmam deam flocciendant. *Mer.* Audi: doleo verùm pro vetere nostra amicitia unum admoneo, duram nimis atque difficilem causam te adversus fortunam suscepisse. Nam & Iupiter ipse, ut ceteros omittam Deos, cum & ob accepta beneficia nimium fortunæ debere sentiat, illius vires atque potentiam veretur. Ea enim ad cælum diis ascensum præstitit: atque ubi velit, valens sua armatorum manu ejiciet. Qua de re, si sapias, inter plebeios deos ignota, quoad fortunæ odium extinctum sit, latebis. *Vir.* Eternùm latitandum est, ego & nuda & despecta abeo.

IOANNIS GEORGII GRAEVII

Notae ad tom. II. LUCIANI.

AD EIKONEΣ.

Pag. 9. Ἀρετῇ (sc. κεχρσμενῇ) καὶ σωφροσύνῃ, καὶ ἐπιεικειᾷ, καὶ φιλανθρωπίᾳ, καὶ τοῖς ἄλλοις, ὅποσιν ταῦτα ἕως εἰσίν. Vertant: *Virtute (sic ornata) temperantia, aequitate, humanitate, atque aliis, quaecunque his terminis comprehenduntur.* quam male, imoquam ridicule hunc locum verterint, quis tam tyro est, qui non videat! Quid enim ultima verba hic denotant, *quaecunque his terminis comprehenduntur?* aut, si possent hic aliquid significare, quomodo ex Graecis ista colligas aut exprimas? In editione Florentina: καὶ τοῖς ἄλλοις, ἐπὶ ταῦτης ὁρᾷ εἶναι. Verissime. & *aliis ornamentis, quae sunt in tali sc. foemina perfectissima.* quae possunt in foemina omnibus numeris absoluta esse perfectissima & absolutissima. Dudum observavit magnus Casaubonus ad Athenaeum ὁρᾷ & πένες alicujus rei dici quod volumus intelligi summum esse. Sic πένες φιλίας, ὁρᾷ πένες esse *summam amicitiam, summam paupertatem.* His potes hoc exemplum adscribere, quod non ceperunt interpretes. Mallet tamen legere ὅποσιν ταῦτων ἕως εἰσίν. & quae alia sunt *talium ornamentorum perfectissima.* Et sic Lucianum scripsisse persuasum habeo.

In eadem pagina, Καὶ τὸ γλυκίον μέλιθ' ὅπῃ τῇ γλώσσῃ τοῦ ἀνθρώπου, καὶ τοῦ πτερυγίου γέρονθ' ὁμοῖον ὁ Ὀμηρὸς αὖ εἰσηκε. Sic Mf. Vulgo καὶ τὸ, γλυκίον μέλιθ', quod tamen non damno. Statim idem codex, καὶ πρῶτος ἀνδρὸς εἰς τὴν ἀνθρώπου, & sic legisse videtur interpres, qui bene vertit, *inque aurem blande se insinuans.* est enim ἀνδρὸς *blande & latenter subire, se insinuare.* pro quomox ἀνδρὸς p. 10. καὶ ἡ κηρὸς ἐπιφορεῖται τῷ ὠτι, καὶ ἀφ' ἧς κηρὸς ἀνιπταῖ σὺ τὸ μέλιθ'. Quin etiam auribus cera obturatis, per ceram etiam cantus penetrabis. ἀνδρὸς, quod ineditis extat hic est ἀποσπρόνους.

Pag. 11. Obscura & insulsa est versio horum verborum; ἦτοι γὰρ τῷ, καὶ γραφικῶς συντελειᾶν, καὶ ἀντιστοιχεῖν, καὶ πολυειδῆς πᾶσι πολλῶν ἀποτελεῖν αὐτὸ αὐτῷ ἀνταμιμώμενον, Hoc enim perexile esset, & more graphico absolutum, tot formas, & multiforme quiddam, sibi ipsi adversans, ex multis perficere. Haec Latina quis sanus intelligat? Quid est *more graphico.* verte totum locum: *Hoc enim perexile esset, & more pictorum factum;* (scilicet unam rem pulchram ex variis rebus compositam, uti in καλλιφωνία erat factum, nec aliter possunt pictores pulchritudinem ostendere) *Tanta pulchra, & multiforme quiddam, quod secum ipse certat* (utrum scilicet alte-

ro pulchrius sit) *ex multis perficere* scilicet decrevi. Totus locus sic est interpungendus: Σχόπη δὲ δὴ καὶ τὰς ἄλλας. ἢ γὰρ μίαν ὥσπερ σὺ δὴ ἐκ πολλῶν συνθεῖς ἐπιδείξου δίδουκα, ἢ ἴσον γὰρ τῷτο, καὶ χαφικῶς ἀντιπλεῖδιν, καὶ ἄλλη ποσῶν, καὶ πολυειδὲς πὲρ ἐκ πολλῶν λαμπρῶν αὐτὸ αὐτῷ ἀνταμιλλόμενον. ista verba quasi in parenthesis posita sunt, ἢτοι γὰρ τῷτο καὶ χαφικῶς ἀντιπλεῖδιν. Γεφφει est, pingere, χαφῆς pictores, χαφικῶς more pictorum. quoties in hoc ipso dialogo leguntur. Sic & Latinis scribere est *pingere*. Plin. in ep. *imagines exscribendas pingendasque*. Martialis: *scriptum testudine signa*. hoc est pictum, sed ἀνταμιλλῶν, est certare cum adversario, & si de pluribus, dicitur inter se certare. ἀντάμιλλος est aemulus, qui cum aliquo certat. Ms. hic non audio, qui pro ἀνταμιλλῶν scribit ἀνταμιλλόμενος.

Pag. 12. Ολύμπιος est Pericles. Diodorus Siculus. lib. 12. Ταῦτα δὲ ραδίως συντίλλεισι διὰ τὴν διανοήσασθαι λόγον. δι' αὐτὰς αἰτίας ἀνομάζει Ολύμπιος. Plin. xxxv. 8. *Olympiumque ab eo pictum*, sic pulcherrime hunc locum ex Mss. emendavit sagacissimus Fredericus Gronovius, cum in iis legeretur *Olympium Iovem*, in editis ineptius *Glypeumque Athenis*. Sic & Val. Max. v. 10. *Non sine causa igitur tanti roboris animus ad Olympii cognomen ascendit*, ut erudite hunc locum restituit Christophorus Colerus, ejecto vocabulo *Iovis*. Non longe post Ms. Ἀττικωτέρως legitur in Ms. ἢ γὰρ ἴσον ἢ ἰγγὺς ἀθηναίων ἢ τοτὶ πολιτεία, καὶ ἡ παρὸς τῶν Ῥωμαίων δύναμις. Neque enim aequales sunt, nec quidem proximo intervallo distant (sed longe scilicet) *Atheniensium respublica*, & ista praefens *Romanorum potentia*. Edit. ἢ γὰρ ἴσον, non male. sed illud magis redolet Athenas. ἴσον nimirum χεῖμα. ἢ δὲ ἰγγὺς est idiotissimus Graecus, *ne prope quidem ad illum accedit, longius praefans ab illa distat*. Utitur & in sequente dialogo: μὴ γὰρ εἶναι τὴν ἡλικίαν ὡς ἴσων, μὴδὲ ἰγγὺς, ὅτι μὴ δὲ ἄλλω πᾶσι γινώσκω γὰρ ἴσων. Non enim talibus se dignam esse, ne quidem propius ab illis abesse, neque ullam aliam foeminam. Sic enim Latinis usurpatur *propius abesse*. Cic. in Catone: *quod eo melius mihi cernere videor, quo ab ea propius absim*.

Pag. 25. Ἀλλ' αὐτὸς πρὸς τὸ ὑπερέχει ὡς οἷόν τι ἐκστρέβλην τὸ ἰππολόμοι. Si quod laudatur ad excellentius, quoad fieri poterit extulerit. Nec Graeca nec Latina verba reprehendo. Efficacius tamen vetus codex πρὸς τὸ ὑπερέχει ὡς οἷόν τι ἐκστρέβλητον. ut apud Latinos *provehens*.

Pag. 27. Miratur Marcilius quos Lucianus sit secutus auctores, cum scribit in dialogo pro imaginibus, Croeli filium auditu acri Melampodemum antecellere, cum scribat Herodotus illum fuisse mutum; non surdum. sed ego miror Marcilium hic haerere. Quis ignorat mutos esse quoque surdos: Imo surditatem esse causam mutae linguae. Qui surdus natus est, loqui non potest. Vnde enim sonos vocum litterarumque percipiat. Fuerunt tamen nostro saeculo cum in

Germania, tum in Anglia, qui surdos docuerunt motu oris litteras nosse & pronunciare. de quo extat elegans dissertatio Georgi Morhofii, viri eruditissimi, & nostri studiosissimi. Quin & surdi fuerunt his in terris, non nati, sed morbo casuque facti, qui ex motu labiorum aeque poterant etiam longius a se remotos, & mussitantes intelligere, ac si articulatim singulas voces auribus percepissent. Hi videbant sonum, non audiebant.

Pag. 38. In Toxaride: Ἀγχιῶν καὶ Πατρόκλη φίλων, καὶ τῶ Θήσιος καὶ Περσίδου, καὶ τῶ ἄλλω ἱταίῳ. In his verbis καὶ τῶ ἄλλω non agnoscit Ms. sunt utique delenda. Latinus interpres vertit, ac si legisset ἢ ἄλλον, quia in τῶ ἄλλω nulla sententia suberat.

Pag. 39. Turbatus est ordo colloquentium, qui sic constitutus est. Μνη. ὦ λίγης. καὶ ἀειδῶσαι ὁπόσα ἔχοναι. πίντε ἔμεγα δακῆνι ἐκατέρω. Το. καί μοι δακῆ. ὠπρ. δι. λίγα. &c. dein post ἢ χ' ὅσον ἀπιστεῖν. Μνη. ὁμῆμεθα, εἴ τι καὶ ὄρεαι δέν τομίζεις; πς δὲ σοι ἢ ἡμετέραν θιῶν; ἀρ' ἔχονός ο' φίλιον; ut haec ultima omnia Mnesippo tribuantur. Nam cum Mnesippus prior narrare incipiat, non possunt illa verba ὠπρ. δι. λίγα Mnesippo convenire.

Pag. 43. Ἄλλω πνα Κρήτι νηαῖσκοι ἢ ὑποχρῶν, ἐπ' ἡμέρ. Alium quendam adolescentulum Cretensem bene nutritum venata est. ὑποχρῶν est ad auri colorem accedens, subaureus, ut sic dicam. ut paullo inferius ὑποχρῶν subpallidus, non convenit pecunioso juveni hoc verbum. Videtur litteris transpositis scripsisse Lucianus ἢ πολυχρῶν.

Pag. 48. Leve mendum in omnibus editionibus conspicitur, quod vel a tyrone poterat deleri, ἐγὼ δὲ ὁδομαῖδα πολὺ μᾶλλον ἐπαύμασα ἢ ἡμέρας. scribendum ὁδομαῖδαν. Est enim ab ὁδομαῖδας. In eadem pagina paullo ante sine sensu legitur, οἱ κληρονόμοι δὲ οἷς πῶτε κατελείπετο, ὡς ἤκεται; ἢ ἢν ὁδομαῖδας αἰσιπῶντες πρὸς ὅτι Ἀλκιον. Vertunt: At haeredes quibus ista erant legata, ut audierunt, illico venerunt, agnoscetes ea quae testamento erant mandata. Quid hoc? num Αλκιον est agnoscere? Locus est corruptus. Existimo Lucianum scripsisse ἀπιστεῖντες τὰ ὅτι Ἀλκιον, petentes quae in testamento illis erant legata. Nam Αλκιον non memini apud quemquam inveniri. sed ἀπιστεῖν Luciano est familiare.

Pag. 49. De Menecratis filia deformi, ὡς εἰδὲ μὲν πάσης τ' ὕψους ἢ πλάτους, ἢ καὶ τ' κακοδίκης ἐκείνης ἡξιῶσι ἀν περὶ τὴν ὄψιν καὶ πινύσαντα παθῶντα ὁδομαῖδαν, ἢ κακοδαίμοντα ἔστω τῶν ὄψιν. Quam ne cuius omni quidem patris substantia, quam ante multam possederat, dignatus fuisset, quisquam ingenuus ac pauper facile accipere, quae forma esset tam infelici. Sic Erasmus vertit. Non est mirum nullum ἢ ὄψιν hoc spinturnicium voluisse ducere. Omnino scribendum ex Ms. ἢ ὄψιν. obscurum, ex ima plebe.

Pag. 54. Narrat cum quidam victorum in carcere Aegyptiaco limam esset nactus, qua λαπαρὶς π. τῶν ἄλυσιν, ἢ ἐδίδαντο ἐξ ἧς, ἢ κλοῖαν εἰς αὐτῶν διεργμῆσαν, καὶ λαπαρὶς ἀπαιθεῖ. Erasmus cum in-

interpolatore Salmuriensi : *Catenam infecuit, qua ordine adstringebantur, cyphonibus in hanc insertis, solvitque omnes.* In Graecis verbis primum non intelligo quid sit τ κλοιῶν εἰς αὐτῷ διεργμένον, multo minus versionem Erasmi cyphonibus in eam insertis. διεργμῆ est quaero, interrogo. sed legendum ex Ms. διεργμένον. vinculis, quibus singuli separatim ligati erant, eosdirimentibus. ὁ κλοιὸς est vinculum, quo vinciebantur rei in carcere, ut superius ad tomum primum ostendit. Cur cyphones verterit Erasmus, ego equidem ignoro, multo minus cur in verbis, quae modo haec praecesserunt, interpretatus sit, *trabem, τὴν γὰρ γὰρ μέγας πολλὰ κειμένους τ διερρύθλας ἐξερρύθλας* ὡς αὐτὸς πλησίον τοῦ Ἀντιφίλου, καὶ ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ κλοιῶν διδάσκει. Nam hoc multis precibus a custode carceris vix obtinuerat, ut proxime Antiphilo eademque in trabe vinciretur. imo eadem catena. solebant vincti interdum duo tresve eadem catena vinciri. Sic apud Romanos in carcerem conjectus, & miles, qui custosi apponebatur, eadem vinciebantur catena, ut patet ex Senecae ep. 5. *Eadem catena & custodiam & militem copulat.* ista vincula singularum custodiarum, quibus eorum manus pedesque conficti erant, alligata erant majori catenae, quam dixit Lucianus ἄλυσιν. Sic igitur in Latinam linguam vertendus hic locus : *Catenam dissecuit, qua ordine alligabantur, vinculis in eam (sc. insertis) dirimentibus (sc. catenatos,) solvitque omnes.* Omnes aut saltem paria catenatorum erant vincti compedibus, qui omnes compedes adstringebantur catenae majori.

Paullo post pag. 56. rectius Ms. καὶ αὐτὸς ἂν σοι τὰς λόγους διεξῆλθαι πολλὰς, καὶ ἀγαθὰς ipsas tibi orationes exponerem multas, & egregias, αὐτὸς quod in editionibus est hic valde friget. Mox idem codex pro vulgato θαυλὸν ῥήτωρ γανόρμῳ sis malus orator, pro vulgato θαυλὸν ῥήτωρ φανόρμῳ. & paullo ante illae membranae pro διηγησάμεν σοι ἀγαθὰς καὶ βέλους φίλους, scriptum ostendunt ἀγαθὰς καὶ γανναίους φίλους. tam bonos & generosos amicos. nec spernendum quod sequente pagina in hoc codice legitur, εἰ ἀληθὴς ὁ κυβερνήτης ἐστίν. verus ne quis gubernator sit. in editis est ἀγαθός.

Pag. 58. Valde quoque probo scripturam veteris libri, καὶ ἐφεί-
ται δὲ τὸ μέγιστον ἄχρι τῶν εἰς τὰς συνήκας συνίται, licet autem
sumptum tres in foedus tale coire, pro communi εἰς τὰς συνήκας
εἰσίναι, non quod hanc lectionem non possimus tueri, sed quod
illa sit efficacior. Est enim σύνειμι vox propria qua utuntur de familiaritate, quam amici ineunt & colunt, uti notum est.

Pag. 59. Delenda est distinctio in his verbis : καὶ πῶς ἀμφοτέρω τε
παραμύνοιτο, αὐτῶνδους πῶς πλείους ἀλισκόμεναι. Pertinet αὐτῶν-
δους ad ἀμφοτέρω, αὐτῶνδους ἀμφοτέρω sunt currus cum hominibus,
quibus uxores & liberos suos imponebant Scythae Hamaxobii.
Vertendum igitur : *Et curribus poscebantur, quos capiebant cum*

ipsis hominibus, non cum viris, ut Erasmus. Viri enim in castris versabantur.

Pag. 67. Ο ὁμόσπου καὶ ὁμόγλωττῶ τοῖς Ἀλάνοις ἄν. Erasmus: eodem cultu, eademque cum Alanis lingua. Sed ὁμόσπου est, qui eodem genere armorum utitur, ut apud Thucydidem. Ὀμηγεῖ τοῖς Σκύθαις ὁμόσπουι, iisdem armis utuntur, quibus Scythae. Σκῶη Graecis saepe sunt arma.

Pag. 73. Καμπύλω τῷ ξίφει ὑπομνηθεὶς τῷ ἰγνύῳ. adunco gladio vulneratus in poplite. Sed legendum τῷ ἰγνύῳ, aut τῷ ἰγνύ. dicitur enim ἰγνύα & ἰγνύς.

Pag. 77. In alino καὶ ὅτι ἀρρώρειν ἰκανὸν ἔχει. Cur ἔχει, & non ἔχῃ, ut πρίφῃ, quod sequitur. Non monuissem, nisi omnes editiones etiam Florentinam consentire in hoc vitio tolerando vidissem.

Pag. 78. In κλοπεπῆλῃ nihili est τὸ ἄμω in his verbis τίτ' ἔδῃ ἐπιβάς, ἄμω κατ' ἰγνύῳ δῆσας σύνεχε, Bene Ms. ἄμω κατ' ἰγνύῳ δῆσας, vincula ad ilia alligans.

Pag. 86. Ὡς τ' ἀκαίρως παύτης περριρασίας. O intempestivam hanc curiositatem. Περριρασία non memini alibi apud Graecum melioris notae scriptorem occurrere, quamvis περριράζομαι legatur. Repone igitur ex Ms. Περριράσιας.

Pag. 88. Os dicit asino fuisse vinculo oclusam ne tempus, quod viae impendendum erat, pabulo impenderet, & tardius procederet. ὥς ἔστι τόπι, καὶ ἱμῖνα ὄν. Iamque tunc steti, asinusque mansi. Quomodo stetit, cum tantopere properaret. lege: ὥς ἔβω τόπι. Tum sic obdurato ore procedebam.

Pag. 112. Ἡ δὲ κατεχρήσατό μοι δεινῶς. Scribe: κατεχρήσατό μου δεινῶς.

Pag. 114. In Iove Confutato, elegantius in vetiri codice scribitur: Δοκῇ δ' ἔν μοι διακρίπτειν ἂν ἢ κλωθῶ μεγαλαυχήσας, ὥς καὶ αὐτὸν σι ἀνέκωσεν αἰωρήσας ἐν τῷ ἀπείκῃ, κατὰ τὸ εἰ ἀλγίς ἐν τῷ καλέμω τὰ ἰχθυῖα. Mihi videtur longe iustiore causam gloriandi Clotho habere, quae te ipsum attractum suspendet ex fusso, sicut piscatores in arundine pisces. Vulgati ἡωρήσας, quod quidem ferri potest. sed Ms. lectio facile praec hac Graecae doctis se probabit.

Pag. 120. Ἰκανὸν καὶ τῷ, εἰ καὶ σὺ φῆς ἐπὶ μηδὲν χρησίμω γίνεσθαι τας θυσίας, χρηστέτη δὲ πνι, τῷ ἀνθρώπῳ πμάντων τὸ βίλποι. H.c satis est, si etiam dicis nullius utilitatis causa fieri: verum bonitate quadam hominum quod praestantius est, colendum. Sic recte interpretes colentium sc. Deos. Nihil hic monerem, nisi Ms. juberet me non praeterire, quod in illo legitur ὡγνωμοσύνη, pro χρηστέτη hoc minime damno, alterum tamen est efficacius, declarat enim memorem, gratum & benevolum animum propter accepta beneficia. Sic pag. 123, idem codex pro καὶ πμῶς χρησίμοις, scribit θυσίας χαίροντις.

Pag. 128. In Iove Tragoedo, scribe ut in Ms. habetur ὁ χρῶς δι' οὐ
 δ' αὖτε παρ' αὐτῶν. Est ex Iliad γ. v. 35. ubi est μιν quod omnium est
 casuum. mox scribe ex Euripidis Oreste, ὅς σ' αὖτε ἀγῶνι' ἀχρῶς.
 dein idem codex: αὐτῶν μὲν γὰρ οὐκ εἶσιν ἰσῆς. Mox αὖτε τοῖς ὑποδρα-
 ματουργοῖν exponit vetus scholion ineditum ὑποδραματῶν. quod est
 versibus tragicis respondere, & quasi secundas agere. Neutrum
 horum verborum Lexici annotarunt. Iupiter ἐπιτραγωδῶν, illi vero
 non poterant ὑποδραματῶν.

Pag. 133. Colossus Rhodius propter ingentes sumtus in se factos
 sibi αὐτοδραμα inter deos vult vindicare, Consulit de hac re Mer-
 curius Iovem: τί ὁ Ζεὺς χρῆν ποιῆν; δύσκολον γὰρ μοι γινῆσθαι τῷ
 εἰ μὴ γὰρ εἰς τὴν ὕλην ἀποβλέπομαι, χαλεκὸς ἐστίν. εἰ δ' ὅστις λογισθῆναι ἀφ'
 οὐ πόσων τελευτῶν κεχαίκεται, ὑπὲρ τῆς πέντακροσιμίδωνος καὶ τῷ
 ἱππιδῶν αὖ ἐστίν. Hic locus imperitissime vertitur: *Quid facto opus
 Iupiter? Nam hoc judicare difficile est. Nam si materiam re-
 spexero, aeneus est. Verum si supputem, quot in eo fabricando
 impensae fuerint talenta, plures quam quingentos modios, & cen-
 sum equestrem inveniam.* Oedipus sit, qui ultima Latina verba
 explicet. Quid enim quingenti medimni & equestris census faci-
 unt ad impensas, quas consumserunt in Rhodio Colosso erigen-
 do? non plus sane, quam tenuis & despectus rivulus ad Aegaeum
 mare. Paulo ante Mercurius, cum Venus quia ab Homero ap-
 pelletur χρῶς, dixisset, sibi quoque inter primi subsellii deos lo-
 cum deberi, respondit, illam visuram quoque multi auri posses-
 sorem Apollinem ἐν τοῖς ζυγίταις καθήμενον, inter zygitas seden-
 tem, hoc est tertiae classis Deos, quia ipsius templum sit compila-
 tum, ideoque Veneri cogitandum, non male secum agi, μὴ πάντα
 ἐν θηλαῖ ὀκνητάζομεν. Si non inter imi subsellii Deos colloce-
 tur, in Deorum conventu. Haec loquendi genera sunt ex repu-
 blica Atheniensis petita, in qua Solon secundum censum divisit in
 quatuor classes cives. Tertia classis erat τῇ ζυγίταις, qui ducen-
 tos medimnos aridorum & liquidorum pendebant reipublicae, &
 minas decem. Quarta erant θηταῖς. Θῆταις ad nullum magistra-
 tum poterant aspirare, sed nullum quoque pendebant tributum,
 ut Romae proletarii ἐν capite censi. Eandem translationem retinet
 in sequentibus, & affirmat si sumtus sint respiciendi in colossum
 impensi, eum super πέντακροσιμίδωνος καὶ τῷ ἱππιδῶν αὖ ἐστίν.
 hoc est eum ante primi & secundi ordinis Deos sedere debere. Πέν-
 τακροσιμίδωνοι erant ex Solonis descriptione primae classis cives,
 qui ex suis possessionibus capiebant fructus quingentorum modio-
 rum, aridorum simul & liquidorum, & qui aerario pendebant ta-
 lentum. καὶ τῷ ἱππιδῶν sc. πελῆταις, hoc est quod tributum e-
 questrem penderent, hoc est equitem cogerentur alere in usum rei-
 publicae. quorum facultates erant modii trecenti, tributum semi-
 talentum. Hi erant secundae classis cives: Hanc distinctionem ci-
 vium Atticorum lepide Lucianus transtulit ad Deos. Vide Polluc.

viii, 10. Plutarch. in vita Solonis, & Aristidis, & Meursium in Solone Aristotelis sententiam refellentem.

Pag. 136. Cum Iupiter conquestus esset, de sordibus Mnesithei, qui ex naufragio servatus cum diis promississet hecatombam, solvit tantum gallum senio confectum, & quatuor grana thuris, ὡς αὐτὸς ἀποβέβηται, τῷ ἄνθρωπῳ, μὴ δὲ ὅσον ἄκρα τῇ ροῇ ὀσφραίνειαι, ἢ χεῖρα ὀδραχόνῃ, ut in pruna statim extinguerentur, ἔνθα vix sumptas nares feriret fumus ex illis natus. Ms. ὀσφραίνειαι. Sed. Lege ὀσφραίνειαι. Idem quidem est quod ὀσφραίνειαι, Sed Grammatici observant malle Atticos ὀσφραίνειαι, quam ὀσφραίνειαι.

Ibid. Narrat Iupiter se venisse in Poecilem, & ibi varios homines invenisse, alios sub dio, alios valde clamentes, ἐπὶ τῷ θρόνῳ καὶ θρόνῳ. in cathedris sedentes. Sed Ms. θρόνῳ, & quidem rectius. Nam θρόνῳ est Poeticum, quo Homerus alique sunt usi, sed θρόνῳ est scriptoribus pedestribus proprium, & notat sellam, coniectum, quamvis illud quoque inveniatur apud Aristophanem.

Pag. 140. Momus ad Iovem: εἴτ' ἐν βραχὺ ὅψ' ὑπερμαλῶντος μὲν τὸς Ἐπικύρους, καὶ Μητροδώρους, καὶ Δαμίδαας, κορυμβήεις δ', καὶ ἀποσφάττωμένους τῶν αὐτῶν, τὴν ἡμιτέρων συνήθειαν. Benedictus: Deinde brevi videbis irridentes Epicuros, Metrodoros, & Damidas, victosque & jugulatos ab ipsis patronos hosce nostros. Apud Latinos sane jugulare adversarium legitur, pro ad incitas redigere. Sed Graecos ad ista has voces σφάττειν & ἀποσφάττειν non existimo transulisse: sane nullum exemplum memoriae succurrit. Emenda sine mora ex Ms. καὶ ἀποσφάττωμένους ὑπὲρ αὐτῶν. Patronos hosce nostros victos, & os eis obstructum esse. Nam ἀποσφάττειν est os obturare adversario, ut ne hiscere possit. Pollux viii, 15. ἀποσφάττειν τὴν γλῶττιν, ἀποσφάττειν τὸ στόμα ἄμεινον. Aliud est inferius pag. 153. cum Momo intempestiva interpellatione obtudente Deos, Iupiter respondisset, Σὺ ἡμῶς ἐπισφάττεις ὦ Μόμη. quod non est, in malis nos Mome, ut interpretes. sed Latini dicunt: Enecas nos, Mome, ut Terentius in Andria iv, 1. Cur me enecas? aut occidis nos, ut Horat. occidis saepe rogando. Sed in hoc ipso dialogo pag. 157, hoc verbum ex Ms. reponendum est, ἤδη γὰρ σε τῶν οὐρανῶν ἀποσφάττω, ego te hac testa interficiam. Vulgo trigidius, ἀποθραύσω. Paucis versibus ante: πᾶσι δ' ἄλλα κτ' ῥῶν φέριται, ὡς αἱ τῶν ἐκείνων παρὰ σου ἐγγύμνημα. Melius Ms. ὀδραχόνῃ. ut quaevis forte trahitur a vi fluminis scilicet. ὀδραχόνῃ pertinet ad ἐκείνους. sed in iis quae modo praecesserunt, non probo ejusdem libri scripturam, quae pro τὰς ἀποδοῦς πικρῶν, prae se fert τὰς πομπῶν πικρῶν. Nam quamvis pompae & ludi in Deorum honorem instituerentur, tamen πομπῶν πικρῶν, nemo dixerit. Ibidem statim & sic Ms. legendum ὥστε ὑμῖν ἐστιν αἱ ἐν, quare vestrum esse partium, non ὑμῖν ἐστιν, sequentia indicant verba, in quibus non damno, τὰς θυσίας καὶ πικρῶν, quod in editionibus extat. non possum tamen non indicare, in vetere libro haberi τὰς θυσίας μόνον ἱσιωμένων. vobis solis

solis sacrificia in epulis comedentibus. cum nunc partem sibi vindicent sacerdotes, partem qui sacrificant. & id magis arridet, genioque Luciani est convenientius.

Pag. 141. Ex Ml. legendum, ἤτοι κηραυτῆς, ἢ ἄλλῃ ποι μηχασῇ. non ut editiones praefurunt, ἤτοι κηραυτῆς ποι, ἢ ἄλλῃ μηχασῇ.

Pag. 147. Μᾶλλον δὲ ὁ σὺς ὡς Ἐρμῆς, ἀδελφός ἐστιν, ὁ ἀγροαῖος, ὁ ὤδρα τῶν Ποικίλων. πίτῃς γὰρ ἀναπτόμενος, ὁσμέραι σαμωτῶν. Sic scribitur in antiquo codice, pro quo in vulgatis habetur ἀναπτόμενος, quod quidem & ipsum idem notat, sed alterius est interpretatio, Tritius scilicet substitutum est minus vulgato. Hoc modo vero verte: *Tuus est sane, Mercuri, frater, forensis ille, qui ad Poecilen est.* Itaque pice est refectus, cum quotidie a statuariis exprimitur, sc. eus forma, propter excellentiam. Dicebatur Ἐρμῆς Ἀγροαῖος forensis, quia illa porticus erat in foro, & Ἐρμῆς ὁ αὖτις τῇ πυλίδι, *Mercurius ad portulam* cujus crebra apud veteres mentio. Vide Harpocratonem, & quae ad illum notat Vallesius, nec non Meursii Athenas Atticas lib. 1. cap. 5. Verba mox sequentia, ἐν γυμνασίῳ μὲν ἄρτι χαλκουργῶν ὑποπιπτόμενος, τέρτιόν τι καὶ μετὰ φρινοῖ. ἴσως δὲ οἱ μοι μέλοιτο ἄμφοι σῶμα πολυαδής παρεσθῆναι μιμητῇ τῇ τέχνῃ, σφραγίδος χαλκῆς πᾶσι συνεπιπτόμενος. Vertunt; cum ad porticum jam fabricarer aeneus, ac perque dorsum, perque pectus ungerer, factusque inepte thorax corpori meo adpenderet, nec arte dispari foret, ex aere totus mihi additur baltheus. Illepidè sane & imperite. Hoc enim dicit Lucianus: Cum fabri aerarii picem illevissent pectori & tergo, ridiculusque thorax corpori imitatrice arte fictus esset appensus, omni aeris figura impressa. Figura nimirum aerei thoracis, quae illi pici imprimebatur. Sunt verius alicujus Tragici, quamvis in responsione Iovis pro πᾶσι ὡς Ἐρμῆς βίλπτει τραγωδῶν legatur in Ml. ἱαμῆζον. Μιμητὴ τέχνη, est ars quae imitatur, aut simulat, qualis est pictorum, & fictorum. Ἐρμῆς autem ἀγροαῖος appellatur a Iove voce una ex duabus conflata Ἐρμῆς ἄγρος.

Pag. 149. Dicit Deos saepius ad Aethiopas epulatum ire καὶ ἀνιπαγγέλους etiam invocatos. Sed Ml. ἀνιπαγγέλους, quod elegans est vocabulum, qui se ipsos invitans, qui condicunt. Hoc enim Latinis est *condicere* alicui, ut apud Cic. 1. ad fam. 9; alicui significare, se apud eum coenaturum. Eadem quidem vis est vocis ἀνιπαγγέλους, sed illud tamen exquisitius.

Ibid. Manifestum mendum est in his verbis Epicurei Philosophi, quibus dixerat Stoicos ipsos τάξιν vocare, ἀνάγκη. εἴτε δηλαδὴ ἀγανακτήσεις, εἴ τις σὺ μὴ ἀχλὺς εἴη, τὰ μηχανήματα μὲν, ὅποια ἐστὶν καὶ εὐθυμίας καὶ ἱππικῶν, οἰόμεθα πὶ λυσιτελεῖν πάντων εἶναι, ὅ καὶ περὶ οἷα ἀλλήλων αὐτῶν ἔχουσιν. Interpretes: Deinde scilicet indignaberis, si quis te non sequetur, cum ea quae sunt, qualia sunt enumeres & laudes, & putes hisce demonstrasse, bonum quod-

quodque immutari providentia. Atqui non permutantur, sed eundem servant ordinem illi syderum motus, temporum vices, & quae enumeravit alia. scribendum sine dubio, ut est in Ms. *Ἀστέριοι*, regi, administrari providentia. Sic paullo ante Timocles quaerebat, *ὅθι ἴσθι πῶς εἰς θεῶν τάξιτιν ἢ τῷ ὅλῳ ἐπιμέλειαν*. Hoc igitur universum nulla ne providentia regitur?

Pag. 151. *Ἐπὶ καὶ ἰαυτῶν ὁ Εὐριπίδης, μηδὲν ἐπισπύρας τὴν χεῖρα τῷ δραμάτιν, τὰ δεικνύει οἱ λίγη, ἀκροῖται αὐτῷ τῷ παρρησιαζομένῳ*. Sic lege & interpunge. *ἀκροῖται* pro vulgato *ἀκροῖται*, quod tamen cum in hac, tum in Salmuriensi editione typographorum vitio est omissum, & tunc ex Ms. reposui. *Cum ex sua sententia Euripides, nulla necessitate fabularum compulsum, quae ipsi videntur profert, audi tunc libere loquentem.*

Pag. 152. In versu Euripidis pro *ὄργῳ* *ὁ ἀγκύλαις* Ms. *ἡμεῖς* *ὁ ἀγκύλαις*. Mox in alio versu ὅς ἐστι ὁ Ζεὺς verte *quicquidque Iupiter sit*.

Pag. 153. *Τὴν πόλιν ἡμῶν τὸ ἄμωρον κακὸν ἐπὶ καὶ*. Ms. *τὴν πόλιν ἡμῶν τὸ ἄμωρον κακὸν ἐπὶ καὶ*.

Pag. 154. *Ἀλυσίπαις ὃ, ὅθι ἄλλοι ἐδύν π εἶχον ἢ ἰαυτῶν, ὁ μὲν χεῖρας τῶν αὐτῶν, καὶ ἀναγκαῖοις ὡς πῶς τῷ ναυτίλῳ αὐτοῖς. quod non utile omnino & necessarium sit ipsis ad navigationem.*

Pag. 159. In Gallo *ὡς γὰρ πρὶν ἀνατίλῃ τῇ ἡλίου μίαν περὶ πᾶσα ἐξάσσει*. Ms. *ὡς γὰρ πρὶν ἀνίχεν τῇ ἡλίου μίαν περὶ πᾶσα ἐξάσσει*. leg. *ἀνίχεν*. sed perinde est si sequaris editos, si Ms. Sic & interius idem codex pag. 160. *Ὅποτε ἀνίχου ὁ ἡλίου, pro φάει*.

Pag. 163. *Ἡ Πυθαγόρα ὅτι ἐδραμονομήναι καὶ τὸ ἴσον ἡσυχάζειν πύμας φαζόναι, ὡς ἂν εἰ τῷ κεφαλῷ & παλῶς ἐδιδύκει. Aut se Pythagoras peccasse, & aequum impium fuisse, si fabas edisti, ac si patris caput comedisses. Nimirum, quia Pythagoraei a fabis abstinebant, quod illorum magister eas parentum capitibus esse similes docebat. Superius in dialogo Menippi & Aeaci, cum Menippus dixisset in pera sua non nisi fabas esse, quas nolitedere Pythagoras, respondet hic: Δὸς μοι, ἄλλα δὲ νεκροῖς δόγματ' ἔμωρον γὰρ, ὡς εἴδεις ἴσον πύμασι, καὶ κεφαλῇ τοκῆσι ἐπὶ πᾶσι. Da modo. Apud inferos aliae sunt opiniones. Didici enim hic fabas & caput parentum nihil habere similitudinis. ubi nescio cur interpretes vertant κεφαλῇ testiculos. quamvis non ignorem alios hanc quoque tradere causam cur Pythagoras fabis abstinuerit, quia virides fabae similes sint ἀνδρείοις νεκροῖς, ut loquitur Lucianus in βίῳ πρώτῳ. Sed de capite parentis Clem. Alexand. 3 Strom.*

Οὐδὲ μὲν ὅτι ἀνθρώπων κεφαλῇ ἀπείκασται κύματι καὶ τὸ ἐπὶ λυοῖ,

Ἰσὶν τοὶ κύμας τρώγει, κεφαλῇς τι τοκῆσι.

Fabas inquit prohibuisse Pythagoram, quod sit legumen flatus excitans,

tans, non quod parentis capiti sit simile, ut velit ille versus. Idem est fabas atque caput patris edere.

Pag. 164. Καὶ μέταλλα ὅλα χερσὶν κειραίνεσθαι μοι δοκεῖς. Interpres: & solidas auri venas mihi videris adduxisse. Μέταλλα ὅτ' χερσὶν. totas auri fodinas, aut auraria metalla. Metalla Latinis & Graecis scriptoribus sunt loca, unde metalla effodiuntur. Iustinus de Philippo viii, 2: Auraria in Thessalia, argenti metalla in Thracia occupat. Sic damnari ad metalla.

Pag. 165. Κωλύει γὰρ εἶδέν αὐτὸς σε διπνῆν, ὥππερ ὀνειρόν τινα ἔστι διπνῶς ἐκείνῃ παρὰ γινώσκοντα, καὶ ἀπαυρυκαίοντος τῇ μήνῃ τὰ βίερωμένα. Latinus interpres: Nihil enim prohibet quo minus denuo coenes, si velut illius coenae somnium reducas, & quae tum ederis, rursus commemoratione quasi rumines. Προάγειν num est reducere? imo id est educere, producere. Non potest haec vox hic locum habere. Legendum, ut legitur in optimo codice, ἀναπλάττειν. si veluti coenae illius somnium, imaginaria, animo concipias. Nam ἀναπλάττειν est φανταζεσθαι, imaginari, animo deformare.

Pag. 166. Σωιχαὶς ἐπισκοπῶν, ὅπου σάπην τὸ τοιχαῖον εἶναι. Subinde respiciens, quot pedum esset solarium umbra. Recte sic Salmurienensis interpolator. Alii ineptissime. Veteres enim tempus metiebantur pedibus ad proprii corporis umbram. Pollux lib. vi, c. 8. τῇ σκιά ὃν ἐπεκμαίροντο τὴν καὶ ἐπὶ τὸ δεῖπνον ὁδὸν, ὡς καὶ τοιχαῖον ἐκάλουν. καὶ ἰδὲ παρὰ εἶδέν, εἰ δὲ σάπην τὸ τοιχαῖον εἶναι. Umbra vero tempus ad coenam eundi indicebant; quam & τοιχαῖον vocabant. Et τοιχαῖον decem pedum existente libandum erat. Legendum autem ἰδὲ παρὰ εἶδέν properandum erat ad coenam cum umbra decem pedum esset quia tum erat legitimum coenae tempus. Sic mensurabant tempus diei ante horologiorum inventionem, de quo multis disputat maximus virorum Salmasius in Exercitationibus Plinianis. Aristophanes in Ἐκκλησιαζώσεως:

Σοὶ δὲ μελήσει

ὅταν ἡ δεκάπην τὸ τοιχαῖον λιπαρῶς χερσὶν ἐπὶ δεῖπνον.

Tibi vero curae erit, cum duodecim pedum umbra erit ad laute prandendum ire.

Ibid. Ἀπὲρ χρομὴ χρυσίως μέγα ἐχρηματισμένῃ, ἀντιφρέψας τὸ τελευτάνιον, ὡς ἐπὶ ἑκαταπέντε γίνοντο ἡ ἀναβολή. Ab eo nitide admodum cul'us, sic obverso pallio, ut qua esset parte purissimum ea videretur sic interpres. nec reprehendo, nec hic audio veterem codicem, qui pro ἀναβολῇ legit μετεβολή. sed ἀναβολή est ipsum pallium. Glossae ἀναβολῇ ἀμίσχυνται, amiculum. Inferius in Timone: τὸ γὰρ ὡς παλὴς καὶ κρύπτειος, τὸ βάδιον μακρὸν καὶ σωφροσύνης τὴν ἀναβολήν. Cultu decorus, atque ornatus, incessu ac pallio modeste composito. Sic alibi eidem ἀναβιβάζειν ὡς παλὴς est qui incedit pallio decore composito.

Pag. 168. Εἴτε μηδὲν ἀνιχνεύειν τῶν κατὰ κτῆνη, ἐμὲ κατὰ κτῆνησι φέροντες, ὡς ὁμοτῆτες εἶναι. in Ms. κατὰ κτῆνησι. quod

quod minime damnandum. Cum, inquit, nemo vellet accumbere juxta eum, me ibi collocarunt infra ipsum, ut in eodem lecto jaceremus. sic hic locus interpretandus. Ὀμοτράπεζοι, sunt qui in eodem lecto triclinari cubant. In singulis lectis tres accumbere solitos nemo humanior paullo nescire potest.

Ibid. scribendum, ἀκεὶ δ' ἦδη καὶ τὸ εὐνύσιον. sic Ms.

Pag. 169. Parvae sunt duae labes, quae videntur a typographis profectae, sed quae tamen omnes inquinant editiones, in quibus scribitur χαρίσιον ὄμοισι, pro χαρίσιον ὄμοισι. & ὅπ' χρυσῶ π καὶ δ' ἄνθρωπος ὁμοῦ, pro ὁμοῦ καὶ. Sic enim apud Homerum Il. ε. v. 51. cujus sunt, ut liquet, verba.

Pag. 170. Ὅπ' τὸ ἐπὶ τῷ ἡψὺ πῖς Κρονίους, δι' οὗ τῶν δ' ἀλλοτρίων ἰμβάλων. Cum duobus extorum frustis injectis legumina coquerem saturnalibus. ἡψὺ quidem mutuatur sua tempora ab ἡψίω, sed quod dudum repudiarant Atticorum aures, ut οἱ χαμικαπῶν παῖδες docuerunt. Itaque pro ἡψὺ malebam olim ἡψον, sed postea Ms. mihi ostendit legendum esse ἡψησα, & pro τῶν δ' ἀλλοτρίων, sed ἀλλοτρίων, sunt botulis, sarcimina, non intestina.

Pag. 171. Ἐπεὶ δ' ἀπίθωνι πρῶτον, ἀπαιτῶν ἐκείνα καὶ τὸν νόμον, Σίμων ὁ τὰ ράκια τὰ πικρὰ, ὁ τὸ τρύβλιον ἀελεῖχον, ἄσμενος ἐξελαύνει, ἀλγυρῇ καὶ ὑστροδαφῇ ἀμπιχρῶν. Et quae sequuntur. Hic aliquid excidit. Sententia enim hiat, nec est unde pendeant ἀπαιτῶν ἐκείνα καὶ τὸν νόμον. Salmuriensis quidem interpres multa infarcit, alia omittit, & cetera misere vertit: Postquam vero pridie mortuus fuisset, omnes illas pecunias juxta leges, Simon ille gaudens effert, purpurea hyssinoque tincta veste indutus. Πῶ κεῖνται in Graecis Simon ille gaudens effert? Nam ἄσμενος ἐξελαύνει aliud est ut statim videbimus. Cur omisit τὰ ράκια τὰ πικρὰ, ὁ τὸ τρύβλιον ἀελεῖχον. Poteratne flagitiosius in hoc loco interpretando quisquam versari? Nec melius Erasmus: At simul ac mortuus est nuper, universis illi opibus juxta leges Simon ille, qui coria patria, quia patellam circum lungebat, gaudens purpura ostroque circumtectus. In his nulla est sententia. Ad prima autem verba ἀπαιτῶν ἐκείνα καὶ τὸν νόμον addendum εἴλε, quod vitio librarium intercidit, aut simile quidem. In sequentibus quoque aliquid periit ὁ τὰ ράκια τὰ πικρὰ nihil habent unde pendeant, & nihil significant, sed ex Ms. haec jactura egregie sarcitur, qui in prioribus unum aut plura verba periisse luce meridiana clarius ostendit, quamvis & ipsa συνέχια & ratio satis indicet. Sic autem in vetere codice hic locus scribitur: Ἐπεὶ δ' ἀπίθωνι πρῶτον, ἀπαιτῶν ἐκείνα καὶ τὸν νόμον, καὶ νῦν ἐκείνῳ ὁ τὰ ράκια ἀελεῖχον τὰ πικρὰ, ὁ τὸ τρύβλιον ἀελεῖχον, &c. Pulchre sane & vere. Sic igitur locum totum scribe & verte: ἐπὶ δ' ἀπίθωνι πρῶτον, ἀπαιτῶν ἐκείνα καὶ τὸν νόμον * ... Σίμων. Καὶ νῦν ἐκείνῳ ὁ τὰ ράκια ἀελεῖχον πικρὰ, ὁ τὸ τρύβλιον ἀελεῖχον ἄσμενος ἐξελαύνει ἀλγυρῇ καὶ ὑστροδαφῇ ἀμπιχρῶν. Postquam vero pridie mortuus

* εἴλε.

est,

est, omnia illa secundum leges cepit Simon. Et nunc ille qui pannis sordidis indutus erat, qui catinum lungebat, hilaris equo vehitur, purpurea, & coccinea veste amictus. ἄσπετον ἐξελώντις est lacto & alacri animo equo vehi, ἐλώντις est subaudito ἵππον, equitare. ut apud Latinos *vehere* sc. se equo, pro *vehi* frequenter legitur, sic & ἐξελώντις, & ἐπιελώντις. Herodot. ἐξήλωντο εἰς ἄθλα τὰ ἰσχυρὰ. equitavit ad suam domum. ἐξελώντις proprie Germanis & Belgis est uirgden. Hyginus quidem color differt a coccineo, cum sit medius inter purpuram Tyriam & coccinum, potest tamen coccineus verti. Hyginus enim color conficiebatur ex purpura, quae coccino superinducebatur, ut dudum docuere viri doctissimi. Vide Salmas. exercitat. Plinian.

Ibidem. Non reprehendo vulgatam, αἱ δ' ἀπειλῶσι ἀνελόντες αὐτὰς sed magistamen probō libri veteris scripturam, in qua αἱ δ' ἀπειλῶσι ἀνηρτήσιν αὐτὰς. Minantur se ipsas suspensuras. Hae sunt & minae & facinora mulierum perditae amantium. In hoc ipso Luciano non unum est exemplum.

Pag. 172. Εἶπε ἄκων ὁ καρχαίμων ὀλίγον τ' ψημμάτων ἤκειν εἰς τὸ βίον, ἐξ ἐκείνου ἰπποπόδαμῳ. Salmuriensis: *Itane neglexi infelix vel pauca frustra in vitam importare, cum illo essem alius.* Sed ἤκειν ψημμάτων εἰς βίον significat ne frustra importare in vitam? In editione Basileensi Graeca 1555 legitur, ὀλίγον τ' ψημμάτων ἤκειν. Constat sane ἤκειν construi cum secundo casu, ut apud Herodotum ὃ ἦν χρημάτων, sum pecuniosus, dives. ὃ ἦν φρονῶν apud eundem sum prudens. Sed dum semper ὃ aut πῆρῳ, adiunctum habet. Quod concise dicunt ὃ ἤκειν τ' χρημάτων, integrum est, ὃ ἦκον ἐπὶ πολὺ τ' χρημάτων. Sed hic habere locum non potest, ne nunc dicam ὀλίγον legi in Ms. Florentina, Aldina, ceterisque editionibus. In Florentina vero editione scribitur ἦκον pro ἤκειν. Inde mihi persuasi excidisse & hic verbum φέρον. Et legendum ἤκειν φέροντα. *Omissa ferre in vitam.* Est loquendigenus, ut multa hujus generis alia, Graecis peculiare, ἦκα φέρον est *fero*. Isaac: ὁ γαμοῦνος Ἀλκιμάχῃς ἦκε φέρον. non adferre factas testamenti tabulas. Apud Poetas vero, imprimis apud Homerum, infinita talium locutionum sunt exempla.

Pag. 173. Scribe: ἐγὼ δ' ἡρώδης σοὶ φημι ὑπερβυς μηδὲν γίνεσθαι τίπτε. Et sic legit interpres Latinus, quamvis omnes editiones Graecae μηδὲ.

Ibid. Καὶ αὐθις εἰς Ἰταλίαν ἀπλοῦσας ἔγω διήγοντα τὰς κατ' ἐκτὸν ἰθάκας, ὥστε ἡδὲν ἡδὲν με. Interpolator: *Et cum in Italiam tarsum vela fecissem, eo affectu Graecos ejus temporis imbui, ut me Deum praedicarent.* Palmerius cum vidisset in ultimis verbis labem haerere, censebat legendum esse, ὥστε ὡς ἡδὲν ἡδὲν με. Sed una immutata litterula vidi puer fere scribendum esse, ὥστε ἡδὲν με. ut me pro Deo ducerent, seu haberent. & vere me vidisse Ms. postea declaravit qui eandem servavit scripturam.

Ibid. De histrionibus Regis personam gerenibus, *ὡς ὅτι πολλὰ γίνεται αἰσχροκρίσεις πρὸς αὐτῶν ἐν μέτῃ τῇ σκητῇ καὶ ἀπεισῇ, γὰρ καὶ δηλαδὴ παρῖχε τοῖς θεαταῖς.* Quod si quis, qualia plerumque accidunt, ipsorum aliquis impingens, media in scena cadat, rixam profecto movet spectatoribus, sic interpretantur. In Ms. pro αἰσχροκρίσεις habetur κενεβάσεις, & pro παρῖχε, παρίχοι. Vocabulum rarum est κενεβάειν, in locum vacuum venire, ubi sit cadendum, ut si quis putet se per scalas, illis ablatis, ex editiore loco descendere, necesse est ut cadat. Plutarchus in Flamino, cum narrasset Graecos in ludis Isthmiis, praekonis vocem qua liberos illo esse jussu, tanto excepisse plausu, ut corvi supervolantes in stadium deciderint, causam hujus rei reddit: αἰτία ἥ ἡ δ' αἶρ' ὀρεξίς. ἔξω γὰρ ἡ φωνὴ πολλὴ καὶ μεγάλη φέρεται, ἀπεσπόμενος ὑπ' αὐτῆς οὐκ ἀντρεῖσθαι τοῖς πετομένοις, ἀλλ' ὀλίθυρα ποιεῖ, καθάπερ κενεβάειν. Causa est divisio aeris: cum enim multa & elata vox mittitur, divisus ab ea non sustinet volucres, sed facit ut decendant, ut solet iis evenire qui in loca vacua veniunt, ubi nullum est solum, cui insistent, ubi est hiatus, sicut in fossis, & puteis. Non vero in scena plana illos histriones, de quibus loquitur, cadere, sed de altiore loco in humiliorem & depressiorem, ostendunt sequentia, ubi totum corpus gravi illorum κενεβάειν lapsu vulnerari, & violari ait. Hujus vocabuli vim cum non cuperent scioli, subposuerunt notius & tritius αἰσχροκρίσεις. Fuisse vero in theatris non unum locum, ubi histriones poterant praecipites cadere in inferiora loca, liquet cum ex aliis antiquorum locis, tum ex Pollucis lib. iv. c. 19, ubi agit de theatri partibus.

Pag. 182. Dicit Alectryon: Nullam vitam humana tranquillior esse, si modo sit *μῆναις ταῖς θυμικαῖς ἐπιθυμίαις, καὶ ῥερίαις ἐμμεμετραμένῃς*, naturalibus duntaxat cupiditatibus & usibus circumscripta. Sed quis dixit ἐμμετρίῳ, aut ubi legitur ἐμμεμετραμένους? Nusquam quam in hoc loco, qui merito suspectus fuit viris doctis. Ms. noster scribit *ἐμμεμεμετραμένους*. Optime. Thucydides lib. 2, ἐν οἷς ἀδελφαιμνησά περὶ ὁ βλος ὁμοῖος καὶ ἐπιβούτῃσιν ἐμμεμετρήθη. Quorum vita simul & mors felicitate circumscripta est, hoc est qui viri & morientes fuerunt felices.

Ibid. Καὶ μὴ τειχευχαῖν με σωμααναγκάσεις; Laborare hunc locum vidit Marcilius, sed remedium praesentius nobis Ms. offert, in quo legitur, εἰμὶ καὶ τειχευχαῖν γὰρ σὺ με ἀναγκάσεις. Num tu me compelles parietes perfodere? Praecedentia vero verba sic distinguenda sunt: πῶς τῷτο, κελευσμένῳ θορῶν; quomodo hoc fieri poterit, clausis foribus?

Pag. 183. Locus est qui me diu torset, praesertim cum nihil in antiquo libro mihi esset praesidii ad eum emaculandum. Nam inquinatum esse nullus dubitabam. Quis enim haec interpretetur, ὅς. loquitur de Simone cerdone, qui luculentam creverat hereditatem, αὐτῷς ἐπαρξάμενος ἀπώπινον τὸ κατήγετο. Vertunt: At ille cum jam

coria calceis assuenda obrudet, ebibetque. Setice aut Scythice si interpres locutus esset acque intelligeretur ac nunc intelligitur. quid enim *ebibet*? quid bibere ad corii rasionem? Dein ubi in Graecis sunt *coria calceis assuenda*? κατόμματα sunt soleae, quae calceis suppinguntur, & pedibus teruntur. At pro λανπίων si legas, ut sine dubio legendum λανπίον, omnes tenebrae discutientur, quae locum hunc reddiderant inexplicabilem? πινόω est sordibus inquino, maculo, λανπίω est sordibus purgo, emaculo, Hesych. λανπίω, λανρυπᾶται. πῖον δ' ὁ ἱππὶς. λανπιῦται est sordibus purgatur. πῖον enim est sordes. Sic hunc Hesychii locum emendandum vidit olim Henricus Stephanus, cum in editis libris legatur ἀπιῦται, & recte Stephanum legisse hic Luciani locus argumento est. Sententia igitur, Graecorum Luciani verborum haec est: *At ille rursus soleas obruens sordibus purget.* Nam futores etiam ore soleas crepidarum lingendo, & si quid dedecet dentibus abradendo ut magis niterent, emundasse videntur.

Pag. 184. Περὶ τῆς ἱππῶν ἐστὶν ἡ πᾶσι ἐπιμελής. Typographi vitium esse ducere, nisi in omnibus editionibus inveniretur. Scribendum enim περὶ τῆς ἱππῶν ἐστὶν ἡ πᾶσι ἐπιμελής.

Ibid. Τὰ δ' ἐκκρίδια εἰδὲ Σώσουλ. Ms. unam vocem, quam & exigit sententia, interponit, quae recipienda est. τὰ δ' ἐκκρίδια εἰδὲ, οἶμαι, Σώσουλ. *At sedecim vidit, opinor, Sosylus.* Nam se dubitare, non certo scire num viderit, ex sequentibus licet cognoscere. Paullo inferius: σιωπήσει ὃ Μικυλλε μὴ καὶ παρόντων παρὸντων πᾶσι. Vertunt: *Tace Micylle, ne nos praesentes prodas in furto?* Quis furabatur? Atqui jam Gallus praedixerat furari non licere, nec quicquam rei alienae tangebant. Praeterea ubi in Graeco est *in furto*? Ista igitur verba dele, si Graeca recte velis intelligere.

Ibid. Σοὶ γὰρ ὅμοιον ἐστὶ καὶ τὰ πύβλια ὑπὸ μάλης ἔχει. Eleganti-
us & ἀπικατέρως Ms. τὰ πύβλια ὑπὸ μάλης ἀπειμι ἔχει. De quo loquendi genere paullo ante monui.

Pag. 185. Ὅρας ἐπαγρυπνῶν καὶ τῶν ἐπὶ φροντίδων, ἀναλογίζο-
μεθα τὰς πόδας, καὶ τὰς δακτύλους καταπληκτῶν. Interpres: *Vides hunc etiam curis invigilantem, digitis contortis usuras supputan-
tem.* Sed δακτύλους καταπληκτῶν, non est contortis digitis, sed eius
digitus contabuerunt. Sic paullo ante de Simonide: καὶ κατὰ
κλήκην ἔλθῃ καταπληκτῶν ὑπὸ φροντίδων. *Et totus contabuit, & ex-
tenuatus est curis.* Sic igitur verte: *Vides hunc etiam vigilare praesentibus, supputare usuras, & ejus digitos contabuisse* ut solent esse hominum morbis aut curis confectorum digiti. posses etiam vertere *digitos ejus accalluisse, callo fuisse obductos, sive callo induruisse* assidua supputatione. & hoc malo. Mox nescio cur σίλφω Latine vertatur *silpēa*, ut paullo ante σμίλιον, *smilium*, cum Latina lingua his voces ignoret, & in ea suppetunt commodae, nimirum *blatta*, & *scalpellum*.

Pag. 186. In Icaromenippo. Valde fallor, aut scribendum est non longe a principio: πάλα γάρ ἐπακροῶμαι σε ἀδελφεύειν ἡλίας καὶ σελήνης, ἐπὶ τῷ φορητῷ ταῦτα σπουδῆς πιαί, καὶ ἀδελφείῳ γὰρ ἐπορεύειν. Et enim jam dudum te sequens audio soles & lunas, & ridicula illa, stadia quaedam & parasangs tanquam peregrinam jactantem. Vulgo legitur σπουδῆς mentiones. sed σπουδῆς & ἀδελφείῳ rectius junguntur quam σπουδῆς & ἀδελφείῳ. Si quis tamen malit vulgatam tueri, per me licet, præsertim silentibus veteribus libris.

Pag. 188. Verba hæc Menippi non assecuti sunt Erasmus & Salmurienſis interpres, cum καὶ φρονήσεις αὐτῶν, καὶ τῶν πρὸς ταῦτα ἀποδὴν ἀχολίας τῷ ἀληθῶς ἀποδίδων ὑπολαβὼν, ἀνακύπτον τῷ, καὶ ὅς τὸ πᾶν ἀναγλίσπει ἐπιρρώμῳ, interpretantur: Contemptis his atque horum studio, adjectoque animo ad ea quæ sunt vere bona, hinc episcare, & ad universi naturam suspicere sum conatus. ἀχολίας τῷ ἀληθῶς ἀποδίδων ὑπολαβὼν, non est adjecto animo ad ea quæ sunt vere bona. sed hæc significant cum præcedentibus καὶ τῶν πρὸς ταῦτα ἀποδὴν, & eorum verum studium abstractionem a veris bonis esse ratus, sursum oculos tollere, & universum respicere studui. ἀχολία sæpe est impedimentum, quo aliquis avocatur & abducitur a negotio & re quadam.

Pag. 191. Καὶ τῷ ὡς πρὸς ἰνὸς αὐτῶν διὰ λειψυμῆτιν κατηγήνοσκον. Interpres: eos damnantes qui de hoc veluti uno quoriam disputarent. αὐτῶν delendum videtur, si Græce loquutus est Lucianus, uti semper accurate & emendate locutus est. In Mī. est αὐτῶν. quod nec ipsum hic locum habere potest.

Pag. 194. Πάμπλου τῷ νεφῶν ἀπωάτας vertit Erasmus, plurimum nubium emensus. sed ἀπωάται est avellere, avertere. Forte legendum ἀναπλῆς hoc est, quod volebat Erasmus, cum supra plures nubes evolassent. Inferius in hoc catalogo: Δαστίους ἰκευτὴν ἀεπτόμῳ δάματ' εἰς αἰχρόριο Διός. me ipsum movens evolavit ad Iovis Aegiochi domum.

Ibid. Leg. τῶν τῷ ἐκ ποπύλων Θρηκῶν. ex Iliad. γ. v. 4. non ἐκ ποπύλων ut editur vulgo, quibus hic nullus est locus.

Pag. 199. Οὐ μὲρ γὰρ ἦσαν εἰλαπίνας. Erasmus: ubi erant convivia. cum sit, alibi erant convivium. Sic Aristoteles in Oeconomico quater usus est ἢ pro alibi.

Pag. 201. Scribe πῆς μυσημικαῖς μέλιστα εὐκείσσω. Nam μυσημικαῖς est ἡ μεμημῆκασι ὀπῇ, & μοχ ἀνταγόμελῳ δάματ' ὡς Ἀχρόριο Διός.

Pag. 203. Vide ineptias interpretum hæc verba ὁπότερ' ἦν ἡ εὐτυχία τὸ παρεδίδόν με τῷ ἐπιδημίας. καὶ ὅσον ἔδωκε πάντας ἀνθρώπους ἀφίξειν ἀποσίδδων, τῷ αὐτῶν πρόπον ἐπιρρώμειν, sic vertentium: Non nihil enim ipso turbabat, novus & inopinatus adventus meus, & quod nunquam futurum expectabant, ut omnes homines ad eundem morem alati venirent. In qua versione nihil sani. nescierunt

ὅτι

ἔσθ' ἔδινον, & ἔσθ' ἔπινον elegantī idiotismo Graecis significare jam jam, paulo post, quod dudum observavit magnus Budaeus. Verte: Turbabat enim eos non nihil nec opinus meus adventus, & quod statim vel mox omnes homines ad eundem modum alatos adventuros putarent.

Pag. 206. Non absurde Ms. αἰσιμαίης τις ἀνέμοις καὶ ταῖς ὕραις, καὶ δὲ ποταμῶν. Vulgati ποταμῶν. praecipit ventis & tempestatibus, in quibus esset elaborandum.

Pag. 207. Cenſeo Lucianum scripsisse τάς τε Ἡσίοδου Θεογονίας ἤκου ἡμῶν. Hesiodi Theogonias canebant. non τὰς Θεογονίας, ut vulgo legitur.

Pag. 112. In bis accusato Ms. pro ἔδιν' ἔσθ' ἐκνήσιασ' τὸ δὲ, φασὶ χολῶ ἄγων. scribit ἔδιν' ἔσθ' ἀλφαιστιάσ' τὸ δὲ, φασιν, χολῶ ἄγων. Non tantum otii habens ut aurem inveniat, hoc est, tangat. ἀλφαῖα & ἀλφαῖω est invenio.

Ibid. Ἀργεῖα κρίε, καὶ χαλῶας ἐς τὸ αὐτὸ ἔψοντες. Haec respiciunt Pythiae responsum, quod dedit Croesi legatis, cum id consulenter de Rege, quid tum ageret, apud Herodotum lib. 1. c. 47. Meminit etiam superius in Iove Tragoedo.

Pag. 213. Nec haec verba ceperunt interpretes, ἢ ᾧ μῦθον κεφαλαιαῖα πᾶντα τὰ διοικήσεως, ὑπερ, καὶ χαλῶας, καὶ πάλυα, καὶ ἀπαπῆς αὐτὸς οἰκονομῶν καὶ ἀετᾶς πίπνυμι ἢ ἐπὶ μέρας φροντίζων ἀπληγμῶν. cum sic interpretantur: Non enim solum generalibus illis meae administrationis, pluviis videlicet, grandinibus, ventis, & fulguribus administratis, cum curarum parte sublevato, quiescere mihi licet. αἱ ἐπὶ μέρας φροντίδες sunt speciales curae, quae singulis sunt impendendae, & opponuntur ταῖς κεφαλαιαῖς διοικήσεως, quae sunt, in quibus summa rerum vertitur. Sic autem vertes. Non enim tantum praecipua illa mei imperii, pluviarum, grandines, ventos, fulgura cum ipse rexi & gubernavi, levatus & solutus sum curis his particularibus.

Cur pag. 114. in omnibus editionibus est μερμερίζω? quis enim nescit μερμερίζω Homericum esse verbum?

Pag. 216. Αὐτοκρίδιοι φιλόσοφοι ἐκ σκίτο τῶν, ἢ περὶ τῶν περὶ τῶν. Ms. ἀενοῦσιν. Philosophi extemporanei ex corjariis & fabris facti oberrant.

Pag. 218. Ms. Αὐτὴ μὲν ἐν τῷ ᾧ περὶ τῶν πάγῳ καὶ ἡσίο. Tu verb hic in colle confideto: male in editis καὶ ἡσίο. Nam quamvis infinitivus pro imperativo Graecis usurpatur, hic tamen collocari non potest.

Pag. 220. Καὶ μέγιστα ὅπως μηδὲν ἢ ἀναγκασιότων ἀναχολῆ. Vertunt, imprimis quibus nihil rerum necessariorum curas est. Παναχολῆν est verbum quod Graecia non novit, nec nosse potest, lege. ἀναγκασιότων πᾶσα ἀχολῆ. praecipue quos nullum negotium necessarium avocāt, impedit.

Pag. 221. Ὁ μισθὸς τῷ ὁσὶν ἐκ τῆς δικῆς. Merces pro quoquoque iudicio

tres oboli. Haec erat merces constituta, quae Athenis iudici dābatur. Pollux Onomast. viii, 5. τριωβόλιον ὁ τῷ δικαστῇ δίδωμεναι μίθης. Tres oboli, data iudici merces. Aestimatur autem obolus Atticus octo chalcis, seu *stusero* Batavico, chalcus vero, quem Batavi *deutam* vocant. Sic & patroni caussarum merces erant tres oboli. Inferius in hoc ipso dialogo: πολλοὶ γὰρ οἱ καὶ ἐπὶ τριωβόλῳ λίσσονται ἵππεσσι. *Sunt multi, qui vel trioboli gratia disrumpi rati sunt.*

Pag. 222. Τὰς παλαιὰς ἀσπίδας διαλύομεν, αὐτὰς δὲ εἰς ὕστερον διδίχασι. *Antiquiores, illas, inquit interpretes, prius dirimamus; Hae autem postea iudicabuntur.* Non rejicio hanc scripturam, sed mihi tamen magis arridet Ms. lectio, in quo παλαιὰς ἀσπίδας διαλύομεν. *priores prius expediamus sc. caussas.*

Ibid. Πᾶσι δὲ ἀλλὰ κληρονομήματα. Sic Ms. *verumtamen sortire decem.* Editi, πᾶσι δὲ ἀπὸ κληρονομίας.

Ibid. Ἰδὼν καὶ τὰς ὑπερβολὰς ἣν Ἀθήνησι ἐν Ἀρείῳ πάλῳ ἀποκλήρομαι. sic Ms. Ἀπὸ κληρονομίας. Vulgo ὑπερβολὰς.

Pag. 223. Οὐδεὶς ἐπιλήσει γὰρ τῷ φανερῷ στυγερῶς μέθῃ. *Nemo certe velit ebrietati palam patrocinari.* Puer vidi legendum ἐν φανερῷ. Et nunc firmat Ms. in quo. ἔθῃς ἐπιλήσει ἔτι τῷ φανερῷ στυγερῶς μέθῃ. *Nemo vult aperte patrocinari ebrietati.*

Pag. 224. Dicitur ebrietas ἀσχετοσύνη νῶτον ἐν καὶ ἀπὸ λῶν ὄντα. *Vertunt praereptus cum esset adhuc adolescens tenellus. sed reponendum ex Ms. ἀσχετοσύνη νῶτον ἐν καὶ ἀπὸ λῶν ὄντα, ad se rapiens, seu attrahens adolescentem etiam tunc & valde tenerum.* pro quo c. 16. dicit, ἀσχετοσύνην ἀσχετοσύνη, & statim, ἀσχετοσύνην αὐτῶν τὰς πολλὰς.

Pag. 227. Πᾶσι δὲ ἀλλὰ ἐκείνῃ γὰρ αὐτῷ ἐρωτᾷτε, οὕτως ἂν οἴσιν γινώσκῃ τὴν Ἡρακλῆα, καὶ τὴν ἡμίτρον Θησέα, εἰ προδόντες τῇ ἡδονῇ ἔφυγον τὰς πόλεις. *Verumtamen illud ab ipsa quaerite, quales putet fuisse nostrum Herculem & Theseum, num voluptati indulgentes, evitarint labores.* Nihil hic reprehendo, sed moneo tantum in prioribus verbis ἀσχετοί inferere Ms. ἐκείνῃ γὰρ αὐτῷ ἀσχετοί ἐρωτᾷτε, *haec prius illam interrogate.* dein pro προδόντες in illo, ut & Anglicano scribi προδόντες. num persuasi a voluptate, ut al-ludat ad Herculem Prodicium apud Xenephontem, cui voluptas omnibus modis persuadere conabatur, ut sua sequeretur castra.

Pag. 228. Καὶ ὡς φησι κεφαλῆαιον τὸ πόνον τῷ δίδαι μνηστικὸν ὡς ἀγρίου ἀλῆροι οἰσθίς, τὸς μὲν ἀγκύλας ἐκείνους λόγους, καὶ λαβύρινθους ὁμοίως ἀπέφυγε. *Vertitur: Et quam laborum caput, felicitatem provenire dicit, nugas ratus, obliquos illos sermones & labyrinthis similes evitavit.* In Ms. legitur καὶ ὡς φησι ἐπὶ κεφαλῆαιον, τὸ πόνον. ἐπὶ κεφαλῆαιον, ἐν κεφαλῆαιον, & apud Thucyd. ἐν κεφαλῆαιον est uno verbo, quod & Latinis, denique, aut, ut Cicero, quid quaeris? noli quaerere. Idcirco sic vertes: *Et quam ut uno verbo dicam, laborum ais felicitatem esse, pro nugis habens, ambiguos illos sermo-*
nes,

nes, & labyrinthis similes evitavit. quamvis vulgatam non damnem, quae sic potest explicari commode, & quam felicitatem, caput seu summam omnium laborum, ait esse, pro nugis habens.

Ibid. Ἦναιε ἰκίτω ἐπὶ τῷ ἔλει βωρὸν ἐπὶ τῷ ἰδὲ τῷ καὶ φου-
ρῖν; sic rectius Ms. Cum ille supplicis instar ad voluptatem, tan-
quam ad misericordiae aram confugerit. editi: φουρῖν, sed tum
non confugiebat, sed ante confugerat.

Pag. 130. Τοιγαρὶν ἐρήμῳ αὐτὸ καὶ ἀδιδοσίμῳ. Male interpre-
tantur: inditta igitur causa ipsum condemnent. Est enim, ipsum
condemnent quia non obierit vadimonium. Sic ἐρήμῳ ὄφλιν, est
vadimonii deserti rem esse. Pollux VIII. 8.

Ibid. Ἐρήμῳ λύειν, est deserti vadimonii absolvere, & iterum
agendi facultatem dare.

Pag. 130. Αὐτὸν ὃ τ' ἀνέτλω ἐκείνῳ. Ms. αὐτὸς δὲ.

Pag. 233. Ἐτοχθὲ κακώσις non est uxationis obnoxius, ut vo-
lunt interpretes, sed malitiosae desertionis reus. Pollux Onom. lib. III.

3: ἀποκίμψαδ' ἡναιε, καὶ τὸ ἀεὶ/μα, ἀποπομπή, καὶ ἀπότιμ-
ψις, καὶ ἀποπέμψης δική. καὶ κακὴν, καὶ δική κακώσις. ποικίς,
σίτη. καὶ τῶνασιον, ἀπὸ λείψις, καὶ δική τῶν καὶ ἀνδρὸς ἀπὸ λείψις.
& ineptissime ab interprete Latino πεκὼν & κακώσις, affligere, &
afflictionis poesis. Hic locus, ut plurima alia in Polluce non possunt
verti Latine, quia lingua Latina caret vocabulis quibus proprie-
tatem harum Atticarum locutionum exprimat recte. Hoc verò
vult ἀποπομπή & ἀπὸ τιμψις dici de viro, qui repudiat uxorem.
κακὴν & κακώσις de eo qui eam deserit. sicut contrario ἀπὸ λείψις
de uxore, quae virum deserit, sive nuncio remisso, sive, ut
puto, malitiose, & sine causa. De τῷ ὑπολείπειν, vide quae
notavi olim ad Solocestiam. Quamvis δική κακώσις sit quoque
actio malae tractationis, quae datur etiam parentibus adversus li-
beros, & pupillos. Vide Harpocrationis Lexicon.

Pag. 235. Ἐς ὃ τῷ Ἀκιδημῶ, ὃ ἐς τὸ λυκὸν ἐλθόντα, τὸ βελτί-
ον τῷ Ἀφλόγῳ συμπερικατῆν, ἡγέρτα Ἀφλεγορῶς. ποικί-
λιν. &c. Ultima sic leguntur. In Ms. cum aliquot verborum incre-
mento: ἡγέρτα συνδολογούμεναι, ὃ ἰπικῆν καὶ ποικί-
λιν ὡς διακίμψις. ποικί-
λιν. placide disputantes, laudes & plausum non desideran-
tes: quae Luciani esse nemo inficiabitur.

Ibid. Dialogus dicit se ἀναβαίνειν ὑπὲρ τῶν ὄφλιν. sed ὑπὲρ-
τω simpliciter significat super coelum, vel in coelo. Ms. ὑπὲρ τῶν ὄφλιν
& ὄφλιν. super coeli dorsum, hoc est supra nubes. Dialogus au-
tem hic cum de rebus sublimibus loquitur, καὶ γὰρ οὐδὲν, καὶ μετὰ τὸ
βαίνειν.

Pag. 236. Οὐτὲ πείθεσθαι, ὅτι ἐπὶ τῷ μετὰ τὸν βίβαν. Interpre-
tes: Neque pedestris, neque sublimis incedo. ἐπὶ μετὰ τὸν βαίνειν
non est Graecae loquendi ratio. Graeci enim dicerent μετὰ τὸν
βαίνειν. Deinde num μετὰ τὸν ὀφλιν ὀφλιν? Nihil certius.

legendum esse, ut olim vidi, & nunc vere me vidisse Mf. docet, ἐπὶ τῇ μέτρῳ βίβηκα. neque in metris incedo, hoc est neque in prosa, nec poetice scribor: genus meum dicendi non est quale est illorum, qui oratione soluta utuntur aut philosophi, aut oratores, aut historici, nec quale est poetarum, sed est ex utroque mixtum. Mox καὶ ὑπὸ τῷ συγχαῖν ἰρωήσιον κατισκλήρηται, non est, ut interpretantur, continuis interrogationibus praefractus, sed exilis, exsiccatus, jejunus, macilentus, de qua voce superius non nihil notavi. Paullo ante reponere particulam ἢ suo loco, ex quo exciderat, παρὰ γὰρ ὑπὸ μὲν ἀνὴν ἡλπισαί ἢ τοῖς ἀσέλορσι τοιαῦτα ἔρειναι ἔμεν.

Pag. 237. Ὅτι μὴ τὰ ἰχθὺα σκῆψα καὶ λεπτὰ καθήμενος ὥς ἀπὸ σμικρολογίας, quod tenuia illa & exilia cum ipso sedens arguam non soleo. Mf. pro τὰ ἰχθὺα scribit τὰ γλίσχρα & pro καθήμενος σμικρολογίᾳ, legit, καθήμενος σμικρολογίᾳ. Digitum non verterim, utrum eligas, & vereor ne ego quoque σμικρολογίᾳ, qui haec annotem.

Pag. 242. In Parasito, definitio artis habetur: πῆχιν ἰσὶν εὐσημεῖα ἐκ κατὰ φύσιν συγγυμνασμένη ὥς πάλῳ δὲ χρεῖται τὸ ἐν τῷ βίῳ. Sic scribe partim ex edit. Florentina, partim ex Mf. Interpretes verterunt: Ars est quae constat ex perceptionibus consentientibus & coexercitiis ad finem vitae utilem. Vbi est in Græco consentientes. Deinde quid Latinis sint coexercitatae nemo dixerit, Verge; Ars est corporis perceptionum, quae exercitae sunt ad quandam utilem vitae finem. Sic contra συγγυμναστικὰ κατὰ φύσιν sunt perceptiones. pag. 291, quae non exercentur, aut non fuerunt exercitae vide pag. 243. ubi hanc explicat definitionem.

Pag. 245. Τίλῳ χαλεπὸν ἱμνίαν. Sic se restituisse ait Bourdelotius, & sic Mf. qui addit ἄλλο, τίλῳ χαλεπὸν ἄλλο, sed ἄλλο retinendum esse constat ex Homeri Odysl. i. v. 5. unde haec hauita sunt, unde etiam liquet in altero mox versu legendum πάλῳ τῷ βίῳ, ut & extat in Florentina.

Pag. 248. Τὸ δὲ εὐχαιρὸν ὅτι μαχαίρῳ ἰσχυρὸν ἂν ἀρνησάμενος ἔτι ἀπολογίᾳ ἐκχέεται, καὶ πάλῳ ἔχει. At vero παρὰ φύσιν πομπὴν σοφὴν εἶσθαι, &c. παρὰ φύσιν πομπὴν πομπὴν αἰσχροῦ, quidvis causam dicere gravetur. Sic interpretor: non bene equidem. Illi dicuntur ἀπολογία, qui se defendunt contra impugnationem. Aliis est ἀπολογία, lege ex Mf. ἔτι ἀπολογία ἐκχέεται, παρὰ φύσιν, quae αἰσχροῦ accusetur.

Ibid. Ἀπὸ τῆς καλῆς, ὡς πάλῳ τῷ βίῳ, ὡς πάλῳ τῷ βίῳ. Sic recte Mf. vulgo ἐκ διδασκαλίας.

Pag. 249. Sine dubio quoque scribendum ἂν ὅτι παρὰ φύσιν ὡς πάλῳ τῷ βίῳ, ὡς πάλῳ τῷ βίῳ, ὡς πάλῳ τῷ βίῳ. At παρὰ φύσιν simul atque ἀπὸ φύσιν est, videmus habet. ὡς πάλῳ τῷ βίῳ, ὡς πάλῳ τῷ βίῳ, vel πάλῳ τῷ βίῳ. edit. male, ὡς πάλῳ τῷ βίῳ.

Pag. 257. Α'λλὰ τί δὴ ταῦτα εἰκάζειν, ἔχοντες αὐτῶν ἀδελφύμαζα. Vndependet εἰκάζειν? scribe ex Ml. ἀλλὰ τί δὴ ταῦτα εἰκάζειν; sed quid opus est ista comparare.

Ibid. Dicit nullum Rhetorem aut Philosophum belli tempore sustinere in campum descendere, & extra muros prodire. εἰ δὲ περὶ παρὲδξαζο, φησὶ ταῦτον λειψαντα πρὶν ταξιν ὑποσχεσθαι. Quod si quis coactus id suscepit, hunc deserta acie abcessisse dico. Sed quid suscepit? prodire in campum? Sed vix Graecos sic loqui existimemus. Ml. bellissima παρὲδξαζο. Si quis vero in acie cogitur stare. ἀδελφύμαζα est insitui in acie.

Pag. 259. De Socrate, cum ex proelio in palaestram aufugisset, πολὺ γὰρ αὐτῷ ἀπειρώτερον ἰδὼς καὶ μετακυλλῶν κατὰ ζόρμον ἀερίζειν, καὶ σφίσι μαζα ἀποδίδειν τοῖς ἐν τῷ γυμνασίῳ, ἢ ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ καὶ χρῆξ. quae sic verterunt: Ipsi multo urbanius videbatur, cum adolescentulis sedendo se se ornare, & secum versantibus captiunculas proponere, quam cum Spartano viro pugnare. Verum quis unquam audit Socratem se ornasse, aut pueros ornari in palaestra, ubi nudi corpus exercebant? Vide sequentem dialogum de gymnasiis ubi se non ornasse in iis, sed pulvere commaculasse dicuntur. Adde ἀερίζειν non significare se ornare, ut volunt interpretes. Omnia sunt absurdissima. Cogitabam olim pro ἀερίζειν legere παιζειν, ludere cum pueris, nam sic & alibi locutus est. sed postea in Ml. deprehendi veram scripturam, in quo legitur ἀορίζειν, sed scribendum ἀαρίζειν, garrere. Est in hoc verbo aculeata figura, qua Socrati exprobat oblique παιδευσίαν. Nam ἀαρίζειν proprie dicitur de colloquio amatorio, Homerus Iliad. Z.

ὣτ' ἄρ' ἔμελλε
Στρίψας ἐν χόρῳ ὅθι ἢ ἀαρίζε γυναικί.

quando jam erat

Digressurus e loco ubi cum sua colloquebatur uxore.

Et Iliad. x.

Τὰς ἀαρίζεσθαι ἀπὸ παρ' ἑνὸς ἡΐτις πῖ,

Παρ' ἑνὸς ἡΐτις τ' ἀαρίζεθ' ἀλλήλοισιν.

Cum hoc confabulari, cum virgo adolescensque.

Virgo & adolescens confabulantur inter se.

Hinc δρῖς est blandus mulierum sermo, quibus capiunt animos virorum. Idem Poëta de cestu Veneris:

Εἶθ' οἱ παρ' ἀφ' ἑκαστοῦ, ἐν δ' ἑμὲς, ἐν δ' ἀαρίζε

Πύρφοις.

Ibi est quidem amor, inest desiderium, insunt blanditiae

Illicientes.

Recte enim antiquus interpretes ἀαρίζε πύρφοις, conjungunt, & Etymologicum magnum exponit ὁμιλίαν ἀδελφύμαζην, colloquium quod praeparat, hoc est animum ad amandum & consuecendum incitat. Idem: ἀαργὸς αἱ γυναῖκες, αἱ χαριεῖς, οἷον ὁμοῖοις πρὸς αὐτὰς, ἀλλὰ τὸ ὁμοῖον ἀφ' ἑκαστοῦ καὶ συνήκει. ἐξ αὐτῶν δ' ἀαρίζει

ζην λίμνῃ, τὸ τῶν ἀνδρῶν γυναιξὶν ὁμιλεῖν. vide sequentia. Significat Lucianus Socratem in palaestra non de virtute disputasse cum ephebis, sed colloquia habuisse plena amoris, ac blanditiarum.

Pag. 270. In Anacharside : σὺν ἐν πολλὰς ὑποί γε, ἀλλὰ ψάμας πυτῶν βαθίαν ὑποβαλλόμενοι ἐν τῇ ἐρύγμῃ ἐπικυνέτω τὴν ἀλλήλους, Sic Ms. non τὰς ὁπίσθην, ut editur. Sed hi non in luto sed altam arenam in fossa subicientes se invicem illa adspargunt. Paulo post dicit ἐπιπατίειν τῶν κύνων. Hapthen intelligit. de qua Mart. vii. ep. 67. Et flavescit barbe. Sed de hac & aliis ad palaestram pertinentibus viri docti jampridem egerunt copiose, vide imprimis eruditissimum P. Fabrum in Agonistico 11, 2, & 5, & 22.

Pag. 284. Οἱ δὲ δημοσίᾳ πᾶσι προσκείμεναι ἀναγκαῖται μετὰ τοῖς χάμμασι ἄμα ἀναγεγραμμένοι. sc. νόμοι leges, quae majusculis litteris scriptae omnibus publice legendae proponuntur. Quid ἄμα hic sibi velit non video. In editione Florentina legitur : μετὰ τοῖς χάμμασι ἄμα γεγραμμένοι. In Ms. vero μετὰ τοῖς χάμμασι ἀναγεγραμμένοι, ut omnino scribendum est.

Pag. 289. Ὑπερβαλλόντα τάφοι. Mirum hoc manifestum vitium, quod olim Marcilius animadvertit, tolerari, cum non tantum in Florentina editione & Ms. sed & in interpretis libro recte legatur τὰ φρον.

Pag. 296. Recte Ms. μηδ' ἀπαγορεύουσιν ὑπὸ τρυμνότητι, ἢ τραυματίαν, ἢ ἑ ἄλλῃ δυχεῖν. Ne vulnerati aut fessi, aut alia molestia affecti desiciant : sic non male interpres, sed male vulgari sensum habet ὃ ἀπαγορεύουσιν. Nam quis usus est τῷ ἀπαγορεύειν, aut quid potest significare? Paulo ante ἀφ' ἐκείνου τοῦ μίχου τ' ἐξ ἑαυτοῦ ἀπαγορεύουσιν. usque ad extremam animi defectionem. Et 297. μὴ ἐξίστασθαι ἀπαγορεύουσιν ζῶντι.

Pag. 300. De luctu. Τὸ δὲ μέγιστον ἢ Ἀχέρουσα λίμνη προσκείμεται. Quodque est gravissimum praejacet Acherusia palus. sic interpres. sed scribendum ut Ms. προσκείμεται, Acherusia palus adjacet.

Male vertunt pag. 301. Ἐρινύες, ποινῶν. Fariae, poenae. Cum sit, Erinnyes, Furiae.

Pag. 302. Ο' ἰδὲ γὰρ Τάνταλος ἐν αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὐτὸν ἔθηκε. Tantalus in ipsa palude stat. Sic interpres. Cur omisit αὐτοῦ? quia nullus ei hic erat locus. Quid enim esset Tantalus in ipsa palude ipse stat. legendum αὐτοῦ. Ο' ἰδὲ γὰρ Τάνταλος ἐν αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὐτοῦ ἔθηκε, Tantalus in illa ipsa palude siccus stat, quippe qui medius stiebat in undis. Hanc meam emendationem certissimam esse postea firmavit vetus codex.

Pag. 305. Οἱ δὲ σωμασίου διατρέψῃ. non perverses concubitus, sed rectius antiquis liber ἢ δὲ σωμασίου διατρέψῃ. non te depravabit, corrumpet concubitus, non tuam valetudinem labefactabit. παρεστῆσιν εἰσάγεσθαι, abducere. διατρέψῃν distorquere, corrumpere.

Pag. 308. In Rhetorum praeceptore : ἐρωτᾷς ὃ μείζονον ὅπως αὐτῷ γίγνεται καὶ τὸ σμικρότερον τῷ καί μείζονον ὅπως αὐτῷ γίγνεται.

καὶ δὲ ξης. Sciscitaris adolescens quo pacto Rhetor evadere, & vetustissimum illud, vulgoque celebratum nomen sophista ipse cense-
 ri possit. Sic interpret. Sed in Ms. est πάντων ὄνομα venerandum illud
 & quod ab omnibus colitur nomen.

Pag. 313. Εἰτά π σι κελύσῃ ζήλῃ ἐκείνους τὴν δόξαν αὐτῶν,
 ἑωλεῖ αὐτὸν γὰρ αὐτὸν δεικνύει τὸ λόγον, ὅτι ῥαδιὰ μίμνησθαι, οἷα τὰ
 παλαιὰς ἱστορίας εἰσι Ἡγησίῳ, καὶ τῷ ἀμφὶ Κρατῆα, καὶ Νησιώτῳ.
 Vertunt: Inde te priscos illos viros imitari jubebit, inutilia ora-
 tionum proponens exempla, nec imitatu facilia, qualia vetustas
 sunt constructionis, Hegesii, Crateris, Nesiotaе. Primum verten-
 dum Hegesiae. Ἡγησίῳ enim Magnesium intelligitur ille orator qui
 ut Cicero de eo ait in Bruto de claris oratoribus, Charisii vo-
 luit similis esse, ac se ita putavit Atticum, ut viros illos prae se
 penes agrestes putaret. At, inquit Cic. quid est tam fractum, tam
 imminutum, tam in ipsa, quam tamen consequitur, concinnitate
 puerile? in Oratore dicit, cum Lysiam voluisse imitari, sed parti-
 culas incidisse, numeros infregisse, & concidisse, non minus sen-
 tentiis peccasse, quam verbis, ut non possit quaerere, quem ap-
 pelleret ineptum, qui illum cognovit. Strabo xiv Geograph. tradit
 eum principem fuisse styli Asiatici, & corrupisse receptam con-
 suetudinem Atticorum oratorum. Fragmentum ex ejus oratione
 laudat idem Strabo lib. ix: Ὁρῶ τῷ Ἀκροπόλει, καὶ τῷ περὶ
 τειχεῖος ἔχει τὸ σημεῖον. Ὁρῶ τῷ ἱερῷ δόσῳ, καὶ τῷ ἱερῷ γένει μύσης.
 Ἐκεῖνο Λιωκόρειον. τὰ τοῦ Θεσπίου. ὃ δὲ δυναμὶς δηλῶσαι καὶ ἴν ἱερῷ.
 Video arcem, & quod in illo est tridentis signum. Video Eleusinem,
 & sacrorum sum mystes. Ibi est Leocorium, hic Theseum. Non
 possum enarrare singula. Dein legitur in Ms. καὶ τῷ ἀμφὶ Κρα-
 τῆα καὶ Νησιώτῳ. quod est verius. Fuit quidem Crates Trallianus
 Rhetor, cujus meminit inter decem hujus nominis claros viros Dio-
 genes Laërtius, lib. iv. in Cratere, sed is fuit obscurus. Critias
 vero celebris fuit discipulus Socratis, corruptus a Thessalis, &
 unusex triginta tyrannis. Cic. de claris Oratoribus, cum dixisset de
 Themistocle, Pericle, Cleone, huic, inquit, aetati suppare Alcibi-
 des, Critias, Theramenes, quibus temporibus quod dicendi genus vi-
 guerit, ex Thucydidi scriptis, qui ipse sum fuis, intelligi maxime potest.
 grandes erant verbis, crebri sententiis, compressione rerum breves,
 & ob eam ipsam causam interdum subobscuri. vide Philostratum lib. i.
 de vitis Sophistarum in Critia. Per Νησιώτῳ vero intelligit Gor-
 giam Leontinam ex Sicilia, quae κατ' ἐξωχὴν ἦσεν dicitur, quia in-
 sularum maris mediterranei fuit maxima, is fuit Empedoclis disci-
 pulus, & principatum inter antiquissimos Sophistas tenuit. Vide
 Philostratum lib. i, de Sophistis, & Plutarchum in vitis Rhetorum.
 Ibid. Πόνος ὃ καὶ ἀχρεΐας, καὶ ὑδατοποσίας, καὶ τὸ ἀλιπαρῆς.
 ἐναγχεῖα ταῦτα, καὶ ἀπεργασίᾳ φήσῃ. Interpret: Laborem autem,
 vigilias, aquas potum, & squalorem, haec omnia necessaria. & ine-
 vitabilia dicet. Squalor non desideratur in studiosis eloquentiae. Ms.

ἀπαρὲς *assiduitatem*. quod reponendum. superius idem mendum ope codicis antiqui delevimus.

Pag. 315. Φαίη αὖ τοι χαρὴν ὥς σὶ ὦδὶ πῶς ἀπασι μῦθον ὅπῃ σιν ἔπῃ λαιπὸν τὸ χῆμας, καὶ ὑπομεδιάσεις τὸ γλαφυρὸν ἐκείνο. Vertuat: Te igitur ita compellabit, reliquam adhuc tibi comam demulceas, & tenerum illud ac jucundum subridens. Vbi est in Graeco τῶν? Theod. Marcilius legit ἀποσιμῶμεθον, dimota nempe a fronte in tempora, inquit. sed Ms. legit ἐπισσάσμεν, hoc est capillos promittens pectendo scilicet & comendo, non discipuli, sed suos, ut pulchrior & comitior videretur, majoreque polleret auctoritate. Sic in Anthol. ἐπισσάσας γῶνα dicitur, qui barbam comit & expandit. Discipulus non multum comae amiserat, sed magister erat calvaster, ideoque dicit ὅπου σιν ἔπῃ λαιπὸν τὸ χῆμας. Mox pro αὐτῷ δαίδα Ms. αὐτὸς δαίδα.

Pag. 316. Ἐπὶ μόνον ὃ Κλητίου μέλημα οἷς αὖ εἶπα, καὶ ζήλῃ πάντα. Interpres insulle: solum o gloriolae studium ea, quae dico, sequere, & omnia imitare. Num κλητός est gloriola? Verte O Clytīi deliciae, qui curae cordique eris Clytio. Sic & φιλόπης amor, pro homine quem amamus tenerime. sic μέλημα cura, pro qui nobis curae est. Clytius est Rhetoris nomen.

Pag. 319. Τὸν ἀρραβῶνα ὃ ἀσπίμιον. Ms. τὸν ἀρραβῶνα ὃ ἀσπίμιον. pro arabo dicunt προσίμιον. Προσίμιον, ἐπίμιον, ἀσπίμιον, ἀσπίμης, est multa. sed ἀσπίμια ἢ, & ἀσπίμιον τὸ est praerogativa, ut constat ex Suida, & Hesychio. Videtur tempore Luciani a male loquentibus acceptum esse pro ἀρραβῶν, quod tamen a politioribus improbatur. Cum tamen πῶς sit pretium, & ἐπίμῳ pretium intendere, ἀσπίμῳ pluris aestimare, non repudiandam duco vulgatorum librorum scripturam, videntur enim tum temporis non emendate loquentes ἀσπίμιον dixisse, quod penditur pro re empta ante πῶς, ante justum pretium.

Pag. 323. Μῆτρος ὃ ἀκιστίας ἐπὶ ἀμφοδίῳ πῶς. Vertitur: Matre vero sartrice, in bivio quodam natus sum. Haec natus sum inferciunt interpretes, ut sententiam conficiant. In Graecis, ut vides, non habentur. Dein ἀμφοδῶν & ἀμφοδῶν est διόδος, bivium, non ἀμφοδῶν. Sed moror. leg. ut Mss. ἀκιστίας ἐπὶ ἀμφοδίῳ πῶς, quae fuit sartrix hominis venusti.

Pag. 328. De Coroebo in scholiis Mss. lepida legitur historia. Κοροεβῶν ἔστι μωρὸς πρὸς ἀπαινημένους. ὥστε γυναῖκα ἀγαθῆν μὴ ἀνελίξας συγκαταβῆσαι τῇ ἀφ' ἧς τὸ πρὸς πειρηθῆναι αὐτῷ φέρεται, καὶ ἔπειτα ἰχθυοῖσι παραπλῖναι αὐτῷ μέχρις αὖ τὸ γυναικὸς ἡφαλμῆς τὸ ἀεὶ οὐδὲν συνίσταται. καὶ οὕτως ἀπολυθῆναι, εἰ μὴ τῷ μεγάλῳ ἔσθ' ἀνδρὶ κατεψήφισται, ἔπειτα τῷ κρινοῖν ἔσθ' ἰαμὸν γένεσθαι. Nulla est causa cur haec interpretemur. Apud Eustathium in Odys. κ. p. 413. edit. Basil. eadem historia legitur, sed tribuitur Margitae.

Ibid. Rectius Ms. τὰς πρώτους ἀνθρώπους ἐκ τῆς γῆς Ἀπικῆς ἀναβῶναι, καὶ τὰς πρὸς τὰ λάχανα. primos illos homines ex Attica terra eleum

ἰνσταρ φρουενισσε. Vulgo γῆς omittitur itaque vertit interpres in *Aetica*. πῆς absorpserat γῆς.

Pag. 333. Ἀμφὶ πλῆθος αἰσθάν vertunt circa forum plenum Latine valde obscure. potius dicendum fuisset, *circa tempus fori pleni*, quo frequentissimum est forum, circa meridiem nostris mercatoribus omērent de Beurgründt.

Pag. 334. Ἱεροπρεπῆ. Non possum quin adscribam hic, quae in margine veteris Codicis hic sunt adnotata Ἱεροπρεπῆ. οἷα εἰχὸς τὰ πλείους φῆσι ἰσχυρὸν ἂν πρὸς κλῆτον ἀποκτενῆσαι, οἷς ὁ πρὸς κλῆτον ἀποφῆγγεται πάντῃ διζῶς καὶ γυναικῶς.

Ad pag. 339. ubi mentio fit Polycleti, miror veterem Luciani Scholiasten Mf. notare Polycletum fuisse pictorem, non statuarium, itaque se non intelligere, qui in statuariorum numerum referatur a Luciano, nisi forte sit alius Polycletus. Verba enim sunt. Γεωφῶς ὁ πολυκλείδου ὥσπερ καὶ Εὐφροῦρος, καὶ πῶς ἀγαλματῶν τοῖς τοῦ εἰσάγεται, γυναικῶν καὶ μὲν πρὸς αὐτὸν ὁ πολυκλείδου. Verum quid nescit Polycletum Sicyonium Angeladae discipulum, & ejus Caho-nem, & tot statuas, quas in coelum extulerunt veteres. vide Plin. xxxiv, c. 8. & de Canone sive norma Polycleti, Galenum de Hippocratis & Platonis decretis, & in primo de temperamentis. Euphranor & pictor & fictor fuit, uti ex eodem Plinio constat vide lib. xxxv, 11. Critiae quoque Plinius meminit.

Pag. 341. Scribe Ἀγαμέμνων καὶ καὶ κτῆ κτῆ ἱερῶν πλείων ἀπαθῆν indignatur nisi stato tempore eximii victimae pascatur. Sic scribendus Mf. volente hic locus & vertendus. Vulgo legitur ἀφ' ἱερῶν invito Graecae linguae genio. vertitur satis inepte: nisi in tempore justorum sacrificiorum exulis excipiantur. Ἱερά sunt victimae, hostiae & eorum exta, quae diis adolentur. Τέλεια ἱερά sunt eximiae hostiae, quod ἱερά πρῶτον Homero est, hoc Thucydidi ἱερά θύειν, sacra facere, victimas caedere. apud quem etiam legitur ἱερά τέλεια. dicuntur & ἱερέα, hostiae, unde ἱερέα sunt quaevis animalia, quae mactantur. Polyb. lib. 2. οἷον ἱερέα caro suilla, Athen. lib. 1. πρὸς τὴν τῶν προγῶν ἱερέων caro tenerα καὶ φέ-cudum. Sic & ἱερόειν & θύειν non tantum est sacrificare, sed & mactare. sic & sacrificare apud Plinium lib. 28, c. 11. c. 12.

Pag. 343. Ὁ δὲ πυρετὸς, αἷον καὶ κρύανον σφουδρότερος. Benedicūτε Febris, & qualis incendio certe vehementior. Mf. δὲ πυρετὸς, αἷος καὶ κρύανον σφουδρότερος, θορότερος. Febris, tanquam accendit ut vehementissimum. indicat.

Pag. 349. Ad ista verba συδῶντοι νικηκῶς ἰδῶν μελαινῇ, notat antiquus Scholiastes ineditus, veteres solitos cadavera nigrae vesti inluere. Ὁ δὲ, inquit, τὸς νεκροὺς οἱ παλαιοὶ μελαινῇ καὶ αἷον ἀν-φύπνουν. & ad sequentia, μελαινῇ τὰς ψυχὰς haec adjecit ὁ δὲ τὰς ψυχὰς ἀντὶ τῆς αἵματος αἵματος, ὥσπερ καὶ τὸ σαρκοῦ.

Pag. 360. Μεμφίτης ἀνὴρ. Ἱερῶν χειμαρῶν, γυναικῶν τῶν σφί-φιν. Μεμφίτικα νύξ. quidam ex sacris illis scribitur. mirabili

sapientia. sic Benedictus. Meminit & alibi scribarum Aegyptiorum, in libello de sacrificiis, ubi cum Prophetis eos conjungit, & Appul. Metam. 11. *Tunc ex his unus, quem cuncti Grammatica dicebant, pro foribus assistens, coetu pastophorum, quod sancti collegii nomen est, velut in concionem vocato, ut fuerint inter sacerdotes Aegyptios, qui reconditam illorum sapientiam docebant, aliisque muneribus sacris fungebantur.* Sic & in libro de Macrobiis. p. 466. recenset inter longaevos Aegyptios *ισεροχαμμήτις*. Nec repudio lectionem editam. In Florentina tamen legitur *ισεροχαμμήτις*, sed in Ms. *ισερών χαμμήτις*, quod non puto falsi-
diendum esse, ut sit *των ισερών χαμμήτις σφίσιον γουμάσιος*. admirabili sacrarum litterarum sapientia praeditus. sacras litteras vocabat illam mysticam Aegyptiorum sapientiam, quae non nisi initiatis tradebatur, & circumsecratis, magiam scilicet, & litteras Hieroglyphicas, de quibus tam multa apud Herodotum, Diodorum Siculum, Clementem Alexandrinum aliosque habentur.

Pag. 352. Εἰπὼν δὲ ὅτι μὴ καὶ δακτύλιον ἔχει ἱερὸν ἔχει, Ἀπόλλωνος δὲ πυθὺς εἰκόνα ἐκτυπῶσιν τὸ σφραγίδος, καὶ ὅτι οὗ Ἀπόλλων φησὶν ἔχει πρὸς ἐμὲ, ὃ λέγω, μὴ σὺ ἀπίστῃ δέξῃ ὡς ἱερὸν τοῦ μεγάλου χαλκοῦ. Benedictus: *At non dico me sacrum annulum habere, cujus sigillum exprimit Apollinis Pythii imaginem, nec tacum loqui Apollinem, ne videar ad gloriam meam vos incredibiles narrare.* Pro ἀπίστῃ Ms. ἀπίστῳ describit. Sic autem interpretare hunc locum: *At non dico me sacrum annulum habere, cujus signum Apollinis Pythii imaginem exprimat, qui Apollo tacum loquatur, ne tibi, qui haec non credis, videar de me ipso elate loqui, ne tibi videar me ostentare, & jactare.*

Pag. 365. Καὶ γὰρ τὸν διφθέραν ἐνὶ τῷ δὲ λίαντες. ut qui leonis exuvio sit indutus, bene interpretes. Nec rejicio hanc scripturam. nam & sic alibi loquitur Lucianus. Non frustra tamen in antiquo codice Ms. legitur ἐνὶ τῷ. Nam sicut apud Homerum est ἄστῃ *indutus est*, sic & ἐνὶ τῷ hic accepit, si haec ejus manus est, Lucianus. Nam Poëticis verbis saepe, sed suo loco, uti hunc scriptorem nemini latet.

Pag. 371. In Electro, τὸ δὲ ἱερὸν δέξῃ ἢ δὲ ὁπποῖον ἀποδοῖν, καὶ ἄμωδον, ὡς ἡ αὐτὴ πρὸς τὸν. *Mea vero dicendi ratio quanta sit simplex, & a fabula aliena, videtis, neque ipsi infus modulatio.* Haec est verba Salmurionis. Sed in Ms. est ἄμωδον, pro ἄμωδον, quod magis probō, & verto: *mea videtis oratio quanta sit simplex & inermis*, sic sua ipse per modestiam elevat, & quam nihil in ipsa sit canori. Sic enim recte verti puto ὡς. Vt Crassus apud Cic. 111. de orat. de C. Carbono: *Profluens quiddam habuit Carbo, & canorum.* Et Gellius de eodem in Bruto de claris oratoribus: *L. Gellius qui se illi contubernalem, in consulatu fuisse narrabat, canorum oratorem, & volubilem, &c. fuisse dicebat.* Vbi volubilis est, cui facile profuit oratio. Plutarchus de auditione,

zione, sic circumscribit, τῶν φωνῶν ἑμμελῆς ποί καὶ μεγαλύνται, καὶ ἀεικείναις ἰφιδύνει. Vocem acuminatam quibusdam sonis ac mollioribus & modulationibus edulcare. Μῦθοι pertinent ad poetas, non ad oratores. Quonium tamen Sophistae suis orationibus adspersgebant fabulas, non contendam, si quis pro Vulgata stet acrius.

Pag. 386. Perinde quidem est siue legas, ut in editis habetur καὶ ἀναλίπῃς ἀνί, siue, ut in Ms. extat, καὶ ἀνατυλίπῃς ἀνί. Vtrumque enim significat *libros versas, evolvis*, utrumque verbum hunc apud scriptorem alibi quoque occurrit in hac notione. sed cum ἀνατυλίπῃς, quod hic codex vetustus prae se fert, sit verbum rarius, credibile est librariorum pro eo substituisse notius & tritius. Proprie ἀνατυλίπῃς dicitur de voluminibus, quae evolvuntur. In sequentibus mox ineptissime vertitur, καὶ ἀλφειῶδες καὶ ἀεικέλιος, *coagmentas, spoliatus*, cum vertendum sit *conglutinas, circumcidis*. Chartae enim glutine jungebantur, deinde frontes librorum circumcidebantur, capiti vero voluminis adglutinabatur membrana purpurea, cui plerumque litteris aureis index libri inscribebatur, ut erudite docuit maximus vir Isaacus Vossius ad Catullum pag. 52. vide quae ibi notavit, quae maxime faciunt huic loco illustrando.

Pag. 399. De non temere credendo calumniae: ὅτι Πτολεμαῖος, ὡς αὖ κέρως καὶ τῶνδ' ἔστι πάντων φρονήτης τις ἀν. Salmuriensis: *Tunc Ptolemaeus ut qui praeter cetera non esset admodum prudens*. In hac versione κέρως omittitur, inepte, etiam si φρονήτης prudens exponas, opponuntur κέρως & ἔστι πάντων, ineptius interponitur & sine sententia καὶ τῶνδ'. Locus laborat cui iussfragante Ms. sic sanitatem reddes: ὡς αὖ κέρως ἀλλ' ἔστι πάντων φρονήτης τις ἀν. *qui quidem valde sed non in omnibus desipiebat*. Nam φρονήτης etiam est *perfrigor*, ut Suidas ostendit, frustra repugnante Stephano, quum & hic locus Suidae & Etymologici magis sententiam firmet. Nam si hic φρονήτης est prudens, quam quae so sententiam ex Graecis verbis conficias. Quid enim est? *qui quidem summopere, & in aliis non omnino aut non valde prudens erat*. Sic neminem sanum loqui, nec sanus juret Orestes. Vides igitur recte locum inquinatissimum esse purgatum, & φρονήτης esse imprudens.

Pag. 400. Parum refert, utrum legas, quod editi prae se ferunt, ὅτι λέγουσι μεγαλύναι ἐπὶ τοῖς μεγάλῃσι, tantopere poenituisse eorum quos egerat; an quod in Ms. est, ὅτι λέγουσι αἰχμηθῆναι ἐπὶ τοῖς μεγάλῃσι, tantopere puduisse factorum. nec tamen codicis antiqui scripturam testatam fecisse lectoribus poenitet.

Pag. 425. Ὑποκνηθῆναι ἰλαρῶς καὶ κωμικῶς ἀποσπᾶν μέλα ἀειπηθῆναι καὶ γέμυσσιν τραγωδίας. Salmuriensis interpolator: *plenam affectibus tragoediam in se commovet*. Quanto rectius & elegantius Philippus Melanchthon: *agitque laeta & comica facie tragoediam perant, & nihil non triste patientem*. Sed tamen ἀειπηθῆναι non est triste patiens, sed potius cum de homine loquuntur, est graviter commotus, & affectus. Περιπηθῆναι ἀν' τοῖς ὅψοις apud Athenaeum lib.

lib. 1. Dipnosophi. est qui obsoniis valde movetur & delectatur, obsoniorum valde avidus. *Ἐπιπυγὴς τραγωδία* est tragoedia acerba in eum, de quo agitur. *ὑπεκρινόμενος τραγωδίας*, Graecis est insolens loquendi genus. Sed scribendum sine dubio & mora, ut olim conjeceram, & nunc in Ms. meam conjecturam veram esse deprehendi, *ὑπεκρινόμενος τραγωδίας τραγοεδίαν ἀγέμενος*. *ὑπεκρίνομαι* est propriam histriionum fabulam agentium in scena, unde *ὑπεκρινόμενος* est histrio. In Pseudologista pag. 442. καί κινῶ μέμνηται ὡς τὸ εἶναι, ἢ ὡς τὸ ἵστασθαι εὐανιδίῳ, τοῖς ὀρχηστῇς ὑπεκρινόμενῳ, καὶ συνωπυγμειρίας ἐξίῳν εἶναι. Salmurientis: *Emetiam meminere, ut est consentaneum, quas in theatro juvenis agebas, cum saltatoribus respondebas, atque una chori dux esse cupiebas.* Ultima verba non recte vertuntur. *ὑπεκρίνομαι* non est respondere, sed est hoc loco secundas agere seu facere. sic interpretandum, cum histriionibus secundas faceret, & gregis dux esse cuperet. Plautus Alin. II, 1. *Iam nunc secundas mihi facis.* Proprie autem grex de histriionibus. Petron.

Grex agit in scena mimum, pater ille vocatur,

Filius hic, nomen divitis ille tenet.

Grex Romanus in antiqua inscriptione de pantomimis. *Ὁρχηστὴν* autem dicebantur pantomimi, ut cantores histriiones. Nondum tamen locus est ab omni mendo purgatus? Quid enim γέμματα plena tragoedia. Cujus rei erat plena. Excidit vocula. Credo Lucianum scripsisse γέμματα μίους plenam odii. Et sic totum locum vertendum agentem sub persona laeta & comica tragoediam valde asperam & plenam odii. aspera tragoedia ut apud Sueton. in Augusto: *asperritas litterae.* sed sub persona ut apud Mimum Syrum:

Heredis fletus sub persona risus est.

Clarissimus Vir Iacobus Tollius, conjecit legendum esse καὶ γέμματα. quod non improbo.

Pag. 436. In Pseudologista, ex Ms. ὁ τίπτε μάλιστα ἐὶ Ὀλυμπία ἐκτίθητο ἐπὶ τοῦ ὑπεβολιμῆος Πυθαγόρα. *Is qui tunc in Olympia nisi super suppositio Pythagora.* Vulgari *ὑπὲρ τοῦ ὑπεβολιμῆος Πυθαγόρα* ius suppositio isto Pythagora, inquiunt interpretes, quod quid sibi velit nemo dixerit.

Pag. 438. Εἰπὶ γὰρ μοι ὡς Πανδήμῳ καὶ Γενετυλλίδος, καὶ Κυβίβης. Benedictus: *Die mihi per Pandemum, & Genetyllidem, & Cybiben.* absurde. Recte vidit Palmerius πάνδημον esse Veneris epitheton, nimirum est quae Lucretio dicitur *Vulgivaga Venus.* Hinc & in Ms. legitur πρὸς τὸ Πανδήμῳ, καὶ Γενετυλλίδῳ. sic sane & Aristoph. in Θεομοφοροζήτοις.

Ὡς ἡδὺ μέλῳ ὃ πότιαι γενετυλλίδος

καὶ θυλυλλίδος, καὶ κοπυλωτισμῆιν.

Quam suavis cantilena, o venerandae Genetyllides, & effrenata & lasciva. Sed tamen Γενετυλλίδος etiam legitur apud eundem in Nubibus:

Ἡ δ' αὖ μύρε, κρύκε καὶ ἐγλατισμοῖσιν,
Δαπάνης, λαφύγῳ, κωλιάδης, γαιτομάδης sc. ὅζδ.

Haec vero unguentum, crocum obsoena basia,

Et sumtus, & Crapulam, & Venerem, & Genesyllidem olet.

Dicuntur esse dii sive Deae praesides generationis. Vide antiqua icholia. Recte vero καὶ ἕτη docti viri emendarunt. Non est Venus sed magna mater, Cybele, quae & Graecis & Latinis *Cybebe* dicitur. Nam & in inscriptionibus, & in antiquis membranis sic appellatur, ut apud Phaedrum in codice Remensi, ut olim mihi ostendit vir dignitate & doctrina praecellens Marquardus Gudius, qui Regi Daniae est a consiliis. Is etiam ubicunque *Cybele* legatur apud Poetas secunda longa, aut *Cybelle* corrupte, libris antiquis auctoribus, rescribendum affirmat *Cybebe*, aut *Cubebe*, quod verissimum, & in Prudentio jam emendavit Nicolaus Heinsius. Illius autem hic meminit propter ejus amorem erga Attin, & quia lascivissima fertur fuisse, ut ipse Lucianus in dialogis Deorum indicavit.

Pag. 440. Οἱ δ' ἰσθμῶν, ὅτι ὡπαιε οἱ παῖδες ἐν ταῖς ἡβδομαῖς, καὶ αὖ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἑπαιε. Interpres: Rursus alius *Hebdomam*, quod perinde atque pueri septimis diebus, ille etiam in concionibus luderet. Hae septimae dies non sunt sabbata, quorum Sueton. in Tib. meminit Diogenes Grammaticus disputare *sabbatis Rhodi solitus, venientem, ut se extra ordinem nudiret, non admiserat*: ac per servulum suum in septimum diem distulerat, ut existimat vir magnus. sed septimos dies cujuscunque mensis, quos hebdomades lunae dixit Gellius xv. 2. Illi dies sacri erant Apollini, quia septima luna Thurgalionis natus erat, ut constat ex Hesiodo in ἔργων καὶ ἡμερῶν, v. 770. Vide ibi Proclum. Convivia tumq̃ agitabant, & pueri ludebant. Septimus quoque dies post recens natum infantem a patribus familias celebrabatur, quippe quo nomen ei imponebatur, quamvis hoc alii decima facerent. Vide Harpocrationem in ἡβδομημέροισιν. Sed haec septima dies huc non pertinet, sed illa septima mensis. De qua vide viros doctissimos Meursium Graecia feriata in ἡβδομη, & Seldenum de jure naturae & gentium iii, 17.

Pag. 448. Οἱ πότι τῆ Τισίας τὴν τίχην οἶδα, ὡς τὸ Δισκράτης ἔργον αὐτὸς ἐπέποιε. Tisias ars est Sophistice. Fuit enim Tisias inter primos Sophistas, quem Aristotel. περὶ ἡλίχων σοφιστῶν cap. ult. cum dixisset omne omnis artis principium esse tenue ac difficile, sed illo reperto, facile postea crescere & augeri, quod & factum sit in orationibus politicis, Τισίας μὲν μὲν τὰς πρώτας θεωροῦμεν ὅτι μὲν Τισίαν, Θεόδωρος δ' μὲν τῶτον. Tisias quidem post primos sc. Sophistas, Thrasytachius autem post Tisiam, Theodorus autem post hunc.

Pag. 457. Ὑδροπονίς γὰρ φασι τὸ ἴδιον Mf. γένος ut paulo ante γένος ὕλας καὶ ἑσπίας. totae gentes. Sic apud Latinos *genus* frequenter pro populo. *Velox genus* apud Florum de Gallis, & alibi, quin & in.

interdum accipitur pro genere humano, ut docti viri ad Senecam Tragicum notarunt.

Pag. 469. Vti legendum censuerant viri doctissimi Ὁδυσσεὺς βασιλεύς, sic legitur in Mf. ut tam foeda menda diutius non sit tollenda.

Pag. 482. De dipladibus, causam inextinguibilis sitis esse, quae ex moriū dipladis oriatur, ait Lucianus ex iententia medicorum, πυχόν τ' ἐστὶν οἶνον, ἵππικον δὲ δολιχόν τὸ πότης ἐξυκίνησθαι χίγιστον, ὁ γοῦπρον ὡς τὸ εἶδος κηδιστάμενοι, καὶ ἐπὶ πλείστον ἀλγυρίαν. Quod crassum cum sit venenum, quando postea potu madescit, celeriter movetur, humidius, ut vero simile est, redditum, & latissime diffusum. sic interpret, nec male. Sed pro ἵππικον δολιχόν, elegantius vetus codex, ἐπιδιψιλόμενοι πότης, abundanter potu irrigantur. Nam ἐπιδιψιλόω est largiter & copiose praebeo.

Pag. 485. Ἀλλὰ μοι δοκῶ, καὶ σὺς Φειδίῳ μὴ δυσχερῆσαι τινα εἰκόνα θεράδῃ δῶσαι, ὅμοιον τι καὶ αὐτὸς παθεῖν σὺς ὅμῳ. Benedictus: Ac mihi videor, per Phidiam, ne hanc imaginem ferinam iniquo animo feratis, eodem modo erga vos affici. Quid hic Phidias? Quis unquam per istum statuarium iuravit? Mf. optime & certissime ἐπὶ φίλιῳ, per Deum amicitiae & amoris praesidem. Ostensurus magnitudinem sui erga eos studii per φίλιον Ζῆνα, cuius & alibi meminit, jurat, se illorum maiore indies flagrare studio, quo saepius eos videat, eo saepius videre desideret. vide Suidam in φίλιῳ. At εἰκὼν θεράδης est similitudo a feris sumpta.

Pag. 488. Palmerius conjecit legendum esse οὐκ ἀπορήσει σὺς σε ποιητικῆς ἀπολογίας. sic editio Florentina: male in Mf. & editis ἀπολογίας, ut recte doctissimus Palmerius vidit.

Pag. 494. In navigatione: Ὁ μὲν γὰρ ἄλλῳ κόσμῳ αἱ χειραὶ, καὶ ἔστιν πικρὸς πυρρὺς. Salmurienfis, Cetera enim ornamenta, πικρὰς, veli parafium flammeum. Quid πικρὸς Graecis, Latinis parafium sit, quaerant quibus libet horas bonas perdere. Ego ex Florentina editione relcribendum cenfeo ἔστιν καρχήσιον πυρρὺς. Nam καρχήσιον fuit summa pars mali, per quam funes traducuntur teste Servio. Paullo post in hoc ipso dialogo: καὶ πινὰ λαμπρὴν ἄστειον, Διοσκύραν τ' ἐπερὶ, ἱπποδίσταν τὴν χαλκίῳ, Stellam quandam splendidam, Dioscurorum videlicet alterum, in carchesio consedissee. vide Polluc. l. 9. Macrob. lib. 10. Navalium mali partem inferiorem pternam vocari. At circa mediam ferme partem πλάγην dici, summam vero partem carchesium nominari. De τῇ πλείῳ & καρχήσιον idem notavit Pollux, sed de carchesio addit, illud aliter etiam dici πλάγην, & πυρρὸν. Fuerant autem carchesia picta & minio illita, ut flammei essent splendoris. Apul. xi. Metam. Malus insurgit, pinus rotunda, splendore sublimis, insignis, carchesio conspicua. Sic edit. veteres. Sed recentiores: splendore sublimis, insigni carchesio conspicua. sed quid splendor

dor facit ad sublimitatem? Puto legendum: splendore sublimi insignis, carchesio conspicua. h. e. qui malus in sublimitate, seu in cacumine splendet, conspicuum carchesium ferens. Catullus:

Lucida quae splendent summi carchesia mali.

Pag. 502. Dicit Adimantus, se, si ex voto durescat, curaturum sibi ut in promptu sint salsamenta ex Hispania, vinum ex Italia, oleum ex Hispania, μέλι δ' ἡμίπερον τὸ ἄπυρον, mel vero nostras sine igne, ut non male interpretes, hoc est, mel Atticum quod sine fumo colligebatur in argenti metallis Atticis, ut auctor est Strabo lib. xi, qui id vocat ἀκκίπρον, alii ἄκρον, & Plin. lib. xi, 15. Cum existuntur mella, apes abigi fumo utilissimum, ne irascantur, aut ipsae avide vorent. &c. Rursus nimio fumo inficiuntur, quarum injuriam celerrime sentiunt mella, vel minimo contactu roris acescentia. Et ob id inter genera servatur quod acapron dicitur. Latini scriptores posteriores appellarunt mel sine fumo, ut docuit ὁ πᾶν Reinesius lib. iii. Var. lect. 4. hoc vero nostro est μέλι ἄπυρον.

Pag. 592. Scribendum vel puer videat, etsi Mf. sileret, εἰ πὶ τὸ ἀζαθὸν ἀπαυθαυχήσαι ἐμπιστῶν. εἰς τὴν πυγὴν. quid prodest in pyram insipientem conflagrare? In vulgatis est contra τὴν γραμμικῶν, canones ἐμπιστῶν.

Pag. 602. Καὶ εἰδὲν ἔπ' εἰ πίπηται ὑπὸ τῷ κρύε. Nemo non politior magis probabit editionis Florentinae scripturam: καὶ εἰδὲν ἔπ' εἰ πίπηται ὑπὸ τῷ κρύε. & nihil est, quod non concrevit gelu. sed pro ἔπ' mallem ἔπ'.

Pag. 615. Σὺν αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις βάκχοι γαστήροι. Non moverem huic scripturae controversiam, nisi pro κυμβάλοις scribendum moneret Mf. τυμπάνοις. Nam quamvis & cymbalis usi fuerint Galli, tympana tamen propria erant Cybelae, & ejus sacerdotibus. Hinc & ipsa Dea & illius Prophetae semper cum tympanis conspiciuntur in antiquorum monumentis. Nota haec sunt omnia.

Pag. 624. Μὴ δ' οὔτ' ἐφ' ἐραζίσση. Benedictus: ne frumentum vermibus corrumpatur. Nulla est vox apud Graecos ἐφ' ἐραζίσση. sed est dispescenda, ut in Mf. ἐφ' ἐραζίσση, hoc est verme scatens. sed tamen puto legendum: ἐφ' ἐραζίσση, ut alibi dixit Lucianus σκαλίσση ζίσσης, vermibus plenus. quamvis & ἐφ' ἐραζίσση possit ferri.

Pag. 631. Ἰσοδαίτω καὶ ἡμεῖς. Syntaxis quartum casum postulat. Rectius itaque Mf. ἰσοδαίτῳ καὶ ἡμεῖς, ὡς ἂν μὴ δ' ἡ συνδαίτη τῷ αὐτῷ αἰσαστοδαί π. eodem cibo illum excipientes, ut convictor nihil possis accusare.

Pag. 643. Καὶ τὸ ξιφίδιον ἐπὶ ῥίψαι τὰς ἀλὰς τῶν θυγατρῶν εἰς τὸ ὑπὸ πύλῳ τῆς αὐλῆς. gladium autem extemplo per fenestras in aream projecisse. ἐπὶ εἰρήνῃ hic non potest locum habere. legendum ἀπορρίψαι, quod & Mf. prae se fert.

Ibid. Εἰς πικρὰ τὰς γαστήρας, ὅφ' ὡς ἀπαπάντων τὸ θηρίον, σφῆται αὐτόν. Benedicti interpretatio haec est: vicinos advocasse, a

quibus revulsa fera fuit servatus. Quid Graecis sit ἀναπαύειν τὸ θηρίον & Latinis *refellere feram*, nec ego, nec quisquam norit, dixeritve. ne dicam ἀναπαύειν nusquam esse *refellere*. Notat quidem Bourdelotius ad hunc locum, ut apud Petronium, *tanquam cupientis exire belluae*, loquitur de Poëta Eumolpo, ut hic de tibicine. Sed haec sunt ἀποδοδόνουσι, & ad Lucianum illustrandum nihil plane faciunt. In Mf. nihil est praesidii, in quo legitur quoque θηρίον, sed veram lectionem servavit nobis editio Florentina, in qua verissime legitur ἀναπαύειν τὸ θηρίον, revullis, effraetis foribus, quas tibicen ille infans occluserat, ut paullo ante Lucianus ostendit: τὸν δὲ περὶ χάριτος ἀναπαύειν ἐπιχειροῦναι τὴν τῶν θύρας. At illum statim surrexisse, & fores clausisse. Hae fuerant a vicinis effringendae, ut posset Dionicus ex illius furiosi manibus & aedibus elabi.

Pag. 645. Ἡ δὲ χάρις ἐστὶ τῆς μετὰ χάριτος, καὶ πρὸς χάριτι αὐτῆς οὖναι. Benedictus vertit: *Incundus enim est adolescenti, & cum ipso ad gratiam versatur*. inepte. verte *ad obsequium*. Sic enim Latinis dicitur per ἀφηνειοῦν illud obsequium turpe, quo quis corporis sui copiam facit alii, ut Graecis χάρις. Plutarchus in Erotico: χάρις ἢ. ἡ Πρωτογενίης, ἡ δὲ θήλειος ὑπερίζει τῆς ἀρετῆς ὡς τὸ πάλαιον κέκληται. Mi Protogenes, χάρις ab antiquis dicitur mulieris obsequium erga virum. Sic & χαρίζεσθαι πρὸς est *consuetscere cum aliquo*. Helych. χαρίζεσθαι ὡς δαχεῖν. λίγνεται ἢ αἱ γυναῖκες χαρίζεσθαι αἱ πρὸς συνάπῃς ἑαυτὰς ἐκδιδόναι. χαρίζεσθαι est *dare*. Dicuntur enim mulieres χαρίζεσθαι quae ad concubitum sui copiam faciunt. Hinc puella ἄχαρις, cujus flos virginitatis nondum est delibatus.

Pag. 658. De Dea Syria κεφαλὴ ἐκείνη ἐπὶ τοῦ. Id ipsum quoque docet Cyrillus lib. 11. tom. 11. in Eisaia, & Procopius ineundem Prophetam ad cap. 18, quippe cujus rei meminit Propheta in initio dicti capitis qui quod Lucianus vocat caput papyraceum, ajunt ollam fuisse papyraceam, cui Alexandrini injecerint epistolam scriptam ad mulieres Byblinas, qua significetur inventum esse Adonidem. Deinde obsignatam eam immisisse in mare quibusdam sacris ritibus adhibitis, &, affirmare illos qui mittant, istam ollam sponte deferri per mare Byblum, & finem luctus indicere mulieribus Bybliis. Has vero esse mulieres quas dicat Ezechiel vii, 15. lugere *Thamuz* qui sit Adonis, uti observavit eruditissimus Seldenus de Diis Syris lib. 1. cap. undecimo. vide & Bochari Phaleg. iv, 2. tom. 1.

Pag. 661. Χάρμης μίτρα ἐγένετο. Similis narratio de tali voragine in templo Iovis Olympii Athenis, ut vulgo credebatur, a Deucalione extracto, in quam omnem diluvii aquam defluxisse narrabant, & in quam quorannis placentam e melle & farina projectam fuisse est apud Pausaniam in Atticis, & ex illo Octavius Falconerius, vir, doctrina & dignitate conspicuus, mihi quae natalibus, cum in vivis esset, peramicus, in nummi Apamensis explicatione, ubi plura de hoc diluvio habet, idque Noachicum fuisse ostendit, cui ad stipulor, et si de explicatione illius nummi aliter sentiam, de quo alias plura.

Pag. 662. Ἀπίης ὃ γένε' λυδῶ. Vulgatus Ἀπίης dicitur Luciano quoque in aliis locis. Hesychius notat Ἀπίης a Lacedaemoniis vocari Ἀπίης, ἢ Ἀπίου φασὶ Λάκωνες. Pausaniae in Achaicis etiam Ἀπίης dicitur.

Pag. 663. Ἡμισία ῥῆρ' ἰωνή] Haec culta fuit in urbe Phaenices Ioppe, alia ab Dea Syria, quae numen fuit Hierapolitanorum, mulieris formam prae se ferens, nihil piscis habens. vide magnum Salmasium in Plinianis exercitationibus.

Ibid. Καὶ ἐλεφάντων κέρα] *Es elephantum cornua.* Vulgo elephantum dentes dicuntur, nimirum ebur. Id vero cornu esse non dentem contendit Pausanias in Eliacorum primo, & Aelian. iv. Hist. anim. 31. & xiv, 5. sic & in sacris litteris Apoc. xviii, 12. cornu tribuitur elephant, & Martialis lib. 1. ep. 19, de elephante taurum interficiente:

Qui modo per totam flammis stimulatus, ardentem

Sustulerat raptas taurus in astra pilas.

Occubuit tandem cornu potiore petitus

Dum facilem tolli sic elephanta putat.

Sic istud epigramma legendum, vulgo sine sensu legitur, *cornuto ardore petitus.* Mss. *cornuto dore*, hinc facile videre licet scribendum esse *cornu potiore* hoc est fortiore, meliore cornu sc. elephantis, quam est cornu bovis.

Pag. 682. φυλάξας ὃ ἔπει' ἡμετέων δρομέων. *Observato septem dierum numero,* Ml. *ἐνία ἡμετέων δρομέων.* novem dierum numero.

Pag. 686. Τὸν δὲ δεξιᾷ τῇ Πτολεμαίου νεῶ. *Hunc in templo Ptolemaei ad dextram collocatum esse.* Ml. *τῇ Πτολεμαίου νεῶ.* lego. Τὸν δὲ δεξιᾷ τῇ Πτολεμαίου νεῶ, ut & legisse videntur interpretes. Ptolemaeus autem Philopator Homero templum dedicavit ut auctor est Aelianus Var. Hist. xiii, 22.

Ibid. Καὶ πένοντες τὸ τῷ δόλιχον νικηφόροι. *Vertitur: cui idem accidit ac illi, qui dolicho victoriam est adeptus.* Cur non? *cui idem accidit ac illi, qui in stadio vicist.* Sic enim Latini loquuntur, qui ignorant vocem *dolichum*. Sic & statim καὶ σὺ δὲ μοι δολίχως νικῶν τῷ δόλιχον τῷ ἔπον, inepte vertitur, & tu certe mihi videris verborum dolicho devicto, cum sit vertendum & tu mihi videris in certamen stadio vicisse.

Pag. 691. Μοί' γὰρ τοι τῷ ῥητόρων, ὡς ὁ Λεωδείης ἐπὶ λήσσει ἀπὸ τοῦ ἔμφυτον, ἢ σφουγγάθην παροῖχε τὸ λόγον. *Benedictus: Ac utique solus oratorum, ut Leosthenes dicere non dubitavit, animatam, non malleo fabricatam orationem protulit.* Quae sit malleo fabricata oratio doceant fabrorum filii: nobis, qui Musis operamur, ignota est utique. Σφουγγαλί' λόγος laudatur non vituperatur. Plutarchus de oraculis Pythiae: ὥστε παντὶ μὲν τῷ σωζομένῳ τῷ σφῶν, τὸ γὰρ σιωπῶν, καὶ τὸ, μηδὲν ἄρ' ἀπιδίχα, καὶ θαυμάζειν ἔχειται ἀπὸ τῶν βραχυλογῶν, ὡς πυκνὸν καὶ σφουγγάθην ἔστι δὲ ὁ λόγος ἀπείχου ὄγκου, & quae sequuntur. *Sicuti praecerea sapientum*

quae proscribuntur, nosce te ipsum, & illud, ne quid nimis, probamus & admiramur valde ob brevitatem, quod sapientem & solidam complectantur sententiam in paucis verbis, sive sine verborum tumore. Legendum itaque in Luciano, ut est in Ms. ἐμψυχον καὶ σφρηλατικὸν παρὶ καὶ τὸ λόγον. Vivam & solidam orationem edicta. Vtraque vox qua laudat orationem Demosthenis est translata a statuariorum arte. Signa enim vivere dicuntur & spirare, cum singulari artificis ingenio sic ficta sunt, ut videantur non statuac esse, sed viva animantia. Claudianus iv. Consul. Honorii, quamvis ibi loquatur de vestibibus acu pictis:

Vivit opus, multaque ornatur jaspide cultus,

Et variis spirat Nereia bacca figuris.

Σφρηλατικὰ, quae & dicuntur ὁλόσφρα & ὁλοσφραῖα, sunt solida, compacta, plena, non conflata. Plin. Hist. Nat. xxxiii, c. 4. Aurea statua prima omnium nulla inanitate, & antequam ex aere aliqua illo modo fieret, quam vocant holosphyratam, in templo Anaisidis posita dicitur. Est igitur σφρηλατικὴ oratio, solida, plena gravissimis sententiis, in qua nullus est inanis verborum strepitus: cui opponitur oratorum inanis sententiis verborum volubilitas, uti vocatur ab Augusto.

Pag. 693. Ἰκανὴ γὰρ σοὶ ἢ ἡ Περικλῆς. οὐκ εἶναι γὰρ καὶ τοὺς αὐτὰς ἀρετὰς, καὶ βρογτίας, καὶ παιθεῖς, καὶ κέντρον δέξαι ὡς λαβόντας, ἀλλ' αὐτῶν καὶ ἄλλ' ὁρῶμεν, ὅτι οἱ ὡς ὑπὲρ τῶν φαντασιῶν εἶναι ἑμμενοὶ ἔχοντες, εἰδ' οἷον ἐξαρκίσαντες ὡς τῶν τῷ χρόνῳ βάσανον καὶ κρίσιν. In hoc loco nihil sani si attendas animum. Vertit Benedictus: Hic satis erit cum cum Pericle conferre. Illius quidem fulgura, tonitrua, & suadela quoddam calcar accepimus fama, sed orationem ipsam non videmus. Vnde constat ejus nihil praeter opinionem stetisse, nec temporis probationem & judicium sustinere potuisse. Quam multa hic sunt in Latinis infarta, ut sententia nascatur, quae in Graecis non habentur! quam multa male sunt verba! Primum ἢ Περικλῆς, num est Pericles? Ἀπὸ κρινῶ ex praecedentibus repetendum est ῥητορικῇ. Sufficiet tibi Periclis sc. eloquentia, si conferatur cum Demosthenis. Dein, παιθεῖς κέντρον non recte vertitur calcar eloquentiae, sed aculeus, quem infigebat animis auditorum ut recte Melanchthon. Mox, ἀλλ' αὐτῶν καὶ ἄλλ' ὁρῶμεν, sed ipsum non videmus? quem nam? Periclem? non mirum ante tot secula placida compositum quiete: sed nec de Pericle locutus erat; sed de τῇ τῷ Περικλῆς, de eloquentia Periclis; Itaque recte Ms. & editio Florentina nec non Basileensis: ἀλλ' αὐτῶν καὶ ἄλλ' ὁρῶμεν. ipsam non videmus, sc. eloquentiam. Nulla enim oratio ejus posteris est prodita. Verba quae sequuntur, obscurius vertuntur: ὅτι οἱ ὡς ὑπὲρ τῶν φαντασιῶν εἶναι ἑμμενοὶ ἔχοντες. Salmurienlis: Vnde constat ejus nihil praeter opinionem stetisse. Pejus Melanchthon: Quare constat eas praeter actionem, nullam habuisse solidam ac durabilem laudem, sc. orationes. Et sic Latinus quoque Interpres videtur legisse.

gisse. Num *Φωβία* est *αἴτιο*, quod Melanchthoni placuit? Pro *ἰχθυίς* Ms. *ὡς ὑπὲρ τῶν Φωβιῶν ἰδὲν ἰμμενοι ἰχθυοί*, *ἰδὲν οἷον ἰχαρίων*. quae praeter imaginationem nihil quod dures habet, quippe quae non potuit sustinere temporis examen & iudicium, quamvis *ἰχθυίς* ferri acque possit, ac *ἰχθυοί*, hoc est, ex qua Periclis eloquentia nihil ad posterum est transmissum, nihilque superest quam illa imaginatio, illa species, quam animo informamus, ac concipimus, de ejus fulguribus & tonitribus quibus miscuisse Graeciam audimus, non legimus, non videmus, ut in Demosthene: *Φωβία*, hic non est illa Oratorum, *ὅταν αὖ λήγῃς ὑπ' ἐνθουσιασμῷ καὶ πάθος βλέπῃ δακρύς, καὶ ὑπ' ὅψιν πῶς τοῖς ἀκούουσιν*. Cum scilicet ea quae dicis, quasi *enthusiasmo* & vehementiore motu correptus videris cernere, eademque auditoribus ob oculos ponere. ut eam definit Longinus de sublimi dicendi genere. cap. 14: sed illa qua rem auditam cogitatione informamus, *οἷον* autem non pertinet ad *Φωβίαν*, sed ad *ρήτορικόν*.

Pag. 695. *Πάσσαν τὴν ζωνερίαν*. Verissime ingeniosissimus & amicissimus Menagius emendat *παύσαν*. Ejus emendationem, ne quid dubii supersit, firmat Ms. & editio Florentina.

Pag. 697. *Οὐ Βοιωτίας, ἀλλ' ἰνὴν π. παρ' ἡμῶν λαβόντες*. Haec verba in Salmurienfi versione sic prioribus annectuntur, ac si Archiae essent, cum sint Antipatri, quod recte vidit Philippus Melanchthon. Sed animanda sunt interrogationis nota. Non in Boeotia, non hic a me accepto? eum scilicet potuistis capere vivum.

Pag. 698. *Οὐ Φωκίας καὶ πύλον ἰχθυῶν*. sic quidem etiam Ms. sed Palmerius vidit scribendum esse *πύλας*, verissime. Sic clare Florentina, ut nihil dubii in posterum sit relictum editoribus ad veram lectionem restituendam.

Pag. 727. *Ποτὶ ὃ ἄλλο π. τοῦτο ὑμῶς ἐμφέρει φαίνεται*. Interdum aliud quidpiam hujusmodi vos auferre videtur. Ms. non male *ἐμφέρει δύναται*. vos auferre potest. Sed illud etiam tolerari potest.

A D D E N D A.

Pag. 379. ad indoctum. *Εἰ μὴ τὸ διαβιβράσθαι ἐκ κατακλιθεῖν αὐτὰ τιμαλγεῖς, ἐκ συμβάλλει τὸ σῆμα ἐπὶ τῶν ἐξήτασιν παραλαμβάνεις* Benedictus: Nisi inde conjicias quod atrosi sint ac mortali: tineaſque his dijudicandis in consilium adhibeas? Miror hoc vitii tolerari in omnibus editionibus. Atqui ovis non sunt tineae, sed *ὄντες*. Nam quod non nulli ajunt *ὄβρις* quoque inveniri, saltem in casibus obliquis, falluntur, & videntur hoc loco corrupto esse decepti. Glossae veteres: *ἄνδρ, ὁ ὄντης, hanc tinea, robigo*.

Pag. 380. *Κατὰ δὴ ταῦτα, ἴχθ. ξυλλαβὸν ἐκείνα τὰ τῷ Δημοδίνῃ, ὅσα τῇ χρίει τῇ αὐτῇ ὁ ῥήτωρ ἱγραψέ*. Ventunt: si hoc es animo, acce conquire quaecunque Demosthenes orator propria manu scripsit. Num καὶ δὴ ταῦτα est Graecis si hoc es animo? Videtur scribendum: καὶ δὴ ταῦτα ἴχθ. Habe sane ista, conquesta quaecunque Demosthenes propria manu scripsit.

Pag. 380. l. 33. *leg. ἐν οἷς διδάσκαλοι*. Ibid. l. 35. hoc est, qui vivi.

IACOBI GRONOVII

Notæ ad

LUCIANI

Tomum II.

Pag. 11. Γεγονῆς αὐτοῦ λέγει &c.] Officio interpretum ob-
 securissimus est hic locus, si quisquam in toto Luciano.
 Nam præterquam quod ille graphicus mos, quem ex Op-
 sopro adoptat Benedictus, in Latino sermone sit nullus,
 vide quemadmodum hæc periodus contraria sit proxime sequenti.
 Quum enim nunc velint dici peroxile esse tot formas & multiforme
 quiddam ex multis perficere (quod est una pictura diversum quid-
 dam depingere) atque adeo id culpetur, in proxima intelligunt eum
 velle depingere omnium animæ virtutum unam imaginem & qui-
 dem ad archetypum, etiam, ut debet inde sequi, unum. At pror-
 sus est adversa loquentis mens: qui quum præmisisset *ἡ δὲ εἰς
 μίαν εἴδησιν οὐ πολλὰν αὐτοῦ δέξεται*, pro defensione hujus suæ volun-
 tatis interponit (*minus enim illud & ex vulgata pingendi consue-
 tudine confectum foret, tot pulchritudines, variarum nempe par-
 tium, & multiforme quiddam ex multis perficere ipsum secum cer-
 rans*, vel cujus multiformis imaginis singulæ partes ex præstantis-
 simo sumptæ & simulatæ, de præstantia & imitationis perfectio-
 ne dubium judicium facerent) pergit, quid facere velit, *sed omnes
 virtutes anima, singulatim quaque imago*, (h. e. sic facta, ut in-
 tegram picturam unaquæque virtus habeat.) *pingatur imitationem
 archetypi exprimens*. In proponendis animæ dotibus repudiat id
 quod pictor ille in corpore faciebat, qui ut Divam pulcherrimam ex-
 primeret, ab hac puella sumebat exemplum hujus membri vel co-
 loris, ab alia alterius, & sic varias pulchritudines in unam tabulam
 conferebat. Id in depingendis bonis animæ negat hic se sequutu-
 rum, & sic quoque illa omnia conjuncturum in una pictura, sed ex
 singulis separatam singularemque imaginem effecturum. *Καὶ ἡ
 εἰς μίαν* non debent per minorum distinctionem distrahi, sed con-
 jungi omnes quatuor voces, sejunctæ ab præcedentibus & sequenti-
 bus, quæ apponuntur, ut in tomo primo pag. 530. dixit *ἐμπνεύσει
 ἐν τῇ μίᾳ εἰκόνι*. Vbi vide nostra.

Pag. 27. Τὸν Ἰφθίμην ὁξύνοντι διδραχμὰς ἑ Λυγνίαν] Hanc lectio-
 nem retinent omnes; etiam Latinis interpretibus offerentibus nescio
 quem *Iphnoa*. Et cui iste talis auditus? manifeste apparet transpo-
 sitas literas pro *Φινία*, ut optime adscripsit pater. Is notissimus in
 fa-

fabulari historia & quidem propter oculos, qui fuerunt excœcati.

Pag. 32. Ἀλλὰ καὶ τοῦ τῶν ζῶντων ἄμεινοι οἰόμεθα πρᾶξαι] Etiam in hac editione video admissum ineptissimum in versione errorem, quem ab prioribus acceperunt, *is quæ in vita sunt*, quum & res ipsa & Græca postulent masculinum.

Pag. 41. Καὶ εἰ πάνυ ἐπ' ὀλίγον ἡτλήσῃ τις] Erasmus: *etiamsi quis admodum leviter concupivisset*. Benedictus: *etiamsi vel minimum concupivisset*. Non agitur de levi aut minima cupiditate; agitur de pretio, quo quis noctem ejus redimeret. Itaque verte, *etiamsi vel exiguo quis vellet*, etiamsi tenuem aliquis mercedem modo dignaretur solvere. Innuat ipsam non minus oblectatam Venere, quam adolescentes, ut ideo vix aliquem repelleret, qui modo parvum quid vellet impendere.

Pag. 42. Διάβροχον ἤδη τῷ ἔρωτι] Ridicule interpretes uterque *jamque amore illaqueatum*, quasi nunc βρόχος in mentem fuerit Luciano. Verte *madefactum ac mersum amore*. Et quæro cur nunc aliter considerant, quam in Bisacusato. εἰ γὰρ πλείον ἢ διάβροχον τῇ μέθῃ.

Pag. 43. Την αὐλῆν ἀπαλείψας] Hic quoque, ut alibi, absurde vertunt *atrium occludi*, quum in dialogo Cochlidis & Parthenidis recte vertant ista κλύπες, ἡκίς τε καὶ βοῇ καὶ ἡ αὐλῇ ἡρώσετο, ἀπομύσσει *jannua exterior effringitur*: sicut pessime de gymnasiis pag. 270. ἐν τῷ αἰθρίῳ τῇ αὐλῇ reddidit Benedictus in *atrio*, quum Oppozus accuratior in *aula area*. Sequenti pagina vides minime verti Græca in illis ἰατρὶν ὅ οἱ ἑσπληροὶ παρῆσαν, ut *autem diluxit, milites aderant*, quod factum ab interpretibus, quia incredibile videbatur ἑσπληρῶς officio lictorum functos, quum intelligendi sint prætores haud dubie accincti satellitibus & lictoribus. Stupidior ἀβλεψία est interpretis Salmurienensis in pagina vicina ναύκληρος ὁ μετρητής scriptionis *Chalcidensis naucletus*, quod omnino in hac editione mutari debuit.

Pag. 45. Καὶ μετ' αὐτῷ Δάμωνα τῷ Χαλκιδῆα. καὶ τῶτον ἱππῶν αὐτῷ] Videntur mihi enervare hunc loquendi modum, dum sic distinguunt, & vertunt, *Et cum ipso Damon Chalcidensis, ejus amicus*. In his certe nulla significatio vocum καὶ τῶτον, Distinguo & verto, καὶ μετ' αὐτῷ Δάμωνα, τῷ Χαλκιδῆα καὶ τῶτον, ἱππῶν αὐτῷ, *Et in eis Damonem, hunc quoque Chalcidensem*, (æque ut Euthydicus) *amicum ejus*. Sic solent, quum duo in eodem conveniunt.

Pag. 48. Ἀπὸ πλάντων πέντε, ὃν εἶχε] Toto genere confusus & absurdus in his est interpretes posterior. Ita enim vides cum vertisse, ut dicat *filiam datis quinque talentis quæ habebat elocavisse*. Quæ talia plane non sunt in Græcis; & si dedisset in hanc rem talenta quinque, profusus fuisset, non diligens in distribuendis hæreditariis bonis; ex quibus sic nihil reliquum supermansisset. Longe accuratior Erasmus: *Et matrem alit Eudamida. Et filiam non ita pridem elocavit, ex quinque talentis, quæ possidebat, duobus in propria filia dotem, duobus in amica filiam erogatis*. Atque ita super-

erat talentum unum in alimenta matris Eudamidæ, sapientissima ratione.

Pag. 49. Ταῦτα αὖτις τὸ Ζηρόμεον ἀποδύρεθ] Verterat optime Erasimus per verbum *deploraret*. Id Salmurii futiliter degeneravit in *declararet*, ac perperam in hac editione retentum. Cavebunt spectro potterii.

Pag. 51. Ἀναπλωδύκετ' τὸ Νεῖλον ἔνθ' ἡδὲ μῆνα] Adsumpsit ab Erasmo Benedictus *sextum jam mensem adverso Nilo navigabas*. Quod quis unus homo fecit unquam? aut si quis fecisset, qui non oportuisset fieri, ut ab illo detegerentur fontes Nili? sed fieri id non poterat, & Nilus non nisi ad Elephantinen erat bene navigabilis. Sed neque id dicere vult Lucianus; sed illum sex menses in ista peregrinatione consumpsisse, non utique semper navigando per adversum Nilum, sed per Nilum: versus interiora ac mediterranea coeperat navigare in Nili alveo abhinc jam sextum mensem. Κατὰ non magis de adverso, quam de secundo amne sumi docet vel ipse Lucianus in Iove Tragedo scribens, τὰ δὲ ἄλλα κτ' ῥῶν φέρεται, & τὰ πρὶν ἢ ἡδὲ κτ' ῥῶν ὠχρεῖται τῷ Δάμειδι.

Pag. 60. Διηρμήροι τὰς ἀκροῖαι] Iamdudum notatus & agnitus hic locus viris doctis, a quibus moniti interpretes non debuerunt perseverare in mala interpretatione *densatis telis*, quod potuit quidem fieri, sed non sunt ad sensum Græcorum exprimendum. Debuerunt *sublati*, quum manibus levassent hastas velut transfixuri, quod fieri sic solet. Vtique pag. 70. Ἡ λανὶ ἀγὰρ τὴν πολέμιον, καὶ πίδα διηρμήρῳ non interpretantur *densato*, sed *sublato gladio*. Eadem pagina non intelligo cur voces eas καὶ ταῦτα Ζιριν ἤκουσεν iidem reddant *idque quum temet dedideris*; quum qui sic venit, & pronunciat Zirin, paulo ante dixerit venire quasi soluturum λόγῳ, non ob se dedendum.

Pag. 71. Ἡμεῖς μὲν ἐν καὶ ζωγρίῳ πῶτα ἐπὶ τῷ λιμνῇ σκεψάμενοι, καὶ πρὸς τοῖς ἐς αὐτὴν μεσσοδύμοις ἡρώεζοι] Ad hæc ita notavit Pater. Vertunt jam ab Erasmo *res quasdam importatas in portu spectassent*, in eoque à navī subduxissent, emittunt. Immo καὶ ζωγρίῳ, καὶ τάλυμα, παιδοκτεῖν, οἰκημα, quod sibi viderunt, conduxerunt, compararunt & eo sarcinas deposuerunt ipsi ἡρώεζοι, hoc est, in forum urbis profecti. Helych. ἡρώεζοι, ἐν ἡρώε ἀγ-τελεῖται. Aristophanes *Λυσιστρατή* pag. 860. Lugd. edit. Ἀγροῦται ὅτι ἐν τοῖς ὅπλοις ἐξῆς Ἀγροῦται. Thucydides lib. vi. pag. 214. Καὶ ἐσθλόντες ἡρώεζοι ἐς τὴν πόλιν, ubi Scholiastes perinde ut Helychius interpretatur. Herodotus *Melpomene* cap. 78. ἔχον δὲ αὐτῶν τὴν Græcam vestem, ἡρώεζοι. Et cap. 164. καὶ μιν Βαρυκίαι τε ἀνδρὲς καὶ γυναῖκες ἡρώεζοι, κτείνουσι. Euterpe cap. 35. Εἰ πῶσι αἱ μὴ γυναῖκες ἡρώεζοι καὶ καπλωδοῖσι, et si hic vertant *negotiantur*.

Pag. 73. Ἡ Πάλασσα ἄγχι με καὶ δίκουσι μοι καὶ λίσσιν οἰκημαῖσι] Interpretes omnes *ostensa que domo pulcherrima*. Immo, ut com-
mo.

modissime notavit pater, καὶ τὰ, ut præcessit, cubiculum & locum dormiendi. Sic δωμάριον pro cubiculo etiam. Vide Casaubonum ad Theophrast. pag. 263. Et occurrit aliquoties infra. Sed notabiliter pag. 112. οἱ μὲν ἱερῶν ποτις, αὐτὸ παρὰ πηλοῖον πρὸς τὸ δωμάριον ἐκείνῳ δίδον, ubi inepte vertunt in propinquo vestibulo.

Pag. 79. Εἰ γὰρ Ἀβρογία εἰμι, εἴ πῃ τὴν σὴς μητρός φίλῳ ἀκούεις] Intelligunt, ego *Abrocia* sum, *amica* si qua unquam fuit tua *matris*, quum non videantur eam adeo arcta conjunctione vincire voces Græcæ, quæ simpliciter sonant, ego *Abrocia* sum, si quam *matris* tua *amicam* forsan audis vel audisti eo nomine, ut poeta, *Fando aliquid si forte tuas pervenit ad aures Belida nomen Palamedis.*

Pag. 80. Ἡ δὲ, ὁσφὺς ἡμῖν ὑγρῶς ἐπικινεῖται. μακρίαι δ' ὅπως ἐκταυῶν ἐκείνῳ. ἡ δὲ σφόδρα γὰρ &c.] Vertunt, *Tum illa, lumbi mei agiliter moventur...* Illa impudens & vultu grata puella, *Eugeni, inquit, adolescens.* At non potest ab Luciano venisse hic ordo narrandi, ut illud ἡ δὲ duas periodos se invicem sequentes inchoet, ea notatione, ut significet personam loquentis. Et quæ ista sui laudatio est? Immo etiam hæc ineptia non latuit interpretes, qui non bis vertunt *Tum illa*, quod facere debuerant attenti Græcis. Præclare has turbas sanavit ac restituit pater, ἡ δὲ ὁσφὺς σὴ μὲν ὑγρῶς ἐπικινεῖται. μακρίαι δ' &c. ut sint verba laudantis juvenis, dicentisque *lumbi quidem tui agiliter mov.* Sic omnia hæc plana. Verum sequentia mire administrantur illa, καὶ τὴν δὲ λυγρὰν ἰσοπεδίαν ὁδὸν δὲ δὲ δὲ δὲ ἀεὶ ἀνίστη, ubi Basilcenses vertunt, *cujus curam haud facile sustinebis*, *Benedictus* *cujus curationem haud facile sustinebis*, quæ nihil faciunt ad scopum & plenam captato lusu *Palastræ* enormitatem. Pater adscripsit, *F. ἡδονῆς.* Verteabat igitur, & ab ipsa curationis voluptate irrigatus semper sustinebis. Nisi plane oxymori speciem in vulgata lectione agnoscere velimus, & ab ipso curationis dolore irrigatum dicat, ut licet dolore plenus & miser sit, semper tamen adhuc velit: quod judico verissimum.

Pag. 81. Τὰ μὲν ἔστιν γὰρ καὶ αὐτὰ] Placet interpretibus vertere *alia suis speculis exuta.* Quid igitur? an non & *λελυμένα* quoque sic erant? Certe: sed illis *λελυμένα* videntur dictæ, non colligatæ in sertum, quod mihi non probatur, & opinor hæc tria genera sic debent intelligi, *alia sic nuda ut nascebantur* atque adeo integra, (ut *Athenæus* lib. 14. scribit ἀμφόλας dici τὰ δῶν καὶ τὰ κερῶν αὐτὰ καὶ αὐτὰ.) *alia soluta foliis non amplius coherentibus* sed abruptis, *alia in sertis plecta.* Sic certe procedunt Græca. Paulo post προῖδμεν τὸν συμπότην pater annotavit τὴν συμπότην; & sane sic jam habent interpretes.

Pag. 83. Πρῶτον δὲ κατὰ λόγον ὡς ἄμμος σφίγγει] Quum in Basilcensi editione harum vocum versio esset prætermissa, *Benedictus* reddidit *primum in nodi modum, quod ajunt, constringe.* Ut laudo curam, sic quale dictærium possit esse ἄμμος σφίγγειν, quæ sunt

voces simplices, non capio, nec memini sic legisse. Sed neque λόγον ita sumitur ab Luciano, ut patet ex Icaromenippo. Κατὰ λόγον οἶκον ἢ Ἀττικὴν ποταμὸν μέλαι ἐν. Et alibi. Aliud est τὸ ἔλ-
γον. Itaque intellexerim, primum ut ratio exigit, vel pro more
luctandi, velut nodum stringe. Hinc enim incipiebant luctari,
ut constare potest vel ex initio libelli de Gymnasiis, πῶς ἔστιν οἱ
νῖοι ποιεῖν, οἱ μὲν αὐτῶν ἀπὸ πλεονέχειας &c. licet hæc quoque sit cer-
ta species luctari.

Pag. 84. Καὶ ἡ διατριβὴ βάσκανθον ἔσται τοῦ χαλκοῦ εἰς τὴν αὐτῆς
πίχυν] Sed heri mea fasciandi artem callet. Sic Benedictus,
quum tota hæc periodus omitteretur in editione Basileensi. Itaque
ut negligentia hujus contraxit culpam, ita ille profecto ab ea liber
non est, remotissimus ab sensu Luciani, qui exigit, sed heri mea
valde invida est erga artificium suum, & studiole abscondit, nec
sustinet, ut quisquam ejus fiat conficius aut particeps.

Ibid. Πίπαλ' ὥς τ' ἐρώμενοι] Non capio, quam vere Benedictus
nunc verterit ad suum amatorem, quum pag. 86. ea voce reddiderit
ἐρωτήν. Utique prudentius in Gallo pag. 181. puto ab eo verti ama-
tum. Est enim in Græcis differentia.

Pag. 90. Ὁ δὲ ἀπὸ τοῦ ἡρώου τ' ὁράων ὀρχόμεν] Captavit, ut pa-
tet, elegantiam notabilem in loquendo Lucianus, quam vide ut
obnubilent interpretes. Basileenses mors illi attulit laborum finem,
lævissime. Benedictus ille vero infra delabebatur moriendo subsul-
tans, quod sane contingit pluribus morientibus, et si non cadant
præcipites. Verte simpliciter ille deorsum abibat mortem saltans.

Pag. 102. Τοῖς ξίφεσι τίμνον' τὰς πῆχας] Non debeo hunc lo-
cum inobservatum præmittere, quia sunt eadem voces in eadem
materia, qua annotavi in tomi primi pagina 475. nec tamen nunc
πῆχας aliter vertunt, quam lacertos, quod illic quoque volebamus.
Verum nescio quæ intelligantur hæc præcedentia, τῶν ποσειδῶν κα-
πῶν ἐν τῷ αὐχένῳ ἰλιόσποντες, ubi Basileenses, caput subius gustur
ligantes, Benedictus depressa cervice caput torquenses. Nihil horum
probari potest, & Græca exigunt inferne ab cervice caput versantes ac
torquentes, ut nempe cervix cum capite videretur in omnem par-
tem converti.

Pag. 112. Εἴτε καὶ ἀνύσῃ π' ἐκείνη ἐξ ἐμῶ, εἴτε καὶ μὴ] Benedictus
sive aliquid, sive nihil ex me faceres; ut voces palam & caute sequi-
tur, ita sane evertit omnem sensum, qui nullus in his est. Basileen-
ses qui parum curans mei jacturam &c. quos verissime adsecutos
censeo mentem auctoris. Nam ἀνύω prorsus idem hic est, quod ἀνο-
λίσκω perdo & detero, parum curans, si quam mei partem illa im-
minueret accorrumperet, nec ne.

Pag. 137. Οὐδὲν ἄλλο, ἢ μηδὲ ὅλος ἡμέας εἶναι λόγον] Oporceus
breviter, nihil aliud quam in universum nos non esse; quæ quidem
singula unde colligat, præsertim primam vocem, non video. Ita-
que Benedictus omiſsa illa nihil aliud quam nos non esse dicens. Atqui
ipse

ipse auctor & nunc & in principio testatus est multa ab eo dicta esse de providentia. Rursus si nihil aliud quam deos non esse dixit, non probavit igitur, atque ita nihil profecisse diceremus. Sed certe & probavit statuas fictas ab hominibus, & ipsum Iovem fuisse hominem. Sane parum videntur percipere loquutionem Luciani, qui innuit, sic eum probavisse aut *ἐδίδεικας* Deorum aut non-providentiam *non secus ac si prorsus nos non essemus*, dicens homines de diis cogitare debere nihil aliud quam si penitus non essent.

Pag. 142. Αἰὲν ὃ σὲ ἅπ' αὐτῶν φησιν] Ridiculus est Benedictus, quum ab Opsopæo verbum Græcum vertente per Latinum *permittere* sic abit, ut putet id notare *mandata dare* vel *injungere*, quum in Toxari pag. 58. καὶ ἐφείτου δὲ τὸ μέγαν ἄρει τριῶν εἰς τὰς συνήκας εἰσίναι ipse clare viderit recte id verbum ab Opsopæo sumptum esse.

Pag. 144. Δέμην αὐτοῦ σὺ πον καὶ δὲ αὐτῷ λέγει] Nescio utrum Opsopæus omiserit rectius secundæ vocis interpretationem, an festinationem suam indignius prodiderit Benedictus, non satis considerans vim ejus & ideo interpretans male *presentem*. Nam *presentem* præsens futurus erat Timocles, si advocato suo ad aurem adstaret. Efficacia utique Græcæ vocis longe alia & major est, & tatis ab viris doctis explanata, & hic ideo difficilior ad exprimendum Latine, quia ipse Lucianus per sequentes voces *δὲ αὐτῷ* eam explicuit. Certe tamen notat eum & aperta facie & sine simulationis velamento & proprio ore atque ingenio dissertaturum, ut *αὐτοῦ σὺ πον καὶ δὲ* in Timone pag. 76. edit. Salmur. tum ob alios respectus, tum cui *συνεπαῖον* abest. Infra in Gallo simile occurrat, *ὡς περ ποτὶ ἡ φηγὲς εὖ δαδὼν αὐτὸ φανῶ ἰκνοῦ δισπ.*

Pag. 145. Κόμη ἀσπασθερμήν] Non poterat Benedictus vocem minus huc aptam excogitare, quam qua usus est *crispata coma*, quæ nihil ad vaticinantes. Basileenses clarius *comarum semas erigentium horror*. Horrentes enim & jaectatas comas in vatibus agnoscunt Latini. Heliodorus libro 111. dicit *τήν τε κόμην ἀλγούτως καὶ τὰς ὑπὸ χυρὸς μιμνήσκου*.

Pag. 146. Μακροὶ χαίρουσιν φροῖσας τοῖς πικροῖς] Solet auctor dicere *μακροί*, idque videtur convenientius. In Afino. καὶ γὰρ τοῖς πικροῖς καὶ πικροῖς καὶ πικροῖς μακροὶ χαίρουσιν λέγων. In Gallo. ὁ Ἀλλήως ἔπικρος μακροὶ χαίρουσιν φροῖσας τῷ χροῖματι ζῶν. Pagina tamen 229. μακροὶ χαίρουσιν τοῖς πότοις φροῖσοντας.

Pag. 147. Ἐπύγχανοι μὲν ἄρα χαλκουργῶν, ὑπεπτιῶμεν τέτοιον καὶ μετὰ φροῖνον] Vt mirifico gessit se Lucianus in commentanda hac loquutione, sic mirifici quoque fuerunt interpretes tum in ea contemplanda, tam Latine exprimenda. Nam quum vertunt *cum ad portuam jam fabricaverunt aeneas*, passivo intellectu, ut patet ex sequentibus, rem fortasse perhibent, sed non appropinquant Græcis, quæ sunt activa, notantque *ἐν αὐτῷ fabricantes* vel *lingens æra*, & ideo

ideo obduſus pice peſtori & tergo. Quod quum de ſe jaſtat hic in ſtatuâ Hermagoras, ultro ſatis intelligendum præbet id fieri per fabros ærarios. In ſequentibus vero & vana & nulla in Græcis mentio balthei, & omnia ſic vertenda ſimpliciter: *thorax autem ridiculus* (utpote ex fragili materia & nullius munimenti) *corpori circum allitus appenderet arte imitatrice omnem aris celaturam inopreſſam habens.*

Pag. 149. Εἰς γὰρ καὶ ἄλλως δὲξάμεθα] *Contingit enim, ut hæc incepta ſint* Benedictus: jam enim alias incepta ſunt Oplopzeus, quæ ſanequam non efferunt vim loquentis. Verte. *Poteſt enim eſſe ut aliter* (quam ſcilicet munere providentiæ) *vel temere & fortuito incepta &c.* Nec vero in præcedentibus illa αὐτὸ πῦρ τὸ ζῆτύματι κυρτοπαΐζεις interpreter aut cum Benedicto *tu quidem quaſtionem corripis*, vel cum Oplopzeo *tu quidem quaſtionem diſcerpis*, ſed pro argumento latenter arripis & producis id ipſum quod quæritur, & ſic fraudem facis. Et niſi fallor, hunc locum innuit eumque ſic exponendum putavit Henr. Valeſius in poſtumis ad Harpocracionem pag. 145. Quin etiam mox Benedictus temere omiſit in verſione καὶ ὁπαινῆς; at recte Oplopzeus ac laudibus efferas.

Pag. 163. Η' ὁπάκις, διόνι πια φῆς τ' ἔρωτα & ἰννατις, ὅτε πτωχὸς ἂν &c.] Pater voci octavæ adſcripſit ὀνείρα, quum maniſteſſime appareat ex ſequentibus auctorem ſcripſiſſe vel in animo habuiſſe ſcribere maſculino genere: nec tamen ſequentia talia ſunt, ut ad τ' ἔρωτα referri poſſint, ſed debeant ad ipſum ὀνείρα. Equidem hic locus ſimillimus eſt Livianis illis xxvii, 27. *L. Calius triplicem rei geſta ordinem edit: unam traditam fama, alteram ſcriptam, tertiam quam ipſe pro inquiſita ac ſibi comperta aſſert.* Vbi poſſem ſuſpicari τὸ ordinem veniſſe ex permutatis & contractis literis pro rationem. Sed ſimile exſtare video in Varrone lib. r. R. R. c. 12. *Sin cogare ſecundum flumen adificare, cavendum ne adverſum eum ponas*, quaſi putaret ſe ſcripſiſſe *fluvium* vel *amnem*. Item in Vitruvii præfatione libri vii. *Itaque quoniam ſexto volumine privatorum adificiorum rationes perſcripſi, in hoc, qui ſeptimum tenet numerum, de expolſtionibus exponam.* Cæterum ſequentia verba καὶ ὅρον ἔχον τ' πλῆσις τ' ὕπνος imprudenter & inepte vertunt *metasque volandi præſcriptas habeat ſomnium*. Ita apud interpretes inſomnium habet metas volandi ſomnium; quæ quis intelligit? Lucianus de ipſo ſomno id dicit, & poſſe tam diu circumvolare ſomnium, donec dureret ſomnus, recte & elegantiffime ſtatuit.

Pag. 171. Εἰ γὰρ μὴ ἰδὼν ὄνειρόν γε? Vt infra in hoc libello. ὥς τε ὁ πότι προτίοιμι, οἱ μὲν ποταὶ ἀροισκύναν.

Pag. 177. Σαπίρδην πια, ἡ μενίδας, ἡ προμύωσι κεφαλίδας] Quum ſic notabiliter mutet numerum Lucianus, iniqui ſunt interpretes, qui eum non ſequuntur, ut facit ſane & Eraſmus vertens & *manide piſciculo*, & Benedictus vel *manide*, quum Lucianus clare iſta nume-

ri varietate subindictet unam mænida ad cœnam satis non esse, sed saperdæ non nisi mænidas pares esse. Vnde & brevem mænam dixit Martialis.

Pag. 188. Α' κέραι ἢ πὶ ἀκύντ' ἴσθ'] Benedictus *celeres erant sine cera penna*: At nulli bono istæ celeres. Itaque Erasmus *citra ullam ceram erant penna*. Nec tamen id sufficiat. Melius vertissent *ala vel penna volatiles*. sic p. 193. Πεὺς ἀκροὶ τοὶς ἀκύντ' ἴσθ' λαβὰς πτερυγίας χροὶ ἀδυσκιδάτους, imperfecte *summis pennis*. Vide ad pag. 647. tomi primi.

Pag. 191. Τῶν ὧς περὶ ἰδὸς αὐτῶν διαλεγόμενον κατηγήνοσκον] Apparet prorsus Erasmus, quem sequitur Benedictus, legisse αὐτῷ, quod omnino requiritur.

Pag. 194. Πάμπλου τ' ἰσθῶν λ' πτωάτους] Quomodo aut hæ voces Latine reddi possint *plurimum nubium emensus*, aut si possent, quid huc facerent, nullus unquam potui capere. Itaque putavi fabulatorem innuere, *quum plurimum è nubibus astraxissem*, atque nimia uviditate gravarer.

Pag. 200. Η' Ἀ' χαρτῇσι πλεῖστα κεκτῆσθ'] Puerilem sane plagam merentur interpretes licet viri doctissimi, tamen tetrerrime in omnibus editionibus hic de Acarnania somniantes: tanquam Acharnæ, regio Attices, adeo carbonibus suis sit obscura, ut debuerit ab illis ignorari.

Pag. 203. Ἐδὲ μὲν ὧς εἶχον αὐτὸς εἶναι περιέναι] Benedictus *mibi ut habebam illico videbar ingressurus*. Quanto rectius & elegantius Erasmus *mibi visum est protinus ita ut eram introire*. Notissima formula tam Græca quam Latina.

Pag. 205. Καθίσαις ἔν' ἰαυτὸν ἐπὶ τ' πρώτης] Quum vox posterior non possit alio referri, quam ad *θυρίδα*, opinor longe melius intellexisse Erasmus *cum ad primam confedisset*, quam Benedictum, *quam in prima sedens*, quod ille haud dubie ad sellam retulit abiens ab Græcis, quod non oportuit.

Pag. 221. Λόγων τ' διηγουμένων ἀλλ' ἰσθῶν, ὁσημέραι τ' εὖ Ἀ' ρήσιν πύγῃ διηγουμένων ἀκρόν] Non constat his constructio, & corrigendum ex Basileensi ἀκρόν π.

Pag. 226. Ἀ' δὲ λφῇ τ' παρούσης δίκης ἐπὶ] Ab Erasmo Benedictus accepit *quasi quadam soror præsens causa est*, captata elegantia, ut mihi videtur, præter mentem Luciani, qui si tale quid intellexisset, scripsisset quoque ὡς ἐπὶ πρὸς ἀδελφῇ. Sed nunc simpliciter ἀδελφῶν ei ponitur pro æquali & simili, ac plane ut infra, ἀδελφῶν γὰρ π καὶ τῶν ἰοικν ἑναι.

Pag. 259. Ὡς ἐδὲν τί μοι δεκτὴς χαρίζομεν τῇ σταυτῇ τίχη κατὰ ψυδῶσθ' τ' ἀνδρῶν] Apparet quidem hæc in hoc loco Benedictum, dum quæ nimia attulit Opsopæus, amputare conatur, sed dum expedire se ab ejus interpretatione penitus nequivit, nihilo magis lectorem adjuvit, quam fecerat prior, qui sic interpretatur, *quibus per Iovem nequaquam voluntas erat hac illis illudendi gratia*

exprobrare, sicut tibi. Itaque parum gratia artium conciliare videre, tantos viros falsis contumeliis afficiendo. Ex his omittens Benedictus illa sicut tibi, sequentia reddidit Itaque parum gratia artium conciliare videris contra viros hosce mentiendo. At quæso quid est, quod in illis hic parasitus mentitur? Utique in præcedenti periodo testatur se hæc eadem audivisse ab viris bonis & fide dignis nec ob ullam causam suspectis mendacii in istis hominibus. Hinc certe & in nostra periodo assentitur parasito, contra quam interpretes volunt. Nam manifeste Græcæ voces hunc sensum efficiunt, ut adeo nihil mihi videaris, gratificans tua arti, in illis viris mentiri.

Pag. 263. Ως ἀξίον γὰρ φιλοσόφῳ μακρὸν ἰδέσθαι] Aliter videntur legisse interpretes, dum reddunt adeo ut indignum sit facinus, aut certe intelligunt aliter. In quo dubito an audiendi sint, & non potius Lucianum intelligere debeamus, ac si dicat, adeo ut sit operæ pretium, ut mereatur & dignum sit huic adjacens philosophi cadaver adspici, ob maximam inde existuram diversitatem.

Pag. 265. Ὡς τὸ μέγιστον οὐκ ἀδελφάντων φιλοσόφων (οὐδὲ μὲν γὰρ ἡγήσαντο πὶ δεῖν λέγειν;) ὁ μὲν διψῶν διπλὴν δόσιν ἐπ' αὐτῇ ἰάλῳ] Sic concipiendus hic locus, ut egregie distinguitur in editione Basileensi, & versio simplex optime satisfaciet omiſſis illis ineptiis, quas abunde nimis adjiciunt interpretes. Verte. ita ut celeberrimorum hoc tempore philosophorum (nam de rhetoribus quid opus est dicere? qui scilicet in foro & causis habitant, quod philosophus non promittit, & ideo absurdus sit, quod dicet) alius quidem in causa sedens ut iudex, in largitione fuerit deprehensus, alius vero &c.

Pag. 294. Ἐπὶ πυρὸς καὶ λύχνῳ] Quia video tetrum errorem ex Salmurienſi editione in hanc propagari, putavi monendum male in Latinis legi, ut in igne & ligno usu venit; quem si modo attendat, quilibet facile corrigat. Paulo post non sufficit versio eorum ὅ γὰρ ἐπ' ἰχυρᾶς οἰμοῦ τὸ ῥίζης ἀνιψύει, ubi Latina habent neque enim ab altius acta radice productum fuerat. Neque enim in ellychnio id procedit, quod potest esse longissimum, ut altissime demittatur, nec tamen erit ἰχυρὸν, h. e. densum, robustum, ut tantam ex se præbeat flammæ materiam, ut flatus non extinguat: ῥίζα autem τῷ φωτὶ & λόχνῳ est principium ipsius ellychnii. Aliena est hic consideratio radices in arbore & frutice.

Pag. 300. Ἀ' διαφιδῶς τῷ βασιλῆϊ Αἰακῶς ἐστὶ] Iam notaverat Cognatus Æacum esse Iovis filium, Plutonem vero regem dixerat supra Lucianus fratrem Iovis. An hinc ergo non satis debuerunt moneri interpretes, ne verterent Æacus est regis patruelis, nec Æacum & Plutonem facerent patruelles, quum alter sit patruus, alter fratris filius? Immo ipsa Græca vox debuerat eos admonuisse.

Pag. 301. Ὑ' λακτῶν καὶ τῷ χαίματι διδιπρόμινθῳ] Vertunt, allatrans territosque in specum redigit. Immo plane contrarium indicant Græca, ut non tam redigantur in specum, sed abigantur, deter-

terreantur ipso specu, non scilicet tartareo, sed oris Cerberei, atque adeo verti debebat & *visu* vel hiatu *deterrens*, nempe ab eentanda ulterius fuga.

Pag. 308. Τὸ σμυζαίνον τῷτο καὶ πάνδημον ὄνομα] Hæc duo in unam rem coire omnino nequeunt, & latet certe aliud, quod ex vetustis libris expectandum. Interim solitus fui hic legere πάνδημον, quod vocabulum in Philopseude quidem usurpat auctor ad malum πάνδημον πᾶσι γενέσθαι, sed in bonum occurrit & quidem in hac ipsa materia in Rhetorum præceptore πάνδημόν πᾶσι ὡς τοῖς λόγοις ἀγωνιστῇ.

Pag. 311. Εἴθ' ὑψηλὴ καθεῖσθαι] Augent interpretes *in eminenti folio sedes*. At non utique, quum sic loquuntur Græci, de folio intelligunt: & ipse paulo ante citatus Cebes, quum de Beatitudine agit, ὑψηλὸν agnoscit non de folio, sed de loco, ubi illa fingitur morari, & in illo ὑψηλῇ, quod statuit esse ἀκρόπολιν τῆς ἀρετῆς, ista καθεῖσθαι ἐπὶ θρόνῳ ὑψηλῷ. Denique Lucianus non respexit ad folium, sed ad situm loci, unde mox inquit. ὡς δὲ δὴ σὺ ἐρησῇς, ἐπιθυμῶν δηλαδὴ ἐπιτάχισται γενέσθαι ἐπὶ τῷ ἄκρῳ, quæ quidem ἀκρό non est demonstrata nisi in solo hoc ὑψηλῇ, ita ut mihi certe videatur temere addi vox tertia.

Pag. 323. Μητρὸς δ' ἀκέρειας ἐκ' ἀμφοδύωνος] Puto ab eodem errore hæc corrupta esse, qui tomo 1. pag. 400. fecit ἐκ' Εὐφροπιδίου pro ἐκ' ἀμφοδύωνος. Certe enim vulgata non satis bene se habent, quæ quidem fient optima, si legas ἀκέρειας ἐκ' ἀμφοδύωνος. Nam Lucianus gaudet quoque commentis talium vocum. Sic & initio Herculis Gallici agnoscit ἀντιπαρθένης, licet hi apud poetas præcipuos quoque existant. Sed maxime miror, cur mox illa συνὶ πικρῶν καὶ γλυκῶν ἰσοῦν interpretentur *cum infelici, suavi tamen amatores*, quum certissime talis sit insuavis, & putidum est hæc corrigere, quæ nullius, nisi horum interpretum, oculos fugere possunt.

Pag. 328. Σπαρτὸς πᾶσι ἀναβιβλασχήναι] *Sativos quosdam progerminasse*. Ita interpretes. Sed ab Latinis hos eosdem æque ac ab Græcis Spartos appellatos fuisse discimus ex fragmento Varronis, & ideo non debuerunt boni viri appellationem celebrem & propriam suam versione obscurare. Idem occurrit tomo 1. pag. 802.

Pag. 335. Εἰς Γλαυκίαν τῆς Ἀλεξικλείας] Video verti *in Glaucia Alexicliæ filio*. At tales hi interpretes debuerunt quoque lectori demonstrare, quid in eo factum fuerit; quod quidem in hac relatione prorsus nihil dicitur. Quid enim aliud, quam retinuit semel conceptum amorem, donec potiretur amato. At hæc omnia, quæ narrantur, contigerunt in domo Glauciæ, ut patet ex duobus locis, vel dum hic adjutor dicit se ἄγαπ' ἐκείνῳ μέγιστον ὡς αὐτῷ & quod tum hic dicitur βόθρον ὀρύξασθαι ἐν αἰθρίᾳ πᾶσι τῇ οἰκίᾳ nempe ejusdem, vel quod tandem ipsa Chrysis ἐκείνη κατέσχευε τὴν θύραν καὶ εἰσελάσσει versata est cum Glaucia. Itaque ὡς Γλαυκίαν nunc accipe, ut circa finem ha-

rum

rum infaniarum ὁ Ἀμφιλόχῃ, ὁ Εὐεργέτης. Præterea viri docti, qui Lucianum publico dederunt, vereor ut bene contemplati sint libros scriptos, dum eum, quem nunc dicunt filium Ἀλεξικλέους, mox ab Luciano scribi faciunt, quasi patrem habuerit Ἀναξικλέας; ex quibus verum eligere sine auctoritate vetustatis nequimus.

Pag. 349. Καὶ ὁδοιποροῖς ἐς τὰ περὶ αὐτὸν μεμνημένοις] In Salmurienli editione simul & in hac ipsa vitiose edi video in Latinis *ac personis in capitis adfectis*, ignorans utrum sic præses ejus & editionis & versionis de industria scripserit ac interpolare voluerit Th. Mori vertionem, an eam ipsam retinere, quæ est *in capita*, ut sit typorum error. Certe neutrum placet. Neque enim Græca id modo volunt adiūmisse eos personas vel larvas in capita, sed clare sumplisse larvas tales, quæ in speciem simul & formam cranii vel calvariæ vel diu mortui capitis fierent.

Pag. 351. Ἀλλὰ διήσῃ ἡμῖν ἐπικλειοῦσθαι τὴν οἰκίαν ἐπινηλαμένῳ] Et quæ venustas in hoc Luciani ἐπιμυθίῳ, quod tamen nunquam his narrationibus nisi venustissimum subjicit, residet, si claudatur domus aquâ referta? Immo an claudi potest? Periit omne auctoris ingenium, quod restitues scribendo ἐπικλυοῦσθαι, sed, inquit, oportebit domum horum aquariorum haustu refertam mergi & inundari. Res ipsa dicat.

Pag. 355. Οὐ γὰρ ἄλλως ιστορίαν ἐπιδείκνυσθαι βυλόμεν] Non quod aliter historiam edere velim. Sic Salmurienfis. Sed per Musas! cui bono hic illud aliter? Immo, non quod temere & futiliter historia narratione me ostentare volo.

Pag. 357. Οἱ δὲ ὁδοιποροῖς κατὰ τὰς ἑκατέρωθεν εἰς τὴν οἰκίαν περὶ τοῦ] Reddunt interpretes, quem ex utraque parte mirum in modum humilem accipiens, ut apparet, non animadvertentes, quemadmodum ipsi evertant prorsus hanc suam narrationem. Si enim fuit talis, hoc est, ex utraque parte humilis, quomodo fuit acclivis? Vtique sic debuisset addere auctor acclivem fuisse in medio. Sed clarius se destruunt per ea, quæ mox sequuntur, quum statuunt eum locum talem fuisse alteri æquatam: Cui illi alteri? an loco? non certe, nec enim plures loci agnoscuntur, sed unius modo facies describitur. Quid quod in fine hujus ipsius paginæ ἐκατέρωθεν interpretantur ex utraque parte, & recte. Nempe τὴν οἰκίαν est in alteram partem. Nactus locum ab uno latere perquam humilem ac declivem, eum alteri lateri æquavit aggerando. In sequentibus Latine reddendis difficilior ratio est. Dicit Lucianus ample satis, Κρητὶς δὲ βιβαιοτάτῃ ἀπὸ τῆς ἑκτέρωθεν βαλλόμενῃ, καὶ ἡμεῖς τὴν οἰκίαν τὴν ἐπὶ τῇ ἀσφάλειᾳ ἐμπεδωμένοις. Id describendi genus quum Salmurii proximum tautologix existimaretur, vide quî compegerit & contraxerit sua, posito operi firmissimo fundamento, quo superstructi adificii certitudinem confirmaret. At religiosior in his Optopæus æquare voluit Græca firmamentumque munificentissimum omni futuro operi subjiciens, fundamentorum positione subfirmendi adificii

consuetudinem confirmavit. Sed nos liquido & merito censemus hos floccificandos. Locus hic balneis fabricandis electus videtur fuisse prope rivum aut fontem, ad quem spectans alterum latus fuit declive, ut solet. Hunc locum adeptus Hippias planavit, *crepidinem* (vel marginem ripæ, qui extollendus erat) *quidem firmissimam omni operi ponens, & fundamentorum positione stabiliens securitatem imponenda ædificationis.* Crepidinis firmitas vel maxime requirebatur, ne deinde pressa ventrem faceret & extrinsecus paulatim cedens ruinam toti operi afferret.

Ibid. Πυλὸν μὲν ὑψηλὸς] Consuetudo fere & sensus communis virorum insignium tutos ab reprehensione facit hos interpretes, dum πυλῶνα vertunt *vestibulum*: ita ubique id fieri deprehendo. Sed quæ similitudo Græci πυλῶνα ad Romanum vestibulum? & maxime hujus, qui dicitur fuisse ὑψηλός, & ἀναβάσεις ἔχων, & ὑπὸ μὲν ἡ ἑρμῆ, quæ omnia ab Romano vestibulo sunt alienissima. Res ipsa clamat. Sequentia sic distinguenda sunt, ἐν δὲ τῇ αὐτῇ ἐν τῇ πύλῳ περιστερῶν οἰκῶνται (βαλανεῖα δὲ ἐν καὶ ταῦτα ἀρτοποιεῖται) χαίρεισιν ἡ φωνὴ πολλὰ καὶ ἀλαμπύμηναι ὑπὸ χρήσεσι. Et verte; *ad lavam verò conclavium ad delicias comparatorum* (quippe & hac balneo aprissima) *venusti & multa luce fulgentes recessus.* Vulgo enim vides arena sine calce. Et sicut nunc οἰκῶντα non veritimus *adicular*, (ur inepte interpretes, & jam alibi monere debuimus) sed *conclavia*; Sic quoque οἶκος, quæ vox frequenter ab Luciano in hac descriptione usurpatur, non *domus* aut *habitatio* verti debuit (& quæso quot ab illis domus hic supponuntur?) sed *cubiculum* aut *conclave*, aut *œcos*, ut eam vocem in ista significatione propriam sibi vindicarent Latini architecti, quod & ipsum passim non observatur. Denique quum dicit οἰκῶντες λίθῳ λευκῷ utique non sufficit, si cum Salmurienti reddas *marmoreas imagines* (an credidit marmor non esse nisi candidum?) sed potius cum Opsopezo *ex albo lapide*.

Pag. 358. Τῷτο δὲ ἀνὴρ οὐκ ἔστι αὐτῆς μέγιστος] Cur sic potissimum loquatur auctor, & non maluerit οὐκ ἔστι αὐτῷ, plane non capio, quum nihil vel præcedat vel sequatur, unde istud femininum dependeat. Sed est vitium, legendumque οὐκ ἔστι αὐτῆς, orto errore, ut videtur, ex codice majusculis literis scripto, & illic confuso characterē Τ & Γ.

Pag. 359. Ἐξόδῳ τι πολλὰς πυθμενίδας] Non notant hæc verba, ut credidit Benedictus *multis januarum egressibus munitum* (& quæso quid est *muniti egressibus januarum*?) sed ut recte Opsopezo, *multarumque januarum egressibus patens*.

Pag. 360. Μίτρα τῷ κόμῳ ἀπαδιδέρχον ἐν περὶ φρεσὶ] Fieri non potuit, quin dum hæc sic junguntur ab interpretibus, in iis intelligendis errarent. Et tamen quam ingeniose ista verterunt *mitra perurea comam revinctum*? Sed duo prædicantur ab auctore, cujus

verba sic distingue ἀναδιδύμῃον, ἐκ περιφρεῖδι, & verte *mitra comam revinctum, purpurea in veste.*

Pag. 361. Τῷ τῷ δὲ εἰκάζειν καλεῖσθαι αὐτῶν τὸ διατίττω] *Mirror, cur vertant, quo nomine earum dominum vocari conjice, quum non moneat vel jubeat auctor, sed narret speculatores conjicere ita vocari earum dominum.*

Pag. 362. Οἱ μὲν εἰδὲ τὴν δόξαν ἀφικνῶνται] *Interpretes, alii ne principium quidem attingunt; qui si esset Luciani sensus, saltem scripssisset eis τὴν δόξαν. Sed innuit alii omnino non venimus. Et sic rectius attenderunt in Fugitivis pag. 598. Ἀρχὴν γὰρ εἰδὲ τὸ ἔλεγχον εἰρησίου. Et in Symposio pag. 646. Ὡς εἰδὲ τὴν δόξαν περιεσθῆναι τῆς.*

Pag. 373. Οὐ συμπεφυκῆα ὡς ἐστὶν ἢ τῷ ἀκρίδων] *Vertunt non cervici affixum, ut est locustarum; quod unde potuerunt effingere? De cervice nihil est in Luciano. Et qualis quæso cervix locustarum? Certe Lucianus ullam esse prorsus per has voces negat, quæ verti debent, non agnata reliquo corpori, ut est locustarum, non est continuus tractus corporis a capite ad caudam, ut in locustis, sed post caput est velut intervallum, ita tamen, ut tenui fauce caput reliquo corpori annectatur, & sic possit converti alia parte corporis immota & quieta. Paulo post etiam potuit vocem φολίδας lenius interpretari, quam per vocem cortices, præcipue quum loricas squamatas dixerint, & laminas ex ferro in eis agnoverint. Tum & ἐν κτὶ τὸ ὀρθόπυγον reddidit inscite, non aculeo, quasi vocis hujus significatio & discrimen, quod inter muscam & alia insecta notat auctor, respiceret formam, & non potius locum ubi situs ejus, in extrema nempe parte diversa, quam est in vespis & apibus.*

Pag. 385. Εἰς τὸ Ἐσθρὸν ἐμπισθῆσαν ἐμβληθῆναι εἰς τὸ μέλας πόντον] *Exhibuit quoque interpres in nigro pontum, nec intercedo, quo minus ab poeta aliquo sic scriptum credatur. Sed Lucianum nunc simpliciter narrantem non respexisse opinor ad talem quandam imitationem, & intellexisse Melan sinum, ut illam maris partem appellari novimus ab ingrediente eam Mela fluvio. Vide Geographos.*

Pag. 389. Καὶ εἰ πῶς ἀλλοτρίῳ τῷ ὑπὸ τὸ ψεῦδος πεπλεγμένοι] *Benedictus, qui mendacio subditi sunt. Cedo, quos tales intelligam. Quin etiam quum conditionem hujusmodi innuit auctor, usurpat calum tertium; ut in principio Fugitivorum. ἀξιοῦσι γὰρ ὑπὸ ἑμὲ πιστῶν. Et rursus: Κεῖνται ἐπιτραφεμένοι καὶ ὑπὸ τῶν κατὰ τὸν πόντον. In Reviviscentibus. οἱ δὲ ὑπὸ τῇ συντήρᾳ τῆς κατὰ τὸν πόντον. Anastasius apud Basileenses, & si qui aliis hoc modo mentiti sunt, sententiam, ut videtur, non voces crassius considerans. Pato velle auctorem, & si quis alius eorum, qui post vocem ψεῦδος nomen posuit habent. Tales enim sunt illi, qui præcedunt Pseudonero & Pseudo-philippus. Similiter lusit in citato loco ex Reviviscentibus in verbo multis præposito φίλον.*

Pag. 419. Ἐκλεῖσθαι αὐτοῦ αὐτῶν καὶ τῶν τῇ λοιπῇ μεγαλειᾷ] *Processit*

cessit Melanchthon in vertendo ad reliquam funeris magnificentiam additum voluit. Et sequitur prompte Benedictus verba hæc ipia sic exprimens, quod miror ab aliis, qui hunc dialogum & versionem ejus tam accurate exegerunt, pro bono acceptum, quum nulla prorsus in Græcis fiat mentio illius funeris. Quin etiam μεγαλειότης non patitur, ut de impensâ pecuniaria intelligatur, Græcis ad eam exprimendam alia voce utentibus. Immo nec consideratio magnificentie funeris potest hic locum habere. Majora desiderantur, quæ habebis, si recte veritas mecum ad reliquam rerum suarum magnitudinem addi voluit, ut & Deum crearet eum, qui erat mortuus. Inter alia ingentia acta sua referri voluit, ipsum ex mortuo fecisse Deum.

Pag. 425. Περιπιπῆναι πῖνα καὶ γέμισαι τραγῳδίαν] Quum simpliciter & pari vocum ordine reddidisset Melanchthon *agitquelata & comica facie tragœdiam meram & nihil non triste patientem*: Benedictus illud nudum γέμισαι gravatus plenam affectibus tragœdiam dedit, abolito modo, quo per copulativam se extendit Lucianus. Id exemplum video placere aliis, qui putant supplendam orationem, ut legatur κακῶν γέμισαι. Quod omnino nequeo probare, etsi videatur prima fronte blandiri. Nam quum dicit Lucianus καὶ γέμισαι τραγῳδίαν, simul tacite intelligit plenam eorum casuum, qui solent esse proprii tragœdiarum. Quod ipsum solent sæpe omittere. Sic paulo ante dixit μετὰς ὑπονοίας, non addito quibus rebus essent repleta. Sic in Symposio. οἱ σφόδρὰ δὲ ἡσυχάζουσιν, καὶ ἐλοιδορῶντο καὶ ὑπερενέπιμπτοσαντο καὶ ἐκκεράζουσιν. Vtique nec hic speciatim quidquam addit. Quin etiam Polybius libro 1. de prælio ad Ægates dicit, nunc ὥς ἂν ποιεῖται τὸ ἀγῶνα καὶ ὥς αὐτὰς τὰς ναυπλάς δυνάμεις καὶ ὥς οἱ γίνονται τὰ σκάφη, nunc αἱ δὲ γὰρ ἡνῆς γέμισαι δυσχερέως διακινεῖς ὥς κίνδυνον. Idem fit apud Græcos in aliis verbis.

Pag. 445. Καὶ ἀντὶ γλώσσης, ὅσα καὶ χεῖρ ἡρῆσθαι διέγνωκας] An hæc paria esse possunt illis, quæ apponuntur ab Micyllo & Benedicto ac lingua perinde ut manu uti decrevisti? Certe sic illi penitus omittunt voculam ἀντὶ. Quæ quidem sane perincommoda est, nisi bene inspexeris. Legendum enim καὶ ἀντὶ γλώσσης ὅσα καὶ χεῖρ ἡρῆσθαι διέγνωκας; Est enim exprobratio per interrogationem excitatior, & quid lingua aque ut manu uti decrevisti?

Pag. 462. Πάρεργον τῶν ἐπὶ Γοργῶνας πτήσις] Benedictus, atque ut extra institutum, volatus ad Gorgonas. An credimus sic insignem virum distinxisse? Verius crediderim ortum errorem ab typis, & continuo ductu expressisse sententiam, quam largius ediderat Micyllus, atque hoc parergon quoddam, sive extra propositam rem additum fuit ad eum, quo ad Gorgonas abiit volatum. Ex Benedicto oportet certe tolli absurda commatis distinctio, ut volatus sit genitivo casu.

Pag. 463. Ἄντ' ἀντιγράφου, Ἀθηναῖς ναὺς πιπλήσται] Sane quidem
M m m 2 post

post vocem tertiam video in editionibus poni parvam distinctionem, non secus ac si inde supponere deberemus viros doctos, qui vel ediderunt vel interpretati sunt, in Græco sermone agnovisse ἢ ἀντίθρον, cujus secunda inclinatio foret ἢ ἀντίθρογς. Sed nunquam eo vecordia progredi potui, credens illos satis bene voces Luciani confideravisse. Itaque quum puer essem, insistens illorum vestigiis censui scripsisse auctorem ἀνὰ πρὸς ἀντίθρογς Ἀθηναῖς καὶς, in mediis parietis superiore parte obversum ostio templum Minervæ possum est. Neque hujus cogitationis nunc poenitet, eo magis quod hunc locum videam ab viro doctissimo infra pag. 637. sic tractari, quasi vel ἀνὰ τὸ ἀντίθρον aut potius τὸ ἀντίθρον legendum esset: quorum utrumque non est immune vitii; quum nec prius bonam efficiat sententiam aut syntaxin, nec etiam posterius, quum si μέσος fuerit ἀντίθρον, non fuerit necesse id rursus exprimi; sed recte dicit in medio pariete fuisse ἀνὰ τὴν αὐτὴν Minervæ ἀντίθρον. Quia etiam quum illic scribit Lucianus ἐς δὲ τὸ ἀντίθρον ἢ ἄλλῃ πολλῶς, non debet supponi ellipsis pro ἀντίθρον πύλῃ, qui nullus illic legitur, sed ἐς τὸν ἀντίθρον scilicet κλειτήρα, qualem alium ad dexteram ingredientibus præcessisse illic manifeste legimus.

Pag. 468. Πρὸς τὸ εἰς μέγιστον π, καὶ λιπαρὸν τὸ πάσης γῆς, καὶ θαλάττης διαπύλῳ, γῆρας ἀφικιάσας, τῇ ἑαυτῷ οἰκουμενῇ βασιλεύοντῃ, καὶ γέροντῃ] Sic distinxit Benedictus, addita ineptissima versione *longissimam ac plenissimam tota terra marique dominantem senectutem, jamque in suo solo regnantem & senescentem assequuntis*. Quid enim? an Lucianus, tersus ille & liquidus, dicet senectutem dominantem terra marique? Porro cur jam in suo solo regnat? an etiam ante regnavit in alieno? Nihilo melius prior Opsopæus & *longissimam ac plenissimam tota terra marique dominantem senectutem, jamque in suis locis regnantem & senescentem consequamur*. Fatue de se vel assequuntis vel consequentibus loquuntur uterque. Verte, ut clare sonant verba, & ratio inculcat. *quo ad longissimam ac plenam senectutem veniat terra universa ac maris dominus, orbi suo imperans nunc jam senex*. Hoc enim intelligit votum, ut princeps, qui jam erat senex, maturam quoque adepturus esset senectutem.

Pag. 470. Ἀντίπατρις ὁ Ἰολάου] Probo magis Opsopæum vertentem *Antipater patre Iolao genitus*, quam Benedictum posteriora omittentem, ut apparet, quia & filium Antipatri Iollam vel Iolaum in historia Macedonica audierat. Nam licet id ita sit & habuerit eo nomine filium, utique & potuit patrem eo nomine habuisse, quod in ejus nepote, filio suo renovavit.

Ibid. Ἀντίγονος τὸ μνησθῆναι φάσκει, ἐπὶ Πόντῳ ἐπιδύτης, βιώσας] Sic distinguunt viri docti, & ad hunc distinctionis canonem formant quoque versionem, quasi Lucianus annotari vellet eum in Ponto mortuum fuisse, quod mihi ab hoc sermone alienum videtur, & distinguendum esse φάσκει ἐπὶ Πόντῳ, ἐπιδύτης βιώσας &c. Ἀν-

tigonum Coclitem fugiens in Pontum, mortuus est. Quam fugam quum adnotat, tacite dat intelligendum, qua occasione regni Pontici conditor exstiterit. Et sane sic loquitur rursus auctor in Navigio. Προϊαμὸν ἢ ἔδη τῶν ἐπὶ Κορίνθῳ ἁγῶν ὁρείνης. Et alibi plura de hac constructione dicentur, quum perfraserint sibi viri docti debere hanc poni in quarto casu, sed temere.

Pag. 488. Οὐκ ἀπολογίῳ ὡς σὶ καὶ ποιητικῆς ἀπολογίας] Recte aggressus est hunc locum Palmerius; Sed an procul dubio tetigerit verum, quod putat, valde ambigo. Negari enim nequit, quin ad vulgatam scripturam propius accedat ἀπολογία, quomodo ipse diu est quum corrigendum suspicatus fui, quam ἀπολογία, quod ille supponebat. Quin & significatio vocis meæ huc melius convenit, si modo examines, & ejus efficaciam ex Quintiliano huc compares.

Pag. 489. Χρησιμώτα ἐν τῷ βίῳ μανικῇ νομίζουσ. Λυ. τῦτο μὲν δὲ &c.] Sic procedit hic locus in editionibus. Sed quid priora verba faciant ad præcedentem periodum, haud facile quis dixerit. Necessum est omnino, ut persona Luciani his omnibus præponatur, quippe cujus manifeste apparet has voces esse, qui vult concedere vaticinationem esse utilissimam hominibus, sed longe contendit ab ea abesse Hesiodum, quum pastoralia quædam monita conscriberet. Sic igitur posthac mutandæ editiones. Λυ. Χρησιμώτα ἐν τ. β. μ. νομίζουσ. τῦτο μὲν δὲ &c. Paulo ante etiam interpres vocem ἀποδηλῶν vitiose accepit pro singulari accusativo quum præsignificavi, quæ tamen est pluralis & referenda ad ὅσα. Opfopæus ad ipsum poema nescio qui retulit *poemate successus manifestante laborum.*

Pag. 490. Ἐπὶ καὶ τὴν τοιαύτην εἰς πρὸς αὐτῇ ἀναπήνην, ὅτε ἂν φθάνοι καὶ μὲν λίγων] Vnde potuit Benedictus venire ad talem versionem *quasi quis illi adscripserit, neque me vatem dixeris?* Est enim præterquam inepta, tum plane contraria sensui auctoris, quem longe melius expressit Opfopæus. *At si quis Græca quatuor jactas, illi adscribere voluerit, & ille me quoque vatem rectissime dicere poterit.* Est enim omnino hæc vis ejus loquutionis, ut ipse novit, unde in principio Fugitivorum illa ὅτε ἂν φθάνοι καὶ Ἐμπεδοκλῆς ὡς αὐτῷ ὀγκλῶν vertit, *facere non poteris, quin Empedoclem ante ipsum crimineris.* Et rursus pag. 602. ὡς ὅτε ἂν φθάνοις κερύτῳ, ne igitur præconium enunciare cuncteris. In Symposio 634. ὡς ὅτε ἂν φθάνοις ἐπὶ τῇ ἡμέρᾳ, Itaque omnino nos excipies.

Pag. 492. Περιηγεμῶν τὸ πλοῖον] Benedictus *navim circumagenti.* Quod quis intelligat? & quanto melior Micyllus, *per navigium circumcirca præunte.*

Pag. 497. Εἰ ὡς τὴν ἀχρὴν ἕς λοχίζουσ] Benedictus, *si quis ad minima usque supputaris.* Ergo putavit ille maximam eam summam esse, quousque ascendere queant reditus ejus, & si omnino nihil, ne minimum quidem, ex lucris in supputatione omittas, nunquam fore ultra duodecim talenta. Aliter censuit Micyllus, qui vertit *etiamsi quis communiora tantum computaret*: quæ tamen ver-

sio subobscura est, dum vix dicas utrum *communiora* intellexerit talenta, an subintellecto *lucra*. Certe videntur Græca significare duodecim redigi talenta, si quis crasso modo colligat, si ad minimum, non summum quis subduxerit, si non accuratissime singula in rationem mittantur, sed rudius generaliusque ediderit.

Pag. 499. Ο λίγρον ὁσσημίσιδιον τὸ πρὸς τὸ Διπύλον ἐπιλαψ.] Benedictus paulo ante *dimidium stadium* quod usque ad *Dipylum* superest. Miccyllus paulo ante quam ad *Dipylum* pervenimus, circa *extremum hemistadium*. Nescio cur illis sic placeat obscuris esse & vagari; quum clare dicat *vel exiguum semistadium*, quod ante *Dipylum* erit nobis progredientibus reliquum, *adsumam*. De morte Peregrini. ὁ δὲ ὁσσημίσιδιον ἐκ τῆς ψαυπὸς τῆς καὶ ἀκλίσιας.

Pag. 506. Ἀρτίμιδι θυρωπὸς, καὶ ταῖς πόλεσι ἀτειχίστας λαΐσις, ῥαδίως ἀρχόντες ἀπαικνύσιντες.] Sic quoque Benedictus *captis civitatibus immunitis*, & *praefectis ibidem facile relictis*, quum Miccyllus pariter dedisset ac *civitatibus nullo defendente captis, praefectisque ibidem facile relictis*. Mihi ea ratio loquendi videtur absurda, & distinguendum esse *λαΐσις ῥαδίως, ἀρχόντες ἀπαικνύσιντες*. Sic enim & solent scriptores loqui & sensus communis fert. Mox longe ineptius vertuntur illa καὶ τῆς ἀρχαίας καὶ ὁρενῆς Κιλικίας *utramque Cilicia oram maritimam videlicet & montanam*. Si enim ὁρενῆ non est *παρὰ λίαν*, non potest ferri *ora*: & cur non simpliciter *maritimamque ac montanam Ciliciam*?

Pag. 514. Ὅς θεῶν ἰδρὸν σὲ πῶσις μωραίνει.] Nescio quid velit Benedictus qui *obductus te a stultitia cohibeat*. Interim probò Miccyllum, qui *te indutum a stultitia cohibeat*.

Pag. 523. Ἀχ' ἢ τίνα δύωμι γαῶν.] Non opinor ista notare aut bene verti ab utroque interprete *Sed si quam animum invenire possem*, aut ut alter *habere*, quod nullius ponderis est in hac oratione; verum *sed utinam invenirem vetulam*! quo sensu frequenter ea particula etiam ab Luciano sumitur. In Prometheo. Εἰ γὰρ γίνοιτο, ὦ Προμηθεύς, ταῦτα.

Pag. 564. Τερχιλίωι ἐξήκοντα.] Vertunt *tribus nummorum millebus redemit*, in quibus vocem secundam subducta linea notavit Pater, qui haud dubie voluit intelligi *τερχιλίωι δηνάριον*. Et merito. Quum manifeste sic intelligere appareat ipsum Lucianum ex pag. 544, ubi Charmides ait, καὶ τοι τοσούτοι παρ' ἡμῶν λαμβάνουσι, καὶ οὐν ἐπιδὴ χιλίας αἰτίσθαι οὐκ εἶχον δίδουσι, ubi interpretes simpliciter *mille persenti*, Idquum intelligat *δραχμῶς*, quomodo vertit in Pseudologista pag. 449. πενήκοντα καὶ ἑπτακισίας ἐξήμισι *septingentas & quinquaginta drachmas*: Et ex Asini loco manifestiore, καὶ περὶ αὐτῶν με πέντε καὶ εἴκοσι Ἀττικῶν, ubi idcirco vertere etiam potuerunt *quinque & viginti drachmis Atticis*. Sic ergo debuerunt quoque, pag. 611. in Saturnalibus αἶψα πελάντων καὶ καὶ μυριάδων, ubi vertunt *talentis & decem nummum millibus*.

Pag. 576. Ὅς Ὁμήκελ' ὁ Ἀλεξάνδρου κυδερήτης ἰδὼν Κάλαιον καὶ.

καὶ ὁμοῖον φησὶ] Egregias hic agnosce interpretationes. Opsopeus, veluti Onesicritus classis Alexandrina gubernator ait, cum Indum ardentem, sicut fama est, conspexisset. Benedictus, ut Onesicritus Alexandri gubernator, cum Calanum, ut ajunt, conflagrantem vidisset. Vidit ergo Benedictus Opsopeum largiorem esse, quam patiuntur Græca, & verbum φησὶ notare non nili alterutrum posse vel ait vel sicut fama est. Quid decrevit ergo is ipse? nempe accepit pro ut ajunt, pravo sane judicio. Non enim magis ajunt Calanum conflagrasse, quam Onesicritum id vidisse. Sed & vide, unde comparativa loquutio pendeat. Scribit Benedictus: Illi enim non insiliunt in ignem ut Onesicritus Alexandri gubernator, quali vero & Onesicritus insiluisse. Quin immo Lucianus Onesicritum unum auctorem hujus historię citat, & ideo non potest imperfecta multitudinis ac rumoris citatio locum habere, & plane sufficere debet, si veritas, ut Onesicritus Alexandri gubernator viso Calano ardente refert. Maxime miror Benedicti istam versionem placuisse Tan. Fabro, tam minute singula hæc quondam recognoscenti.

Pag. 577. Οὐκ ἀπ' ἐλπίδος μὴ ἀναπηδήσας αὐτὸν] Certe Benedictus, etsi in priorum sententia aberrarit, in posterioribus voces, prout sunt, expressit, quod Tan. Faber prorsus non facit, cujus versio plane par foret Græcis ita conceptis οὐκ ἀπ' ἐλπίδος ἀναπηδήσας αὐτὸν, cum extra spem non sit, quin ex igne sit resiliturus. Nedom ut admitti possit, quod tentat, gemina negatio ante verbum ἀναπηδήσας. Sed ut habeas expedita omnia, apparet errorem scripturæ corrigendum esse & pro μὴ ἀναπηδήσας, reponendum μετὰ ἀναπηδήσας. Nam in sententia verbi μετὰ ἀναπηδήσας idem Faber toto cælo errat, quum rectissime Benedictus reddiderit.

Pag. 581. Κατόπι τ' ἢ κηρύκει ἀγῶνι] Notavit pater quoque hic conjecturam liberam & indoctam T. Fabri, & ut ab ea caveretur, jussit inspicere Ciceronis epistolam ad Lucejum. In schedis notavit videndum Scaligerum in Græca Eusebii pag. 420. Fabrum priorem in Agonistico pagg. 293. & 294 Et sane quomodo latuerunt illa in extremo Demonacte, εἰπὼν πρὸς τὴν πειρόντα τὸ ἀναγώνιον τὸ κηρύκει πύδα, Ἀγῶν μὲν ἀγῶνι τὸ κηρύκει ἀγῶνι Ταμίας, Καυρὸς δὲ κηρύκει μὴκέτι μέλειν?

Pag. 582. Πάλω τὸν ποῦτον ἐπήκουσα] Plane non necessaria temporis illa definitio, & opinor scripsit πάλω τὸν ποῦτον. Sicilibi.

Pag. 590. Εἶω δὲ ὅλ' αὐτὸς πρὸ πολλῶν ἡμερῶν εἶδεν] Quæ versio hæc est, quam nobis offert Benedictus & sequitur Faber? *caterum ego neque ipse ante paucos dies vidi.* Ergo aut nunquam vidit, aut ante valde multos dies vidit. Quod quid est? aut quomodo ad Græca? multo melius & rectius Opsopeus *caterum ego quoque illum non ita multos ante dies conspexi.*

Pag. 615. Ὡς ἀγέροισιν τῇ μητρὶ] An hi dies adhuc patiuntur, ut liceat Græcās istas voces sic Latine versas conspici ut *Cybele matris sese adjungant?* quum jam pag. 681. in Syria Dea καὶ πολλὰ μνῆες ἔχῃ

ταῦτα δ' ἔργα τῆς ἀλεξτερόνι ἀγείρονται recte ut vides & aliter verte-
rint: quum apud Maximum Tyr. dissert. tertia μὲν δὲ τὸ ἐν τοῖς κυκλαῖς
ἀγείρονται ἀμφότεροι, οἱ δὲ οὐκ ὁλοῦν τὴν προσοχὴν ἀπὸ τῆς ἐξουσίας,
verterit Cl. Heiniius, *similem mendicis illi, qui in triviis sisperem colligi-*
gunt, & duobus obolis obvivo cuique ventura pradicunt. At jam in
Pseudomanti has voces ἀπερ οἱ τῇ μητρὶ ἀγείροντες πικρὰ ἐν πά-
ζοντις verterant eorum more qui a Cybele Deorum matre afflasi con-
veniunt. Cur non servant eundem tenorem? Certum est, ubi ἀ-
γείρειν habet additum casum tertium, illic agi de collectione pec-
uniaria & capturis: sin, esse congregationem hominum, & huc
potius censeo referendum locum Maximi Tyrii, quum ἀγείροντες
proprie dicantur tales circulatores in variis rebus, ut ostendit Lud.
Cresollus in theatro Sophistarum libro III. Præcipue vero nugan-
tur, quum legem Saturni mox sequentem λοῖστος δὲ τὸ ἐπιμε-
λεῖσθαι Κρονίῳ λαμβάνειν μὲν δὲ τὸ ἐξέειν intelligunt *rationem exi-*
gere ab iis qui res curant Saturnalia, ne id quidem fas esto.
Quid enim? an putant Lucianum construere verbum ἐπιμελεῖσθαι
cum casu tertio? Cur igitur mox apud eum Saturnus scribit pag.
623. Ὁ Ζεὺς δὲ μέγιστος τῶν τοῦτων ἐπιμελεῖται? Immo sic quoque
omnis Græcia; quæ interdum & quarto casui id verbum adjungit,
nunquam tertio. Omnino verte, *rationem exigere ab dispensatoribus*
per Saturnalia, vel tempore Saturnalium.

Pag. 616. Τῇ δὲ πρὸ τῆς ἱερῆς] *Ceterum ante sollemnitatem.* Non
sufficit: nam & quum statim in præcedentibus dixit πρὸ πικρῆς τῆς
ἱερῆς, etiam notavit tempus ante sollemnitatem. Verte *ceterum*
die ante Soll. Nam clare distinguit inter longinquius & magis pro-
pinquum tempus.

Pag. 618. Πάντες πᾶσι συμπίνεω, ὡς ἐγγύς, συμπίνες δ'
πλῆθος? An non scripsit auctor πίνης πᾶσι? Nam illud confusio-
nem inducit. Sed videtur velle dare pauperibus privilegium, ut si
velint, primi invadere possint calices, sed & remittere id possint.
Vtique πάντες non opponuntur πλῆθει, quod huc requiri videtur.

Pag. 636. Διδάσκαλος ὢν ἔτ' ἔσ' Ἀριστάνετος, ἥτις δὲ Ζήνων]
Ita per suas distinctiones inepte discerpunt editores in Græcis ea quæ
conjungenda sunt. Ergo & Benedictus *Aristaneti Zenonis filii præ-*
ceptor. Quo quid obscurius? & quis aliter hæc adspiciat, quam
facientia Aristanetum filium ac discipulum, Zenonem vero pa-
trem? At plane hæc sunt inversa. Et quanto præclarior Erasmus,
quod esset Zenoni Aristaneti filio præceptor? Id retine, & tolle ex Græ-
cis importunum comma.

Pag. 639. Ὁ δὲ τῆς Φόλης Ἡρώκλῆς] Fieri nequit, ut si quis Be-
nedicti versionem intuens *Herculem Pholensem*, ullo modo con-
cipere possit ea Latina facta esse ex his Græcis, qui ita eximium il-
lum Leonardum Augustinum deduxit, ut monuimus in præfa-
tione eius gemmis præfixa, quod tamen tunc non adverteba-
mus. Sola Gallia est hujus putidi commentii origo. Nam do-
ctior

Etior Erasmus noster rectissime dederat, *Herculem apud Pholom.*

Pag. 640. Δειδῶς πάντῃ Ἐλευσινίῳ τῷ παροιμῷ ἐνέγκαν[το].] Interpretantur *inducta dextre admodum temulentia*. Delideratur alius, qui illud *inducta* interpreteretur. Quid enim id sibi vult? At Luciani scopus est, *tolerante Aristaneto admodum dextre temulentiam*, non exasperato ad hoc factum in pueri iuitentatione. Herodianus libro 1. Ταῦτα χαρστέρα ὑβρίως τε καὶ παροιμίας ἔσῃ, ὅς ἐσάν τις αὐτῶν ἐνέγκωμι.

Pag. 645 Καλυδὼν μὲν ἡδὲ γαῖα Πελοπίης χθονὸς, ἐν ἀντιπόρθμοις πιδ.] Vbi mens fuit vel editorum vel interpretum, equidem nescio: longe eam ab ipsis abfuisse, quum hunc locum tractarent, facile colligas. Vt enim in Græcis distinguunt, sic in Latinis Benedictus *Hæc terra Calydon Pelopii est soli, fretum qua est parte, campos divites pingues habens*, Erasmus *Calydon quidem hæc Pelopii regio soli, Qua parte savum spectat adversa fretum*. Atque ita Calydon ope illorum ex Ætolia transmittitur in Peloponnesum, iatis ridicule. Distingue & verte, Καλυδὼν μὲν ἡδὲ γαῖα, Πελοπίης χθονὸς Ἐν ἀντιπόρθμοις, πιδὶ ἔχουσιν ἀδιδάκμονα. *Hæc terra est Calydon, Pelopia terra in transmarinis, objacens Peloponnesio trans fretum, habens campos uberes*. Res ipsa clamat.

Pag. 647. Αἱ ἐπιστολαὶ ἔστιν αἱ πρεσβυλικαὶ] Verterat Erasmus *videtis quam & ipsa epistola graves sint ac seniles*. Benedictus volens esse brevis, amputat postrema, relinquens *quam graves sint epistola*, contra prorsus quam oportuit. Non enim graves esse demonstrat, sed seniles, hoc est, frigidas, nullarum virium, infirme scriptas, plane qualis est appendix Observationum ad Melam, Londini nuper impressa.

Pag. 650. Ἰ' χυλὸς ἐν πηγῇ] Insigne exemplum, ut error soleat augeri & quotidie invalescere. Verterat Erasmus *piscis Tagenicus*. Id eodem modo retinuit Benedictus: Sed ne quid deesset, nunc video in hac editione Græcam vocem postremam quoque incipere ab majusculo T. Habeant hoc & fruantur, quibus placet: nos censemus interpretandum *piscis ex sartagine*, quod non modo probant multa antiquorum fragmenta, sed hodieque etiam placet.

Pag. 656 Οὐροὶ ἰόντες ἐμὸς πρεσβύτερος, ἐγὼ ἱππῖον] Vter hic interpretum laudandus, Benedictus interpretans *Quacunque antiquiora me sunt, ab iis narrationem incipio*, an Micyllus, quem postremus fere expressit, *Quacunque igitur antiquiora me sunt, ab iis narrationem incipiam?* Sic uterque particularem ex his facit periodum, sic uterque ἱππῖον putat verti posse *incipio narrationem*. Quæ sunt utraque ab vero alienissima. Distingue Τὰ μὲν αὐτοῦ ψιχθῶν, καὶ ὃ οὐροὶ ἱππῖον ἰδούτω, ὅκοντα ἰόντες ἐμὸς πρεσβύτερος ἐγὼ ἱππῖον, ac verte & ex iis refero, *alia quidem cognoscens qua ipse vidis; alia ab sacerdotibus edoctus sum, ea nempe, qua meis annis antiquiora commemoro*.

Pag. 683. Καὶ τὸ δὲ πατρίην οἴκῳ δέχομαι] Mirifice interpretes,
Μῆτις 5 quo-

quorum prior & quod ex patria cujusque venit, id denuo apud se recipit, ceterior atque hoc e patria domi recipiunt. Imo atque id ab patribus, majoribus, in domibus & familiis suis retinent. Tessera illa & conjunctio hospitalis ab patre propagatur in filium & ab hoc exercetur conservaturque. Neque sane mox dicerem *sumptis libamentis inpariatis*, sed datis & fufis libamentis.

Pag. 685. Οὐδ' ἂν ἰφ'ω, δὲ μὲρ μοι κ' εἴ τι περὶ τῆς] Salmurienfis interpres accipit, ac si mutetur persona, & quum antea loquutus fuerit Therfagoras, nunc incipiat Lucianus: unde voculam καὶ hic præcipue efficacem omittit in versione, quam vides esse Ego vero, ut dixi, *deambulatione opus habeo*. Hanc sententiam admisit ab Melanchthone, qui prorsus eodem modo *Tum ego: Et mihi opus est deambulatione*. Sed profecto non ita est, & continuatur persona Therfagoræ, qui quum ante jam dixerat de ambulando καὶ τῆς δέμου, id nunc repetit dicens, *Quod igitur dicebam, etiam deambulatione quidem opus habeo; multo autem prius, agebat, venio hunc salutare cupiens*.

Pag. 689. Αἴφ'ονα μὲν ὡς ἂν μοι περὶ τῆς πάντως τόδ' ἰγνώμιον. ὅτι ἂν ἀπαρτῶν ἐνομιζόμενον] Turpis macula ex Salmurienfi editione in hanc propagatur, dum sic editur, quum voces illæ τόδ' ἰγνώμιον pertineant ad sequentia, ad quæ retulit etiam interpres, sed infelicissime vertens *idque encomium non distrabendum putarem*: neque enim ἀπαρτῶν est distrahere, sed suspendere. Certe melius Melanchthon, *idque encomium non existimarem pratermittendum esse*. Sic ex eadem Salmurienfi paulo ante video editum monstroscè Σπινάω pro Σμύρναω.

Pag. 720. Οὐλίγων δ' ὥς τε τροφῆται δέμιν, ὡς δ' πικρῶν ἰππευ-
εῖσιν αὖ μέλιν] Benedictus paucisque ut nutriatur opus habeat, diutius tamen quam alii multi immoretur. in qua interpretatione sequutus est auctorem Thomam Morum, dubito an Græca rite considerantem. Certe res ipsa non patitur, ut in his sit justa oppositio; nec si vir valens diutius, quam ægroti multi, immoretur convivio, propterea sic culpari potest, ut hic postea culpatur ab colloquentibus. Errarunt certe, quum δ' πικρῶν putarunt dici masculine; sunt enim neutra. Et utique illud *diutius* nullibi in Græcis. Verte, *paucisque ut nutriatur opus habeat, quum a multis, si multa deglutierit, futurum sit ut enecetur*.

A D D E N D A.

Pag. 9. lin. 13. Μῦθον ἀντὶ μύθου] Lindenbrogius apud Menagium Amoenitat. juris civilis c. xxxix. in *Mutuum* legendum putat μοῖτα ἀντὶ μοίτα. Almeloveen.

Pag. 10. lin. 35. Παρεξήγησας] Sic interpres vertit. Quomodo legerit nescio. Forte legendum est παρεξήγησεν ἢ παρεξήγημα, & erit, quod nos vernacula lingua dicimus *tu feras tavi*. Palm.

Pag. 20. lin. 10. Μηχρί πτομήσου μίφουσιν ἐμπεπαύσαν αὐτῶν] Interpres: *ne illo (calceo) mihi inambulanti os obturet*. Verte: *ne inambulanti, pronam in os, in vulvum, cadam*. Sic infra: ὁμοῦς τ' ἐγίχυντα ἱππῶν, ἢ ἰμποδίστας ἱπτομῶν. Menagius.

Pag. 27. lin. 13. Ἰονία] Ἰονία legendum omnino videtur. *Idem*.

Pag. 41. lin. 1. Καὶ σῖρανος ἡμικέρατος] Martialis: *A te vexatus, malo teneros*. *Idem*.

Pag. 41. lin. 1. Καὶ μῦλλα πνέει δότοδιν γλῶσσα] Ex hoc loco lux affulget Theocrito in Cyclope, ubi de violento ejus in Galateam amore sic ait:

Ἦγάτο δ' ἔτι ῥόδους ἢ μέλους ἔτε κικίνοισι,
Ἀλλ' ὁ οὐδὲς μανίαις.

Scilicet poma moribus amasiarum lacinata amantibus data favoris erat & amoris indicium. Palm.

Pag. 41. lin. 31. Ἡ δὲ, πολλὰς ἄδην νύκτας ἐτραχέλοισιν] Ἐχέτραχέλειεν τὴν νύκτητα. *perdere juventutem*. Plutarchus de liberis educandis. Menagius.

Pag. 43. lin. 33. Ἐπικαλαμσὸρβοι] Ἐπικαλαμσὸρβοι, legendum omnino videtur. *Idem*.

Pag. 44. lin. 25. Ἀπαύγουσι παρὰ τὴν ἀρεμὸν δὲ ἀρεμὸς ἢ Ἀσίας τότῃ] Cur utatur hoc loco Lucianus voce ἀρεμὸς, difficile est dicere. Fuit Lacedæmoniorum propria ea vox, & id nos docet Diodorus lib. 13. his verbis: Ἰπποκράτης ἡγεμὼν (ὁν οἱ Λάκωνες ἀρεμὸν ἐκάλεον.) ἱ ἱσὺς πρᾶξεν ἐν τοῖς σὺν τοῖς ἑαυτοῦ ἡγεμονίᾳ, & ἀρεμὸν τοὺς ἐκείνους ἐκαλεῖτο. At Asia, de qua hic sermo, & quæ tempore Luciani & hujus Dialogi sub Romanis erat, ut ex ipso dialogo patet, proconsularis erat provincia, & ἂν proconsule regebatur, qui Græcis dicebatur ἀνθύπατος. Tentabam hunc nodum solvere, & dicebam forte Lucianum servasse decorum, & cum Mnelippum Laconem introduceret loquentem, cum de industria non ex ἀρεμὸν λέγειν facere, & non perfectam notitiam Romanorum magistratuum habentem induxisse. Sed ut verum fatear, id non mihi fatistacit, nam nec in tota orationis serie utitur alia voce, quæ Laconismum redoleat, nec ipsum nomen Μελισπῶν videtur esse Laconis, sed Μελισπῶν dicendum fuisset. Tum & infra de morte Peregrini utitur ea voce ex sua persona, ὅτι τὴν ἀρεμὸν ἀπαύγουσιν τὴν Ἀσίας. Itaque alio me verro, & puto fuisse nomen Græci magistratus, non Romani. Nam civiliter & moderate regentes provincias Romani permittebant aliquando populis, ut haberent speciem quandam regiminis & magistratus quosdam ex sua gente, sibi tamen subditos & sine jurisdictione suprema, sed morum & ἀντιστάσεως curam habentes. Id mihi suadet Budæus in commentariis suis, qui hæc ait: ἀρεμὸς ἡγεμὼν ἐκάλεον Ἀθηναῖοι τὸν εἰς τὸ δὲ ζῆν διατάποντας. Ignoratur, unde id acceperit, sed ex eo loco colligitur fuisse Athenis ἀρεμὸς ἡγεμὼν id, quod Romæ Censores, & credo ad exemplar Censorum Romanorum institutos, nam in antiqua Atheniensium republica de iis non fit mentio apud auctores; nisi sic sit, cur ita loquutus fuerit Lucianus, mihi non liquet. Palm.

Pag. 48. lin. 35. Εὐδαμίδα] Εὐδαμίδα. Menagius.

Pag. 61. lin. 24. Τὸν ἰόντα] Leones Scythia non habet. *Idem*.

A D D E N D A.

Pag. 115. lin. 35. Πατρίς ἡμῶν, Πάτρις ἡ Ἀχαιοῖς] Lucius Patrensis. Vide Photium in Bibliotheca. *Managius.*

Pag. 194. lin. 12. Ἰπποπύλον Θέλει] An ἰπποπύλον? ut αἰπύλον. Non displicet. *Idem.*

Pag. 306. lin. 30. Ο' ἢ Ἰνδὸς, ὕδαρ περιχέει] Lege ὕδαρ περιχέει, seu potius περιχύει. Id est, vitro *incrustat.* Indi mortuos *incrustasse* testantur Hesiodus & Diodorus Siculus. Pessimè Interpretes: *adipe* *saucio oblinis.* *Idem.*

Pag. 379. lin. 34. Ἡμῶν ἐν πυλῶν] Τὸ ἡμῶν hic locum habere non videtur. An legendum ἡμῶν? Id est, *revera, omnino.* Hesychius: ἡμῶν. *ἑνταῦς.* *Idem.*

F I N I S.

L V C I A N I

Rerum in secundo Tomo memorabilium

I N D E X.

A.

AAVCHAS 73. ejus amicus Gyndanes ibid.
 Abradata conjux formosa
 8. continentiz exemplar. 13
 Abroca Luciani matris amica. 79
 Abrotonum meretrix. 515
 Academia in utramque orationem parata 223. pro ebrietate & pro se verba facit. ibid.
 Academicum est nihil statuere posse. 106
 Accusatores & iudices simul esse, absurdum 22. verus accusator palam arguit. 409
 Acherontica palus prima mortuos excipit. 300
 Achilles fluvium transiit, & eade Phrygum turbavit 383. Hectorem interfecit ibid. Lycaonem interfecit & Asteropzum ibid. illi animum intendit visus armorum 453. inter virgines abditus fuit 526. duobus fati illum agi 772. ejus equus verus recitans. 159. Achilles Hectorem occidit 261. à Paride occisus. ibid.
 Acino uvæ sublatus Sophocles. 475
 Acis ancilla Melissæ meretricis. 523
 Actæon discerptus à canibus 560. 612. omnium hominum miserrimus 712
 Adimantus Myrrhineus 491. amoris masculi arguitur ibid. ejus votum 496. & seq. 499. & sequens.
 Adolescentia per se ad voluptatem prona 690
 Adonis ab apro offensus, & ubi iugatur 658. fluvius Adonis 658. 659. quotannis amore infici putatur 659
 Adorare Persico more 505
 Adrastus à sue aberrans Creci filium necat 124
 Adulatoris & laudatoris differentia 27

Adymachus Machlynæ dux 63
 Aæcus Plutonis patruelis 301. custos inferorum ibid.
 Ægyptia lens 200
 Ægyptii agricolantes 199
 Ægyptii libri de terriculis 347
 Ægyptii aquæ sacrificam 152
 Ægyptiorum templa 8. superstitio 30.
 Ægyptiorum templis, qui similes ibid. Ægyptii divinis nominibus utantur ibid. primi hominum cultum divinum instituerunt 657. ab iis hunc acceperunt Assyrii ibid. varia animalia pro diis habuerunt 719
 Ægistho quid prædixerit Iupiter 773
 Æqualitas in omni re iusta 406. res est jucundissima & convivio congruentissima 628
 Æschyli pugillares Dionysius comparavit 387. ebrius tragedias componebat 691
 Æschines Socratis socius imitandi peritissimus 12. Æschines Socraticus suis parasiticis studiosus 254. Dialogos conscripsit ibid. Æschines Rhetor meticulosus 257
 Æsculapius Apollinis filius 142. ascriptus Deus 140. ex alienis malis, proprias sibi molestias contrahit 212. ejus imago in balneo posita 357. fulmine perit 562. medicus est 711
 Æsopus fabularum scriptor 193
 Æthiopem lavare 394. Æthiopes nigri 767. diei sacrificant 159
 Action 6
 Agamemnon cum quibus diis comparatur. 29. Violentus 687
 Agæonis inhumana petulantia 237
 Agatharcydes scriptor Asiaticæ historiæ 474
 Agathocles Stoicus de mercede discipulum in jus vocat 198
 Agathocles Samius in quod discrimen incidit 431. Agathocles Siciliæ tyrannus

I N D E X.

rannus 95 annos vixit	468	morem puerorum docebant Plato & Socrates	651
Agathoclis & Diniz amicitia	40	Amoris occulti signa	664
Agathobulus	570	Amoris duz species	690
Agathon tragicus poëta	315	Ampelis meretrix	534
Agoræus ad Porcilem stans	147	Amphion	10. 463
Ajax non fuit adeo magnus	173	Amphilochus in Cilicia qua mercede vaticinetur	713
Alani eadem lingua & cultu cum Scythis utuntur	67	Anacharsis gymnasia Græcorum reprehendit 269. & seq. quem in finem 277. reprehendit & irridet Lacedæmoniorum certamina 297. & seq.	
Albus corporis color unde	6	Anacreon Lyricus 85 annos vixit	474
Albus color mulieri convenit	257		476
Alcamenis pulcherrimum figmentum Venus hortensis	4	Anaxarchus Alexandri parasitus	255
Alcestis ex inferis rediit	301	Anchoram ultimam navigantes Sacram appellant	597
Alcibiades diuissimus fuit	125	Androcles Epicharis filius 781. in Diastis libro recitato vicit ibid. ejus oratio de pulchritudine	788
Alcidamas Cynicus non vocatus ad convivium accedit 638. convitiator acerimus ibid. per jocum dictus catulus Melitæus 642. inter claros oratores	690	Angina cur quidam dictus	445
Alcmæon laudatur quod occiderit matrem	803	Animæ optimæ imago 9. & sequent.	
Alcæ plerique victum parant 608. plerique contrà res deperdunt	ibid.	Animæ violenta morte occisorum oberant	346
Alexander Thessalus ab uxore è medio sublatus	197	Anniceris Cyrenæus	694
Alexander medicus	590	Annulus Gygis quid efficeret 229. Item 511. annulus ex ferro de cruce sumptus factus 338. annuli optatæ vires	512.
Alexandri modestia	19	Antea Scytharum rex 90 annos vixit	469
Alimenta mala corpus labefaciunt	719	Antia Bellerophontem sollicitavit	427
Alys fluvijs una nocte circumductus	356	Antigonus medicus	330
Artho montem quidam vult ad Alexandri imaginem efformare	19	Antigonus Philippi filius monoculus 81 annos vixit	459
Amabiles incantatione fiunt qui sunt odio digni	522	Antigonus filius Demetrii 80 annos vixit	469
Amastris urbs Pontica	71	Antigonus filij uxorem adulterio vitians	197
Amantis indicia quæ sint	534	Antiochus Stratonice novetæ innuens	ibid.
Amatoris infani actiones 42. deformis multa dat. nihil formosus 530. Amatores læsi, amare desinunt	ibid.	Antipater Macedo 80 annos vixit	470
Amazon innixa hastæ 4. quid pulcherrimum habuerit	5	Antipater Demosthenem sibi adduci optavit	697
Ambrosia Deorum cibus 207. Amicus liberis & uxoribus antepositus 74. amici vulgares quales sint in utraque fortuna 36. ut eos ambient Scythæ 57. unus homo sunt iisdem dolentes & gaudentes 69. Amicorum paria	38. 40. 45. 47. 49. 51	Antiphilus Alopecensis 51. Diromeis filius 53. quomodo liberatus 55. ejus calamitas	52
Amicus est solus fidus quæ compotore utimur	250	Antiphilus pictor Apellem calumniatur	398. 399
Amicitiz nomen est parasitices principum	250	Anubis ex solido auro confectus	132
Amizocas	58	Anubis templum compilatum ab Antiphili servis	51
Amoris signa 129. molestiz 542. a-		Anus cur amentur	324
		Anus Thessalæ plerique incantatrice	65

I N D E X.

ces	522									
Aornus petra inaccessa visa	312									
Apelles 6. in eum calumnia	398									
Aphrodisia	554									
Apide mortuo quid faciant Ægyptii	658									
Apollo oracula obliqua reddens	143.									
vatem se dicens	144. quæ præcederent oraculum ejus	145. ejus versus ib. apud Admetum servivit	121. illi barba non nascitur	208. quibus in locis oracula habeat	212. Apollinis Lycii templum & simulachrum	272. ubi barbatus pingatur	677. mirum ejus oraculum ibid. solus ignorantia liberare potest	755. vates & medicus	767. varius & mendax ibid. Hyacinthum amavit	786
Apollodorus orator Pergamenus Augusti præceptor	82 annos vixit	475								
Apophradi similem esse, quid innuat	432									
Apophras quid sit	438									
Appendicula irridentur à medico	331									
Apri Calydonii tergus ostentant Tegeatæ	386									
Aqua communis Ægyptiis	152. ob aquæ potum Seres dicuntur diu vivere	467								
Aquila visus est acutissimi	196. quænam putetur ingenua ibid. Iovi familiaris	203. Aquila Iovis	712							
ad Aras confugiunt quibus vis infertur	156									
Araneus muscæ insidiator	374									
Arabiz regio quàm suavem odorem spiraret	675									
Arbaces gladium educens in Arfacem	198									
in Arcadia nullus philosophus	220									
Archias quid mandati accepisset ab Antipatro	697									
Archibius medicus philosophum increpans	167									
Archilochus poeta cujus & qualis	432									
Archimedes quid arte sua præstiterit	355									
Archiplani Scytharum duces	59									
Arena cur in certaminibus uterentur	290									
Areopagitarum in judiciis mos	281. non tamen causas judicant	460								
Areteus, Eudamidas, & Charixenus amici	47									

Arete modestia in rebus secundis	29		
Arganthonius Tartesium rex	150 annos vixit	468	
Argoæ navis carina loquuta	160		
Ariadne à Baccho in cœlum adducta	710. 711		
Ariarates Cappadocum rex	82 annos vixit	476	
Arignotus Pythagoricus	346. dæmonem abiecit	347	
Supra Ariphradem fama	434		
Aristides in paupertate diem obiit	125. in Themistoclem conspiravit	428	
Aristæchmus Ætolus	550		
Aristænetus philosophus qualis	539. Zenonis filius	636. ejus filiz epithalamium	651. 652
Aristander Thelmisenfis, Artemidorus Ephelius	775. juxta Aristandri & Artemidori præcepta	ibid.	
Aristippus Cyrenæus Dionysii parasitus	254. ob Aristippum virtus & molli-ties contendunt	229. 230	
Aristobulus Cassandrenfis historicus	nonaginta annos vixit	474	
Aristogiton Armodii parasitus & pauper fuit	268		
Aristonicus Marathonius qualis vir	700		
Aristophanis laus	236		
Aristoteles orsus est parasiticam	253		
Aristoxenus musicus Nelsi fuit parasitus	ibid.		
Arma in pace ferre non licebat Atheniensibus	293		
Armenii gens bellicosa & sagittandi perita	506		
Arrogantia Persica	454		
Arfaces interficiens mulierculam	198		
Arfacidis nulla pulchri ratio	459		
Arlacomas 62. ejus amici Maecentes & Lonchates	ibid.		
Artaxerxes Mnemon	86 annos vixit	471	
Artaxerxes alius Persarum rex	93 annos vixit	ibid.	
Artem cuiusvis conditionis homines ad-discere solent	239		
Artis definitio	242. cuius inest labor, timor &c. 248. sordidæ artes vix necessaria suppeditant	597	
Arium essetia Deorum sunt dona	718		
Asander Bospori rex inedia mortuus est	93 annos natus	473	
Asinus Iyram auscultans	380. 555. asinus Cumanus	597. ex asino conspecto	

I N D E X.

Ao 108. ex asini anxietate 111
 Aspalia meretrix prudentiæ exemplum
 13. 174. fuit Colossicæ magnitudinis 13
 Asphodeli pratum apud inferos 301
 Assentatores quales putandi 16. assen-
 tatoribus gaudentium exemplum 17.
 aliud ibid. & 18. assentator quomo-
 do laudet 26. ejus finis aliquid acci-
 pere lucri 26. 27. exemplum ibid.
 quibus notis discernantur à se invicem
 laudator & assentator 28. assentato-
 res Diniz 40. quàm sint potentes,
 indocti exemplo ostenditur 389. item
 Pyrrhi Epirotæ ibid. assentatoris vis
 in bonum virum 411. 412
 Astarten, lunam esse putant, Sidonia
 lingua 657
 Assyrii columbæ sacrificant 152. ab Æ-
 gyptiis doctrinam de Deo acceperunt
 657. unde notas inultas habeant 684
 Atre 14
 Athenarum laus 689. classis præfectura
 fuit summa dignitas ibid.
 Atheniensis causas agens 199
 Athenienses irritores in sermonibus
 279. eorum urbs antiquissima 280.
 adversus Eumolpum & Hippolytam
 fortiter se gesserunt 292
 Athenienses sine Demosthene, Ænia-
 nenses & Thessalos esse dicebat Phi-
 lippus 703
 Athenodorus Angusti præceptor, cujus
 precibus patria levata est vestigalibus
 82 annos vixit 473
 Athoræ 130 annos vivunt 467
 Atimarchus quidam per ignominiam
 vocatus 446
 Attalus Philadelphus Pergamenorum
 rex 82 annos vixit 470
 Attalo filius venenum porrigens 198
 Attica crepida qualis 317. Attici soli
 primi homines oleum more è terra
 emerferunt 328. Attica paupertas
 601
 Attis ex solido auro confectus 192. fuit
 Lydius, primusque sacra fecit lunoni
 662
 Auditores si deessent Lycinus ad colu-
 mnæ vel statuæ verba faceret 635
 Aures fide minùs dignæ quam oculi
 461
 Aurum se amare dissimulans odio ha-

betur 604. auricommoda 176. au-
 ri laus ex Pindaro 164. 165. alia
 laus 171. quàm multa mala creet
 725

B.

Bacchæ Euripidis 388
 Bacchis meretrix 622
 Bacchus Iovis filius 134. ascriptitius
 Deus 140. vinum præbet 207. ei nova
 carmina componendi mos desuit 696.
 quomodo exceptus quum ad enus
 Indos militaret 360. ex quibus con-
 staret ejus exercitus ibid. qualis ejus
 carrus ibid. qualis & ipse ibid. te-
 lum ejus, ignis 361. habet templum
 in Lesbou ubi sepultum est Orphei ca-
 put 385. fulmine perit 562. in Sy-
 riam est profectus 663. ei priapos
 Græci erigunt ibid. ejus parentes, pa-
 tria &c. 710
 Baculus Cynici Proci talento emptus
 386
 Balneum in usu post longum iter 78 90.
 ejus præclara constructio ab Hippia
 356. & seq.
 Baptæ 393
 Barbam, comamque habebant veteres
 724. barba cultus vini, ut equorum
 juba ibid.
 Barbari non elegantiz, sed opum aman-
 tes 454
 Barcætis 66
 Bardylis rex Illyriorum 90 annos supe-
 rans 469. fama supra Bastam Chium
 434
 Basthes & Belista amici 61
 Batalus tibicen 391
 Batrachion cocus 390
 Battus sophista 392
 Beatum est neque sitire, neque esurire,
 neque algere 255
 tanquam Bellerophon librum circumfers
 388. peri. ulam Bellerophontis 427
 in Bello ferrum gestare satius quàm au-
 rum 169
 Belitras & Basthes amici 61
 Bendis ex solido auro confecta 132
 Berceæ Macedoniz urbs populosa 101
 Bipennis dictus est Cleodemus peripat-
 eticus 636
 quæritur cur Boni plerique degant in
 paupertate, mali contra 125. bono-
 ram

rum post vitam felicitas	126
Boni viri à malis perducuntur	411
Bona quot cum malis comparentur	721
Bonorum varietas data non ad necessitatem modo, sed ad voluptatem	719.
bona alia pro valentibus, alia pro x- grotis, alia pro aliis creata	721
Bonorum quorundam caducorum enu- meratio	511
Boni in vita infelices 614. eos non ne- gligit Deus 779. bonorum in vita status infelix	139
Bos deus est Memphis	152
Boium carnes alie mugiverunt 160. bo- ves solis serpsierunt & aufugerunt ex veribus	622
Bosporani pendebant tributum Scythiis 62. eorum mos in petendis puellis	ibid.
Bosporum Darius ponte junxit	799
Brachmanes apud Indos fuerunt long- vi 466. philosophiz studiosi ibid. tolerantiam ostentabant 576. salu- tato sole oriente pyram conscendunt 586. sorlix hominum genus quibus instituta vivunt, utque igni pereant 594. Gymnosophitz dicuntur ibid.	
Branchus in rupe sedens	463
Bubonum sanationes	332
Bulim & Sperchum Lacedæmonios ad- miratus Xerxes, cum posset, non oc- cidit	701
Bupalum malitia superasse	433

C.

C æneus aliquando fuit foemina	175
Cadaver apud Ægyptios oppigne- rari solitum	306
Calmidis Sofandra	4
Calanus conflagravit	576
Calceus pede major	20
Calliades pictor Ampelidis scorti ama- tor	535
Callias fuit divitissimus	125
Callimedes prodicionis arguitur	706
Callinus librorum scriptor	391
Calliope	12
Callistratus inter claros oratores	690
Calumniarum mala 306. 396. tracta- tus de calumnia à p. 396 ad 432. ejus imago 398. definitio 404. in ea quot spectandæ personæ 405. Calu- mniator consideratur ibid. unde ori-	

Tom. II.

ginem habeat 412. qui fiat ut verita- tem opprimat ibid. quis potissimum ei sit obnoxius 412. 413. unde pe- tantur colores ejus 414. quænam sit efficacissima 417. ejus artium enu- meratio 422. ingenium hominum illa audienda gaudet plerumque 423. consideratur is apud quem fit delatio ibid. & seq. Calumniari etiam iusto accidit 418. homini familiare est in hoc labi ibid. quid debeat facere qui audit calumniatorem	431
Candaulæ quid acciderit	96
Canis perfecta laus 26. canis in balneo 264. canis virtutes 598. vitia ib. non ex canis podice, sed ex asini anxia- te 117. Canis lyderis effecta 278. Canes elephantis Indicis proceriores 342. Canis in balneo 382. non de- sinit corium arrodere quum semel coeperit 392. canis in præsepe	395
Cantharus philosophus	605
Carbatinæ Hyperboreorum calceamen- tum	355
Carbones fient thesaurus	503
Carceris incommoda 52 & seq.	
Carneades recentioris Academiz prin- ceps 35 annos vixit	473
Cassandra genarum rubor decorus	6
Castiopea	18
Castalius fons divinus	490
Castrandi mos à Combabo ortus	671
Castrari vestem muliebrem gestant ibid.	
Catechumenus	773
Catena Iovis	119
Causa indicta nemo damnandus	142
Cautidicorum merces triobolus	223
Cebes Thebanus imagines scribebat	310
Cepa, Pelusiotis est Deus	152
Cerberi officium 448. Cerberus in o- ratione	448
Cercyon, Sciron, Pirycampes, alii- que viatorum cordibus infolentes	140
Ceres panem exhibet	207
in Certamine spectanda pars nuda &c.	411
Cerva pedibus velox 331. leones cervis velociore	ibid.
Cestivis	171
Chæreas scorti Musarii amator 531	
Chærez nuptiz in dialogo Lapitha- rum.	
Chaldæi ultra centum annos vivunt	467

N a n

cur

I N D E X.

cur hordeaceo pane vescantur	ibid.	Clio	12
Chariclea Demonactis uxor meretrix		Clonarium meretrix	225
40. 41. ab amatore suo trucidata	44	Cochlis meretrix	556
Charicenus qualis homuncio	774-775	Corna absoluta quid habeat	650
Charinus scorti amator	522	Corna crequialis	307
Charmides amator scorti	542	Colonarium persolvere solebant ut in-	
Charixenus, Arctus & Eudamidas ami-		nuitur	717
Charops Aegineta Cinzdus diuissimus	47	Colophone & Delphis parata sunt om-	
	125	nia ad vaticinandum commoda	144
Chelidonium meretrix	539	Colossus immensus à Rhodiis extractus	133
ad Chelidoneas cur ab Africo tempesta-		Columba apud quos sacra	662
tes concitentur	494	ultra Colum vivere	344
Chironis pedes ab equinis ungulis nihil		Comam & barbam habebant veteres	724
differebant	724		
Christianorum sapientia mirabilis	565.	Coma est indicium nobilitatis Aegyptiz	
eorum studium, erga Peregrinum	567	492. eam religant Pallenenfes ib. ubi	
de Christo nonnulla	566	consecraretur	684
Chrestus idem dictus per contemptum		Combabi historia	666 & seq.
773. Christiani sibi persuaserunt se		Comitas majorum erga minores lauda-	
immortales fore ibid. aliaque de illis		tur 14. hi soli invidiam fugiunt ibid.	
in seq.		Communes res nova pulchritudine or-	
Chrysarium mulier venefica	516	nare sapientiz est magnæ	352. 359
Chryssipi syllogismi frigidi 205. 81 an-		Comœdiam cum dialogo coniunxit Lu-	
nos vixit	473	cianus 237. cur apud Athenienses a-	
Chrysis amata à Glaucia 335. mere-		gerentur comœdiæ	285
trix	336. 534	Comœdis cur liceret cavillari 285. illo-	
Cibus & potus corpori tantum conve-		rum in theatro habitus	ibid.
niunt	172. 173	unus ex Comicis trigaleus	605. 606
Cicadam ala comprehendere	432	Comparatio elegans	21
Cilix latro	199	odi memorem Compotorem	635
Cinzdorum cultus	725	Consolationes parentum mortuis liberis	307
Cinyrz mores 315. templum Veneri			
dicavit in Libano	659	Consilium res sacra	309. 392
Civitatis loca quænam sint 263. ea se-		in Consultatione non ætatis sed boni	
ctatur parasitus ibid. civitas quid sit	282	communis habenda est ratio	142
		Convivam facimus cum qui nobis est	
Classis præfectura, summa dignitas A-		familiarissimus	250
thenis	689	Convivium victoriæ 570. convivii splen-	
Claudos auspicato die veteres avera-		didi descriptio	168 & seq.
bantur	441	ante Convivium lavandum quam est	
Cleanthes Zenonis discipulus 99 annos		linea sex pedum 617. districta con-	
vixit	473	viviis apta	629
Cleodemus peripateticus 330. 636. di-		Copia quid sit	718
cax & bipennis dictus	ibid.	è Copto Memnon auditus	349
Cleodemus Critoni venenum præbuit		Coraci à Scythis vocati Pylades & Ore-	
ut patrem necaret 648. Discipuli sui		stes, & cur 36. quid Schythis id vo-	
uxorem stupravit	647	cabulum noter	ibid.
Cleolaus longum gradiens	779	Corinna meretrix	528
Cleombroti Ambraciote saltus	764	Coræbus	328
Clenocharmus malè vestitus	775	Corporis virtus est robur	719
Clinias Architelis & Erasiclez filius	541	Corporis pulcherrimi imago 5 & seq.	
Clinias orator phialam suffurans	298	ut comparari soleret apud Athenien-	54

I N D E X.

tes	286
Coturnicum certamina apud Athenien-	
ses 295. cur instituta	296
Cothurni metaphorica significatio	440
Crateris orationes quales	313
Cratinus poeta comicus 97 annos vixit	475
Craton politicus	774
Crepida Attica qualis	317
Cretenses Iovis sepulchrum ostendunt	328. 712
Critias Nesiotes	339
Critolaus peripateticus ultra 82 annum	
vixit	473
Criton à Cleodemo venenum accepit ad	
necandum patrem	648
Crobyle meretrix	528
Croæus Pertis risum exhibens 178. ab	
oraculo delusus 124. bonis excidit	
503. ab Apolline deceptus 767. Croæ-	
si filius 27. cum esse mutum dolet	
pater	180
Cronosolon sacrificus	613
Ctesias Cnidius mendacii accusatur	327
Ctesibus historicus 124 annos vixit	474
Cumæus alinum conspectum non sta-	
tim agnovit	434
Cupido luteus à mago factus	336
Cupido plus habendi malorum multo-	
rum causa	725
per Cybilen	438
Cyclops quidam dictus, cur	446
Cynos non esse tam canoros ad Erida-	
num 371 & seq. illorum fabula ibid.	
Cydias dives	510
Cydimacha	50
Cypni fluvii laus	451
Cyllenii Phaleti sacrificant	152
Cymbalum tibicina	345
Cynæthus Demetrii assentator	27
Cynætho adulantior	28
Cynici perstringuntur 717 & seq. de eo-	
rum vita lege totum Cynicum.	
Cyrus major 100 annos naus obiit 470.	
causa mortis ejus	471

D.

Dædalus 14. ejus fabula accommo-
datur prospera fortuna bene uten-
tibus 15. alia accommodatio 128
Dæmon à mago abjicitur 337. 338. va-
ria lingua loquens ibid. niger ibid.
dæmone abjecto domus reddita habi-

tabilis	347
Dætymones vocati parasiti	246
Damis Epicureus & Timocles Stoicus	
acerrime contendentes	137. 147
Damon & Euthydicus amicorum pa-	
u	45
Dandamis 58. ejus amicus Amizocas	
ibid.	
Darius Bosporum ponte junxit	799
Decrianus 77. Iophiila Patrazus	ibid.
Deformis mulieris descriptio	516
Delphinum erga quoddam officia	500
Delphis & colophone parata ad vaticin-	
andum omnia commoda	144
Demades Rhetor meticulosus 257. jo-	
cus ejus in id quod aquam biberet De-	
mosthenes 691. Macedonum fuit a-	
micus contra patriam	706
Demænete Eucrati marito post mortem	
apparet	345
Demetrius Suniensis Cynicus 51. ejus in	
Antiphilum amor ibid. hominum si-	
stor 338. raptum indocto librum la-	
cerat	388. 389
Demetrius Callistianus	469
Demetrius Platonius apud Ptolemaum	
accusatur	417
Democriti de animabus post mortem	
sententia 349. 104 annos natus in-	
edia mortuus est	472
Demodocus	460
Demonassa Corinthia tribas	525
Demonax inter Ephesiorum primarios	
40. ut occisus	44
Demophantus fornerator frigidus scorti	
amator	535
Demosthenis sententia de reprehensio-	
ne 141. Demosthenes ad bellum in-	
eptus 257. 258. abjecto clypeo aufugit	
ibid. Thucydidis historiam octies	
exscripsit 380. Demosthenis & Ho-	
meri collatio 687. Athenæ patria 689	
castitas & literarum studium 690. o-	
rationis textura & sententiæ 694. a-	
quam potius orationes componebat	
691. lucernam olebat ejus oratio ibid.	
alix ejus laudes ibid. & seq. auto in-	
expugnabilis 697. beatam esse ur-	
bem cui civis hujusmodi obigit ibid.	
quanto præsidio fuerit patriæ 698.	
confertur cum Themistocle & Pericle	
699. in Calauria mortuus 700. ob	
Hyperidis calumniam exulavit, sed	
honorifice postea rediit 700. 701.	
Nas a	omni-

I N D E X.

omnibus aliis oratoribus antepositur	
701. consilio & prudentia commendatissimus 702. quanti faceret ipsum Philippus Macedo ibid. quid fecerit in Philippum ibid. contra ejus eloquentiam erigi trophæum non posse aiebat Philippus 703. cum Aristoteles ad Alexandrum & Antipatrum ducere solebat ibid. Aristotelis iudicium de ipso ibid. pro patria mori statuit ibid. furebat amore patriæ	
704. veneno se interemit	707
Demylos faber	344
Dentes serrato ebori similes	7
Derecto Semiramidis mater 662. ejus imago in Phœnicia qualis esset ibid.	
Desideriorum inæqualitas	726
Deucalionis tabula 660. ejus tempore aquis obrutus est mundus 764. quæ de eo dicuntur ad Noë referenda videntur	661
Deus pater Filius & Spiritus unus ex tribus 770. in cœlo est, & quid ibi faciat 771. Deus creator omnia scit 773, 774. Deorum denominationes sortiti 30. de Deo varix Ethnicorum opiniones 191. Deorum cultus inanis 120. obnoxii sunt Pareis 121. à se invicem differunt ibid. plerique sunt ex auro, argento ve confati ibid. curas & calamitates sustinent 128. Dii inquilini & ancipites 207. Dii omnia possunt	504
Dii varii variarum gentium 112 & seq. in eorum convivio quid quisque præbeat 207. quid agant inter convivandum nonnulli ibid. unde aliquando laudentur	694
de Diis sacritiis decretum	714
Dii Ethnicorum ad Æthiopus comersarum euntes 149. Dii Ethnicorum pro cotabitis habentur	774
Dextra apud Scythas in poenam amputatur visito	38
Dialogus Philosophiæ filius 232. ejus usus 235. conqueritur quòd malè usurpetur à Luciano ibid. cum eo comœdiam junxit Lucianus	237
Diana conquesta se ad Oeneci convivium non vocatam 151. ejus arx in Tauris 153. ejus festa in Ægina 498. venerationis est præses	786
Dianæ Ephesiæ templum quem in finem incensum 574. Diana de Oeneco con-	

questæ	645
Diei adventantis signum	259
Differens & indifferens	229
Dinias cujus & qualis	40
Dinomachus Stoicus	330
Diogenes Seleucensis 88 annos vixit 473. Diogenis de gloria dictum	24
Dionicius scyphum in pompa ostentabat 502. Dionicius medicus	634
Dionysius literas docens	178
Dionysius à Stoa ad voluptatem transfuga 226. Dionysius tyrannus ineptam tragediam fecit 387. idem Æthyli pugilares cur comparavit ibid.	
Dionysiodorus Rhetor 636. orationes in convivio pronuntiabat	641
Diotima mentis acie & consilio pollens	178
13. Diotimus Iudi magister	539
Diotimus Megarensis	782
Diphili in Etœmoclem injuria	646
Diphilus cognomento labyrinthus 636. Scorti amator	519
Dipsas serpens nocentissimus 483 & seq.	
Disci descriptio	289
Disciplinas sine bonis moribus non prodelle 648. Disciplinarum usus ad quid 283. Disciplinis vacant homines ut sint patriæ utiles	479
Discipulos à Stoicis non data mercede in vincula tradi	648
Dikoracis opus	448
Divites magis fiunt improbi quàm boni 608. eorum vitia 616. non sunt vere felices ob voluptates aliatque delicias 624. eorum vitia & mala 625	
Divites multos habent affectus 40. divitis indicia 78. ærumnosiùs vivunt quàm pauperes 171. plerique sunt infelices	503
Divitum miseriæ 176 & seq.	
Divitiæ incertæ 503. earum mala 504. ob curas fugiendæ 624. earum nulla utilitas si teste careant 626. nuptias conciliant	636
Doctis gemina portio in Saturnalibus dari solebat	616
Dodonæum templum compilatum 204	
Dolicho victoriam adeptus quid faciat	686
Dolorem in mediis non esse habendum	655
Domus laus	27. 454
Domus in regum tentum comparata 718	
Dorcas meretricis	536
	Do-

I N D E X.

Dorio scortator bonis exhaustus à Myr-
tale 553
Doris meretrix 517
Drimylus dives & avarus 170. 171
Drofe inetrrix 539

E.

E brietatis lis contra Academiam 222.
223 & seq. ebrietas, flagitiorum
defensio 447
Echecratis pocula levia 501
Echinum manibus accipere 237
Echo probris à Pane peti solet 221. quid
eam esse putent idiotæ 452
Educatio juvenum apud Athenienses
292. 283
Eduliorum varietas causa morborum
722
Effoeminati descriptio 391
Egestas est mala, ac pejus habere se fa-
cit ea quibus adfuerit 719
Eiramangas capere 775
Electri fabulæ refutatio 369 & seq.
Eleipalmi inspectorum 775
Elenchus veritatis & libertatis amicus &
Deus 434
Elysius campus est bonorum sedes 301
Empedocles sapiens 195. corbonario
similis ibid. clam infiliit in Ætnam
560. 562
Epeus equum ligneum fabricavit & con-
scendit 356
Epicharmus poëta cornicus 97 annos vi-
xit 475
Epicteti lychnus quanti emptus & quem
in finem 386
Epicurei atomi 200. providentiam ne-
gant 210. 213. 227
Epigramma majus esse scrinio 689
Epurus Myrtales meretricis amator
553. 554
Equi laus 27
Equus Medicus centauro satus, cappa-
phorus 381. ubi commodè currat 456
Eratosthenes Grammaticus, poëta, phi-
losophus, geometra 82 annos vixit
476
Erichthonius è terra ediens 328
Eridanus fluvius 369
Erigones canis inter sydera 711
Eriphyle auri gratia maritum prodidit
722
Eris malum in convivium projecit 649

Eruditionis finis 283
Esculentorum delectus secundum regio-
nes 502
Ethnicorum Deorum vanitas 339
Ethnicorum variaz opiniones de Deo
191
Etoemoclis philosophi ad Aristænetum
epistola 644. canus homo & gravi-
tatem præ se ferens 646. cur ad cor-
nam ab Aristæneto non invitatus
ibid.
Euangeli Tarentini in Pythiis calamitas
384
Eubatidæ domus Corinthi 347
Eubœa rescæta à Boeotia immisso Euri-
po 799
Eubiotus Leucanoris frater nothus 67
Eubuli ingenium indicatur 703
Eubulides inter claros oratores 690
Euchenoris fatum 772
Eucratidis obsecratis 185. ejus uxoris
adulterium ibid. Eucrates quidam
celebris mendaciis gaudens 329. Di-
monis filius vir sapiens 338. Eucrates
Pyræensis qualis vir 700
Eucritus foenerator 635. Eucritus ado-
lescens amator Corinnæ meretricis
530
Eudamidas Aretæus & Charixenus ami-
ci 47
Eumelus Eleus citharæodus 384
Eumolpus Thracæ ducens Athenienses
aggressus 292. à Philosophia edoctus
595
Eunuchum nancisci inauspicatum 441.
Eunuchus fuit Philæterus Pergami rex
470
Euohe militare signum Bacchi 362
Euphorbi coma Gratiis assimilata 30.
auro intexta 169. Euphorbus à Me-
nelao occisus 178
Euphrator 6
Eupolidis Comici laus 236
Euripides Archelai parasitus 255
Europam Phœnices templo honorarunt
657. ejus fabula ibid. nummus in
ejus honorem ibid.
Eurythæus misso servo Hydram, Stym-
phalidas aves, Thracios equos, &
Centaurus sustulit 140. Herculi im-
peravit 712
Euthydicus, & Damon amicorum par
45
Exequalis corna 307
Nas 3 Fa-

I N D E X.

F.

F abarum esus à Pythagora interdictus	162
Fabrorum mos ligna ad regulam adx-quantum	197
Fabularum commentum reprehenditur	327. quid commodi Græcis afferrent
329. fabularum interpretes apud Arabas fuerunt longævi	466
Faciei ob mala immutatz exemplum	53
Fagus oracula edens	160
Fama bona unde capienda, ad doctrinam	391. fama supra Ariphradem, Mithonem Bastam
434	
Fatum & fortuna potentia numina	119. fatum est quod omnia facit
123. fati necessitate alios bene, alios male agere, ac proinde nec præmio nec poena dignos esse	126. ejus persuasio facit ut cultus divinus contemnatur
714. inevitabile	771
Febrium periodicarum profligationes	332. curantur à statuis Polydamantis & Theagenis
714	
Felices esse deos negatur	211
Ferarum in nocentes immissio in Amastri	72
Ferrum in bello gestare satius quàm aurum	169
Fictitium sufficiens usus	639
Filius erga patrem qualis sit	477
Filium qui assicit contumelia, contumeliosus est in patrem	760
de Finibus contententes derisi	200
Flagris se mutuo cadunt Lacedæmonii & cur	296
utra vita Fœminæ an viri sit suavior	175
Formicæ Indicæ aurum effodiunt	172. 622. quid facere soleant formicæ
200. 201. formica est camelus, proverbium	619
Fratricida fuit Gofithres	471
in Frugalitate est virtus	718
Frugi ex habitu videri	776. pauci sunt frugi
777	
Fulmen uno ictu occidit	601
Funebres orationes & ludi	307
Funiculus nimium intensus abruptitur	521
Furæ Plutonis ministræ	301

G.

G alea Orci	229
Galilæus cui tribuitur quoddam Christo compe it	770
Gallus assessor Mercurii	160. cur lubortum solis canat
161	
Gallus adolescens in avem mutatus	161.
Gallus Mercurio sacer	182. ejus pluma dextra longissima quam vim habeat ibid.
Gallorum gallinaccorum certamina apud Athenienses	295. cur instituta ibid.
Galli Rheæ sacerdotes Attin imitantur	663. cur vestem muliebrem sumant
671. de eorum castratione &c. agitur ibid.	scipios cedunt
681. quando se castrant	682. quid in castratione faciant
ibid.	
Ganymedes ascriptitius Deus	140. ob pulchritudinem talis factus
784	
Garamantes ubi habitent	482. eorum venatio
ibid.	
Genicularium luctandi genus	83
Gentium quarundam mores	199 & seq. per Genetyllidem
438	
Geryon quid denotet	75. ejus ossa Thebani ostentant
316	
Getæ belligerantes	159
Glaucias Alexiclis filius ut amore Chrylidis est captus	335. quomodo ea sit poturus
336	
Glaucus laudatus	26
Gloriam consequitur, qui gloriam contemnit	24. ejus amor cur necessarius
295. solus inevitabilis	586
Glyceræ vox blanda	315. 316. meretrix
515	
Gniphon fornicator	185
Goræus 115 annos vixit	472
Gorgias sophista 108 annos vixit	474. ratio cur tamdiu vixerit
ibid.	
Gorgone inspecta quid accideret	460
Gorgon fuit puella elegans & amabilis	768. 769. fuit decorum munimentum
769	
Gorgona meretrix	516
Gorgus vir agrestis	516
Gofithres Artaxerxem fratrem occidit	471
471	
Graculus A. fopi	437
Græcia quàm ampla	200
Græci philosophiam facile exceperunt	595. qui primi ex iis ipsam complexi sunt

I N D E X.

sunt ibid. Græcorum vituperium quod
 præclare de amicitia loquantur, at eam
 exercere nesciant 37
 Gubernator bonus in tranquillitate non
 cognoscitur 57
 Guloli in varia mensa dubitant quid pri-
 mum edere debeant 692
 Gyarus insula ex Cycladibus una 44
 Gygis annulus quid efficeret 229
 Gymnasia reprehendit Anacharsis 269
 & seq. irridet 219. eorum utilitas
 271 & seq. cur in ea nudi veniant
 293
 Gymnosophistæ iidem ac Brachmanes
 apud Indos 594

H.

Hæmus mons Thraciæ 682
 Hebdomam quem olim apellarint 440
 Hebrus Thraciæ fluvius 682
 Hectori sacra faciebant in Ilio 714
 Hegesi orationes quales 313
 Helena 15. non fuit pulchra quantum
 ait Homerus 173. fuit anus tempore
 Trojani belli ibid. à Theseo rapta
 ibid. ob pulchritudinem inter deos
 relata 784. à Theseo amata 789. ra-
 pta iuvante Pirithoo 790. plurimos
 procos habuit ibid.
 Hellenicus Lesbii historicus 85 annos
 vixit 474
 Hemitheon Sybarita libidinosus 391
 Hephæstionem qui non colebat, odio-
 sus Alexandro 419. quis illi post obi-
 tum honor sit habitus ibid.
 Heraclea via lapidea 2
 Hercules Iovis filius 134. quadam ejus
 facta 140. ascriptitius Deus ibid. car-
 nes præbet 207. quid laboribus effe-
 cerit 227. laboribus immortalitatem
 adeptus est 711. Ogmius dictus est à
 Gallis 365. ejus apud eosdem effigies
 ibid. & seq. Geryonis boves abegit
 366. quid significet effigies ejus apud
 Gallos 366. 367. quicquid peregit,
 oratione, non vi peregit 367. se cre-
 mavit 362. quare se cremavit 376.
 pingitur subtrato pallio in cubitum
 jacens 639. Pholensem Herculem ut
 pingant 639. nulla re indiguit 723.
 ob fortitudinem inter deos relatus
 724.

Hercules heros Tyrius, non ille decan-
 tatus 657
 Hermagoræ versus 147
 Hermaphroditus natura mixta est 377.
 utrumque membrum habet 527
 Hermodorus Epicureus pejerans 198.
 contritus 206
 Hermotimi Clazomenii animam in
 corpus ejus redire solitam 376
 Hermon Epicureus 636. Castoris &
 Pollucis sacerdos 637
 Herodotus mendacii accusatur 327. Ly-
 xi filius 461
 Heron nomen senis nautæ 494
 Herophilus Cynicus in fornice dormiens
 198
 Hesiodus ex pastore poëta statim factus
 310. ei musæ apparuerunt 379. poë-
 ta præstantissimus 486. Hesiodi de
 scriptis iudicium in tractatu qui disser-
 tatio cum Hesiodo inscribitur à p. 486
 ad 491. pastor superbus 610
 Hieron Syracusanorum tyrannus 92 an-
 nos vixit 468. 469. annos 70 regna-
 vit 486
 Hicetomeniæ tempore nemo puniebatur
 210
 Hieronymus historicus 104 annos vixit
 474
 Himerzus poëta 22
 Himerzus Phalerzus qualis vir 700
 Hipparchus Hypatenus 77. avarus ibid.
 ejus uxor maga peritissima 79. in cor-
 vum mutata 85
 Hippiz landes 356
 Hippocratis statua ænea quid faciat 342
 Hippocrenen inquinare 380
 Hippocliides non laborabit 368
 Hippocliidi non est curæ 780
 Hippodamiz historia 792
 Hippolyta Scythica adversus Athenienses
 militavit 292
 Hircum coleatum Pani sacrificant Athe-
 nienses 219
 Histriones extra theatrum quales 514
 Homeri loci 118. 171. 135. ejus scripto-
 rum fides in dubium revocatur 173.
 fuit camelus ibid. mendacii poësis
 conspersit 327. in Ptolomæi templo
 promissis capillis est depictus 686. e-
 jus patria, genus, ætas ignota 688.
 non constat an Hesiodus eo sit anti-
 quior ibid.
 Homo Dei imago 31. homines ex
 N n n 4 also

Isthmi foffione quid intenderit Nero	798
in Isthmiis nec comœdia nec Tragœdia certare licebat	802
Iudicium officium tam reum quam actorum audire	407
Jupiter Philius 39. quis fit	150.
deridetur quod sit mortuus	154.
in aurum mutatus	170.
terram despectans	194.
quid de eo sentiant homines	204.
ubi vota audiat	203.
quot quantisque negotiis distrahatur	213
& sequent. divitias & regna largitur	608.
nullo delectu id facit ibid. scormate perfringitur in id quod transformatus est in aurum & taurum	711. 712. 766.
apud Æthiopas 12 dies convivatus	767.
per totum corpus prægnans factus ibid. quantum gau- deat pulchritudine	785
Iurandi mos per canes, anseres, pla- tanos	191
Iustitia in terras à Iove denuo mittitur	215
quod Iustum est bonorum maximum dixit filius Sophronisci	215
Ixion quid fecerit in deorum convivio	632

L.

L abor Epicuro malum videtur	229.
ejus utilitas	287. 288. 294.
ex laboribus bona germinant	312
Labyrinthus cognomentum Diphili	636.
filii Zenonis præceptor	ibid.
Lacedæmonii pila certant	296.
aliud certamen	ibid.
Laches Arcopagita	512
Lachrymis qui non flectitur, lapis est non homo	546
Læcon loriscæsus	199
Laio datum oraculum	124
Lamprias scortator	320.
Thaides amator	ibid.
Lapidis Hecæclæ vis	2
Latona Evagoræ uxor	30
Laudatores ævæ duos 25. mentiri no- lunt 27. laudis modum quem obser- vet ibid. laudator & alienator unde dignoscantur	28
Laus nimia molesta 16. quærens sit tolerabilis laus ibid. laudem non agnoscere modesti est 24. laudari no- leus, laude in primis dignus ibid. est	

libera 25. quomodo laudandum ibid. & seq. laudis argumentum à patria re- de sumitur	689
Leæna meretrix	525
Learchus omnium hominum miserri- mus	712
Lecticæ tanquam currus cervicibus qui ferant	722
Lectus magnus ex Indica testudine	114
Lechythio fugitivus	605
Leges majuliculis elementis scriptæ apud Athenienses	284
Lemnia Venus 4. quid in ea pulcherri- mum	5
Lenarum artes in adolescentes	41
Leonis pelle ridiculam simiam circum- ferre 329. 330. Leonis vis ad remedia	331
Leontichus medicus	330
Leothenis elogium de Demosthene	691
Lesbia poetria	13
Lethe fluvius memoriæ infensus	308
supra Leucadem petram consopiti	775
Leucanor Bospori rex	62
Libamina respuunt Scythæ	ibid.
Libanitis	379
Liberi primi impensius amantur à ma- tribus	269
Libidinis horrendæ fictum exemplum 112. libidinis gratia molestias faciunt & patiuntur homines	722
Libidines torrentis instar ferunt	726.
item instar furentis equi	ibid.
Libri quomodo ornarentur 387. quem inde docti capiant usum 394. liber triceps	ibid.
Libyz australe latas arena est	481.
cur inhabitabilis	482
Lingux adversus quendam oracum	445
Liniocæ flavæ, hoc est, florida 367. li- ria sunt flores	ibid.
Lonchates	62
Longævorum catalogus	467 & seq.
Lucianus masculo amoris obnoxius 1. 2. adolescens formosus 79. in asinum mutatus 85. Cinædo venditus 151. olitori 106. servo ditissimus Thesalo- nicensis 108. devoratis rotis formam humanam recipit 114. ejus fratres, studium & patria 115. ejus calumnia adversus philosophos 190. in librari- libus disciplinis versatus est 466. parvus laudator fuit 21. ejus cum Pa- læstra congressus 81 & seq. sub Syri	

I N D E X.

nomine dicit quantum à Rhetorica
nobilitatus fuerit 231 & seq. Iudicium
vulgi de ejus orationibus 362. ejus
senilis oratio qualis 368 & seq. ejus
de sua oratione modestum iudicium
230. Syrum se videtur dicere 388
230. 231
Lucta in luto fit 272. & cur 289
ratio Lugendi mortuos 303 & seq. ad-
versus hujusmodi luctum, increpatio
304 & seq.
à Luna ad solem quantum sit spatii 186.
eam incoli quidam dixerunt 190.
quid illi attribuerint philosophi 201.
ejus labor perpetuus 211. ejus multæ
formæ a mago ostensæ 336
ad Lunam cadentes suscipit Syrus 337
Lupus frustra inhians 167
Lustrationes quibus rebus fierent 334
Lurum cur certantibus subterneretur
290
in Luxu est vitium 718
Lycæna meretrix 545
Lycamben malitia superare 433
Lychnis gemma cur sic dicta 676
Lychnus Epicteti ter mille drachmis em-
ptus 386. Lychnus extinguitur facile
cui deest materia 294
Lycurgus Rhetor ad bellum ineptus
257. 258. Lycurgus Lacedæmonius
quando leges tulerit 297. Lycurgus
legislator 85 annos vixit 476
Lyncæus 27
Lypæen quid metaphoricè significet
440
Lyra meretrix, Daphnidis filia 529
Lysias Cephali filius 453. Lysias scor-
tator 545
Lysimachus rex Macedoniæ 80 annos
vixit 469. ei filius insidias fruens 197
Lysionis domus à meretrice eversa 42
Lysippus Neptunum æneum fecit 132

M.

Macæntes 62. ejus amici Arisaco-
mas, & Lonchætes ibid.
Machæram propriam contra seipsum a-
cui iniquum 233
Machlyenæ 69
Magi merces quatuor minarum 337.
mulieris magæ merces 524. Magi
cur fuerint longævi 466. 467. Magicæ
actiones uxoris Hipparchi 84 & seq.

Magidium pfaktia 545
de Magni cum parvo collatione senten-
tia 21
Mali post vitam infelices 125. 126. in
vita inulti 139. post vitam puniuntur
301. in vita foelices 614
Malo alieno sapientis exemplum 90.
Nihil passus es mali, tibi si non attri-
buas 157
Malthæe meretrix blanda voce utens
315. 316
Malvæ foliis cadere 380
Mano Arabibus imperavit 472
Margites 328
Mariti lege sunt omnia bona uxoris
313
Maris tranquillitas allicit ad navigan-
dum 457. Maris jactati descriptio
46
Marfæ tibiz 381
Masinissa Maurusiorum rex 90 annos vi-
xit 471
Mastæra Leucanoris Bospori regis uxor
67
Mater filiam ad scortandum hortans
521. 528. Matris deformissimæ filius
formosissimus 50
Mazæa Leucanoris filia 63
Medicus irridens usum appendiculorum
& incantamentorum 331. Medicus
peritus accersendus ægro, non diser-
tus 354. imperiti magis sua ornant
quàm periti 394. Medicorum esse
naturarum rerum scrutari 485. Medi-
cus morbum ægroti ignorans, alium
curat 694
Medusa saxifica 2
Megalopola uxor præfecti equorum 96
Megilla Lesbia Lexææ amatrix 525
Melampus acuminè auditus excellens
27
Melampyggus 450
Melæager fame contabuit 647
Meletas declamationes vocant 436
Melissa meretrix 521. ejus & Charini
dissidium ibid. & seq.
Melitæus catulus, scomma in Alcida-
mantem 643
Mellis in dolio perit Minois filius
439
Memnon dictus oriente sole clamare 51
è Copto auditur 349
Memphitz Isis capillos ostendunt
336
Mem-

I N D E X.

Memphitis bos est Deus 152
 Mendacium ad utilitatem prolatum lau-
 datur 326. alius contrarium vitu-
 peratur 327
 Menecles Luciani herus 111
 Menecrates multatus facultatibus 49.
 filiam habuit deformissimam ibid.
 Menelaus ultro venit 638. ejus zdium
 pulchritudo 796
 Menelai pulchra domus suspicitur 452
 Menippus quibus alis acceptis in cœlum
 volarit 188. 193. Cynicus acerrimus
 236
 Mens clauda & ficulna 382
 Menfariæ lis ob Diogenem 230
 ad Mentiendum impellentes causæ 326
 Mercatoris Sidonii consilium Alexan-
 dro datum. 311
 Mercurius non callebat multas linguas
 134. Deorum facundissimus 160.
 fur 183. veterator, improbus Iovis
 libidinossissimi servus, adulter 708.
 ejus imagines quædam duplices 160.
 ejus officia quædam 217. quando-
 que est in inferis 301. Logius 445
 Cadmum amavit 786. Mercurius
 & Venus congressu suo faciunt her-
 maphroditos 777
 Meretrix ad tinnitum argenti accurrit
 337. ejus ornamenta 454. quid so-
 leat facere 516. Meretrici res gra-
 vissima prolem alere 517. pauperes
 hac arte plerumque victum quærun-
 t 521. irasci potest: sed contumeliam
 rependere non debet ibid. quomo-
 do conciliandum odium adversariæ
 meretrici 524. quid faciens discesce-
 re possit 529. qui grata sit amatoribus
 ibid. Meretrices prudentes ver-
 bis non credunt 532. amare mere-
 tricem non decet 541
 Meretriciæ actiones 41. 42. meretri-
 cis potenter allicientis hypotyposis
 80
 Meriones therapon Idomenei 362
 Mefori mensis nomen 776
 Micyllus ad coenam ad Eucrate invita-
 tus 166. ejus somnium 168
 Midas fame perit omnibus in aurum
 conversis 501
 Midias sceleratus ditissimus 125
 Miltiades prodicionis suspectus 428.
 429. ejus fama supra Bithonem Sy-
 baritam 434

Minervæ attributa 708. cur gesserit Gor-
 gonem ibid. præses bellorum 786
 Minos Cretensis bonos honore, malos
 verò supplicio afficit 126. Creten-
 sibus leges tulit 297. Iudex Infe-
 rorum & Iovis filius 301. prædixit
 filium in mellis dolio periturum
 489
 Mithres ex solido auro conflatus 132.
 candyn & tiamam gestans 713
 Mithridates Ponti rex Cristes cognomi-
 natus 84 annos vixit 470
 Mnascires Parthorum rex 96 annos
 vixit 471
 Mnason 341
 Mnesitheus sedecim diis gallum uni-
 cum immolavit 136
 Modestæ exemplum 16. in rebus se-
 cundis servanda 14
 Modica petens à Deo impetrat 118
 Momi oratio ad Deos 138. semper
 asper & objurgator 141. mores ejus
 709
 Monumentorum vanitas 307
 Mors in libertatem asserit 121. quibus
 necessitatibus liberet 305. putatur
 esse summum malum 307. mortuis
 ad vitam non datur reditus 299. 300.
 lavandi mos 302. item ungendi,
 coronandi & vestiendi ibid. luctus
 pro illis 303. Lugentur non sua sed
 superstitum causa 304. pro illis hodi
 & funebres orationes 307. Mors ve-
 locissima quæ igne infertur 574. o-
 mnibus hominibus est vitæ terminus
 687. mors quæ vacat turpitudinis pe-
 riculo est honestum effugium 707
 Mortis genus inusitatum in ventre ju-
 menti 95
 Moschion scortator 544
 Mulieres decet labor & mollities 724
 Mulieris summa laus 15. mulieris
 gallos concupiscunt, eas etiam Gal-
 li 368. Mulier asini amore capta
 112. mulieris sufficiens ornatus quis
 454. ejus pulchritudinem minuunt
 ornamenta 458. Musica formosa
 mulier 376. alia poetria 377. alia
 meretrix ibid.
 de Mundo variz sententiæ 191
 Muneri uni vacandum esse innuit
 716
 Murus ligneus quem inexpugnabilem
 esse respondit Apollo 707
 Mu-

I N D E X.

Musarium meretrix	331
Muscarum encomium 372 & sequent.	
musca olim fuit formosa mulier	376.
alia poetria 377. alia meretrix ibid.	
Muscæ varix ibid. ex musca elephan-	
tem facere	ibid.
Myrmidones è formicis nati	201
Myronis opus statua dilectum iactans	339
Myrtale meretrix	553
Myrtum meretrix	517
Myro cadere	380

N.

N avis ingentis descriptio	493
Nausica moderate rebus secundis	
usa	13
Nautarum differentia 155. nautam per	
antennas currere tuto, & per funes	
ascendere initum 493. nautarum ju-	
dices esse	578
Necantni fatuitas erga Lyram Orphei	385
Nectar potus deorum	207
Nefastus dies quis sit 439. cur institu-	
tus	ibid.
Negationes dux unam faciunt affirmat-	
ionem	168
Nemcorum præmium corona apii	272
Neptunus Laomedonti servivit 121.	
marinam remp. administrat	141.
mazidas præbet 207. Salimonei fi-	
liam Tyro itupravit 707. Martem	
liberavit ibid. Pelopem amavit	786
Nero matricida, quid coram Græcis	
sceleris commiserit	803
Nesiotæ orationes quales	318
Nestor 27. fuit parasitus Agamemno-	
nis 260. eloquens ibid. decem ta-	
les optabat Agamemnon	ibid.
Nestor Stoicus, Tiberii præceptor	
92 annos vixit 474. Nestor Cz-	
nei & Exadii fuit parasitus 261. per	
tria sæcula vixit	466
Neuris ancilla Droses meretricis	540
Neurospasta dicta pudenda lignea	664
Nicomachus Gerasenus	770
Nilus ut depingeretur	311
Niobelachrymans in lapidem conversa	30
Nireus	17
Nix frigore suo pedes cujusdam patre-	
fecit	382

Notas iniustas cur habeant omnes Assy-	
rii	684
Nova pulchritudinis specimina com-	
minisci in rebus communibus, sa-	
pientia est non exigua	358. 359
Nox in cælo cur adit, cum sol semper	
adit	208
Numæ Pompilius laus à virtute & senec-	
tute, supra 80 annos vixit	468
in Nuptiis non convenit obturbare 645.	
quid de iis sentiat Ion 651. earum	
præses est Venus	786

O.

O bolus ori mortui indidit solius 302.	
est trajectionis merces	ibid.
oboli variarum gentium	ibid.
Olmeum inquinare	380
Obsoleta quædam vocabula græca	319
Ocream capiti, tibiz galeam adaptare	
ibid.	ibid.
Oculo altero intuentes fabi ligna me-	
lius æquant	197
Oculos sibi eruentes dat Dandamis ut	
amicum servet	60
Odi in meretricem adversariam concili-	
andi ratio	524
Oeneus Dianæ oblitus	645
Oenomaus Arcas pater Hippodamiz,	
& quid ad collocandam filiam fecerit	792
Oenopion pincerna	443
Officio non debet decesse quisquam,	
et si sexcenti obstant morbi	167
Ogmios à Gallis Hercules dictus	365
in Olympia singulis quinquennii sa-	
cra Iovi fiebant 205. in Olympia	
aureum statui 440. à quo in Olym-	
piam adducta sit aqua	572
Olympii tibiz	381
Olympicis victoribus non licebat sta-	
tuas corporibus majores erigere	20
Olympiorum præmium, oleagina co-	
rona	272
Olympius cum Aspasia conversari solit-	
us	12.
Onesicritus in ignem insiluit	576
Opus exordientibus eminus fulgens ap-	
ponenda facies	358
Oracula ambigua	139. 141
Oratio longior in conviviis improbat	
788	
Orationem effigie Mercurii, Græ-	
ci,	

I N D E X.

ci, Hercules, Galli depingunt 366.
 367
 Oratio solum in senectute perfecta est
 367. oratione non vi peregit labores
 Hercules ibid. oratio tricuspis
 448. an ad habendam orationem faciat
 domus pulchritudo 452 & ieq.
 Orator debet cibo & potui parcere 49.
 oratores captare solent iudicium benevolentiam 281. opus habent afflatu
 divino 687. Oratores, Luciani tempore,
 Demosthenis orationes paucis immutatis
 declamabant 135
 Orci galea 229
 Ordinis desertor capite mulctatur 507
 Oreenfis piscator tridentem Neptuno
 surripuit. 141
 Orestes Thoantem occidit, & Scythas
 alios 35. cur ob causam matrem laudet
 803. Orestes & Pylades cur à Scythiis
 colantur 34. iisdem sacrificia fiunt 32.
 illi Iphigeniam & deam abducunt 35
 Orion cæcus Cedalionem portat 463
 Oris infracti finis infelicitas 450
 Orithyam à Borea fuisse amatam negatur.
 328
 Orodeciden malitia superare 433
 Orpheus 10. ejus mors 385. ejus lyra
 suspensa in templo Apollinis ibid. ejus
 lyra quid præstiterit ibid.
 Orpheus Thracius à Philosophia edoctus
 595. in Argo navigavit 604. à formis
 Thracis discerpitur 612

P.

Pacate Apellis 6
 Palæstra ancilla Hipparchi imprudens
 80
 in Palamedem calumnia Ulyssis 428
 Pallentes comam ad pubertatem usque
 religant, eamque senes nutriunt 492
 Pammenes discipulus Etæmoeclis 644
 Pamphilus Myrtii meretricis oblitus
 517
 Pannychis meretrix 536
 Pan qualis 218. 219. Opem Atheniensibus
 tulit 218. habitat infra Pelasgium
 219. hircum coleatum illi sacrificant
 Athenienses ibid. est pastor, saltator,
 bellator 220. Echonem

probris solet incescere 221. cum ex
 Arcadia Marathonem venisse negatur
 328. ei fons apud Indos sacer 363
 Panos descriptio 710
 Panathenzorum præmium, oleum 272.
 273
 Pancrates magus Memphiticus 350
 Pancratio quomodo centent 272
 per Pandemum 418
 Pangxi magnitudo 200
 Pannum lacerum extrudere 441
 Parasiticam esse artem 242. ejus definitio
 245. ars est omnium optima 148. est
 præstantior philosophia 263. Parasiti vitam
 esse beatam 245. Parasiti tempore Vlyssis
 vocati Darymones 246. fuerunt heroes
 præstantissimi 259. 260. parasitus the-
 rapon appellatus 262. amat eos à quibus
 alitur ibid. eisdem defendit 262. 263. In bello
 animus 262. quale sit cadaver 263. in
 venatione audacia ibid. gloriam temnit,
 & pecunias 264. animi vacat perturbationibus
 265. de parasito non est qui victu indiget
 ibid. castitas 266. ornat divitem 267. stipat
 268
 Parcarum potentia 118. nomina 118. 119.
 singula per deos faciunt 122. unicuique
 genus mortis decernunt 141. non mutantur
 615. omnia faciunt. 772
 Paris Achillem occidit 261. ejus iudicium
 790. 791. oportet ut Parricidæ & impii
 scelera suorum penas luant 573
 Pars utraque audienda in iudicio 407
 Parthi gens bellicola 506. sagittandi
 perita ibid.
 Patiphaes adulter 110
 Passio qualem equum pinxerat 495
 Patra Achaz urbs 115
 à Patria laudis argumentum sumitur
 689. patria nihil dulcius 477. ejus
 encomium à pag. 477 ad 482.
 Parroclus ab Eui horbo occisus 173. fuit
 parasitus Achillis 261. ejus præstantia
 ibid. facta quædam ibid. ejus cadaver
 hinc atque illinc attrahebant 652
 Paucis dicta recordari facile 23
 Pavonis in flore præto ostentatio 456
 Pauperes iniquo animo ferunt opulentiam

I N D E X.

tiam divitum 620. item eorundem contemptum 621. pauperum obfonia ibid. quomodo divitum felicitatem augeant 628. & seq. novam rerum partitionem semper petunt 631. importunæ pauperum petitiones ibid. ingratitudo ibid. scelus à paupere commissum excusatur 448. pauperum commoda 176. pauper nec sapiens esse, nec finem voluptatis consequi potest 247	Phanias incantationibus ad meretricem revocatus 523
Paupertas Attica 601. paupertatis malum per sui festi tempus corrigit Saturnus. 613	Phanomachus dives efforminatus 503
Peches apud Ægyptios sunt parvi pueruli 311	Phaon formosus 17
Pede latiora dicuntur, quæ excedunt 25. pedibus illotis ingredi 316. pedes frigore putrefacti in nivibus 382. pedes lignei eorum in vicem positi. ibid. pedum officium ingredi 718	Pharia turris 194
Pelias putans se posse repubescere 17	Phemius 460
Pelichus dux Corinthius 339	Pherecydes historicus 85 annos vixit 774
pro Peloponnesi regione qui pugnantur cur ridiculi perhibeantur 200	Phidias opus emendat 21. 22. ejus pulcherrimum opus, Lemnia 4
Pelops ob pulchritudinem inter deos versatus 784. Hippodamiam obtinuit 793	Philænidis libri 445. monile quale habeat 528
Peluliotis cepa est Deus 152	Philæterus primus Pergami rex, fuit eunuchus & 80 annos vixit 470
Penelope Icarî filia continentiz exemplar 13	Philebus emptor Luciani 101
Pentheus à Bacchis discerptus 560. 612. omnium hominum fuit miserrimus 712	Philematium meretrix 543. dux sunt ejusdem nominis ibid.
Perdiccas Agathoclem Samium liberavit. 421	Philemon comicus, risu suffocatus est nonagesimo anno ætatis 475
Perigrini, seu hospites, qui sunt viri boni, quo in pretio habeantur apud Scythas 32	in Philippi Macedonis ebrietatem &c. invehitur Demosthenes 687
Peregrini mors 559. & seq. cognominabatur Proteus ibid. ejus vita 564 & seq. novus Socrates dictus 567. Peregrini bonorum pretium 569. Phœnicem se tranſnominavit 578	Philinus præstantissimus faber ferrarius 528
Periclis uxor Aspasia 172. qualis oratio ejus 693	Philo Diniz filius 782. ejus de pulchritudine verba 783
Perſæ igni sacrificant 152	Philocles 353
Perſarum reges in acie mediû esse solent 506	Philocrates Rhetor meticulosus 257. ejus ingenium indicatur 703
Perſpicuè dicendum & cur 143	Philoctetes sagittas habens 381
Phædra ut privignum accusavit 669	Philosophorum variz opiniones de Luna 201. quibus notis cognoscantur 163. vanitas doctrinz illorum 189. & seq. mores quales 202. item 208. variz sectæ ibid. quibus sunt similes 209. quis inter eos primas partes ferat 209. Momo similes ibid. infinitus numerus ibid. simulata probitas 216. quàm sint boni 218. qui semi boni ibid. Pani ad similes barba 219. in disputando vehementia 220 & seq. illorum hypocritis 228. quidam parafiti esse cupiverunt 253. eorundem exempla ibid. & seq. philosophus nullus in bellum prodit 257. ignavi fuerunt omnes 258. quale sit philosophi cadaver 263. illius color ibid. in convivio est ut canis in balneo 264. gloriæ studio tenetur ibid. Item pecuniarum ibid. variz philosophorum mortes 267. falsorum philosophorum descriptio 593. 597 & sequent. philosophi colebantur magnopere 596. eorum varia in convivio pectan-

I N D E X.

tia 649. pugna & cædes 653. excogitarunt nova vocabula quæ deridentur 714
Philosophia & **Rhetorica** propter suam præstantiam, scientiæ vocatæ fuerunt 251. alius aliam philosophiam esse contendit 252. diversæ philosophiæ ibid. una tantum esse potest. ibid. philosophia Iovem appellat patrem 593. cur in terram à Iove missa 594. ad barbaros primum ivit ibid. ad Indos primum ibid. inde in Æthiopiam & Ægyptum 595. postea Babylonem ibid. &c. conqueritur quod servi ad se transfugerint 596. eam addiscere longum 597
Philoxenus cur à Dionysio in Latomias coniectus 387
Phocion in paupertate diem obiit 325
Phœbis meretrix 524
Phœnix avis Indica senio consecrata ro- gum conscendit. 578
Phœnices divini negotiatores 34. viam stellis notantes 186. 187
Phrenetici & **medici** contentio 642 & seq.
Phryges Lunæ sacrificant 152
Phrynonis ingenium indicatur 703
Pictoriz lis ob Pyrrhonem 230
Pictores & poetæ *dræi* *Suyoi* 25
Pilæ certamen apud Lacedæmonios 296
Pindari versus 165. alius locus 358. alius locus 689. alius 693
Pirithoi & **Thesæi** amicitia in exemplum abiit 790. eorum ad inferos descensus ibid.
Pisces ubi putentur sacri 662. magis mutus quàm Piscis 159
Pistillum aquam hauriens 350
Pittacus 100 annos vixit 472. 473
Pityne fabula à Cratino edita 475
Pisyocampæ, **Cercyon**, **Sciron**, alique viatorum cordibus insolescentes 140
Platonis leges frigide dicuntur 205. fuit ad parasitandum inhabilis 254. ejus alatus currus 325. philosophorum sanctissimus 81 annos vixit 473
Plus vident multi quàm unus, et si sit **Phidias** 22
Plutonis etymon 300. sorte ipsi manum regnum obtigit ibid. domi-

nus inferorum 301
Plutus è tenni filo pendet 503
 de **Podag.** vide **Tit. Tragopo.**
Pœnæ **Plutonis** ministræ 301
Pœtæ veritatem non curant 150. *æpeli-*
Suyoi sunt 25. afflati à musis vera canunt, & secus 118. sunt liberi 689. à poetis non exigendum ut omnia perfecte sibi respondeant 488. libertas & fingendi licentiæ poetiæ propria ibid. ad eam furore est opus 687
Pœtica ars quodam fato accedit 250
Polemo **Stirien**sis 538
Polemonis ab ebrietate ad **Academiam** transitus 223
Polybius **Lycortæ** filius quo casu 82 anno ætatis obierit 474
Polycrates bonis excedit 503
Polydamantis athletæ statua febricitantes sanat 714
Polygnotos 6
Polyminia 12
Polyprepon phrenitide laborans 642
Pontus ante **Pyladem** & **Oresten**, atque adeo **Argonautas** intactus 33. 34. cur inhospitum appellarent 34
Porcellus **Acarnanius** 533
Posidonius **Apamensis** Philosophus & historiæ scriptor 84 annos vixit 473
 à **Possidere** de sumpta Philosophorum nomina 602
Potamon orator 90 annos vixit 475
Præmiæ certaminum 272. 295
Praxias **nauclerus** 532
Preces variz variorum hominum 205. quando preces pro toto anno concipiant **Romani** 436
Priapos **Baccho** **Syri** erigunt 663. **priapi** 300. ulnarum **Baccho** dicati 672
Principium non est cujus non est una perceptio 253
Principio quid esset 770
Privignus **Stratonices** eam amavit 665
Proditores patriæ perdere volebat **Antipater** 697. 698
Promissiones admirandæ quamplurimis videntur incredibiles 310
Promotum vel rejectum 229
Proemio uti non licebat apud **Arcopagitas** 281
Proserpina **Domina** inferorum 301
Protei **Cynici** baculus talento emptus 386.

I N D E X

386. Proteo rerum marinarum peti-
tior 494. vates fuit 578. ejus mu-
tationes 695
Protesilaus ex inferis rediit 301
Protesilaos sacra faciebant in Cherrone-
so 714
Providentia negata à sophistis 120. Da-
mide Epicureo 137. Timocle de-
fensa ibid. Item 148 & seq. argu-
menta ad eam probandam 82. &
149. argumentorum refutatio ibid.
& seq.
Proverb. 22. 25. 89. 93. 108. 117.
134. 144. 129. 346. 348. 377. 380.
391. 521
Pseudalexander 389
Pseudonero ibid.
Pseudophilosophorum descriptio 593.
597 & seq.
Pseudophilippus 389
Pforam fricari jucundum 237
Ptolemæus cum sorore rem habens 197.
parum prudens 399
Ptolemæus Lagi filius regum sui tem-
poris felicissimus, vixit supra 80 an-
nos 170
Ptolemæus Philadelphus ejus filius ibid.
Fudenda lignea, dicta neurospatta 664
Pugilares Æschyli cur comparavit Dio-
nylius 337
Pulchritudinem rerum nulla est satietas
486
de Pulchritudine oratio Diniz 783
Purpura ex pitibus capitur 722
Pylades & Orestes occidunt Ægisthum
462. Pyladi & Orestis sacrificant
Scythiz 32. quid apud Scythas fe-
cerint 33. heroës habiti apud illos
34. cur in admiratione sint illis 35.
templum conditum & scriptum in
eo deus elogium ibid. pictura pro
iisdem ibid. cur eos Scythæ venera-
rentur 36. cur vocati Coraci ibid.
Pyralis scortum 545
Pyramides umbram non præbent 51
Pyrrhi Epirotæ dementia contracta adu-
latorum assentatione 389. hæc de-
mentia quomodo & à qua repressa
ibid.
Pyrrhonis in morem hære 206
Pythagoras in Euphorbum transforma-
tur 172. in præclaris disciplinis exer-
citatus 173. quomodo & ubi in-

stitutus ibid. ejus aureum femur
174. cur non consuetæ præceperit ib.
ejus sectatores ibid. fuit Alipatia
Milefia ibid. fuit Crates Cynicus
175. reliquæ ejus Metempsychoses
ibid.
Pythagoræ instituta quædam 162. cur
statuerit non edendas esse carnes &
fabas ibid. & 174. in Gallum tran-
sivir 161 ejus metempsychoses ibid.
Pythas produtionis arguitur 706
Pythiorum præmium, poma 272

Q.

Quaternio, Pythagoricus numerus 770
Quinquennale silentium Pythagoræ 162

R.

Rabidi canis morsus quid efficiat
353
Recurrere satius quàm malè currere
89
Regia dignitas bonorum caput 178
Regium est de regno dimicantem vul-
nerari 509
Regum incommoda 510. 514 & seq.
Regibus sunt aures, oculique multi
390
Remedia quædam absurda 331. oportet
bonos viros bona cum spe Remp.
defendere 637
Reprehendere facile cuivis 141
Resurrexit quidam post vigesimum
diem 324
Retractionem scripsit Himerius poeta
22
Rhadamanthus inferorum iudex, Iovis
filius 301
Rhex sacra ubi & à quo instituta 663
Rhetor nullus in bellum prodit 257.
omnes gloriam amant 264. amant
pecunias ibid. eorundem animi per-
turbationes 265. est infra magnilo-
quentiam poetices 310
Rhetoricæ lis contra Syrum 231. ut
corrupta est 234. quid quibusdam
dicta 237. eam vocant scientiam,
quia pulcherrima est ars 251. alii
eam bonam, alii malam sentiunt ibid.

I N D E X.

res est operosa 308. 309. claros reddit	613
309. ad Rhetoricam dux viz 310. ejus	
imago ib. qualis initio videatur 312.	
qualis utraque ad eam via ib. viz aspe-	
rez ad eam descriptio 313. & seq. viz ad	
eandem planz descriptio 314. ad viam	
hanc planam ducentis oratio ibid.	
Rhodijs sophista Cynicus	51
Rhodi Colossus immensum struxe-	
runt	133. 194
Rhododaphne cujusdam cinzdi cognom-	
en	446
Rhodope mons Thraciz	602
Rifu suffocatus est Philemon	475
Robur est corporis virtus	719
Romanas res labi asebant Neronis tem-	
pore	801
Rosa ex lauro sylvestri nascentes 88. pr-	
stigijs mutaram formam restituit 86	
Roxanes labia	6
S.	
Sacerdotis summi habitus	679
Sacerdotes variorum officiorum	679
Sacra civitas est in Syria 656. cui sacra	
ibid. quz sacra ibi celebrent ibid. quid	
faciat qui eo primum venit	683
Sacrificiis vescuntur Dii	207
Salmonis pœna	766
Samippi patria & votum	504
Sanitatis imago in balneo posita	449
quinam Sapientes sint laude digni	354
Sappho exemplar jucunditatis vitæ	13
Sardanapalus effœminatus regnavit 125.	
ejus mores	315
Sardonius risus	93
Sati ex draconum dentibus Thebani 328	
Saturnus Iovis pater in inferis victus	
121. divitias & imperium dare non	
potest 607. quot dierum sit ejus impe-	
rium ib. quid interea fieret 608. quid	
dare posset 609. quæritur an vera sint	
quæ de ipso & Iove dicuntur ibid. re-	
sponderetur ad hoc 610. qualis illo re-	
gnante vita 611. talis ludebant ejus	
tempore ibid. qualis pingatur 614. pa-	
trẽm Cælum execut 615. ejus tempo-	
re quàm fœlicia essent omnia 620.	
quibus rebus indulgerent per festum	
ipsum	623
Saturnaliam tempore quid facerent 608.	
alea ludebatur ib. quid item fieret 609.	
licebat servis domino impune convi-	
tiis incescere 610. quare tunc par ser-	
vorum & liberorum honor 611. leges	
Saturnalium 615. & seq. quid fieret	
dum celebrabantur	613
Satyris fons sacer apud Malchzos In-	
dos	363
Satyræ quales effent	710
Satyrion nomen scurræ	642
Scarabeus philosophus	603
an Scientia à recta ratione abducat	648.
	649
Sciron, Pityocampes, Cercyon, alique	
viatorum cædibus insolescentes	140
Scribz sacri apud Assyrios suere longz-	
vi	466
Scorpionum duplex genus	483
Scurra qualis adhibitus convivio Ari-	
stæneti	641
Scythæ Orestis & Pyladi sacrificant 32.	
nihil amicitia melius arbitrantur 36.	
arcu valuerunt 37. eorum laudes ibid.	
pœna victo apud eos 38. bella apud	
eos perpetua 57. quo pacto faciant a-	
micos ib. quot admittant 58. eorum	
juramentum ib. consuetudo apud eos	
defendendi in tergo bubulo 64. A-	
cinaci sacrificant 152. in plaustris er-	
rant 199. viros bonos vita fundos	
colunt 32. cur id faciant ibid. viros	
præclaros quamvis peregrinos, pro in-	
digenis habent 35. patres vita fundos	
devorant 37. pro agrestibus & feris ha-	
biti ib. quanto melius amicitiam co-	
lant quàm Græci ibid. formosissimas	
pellices eligunt 51. in dicendo phale-	
ras verborum non adhibent 56. pu-	
tant contumeliosum esse Deo vinum	
libare. 62. eorum divitiæ in pecoris &	
plaustrorum multitudine consistunt	
63. illorum supplicandi genus maxi-	
um 65. Scythæ & Alani eodem cul-	
tu & lingua utuntur 67. Scythæ pu-	
niant eos qui læserunt 274. cur semper	
in armis sint 291. ad uberiora pascua	
subinde se transferunt	639
Semiramis matri Decreto templum æ-	
dificavit 662. ejus signum colum-	
ba 676. jusserat se Iunone posthabita	
coli 678. morbo ad sui cognitionem	
reducta	ibid.
Senis decrepii descriptio 304. Senes	
repuerascere vulgo dicunt 613. sen-	
ectutis imbecillæ hypotyposis	368
Sepes quidem dictus ob barbz spinosita-	
tem	446
Sepulturæ varii modi	306
Seres ad 300 annos vivunt, & cur	467
Serpentum demulsiões 332. eorum	
diver-	

I N D E X.

diversæ species 334. effecta ibid.	Sophocles poëta tragicus 95 anno obiit
serpentes flatu magi incensū ibid.	475. in jus vocatus ab Iophante filio
serpentum diversæ species 483	&c. ibid.
Servi dominorum honesta & turpia no-	Sors sæpè volvitur 33
runt 80. non debent domini manum	Solandra Calamidis 4
expectare, ut officium faciant 106.	Sofylus equitō 184
iis convenit color niger 257. ser-	Spadonem veteres domo egredientes,
vum qui contumelia afficit, in do-	inauspiciatum putabant nancisci 441
minum est contumeliosus 760	Spartinus Medus pede è convivio tra-
Servius Tullius 80 annos superavit 468	ctus 198
Servitus gravis est & intolerabilis 597	Spectra audito xris ferrive rinnita fugiūt
Sicyonia solea 317	337. spectrum semittadialis mulieris
Sidonii mercatoris consilium Alexan-	341. 342. aliud juvenis pulchri candi-
dri datum 310	da veste amicti 344. alia quæ domum
Sileni fons sacer apud Indos Machlxos	inhabitabilem reddebant 347
363. ejus descriptio ibid.	Sperata non faciunt, plerumque & non
Simia est simia etiam si aurea gerat in-	sperata faciunt dii 655
signia 380. simiam mane nancisci	Sperchim & Bulim Lacedæmonios Xer-
inauspiciatum 441	xes admiratus non occidit 701
Simmiche meretrix 522	Sphenopogones Comœdiarum qui dicti
Simonides Cæus supra 90 ann. vixit 475	623
Simonis cujusdam mentio 170. 171	Sponsa obvelabatur 637. à forminis
is nomen dissyllabum voluit fieri te-	stipabatur ibid.
trasyllabum 183. ejus cura ad con-	Statua noctu apparens 338
servandas opes descripta ibid.	Statuæ Polydamantis & Theagenis fe-
Simylus Chalcidenſis nauclerus 45	bricitantes curant 714. statuæ quan-
Sinathocles Parthorum rex 97 annos	tæ erigerentur Olympicis victoribus
vixit, septem regnavit 471	20. statuæ numinum non sunt ipsa
in Sinum non spuerè 498	numina 28. statuæ quæ moven-
Sirenium modulario 10	tur, sudant, oracula edunt 659. sta-
Sitinnus & Toxaris amici 71	tuz variz earumque effecta 338. 339
Sisyphium pondus 501	Stellas aquam potare 190
Smyrna Ionicarum urbium pulcherrima 3	Stentorem clamore vincere 304
Socrates imitandi peritissimus 12. unde-	Stesichorus Lyricus 85 annos vixit 476
quid viris traditus est 125. injuste da-	Sthenebora privignum suum pudicitiz
mnatus 215. & seq. ejus ex bello fuga	tentatz accusans 669
259. docendi quam pugnandi studio	Stoa heptaphonos 588. stoa volupta-
magis tenebatur ibid. ad platanum do-	ti litem intendit 222. 226
cens 453. et amicos in carcere appin-	Stoicorum mores 226. αἰσῶν Stoa illo-
gunt 585. eum occiderunt idiotæ 593	rum naturæ repugnans 229. verbu-
Socrates calvus & ventricosus 343. apud	la misera tantum habent 647. simu-
Athenienses calumnia peritus. 428	lant pecunias contemnere 649
Sol massa candens dictus 190. ab eo	Stratonices ridiculum factum quæ calva
vapores attrahi 190. 191. 202. ejus	cum esset suam comam laudare vult
labor perpetuus 211	18. uxor fuit regis Assyriorum 664.
Solea Sicyonia 317	à privigno amata ibid. Combabi-
de Solecismo à 728 ad 763.	more capta 367. de ea dicuntur quæ
Solonis laudes 277. 100 annos vixit	de Phædra &c. 668, 669
472. 473	Strutiones in Lybia ingentes 481
Solum currentem vincere facile 22	Suberibus servati Euthydicus & Damos
Somni portæ dux 164. ad omnes de-	47
volat 212	Sycophantæ fora & judicia sectantur 663
Somniorum super populū consopiti 775	Sylla multos libros Athenis in Italiam
Sophistæ nomen celebratum 308. cen-	advexit 380
tauris comparatur 595	Syllogismus comutus, accervatis, me-

I N D E X.

gens 644. frigidi Syllogismi Chry-
sippi. 205
Syria Dea per pagos circumferri solita
101. ejus tibicen quid agat 102. quid
alii. ibid.
Syrus 51. profz scriptor 230. 231. ex
Palzstina cadentes ad Lunam suscipit
337

T.

Tales 100 annos vixit 472. 473
Talus Cretensis 340. talorum lu-
sus temporibus Saturni usitatus 611
Tantali poena 302
Tardilinguis, fortè antonomasticè Mo-
ses intelligendus. 770. 771
Tarquinius ultimus rex Romanorum
ultra 90 annos vixit 468
Tartarus locus sub terra profundus 299.
ejus rex Pluto 300
Tegeatz apri Calydonii tergus osten-
tant 386
Telamonis filii Teucer & Ajax 261
Templa qua ratione condiderint vete-
res 454. templorum variorum enu-
meratio 657. & seq.
Tercus rex 92 annos vixit 471
Tergora direpta serpere visa 160
à Terra ad Lunam quantum sit spatii
186. terra quàm sit parva 194
de Terriculis non loquendum coram
juvenibus 351. 352
Terroris Plutoni ministrant 301
Testamentum Eudamidz 47
Thaidis vox blanda 315. 316. mere-
trix 515
Thales Milesius una nocte Alym cir-
cumduxit 356. sapientissimus & na-
turalium rerum peritissimus 801
Thamyris 460
Theagenis de Peregrino dicta 561. &
seq. is vocatus Nestor 580. statua
febricitantes curat in Thaso 714
Theano magnanima 13. moderatè u-
sa rebus secundis. ibid.
Thebani ex serpentis dentibus, sati, nati-
que 328. ossa Geryonis ostentant 386
Themistocles calumnia petitus ab A-
ristide 428. idem proditiōis su-
spectus 428. 429
Theopompus ob Tricarano in judicio
agens 448
Therapon paratū significat 162
Thers Dryforum rex 92 annos natus
obiit 469
Thersagoras quibus faciei indicis co-

gnosendus 685. poëta. ibid.
Thersites 27. qualz corpore fuerit 383.
vecors 604. carbones sicut Thesau-
rus 503
Thecus maleficus in itinere excidit 140.
laboribus quid effecerit 227. ex inferis
rediit 308. Herculis discipulus: rex A-
theniensium Neptuni filius, pedibus
nudis, barba, comaque proliza 724
Thesimopolis philosophus 167
Thespis Thebanus citharæodus 384
Thesilaz anus plerzq; incantatrices 522
Thoas ab Oreite occisus 35
Thraces Zamolxidi sacrificant 152. Eu-
molpum sequuti adversus Athenien-
ses 292
Thucydidis historia oñies à Demosthe-
ne exscripta 380
Thyestes à fratre circumventus liberos
edit 610
Tibiz tuba, cymbalisque dulciores 373
Tibicina Cymbalium 545. tibicina
Parthenis 556
Tibiz Timothei 381. Ismenias tibias
septem talentis emit. ibid.
Tigranes Armeniorum rex 85 anno æ-
tatis obiit 478
Tigrapates Lazorum princeps 62
Timæus Tauromenites historicus 96
annos vixit 474
Timocles Stoicus pius 143. diffusus
apud discipulos, apud multitudi-
nem timidus &c. ibid.
Timolaus spectaculorum amans 491
Tinnunt aures illi de quo fit mentio 536
Tiresias fuit foemina 175. nocuit illi
dixisse ultra vita viri an foeminz sit
suavior ib. usque ad sex ætates vixit
466. ex muliere vir factus 527
Tisias 448
Titanicum obtineri 776
Tmuis diu fuit servus 323
Tragœdiz cur publicè apud Athenien-
ses agerentur 284. unde illarum ma-
teriz 397
Tragœdorum habitus in theatro 285
Tribas mulier Lesbia 525. quid face-
rent tribas 526. & seq.
Tridente Græciam interficere 448
unus ex comicis Trigaleatus 605. 606
Triobolus caudicorum merces 223
Triptolemi fabula damnatur 328
Tristitiæ causz 265
Træzenii ante nuptias Hippolyto sa-
crandos capillos tondent 684
O o o 3
Try.

I N D E X.

Tryphæna meretrix	542	Vnguentodorus	605
Tarris Pharia	394	Per Vngues audire monitrosum est	765
Tyrannorum ingenia ebria sunt	800	Vniverſitas hæc ſine gubernatore, uti navis, eſſe non poteſt	154. de ejus creatione 770
V. Vatinii autem quomodo experirentur	212	Vocis præclaræ deſcriptio	9. & ſeq.
Veneficæ merces	524	Voluptas bonū ab Epicuro cenſetur	229.
Venus Cnidiorum pulcherrimum Praxitelis opus	3. hæc ſtatua amata 4. Venus ex albo lapide à Praxitele facta 333. Venus horteniſis 4. Cnidiz capitis deſcriptio 5. ejus cum Marte adulterium 161. & ſeq. cum Mercurio congregiendi hermaphroditiſ facit 777	eam deſeruit ad ſe à Paraſitica	246. quid ſit ibid. ſecundum voluptatem victurus quid facere debeat 247. quibus uilecebris voluptas plerolque pelliciat 226
Venus myrtum præbet	207. publica & coeleſtis 531. nuptiarum præſes eſt 786	Vota varia variorum hominum	105. votum pro opulentiâ 496. pro regno 504
Ventus & Acinacis apud Scythas	Dii 58. ventus vitæ cauſa ibid. ventorum nonnulli uſus.	Urbes ex alto viſæ fornicarum nidis ſimiles	201. venerabilioreſ ſunt quæ Deorum ſunt patriæ 478
Verba alata ſunt	461	Vulcanus claudus & mechanicus	119
Veritas eſt remedium adverſus mendacia	353	Vxoreſ juxta Platonis ſententiâ debent eſſe communeſ	651. cur illud ibid. Vxorem amittere minoris facit quàm filium rex quidam 665. eam repudiare licet, ſi injuriâ fecerit 757. qui uxorem contumelia afficit in virum contumelioſus eſt 760
Vellis Indica mollior Græca	373. vellis in tegumentum comparata 718. veſtium varietas 725	X.	
Via triſtiſſima eſt tutiſſima	694	Xanthus Achillis equus verſus recitans	159
Victoria, in convitiis ſita, diſputantibus	148. victoriæ convivium 510	Xenocrates Platonis diſcipulus	84 annos vixit 473
Victorum in certaminibus æſtimatio	273. 274. quid ad coronam illis accedat 277	Xenophanes Dexiniſ filius	91 annos vixit 478
Ad Vigilandum cadendi metus multum facit.	674	Xenophilus muſicus Pythagoricus philoſophus	105 annos ſuperavit ibid.
Vindex, nomen ejus qui Neronem ab Iſthmo revocavit.	801	Xenophon Grylli filius	90 ann. vixit 474
Virilia ſibi amputavit Combabus	667	Xoës diu fuit ſervus.	328
Virtutiſ & mollioriæ ob Ariſtippum contentio	229. virtutiſ etiam apud hoſteſ in pretio eſt. 701	Z.	
Viſus magis quàm auditus afficit	460. ejus voluptas potentiſſima. 460. 461	Zamolxiſ Scytharum Deus conditione fuit ſervus	713
Vita humana omnium minimum tranquilla	182. vitam mediocriter bonam qui vixerunt ubi à morte collocentur 302. vitæ neceſſitateſ 305. ad vitam producendam utilitateſ quæ ſint 467. ut vita humana in ignorantia, indeque ortiſ malis verſatur 593	Zelotypia ſignum amoris	534
Vlyſſiſ facta quædam	245. apud Phæacæſ paraſitum egit 246. ex inferiſ rediit 301. quid ad redimendos ſocios fecerit 326. 327. aures cera obturataſ habuerunt 628	Zelotypix efficitur	556
		Zelotypi dolore afficiuntur	534. 535
		Zelotypi geſtus & actioneſ	535
		Zeno Stoicorum princeps	98 annos vixit 473
		Zenothemiſ Maſſilienſiſ formoſus & procerus deformiſſimam uxorem habuit	49. ejus in Menecratem ſtudium ibid.
		Zenothemiſ Stoicuſ	636. ingurgitantiſ ſe cibis 638
		Zirim qui exclamavit apud Sauromataſ non occiditur	60
		de Zopyro Darii dictum	157

Σ Χ Ο Λ Ι Α

Ε Ι Σ

Λ Ο Υ Κ Ι Α Ν Ο Υ .

Δ Ε Υ Τ Ε Ρ Ο Ν Μ Ε Ρ Ο Σ .

S C H O L I A

I N

S E C V N D V M V O L V M E N

L V C I A N I .

THE LITTON

OF THE LITTON

OF THE LITTON

OF THE LITTON

OF THE LITTON

OF THE LITTON

Σ Χ Ο Λ Ι Α

Β Ι Σ

Λ Ο Υ Κ Ι Α Ν Ο Υ

Δ Ε Υ Τ Ε Ρ Ο Ν Μ Ε Ρ Ο Σ.

Εἰκόνες.

αγ. 1. Mf. in 4. Αὐτῇ τῇ μέτρῳ φασὶ] Τῇ αὐτῇ μέτρῳ,
τῇ αὐτῇ ᾠσμησίᾳ. ἔτι δὲ παροιμιῶδες.

Καὶ τῷ Πανδίωνι εἴπῃς] Τῷ Προκλῷ, ἥτοι τῷ ἀη-
δῶνι.

Σίτυλοι] Ὅρος Λυδίας ὡς τῷ Σμύρῳ, ἐν ᾧ ἡ Νιόβη
ἐκ λίθου πεποίητο).

Τῇ Θεῳκεῖ] Τῇ Ὀρφῇ.

Τὸν Κισσαίωνα] Ἀμφίονα ὃς πῆς Θηΐδας ἔκπαι πῆς Βοιωτίας, ὑπὲρ
αὐτῆς καὶ κηδεύει.

Οὐχ ὡς αὐτὴ ἡ Κλειώ] Καὶ γὰρ πῆς Μῦσαι, ἄλλω ἄλλῃ φασὶν ἵφροον
εἶναι τῆς λογικῆς καὶ ἐπιστήμης. Κλειώ μὲν ἰσορίας, ἥς καὶ Διὶ τῷ
εἶναι φασὶ, Θαλείαν κωμῳδίας, Εὐτέρπῳ αὐλῶν, Μελπομένῳ τραγῳδίας,
* Τερψιχρῶν ψαλτικῆς, Ἐρμῇ κυμβάλλου, Πολυμνίας ὀρχήσεως, Οὐ-
ρανίας ἀστρολογίας, Καλλιόπῃ ποιήσεως.

Ἡ Σαπφῶ δὲ] Ὅσον εἰς σῶμα, εἰδεχθεῖσα Σαπφῶ μικρὰ πρὸς μέ-
λαινα ὀραμένη. καὶ πὶ γὰρ ἄλλοι ἡ ἀηδῶν, ἀμύροισι πῆς πῆλοις ἐπὶ μι-
κρῇ τῇ σῶματι περιεληλυμένη.

Οὐδὲν τραγικόν] Οὐ ᾠσοποιεῖται ἡ μετ' ὑπερείσεως γυμνῶν, ἀλλὰ
ἐνδίαψεν καὶ ἐξ ἀληθῶς γυμνῆς κατωρθεῖν.

Τ' πὲρ τ' εἰκόνων.

P. 16. Mf. in 4. Ὁ λόγος ἐστὶ ἀνιχνεύει τὸ εἰς Πάριον τῷ
Σμύρῳ, γυναικὶ δὲ Οὐρανίᾳ τῇ Χρησίδι Καίσαρι, ἐπαίνῳ εἶναι, ὅτι καὶ εἰκ-
νὴς ἐπιγράφει.

Καὶ εἰς ὅσας ὀλίγας] Εὐληπτικὴ μὲν δὲ τῇ Ἀπικῇ συντάξει τῆς
πλείους ὅσων, ἀλλὰ καὶ τῇ τῷ ἀντιπροφῶν συντάξει, τὸ γὰρ ἀναφορι-
κὸν πρὸς αὐτὴν, καὶ τῇ τῷ ἀντικείμενον τῇ ποσὶ, τὸ μὲν γὰρ πλείους ὅσων
εἶναι, τὸ δὲ ὅσας ὀλίγας.

Τῆς πολυκάμης] Σημαίνει ὅτι βόστρυχοι μὲν ἐπὶ ἀνδράσι, πλόκαμοι δὲ
ἐπὶ γυναικῶν ὁσέως ἀνθρώπων.

■ 2

Προ-

* Hic legebatur Euterpe, sed cum jam hoc haberetur nomen, deessetque
Terpsichore, manifestum erat festinantem Librarium posteriorem hancce Mu-
sam oblitum. Licet non conveniat Mythologis inter se circa Musarum in-
venta, nec praestantissimi Poetae divisionem hanc artium inter Musas agnos-
cant, attamen quod hic dicitur de Euterpes, & Terpsichores inventis satis
consentit cum Epigram. cxxxviii. *Λύπησι* ad quod vide *El. Vnigenita*.

[εἰρηνῶν] φυλακῶν. [πείλειαν.] δὲ ὅπως εἶναι. [ὑπερώς] ἀνάγοντες.
 [ἀπινύσσας] ὕβρις. [μελίπηκα] εἶδος πλακῶντος [μαύρι] σινάπυς
 [κατηχίαν] κατηχῶν, αὐτρίπορος, παραπῶ ἀίπατικῇ. κατηχῶ δὲ ἀντὶ
 τῆς ἡλικίας τῆς γυναικῆς. [ἡ πορεία] ὁ καιρὸς τῆς πορείας. [χαμίνιον] πε-
 πηγὲ καὶ μικρὸν εἶδος.

Ζῶς Ἐλεγχόμενον.

P. 117. Ms. in 4. Πάντο μὲν δὲ] Τὸτο καὶ Ἐλάνιον ἡ πόρεσις. εἴτ'
 ἄλλο π δὲναιται ἐμφερμένῃ καὶ τοῦτο παρὰ τῆς μέρας, εἴτε ἰσοδυναμῶ-
 σι. διὸ ὡς μεγάλῃς ὕψος τῆς ἀπορίας, ἐποίησε τὸν Δία..... ὥς αὐ-
 τῶν ἀπερηγήτων διωγμάτων.

Μιτερίαν] Ταπεινός, ἐπεικὴς.

Οὐδὲν γὰρ ὅπου] Πλατυπύχον τὸ θώρημα.

Καθίσταν] κρεμνίσσας.

Τῷ λίαν αὐτῶν] Τῷ Διδος εἰπόντος ὅτι ἡμεῖς οἱ θεοὶ τῆς τήμενος
 ἡρτήμεθα τῆς μεριῶν ὁ Κανίσκος ἐμίλασε.

Τῷ βίαν] Τῷ δύναμιν.

Τὰς θυσίας φησὶ] Δηλώνει ὁ λόγος.

Μὴ ἐκνήσης] Ἀπὸ τοῦτο τὸ μὴ ἐκνήσης ἵν' ἡ καὶ ὅπως ἀσφαλίστερος
 ἀπεκρινόμενον μὴ ἐκνήσης.

Αἰτιδέναι] Αἰτῶν λαμβάνουσιν ἀγαθῶν τὰς θυσίας ἀδείχοντες.

Ἰμνίαν παθεῖς] Ἰμνία λέγεται τὸ χοροῖον εἰς ὃ δισμῆται ὁ χορὸς,
 δι' ὃ τὸ ὕδωρ ἐκ τῆς φρεσίνων ἀνέλκυσιν. ἰμνία λέγεται καὶ ἡ ἀφ' ἧς χορὸς
 ἢ πινύσας ἄλλας ἀφ' ἧς χοροῖον ἀνέλκυσιν. διότι καὶ ἰμνὸς λέγεται, κυρίως
 μὲν ὁ λῶρ, καὶ ἀχρηστικῶς δὲ καὶ τὸ χοροῖον.

Ὁ Πορμηθῶς] Λέγεται ἐπὶ ὁ Ζῶς τὸ πῦρ ἱερουργεῖν καὶ σὺν ἡνείκα-
 τοι ὡρτοχίαν αὐτὸ τοῖς ἀνθρώποις. ὁ δὲ Πορμηθῶς κλέψας αὐτὸ τῶν τοῖς
 δίδωκε, καὶ ὀργισθεὶς ὁ Ζῶς ἴδμεν αὐτὸν ἐν τῇ Κανήσῃ ὅρα, καὶ
 ἐποίησεν αὐτὸν ἰδίαν τὸ ἦμαρ αὐτῷ.

Τὸν γὰρ πατέρα σου] Πατὴρ τῆς Διδος ὑπερῆκεν ὁ Κρόνος. εἴτ' ἐγνω-
 κώς ὡς εἰς τῆς αὐτῷ μεριμνῶν τῆς βασιλείας ἐκβαλεῖ αὐτὸν, ἐπεὶ οἱ
 αὐτὸν ἔχει ὡς κατηθίει αὐτὸν. τὸτο ἐποίησε δύο ἡμέρας, τῷ Ἀδῇ καὶ τῷ Πο-
 σειδῶνι. ὅτι δὲ ἐγινήθη ὁ Ζῶς, ἡ Πρία ἡ γυνὴ τῆς Κρόνου, δίδωκε αὐ-
 τῷ λίαν αὐτῷ τῆς Διδος. ὁ δὲ Κρόνος κατεκρίθη, καὶ τὴν ὡσπέρην πατ-
 ῆρας ἐξήμεσεν. αὐξηθεὶς ὅτι ὁ Ζεὺς τῆς αὐτῷ πατέρα τῆς βασιλείας ἰδὼν, καὶ
 διδομένης βαλὼν αὐτὸν ἐν τῇ περὶ τῶν ἀπείρητο.

Τὸν σὺν ἀδελφόν] Ὁ Ποσειδῶν ἀδελφὸς ὢν τῆς Διδος ἀφ' ἧς τὸ βαρίως
 ἄρχειν αὐτὸν, ἐκβαλεῖσά τε καὶ ἄλλαν θείαν ὑποτάξας αὐτὸν. γυνὴς δὲ
 τῆς τῆς Ζῶς τῆς θυίας ἱερομενίας. τὸν δὲ Ποσειδῶνα ἱερμύει εἰς Τροίαν
 ἐπὶ τῇ δολώσας τῇ Λομίδῃ.

Παρὰ Ἀδμήτῃ] Ὁ Ἀσκληπιδὲς ὡς ἡ δὲ Ἀπόλλωνος, εἴτ' ἐπὶ τῇ ἰδίᾳ
 πέτρῃ τῇ ἰατρικῇ χρῶμενον, ὡς μαρτυροῦνται, τὴν ἀπινύσσοντες ἡ-
 γαριν. καὶ ὀργισθεὶς ὁ Ζῶς, ἐκτεφνῶσιν αὐτὸν. ἐπὶ τῇ τῇ λυπηθεὶς
 ὁ Ἀπόλλων, τὴν Κύκλωπας τὴν κατὰ τὴν κατὰ σκιδάειν τὴν κροτωνὴν
 κατὰ τὸ ξύλον. καὶ θυμωθεὶς ὁ Ζῶς, ἐποίησε τῇ Ἀπόλλωνι τῇ Ἀδμήτῃ
 δολεῖσθαι. ὁ δὲ Ἀδμήτης, ὡς βασιλεὺς Θησπελίας.

Εἰ ἀνερῆ] Εἰ βαρυντάτω. λέγεται ὅ ἀνερὶς τὸ βαρύνει δὲ μετὰ
φορῆς τὸ πειχῶν τὸ μηδὲ κερήσαι Διὶ βαρυντῶ δυνάμειον.

Εἰ μὴ ὦν τὸ φησὶ] Ἀντὶ δὲ τῆς.

Υἱὸν αἰχμῆς] Κορίνθιος ὁ Λυδῶν βασιλεὺς εἶδεν ὄνειρον, ὡς ὁ υἱὸς αὐ-
τοῦ Ἀντὶς αἰχμῇ σιδήρεᾷ πνίξῃ. φασὶν δὲ ἐν, ὅτι συνεχεὶ τὸ πει-
θεῖν ἔπαινε πολέμῳ ἀπλῶς, ἔπαινε Διὶ τὸν παρελθόντα ἐν τῷ ἐκεί-
ματι σιδήρεος. σὺς δὲ τῷ χιτῶνι φανήσθαι, πισθεῖς ἱπποψεν εἰς
θηρῶν τὸ πνίξαι. καὶ ἐν τῷ θηρῶντι Ἀδρατος εἰς τὸ θηρῶντων, ἢ τὰς
τῷ δὲ σὺς, αὐτὸς μὲν ἡμάρτιν, ἀναιρῆ δὲ τὸ Κροῖσα ἔστιν.

Ἄλλοτε] Τὴν αὐλακῶν, ὅ ἐστιν ἀοργεῖν δυνάμειον γῆν, λέγει δὲ τὴν γο-
ναίκα.

Ἀποσφῶντες] Φανερῶντες.

Ἀρνια κρία] Ὁ Κροῖστος θέλων πειρᾶσθαι εἰ ἀληθὴ κριτεύει ὁ Ἀ-
πόλλων, μίσην ἀρνια κρία καὶ ἀπὸ χελώνης, ἔψαυ αὐτὰ καὶ ἔπεισεν
ἀπλῶς πῶς ὦν αὐτὸν καὶ ἐρωτήσας αὐτὸν πῶς ποιεῖ, ὅς δὲ ἀπικρίνατο,
Ὁδμή μὲν εἰς Φοῖβας ἤλθε κραταίρειοιο χελώνης Ἐψομένης ἐν χαλεπῇ ἀμ-
φροσύνῃ κριέει.

Διηγήληται] Εἰς ἱππῶν ἔχον.

Κακίᾳ δὲ] Ἀλκιτιάδης Κλεῖνις, Σκαμβοτιάδης τὸ δῆμον, τραυλὸς ὡς
ὡς Ἀριστοφάνης Σφονγί. γῆρας δὲ τὴν ἱπποτικὴν θυματῆρα, Κακία δὲ
ἀδελφῶν, αὐτῇ μὲν ἐπιστῆναι τῆρας. τὸ δὲ Κακίᾳ ἐπικρῶτο Διὶ καὶ ἡ-
μαρτῶ ἀνελθόν. καὶ συνεχεῖς πνί τὸ ἡλικιωτῶν, κόνιλοι τὸ ἱπποτικῶν
ἐπέταψεν. καὶ βαλόντι εἰς τὰς τὸ ἱερῶν ἀρχάς, τὰς κακίας, τὸ βούν
ἐκλεγεμῶν, ἔστι μὲν τὸ ἱερῶν. αὐτῇ δὲ τῇ θυματῇ αὐτὴ ἐπικρίθη
Ἀλκιτιάδης ὦν τὰς νόμους. ἐπὶ δὲ Ἀρπῆν ἐκαλεῖτο, ἔπειτα ἐπὶ τὰς
μικρὰς ἀρχὰς ἐκαλεῖτο. ἢ ἐπὶ ἀπὸ Ἀρπῆν χειρὶς ὡς.

Περὶ δὲ τὴν ἐνδία] Οἱ ἐνδία ἀρχοντες ἦσαν ὦν Ἀθηναῖοις, τὸ
ἐν τῷ δευτεροβάθμῳ ἐπικρατῶντες. καὶ τὰς ἐκταρμένους ὡς κλειτὰς, ἢ
ἀνδραποδιστὰς, ἢ λωπολῆτας, αἱ μὲν ἐμυθολογοῦσι, θυματῶς ζυμῶσιν.
ἐάν δὲ ἀμφοτέρωθεν, εἰς δικαστήριον εἰσάγουσι. καὶ ὁ δὲ ὦν κλειτῇ πε-
ρὶ αὐτὸν ποιεῖσι. καὶ εἰς πῶς ἀλλοτὴ καὶ ἀκλειτῇ θυματῇ, οἱ ἐνδία τῶτον
ἐκταρμένους.

Τὶ δὲ κακίῃνον ἐρωτᾷ] Ἀντὶ δὲ δὲ ἐκείνῳ.

Τιτύς] Ὁ Τιτύς, ἢ ἔλθοι βιάσασθαι τὴν Ἀθῶν γυναικαὶ ἔστω δὲ
Διὸς, μητέρα δὲ Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρτέμιδος. καὶ Διὶ τὸ ἐλάττει
ἐν τῇ ἀθῇ. αὐτὴ γὰρ ἐν τῇ ἰσάφῃ ἐξηπλωμένη, ὦν ἀκλειτῶν οἱ
γῆρας τὸ ἢ περὶ αὐτὴ κριπῶσιν.

Ἀρπῆν] Ἀρκεῖν ἡσυχίαν.

Μf. in fol. Ζῶς ἐλεγχόμενος. Βάσις] ὁ Διὶ πυρὸς πέχιστος ἐρα-
ζόμενος. [τοῖσι ἀδελφοῖς] ὁ Ποσειδῶν, ἀδελφὸς αὐτῷ Διὸς, καὶ Φέρον βα-
σιλεὺς Διὸς Διὶ τὸ βασιλεὺς ἀρχὴν αὐτὸν, ἐκταρμένους μὲν καὶ ἀλλοτὴν δεινὴν
ὑποτάξας αὐτὸν. γῆρας δὲ τὸ τὸ Ζῶς τὰς βυλάσας ἱπποκρίτας. τὸ
δὲ Ποσειδῶν ἐπικρῶτο εἰς Τροίαν ἐπὶ τὸ δολοῦσαι τὴν Ἀπομειδῆν.
[μυρτῇ πῶς] πᾶν γυναικῶν καὶ τὸ ἐκτὸς Ἐκταρμένους ἐπικρῶτο. εἰτὶ ἀλλοτὴ
δύναμις ἢ ἐκταρμένη καὶ τῇ ὦν τὰς μέγας. [κακίῃνον] τῇ
μυρτῇ τῇ. [σκέπηροι] ὁ πῆλεκος καὶ τὸ ἐλεος, ὦν τὸ σκέπηται τὸ
ἄρκα.

ἄρια. [καθ'ερέξας] ἐγκλησάμεθα. [τοὶ γὰρ τοὶ] ἔ' ἵκεν. [δηγυν-
λόμεθα] ἀντὶ ἑ' ὠμωτοχάλη κρατῶν ὠσπερ τὸ δένδρον. [ἀνισκολοπιζοῦσθαι]
Γυγης ἀντὶ ἐπ'αρείῳ ἀνισκολοπίῳ ὡς αὐτῆς. [πὶ δὲ κακείνῳ] ἀντὶ
ἑ' δι' ἐκείνου. [ἐφικνύται] ἐφ'ἀκρίβειαν καὶ λαμβάνουσιν. [ἀγαπήσμεθα].
ἀρεκιδησόμεθα.

Ζῶς Τραγωδίας.

P. 127. Ml. in 4. Ἡ τραγωδία πτωχῶν συμφορῶν. ἐπὶ ἧ' ὅσον
συμφορᾷ νῦν ὁ Ζῶς ἐστίν, εἰκότως αὐτὸν ὡς τραγωδίαν ὑποτίθει. Ἀφ'
ταῦτο γὰρ καὶ Ἀφ' ἰάμβων τραγικῶν Ἀφ' ἀλίστα αὐτῶν Ἡρώ καὶ Ἀθήνη. καὶ
αὐτῶς ὁ Ἀφ' ἰάμβων ὡς αὐτῶν ἀπεκρίνεται.

Ὡς μεταλυσσομεθα γὰρ Ἀδισιόητος ὁλῶ ὁ τίχης, ὡς καὶ ἑ' Διὸς καὶ
τῶ τραγωδῶν ἀγνοήτης.

Υποδραματίζων] Τὸ δραματίζων ἑ' ὑποδραματίζων πύκτω
Ἀφ' ὀρεῖ. δραματίζων γὰρ ὁ ποιητής, καὶ τ' ὑποθέσας ὁλῶς, καὶ
ἑ' ἱπῶν, ὡς Εὐραπίδης, Εὐπλοῖα, Ἀριστοφάνης καὶ ἑ' πρὸς τοιαύτας. ὑποδρα-
ματίζοντες δὲ, ὁ πᾶς ὑπὸ τῷ δραματίζοντι τῶν εἰρημῶν λαμβάνει καὶ
καίτοι καὶ πῶς αἰνέοις αὐτῶν πᾶσι ἐπαρμόζει, ἅπ' αὐτῶν ἡδὴ πι-
πταγμένοις ἀφορμαῖς.

Εἴ τι ξυρῶ ἔσται] Ἡ παρεμμία ἐπὶ τῷ ὅσον ἔχεται ὄντων κινδύνῳ λι-
γυμνῇ, Ἀφ' τὸ μὴ οὐκ ἔσται τὸν ξυρῶ ἔσται.

Τὰ νύχθι] Τὰ κατὰ νύχθι καὶ κατὰ χυλῶν. ἐκείσθι γὰρ, ὡς λίγυσθι, οἱ
Τιτῶντες ἐκείσθι.

Πῶλῳ ἢ Ἀριστοδμήῳ] Οὗτοι τραγωδίας ἦσαν ὑποκριταί. ἐπὶ δὲ ἑ' ὅσον
ὁ Ζεὺς τραγικῶς ἰάμβους ἔλεγεν αὐτοῖς, διὰ τὸ ὅτι ἐπὶ ὅσῳ Διὸς Πῶ-
λῳ ἔφασι ἢ Ἀριστοδμήῳ. Πῶλῳ ὁ καὶ Ἀριστοδμήῳ ὑποκριταὶ πε-
ριφανῆς. ὑπεκρίνομεθα ὅτι ὅσον πᾶσι τραγωδίαις καὶ κωμικαῖς καὶ θείαις,
καὶ τῶ νῦν Ἡρώ γυναικεία κατὰ μὴν ὀλιγοῦ καὶ ὅτι ὅλος θεῶν
ὑποκρίνομεθα ὡς ὅσον, ὑποκρινομένη πᾶσι πᾶσι καὶ τῷ Διὶ ὑποτίθε-
ται.

Καὶ νῦν μετῴροι] Ποῦς ἀκρόασι.

Ἀλλ' ἂν ἀγνοήσιν] Τὸ ἀγνοήσιν, ἀντὶ τῷ ἀγνοήσιν. σκεπτός
δὲ ὅτι ὅσον τοῖς ἀκροῦσι κατ' ἰδίαν τί πρᾶττε καὶ μὴ τοῖς ἀρχαίοις αὐτῶ
κρίνομεθα, τραγικῶς δεκά.

Ἀλλ' ἐς Διὸς ἔλθω πάντες] Ποῦς τῇ λοιπῇ δαισιδαιμονία μᾶλλον ὁ
μᾶλλον τῇ πρὸς τὸς λιγυρῶν θείας καὶ Πρίαπον πᾶσι θεῶν εἶναι ἑ' ἄλλους
μεμνησθῶμεθα. ὅτι οἱ μὲν αὐτῶν τ' αὐτῶν φασὶν εἶναι τῷ Διόνυσῳ, ἐπι-
στεινῶς αὐτῶν τῶν δὲ Πελιάων καλῶν, ἄλλοι δὲ Διόνυσῳ μὴ καὶ μετῴ-
ροις ὁ ἢ Ἀφροδίτης ἢ Διωνῆς. Μιασίας δὲ ὁ Παπαρεὺς ἐμμεθροῦς
τ' Πελιάων λέγει, ἄλλοι δὲ Ἀφροδίτης καὶ. καὶ ἑ' ἑ' αὐτοὺς εἰς τὴν Ἀε-
μῶνα, ἐπὶ τῇ ἀμορφίᾳ τῇ μυστικῇ αἰδῶ ἰσχυρῇ. ἑ' καὶ γὰρ φασὶν γλῶσ-
σῳ μετῴρῳ καὶ γαστρίῳ καὶ αἰδέοις, λιγυρῶν ὁ ὑπὸ αὐτῶν ὅτι σκεπτός
τὸ ἀγαλλῆ αὐτῶν, ὡς ὁ κρατῶν γλῶσσης καὶ γαστρίῳ καὶ μίξις, ὁ
μεμῶν ἐξ ἑ' τ' βίον.

Πάχυν ἰώνυμοι] Ἀπὸ ὕμνων.

Οἱ Φινδῶ μ'] Οὗτοι ἀγαλλῆτοποιοὶ ἦσαν ἀρεταί.

Ἡ Βστ.

Ἡ Βυδὶς δὲ αὐτῇ] Ἡ μὲν Βυδὶς, Θρακικῆς θύοις. ὃ δὲ Ἀντιόχης Αἰγυπτίως. οἱ οἱ λόγοι ἐκ κοινῶς φασί. Μιθρῆς, Περσικῆς, ὃ Ἀπίς, Φρυγίῳ. ὃ μὲν Μιθρῆν, ὃ αὐτὸς ὕπνῳ τῷ Ἡφαιστῷ, ἄλλοι δὲ τῷ ἑλίου Θεῷ. ἔπειθ' ἐν οἱ βάρβαροι πλεῖστοι ἐκείνων, εἰκότως καὶ πολυτελεῶς τὰς ἐκωντῶν θύοις κατασκευάζουσι. τὸν Ἀπίν δὲ Φρύγῃς σέβοντες, τὸν αὐτὸν οἱ δὲ τῷ Διόνυσῳ. φασὶ δὲ αὐτὸν καὶ θηλυδρίαν ὑπὸ Ῥέας τῇ τῇ θεῷ λατρεῖν πάντα μητρός. ἐφ' ᾧ τὴν ἐρωμένην αὐτῆς ὑπερέχον. ἔτι οἱ καὶ γυναικῶν αὐτῆς οἷα δὲ οὐκ ἐστὶν περὶ αὐτὴν φασί. τὰτα ἱεροπρεπῶς λατρεῖν γυναικὶς ἐκτεμνόμενοι ὥστερον τῇ γυναικὶ ἄρρητα ἀνατίθενται ὅπως. Ἀπὸ τῶν καὶ οὖν παίζεται τὰτο ἔξ' πάντων ἀνέχου, ὡς τῷ Ἀπίδι ἐπιτιθεῖσθαι ἀνακτόν, ἀρμυδιώπιοι δὲ ἑῶν λέγοντο, καὶ ὅτι ἐν τῇ αὐτῇ Ἀπίς τοιαῦτα ἐπαμφοτέρω τῷ μύθῳ ἐξιστορεῖται.

Χρυσὴ γὰρ εἰμι] Χρυσὴν ἔλεγον Ὀμηροῦ τὴν Ἀφροδίτην, τοιαύτην ὡς αὐτὴ δὲ ἔλθῃ ὥσπερ ἰσχυρῆς, ὅσον οὐδ' ὀνόμαζον.

Πάνυ λεγῶ] Λημὴ δ' ἐστὶν ὃ ἐν τοῖς ὅμοις ῥύπος.

Περτίληθι] Ἀπὸ Περτίλης. Περτίλη δὲ ἐν λίθῳ παρ' Ἀθηναίους εἰς ἀγαλματῶν περιποιεῖται.

Ποσειδίδη] Οὗτοῦ ἀγαλματῶν ἄλλοις, ὅς περ κατασκευάσθαι ὃ ἐν Κνίδῳ τῇ Ἀφροδίτῃς ἀγαλμα.

Τὸς κόλπαυς] Τὸς κολάδας φασί. οἱ δὲ οἱ πεπαιδευμένοι, οἱς δὲ σπουδαίονται αἱ νόμοι.

Εἰν τῷ θηκῷ] Ὅτις ἐκκαλῶντο ὡς τοῖς Ἀθηναίοις οἱ πάντες περιεσθῆναι ἀπὸ τῆς θηκῆς, ὃ ἐν μισθῷ δαλῶνται τρεφόμενοι. ἐν τῷ θηκῷ δὲ ἐκκαλῶνται λέγει ὅτι ὃ ἐν τῷ πενιχρῷ γάμων.

Ἰσὺν πλέσμεν] Δαπνιμῶν.

Υπὲρ τῶν πεντακροσιομεδίων] Εἰς πένταρον διηρήτη γάμων παρὰ ἢ πόλιν τῇ Ἀθηνῶν. εἰς πεντακροσιομεδίων, οἱ πέντε ἥσαν πάντες πλῆστοι. εἰς ἑπτάς, ἑπταὶ πλῆστοι. εἰς ζήντας, ἑπτα ἥσαν. εἰς θήσας, τὸς πέντας. εἰπὼν δὲ ἀντίρῳ τὴν Ἀφροδίτῃ ὡς πενιχρῶν εἰς τὴν θηκὴν πλεῖν, εἰς πεντακροσιομεδίων ἐπέε τῶν ὡς πλῆστοι.

Τὴν πύον] Πύον λεγέται ἡ ἐκκαλῶν τῇ Ἀθηνῶν παρὰ τὸ περιεσθῆναι τὸς σπινθηρομένους ἐν αὐτῇ.

Ἀλλ' Ἡρακλῆς] Εἰώθησαν οἱ ἀνθρώποι ὡς κακοῖς ὄντες, ἐπικαλεῖσθαι τὴν Ἡρακλῆα ὡς ἀλεξίκακον. εὐμάρως δὲ ὃ Ἀθηναίος τῇ Διᾷ ἐπέστη ἐπικαλεῖσθαι τὴν Ἡρακλῆα, παρὰ τῇ θῶν ὡς χαλάρων.

Ὡς Ζεὺς τὴν Ἑλλάδα σωσάσθαι] ὅτι τῇ Ἑλλάδι γλῶσσαι.

Εὐπρεπῶς ποιεῖται] Εὐπρεπῆς.

Πρῶστα] Ἀπὸ τῆς πρώτης.

Διαμείδεις] Βορῶνεις.

Πεπαιδευμένῃσι] Ὑποκριτικῶς πείσαν.

Ὀλιγώρως] Καταφρονητικῶς.

Περὶ τῆς Καφρείας] Ἀκρωτηριασθῆς Εὐβοίας. ἔχῃ γὰρ ἰδίως τῇ Εὐβοίᾳ ὃ ἐπὶ τῇ ἑλῶν ἑλῶν Καφρεία. Καφρείως λεγέται τὸ πρὸς θαλάττης ἐν τῇ αἰμαλώδῃ πελάγῃ καὶ σπινθηρῶν, σκοπίλοις διεληγμένῳ, καὶ ἔρμους καὶ χοίρους καὶ τὰ εἰς ἀπείρασιν ἀπράγμῳ, ὅτι κρημνοῖς ἀειπυχοῦται καὶ ἐν τοῖς ὅλοις κακοῖς, ὅτι καὶ ἀνθρώποις τοῖς ἀνέμοις καταπνέμεται.

ἀπεικαλύπτει λειψόμενον, μηδὲν ὑπολειπομένης τῆς λείψου, ἀλλ' ὥς
εἶναι το πρᾶγμα διεικνόντος.

Καὶ μετὶ τὴν δίκην] Θίμης εἶναι ἡ δίκη. καλῶς δὲ τὴν δίκην ὠκα-
σιν ὡς δικαίως τὴν δίκην ἀπαλαμύσσοντων, ὅτι αὐτοὶ ἡμεῖς, ὡς ἀφ' ὧν
τὸ Ἄλιον.

Τὸν Ἄλιον] Κορίτω τῷ τῷ Λυδῶν βασιλεῖ ἐρωτήσασθαι εἰ ἀφ' οὗ τὸ Ἄ-
λιον τῆς Κουρ, τῆς Περσῶν βασιλείας, ἀπικραίνετο. ὅτι ἀφ' ὧν μεγαλύν-
ουσι καὶ αὐτοὶ. οὐδὲ, ἀγνοήσας πῶς οὗτος ἀφ' οὗ, ἀφ' ὧν τὸ Ἄλιον, τὴν
ἰδίαν ἀπυλίσιν.

Ὡς δὲ τὴν Σαλαμίην] Περσῶν καὶ Ἑλλήνων ναυμαχεῖν ἐν Σαλαμῖνι με-
λόντων ἔχρησι τοῖς Ἑλλήσιν ὁ Ἀπολλών, τῶν τῶν χρησμοῖν. λεγέτω δὲ
αὐτοῖς Θειοπατρὴς ὁ Ἀθηναῖος ἰοῦσθαι, ὅσα αἱ γὰρ φησὶ θείας καλῶς
τὴν Σαλαμίην, εἰς αὐτὴν πέπτεν ἱμεῖς οἱ Ἑλληνες, πολλοὶ δὲ τὸν Ἑλλή-
νιον, ὅτι τὸ Περσῶν ὄφρ' ἐμμελίσσεται θύματα.

Δίον ἀγαπᾷ] Ἀρετῶν, ὡς ἀρετῶν.

Τὸν περιγχεῖται τῶν] Πάντες οἱ πολῖται παρ' Ἀθηναίους ἐν γοα-
ματικῇ ἐνέχονται. εἰς οὗ μὴ ὡς πολίτης ἐνέχεται παρ' ἑξῆς, πε-
ριγχεῖται ἐκαλῆτο. ἀφ' οὗ τὸ τῶν περιγχεῖται ὡς ὁμοῦ.

Εἰ γὰρ καὶ ὁ Θεσβύς] Ὁ Αἰγύριος Ἀθηναῖος ὢν, ἐν Τροίᾳ πᾶσι τῷ
Πειλοπονήτῳ συνεκδοκῆσθαι Αἰθρα τῇ θυγατρὶ τῆς Πιττιῆς. ἡ δὲ Αἰθρα
ἐγίνετο τὸν Θεσβύ. ὁ τοῖσι Θεσβύς εἰς τὰς Ἀθῆνας εἰς τὸν πατρίδα ἐ-
ρχομένη, πολλὰς ληστὰς ὄρων, πάντας ἀπικραίνει ἐν τῇ ὁδῷ προδύ-
μῳ.

Τὸν Σκέρτα] Ληστὴ ἦσαν οἱ τῶν ὁδῶν τῶν Τροίᾳ εἰς
τὰς Ἀθῆνας ἀγνοῦν. καὶ ὁ μὲν Σκέρτα ληστὴς ὢν ἐνάγκαζε τὰς πα-
ροῦσας πλοῦντας τὰς ποταμὸς ἐπὶ τῇ θαλάσῃ καὶ ἡμεῖς. καὶ λακτίζον
εἰς θαλάσσαν ἵκτεται, καὶ ἡ χελώνη διχρυσίη κατὰ τὴν.

Πιτυοκαμπύλῳ] Πιτυοκαμπύλης δὲ, καὶ ὢν ληστὴς ὢν, ἐκαμπύ-
λεται, καὶ ἐνάγκαζε τὰς παροῦσας κατὰ τὴν οἱ δὲ ἀναπνευστοὶ ἀ-
πυλίσιν.

Καπτόμενοι] Τὸν Ἡρακλῆα.

Καὶ κισσῶ] Καπὸν ἐν τοῖς βωμοῖς ἀπεργάζει.

Οἱ δὲ Κεοκύν, καὶ ὢν ἀδίκος ὡς τὰ καὶ εἰς τὰς ξίνας, καὶ πα-
λαίειν ἡνάγκαζε. καὶ τὸν ἡ βυλάμενοι διεφύκει, καὶ ὁ τοῖς παλαί-
στρα ἐκαλῆτο ἐν ὡς ὡς, πολλοὶ δὲ Ἑλλήνων. διεφύκει δὲ πάντας τὰς
καταπνίξας αὐτὴν εἰς πάλιν, πάλιν Θεσβύς, Θεσβύς δὲ καταπνίξας
αὐτοὶ σφίον πλοῖν. παλαίστης γὰρ ὡς Θεσβύς καὶ μετὰ τὴν πρῶτην καὶ
ῥῶμην χρομῶν εἰς τὰς παλαίstras. καὶ δὲ καὶ ἔπρος τὴν ὁδοῦ Διτοῖ-
σης. ὢν ὡς, ἡνάγκαζε τὰς παροῦσας θύειν τῷ θεῷ εἰσ-
μέν, εἰ δὲ ἀντίπρην, ἐκπνέει αὐτὰς. τῶν δὲ Ἡρακλῆς ἀπικραίνει.

Καὶ Φάλαρις ὁ Ἀκροχαιτῆς] ὢν καὶ καλὸς πᾶσι ἐπὶ τῇ θαλάσῃ.

Βύστρος δὲ ὁ Αἰγυπῖος, ὡς ὡς ὡς, ὡς καὶ ἀνθρώπος ἰδίαν.

Οἱ δὲ Ἑλλήες τῇ Πηνελόπεια βασιλῆος πρῶτη καὶ τῇ. Διωκῆς δὲ ὁ
Θεσβύς. ὢν ὡς ὡς καὶ ἀνθρώπος ὡς. καὶ ὡς ἐκράτῃ ἐκαλλεν αὐτὰς.

Ἐξ Ὀλύμπιας] Γραφεῖ ἐκ Πίσσης, Πίσσα δὲ πόλις τῆς Ἡλιακῆς ὑπὸ
τῆς Πειλοπονήσας, καὶ ὡς καὶ ὡς ἐπὶ τῇ τῇ Ὀλύμπια.

Μῦθον ἐκάρπον] Ἡ μὲν ἐξ δραχμῶν ἔχει ἢ 3 Ἀπικὴ μὲν εἶχε δραχμῶν 6, ὡς φησὶ οἱ Πολυδευκῆς. Εὐπολὶς Κόλαξι, δειπνοὶ 7ης 6 δραχμῶν, καὶ ἐπιφέρει. κολάζειν οἶνον 7ης ἵππου μῦθον. δηλοῖται μῦθον εἶρηκα καὶ τὰς ἀσπίδας 6 δραχμῶν. ἢ μῦθοι δραχμὴ εἶχον ὁσολογῶν 6, ὅτι καὶ ἐκποδίσια τὸ ἔκπαι 6 πηλημα. 6.

Εὐ Γεραιῶν] Γεραιῶν πόλις Εὐβοίας, ὅπου μέλει τῶν λιγυμένων, καὶ ὁ Ὀρεὶος πόλις Εὐβοίας. καὶ οἱ πολῖται Ὀρεῖται λεγόνται.

Εἰς Ἐρήμης] Ἐρήμη λεγέται ἡνίκα ὁλοθίσις ποιεῖ τὴν δίκην ἡμέρας. ὁ εἰς τὴν ἀντοίκαν ἀπολειφθήτω τότε γὰρ οἱ δίκασται κατωδικάζουσι 6 ἀπολειφθέντες ἐρημῶν.

Θυνῶδες] Ἐπιδὴ τὰς θύναις ὁ λόγος καὶ ἀμφισπότης τοῦ κωμῶν, ἀλλὰ θυνῶδης ἀναρῶν, εἰκότως τὸ φονεῦσαι τοὺς Δάμνιν θυνῶδης ἀνίσταται.

Ἀμφισπότης] Ἀμφισπότησις.

Εἰς τὸ ἔθωκεν] Ἀ. 6. 6 οἱ δὲ δὲκα θιοὶ ἄρχαι ἐτάχθησαν, δηλοῦν πάσης τῆς Κροῖας δόξης.

Χαρεῖν γάρ] Γελοῖωδες, ἀνόητον.

Ληξιαρχὸν] Δύο ἦσαν λεξιαρχαὶ τῶν Ἀθηναίων. καὶ ἐν τῇ ἐν ἐν λεξιαρχοντοῦ αὐτῶν γεννηθῆναι, ἐν δὲ τῇ ἐπὶ τῶν, ἡνίκα τὸ ἴσος ἡλικίας ἔργον. τὸ δὲ ἐκαλεῖτο Ληξιαρχὸν. ἐπειδὴ οἱ ἐγχεσθαινοὶ ἐν αὐτῷ κύριοι ἔργοντο τότε τὸ πατρώας λεξίας, ταῖς 6 κλήρας 6 τὸ ὑποσπασίως. λεξίς γὰρ ἐκαλεῖτο ἡ πατρώα κληρονομία. ἐπὶ δὲ τὸ ἐρφαίναν καὶ ἀπεπνεύσαν, ὑπο ἐπιπλοῦς περιπέμπει τὰ πατῶα. ὡς ἀνὴρ αὐτῶν διεπνύων μὴ φθιέσθω καὶ τὸ ὄρφανον, εἴτα ἐπὶ οἱ ἀνὴρ οἱ οἱ ἐρφαίναντο οἱ ἐρφαίναντο, ἔξιν αὐτῶν δὲ τὸ ἴσος εἰς τὸ Ληξιαρχὸν ἐγχεσθαι, ἀναλαμνῶν τὴν πατῶα. τὸ δὲ ὡς τὸ τῆς λεξίας, ἦτοι τὸ ἰσότητος ἀρχαί κληρονομίας. τὸ τὸν ἐπὶ αὐτῶν εἰς τὸν Ἀπολλωνία φησὶν ὁ Ζεύς, ὡς εἰ καὶ ἀνέμους 6, καὶ τὸ αἰπῶ, τὸ μὴ ἐξοῖ εἶναι σοὶ λίγῃ, ἀλλ' ἐν ἔξει. πάλαι γὰρ τὸ αὐτῶν οἰομένη 6 ἐπὶ αὐτῶν, ὡς καὶ ὑπὲρ αὐτῶν καὶ ὑπὲρ αὐτῶν ἔξεται σοὶ λίγῃ καὶ γνῶναι εἰσηγεία καὶ βυλομένη, τὸ δὲ ὁλίγῃ δὲ τὸ ἐπὶ Κροῖας βυλῆς ἀνὴρ, ἀπὶ 6 ἔξεται τὸ ἐπὶ Κροῖας τὴν βυλῆν συμπληρῶνται θείων. ὅτι γὰρ ἦσαν οἱ πάλαι θιοὶ, ὡς καὶ Ἡρόδοτος δεκεῖ τὸ Ἀλκιοναῶν.

Εἰσὶν αὖ] Συγχωρεῖν, ἐπιτρέπεται.

Γέλωα ὀφλισκάνει] Γέλωα χρεώσῃ, ἀπὶ 6 γέλωται.

Τῆς ἐπὶ Κροῖας βυλῆς ἀνὴρ] Ὁ Κροῖας, ὡς οἱ ἔκλινος λέγεται, πρῶτος ἰσχυρὸς 6 θείων, καὶ ἔχει αὐτῶν δώδεκα τῆς αὐτῶν διοικούντες δώδεκα 6 τὸ βασιλείας ἐν 6 Διὶ 6 ἰδὼν καὶ ἰδὼν καὶ τὸ Ταρταρον, καὶ μὴ τὸ, ἀλλ' αὐτῶν βυλῆ 6 Διὶ.

Εἰ τὸ ἔλκων] Βοιωτίας ὄρος. ἐν δὲ ἀγροῦν αὐτῶν Μῶσαι ἐλέγοντο.

Βατῆρας] τὸ ἐν τῇ σιωπῇ βεβαίως. ὁ βατῆρας 6 ἔστιν, τὸ κατὰ Κυρηνίαν ἀποικίαν ἔρηκετο, μεγαλῶς πρὸς αὐτῶν, ἀπὶ τῶν καὶ τὰς μὴ ὁρίστας, καὶ τὸ σιωπῇ καὶ χρεώσῃ * καὶ ὁ δὲ ἀσκήτως, βατῆρας φασίν.

* Hæc quoque in Etymologico leguntur, unde hic supplendum est τῇ γὰρ αὐτῶν καὶ ἡ ἀποικισμῶν φεγγαμῶν καὶ, quæ voces imperiti Librarii negligentiæ

Συνεῖναι μὲν γὰρ] Ἀντι τῷ διδάσκειν, ἐκπαιδεύειν.

Λοξὸς ὢν] Λοξὸς παλαιοῦται ὁ Ἀπίων, ἀπὸ τοῦ λοξὰ μετακλίσεως, ὁ ἐκ παραβλά καὶ ἀδηλα. χρίθων δὲ ἐστὶ τὸ πωτεινόμενον δυσλειτουργία ζήτημα. χρίθωνος ὡς εἶπεν, ἀπὸ τῷ ἀποθνήσκειν.

Καὶ παλινθὺς χρυσῆς] Κορίσις γὰρ ὁ Λυδῶν βασιλεὺς, χρυσῆς αὐτῷ παλινθὺς ἀποσημαίνει.

Εἰν Διελφοῖς] Εἰν τέττις γὰρ τοῖς τέτοις ὁ Ἀπίων, ὡς λέγουσι, ἰμμενέειτο. εἰσι δὲ οἱ καὶ Διελφοί, ἐκ Φωκίδος, ἡ δὲ Κολοφὼν ἐκ Ἀσίας.

Κίτημος κερυδασιώδης] Μασσιώδης. οἱ γὰρ Κορυδασιεῖς διαίτησις ἐκ πικρῇ τῇ Ρίαν. * κρητὸν χρυσὸν, χρυσῶδες, φοβερόν.

Οὐκ ἄρτια κρία] Κορίσις γὰρ ἀσπικερῶν μὲν τῷ ἐκ Διελφοῖς μεταίτιος εἰ ἀληθὲς εἴη, ἐπὶ τῷ πικρῷ. ἡσυχῆς ἐκ Διελφῶν ἀσπικερῶν, ἰμμενέει αὐτοῖς ἰντὴν ἡμέραν. μὲν τὸ ἀφικέσθαι καὶ ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ ἐκτελεσθῆναι, ἀντιθέτως τῇ Πυθίᾳ τῇ ἰντὴν ἀφικέσθαι πρὸς τὸν Κορίσιον; ἐπὶ δὲ τῷ πικρῷ τῷ κρητῷ Κορίσις. λέγονται ἐκ λεόντων ἀσπικερῶν, ἔτι καὶ καλῶς κρία καὶ ἄρτια συνησθῆναι, καὶ τῷ λέοντι τῷ διπλῷ ἰμμενέειν, ἡ ψ. ἀπὸ ἀπαντα ἡ Πυθία ἀντιθέτως ὡς ἐκτελεσθῆναι. μέγιστον ὡς τὸ καλῶς κρία. ὁ δὲ μὲν ἐκ φρονέας ἡλθι κρατερῶς καλῶς.

Θεμιστοκλῆς] Καὶ γὰρ μὲν ὁ Θεμιστοκλῆς σωῆκε τὸν Περσὶν Ἀθηναίοις χρυσῶν. ὅτι ὡς Ἀθηναῖοι ἐπὶ Εἰρήνῃ ἰμμενέουσι Ἀθηναῖοι, εἰ ἔμενοι αὐτοῖς ἐκτελεσθῆναι τὸ ἔργον, καὶ ἀντιθέτως ἡ Πυθία τὸ, Τεῖχος τεταγμένον ἐκτελεσθῆναι διὰ τὸν Διόνυσον Ζῆν, καὶ ὡς ἡ Σαλαμίς ἀπικέσθαι δὲ συνησθῆναι. ὡς ἡ μὲν Θεμιστοκλῆς ἀντιθέτως ὁ πικρὸς καὶ λέγει ὁ χρυσῶς, τοῖς δὲ ἄλλοις ἀσπικερῶν διπλῶν. ταῦτα καὶ ἰντὴν ἀφικέσθαι ὁ Μωμ. ὅτι σφίσι τῷ πικρῷ τῷ χρυσῶν ἐκτελεσθῆναι, ὡς μὲν διὰ Θεμιστοκλῆς ἐξηγήσεται.

Εἰ καὶ μίτηνός ἐστι] Ἐπὶ τῇ ἀνθρώπου ὢν, ὡς λέγουσι, πρὸς τὸν γένος, καὶ εἰς ἑαυτὸν μετακίηται.

Ἡ ῥακλῆς ἰω] Ταῦτα ἰωθήσιν ἐπὶ ἡμετέρας λέγει. ἔστι ὡς ἐπὶ φημι ἐκτελεσθῆναι. ἐκτελεσθῆναι δὲ ταῦτα εἰς Ἡρακλῆα.

Καὶ

riā omisse, faciunt ut credam alibi alia deesse, quæ Apolline indigerent conjectore.

* De hisce videndus Strabo Lib. x. Ex quo, advocatâ & Phœniciz linguæ ope, paucis indicabimus qui Corybantes hi fuerint. 1. Viri fortes fuerunt isatellites primorum Phrygiæ Regum, qui postmodum in Deorum numerum relati sunt. Hoc fabula, id est, antiqua Græciæ fama docet, idemque apparet ex ἐκτελεσθῆναι quam memorat Strabo. Hebraicè צִרְיָוֹν Cherubim dicitur vir fortis, ut multis probat Vir Doctiss. I. Spencerus de Ritualibus Moïsis Legibus p. 764. unde Angeli dicuntur Cherubini, hoc est fortes, ut alibi dicuntur צִרְיָוֹן quod idem significat. Indidem Corybantes διαίτησις dicti sunt, 2. Confunduntur cum Κακείροις, ut ibidem testatur Strabo: ita & Hebraicè צִרְיָוֹν Cherubim & צִבְרִי Chebir, unde Cabiri Dii, unum idemque significant, ut idem ostendit Spencerus. 3. Corybantes, & Cabiri, ut & Cherubini ex Ægypto ori, aucto ibus Herodoto & Strabone, quibus adjungas licet Spenscrum & Bochartum. 4. Idem dicebantur esse cum Curetibus qui fuerunt etiam viri fortes, Hebraicè צִרְיָוֹן, ut ostendit Bochartus. Verum ista γένος καὶ ῥακλῆς, donec Mythiscum Tempus Historiam, edamus, ubi ex fabulis antiquissimas eruimus historias.

Καὶ δεινῶς Βοιωτοί] Εἰς ἀμφόδιον ἐκώπθητε οἱ Βοιωτοί. ἀφ' ἧ καὶ ἡ παροιμία Βοιωτῖα ὅς. ἐπὶ δὲ Ἡρακλῆς Βοιωτὸς, ἐξ Ἀλκμήτης γάρ, θριμύς πᾶν ἐπίκουρ'. τὸ μὲν γὰρ ὡς φωνεῖ..... ἐπὶ..... τὸ δὲ νομῶν οἰς ἀμφόδιον αὐτὸν Ἀλκίονος ὡς Βοιωτῶν.

Καὶ ὥσπερ τὴν τῶν] Τὰ χαρὰ ἐν τῇ τῶν τῇ λιγυμένη ποικίλῃ τὰ ὥσπερ Μαργαρίτα ἐμάραρθε. δια ταῦτα φησὶν, ἐν Μαργαρίτῃ δὲ, Ἀθηναῖοι Πύρρος εὐέκησαν. Κωαίγειρ' ἢ οἰς τῷ ἀρεσάσαντων ἐν Μαργαρίτῃ καὶ Πύρρῳ. ὁ δὲ Μιλτιάδης στρατηγὸς ἦν τότε τῷ Ἀθηναίων. Ἀλκίονος δὲ καὶ τὸς κατ' ἐκείνην καίρει ἡτορὰς, ὡς συχρότερον τῶν μεμνημένων εἶναι δῖον ἐν ταῖς δημογυρίαις, ἀλλ' ἐκπληξίως χάριν ἔχουσαι οἰκίαν. ὥσπερ καὶ αὐτὸς εἶπε φησὶ Ἀλκίονος ἐν τῷ Γ' ἡτέρῳ διδασκάλῳ.

Εὖγε οἰκοῖν ὁ μάρτυς] Παροιμία ἐπὶ τῷ κατ' ἰαυτῶν φερόντων μάρτυρας, τὸ ἐν τῇ σωτηρίᾳ, οἷον ἡ μαρτυρία. καλῶς δὲ ἐχρήσατο αὐτῇ, ἐπειδὴ καὶ τῶν θείων νῦν ὁ Ἡρακλῆς ἐλάλησεν.

Ὁ ἀργαῖος] Ἐρμῆς ἀργαῖος ἐπὶ μῦθῳ παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις, ὡς ἐν τῇ ἀργαῖᾳ ἰδρυμῶν. ἀκόπως δὲ ἀδελφοὶ ἐκάλεισεν ἔρμῃ, τὸ ἡρακλῆος αὐτῶν.

Πίπης γὰρ ἀναπύλας] Οἱ γὰρ πεινῶντες τὰς ἀνδριάντας καὶ τὰ ἀγάλματα, ἵσως εἶχον ἀναπύλας τὸ ἀγαλμα ἔρμῃ πίστη καὶ ἔπειτα λαμβάνειν τὸ αὐτὸ ἐκτύπωμα, ἵνα ὥσπερ αὐτὸ ποιήσωσιν.

Τ' πομπὴν μὲν] Πίστη πλατύνω μὲν.

Δέμιν τὴν καὶ] Μείλοισ' ἐπὶ τῷ ἔρμῃ Δέμιν τὴν καὶ Τιμοκλῆα, ὁ Ζεὺς τὸ πρῶτον νοήσας, ἀνακρίψας αὐτὸν.

Κεραυνοῦ] Τὸς τὰ μεγάλα κεραυνοῦ.

Εἰπάλλαι] Οἱ ἐκ πολλῶν.

Ἀεροβολισμός] Ἐστὶν ὅτι πρὶν συμβάλλουσιν οἱ πολέμιοι, ἀλλήλους βλάπτουσιν τοῖς βίλεις καὶ τοῖς λίθους.

Εἴτ' οἱ ἀήρωες] Εὐθὺς ὅπως οἱ ἀήρωες. ἢ ἡ χιτλασκήν ἐπὶ ῥήματι σωαλλημῶν τῶν ἀήρωες. εἰώθει δὲ οἱ μετὰ καὶ τὴν ποιεῖν αὐτοῖς ὡς χιτλασκήν.

Καλῶν] Θείων.

Καὶ σιμπερῶνται] Ὅς ἐν πνεύματι.

Ἡ θυγάτηρ, καὶ ὁ ἀδελφός, καὶ ἡ γυνὴ] Ἡ Ἀθηνᾶ, καὶ ὁ Ποσειδών, καὶ ἡ Ἥρα.

Ὀνειροπία] Πάντα ταῦτα Ὀμηροῦ ὥσπερ ἔστι Διὸς ἐπὶ. καλῶς δὲ πᾶν τὸ Ὀμηρον αὐτὸν καὶ τῷ ἔρμῃ ἡγεῖται μάρτυρα.

Σῶχος ἐρεθιστός] Οὕτως ἐκκαλεῖται ὁ ἔρμῃς οἰον Σωσίσιχος.

Οἱ τραγωδοὶ] Οὗτοι ὑποκρίνται ἥσαν ὑποκριτόμοι καὶ τῷ τραγωδῶν δράματι.

Χειρίδες] Τὰ κατὰ τὴν λιγυρῶν καίρια.

Καὶ τὰς ἐμβάτας] Ἐμβάτας μὲν τὰ ξύλα ἀ βλάπτουσιν ὑπὸ τὰς πόδας οἱ τραγωδοὶ, ἵνα φανῶσι μακρότεροι. ποδῆρες δὲ, τὰ μίχρη τῶν ποδῶν ἐλκόμενα ἐμβάτας.

Σκύδα μὲν] Φρυγίαν φακίλως οἱ Σκύδα σωτήριαι, καὶ ὑπὸ τῷ αὐτῶν ὄγκῳ ἀκινάκῳ ἰδρύσασθαι σιδηρεῖν θυσιὰς ἐπιτοίχας ὡς πύλας ὡς βάτω, καὶ ἱπποσ, νομίζοντες αὐτὸν εἶναι ἔρμῃ τὸ ἀγαλμα.

Α' μνησὶς] Ἐκ τῶ δύο μισθῶν ἔχον τέτταρα βωτῆς. ὡς γὰρ ἡδὲ πρὶν
πρὶν εἰλκεν, ὅτε τ' Ἀλκιμῆος τῶν δὲ καὶ καὶ ἀλλοῦ. Δὲ τὸ πρὶν ἔχον
διόσωπα. καὶ εἴται ἡ ἀμφότερος, ἢ ἡ ἀφ' ἑκατέρου ἑκάστα ποιῶν.

Ο. αὖ εἰς καὶ τῶ Ἐρμῶν ἱστοί] Οἱ Ἐρμῆ περὶ γυναικῶν πρὶς κείνους ἔχον
πρὶν τὰς οὐδὲς ἰδρυμένοι. αὖ εἰς τὸ ἀκορὸν εἰς κεφαλῶν ἔχοντες ἀνδρῶν
μικροτέρων τ' αἰσῶν. εἰσὶν μὲν ἔν τῳ ὅσῳ πρὶν ἔχον ἡ κεφαλὴ ὡς πρὶν
τῶν ἀνδρῶν, ἔσθ' ὅτε καὶ δύο ἀφ' ἑκατέρου κείνους. αἰνέται δὲ αὐτοῖς ὁ
Ἐρμῆς αὐτοῖς περὶ γυναικῶν ὡς καὶ πρὶν τὰς οὐδὲς. Ἐρμῶν τ' αἰσῶν
λοιπὴν εἴη. ἐστὶν αὖτοῖς ἔν τῳ βίον, ὅτε Δὲ τ' ὅδ' ἔσθ' ἔχοντες, σὺ
γὰρ καὶ μὲν λόγῳ παρὸς αὐτῶν, καὶ τῶν ἀλλοῦ ὡς ἔχοντες τὸ πρὶν
ἀπὸ πρὶν ὅτ' ἔχοντες. διόσωπα δὲ ἡ ποιῶν, εἰς ἑκάστῳ τῶ
χρησῶν πρὶς φίλοις, ἢ τοῖς πρὶν αὐτῶν ἑμὶν ὅδ' ἔσθ' ἔχοντες καὶ
εἰς καὶ ἀπὸ πρὶν ὁμοῖως κατὰ Δὲ τῶν μίσην.

Θ' Σαρδανίος] Ὁ ἀπὸ Σάρδων, ἐν Σάρδων γὰρ ἔσθ' ἔχοντες βα-
σίλειαν.

Τὸ ἀμφιδίδει] Ἀμφιδίδει καὶ λίγισται ὁ πρὶς δύο χροῖς ὡς δι-
εξίς χρῶνται. ἀμφιδίδει δὲ ἐν αὐτῶν τὸ ἐν πρὶν ὅδ' ἔχοντες ἑκα-
τέρου.

Ἐδὴ αὐτὰ] Ἐδὴ τὰ ἀνάμνησιν λίγισται, πρὶν τὸ ἔσθ' ἔχοντες.

Ἐν ταύροις] Ἐν γὰρ τῇ συνήθειᾳ τὰς κρατύνοντας ζῶντας ἔχοντες τῇ Ἀρ-
τίμει.

Α' καὶ ἐξ ἀμάρτης] Ἐν τῇ ἰστοί τῶ Διονυσίου πρὶν τοῖς Ἀθηναίοις ἐπὶ
ἀμάρτης καὶ ἑκατέρου ἑκατέρου ἀμάρτης καὶ ἑκατέρου πρὶν. παρὸς αὐτῶν
ἐν ἐκαστῶν ἐπὶ τῶ ὅσῳ πρὶν χρῶνται, τὸ ἐξ ἀμάρτης.

Ταύροις πρὶν] Τὰ πρὶν ἔσθ' ἔχοντες τῇ Κρήτῃ. καὶ ἐπὶ γὰρ καὶ ἐν αὐτῶν τῶ
Διὸς τὰ πρὶν, καὶ εἰς αὐτοῖς νῦν ἀπὸ πρὶν.

Καὶ ἐπὶ πρὶν] Ἀλλὰ οἱ μὲν τὸς μεγάλους καὶ μέγας καὶ ὅσῳ
ἔχοντες. εἰς δὲ οἱ καὶ τὰ πρὶν ἑμὶν ἀνδρῶν καὶ ὅσῳ ἀνδρῶν, φασὶν εἰς ἡ
κείνους εἰσέλκεται.

Πρὶν πρὶν] Τὸ χροῖον εἰς ὁ δὲ πρὶν τ' ἔσθ'.

Ο' χροῖον] τὸ τ' πρὶν πρὶν ὅδ' ἀπὸ πρὶν τ' ἀφ' ἑκατέρου. ὁ καὶ τ'
πρὶν πρὶν ἐπὶ δὲ. χροῖον δὲ ἔσθ' ἔχοντες, ὅτε καὶ κεφαλῶν πρὶν πρὶν
οἱ αὐτοῖς, ἐπὶ πρὶν τῶ ἀπὸ πρὶν. πρὶν τὸ πρὶν εἰς χροῖον ἀπὸ πρὶν
τῶ ὅσῳ πρὶν καὶ, ὡς ἀπὸ πρὶν αὐτοῖς ἡ καὶ Δὲ πρὶν, τρὶς
χροῖον ἀπὸ πρὶν τῶ πρὶν.

Διμορφία] Διμορφία ὅτ' ἑκατέρου τῶ ἐπὶ τῇ ἀρχῇ. τρὶς πρὶν
τῶ, ὁ δὲ τρὶς πρὶν ἀρχῇ. ὡς ἡ λίγισται οἱ μὲν πρὶν αὐτῶν
λαμβάνοντες πρὶν πρὶν. πρὶν ἔσθ' ἔχοντες τῶ πρὶν πρὶν.

Τὸν δὲ κατὰ πρὶν] Πάντε πρὶν πρὶν λίγισται ὡς ὅσῳ τῶ
πρὶν πρὶν, ἀπὸ πρὶν πρὶν ἐπὶ ἀνδρῶν πρὶν. ὅτε μὲν ὅσῳ πρὶν
πρὶν πρὶν, ἀπὸ πρὶν. οἱ δὲ ἀπὸ πρὶν. ὡς πρὶν.

Ὅπως Σωκράτης] Σωκράτης καὶ Φωκίων, Ἀθηναῖοι ἔχοντες, ἀπὸ πρὶν
ἐπὶ δὲ τῇ πρὶν πρὶν. ὁ μὲν φιλοσοφῶν, ὁ δὲ πρὶν.

Ὅπως δὲ ἀπὸ πρὶν] Ὁ μὲν Κασίαν ἔσθ' ἔχοντες, ὡς Κασίαν πρὶν. Ἰπποκρίτης
ἔσθ' ἔχοντες, πρὶν ὅσῳ Μελίτῳ, πρὶν καὶ πρὶν καὶ πρὶν πρὶν
πρὶν Δὲ πρὶν πρὶν, καὶ πρὶν πρὶν. εἰς δὲ πρὶν αὐτοῖς
Κασίαν

Κρατῖν⁹ κωμωδῖ, ὡς ἴσα τ⁹ κατὰ χρεῖαν. οἱ γὰρ διαιτητοὶ τοῖς κτή-
σις ὑπετίθησαν, καὶ ἐπιχρεῶσαι αὐτάς εἰς τὸ γινώσκον⁹ ὅτι ὑποθήκῃ
εἰσιν. ὅθεν καὶ Μένανδρ⁹, ἀπεχθὼν χειρόν εἰσέει λέγειν τὸ ἀντιπείθει-
σθαι. κωμωδῖ ἢ αὐτοὶ Κρατῖν⁹ καὶ ὡς Φόκx γυναικῶν μοιχόσκησεν καὶ
τοῖα πάλα⁹ δίδω⁹ εἰς τὸ μὴ κελῆναι. ὁ ἢ Μειδίας ἐρτυροκτοῖς⁹ ὡς
ὡς Πλάτων, ἀεὶ λαλῶν καὶ ὡς ποιητὸν ἢ καὶ κυβάλοι, καὶ τ⁹ δημο-
σίαν ἰοσφιστήν. ὁ ἢ Σαρδανάπαλ⁹ ἢ⁹ ὡς Λιακυνδαροφῶν⁹ ἢ Μήδ⁹. καὶ
βαπλῶς Ἀσσυρίαν τρυφῇ πεπυκνῶν⁹ καὶ γυναιξὶ τ⁹ πᾶσι βίον ἐκδιδ-
παντων. διὸ καὶ ἐπὶ ταῖς ἢ τ⁹ Ἀσσυρίαν κατελυθῇ δόχ⁹.

Τοίχῃ ἀρχῶν] Οὐ μέντοι ἐπὶ οἴκῃ πῖρος λέγεται, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ
πλοῖα.

Κατὰ ῥῆν⁹ ἀσχυρεῖ] Κατὰ ῥῆν⁹ φέρεται, ἐπὶ τ⁹ ἀπλοῦντων ὁ λό-
γος. ὅτι αὖτε ῥόμῃ φερόμενοι, τ⁹ ἴδιοι πλεῖν αἰέσιν. διὸ καὶ δὲ λατ⁹
ἢ πλεῖον τοῦ παροδείγματος. διὰ ταῦτο καὶ οὖν τῇ πλησίον ἰχρῶσται.

Τῶν ἱερῶν φασὶν ἀγκυροῦν] Ἀγκυρῶς εἰσὶ ἐν τῇ γῇ τῇ μεγίστῃ ὡς
καλῶσιν ἱερῶν. αὐτὴ ἢ ὅτι μέγας κῆλας οὖν κίνδυνος, πλοῦτα βάλ-
λε⁹. εἶπεν ὅτι ταῦτο, ὡς μέλλων πλοῦταιον εἶπεν ἐπιχειρημάτων τὸ πάν-
των μέγιστον.

Εἰμὶ τοιούτου καὶ καλῶς πάντοτε εἰσὶν κατὰ τὸν Τιμοκλῆα εἰς ὑβρίαν τρυ-
πῖνα. ταῦτα γὰρ ἴσος τοῖς ὑπὸ μῆνι.

Οὐ φέρον κατὰ τρυφῶν⁹] Πανυ ἐπὶ τῇ νίκῃ κατὰ λαλῶν⁹.

Καὶ ἰ σὺρφαξ] Ὑποχρησμός ἢ σὺρφεῖς ὁ σὺρφαξ.

Εἰπὶ τ⁹ Ζωπύρῃ] Τῷ Δαρείῳ πολιορκῶν⁹ τῶν Βαβυλωνίων, καὶ μὴ
δυναμὴν παραλαβεῖν αὐτῶν, ὁ Ζωπύρ⁹ κῆρας ἑαυτῷ τὰ ὅσα καὶ
τῶν ῥῖνα, καὶ μακροχρόνους αὐτῶν, ἀσπῆλθε τοῖς Βαβυλωνίοις, ὡς παρὰ
Δαοικῶν τῶντα παθόν⁹ οἱ δὲ νομίσαντες αὐτὸν ἀληθῆ λέγειν, κατεπίστ⁹
σαν αὐτῷ τῶν πόλιν, ὁ δὲ ἀσπῆλθε τῷ Δαρείῳ τῶν Βαβυλωνίων. καὶ
ἀφῆκε ταῦτο ἰδὼν αὐτὸν ὁ Δαρεῖ⁹, εἶπεν, ἔδωκέ μοι σπουδαῖον ἔχον τ⁹
Ζωπύρον, ἢ μυρίας μοι Βαβυλωνίας ὑπάρχειν.

Mf. in fol. Ζῶντος τρυφῶν⁹. ἀπλοῖκα ἀπλάττω, ἀπλή. [ἐπὶ τῇ ἀκρῇ]
ἐπὶ τῇ ἀκρῇ. [μῆνι] γράφει⁹ μῆνιμοι. ταπεινὸν ὕμνον. [συνίασι]
γράφεται συνίασι. [ἀσπῆλθε] γράφει⁹ ἀσπῆλθε. [πλοῦτα] βάλ-
λε⁹ ἀσπῆλθε, ἀπὸ τ⁹ ἐκλογῆς. πλοῦτα δὲ ἀπὸ τ⁹ πλοῦτος. [ὁ Μι-
δίας] ὁ Μιδίας ἐπὶ τ⁹ Πέρσης ὁ ἦλθ⁹. [κωμῶν] κωμῶν. [ἀντιπεί-
θει] ἀντιπείθει. ἀντιπείθει ἢ ἐπὶ τ⁹ πᾶσι ὁμοῦ ῥυπός.

Ὁνερ⁹ ἢ Ἀλεκτρυόν.

P. 157. Mf. in 4. Διάπτει] Ὁξυπτεον.

Ὡς οὖν τὸ χρυσὸν ἐκείνο κῶλον] Αἰήτης ὁ τ⁹ Κόλχων βασιλεὺς ἐ-
χε δέμα⁹ αὖτε χρυσόν, καὶ ταῦτο φράκον περιφυλάττειν αὐτῷ⁹
εἰς τὸ αὐτὸ τὸ χρυσόμαλλον φράκον δέρε⁹. ὁ Φεῖξ μὲν ὡς Ἀθάμαν-
τος παῖδες ἢ παιδερῶν, * ὁ Κελὸς ἀνέμασεν δέμα⁹. τρυφῇ⁹ ἢ καὶ
τῶν Κολχίδων γῆν καὶ ἐκδιδόν⁹ καὶ ἐπεί, ὡς ὁ μυθός, χρυσόμαλλον
εἶχε τὸ δέρε⁹, δίδω⁹ εἰς φυλακὴν ὑπὸ φράκῃ⁹ φυλασσόμενον.
ἰφ⁹

* Ita fabulam de aureo vellere satis frigide ἰμυθολόγησεν Heraclitus de in-
credibilibus c. 24.

ἰφ' ὃ ὕστερον Γάσων μὲν τ' ἄλλων Ἀργεῖων τῶν ἀποπελάεις ἰφ' ὧν χρησίμας
καὶ εἰς τὸ Ἀργεῖ ἀποκαταστῆσαι, εἴπε Μηδείας τ' Ἰουγατρὸς μὲν Αἰήτου
βασιλεύοντος τ' ἐπὶ τοῖσι ἀδελφοῖς δ' Ἀψύρτου, ὅς ἐπιπέδοντι τῶν φυλα-
κῶν τ' ἑτέρας, ἀφ' ὧν εἰς Γάσων αὐτῆς ἔρωται δόλῳ μὲν τ' πατήρα με-
ταλθῆσθαι, Ἀψύρτου δὲ τ' ἀδελφὸν ἀποκτείνεσθαι καὶ ἄλλους σπουδασίας
Γάσωνι, αὐτὸ πὶ τὸ δέον ληφθῆναι καὶ εἰς τὸ Ἀργεῖ ἀφιστῆναι.

Προγυμνασίᾳ παρίξαις] Εἰάνηλίσσω, φησὶν, κερτῆσαι σιτῶν δυχερεῖν,
πηδῶν γὰρ ἐν τῇ σκοτίᾳ ὕνῃ ἀφ' αὐτοῦ.

Προσὸδ' ἴση] Τὸ ἐν τῇ σπουδῇ αὐτῇ ἴση ἐν τῷ ἔργῳ τ' προ-
φῶν ἀνέσκαλ' πιπυηκῶς ἰαυτῶν. τῆτο δ' π' αὐτ' ὁδῷ, παρομιμῶδεις ἐπα-
λγῶν μοι ἐπὶ τ' ὠτῆς π' αὐτῶν αἰσιν ἐκπύλῃ μοι τ' μὲν ταῦτα γινώσκου-
ναι. συμβαλλόμενοι μὲν τοῖς μὲν ταῦτα εἰ καὶ κτ' παρίξαις, ὡς αὐτ' ἔ-
στι οἷς ὁδῶν αὐτῶν ἐπὶ πιπυηκῶς π' τ' σπουδῇ ἐκπύλῃ π' τῇ ὁδῷ.
παρ' ἐν ἧς αὐτ' ὁδῷ εἴρη, ὅς δ' ἴσως, αὐτ' ὅφειλομένη ἔργῳ ἴση τῆτο
κτ' παρίξαις πιπυηκῶς. ὅ, σὺ τυχὸν τῶν ἀναγκῶν ἀποφῶν ἐκπύλῃ-
σαι. καὶ Πλάτων ἐν συμποσίῳ, σὺντιδὺν ἔρχομαι, αὐτ' ὁδῷ βαλλόμε-
μεθα ἐπὶ ἐργῶν, ἀλλ' ἰώμεν.

Ὡς Ζεὺς περὶ] Εἰώθησιν οἱ ἄρχαί οὖν ἀπὸ τ' ἀργυμῶν τ' Δία προ-
λαῖν. οἷον διχάσθαι ξίνοι, ἐκάλαν Δία ξίνοι, ὅτι καὶ αὐτῶν, καλῶν
τ' Δία περὶσιν, τ' ἀποδιδόναι π' τῶν. τῶν δὲ λίγα, τὸ ἀπὸ πᾶν
φωτὴ τ' ἀλεκτροῦνα χρῆσθαι.

Ἀποτρόπαιοι] Ὁ ἀποτρέπεται πρὸς.

Ἀλεξίθεος] Ὁ ἀποδιδόναι τὰ κατὰ. ἀλεξίθεος δ' ὁ Ἡρακλῆς, ὅς
πολλὰ τ' ἐν τῷ χρόνῳ κακῶν ἰασόμενος.

Οὐ χαλεπῶς] Οὐ δυχερεῖς.

Εἰ δὲ ἐχμυθῆσιν] Σιωπήσιν, φυλάξαι τὸ μυστήριον.

Ἡ τ' ἄργυρος τῶν πρὸς] Τῶν πρὸς μέρεσιν τ' αὐτοῦ, ἄργυρος δὲ ἐν τῷ πλοῦτι
ὅς ὃ Γάσων ἐπὶ αὐτοῖς. τῶν δ' ὡς λίγιστον ἢ τῶν πρὸς ἐλάττω. μνηστῆρσι δ'
λίγα τ' Διὸς ἐν Δωδωνῇ, ὅπως φονὴς ἐν δῶν. εἰς τὴν ἰμάντων.

Λαθόντες] Ἀγνοήσαντες.

Φίλῳ γένετο τῷ Ἀργῷ] Λίγα ὅτι Ἀφροδίτῃ τ' Ἡφαιστῷ εἰχὼν ἄνθρω-
ποι καὶ ὁ Ἀρης ταῦτά τινι ἐκτρέφει. καὶ κρινθ' δ' π' ὡς, ἢ ἢ ὅτι, καὶ ὡς ἐξυμ-
ποιοὶ καὶ ὡς ἐκτρέφεται, καὶ ὡς κρινθῶν τ' ἰσχυροῦ.

Ὀφίλῳ] Τὸ ἐξῆς καὶ π' αὐτὸν Ὀφίλῳ π' γὰρ μὲν τὸ γένετ' αὐτῷ αὐ-
δοσίῳ, εἰ βοᾷτε Ὀφίλῳ.

Ἐκτρέφεται] Ἐξω τ' ἐκτρέφεται.

Εὐφοροῦ γένετο] Οὐτῷ εἰς τὴν τῶν. ὅς πρὸς καὶ αὐτῷ δῶν
τ' Πάτροκλον ἐκτρέφει.

Ὡς Μνηστῆρσι παῖς] Μνηστῆρσι πατὴρ ὡς Πυθαγόρῳ. καλῶς ὅτι παῖ-
ς Μνηστῆρσι παῖς τ' ἀλεκτροῦνα ἐκτρέφει.

Ἀπὸ Σαμίου Ταυχεῖς] Σάμους ἦν οὗτος ὁ Πυθαγόρας. Τάυχε-
δὲ, πόλις Βοιωτίας. ὅτι ὁ Μένυξ ὅτι ἀσπασίως.

Ἡ Πυθαγόρειος π'] Πυθαγόρειος ἐπὶ τῷ τὸ δῶν, ἴσιν τὸ φασὶν
καὶ αὐτοῖς, τῷ φασὶν τῶν κεφαλῶν τ' πατρός.

Ἀνεπιπαῖς] Τὰ αὐτῶν ἀνεπιπαῖς ἀναμνησκη.

Οὐκ ἀπὸ τῶν ἡμῶν ἢ τῶν φη] Οὐκ ἀπὸ τῶν ἡμῶν.

Δαῖνόν τινα φῆς] Μίξαν, θάμνατον.

Περὶ τῆ ἰσκαμμία ἤδη πηδῶ] Φαυλώτερον ἐγένετο, ὅς τις ἐπήδησεν πολλὰ. τὸν δὲ ὡς αὐτὸ σκαπλόντων ὁ πόδας καὶ τῆς πηδῶντος, ὁ φαυλὸν ὑπὲρ τῆς ὁ πόδας ἐπήδησεν. ἐκράτησεν δὲ ἡ περιμίαι ἐπὶ τῷ ὑπὲρ τὸ ἀεραμένοιν τί ποιοῦντων, ὑπὲρ τῆ ἰσκαμμία πηδῶ.

Α' ποψήση] Α' πομύξη.

Τῶν ἐλεφαντίνων] Λίγη Ὀμηρον ἀφ' ἧς ἡ ἐλεφαντίνων πυλῶν τῆς ψαυδῆς ὀνείρας ἐρχαῖ, ἀφ' ἧς ἡ κερατίνων τῆς ἀληθῆς.

Τυφλὸς αὐτὸς οἷον] Ἰσχυροὶ Ὀμηρον οἱ μὲν καὶ λαὶ γυνῆς τυφλόν, καὶ τὸ σύμπλωμα ὅμοια τῶν γυναικῶν, ὁμοίως καλεῖται Δωρεῖαν τῆς τυφλῆς. Ἡ ἐρδὶ μείτοι ὁ Ὀμηρος γράφει βίον, ὅτι ἀπὸ γυναικῶν τυφλὸν ἱσχυρῆ, ἀλλὰ πολλὴν ἀλώμενοι γῆν ἱσχυρῆς χάριν, γυναικῶν κατὰ τὴν Α' τίκην, κακῆ ἰσχυρῆς χαλκῶς ὑπὸ τῆς ἰσχυρῆς τῶν ὄψων λατρεῖν.

Παῦσι δὲ Μίδαν] Λίγηται ὁ Μίδας πᾶν ὃν φιλόχρυσος, ὅτι ἐξέτατο πᾶν χρυσὸν ὃ ὦν ἀψήγητος χρυσὸν γυναικῶν. Φασὶ δὲ ὅτι καὶ λαὶ τῆς ἀπίστης, καὶ αὐτὴ γὰρ ἡ τρυφή ἢ ἡ πλεονεξία χρυσῇ ἐγένετο.

Πολὺ] Χυδαῖον γὰρ τὸ πολὺ.

Ἀετοὶ μὲν ὕδωρ] Ἡ σύνταξις ἔτις. Ἀετοὶ μὲν τὸ ὕδωρ, ὁ δὲ χρυσὸς κατὰ τὸ πῦρ ἐν νυκτὶ ἀφ' ἧς ἐπὶ τῷ τῶν ἐξοχῆν ὁ πλεονεξία.

Ἰπποδρεγμίνων] Ἀντὶ τῆς μίθου.

Εὐκράτης] Οὗτος ὁ Εὐκράτης παρ' Ἀθηναίοις ἦν πλεονεξία.

Σὺν τελευτῇ] Ἐν πινυτῇ.

Ἡ πλεονεξία] Ἡ γὰρ αὐτὴ πινυτῇ.

Οὐ ἐφειδὲν ἔγω] Ἡ γὰρ δύο παλαιῶν ἀθλητῶν, κατὰ τὴν πινυτῇ πινυτῇ, ὁφείλαν τὴν νικῶντι παλαιῶν. καὶ ὁ τοιοῦτος καλεῖται ἐφειδὲν, ἀντὶ τῆς ἡπτομένης εἰσπράττει.

Εἰς ὑπερβολὴν κυριῶν] Καρῆται * διόρθω.

Ὁ ποταμὸς τὸ τοῖον εἶη] Στοιχείον ἐνταῦθα λίγη τῶν ὁ ἡλίου σκιά. εἰώμενος γὰρ ὁ εἰώμενος τὴν ἡ σκιά μίσηται πινυτῇ, συνελεῖται. ἔτις ὁ εἰώμενος οἱ παλαιοὶ καλεῖται ὁ ἡλίου, ὁ τῶν σκιά τῶν ἀπὸ τῆς ἡλίου. τοιοῦτος δὲ τὸ λεγόμενον, ὡς περὶ βροχῶν καὶ τῶν κινήσει ὁ ἡλίου. οἱ γὰρ ἐπικρατοῦντες πιν, καὶ τὸ βροχῶν τῷ ὡς περὶ βροχῶν καὶ ἀπὸ τῆς ἡλίου.

Ἐπικρατοῦντες] Ἐπικρατοῦντες.

Εἰσὶ δὲ μὲν τῶν λύκων γυναικῶν] Περιμίαι ἐπὶ τῇ ἐλπίδι τῇ, καὶ παρ' ἐλπίδας ἀποτυγχάνονται.

Φιλοποσίτης] Φιλοποσίτης αὐτῶν ἐπὶ ἡλίου τίς ἐν ἀείσει ἀπὸ τῆς ἐλπίδας αὐτῶν φιάλης πινὺν μέρους, τὸ λοιπὸν περὶ τοῖς φίλοις, καὶ τῶν φιάλῶν χαλκῶν.

Ὁ δὲ πᾶν τὸν θάνατον πατήρ] Τῆς Δανάης ὁ Ἀλέξανδρος. ὁ δὲ Ἀλέξανδρος βασιλεὺς ἐν τῇ Ἀργεῖ, ἔλαβε χρυσόν, ὅτι ὁ γυναικῶν ἀπὸ τῆς ἡλίου αὐτῆς Δανάης φοιτοῦσά αὐτόν. καὶ ἀφ' ἧς τῶν φοιτῶν, ἀπὸ τῆς αὐ-

Tom. II.

c

αὐ-

* Scriptum hic fuit καρῆ additā supra contraditionis notā, unde conijcere proclive erat legendum καρῆται, licet Grammatici de omnibus dici velint, de hominibus vero κεραιαί.

αὐτῇ ἐν χαλκῷ. καὶ ὁ Ζεὺς ἱεραδεὶς αὐτῆς, μετὰ δ' αὖτε εἰς χρυσόν
καὶ ἰφθίμῳ αὐτῇ, εἰσλῶν λίξ ὃ δώματι.

Εὔπῳ] Πιστάριον.

Τοῖς Κροτοῖς] Εἰν τῇ ἰορτῇ τῷ Κροῖον. τόμους δὲ τμήματ' ἀλλήλων
ὁ συνηθεία λαοῖσι.

Καὶ ὑσμινδαφὴ ἀμπερόμῳ] Ὑσμινὸν ἐστὶν αἶψος ἰσχυρὸς ὑπακύνθου,
βαθύπτερον, ἵσως δὲ τὰ ἀπὸ χιρσίων αἰματὶν βαπτέμενα.

Αἰσέρῃ] Πορφυρᾷ.

Ωῖ ταν] Ωῖ ἱπταίρι.

Κάμηλῳ] Χώρα Περσικῇ.

Πιερίμῳ ἀοικος] Ποῦ τῆτι φρεσὶς ἐπὶ τῷ σῶματι Πυθαγόρου ἐπα-
νώμω. οἷς καὶ ζητῶν ὁ ἐπὶ σῶματι, ὥς ὅτι Μήσαρχος ὁ πατήρ ὁ μὲν
ἐκπῶ μὲν οἶκον, τῆτις ἐπὶ μὲν με.

Τοὶ μέντοι ἱπταίροι αὐτῶν] Ὁ γὰρ Εὐφορεῖς τῷ Τρώων, ὃ δ' Ἀχιλλεύς τῷ
Ἑλλήνων.

Σοφιστὴς ἀνθρωπῳ ἦν] Κατέλα σοφιστὴς ἐγγύθεν τὸς ἀπατῶντας λίξ
τῷ λόγῳ.

Καὶ ἐν τῷ μίρῳ] Καὶ ἐν μέρος φησὶ καταγέλαστον, ὅσον καταγέ-
λαστον Κροτωνιατῶν καὶ τῷ ἄλλῳ.

Ἀλλὰ καὶ Τειρεσίας αὐτῷ ἐμῷ] Ὁ Τειρεσίας, ὡς λέγουσιν, εἶδε τὴν Ἀ-
θηνᾶν ληομένην. κατέκρινε ὀρμηθεῖσα μετέβαλεν αὐτὸν εἰς γυναῖκα.

Ὁ Ἐλάτης καὶ ὁ Καπιδός] Ὁ Καπιδός αὐτῷ περὶ, ὡς φασὶν, γυνὴ ἦ.
ἤρασε τῇ ταύτης ὁ Ποσειδῶν. ἢ ὅτι ἄλλως ἔφη συγγενεὶς αὐτῇ, εἰ μὴ
ὁ μὲν αὐτῇ αὐτῷ ποιήσιν ὁ βάλει. ὁ μὲν αὖτε τῷ Ποσειδῶνι, εἰ μὴ
οἱ πῶ ὅτι ἀνδρᾶ μὲν ποιήσιν. ὁ δ' ἄλλ' ὅσον ποιήσας ὅτι ἰδὺν τῇ συγ-
γενεῖα. λέγεται δὲ τῷ Καπιδῷ ἐν γυναῖκα εἰς ἀνδρᾶ μεταβαλλόμενον, καὶ
γυναικὸς ἐν γυναικὶ ὑπὸ μὲν τῷ ἄλλῳ καὶ μὴ ὀλέσθαι Ἐλάτης ἀλοομένοι.

Οὐδὲ τῷ Τειρεσία συνευγνώσαν] Ἐπὶ συμφέροντι γινόμενον. ἐμφρο-
νέτηται γὰρ ἀλλήλοις ὁ Ζεὺς καὶ ἡ Ἥρα, τίς τῷ λαγνείας μᾶλλον ὀρέ-
ται, αἷρε ἢ γυνή; καὶ ἔλαβον διασχὴν τὸν Τειρεσία ὡς ἔμπροσθεν ὄντα τῷ
δυο. ὁ δὲ ἔφη, ὡς ἐναπλάσσειν ἢ γυνὴ τῷ ἀνδρὸς ὀρέγει, καὶ ὀρμηθεῖσα ἡ
Ἥρα ἐτύφλωσεν αὐτὸν.

Ποτισμένη] Ὀδονομένη.

Ὁ Διόσκωρος τῷ ἀνομοιότητι] Καὶ τὸτο γυναικῶς ἀναφανεῖ, τὰς
Διόσκωρος δὲ ὁ ἑλαμμένῳ, ὡς σωτῆρας δέξιν, ὡς ἂν μὴ τῇ με-
βολῇ τῷ βίῳ ναυαγοὶ ὑποστῇ, ὡς οἱ δὲ γῆς εἰς τὴν γαλασσῶν μι-
σθινομένοι.

Οὐδὲ οἰσύνῳ ἀσπίδα ἔχον] Τοῖς δὲ τῷ οἰσύνῳ. οἰσύνῳ δὲ ἐπὶ ἀκον-
τῶν βοτάνῃ ἀφ' ἧς πλέκουσιν τὰ χοίρια.

Τοῖσι] Κατακκούσας.

Καταλάζοντας] Κατὰ λῆας.

Διαπυκνῶν] Ἀπὸ τῷ ἀποκοπόμενῳ καὶ ἐξακεῖθεν. ἐπὶ καὶ
οἱ πύκται αὐτῷ πολλὰ ποιῶνται τὴν εἰς τὸν ἀνταγωνιστὴν βολὴν κατα-
κρίνειν ποιῶνται, ἀλλὰ μὴ μάλιστα μὴδὲ εἰς αἶρα δέξειν τὴν πυγμὴν
πύκται.

Σαπίδῳ] Εὐπλὴς βρώμας ἀπὸ ἰχθύων μικρῶν περιχομένης. οἷα
πῶ

καὶ ὁ πατήρ. ὡς καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀνελθὼν εἰς ὑψ., ὃ κήρυκε λυγίνῳ
 τῷ πλεῶν, εἰς τὴν θάλασσαν ἵκισι. καὶ ἀπ' αὐτῆς ἐκλήθη Ἰησοῦς
 πύλαρος· ὁ Δαίδαλῳ δ', μικροῦ ἐπιτάσσου διάσημος. ἀλλ' ὅτι αὐτὸν
 καὶ εἰς αὐτὸν ἴφην ἀναστρέφεται τ' ἔργον.

Τὰ ἀνύπερα] Τὰ ἄκρα τῶν πλεῶν, τὰ εἰς ὅξυ κατέληγοντο.

Αὐταῖς ὀλίταις τὰ πλεῶν] Σὺν αὐταῖς ὀλίταις. ὀλίταις δὲ λίγους
 καὶ τὰς ἄλλας.

Διαίξασα] Ὀρμήσουσα.

Καὶ ἀτίμωρα ῥ'] Ἀδύλα.

Ὡς οὖν] Ὡς δυνατὸν.

Τερατογρίας] Μαγιολογίας.

Τῶν χαμῶν] Αἰπὶ τῷ ἀνθρώπῳ.

Οὐρογονώμασ'] Ἀνόητους.

Μύθον μὲν] Σίδηρον πεμπυρωμένοι.

Ἐπικταίνετο] Κατακλύζει.

Υψηλὰς πύλεις] Υψηλὰς, ὑψηλὰ λίγους. ὑρογονώμασι δ', ὑ-
 ράνια φρονήσεις.

Ἡξίαν μαθηρογλίχης τι] Ὡς τῷ ὑρανίῳ φιλοσόφῳ.

Ἐδέχοντο] Αἰπὶ τῷ ὅκῳ ἔχουσιν.

Εἰ δὲ γενοία ἴπ'] Εἰ γενοῖσιν ἀλλήλοις, καὶ πλησιάζουσιν.

Τίθ' εἰ ἀκρόβειας] Εἰς Πλάτωνα ἀπὸ τῆς καὶ Ἀριστοτέλη.

Ἡ τὴν ὥσιν ὃ πέρατος τι] Δύο γὰρ τὰ πέρατα τὸ πέρας τὸ καὶ τὴν
 ἀκρίαν, αἷμα εἶναι φασὶν οἱ μαθηματικοὶ τῷ πεινῶτος γενέσθαι. ὃ
 πέρατος μὲν εἰδωποιοῦ καὶ ἐπὶ τῶν ἀντιθέτων τὰ ἡμέτερα καὶ ὡς ἐξ-
 ἑστῶτος. τῷ δὲ ἀκρίας, ὅδον τῇ γενέσει ἐσθλότητος, καὶ ἀναζωπύρωσης
 ὃ ἡδὴ πρὸς πᾶσι λυσιτελεῖ καὶ κεκομηγὸς τῷ κομῶντι τῇ ἀσθ-
 νείᾳ τῷ ὕλῃ, καὶ βίῃ πάλιν ἄλλῃ πέρατος περιχρῆναι τῷ ἐσθ-
 λῶ καὶ τῷ ἀσθλῶ καὶ ἀκρίᾳ τῷ κομῶντι.

Ἀέθρος πρὸς οὐρανὸν ῥ'] Πυρρῶν λίγῃ.

Οἱ δὲ χυλῶν] Σωκρατικὴ λίγῃ.

Τῶν ὅλων δὲ καὶ] Εἰς Μωσέα ἀποτίειν τὰ κα.

Τοῖς δὲ, τὰ δόγματα] Τὴν Σωκρατικὴν λίγῃ.

Ἐπὶ δὲ, οἱ μὲν] Ἀριστοτέλῃ ἀφ' ἑαυτοῦ.

Εἴτα καὶ ἀσθνοῖν] Ἐπικρατεῖς φησὶ.

Τὴν περιχρῆναι] Γενημακίας.

Ἀπὸ τῶν] Πάν.

Ἐπὶ δὲ μεθυσίς] Λογισμός.

Λαβῶντας] Κρατήματα.

Υμῶν δὲ] Ὅση τῇ Ἀπικῇ.

Ἐπὶ δὲ, οἱ μὲν ἀσώματον καὶ ἄμετρον] Τὸν Πλάτωνα. καὶ γὰρ
 αὐτὸν τῷ θεῷ καὶ τῷ ὕλῃ ἀσώματον ἴσασιν, ἐξ ἀναλογίας τῆς
 κατέσχευαν.

Δορυφορήματα] Δορυφορήματα καλεῖται ὡς τοῖς Καμικοῖς τὰ κα-
 φὰ ὡς ὡς, ἀπὸ συνιστάμεν καὶ μὲν πῶς καμῶνται, αὐτὰ δὲ ὡς
 ἀφ' ἑαυτοῦ κατέσχευαν οἱ δόλοι.

Υψιτέριμους τι] Ἐν ὑψὲ βροχῶν, ὃ ἐστὶν ὑπερφάνους.

Αἰσώπῳ ἀποῖς καὶ κρηθάρεις] Οἱ μυθοποιοῦντες. πρῶτῃ δὲ μῦθῳ, καὶ τῷ κρηθάρει εἰσαγγέλλεται ἀφελοςμένος τῷ Διὶ.

Εἶτα ὅτε Φολέως] Ταῦτα Πελοποννήσου ὄρεα καὶ Ἀργολικῆς μετέσταν. τὸν Ταῦμαθον δὲ καὶ Λακωνικῆς, ἐν δὲ ἰσθμῷ τῆς Σπάρτης.

Κάμινον] Κοπήμιον.

Ἀλλ' ἐπὶ τῷ Ὀλυμπῷ ἀναβῶς] Τὸν Μακεδονικὸν Ὀλυμπον λέγει. ὁ δὲ ἐπ' ἀραιρῶν ἔστι Πηνειὸς καὶ τῷ Θεσσαλικῷ ἐπὶ Τημῶν. ὄρεα ὑψηλὰ καὶ μέγα, καὶ μέγιστος Πέλλης ἀφελοςμένος.

Τῶν ἰκποπόλων ὁρῶν] Τῶν καὶ τὰς ἰκπύρας ἀναστροφόμενον.

Καὶ εἰς μὴ τὸν Ρόδιον Κολοσσόν] Οἱ μὲν Κολοσσὸς Ρόδιον ἀνδρὶος καὶ χαλκῆς, ἡλίου ἀνακείμενον, καθ' ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ ἡσυχία αὐτοῦ. ἐξ ἡρώων μὲν πηχῶν τοῦ ὕψους, ἔργον δὲ Λυσίππου ἔργον ἀνακείμενον. ὁ δὲ ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργος καὶ τῇ ἐπὶ πόλιν Αἰγυπτοῦ Ἀλεξανδρείᾳ φησὶ δόμηται πετράων, σκεδασμένον τῶν πλῶν, ἐπὶ πολὺν ἔργον ἀνίστανται, ὡς ἀπὸ ῥ' ὁρατὸν μιλίων. ἀνίσταται δὲ τοῖς αὐτοῖς, ἢ ἢ ἡμέρας μὲν σημεῖον τῆς πλῆναι, νυκτὸς δὲ πρὸς αὐτόν. ὡς δὲ οἱ πλείοντες ἀποδυνάμει, καὶ ἔχουσι ἐμπόκτους τοῖς ἑαυτοῦ παρὰ τῶν ἀφελοςμένων. μέγα δὲ ἐστὶν ἔργον μὲν Ἀλεξάνδρου καὶ Φιλίππου καὶ Ὀλυμπιάδης, ἀφελοςμένον καὶ Σωράτου καὶ Κινδίου. ὁ καὶ ἐπὶ γὰρ τῷ πύργῳ ἐπὶ τῷ λίθῳ, Σωράτῳ Διξιφάνει Κινδίῳ Διοῖς στήρουν, ὑπὲρ τῶν πλοισμίων.

Καθὰ περ Λυγκῶν] Οἱ Λυγκεῖς ἔστιν ἀφελοςμένον. ὡς καὶ ἐξυδερξίᾳ, ὡς καὶ πᾶσι καὶ γῆν βλίσπει.

Σποδὸν πλῆναι] Ἀνάπλῆναι.

Ἐπὶ τῷ κρηθάρει] Καλῶς ἔστιν ἐπὶ τῷ κρηθάρει, ὡς ἀφελοςμένον διὰ πύργου.

Ἀπὸ] Ἀπὸ δὲ.

Μα τὸν Ἐνδυμίωνα] Τὸν Ἐνδυμίωνα ἔργον αὐτοῦ καὶ στήναι αὐτοῦ, καὶ ἀφελοςμένον Ἐμπεδεκλῆς, ὡς καὶ τῶν στήναι ἀφελοςμένον, καὶ ἔστιν Ἐνδυμίωνα ὁμοῦ.

Νῦν γὰρ δὴ λημῶν] Ὁφθαλμῶν, λῆμῶν γὰρ ὁ σπουδαῖος ἐν τῷ ὁφθαλμῷ ὁ ὅπτος.

Καὶ μὴ περὶ στί] Ἐν στί, φησὶ, τὸν ἑαυτοῦ ὁφθαλμῶν βασιλικῶν κτήσας.

Κατ' ὀλίγον ὑπαπὼν] Κατὰ μικρὸν ἀπερχόμενος.

Πύλεμα μὲν σκῆπτρον] Πύλεμα ὁ ἐπὶ πύλιν Φιλιάδης Στρατιπύλιν τῶν ἰδίων ἀδελφῶν εἶχε γυναικα. Λυσίμαχος δὲ ἐπὶ τῷ Ἀλεξάνδρῳ ἀφελοςμένον, ἔτος Ἀφελοςμένον τὸν ὅσον ἀφελοςμένον ἐπὶ πύλιν αὐτοῦ ἀπεκτείνει.

Ἐν τῷ χαμαὶ ὑπείω] πυρκαῖα.

Τὴν ὁφθαλμῶν κρηθάρει] Διαπύρρυντος, περὶ σκῆπτρον, σκῆπτρον, ὡς καὶ τὸ σκῆπτρον, καὶ τὸ σκῆπτρον.

Τερνολῆν] Τέρναι.

Ἐν τῷ ὅσῳ] Ἀφελοςμένον.

Ἐπὶ πύλιν] Ἐπὶ πύλιν ἀφελοςμένον.

Τὴν Γεπκὴν ἀφελοςμένον] Τὴν τῷ Γεπκῶν ἀφελοςμένον. οἱ δὲ Γεπκῶν ἀφελοςμένον βαρβα-

• Hi ab aliis Daci vocantur. Vide Xiphilinum in Trajano.

βάρβαρον καὶ ἰχυρὸν ὃ Ῥωμαίων καταστροφῶν καὶ μέγρι φόρῳ ἀπα-
γωγῆς παπεινάσαν Ῥωμαίους, ὑπὸ Τρκιάνα ὕπερον ὕπως ἐξολοθρεύθη Δι-
κεδάλῳ χρῶμενοι βασιλεῖ, ὥστε τὸ πᾶν ἔθνος εἰς πτωχεύουσα ἐθε-
τήκα ἀνδράς. ἐκείνῃ ἡ ἔθνος ἐπιπιδόμα λέγει.

Ἀπὸ δὲ] Ἐξω τ' ὠδῆς.

Ὅποιός τις ὁ κυκίων ἔστι] Κυκίων πόμῃ ἐστὶν ἐξ οἶνων καὶ μέλιτος
καὶ ἀλφίτου καὶ ὕδατος συγκείμενοι. ἐπιδὲ δὲ Ἀπόλλων λέγει ὅτι πολ-
λῶν συγχέει τ' βίον, ἀφ' τούτου αὐτὸν κυκίῳ ἐκείλινον.

Τὸ Σικυώνιον πεδίον] Σικυὼν πόλις ἐστὶ Κορίνθου πλησίον. ἡ δὲ Οἰνὴ
ὡς Μαργαρίτα. Ἀχαρνῆσι δὲ, ὡς Ἀθήνησι. καὶ γὰρ Ἀχαρνῶν ὡς Ἀθήναι.

Φακὴ πάλῳ ὑπερ] Φάκος, ὁ ὄμιος. φακὴ δὲ ἡ ἐψηθίσα.

Τὴν Κνωσσέειαν] Πιερὶ τῆς Κνωσσέειας γῆς ἡμφισπότηται ἀλλή-
λοις Λακεδαιμόνιοι καὶ Ἀργεῖοι. καὶ ἐδείξεν ὡς πτερυχόους ἀφ' ἑκατέ-
ρου πλὴν μὴ χάσας, καὶ τὴν νικῶν ἵνα τῷ χερσὶ. μεχομένον δὲ
αὐτῶν, πλὴν τειῶν πᾶσις ἀπώλειτο. δύο Ἀργεῖοι καὶ ἑνὸς Λακεδαιμό-
νιος. εἶπε δεξάντων Ἀργεῖον νεικεκίαν, καὶ ἀφ' τούτου ἀνακισχυρηκότων,
ὁ Λακεδαιμόνιος ἐπὶ χειρὶς μέγας, τὸ νεικεκίαν ἐκείνη, Ἀργεῖος
ὡς φουρνιστοὶ καὶ ἀκροχέριτων.

Θεὸς φέρον] Τρέψ.

Ταῖς μυρμηκίαις] Τοῖς τ' μυρμηκῶν τόποις.

Τὸ γὰρ Πάχαιον] Τὸ Πάχαιον ὄρος ὡς Φιλίππου ἐστὶ τ' Μακεδον-
ίας, χρυσὸν μέταλλα ἔχον.

Τὸς Μυρμιδόντας] Ὁ Δίαχὸς ὁ Διὸς ἡνιὸς καὶ ἑτασίδος. λέγειται
ὅτι ἐπὶ θειῶν τῷ αὐτῷ χερσὶ ἐλιγανδρῶσαι, ἤθετο τῷ Διὶ. ὁ δὲ
τὸς μύρμηκας ἀνθρώπους ἐποίησε. καὶ ἀφ' τούτου Μυρμιδόντες κέκληται.

Εἰς αἰγίόχοιο Διὸς] Λέγει ὁ Ζεὺς ὑπὸ αἰγὸς τεταφῆναι, καὶ διὰ
τούτου δέρμα τῆς αἰγὸς, ἀπὸ αἰσίδος, βασιλεύει. αἰγίοχος ἐστὶν, ὁ αἰγίδα
κατέχων.

Βαρὺ γὰρ ὕδιν ἢν μήν φέρον δῖα] Οὐδὲν βαρὺ τὸ ἀφαιρῆσαι σι.
εἰ μὴ χρῆμα ἵστα βασιλεύει π.

Οἱ δὲ ὅτι ἂν ἔκαστος ἐπποήσῃ] Αἰαξαῖος πᾶσι λέγει ὁ φουρῆς.

Καὶ τὸν ἐπὶ τῆς σκητῆς ἐκείνῃ βίον] ἀλλὰ κἄντινα ἴδω αὐτῶν. τῷ
ἐκείνῃ καποικίαν λέγει. εἰ μὴ ὀριμένως καὶ τούτου λέγει δραματίζων ὡς
ἐπὶ σκηνῆς ἐκείνῃ τῷ ἀνθρώπῳ ἀφ' πάντων, ὅτι ἄλλο μένοντες, ἄλλο δὲ
ἐξέρχονται δοκεῖν.

Γὰρ μὴ δεῖω] Τοπικὸν τούτου ἐστὶν ὅτι.

Δραμὴ πὶ καὶ παιῶνδες] Καὶ πάλῳ καὶ φουρῆς ἀπὸ τ' Τεταίας.
Τεταῖες δὲ οἱ παλαιοὶ θεοί.

Ἀπαρρόσοιμι] Ἀπαρήσοιμι.

Χρηματίσωτες] διοικήσωτες.

Διαπρώμῃ καὶ ὑπὸ τ' λόγων] Ὑπὸ διαφορῶν δεξῶν αἰσιν ἐκείνῃ.

Τὴν αἰγίον φησὶ ὅτι καὶ ἑφιάλτης] Ὡς καὶ ἑφιάλτης ἡ ἡ-
λυσαν θεομάχῃ ὄντες, εἰς τὸν θάνατον ἀνελθόντες.

Τὰ Διάσπα τοιούτων ἐστὶν] Διάσπα ἐστὶν Ἀθήνησι, ἢ ἐπιτίλιν μετὰ
πινὸν συγγένηται, ὅσοις ἐν αὐτῇ Διὶ Μαιχλίω. τὸ δὲ Ολύμπῳ ὅτι
ἐστὶν ἐστὶν ὁ Ολύμπιος Διὸς ἐν Ἀθήναις, διὰ μεγαλουργίας ἀπὸ τῆς
Ἀθῆ-
Ἀθῆ-

Ἀποκρίσας χρηρῆται εἰς τὸν ἄστυλόν, πλέει δ' ἑὶ τὸν παρίπτον
 ἀπζήμον, ὡς καὶ ὁ σὺ Κοζικωνεύς, καὶ σὺ αὖ σπουδαστὴς ἀν-
 φων, εἰ μὴ Ἀδριανοῦς ὁ αὐτοκράτωρ Ρωμαίων δαυσιόεις ἀκαλόμενος σπου-
 δαστὴς τ' ἴσῃ.

Εἰς Δουλίχιον] Δουλίχη πόλις ἐν Θρακίᾳ, ὃ ἡ ἱερὴ δ' Διὸς κ' ἡμετέροις.

Παίζεις ἔχον ἴσῃ] Τὸ ἔχον φερόμενος ἔπειτα αἴτηται μὲν ἐκ τούτου φιλικότητα δὲ εἶπεν, ὅτι ἀνὴρ φιλεῖται καὶ ξίνα.

Υπὸ δ' ἔφ' ἑσθ' ἔθουαν] Εἴη ἐπιλήτε καὶ Ολύμπια ὡς πᾶσι τ' Διὸς.

Τοιγαυτὶ ψυχροπύρις] Ἐπὶ καὶ οἱ Πλάτων ἡμέρι, ὃ χρέμεται μέντοι, καὶ ἡ πολιτικὴ αὖ πλάσσει λόγον, ὡσαύτως καὶ οἱ Χιουπ-
 πε συλαχόμενοι σπουδαστῶν εἰσι, καὶ οὖν ἔπειτα δ' Πλάτων ἡ-
 μάς τὸ χρεώδεις ἐπιφαίνοντες, ὡς καὶ αὖτ' ἡ καὶ ἀντιπαύσθαι μέντοι
 ἀνθρώπων μεταχειρίζεσθαι σπουδαστῶν τούτων, ἀλλὰ τὸ ἀντιπαύσθαι καὶ
 ἀντιπαύσθαι.

Τὸ Ἀφροδισιάζον ἐκείνη ἐπιπαύσθαι] Ὅσα ἀφροδισιάζον τὸν Ἀφροδισιάζον τις
 Πυρραμίδος ἦτοι Ἐφεικτοῦς ἀπὸ τῆς Ἀφροδισιάδος. ἀντιπαύσθαι καὶ
 τούτοις οἱ ἐξ Ἀφροδισιάδος. ὡς αὖτ' ἐπὶ ἐκείνῃ τ' Πυρραμίδος ἀντιπαύσθαι
 ὃ καὶ πᾶσι ὑποτιμῶνται, ἔπειτα γὰρ τούτοις ὑπὸ τῆς ἱστορίας τ' ἀντι-
 παύσθαι λόγον, ὅτι ἔχοντες ὁποῖον παρῆχοντο αὐτὸς εἰς συγχώρησιν.

Κατέλπει δ' ἔφ' τὴν πάντας] Εἰς ἀνθρώπων καὶ ἦτοι θεοὶ ἐνομιώθη-
 σιν.

Ἐκ τ' ἡσπῶν καπνὶ] Σὺν αὐτῷ τῷ λίπῃ.

Καὶ ὁ Σειλλῶν ἐξοδῶν] Κορδαξ εἶναι ἡ μὲν μέγας ὄρεσις.

Διατηρυμένῳ] Θεοῦ καὶ πατρὸς ἐπληρῶν.

Καὶ τὴν πρωτὴν ὁδὸν] Τὸ ἀεὶ καὶ μὴ ὑβρίζει.

Υποδιδρασκόμενῳ] Ἀπὸ δ' μέθου.

Υπὸ μύθῳ] Δυσχερῶς.

Τι τοφωμενοι] Υπὸ τῶν φωνῶν.

Τὴν ἐκ χειρὸς] Τὴν εἰς ὀλίγον εἴρησιν.

Εἰς ἑαυτὸν] Εἰς τὸ ἐξῆς, ἦτοι τὸ ἐπὶ ῥόμβῳ ἔστι.

Υπὸ δ' Ἐρμῶ] Ἐρμῆς ὁ σὺ Κυλλήνη πᾶσι μὲν.

Ms. in fol. Ἰσορροπία καὶ ὑπερβολὴ καὶ ἀντιπαύσθαι] εἰ ληπθῇ
 ἐπὶ τ' ὅλην ὁ περὶ τὸν λόγον πᾶν τούτῳ σπουδαστῇ μέντοι, Ἀφρο-
 διᾶ καὶ ἐκείνῃ αἴτιον εἶμεν. ληπθῇ δὲ θεὸς πᾶσι καὶ θεὸς ἄλλος. [πᾶσι
 καὶ] πᾶσι πᾶσι τὸν ἄνθρωπον πᾶσι, ἡ πᾶσι καὶ πᾶσι. [ἀφρο-
 διᾶ] τὴν ἀφροδισιάζον ἐπὶ τ' αὐτῇ σηματομένην παρῆχθαι
 ἐφ' ἧ καὶ σὺ τὸ Προμηθεὶ ἀντιπαύσθαι. [ἀφροδισιάζον.] παρῆχθαι,
 κατεργασθῆναι. ὅτι ἀφροδισιάζον, ἀφροδισιάζον, ἔστι, κατεργασθῆναι.
 ἀφροδισιάζον ἐπὶ τῇ συσκευῇ. [μέθου.] μέθου καὶ μέθου
 ἀφροδισιάζον. μέθου καὶ μέθου ἀφροδισιάζον. μέθου δὲ, ὁ μέθου
 πᾶσι. [καὶ ὅτι αὐτὸ πᾶσι ἀφροδισιάζον ἀφροδισιάζον.] ὅτι τὸ
 δ' Ἐρμῆς καὶ ἐκείνῃ. ἢ δ' ὁ Ὀδυσσεύς, ὅτι σὺ καὶ ἄλλος. ἢ δὲ ὁ ὀλίγος
 καὶ σὺ εἰς μέθου. [καὶ Ἐφροδισιάζον.] ὅτι καὶ Ἐφροδισιάζον καὶ
 τὸν ἄνθρωπον ἀντιπαύσθαι. καὶ δὲ ὅτι ἐπὶ τῇ ἀφροδισιάζον ἀντιπαύσθαι.
 Ἀπὸ λ-

Ἀπόλλων τῆς ἐπὶ τῆς οὐραίας. καὶ ὁ μὲν μῦθος ἔπος ἡδὲ καὶ ἀληθεύει·
 ὅτι φυσικὸν φιλόσοφοι ὄντες Θεσσαλοὶ Ἀλοῖος παῖδες, πρῶτοι ἀναμε-
 τρήν ἐπειραθήσαν τὰ τῶν ὕψους σῶμα ἀπὸ τῆς γῆς, ἐξελθόντες τοῖς ὄ-
 ρεσιν ὑψηλοτάτους τῆς Θεσσαλίας εἰς τὸ καὶ τῇ ἐξ ἐκείνων οὐκ. συνί-
 θε δὲ αὐτὰς ἐκείνην περὶ καὶ ἀπηναντῶν ὅτι καὶ ὁ μῦθος πῶς ἔσται,
 ὡς ἰσχυρῶς * Δημ. . . . [μύθος] ὁ κερπὺς τῆς μυροῖτης. [ὁ Μῶμος] Τῆς τῆς
 Μῶμων ὁ Λακκιανὸς θεὸς ὑποτίθεται μεμφομένην πρὸς τὸν θεὸν γινό-
 μενα. [Διπτοκλήτης] θορύβος καὶ παραχρῆς ἐπληροῦτο. [τὴν ἐκ χειρὸς]
 τὴν αὐτὴν ἀλίστην εἰρήνην εἰς τὸ ἐξῆς ἦτοι τὸ ἐπὶ τὸν μῦθον ἔπος. ἐπὶ δὲ
 χρόνῳ δηλωθῆναι ἐπὶ τὴν μέλλουσαν. ὁ μὲν γὰρ παρρησιαίης δηλω-
 τῆς τὸ πῦρος, ὁ δὲ ἐν τῇ τῇ τῇ, ὁ δὲ μέλλουσαν εἰς νύκτα.

Δὲς κατηγορήμενος, ἡ Δικαστήρια.

Pag. 211. Mf. in 4. Ἀφωιάσπιτες] Τοὶ χαλινὸν ἀπὸ ῥίψαντες.

Ὡς μὴ βλακώσῃν ἐπ' αὐτοῖς] Ἀπὸ τῆς μὴ δόξας ἀφαιρούμενος τῆς
 ἰσχυρῆς ἀπὸ τῆς. τὸ γὰρ βλακώσῃν, ἐπὶ τῆς μὴ ἰσχυρῆς ἐπὶ πλεονάζοντι
 λέγεται.

Ἰσχυρῶς τῆς ἐν τῇ Νεμείᾳ βυκλῶν] Νεμεία ἐπὶ τόπος ἐν τῇ Κορινθιακῇ
 ὁδῷ * * Τρεῖς λίγμοι, ὁ Ἡρακλῆς τῆς λίοντος φοιτῶντας, τὰ Νέ-
 μεια ἐπὶ πλεονάζοντι κατηρξάτο. ἐν ταύτῃ τῇ Νεμείᾳ, ὡς τῆς Ἡρακλῆς τῆς λί-
 οντος κατηρξάτο, οἱ βυκλῶν ἀρτυροῦνται καὶ φιλοσφάγματος ἦσαν,
 φέροντες τὴν μὴ παύσῃν πρὸς τὴν λίοντος τὰ βυκλῶν.

Ἰπ' ὁρῶντος] Σήψους.

Εὐλως δίκας] Εὐλως ἐστὶν ὁ χηριστὸς ἀπὸ τῆς, ὁ μὴ διαπαισύνοντος τῇ
 πρώτῃ ἡμέρᾳ. εὐλως ἐν δίκας λέγει τὰς φυλαττομένης.

Καὶ μαλιστα ὁ πόσις] Καὶ μαλιστα ὅσα ἐστὶν ὁ πόσις τεχνῶν. οἷον ἐπὶ χράμ-
 ματικῇ κοίτην ἰατρικῆς, ἢ ὁρητορικῇ γραμματικῆς.

Ἰπὲρ μέγας] Παροῦσιν ὅσας τὴν παροῦσιν, ταῖς ἀφαιρούμε-
 νῶν.

Εἰς τὴν ἐφέντων] Ἐκκλησίαν δειδωκότων.

Εἰς ὑπαρχῆς] Ἀνῶν.

Παροῦσι σικνῶς θεῶς] Σικνῶς θεῶς πᾶς Ἐλινῶς· τῆς τῆς τῆς ἰσχυρῆς
 πλεονάζοντος ὁ Ἀρεῖς πάγος.

Ὁ ὁ Σωφροσύνης] Τὸν Σωφροσύνην λέγει.

Μηδὲ τὴν ἀλεκτρυόνα] Ὁ γὰρ Πλάτων ἐν τῇ Φαίδρῳ τῇ θάνατον Σωφρο-
 σύνης διηγούμενος, εἰσαγγέλλει αὐτὸν ἐν τῇ μέλλει πλεονάζοντι, ἐπὶ τῇ ἐπὶ τῇ
 ἡνῶν τῇ Ἀσκληπιδῇ τῇ ἀλεκτρυόνα ἐν συντάξει.

Δεδίπτοιται] Τραπέζῃ.

Προσπορεύμε] Ἰδιοποιεῖται.

Προσπεριεῖται] Ἀπὸ πᾶσι ἐκδοχῆς ἡνῶν.

Ἐκλελεῖται πάλας] Ὁ πᾶς ἐκλελεῖται αἰσθητικῇ συντάξει.

Δόσποντος] τὸ ἀντικλυθὲν βύμα.

Tom. II.

Τὴν

* Sic scriptum est in Codice Mf. An hic autem intelligatur Δημοδίδης Thrac Grammaticus de quo Suidas, an alius, juxta cum ignarissimis novi.

* * Legebatur unā voce παρεχόμενος, sed liquet ex Pausania in Corinthiacis locum fuisse Nemea vicinum qui Τρητὸς dicebatur. Vide Sylburg. Ed. p. 111.

Τὴν πύργον ὁρᾶσαι] Τὴν ἐκκλησίαν τῆς Ἀθηναίων ἀλλὰ τὸ πικρὸν αὐτῆς
πάρους ὃ οὐ φηλὸς τίς τις αὐτῶν το πικρὸν καὶ συνεισφέρει αὐτῶς ὅφ.

Τὸν Πάνα τῶ Διοιούτῃ] ἀμυγδαλῶν ὡς εἶδον ἡνὶ ἐπαινεῖ αὐτὸν.

Τὸ Περὶ τῶν ὁδῶν Ἀρχιδίας.

Υπὲρ τῶν Δαπνῶν] Δαρεῖος ὁ Περσῶν βασιλεὺς καὶ τῶς ἑλκιδῶς τρα-
τῶν, ὃ δὲ ἰαυτῶν ἤλθεν, ἢ καὶ ἐπικύβη Δαπν τρατηγῶν. ὃ γὰρ ἔλθων εἰς
Μαγαλῶνα, ἡπικύβη αὐτῶν Ἀθηναίων.

Στήλῳ τῶ] Στήλαιον.

Υπὲρ τῶ Πιλαστῆρος] Τίς τῶς Ἀθηναίων ἀπὸ Πιλαστῶν ἐν αὐτῇ οἰκιστῶν-
των, ὁρᾶται καὶ αὐτῶν τῶ.

Ἀπὸ τῶν ἀμυγδαλῶν] Πάλεμον, λέγει τῶ Πάιν συμφορὰς τοῖς Ἀ-
θηναίοις ἐν Μαγαλῶνι, παλὸς τῶ βαρύναν ψοφῶν.

Ὅριος γὰρ ἔχω] ἐν ὅρῳ διατῶν τῶ.

Ἀπὸ τῶ] πολέμου.

Μετὰ τῶς τῶ ὁδοῖ] ἀπὸ τῶ ἐπὶ τὸ μᾶλλον καὶ ἐξ ὅφ φωνῆς. ἐς ἀκρα-
τίαν ἐν ἔργῳ τῶ τῶ φιλοσόφῳ ἐν ταῖς ἀφαιρητικαῖς συνθεταῖς συμ-
φορῶν.

Τετρίπαι] Θαυμάσιον.

Ἄλλος ἔχω] ἀπὸ τῶ ἄλλος ἔχω, ἔχον δὲ ὁρᾶται. ὅτε γὰρ τὰ ὁρᾶται
ἐν τῇ συμφορῇ τῶ ὁρᾶται. ὅτε γὰρ μὴτε καὶ ὁρᾶται καὶ τῶ, μὴτε
ἀπὸ τῶ ὁρᾶται ὁρᾶται. οἷον ὅτε τῶ ὅτε εἰσέλθῃ, καὶ τῶ με-
εἰσέλθῃ, ἀπὸ γὰρ τῶ εἰσέλθῃ.

Ἀργυρομυθία] Τραπίζικη.

Κατὰ τῶ ὁδοῖ] Ὁ ὁδοῖ ὅτε εἰ αὐτῶς, καὶ ὁδοῖ Λακωνί.

Κακῶς τῶ τῶ Σύρῳ] Διὰ τὸ Σύρον εἶναι τῶ ὁδοῖ.

Καὶ μὴ ὁδοῖ καὶ αὐτῶν] Εἰσέλθῃ ὁ πολέμου εἰς τὸ δικαστήριον, πα-
εἰσέλθῃ τῶ δικαστῶν.

Ὅπ ἐν τῶ κέντῳ] Ὅπ οἱ Στωϊκοὶ τῶ κεφαλῶς ἦσαν διόλου κε-
καρμένον, ὡς οἱ Μοισαῖοι καὶ.

Μοισαῖοι] Τραπίζικη.

Ἀφαιρέσει] Φορῶν.

Ὅπ καὶ τῶ τῶ φωνῆς] Διὰ τῶς ἑπικυρῶν τῶ φωνῶν ἀ-
φαιρέσει, ἡ δὲ τῶ δὲ πρὸς τῶν.

Τὸν ὁδοῖ τῶ ὁδοῖ] Ἀθηναῖος γὰρ ὁ ὁδοῖς. Ἀθηναῖοι δὲ οἱ δικαστῶν.

Τῶ ἑλκιδῶν] Βαρυς ὁδοῖ καὶ Ἀθηναῖοις τῶ ἑλκιδῶν, * ἐν τῶ οἱ
ἀδικητῶν, ἵνα ἐλεγχῶν, καὶ φῶν.

Τῶς μὴ ἀγκύλῳς ἐκείνῳ λόγῳ] Τῶς ἀδικητῶν. λέγει δὲ τῶς
συλλογισμῶν.

Τελείῳς ἑλκιδῶν οἱ Στωϊκοὶ τὸ ἀγκύλῳ. τὸ μὴ γὰρ πρῶτον καὶ οἷον πρῶτος
ἔχον χωρῶν, ὃ καὶ ἀφαιρέσει, ἀγκύλῳς εἶναι λέγοντες, ἀφ' ὃς συλλογισμῶν
ἀφαιρέσει τῶ πρῶτος εἶναι αἰτίαν καὶ ὅφ τῶ δὲ πρῶτον καὶ τῶ συλλογισμῶν
ἀφαιρέσει. ὡς ἐν τῶς μὴ ἀγκύλῳς πρὸς ψυχῆς τῶ νόσῳ ἀπαλλάττει, ὃ γὰρ
τὸ μὴ ἀγκύλῳς, ἀλλὰ τὸ μὴ ἀγκύλῳς αἰτίαν τῶ ἀφαιρέσει. καὶ τῶν ἑλκιδῶν

* Hic scriptum fuit ἐλκιδῶν, quod nempe Librarius distanti minus attentus
affines sonos τῶ Ε & τῶ Α I confuderit. Vid. Praefationem praefixam Scholii
primi Voluminis.

ἡ ἀρχὴν κρινόμενοι καὶ ἐπὶ τὰ ἐρημέια ἀγαπῶν, τὸ οἰοῖν ἀφελῶν,
 ὅπερ εἴ ἔστιν ὅτι τὸ ἀφελῶν, ἀλλὰ εἴ ἐν ὑπελήψῃ. Ὁ μὲν γὰρ τῆς
 ἐν τῷ κακῷ εἶναι τῆς τῆς. τὸ περὶ τὸ ἀφελῶν βλάπτει, ὡς ὁ καὶ ὁ μὲν
 διὰ πυρὸς. καὶ τὸ κακὸν, ὡς ὁ καὶ ὁ μὲν ὑπαίτην ἀφελῶν περὶ τῆς. καὶ τὸ
 κρινόμενοι καὶ ἐπὶ τὰ ὅτι τὸ ἀφελῶν, ὡς εἰ φασκοί τις, πρὸς τὴν
 αἰδήσιν ἀποδίδωμι τὸν σωφροσύνης ἐνεκὶν πέποις αὐτὸν ἐκδένει ἀναρῶς
 ἀφελῶν. τῆς τῆς δὲ τὸ ἀρχὴν, τὰ μὲν εἶναι τῆς ψυχῆς; τὰ δὲ ἐκτός.
 εἴτε τῆς σῶμα, εἴτε τῆς τῆς κυρίας ἐκτός, τὰ ἢ εἴτε τῆς ψυχῆς, εἴτε
 ἐκτός. ὡς περὶ ὅσοι φιλοῦν μὲν τῆς ἡμῶς ἢ πᾶσι χρίναι ὅτι ἔχουσι τὴν μετὰ
 γνώσει ἡμῶν εἶναι, ἄλλως δὲ ἀπερῶσι εἶναι καὶ ἐρημίας δέχεται. ἀναλόγως
 τῆς τῆς καὶ τὰ κακὰ τῆς τῆς ἐκ τῆς ἀφελῶν. καὶ ἐπὶ τὸ ἀρχὴν τὰ μὲν εἶναι
 φασὶ ἀφελῶν, ὡς τὰς δέχεται. τὰ ἢ ἐξίς, ὡς τὰ ἐπιτηδεύματα τὰ
 δὲ εἴτε ἐξίς, εἴτε ἀφελῶν, ὡς εἰ καὶ τῆς δέχεται ἐνέργειαι, οἷον ἢ φρο-
 νησις, ἢ οἰκίωσις, καὶ τὰ ἀφελῶν. ἀναλόγως καὶ εἰ τῆς ψυχῆς
 κακίαι, ὡς φθόρος, καὶ φθονεργεῖα, καὶ φθονησις. καὶ αὖτις τὸ ἀρχὴν,
 τὰ μὲν εἶναι πλῆκτα, τὰ ἢ πλῆκτα, τὰ ἢ καὶ τὰ πλῆκτα καὶ τὰ πλῆκτα.
 ὁ μὲν ἐν φρονίμῃ ἀνθρώπος καὶ ὁ φίλος, πλῆκτα ἀρχῆς. καὶ τὸ καὶ
 ἀφροσύνη καὶ ἡμεῖς, καὶ φρονίμῃ ἀφροσύνης πλῆκτα μένει. εἰ ἢ
 δέχεται πᾶσι καὶ πλῆκτα καὶ πλῆκτα. καὶ γὰρ ἀπαιτῶσι τὴν ἀφρο-
 σύνην καὶ συμπληρῶσι, μὲν αὐτῶς ἡμῶν. ἀναλόγως ἢ καὶ ἐπὶ τὸ κα-
 κίαν καὶ τὸ ἐννοῦν τὸ ἀφροσύνης πρὸς τὴν καὶ γὰρ ὁ κακὸς καὶ ἀφρο-
 σύνην, πλῆκτα κακὰ. λυτὴ ἢ, καὶ ἀφροσύνη, καὶ φροσύνη, καὶ
 ἀφροσύνη ἀφροσύνης καὶ πλῆκτα ἐκτός, πλῆκτα μένει. εἰ ἢ κα-
 κίαν πᾶσι, καὶ πλῆκτα καὶ πλῆκτα. καὶ γὰρ ἀπαιτῶσι καὶ συμπλη-
 ρῶσι τὴν ἀφροσύνην πᾶσι πᾶσι, καὶ γὰρ ἀφροσύνην, καὶ τὴν ἀφροσύνην καὶ τὴν
 ψυχῆς καὶ τὰς δέχεται. ψυχῆς μὲν, τὸ συμφυῖς καὶ ἀφροσύνη ἐν ἡμῶν
 πᾶσι λέγοντες, καὶ ζῶντες αὐτῶν, καὶ ζῶν καὶ ἀφροσύνη. μάλιστα
 τὸ ἡμεῖς αὐτῶς μένει, ὁ καὶ ἀφροσύνη καλῶν. ἀλλὰ καὶ πᾶσι
 δέχεται, ζῶντες φασιν. ζῶντες ἢ ἀφροσύνην λογικῶς, σιγητῶς, φύσις πλῆκτα,
 τὴν δέχεται πᾶσι τὴν ἀφροσύνην καὶ τὴν ἀφροσύνην καὶ τὸ τέλος.
 λογικῶς εἶναι φασί. καὶ τὴν μὲν ἀφροσύνην, ζῶντες ἀφροσύνην εἶναι καὶ ὁ-
 μολογούμεν τῇ φύσιν. τὸ ἢ τέλος ὁμολογῶν τὸ ὁμολογούμεν ζῶντες. τῆς
 δὲ εἶναι τὸ καὶ ἀφροσύνη καὶ συμφυῖς ζῶν, ὡς τὸ καὶ ὁμολογούμεν ζῶντες, κα-
 κῶς ἀφροσύνην. διὰ τὸ ἢ αὐτῶν ἀφροσύνην ζῶν, ἐν τῇ τὸ καὶ φύσιν ἐκ-
 λογῇ καὶ ἀπικλογῇ. τῆς ἢ τὸ τέλος φασί, τὸ πλῆκτα ἀρχῆς, ὡς
 ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ τὴν ὁμολογίαν λέγωντες τέλος εἶναι καὶ τὸ σκοπὸν,
 οἷον τὸ ὁμολογούμεν βίον. καὶ τῆς τὸ τέλος, τὸ ἔχον τὸ ἐρεκτῶν,
 ἐφ' ὃ πάντα τὰ ἀφροσύνη ἀφροσύνην. τὰ ἢ μετὰ τὸ ἀρχὴν καὶ κα-
 κῶς ἀφροσύνη, οἷον ὅσοι, ὅσοι, πλῆκτα, πλῆκτα, ὅσοι, ἀφροσύνη,
 καὶ τῆς διὰ τὴν ὅσοι καὶ ἢ τῆς τῆς, τὸ καὶ ἀρχῆς, καὶ τῆς κα-
 κῶς ἐπὶ τῆς δὲ, τὸ καὶ ὅσοι καὶ ἀφροσύνη πλῆκτα, ὡς τὸ π-
 λῆκτα ἢ δέχεται ἔχον τὰς τῆς. ἀλλὰ καὶ τὸ ἐν ἡμῶν καὶ τῆς ἡμῶς τὰ
 μὲν εἶναι φασί καὶ φύσιν, τὰ ἢ τῆς φύσιν, τὰ ἢ εἴτε καὶ φύσιν, εἴτε
 πᾶσι φύσιν. καὶ φύσιν μὲν ἔχον, ὅσοι, ἀφροσύνη, ἀφροσύνη δέχεται
 τῆς τῆς φύσιν ἢ, ὅσοι, ἀφροσύνη, πλῆκτα, καὶ τὰ πᾶσι. εἴτε ἢ
 τῆς φύσιν, εἴτε καὶ φύσιν φύσιν πᾶσι καὶ συμφυῖς. καὶ τὸ μὲν

ἐν φάσει φάσιν δεικνῇ, ὡς ἐπὶ τῷ ἀλόγῳ εἰσαγόμενῳ καὶ κεραιώ-
 τῳ. τὸ δὲ τρωπὶ καὶ πρῶτως δεικνῇ, καὶ τὰ ὅμια τῷ. τῶν δὲ, ἀ-
 διαφόρων λίγῃ καὶ μὴ προσηγμένα, τὰ δὲ ἀποπροσηγμένα, τὰ δὲ ὑδρεπῶ.
 καὶ τῷ προσηγμένῳ, τὰ μὴ πρὸ ψυχῆς εἶναι, ὡς ἀφύια, ἀσθησι-
 γνῶσι, ὁρμητὴ ἀφαιτίας, καὶ ἡ ἀφαιτιά. τὰ δὲ πρὸ σώματος, ὡς
 ὕμνῳ, ἰχθυῶ, ἀφαιτιά, καὶ τὰ ὅμια. ἐκτὸς δὲ ἐπὶ τέλει, κτῆσι
 σύμμετρον, ἀπιδεχὴ τῶν ἀνθρώπων, καὶ τὰ ὅμια. τριχῶς δὲ καὶ τὰ
 ἀποπροσηγμένα φασι ἀλόγως τοῖς ἀσθηγμένοις, καὶ ἀνίμῳ ἐν ἱ-
 κτίσιν τῷ τριῶν τῷ ἐπὶ ἐκείνοις ἀπιδεχέμεναι τὰ ἀντικείμενα. οἷον πρὸ ψυ-
 χῆς ἀποπροσηγμένα, ἀφύια, ἀσθησιγνῶσι, δυσμῆσι, τρωπῶν ἀφαι-
 τίας καὶ τὰ ὅμια. πρὸ δὲ σώματος, καὶ χεῖρας, ἀσθησιγνῶσι, δυσμῶν ἀφαι-
 τίας. ἐπὶ δὲ ἀσθηγμένα, ἐπὶ ἀποπροσηγμένα, πρὸ ψυχῆς μὴ, φαντασίας, καὶ
 συγκροτήσι, καὶ ὅσα τοιαῦτα. πρὸ σώματος, ἀσθησιγνῶσι, καὶ ἀσθησιγνῶσι.
 καὶ ἡ δὲ πρὸ σώματος καὶ πόνου. ἐκτὸς δὲ ὅσα ἀπιδεχόμενα, καὶ μηδὲν ἡ-
 σιμῶν ἀσθησιγνῶσι, μικρὰν πικρῶς περιέχει, χεῖρας, ὡς ἡ καὶ πε-
 ρὴ τῷ ἀσθησιγνῶσι. τὸ δὲ ψυχῆς κυριώτερας ἡσῶν σώματος. πρὸ
 τῷ φύσιν ζῆν, δηλοῖται καὶ τὰ πρὸ ψυχῆς καὶ φύσιν οἷον καὶ ἀσθησι-
 γνῶσι, τῷ ἀφύια ἰχθυῶ τῷ πρὸ σώματος, καὶ τῷ ἐκτὸς οἷον ἀφύια ψυ-
 χῆς πρὸς ἀρετῇ ὑπέρχει τῷ σώματος ἀφύιας, καὶ ἐπὶ τῷ ἄλλῳ ὁ-
 μῶν. ἐπὶ τῷ ἀλόγῳ, ὁρμῆς κινήσεως εἶναι, ὅσα καὶ φύσιν, οἷον ἰχθυῶ.
 ἀφορμῆς δὲ, τὸ τῶν φύσιν, ὡς νόσος. ἡ δὲ ἡδὲ ὁρμῆς, ἢ ἀφορμῆς ὡς
 τὸ περιέχει, ἢ ἀφαιτίας ἡσῶν τὰς τριχῶς. καὶ ἐπὶ τῷ καὶ φύσιν ἀφαιτίας, τὰ
 μὴ ἐπὶ πρὸ καὶ φύσιν ὡς νίκησις ἡσῶν κατὰ τὴν ἀσθησιγνῶσι λόγῳ
 γινώσκῃ, οἷον ὕμνῳ καὶ ἀφαιτίας. λίγῃ δὲ τῷ κατὰ ληψὶν καὶ ἰχθυῶ καὶ
 μετοχῇ δὲ, ὅσα μετὰ κινήσεως καὶ ἡσῶν κατὰ τὴν ἀσθησιγνῶσι
 λόγῳ. οἷον χεῖρ ἀφαιτίας, καὶ σώματος ὕμνῳ, καὶ ἀφαιτίας μὴ πικρῶν.
 πᾶσι δὲ τὰ κατὰ φύσιν ληψὶς εἶναι, φασι, τὰ δὲ τῶν φύσιν ἄλλῳ.
 καὶ τῷ κατὰ φύσιν δι' αὐτὴν εἶναι ληψὶς ὅσα ὁρμῆς ἐπὶ κινήσεως καὶ
 τριχῶς ἐπὶ αὐτὰ, ἡ ἐπὶ τὸ ἀντίχρῳ αὐτῶν, οἷον ὕμνῳ, ἀφαιτίας,
 ἀφαιτίας, καὶ τῷ σώματος. τὰ δὲ ἡ ἐπὶ ὅσα ὁρμῆς ἐπὶ κινήσεως, ἀ-
 ντικινήσεως ἐπὶ ὅσα, καὶ μὴ ἀσθησιγνῶσι, οἷον πᾶσι, καὶ δὲ καὶ
 τὰ ὅμια. ἡ δὲ γὰρ τῶν δι' αὐτὴν ἀρετῇ εἶναι ἄλλῳ ὁ μὴ πᾶσι,
 ἀφαιτίας τριχῶν ἡ ἀφαιτίας πᾶσι, ἡ δὲ δὲ, δι' ἀφαιτίας, ἡ δὲ
 ὕμνῳ καὶ ἀφαιτίας δι' αὐτὰ ἀρετῇ.

Ὡς καὶ οἱ οἱ πόνου] Καὶ ἡ γὰρ τῷ πόνου, καὶ τῷ ἡδονῇ δὲ ἀφαιτίας,
 πᾶσι μὲν εἶναι.

Τῷ δὲ ἀφαιτίας καὶ τῷ] Τῷ δὲ ἀφαιτίας ἀφαιτίας. λίγῃ δὲ, ὅτι
 πᾶσι τῷ φέρον ὅτι ἐπὶ ἀφαιτίας.

Οὐχ ὡς ἀφαιτίας αὐτῷ ἀφαιτίας] Τῷ γὰρ δὲ τῷ Στωϊκῶν, ὡς ἀφαιτίας
 ἀφαιτίας ἀφαιτίας τῷ σώματος.

Τὸ δὲ καὶ μὴ πᾶσι] Ὡς καὶ ἐν τῇ στωϊκῇ εἰσῶν μὴ λίγῃ ἀφαιτίας
 τὸ πᾶσι. ὅτι καὶ οἱ οἱ τὸ δὲ εἶναι εἶναι, ὅτι δια τῷ ἀφαιτίας ἀφαιτίας,
 καὶ ἀφαιτίας ἀφαιτίας, καὶ ὅτι τῷ δὲ εἶναι. διῶσι γὰρ ἡ
 ἀφαιτίας εἶναι ὅτι ὅτι τὸ τριχῶν εἶναι, ἀλλὰ τὸ ἀφαιτίας ἡσῶν
 γὰρ δια τὸ ἀφαιτίας τὸ τριχῶν.

Πίφωλον] Τῷ Διογάνει τῷ τε λίγῳ] ἡ δὲ γοργυρίκη φοβηθεῖσιν
ἔφυγε.

Ὁ Πύρρον δ] Ὁ Πύρρον ζώνεσθον ἀπὸ πρὸν ὄν, γίγναι μὲ τῷ τε
φιλόστροφον, ὅστις ἔχει σκοποὶ παῖδα ἀναιρέιν τὰ οὐκ.

Ἐώλον] Παλαιάν.

Κάνον ἐν δεινότητι] Γράμματα Περσικόν. ὅστις λέγουσιν Ἀρσενικόν.

Αὐτὸν δ τ' ἐν γενήτῳ] Γενήτῳ λίγῳ τ' ἀλάστον, ἐπὶ τοῖς εἰσθῶ-
σιν αὐτῷ χρῆσθαι φιλοσόφοις. μέλα σκευῶς ἡ βαρύνει ἡ σκευὴ ὑπερῆ.

Τὸ ἀμετρεῖον] ἀνέχον.

Ἡ πρότος πολλὸς] πρότος μὲν ἐπὶ τ' ῥητορικῶν καὶ μέγιστος τῶν πε-
ρὶ κῶν ἐν θεάτρῳ λαλασκῶν, καὶ τ' ῥητόρων, ὡς ἔθος αὐτοῖς, πιπάρρη-
σιασμένους χαιροῦντων ἐπὶ τοῖς λειψύμοις ὑπ' αὐτῶν, ἐπὶ δ τοῖς ἀλφ-
λόροις τοῖσιν ἐδόν, ἀλλὰ π' αὐτὸς ἵππος τ' ἀνελιγόντων γινούμενος τ' λό-
γων. ἐν οἷς ποτὶ ἀπειρὸν ῥητήν, μετὰ δὲ αὐτὸν ἄλλοι τὰ χεῖρα διᾶραι. τὸ
ἀπὸ πρὸν ἀλφειοῦ μόνον καὶ εἰς πρὸν βραχὺ π' ἀλφειοῦ ἐπιστάται τῶν χεῖρα,
καὶ τὸ τοῦ κῶν μέγιστον ἐξαυτεῖται.

Περὶ τ' κῶν σκῶν νόμοις] κῶν σκῶν ἐστὶν ὁ νόμος δίκης καὶ τ' ἀμετρε-
νόντων ἀπὸ τὸ ἴδιον γένος ἢ τοῖς γυναικῶν.

Ἐγὼ γ' ὁρῶ τῶν τῶν] τὸ φορτικὸν τὸ τ' ἴσον ῥητόρων δ ἐπὶ τῆς
ἀπαγγελίας κωμωδίας διεξέρχονται λίγων. διὸ καὶ ταῖς θρίξιν αὐτὸ ἀ-
πικρῶς καὶ τῷ τῶν ὀλίγων διὰ τὸ τοῖς παρὰ τοῖς αὐτοῖς χαίρειν
τ' κῶν, καὶ ταῖς παρεχόμεναις, καὶ οἷς ποτὶ τοῖς ἀλλοῖς. τὸ μὲν δὲ με-
τὰ τὸν καὶ κωμῶν ἐστὶν ἐν τῶν χρωμάτων τοῖς λόγοις οἷς ἐπιπλάκῃ καὶ
ζαμηνίῃς μετὰ λαμψάν. ἐδὲ γ' τῶν χρωμάτων ἐν τῶν χρωμάτων, ἀλλὰ δ ἐπι-
νορητικῶν δ βίβ. τὸ δὲ ἐστὶν ἐν συμβεβηκότι καὶ δικῶν. καὶ ἐπὶ ἄρα ἐν
ἐγκωμίοις, καὶ ἐπαινοῖς τ' δὲ τῶν κωμωδῶν, καὶ τ' ἐν τοῖς πότοις ἀ-
σπληνόντων, καὶ κῶν λαμψῶν ἐκπλάκῃ, καὶ γὰρ καὶ ἀπὸ τῶν
ἐν τῶν μόνον.

Καὶ τρεῖς κατηγόρας] Διὰ τῶν τῶν λειψύμοις * μελίταις ἐπιτη-
δύοντες, ἐν ἧς τρεῖς κατηγόροις πῶς μελίταις, καὶ π' ἄλλ' ἀπὸ τοιαύ-
ται.

Ὁ ἀλφλόρος αὐτῶν τ' αὐτῶν λίγῳ] κατηγόρος δ ῥητορὸς ὁ ἀλφλό-
ρος, ὅστις... ἀλφλόρος ἀντιπροσέτις καὶ κωμῶν. τὸ γ' τ' φιλοσό-
φον ἀλφλόρον ἀλλότρεον.

Καὶ τὸ μ' τρεῖς κατηγόροις] Ἐν οἷς τὸ Πλατῶν τοιαύτα σόφως
ἀπὸ τῶν καὶ μεγάλῳ φρονίας καὶ γυναικῶν τοῖς ἀλφλόροις ὑποκαθόμηναι,
εἰκότως καὶ τρεῖς κατηγόροις μίμησιν τῶν καλῶν. ὡς περὶ ἀμείλις κωμικῶν πᾶ-
σι καὶ σατυρικῶν πᾶσι Σύρος καλῶν. κωμικῶν μὲν, διὰ τὸ γὰρ οἱ σατυ-
ρικῶν δ, διὰ τὸ ποικίλεις καὶ αἰχρότατα πρὸς τοῖς ἀλφλόροις. οἱ πε-
ρὶ Σάτυροι κατηγόροις δ ὁρῶντες, αἱ περὶ κωμῶν γὰρ οἱ καὶ πᾶσι
ρεῖς σκωμῶνται. οἱ Σάτυροι δ μετὰ τοῖς αἱ καὶ τῶν κωμῶν ἐκπλάκῃ ἐκπλά-
κῃ, καὶ αὐτὸς π' ἀλλοκότως δ σῶμα τ' ὁ μὲν δ. ἐπὶ καὶ ὁρμητι-
καὶ αὐτὸς σκωμῶν αἰχρόν. ἐπὶ τοῖς καὶ χεῖρα καὶ τοῖς τοῖς Ἀλκιμάχοις
ἀλφλόροις ὡς ἐπὶ δ συμποσίῃ αὐτῶν τ' Ἀλκιμάχοις ἐκπλάκῃ καὶ πᾶσι
δ 3 ἀλλης

* Eas Latini Causas Ciceronis tempore, Controuersias Quintiliani nro dixe-
runt. Vide quae contra eas habet Petronius initio.

ἔλας τ' φιλοσόφον, εἴπε νῦν τὸτο, ὡς ὥρ' τοῖς κομικοῖς θεωρητικοῖς
καὶ σκευεταῖς διεσκόαται τὰ αὐτὰ. καὶ τὸν ἱαμῶν δὲ, καὶ τ' κυλισμὸν
ἔφη φ' ἔλαμψεῖν. τ' μὲν ἱαμῶν ὡς χλόασιχόν, τὸν κυλισμὸν ὅτι ὡς
πᾶσι Δι' αἰδοῖτο μῶν. τὰ π' γὰρ ἱαμῶν Ἀρχιλόχου, εἰ καὶ πρῶτον φα-
σι τὸ μετὰ χρησάσθαι ὥρ' ὕβρις τ' Λυκαμνίων διειχελοῦτο. οἱ π'
Κωικοὶ γινώσκοντες φιλόσοφοι, ἀπασι διειδοῦντο. τὸτο Δι' βίον ἐπ-
ιδύμενος ἔστις, ὡς καὶ Μίνικον εἰς ἦν.

Πρῶτον μὲν αὐτὸν ἐπὶ γῆς βαίνειν] Ὁ περ ἀνωτέρω ἐπέβητο τὸν δι-
λόγον λέγοντα, ἔνθα ὁ μέγας ἐν ὕβρις Ζεὺς, πτηνὸν ἄρμα ἔλαυνε,
Δι' αἰσχυρὰ π' ἔειπε. τὸ γὰρ νῦν λέγειν ὅτι χαμῶν βαίνειν εἰς ἡσυχίαν
εἰς τὸν ἀνθρώπου τρέπον, ὅσα ἄλλα εἴεν, ἢ διαμαλῶντος τὸ εἶναι ὑ-
ψελὸν ἐκείνο τῆς μεγαληγορίας.

Τὰ ὥρ' τοῖς ποδῶν] Τὸ τ' Ὁράτης τὸτο ἐκείνο, ὃ Ὀφρωνὸς ἐκείνη
ἐπίσκαψεν εἰς Θάλητα τὸν φυσικόν.

Ὡδ' ἱμαῖοι τῶτο] Τὸν Ἀπικισμὸν φησὶ καὶ τὸ τ' λέξιν ἀντὶ καὶ
διαμειλισμῶν. ὅτι φασὶν ὡς Σύργος ἐκ βαρύναντος τὴν λέξιν ἐκείνην
λόγου βαρύναντος αὐτὸν διαλαῶν καὶ σολοικισμοῖς, ἀλλὰ
τὸ περὶ αὐτὸ διειρήσει τῇ λέξει Πλατωνικὸν τρέπον.

Τὴν πετυπημένην ἔφη φέρει] Ἐπὶ τ' διαζομένην δύο ψῆφοι ἐπ-
ήντο. ἢ μὲν πλήρης, ἢ δὲ πετυπημένη. εἰδὼτο δὲ τοῖς μὲν νικῶσι ἢ πλε-
ρης, τοῖς ἡττωμένοις ὅτι πετυπημένη. καὶ μέρους τῶτων Αἰχμῆς ἐν τῇ
Τιμαρχῇ. τὴν γὰρ πετυπημένην, ἀξιοὶ Τιμαρχῶν δεῖναι. εἰ γὰρ καὶ εἰς
ῥαδιουργίαν ὁ λόγος αὐτῶν ἀποδύει, ἀλλὰ ἐν παντὶ καὶ ἡ τιμητικὴ Τιμαρχῶν
ταυτῶν δεῖναι ἀξιοί.

Περὶ Παρασίτου. ἢ ὅτι τέχνη ἢ Παρασιτική.

P. 239. Mf. in 4. Μὰ Δία] Ἡ δ' ἀπομυκτὴ συνυπακομῶν ἔχει τὴν
ἀρετήν, καὶ ἔδωκε ὥρ' αὐτῇ.

Ἐγὼ μὲν εἰ οἶοι τε εἶναι] Ἐγὼ μὲν εἰ δυνατὸν κακῶς εἶναι, πλείον, ἢ
σύ φης, βέλομαι κακῶς εἶναι, φημι γὰρ ἑαυτὸν καὶ χεῖρα ἢ σὺ ἐκείν. ὡς
τε μὴ ἀγνοῦν μοι τὸτο δεκεῖ ὀνειδίζαν αἰ. ὡς εἶδεπ' καὶ σκιυνομένη
ἐπὶ τὸ κακῶς εἶναι. ἢ ὅπως ἀπλῆστερον, ἐγὼ μὲν εἰ οἶοι τε εἶναι ὁ βέ-
λομαι, καὶ πλείον ἀπείχην βέλομαι ὡς μηδὲ δεκεῖς παρέχειν ἀγνοίας,
ὁ πηλὸς μέπε. τὸτο ὀνειδίζει, ἀλλὰ πρῶτον ἀληθὲ καὶ κατ' ἐκ-
είναι γινώσκοντες τὸ πλεόντων ἀποδύμενοι ἐπιτιμῶμεν, καὶ πλείον τ' ὥρ' αὐτῇ
δοκίμας.

Παρασιτεῖσθαι] Ἀπολύειν.

Πανν] Εἰρωνεία.

Κατὰ περ αἱ ποικίλαι χύται] Πλεονάζει ἀπικῶς ἢ ἀπαρξέουσι μὴ,
κατὰ περ μὴ σκεπτόντες ἡμεῖς γὰρ τὴν τὴν χρῆσιν ἢ μία ἀπαρξέουσι,
ἢ τοι ἢ πρῶτον, ἢ ἢ διευτρεῖ.

Παρά τις κεκτημένης αἱ τέχναι] Καὶ μὲν μάταια διὰ τὸτο ἢ τέχνη τ'
τέχνης πικρῆς καὶ.... αὐτῇ ἐμποιεῖν.... περὶ καὶ τὴν πλῆθος ὅτι....
παρὰ τὴν ἐνέργειαν κεκτημένη. ὡς περὶ οἰκονομική, οἰκία. εἰ δὲ τὴν κερ-
ετικὴν καὶ ἐργαστικὴν ἀνιπής, εἰδὼν γὰρ αὐτὰ τῆς ἐνεργείας ἔχουσι π-
λῆθος. πρῶτον μὲν, εἰδὼς φησὶ τ' ἐμποιεῖν, εἰδὼς γὰρ ὅτι αὐτὰ τ'
αὐτῇ.

σπονδαίαι πυχῶν, ὅτι τὸν βίον ὠχρήντες σπουδαίμεθα. ἔτι καὶ ὅτι καὶ
ταῦτα ἡ ἀχρηστικὴ ἡ μηδεμίαν εἰς ἐνότητην ἀχρηστικῶν ἀπαιτεῖται
καθὼς αὐτοὶ σημειοῦν αὐτῶ ἀπφρίων ὡς τὸ ἀνὸ παρὲν σε. ὅτι ἡ
πυχῶν. ἐξορακίζουμένη.

Α' Μ' ἐκείνο σκοπὸν] Εἰς τὰς ἑπικυρήσεις αὐτῆς, ὅτι πλὴν τῆς ἀγαθῆς
 πλὴν ἡδονῇ ἀποφύνατο.

Καὶ ἔδεν Ἐπικύρω μέλ[η] Σημεῦ διὰ πλὴν σύνταξιν ὁμοίαν, πρὸς μελῆ-
σας δὲ μεγάλους. ὥστ' ἵνα γινώσκῃς συντάξι τῆτο, ἐπὶ τῷ πιφρονησῇ,
συντάξις ἡδεῖα.

Οἱ δὲ τὰς ἄλλας τέχνας μανθάνοντες] Τὰς βαναύτης λέγει τέχνας.
καὶ ὃ αὐτὰ ποροῦν χάριν βίᾳ τοῖς πεκτημένοις μεταχειροῦσι.

Σηλῇ ὁμολον] Σημεῖον δια τὴν συντάξιν αὐτῆ γὰρ τῆ ἀπειρίας ἢ ἀφροσύνης κεί).

Φιλοσοφία δέ τις] Ἐν ᾧ τὴν ἀρετὴν τῆς ἀντικειμένου καὶ τῆς παρεκκλίνου-
οῦσιν ἐλκερῶν ἐν τῷ ὅλῳ καὶ ἀπειρον. ἔπειθ... καὶ τὴν ἀρετὴν τῶν
τοιούτων δεξάν... τρεπ... οἷα συλλογίζετο γὰρ αἰσῶν τῇ φυσικῇ ἀρετᾷ,
καὶ διὰ δογματικῶν, καὶ ἔλκερῶν τε καὶ ὕλην.... εἶδος... * πὶ δὲ οὗ
ὕλη καὶ εἶδος. καὶ ἡ μὲν ὕλη, αἰεὶ ὑποκείται ἀπὸ.... τὰ δὲ εἰσαγάγης τὸ
ἐν. ἀφ' εἶδους γὰρ οὐκ εἰσαγάγης τήρησις σὺν ἴσιν, καὶ τήρησις οὐκ
σὺν ἴσιν εἰδῶν ταύτῃ δὲ ὡς ἐν παρῶν διδασκῶν ἐν τῷ.... βεβλῆσθαι
δὲ τὸ δευτέρῳ, ἀκρεβέστερον καὶ ἀγωνιστικώτερον, ὅτι σὺν ἴσιν ἔν, ὡς φη-
σιν οἱ φυσικοὶ γὰρ τούτους.... διότι τὰ αὐτῶν βεβλῆσθαι ἐπιχειροῦσιν φυσικῶς, καὶ μὴ
το. καὶ δὲ ὡς φιλόλογος.

Ὡς ἴσκει ἀδελφοίς] Τὸ ἔξῃς ἐδὲ εἰς αὐτὸς, ἴσκει, οἱ Στωικοὶ διάφω-
ρα διγμωτα ἔχουσιν τοῖς ἀδελφοίς.

Ὅμοια δὲ καὶ γινέσθ. τῇ Νίκῃ.] Ἡ δὲ μέμνηται Θεοκρίδης ταυμαζήσας τὴν
 Ἀθηναίων καὶ τὴν Λακισαίων ἀπὸ Συγκρίσεως γινέσθ., καὶ κατὰ ταύ-
 μαζήσας ὡς Γυλίππυς τὴν Λακισαίων.

Αὐτὸν ἔχ' ὁ μὲν τὸ σῶμα πρῶτον] Ἀπὸς κατέρχεται οἰκοποιεῖ καὶ μετὰ
τὸν ὀφθαλμὸν διὰ φθέραισι καὶ..... ἐκκεκαρπύας, δεξιὰ θυμοειδὲς πρὸς
εἶναι, ἡ μύρτοι καὶ ἔσται, ἀλλὰ παρὰ φρον καὶ παρὰ φρον. κατὰ τὸν αὐτὸν
συνδίδας τῶν Κυῶν. ὅς καὶ διὰ τὸ πολυσυμμερία κατεπιφορπιάξ καὶ κατεφο-
ρπιάξ τῶν γνώμων.... διὰ γνώμων. οἷον διδιδίχαται, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ
τῶν πρώτων τῶν πόλεων βῆν. φράδος ἀνέγειτο..... διὰ τὸ βραχύνει-
τον ὁ..... μέντας πάλαιπα..... ἡ μὲν Σιωκρῆτης..... ἐπὶ τῶν
ἐπὶ Δελφῶν..... ἀλλ' αὐτὸς τι ἀ..... ἐπὶ κατεπλάμας..... καὶ ἐκκαρ-
πύας φρον τὴν μάχης καὶ ἀφαιρῶν..... πρὸς τι καὶ ὁ χρεὸς ἐσκιλιτῶ-
δης, ἀπὸ φιλότου.

Δείψαντα πῶς τάξιν] Εἰς Δημοφθένω αἰνιτίζεται τὸ πρῶτον.

အဲဒီအခါမှာပဲ ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက်ဟာ အတူတူပဲ နေထိုင်နေကြရတာကို တွေ့ရတယ်။

Φ 5-
 10-
 15-
 20-
 25-
 30-
 35-
 40-
 45-
 50-
 55-
 60-
 65-
 70-
 75-
 80-
 85-
 90-
 95-
 100-
 105-
 110-
 115-
 120-
 125-
 130-
 135-
 140-
 145-
 150-
 155-
 160-
 165-
 170-
 175-
 180-
 185-
 190-
 195-
 200-
 205-
 210-
 215-
 220-
 225-
 230-
 235-
 240-
 245-
 250-
 255-
 260-
 265-
 270-
 275-
 280-
 285-
 290-
 295-
 300-
 305-
 310-
 315-
 320-
 325-
 330-
 335-
 340-
 345-
 350-
 355-
 360-
 365-
 370-
 375-
 380-
 385-
 390-
 395-
 400-
 405-
 410-
 415-
 420-
 425-
 430-
 435-
 440-
 445-
 450-
 455-
 460-
 465-
 470-
 475-
 480-
 485-
 490-
 495-
 500-
 505-
 510-
 515-
 520-
 525-
 530-
 535-
 540-
 545-
 550-
 555-
 560-
 565-
 570-
 575-
 580-
 585-
 590-
 595-
 600-
 605-
 610-
 615-
 620-
 625-
 630-
 635-
 640-
 645-
 650-
 655-
 660-
 665-
 670-
 675-
 680-
 685-
 690-
 695-
 700-
 705-
 710-
 715-
 720-
 725-
 730-
 735-
 740-
 745-
 750-
 755-
 760-
 765-
 770-
 775-
 780-
 785-
 790-
 795-
 800-
 805-
 810-
 815-
 820-
 825-
 830-
 835-
 840-
 845-
 850-
 855-
 860-
 865-
 870-
 875-
 880-
 885-
 890-
 895-
 900-
 905-
 910-
 915-
 920-
 925-
 930-
 935-
 940-
 945-
 950-
 955-
 960-
 965-
 970-
 975-
 980-
 985-
 990-
 995-
 1000-
 1005-
 1010-
 1015-
 1020-
 1025-
 1030-
 1035-
 1040-
 1045-
 1050-
 1055-
 1060-
 1065-
 1070-
 1075-
 1080-
 1085-
 1090-
 1095-
 1100-
 1105-
 1110-
 1115-
 1120-
 1125-
 1130-
 1135-
 1140-
 1145-
 1150-
 1155-
 1160-
 1165-
 1170-
 1175-
 1180-
 1185-
 1190-
 1195-
 1200-
 1205-
 1210-
 1215-
 1220-
 1225-
 1230-
 1235-
 1240-
 1245-
 1250-
 1255-
 1260-
 1265-
 1270-
 1275-
 1280-
 1285-
 1290-
 1295-
 1300-
 1305-
 1310-
 1315-
 1320-
 1325-
 1330-
 1335-
 1340-
 1345-
 1350-
 1355-
 1360-
 1365-
 1370-
 1375-
 1380-
 1385-
 1390-
 1395-
 1400-
 1405-
 1410-
 1415-
 1420-
 1425-
 1430-
 1435-
 1440-
 1445-
 1450-
 1455-
 1460-
 1465-
 1470-
 1475-
 1480-
 1485-
 1490-
 1495-
 1500-
 1505-
 1510-
 1515-
 1520-
 1525-
 1530-
 1535-
 1540-
 1545-
 1550-
 1555-
 1560-
 1565-
 1570-
 1575-
 1580-
 1585-
 1590-
 1595-
 1600-
 1605-
 1610-
 1615-
 1620-
 1625-
 1630-
 1635-
 1640-
 1645-
 1650-
 1655-
 1660-
 1665-
 1670-
 1675-
 1680-
 1685-
 1690-
 1695-
 1700-
 1705-
 1710-
 1715-
 1720-
 1725-
 1730-
 1735-
 1740-
 1745-
 1750-
 1755-
 1760-
 1765-
 1770-
 1775-
 1780-
 1785-
 1790-
 1795-
 1800-
 1805-
 1810-
 1815-
 1820-
 1825-
 1830-
 1835-
 1840-
 1845-
 1850-
 1855-
 1860-
 1865-
 1870-
 1875-
 1880-
 1885-
 1890-
 1895-
 1900-
 1905-
 1910-
 1915-
 1920-
 1925-
 1930-
 1935-
 1940-
 1945-
 1950-
 1955-
 1960-

* Hic videtur deesse *scriptura*, & paucula quorundam de materia & forma, quorum jacturam non egre feret eruditus orbis. Sequentia etiam ita sunt mendosa, ut intelligi non possint. Sunt lacunæ plures quæ forte inde duntaxat natae quod Librarius Autographi verba legere non potuerit, multa enim hic pessime erant scripta.

Φύλων ἐκείνῃ] Μὴ συκοφαντῇ κατὰ ἑσθ'· ἔχ' ἔτι καὶ ἄλλ' ἀρετὰς
διετίλθ.

Ὡς ἀξίον γε } Εἰσαγία.

Τὴς μὲν γὰρ λαοῦς] Ἀλλὰ ἐλπίοντα ἀντιβρυχέσται, ἢ ἐλύναν αὐτο-
βυχέσται αἱ, τῷ τοι λίγει.

Δόξης καπεφρογνῖν] Οἷτω εἰ χεῖροι λειχθῆεν δόξης καπεφρογνῖν, αὐ
τῷ βορβορῶσι πλατύνονται.

Καὶ ἐπεὶ αὐτὸ τὸ ὄνομα] Οἷον ὅτι μισθός.

Οὐδ' ἔχ' τις ἐπὶ δίκῃ } Εὐπλὺς καὶ περιωρισμένη τίς δίκη; τίς
 καὶ κινῶς ἀποίσι } χρᾶσθαι;

Τὴς δὲ κατεπερθεύουσας] Φαρμάκων, ὡς Σακερῆτος, κατεπερθεύουσας
 ἐδ' ὧμα ὡς Ἡρώκληϊ· ὁ Ἐπίστω. φονηγένας, ὡς Ἀντιόχους. φον-
 ηγένας.

Τὸτο προειδί[θη] Τὸτο ἔ μὴν παῖσιν. ἀλλ' ἐδίδε[κ]το παῖσιν) μὴν
προϋπομίνω ἢ ἀνέμω, ἢ ἰσομώται.

Ἀνάχαρσις, ἡ δὲ εἰς γυμνασιῶν.

P. 169. Ms. in 4. Καὶ ὅπως μὴ κρατῶν] Ἐκείνης ἡ φράσις ἔστι συμ-
πρακτικές 10. ὡς φαίνεται ὁ ἄρχων, καὶ συνήθως Ἀθηναίοις. οἶον ὡς ἐπὶ
τῆτι, ἀλλ' ὅπως μοι μηδὲν θυγερὲς ἀκούσῃ, ὡς συγκαταστήται καὶ τὸ
μίστησθαι. ἔτι καὶ ἐνταῦθα ἑλληνικῶς ὡς εἰσιν ὁ λόγος. καὶ ὅπως
μὴ κρατῶν νόμοις ὡς ἐστὶν οἷς αἱ λέγῃ ὡς σὶ ὡς ἐξ ἀπαιτοῦ πι-
στεύει αὐτοῖς. ἀλλ' ἔνθα αὐτοὶ μὴ ὀρθῶς τὴν λέξιν δοκῇ. ἀντιλέγουσιν ὡ-
ς καὶ διόρθωνται τὸν λόγον λέγουσιν γὰρ τὸ σκόπη, ἢ ἡ τὸ τέλειον ἔστιν.
ἀλλ' ἔνθα αἱ σοὶ μὴ ὀρθῶς τὴν λέξιν δοκῇ, σκόπη ἀντιλέγουσιν ὡς καὶ
διόρθωνται τὸν λόγον. ἀναλαβὼν δὲ ὅτι ἀνὰ τὸν λόγον λέγει ὅπως μὴ
κρατῶν νόμοις ὡς ἐστὶν, καὶ ὅλον ἐπιλῶν, εἴη σαφέστερον τὸ λεγέ-
σθαι. ὅτι ἔτι καὶ ἑλληνικῶς ἔστιν αὐτὸ τοῦτο. καὶ ἔτι ἔστι ἡ ἐκείνη
ἀναπληρῶν.

Καὶ σάχαρις καὶ γάριον] Γάριον πτερόζωον σκίπαρχος ἐκ τριᾶς
βύρσης, ὃ ἀπὶ ἀσπίδος ἐχρῆτο Σκύθαις ἐν τοῖς πολέμοις ἐσκιπασμέ-
νοι. Φέρεται ἡ καὶ ἐπὶ ἄλλων σηματομεῖται ὡσαύτως παλαιαῖς. παρ'
Ἐπιχάρμου μὲν, γάριον.... ἔτι γὰρ εἴρεται ἐπὶ τῷ αἰδίῳ. Ἀλκμῶν δὲ
ἐπὶ τῶν οἰσῶν πηχκε τὴν λέξιν. Δημοφάνης δὲ ἐπὶ τῶν σκλῶν καὶ τῷ π-
ελοφραγμάτων, καὶ τὰ γόρρα ἐν ἐμπύπτωσι. καὶ παρ' Αἰγυπτίαις ἡ
πε καὶ τὸ Πηλῆσιον καλέμφοι, ἀφ' ὧν ἀνομάθη, ἐκ τῶν σκλῶμα-
τα εἰσὶν ἐν οἷς ὡσαυφυλάτιοντες τὰς ἐσόδους ἀφελείησι. καὶ Ἀριστοφάνης
ὡς ἐπὶ φυλακῆς πρὸς καὶ με.... τρηπικῶς παρέλαβε τὴν λέξιν. *

Ἀκρόπω] Ἀκρόπωτος, ἡ βομφαία ἣται ἡ σάπην ἐν τῇ τοῖς Σκύρις.

Περὶ

* Hujus quidem loci sensum suspenderunt Harpocration, Etymologicum Magnum & Phavorinus in voce Γέρρον, similia enim habent, sed quia Scholiastæ nostri verba non parum ab eorum verbis differunt, ejus lacunæ ex iis suppleri non possunt. Vide & Festum in voce *Gerra*, ejusque Interpretes *Scaligerum* & *Dacerium*. Cæterum quod hic habetur de origine nominis *Gerrhorum* Ægyptiacorum nescio an alibi legantur, nam Strabo quidem *Gerrhorum* meminit. Lib. xvi. p. 523. sed nihil hac de re habet.

Περὶ πένθους.

P. 299. Mf. in 4. Τὸν ἄκρατον ἐπιχρῖν] Αὐλητὰς γὰρ σπαινεύουσιν ἐπὶ ταῖς πένθῃ τ' ἀποικισμένοι, ὡς δὴ λον καὶ ἀπὸ τ' θείης Εὐαγγελίας.

Ρήτορων Διδάσκαλῳ.

P. 308. Mf. in 4. Νέῳ ἔς] Φασὶν ὡς εἰς * Πολυδύκη τὸν ὀνομαζομένον, ἀποτενόμενον Ἀγκυραίων, τῷ τὸν γραφῆναι τὸ λόγον. τίχινω μὲν δ' ἔγωγε πάλιν λόγον παρὰ διδόντα, σωρὸν δ' ἐξέειπον ἀδικηκῶς τὸν ὑφισταμένην, καὶ ἴσως οὕτω ἀπὸ σκοπῆς ταῦτα τοῖς φήσοσιν εἰρηται. ἐπεὶ καὶ συγχερόμεν ἄμφω Ἀγκυραῖος καὶ Πολυδύκης. ἐπὶ γὰρ Μάρκῳ τῷ Αὐτοκράτορος.

Τῇ ρεπῇ] Τῷ βασιν.

Συ δὲ μὴ πείθεαι] Συνηθὺς τὸτο καὶ ποιηταῖς καὶ λογιγράφοις ἀπαρεμφάτοις χρῆσθαι ἀπὸ ἀρεσκτικῶν, ὡς νῦν ἔστι. ἀπὸ γὰρ τῷ μὴ πείθεσθαι, εἰπε πείθεαι. τὸτο δ' ἔχῃ ὡς ἔτυχε γίνεται, ἀλλ' ἠήκει μετὰ ἀπαρροβίσεως ἢ ἰστοῖα ἀφίστηναι, οἷον ἀλλὰ σε κελύμεν μὴ τὸτο ποιῆν. ἀπὸ τ' ὅτι μὴ τὸτο ποιεῖν, καὶ ὡς τ' Οἰολόγῳ Γρηγορίῳ, ἢ μὴ διδάσκουσιν τῷ τρεπῶν. ἀπὸ γὰρ ἀρεσκτικῶν τὰ ἀπαρέμφωτα κείναι.

Α' γὰρ τῶν] Α' γὰρ τῶν τραγωδίας ποιητῶν, εἰς μετακλίσεως σκαπόμενον.

Ὡς μέλημεν] Ἀπὸ τῷ φροντισμοῦ. οἷον εἰς ἐπείρασιν μὴ πολλὴ φροντίς εἴη.

Πολυχυδὶς] Πολυχυδὶς, τὸ νῦν εἰκότων. ἐμβάδεις δὲ, ταῖς ὑφ' ἡμῶν κηρύττειται. καὶ δὴ λον ἀφ' ὧν πύλοισι αὐτῶν περὶ τῶν τοῖς λούκοις, ἢ οὕτω ἀν' ἐπὶ ἄλλῃ γίνονται αἱ ὑποδείξεις.

Ἐν ἑνὶ φάσματι ἢ ἀναισχυμῶν] Δερμίδης ἄρα ὁ βαυβλόχης καὶ γῆς τῷ λόγῳ κηρύττειται τῶν γενομένων ἀνδρῶν, εἰς τὸ ἐναντίον τῶν ἐκείνων λοιδορησάμενον ἀρετῶν. τῷ μὴ γὰρ τὸ ἐπιμελὲς καὶ ὑπὸ λον, λῆρον ἐκάλει. τ' δὲ τὸ γῆρας καὶ πικρὸν, εἰς τὸ ἀχαρὲ ἀπίσταν. τ' δὲ τὸ ἄφρονος καὶ ἐλπίσιν καὶ κατὰ πάσαν ἰδίαν ἀμειψόμενοι, εἰς ψυχολογίας διέταλε.

Ἐπὶ πᾶσι δ' ὁ Μακρόβιος] Ταῦτα πάντα παρ' Ἡ' ῥοδότων ἰστέον, ἢ ἐν Μακρόβιῳ τ' Περσῶν μὲν καὶ. Περσῶν μὲν Δάτιδης ἡγεμῶν, Α' Ἰνναῖος δ' Μιλτιάδης. ἐν δ' ὁ Κακίμωρος πολιμῶν, καὶ τῶν κεφαλῶν ἀφαιρέσεις, ἐπὶ πολὺ νεκρὸς εἰσέκειτο ὡς τ' ὅτι τ' πόλεμον προσηύδα, εἰδὲ τι πάθος αἰδομένη. ἢ Ἐλλησπόντος ὑπὸ Εἰρῆς μεθύσεως, καὶ ἢ Ἀ' Ἰω δίορυξ, ἢ ἢ Ἰάλασσος εἰσενέστη πλωτῶν ἀπὸ γῆρας τ' ἰστέον τοῖς Εἰρῆς σκάφεισι, καὶ ὅσα ἄλλα.

Καὶ μετὰ πατασίδω] Οὐκ ἄλλω κατὰ τὸ μετὰ καὶ κατὰ πύον ἔργον τὸ τ' μετὰ πατασίδω δὲ καὶ εἴη.

Κιλάρυξ] Λαρόν γινε.

Tom. II.

e

Υ' πῆρ-

* Pollux non tantum scripserat Onomasticon de quo hic noster, sed etiam declamationes, aliosque ejusmodi libellos, inter quos fuit oratio contra Socratem, ut auctor est Suidas, unde tibi Sophista, quatenus in malam partem ea vox sumitur, nomen meruit. At si eidem Suidæ crederemus tempora non convenirent, cum Lucianus sub Trajano, ut ait, vixerit, Pollux vero sub Marco & Commodo Imp. Verum Suidam errasse ostendit Vossius de Hist. Græcis Lib. II. c. 15. cujus rationibus in postea addetur Scholasticæ nobis auctoritas.

Υπῆρχε γάρ μοι ὃ φίλη Ἀδράστια] Δαίμων ἢ Ἀδράστια παρ' Ἐλ-
λησι τοῖς μεγάλα καυχούμενοις ἐπιφουμένη. ἐπεὶ ἐν καυχούμενῳ εἰσέ-
γεται ὁ μικρὸς ὅτ' οὐ δίδασκαλῶ, ὥσπερ ἐκμελλιστόμῳ τῷ δαί-
μονι, ἀνιδήμῃσι νῦν ἔπως αὐτῶν, ἥτοι ἐπιφοροῦται.

Ἀλλ' ἔδη τοῖς Διὸς] Εἰνδύειν ἀντιπρήττον ἤδη ὡς Πολυδύκῳ Δι-
σέφ' ὁ πικρὸν λόγῳ, εἴη Κάπρος ἀδελφὸς Πολυδύκης ὁ Λήδας,
ὡς ὅτ' ἐμάνιμνος, ὁ Διόσευ μὲν ῥητόρα διδάσκαλῶ.

Μὴ τῷ πάνδημῳ] Τῷ Ἀφροδίτῳ φησὶ. ὅμνυσι δὲ ταύτῃ νῦν, ἢ
Διὶ τῷ προσηγουμένῳ αἰγυροτῆα τ' ἑρμῆος, ἢ Διὶ τὸν ἀναιδῆς. ἐπεὶ
καὶ τὸ μὲν τ' ἀλλὰ καὶ ἑκάστῳ ἔχουσιν αἰπότητα, ὁ μιμεῖσθαι καὶ αὐτὸς
ὑποτάλλει καὶ τῆς ἀλλῆς διδάσκει.

Καὶ χέρει] Γραφεῖ καὶ χέρει ἐν μικρῶν ἐπιστάμῳ αὐτοῖς.

Mf. in fol. Ρητορὰν διδάσκαλῶ. ὁ μὲν] ὁ δὲ μὴ εἴτης. ἀλλὰ πᾶς
μὲν, πᾶς δ'. εἰ καὶ Λακκιανὸς λέγει ἐν ταύτῃ ὅτι οἶδα ἔτι παῖζαν, ἐπὶ
συνῆδῳ. καὶ πάλιν ἐν Τίμανι, δίδως ἀπασι τοῖς δοκίμοις, ὡς μὲν
πᾶσι ὁραχμας, ὡς δὲ μίαν, ὡς ἢ ἡμιπαύαντον. ὁ δὲ αὐτὸς ὅτ' ἐξε-
λίγηται τὸ ἐν τῇ Ὑδρυστολίκῃ αὐτῇ. [λαρυγγί] λαρυγγίζει τὸ
παταύειν τῷ φωνῷ καὶ μὴ κατὰ φύσιν φέγγμαθ', ἀλλ' ἐπὶ τῷ
ἀειρωμένῳ τῇ λαρυγγί ἡρῶθ'. [σκόλοψι] σκόλοψ' ὅξυ ξύλον ὡς
ἐπὶ γὰρ τῇ πύλῃ, ὡς τὸ κοιλίῳ σκόλοψ, ἢ ὡς τὸ χίρῳ σκόλοψ,
καὶ σκόλοψ τὸ διχισμένον καὶ ἀπεξυμένον ξύλον. [Καρίατι] ἀπὸ
τῆς Κάρας ὅτι ἐπινοοῦνται τοῖς ὕπνοις τῷ πηγῇ καταλήλως ἀνόμενοι. [πε-
λύφῃ] κέλφῃ τὸ ὅτι ὡς λίπος. [Φειλλῶν] * Φειλλὸς ὅρ' ἐν Ἰταλίᾳ ὅ
ὅτι γίνονται πύλας ὑπερμεγέθους. ἐν δὲ τῇ τῇ δειδῶν γίνεσθαι τῆς
Φειλλῆς ὡς καὶ οἰσμός τ' ὡς ὡς. [καὶ τῇ πελὺπῃ] τὸ πύλῃ
ψυδρῶν μὲν τ' ἀνυποστάτως ἐπαγελίας.

Φιλοψύχης ἢ ἀπιστῶν.

P. 326. Mf. in 4. Οὐδὲν ὡς ἔπος] Ἀπὸ τῆς ὁδὸν ὡς τ' λόγῳ, ὅτι
ἐστὶν.

Εἴη τὸ χεῖρας] Αὐτὸς καὶ ἑαυτῷ κτῆν ἄμφω ταῦτα διεξίει.

Καὶ ὡς ἐν γυναικὶ πῆ] Ὡς Πρόκη καὶ Φιλομήλα καὶ Καλλιπῆ.
ἢ μὲν εἰς ἄρκτον. Πρόκη δὲ καὶ Φιλομήλα εἰς ὅρτια μετεῶληται.

Ταῦτα Κορίθῳ πῆ] Ὁ μὲν Κορίθῳ μωρὸς πῆ ἀπαιτημένῳ ἔπει
ἄνθρωπος καὶ ἔπος, ὥς γυναικὶ ἀγαθὸν μὴ ἐν ἐλπίδι συνεχέ-
σθαι αὐτῇ Διὶ τ' εἰς τῷ περὶ αὐτῆς φόβον. καὶ ἔπος ἐχόμενον τῷ
παιδείᾳ αὐτῷ μέχρις ἂν τ' γυναικὶ σκεψαμένης τὸ ἄγνον,
ὃ δύνῃ συνελθῇ, καὶ ὅτι ἄλλως ἀπαυγῆται, εἰ μὴ τῇ μορῇ τῆς
ὁδὸς

* De hoc Italix monte nihil, quod equidem rescire potuerim, apud Geo-
graphos invenitur. Plinius praeterea negat in tota Italia nasci suber Lib. xvi. c. 8.
licet Theophrastus in Tyrrhenia nasci scribat Lib. iii. c. 16. nisi sit mendum,
quod ut suspicer facit Plinius contrarium affirmans, licet legisset hunc locum
Theophrasti, quem & in quibusdam vertit. Ceterum hic absurdum ex piceis, sub-
er defumi dicitur cum sint abotes plane diversae. Videtur potius apud Graecos
φειλλῶν idem significasse ac φλοιός, & suber κατ' ἀντωνομασίαν dictum corticem,
ut etiam apud Latinos factum, quod observavit in suo Lexico R. Constantinus, &
post illum I. Haidunus ad locum Plinii laudatum.

δρὸς καὶ ψευθεύων. ἔγω τὴν προνοίαν τότε ἔβλεπον γαίαν. ὁ δὲ Μαρ-
χίτης μωρὸς καὶ αὐτὸς, τὰ κύματα μετρεῖν ἐπιχειρῶν.

Πρὸς τὴν Εἰσάγ. ὁ Τυχιδῆς] Τὴν Εἰσάγ. εἰς ὅρκον παρέλαβεν, ὡς κά-
τοιχοι αὐτῶν πυλῶντο μὲν, καὶ τὸ πρὸ χειρὸς καὶ τὸ ἐφ' ἑαυτοῦ ἰχθυόεντες αὐ-
τὸν ἐξορκῶν.

Καὶ παναρέτης] Ὅτι περ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ ἐξ ἐκφύτης πρὸς αἰρέσεως,
αἰδοῦντος ἀπαντᾶς.

Κατηνικήτης μὲν] Κατηνικήτης πολλῶν τῶν αἰσίων. αἰπατική ἀν-
τι γενικῆς Αἰτικῆς.

Καὶ ἦλθ' φασὶν ἐκκρήναι τὸν ἥλον] Παρομιμία ἐπὶ τῷ ἀσυμφόρῳ
ἀσυμφορᾷ περὶ μὲν, ὡς περ καὶ ἐπὶ τῷ ψεύδει εἰρη] τῷ λίνῳ λίνος
συνάπτης.

Καρδαινας] Καρδαίνω, τὰ τετάρτα καὶ ποιμνικὰ ὑποδήματα, καὶ
καὶ δροῦλας φασὶν.

Δημανίτης] Γράφει καὶ Δημῖν.

Πολυκλείτης γ'] Γράφως ὁ Πολύκλειτος ὅτι καὶ ὁ Εὐφρόνιος. καὶ
πῶς ἀγαλματοποιὸς νῦν εἰσάγει] ταυμάζω.

Ἀλλὰ τὰ Δαιδαλῶν τεχνήματα] Τὸ ἐμμέτῳ εἶπεν. ἀλλ' ἐπιδὴ πρῶ-
τος Δαιδαλῶν ἀγαλμα εἰργασατο πρὸς αἰεὶς, τῶν πρὸ αὐτῶ πάντων
τεχνιτῶν συμβεβληκότα τῷ ποδὶ ἀποτελούντων, πᾶν ἔχει φήμην, ὡς
τὸ Δαιδαλῶν ἀγαλμα ἐκείνου αὐτὸ μόνον.*

Ἡμισυδαΐας] Πεντήκοντα ὀργυῶν.

Περίεχετο] Γράφεται, κατέχετο.

Ἀκρωτὶς ἰσορροφία] Γράφεται, ἰσορροφία.

Ἐπιμετρήσαντο] Ἀντι τῷ πρὸς τὴν Εἰσάγ.

Οὕτω πρὸς τὸ διεξιόν] Ἐπὶ τῷ ἡμέτερον ἡμέτερον τὸ παραδοχὸν ἐπιπ-
λεῖται ἰδὲ καὶ πλείον.... ἀπὸ τῶν ὑπὲρ τῆς πα.... ἐκπερ τὴν μέσης
τῆς ἡμέτερος ἡμέτερος.... διὰ πρὸς τὴν αἰτίαν τῆς ἡμέτερος πρὸς τὴν ἀπ....
γαίαν. καὶ καὶ ἡ.... ἐπὶ τὸ πρὸς τὴν ἡμέτερον ἐπὶ.... χαυῶν δὲ μισυρ-
ρομ.... καὶ ἐξ ἀριστῶν θύει καὶ ἡρώας εἰσφέρει.... ῥύθνης,
ὡς περ λυ.... φέροντες τὴν ἀμ.... ἐπὶ τὴν παρεδο....
ὡς καὶ καὶ ἀπὸ τῶν τὸ δρομῶν. ἐπὶ τὴν θύει πρὸς τὴν ἡμέτερον ὡς καὶ ἀπὸ τῶν
τοῦ ἀμ.... τῆς ἐπὶ πάντων τε.... πρὸς τὴν ἀμ.... ὅτι τῶν
συμ.... ἐπὶ τὴν ἀμ.... τὸ ἀμ....

Ἐπὶ τὴν μελαίνην] Ὅτι τῶν νεκρῶν οἱ παλαιοὶ μελαίνης σολᾶς ἀμ-
φίστασαν.

Ἐπὶ τὴν] Τὸ ἔωλτο λαμβάνεται καὶ ἐπὶ τῷ χθιστῷ, καὶ ἐπὶ τῷ
ἡδὴ διεφθόρῳ.

Ἐς Κοπτήν] Κοπτὸς πόλις Αἰγύπτου. ἐς ἣν φασὶν τὴν Ἰσὶν ἀφικ-
μένην ὅσας τὴν ἡμέτερον μετὰ δὲ αὐτὴν διασπαράχθαι, τὴν κα-
μὴν αὐτῆς ἐκτὸς, παρ' ὅ καὶ Κοπτὸς ἀνοικεῖται ἡ πόλις. ἐδὲ καὶ
καὶ ὁ πρὸς τὴν ἀμ.... αὐτῶν, ἀπὸ τῶν πρὸς τὴν ἀμ....
ὅτι ἐξ ἀνθρώπων κεφαλῆς ἐκτὸς. †

* Idem habet Palaphatus de Incredibilibus c. xxix. & Tzetzes Chil. i. c. 19.

† A Græculis hoc fictum, qui prius debuissent ostendere Isidem Græcè lo-
cutam

Εἰς Μακκάδ] Αἰφιλόχοις τι ἀπὶ ζῆ ὡς ἢ μιλόντων ἐν Μακκάδ.

Mf. in fol. Φιλοψύχους ἢ ἀπὸ τῶν. ἔδιν ὡς ἔπος ταῦτα φασί.]
 ἡτοι ἔδιν ὡς τὸν λόγον ὃν εἰρούμεν. [Κοροίβις πινός] † ὁ μὲν Κό-
 ροίβις μωρός τις ἀπὸ νηυσὶν εἰς ἀνθρώπων, καὶ ὅπως ὡς καὶ γυναικὶς
 ἀνθρώπων, μὴ ἂν ἐλάττω ἐγκρατεῖα αὐτῇ ἀλξὶ τὸν ὡς τὴν πε-
 ρεῖαν αὐτῆς φέρον. μέλεις ἂν τῆς γυναικὸς σκεψαμένης τὸ ἄρθρον,
 ὃ δὴν σκεψαμένη, καὶ σκεψαμένης ἀπὸ νηυσὶν, εἰ μὴ τὴν μορφήν ἔ-
 κεινται φησὶν. καὶ ἡτοι τὴν κριτικήν ἔ-
 γαμεν τὸν γένος. ὁ δὲ Μαρ-
 γίτης μωρός καὶ αὐτὸς πὲρ κύματος μετρεῖν ἐπιχειρεῖ. [καὶ ἡτοι φε-
 ροῖν ἐκ κρητὸς τὴν ἡλιον] πυρομυία ἐπὶ τῇ ἀσυμφορῇ ἀσύμφορα πινυ-
 νον, ὡς ἐπὶ καὶ ἐπὶ τῇ ψύχῃ τὸν λίνον λίνον σινάπην εἶρη. [καὶ ἐ-
 πίνας] κρητοπινὰ πὲρ τραχία καὶ ποικιλικὴ ὑπερβολή, ἢ καὶ δὲ τῶν
 λας φασί. [τῶν Δαιδαλῶν τεχνικῶν] τῶν τε ἐμὸν τῶν εἶπον, ἀλλ' ἰ-
 περὶ πρῶτον Δαιδαλῶν ἀγαλμα εἰργασίαν ὡς ἐκείνης, τῇ ὡς αὐτῇ
 πάντων τεχνικῶν, συμπεριλαμβανόμενα τὸ πρὸς ἀπὸ τῶν τεχνικῶν, πᾶσι
 ὡς τὰ ἔ-
 Δαιδαλῶν ἀγαλμα εἰργασίαν αὐτῶν. [ἔωλθ] τὸ ἔωλθ
 λαμβάνει] καὶ ἐπὶ τῇ χηρῇ, καὶ ἐπὶ τῇ ἡδὴ διεφθαρτῇ. [ἔωλθ
 μελαίνω] ὅτι οἱ πάλαιοι τὰς νεκρὰς μελαίναντες τοιαύτας ἀμφιέπυσαν.

Ἰππίας ἢ Βαλανεῖον.

P. 354. Mf. in 4. Τῶν σοφῶν ἐκείνης] Οὕτω καὶ Φωκυλίδης φησὶ,
 Τὴν σοφίαν σοφὸς ὁρῶν, τέχνας δ' ὁμοτέχους.

Περὶ οἷα] Τέχνη μηχανικῇ.

Mf. in fol. Ἰππίας ἢ Βαλανεῖον] ἀλλὰ καὶ ἔργους ὁμοίους] τὸ ἔ-
 Φωκυλίδης, Τὴν σοφίαν σοφὸς ὁρῶν, τέχνας δ' ὁμοτέχους. [καὶ Ἀρχ-
 μῆδων] ὁ Ἀρχμῆδης ἐν Σικελίᾳ ὢν κρητοπινῶν ἐν χαλκῷ πυροφω-
 κῆτοπιν, ἔπειτα ἀπὸ τῶν ἀντικρὺν ἔ-
 ἐκείνης τὴν μήκην. εἴτ' ἀνα-
 τέλλων τῇ ἡλίου ἔ-
 τῶν κρητοπινῶν τὰς ἀπὸ τῶν ἐκ-
 ἐκείνης ὡς τὴν τὴν, ἐξῆλθεν ἐξ αὐτῶν πῦρ καὶ ἐφ' ἧτις τὰς ἡλίας
 ἀπὸ τῶν τῇ ἐκείνης. [ἀφ' ὧν] ἀφ' ὧν ὁ ἀπὸ τῶν τῇ.

Προλαλιά ὁ Διόνυσος.

P. 359. Mf. in 4. Εἰδὲς Ἰχθῆιν.

Ἐπειρὶ τῇ προφῇ] Εἰδὲς Πανός.

Καὶ τὸ μῦθον συνήμα ὡς ἀπὸ τὸ δόσι] Ἀντὶ τῆς ὑπερβολῆς ἔστι
 ἀπὸ τῇ εἰδὲς εἰκάσθαι τὸν Ἰχθῆιν. εἰδὲς καὶ τὸν Πανός ἐν ταῦτα ὡς
 καὶ τὸν Σικελῶν περὶ τῆς. καὶ τὸν τῆς, εἰ μὴ τῇ τῇ οἷς] τῇ Σι-
 κελῶν τῇ Ἰχθῆιν.

Μη με κορυφαῖον] Μαίνεα.

Mf. in fol. Προλαλιά ὁ Διόνυσος] κρητοπινῶν.....] Εἰδὲς ἀπὸ
 τῇ καὶ αἰς τῇ ὁρῶν τῇ ὁρῶν τῇ πυρρίχης. [μέτρη] μέτρη
 ἐπὶ μετῶν ἀπὸ τῇ ὁρῶν τῇ ψέλλων, ὁρῶν ἂν εἴη καὶ βασιλείας
 συμ-

cutam. Sed solent, etiam barbarorum nominum, Etymologias Græcas tra-
 dere.

† Stulta hæc historia jam lecta est in altero Scholiasta, & quod mireris u-
 trobique eadem plane erant menda, ut μῶροι pro μέροι, unde conjicere est
 utrumque ex eodem fonte hausisse.

σύμβολον. [πρωτότυπον] μεγαλοκρίλιον. [ἱπποξασπίς] τρώσασπις.
[πυροβυμίοι] σκωλαμίτις.

Προλαλιά, ὁ Ἡρακλῆς.

P. 365. Mf. in 4. Ταῦτά γε] Ἀντ' Ἐ καὶ ταῦτα.

Τὸ δ' ἤρως] Εὐελπίδης.

Ὡς Τηίε ποιητῶ] Τὸν Ἀνακρέοντα λέγει τὸν λυρικόν.

Ἰπποκλείδης] Πατριμία ἢ Φρογίς Ἰπποκλείδης, ἐπὶ τῶν μὴ πάν-
του παλαιῶν ἡμῖν λεγόμενῃ, ἀλλὰ καὶ τὸ σύνταγμα φρογῆτος μεταχει-
ρίζομεθα.

Περὶ τῶ ἡλέκτρος ἢ τῶν κύκνων.

P. 369. Mf. in 4. Ἀλλὰ μαρτύρομαι] Ἀντ' Ἐ βιβλῶν.

Μῆας Ἐγκώμιον.

P. 372. Mf. in 4. Καίωπων καὶ ἐμπίδων] Ἐπερὶ κώων καὶ ἐμπίδων.
καὶ τοὶ Ἀετοφάνης ὁ κωμικός τ' αὐτοὶ φησὶ κώωντας καὶ ἐμπίδας,
ὡς Νεφέλαις.

Ταρβῆν] Φοβεῖσθαι.

Mf. in fol. Μῆας ἐγκώμιον ἐμπίσι] ἐμπίς ὁ ἐν τοῖς ὕδασι κώ-
ωνος. ὁ δὲ κώωνος εἶδος [καδὶν. [κρυπλῆδον.] κρυπλῆδονες αἱ δ'
πολύποδες πλεκταίαι. [πίπιδαι τῶν μῆας ποιεῖ] ὥσπερ ἡ αὐτὴ
δ' τοῖς ἐγκωμίοις ὡς τε φησὶν ἡμᾶς σὺν ἀφίσταται δ' ἡ γὰρ λιπα-
ρῶς, ἔτι δὲ καὶ αὐτὸς σὺν ἀπύχῃ, βαμβολόχῃ, ὑδίοποι δ' φλυαρεῖν καὶ
ἀποκώπῃ ἐς ἀνδρας τὴν ἀγαθὴν, ἀλλ' ἐς μῆας... [ἱριχελῶσαι] ἢ
φλυαρεῖν ὡς τὸ ἐρεῖν ἐν τοῖς χείλεσιν ἔχειν.

Πρὸς τὸν ἀπαιδῶν καὶ πολλὰ βιβλία ἀνέμμενον.

P. 378. Mf. in 4. Ὡς ἔτι σὺ εἰχόμενος βιβλίοις αἰτήσας πᾶς, Ἀθηναῖος,
καὶ μὴ λαβὼν, καλὰ τέτταρ' ἐξέμαται δι' αἰῶνα ἀμείψω αὐτόν.

Καὶ συμβέλλας τῆς σίας] Ἀπὸ ὥς τῆς σίας τ' οὐς σημαίνει ἢ τῆς ζητίας.

Ὅτε ὁ Καλλίνος ἐς κάλλος] Καλλιγράφοι ἔτι μαρτυροῦν ἀρετοῖς.
Φανόντος] Ποσειδάμωνος.

Ἐλικῶνα μὲν] Ὅρος ὅπου αἱ Μῆες ἀφ' ἧς ἐκτείνονται λέγονται.

Συληρῶ ἀνδρὶ καὶ οὐκ αἰσῇ] Εἴκει Σύρος εἶναι ὁ βιβλιοκράτης δ' ἔτι
καὶ Δαμασκηνός, ὅσον λέγει τὸ Λιβανίου εἶχαι.

Μυρίνη αὖ] Ποταμοὶ εἰσὶν ἔτι αὐτῇ τῇ κρουφῇ δ' Ἐλικῶν
ὁ δὲ Ἐλικῶν, ὅρος ἐστὶ Βοιωτοῖν, ὡς αὐτὸς τῆς αὐτοῦ ποδὸς Θεωπίας πόλις
κατ' ὅλην, ἐν ᾗ ὁ Ἐρως, ὃν Ἀλκαμένης ἐξήρξαται, γαμψόστον π' ἐργασίαν.
ὡς δ' Ἐλικῶνα δ' φησὶ καὶ Ἡσίοδος νύκτα τὰς Μῆας εἶδεν, καὶ τῶν
ποιητικῶν σοφῶν λαβεῖν.

Καὶ ἀποβαλλόμενος αὐτῇ] Οὕτω γὰρ φασὶ τὸ Μακεδόνι Ἀλῆξαν-
δρον ἐπιχειροῦσθαι τοῖς Ὀμηροῦ ποιήμασι.

Ἀγαθὴ ἀνὴρ ταῦτα] Περγουπακιστοὶ τὸ χάριον ἔτι εἶναι, τίς δ' ἂν ἀγα-
θὸν χάριον, ἢ εἶναι.

Ὁ Ἰσμηνίας] Ἰσμηνίας ἔτι καλεῖται καὶ αὐτὸς Κορίνθιος. καὶ αἰ-
τις

χρίμεν, ὡς οὐκ ἔχει ὁ Μίδας ὦτα. ἢ ὅτι μετὰ ὦτα ἔχει. Ἀφ' ἧς καὶ τὰ μήκιστα γινώμεθα ἀκρίβ. ἢ ὅτι καὶ οὐκ τὸ ζῶον ἔτιος ἀνέκρον, ὡς καὶ τῷ λαογραφόντων ψόφον αἰσθάνεσθαι. *

Θεοδότει] Δηλοῖόν τε παραμύθων τ' ἐπαναστάσεως τῇ Θεοδότῃ.

Οὐ πάντῃ φρενέσας πρὸς ὧν] Σημεῖον πῶς τὸ κέρει κείτῃ.

Ἐὰν δὲ] Ἀντὶ τῷ ἔρσειν.

Δύο κερτυρῶσαι] Γραφῇ τῇ ὁ κερτυρῶσαι.

Οὐ πειρηγῆς] Ἀντὶ τῷ ὁ ἐρμύδης.

Μελαίνεμον] Ἡ μετάνοια μελαίνεμον.

Δικαίης καὶ ἀμερείς] Ἀντὶ τῷ μηδὲν μέριον κερτυρῶσαι.

Φοσι δὲ] Φακυλίδης.

Ἀμφο μῦθοι ἀκρίβας] Ἀπὸ τοῦ σολοικισμοῦ.

Τῇ δ' ἀκρίβῃ ὁρῶν] Αὐτὸ πᾶν τὸ ὅν φάσκεται, Λακίαν.

Ἐἴτα ὁ μὲν χρεῖς] Οἱοι τὰ τοῦ εἴπας ἀληθῆς.

Υπολαμβάνοντες] Ἀντὶ τῷ ἀπολαμβάνοντες.

Υποληγῶς] Υποληγῆς ἔχ' ὁ τόπος μόνον λίγεται, ἀλλὰ καὶ ὁ σὺν ῥῶς ὁχρῶς, ὅν νῦν λάμβανον φασί.

Καὶ Στρατονίκῃ] Τὴν Σελύκῃ Στρατονίκῃ λίγεται, ἧς ὁ υἱὸς Σελύκῃ Ἀντίοχος ἐρῶν τὴν πατέρα τῆς περὶ χρηματισμοῦ τῇ ἡδ' ἀκρίβῃ τῷ ὅσῃ ἄλλος καὶ εἰς αὐτὸ μνησθῆναι τὸ γινώσκον εἰς τὴν Στρατονίκῃ ἔρῶν, ἐν ἀμνηστία γὰρ τῷ πατρὶ μνησθῆναι Σελύκῃ ἀφ' ἧς ἡν Ἀντίοχος, εἴπα σοφία τῷ ἱατρῷ γνωσθῆναι τῷ περὶ τῆς τ' ὅσῃ τῷ ἱερῷ, ὑπεξέστη τῆς πατρὸς τῇ ἡδ'.

Λατρεῖα] Καταπρεπὲς τὸ χεῖμα.

Ὅτι πομπῆς] Οἷον ἡδὺ πνέει, Λακίαν, καὶ τῷ κερδίας ὡς τῷ ἀλάτρετον μὲν περὶ πᾶσιν ὑποκείμεν νῦν ἀληθῶς.

Πεπεσμένον ἀφ' ὧν] Εἰς τῷ ὡσὶ φαινόμεναι μὲν δεκά.

Οὐ] Κακῶς σοὶ δεκά, ὡς τῷ ὡσὶ μὲν. ἢ γὰρ εἰς ὡσὶ φαινόμεναι ἀφ' ὧν εἰς Βελλεοφρόντῃ, ὡς καὶ αὐτὸς περὶ μνησθῆναι αὐτὸς πᾶσι εἰς τὴν τῷ Προίτῃ γυναικὶ ἄντιον, ὡς φησὶν Ὁμηροῦ ἐν Ζ, καὶ τὴν χεῖμα ἄντιον αὐτῷ, ὡς τῷ πολὺ τῷ ἐν μέτῳ ἀφ' ὧν.

Ὡς τῷ Σειρῶν μῦθον ἡδ' ἀφ' ὧν] Οὐκ ἔστι τῷ ὡσὶ ὡσὶ Σειρῶν, ἀλλ' ὡς τῷ λίγεται ἢ μὲν αἰσθάνῃ, ὡς φησὶν Ὁμηροῦ.

Φιλοπορίας ὑποκείμενον] Τὸ λόγον τῷ τῷ ὑποκείμενον ἀντὶ τῷ ἀφ' ὧν τῷ ἀφ' ὧν αὐτῷ. ἔχῃ δὲ τῷ αἰεὶ Θεμιστοκλῆς Ἀρεσίδης ἀφ' ὧν ἐν αὐτῷ περὶ τῷ. πῦθις Ἀρεσίδης, βελλεοφρόντῃ, ἐπὶ τῷ ἔχῃ Θεμιστοκλῆς τῷ ἔχῃ ἀπὸ τῷ μῦθου, ὡς γὰρ δεκά πάλιν αὐτῷ ἐπαναίοντες ἀναλεψόμεθα.

Ms. in fol. Περὶ τῷ μὲν ῥῶς πιστεύει ἀφ' ὧν ὡς σκότῳ] ἀντὶ τῷ ἐπισκοπεῖσθαι καὶ ἐπισκοπεῖσθαι καὶ ἐπισκοπεῖσθαι. ἄλλοι γὰρ ἢ νῦν λίγεται. [ἐπισκοπεῖσθαι] ἀντὶ τῷ ἐπισκοπεῖσθαι τῷ κερδίας Φοινίκῃ χεῖμα.

* Similia legas apud laudatum jam Palzphatum.

† Sic clare legitur in Ms. Videtur alterius esse Grammatici qui auctori praeCEDENTIS Scholii contradicat. Quid sit σμῦντι plane ignoro, nisi forte legendum sit ἱερμῖντι, i. interpretes, quo nomine praecedentem Scholiam appellaret hujus Scholii auctor.

[κρητιστηκώς] δηλοῖσι περὶ γένους τὴν ἐκπαίδευσιν τοῦ Θεοδότη. [κρίσας] λέγεται λίαν, μεζάλως. [φρύγες] ὁ φρύγιμος. [ἰαδὴν] ἔγχεσιν. [ἱέρειοι] λεπτὸν καὶ ἀφραγὲς ἰμάτιον ἢ πάντως περὶ φρυγῶν. [τῷ Ἀλεξανδρῷ ἐπιθυμία] τῷ Ἀλεξανδρῷ ἐπιθυμία ὡς ἐξέταται, ὡς ὁ Μάρκος Συλοκάτης * λέγει Λέοντα τὴν βασιλείαν ἐπιξέταται καὶ Θεοφάνης πολλὰ καὶ προαυτῇ διεξιὼν ἐνύπνια, ἀπὸ καὶ ἄλλων, ἵνα μὴ εὐδοκίμῃ ψυδὸν μῦθος. [τὸ ἀψήκοι] παρὰ ἄψ ὁ σημαίνει τὸ ἐν θύῃ καὶ τὸ κρῖν, τὸ εὐθὺς κρῖν λαμβάνειν, καὶ ταχέως πληρῶμεν. καὶ οὕτως τὸ ἄψ. οἶδα γὰρ ὅπως τὸ κρῖν καὶ κρητιστηκῶς.

Ψυδολογισμός, ἢ ὡς τῆς ἀποφραδῆς.

P. 431. Mf. in 4. Καὶ Γενετυκίδων] Εἰς ἀφορδία σκῶψαι βελόμην τὸν κρητιστηκῶς τῶν, τοῖς πύθιοις αὐτὸν ἐνόμισαν ὀρκώσθαι διεγνώκει. ὁ Θεοδότης τὸ αἶμαρ Ἀφροδίτης εἰσὶν ἐπιήκτα.

Θάπρον τῶν πεινητῶν] Κακῶς γὰρ τὸ γάπρον εἶπεν, ἐπὶ μετὰ τὴν εὐχίαν γάπρον, ἀλλ' ἄπρον. ἀπὸ γὰρ ὅτι ἔπρον συναλειφθὲν ἄπρον λέγεται, καὶ ἄπρον ἢ αἰτιατικὴν. αἱ γὰρ αὐτὴ τῇ εὐχίαν ἀνελήθη. τὸ δὲ τῶν μὴ ὄντων, Θεοδότης βάρυνον δυνάμει τῶν ἐπιθυμῶν. ὡς αὐτὸς δυσφορεῖ καὶ τὸ ἀνημιμία. τίς γὰρ χάρις ὅτι σπρηκῆ, μετὰ πλείονος τὴν δηλῶν; τὸ δὲ τοι ἐκχύνει, καὶ ἀνδρόγυνον. ἐπὶ χίω μὴ ἐπίτω] ἢ Ἑλληνικῇ χρῆσις, χίω δὲ ἐδὲ ἐπὶ ἐγκέφαλῳ τῇ Ἑλλάδι γλώσση, ὡς τῶν ἐν τῷ πύθω. ἢ γὰρ ἐπὶ πύθω, ἀλλὰ πύθω βαρύτοις, ἀφ' ὅτι πύθω ἵσως ἀνελήθη. ἢ καὶ μετοχὴ πύθω, ὡς καὶ Πλάτων Εὐθύφρωνι, τί δαμ πύθω ἵνα δώκεται. πύθω δὲ, ἐδαμῶς, ἀλλ' ἢ ἀφ' ἱσθμῶν, ὡς ἀπὸ ὅτι ἔπτημι, ὡς καὶ ἀπὸ ὅτι ἱσθμὶ λεχθὲν αἱ ἱσθμῶν.

Ὁ πόσις τῷ Τισίῳ τῷ τίχην] Τισίς τέτις λέγει ὁ Κόρατος ὁ Σικελῷ μαθητῇ. τίχην γὰρ ἐπὶ τῷ ἑαυτοῦ ἀποφραδῆς ἵνα, περὶ τῶν εἰργασθῶν.

Ὁ παικῆλημος] Παικῆλημος ὁ πάντοτε ἀνθρώπος κυρίως. ὁ ὡς ὁ Θεοδότης ἀλλοῦ τοῖς κακῶς συναληλεσθῶν καὶ συνεπτεσθῶν. οὗτος δὲ τὸ βέλτεται τῷ γλωσσῶν τῶν δηλῶν. ἀλλὰ τὸ ὑπὸ τῷ ἀντιδῶν μισήσας, ὡς τῶν ἀλλοῦ ἀπτεσθῶν κίναδος δὲ ὅτι ποιῶν, ὅτι παλῶν, ὡς τῷ τῷ αἰδῶ κινῶν.

Mf. in fol. Περὶ τῆς ἀποφραδῆς καὶ Τιμῶν καὶ ἀποφραδῆς] ἀποφραδῆς ἡμίως καὶ ἀποφραδῆς ἀπλῶς καλεῖται τὰς σημειωμένας. παρὰ τὴν δὲ ἡ λίξις ἀπὸ ἱσθμῶν τῶν. ἵσως τῶν Ἀθηναίων τὸς κακῶς καὶ ἀνελήθη καὶ ἐξ ἀφ' ἑαυτοῦ φέρει τὸ πόλιος καὶ διδῶν αὐτοῖς τῶν ἀνελήθη δὲ καὶ ἐξ ἑαυτοῦ αὐτῶν ἀπὸ πᾶσι σημειωμένας πύθω, καὶ οὕτως ἀπὸ τῶν συνήθων τοῖς ἄλλοις πολίταις, ὡς πᾶσι ἐπὶ τῶν ἀποφραδῶν. [γενεόπρον] γενεόπρον. [τὸν Ἀφροδίτῳ] Ἀφροδίτης ἔτῳ λοιδορεῖ-

* Magistri fuit summa dignitas in Aula Constantinopolitana, de qua Vid. Menesius in Lexico Graeco-barbaro. Quis autem hic Leo intelligatur, Thrax, Isauricus, vel Copronymi filius, quærent quibus per otium licebit. Inter ea hinc liquet Scholiastam nostrum saltem ante 1229 annos non vixisse, quædoquidem tunc regnare coepit Leo Thrax.

[illegible]

Tom. II.

f

52/41

* Erat in Ms. prima duntaxat hujus vocis syllaba, sed reliquas ex Suida supplevimus, indeidemque quaedam in sequentibus manifesto corrupta emendavimus: utrobique enim res iisdem verbis exprimebatur, exceptis pauculis, ut ex collatione satis liquet. Superiora etiam de Aniphrade ex Suida emendanda.

πιστοι ὄζον. [τὸ παρὰ πάλαι] παρὰ πάλαι οἱ παῖδες ἄγαν πικρὰ
 εἰπας. ὁ δὲ ὡς ὡς ἀλλόθεν τοῖς παρὰ πάλαι σπουδαῖς ἐπὶ
 τῇ αἰδέσει. ἡ δὲ ἡ αἰδέσει βάλει δὴ ἀλλὰ τὸν ἑαυτοῦ
 ἀσπὶ ἀλλόθεν ἀσπὶ τῇ αἰδέσει. ἀλλὰ οἱ παῖδες ὅτι
 τῇ αἰδέσει ἐπὶ τῇ αἰδέσει.

Περὶ τῶ οἴκου.

Pag. 450. Mf. in 4. Αλιξασθ^ς ῥο^ς ἐπιθύμησι] Ὅπ Αλιξασθ^ς α^ς
 ἐπὶ Κύνθῳ λυσσάσθ^ς, ἡ μικρῶς ἐρήνησεν, ὡς φησι Αἰρίαντος. Στε-
 βαν^ς ὁ γεωγράφος ἰστοῖ ἐπὶ τῇ πεποιθ^ῃ Κύνθῳ, ὅπ 24 ψυχοποι^ς
 πᾶ παλινδρόμ^{οις} τῶν ζώων ἰᾶται ἐμεινόν^{τι} τῷ ῥήματι τῆς κα^ς ἐν γ^ῃ χα-
 νίβ^{οις}.

Τοῖς Ἀρσενίοις] Ἀρσενίου τὴν Περσῶν φησὶ βασιλῆς, ἀπὸ Ἀρ-
σένου ὃ πηλοποιεῖται τὰς γυναικας ἔλθοντα.

· Καὶ πῶς τῶν τοιῶν θράυματ'· Τὰς λαβρὰς φησι, εἴ ποτε ζυγ-
φάκ' ὁρ' αἰς ἀνθρώπῳ καὶ φυτῶν μιμήματα ἔρραται, καὶ εἴ ποτε
ἄλλο.

·Διαλιπώμεθα τῶν κυριότων] Ὡς καὶ ἐν αἱ ἐν ἡμετέροις, Λα-
πιδί.

καὶ ὁ ὁμοῦς ὁύτως ἐκείνῳ.] Εἰς Πάριον Ἀλέξανδροι, ὡς φησὶν Ὀμηρεὺς, Ἀλέξανδρον Ἰουδαῖον, ὁ λόγος φησί.

Τῶν Γουρζιαν καλλιτ. } Ο π α Γουρζιαν καλλιτ. καὶ ἀμφοτέρω ἱερω-
σὴν εἰσὶν ἀπλῆθιν τὰς ἀνθρώπων.

-Αἰτιόυρος, } Ὁς καὶ τ' Ὀφίας, ἡ αἰτιόυρος.

MangóCob

P. 465. Ms. in 4. Ο Σιλδουός] Εἰς τὸ Σιλδουόν καὶ ἐπὶ Τίχραϊ.
τῷ ποταμῷ.

Ms. in fol. Μακροβίοι. συμβαλλῖν. Ἀφαιρέσαι τοῦτον. [ἐντετακνῖν
πλῶν ἔτη] πλεῖς εἰς τὰς ἑβδόμους ἀπὸ τῆς ἑβδόμης. πλεῖς εἰς τὰς σι-
δρας, ἀπὸ δ' αὐτῆς ἔστι. πλεῖς εἰς ἐντετακνῖν ἔτη, ἀπὸ δ' ἐντετακνῖν ἔ-
την ἔστι. ὅπως γὰρ φατὶν οἱ Ἀπῆκοι. [ἐκτίσσει] ἐπὶ πλῶντι, [ἐκ-
τίσσει] ἐντετακνῖν. [ὅμως] ψυδραῖσι, ψυδραῖ. [ἐκτίσσει] ἐπὶ πλῶντι, ἐπὶ
ἐαυτὸν λιμὲν ἢ ἀρχόντι ἐστίν. [ποτισμῶν] ἀπορῶν, ποτισμῶν τῶν
δύο πορῶν, καὶ τὸ μετὰ δεινοπυρρίσας ἰκετόν.

Διάλογος πρὸς Ἡσιόδου

Ρ. 486. Ms. in 4. Εἰς ὃν καί ἐστι πικρὴ] ὑπερβόλος ἔτι δὲ ὄντως ἀλγὺν
καί ἐστι, ὡς περὶ πολλὰ τοῦ λόγου ποιήσῃ, ὡς ἐν τῷ εἰς τὴν μετὰ ἀλ-
λῇ. ὁποῦτοι οἱ ῥήτορες εἰ καὶ μετὰ δὲ ἐν ἄλλῳ ὑπερβόλος εἰπωσὶν. ἢ πῶς
ἐρηγορεῖ πρὸς δέον.

Καὶ βράζει· Ἀλλ' αἶλαιν, καὶ βράλῳς τὸ ἀμυλγεῖον.

Καὶ πᾶν ποιμνίον ἐρεῖται σοι.] Ἀντὶ τοῦ ἀπολύσαι καὶ τὸ ποιμνὶν
πᾶν δίδειαι.

-Mf. in fol. Δικαιοῦτος αὐτοῦ ἡ· σὸς δὲ [ἔστιν] ἀνὴρ καὶ ἀγαθὸς καὶ σωφροσύνης.
[ἐν τῷ βιβλίῳ] διὰ τοῦτο ἐγώ [ἐβόησα] ἐκ μέλλουσιν. [ἐκινδυνάεω]

[κράβυλοι] κράβυλοι εἰδὲς πλίγμω¹ τ² πριχ³ν, ἀπὶ ἱερῶ
οἰς ἐξυ⁴ κρεπληγ⁵ν. [χάμαξ] χάμαξ. ἱρῶν ξύλοι. λίγμω θηλυκῶς
[κύνω κρεπείας] τὰς φ⁶ς ραπίνω καὶ ἀμειρίας πίνω⁷, εἴτε ἐγρη-
γρῶνται ἀφ' αὐτῶν, εἴτε καὶ καθ' αὐτὰς ἐνύπνια κύνω κρεπείας οἱ
πυλαῖοι κρεπείας.

Μύρπον καὶ Πάμφιλ⁸ καὶ Δωρεῖς.

P. 515. Mf. in 4. Ο' Ἀλωπικῆ⁹] Δῆμος τ' Αἰπεχίδ¹⁰ φυλαῖς.
Δῆμος Αἰπικῆς ἢ Ἀλωπικῆς.

Φίλιννα καὶ ἡ μητὴρ.

Καταλιπῶσα] Αὐτὴν ἀπλῶς ἐς τὴν Λαμπρίαν καὶ ἀντιβαλεῖν αὐτῇ
νοι. αὐτὴν ὅσον ἀπὸ τῆς γένεσος. ἀλλ' αὐτὴ τὴν νεκρὴν οἰκίαν σκεπ-
τῶν μετ' αὐτῇ καταλιπῶσα.

Δώριον καὶ Μυρτάλη.

Ω' Διοσκύρ¹¹] Ως καὶ τὴν τὴν Διοσκύρην καλεῖ. ὅτι γὰρ αὐτῆς
ἐλπίσθαι τις πλάνη.

Δάπιδις] Τάπητις. ὅθεν τὸ ἐν δαπιδῶν φάσμα.

Κρεβύλη καὶ Κόρινθα.

Αἰσάτια] Αἰσάτια λέγουσι δαίμονας εἶναι τοῖς πάντοι μεγάλα ἐν-
καυχόμενοις ὑπομεινῶσιν.

Μισέριον καὶ ἡ μητὴρ.

Σήμερον Αἰῶν ἐστὶν Αἰῶν, ἰορτὴ ἐστὶν Αἰῶνος μυστήρια ἀνι-
στῶν, Δέμιτ¹² καὶ Κόρης καὶ Διούσης, ἐπὶ τῇ τμῇ τ' ἀμπίλ¹³ καὶ
τῇ γούρ¹⁴ τ' οἶν¹⁵, καὶ τ' ἄλλων κρεπῶν. Φιλόχορ¹⁶ ὅς φησὶ ὀνομασθῆναι
ἀπὸ τῆς τῆς ἀνθρώπων τῆς διατριβῆς ἀπὸ τῆς ἀλως ποιῶν.

Συμβολῶν] Ο' ἱερῶν.

Παννυχίς, Δορκάς, Φιλόχορ¹⁷, καὶ Πολέμων.

Διμοιείας ὧν] Διμοιείας, τὴν ἐν ἑαυτῇ τὴν τελείαν ἀποδιδῶν-
ται, ἐπὶ τῇ τῇ διμοιρεῖ ἐστὶ τὸ δαχμῆς. ὅθεν τὴν λαμβάνειν τρα-
πώτης διμοιείας ἐλπίσθαι. ἐστὶ δὲ τις καὶ τραπώτης ἀρχὴς ὁ λοχαγός,
ἀπὸ τῆς παρ' ἄλλων τραπώτης δύο μοίρας λαμβάνειν. οἱ δὲ διμοιρεῖς καὶ
ἡμιλοχίας ταῦτό φασιν. καὶ διμοιρεῖς καὶ ἡμιλοχίας, ὁ ἀρχὴν τὴν δι-
μοιρείας, καὶ ἡμιλοχίας.

Ἰρέσας, καὶ Πυθιάς, καὶ Λυσίας.

Θείων] Θείων ἐπικείμεν¹⁸ λίθος τοῖς ἐξοχαῖς τ' οἴκων.

Τῶ Πηγήν¹⁹] Πηγήν, τὸ κρηνοδοῖον καὶ ὑπερῆ²⁰ καὶ
ἐπικείμεν τὴν πηγήν.

Περὶ τὴν Περεινὴν τελούτης.

P. 559. Mf. in 4. Τὸν μὲν ποιητὴν εἶδα] Οὐχ' ὅτι ποιητὴς ἐστὶν Περ-
ειν²¹.

περὶ αὐτὸ ποιητῶν οὐ αὐτὸν καλεῖ. ἀλλ' ἐκινῆ τετραμήνη π
περὶ αὐτὸ διείρησται μεγάλῃς συμφορᾷς αἰτίαι αὐτῶν, καὶ οἷα οἱ τετρα-
γαδιοποιοὶ γράφουσιν. ἀλλ' αὐτὸ καὶ ἀφασκότως ἐμνημονεύει σκαπτικῶ
περὶ αὐτῶν ποιητῶν εἶπεν, ὡς τοιαύτης τετραγαδίας εἰσα-
γῶνται.

Διόφυτος, ῥαφαινίδι] Τῆς μυχῆς γὰρ τοιαύτῃ ἀποτίθει τοῖς πα-
λαιῶς ἔθους ποιητῶν. ἐπὶ γὰρ ἑάλω μετὰ πολλὰς πᾶς ἁλῶς, πλὴν τῶν-
τες, ῥαφαινίδας τῇ πυγῇ ἔμυχε πᾶν ἀδράν ἥκρον.

Θαυμάσῃ σφίαν ἢ Χριστιανῶν] Θαυμάσῃ ῥῶν ὅτι, ὃ μισρὲ, καὶ
παντὶς ἐπικέτω γυναικῶν. εἰ καὶ τοὶ τυφλοὶ οὐκ καὶ ἀλάζονι τὸ καλ-
λὸν αὐτῆς ἀειπνεύουσιν καὶ ἀγιάζον.

Σέβουσι τὸν ἄνθρωπον] Τὸν ἀληθῆ θεόν, καὶ τίλειται ἄνθρωπον. τὸν ἔ
σπινδον, ὃ λῆρι, ποιητῶν.

Τῆς Ἑλληνικῆς ἀπαρχήσῃ] Μίσην κεφαλὴν, ὡς πρὸ βροχῆς
αἰτῆς καὶ πύρεος καὶ χροσθῆς ὑποῖν καὶ ὄρμον ἀξίως, καὶ μὴ καὶ ἢ
ἄλλοι ὡς κατὰ γὰρ λῆρι ὡς ἢ Ἑλληνικῶν θεῶν, οὐκ τῆς τοιαύτης σὺν ἀ-
ξίως φῆς παρὰ βροχῆς.

Τὸν δ' ἀνασχολοπισμένοι] Οἷα ληρεῖς, ὃ κατὰ ῥαφῇ, κατὰ ἔ
σπινδον Χριστῶν; ὅς καὶ τῆς ἡλικίας, ἀγνῶστος ἐστὶν ὁ δὲ κατὰ ῥαφῇ
σφ, ὡς ὁ δὲ κατὰ ῥαφῇ, καὶ πᾶς ἡμέτερος ἀφασκότως. ὃ δ' ἀπερὶ τῆς συγ-
χρότης καὶ βδελυρίας πάσης γυναικῆς ἀπορροιαίας, μισρὲ, καὶ ἀν-
ταρῇ, ἀλλότρεν ἢ ζῶν, καὶ μέτοχος ἢ αἰσίου καλῶς.

Τῶν Παλαιῶν Πόλεις] Παλαιὸς ὡς ἵσκειν Περιγῆν, ἀπὸ Πέρου
ἢ ἡσυχ.

Εἶπα τῆς πόλεως ἀντιστοιχῶσκένης] Καὶ πῶς εἰ παρὰ τοῖς
Περιγῆν σὺν ἀντιστοιχῇ ὁ δὲ τῶν Παλαιῶν τῆς παρὰ τοῖς
Περύκῃς, ἀπαιτημένον ἢ ἀλλ' τῶν παρὰ τοῖς Περύκῃς, ὡς ἴφης, ἀφαιμένον τῶ-
ντος ἀρχῆς; ἀλλ' εἰς πάντας συκοφαντίας πάσης ἀρετῆς σκώπῃ, καὶ
ἀφασκότως.

Καὶ μάλιστα τῶ βασιλεῖ] Βῆρον ἢ Μάρκον Ἀντωνῖον, οἶμαι, λέγει.

Τῶν τῶ Μυστηρίῳ] Κυνικὸς καὶ ἄλλοι, ἢ καὶ ἄλλως φιλόσοφοι ἐλέγ-
χον ἔργον πιπτεμένοι. Ἐπικτετῶν μὲν ὅτι, Στωικὸν εἶδον. Διὰ τὸ τὸν Πρω-
ταῖα, ὃ καὶ ἐκείνους ὁ Χρυσόστομος, ὅς καὶ λόγους ἐκδίδωκε ἰκανῶς
συνδαιεῖς τῶ ὅτι καὶ παντὶς ἀφελείας μετῆς.

Ὁ ἐκ Πατρῶν δᾶδα ἔχει] Τὸν Θεογόνον λέγει. ἐκ Πατρῶν δ' ἢ Πι-
λοπνησιν.

Τῶ κακοδομίῳ Πρωτίως ἐγίνετο] Πρωτίως μὲν πᾶς καὶ συγχρότως,
εἰ καὶ ψυχρὰ τῇ συγχρότῃ, ὅτι τὸν βίον ἀπαιτῶν. σὶ δὲ τίς ἢ
τετάρτη ἀγασθῇ, λόγῳ μὲν ἐμπεδυσμένον, ὅτι πρὸς χεῖρας ἐκκαρτερῶν,
τίς ὁ δὲ καὶ ἢ κακοδομίῳ τῶν ἐκκαρτερῶν;

Δραπέται.

P. 591. Mf. in 4. Ἐπὶ τὰ ἐκ ἑκείνων] Τῆς ἐπὶ τὰς ληρμίας σφ-
φῆς. Πιπτεῖν, Βίαν, Θάλασσαν, Περιανδρῶν, Κλειόδουλον, Χίλων, Σόλων.

Καὶ ἄλλοι ἐκ Σάμῃ] Ἐκ Σάμῃ, Πυθαγόρῃ ἢ Μετάρχῃ. ἐξ ἑκείνων
f 3

Οἰνός] Ὁ γὰρ Οἰνός ἐπὶ τῶν θυσίῶν τῶν Ἀρπημὶ σὺν σάβασσι. ὡς καὶ
 ἡ δὲ Ἀρεταίνε] τὸν Τιμοκλέα ἐπὶ τὸ δῖππον. ὡς ἐν εἰρασιεῖᾳ ἐν ταύτῃ
 λίγῃ ὁ Ἑρμῆς.

Ὁ Μελιάρχος] σβειδίσσης γὰρ τὴν λαμπάδα καὶ τὴν μητρὸς, καὶ
 μικρὸν αὐτὴς ἐκφαίνεται. τῷ Μελιάρχῳ γὰρ συνιστάται λαμπάδα, ὡς
 ἐν εἰλίχῃ, ὅτι ἐφ' ὅσον ἄπ' ἐξ ὁ Μελιάρχος. ὅπ' αἰ, ἡ δὲ τῶν Ἀτα-
 λάντων σύμμοχος καὶ τῆς ἀδελφῆς τῆς ἰδίας μητρὸς, ἰφοῦσαι τὴν Κα-
 λυδῶνιον καὶ πρὸς, ἰρῶν τῆς Ἀταλάντης, ἰδὼν αὐτῇ τὰ στυγερά. ὁρᾷ
 ὁρᾷ ἐπὶ τῇ τῶν οἱ θεοὶ. καὶ γινώσκουσιν μάχης, ἀνίσταν αὐτῆς, ἐπὶ τῇ
 ἐλυσσηνῇ ἡ Μελιάρχος μητὴρ Ἀλθαία κατ' αὐτῆς, ὡς ἐπὶ ἀδελφῆς, καὶ
 ἀπὸ τῆς, ἰσθίσι τῶν λαμπάδων. ἡ δὲ ὁ Μελιάρχος ἡ δὲ Οἰνός.

Καποκίδουσι] Ἐπίρπον.

Ὡς ἀφ' αὐτῶν] Γραφίται ἀφ' αὐτῶν.

Τὰ μαθήματα] Οὐ πάντων τῶν τῷ μαθηματικῷ ἐστὶν, ἀλλὰ τῷ μὴ
 κεκαρμένῳ καὶ ἀσυνεχῶς φιλοσοφῶντι. ὡς αἰ καὶ Ἀρεταίνης φη-
 σὶν ὅτι τὸ μὴ γινώσκον ὡς ἀσυνεχῶς, τὸ δὲ ἰδοὶ ἀπὸ τῆς.

Ἀπείας] Συναχθῆς.

Εἰς τὴν Πηλίας] Εἰς τὴν γαίαν τὴν Πηλίας καὶ τὴν Θίπιδος, ἡ Ἑρμῆς καὶ
 κληθεῖσσι, ἱρῶν μῆλοι ἐν τῇ ἀείῳ, ἐν ᾧ ἰχέφῃ. Τῇ κλητῇ τὸ μῆ-
 λον. ἡ μισοβητήσας ὡς τῇ τῇ Ἀφροδίτῃ, Ἡφαι, καὶ Ἀθηνᾶ. καὶ
 ἐκείνησιν ὡς τῇ τῇ Πάριδι, ἀσυνεχῶς καὶ Ἀφροδίτῃ, ἰχέφῃ τῇ
 Πάριδι ἀπὸ τῇ τῇ Ἑλίνῳ. δι' ἧς ὁ Τρωϊκὸς πόλεμος.

Τὸν ζῆλον] Πῶς καὶ τῇ ὁ ζῆλος ἐπὶ τῇ γυναικὶ ἰρῶν; ἰχέφῃ ὁ
 Διουσιδωρῶς. * λίγος γὰρ ἡ γῆ τῇ λίγῃ ἐπὶ τῇ μακαρίῳ καὶ ἐπὶ
 τῇ φρονίῳ. ἔπ' αἰ ἐπὶ τῇ ζήλου τῇ τῇ τῇ γυναικὶς μακαρίῳ.
 Δυσίας ἐν τῇ τῇ Παντολίου.

Ἀπὸ τῆς] Γραφίται ἀπὸ τῆς.

Πιμεισιδῶς] Διπρωτίως.

Χρησὶς μάλα] Ἀγαθὴ ἀπὸ μεγάλης.

Εἰτ' ἀπὸ λογισμῶν] Κηδὺμῶν καὶ φρονίῳ ἵνα μὴ ἀπὸ λῆ.

Ποτήριον] Ἀπὸ βαρέως.

Ταυτίαις] Σιπφάνοις ἢ τοι φασκίαις.

Ἡ ἰλιγία] Ὅλα τὰ ἰλιγία χαλὰ καὶ τῇ γαίᾳ εἶπ' ἐπ' αὐτοῖς
 κηθηθῆναι μάλα ἐξέπληθες, καὶ τῇ τῇ Δικαιοῦ πειρήσασθαι ἐς πλείο-
 να ὡς ἐν τῇ Συμποσίᾳ.

Τὸν Πατρόκλην μικρὸν] Ὁ γὰρ Ὀμηρῶς μετὰ λίγῃ κηθηθῆναι
 μάχῃ μετὰ τῇ Ἑλλάδι καὶ Τρώϊ, ἐπὶ τῇ τῇ Πατρόκλην σῶματι.

Εἰτ' ἀπὸ λογισμῶν] Κηδὺμῶν καὶ φρονίῳ ἵνα μὴ ἀπὸ λῆ.

Περὶ τῆς Συρίας Θεῶν.

P. 656. Ms. in 4. Ἀλεκτρωνῶν] ἡ πόσις ὅστις ἡ ἀνὴρ ὅστις καλεῖται
 ὅστις γὰρ τὸ σῶμα πλείον μισθὸς καὶ τοσούτῳ; ἡ πῶς ἐν τῇ λίμνῃ, καὶ
 πῶς καὶ ὅστις ὅστις ἀμφίβιός ἐστι;

Tom. II.

8

Ms.

* Potuit adjicere poni & ἀπὸ τῇ μισθῇ, ut ex Michlins oblationum καὶ
 prociation & Suidas.

† Vid. notam Palmerii ad p. 650.

Μf. in fol. Περὶ τῆ Συρίας Θεῶ· τῆ Διόνυσου] τῆ Διονυσίου ἱερῶν
 ἄγρων οἱ Ἑλλῆνες, φαλαῖς ἐτίμων αὐτὸν. φαλαῖς ᾗ ἐστὶν ἐν δέρεσσι
 70 ἱερῶν ἡμέρα αἰδῶν ἀπὸ τοῦ. καὶ τὸτο φερεῖται ἰαυτοῖς, καὶ οὐ
 τοῖς τοσούτοις καὶ ἐν τοῖς μέσσις μεροῖς, καὶ ἐξωρχέοντο πᾶντες ἐν ταῖς
 τοῖς Διόνυσου, τῶν ἡμερῶν τῶν τῶν καὶ Διόνυσου ἀφ' ἐκείνων αἰτίας.
 ἐν Σεμέλῃς τῆ Καδμῆος θυγατρὸς γεννᾶται ὁ Διόνυσος. αὐτὴ δὲ περὶ
 80 νεοφύου ἐζητεῖτο ὑπὸ τοῦ Διόνυσου. φερεῖται μὲν ᾗ τῶν καὶ ζήτησι,
 Πολύμνῳ παῖς ἔστι λεγόμενος φερεῖται καὶ τῆ Διόνυσου, καὶ ὑπάρχειτο δει-
 ξειν αὐτῷ τῶν μητέρῃς ἐκ παιδείας αὐτοῦ. ὁ δὲ Διόνυσος ὑπάρχειτο
 τὸτο. λέγει αὐτῷ ὁ Πολύμνῳ ὅτι οὐ Λέρη ἐστὶν ἡ Σεμέλη. εἶπε ἐ-
 σθλήν ὁ Διόνυσος ἐν τῇ θαλάσῃ, ἵνα περῇ ἐν τῇ Λέρῃ. σπαραχθῶ-
 90 θῇ αὐτῷ καὶ ὁ Πολύμνῳ, καὶ τέθηκε. λυπηθεὶς δὲ ὁ Διόνυσος, ἐπ' ἐρ-
 γῆς αὐτῷ ἔδωκε, αἰδέων ξυλοποιεῖν ἐκ σελήνης περικύβητος, κατὰ χεῖρας
 αὐτοῦ μήμελν τῷ Πολύμνῳ. ἀφ' ἐκείνων τῶν αἰτίων τοῖς φαλαῖς πᾶσι
 τοῖς Διόνυσου. φαλαῖς δὲ εἰσὶν ἔτσι πάντες. ἰθύφαλοι δὲ εἰς τὰς μερῶν
 ἐκ' ἐκείνων ἀποδιδόμενοι.

Δημοφόνους ἐγκώμιον.

P. 685. Μf. in 4. Α' μέλῳ μ] Α' π' ὅ πάντως.

Πολύ μῦτοι φερεῖται] Ἡ πολιεύουσα φερεῖται αὐτῇ σπαρῆς Α' τ-
 10 κῆς, καὶ ποτὶ μῦ, ὡς δὲ πρὸς αὐτὴν δεσφύκῃς, ποτὶ δὲ,
 ὡς δὲ πρὸς ἀφῆγησιν, ὅτι πολὺ φερεῖται Πλάτῳ τῆ φιλοσοφίας
 ἐστὶν ὁρῶν.

Τῷ τὸν δόλιχον] Δύνα] καὶ τῷ δόλιχον νικηχρότῳ, καὶ τὸ τὸν
 δόλιχον νικηχρότῳ. ἀλλ' ἐπὶ τῶν φερεῖται τῶν ἄλλων ὑποσέ-
 20 λιας, εἰσάγει Α' π' ἐν τῶν δύο ἀνάγκῃ περιέλας, συνπακύνει
 γὰρ τὸ λοιπὸν, εἰ μὴ γὰρ τὸ ὅτι εἴη, λέγει τὸ τὸν, καὶ ἔστι ὅτις,
 καὶ πῶς τὸ ὅτι νικηχρότῳ τὸν δόλιχον, συνπακύνει γὰρ
 τὸ τὸ, ὅ καὶ φασὶν. εἰ τὸν δόλιχον εἴη, ἡ δὲ πῶς τὸ ὅτι γαίης ἄρ-
 30 θροῖσι συνπακύνει ὅτις, καὶ πῶς τὸ ὅτι νικηχρότῳ τὸν δόλιχον.
 ἐγκυρῶν δὲ ἔστι τὸτο ὅτι φερεῖται κατὰ φίλον Ἀθηναίοις τῷ ἄλλῳ
 ἐκείνῃς πᾶσι πᾶσι φερεῖται, αὐτοῖς γὰρ ἀφῆγησιν φασὶν ὅτις
 βασιλεῖα, καὶ φερεῖται βασιλεῖ.

Διαρκεστῶν δὲ τῶν] Ὅτι καὶ τὸ κρείττον Σμυρῶν Δημοφόνους.

Τῷ μετὰ] Οἷον περὶ τὸν Διομήδην τῆ Γλαύκῃ ὁρῶντος ἔστι
 40 τῆς μάχης διεξοδικῶς ἀπαγγελλόμενος τῷ λόγῳ.

Γόμῃς ἢ χρυσάλευκῳ] Ἀρχαῖα τῶν Παιδῶν ὅτι μελοποιεῖ
 50 ὕμνοι.

Α' καὶ εἰ δὴ πᾶσι πάντων] Α' καὶ εἰ δὴ πᾶσι παντός Δημοφόνους εἶχον.
 60 δὲ καὶ ὅτι τὸ παντός.

Περὶ ἐν τῷ] Παρέλας τὸ εἶναι, ἐπιστημένης ἢ εἰ ὅμοιος τῷ ἐκείνῳ
 70 εἶναι, ἐκτὸς μὲν ὅτι ἀπαγγελλόμενος πᾶσι, οἷον ἔστι ὅτι ἐκείνῳ εἶναι
 πᾶσι.

Μf. in fol. Δημοφόνους ἐγκώμιον ἔρμῃς] ἔρμῃς λέγεται τὸ
 80 ὁρῶν. παρὰ τῇ δὲ δὲ τῷ ἔρμῃς, ἔρμῃς καὶ ἔρμῃς. οἱ γὰρ
 πᾶσι τὸν ἔρμῃς ὡς ἔφορος τῶν ὁρῶν φερεῖται πᾶσι ὁρῶν ἔρμῃς
 90

τη καὶ εἰ τι δέλοισιν ἅπας ἐν ταῖς οὐδαῖς πᾶς αἰτίας ἀντιπῶν, καὶ ἀπὸ
 ὧν Ἐρμῆ παρομοιάζοντ' ἱερμαῖον καὶ ἱερμαῖον. [ψυχαγωγέμεν]
 ὡς ἀμυδρὸν, πρῶτον. [δύλιον] δύλιος ὅσομα δρόμος ὅσομα
 εἰν ἐκτὸς τῆς δα. ἐκτὸς Ὁμῆρι συγκεῖνθ' Δημόδοκῳ καὶ δει-
 κνυστο μίσην εἰς ῥήτορας χαίρει καὶ τὸν βίον δὲ σημαννὸν Δημόδοκῳ
 ἐν διαλέξει τῶν ἱππικῶν εἰσφέρειν. [καπρῶδεν] φοβεμένω. [ἐν-
 σασμός] ἐνσασμός λίγος, ὅταν ἡ ψυχὴ ἐλάμπῃ ὑπὸ τοῦ θιῶ.
 [κρηδαισμός] κρηδαισμός ὁ αἰσθρὸς τῆ μίμῃ ψόφος. * [ἀνιμῖος]
 ἐκλείμεν, παρῆμεν. [κρῆν] κρῆν τρέφειν. [Φρύνης] πύριον.
 [μετὰ θῆν] ἀσκεῖν. [συνήρειν] συμπλέκειν. [ὡσείργω] ὡσείργω
 πλῆον ἰσοκράτους φησὶ, ἵνα ὡσείργω τοὶ γένῃ ἀπὸ τοῦ πλῆον. [ναῖομα]
 Ἀρχίας.

Θεῶν Ἐκκλησία.

P. 708. Mf. in 4. Μηκέτι τοιθρύζειτ' Αἰπὸ τοῦ ὑπερδύνει γαργύζειτ.
 τοιθρύζειν γὰρ τὸ γαργύζειν.

Οἷς ἐξείν] Τὸ, οἷς ἐφῆται ἀπὸ τῆς θηλείας καὶ τὸν ἱρῶα. ἢ γὰρ
 ἐξὸν θηλείας δημηγρεῖν.

Οὐπὶ τῶν μίτῃσιν] Μίτῃς ὁ γυναικεῖον τῆ κεφαλῆς ἀπαδισμός· λί-
 γισται ἢ μίτῃς καὶ ὡς γαστρίδος πρὸς ὅπλις ἀλυσισδωτὴ ὡς ὅτις φυ-
 λακῆ πρὸς καὶ ἀσφάλεια.

Οἱ δὲ φαλακροί] Τὸν Σιλῶν λέγει.

Τῶν δὲ ἱερῶν τοῦ γαργύ] Οἱ ἱερῶν ἐστὶν Ἀθηναῖος ἐμῶν γαργύ-
 ρος· τῶν φασὶν τὸν Διόνυσον δῆναι τὸ κλῆμα πρῶτον. ἀφ' ὧν ἱερῶν,
 ἡ πρώτη ἀμυδρὸν ἀνομομάχη, καὶ ἡ χάρις ἡ ἐν γυναικὶ τὸ φυτόν· ἐστὶν
 ὁ ἱερῶν ἰδὼν ποιμῖς τοῦ κρηπῶ πρὸν Ἀπίκειν. ἢ πρὸν τοῖς τοῖς
 τῶν λοιπῶν ὅτι πρὸν τοῖς οἰοποσίαν καὶ
 χεῖντες, ἀπεκτεῖναι τὸν ἱερῶν, τοῖς τοῖς θανάσιμον φάρμακον δι-
 δύναι, ἢ μόνον τοῖς καὶ ὡς ἀντι, ἀλλὰ καὶ τοῖς ἐγγηγρῶν καὶ
 τῇ μίθῃ βακχῶνσι μανίας ἐμποιήσιν. ὅταν μὲν τὸν ἱερῶν ἀπο-
 νείν, ἐπεὶ δὲ κρηπῶν ἀπὸ τῆς μίθῃς, τὸν Διόνυσον ἄλλοι αὐτοῖς ἐμῶν
 τοῖς οἰοδὶ. ἐλθὼν γὰρ ὡς αὐτῶν ἐν γυναικὶ ὡς αὐτῶν παῖδες, ἐξίμηνι αὐ-
 τῶν ὡς ὁρμῶν μίθῃς. καὶ δὲ ἐπεκτεῖναι αὐτὸν ἀπὸ τοῦ φθῶν. ἀπὸ
 ὁ μὲν ὡς ἀφανῆς ἐμῶν. οἱ δὲ, ὅτι δὲ ἐκείνῳ ὑποχομένῳ τὸ καὶ
 ὁρμῶν αὐτοῖς ἐπὶ ἐκτεῖναι. ὡς αὐτῶν ἀπὸ κινήσεως. καὶ δὲ μεμ-
 νῆσαι ὡς αὐτῶν ἐκ τῆς ὁρμῆς Διόνυσου, ἀπεκτεῖναι τὴν ὁρμῆν ἐξο-
 πρὸς ἐφ' ὧν ἐξίμηνι αὐτῶν τὸν θῶν, τοῖς αὐτῶν καὶ ἄλλοι μὲν πρὸν τοῖς
 πρὸν ἄλλοι καὶ, καὶ ἀπὸ ἑαυτῶν ἀναγνῆναι ἐκτεῖναι τῆς μανίας.

Οὐπὶ Ἀρχίας Αἰμαῖσι] Αἱμοὶ καὶ Ἑλίκη καὶ Βύρα καὶ ῥύπα καὶ
 Πάτρα πόλις ἐστὶ Πειλοπονήσου. Πάτρα μὲν, μικρὸν ὡς ὁ Κελαιὶς
 καὶ πρὸς καὶ τῶν Ἑλινῶν τῶν, ὡς ὡς τῶν ἐν. αἱ δὲ λοιπαὶ
 καὶ ἄλλοι καὶ, τῆς ἐπὶ Κορίνθῳ φερῆς Ἑλίκης, καὶ τῆς ἐπὶ ἐπὶ
 ἰδὼν καὶ αἱμαῖσι. αὐτῇ δὲ πρὸς ἡ πόλις ὑποδρόμος ἐστὶ τῇ καὶ ἄλλῃ,
 οἰσμοὶ πάλαι τῶν καὶ αὐτῶν.

* Sic scripti, esse enim murem nullo sensu, cum Hesychius nos doceat κε-
 δαισμός esse πρὸς τῶν μίμῃν γαργύ καὶ πρὸς αἱμαῖσι.

Η' Ε' πόδες ἡμῶν γίνῃ] Ε'λλόδοιοι, τὸ εἶποντες πρὸς τὸ εὐαίρετον τῆς
 ἡ' ὅπως λοβοῖς.

Καὶ μητρολόγος ἦος ὄν] Αἰκμαῖον γὰρ ἡμῶν ἡς Ε' Α'μφικρατῆρος. ὅς
 Α'ικμαῖον τὴν μητέρα ἀπικτείνας, ἐπλανᾶτο καὶ πάσης γῆς, μηδὲν
 αὐτὸν λείπει τὸ ἄρτος ἢ μητρὸς καὶ ἀδελφοῦ. ἡγήσαντο δὲ αὐτὸν Α'
 πικλῶντο ζητῶν γῆν εἰς κατὰ κῆπον, ἥτις ἔπειτα ἡμῶν ἢ μητρὸς ὑπὸ αὐτῷ
 κλεινομένης. σκίψατο μὴ ἀνὰ λαχὴν ἀρετῆς, ἥτις αὐτὸς ταῖς ἐκβολαῖς
 Ε' Α'χιλάου. ἡλιος γὰρ ἔτος αἰετῶν, καὶ ταῖς Ε'χρῶσι νήσους εἰς γὰρ
 λαοσάν ἐκείνης, ὑποπλάτῃ αὐτὸν ἐπὶ τῷ ἔργῳ αὐτοῦ ἐργασ-
 αὶ καὶ γῆν ἀναδείξαι ἥτις ἐκείνη σῶμα ἀνθρώπου ὑποδείξασθαι, καὶ αὐ-
 τοῦ ἔτος τῆς Ε' μητρὸς φόνος. καὶ δὲ περιλάτῃ καὶ κατὰ κῆπον τὴν
 κατὰ κῆπον γῆν. * Καὶ ἐξ ἱδρὸς τοῦ ἡμῶν Αἰκμαῖον, Αἰκμαῖον τοῦ τό-
 που ὀνομασθῇ.

Ψύλλοι Φιγῆς, ἢ Σολοικιστῆς.

Γ. 728. Μf. in 4. Βυλόμενος ἀπὸ τοῦ εἰδέναι περὶ σόλοις. ὁ δὲ ἢ
 Λυκαῖος βυλόμενος ἐπὶ τῇ σολοικίᾳ, καὶ λείπει τὸν Ψύλλοι Φιγῆς
 αὐτὸν ὀνομασθῇ. ἐπὶ τῇ δὲ ὁ Λυκαῖος σολοικίζον, ἵνα δείξῃ τὸν σ-
 ολοικῶν μὴ διὰ τὸν εἰδέναι τὸν σολοικίζοντα.

Ἄρπ ἢ σολοικῶν] Τὸ ἄρπ μέλλον ἢ συνάπτῃ. οὐκ ἄρα λείπει ἄρ-
 τι σολοικῶν.

Α' μὲν οὖν, ἢ δὲ ἢ] Ε'χρῶν ἐπὶ τὴν μὲν, περὶ ἢ.

Τῆς τρεῖς ἀγνοήσας. τὸ ὄφελος] Οὐδέποτε μέλλοιτο συνεπείσται * ἀ-
 παρμιφάτω, ἢ ὑποτακτικῶς, ἀλλ' ἐπὶ τῷ ὄφελος, ἢ ἀπαρμιφάτω
 ἢ δικτικῶς, ὡς αὐτὸς καὶ παραχρημάτω. ἔδωκεν ἐπὶ τῷ ὄφελος ἀνελθῆναι
 διηγήσασθαι. καὶ μέλλει ὅτι καὶ τὸ νῦν ἀνελθῆναι ὁ οὐδέποτε ἐπὶ αὐτῷ
 μέλλοιτο συνεπείσται. Διτῶς ὅν ἐν τῷ νῦν σολοικιστῆς. διὸ καὶ λέγει ὅτι
 τρεῖς σολοικιστῆς.

Μίση δὲ ἄλλοι] Ε'πὶ τῷ ἄλλοι ἢ λείπει τῷ ἄλλοι.

Καὶ αὐτὸς ἐς τὸ ἔμμενον] Κακῶς τῷ εἰς τῷ ἔμμενον ἐπὶ τῇ-
 κει. ὁ γὰρ λέγει τῷ ἐπὶ τῷ ἔμμενον ἀλλο. κακῶς δὲ καὶ εἰς
 τῷ ἔμμενον ἐπὶ αὐτῷ φησὶ.

Μετῆς ἡμῶν λαγῶ] Καὶ τὸ σόλοιον γενικῶς χρῆσθαι ἀντὶ αἰτιατικῆς,
 ὅλας τῆς λαγῶ ἢ γενικῆς, ἢ δὲ αἰτιατικῆς ὅτι λαγῶ μετὰ τῷ νῦν, ἀλλ'
 ἢ χωρὶς τῷ νῦν.

Μὴ δὲ αὐτὸ τῷ σολοικίζοντι καὶ αὐτῷ] Ε'πὶ τῇ φησὶ ὁ αὐτὸς
 τῷ σολοικισμῷ εἰς τὴν σολοικίαν. τῷ καὶ αὐτῷ ἔργῳ τὸν σολο-
 κίζοντα.

Τῶν τὰς τίτας θηλαζόντων] Η' τίτην θηλαζῇ. ὁ δὲ ἀντιγράφει ὅτι
 τῷ παιδίᾳ θηλαζῇ.

Οὐ-

• Hoc fuit initium Mf. in 4. in quo videtur linea aut aliquid amplius de-
 esse.

† Hic aliquid deest, quod suppleri poterit ex Pausaniz Arcadicis, ubi hanc
 Alcmanonis habet Historiam. p. 492. Ed. Sylburgii. Ceteroqui Κατὰ κῆπον
 γῆς non meminit.

• Videtur ἀπαρμιφάτω hic abundare. Vid. not. Cl. Gravii ad p. 730.

Οὐδὲ ἀνέστησαν παῖδες] Αὐξάνομεν γὰρ ἰδοὺ εἰπὼν παθητικῶς, ἀπὸ εὐεργητικῶς.

Οὐδὲν γινώσκουσιν] Ὡφθαλμοὶ γὰρ καὶ τὸν δυσητικὸν ὡς ὠδῆναι εὐνιδισμὸν τὸν αὐτὸν οἷον εἰ παύσει ἀγνοήσεμεν, εἰδὼν αὖ γινώσκοντες ἔτι γινώσκουσιν, οὐκ δὲ διωλὴ σσελοικισμῶν, καὶ τῇ ἐκείνῃ τῷ αὐτῷ, καὶ τῇ τῷ μέλλουσιν] Χρησὶς τῷ γινώσκουσιν. ἔτι ποτε γὰρ τοῖς δυσητικῶς μέλλουσιν συντατάνει.]

Τὰ τριαυτὶς ἔλεγον] Πόσους παῖδας ἔπαις.

Πηλὸν ἔξισι] Τὸ ἔξισι δηλοῖ τὸ ἤμερον, εἰς τὸν γὰρ. τί ἔτι φησὶ ἐρωτᾶς τὸ πότε ἐρχεται; ἢ αὐτόν;

Τὰ πατρῶα] Πατρὸς ὅταν εἴπωμεν, τὰ τῷ πατρὶος λίγρον, ζῶντος τῷ πατρὶος. ὅταν δὲ τὰ πατρῶα, περὶ τῶν πατρῶν.

Πατρῴως] Ὁμοῦ καὶ γὰρ ἰδοὺ εἰπὼν, ὁμοῦ καὶ ὁμοῦ, ὁμοῦ καὶ ὁμοῦ, ἐπὶ βαρβάρων. οἱ βάρβαροι γὰρ ὅπως ἀλλήλους φασὶ, ὡς τῷ πολίτης. καὶ ὅπως ὅτι μὴ κατὰ πόλιν οἰκῶσι. Πλάττει δὲ καὶ ἐπὶ ἑλλήνων ἐν τοῖς νόμοις, τὸ πατρῴως ἐχρήσατο.

Μεθύσεις] Μεθύσεις γὰρ ἀπὸ ἐμεθύσεων.

Λήμματα πάρισι] Λήματα γὰρ ἢ ἀνδρία δι' ἰνὸς Μ.

Ὁ μείραξ] Τὸ μείραξ ἢ φασὶ ἐπὶ ἀνδρὸς λίγρον, ἀπὸ ἐπὶ γυναικὸς ἡδῶσι. ἐπὶ δὲ ἀνδρὸς μείραξιν λίγρον.

Πρὸς τὸν εἰπόντα] Τὸ εὐεργισμὸν ἢ πάθος σημαίνει.

Συνεπείθετο μοι] Ἐπὶ κρατοῦντι γὰρ τῷ εὐεργισμῷ.

Πειρίσει αὐτὸν] Ὑποκαταστήσει γὰρ ἰδοὺ εἰπὼν ἢ μετὰ τὸν αὐτὸν. τὸ γὰρ ἐπείσει αὐτὸν ἐπὶ τῷ κύκλῳ λίγρον πᾶσι πᾶσι.

Συνεκρίνεται αὐτῷ] Συνεκρίνεται γὰρ ἰδοὺ εἰπὼν, ἢ ἡμφισβήτην, ἀπὸ ἢ συνεκρίνεται, τὸ γὰρ συγκρίνεται, ἐπὶ τῷ πυκνῶς ἢ δοκίμῃ χρησὶς τῷ ἑλλήνων οἰδὶν.

Νῶϊ τῷ δόκῃ] Τὸ γὰρ νῶϊ, ὡς καὶ καὶ αἰσθητικῇ, ἀπὸ ἔτι καὶ δὲ καὶ. τὸ δὲ δοκίμῃ, δοκίμῃ ἀπαιτεῖ. καλῶς τῷ πατρῴως αὐτὸν εἰρηκεῖ. ὡς σὺ καὶ νῶϊ ἐρεῖς ὡς ἀμφοτέρωθεν, ἰδοὺ γὰρ εἰπὼν καὶ νῶϊ ἀμφοτέρωθεν ἐρεῖς τετρίτην ἡμέραν, ἀλλ' ἔτι ἡμῖν.

Μιχθίσαι] Εὐχόμεθα γὰρ αὐτὸν φασὶ γυναικί, ἔτι γυνὴ ἀνδρὶ.

Καρῖαν] Τὸ κέρμας ἐπὶ τῷ κέρματι. τὸ δὲ κέρμας, ἐπὶ τῷ ἀπώμεν, καὶ μετὰ ὕβριος.

Ζυγομαχεῖν] Ἐπὶ γὰρ τῷ φιλίῳ ἀφ' ἑαυτοῦ ἐρεῖ καὶ λίγρον, ἢ ἀμφοτέρωθεν, ἢ φιλοεικεῖν. ἐπὶ δὲ τῷ ἑχθρῶς, ζυγομαχεῖν ἢ ἀφ' ἑαυτοῦ.

Βασίλειον] Βάσις γὰρ ἐπὶ τῷ δοκίμῳ λίγρον καὶ ἐπὶ κρατοῦντι ἀφ' ἑαυτοῦ ἐρεῖ καὶ ὡς ὡς.

Εἰ μελετήσῃ] Οὐ γὰρ ἀξιοῦσι Ἀθηναῖοι ἐπὶ τῷ ἑαυτοῦ τῷ εὐεργητικῶς ἐκφέρειν, ἀλλὰ παθητικῶς τὸν μέλλοντα, ἢ γὰρ φασὶ μελετήσῃ, ἀλλὰ μελετήσῃ.

Τεθνήκει] Τεθνήκει γὰρ ἐρεῖ λίγρον ἐπὶ τῷ τῷ, ἀπὸ ἢ περὶ τῷ ἐπὶ δόκῃ.

Σταχέζομαι] Τὸ γὰρ σταχέζομαι, ἐπὶ τῷ ἀκρίβως τῷ τῷ πᾶσι βολῶν, ἢ τῷ περὶ τῷ.

Χρῆμα] Χρῆμα γὰρ λίγρον Ἀθηναῖοι.

ἔκτοσι] Ἐξίτη γὰρ τὸ δέκτον.

Αἰνυλαμδάνομα] Τὸ αἰνυλαμδάνομα, Ἀπῆκει ἐπὶ τῷ καλόντι, ὃ ἀνέχεται τάπησι. μάλιστα ὁ Πλάτων.

Ὁ γὰρ φακὸς ἐπὶ ἰνὸς] Εἶρα) καὶ ὠμῷ. ἐπὶ τῷ ἑψητῷ. φακὸς λίγος).

Δωδέσιμα] Βύλοι) τὸ ὡς μέλλον πηλόντι) ἐπὶ τῷ δωδέσιμα μίλλοι) (ἐπιλαμδάνει) αὐτῷ, ὡς καὶ συνίεν) στολοικισμῷ.

Τὸ ἀνίσχυι] Βύλοι) καὶ λαμβάνει) ἐπὶ πυθικῆς ἀφῆσις, ἀλλ' οὐκ ἀκρίβως τῷτο. χρῆται γὰρ μὴ καὶ ἄλλοι πολλοὶ ὁ Πλάτων πυθικῶς ἐν Φαίδρῳ. ἀνίσχυι λέγει ἡ δύναμις πάντων πραγμάτων.

Ἰππῆς εἰς πιδίον κελῖν] Καὶ τῷτο ὡς ἐκ σιμῆσιμα. Ἰππῆς γὰρ εἰς πιδίον φαμὶν κελῖν, ἀλλ' ἔχ' ἰππῆς.

Μασιδί) γὰρ] Χρῆ μὲν ὁ Ἀπῆλλος, μασιδί) τῷ ὁ Προσόν.

Εἰ ἄρα καὶ εἰς] Οὐ γὰρ καὶ εἰς, ἀλλὰ καὶ ἑαυτοῦ δι' αἰτίας.

Τὸν μασιδιῶν αὐτῷ] Ἐπὶ μασιδίας τὸν μασιδί) ἐπὶ ἀνδρῶν τὸν μασιδί). μασιδί) γὰρ αὐτῷ μασιδί, μασιδί) τῷ μασιδί).

Ἀπῆλλος τῷ μασιδί) Ἀπῆλλος γὰρ μασιδί) τοῦ ἀνδρῶν ἐπὶ. αὐτῷ τῷ μασιδί) οὐκ, ἀλλ' ἐκείνῳ.

Νῦν ψοφῶν τῷ δύναμι] Κόπῃ) γὰρ τῷ δύναμι) ἔξωτις ἐπὶ. ψοφῶν τῷ ὅτι.

Νῦν δὲ] Πλατωνικῶς, σημαίνει τὸ ἄρτι. ὡς ἐν τῷ ἄρτι ἀφ' τῷ ἀκρίβως τῷ σημασίας τῷ εἰσῶν, μέλλοι) καὶ τῷ ἀντιδικτῷ σημασίας, ὅταν καὶ τὸ νῦν δὲ εἰς τὸ γινεσθῶν αὐτῶν, ἵνα μὴ στολοικίζῃ ὁ χρῶν) ὅταν.

Mf. in fol. * τὸ δὲ σιμῆσιμα) στολοικισμῶς. ἐπὶ τῷ μέλλοντι ἐπὶ πᾶσι μὴ τῷ ἀνέχεται). ἡ γὰρ ἀνέχεται ἔξω ἀν, καὶ ἔξω ἀν. ἀφ' τῷ τῷ γὰρ τῷ ἀν, ἐν τῷ τῷ εἰσῶν καὶ παρακρίνῃ, ἵνα μέλλον) δηλώσω) μὲν. μέλλοι) δὲ ὅτις τίς χρῆσι τῷ ἀν, στολοικισμῶς τὸ μὲν διομῶς εἰσῶν, τὸ δὲ ἔξω πηλόντι. [Λῆμα.] ἀφ' δὲ M. τὸ λαμβάνω) μὲν. Λῆμα ἀφ' εἰς τὸ φρονεῖν. [Μερίδι) ἡλικῶς λέγει]. ἐπὶ τῷ ἀν) τῷ μασιδί) (ἐκείνῳ) λέγει) ἐκείνῳ ἄλλοι, ἡ τὸ φρονεῖν. [χρῶν) ἡ κεφαλῇ. τὸ ἐν χρῶν) αὐτοῖς, ἡ δὲ χρῶν) ὑπερῆκον τὸ χρῶν) αὐτοῖς. τὸ ὡς Σικελὸς ὁ αὐτόχθων. Σικελιώτης τῷ ἐν Σικελίᾳ οἰκῶν εἶναι. ὅταν πᾶσι, καὶ παλῶν. [Ἐξορμῶ] σημαίνει τὸ ὡς ἐκείνῳ ἐπὶ καὶ ὁρμηθῆναι πᾶσι. ὁρμῶν) τῷ αὐτοῖς. [ἐκείνῳ] τὸ ἐκείνῳ δηλοῖ τὸ ἐκείνῳ αὐτοῖς. πᾶσι ἐν εἰς ὡς, ἐκείνῳ αὐτοῖς εἶναι. σύνκρῃ καὶ ἀφ' ἐκείνῳ φασι οἱ φιλόσοφοι τῷ εἶναι καὶ διάλυσιν, ἔχ' ὡς φασι ἐν τῇ σιμῆσιμα τῷ ἀντίπαλιν. ἐν σιμῆσιμα) τῷ εἶναι. ἡ ἡμφισβήτη. [βροδῶν) ὡς ποιητῆς. βροδῶν) παρ' Ἐλῆσι. [τὸ λέλοχα] τὸ λέλοχα Ἀπῆκει ἔλῃ φασι, καὶ τὸ λέλοχα ἔλῃ φασι. [φακῶν) φακῶν) ἐπὶ ἰνὸς εἶρη) καὶ ὠμῷ. [ἰππῆς] οἱ ἰππῆς σιμῆσιμα) ἀν) τῷ ἰππῆς, τῷ ἰππῆς τῷ φασι, ἀλλὰ τῷ ἰππῆς, ἔκον) φασι τῷ ἰππῆς οὐκ ἐκείνῳ. [Ἀφ' τῷ] τὸ ὡς ἐκείνῳ δηλοῖ τὸ ἀν) καὶ.

* Hæc ultima fuere Scholia in Mf. in folio.

† Hic videtur deesse vox πατριώτης, licet nullum lacunæ vestigium appareat in Apographo.

κα, ψιλῶν δὲ τὸ πᾶν. λιγύμωροι δὲ μὲν τῷ ἴππῳ φιλοῦσι ἵνα δῶσι τὸ
πᾶν. [κρυπτοῦμαι] Ἰσχυροῦς δὲ τῷ ἑκόντῳ. καὶ πῶς ἴσως ὅλως
βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ προστάτῳ. ὅτι ἀφ' αὐτοῦ δὲ τὸ τῷ Δακτυλῷ.

Φιλόπατρις ἡ Αἰδοσέμενος.

Ms. in fol. Βυσσοδομοίους] βέβητας επί πη. [τρεῖς κέραιον] Κέραιον.
[ἀποψύξω] ἀποψινύμεν, ξεροπνέουσα. [δριγνύω] διδάσκειν.
[ωσσηταιρίζω] ιταίρας ωσσίλαβει. [ὁ νεκρὸν] νεκρῶν. [ἀναφω-
λαστίαι] φελακροί. [φῶς] θεός. [ὁ βροδύγλωσσος] Μωσῆς. [ἀν-
δριμος] ἰσθλός. [ἵ] αὐτοί. [γνομένη] ἀγνώστη. [τὸν ἦν] Σαρπη-
δῶνα. [φλαῦρον] φάυλον ἢ αὐφον, κρητὸν. ἀφαιρὲν γὰρ φλαῦρον κρη-
φάυλον. φλαῦρον μὲν γὰρ ἵππὸς τὸ μικρὸν κρητὸν. φάυλον δὲ τὸ μέγα.
ἢ φλαῦρον ἀγνός, δυσφωρον, λυπηρὸν. [κρίτατος] παιδιὰ. [ἀπυρο-
δία] ἀπυροδύουσα. ἀπυροδύμεν. [παπρήναι] σπονήσαι. [κρητομένη] κρη-
τος κρη εἰσφάται ἔχον. [ἢ ὁ] ἵππὸς σπότης. [Μιστωρ] Ἀδύμων. [λο-
πὲς] ἐσθλός. [ῥήτρην] ῥήτρεα, σπυγνέα, λόρεα, γάρμει, ὀμβρολογία,
ψηφισμοί, συγγραμμά. [ὁ νησιώτης] Πρωτοσίλας.

Τ Ε Δ Ο Σ.

